

Tiệm

Giói
Hoàng
Lâu

Ngô
Tiểu
Tiểu

Editor: Tiểu Tuyền

Mục Lục

Giới thiệu Thiên Giới Hoàng Hậu

Q.1 - Chương 1: Tiết Tử

Q.1 - Chương 2: Trọng sinh nữ nhi Thùa tướng

Q.1 - Chương 3: Đệ Nhất Đế

Q.1 - Chương 4: Trầm Ngư Lạc Nhạn Chi Tư

Q.1 - Chương 5: Mộc Phủ Tam Đóa Hoa

Q.1 - Chương 6: Tuệ Tinh Hiện, Phượng Lâm Thiên Hạ

Q.1 - Chương 7: Đé tâm, thận trọng

Q.1 - Chương 8: Khuynh Thành Mạo, Khác Nhau Một Trời Một Vực

Q.1 - Chương 9: Tú Lạng Bạt Thiên Cân

Q.1 - Chương 10: Cự Hôn, Chỉ Nguyệt Tự Do

Q.1 - Chương 11: Bắc Tân Vương Mộ Dung Lưu Mạch

Q.1 - Chương 12: Xuất phủ

Q.1 - Chương 13: Chẳng qua không muốn có người chết

Q.1 - Chương 14: Minh Phượng Lâu

Q.1 - Chương 15: Thường Thức Trà Gặp Cửu Nhân

Q.1 - Chương 16: Yêu Nam Thủ Thật Giả

Q.1 - Chương 17: Thủ Công

Q.1 - Chương 18: Người Đẹp Hơn Hoa

Q.1 - Chương 19: Tiến Cung

Q.1 - Chương 20: Kiến Giá

Q.1 - Chương 21: Vui Vẻ Là Được Rồi

Q.1 - Chương 22: Thủy Tinh Cầu Võ

Q.1 - Chương 23: Lập Hậu Phong Ba

- Q.1 - Chương 24: Long Phượng Đầu Thượng
- Q.1 - Chương 25: Long Phượng Đầu Hạ
- Q.1 - Chương 26: Cung Môn Đầu
- Q.1 - Chương 27: Thi Hành Gia Pháp
- Q.1 - Chương 28: Ân Cứu Mạng
- Q.1 - Chương 29: Mua Tỳ
- Q.1 - Chương 30: Hầu Gái Không Tháp Tiện
- Q.1 - Chương 31: Thứ Khách
- Q.1 - Chương 32: Hữu Duyên Tái Tụ
- Q.1 - Chương 33: Tỷ Muội Tâm Sự
- Q.1 - Chương 34: Lời Tiếu Thư Nói Vĩnh Viễn Là Đúng
- Q.1 - Chương 35: Nơi Chốn Có Huyền Cơ
- Q.1 - Chương 36: Âm Thầm Bảo Hộ
- Q.1 - Chương 37: Phụ Ái Như Thủ
- Q.1 - Chương 38: Thánh chỉ đến
- Q.1 - Chương 39: Không Biết Tiền Đồ
- Q.1 - Chương 40: Thiên Hạ Kỳ Văn
- Q.1 - Chương 41: Trùng Thiên Nhất Kích
- Q.1 - Chương 42: Muốn Làm Kỳ Thủ
- Q.1 - Chương 43: Thiên Ngoại Đến Tiên
- Q.1 - Chương 44: Đêm Xinh Dẹp
- Q.1 - Chương 45: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại
- Q.1 - Chương 46: Cơm có thể ăn nhiều. Nói, thì nên nói ít
- Q.1 - Chương 47: Ngày Vui Vẻ
- Q.1 - Chương 48: Thanh La quốc thái tử
- Q.1 - Chương 49: Không Báo Thủ Này, Thè Không Làm Người

- Q.1 - Chương 50: đánh Nam An vương
- Q.1 - Chương 51: Công Chúa Không Thấy
- Q.1 - Chương 52: Hắc Y Thích Khách
- Q.1 - Chương 53: Canh Hai Đến
- Q.1 - Chương 54: Nữ Nhân Kia Ta Nhận
- Q.1 - Chương 55: Vô Tình Gặp Gỡ Bắc Tân Vương
- Q.1 - Chương 56: Kế Trúng Kế
- Q.1 - Chương 57: Kế Đientes Hổ Ly Sơn
- Q.1 - Chương 58: Kế Cao Nhất Trù
- Q.1 - Chương 59: Đêm Buồn Trường, Tư Thân Nhân
- Q.1 - Chương 60: Tiểu Hồ Ly Khả Ái
- Q.1 - Chương 61: Dụng Tâm Kín Đáo
- Q.1 - Chương 62: Thái Hậu Nỗi Giận
- Q.2 - Chương 63: Đại Hôn
- Q.2 - Chương 64: Thái Hậu Thé Tới Hung Hãn
- Q.2 - Chương 65: Bản Cung Muốn Thu Hồi Phượng Tỳ
- Q.2 - Chương 66: Lục Quốc Sứ Thần
- Q.2 - Chương 67: Vũ Khí Quân Sự
- Q.2 - Chương 68: Giết gà dọa khỉ
- Q.2 - Chương 69: Nam An vương nhập ngục
- Q.2 - Chương 70: Ném đá xuống giếng
- Q.2 - Chương 71: Dã Tâm. Tính Kế
- Q.2 - Chương 72: Thiên hạ có thể người cù chi
- Q.2 - Chương 73: Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân
- Q.2 - Chương 74: Các Hoài Tâm Kế
- Q.2 - Chương 75: Một Hòn Đá Hạ Ba Con Chim

- Q.2 - Chương 76: Tam tỷ muội đoàn kết một lòng đối ngoại địch
- Q.2 - Chương 77: Đế Tâm Khó Dò
- Q.2 - Chương 78: Thưởng Hoa Yến, Tú Hôn
- Q.2 - Chương 79: Hoàng Thất Gièm Pha
- Q.2 - Chương 80: Trùng Phật Công Chúa
- Q.2 - Chương 81: Bắt Giữ Tần Hạo
- Q.2 - Chương 82: Thiên Kim Bất Hoán
- Q.2 - Chương 83: Huyền Đế Động Tâm
- Q.2 - Chương 84: Sóng Ngầm Tuôn, Bắt Cóc
- Q.2 - Chương 85: Đêm Cứu Hoàng Hậu
- Q.2 - Chương 86: Cửu cung hoàn
- Q.2 - Chương 87: Đây Là Lần Đầu Tiên
- Q.2 - Chương 88: Trùng Phật Thái Hậu
- Q.2 - Chương 89: Hoàng Hậu Phát Uy
- Q.2 - Chương 90: Tội Hành Thích
- Q.2 - Chương 91: Tùng Bước Vì Cục
- Q.2 - Chương 92: Lời Đồn, Đánh Tây Môn Tân Nguyệt
- Q.2 - Chương 93: Cứu Người, Cung Tâm Sách
- Q.2 - Chương 94: Xuất Cung
- Q.3 - Chương 95: Trùng Trị Trẻ Hu
- Q.3 - Chương 96: Đông cung thái tử phi
- Q.3 - Chương 97: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
- Q.3 - Chương 98: Cung Yến
- Q.3 - Chương 99: Vô Tình Cốc
- Q.3 - Chương 100: Học Nghệ
- Q.3 - Chương 101: Sinh con gái: Tiểu Ngư Nhi

- Q.3 - Chương 102: Hoàng vĩ cầm thị huyết
- Q.3 - Chương 103: Xuất cốc
- Q.3 - Chương 104: Thanh Lâu Kỳ Quán
- Q.3 - Chương 105: Hoa Khôi Đại Tái
- Q.3 - Chương 106: Lạt Sát. Vô Tình Xuất Hiện
- Q.3 - Chương 107: Tâm Động Sao
- Q.3 - Chương 108: Nàng là mệnh của Công Tử
- Q.3 - Chương 109: Kẻ Trộm Tham Hoa
- Q.3 - Chương 110: Bố Cục Giết Người
- Q.3 - Chương 111: Gặp lại
- Q.3 - Chương 112: Ma nữ Tiếu Ngư Nhi
- Q.3 - Chương 113: Vũ Địệu Đàn Xà. Lựu Đạn Hiện Thể
- Q.3 - Chương 114: Thể Lực Vũ Trang Bí Mật
- Q.3 - Chương 115: Đoạn Trường Tán- Mảnh Thú Hiện
- Q.3 - Chương 116: Huyết Hàn • Ác Nhân Đảo
- Q.3 - Chương 117: Hoa Hàng Tộc • Người Thần Bí.
- Q.3 - Chương 118: Sinh Tử Tướng Bác
- Q.3 - Chương 119: Lưu Tôn Vào Cốc
- Q.3 - Chương 120: Giải Dược
- Q.4 - Chương 121: Hồi Kinh
- Q.4 - Chương 122: Lục Quốc Sứ Thần
- Q.4 - Chương 123: Đường Lang Bộ Thiền Hoàng Tước ở Phía Sau
- Q.4 - Chương 124: Liên Hoàn Kế. Nhất Cử Tam Đắc
- Q.4 - Chương 125: Hoàng Hậu Năm Giữ Ân Soái
- Q.4 - Chương 126: Điểm binh ra trận
- Q.4 - Chương 127: Thủ Chiến Đại Tiệp

- Q.4 - Chương 128: Ai Chết Bởi Tay Ai
- Q.4 - Chương 129: Đại phá Trần Đường Quan
- Q.4 - Chương 130: Bình Đại Như Sơn Đảo
- Q.4 - Chương 131: Tuyệt Sắc Nguyên Soái
- Q.4 - Chương 132: Nhất Thương Giết Người
- Q.4 - Chương 133: Nghi Là Cố Nhân
- Q.4 - Chương 134: Nguyên Lai Là Sát Khí
- Q.4 - Chương 135: Kinh Thành Phong Nguyệt
- Q.4 - Chương 136: Tiến Cung
- Q.4 - Chương 137: Cung Biển
- Q.4 - Chương 138: Chân Tướng
- Q.4 - Chương 139: Giận Đánh Chúng Phi
- Q.4 - Chương 140: Hoán tẩy cục
- Q.4 - Chương 141: Bất ly Bất khí
- Q.4 - Chương 142: Tây Môn Tân Nguyệt bị đánh
- Q.4 - Chương 143: Tâm Kế Động
- Q.4 - Chương 144: Nhất Hôn Chế Ma
- Q.4 - Chương 145: Ân Ái
- Q.4 - Chương 146: Mộng Hồi Kiếp Trước
- Q.4 - Chương 147: Kỳ Duyên Có Một Không Hai

Giới thiệu Thiên Giới Hoàng Hậu

Nữ chính trong truyện Thiên Giới Hoàng Hậu xuyên không vào Mộc Thanh Dao, kinh thành nổi danh hào sắc nữ, chỉ cần nhìn thấy mỹ nam là lao vào chà đạp. Mộc Thanh Dao không may trêu chọc đúng vào Nam An Vương vốn có tiếng là thị nữ tử như rác rưởi, bị anh này một chưởng đánh bay. Thế là bạn Tô Trần ung dung mặc vào.

Anh chỉ nhìn đến cảnh cuối cùng cô ta cứu nữ chính mà cũng chẳng hỏi xem mọi chuyện diễn ra như thế nào. rõ ràng nữ chính không muốn nhưng anh vẫn quyết định vậy, nói thật chứ nếu nữ chính không quyết tâm và bỏ đi như thế thì anh cũng chẳng bao giờ nhận ra mình sai ở chỗ nào đâu, sau đó mâu thuẫn giữa họ sẽ lớn dần lên.

Mộc Thanh Dao vào cung làm hoàng hậu, dần dần khiến cho Huyền Đế Mộ Dung Lưu Tôn vốn không gần nữ sắc yêu mến nàng. Cuối cùng, hai người thống nhất thất quốc...

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Q.1 - Chương 1: Tiết Tử

Ban đêm, ngọn đèn đường bậc lên, dưới ánh đèn nê ông đủ mọi màu sắc càng làm cho thành thị như được phủ kín một tầng sắc màu mông lung mờ ảo, chứa đựng hơi thở mập mờ bất an.

Thành phố Tân Hải, trên đường phố xe cộ qua lại không dứt, uyển chuyển kéo dài như con rắn khổng lồ.

Một chiếc xe việt dã lớn, bắt mắt chạy trong dòng xe lưu thông đó, lái xe chính là một cô gái xinh đẹp chói mắt, tóc ngắn, mắt to, đang mặc quân trang màu xanh lục, làm cho khuôn mặt đẹp đó thêm một phần anh khí, quanh thân cuồng dã tùy ý tung bay.

Cô gái lái xe tên Tô Trần, là tham mưu trưởng lục chiến quân của đoàn quân sự mười bảy.

Tô Trần, tổ mẫu xuất thân từ giới xã hội thượng lưu Anh quốc, tổ phụ là thủ lĩnh quân sự nổi danh của quốc nội, vì thế trên người Tô Trần có một phần tư huyết thống Anh quốc, nàng từ nhỏ ở bên người tổ mẫu lớn lên, tốt nghiệp ở Sandhurst, học viện quân sự hoàng gia Anh quốc, bởi vì gốc gác ở Trung Quốc, vì thế sau khi học thành đã về nước.

Tối nay, ánh mắt Tô Trần nhu hòa, con ngươi như chứa súc nóng, cô liếc qua túi hàng hóa được đóng gói tinh xảo nằm ở chỗ ngồi bên cạnh người lái, bên trong là bộ nội y sexy cô vừa mới mua, hôm nay cô định ở lại cùng bạn trai vượt qua một đêm cuồng dã.

Tô Trần mặc dù lớn lên ở Anh quốc, nhưng trong xương lại có truyền thống năm ngàn năm của Trung Hoa, tuy rằng hai mươi sáu tuổi, nhưng vẫn là một xử nữ.

Ở đêm nay, cô muốn trước sau một lần tự mình kết liễu tầng lá mỏng kia....

Bởi vì mấy ngày nữa chính là ngày cô cùng Tiêu Duệ kết hôn, hắn là mẫu người chuẩn lão công của cô, nên cô muốn cho Tiêu Duệ kinh hỉ một chút.

Mỗi lần lửa tình đến thời điểm mấu chốt, thì cô tỉnh táo và kiểm soát được nên luôn hô ngừng, thực sự là làm khó Tiêu Duệ, cũng không biết khi về hắn

đã tắm bao nhiêu nước lạnh, bởi vậy nàng càng yêu người nam nhân kia hơn, hắn luôn trân trọng yêu thương cô, là người bạn người chồng suốt đời của nàng. (hix đoạn này edit theo ta hiểu có chém chút đỉnh ^^)

Tô Trần, vừa nghĩ tới Tiêu Duệ, khuôn mặt liền trở nên hạnh phúc.....

Rất nhanh có thể nhìn thấy hắn, cô gia tăng chân ga, chiếc xe liền lao đi như mũi tên rời cung mạnh mẽ bắn ra ngoài....

Khu Bích thủy lục, là nơi kẻ có tiền nghỉ dưỡng, ở đây có khu biệt thự riêng, vì vậy Tiêu Duệ cùng Tô Trần liền mua một ngôi nhà ở chỗ này.

Bởi vì muốn cho Tiêu Duệ một kinh hỉ, nên Tô Trần đem xe dừng ở trong một góc xa, tâm tình sung sướng xuống xe, trong tay cầm theo cái túi đựng nội y sexy, hướng biệt thự đi đến.

Lầu hai, bên trong phòng của bọn họ có ánh sáng đèn chiếu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trần giãn ra, đôi mắt to trong sáng có thần, lấp lánh như ánh sao trên bầu trời, khoe môi vẽ ra nụ cười mê người, nghĩ đến chuyện khuya hôm nay sẽ phát sinh, trong lòng của nàng vừa chờ đợi vừa khẩn trương.

Trong biệt thự rất yên tĩnh, Tô Trần mở cửa đi vào, tim đập chậm rãi gia tốc, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, chuẩn bị lên lầu cho Tiêu Duệ một kinh hỉ, thế nhưng nàng nhìn thấy cái gì?

Một đôi giày cao gót màu đỏ mảnh....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trần như bị tát một bạt tay, trong nháy mắt đã trắng như tờ giấy, bộ nội y sexy trong tay chậm rãi rơi xuống đất, hô hấp của nàng dần dập lên, con ngươi bị lây cuồng nộ, thân thể nhanh chóng chống đỡ không nổi....

Tiêu Duệ, ngươi đối xử với ta như vậy sao? Còn mấy ngày nữa là chúng ta kết hôn, ngươi như vậy mà đối đãi với ta sao?

Chẳng lẽ làm như Tô Trần là dễ bị khi dễ phải không?

Thân thể của nàng chạy như bay lên lầu, thân hình bất ổn, thế nhưng ánh mắt sắc bén như một cây đao, sát khí bắn ra bốn phía, lòng bàn tay nắm chặt, thang lầu ngắn như vậy mà lúc này lại dài như đường trường.....

Lầu hai, trên sàn nhà được xây theo kiểu Pháp, nội y nam nhân, nữ nhân, lẵn lộn hỗn hợp cùng một chỗ, nàng giận quá hóa cười, con ngươi sâu không lường được, chậm rãi đẩy cửa tân phòng sắp kết hôn của nàng rồi đi vào.

Trên giường ngủ rộng thùng thình xa hoa Tiêu Duệ trần truồng nửa người, trên gương mặt đẹp trai một mảnh an tường, lúc này đang chìm đắm trong mộng đẹp của chính mình.

Mà cô gái, Tô Trần ngây ngẩn cả người, cô gái này là bạn tốt của nàng, Kiều Nam...

Kiều Nam là người bạn thân duy nhất ở trong nước của nàng, nàng vẫn hay giới thiệu cho Tiêu Duệ, mà bây giờ cô gái này lại bò lên giường lão công của nàng, nàng thực sự không biết nên khóc hay nên cười....

Tô Trần bỗng nhiên bình tĩnh, chết lặng, xoay người ngồi vào trên ghế sa lon bên trong gian phòng, một khẩu súng lục màu đen chớp mắt rơi vào trên tay, nàng nhẹ nhàng thưởng thức, vật này học thật tốt a, súng của nàng luôn luôn là bách phát bách trúng.

Trong phòng tiếng vang rất nhỏ đã kinh động người ngủ trên mặt đất, Kiều Nam, nàng mở mắt ra xoa xoa đầu, đau quá a, đây là di chứng của uống rượu mà, rồi ngược mắt quét một vòng gian phòng, nàng há to miệng, cảm nhận được đinh đầu ngay phía trước tầm mắt có gì đó vừa lướt qua, liền nhanh chóng quay lại đầu.

"A, Trần Trần."

Kiều Nam nói xong, phát hiện có cái gì đó không đúng, trên người mình một mảnh vải cũng không có, liền đưa tay lên, lôi y phục che ở trước mặt, khẩn trương kêu lên: "Trần Trần, ngươi hãy nghe ta nói?"

Lúc này người trên giường cũng giật mình, Tiêu Duệ xoay mình mở mắt ra, đôi mắt đen chói mắt lóe sáng, rất nhanh quay đầu nhìn phía bên này, chỉ thấy Kiều Nam thân thể trần truồng, lúc này đang thất kinh dùng y phục che mình lại, mà Tô Trần, mặt không chút thay đổi nhìn hắn, con ngươi sâu u kia triệt để hận ý, khéo môi thật lạnh đến cả xương cũng lạnh.

"Trần Trần? Người nghe ta giải thích?" Tiêu Duệ lập tức hiếu tính nghiêm trọng của chuyện này, cử động nửa người vội vàng mở miệng muốn giải

thích.

Đáng tiếc Tô Trần căn bản không để cho hắn cơ hội, giương khẩu súng trong tay, vẻ mặt lãnh lè nhắm vào hắn, cười nhạt "Tiêu Duệ, ngươi biết không? Đạn bắn vào phía trên trái cách tim 0.5 cm đi xuyên qua, sẽ không chết, nhưng sẽ đau thấu xương, cả đời không thoát khỏi cái đau đó được, ta muốn ngươi cả đời nhớ kỹ, nữ nhân là không thể lừa dối."

Nói xong, ngón tay khẽ động cò súng, liền 0.01 phân cơ hội cũng không cho người khác, lúc này vẫn ngồi ở dưới đất, Kiều Nam dùng thời gian nhanh nhất đứng lên xông lại, muốn ngăn cản Tô Trần bóp cò súng, bởi vì lực đánh vào quá lớn, khẩu súng lệch phương hướng, mà lúc này Tô Trần đã bóp cò súng, viên đạn kia bắn thẳng không phải Tiêu Duệ, cũng không phải Kiều Nam, mà là trái tim mình....

Thế nhưng cùng thời khắc đó, tiếng súng lại vang lên, lúc này đây bị viên đạn bắn thẳng chính là trái tim của Kiều Nam, thân thể Tô Trần chậm rãi ngã xuống, lạnh lùng cười: "Kiều Nam, ta vốn chỉ muốn giáo huấn hắn một chút, thế nhưng ngươi đã phá hủy ba người chúng ta"

Kiều Nam thân thể mệt mỏi gắng đứng lên, sắc mặt tái nhợt, vết máu tràn ra hết trên sàn nhà, tượng một đóa hoa anh túc nở rộ.

"Tô Trần, không phải như ngươi nghĩ, chúng ta chỉ là uống rượu, Tiêu Duệ không có phản bội ngươi."

Nam nhân ở trên giường, trong con ngươi chứa đựng tuyệt vọng đến hủy thiên diệt địa, hắn chạy tới, ôm chặt thân thể Tô Trần, điên cuồng kêu lên: "Tô Trần, ngươi đừng làm ta sợ, tất cả đều là lỗi của ta, Tô Trần, van cầu ngươi tha thứ, ta không nên uống rượu, Tô Trần, van cầu ngươi."

Tô Trần cố sức vươn tay lên, đầu ngón tay của nàng xanh nhạt, nhưng dính máu của chính mình, lại lộ ra mỹ lệ khác thường, nhẹ nhàng chạm lên mặt của Tiêu Duệ, con ngươi đen nhánh tràn đầy thống khổ, đau như vậy quýt như vậy, một khắc cũng không nháy mắt, tựa hồ muốn đem dung nhan này thật sâu khắc ở trong đầu.

Nàng gắng từng chữ mở miệng: "Tiêu —— Duệ, mặc dù —— như —— vậy, ta cũng không thể tha thứ cho ngươi, bởi vì —— trong —— mắt ta —— không —— chứa được —— dù là —— hạt —— cát!"

Nói xong liền đầu nghiên một cái, tay buông xuống, ánh mắt chật rã khép lại, khóe môi là vẻ ra nụ cười băng lãnh, thật giống như châm chọc Tiêu Duệ, mà trên gương mặt tuấn mỹ của Tiêu Duệ còn lưu lại rõ ràng huyết thủ ấn, trên đôi mắt hắc đồng to đẹp tràn đầy sóng to gió lớn, thời gian vào giờ khắc này như ngừng lại.

Mà Kiều Nam ở bên cạnh, sắc mặt như tro tàn, môi chật rã mắt đi huyết sắc, nhìn Tô Trần chết đi, nàng dùng sức nhìn một lần cuối cùng, trong lòng nhẹ lấm bẩm.

"Tô Trần, nếu có kiếp sau, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa trả lại hết thảy....."

Q.1 - Chương 2: Trọng sinh nữ nhi Thùa tướng

Tháng sáu, giữa hè, cái nóng như thiêu đốt làm cho mọi thứ thêm khó chịu, trên những tảng cây nhiều tiếng kêu to, một tiếng cao hơn một tiếng...

Ở ngọn cây cao rậm rạp xanh um không nhúc nhích, nhưng dưới đường cái người đi trên đường trên sông qua lại không dứt, hương xa bao mã như nước chảy, người bán hàng rong, tiếng rao hàng thanh lạnh vang lên, cảnh tượng náo nhiệt phồn vinh đồng nhất, cũng không có bởi vì cái nóng của mùa hạ, mà có chút giảm thiểu, ngược lại càng có nhiều cậu ấm phong lưu nhìn chăm chăm nơi tầm hoa vân liễu.

Nơi này là Lâm An thành kinh đô của Huyền Nguyệt quốc, kinh tế phát đạt, nhân khẩu đông đảo, đường phố hai bên rộng rãi, mọi dạng hình thức cửa hàng mọc lên san sát, thiên kì bách quái bài chò nào cũng có.

Lâm An thành, kinh đô lớn nhất dưới chân thiên tử, thì không thể so với nơi khác, trị an rất tốt, thương mại phát đạt, phương diện quân sự cũng rất vững vàng, bởi vậy càng ngày càng nhiều người ở chò này cắm rẽ an cư, nơi này cũng mới xây rộng thêm mười hai đường phố, vì những con phố cũ từ lâu đã ở đây nhà mua bán, mà hết thảy đều này phải quy công cho Huyền Nguyệt quốc tân hoàng, tân hoàng sau khi đăng cơ, đã cải cách thể chế, khiến cho kinh tế, quân sự, dân sự của Huyền Nguyệt quốc nâng cao một bước.

Huyền Nguyệt quốc tân hoàng, thể nhân xưng hắn là Huyền đế, đăng cơ không được hai năm, đã dứt khoát hàn hoi vứt bỏ quy định cũ, lập ra tân pháp, thân dân sự, trọng thân thần, ở bên trong quân thần, chọn lựa ra đệ nhất nhân đó là tả thừa tướng Mộc Ngân, Mộc Ngân khi tiên đế còn tại vị vẫn là một trong những thần tử được coi trọng, tiên đế trước khi chết đem mọi sự phó thác cho hắn, nhất định phải trợ tân hoàng vững chắc giang sơn, thống nhất đất nước.

...

Tả thừa tướng phủ, sáu chữ ở đại môn mở ra đối diện với mặt đường, trước cửa thạch sư tử chia làm hai bên, uy vũ khí phái, hạ nhân ăn mặc hoa phục nún ở nơi râm mát nói chuyện phiếm cẩn hạt dưa.

Ánh mặt trời như nước chiết vào ngọc lưu ly trên nóc nhà, chiết xạ ra tia sáng chói mắt, chiết rọi một diện tích lớn ở trong đình, chung dục thanh tú, cửu khúc hành lang gấp khúc, ba bước một đình, năm bước một cầu, đình dài lầu các, thác loạn hữu trí.

Thỉnh thoảng có hạ nhân qua lại các nơi, trong đó không ngót tiếng cười bay qua mái hiên, bay vào ở giữa không trung.

Hậu viện là chỗ ở của các gia quyến, một mình một tòa, trong sân sắp xếp có trật tự, núi giả gấp khúc, phía trên đỉnh có dây leo bò đầy như tấm màn xanh biếc, xa xa nhìn lại, tựa như từng tấm bình phong, ngăn cách phong cảnh của mỗi tràng viện.

Tả thừa tướng Mộc Ngân, quyền cao chức trọng, là một trong những thần tử rất được hoàng thượng coi trọng, tổng cộng cưới ba vị phu nhân, sinh được ba vị nữ nhi như hoa như ngọc, đáng tiếc nhất chính là tam nữ nhi Mộc Thanh Dao, mẫu thân nàng đã sớm qua đời, vì thế trong phủ thừa tướng, tam tiểu thư là người được lão gia sủng ái nhất, chính bởi vì nàng có được sự cung chiêu, nên vô pháp vô thiên, hoành hành không cố kỵ.

Thanh viện, là chỗ ở của Mộc Thanh Dao, trong viện trồng rất nhiều thủy trúc, xanh um tươi tốt, tự thành một phong cách, đá cuội lớn nhỏ không đều trải thành con đường u kính, nối thẳng hướng ba giang nhà chính, trước cửa nhà chính là bạch ngọc thềm đá tầng tầng nối đuôi nhau, lúc này ở trên thềm đá, dưới hành lang kia, đứng mấy người nha đầu mày thanh mảnh đẹp, trên mặt của mỗi người đều lo lắng, ánh mắt lóe ra sợ hãi.

Xuyên thấu qua nửa cửa sổ mở rộng, thấy rõ ràng tình huống trong phòng ngủ, bình phong gỗ từ đàn trên mặt thêu điệp hí hoa, giường đàn hương chạm khắc, màu trắng màn lụa, bên trong màn lụa nằm một gai nhân như ẩn như hiện, làn da nõn nà như trong suốt, đôi mày như nguyệt thanh tú giống nhau, lông mi hơi cong cong xinh đẹp, mũi nhỏ, chỉ tiếc cánh môi vốn nênh phấn hồng, nhưng lúc này có chút tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, một chút phản ứng cũng không có.

Bên giường một tiểu nha đầu sợ đến khóc lên, vừa lau nước mắt, vừa cố gắng đánh thức nàng.

"Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh a? Người tỉnh a."

Tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ có một cái bệnh háo sắc, thấy mỹ nam liền điên cuồng đuổi theo không tha, xế chiều hôm nay, ở trong quán trà thấy được Nam An vương gia, Nam An vương gia kia ở Huyền Nguyệt quốc có là danh lãnh khốc băng hàn, cho tới bây giờ chưa có nữ tử nào lọt vào trong mắt, đáng tiếc tiểu thư nhà mình hết lần này tới lần khác lại nắm chặt Nam An vương gia không tha.

Nam An vương gia một đấm vung tới, đánh ngất xỉu tiểu thư, nàng thật vất vả mới xin tiểu nhị trong điểm và nàng cùng nhau đem tiểu thư đưa về.

Lão gia vẫn chưa về, nếu như biết tiểu thư bị đánh ngất xỉu, kẻ xui xẻo sẽ là nha đầu nàng, lão gia nhất định sẽ lột da của nàng, tiểu thư a, ngươi nhanh lên một chút tĩnh lại đi, đừng dọa Mai Tâm.

Không biết là tiếng khóc của Mai Tâm ầm ĩ tới người trên giường, hay bởi vì lão thiên gia nghe được giọng nói của nàng.

Người trên giường liền giật mình...

Mai Tâm mở to mắt, lau khô nước mắt, vui mừng kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, ngươi đã tỉnh?"

Đáng tiếc người trên giường vẫn như cũ cũng không nhúc nhích, Mai Tâm nhìn chằm chằm nàng khó có thể tin, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy động, chẳng lẽ là nàng hoa mắt, không nên a, nghĩ vậy lại khóc lên: "Tiểu thư a, nếu ngươi không tĩnh, lão gia nhất định sẽ lột da ta, ngươi nhanh lên một chút tĩnh lại đi."

Người trên giường không chịu nổi quấy nhiễu, rốt cuộc ứm một tiếng, thân thể giật mình, lạnh như băng mở miệng: "Câm miệng."

Xoay mình mở mắt ra, nheo lại, lạnh lùng bức người, âm ngao sâu không lường được, như nước trong hồ mênh mang, nhưng một chút nhiệt độ cũng không có, cứ như vậy mà bình tĩnh nhìn nàng...

Mai Tâm không tự chủ lui về phía sau một bước, tiểu thư tựa hồ không giống nhau, mâu quang hoàn toàn không giống hào sắc lúc trước, lạnh lùng như vậy, thật là dọa người a...

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi làm sao vậy?" Mai Tâm cẩn thận từng li từng tí hỏi, người trên giường chưa lên tiếng, chỉ quay đầu đánh giá hết thảy bên

cạnh, nàng không phải là đã chết rồi sao? Kiều Nam đụng vào làm sai lệch khẩu súng, cho nên nàng đả thương chính mình, thế nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây, một phòng ngủ cổ kính, còn có một tiểu nha đầu tóc chảy đuôi sam đang nhìn mình, liên tục gọi nàng là tiểu thư, đây là chuyện gì xảy ra?

Tô Trần rơi vào trầm tư, nàng Tô Trần tốt nghiệp trường Sandhurst học viện quân sự hoàng gia Anh quốc, gặp chuyện phải tinh táo không hoảng loạn, hơn nữa năng lực suy nghĩ đặc biệt mạnh, trước tiên có thể cảm ứng được tin tức ngoại giới, nàng tựa hồ xuyên qua, mà còn xuyên vào thế giới nam tôn nữ ti cổ đại, là một tiểu thư, tiểu thư này gọi là Mộc Thanh Dao, nha đầu kia hình như kêu là Mai Tâm, Tô Trần vốn còn muốn chỉnh lý một chút tin tức trong đầu, nhưng ở bên cạnh Mai Tâm vẫn khóc, làm rối loạn suy nghĩ của nàng.

"Ta không sao, khóc cái gì?" Tô Trần không nghĩ tới mình thế nhưng không chết, nghĩ đến cha mẹ của mình còn có tổ mẫu yêu thương mình, không biết mọi người sẽ thương tâm đến cỡ nào a, nàng chỉ là muốn đả thương Tiêu Duệ, cho hắn biết nữ nhân không phải dễ khi dễ, ai ngờ cuối cùng Kiều Nam lại nhào tới, làm mình bắn chết chính mình.

Bất quá cuối cùng nàng cũng đem Kiều Nam bắn chết, nếu mình đã xuyên qua, vậy Kiều Nam đâu....

Còn có Tiêu Duệ nữa, mặc dù biết bọn họ chỉ là uống rượu say, nàng cũng không thể tha thứ bọn họ, bởi vì trong mắt nàng không thể chấp nhận dù là hạt cát, nàng quý trọng Tiêu Duệ như vậy, mà hắn lại cùng hảo bằng hữu của mình uống đến say mèm, sau đó hai người còn cởi hết quần áo ngủ cùng một chỗ.

Thật buôn cười, Tô Trần cười rộ lên, thế nhưng con ngươi một điểm nhiệt độ cũng không có, lạnh như băng, hoàn toàn cùng với hình tượng háo sắc bình thường không hợp, tiểu nha đầu Mai Tâm một chút cử động mạnh cũng không dám, nhanh chóng sợ đến choáng váng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, tiểu thư cùng trước đây không giống nhau, lạnh như vậy, thật là dọa người a.

"Mai Tâm, đâu ta đau, đã xảy ra chuyện gì?" Tô Trần, không, hiện tại bắt đầu nàng là Mộc Thanh Dao, chân chính Mộc Thanh Dao đã không tồn tại, thay vào đó là nàng: Tô Trần, nàng muốn ở thế giới nam tôn nữ ti này sống sót, hơn nữa còn phải sống vượt qua chủ thể, Mộc Thanh Dao cười nhạt, nhìn về tiểu nha đầu Mai Tâm ở bên cạnh, có lẽ là tự mình quá mức lạnh

lùng, làm nha đầu kia tựa hồ có điểm sợ nàng.

"Tiểu thư, người đã quên, người bị Nam An vương gia một quyền đánh bất tỉnh."

Q.1 - Chương 3: Đệ Nhất Đế

"Đánh bất tỉnh," Mộc Thanh Dao đưa tay sờ một chút cái ót, thảo nào lại đau như vậy, nguyên lai là bị người đánh, bất quá cái vương gia gì đó thế mà đi đánh một nữ nhân, xem ra không phải là cái thứ tốt gì, lần sau nếu để cho nàng gặp phải, tuyệt đối sẽ không cho hắn sống dễ chịu, ánh mắt Mộc Thanh Dao u ám đi xuống.

"Mai Tâm?" Mộc Thanh Dao muốn hỏi một chút tình huống nơi này, nhưng không đợi đến nàng mở miệng, âm thanh của chầu liên xanh vang lên, từ ngoài cửa một trung niên nam tử khôi ngô vội vã đi tới, cao ngất to lớn, nhìn không thấy có chút nào là già nua, ngược lại tinh thần rất hăng hái, bước tiến vững vàng, trên dưới khoản bốn mươi tuổi, mặc một thân hoa phục được may khéo léo, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao, liền thân thiết hỏi.

"Dao nhi, ngươi không sao chứ?"

Nam nhân này? Mộc Thanh Dao nhìn quét đến Mai Tâm đối với nam nhân này thái độ cung kính, liền nhìn ra nam nhân này là đại gia trưởng, phụ thân Mộc Thanh Dao, nghĩ đến đây liền chậm rãi lắc đầu, hiện tại không nói lời nào mới là hành động sáng suốt, bởi vì nàng còn không hiểu rõ bấy giờ là tình huống gì, mạo muội mở miệng, chỉ bộc lộ chân tướng, rước lấy không ít phiền phức.

Trung niên nam tử chính là Huyền Nguyệt Quốc tả thừa tướng Mộc Ngân, hắn vừa hồi phủ liền nghe nói ái nữ bị Nam An vương gia đánh, nên vội vàng sang đây xem nữ nhi, thấy nữ nhi không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến chuyện Dao nhi đã làm, thân là Huyền Nguyệt Quốc tả thừa tướng, Mộc Ngân có chút bất đắc dĩ, có lẽ là tự mình quá mức cưng chiều nàng, nên đã nuôi nàng thành tật bệnh, thấy mỹ nam liền điên cuồng đuổi theo không tha, bấy giờ thì được rồi, động đến trên đầu Nam An vương gia, toàn bộ Huyền Nguyệt Quốc người nào cũng biết, Nam An vương gia ghét nhất nữ nhân, luôn luôn không coi nữ nhân ở trong mắt, vậy mà Thanh Dao cũng dám trước mặt mọi người nắm Nam An vương gia không tha, không có bị đánh chết đã là chuyện tốt.

Làm một người cha, hắn căn bản không có lý do gì đi tìm Nam An vương

gia tính số, chỉ trách nữ nhi không chịu thua kém, cũng may không có việc gì.

Mộc Ngân thở dài một hơi, ngồi vào bên giường, phát phất tay để cho Mai Tâm đang đứng ở trong phòng ngủ lui ra ngoài.

Mộc Thanh Dao biết nam nhân này có chuyện muốn nói cùng nàng, nên vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, lặng lẽ chờ...

Mai Tâm đi ra ngoài, đứng hầu ở hành lang phía sau, Mộc Ngân thấy trong phòng ngủ không có ai, liền vươn tay sờ sờ đầu Mộc Thanh Dao: "Dao nhi a, đừng làm việc ngốc này nữa, nếu như ngày hôm nay Nam An vương đánh người chết, phụ thân cũng không có biện pháp gì tìm người ta tính sổ, người xem người mỗi lần nhìn thấy mỹ nam liền điên cuồng đuổi theo không tha, nữ hài tử tại sao có thể làm chuyện như vậy đây?"

Thấy mỹ nam liền điên cuồng đuổi theo không tha?

Mộc Thanh Dao nháy mắt ngây người, đây thật đúng là một tật xấu, tại sao có thể điên cuồng đuổi theo không tha chứ?

Nữ nhân này danh tiếng nhất định không tốt, nói không chừng còn rất thối, mà Nam An vương đánh nàng, nguyên lai là tự nàng chuốc lấy, bất quá nam nhân hạ kia ra tay đúng là độc.

Một đấm đưa người ta đến Tây Thiên, nhưng đối với nàng mà nói, cũng nên cảm tạ hắn, nếu như không có một đấm của hắn, nàng không chừng đã đến âm tào địa phủ.

Mộc Thanh Dao gật gật đầu, tỏ vẻ tự mình đã biết, vẫn như cũ không nói chuyện, nam nhân kia bỗng nhiên bị hoảng sợ, hoặc là khó có thể tin, Dao nhi dĩ nhiên đáp ứng rồi, trước đây mỗi khi hắn nói đến chuyện này, nàng sẽ khóc nháo không ngớt, không nghĩ tới bây giờ dĩ nhiên đáp ứng rồi, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Dao nhi, ngươi làm sao vậy? Vì sao không nói lời nào?"

Đáy mắt Mộc Thanh Dao trở nên u ám, bất quá có thể nhìn ra nam nhân này là thật lòng quan tâm nàng, nếu quyết định phải sống ở chỗ này, nàng đương nhiên phải thích ứng hoàn cảnh ở đây: "Ta nghe được, phụ thân."

Thật đúng là không có thói quen, Mộc Thanh Dao nói xong mắt trọn trăng, thuận thế đưa tay che miệng, ngáp một cái, động tác này rất rõ ràng nàng tỏ vẻ mệt mỏi.

Trung niên nam nhân quả nhiên đứng lên: "Dao nhi a, nếu mệt mỏi thì nghỉ ngơi một chút đi, ngươi có thể đáp ứng phụ thân, phụ thân thật cao hứng."

Nam nhân kia vô cùng nhẹ nhàng mà đi ra ngoài, thật giống như nhặt được bảo vật gì, chắc hẳn trước kia Mộc Thanh Dao làm cho hắn rất đau đầu, cho nên khi thấy nàng đáp ứng mới kích động như thế !

Lão gia vừa đi khỏi, Mai Tâm từ bên ngoài đi vào, trên dưới phải trái đánh giá Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư, người thực sự không giống trước nha? Lại chịu đáp ứng lão gia, trước đây khi lão gia nhắc tới chuyện này, người đều vừa khóc vừa nháo, cuối cùng chỉ có lão gia phải chịu thỏa hiệp, không nghĩ tới lần này cư nhiên lại đồng ý với lão gia."

Mộc Thanh Dao mặt không chút thay đổi quét nhìn về phía Mai Tâm, mâu quang sâu kín lộ ra sắc bén, khiến người ta bị thương, tiểu nha đầu kia thoảng cái cúi đầu trầm mặc, không dám nói thêm nữa, trong lòng không ngừng nói thầm, tiểu thư làm sao vậy? Cùng trước đây thực sự không giống nhau, chẳng lẽ là Nam An vương gia đem đầu óc của nàng đánh hư rồi?

Tuy rằng hoài nghi, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Mộc Thanh Dao đạm nhiên mở miệng: "Mai Tâm, đi ngoài cửa coi chừng đi, nói ta mệt mỏi, người nào cũng đều không muốn gặp."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm cung kính mở miệng, chậm rãi lui ra ngoài, tiểu thư uy nghi, thật đúng là làm cho người ta không tự chủ được mà tôn kính, trước đây nàng mặc dù hầu hạ tiểu thư, nhưng đáy lòng cũng thấy khinh thường hành vi của tiểu thư, hiện tại tiểu thư không giống như lúc trước, lại làm cho trong lòng nàng không khỏi tôn kính.

Mộc Thanh Dao đợi Mai Tâm lui ra ngoài, mới chậm rãi quay đầu quan sát phòng ngủ, xa xỉ xa hoa, danh quý tinh xảo, cửa chạm mân côi hồng, bình phong thủy tinh, bách điệp chơi đùa, giường lớn đóng bằng gỗ đàn hương, điêu khắc tinh xảo, xuất phát từ tay danh gia, ngay tại các góc cạnh cũng tạo được hình chạm khắc mượt mà, không hề tỳ vết nào, nguyên bộ bàn ghế đàn

hương, cùng bàn trang điểm, phân bố ở các góc trong gian phòng, có cơn gió theo cửa sổ thổi vào, như ẩn như hiện mùi thơm phiêu du trong không khí.

Xem ra tiền thân của chủ thể là người được cung chiêu, Mộc Thanh Dao mi tâm hạ xuống một chút, hai chân đưa lên nằm giữa giường, một đôi mâu quang lợi hại chậm rãi nhắm lại, toàn bộ tư duy rơi vào trong suy nghĩ, cảm ứng tin tức của cổ thân thể này.

Nơi này là nơi không có ghi chép trong sách sử của Trung Quốc.

Trên thế giới này, tồn tại thất quốc, thất quốc đều có dã tâm, lúc này chính là thời gian không ổn định nhất, mỗi quốc gia đều có thực lực bất phàm, hơn nữa đã nhiều năm củng cố lực lượng, chính là vì ngày sau nhất thống giang sơn.

Nếu như không ăn người, tất nhiên sẽ bị người ăn, kẻ mạnh làm vua, người thua làm giặc đạo lý này người người đều hiểu.

Vì thế mặt ngoài hòa bình, chỉ là một loại hình thức.

Trong thất quốc, có sự phân chia mạnh yếu, hiện nay vượt lên đứng đầu chính là Huyền Nguyệt quốc, Thanh La quốc, Đan Phượng quốc, nhưng trên thực tế, những quốc gia khác, đến tận cùng là thực sự kém hay là ẩn giấu thực lực, chỉ có đến cuối cùng mới thấy được chân tướng.

Huyền Nguyệt quốc, tân hoàng vừa đăng cơ hai năm, liền dứt khoát hàn hối cải cách thương mậu thể chế, khiến cho buôn bán nâng cao một bước, kế đến còn cải cách pháp luật, quân sự, triều đình trên dưới, đối với việc làm của hoàng đế, lúc ban đầu còn nhiều nghi vấn, nhưng đến bây giờ khẳng định, ai cũng không dám coi thường tân hoàng.

Tuy rằng hàn chỉ có hai mươi ba tuổi, nhưng Huyền Nguyệt quốc người người đều biết tân hoàng thủ đoạn cơ trí quyết đoán, từ lúc hàn còn là thái tử, liên phụ trợ tiên hoàng bình thương châu chi loạn, còn khắc phục được lũ lụt ở duyên giang, dưới con mắt của người trong thiên hạ, tân hoàng là một người khôn khéo sắc bén.

Nghe đồn hàn là hoàng đế tuấn mỹ trẻ tuổi nhất trong thất quốc, cũng là người có thực lực lớn nhất, thế nhân xưng hàn là Huyền đế.

Thất quốc đều biết, nên ai cũng không dám mạo muội hành động, tất cả mọi

người ngắm nhìn, đều chờ đợi, chờ một thời cơ tốt nhất...

Hoàng đế thành công, không thể rời bỏ hai thần tử, tả thừa tướng Mộc Ngân, cùng hữu thừa tướng Sở Phong Ngọc, hai người một phụ nội, một phụ ngoại, là phụ tá đắc lực của hoàng thượng .

Mà Mộc Ngân chính là phụ thân của Mộc Thanh Dao.

Mộc Ngân hiện nay có hai vị phu nhân, đại phu nhân cùng nhị phu nhân, và ba nữ nhi, đại nữ nhi Mộc Thanh Châu, là đại phu nhân sở sinh, nhị nữ nhi Mộc Thanh Hương, là nhị phu nhân sở sinh, tam nữ nhi Mộc Thanh Dao, cũng chính là chủ khôi thân thể này, bởi vì từ nhỏ không có mẫu thân quan tâm, vì thế rất được thừa tướng phụ thân sủng ái, điều này cũng nuôi dưỡng Mộc Thanh Dao có cá tính náo loạn ầm ĩ, còn có một căn bệnh cổ quái nữa.

Thấy mỹ nam liền điên cuồng đuổi theo không tha...

Q.1 - Chương 4: Trầm Ngư Lạc Nhạn Chi Tư

Trong đầu Mộc Thanh Dao hiện ra một ít hình ảnh mỹ nam, nói là mỹ nam, nhưng suýt chút nữa làm cho nàng ói ra, rõ ràng là khủng long, vậy mà nói là mỹ nam, đối với con mắt thẩm mỹ của chủ thể, nàng thực sự không dám tưởng tượng, thật là đủ thấp kém.

Còn có một khuôn mặt làm cho nàng ấn tượng sâu sắc, lông mày tó đến vừa thô vừa đen, trên mặt trét một lớp bột nước màu trắng, còn thoa thêm một tầng phấn, môi màu huyết hồng, trên đầu chất đầy châu ngọc, vừa nhìn thật là có chút giống như tú bà ở kỹ viện, mười phân mùi vị son phấn .

Mộc Thanh Dao sơ hết hồn, nữ nhân này là ai a? Không phải là chủ thể sao, cả diện mạo thật đều thấy không rõ, xoay mình thở ra một hơi, liền mở mắt ra, hiện tại nàng hoàn toàn tiếp thu tin tức của chủ thể, tự mình dung nhập trong đầu....

Hiện tại nàng chính là Mộc Thanh Dao, mà Tô Trần thì đã chết.

Mộc Thanh Dao đang muốn nghĩ đến nhập thần, thì bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói, một đạo thanh âm tinh tế ôn nhu vang lên: "Mai Tâm, tam muội còn không có tỉnh lại sao?"

"Bẩm nhị tiểu thư, tiểu thư đã tỉnh, hiện tại đang ngủ, " thanh âm cung kính của Mai Tâm vang lên.

Mộc Thanh Dao cũng không để ý tới giọng nói bên ngoài, hiện tại nàng không muốn gặp bất luận kẻ nào, hay là xem một chút mình lớn lên trông thế nào đi, ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng tốt xấu gì cũng là một mỹ nhân, xuyên thủng cổ đại, ngàn vạn lần không cần trở thành khủng long, tiền thân trước đây xấu như vậy, thấy nam nhân liền đuổi theo, hơn nữa thường xuyên đem khoát lên mình trang phục vừa tục lại xấu, ngay cả diện mạo thật đều bị che mất, Mộc Thanh Dao mặc bộ y phục nguyệt sắc bạch nha, xuống giường đi tới trước bàn trang điểm.

Trong gương đồng chiếu ra một gương mặt tinh xảo, Mộc Thanh Dao nhìn thấy liền ngây người...

Nữ nhân này lớn lên đẹp quá a, tuy rằng ở hiện đại tự mình đủ đẹp, nhưng hình dáng nàng bây giờ hoàn toàn bất đồng với mình ở hiện đại, đây là một cổ điển mỹ nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái xoan, đôi mắt to, trong suốt như nước hồ mùa xuân, long lanh ánh quang, lông mi thật dài cong mà đẹp, dưới cái mũi nhỏ nhắn là đôi môi anh đào đỏ hồng, cả người giống như là từ bức tranh bước ra.

Chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung.

Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt hẹn...

Nguyên lai thật sự có người có thể đẹp đến như vậy, Mộc Thanh Dao khéo môi uốn lượn một chút, trong gương mỹ nhân cười khẽ, tiếng cười như thanh âm của hoa nở, êm tai và hấp dẫn đến thế.

Mỹ nữ như vậy lại tự đem tướng mạo của mình biến thành người gắp người hận, rêu rao khắp nơi, thảo nào người ta thấy nàng liền bỏ chạy, bất quá chủ thể lúc trước có bộ dạng không người nào có thể chịu được, còn có một nhược điểm trí mạng nữa.

Trong đầu Mộc Thanh Dao lập tức hiện ra một phen cảnh tượng, nguyên lai nàng không chỉ thích điên cuồng đuổi theo mỹ nam, hơn nữa còn thích chà đạp mỹ nam, nhìn một ít mỹ nam ở dưới ma trảo của nàng, trên mặt một mảnh đen một mảnh trắng, vô cùng thê thảm, thảo nào người ta gắp nàng là bỏ chạy, không chạy thì chính là đồ ngốc đó.

Bất quá thân thủ của nàng tương đối gọn gàng, Mộc Thanh Dao hoạt động gân cốt một chút, nội tức lưu mở nhẹ nhàng, đan điền khí đi như gió, nguyên lai nàng còn có võ công, điều này thật sự là quá tốt, ở cổ đại có võ công đương nhiên là một chuyện tốt.

Mộc Thanh Dao chậm rãi cười rộ lên.

Ngoài phòng thanh âm lại vang lên.

"Mai Tâm, nha đầu chết tiệt kia, lập tức đi đem tiểu thư nhà ngươi đánh thức, nàng cho rằng nàng là cái gì a, đại tiểu thư nhị tiểu thư sang đây thăm nàng, còn ở đó ngủ?" Một đạo thanh âm bén nhọn vang lên, lông mày Mộc Thanh Dao nhẹ chau lại, đại tiểu thư này không phải là nữ nhân thích cùng Mộc Thanh Dao đối nghịch sao? Mộc Thanh Châu phải không?

"Đại tiểu thư, tiểu thư không cho người khác quấy rầy đến nàng."

Tiếng nói của Mai Tâm vừa dứt, liền nghe được bối một tiếng vang lên, rất hiển nhiên Mai Tâm đã bị đánh một cái tát, Mộc Thanh Dao vốn không muốn để ý tới các nàng, nhưng Mộc Thanh Châu lại dám đánh nha đầu của nàng một bạt tay, như vậy chẳng khác nào đánh nàng, nàng cũng không phải là dễ khi dễ, hay là trước đây Mộc Thanh Dao dễ bị ăn hiếp, nhưng nàng sẽ không.

Mộc Thanh Dao xoay người nằm qua một bên trên chiếc ghế ngà voi, lạnh lùng lên tiếng: "Âm ĩ muốn chết, để cho các nàng vào đi."

Mai Tâm nghe xong tiểu thư nói, che mặt lên tiếng: "Dạ, tiểu thư" đại tiểu thư này ỷ là đại phu nhân sinh, không ít lần khi dễ tiểu thư, vì nàng có liên quan nên cũng thường xuyên bị nha đầu khi dễ, lão gia tuy rằng sủng ái tiểu thư, thế nhưng hắn một năm bốn mùa thường xuyên không ở trong phủ, là đại phu nhân quản lý tất cả mọi việc trong phủ, cho nên mẹ con bọn họ không ít lần khi dễ tiểu thư cùng các nha đầu của nàng.

Mai Tâm nhấc lên rèm cửa, mời đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đi vào.

Trong phòng, trên chiếc ghế ngà voi được điêu khắc tinh tế, an tĩnh nằm một mỹ nhân, mái tóc đen như mực, tùy ý xõa ở trên ghế, gió nhẹ theo cửa sổ thổi vào, nhẹ đúng đưa những sợi tóc kia, giống như tàm ti mềm nhẵn, nhẹ nhàng để lên trên một ít, một ít thì xinh đẹp thả xuống, giống như sơ quấy nhiều đến nàng.

Lông mày của nàng dài nhỏ như trăng rằm, lông mi thật dài vừa cong lại đẹp che giấu hai tròng mắt sáng bóng, ánh dương quang chiếu vào, soi sáng trên mặt của nàng, làm da thịt càng phát ra óng ánh trong suốt, giống như Nam Hải trân châu lóe sáng trong nước, khoe môi khẽ nhéch lên, tựa tiểu phi tiêu, càng giống vẻ châm chọc.

Mai Tâm nhìn tiểu thư nhà mình, ngây dại, trời ạ, đây là tiểu thư sao? Đẹp quá a, trước đây sao mình lại không phát hiện thế?

Theo sát phía sau Mai Tâm đi tới, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương cũng ngây dại, nữ nhân này là ai a? Tam muội sao? Chỉ tùy ý mặc một bộ quần áo bình thường, trên tay áo thêu mấy đóa tường vân vòng quanh, cùng mấy sợi tóc đen phân tán ở trên quần áo trắng noãn, thanh nhã thoát tục làm

cho người ta nói không nên lời, hoàn toàn bất đồng với trước đây, trang điểm ướt át, vừa tục lại xấu xí, vậy nên trong phủ cơ hồ không ai biết hình dáng của nàng, hiện tại xem ra, nàng mới là người xinh đẹp nhất mộc phủ.

Mộc Thanh Châu vừa đố kỵ vừa ghen ghét, hờ lạnh một tiếng, oán hận căm tức tiêu sai qua một bên ngồi xuống.

Mai Tâm đã biết tiểu thư không giống như trước đây, vì thế không dám mạo muội quấy rầy nàng, chỉ dám cẩn thận từng lì từng tí mở miệng.

"Tiểu thư, đại tiểu thư nhị tiểu thư đã tới."

"Ừ" người trên chiếc ghế đáp nhẹ một tiếng, lười biếng chuyển động thân thể, hai tròng mắt đột nhiên mở ra, ánh nhìn bén nhọn hiện lên, lạnh lùng bức người, lộ ra yếu ớt hàn quang, thảng dọa Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, hai nữ nhân kinh hãi, thật lâu không dám mở lời, mâu quang dọa người như thế, coi như muốn thôn tính tiêu diệt lòng người, làm hại các nàng không dám thở mạnh một chút.

"Làm phiền hai vị tỷ tỷ."

Mộc Thanh Dao đậm nhiên lên tiếng, thanh âm kia hoàn toàn không giống lúc trước háo sắc, mà lành lạnh dị thường, tam muội rốt cuộc làm sao vậy? Cùng lúc trước hoàn toàn không giống nhau, Mộc Thanh Châu chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn sang, nhìn nàng ta tướng mạo tuyệt sắc thiên hương như vậy, trong lòng của nàng không khỏi bốc lên từng đợt chua xót, nàng tình nguyện nàng ta bôi lên xóa sạch cái tươi đẹp kia, như vậy, người ở kinh thành mới có thể nói mộc đại tiểu thư là mỹ nhân đệ nhất kinh thành.

"Tam muội, ngươi không sao chứ?" người nói chuyện chính là Mộc Thanh Hương, một nữ nhân ôn nhu nhã nhặn lịch sự, tư sắc bình thường, vóc người mềm mại tinh tế, giở tay nhắc chân cũng tự có một cỗ lâ lướt phong lưu, nhìn nàng ân cần thân thiết, hình như rất quan tâm nàng, Mộc Thanh Dao nhàn nhạt gật đầu một cái, trong trí nhớ, tiền thân cũng không thích Mộc Thanh Hương, rốt cuộc cũng có nguyên nhân, Mộc Thanh Hương do nhị phu nhân sở sinh, tại đây trong mộc phủ, không có quyền thế gì, bình thường cũng bị phòng lớn độc hại, mà Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Dao bất đồng, Mộc Thanh Dao tốt xấu cũng có thừa tướng phụ thân yêu chiều, mặc dù đại phu nhân có khi dễ, nhưng cũng không dám đụng đến nàng, chỉ dám làm một ít động tác, như là trong lời nói khi dễ nàng, hoặc có hành động khi dễ nha đầu của nàng.

Q.1 - Chương 5: Mộc Phủ Tam Đóa Hoa

Trong mộc phủ này, mẫu tử Mộc Thanh Hương thường xuyên bị phỏng lớn khi dễ, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, vì thế Mộc Thanh Dao thường ngày cũng không cùng nàng thân cận, tuy rằng vị nhị tỷ này tựa hồ rất quan tâm nàng, nhưng Mộc Thanh Dao không cần quan tâm như vậy.

Mộc Thanh Hương giong điệu ân cần vừa mới nói xong, một bên Mộc Thanh Châu khinh thường quét nàng, liếc mắt một cái hờ lạnh.

"Nàng có thể có chuyện gì? Ta chỉ hiểu kỳ, Nam An vương cũng quá không bản lĩnh, một đấm đi xuống vốn nghĩ rằng sẽ đem nàng đánh chết, ai ngờ lại một chút việc cũng không có."

Mộc Thanh Châu độc ác mở miệng, đã quên Mộc Thanh Dao không giống như trước, hơn nữa nàng quen thói kiêu ngạo, đâu nghĩ đến tam muội đã không còn như trước đây.

Mộc Thanh Dao khéo mồi hiện lên tia cười nhàn nhạt, rất lạnh, Mai Tâm vẫn đang nhìn nàng, nên cảm thấy sờn tóc gáy da đầu tê dại, bộ dạng của tiểu thư lúc này thật dọa người a, ngay cả Thanh Hương cũng cảm thấy, nên đưa tay ra kéo đại tỷ một cái.

"Đại tỷ, tam muội không có việc gì, chúng ta trở về đi."

"Muốn chết sao, ngươi kéo ta làm gì, có phải ngựa da hay không?" Mộc Thanh Châu tức giận trùng hướng Nhị muội, Mộc Thanh Hương cuống quít buông tay ra, bất đắc dĩ nghĩ đến, nếu như thật phát sinh chuyện gì, cũng không liên quan đến nàng a, nàng là muốn giúp tỷ nha, ai biết đại tỷ không cảm kích.

Mộc Thanh Dao đánh giá Mộc Thanh Châu, vóc người cao đẹp, đường cong lả lướt, trước sau lồi lõm, hôm nay mặc một bộ y phục màu đỏ hồng tơ lụa, bên hông buộc một sợi dây lụa màu xanh lam, thắt thành một cái nơ bướm, cả người xinh đẹp nóng bỏng, là một mỹ nữ gợi cảm, bất quá bộ dáng lộ ra là người huyền náo àm ĩ, làm cho dung nhan mỹ lệ của nàng mất đi một ít, hơn nữa lòng dạ sắc bén, có thể nói chính là xà hạt mỹ nhân.

Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, liếc mắt một cái gương mặt Mai Tâm, nơi đó còn rõ ràng có dấu ngón tay, nàng cau mày một chút, tùy ý mở miệng.

"Mai Tâm, trên mặt ngươi xảy ra chuyện gì?"

Mai Tâm vừa nghe tiểu thư nói, vội vàng vươn tay che mặt: "Tiểu thư, không có việc gì."

Nàng đã bị khi dễ quen rồi, đại tiểu thư không dám đánh tiểu thư, liền khi dễ nha đầu các nàng, bình thường đã thành thói quen, tiểu thư cũng là mắt nhắm mắt mở, không biết hôm nay sao tiểu thư lại nhắc tới?

Mộc Thanh Châu vừa nghe đến Mộc Thanh Dao hỏi tới, cũng không sơ hãi, đặc ý mở miệng: "Nha đầu này không biết lớn nhỏ, bị nha đầu của ta giáo huấn."

"Nha đầu của ngươi là nha đầu, nha đầu của ta cũng là nha đầu, vì sao nha đầu của ngươi có thể giáo huấn nha đầu của ta?" Mộc Thanh Dao nói nhiều khẩu lệnh như nhau, Mộc Thanh Châu đầu óc thiếu chút nữa bị nàng làm hôn mê, thật lâu mới trở về chỗ cũ đây là có ý gì, tam muội là trách nha đầu của mình đánh nha đầu của nàng, thật cũng ly kỳ, nàng lúc nào mà lưu ý đến việc này? Ngoại trừ mỹ nam có thể khiến cho nàng hứng thú, vẫn còn có chuyện khác khiến cho nàng hứng thú sao, kỳ quái, Mộc Thanh Châu cười rộ lên.

"Tam muội đây là trách tỷ tỷ sao?" Thầm cắn răng, nhìn thấy nha đầu kia tuyệt sắc như vậy, nàng liền đó kị đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé rách gương mặt lạnh của nàng ta, bất quá võ công tam muội rất lợi hại, nếu không nể mặt mũi của mẹ nàng, chỉ sợ nàng ta đã sớm đánh nàng một trận, còn có thể chịu đựng nàng sao? Bất quá chính vì cái này, nên nàng mới không sợ.

"Mai Tâm, ai đánh ngươi, đánh trả lại."

Mộc Thanh Dao vừa thu lại đôi chân thon dài, ngồi dậy, lười biếng tùy ý lấy tay chải vuốt sợi tóc, bộ dáng kia mềm mại dịu dàng giống như nước, nhưng chỉ có lời nói ra thì lợi hại như dao kiêm, trong phòng ngủ mọi người mở to hai mắt, liếc mắt nhìn nhau một cái, hoài nghi nghe lầm, Mai Tâm sợ đến úm một tiếng quỳ xuống đất.

Không nghĩ tới tiểu thư lại vì nàng xuất đầu, nàng thực sự quá cảm động, tiểu thư còn bảo vệ nàng, trước đây nàng bao nhiêu lần hi vọng tiểu thư xuất đầu bảo hộ nàng một lần, không nghĩ tới tiểu thư thực sự che chở nàng, thế nhưng nàng không thể đánh trả lại, như vậy tiểu thư sẽ gặp phiền toái, tiểu thư có tâm ý này, nàng liền thỏa mãn, từ nay về sau, lên núi đào xuống biển lửa, nàng Mai Tâm đều đuổi theo bên người tiểu thư.

"Tiểu thư, thôi bỏ đi, Mai Tâm không đau."

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu, con ngươi lóe sáng không mang theo một tí cảm tình nào, bình tĩnh nhìn Mai Tâm, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi có đau hay không, chuyện đó không liên quan tới ta? Nhưng nếu là nha đầu của ta, thì không thể để cho người ta khi dễ, bằng không, không xứng làm nha đầu của ta."

Mộc Thanh Dao lời nói vừa rời xuống, Mai Tâm sững sốt, tiểu thư lời này có ý gì? Nàng có chút không hiểu, bất quá cuối cùng nghe lọt được một câu, thân là nha đầu tiểu thư không thể bị người khi dễ, nếu để bị người khi dễ, tiểu thư sẽ không cần nàng, là ý tứ này sao? Vừa nghĩ tới tiểu thư không cần nàng, Mai Tâm đã bị luồng cuồng, vọt đứng lên, vọt tới ngoài cửa phòng, bắt được nha đầu Bảo Tranh của đại tiểu thư, tát một bạt tay, Bảo Tranh bị đánh thì sững sốt, từ nhỏ đến lớn ở trong phủ chỉ có nàng đánh người, cho tới bây giờ còn không có bị người đánh qua, hiện nay bị Mai Tâm đánh một bạt tay, thì ngây ngắn cả người, sau đó thì phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy trong viện rất nhiều nha đầu nhìn nàng, vẻ mặt xem kịch vui.

Bảo Tranh lập tức cảm thấy không còn mặt mũi nhìn người, che mặt ở hành lang phía sau khóc lên.

"Tiểu thư, Bảo Tranh không muốn sống, Bảo Tranh không muốn sống."

Trong phòng ngủ, Mộc Thanh Châu phục hồi tinh thần lại, bộ dáng ăn thịt người, trùng mắt nhìn Mai Tâm đang đi vào trong phòng, thân thể nhảy vọt tới, chuẩn bị bạt tay Mai Tâm, nha đầu kia lại dám đánh nha đầu của nàng, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phạt, nàng ta không muốn ở trong phủ nữa sao, nhìn xem nàng thế nào thu thập tiện nhân này.

"Mai Tâm, nha đầu chết tiệt kia, ta chưa nhéo rách mặt của ngươi, lại dám đánh Bảo Tranh, nàng là thiếp thân nha đầu của ta, bình thường ta cũng không nỡ đánh nàng, ngươi dĩ nhiên xuống tay độc ác."

Mai Tâm có chút sợ hãi, giật mình lúng túng, hướng bên cạnh né tránh.

Mắt thấy tay Mộc Thanh Châu sê nhéo đến mặt Mai Tâm, mâu quang Mộc Thanh Hương nhìn phía tam muội, chỉ thấy Mộc Thanh Dao đang chơi đùa một cành linh trâm, một điểm động tác cũng không có, nhưng ngay khi tay Mộc Thanh Châu muốn chạm đến mặt của Mai Tâm, ánh mắt Mộc Thanh Dao dường như liếc lên phía trên đầu, vung tay một cái, cây trâm tua cờ cấp tốc bay vụt đi ra ngoài, lướt qua gương mặt Mộc Thanh Châu, thẳng tắp cắm vào cây cột bên cửa sổ, gió thổi qua, phát ra âm hưởng leng keng.

Nhìn lại Mộc Thanh Châu, gương mặt toàn bộ không có chút máu, ngo ngác nhìn xuống mặt đất, một loạn tóc nhỏ, rung rinh tối lui rời xuống mặt đất, vừa rồi chỉ cần lệch đi một chút, mạng nhỏ của nàng sẽ không còn, Mộc Thanh Dao thực sự hướng nàng hạ thủ.

Mộc Thanh Châu hậu tri hậu giác sợ, ủy khuất đến cực điểm, nước mắt đã lưng tròng, lạnh trừng hướng Mộc Thanh Dao, nhưng cũng không dám nói thêm một câu, nữ nhân này là ai, thật đáng sợ a, một điểm cũng không giống tam muội, tam muội là một háo sắc nữ, lúc nào lại ác liệt như vậy, Mộc Thanh Châu rất nhanh xông ra, rất xa nghe được tiếng thét chóp tai của nàng .

"Mộc Thanh Dao, ngươi chờ đó cho ta, ta tìm nương tới thu thập ngươi."

Trong phòng, Mộc Thanh Hương con ngươi sáng rực kính nể lại ước ao nhìn Mộc Thanh Dao: "Tam muội thật là lợi hại a, không giống tỳ tỳ, một tí bẩn lĩnh cũng không có."

"Ta mệt mỏi, " Mộc Thanh Dao nghiêng người nằm lên ghế ngà voi, nhắm mắt lại, hoàn toàn không nhìn tới Mộc Thanh Hương, kiếp trước đã dạy nàng phải nhớ kỹ trong lòng, tuyệt không dễ dàng tin người khác, đối với người khác nhân từ, là đối với mình tàn nhẫn, nếu như không phải tự mình kết giao bằng hữu với Kiều Nam, thì nàng sẽ chết sao?

Mộc Thanh Hương yếu ớt thở dài một tiếng, tam muội vẫn là như vậy không muốn nhìn thấy nàng, đứng lên đi ra ngoài, Mai Tâm đem nàng tiễn đi.

"Nhị tiểu thư đi hảo."

"Uh, chiếu cố tốt tiểu thư nhà các ngươi, " thanh âm ôn nhu của Mộc Thanh Hương truyền vào, may mắn của nàng giống như tỳ vận, thế nhưng trên đời này mọi chuyện rất khó nói, biểu hiện bên ngoài không nói lên cái gì.

"Dạ, nhị tiểu thư, " Mai Tâm lén tiếng trả lời, đưa mắt nhìn thân ảnh nhị tiểu thư rời đi, xoay người lại bước vào phòng ngủ, nhìn thấy tiểu thư ngủ ở trên trường kỷ, vội cầm tấm chăn mỏng đắp lên cho nàng, Mộc Thanh Dao hơi mệt một chút, nhàn nhạt phân phó: "Mai Tâm, đừng để cho người khác quấy rầy ta."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm lén tiếng trả lời, nghĩ đến lúc nãy tiểu thư trợ giúp bản thân, trong lòng thật cao hứng, mặc dù tiểu thư nói chuyện rất lạnh, thế nhưng tâm địa cũng tốt, ngược mắt nhìn về phía linh trâm trên cửa sổ, tiểu thư thật là lợi hại a, vì vậy nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài, khép chặt cửa, ở hành lang coi chừng.

Q.1 - Chương 6: Tuệ Tinh Hiên, Phượng Lâm Thiên Hạ

Huyền Nguyệt quốc hoàng cung, kiến trúc hoa lệ, hùng vĩ uy vũ, lầu các to lớn sấp hàng theo một trật tự, mái ngói hiên nhà tầng tầng lớp lớp, phía trên mái hiên treo linh phong bằng đồng, bên dưới là bốn cây cột cao to đứng sừng sững, chạm long khắc phượng, sơn nước màu đỏ hồng, trắng bạch, tương ứng hài hòa, dưới ánh mặt trời nhìn như một bức tranh tinh mỹ tuyệt tác.

Lưu Ly cung, Lăng Ba đình.

Bốn phía là Bích hồ, trên hồ nổi lên màu xanh nhạt của lá sen, và phấn hồng của hoa sen từ trung gian nhô ra, nở rộ, tượng sinh đình thiếu nữ, lâ lướt mà đứng, nụ hoa dục phóng, như thiếu nữ thận thùng, mỗi đóa hoa đều nở rộ khác nhau, khi một trận gió nhẹ thổi qua, bích hà yên tĩnh liền gọn sóng, xoay chuyển thành thơ.

Lăng ba đình, nằm ở giữa hồ, hai đầu là bạch ngọc thềm đá, ở giữa là bích ngọc đình, bốn phía khắc phi long uốn lượn, miệng rồng ngầm cầu vàng, tản ra tia sáng chói mắt, rèm lụa mỏng tung bay, thỉnh thoảng có tiếng đàn theo chiều gió truyền đi.

Ngoài đình có cung nhân đánh đàn, nhẹ nhàng uyển chuyển hàm xúc.

Trong đình, có thanh âm lang lanh rõ ràng vang lên: "Hoàng thượng thực sự là càng ngày càng anh minh rồi."

Nói chuyện là một nam tử quần áo huyền y, cổ tay áo thêu mây cành thanh nhã hàn mai, tóc dài đen nhánh dùng bạch ngọc trâm cố định, cả người lộ ra ôn văn thanh tao lịch sự, mặt mày tú tuyễn (thanh tú sâu sắc).

Mặc dù là cười thanh nhã, lúc này mang hơi thở nội liễm, lại làm cho người theo dõi thấy được thực lực bất phàm, nam nhân này có sự sắc bén như mũi nhọn ngọn núi, hắn chính là sư huynh của hoàng thượng Huyền Nguyệt quốc Liễu Thiên Mộ, còn đối diện là một nam tử nằm nghiêng trên trường kỷ làm bằng gỗ đàn hương, được điêu khắc tinh tế, chính là hoàng đế nổi danh thất quốc Mộ Dung Lưu Tôn.

Ngũ quan phân minh, tuấn mỹ tuyệt luân, một đầu tóc đen dài, tùy ý dùng một sợi hoàng cầm thắt lại, phân tán ở trước mặt, hai đạo lông mày đẹp, nhô dài gần đến tóc mai, đôi mắt sáng lưu chuyển, vừa như ngôi sao sáng trên bầu trời đêm của Huyền Nguyệt, vừa mang theo băng lãnh vô tình...

Mặc nhất kiện gấm bào màu tím, nổi bậc da thịt thăng tuyết, óng ánh trong suốt.

Hắn liền như vậy lười biếng nhẹ nhàng dựa vào trường kỷ, giống như một con báo châu Mỹ đang lim dim, hoàn toàn bộc lộ khí phách vương giả, làm cho người ta không dám khinh thường.

Thế nhưng hơi thở nội liễm, mơ hồ tiết lộ, khí phách quyết đoán chỉ là một phần ba trong tính cách của hắn, còn có hai tầng thực lực càng ẩn sâu, không cho người khác thấy được.

Hai gã cung nữ tú lệ đang ở phía sau hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, không dám phát ra một tiếng thở mạnh, hai gã cung nữ khác thì cẩn thận từng li từng tí quỳ gối hai bên, nhẹ nhàng đầm chân, ánh mắt tự liếc tay mình, hết sức chăm chú bắt tay đầm trúng đúng lực đạo.

Tuy rằng hoàng thượng đẹp làm cho người ta không dời tầm mắt ra được, nữ nhân đều cảm thấy không bằng..., nhưng lại một chút khí chất son phấn cũng không có, ngược lại như ánh mặt trời đẹp đẽ, còn mang theo khí phách sắc bén.

Ngoài đình, một hàng cung nữ thái giám đứng chờ, ngoại trừ tiếng đàn du dương, không có một tiếng vang nào nữa.

Mộ Dung Lưu Tôn khéo câu ra nụ cười nhợt nhạt, đuôi mắt thì lãnh khí bức người.

Sư huynh sẽ không vô cớ tiến cung, nhất định là vâng lệnh sự phụ đến hoàng cung hiệp trợ hắn, sư phụ của bọn họ là Thiên Sơn Xích Hà lão nhân, Xích Hà lão nhân, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, chuyện của năm trăm trước, và chuyện năm trăm sau đều rõ như lòng bàn tay.

"Sư huynh mà cũng nói lời như thế sao?"

Người trong thiên hạ chỉ biết, Mộ Dung Lưu Tôn anh minh thần võ, cơ trí

bức người, trong lòng có hàng vạn hàng nghìn mưu lược, đương đại đệ nhất nhân.

Lại không biết, hắn chính là đệ tử của Xích Hà lão nhân ...

Liễu Thiên Mộ ôn nhã cười, hai người ánh mắt giao nhau, liền sáng tỏ tâm ý lẫn nhau, Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang tối sầm lại, thanh âm lãnh chìm vang lên: "Đều đi xuống đi."

"Dạ, hoàng thượng, " bên trong đình cung nữ đứng dậy chậm rãi lui xuống, một chút âm hưởng cũng không có, thăng đến khi trong đình không có một bóng người, Liễu Thiên Mộ mới chậm rãi mở miệng gắng từng chữ một.

"Trời hiện dị tướng, tuệ tinh rơi, phượng lâm thiên hạ, tương trợ người dẹp yên thất quốc, định thiên hạ."

Mấy chữ mù mịt, nhưng lộ ra vô tận huyền cơ, đây là Xích Hà lão nhân ban đêm quan sát thiên tượng gấp được, lập tức lệnh cho Liễu Thiên Mộ hạ sơn giúp hắn, thất quốc chi chiến, hùng hực khí thế, đó là điều không thể tránh, chỉ có minh chủ hiện thế, mà Mộ Dung Lưu Tôn tuy rằng lãnh, tuy rằng vô tình, nhưng lòng gắng bó thần dân, đủ để làm một vị hoàng đế tốt.

Mộ Dung Lưu Tôn hắc đồng lóe ra, khéo môi mím thành một đường thăng túp, đối với lời nói của sư phụ, hắn luôn luôn rất ít nghi vấn, thế nhưng giờ khắc này...

"Sư huynh xác định sư phụ không uống rượu, vẫn bình thường sao?" Khéo môi châm chọc, đối với nữ nhân mà quá sâu nặng là không đáng, một nữ nhân lại có thể trợ hắn bình thiên hạ, thống nhất thất quốc, đây thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ a.

Xích Hà lão nhân bình sinh không có mao bệnh, chỉ có vui vẻ, yêu rượu như mạng, suốt cuộc đời hết một nửa là sống trong mơ mơ màng màng, vì thế Mộ Dung Lưu Tôn mới hỏi như thế.

Liễu Thiên Mộ cười nhạt một tiếng, quạt giấy trong tay vừa thu lại, nghiêm túc nhìn trên mặt hoàng thượng.

"Ngươi nói thiệt hay giả, ta thử ba lần, thăng đến khảng định hắn không phải nói lời say, cho nên mới vào kinh, tới ngươi xem?" Liễu Thiên Mộ giương tay lên, trong tay là một vật hình tròn, thủy tinh cầu, sinh động loang loáng:

"Vì trợ ngươi tìm được vị hoàng hậu này, hắn ngay cả thủy tinh cầu cũng dâng lên."

"Thật là túc cười."

Mộ Dung Lưu Tôn lơ đãng vung tay áo cẩm bào, lần thứ hai nambiêm trên trường kỷ, nhắm mắt lại, hắn hiện tại cần người tài ba đặc biệt, vốn đang cho rằng sư phụ sẽ đưa cho hắn kỳ nhân dị sĩ, không nghĩ tới dĩ nhiên là một nữ nhân, nữ nhân như y phục, là vật hèn hạ, lại có thể trợ hắn bình định thất quốc sao?

Trên khuôn mặt Liễu Thiên Mộ hiện lên nụ cười thanh nhã sâu sắc, hoàng thượng một điểm cũng không thay đổi, vẫn tâm cao khí ngạo như vậy.

"Hoàng thượng, kỳ thực ta cho là chuyện này có thể được."

"Ân?" Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình mở mắt ra, cặp hắc đồng kia nhuộm tầng hàn khí, sắc bén đến cực điểm, nhìn thẳng Liễu Thiên Mộ, khéo môi hiện lên vẻ tựa tiêu phi tiêu, hắn cũng muốn nhìn một chút sư huynh có thể nói ra một phen đại luận gì, làm cho hắn có thể thay đổi chủ ý đi cưới nữ nhân kia.

Nữ nhân? Trong cung đã có một, cần gì nhiều hơn nữa.

"Hoàng thượng đã quên trong cung đã có một nương nương, nàng là người phương nào?"

Liễu Thiên Mộ bí hiểm nhìn chằm chằm hoàng thượng, ánh mắt Mộ Dung Lưu Tôn lóe lên một cái, người thông minh một tí liền thấu, không cần nói thẳng, nhéch môi chán nản, bẽ nghẽ mở miệng: "Nữ nhân kia là người phương nào?"

"Nữ nhi của Tả thừa tướng Mộc Ngân?"

Liễu Thiên Mộ biết hoàng thượng đã nghĩ thông suốt, trong cung có một quý phi nương nương, quý phi nương nương là nữ nhi hữu thừa tướng Sở Phong Ngọc, vẫn là cháu ruột của đương triều thái hậu, vốn căn bản không có gì, nhưng thái hậu cũng không phải là mẹ đẻ hoàng thượng, hơn nữa nàng còn có một thân sinh nhi tử Bắc Tân vương...

Đôi mắt xinh đẹp của Mộ Dung Lưu Tôn nhuộm lên nồng đậm hứng thú, nữ

nhi Mộc Ngân, thế thì không tệ, Mộc Ngân luôn luôn đức cao vọng trọng, nữ nhi của hắn làm hậu, nghĩ đến ai cũng không thể phản đối, trọng yếu nhất là thái độ làm người của Mộc Ngân khôn khéo cơ trí, như vậy nữ nhi của hắn là có năng lực phi phàm, vừa lúc có thể ngăn được vị nào đó trong cung, nghĩ vậy, trên dung nhan tuấn mỹ như ngọc của hoàng thượng thình lình hiện lên khoe môi vi câu.

"Đúng, bất quá trẫm nhớ kỹ Mộc Ngân hình như có ba nữ nhi, người nào mới được chọn làm hoàng hậu đây?"

Thanh âm lạnh triệt để vọng ra ở Lăng Ba đình, thật lâu không tiêu tan.

Q.1 - Chương 7: Đế tâm, thận trọng

Liễu Thiên Mộ nghe xong hoàng thượng nói, trên mặt hiện lên ý cười nhẹ nhàng xem như là tuyển tú đi, hắn gio lên thủy tinh cầu trong tay: "Có cái này đây? Hoàng thượng cho đòn nữ nhi của Mộc thừa tướng tiến cung, Chúng ta có thể dùng cái này kiểm tra nữ nhi của hắn, ai mới là mệnh định hoàng hậu của hoàng thượng?"

"Mệnh định hoàng hậu?"

Mộ Dung Lưu Tôn nở nụ cười, nghiền ngẫm, mang theo ý nghĩa làm cho người ta thấy khinh thường: "Đúng, người đến."

Thái giám thiếp thân Hoàng thượng A Cửu, dẫn hai tiểu thái giám cung kính đi tới, cuối đầu mở miệng: "Hoàng thượng?"

"Lập tức truyền chỉ tả thừa tướng Mộc Ngân, ba ngày sau đưa nữ nhi tiến cung."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu đáp lời, rồi dẫn người lui xuống, phân phó thủ hạ thái giám đi Mộc phủ truyền chỉ, đình lý khôi phục bình tĩnh, Liễu Thiên Mộ mang vẻ mặt không hiểu, nhìn cái người nam nhân phóng đãng tuấn mỹ đang tà tà dựa vào trường kỷ, trên mặt như quan ngọc của hắn bình tĩnh vô ba, thực sự làm cho người ta nhìn không ra mảy may ý nghĩ, đã bao nhiêu năm, mình vẫn nhìn không thấu người này a.

"Hoàng thượng, vì sao không cho Mộc thừa tướng ngày mai tiến cung, mà phải là ba ngày sau vậy?"

Mộ Dung Lưu Tôn ngược mắt, khéo môi cười ôn hòa hiềm thay, đối với vị sư huynh này, hắn vẫn còn có chút cảm tình, nhưng không có nghĩa là cảm tình có thể khống chế tất cả, hắn là một người lý trí, bất cứ lúc nào, hắn cũng sẽ không quên thân phận của mình, hắn là vua của một nước, vì thế nguyên tắc làm việc của hắn không thể dễ dàng cho người ta nắm lấy.

"Trẫm muốn nhìn một chút động tác của người kia?"

Liễu Thiên Mộ ngắn ra, ánh mắt sâu u một chút, hoàng thượng quả nhiên cơ trí khôn khéo, chỉ là điểm này cũng không phải bất luận kẻ nào có thể nghĩ

đến, mỗi một chuyện hắn làm đều có mưu kế sâu xa.

"Hoàng thượng thực sự là tâm tư cẩn mật a, " Liễu Thiên Mộ tán thán, ôm quyền cáo an: "Sư huynh đi xuống trước."

"Tốt, lúc rảnh rỗi tiến cung đền chơi cờ với trẫm đi" Mộ Dung Lưu Tôn gật đầu, Liễu Thiên Mộ đi ra ngoài, trời đã về chiều cũng sắp hoàng hôn, ánh nắng vàng nhạt mang theo một tia dương quang đỏ như máu rải đầy toàn bộ Lăng Ba đình, sa mỏng vương nhẹ, phiêu dật thê mỹ, ngoài đình bên trong bích hồ, hoa sen nở ra tươi đẹp, chập chờn sinh tư, phảng phất tựa như ngàn vạn mỹ nhân nhẹ nhàng nhảy múa.

Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang như có như không, xuyên thấu bích trì, đứng ở một bên tâm tình hư vô mờ ảo, thời gian phụ hoàng lâm chung, nắm tay hắn từ ái mở miệng: "Tôn nhi, trẫm tin ngươi có năng lực này, đem quốc gia thống trị được tốt, phụ hoàng một mực bên cạnh ngươi để nhìn."

Phụ hoàng, ta nhất định không phụ kỳ vọng của người, sẽ không để cho người khác được như ý, Mộ Dung Lưu Tôn thu hồi tầm mắt, hắc đồng sáng trong hữu thần, lè lè nhấp nháy, trong ánh sáng mờ chiều rơi xuống, giống như hồng bảo thạch thượng đẳng chói mắt, mày khẽ nhướng, vung lên đầy khí phách, phía dưới cái mũi đáng tự hào, nổi lên làn môi mỏng hồng nhạt lành lạnh, hấp dẫn tầm mắt của mọi người, rồi lại làm cho người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, quanh thân hắn bao phủ một làn sét khí nồng đậm, chỉ sợ không cẩn thận một tí, sẽ gấp vạn tiễn xuyên tâm.

"Hoàng thượng?" Ngoài đình A Cửu cung kính mở miệng.

"Chuyện gì?" Hắn lại nằm xuống trường kỷ, lạnh lùng lên tiếng, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng quát, liền làm cho lòng người sinh kinh ý, bất quá A Cửu vẫn thường đi theo hoàng thượng, nên rất thản nhiên, thanh âm thấp nhu vang lên: "Trường Đình đã trở về."

"Để cho hắn vào đi."

Thân hình của Mộ Dung Lưu Tôn chưa động, cả người cao ngất lười biếng nằm ở trường kỷ, đẹp đẽ quý giá bức người, quần áo tử sam nổi bật lên khuôn mặt như bức tranh, khéo môi vi loan, đạm nhiên mở miệng.

"Tuân mệnh, hoàng thượng, " A Cửu tránh ra, ý bảo người phía sau đi vào.

Người đến một thân áo mỏng xanh đen, búi tóc màu đen quấn xoắn, trên đầu mang ngân quan nguyệt nha, mười phần dị tộc phong vị, nhìn A Cửu gật đầu một cái, đi vào Lăng Ba đình.

Trong đình, màu vàng sáng trên trường kỷ, một nam tử mỹ hoán tuyệt luân đang nằm nghiêng, đôi mắt đen soi mói, như muốn dìm người ta xuống vực sâu vô biên, quang mang lóe ra, khoe môi nhảy lên, nghiêm nghị khí thế liền gắn vào bốn phía, Trường Đình khom người tiến lên: "Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên, ngồi xuống đi."

"Tạ ơn hoàng thượng."

Ánh mắt Mộ Dung Lưu Tôn nhu hòa một ít, thản nhiên nhìn Trường Đình, hắn là thủ lĩnh ám vệ mà Lưu Tôn bố trí ở bên ngoài, ngoại trừ Trường Đình còn có ba người nữa, Đoan Hồn, Băng Tiêu, Tương Ba, bọn họ đều là người hàn ti mỉ bồi dưỡng đào tạo, phân bố ở trong thất quốc, lưu ý động tĩnh các quốc gia, có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào sẽ lập tức bẩm báo lên.

"Thế nào? Bọn họ còn an phận sao?"

Trường Đình vén áo, thong dong ngồi vào chỗ của mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ tử trên trường kỷ, ánh mắt u ám đi xuống, cung kính ôm quyền: "Ngoài mặt thì nhất phái ôn hoà, thế nhưng thái tử trúc hướng đi không rõ ràng? Thuộc hạ đã điều tra rõ, hắn rất có khả năng tiêm nhập Huyền Nguyệt quốc chúng ta, vì thế thuộc hạ gấp gáp trở về bẩm báo chủ tử."

"Trường Tôn Trúc sao?" Huyền đế tiếng nói sắc bén xoay mình đứng lên, khoe môi uốn lượn, vẻ tinh hồng sát khí nhảy ra, ánh mắt như ba đao, cuộn trào mãnh liệt như biển sâu, như đá ngầm trải rộng.

"Hắn thật đúng là một đại nhân vật" lời nói bẽ nghẽ làm cho người ta phân không rõ tâm tình của hắn lúc này, là thật tâm tán thưởng Thanh La quốc thái tử, hay là châm chọc hắn, Trường Đình cung kính nỗi cũng không nhúc nhích, duy trì tư thế thân thể bên trên, chủ tử là bá chủ trong thất quốc, hắn gặp qua bao nhiêu chiến tướng vương hầu, đều là sắc bén không ai bì nổi, thế nhưng trong thiên hạ, còn không có bát cứ người nào như chủ tử, đem khí phách, lăng hàn, đẹp đẽ quý giá hòa làm một thể, coi như trong thiên địa duy ngã độc tôn cường giả, chỉ cần một ánh mắt, là làm cho lòng người kinh hãi đắm chiến, hắn theo chủ tử tròn năm năm, đến bây giờ cũng không dám

dễ dàng nhìn thấy hắn tầm mắt của người.

"Hoàng thượng, ngươi nhìn việc này?"

"Được rồi, không có chuyện của ngươi, ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi."

Tuổi trẻ hoàng đế hơi nhắm mắt lại, tư thái nhẹ nhàng biếng nhác ngủ trên trường kỷ, hình như chưa có chuyện gì xảy ra, trường Đinh không dám nói thêm cái gì, đứng lên lĩnh mệnh: "Dạ, Trường Đinh cáo lui."

Nói xong thân hình cao lớn vừa lui, lắc mình ra khỏi lăng ba đình.

Quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, ngoài đình tiếng đàn cung nhân du dương, quay về ở Lưu Ly cung lý...

Thái giám tổng quản A Cửu giương tay lên, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, hắn nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái tiến vào đình, nhìn tia sáng nhẹ chiếu vào trong đình soi rọi trên người hoàng thượng, tuyệt thế dung nhan kia, mặc dù là thái giám thiếp thân hắn cũng không dám nhìn thẳng, cúi thấp đầu, cung kính mở miệng.

"Hoàng thượng, gió bắt đầu thổi rồi, hồi cung đi."

Người kia vẫn trầm tư suy tưởng, đột nhiên mở mắt ra, con ngươi để một mảnh băng hàn, tràn đầy âm trầm lãnh ý, có thể làm A Cửu một trận run rẩy, cũng không dám thở mạnh, hắn theo chủ tử lâu như vậy, có đôi khi vẫn đang ức chế không được cảm giác sợ hãi đối với hắn, hắn vĩnh viễn cũng đoán không ra, ý nghĩ trong lòng chủ tử.

"A Cửu, lập tức truyền tin cho Băng Tiêu, lệnh cho nàng chú ý người lá trong kinh."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu cung kính gật đầu, vốn định lui ra ngoài, nhưng nhìn thấy hoàng thượng chuyển động thân thể, liền cẩn thận đi tới, nâng dậy hoàng thượng, hai người ra khỏi lăng ba đình, hướng Lưu Ly cung mà đi, tất cả mọi sự tình của hoàng thượng đều là hắn và Hoa Ly Ca chuẩn bị, Hoa Ly Ca là thị thống lĩnh trong cung, hai người có thể nói là phụ tá đắc lực của hoàng thượng ...

Q.1 - Chương 8: Khuynh Thành Mạo, Khác Nhau Một Trời Một Vực

Buổi tối, trăng non lưỡi liềm.

Ánh trăng như nước chiếu sáng mỗi ngõ ngách trong phủ thừa tướng, gió nhẹ thổi lên, trong vườn, hoa năm màu đua nở, xá từ thiên hồng, từng trận mùi thơm nồng nặc bao phủ cả tòa phủ đệ.

Ban công vũ các, giống như bị nước rửa trôi, tản ra vẻ sáng bóng trong tréo, những giọt sương trong suốt đọng ở trên cây, ẩm ướt trơn bóng, khắp mọi nơi, đều chập chờn lóng lánh, lóe ra hành lang cửu khúc, thỉnh thoảng bên trong nó có nha đầu bà từ qua lại, xen lẫn trong đó là giọng nói trong tréo của các nàng.

Thanh viện, Mộc Thanh Dao đã tỉnh lại, đang lười biếng ngồi dậy, hoạt động gân cốt một chút, gương mặt nhìn hướng ngoài cửa sổ, không nghĩ tới trời đã tối rồi, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào tạo nên một mảnh mông lung, bên trong phòng đèn đã được thắp lên, ánh đèn dầu mờ ảo, có thể do nàng quen với sinh hoạt tại hiện đại, dùng quen đèn điện nên có chút không thích ứng, ngọn đèn mông lung không đủ sáng, như mang theo một phần u ám, nhưng mà bây giờ nàng có biện pháp gì đây? Nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Mai Tâm ở ngoài hành lang canh gác nghe được động tĩnh, lập tức nhắc chân đi vào, cung kính mở miệng: "Tiểu thư, người đã tỉnh."

"Uh" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, liền đưa tay cho Mai Tâm dùi đi tới trước bàn trang điểm, tóc đen mềm mại có chút xốc xêch, xem ra nàng ngủ rất say.

"Mai Tâm, ta vẫn ngủ thăng đến bây giờ sao?"

Mộc Thanh Dao nhẹ nhàng hỏi Mai Tâm ở phía sau, Mai Tâm gật đầu, tay chân gọn gàng, đưa tay cầm lấy lược giúp tiểu thư chải tóc, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiểu thư tựa hồ cùng với trước đây không giống nhau, bất quá

hai cái đều tốt, nhưng mà nàng vẫn thích tiểu thư trước mắt, thanh nhã bức người, hoàn toàn bất đồng với nữ nhân háo sắc trước đây, hiện tại tiểu thư mới là tam tiểu thư Mộc gia cao quý.

"Đúng vậy, tiểu thư, chắc người quá mệt mỏi rồi, vì thế vẫn ngủ đến bây giờ."

"Nha, " Mộc Thanh Dao nhìn mình trong gương đồng, khuôn mặt có chút mơ hồ, nhưng vẫn nhìn ra được nàng rất xinh đẹp, chẳng qua là có dung nhan như vậy, nàng xem vẫn cảm thấy hết thảy như một giấc mộng, người này là mình sao? Tay nàng nhẹ nhàng sờ lên gương mặt bóng loáng.

Mai Tâm không hiểu chuyện gì nên dừng tay lại: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao cả kinh, phục hồi lại tinh thần, nàng đang suy nghĩ gì thế? Hiện tại nàng chính là Mộc Thanh Dao, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, nàng ở hiện đại đã chết...

"Không có việc gì, chải cho ta một búi tóc đơn giản là được, không nên phức tạp quá như vậy."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm lĩnh mệnh, đáy lòng hiện lên mừng rỡ, tiểu thư quả nhiên không giống lúc trước, trước đây nàng luôn chải cái kiểu phức tạp nhất, kiểu dáng được các phu nhân yêu thích, kỳ thực thì nó không phù hợp với nàng, người trẻ tuổi thì tự nhiên muốn thoả mái lịch sự tao nhã mới đúng, thế nhưng trước đây, Mai Tâm đã cùng nàng nói qua một lần, kết quả là nàng nhận được một bạt tai, từ đó về sau cũng không dám nói như vậy nữa, không nghĩ tới bây giờ tiểu thư lại tự mình yêu cầu chải búi tóc đơn giản.

Chủ tớ hai người đang ở trong phòng nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng tiểu nha đầu bẩm báo.

"Mai Tâm tỷ tỷ, quản gia qua đây, nói là lão gia gọi tiểu thư đến chính sảnh dùng cơm?"

Mai Tâm đã giúp Mộc Thanh Dao chải vuốt sợi tóc, chỉ trên đỉnh đầu vén hai sợi tóc nhỏ, quấn thành hai lọn kéo thả dài hai bên tóc mai, bên trên cài một đóa ngọc lan hoa, không phải nói nhiều, thanh nhã động lòng người, Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái, rất là thoả mãn, ánh mắt nhu hòa rất nhiều.

"Mai Tâm, tay nghề không tệ."

"Tạ ơn tiểu thư đã khen, " Mai Tâm có chút thụ sủng nhược kinh, mặc dù tiểu thư nói lời này, chưa từng có biểu tình gì, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghe được tiểu thư nói lời này, có thể không kích động sao?"

"Tiểu thư có muốn đến đại sảnh dùng cơm hay không?"

Trước đây tiểu thư đều là không thèm để ý tới, bởi vì không thích nhìn thấy đại phu nhân cùng đại tiểu thư, vì thế đều ở trong Thanh viện dùng bữa, nhưng hôm nay là lão gia tự mình lên tiếng, chẳng qua không biết tiểu thư có nguyện ý đi đại sảnh dùng cơm hay không.

Mộc Thanh Dao đã đứng dậy, chậm rãi mở miệng: "Được rồi, ta vừa lúc cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí, ngủ nửa ngày, cần hoạt động một chút."

Mai Tâm vừa nghe tiểu thư nói, ngạc nhiên một chút, rồi bay qua xoay người đi lấy quần áo cho tiểu thư, kéo tủ gỗ tử đàm đựng quần áo, bên trong quần áo rực rỡ muôn màu đẹp đẽ quý giá, mỗi một kiện đều tầng tầng lớp lớp, uốn lượn tha thướt, Mộc Thanh Dao nhìn thấy, đau đầu không dứt, rồi nhìn Mai Tâm các nàng, rõ ràng là mùa hè nóng bức, còn ăn mặc nhiều lớp như vậy, mà nàng chỉ mặc một kiện quần áo hơi mỏng, liền cảm giác được oi bức dị thường, nếu như mặc một bộ cảm y, không nóng chết mới lạ, hơn nữa y phục này, không phải đỏ thẫm chính là xanh lục, kim tuyến buộc vòng quanh đóa đại mẫu đơn, tuy rằng đẹp đẽ quý giá, nhưng khiến người ta bị đè nén.

"Mai Tâm, trừ những thứ này, không có quần áo khác sao?"

Mộc Thanh Dao thanh âm có chút lạnh, Mai Tâm run lên, tiểu thư mới vừa rồi còn tốt mà, không biết vì sao đột nhiên lại giận, nhất thời không chú ý, mờ mắt đứng trước tủ quần áo: "Tiểu thư?"

Mai Tâm gương mặt khô não, sắc mặt có chút tái nhợt, Mộc Thanh Dao bất đắc dĩ mắt trợn trắng, nha đầu kia lá gan thế nào nhỏ như vậy a, xem ra nàng phải huấn luyện lại thôi: "Mai Tâm, ta muốn một bộ thanh lịch, mỏng một chút, y phục này tuy rằng hoa lệ, thế nhưng rắc rối phức tạp, lại rất nặng, ta sợ nóng."

"Nha, như vậy a."

Mai Tâm dẽ chịu một ít, rất nhanh tìm kiếm ở trong tủ, thật vất vả mới tìm được một bộ thanh lịch, màu xanh nhạt, dùng sợi tơ thêu một nụ hoa nghênh xuân, điểm thêm viền màu vàng kéo dài từ ngực xuống váy, là thượng đẳng tơ lụa may thành.

"Tiểu thư, người xem cái này thế nào?"

Mộc Thanh Dao liếc một cái, cái này so với mấy thứ kia khá hơn, ngược mắt nhìn sang bộ quần áo: "Lấy cái này đi."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm rất nhanh đem y phục cầm qua, cởi xuống bộ đồ trên người Mộc Thanh Dao, thay vào bộ quần áo dài mỏng manh, toàn bộ thoáng cái chói mắt đứng lên, thuорт tha, làm cho người ta không dời tầm mắt, Mai Tâm mím môi nở nụ cười một chút, lúc này nàng đã quên sợ hãi.

"Tiểu thư, thật xinh đẹp."

"Ba hoa, đi thôi, " Mộc Thanh Dao thần thái nhu hòa nhiều lắm, nàng biết nha đầu kia nhát gan, vì thế không muốn làm sợ nàng ta, có lẽ sau này phải hảo hảo huấn luyện sau.

Chủ tớ hai người ra khỏi phòng ngủ, trước cửa có tiểu nha đầu đứng thảng, vừa ngược đầu nhìn lên, liền ngây dại, thật lâu cũng không có phản ứng, Mai Tâm biết tiểu nha đầu vì sao sợ ngây người, bởi vì tiểu thư cùng trước đây hoàn toàn không giống nhau, trước đây tiểu thư xuất môn đều là trang điểm xinh đẹp, làm cho người ta nhìn không ra diện mạo thật, nhưng hiện tại nàng thanh nhã bức người, giở tay nhắc chân đều mang theo nét phong phạm của tiểu thư quyền quý.

"Lục nhi, Tiểu Liên, còn không đi phía trước dẫn đường."

"Dạ, Mai Tâm tý tợ" hai tiểu nha đầu lập tức tỉnh hồn lại, vội vàng một tǎ một hũu đốt đèn lồng ở phía trước dẫn đường.

"Tiểu thư, đi thôi, " Mai Tâm đưa tay vịn Mộc Thanh Dao, đoàn người theo con đường đá cuội u kính ra khỏi Thanh viện, hướng chính sảnh Mộc phủ mà đi.

Mộc phủ nhà lớn quyền quý, hạ nhân đông đảo, các nàng một đường đi hướng chính sảnh trước mặt mà đến, hành lang gấp khúc quanh co nhiều

chỗ, nhìn thấy không ít hầu gái bà tử, những người đó khi nhìn thấy Mộc Thanh Dao, tất cả đều tiên là mắt ngây dại, con mắt nghi ngờ không ngót, nữ nhân thanh nhã động lòng này là ai a? Quần áo dài xanh nhạt, bao quanh thân thể dịu dàng uyển chuyển, bước liên tục nhẹ nhàng, tư thái ưu nhã, thần tình dương dương tự đắc, thật giống như ánh sao trong bầu trời đêm cao cao tại thượng, hấp dẫn tầm mắt của người, lại làm cho người ta chạm không tới.

Cho đến khi các nàng đi tới, hầu gái bà tử mới hồi phục tinh thần lại, nghị luận sôi nổi.

"Người vừa rồi là tam tiểu thư sao?"

"Nhất định là phải, phía trước là Lục nhi cùng Tiểu Liên, phía sau là Mai Tâm nha đầu a."

Trong lúc nhất thời, trong Mộc phủ to lớn, người người ai cũng biết Mộc gia tam tiểu thư nguyên lai khuynh thành, mỹ nhân quốc sắc thiên hương, chân chính di truyền khuôn mặt đẹp từ thừa tướng phụ thân cùng Tam phu nhân, tam tiểu thư so với đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư quả thực là khác nhau một trời một vực...,

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Q.1 - Chương 9: Tú Lạng Bạt Thiên Cân

Mộc phủ, diện tích rộng, phân bố đều, hành lang gấp khúc uyển chuyển kéo dài, xen kẽ đến mỗi ngõ ngách, cầu nhỏ nước chảy, núi đá cùng cây cối an bài tự động, kỳ hoa dị thảo phân bố khắp nơi, trong không khí trập trận thơm ngát.

Quả nhiên không hổ là phủ thừa tướng, xa hoa đại khí...

Từ nơi ở của mọi người phía hậu viện đi tới chính sảnh, khoản mươi phút đồng hồ thời gian, một đường đi tới, nha đầu bà tử đều trọn mặt há mồm, Mộc Thanh Dao tâm tình không thể tốt hơn nữa, mím cười dịu dàng, quanh thân vui vẻ, khiến cho người đi sau lưng nàng là Mai Tâm, tâm tình cũng tốt, nhẹ giọng nhỏ nhẹ lời nói : "Tiểu thư, người cần thận một chút."

Chính sảnh, ngoài cửa tầng tầng bạch ngọc thềm đá, từ trên xuống dưới, mỗi một tầng đá phân đứng hai hạ nhân xếp thành hàng đều, Mộc phủ quản sự, đứng ở trên bạch ngọc thềm đá, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao hiện thân, liền không chút nào ngoại lệ đứng ngây呆, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, dẫn một đoàn hạ nhân cung kính chào hỏi: "Tam tiểu thư tới."

Mộc Thanh Dao khẽ gật đầu, cũng không nói chuyện, Mai Tâm đỡ nàng bước trên thềm đá bạch ngọc, lập tức nghe được chính sảnh truyền đến giọng nói.

"Phụ thân, người cần phải vì nữ nhi làm chủ a, Thanh Dao hôm nay thiếu chút nữa giết ta, nếu như người không tin, hỏi Nhị muội đi? Đây là nàng tận mắt nhìn thấy."

Nguyên lai là Mộc Thanh Châu đang cáo trạng, Mộc Thanh Dao khéo môi mím chặt, ánh mắt sâu thẳm đi xuống, nhắc chân đi vào...

Ở chính sảnh, đèn màu treo cao, sáng như ban ngày, chiếu rọi ở mỗi ngõ ngách, trên tường treo bức tranh sơn thủy quý báu, vách tường trên những giá đỡ trung bày những món đồ cổ đắt tiền, xạ hương đốt trong kim đinh, các nha đầu thì mặc hoa phục đứng sang bên cạnh, ở vị trí chính giữa để một cái bàn tròn khắc hoa khảm ngọc, mấy tám vải được phủ lên ghế ngồi, lúc này,

bên bàn tròn đã ngồi xuống vài người, ngồi ở giữa chính là Mộc Ngân thura tướng phụ thân của Mộc Thanh Dao, ngồi bên tay phải của hắn là đại phu nhân, khoắn hơn bốn mươi tuổi, hơi có chút phát phúc (mập), mặc cảm y đẹp đẽ quý giá, trên đầu chau ngoc chói mắt, đôi mắt kia hiện lên những tính toán sắc bén.

Bên người Đại phu nhân là con gái của nàng, Mộc phủ đại tiểu thư Mộc Thanh Châu, sau đó lần lượt là Nhị phu nhân, nhị tiểu thư...

Mộc Thanh Dao vừa xuất hiện, chính sảnh thoáng cái vắng vẻ không tiếng động, đại phu nhân trong mắt hiện lên ngạc nhiên, sau đó là không cam lòng, những người khác cũng đồng dạng khiếp sợ không thôi, thật lâu không có một chút âm hưởng.

Nữ nhân này là ai a?

Mộc phủ tam tiểu thư sao? Ngay cả Mộc Ngân cũng ngây dại, lúc trước tuy rằng có xem qua nữ nhi, nhưng bởi vì quan tâm thương thế của nữ nhi, mà quên nhìn ra nàng không giống trước kia, lúc này vừa thấy, chỉ thấy dưới ngọn đèn trong suốt, một nữ tử cao vút đang đứng thẳng, sắc mặt như phấn trang điểm, mày như mảnh cành liễu, mắt giống như thủy hạnh, mũi rất cao, môi non mịn, giở tay nhắc chân, ưu nhã tự đắc, mang theo một phong cách quý phái, nhưng phát ra ánh sáng khiếp người, bất động, họ đang bị một người thu hút.

Mộc Thanh Dao chậm rãi đi vào, ngồi xuống chỗ trống bên tay trái thura tướng phụ thân, đạm nhiên mở miệng.

"Tỷ tỷ, mới vừa nói cái gì?"

Thanh âm lành lạnh không mang theo một tia cảm tình, như gió nhẹ lướt qua trong lòng Mộc Thanh Châu, làm cho nàng chấn động, nhớ tới chuyện đã xảy ra buổi chiều, thân thể nhin không được run rẩy một trận, vội vàng lắc đầu: "Không có gì?"

Mộc đại tiểu thư luôn luôn kiêu ngạo dĩ nhiên sợ hãi tam tiểu thư, đây là vấn đề mọi người lại một lần nữa biết đến, tất cả tầm mắt của mọi người nhất tè quét về phía Mộc Thanh Châu, cuối cùng đem mâu quang dời về phía Mộc tam tiểu thư, mâu quang của đại phu nhân thoáng cái dử tợn hắn lên, tuy rằng tam tiểu thư này có chút không giống trước, thế nhưng nàng rốt cuộc cũng là thứ nữ, con gái nàng mới là trưởng nữ, nha đầu kia cuồng vọng thì

làm được cái gì, nàng nhìn liền không cam lòng.

"Mộc Thanh Dao, ta hỏi ngươi? Buổi chiều hôm nay ngươi có phải thiếu chút nữa giết tỷ tỷ ngươi hay không?"

Mộc Thanh Châu nửa đầu cuối thấp, tóc mai hai bên trượt rơi xuống, che giấu tinh quang trong mắt của nàng, Mộc Thanh Dao, đừng cho là ta thực sự sợ ngươi, ta chính là muốn mượn tay mẹ ta hảo hảo giáo huấn ngươi một chút.

Đại phu nhân lời vừa rơi xuống, Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư Mộc Thanh Hương không khỏi có chút lo lắng, tuy nói lão gia thương yêu tam muội, nhưng nếu quả nàng thực sự thừa nhận chuyện này, đó là đại nghịch bất đạo, chỉ sợ lão gia cũng sẽ trừng phạt nàng.

Mộc Ngân tuy rằng thương yêu Mộc Thanh Dao, thế nhưng thân là một thừa tướng, đại gia trưởng mộc phủ, uy nghi tự nhiên có không phải ít, trên mặt cương nghị của hắn hiện lên nghiêm túc, quay đầu nhìn Mộc Thanh Dao: "Dao nhi, ngươi thực sự làm chuyện này sao?"

Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh chìm xuống, đạm nhiên ngược mắt, nhìn phía thừa tướng phụ thân, tựa tiếu phi tiếu mở miệng.

"Phụ thân thực sự là hồ đồ, chẳng lẽ cho tới bây giờ cũng không nghĩ qua nữ nhi vì sao không bình thường như vậy? Bây giờ còn muốn để cho người khác đem nữ nhi ép thành như vậy?"

Mộc Thanh Dao ngữ khí nhàn nhạt, hình như đàm luận thời tiết như nhau, nhưng chỉ là thủ đoạn từ lượng đầy ngàn vàng, thoảng cái đem vấn đề đẩy ra ngoài, thừa tướng Mộc Ngân trong mắt hiện lên nghi hoặc, rất nhanh nhìn phía đại phu nhân, thanh âm lạnh chìm vang lên: "Dao nhi, có phải ngươi có lời gì không thể nói cho phụ thân hay không?"

Đại phu nhân cùng Mộc Thanh Châu cả kinh, song song ngược mắt nhìn phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nữ nhân kia, cử chỉ ưu nhã vươn ngón tay bạch ngọc cầm lấy chiếc đũa, đang tự mình ăn bữa tối, hoàn toàn không thấy ánh mắt căm nuốt người của các nàng.

"Mộc Thanh Dao? Ngươi?"

Đại phu nhân chán nản, lão gia đem đầu mâu nhắm ngay nàng, nhất định là

nghĩ nàng hãi Mộc Thanh Dao, nàng ta mới cả ngày hoa mắt si mê, cái này chỉ sợ nàng có miệng cũng nói không rõ, Mộc Thanh Dao thực sự đủ độc, đại phu nhân hận không thể cắn cái tiểu tiện nhân kia một ngụm, bất quá trước mặt lão gia, nàng cũng không dám tự chủ trương, nên sắc mặt thay đổi, cười tưng tửng mở miệng.

"Lão gia, cơm nước lạnh, chúng ta nhanh lên một chút dùng bữa tối đi."

Mộc Ngân sắc mặt xấu xí, mâu quang hiện lên u ám, nhìn chằm chằm cơm trên bàn liếc mọi người một cái, cuối cùng nhìn phía Mộc Thanh Dao, ngũ khí nhu hòa rất nhiều.

"Dao nhi, nếu như ngươi bị cái gì ủy khuất, nhất định phải nói cho phụ thân, bất quá đừng quên chuyện tình đã đáp ứng phụ thân?"

Mộc Thanh Dao khéo môi vân ra vẻ tiếc ý, gật đầu, kỳ thực nàng chính là nắm Mộc Ngân để uy hiếp, Mộc Ngân thân là tá thừa tướng đương thời của triều đại, quyền cao chức trọng, nhưng hết lần này tới lần khác liền sinh ra một háo sắc nữ nhi, khiến cho hắn ở trước mặt người khác không ngăn đầu lén được, cô gái này vừa mới đáp ứng hắn không háo sắc nữa, sao hắn có thể làm cho nàng nuốt lời đâu? Cho nên lúc này, mặc kệ ai không may bị nàng không vui nhầm trúng, chỉ sợ sẽ không gặp tốt lành.

"Phụ thân, người yên tâm đi, bất kể là ai, nếu dám khi dễ ta mà nói, ta sẽ làm nàng trả giá thật nhiều."

Câu nói sau cùng tuy rằng rất nhẹ, thế nhưng nó như một bả chày nặng hung hăng đập vào trái tim đại phu nhân cùng Mộc đại tiểu thư, hai nữ nhân này sắc mặt đồng thời tái đi, ngực cứng lại, tay không tự chủ nắm chặt, nhưng cái gì cũng đều không làm được, bởi vì các nàng biết, những ngày kế tiếp tuyệt không thể dễ dàng chọc tới nữ nhân này, bằng không nhất định sẽ ném mùi cay đắng.

Mộc đại phu nhân nhanh chóng rút ra kinh nghiệm xương máu, rất nhanh thay đổi lại khuôn mặt từ ái tươi cười.

"Lão gia, trong mộc phủ ai dám khi dễ tam tiểu thư a, thì chính là gây sự với đại phu nhân ta, người nào không biết tam tiểu thư là lão gia yêu thương nhất, lão gia yên tâm đi, ngày khác, ta nhất định phân phó những hạ nhân kia, hảo hảo đối tốt với tam tiểu thư, ai chọc giận tam tiểu thư, nhất định sẽ gia pháp trùng trị."

"Làm phiền đại nương."

Mộc Thanh Dao trả lời, nhíu mày một chút, nhàn nhạt gật đầu, Mộc Thanh Châu nhìn bộ dáng xinh đẹp cao cao tại thượng ở đối diện của Tam nha đầu , ánh mắt đều đỏ, nắm chặt tay mình, móng tay bấm vào da thịt.

"Ngươi?"

Mộc Thanh Châu nhịn không được muốn phát giận, đại phu nhân lập tức cầm tay nàng, lạnh lùng cảnh cáo: "Thanh châu, Thanh Dao là muội muội của ngươi, sau này mọi người phải quý trọng lẫn nhau, đừng làm cho người ngoài chê cười."

Kỳ thực nàng sợ hãi nữ nhi chịu thiệt, hôm nay lão gia đang lúc cao hứng, nếu như chọc phải hắn, chịu thiệt nhất định là nữ nhi của nàng.

Nghe nói háo sắc nữ Mộc Thanh Dao đáp ứng lão gia không truy đuổi mỹ nam nữa...

Điều này có thể sao? Đều nói chó không thể không ăn phân, nàng không tin, nàng ta thật có thể sửa được cái bệnh này, cho nên nàng nhất định sẽ phái người theo dõi nàng ta, chỉ cần có bất cứ động tĩnh gì, nàng sẽ bẩm báo lão gia, đến lúc đó sẽ làm cho nàng ta chịu khổ.

Đại phu nhân tính toán xong , không cho nữ nhi xuất đầu, người một nhà ngồi vây quanh ở bên bàn tròn dùng bữa, trong lúc nhất thời chỉ nghe được chén dĩa thanh thúy vang lên.

Đúng lúc này, trước cửa có thanh âm trong trẻo của quản sự vang lên: "Lão gia, thánh chỉ đến!"

Q.1 - Chương 10: Cụ Hôn, Chỉ Nguyễn Tự Do

Mộc Ngân vừa nghe thánh chỉ tới, lập tức dẫn toàn gia đứng dậy, phân phó hạ nhân đem cái bàn dọn dẹp xuống, lại lệnh quản sự đi đem công công mời vào.

"Mộc Ngân tiếp chỉ."

Thái giám thanh âm lanh lảnh vang lên, Mộc Ngân dẫn người nhà quỳ gối ở chính sảnh, chỉ thấy thái giám một thân y phục màu lam đậm thêu bức tranh tiên hạc, khuỷu tay treo cây phất trần, tay kia cầm minh hoàng thánh chỉ đi đến, toàn bộ quý phủ đồng loạt quỳ gối trong chính sảnh, thái giám kia hài lòng gật đầu, nhấc lên cảm bách, lanh lảnh thanh âm vang lên.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Mộc Ngân quý vì đương triều thừa tướng, ba ngày sau đưa nữ nhi tiến cung, khâm chỉ."

Công công tuyên xong thánh chỉ, cười tủm tỉm đem thánh chỉ đưa tới trên tay Mộc Ngân: "Tiểu nhân chúc mừng thừa tướng đại nhân."

Mộc Ngân tạ ơn quá hoàng ân, tiếp nhận thánh chỉ, dẫn một nhà đứng lên, rồi khách khí đem công công tuyên chỉ mời đến thượng vị ngồi, đại phu nhân tự mình dâng nước trà.

"Làm phiền công công, xin hỏi hoàng thượng cho nữ nhi của thần tiến cung là có ý gì? Hơn nữa thần có ba nữ nhi, hoàng thượng không nói là cho thần mang ai tiến cung a?"

Mộc Ngân nghi hoặc nhìn công công đang ngồi ở trên thượng vị, hắn là Trí Toàn thủ hạ của tổng quản thái giám A Cửu công công, là hồng ân thái giám trong hoàng cung, một mực ở bên cạnh hoàng đế, chắc chắn có chút tin tức nhỏ.

Trí Toàn công công quét mắt liếc một cái quanh mình, xác định trong phòng đều là người Mộc gia, bọn hạ nhân đều lui ra, mới nhẹ nhàng trêu ghẹo nói: "Chúc mừng Mộc đại nhân, Mộc gia đã xuất hiện một quý nhân."

Một lời vừa xong, liền đứng dậy ôm quyền: "Tiểu nhân nén trở về cung phục chỉ."

Mộc Ngân ngẩn ra, rồi rất nhanh phục hồi tinh thần lại, hướng ra phía ngoài mệnh lệnh: "A Trung."

Mộc phủ quản sự, Trung thúc rất nhanh chạy tiến đến, cung kính mở miệng: "Lão gia?"

"Đi cho Trí Toàn công công lấy chút tiền trà, tiễn hắn xuất phủ," Mộc Ngân nói xong, xoay người lại khách khí ôm quyền tiễn Trí Toàn công công, bên cạnh Trung thúc cẩn thận từng li từng tí cười theo mặt: "Công công, mời bên này."

Đợi được Trí Toàn đi khỏi chính sảnh, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, đầu tiên phản ứng là đại phu nhân, mâu quang khôn khéo vừa chuyển, cung kính mở miệng: "Lão gia, xem ra mộc phủ chúng ta thật sự có hỉ, hoàng thượng cho người đem nữ nhi tiến cung, có thể có chuyện gì a? Nhất định là muôn phong nữ nhi chúng ta làm phi a, nói không chừng còn là một hoàng hậu."

Lời vừa nói ra, người người trong đại sảnh đều giật mình, trên mặt của mỗi người đều bao phủ sự sùng nhục kinh, khuôn mặt mừng rỡ, Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt vòng, đối với chuyện tình tiến cung làm phi, nàng căn bản không có hứng thú, loại sự tình này để Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đi làm đi.

"Phụ thân, nữ nhi cáo lui trước."

"Dao nhi? Người xem việc này?" Mộc Ngân nhìn nữ nhi chói lóa trước mắt, duyên dáng yêu kiều, giờ tay nhắc chân liền có một loại khí đẹp đẽ quý giá, hồn bỗng nhiên có một loại ảo giác, hình như có thể đi vào cung chỉ có tam nữ nhi này, đáng tiếc Mộc Thanh Dao tay giơ lên, ngăn cản thừa tướng cha nói tiếp, nhàn nhạt mở miệng.

"Phụ thân, nếu hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, người liền đem đại tỷ hoặc là nhị tỷ đưa vào cung đi thôi, tin rằng lấy danh của ta, hoàng thượng nhất định không vui khi nhìn thấy ta, hà tất làm điều thừa làm chi?"

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân vừa nghe ý tứ Mộc Thanh Dao, tất cả đều cao hứng hắng lên, đại phu nhân việc nhân đức quyết không nhường ai, tiến

lên một bước mở miệng: "Lão gia, Dao nhi nói không sai, Thanh Châu là kinh thành mỹ nữ, tài tình có nhiều mặt, tiền cung làm phi là chuyện đương nhiên, về phần Dao nha đầu, người xem danh tiếng của nàng ở bên ngoài, chỉ sợ hoàng thượng sẽ không đồng ý làm cho nàng tiền cung, cho nên nàng không đi cũng đúng thôi."

Kỳ thực đại phu nhân nhìn Mộc Thanh Dao xuất chúng như vậy, rất sợ nàng ngăn trở đường tiến của nữ nhi, ước gì nàng không tiền cung đi?

"Được, vậy ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Nữ nhi cáo lui," Mộc Thanh Dao cúi đầu rời khỏi chính sảnh, hành lang, nha đầu phía sau đứng thành hàng, vừa rồi tình huống ở chính sảnh, các nàng đã nghe thấy, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt cao hứng, không chỉ có Mai Tâm cùng Lục nhi còn có Tiếu Liên, vẻ mặt không hiểu được, ngược mắt quét nhìn tiểu thư, liếc mắt một cái, cũng không dám hỏi nhiều, hai tiểu nha đầu phía trước đốt đèn lồng, Mai Tâm vươn tay đỡ lấy cánh tay tiểu thư, đi xuống mười cấp, chậm rãi ly khai chính sảnh.

Đường càng xa, sương mù mỏng manh lượn lờ bốn phía, sương sớm thấm ướt quần áo, đặc biệt lạnh lẽo thoái mái, đá vụn trãi đầy trên con đường u kín, hai bên đường mọc đầy bích cỏ, làm nổi bật con đường mòn đá vụn kia, trong đêm tối giống như một cái dây lưng dài, đom đóm thỉnh thoảng ở trong góc bay qua, lúc sáng lúc tối.

Vẫn đỡ Mộc Thanh Dao, Mai Tâm rót cuộc không nhịn được.

"Tiểu thư không muốn tiền cung sao?"

Mộc Thanh Dao tùy ý quét mắt liếc một cái nha đầu Mai Tâm bên cạnh, tâm tư của nàng ta nhìn một cái là thấy không sót thứ gì, nha đầu kia nhất định đáng tiếc thay nàng, nàng ta nào biết, từ xưa cửa cung sâu như biển, giết người thành phong trào, lấy máu bể xương, có thể sống sót là đều không dễ dàng, chỉ sợ thậm chí đi ngủ cũng không dám, cho nên nàng hà tất tiền cung tự đi tìm phiền toái, sống tiêu sái như vậy, không biết có bao nhiêu là thoái mái đi.

"Phải, ta không muốn tiền cung, chỉ nguyện thân này tự do."

Nước trong và gọn sóng trong bóng đêm, lời của nàng có lo lắng thoáng qua, nhưng vang vọng ở trong lòng Mai Tâm cùng Lục nhi các nàng, nguyên lai

tiểu thư không muốn tiến cung, ngẫm lại cũng đúng, tiểu thư đã là nữ nhi quý trọng của thừa tướng, không nhất định phải tiến cung, có thể sống được vui vẻ cũng rất quang trọng.

"Nô tỳ đã biết."

Mai Tâm đỡ nàng hướng Thanh viện mà đi...

Mà ở chính sảnh, đại phu nhân vẻ mặt rất vui mừng lôi kéo đại nữ nhi Mộc Thanh Châu, nhìn lão gia: "Lão gia, người xem Châu nhi không chỉ vóc người đẹp, hơn nữa có tài tình, người như nàng vậy tiến cung, nhất định có thể nhận thánh sủng?"

Mộc Ngân nghi hoặc nhìn nữ nhi của mình, đối với bản tính của đại nữ nhi, hắn đã biết, tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp nhưng kiêu ngạo, hơn nữa tâm trí không đủ a, người như vậy tiến cung, chỉ sợ hiểu được đã ăn nhiều đau khổ a, hơn nữa tâm tư hoàng thượng hắn đã có lĩnh ngộ...

Hoàng thượng cũng không phải thực sự vì sủng nữ nhi của hắn, cũng không phải cho hắn mặt mũi, mà là vì ngăn được vị nào đó trong cung, nếu như thế, hắn tất nhiên hi vọng tiến cung là một vị nữ nhân có tài trí, vị trí này chỉ sợ Thanh Châu không thể đảm nhiệm được.

Mộc Ngân mâu quang dời về phía nhị nữ nhi Mộc Thanh Hương, nàng cùng nương nàng như nhau tú ngoại tuệ trung, tuy rằng hình dạng không xuất sắc, tâm tính vẫn hơn một chút, thế nhưng nêu để cho nhị nữ nhi tiến cung, chỉ sợ đại phu nhân cùng đại nữ nhi không thura nhận, Mộc Ngân trong lúc nhất thời tình thế khó xử.

Phòng khách lâm vào vắng vẻ, Nhị phu nhân nhìn đại phu nhân kiêu ngạo vì đại tiểu thư, đối với tình cảnh của nữ nhi mình đã không có bất cứ hy vọng nào, tuy rằng nàng rất muốn nữ nhi trở nên nổi bật, tiến cung vì phi, thế nhưng có đại tiểu thư ở đây, chỉ sợ không tới phiên con gái nàng a.

"Lão gia, chúng ta cáo lui."

Nhị phu nhân có chút không cam lòng nhìn Mộc Thanh Hương, chậm rãi thi lễ chuẩn bị ly khai chính sảnh.

Mộc Ngân ngược mắt nhìn mẹ con các nàng liếc mắt một cái, cuối cùng hạ quyết tâm, trầm giọng mở miệng: "Các ngươi đều chuẩn bị một chút, ba

ngày sau, Thanh Châu và Thanh Hương cùng nhau tiến cung."

"A?" Mọi người đồng thời kêu lên, đại phu nhân cùng Mộc Thanh Châu vẻ mặt tức giận, mà Nhị phu nhân cùng Mộc Thanh Hương cũng vẻ mặt không khỏi vui mừng, tuy rằng hình thức không đồng nhất, bất quá ai cũng không dám biểu hiện ra ngoài, đồng thời lên tiếng trả lời: "Dạ".

Q.1 - Chương 11: Bắc Tân Vương Mộ Dung Lưu Mạch

Đêm càng về khuya, ánh trăng trôi dần về phía tây.

Một tòa phủ đệ hoa lệ, bị bao phủ bởi một tầng sương mù của trời chiều
chạng vạng, một đạo hắc ảnh nhanh như tia chớp xuyên qua mái đình, nháy
mắt matsu hình bóng...

Nơi này là Bắc Tân vương phủ...

Ở ngoài cửa thư phòng, lúc này đứng thảng một người quản gia bộ dáng cao
to khôi ngô, đang ngược mắt nhìn đêm tối, coi như đang chờ đợi cái gì, chỉ
thoáng nghe một tiếng vang nhỏ, một đạo bóng đen mạnh mẽ rời ở trước mặt
của hắn, hắn lập tức phục hồi tinh thần lại, cung kính mở miệng: "Tôi,
vương gia đang đợi ở trong thư phòng? Mời vào đi."

"Dạ" bóng đen phát ra tiếng hù nhẹ lạnh lùng, toàn thân đi vào trong thư
phòng.

Bên trong thư phòng, trang hoàng mộc mạc, ngoại trừ có tủ sách và cái bàn
viết, không trang trí thêm trang sức hoa lệ nào khác, một đạo thân ảnh cao
lớn đang đưa lưng về hướng cửa, xa xa ở giữa thư phòng treo một bức họa,
đó là một bức tuấn mã đồ, tám con ngựa tư thái không đồng nhất, có con
màu đen, có con mang đường văn, còn có con màu trắng, đang dâng trào
mạnh liệt, vó ngựa sinh phong...

"Tham kiến vương gia."

"Uh," một tiếng đáp nhẹ, người đó đang chăm chú nhìn bức tranh rồi quay
lại..., hé ra khuôn mặt tuấn tú, hơi có vẻ gầy, sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ
quanh năm không thấy ánh mặt trời, có chút bệnh hoạn, đôi môi kiềm dài
nhỏ, mắt hoa đào hẹp dài, hơi nheo lại, tinh quang hiện lên, khoe môi nhát
câu, dịu dàng mở miệng: "Ngươi đã đến rồi, có chuyện gì sao?"

"Bẩm vương gia, hoàng thượng hạ chỉ, ba ngày sau nữ nhi của mộc thừa
tướng tiến cung."

"Đã biết, trở về đi, sau này không có việc gì không nên tùy tiện xuất cung, " nam tử này chính là vương gia của Huyền Nguyệt quốc Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, con trai ruột của đương triều thái hậu, thế nhân đều biết Bắc Tân vương thái độ làm người ôn hòa nhã, bệnh thể quấn thân, cũng không để ý việc triều chính, đối với người luôn đồng cảm, khiêm tốn sâu sắc.

"Dạ, nô tài cái này trở về."

Người nói chuyện thanh âm lạnh lùng, một lời vừa xong, thân hình lóe lên, liền ra khỏi thư phòng, chớp mắt biến mất không thấy, có thể thấy được vỗ công của hắn đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa.

Bên trong thư phòng, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, ôn hòa cười nhạt, lấy tay che miệng, ho khan một tiếng, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Người đến?"

"Dạ, vương gia, " quản sự đi tới, cung kính nhìn chủ tử, chờ phân phó của hắn, chủ tử thái độ làm người, làm việc luôn luôn cẩn thận.

"Lưu ý tình trạng của mộc phủ, tra một chút Mộc gia tam vị tiểu thư có chút tài tình và năng lực gì?"

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay, " quản sự lui ra ngoài, thư phòng rơi vào vắng vẻ, Mộ Dung Lưu Mạch quay thân thể lại tiếp tục xem bức họa trong thư phòng, giống như đây là bảo vật gì đó, làm cho người ta không dời mắt, quý hơn cả tiền...

Mộc phủ.

Sương mù lượn lờ ở giữa không trung, bao phủ cả tòa tiểu viện, thủy trúc xanh xanh, thỉnh thoảng nhẹ nhàng chập chờn, làm cho giọt sương rơi đầy đất, trên đất trống trước cửa tiểu viện, bích cỏ xanh nhạt, một thân ảnh yếu điệu tú lệ đang ở thả người bay lượn, cầm y như tuyêt, quanh thân sương khói mên mông, nàng ngoái đầu lại nhìn quanh, nụ cười sáng như ngọc, khi thì bẽ nghẽ lạnh nhìn, khi thì quanh thân sắc bén.

Mộc Thanh Dao luyện xong bộ quyền pháp, thu người đứng thăng, vừa thấy vội tiểu nha đầu Mai Tâm rất nhanh đã chạy tới, dâng lên khăn tay.

"Tiểu thư, mệt không, lau lau mồ hôi đi."

Mai Tâm nghiêm túc nhìn tiếu thư nhà mình, bởi vì luyện bộ quyền pháp, trên mặt da thịt hồng nhuận lóng lánh mồ hôi, như bạch minh châu long lanh đẹp đẽ, càng làm cho người ta không dời tầm mắt, không nghĩ tới tiếu thư sáng sớm đã đứng lên luyện công, từ trước nàng cũng không có thói quen sáng sớm liền rời giường luyện công.

"Uh" Mộc Thanh Dao gật đầu tiếp nhận khăn tay trong tay Mai Tâm, lau mồ hôi, bụng cũng đã đói, lúc này ánh mặt trời đã lộ ra khỏi tầng mây, chiếu rọi vạn đạo ánh sáng kim quang, thoáng cái bao phủ cả tòa phủ đệ, không khí nóng chật rã rời buông xuống: "Đi thôi, ta đói bụng, đi dùng đồ ăn sáng đi."

"Hảo," chủ tớ hai người nói xong một đường hướng trong phòng đi đến, Lục nhi cùng Tiểu Liên đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn sáng, mấy thứ điểm tâm tinh xảo cùng cao điểm, còn có cháo, Mộc Thanh Dao đói bụng, lập tức lấy một chén ăn như hổ đói, còn ăn hai khối điểm tâm, ba nha đầu thấy vậy trợn mắt há mồm, tiếu thư bất kể là nói chuyện làm việc, ngay cả ăn cũng không giống trước, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trước đây tiếu thư không ăn hết nhiều như vậy, mỗi lần chỉ đem làm bộ ăn một ít, ý tứ ý tứ, hiện tại thế nhưng ăn thật nhiều.

"Làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao sau khi ăn uống no đủ vừa ngẩng đầu, thấy trong sảnh, Tam nha đầu trợn mắt há mồm, buồn cười mở miệng hỏi, Mai Tâm cùng Lục nhi nào dám nói thêm cái gì, tiếu thư không trước, nhưng vẫn là tiếu thư a, đâu đến phiên nha đầu các nàng nói thêm cái gì, vội vàng lắc đầu: "Không có việc gì."

"Còn còn lại một ít, ba người các ngươi liền ăn đi, không được lãng phí."

Mộc Thanh Dao ngữ điệu kinh người, Tam nha đầu thiều chút nůa đem cầm rót xuống, phủ thừa tướng không thiếu một tí lương thực này đi, bất quá tiếu thư nói, ba người động tác gọn gàng ngồi vào bên bàn tròn dùng đồ ăn sáng, hiện tại tiếu thư tuy rằng đậm đặc, không quá thích cùng người thân cận, thế nhưng nói chuyện thì ngữ khí, làm việc có phong cách, thật đúng là làm cho người ta thích, ba nha đầu rất nhanh dùng hết đồ ăn sáng.

Lục nhi đem đồ vật dọn xuống, Tiểu Liên cùng Mai Tâm theo hầu ở bên người Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư, có muốn hay không trở về phòng nghỉ ngơi một chút, người sáng sớm liền đứng lên luyện công."

Mộc Thanh Dao đậm nhiên lắc đầu, đôi mắt tinh lượng hữu thần nhìn vài cọng thủy trúc ngoài cửa, như có điều suy nghĩ ...

Thân thủ của nàng đến tột cùng có phải rất lợi hại không ? lần này nhất định phải tìm người thử một chút, nếu như võ công rất cao, nàng sẽ không sợ người khác khi dễ, nếu như chỉ là ba bốn phần bản lĩnh, vậy thì rất nhiều việc còn phải dựa vào đầu óc để giải quyết.

Đại sảnh rơi vào vắng vẻ, trước cửa vang lên thanh âm Lục nhi: "Tiểu thư, vừa rồi đại phu nhân phái nha đầu qua đây truyền lời, nói Nghê Vân phuường nổi danh nhất Lâm An thành có người đến, hiện tại đang ở tiền thính?"

Mộc Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, Nghê Vân phuường, bố trang lớn nhất Lâm An thành, kiêm cửa hàng may mặc, quần áo mặc của quan to hiển quý kinh thành, đại bộ phận là Nghê Vân phuường sản xuất ra, bọn họ có một Lưu sư phụ phụ, có thể may được loại vải yếm hà khó may nhất, chẳng bao giờ hàng bị hỏng.

"Đúng lúc, ta vốn băn khoăn không y phục mặc đây?"

Mộc Thanh Dao vừa nghe đến Lục nhi nói, lập tức tới hứng thú, tuy rằng bên ngoài ánh nắng độc hại, thế nhưng thử nghĩ xem, cái tủ áo đủ mọi màu sắc tầng tầng lớp lớp y phục, quanh thân nàng liền đồ mồ hôi nóng, vẫn là một lần nữa đặt mua mấy bộ quần áo nhẹ nhàng.

Mai Tâm cùng Tiểu Liên vẻ mặt hắc tuyến, tiểu thư trong tủ quần áo có nhiều y phục như vậy, làm sao mà không đủ y phục mặc đâu? Bất quá nhìn nàng hăng hái, hai tiểu nha đầu không dám phá đi hảo tâm tình của nàng, cùng theo phía sau nàng đi ra ngoài.

Đoàn người theo hành lang phía trước mặt đi tới, trước mặt gặp rất nhiều hạ nhân, đều cung kính hướng Mộc Thanh Dao thi lễ, ban ngày nhìn tam tiểu thư nhà mình, thật đúng là một mỹ nữ, dáng người phấn nộn, kiều diễm động lòng người, bạch sắc quần áo tuy rằng bình thường, nhưng một khi mặc trên người của nàng liền có vẻ cao nhã phẩm vị, kỳ thực y phục trên người Mộc Thanh Dao, vẫn là Mai Tâm, bởi vì không có y phục thanh nhã, mà nàng lại sợ muôn chét y phục bó buộc nặng nề, cho nên liền cầm một kiện y phục của Mai Tâm mặc lên, tuy rằng không phải hàng thượng đẳng, bất quá với

nhan sắc trắng trong thuần khiết, hình thức giản đơn, rất thích hợp với Mộc Thanh Dao.

Người không tới chính sảnh, rất xa liền nghe được thanh âm mừng rõ truyền tới.

"Nương, ta muốn cái này? Còn có cái này?"

Q.1 - Chương 12: Xuất phủ

Chính sảnh, phía trên thảm thêu bức mẫu đơn đồ, lúc này bày biện thành hàng đủ loại vải vóc, đủ mọi màu sắc, sắc sỡ loá mắt.

Ngoại trừ vải vóc, còn có hai danh sư của Nghê Vân phường, vẻ mặt mỉm cười đứng ở một bên, chờ người Mộc phủ chọn vải vóc...

Người trong Mộc phủ vẫn là khách hàng của Nghê Vân phường, vì thế bọn họ mới có thể tới cửa phục vụ, người bình thường cẩn bản không có ưu đãi này.

Lúc này Mộc đại tiểu thư đang ở trước đóng vải vóc, sờ sờ lại sờ sờ, vẻ mặt mừng rỡ, hướng phía mẫu thân kêu lên, nữ nhân đối với mỹ y hoa phục, từ nhỏ đã có sự hấp dẫn không thể nào ngăn cản.

"Nương, cái này thật xinh đẹp a? Ta muốn cái này, ta còn muốn này."

Mộc đại tiểu thư nhìn cái gì cũng đẹp a, những thứ này là thượng đẳng gấm cùng tơ lụa, cảm giác bóng loángtron truật, màu sắc tươi đẹp, nếu như làm thành hoa phục, nhất định có thể cho người tăng vô hạn ôn nhu, mộc đại tiểu thư càng nghĩ càng cao hứng, nàng cơ hồ nhìn thấy cảnh tượng mình tiến cung thật đồ sộ tráng lệ, mặt cười như hoa.

"Tốt, tốt."

Đại phu nhân vừa nghe nữ nhi yêu cầu, nào có không đáp ứng, liên tục gật đầu, nữ nhi sau này thế nhưng quý vì nương nương, nói không chừng còn là đương triều quốc mẫu, nàng đã có thể mẫu bằng nữ đắt, là hoàng thân quốc thích người nào không nịnh bợ mình a, đại phu nhân càng nghĩ càng hài lòng, ánh mắt đều híp lại.

Một góc trong đại sảnh, Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư Mộc Thanh Hương, trợ mắt nhìn thượng đẳng gấm tơ lụa, yên hà la, chỉ có ước ao hâm mộ, đại phu nhân biết rõ Thanh Hương và con gái nàng cùng nhau tiến cung, làm sao sê cho nữ nhi nàng làm y phục đây? Bất quá nàng cũng chưa quên tam tiểu thư, đã phân phó nha đầu đi gọi tam tiểu thư tới.

Nhị phu nhân đang muốn nghĩ nhập thần, liền nghe được trước cửa có giọng

nói tiễn nha đầu : "Tam tiễn thư?"

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt gật đầu một cái, quanh thân liền bao phủ một cỗ uy nghi, thản nhiên tiễn sai tiến vào đại sảnh, theo sau của nàng hai nha đầu Lục nhi cùng Mai Tâm.

Ba người vừa đi vào, đại phu nhân lập tức cười tưng tửng mở miệng.

"Dao nhi, ngươi đã đến rồi? Mau tới đây nhìn, chọn chút vải vóc may quần áo mùa hè đi."

Đại phu nhân sở dĩ đối Mộc Thanh Dao vô cùng thân thiết như vậy, một là bởi vì ngày hôm qua lão gia cảnh cáo, hai là bởi vì Mộc Thanh Dao bỏ qua cơ hội tiến cung, cứ như vậy Mộc đại tiễn thư sẽ có cơ hội lớn hơn, cho nên nàng làm mẹ thật cao hứng, làm cho nha đầu kia vài bộ quần áo thì có quan hệ gì.

"Uh " Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, đối với việc Mộc đại phu nhân dối trá làm ra vẻ nàng từ chối cho ý kiến, bất quá mấy thứ bày ra trên thảm đỏ thật hấp dẫn nàng, tổng cộng xiêm áo ba hàng, hàng thứ nhất, vừa nhìn chính là thượng đẳng nhất, màu sắc hài hòa, xúc cảm mềm mại, bóng loáng, so với làn da người còn nhẵn nhụi hơn, hàng thứ hai cùng thứ ba hàng tương đối kém sắc một ít, Mộc Thanh Dao khéo môi nhất câu, chỉ chỉ vào thứ tốt nhất.

"Hay dùng cái này may cho ta mấy bộ quần áo mùa hè mặc đi, màu sắc nhạt, hoa văn trầm tí, mặt khác kiểu dáng giản đơn thôi, về phần thêu thì, liền thêu hàn mai đi, thanh nhã một ít."

Lời của nàng vừa xong, hai vị sư phụ vẫn đứng ở bên cạnh, lặng lẽ không phản ứng, đại phu nhân vội vàng giục: "Ai, các ngươi còn không mau cấp tam tiễn thư lấy số đo một chút?"

"Dạ, phu nhân?"

"Tam tiễn thư mời bên này, " hai người phục hồi tinh thần lại, nhìn nhau, nhìn nữ tử thanh nhã bức người trước mắt, ánh mắt hồn nhiên thiên thành khí phách, còn có cái loại uy nghi bẽ nghẽ không ai bì nổi, chỉ cần liếc mắt nhìn, liền làm cho người ta trong đáy lòng sinh ra một loại kính nể, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, có cảm giác bị đè nén.

Đây là mộc tam tiễn thư sao? nữ nhân háo sắc kia sao? Làm sao có thể a, lúc

trước các nàng cũng đã gặp qua mộc tam tiếu thư, luôn luôn trang điểm xinh đẹp, trên mặt tô thật dày bột nước, thoa son, lông mày kẻ đen, làm cho người ta nhìn không ra diện mạo của nàng, nhưng trước mắt là một người hoàn toàn mới, tiểu giai nhân làm cho người ta không dời được tầm mắt, nếu như đây thực sự là tam tiếu thư, chỉ sợ xuất sắc nhất Mộc gia chỉ có thể là vị trước mắt, Đại tiếu thư và nhị tiếu thư cùng nàng so sánh với, căn bản là không thể nào.

Mộc Thanh Dao theo kia hai sư phụ đi qua một bên để lấy số đo, một người đo, một người ghi chép, rất nhanh liền làm thỏa đáng, mặt khác Mộc Thanh Dao làm cho các nàng chú ý mấy chi tiết, cũng đều nhất nhứt nhớ kỹ, xử lý xong chuyện của Mộc Thanh Dao, đến lượt Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Châu cũng chọn nhiều vải gấm thượng đẳng, làm vài bộ quần áo hè.

Mộc Thanh Dao nhìn phòng khách một đoàn sư phụ đang bận rộn, có chút không thú vị, đang chuẩn bị rời đi, trong lúc lơ đãng nhìn thấy nhị tiếu thư Mộc Thanh Hương vẫn đứng bất động, mâu quang có tính toán vô ý đảo qua những thứ vải vóc kia, không khỏi kỳ quái liếc xéo nàng một cái: "Không phải muôn vào cung sao? Thế nào không chọn hai bộ quần áo."

Lời vừa nói ra, sắc mặt đại phu nhân tối sầm lại, cắn răng một cái nhưng cũng không nói cái gì, lãnh trâm mặt hờ: "Nhanh lên một chút, nếu không sư phụ người ta sẽ không có thời gian."

Nhị phu nhân cùng Mộc Thanh Hương nghe xong lời nói âm dương quái khí của đại phu nhân, không chỉ không sinh khí, trái lại sinh ra một loại mừng rõ, mâu quang cảm kích rất nhanh đảo qua khuôn mặt Mộc Thanh Dao, thân thể nhanh chóng hướng địa phương đi tới, mà thật giống như Mộc Thanh Dao không thấy được, chầm chậm đi ra ngoài, nàng lại không làm chuyện gì?

Hành lang ngoài, một hàng nha đầu đứng, ánh mặt trời cực nóng chiếu ở trên đầu các nàng, giọt mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, một giọt một giọt rơi xuống nền đá trên mặt đất.

Mộc Thanh Dao khiêu mày một chút, những nha đầu đáng thương này, thật xui xẻo như vậy, lạnh lùng mở miệng: "Sao không đi đến bên trong mà đứng sao? Quá lạnh sao? Đứng ở phía dưới nắng lớn để phơi nắng thân thể à?"

Nàng một lời vừa phát, những nha đầu kia hình như nhận được mệnh lệnh, nuốt mạnh xuống thở ra một hơi, thân thể co rút lại, hướng nơi râm mát

đứng, mỗi người đều thở dài một hơi, không nghĩ tới này tam tiếu thư nhìn lạnh như băng, quanh thân lồng hàn ý, làm cho người ta không dám tới gần, nhưng đáy lòng thì nhẫn nhụi, hơn nữa thiện lương.

"Tiểu thư?"

Mai Tâm kêu một tiếng, vươn tay nâng tiếu thư nhà mình.

"Mai Tâm, ta muốn xuất phủ mua sắm?" Mộc Thanh Dao lời nói vừa ra, Mai Tâm cùng Lục nhi lại càng hoảng sợ, mặt mũi trắng bệch, ngay cả tiếu nha đầu vừa lui ở một bên mặt mũi cũng trắng, rồi rít cúi thấp đầu xuống, tiếu thư tại sao lại muốn đi ra ngoài, không là ngày hôm qua mới bị Nam An vương đánh xỉu sao? Hôm nay lại sắp đi ra ngoài, nhưng như thế nào cho phải, Mai Tâm hai tay xoa xoa đứng lên, muốn tìm một lý do ngăn cản tiếu thư đi ra ngoài, ai biết nàng còn chưa mở miệng.

Mộc Thanh Dao thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện?"

Rõ ràng là mùa hè nóng bức, nhưng Mai Tâm chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu hàn khí chảy qua, nội tâm run rẩy, tiếu thư sinh khí, lần đầu tiên nàng cảm giác, thứ hai là cảnh giác, trời ạ, ngươi không nên chơi ta nữa, tiếu thư sẽ không bệnh cũ tái phát đi, nàng đã đáp ứng lão gia rồi.

"Tiểu thư? Ta?"

Mai Tâm lời còn chưa nói hết, đang ở bên trong nói chuyện, đại phu nhân bỗng nhiên đi ra, vẻ mặt tiếu ý dịu dàng mở miệng: "Tam tiếu thư phải ra khỏi cửa, các ngươi lo lắng làm gì? Còn không chuẩn bị xe?"

Lòng của Tư Mã Chiêu, ai mà không biết, Mai Tâm chỉ phải kiên trì nhận lời xuống tối: "Dạ, đại phu nhân," đại phu nhân cười rộ lên thoả mãn, nhìn về phía dưới hành lang có một nha đầu: "Phượng Kiều, lập tức phân phó đi xuống, cho tam tiếu thư phấn xe."

"Dạ, phu nhân."

Q.1 - Chương 13: Chẳng qua không muốn có người chết

Trước cửa Mộc phủ, một chiếc Bát Bảo hoa lệ, bốn gốc xe ngựa khâm nạm Hồng Bảo Thạch, đang đợi bên cạnh xe là một xa phu trên ba mươi tuổi, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao cùng Mai Tâm còn có Lục nhi, động tác linh hoạt nhảy xuống, cung kính cúi đầu: "Tam tiểu thư?"

Nghe nói tam tiểu thư xinh đẹp như hoa...

Nghe nói tam tiểu thư cơ trí phi phàm...

Nghe nói tam tiểu thư lạnh lùng như băng...

Nguyên lai những thứ này đều là sự thực, phu xe ngựa ngay cả con mắt cũng không dám liếc về phía Mộc Thanh Dao, mới vừa rồi nàng lạnh lùng tùy ý đảo qua, liền làm cho người ta không khỏi hoảng sợ, coi như có một cường thế áp bách lên đỉnh đầu.

Mai Tâm cùng Lục nhi vươn tay một tảng hưu đỗ tiểu thư lên xe ngựa, hai nàng theo sát phía sau, đợi được màn xe buông xuống, chỉ nghe được một tiếng lạnh lùng thanh âm vang lên: "Đi thôi."

"Dạ" mĩ phu nhảy lên xe ngựa, một chút cũng không dám chậm trễ, đợi được xe ngựa đi xa, mộc phủ cửa đại môn đi ra hai nữ nhân, khuôn mặt tiểu ý, nhìn kia xe ngựa càng lúc càng xa, xoay người nói với một người hạ nhân: "Theo xe ngựa tam tiểu thư, có việc về bẩm báo.

"Dạ, phu nhân." hạ nhân kia vô cùng kinh ngạc nhíu mày, không dám hỏi nhiều, lắc mình ly khai mộc phủ...

Lâm An thành, kinh thành dưới chân thiên tử, kinh tế phồn vinh hưng thịnh, tuy là chính ngọ tuy nhiên trên đường cái người đến người đi vẫn rất là náo nhiệt, người bán hàng rong tiếng rao hàng vang vọng khắp nơi, những khách nhân thỉnh thoảng cất tiếng hỏi mua, xe ngựa xa hoa khác thường, chen vai mà qua, làn gió thơm quá tai, nhiệt lưu bốn phía.

Đường phố hai bên, cổ kính cửa hàng, đại bộ phận đều là gỗ thô xây dựng

mà thành, chiều cao không đồng đều, cao nhất cũng là hai ba tầng cao, thấp chỉ có một tầng, rực rỡ muôn màu bảng hiệu rêu rao đung đưa ở giữa không trung, hấp dẫn khách nhân.

Mộc Thanh Dao vén màn xe nhìn ra bên ngoài, nguyên lai cô đại chính là bộ dáng như chỗ này, kiến trúc cao tầng cũng không bằng hiện đại, nhưng có một phen ý nhị khác, trà lâu túu quán, đêm không xuể, khách nhân đường xá sông ngòi không dứt, hương xa bảo mã chỗ nào cũng có, xem ra dưới chân thiên tử, vẫn nhiều người có tiền a.

Đang muốn được nhập thần, chợt nghe một tiếng gầm lên.

"Đồ đáng chết, lại dám gạt đến trên đầu gia gia ?"

Xe ngựa các nàng thỉnh lình nghiên ngã một chút, nhắc lên cao một hồi, mã xa phu vội vàng dùng sức lôi kéo dây cương, khống chế được mấy con ngựa cao to, tê một tiếng kêu to, ngừng lại, mà ba nữ nhân bên trong xe ngựa, không có thể may mắn tránh khỏi bị bay lên cao, đụng vào trên vách mái hiên bên cạnh, bất quá Mộc Thanh Dao không có việc gì, bởi vì nàng xuất thân luyện võ, chuyện như vậy không thể gây thương tổn được nàng, đáng thương Mai Tâm cùng Lục nhi hai tiểu nha đầu, đau đến nước mắt đều rơi xuống, xoa đầu hướng phía trước mặt quát: "Chuyện gì xảy ra?"

Mã xa phu sợ hãi mở miệng: "Tiểu thư, là có người chặn lối đi?"

Lời của hắn vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao nhác màn xe lên, chỉ thấy ở giữa đường cái, một tên tóc tai bù xù vóc người gầy yếu, vượt qua trận ở trên đường, chặn lối đi các nàng, cách nơi móng ngựa vừa dời lại một chút, chỉ sờ liền đập trúng hắn, lúc này, bên cạnh có mấy đại hán vạm vỡ đang đứng, cả giận chỉ vào người không thấy rõ mặt mũi đang ngồi trên đường cái.

"Chết tiệt, dĩ nhiên chạy đến nơi đây lừa ăn lừa uống, còn giả chết."

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn sang, nguyên lai đây là một cái khách sạn, rất hiển nhiên đây là một khách nhân nghèo túng chán nản, bởi vì trả không nổi tiền thuê mà bị đuổi đi ra, bất quá tên kia vì sao cũng không nhúc nhích vậy? Mộc Thanh Dao kỳ quái nhường mày một chút, rất nhanh phát hiện người nọ đang kêu lên khe khẽ, không phải là sinh bệnh chứ?

Vừa nhìn thấy hắn giật mình, mấy hán tử đang đứng bên cạnh hùng hùng hổ hổ, tựa hồ còn không giải hận, có một người rất nhanh đi tới, nhắc chân

hướng giữa người tên đó đá quá vào, nếu như một cước này đá trúng, chỉ sợ tên kia không chết cũng bị trọng thương, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, thân hình chợt lóe, phá màn ra, trực tiếp hướng bên người hán tử kia chạy nhanh đi.

Trong xe ngựa, Mai Tâm cùng Lục nhi song song kinh hô: "Tiểu thư?"

Mà cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu trắng mạnh mẽ đánh qua, cơ hồ là cùng lúc với Mộc Thanh Dao nhất thời rơi xuống bên người hán tử kia, hai cái thân ảnh song song xuất thủ, một chưởng đánh về phía người chuẩn bị đá hán tử, chỉ nghe được một tiếng kêu ái chà, mọi người còn chưa làm rõ ràng là chuyện gì xảy ra? Chỉ nghe ùm một thanh âm vang lên, hán tử vừa định đánh người đã bị hất văng ra xa.

Chỉ thấy ở giữa đường cái, chia làm một nam một nữ.

Mọi người chỉ cảm thấy trút ra một ngụm khí lạnh, hô hấp đều khó khăn, ánh mặt trời chiếu xuống một đôi nam nữ, tựa như thiên ngoại phi tiên xuất sắc như nhau, nam nhân quần áo bạch sam, tư thái thon dài, da thịt bạch tách, lông mày dài nhỏ, ánh mắt thăm thú như hồ, tóc dài đen như mực dùng ngọc trâm buộc lên, quanh thân đẹp đẽ quý giá, giở tay nhắc chân anh khí bức người, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho người ta tầm mắt không dời đi được.

Mà nữ tử bên cạnh hàn, lần thứ hai làm cho người ta hít phải một hơi lạnh khí, mặt như phấn trang điểm, mày ngài chau nhẹ, mũi nhỏ môi anh đào, trên người đồng dạng nhất kiện bạch sắc quần dài, rõ ràng quần áo giản đơn, mặc ở trên người của nàng, cũng rất thanh nhã, đôi mắt sâu kín như xuân thủy, lạnh đầy hàn băng, đột nhiên sinh ra mấy phần lạnh lẽo, làm cho người ta không dám thở mạnh.

Một nam một nữ này đến tột cùng là người phuơng nào?

Mọi người đang suy đoán, theo trong đám người lòe ra một gã hạ nhân, cung kính nhìn nam tử kia: "Công tử, ngươi không sao chứ?"

Nam nhân lắc đầu, chiết phiến có bức tranh mai điểm phượng vừa thu lại, một thân phong lưu phóng khoáng, một đôi tròng mắt dài nhỏ chậm rãi chuyển qua người nữ tử bên cạnh, mâu quang lưu chuyển, hưng khởi nhợt nhạt nghiền ngẫm.

Mà bênh cạnh nữ tử lúc này đã có hai nha đầu, lôi kéo nàng, thân thiết hỏi: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

Hai tiểu nha đầu này vừa nói, đoàn người lập tức nổ tung "oa" như nhau, nghị luận sôi nổi, ai mà không nhìn ra được nha đầu Mai Tâm cùng Lục nhi của mộc tam tiểu thư phủ thừa tướng a, thế nhưng vị nữ tử xinh đẹp xuất trần này là ai? Quanh thân chói mắt, ánh sáng bắn ra bốn phía, làm cho người ta muốn nhìn lại không dám nhìn thẳng, thật giống như tinh quang cao cao tại thượng.

"Không phải là mộc tam tiểu thư sao?"

Có người lên tiếng, trong lúc nhất thời lần này tiếng thở rời xuống, Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt quanh mình một vòng, trong nháy mắt, bốn phía yên tĩnh lại, nàng kia ánh mắt khiếp người a, làm cho người ta không khỏi khủng hoảng, ai cũng không dám nói thêm cái gì, ngờ ngác nhìn nàng, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn phía đại hán chuẩn bị đánh người lúc nãy .

"Hắn nợ các ngươi tiền cơm sao?"

"Đúng vậy, tam tiểu thư," tam tiểu thư phủ thừa tướng, cũng không phải là chủ tử tốt gì, cha nàng là đương kim thừa tướng, bọn họ ai dám chọc nàng a, liên tục gật đầu, Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt bọn họ liếc một cái, trầm thấp mở miệng.

"Mai Tâm, cho bọn hắn năm mươi lượng bạc, đem cái người này mang vào đi, thỉnh một đại phu y tốt cho hắn, nếu như lại phát sinh chuyện giống như hôm nay?"

Lời nói kế tiếp..., Mộc Thanh Dao một chữ cũng chưa nói, nhưng một đại hán sớm đầu cũng không phải chừa tối nhanh miệng đáp: "Tam tiểu thư yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ chữa tốt cho nàng, xin ngươi yên tâm đi."

Mai Tâm vừa nghe tiểu thư nói, nào dám nói cái gì, rất nhanh dâng năm mươi lượng bạc...

Đoàn người yên tĩnh một chút âm hưởng cũng không có, đây là mộc tam tiểu thư sao? Trời ạ, thực sự là rối loạn, hay là bọn hắn nằm mơ, mộc tam tiểu thư dĩ nhiên giúp đỡ người khác, nghe nói nàng hôm qua bị Nam An vương gia đánh, đầu óc bị phá hủy đi, bằng không luôn luôn khi dễ người khác, háo sắc nữ nhân, làm sao sẽ nhớ tới làm chuyện tốt.

Mộc Thanh Dao xoay người, không bao giờ nữa nhìn người khác, nàng biết việc mình lúc này làm cho những người đó chấn kinh rồi, bất quá nàng không phải là vì lấy lòng người khác, chỉ là nhìn không được, có người chết ở trước mặt.

"Mai Tâm, Lục nhi, đi thôi."

"Dạ, tiểu thư, " chủ tớ ba người đi về phía xe ngựa, đúng lúc này, người cùng nàng đồng loạt ra tay lúc nãy, vẫn không nói chuyện, đột nhiên lên tiếng.

"Đứng lại!"

Q.1 - Chương 14: Minh Phượng Lâu

Ánh dương quang tà tà chiếu xuống, bao phủ toàn bộ vùng đất, Mộc Thanh Dao một tay đỡ cửa xe, một chân đã đạp lên xe ngựa, xoay mình nghe được phía sau thanh âm từ tính trầm thấp, không khỏi dừng lại động tác, tư thái ưu nhã thu tay lại, mắt híp lại thu hút, trong con ngươi hiện lên những ám nhọn băng lạnh, nhìn về phía nam từ xuất sắc mặc bạch y thăng túng.

Chỉ thấy nam tử liền ôm quyền, khéo môi câu ra tiêu ý: "Tại hạ La Dương, thỉnh giáo cô nương phuơng danh."

"La Dương?" Mộc Thanh Dao nghiền ngẫm nở nụ cười một chút, tên thật hay tên giả a, nam nhân này vừa nhìn liền biết lai lịch phi phàm, chỉ sợ bối cảnh không đơn thuần, nhưng vậy thì liên quan gì nàng a, cũng không cần để ý tới hắn, thong dong lên xe ngựa, Mai Tâm cùng Lục nhi cũng theo sát phía sau, một thanh âm ngẫu nhiên vang lên: "Đi."

"Dạ, tiêu thư."

Mã xa phu không dám chậm trễ, nhảy lên xe ngựa, động tác gọn gàng vung lên mã tiên, lái xe xe ngựa hoa lệ ly khai đoàn người.

Dưới ánh mặt trời, La Dương dài nhỏ đôi mắt hiện lên, như có điều suy nghĩ quang mang, đuôi lông mày gãy nhẹ, nở nụ cười, nụ cười này làm cho rất nhiều người bên cạnh nhìn ngây người, nam nhân này thật đúng là tuấn a, hắn đến tốt cùng là ai?

"Công tử? Nàng thật vô lý a."

Thủ hạ phía sau La dương tức giận mở miệng, lãnh trừng mắt nhìn xe ngựa đang đi xa.

Thủ hạ nói vừa xong, trong đám người liền có người phụ họa hắn: "Vô lý cũng là hắn là, các ngươi không biết nàng là người phuơng nào sao?"

La Dương liền ôm quyền, ôn hòa hỏi: "Thỉnh giáo một chút, nàng là người phuơng nào?"

Người nọ đặc ý mở miệng: "Nàng là tiểu thư của Mộc đại nhân ta thừa tướng Huyền Nguyệt quốc chúng ta, nổi danh háo sắc nữ nhân, chính là mộc tam tiểu thư."

Nam nhân kia tiếng nói vừa dứt, người vây xem ha ha cười rộ lên, sôi nổi tản ra, trong đó có một số người nghi hoặc nói: "Thế nhưng hôm nay một Mộc tam tiểu thư thực sự không giống như lúc trước? Người nhìn xem nàng ngay cả mỹ nam lên tiếng cùng nàng, vậy mà làm như không thấy, có phải hay không đầu óc bị phá hủy."

"Đúng vậy, nam nhân này rất tuấn a, theo lý nàng nhất định sẽ đối với người này động thủ động cước, làm sao mà một điểm động tĩnh cũng không có vậy?"

Trên đường cái rất nhanh an tĩnh lại, người khách lúc nãy bị đánh đã được mấy người hán tử mang vào trong khách sạn, La Dương cùng thủ hạ quay đầu lại ly khai, chỉ thấy hắn, trong nháy mắt, sắc mặt ám chìm, lãnh khí bao phủ toàn bộ khuôn mặt, khéo môi nhéch lên, trầm giọng ra lệnh: "Đi thăm dò một chút, mộc tam tiểu thư này?"

"Dạ, chủ tử."

Hai người rất nhanh biến mất ở trên đường cái, phô xá trước sau như một vẫn hoạt động náo nhiệt, sự việc vừa rồi làm gián đoạn một chút không khí đó đã nhanh chóng bị mọi người gạt ra khỏi đầu.

...

Một chiếc xe ngựa xa hoa nhẹ nhàng chạy qua, bên trong xe ngựa, một mỹ nhân lạnh lùng ngồi ở trên trường kỷ mềm, không nhúc nhích nhấp mắt dưỡng thần, có phần lơ đãng xa cách cùng cao cao tại thượng, khiến người không dám khinh ý trêu chọc nàng, Mai Tâm cùng Lục nhi cẩn thận liếc chủ tử nhà mình, sau đó nhìn nhau.

Không nghĩ tới tiểu thư thực sự không phạm háo sắc nữa, hôm nay nhìn thấy một nam nhân xuất sắc như vậy cũng thờ ơ, xem ra lão gia không cần lo lắng.

"Muốn nói cái gì cứ nói đi."

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Mai Tâm lại càng hoảng sợ, tiểu thư thật là cảm giác nhạy bén, mặc dù nhắm mắt lại cũng biết nàng có chuyện muốn nói, Mai Tâm cười mở miệng: "Tiểu thư, chúng ta bây giờ đi đâu a? Đi ra dạo nửa ngày, trời cũng đến buổi trưa rồi."

"Tìm gia trà lâu đi."

Nàng còn không muốn trở về, nhưng thật ra là muốn ném thử điểm tâm trà lâu lý ...

"Dạ, tiểu thư" Mai Tâm lên tiếng trả lời, hướng ra phía ngoài phân phó: "Đi Minh Phượng lâu nơi tiểu thư thường xuyên đến."

Minh Phượng lâu, trà lâu xa hoa nhất kinh thành, tổng cộng ba tầng lâu, ăn cơm uống trà dùng chân đều là số một, bất quá có thể đi vào gian lâu này đều là quan to hiển quý, hoặc là có tiền phú thương, bởi vì nơi này là nơi vung tiền như rác, người tầm thường cẩn bản tiêu phí không nỗi như vậy.

Bất quá Mộc Thanh Dao quý vì thừa tướng thiên kim, tự nhiên có thể đi vào địa phương xa hoa bức này, hơn nữa tại gia trà lâu này, có nàng một vị trí riêng.

"Tốt."

Mã xa phu ứng một tiếng, xe linh hoạt chạy, hướng con đường nào nhiệt nhất kinh thành chạy đi...

Minh Phượng lâu, tiểu lâu có ba tầng ở giữa các cửa hàng, coi như là hạc giữa bầy gà, cao to mà chói mắt, làm người khác chú ý, thiếp vàng chữ to sinh động như huy, màu xanh biếc của dây leo vây quanh kim sắc chiêu bài, tạo nên sự phân cấp xa xỉ thêm mấy phần tinh xảo độc đáo, buộc vòng quanh chữ Minh Phượng lâu làm bằng đồng

"Tiểu thư, tới rồi?"

Mã xa phu thanh âm vừa vang lên, người vẫn tà tà đang nằm xoay mình mở mắt ra, ánh mắt thanh u, coi như nước suối trên núi chảy qua, sạch sẽ trong suốt, làm cho người ta không khỏi có phần thần thanh khí爽.

Mai Tâm cùng Liên nhi dẫn đầu xuống xe ngựa, hai người một tay một hũ đứng thẳng, một người vén mành, một người vươn tay ra.

"Tiểu thư, xuống đây đi."

Mộc Thanh Dao biếng nhác giật mình, chậm rãi vuơ bàn tay bạch tích hoàn mỹ, đưa tới trong tay Mai Tâm, chậm rãi xuống xe ngựa, nàng vừa mới đứng nghiêm, liền khiến cho một trận náo động, bên cạnh có rất nhiều người khiếu khiếu nói nhỏ.

"Nữ nhân xinh đẹp như thế là ai a?"

"Bên người nàng hìn như là nha đầu của mộc tam tiểu thư phủ thừa tướng, không phải là mộc tam tiểu thư đi, chẳng lẽ lời đồn dại là thật?"

"Mộc tam tiểu thư đâu óc bị phá hủy, không nhìn mỹ nam?"

Tiếng nói nhỏ kia rơi xuống lỗ tai Mộc Thanh Dao, con ngươi thâm thúy của nàng xẹt qua ánh sáng âm u, khuôn mặt lộ ra phiêu dật, tuệ tiệp, cái loại cao quý lịch trang nhã từ trong xương làm cho người ta dời không ra tầm mắt, chỉ thấy nàng chậm rãi bước lên bậc tam cấp, tư thái ưu nhã động lòng người, vẫn nhìn nàng, điểm tiểu nhị đang ngây người chợt hoán hồn, cười tưng tửng chào đón.

"Ngươi là mộc tam tiểu thư đi, mau mời vào, mau mời vào."

Mọi người xác định nàng này đúng là mộc tam tiểu thư, ô lê, Mộc Thanh Dao mặc kệ những người này, hơn nữa đều là tiền thân gây ra chuyện, nàng mới lười đi sửa chữa cái gì, theo điểm tiểu nhị hướng phía sau Minh Phượng lâu mà đi.

Lúc này, lầu hai Minh Phượng lâu, có một phiến cửa sổ mở, bên trong chính diện có ba nam nhân đang ngồi xem náo nhiệt.

Đây là ba nam nhân xuất sắc, các hữu phong tư, trong đó có một người bắt mắt nhất, quần áo huyền y bọc thân thể cao ráo to lớn, vạt áo cùng cổ tay áo thêu kỹ đóa tường vân, làm cho hắn thêm vài phần mềm mại nhã khí, tóc dài đen như mực dùng bạch ngọc trâm xén lại, trăng sáng rõ ràng, hãy nhìn nó sáng bóng trơn như trù, ngọc chất nhẵn nhụi, là thượng đẳng cổ ngọc, vạn trung khó câu trân phảm, vật trân quý như vậy lại bị hắn tiện tay lấy ra cầm vào tóc, có thể thấy được thân phận bất phàm, hắn chính là Sở Thiển Dực con trai bảo bối của hữu thừa tướng Huyền Nguyệt quốc Sở Phong Ngọc.

Lúc này hắn lười nhác ngồi lêch một bên ở trên trường kỷ, một chân chống đỡ, rỗi rãnh nhìn ngoài cửa sổ, mà ngồi đối diện hắn là hai người nam tử, một thân miêu tả y, màu da sáng trắng, ánh mắt mị hoặc, một người cái khác mặc Lam Y, mà thanh mắt đẹp, hai nam nhân đang cười trêu ghẹo.

"Vừa rồi là mộc tam tiếu thư sao? Không quá khả năng đi."

"Có khả năng bị đánh tinh" một người khác châm chọc mở miệng.

Hai người kia đều là bạn hữu của Sở Thiển Dực, một là công tử của Bình bộ thị lang, một là phủ Doãn đại nhân công tử...

Q.1 - Chương 15: Thưởng Thức Trà Gặp Cừu Nhân

Binh bộ thị lang cùng Phủ doãn hai người này chức quan so sánh cùng thừa tướng, thực sự là khác nhau một trời một vực, vì thế hai người kia tựa như thiên lôi của Sở Thiển Dực sai đâu đánh đó, lúc này thấy Sở Thiển Dực nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, Phủ Doãn công tử kỳ quái quay lại.

"Thiển Dực, làm sao vậy?"

Sở Thiển Dực thu hồi tư thế, quay đầu nhìn sang, một đôi ánh mắt mị hoặc nhân tâm, sâu u vô biên, giống như nam châm làm cho người ta rơi vào trong đó, hai hàng lông mi mảnh khảnh nhẹ nhàng chuyển động, vẻ nghiền ngẫm lộ ra khoe môi, nhìn thẳng hai bạn tốt đối diện, dù họ là nam nhân, cũng nhìn đến ngây người, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Trong đầu chỉ có hai chữ, yêu nghiệt, nam nhân này sanh ra là đã có bản lĩnh mê hoặc lòng người ...

"Rất có ý tứ đây?" Sở Thiển Dực con ngươi đen càng lúc càng sâu, khơi mào mi, cười rộ lên, gương tay áo bằng gấm đang mở, dáng vẻ xinh đẹp hàng vạn hàng nghìn lần, vẫn nhìn phía ngoài cửa mở miệng: "Cẩn, lập tức đi đem Nam An vương gia mời đến, nói bên này xảy ra một chuyện thú vị."

"Dạ, công tử."

Cách cánh cửa, thanh âm u ám vang lên, một loạt tiếng động rời đi nhẹ như hồng mao, trong gian phòng trang nhã nhẹ nhàng vang lên tiếng cười, ba nam nhân con ngươi ánh sáng lần thứ hai dời về phía dưới lầu.

Dưới lầu lóe ra, Mộc Thanh Dao cau mày lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, nàng liếc mắt nhìn một loạt cánh cửa sổ, xác định có người ở bên trong đang nhìn mình, nhưng nàng thấy không rõ lắm người ở bên trong, mâu quang lãnh trâm xuống, hơi nhêch môi không vui.

Mai Tâm cùng Lục nhi nhìn tiểu thư sắc mặt không tốt, không biết xảy ra chuyện gì, cẩn thận mở miệng: "Tiểu thư, lên lầu hai nhã giữa sao?"

"Không được, ở dưới lâu đại sảnh đi."

Mộc Thanh Dao lắc đầu, tùy ý nhìn lướt qua đại sảnh, mười mấy cái bàn lớn được sắp chỉnh tề thẳng hàng, có mấy bàn có khách nhân đang uống trà cắn hạt dưa nhí chụm đầu nói chuyện phiếm, lúc này những người đó quay đầu sang... nhìn chằm chằm chủ tớ ba người các nàng, trong ánh mắt có vô cùng kinh ngạc, có kinh diễm, còn có.. khó có thể tin?

Mộc Thanh Dao con ngươi đen trong suốt yên lặng, mang theo một ít hàn quang thổi qua, những người đó lập tức kinh hãi quay đầu lại, không dám nhìn nữa, ánh mắt hướng cửa trước nhìn xung quanh, mộc tam tiểu thư ánh mắt thật sắc bén, giống như lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ, hàn khí bắn ra bốn phía, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mai Tâm vừa nghe tiểu thư nói, vội vàng ngẩng đầu nhìn một chút xung quanh vị trí của mình, cuối cùng đem mâu quang rơi vào góc khuất nhất, một chỗ ngồi gần cửa sổ.

"Tiểu thư, bên này đi."

Nhóm ba người đi tới vị trí góc khuất trong đại sảnh, điểm tiểu nhị đi theo sát các nàng, chỉ thấy tiểu nha đầu Mai Tâm lấy ra khăn tay trãi lên ghế, mời Mộc Thanh Dao ngồi xuống.

"Tiểu thư, mời ngồi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, chậm rãi ngồi xuống, vị trí này, phạm vi lý tưởng có thể nhìn một cái, thấy không sót thứ gì dưới mặt đường, ngay cả tình huống bên trong tiệm ăn cũng rơi vào tầm mắt.

"Tam tiểu thư, món ăn vẫn như cũ đúng không?"

Điểm tiểu nhị ân cần mở miệng, khăn lông dắt trên vai, đem ra lau lại bàn, tuy rằng bàn kia đã đủ sạch sẽ, nhưng nhìn người trước mắt như thiên tiên, vẫn là rất sợ nơi này hoen ô nàng: "Được rồi, cho một bình trà ngon, chuẩn bị mấy thứ tinh xảo điểm tâm đem lên đây đi."

"Dạ, tiểu nhân cái này đi chuẩn bị."

Điểm tiểu nhị lui xuống đi chuẩn bị, Mộc Thanh Dao tùy ý ngẩng đầu quan sát trang hoàng trong điểm, lâu một sắc điệu rất đơn giản, màu trầm làm chủ

đạo, cái bàn, quầy hàng, còn có cái giá đỡ, sơn lên một loạt màu rám nắng, liếc mắt nhìn lại một cái tất cả đều mang vẻ mộc mạc, như lệch lạc ở giữa không trung, lầu hai cùng lầu một trang hoàng rất khác biệt, trên đó trang trí rất nhiều màu xanh lá, khiến nổi lên dạt dào ý nghĩa của trà lâu.

Mộc Thanh Dao thu hồi ánh mắt, phát hiện Mai Tâm cùng Lục nhi đang đứng ở một bên, đạm nhiên mệnh lệnh hai nha đầu.

"Đều ngồi xuống đi, hai người các ngươi cũng mệt mỏi, ngồi một tí cùng nhau ăn chút gì đi."

"Tiểu thư, chúng ta?" Lục nhi muôn nói, nô tỳ một tiểu nha đầu làm sao có thể cùng chủ tử ngồi cùng nhau ăn cái gì, nhưng Mai Tâm cướp lời trước, một bước lôi kéo nàng ngồi xuống, nàng đã có chút ít hiểu bản tính của tiểu thư, đó chính là lời nàng nói, không cho chồng cự cùng hoài nghi, bằng không chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Dạ, tiểu thư."

Hai tiểu nha đầu mới vừa ngồi vững, điểm tiểu nhị bưng khay đi tới, phía trên là một bình trà ngon, còn có điểm tâm chiêu bài của bản điểm, cải dưa thượng hạng, hoa quế, mứt táo cao, song sắc mã đề cao...

Điểm tiểu nhị đem đồ vật nhất nháy dọn xong, cung kính mở miệng: "Tam tiểu thư mời chậm dùng, có cái gì cần cứ gọi tiểu nhân."

"Đi đi, " Mộc Thanh Dao thanh âm mang theo một cỗ thanh tuyệt, làm cho người ta không dám có nửa điểm dị nghị, đợi đến khi điểm tiểu nhị lui xuống, Mai Tâm nhẹ chân nhẹ tay châm trà cho Mộc Thanh Dao, hai tiểu nha đầu cũng cùng nàng uống trà, ăn điểm tâm, cũng an nhàn.

Bất quá vừa mới uống xong một áng trà, phía trước Minh Phượng lâu, tới một chiếc xe ngựa hoa lệ, gầm rèm làm thành mái hiên vách tường, bốn góc khảm nạm đá mèo bằng nắm tay, còn rủ xuống kim tuyến tua cờ, dưới ánh mặt trời chói ra lóe mắt, xe ngựa vừa mới dừng lại, theo chỗ phu xe ngồi, nhảy xuống hai người thân thủ mẫn tiệp, mặc một thân hắc sắc trường sam, ngẩng đầu liếc mắt Minh Phượng lâu một cái, cung kính vén rèm.

"Chủ tử, tới rồi."

Chỉ thấy hắn vừa dứt lời, liền từ trong mã xa đi xuống một nam nhân, vóc

người cao gầy, ánh dương quang chiếu vào trên mặt của hắn, liền một tia tỳ vết cũng không có, làn da trong suốt bạch túch, mi dài mỏng như sương, băng hàn lạnh lùng, mắt như hoa đào, dài nhỏ có hình, mũi thấp rất cao, môi không phải lạnh mỏng, mà mang theo độ dày gợi cảm, dày đặc sáng bóng, tóc đen trên đầu dùng kim trâm búi lên, đẹp đẽ quý giá bất phàm, người nam nhân này mỹ túc mỹ ai (ta chịu câu này >_

Mộc Thanh Dao vừa nhìn thấy hắn, đáy lòng liền hiện lên một tia run rẩy, phản ứng bản năng này tựa hồ đến từ chính tiền thân, nàng thế nhưng bị hắn một đấm đánh chết...

Hắn chính là Huyền Nguyệt quốc Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, luôn luôn coi nữ tử không tồn tại, thái độ làm người mặc nhiên lạnh lùng.

"Vương gia, chủ tử đang đợi ở trên lầu?"

Người nói chuyện là thủ hạ của Sở Thiển Dực, tên là Khiếu Cẩn, cung kính mời Nam An vương gia lên lầu.

Đoàn người hướng trên lầu dời đi, đi tới nơi cửa thang lầu, Mộ Dung Lưu Chiêu xoay mình dừng bước, quay đầu hướng một góc đại sảnh nhìn lại, vừa rồi tựa hồ có người ở đó quan sát hắn, nguyên lai là một nữ nhân, một thân bạch y, đang uống trà như không có việc gì xảy ra, nữ nhân nhìn ngoài cửa sổ ngắm cảnh, nàng là ai?

Hắn có thể khẳng định, nàng vừa nhìn hắn, bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng chỉ có trong nháy mắt đó, hắn liền bị nàng nhìn không giống như mọi người, bất đồng, sắc bén, khinh thường, mặc dù cách xa như vậy, hắn cũng có thể cảm nhận được nàng đang khinh thường...

Một nữ nhân lại dám?

Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt sâu u đi xuống, quanh thân hàn ý càng sâu, theo sát ở phía sau hắn, Cẩn cùng hai người khác khẩn trương nhìn hắn, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Vương gia?"

"Lên đi" lãnh đạm bình ba không có gì lạ trong thanh âm vang lên, đoàn người đi lên lầu hai.

Đợi được bọn họ đoàn người biến mất ở cửa thang lầu, trong đại sảnh mới lung lay, tiếp tục uống trà tán gẫu...

Vừa rồi, Mai Tâm cùng Lục nhi hai người lòng khẩn trương đến tay đều đỗ mồ hôi, móng tay bấm vào trong thịt, Nam An vương gia dĩ nhiên nhìn sang, may là tiểu thư nhìn ngoài cửa sổ, nếu như hắn nhận ra tiểu thư tới sẽ không tốt chút nào, nghĩ đến đây, Mai Tâm lại lo lắng.

"Tiểu thư, chúng ta trà cũng uống, cao điểm cũng ăn, vẫn là hồi phủ đi."

"Đúng vậy, tiểu thư ngươi mệt không, chúng ta trở về đi." Lục nhi ở bên cạnh hát đệm, liền hi vọng tiểu thư có thể gật đầu ly khai ở đây, vừa rồi các nàng rất sợ hãi tiểu thư xông lên, quấn quít lấy Nam An vương gia, cũng may tiểu thư không làm như vậy.

"Ân?" Mộc Thanh Dao quay đầu, kỳ quái nhìn hai nha đầu, sắc mặt đều trắng, nói chuyện có chút bó buộc, nàng thậm chí đã thấy môi các nàng run rẩy, làm sao vậy.

Q.1 - Chương 16: Yêu Nam Thủ Thật Giả

Lâu hai nhã giữa, cửa bị đẩy ra, Mộ Dung Lưu Chiêu thân hình vừa hiện, vốn có ba nam nhân đang ngồi, một giật mình, hai cái khác trực tiếp đứng lên, đi ra để lại vị trí đó, tất nhiên là công tử Bình bộ thị lang cùng công tử Phủ Doãn, nơi có mặt vương gia, không có chỗ ngồi cho bọn họ.

Mộ Dung Lưu Chiêu tà tà liếc mắt một cái yêu nghiệt nam nhân bên cửa sổ, lạnh lùng khiêu một cái đôi lông mày nhỏ nhăn, trầm giọng mở miệng.

"Dực, ngươi lại đùa giỡn cái gì?"

Sở Thiển Dực hắc đồng nhúc nhích hai đám hỏa hoa, khéo môi câu ra vẻ nghiêm ngâm cười: "Có chuyện tốt, có thể nào quên đi ngươi?"

"Nói?"

Ngắn gọn mệnh lệnh, quả nhiên không hô là lãnh khốc vương gia, nói chuyện quyết không ướt át bẩn thỉu, trên ngũ quan tuấn mỹ vừa chạm vào cơn giận sấm sét, Sở Thiển Dực thân là bạn chơi với hắn từ nhỏ đến lớn, từ lâu đã thấy nên không có trách, người này từ trước cho tới bây giờ cũng là một bộ mặt lạnh, nhìn thần thái cao ngạo như vượt lên mọi người, kỳ thực thì bản tính không như vậy, bất quá nhi tử Lý Ngọc Đường của Bình bộ thị lang cùng công tử Trương Hàn Sơn của phủ doãn lại bị hù dọa đến hai chân đều run rẩy, thở mạnh cũng không dám.

Sở Thiển Dực than nhẹ, nao nao mở miệng: "Vương gia, ngươi dọa hỏng con của người ta, cái này không có gì vui cả."

Mộ Dung Lưu Chiêu lúc này mới chú ý tới bên cạnh có hai tên sắc mặt tái nhợt, nhìn trong ánh mắt của bọn hắn tràn đầy sợ hãi, Mộ Dung Lưu Chiêu không vui nhíu mày, sắc mặt lạnh hơn, hắn kinh khủng như vậy sao? Hai người này sợ đến như vậy, còn là một nam nhân sao?

"Ngồi xuống."

Vương gia ra lệnh một tiếng, Lý Ngọc Đường cùng Trương Hàn Sơn một

câu nói cũng không dám nhiều lời, an phận ngồi qua một bên ghế, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hưu kinh vô hiềm vượt qua, thế nhân đều nói Nam An vương gia lạnh lùng băng hàn, xem ra đòn đai không giả a.

Sở Thiển Dực nhìn vương gia sắc mặt càng tối sầm, nếu như còn chọc thêm nữa, chỉ sợ người này sẽ mang thù dai, thu hồi động tác cợt nhả, con ngươi ánh sáng sâu thẳm nhìn lại hướng dưới lầu.

"Nữ nhân kia ngươi nhìn thấy không? Lại xuất hiện."

Mộ Dung Lưu Chiêu nghe xong lời của hắn, thân thể nghiên về phía trước, dựa vào trên người Sở Thiển Dực, hướng dưới lầu nhìn lại, chỉ thấy một góc trà lầu, có một bạch y nữ tử, nhàn nhã đi chơi uống trà, quanh thân lắng đọng, bao phủ một cỗ nhàn nhạt làm cho không người nào có thể bỏ qua quang mang, trong đông đảo tân khách, người đầu tiên làm cho người ta chú ý nhất định là nàng, nàng mang theo một phong cách riêng không giống với những dung chi tục phần khác.

"Nàng là ai?"

Mộ Dung Lưu Chiêu con ngươi ánh sáng ám chìm xuống, cơ hồ trong cùng một lúc, hắn thấy được tiểu nha đầu Mai Tâm cùng Lục nhi của mộc phủ, như vậy nữ nhân quang mang bắn ra bốn phía là?

"Mộc phủ tam tiểu thư Mộc Thanh Dao, rất nhiều người đều đang nghị luận nàng, nói nàng bị ngươi một quyền đánh tĩnh, không háo sắc nữa."

"Buồn cười?"

Mộ Dung Lưu Chiêu khinh thường nhíu mày, thu hồi thân thể ngồi vào bên cạnh Sở Thiển Dực, con ngươi ánh sáng dời về phía trước bàn, phủ doãn công tử Trương Hàn Sơn nãy giờ vẫn an phận ngồi linh hoạt tiến lên rót một chén trà cho vương gia, đưa tới trước mặt của hắn: "Vương gia, mời uống trà."

"Ừ" Mộ Dung Lưu Chiêu gật đầu một cái, đưa tay tiếp nhận chén trà uống một ngụm, ngược mắt nhìn về phía Sở Thiển Dực, người này luôn luôn có bộ dạng không có việc gì làm, nơi nào có chuyện hứng thú là nơi đó có hắn: "Xem ra ngươi gần nhất quá rảnh rồi."

"Rõi rảnh? Rõi sao? Đây chính là ngươi gây ra chuyện, ta mới cảm thấy

hứng thú."

Sở Thiển Dực khéo mắt dư quang bay ra đi, chỉ thấy nữ nhân kia từ đâu tới đuôi chưa từng có nhiều biểu tình, không vội không nóng nảy, bình tĩnh ưu nhã, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn về hàng ghế phía bọn họ, nàng đến tột cùng là lạt mềm buộc chặt, hay tâm tư cẩn mật, biết bọn họ đang đánh giá nàng?

"Buồn chán cực kỳ!"

Mộ Dung Lưu Chiêu tức giận lanh trừng hướng tên kia, rõ ràng là một nhân tài có thể dùng, nhưng hết lần này tới lần khác cái gì cũng không làm, không có việc gì để làm thì làm chuyện nhảm chán gì đó.

"Dực, ngươi?"

Sở Thiển Dực không đợi Mộ Dung Lưu Chiêu nói cho hết lời, nhấc tay ngăn cản hắn nói tiếp, hắn biết tên kia muốn nói cái gì, ánh mắt đột nhiên sâu thẳm xuống, quay đầu nhìn phía nơi khác, chậm rãi mở miệng gặng từng chữ một: "Vương gia, không bằng ta đi xuống thử nàng một chút xem, nhìn nàng là lạt mềm buộc chặt, hay là thật bị ngươi đánh tĩnh?"

"Sở Thiển Dực, " Mộ Dung Lưu Chiêu tức giận rống lên, lanh trừng mắt tên kia, lệ khí nhất thời, gây sợ hãi cho người khác trong phòng, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng đến Sở Thiển Dực, hắn yêu nghiệt mím môi cười, vừa thu lại tay áo rộng vừa uống trà, chậm rãi mở miệng: "Cẩn, chúng ta đi xuống gặp mộc tam tiểu thư?"

"Tuân lệnh, công tử."

Cẩn mở ra cửa của nhã gian, cung kính mời chủ tử đi ra ngoài, hai người lắc mình hướng dưới lầu mà đi, Mộ Dung Lưu Chiêu cũng lười ngăn cản hắn, hơn nữa căn bản không ngăn cản được, một điểm trọng yếu nhất, hắn cũng muốn nhìn một chút nữ nhân kia đùa chơi cái dạng gì, khéo môi lạnh lùng mím lại thành hàng thằng tắp, nếu như nữ nhân kia dám can đảm bắt lấy Dực, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng.

Mộ Dung Lưu Chiêu ngồi vào vị trí vừa rồi của Sở Thiển Dực, góc độ vừa vặn, có thể nhìn thấy đầy đủ tình huống xảy ra ở góc kia...

Ở một góc trong đại sảnh, Mộc Thanh Dao chậm rãi uống xong trà, thường

thúc xong cảnh đường phố, đi ra ngoài gần nửa ngày, nàng cũng hơi mệt một chút, xem ra cái tên vụn trộm trên lầu hai cũng không hiện thân, đã như vậy, hè tất lãng phí thời gian, hay là trở về thôi.

"Mai Tâm, chúng ta trở về đi."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mai Tâm cùng Lục nhi trong lòng cuối cùng cũng yên ổn một chút, lập tức cười tersedt tigm đứng lên: "Phải đó, tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Đáng tiếc nàng còn không có đứng lên, một đạo âm hưởng vi du trời sinh vang lên: "Đây không phải là mộc tam tiểu thư sao?"

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn thẳng qua, chỉ thấy trước mắt đứng thẳng một người huyền y nam tử, vóc người cao gầy thon dài, ngũ quan lập thể, đường nét rõ ràng dứt khoát, một đôi con ngươi dài nhỏ như hoa đào, lóe ra hàn quang mê hoặc nhân tâm, khoe môi hiện lên nụ cười yếu ớt như có như không, lại làm cho người dời tầm mắt không được, nguyên lai là một yêu nghiệt nam tử, Mộc Thanh Dao nghiền ngẫm nở nụ cười, người nam nhân này hình như là con của đối thủ một mất một còn với cha nàng, nhi tử của hữu thừa tướng Sở Phong Ngọc, Sở Thiển Dực, Sở đại công tử, hắn hiện thân lúc này là có ý gì? Phá đám sao?

Mộc Thanh Dao lại vững vàng ngồi xuống, con ngươi ánh sáng cơ trí bình tĩnh, không uất không giận, thần sắc vẫn có một cổ uy nghi, khoe môi mỉm cười yếu ớt, lễ phép mà mới lạ gật đầu: "Sở công tử, có việc gì?"

"Tại hạ chỉ là hiếu kỳ người trước mắt thế nhưng mộc tam tiểu thư, nghe nói mộc tam tiểu thư hôm qua bị thương, lúc này không phải nên ở tại nhà dưỡng thương sao? Thế nào còn chạy đến đây?"

Sở Thiển Dực mâu quang mang theo nét tìm tòi nghiên cứu quét nhìn về phía Mộc Thanh Dao, giờ này khắc này, hắn dĩ nhiên đoán không ra được suy nghĩ trong lòng nữ nhân này, đây là hiện tượng ít thấy, nữ nhân này trước mắt cẩn bản không phải là cái háo sắc nữ Mộc Thanh Dao, nàng đến tột cùng là ai?

Mộc Thanh Dao tuệ ánh sáng lưu chuyển, trên môi nhẹ nhàng vẽ ra nụ cười, dung nhan thanh lệ xuất trần, tựa như liên hoa buổi sáng nổi trên mặt nước, mềm mại mà ưu nhã, thánh khiết mà cao quý, con mắt trong suốt như nước, khiến người dời không ra tầm mắt, đến khi thanh âm lành lạnh của nàng

vang lên.

"Sở đại công tử chê cười."

Nàng đứng dậy chuẩn bị ly khai, vừa rồi ở trên lầu lén quan sát nàng nhất định là vị Sở đại công tử này, đã biết là hắn, cần gì phải cùng hắn quần quýt, Mộc Thanh Dao hơi nghiêng người nhìn Mai Tâm cùng Lục nhi, hai tiểu nha đầu ngơ ngác nhìn Sở đại công tử, gương mặt ửng đỏ, rõ ràng bị mê hoặc, nghĩ đến cũng khó trách các nàng, đều là thiếu nữ hoài xuân, huống chi lại nhìn thấy một yêu nghiệt nam nhân như vậy.

"Mai Tâm, Lục nhi, đi trở về."

Hai tiểu nha đầu phục hồi tinh thần, ý tứ thấy không tốt nên lên tiếng trả lời: "Dạ, tiểu thư."

Mộc Thanh Dao đứng dậy ưu nhã ly khai, thời điểm hai người vừa lướt qua nhau, Sở Thiển Dực xoay mình vươn tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, lãnh chìm mở miệng: "Nói, ngươi là ai?"

Q.1 - Chương 17: Thủ Công

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới Sở Thiển Dực lại đột nhiên động thủ, cỗ tay vừa chuyển, nội lực ngưng tụ thoát khỏi sự nắm giữ của hắn, nếu người này muốn động thủ, vừa lúc mình muốn thử xem nội lực của bản thân rốt cuộc đạt tới trình độ nào, là bình thường như mọi người, hay là cao thủ đứng đầu...

Sở Thiển Dực không ngờ nữ nhân trước mắt dĩ nhiên phản công qua đây hơn nữa thủ thế sắc bén, tuyệt không hàm hồ lại đem toàn lực đánh ra, hắn lập tức không dám khinh thường, đưa tay lên ngưng tụ nội lực ngăn trở thế tiến công, tay ở trong óng tay lần thứ hai đã nắm lại.

Người ngoài chỉ nhìn thấy hai người nhìn nhau, tràn đầy nụ cười, lại không biết cùn khôn bên trong, hai người đang đứng đấu nội lực, Sở Thiển Dực thân thủ thế nhưng vô cùng lợi hại, trong chốn giang hồ phải tính đến hàng cao thủ, trong chớp mắt liền đem Mộc Thanh Dao chế phục, cũng làm cho nàng tự mình minh bạch võ công trên người, bất quá chỉ có thể đối phó với năm ba đại hán tầm thường, muốn đấu với nội gia cao thủ, căn bản là không chịu nổi một kích, xem ra sau này nàng cần phải dùng một phần nhỏ võ công này cho thỏa đáng...

Nếu võ công không bằng người, hà tất lại đấu, Mộc Thanh Dao lãnh giận tái mặt.

"Buông tay, đường đường Sở công tử, sao có thể trước mặt mọi người, động thủ động cước với một cô nương?"

Sở Thiển Dực ngắn ra, rất nhanh buông tay, trên mặt bịt kín một tầng choáng váng, mới vừa rồi là đấu quá hưng khởi, đã quên nàng là nhất giới nữ lưu, mặc kệ nàng quá khứ thanh danh không tốt bao nhiêu, nhưng hiện tại, đang tóm lấy tay người ta là đều không tốt.

"Xin lỗi."

Hắn ngược mắt nhìn người bên cạnh, khi giữa mũi người được vị hoa ngọt nhạt thanh nhã thì gai nhân đã rất nhanh lắc mình ly khai...

Nàng đến tột cùng là người phuơng nào?

Vừa rồi trong thời gian giao thủ, hắn có thể cảm giác ra nàng cũng không phải lạt mềm buộc chặt, mà là thật muôn dạy dỗ hắn.

Quan trọng nhất là, nữ nhân luôn luôn mang tiếng háo sắc kia lại có thể không nhìn đến dung mạo của mình, trong thiên hạ nữ nhân có thể không nhìn đến dung mạo của hắn, chỉ điểm trên đầu ngón tay (Ca tự cao quá =.=), mà nữ nhân trước mắt lại là một trong số đó?

Đến tột cùng là nơi nào xảy ra vấn đề?

Sở Thiển Dực ngốc lăng nhìn bóng lưng đã đi xa, ánh mắt mị hoặc nhân tâm mang vẻ u chìm, như có điều suy nghĩ, thủ hạ Cẩn nhẹ giọng nhắc nhở hắn: "Công tử, vương gia còn ở phía trên lầu chờ?"

"Ù, đi thôi, " Sở Thiển Dực phục hồi tinh thần lại, khéo môi hiện lên thú vị, xem ra người vô sự như hắn đã có việc để làm: "Cẩn, thực sự càng ngày càng thú vị."

Hai người quay đầu chạy lên lầu, trong đại sảnh không khí ngột ngạt cuối cùng cũng trầm tĩnh lại, mọi người bắt đầu nghị luận, vừa rồi thiên kim của tá thừa tướng cùng công tử của hữu thừa tướng, một đôi trai tài gái sắc giai nhân, dĩ nhiên chung sống hòa bình, thật là làm cho người ta vô cùng kinh ngạc a, xem ra kinh thành lại muôn có lời đồn đãi mới.

Minh Phượng lâu nhã giũa...

Mộ Dung Lưu Chiêu vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, tình huống vừa phát sinh ở dưới lầu hắn đã thấy được, Mộc Thanh Dao kia thật không có quần quít lấy Sở Thiển Dực, hơn nữa thời gian mà Sở Thiển Dực chặn lối đi của nàng, hắn thấy rõ ràng trong đáy mắt của nàng có vẻ khinh thường, nữ nhân này thực sự thay đổi chỉ trong một đêm sao, vẫn là theo như lời người khác, bị hắn một đấm đánh tỉnh, có khả năng này sao.

"Vương gia?"

Sở Thiển Dực vào nhã giũa, khẽ gọi một tiếng, Mộ Dung Lưu Chiêu phục hồi tinh thần lại, lãnh mị nhìn sang, nhàn nhạt mở miệng: "Thử ra kết quả gì rồi?"

"Ta hoài nghi nàng thật sự là Mộc Thanh Dao sao? Giống như thay đổi thành

một người khác, ngoại trừ hình dạng tương tự, thì nàng một chỗ cũng không giống."

Sở Thiển Dực nói xong đặt mông ngồi vào tọa ỷ, nâng chén trà lên uống một hớp lớn, hé ra gương mặt tuấn mỹ xinh đẹp, hiện lên chói mắt quang hoa: "Ta sẽ điều tra ra, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ mong nàng sẽ không để cho ta thất vọng."

"Nếu như nàng thực sự tốt như ngươi nói vậy, chỉ sợ ngươi không có thời gian."

Mộ Dung Lưu Chiêu lạnh lanh mở miệng, đứng lên, phủi phủi y phục trên người, động tác ưu nhã chuẩn bị ly khai, nếu không chuyện gì, hắn còn phải đi về để xử lý sự tình, hắn là phụ tá đắc lực của hoàng huynh, cũng không giống Sở Thiển Dực ăn không ngồi rồi, cuộc sống đều dựa vào cha của hắn.

"Có ý gì?"

Sở Thiển Dực đưa tay lên kéo tròng sam Mộ Dung Lưu Chiêu, cười đến giống như một con hồ ly (Ca thật sự là hồ ly mờ ^_^), rồi rãnh mở miệng truy vấn.

Mộ Dung Lưu Chiêu trên ngũ quan lạnh lùng, hắc đồng u ám đi xuống, vừa nghĩ tới hoàng thượng làm những chuyện như vậy, hắn đã cảm thấy không ý nghĩa: "Hoàng thượng đã lệnh cho nữ nhi Mộc gia tiến cung làm phi, ngươi nghĩ, nếu như nàng thực sự tốt như ngươi nói vậy, nhất định sẽ tiến cung thôi?"

"Cái gì? Tiến cung làm phi?"

Cái này Sở Thiển Dực tiếng kêu thật lớn nha, Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nghe tiếng kêu của hắn, liền nhớ một việc: "Nha, ta đã quên, trong cung vị kia là thân muội tử của ngươi, bất quá kia lại có quan hệ gì, hoàng thượng sẽ có rất nhiều nữ nhân, sẽ không chỉ có muội muội ngươi một người."

Mộ Dung Lưu Chiêu đạm nhiên nói, cũng không nhìn tới tuấn mỹ nam nhân phía sau, lôi kéo cửa đi ra ngoài, chỉ nghe được vài đạo thanh âm song song vang lên: "Vương gia?"

"Hồi phủ."

"Dạ " tiếng bước chân đã đi xa, trong nhã giữa, Lý Ngọc Đường cùng Trương Hàn Sơn cẩn thận từng li từng tí vây đến bên người Sở Thiển Dực, quan tâm hỏi: "Thiển Dực, ngươi không sao chứ?"

Sở Thiển Dực sắc mặt rất khó nhìn, trong đôi mắt đen xinh đẹp hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thở dài một tiếng.

"Từ xưa vô tình nhất là hoàng đế a, " một muội muội tiến cung mới nửa năm, hoàng thượng lại muốn dâng tân phi, hoặc là nói hoàng thượng chính là vì tìm một người để ngăn trở, kỳ thực Ngũ Diệp rất yêu hoàng thượng, chỉ bất quá nàng sinh sai nơi, đặt ở Sở gia, hoàng thượng cùng Sở gia có một đoạn vực sâu không cách nào qua được, chỉ sợ nàng vĩnh viễn không có khả năng được hoàng thượng sủng ái.

"Đúng vậy, hoàng cung khăng định nhiều nữ nhân a, nhà chúng ta cũng có mấy người phụ nhân rồi, huống chi hoàng đế."

Lý Ngọc Đường tán thành gật đầu, cha hắn chẳng qua là một nho nhỏ Bình bộ thị lang, còn cưới đến vài phu nhân, huống chi là hoàng đế, thử hỏi làm gì có người nam nhân nào không muốn cưới nhiều lão bà, không muốn đem nữ nhân đẹp nhất trong thiên hạ nhét vào hậu cung của mình.

"Quên đi, không muốn, chúng ta trở về đi."

Bởi vì sự kiện này, Sở Thiển Dực cũng không còn hưng trí đùa cái gì nữa, Lý Ngọc Đường cùng Trương Hàn Sơn nào dám nói thêm cái gì, ba người liên cáo từ, đều tự mình hồi phủ...

Q.1 - Chương 18: Người Đẹp Hơn Hoa

Ba ngày sau, trời sáng sủa, trời trong nắng ấm.

Sáng sớm, hậu viện mộc phủ nhiều thanh âm ầm ỹ, một giọng nói cao thanh âm vang vọng, đang ngủ say Mộc Thanh Dao tức giận kêu rên, hôm nay nàng muôn lười một chút, không muôn quản chuyện những người đó đang làm, thế nhưng ông trời đúng là không muôn cho người ta an nhàn mà, làm cho nàng cố gắng cõi nào cũng ngủ không ngon, thuận tay nắm lấy một cái gối đầu bằng tơ lụa tự che đầu mình, đáng tiếc thanh âm kia vẫn cuồn cuộn không ngừng truyền vào tai, Mộc Thanh Dao tức giận xoay người ngồi xuống, lạnh lùng trừng mắt ngoài cửa.

"Mai Tâm, bên ngoài thế nào àm ī như vậy?"

Mai Tâm vừa nghe tiểu thư thanh âm hàm ẩn tức giận, sớm rất nhanh chạy vào, cẩn thận mở miệng: "Tiểu thư, hôm nay là ngày đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư tiến cung, sáng sớm, đại phu nhân cùng Nhị phu nhân liền dẫn một đám người ở sát vách trong viện thu xếp, vì thế có chút ồn ào."

Trong Mộc phủ, viện của ba vị tiểu thư song song cùng một chỗ, vì thế bên kia có tiếng động sẽ truyền tới hai viện khác.

"Không phải chỉ là tiến cung sao? Có cần gióng trống khua chiêng tới như vậy sao? Nếu quả thật tiến cung làm được phi tử hãy làm."

Mộc Thanh Dao đưa tay tự mình sửa mấy lọn tóc lộn xộn, thân thể nhất dời xuống giường, chuẩn bị đi tìm người tính toán sổ sách, Mai Tâm cả kinh, vội vàng vuơ tay ngăn trở lối đi của nàng: "Tiểu thư, ngươi làm gì?"

"Ta nhanh chân đến xem các nàng muôn làm gì, dĩ nhiên quấy rầy giấc ngủ của ta."

Nàng thần sắc lãnh đạm như băng, giữa mày có quyết một chút lè khí, đầu ngón tay nắm chặt, đã định đi ra cửa, Mai Tâm đâu dám cho nàng đi ra ngoài, chỉ vào y phục trên người của nàng: "Tiểu thư, ngươi sẽ mặc thế này ra cửa sao?"

"Làm sao vậy?" Mộc Thanh Dao cúi đầu tự nhìn y phục trên người mình, không thành vấn đề a, chỉ bất quá y phục này cánh tay bị nàng xoắn lên, quần cũng bị kéo qua bên, như thế này cũng rất được trên thân là áo tay ngắn, hạ thân là quần soóc, lúc ngủ thoái mái không ít, nhưng là Mai Tâm vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, chỉ cho nàng mặc ở trong phòng, không cho phép mặc đi ra ngoài.

"Tiểu thư, sáng sớm hôm nay Nghê Vân phuòng mang y phục đưa tới, chúng ta đổi một bộ rồi hãy đi ra ngoài."

"Nha, y phục tới, vậy đổi một bộ đi, " nếu y phục đã đưa tới, vậy đổi một bộ thôi, bất quá muốn cho nàng mặc mấy thứ y phục hoa lệ nặng nề, đánh chết nàng cũng sẽ không mặc.

"Tốt" Mai Tâm xoay người đi tới tủ quần áo, mở ra cánh cửa tủ, đem y phục đang treo lấy ra, một bộ cảm váy màu hồng phấn mỏng, kiểu dáng đơn giản nhất, sư phụ của Nghê Vân phuòng đã dựa theo lời phân phó của Mộc Thanh Dao, ở cổ áo chỉ thêu độc một cành hàn mai nở rộ, phía dưới thêm một bức tranh long điểm, khiến cho cả bộ y phục thoáng cái không giống với bất cứ bộ nào của người khác, nó lộ ra cao nhã và đại khí.

"Tiểu thư, cái này thế nào?"

"Ừ, không tệ, Nghê Vân phuòng này quả nhiên có năng lực làm được theo ý muốn của người khác, lấy cái này đi."

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, Mai Tâm sớm đã cầm y phục đi tới cho nàng thay, y phục hoàn mỹ phù hợp ở trên người nàng, làm nổi bật được nàng vóc người nhu mì xinh đẹp, khúc nhiễu lả lướt, lại hợp hoàn mỹ với hai má hồng hồng, tóc đen trên đầu oán thành búi, dùng một cành ngọc bích trâm kết lại, hai bên tóc mai hai sợi tóc mềm mại tự nhiên được thả xuống, cả người là tiêu điểm được đập vào mắt người khác khiến họ dời không ra tầm mắt.

"Tiểu thư, thực sự là đẹp quá."

Mộc Thanh Dao nhìn vào gương đồng thoả mãn gật đầu: "Ừ, vẫn là Mai Tâm khéo tay a, người nhò ăn mặc, Phật nhò vát vàng, quả nhiên không giả."

"Là do tiểu thư lớn lên đẹp, " Mai Tâm mím môi cười rộ lên, tiểu thư vẫn

như cũ lãnh lãnh đậm đậm, nhưng khi quen thuộc cá tính của nàng, Mai Tâm tựa hồ không còn sợ nàng như trước, hơn nữa lại đặc biệt thích nàng, nàng tuy rằng lãnh, nhưng cho tới bây giờ cũng không đánh chửi nô tỳ các nàng, nói chuyện cũng không ý thế, cũng sẽ không động một chút là răn dạy các nàng, vì thế mấy tiểu nha đầu hiện tại thích ở trong Thanh viện vô cùng, trước đây đều mong ngóng sang hầu hạ các viện khác, hiện tại thì ai cũng không muốn đi.

"Đi, chúng ta đi nhìn sát vách muốn lăn qua lăn lại tới khi nào?"

Mộc Thanh Dao nghe được sát vách lần thứ hai truyền đến tiếng thét chóp tai, nhẹ nhẹ lãnh khí bị lây đến đuôi lông mày, nàng vừa mới thiểu chút nữa đã quên rồi, không nghĩ tới bên kia còn lăn qua lăn lại một chút cũng không để yên, không phải thu thập từ sáng sớm rồi sao? Còn muốn nháo đèn thời gian nào.

"Dạ, tiểu thư."

Chủ tớ hai người ra khỏi phòng môn, trước mặt nhìn thấy Lục nhi cùng Tiểu Liên, ngẩng đầu lên nhìn bản thân tiểu thư, ngờ ngác thật lâu cũng không có phản ứng, đợi tiểu thư đi tới, mới hồi phục tinh thần lại.

"Tiểu Liên, bấm bấm ta, bấm bấm ta, mới vừa rồi, người kia là tiểu thư sao?"

Tiểu Liên bấm Lục nhi một cái, đau đến nàng cắn răng nhếch miệng: "Nha đầu chết tiệt kia, đau quá a."

Lục nhi đưa tay lên gõ đầu Tiểu Liên một cái, Tiểu Liên ủy khuất chu miệng lên tiếng: "Không phải ngươi kêu người ta bấm hay sao, hiện tại lại ngại đau."

"Trời ạ, vừa đó là tiểu thư sao? Tự như thiên tiên vậy, đừng nói là mộc phủ, liền là cả kinh thành, cũng không ai có khuôn mặt đẹp như tiểu thư, trước đây vì sao không ai phát hiện thế? Còn nói đại tiểu thư là cái gì là kinh thành mỹ nữ, thực sự là mắt bị mù."

Lục nhi nóng giận căm hờn mắng, nàng hoàn toàn đã quên, tiểu thư của mình trước đây có bao nhiêu là kinh khủng, căn bản cho tới bây giờ không ai từng gặp qua chân diện mục của nàng, nàng vẫn là một dạng trang điểm xinh đẹp bôi lên mặt những mỹ phẩm đậm lòe loẹt.

"Đúng vậy, những người đó ánh mắt ở phía sau lỗ tai, thế nhưng nói tiểu thư của chúng ta là háo sắc nữ, tiểu thư của chúng ta không biết có bao nhiêu đẹp đẽ, đáng giá háo sắc sao?"

Tiểu Liên phổi hợp Lục nhi nói, hai nha đầu to nhỏ, sớm đã đem chuyện trước kia toàn bộ quên sạch, hiện tại các nàng thích tiểu thư, vì thế nhìn nàng cái gì cũng đều là tốt...

Nguyệt Nha hiên, chính là nơi ở của đại tiểu thư, ngay sát vách, không xa viện của Mộc Thanh Dao, tên này cũng là do đại tiểu thư tự đặt, mộc đại tiểu thư nàng là nữ nhân tài ba kiêm mỹ nữ của kinh thành, chỗ ở, sao có thể tùy tiện dùng một cái tên đâu, đương nhiên là muốn vừa nhã lại cao sang, cho nên liền có Nguyệt Nha hiên, tên này.

Lúc này, trước cửa viện, tiến xuất một phen cảnh tượng bận rộn, mà đi qua không xa nơi ấy, là Thư Hương viện của nhị tiểu, cũng người đến người đi vô cùng náo nhiệt...

Mộc Thanh Dao đứng ở trước cửa Nguyệt Nha hiên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn những người đó bận rộn, thật không biết các nàng hưng phấn như thế để làm gì?

Không phải là vào cung sao? Hoàng đế còn không có cho các nàng làm phi tử đâu, dù cho làm phi tử lại có gì đặc biệt hơn người, cần hưng sư động chúng thành như vậy không? Nếu để cho nàng làm hoàng hậu, này mộc phủ còn có thể sống yên ổn sao?

Bất quá lúc này nàng có làm phi tử hay không cùng Mộc Thanh Dao không quan hệ, trọng điểm là bọn họ àm ī đến nàng, Mộc Thanh Dao nghĩ đến đây, sắc mặt âm ngao, ánh mắt gần như lãnh đạm, dẫn Mai Tâm trực tiếp đi vào Nguyệt nha hiên, người ở bên trong vừa ngẩng đầu đã gặp nàng, ngây dại, tam tiểu thư thật xinh đẹp a, nhìn nữa, tam tiểu thư sắc mặt lạnh quá, cặp mắt đen xinh đẹp kia như một đôi bảo kiếm lợi hại rút ra khỏi vỏ, tiểu nha đầu run run một chút, nhỏ giọng mở miệng.

"Tam tiểu thư?"

"Ừ" Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm vẫn đi vào trong, căn bản không để ý tới tiểu nha đầu, đọc theo đường đi rất nhiều người kinh ngạc nhìn sang, trời ạ, tam tiểu thư tuy ý chỉnh trang một chút, thật xinh đẹp a, thực sự là người so với hoa đẹp hơn a.

Nguyệt Nha hiên kiến trúc bên trong đại khái cùng Thanh viện không sai biệt lắm, duy nhất không cùng chính là trong viện trông rất nhiều hoa cỏ quý báu, trong không khí nồng khói lơ lửng hương vị nồng nặc...

Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm đi thẳng đến chủ phòng ở của đại tiểu thư, trong Tây Sương phòng, thỉnh thoảng truyền đến giọng nói khẩn trương của đại tiểu thư : "Nương, ngươi xem trên mặt ta thấy sao? Còn có tóc ta có loạn không? Y phục đâu? Mau nhìn xem y phục loạn không loạn?"

Đại tiểu thư tiếng nói vừa dứt, đại phu nhân thanh âm từ ái vang lên.

"Châu nhi, ngươi đừng hoảng, hiện tại ngươi là nữ nhân xinh đẹp nhất, đúng, nữ nhi của ta là nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, hoàng thượng liếc mắt một cái liền sẽ thích ngươi, đến lúc đó nhất định sẽ phong ngươi làm hoàng hậu, chờ khẩn trương, đến, thả lỏng một ít."

Mộc Thanh Châu lập tức mừng rỡ kêu lên: "Thật vậy chăng? Nương, cái này có thật không?"

Mộc Thanh Dao không nói gì nhìn trời, hai mẹ con ngu ngốc này, ý nghĩ quá kỳ lạ đi, chẳng lẽ không biết Huyền đế là người có bao nhiêu khôn khéo sao? Một người khôn khéo cực độ, tâm cơ thâm trầm sẽ phong một nữ nhân đơn giản làm hoàng hậu sao? Chỉ sợ vị trí kia không phải là chỗ ngồi tốt.

Hành lang hạ đứng mấy tiêu nha đầu ngốc sững sốt một hồi qua đi, cung kính mở miệng: "Tam tiểu thư?"

Q.1 - Chương 19: Tiết Cung

Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm tiêu sai bước lên thềm đá, tiểu nha đầu gác ở trước cửa không dám chậm trễ, rất nhanh vén rèm lên, mời tam tiểu thư đi vào.

Trong phòng ngủ, mộc đại tiểu thư một thân y phục hoa lệ xoay đầu lại, bình tĩnh nhìn nữ nhân lành lạnh bức người trước cửa, quần áo giản đơn, trang sức không cầu kỳ, đem những gì tốt đẹp của nữ nhân một mặt bộc lộ ra ngoài, hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người. Tương phản hoàn toàn với trang phục của mộc đại tiểu, nếu hai người ở trong một bức tranh một người là sương mai buổi sáng long lanh thanh khiết, một người như là cây cà, cây dưa điểm tô trong làn sương mờ ảo (TT : ta nhận cái này ta chém theo ý hiểu của ta, cách so sánh trong convert ta...pó tay ko edit nổi -_-), cảm nhận được điều đó nên sắc mặt của Mộc đại tiểu thư khó chịu, thật lâu cũng không có lên tiếng.

Đại phu nhân vừa nhìn thấy bộ dạng đả kích lớn của nữ nhi, thì rất là yêu thương, ánh mắt giữa có chút không vui, ngược mắt nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao.

"Ngươi tới đây làm gì?"

Không phải là cố ý đả kích tự tin của tỷ tỷ mình sao, đại phu nhân hoài nghi nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, nữ nhân này gần đây động tác càng ngày càng làm cho người ta đoán không ra, hơn nữa lành lạnh tàn nhẫn, tuyệt đối không phải dễ khi dễ.

"Các ngươi quá ồn, ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta, lần sau nếu như có chuyện như vậy nữa, thì đừng trách ta không khách khí."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng cảnh cáo, mâu quang lướt qua đại phu nhân cùng đại tiểu thư, quét mắt khắp phòng ngủ, phòng ngủ nội xa xỉ phú quý, hoa lệ đến cực điểm, trước cửa bày bình phong đá cẩm thạch khảm hồng ngọc thạch anh tím trên đó điêu khắc đồ án phượng hoàng tung cánh, các đồ vật quý báu trong nhà đều có đầy đủ, được bố trí ở các góc gian phòng, trên giường lớn khắc hoa, hé ra sa trường bách điệp hí hoa, trên đỉnh lư đồng khói xanh lượn lờ, đang được đốt xạ hương, toàn bộ trong phòng mùi thơm phản phát xông vào mũi.

Mộc Thanh Dao vừa đánh giá xong, thì đại phu nhân tức giận mở miệng.

"Ngươi nói cái gì, ta là đại nương ngươi là quản sự của mộc phủ, ngươi dùng thái độ như vậy nói chuyện với ta."

Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nhìn đại phu nhân, hôm nay đại phu nhân cũng là một thân rực rỡ, vui sướng, một thân y phục tơ lụa đỏ thẫm bọc lấy thân thể tròn trịa của nàng, khí thế khinh người, giận dữ trùng mắt với nàng, một bộ dạng quyết không thể bỏ qua, Mộc Thanh Dao thấy vậy không nhanh không chậm mở miệng.

"Nếu như đại nương mệt mỏi, có thể đổi qua cho Nhị nương chưởng quản."

Lời nói của nàng tuy rằng nhẹ nhàng, tuy nhiên lại làm cho người ta không khỏi thấy nó táo bạo, hơn nữa không chút nghi ngờ năng lực của nàng, mộc đại phu nhân gương mặt xấu xí đến cực điểm, từ xanh sang đỏ từ đỏ thành trắng, cuối cùng cắn răng chịu đựng nhịn xuống, hôm nay một là ngày vui lớn, nàng không muốn cùng nha đầu này tính toán, nếu như nữ nhi tiến cung thực sự được sủng ái, nàng nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn một chút nha đầu kia, đến lúc đó đừng nói mộc tam tiểu thư, chính là trong kinh quan to hiển quý, ai cũng không dám đối với nàng bất kính, đại phu nhân vừa nghĩ thông suốt điều này, sắc mặt cuối cùng cũng chậm lại.

"Thanh Dao, đại nương đã biết, lần sau sẽ cẩn thận một tí, ngươi đi về trước đi, tỷ tỷ ngươi phải tiến cung."

"Ừ" nếu nhân gia đều đã nói như vậy, Mộc Thanh Dao cũng không muốn mang tiếng buông tha người, gật đầu một cái, xoay người chuẩn bị ly khai, vừa lúc đi ngang liếc nhìn Mộc Thanh Châu một chút.

Nói thật Mộc Thanh Châu hôm nay xác thực rất đẹp, quần áo xanh biếc yên vục la, thêu một đại đóa mẫu đơn đẹp đẽ quý giá và cánh hoa cùng màu rơi thì xuống làn váy, trên thân khoác một kiện yến sa mỏng màu trắng thêu kim tuyến, tóc mây buông xuống, cài thêm một cây trâm vàng sáng loáng đung đưa theo từng bước đi, ánh sáng vàng làm nổi bật dung mạo như hoa sen mới nở của nàng, lại giống như đóa mẫu đơn phú quý, đúng là một tuyệt sắc giai nhân.

Chỉ bất quá ánh mắt nàng không đủ tự tin đã làm giảm đi dung mạo của nàng, chỉ có người tự tin mới là đẹp nhất, đáng tiếc mộc đại tiểu thư

không hiểu rõ đạo lý này.

Nàng cũng không muốn xen vào việc của người khác, việc này cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm ra khỏi phòng, ngoài cửa tiểu nha đầu cung kính tiễn nàng: "Tam tiểu thư đi thong thả."

Trong phòng, Mộc Thanh Châu sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn qua mẫu thân: "Nương, ngươi xem cái nha đầu kia khinh người quá đáng?"

Đại phu nhân lập tức đi tới dỗ giành nữ nhi: "Chúng ta không để ý tới nàng, ngày hôm nay không cùng nàng đấu, sau này mới thu thập nàng, nhất định phải bảo trì tâm tình tốt, hôm nay là ngày lành, Châu nhi phải vui vẻ lên mới đúng."

"Đúng vậy, nương" Mộc Thanh Châu vừa nghe đến lời của mẹ, liền nhớ đến chuyện trọng yếu hơn, vừa nghĩ tới một chút nữa là vào cung, cả người lại khẩn trương lên: "Nương, nhìn xem ta có vấn đề gì nữa không?"

"Không có, nữ nhi của ta rất đẹp, so với bất luận kẻ nào ở trong phủ này đều đẹp hơn."

Đại phu nhân lời vừa dứt, thiếp thân nha đầu của nàng là Phượng Kiều ở ngoài cửa, mở miệng: "Phu nhân, trong cung liền xa đã tới, lão gia cho gọi tiểu thư đi ra ngoài, nhị tiểu thư cũng đã đi ra."

"Đã biết," đại phu nhân lập tức gật đầu, vươn tay kéo nữ nhi: "Đi thôi, nhất định phải tin nương, hôm nay hoàng thượng nhất định sẽ nhìn trúng Thanh Châu của nhà ta."

"Đến lúc đó ta sẽ hiểu thuận với mẹ" Mộc Thanh Châu mỉm cười ngọt ngào đứng lên, hai mẹ con ra khỏi phòng, ngoài cửa các tiểu nha đầu rất phối hợp, phát ra kinh hô: "Đại tiểu thư đẹp quá a."

"Đúng vậy, thật xinh đẹp."

Mộc Thanh Châu được cực đại cỗ vũ, nàng thoảng cái cao hứng lên, đoàn người hướng trước cửa mộc phủ mà đi...

Trước cửa Mộc phủ, một chiếc liền xe xa hoa, phu xe chính là tiểu thái giám

trong cung, lúc này đang cung kính đứng ở bên cạnh xe ngựa, Mộc Ngân xoay người lại nhìn xung quanh, liếc mắt một cái, cuối cùng cũng nhìn thấy đại nữ nhi đã đi tới, xác thực kiều diễm động lòng người, hoa lệ bất phàm.

"Phụ thân?"

Mộc Thanh Châu thấy phụ thân đang nhìn nàng mâu quang kinh diễm, trong lòng thoả mãn cực kỳ, kêu lên một tiếng, tầm mắt ngược nhìn Nhị muội Mộc Thanh Hương, hôm nay Mộc Thanh Hương cũng có trang phục đặc biệt, bất quá so với nàng, vẫn kém hơn một bậc, nghĩ như vậy nên lòng tin của nàng tăng thêm không ít, chỉ bằng xấu nữ nhân này còn muốn cùng mình tranh sao, nằm mơ đi, Mộc Thanh Châu hung hăng nghĩ.

Mộc thừa tướng quét mắt liếc nhìn hai nữ nhi, đại nữ nhi có diện mạo, nhị nữ nhi thì có tài, mỗi người một vẻ, bây giờ nghĩ đến, một mình Tam nha đầu thật ra tài tình có nhiều mặt, nhưng trước đây nàng vì sao làm xằng làm bậy như vậy? Mộc thừa tướng không nghĩ ra được điều này, thời gian cũng không cho phép hắn nghĩ nhiều, vội dẫn nữ nhi đến trước cửa liền xa.

"Làm phiền công công."

Mộc phủ quản sự Trung thúc vốn là nhân vật nhanh nhẹn hoạt bát đến cực điểm, sáng sớm đã chuẩn bị xong tất cả, cẩn thận tỉ mỉ phân phó cho hai tiểu thái giám, hai tiểu thái giám vẻ mặt tươi cười gật đầu, nhảy lên xe ngựa, hướng hoàng cung mà đi.

Bên trong xe ngựa, Mộc Ngân thoáng nhìn qua nữ nhi, cẩn thận tỉ mỉ dặn dò hai người các nàng.

"Đợi lát nữa đến thời điểm tiến cung, ăn nói phải cẩn thận, không nên tùy tiện nói lung tung, trong cung không thể so với mộc phủ, có thể làm xằng làm bậy, không cẩn thận sẽ chọc giận thánh giá, biết không?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương theo chưa từng thấy phụ thân nghiêm túc như vậy, lập tức không dám khinh thường, liền vội vàng gật đầu: "Con biết, cha."

Mộc Ngân thở dài một tiếng, hắn chưa bao giờ trông cậy nữ nhi tiến cung vì phi, nơi đó không thể so với gia đình bình thường, nhưng ai biết cuối cùng cục diện lại như thế, là phúc hay họa, chỉ nghe theo mệnh trời.

Xanh vàng rực rỡ hoàng cung...

Trong thượng thư phòng hoa lệ, trên giá sách làm bằng gỗ, bày đầy các bộ sách được đóng tinh xảo, sắp xếp chỉnh tề có thứ tự, các món đồ cổ quý báu được đặt ở các góc trong phòng, dưới ánh sáng màu vàng xa hoa của long án, phía sau nó hé ra một trường kỷ trên nó trải gấm bông mềm mại, trên long án bày một cái kim đinh nhỏ tinh xảo lung linh, lúc này đang đốt thượng đăng long đán hương, khắp nơi trong thư phòng lộ ra xa hoa có khí thế hoàng gia cao quý bất phàm.

Lúc này trên trường kỷ mềm mại, một người tử y nam tử đang tà tà dựa vào, đầu tóc dùng kim quan long cổ định lại, khí phách mười phần, màu tím cùng màu vàng tạo thành một sự đối lập mãnh liệt, khí phách cùng quý khí thành nhất thể, hai màu ánh sáng cường liệt, càng làm nổi bật thêm ngũ quan lập thể của hắn, giống như được xuất ra từ tay danh gia điêu khắc, da thịt trong suốt thăng tuyết, mày hẹp dài kéo dài tới tóc mai, một đôi mắt đen sâu sắc ẩn mũi nhọn, ba quyết quỷ dị...

Q.1 - Chương 20: Kiến Giá

Bên trong thượng thư phòng, kẻ đang nằm nghiêng trên trường kỷ cả người giống như biếng nhác, đương nhiên là Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn.....

Bên dưới bày hai cái ghế, chia làm cho hai người ngồi, một là sư huynh hoàng thượng Liễu Thiên Mộ, người còn lại là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, Liễu Thiên Mộ trong tay đang chơi thủy tinh cầu, hắn đang suy nghĩ, quả cầu nho nhỏ này thật có thể nhận ra quý nhân được định trước của hoàng thượng sao? Hay là kỳ thực sự phụ chỉ đang lừa hắn thôi?

Mà một bên Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hai tay ôm trước ngực, hai mắt khép nhắm lại đang ngồi xuống, quanh thân băng hàn, làm người ta cách xa ngàn dặm, trên gương mặt tuấn mỹ kia cùng hoàng thượng có ba phần tương tự, rồi lại lại như giống nhau vô tận.

"Mộ, ngươi đang làm gì đó?"

Người trên trường kỷ giật mình, vẫn không nói chuyện tùy ý nhìn về phía Liễu Thiên Mộ, một đôi con ngươi sắc bén, lòe lòe tinh quang, giống như mắt sói trên thảo nguyên, lạnh lùng, lợi hại, làm cho bên trong thư phòng chảy qua trận trận khí lạnh, cái lạnh của hắn không giống với Mộ Dung Lưu Chiêu, Mộ Dung Lưu Chiêu là cự người vu ngoài ngàn dặm (người cách xa ngàn dặm), làm cho không người nào có thể tới gần, mà lạnh của hắn mang theo áp lực giết chóc mang theo khí phách vương giả bị đè nén.

Liễu Thiên Mộ ngẩng đầu, quơ quơ thủy tinh cầu trong tay, ôn nhã cười cười.

"Không biết nó có thể thật sự dùng được hay không?"

Hắn tiếng nói vừa dứt, ngồi ở bên cạnh Nam An vương hờ lạnh một tiếng: "Lấy một trái cầu rách đến mê hoặc hoàng thượng, cái chủ ý này cũng chỉ có ngươi dám làm thôi?"

Liễu Thiên Mộ luôn luôn tao nhã trên mặt đè nén tức giận đến đỏ ửng, muốn phát tác lại không biết từ nơi nào phát tác, một đôi con ngươi hiện lên ý không vui, chuyện này liên quan gì hắn a, là do sư phụ của bọn họ mệnh lệnh hắn đi làm, hắn chỉ là tuân lệnh sư phụ mà thôi, Nam An vương gia thật

là đáng hận mà.

Đáng tiếc Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cũng không biết sự phụ của bọn họ là thế ngoại kỳ nhân, cho nên đối với những chuyện cổ quái ngạc nhiên căn bản không tin tưởng.

Mộ Dung Lưu Chiêu lãnh trừng đáp trả lại Liễu Thiên Mộ, quay đầu lại nhìn phía hoàng thượng đang nằm trên trường kỷ: "Hoàng huynh, ngươi ngàn vạn đừng tin quỷ kế của tiểu nhân này, ai biết hắn đánh cái chủ ý gì? Cầm một quả cà rắc ra ngoài, còn nói cái gì mệnh định quý nhân? Loại chuyện ma quỷ này ai tin."

Huyền đế một lời cũng chưa nói, một đôi ám chìm con ngươi làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn lúc này, trên mặt tuấn mỹ như quan ngọc xá ra vẻ tươi cười.

"Được rồi, Lưu Chiêu, đây là chủ ý của trẫm, đừng trách Mộ."

"Ý của hoàng huynh?" con mắt sáng như sao của Mộ Dung Lưu Chiêu híp lại, hoài nghi nhìn hoàng huynh, lại nhìn Liễu Thiên Mộ, cuối cùng không nói gì thêm.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cùng Huyền đế tuy rằng không phải một mẫu phi sinh, nhưng hai huynh đệ từ nhỏ thân thiết, so với thân sinh huynh đệ còn thân hơn, vì thế Mộ Dung Lưu Chiêu rất sợ có người xúc phạm tới hoàng huynh, cho tới nay đều dè dặt cẩn thận chú ý những người bên cạnh hoàng thượng.

Thượng thư phòng an tĩnh lại, lúc này tổng quản thái giám A Cửu từ bên ngoài đi tới, cuối đầu, cung kính mở miệng.

"Hoàng thượng, Mộc đại nhân cùng hai vị thiên kim bị đón tiến cung đã tới, đang ở bên ngoài chờ?"

"Truyền?"

Mộ Dung Lưu Tôn thân hình khẽ động, thanh âm chứa đựng lạnh lẽo vang lên, A Cửu lập tức lĩnh melden lắc mình đi ra ngoài, ngoài cửa thượng thư phòng, Mộc Ngân dẫn hai vị thiên kim chờ ở trước cửa, cung kính mà cẩn thận cúi đầu, trong lòng có chút bất an, từ xưa gần vua như gần cọp, tuy rằng hoàng thượng trọng dụng hắn, nhưng ai biết sau một khắc là tình huống nào?

"Mộc đại nhân, mời theo tiểu nhân tiến vào."

"Làm phiền cữu công công," Mộc Ngân làm lễ, theo phía sau A Cửu đi vào bên trong, tuy nói hắn là một thừa tướng, A Cửu chỉ là một thái giám tổng quản, thế nhưng có đôi khi, tổng quản bọn họ so với đại thần trong triều còn có quyền lợi hơn, một câu nói có thể làm cho người khác rước lấy họa sát thân.

A cữu gật đầu một cái, mâu quang hưu ý vô ý hướng phía sau mộc thừa tướng nhìn, đây là hai nữ nhi của mộc thừa tướng sao? Xác thực lớn lên không tệ, nhất là nữ tử mặc lục y, có thể so sánh cùng quý phi nương nương ở trong cung.

"Mộc đại nhân khách khí."

Mộc Ngân xoay người lại hướng hai nữ nhi liếc mắt một cái, Thanh Châu sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ rất khẩn trương, nhị nữ nhi Thanh Hương mặc dù tốt hơn một chút, thế nhưng so với tỷ tỷ cũng không tốt hơn bao nhiêu, lập tức sẽ nhìn thấy thánh giá, đây chính là nam nhân tôn quý nhất hoàng triều, hơn nữa nam nhân vừa có quyền thế vừa có khuôn mặt đẹp, một thân đầy mưu lược, là nữ tử đều hy vọng có thể gả cho người như vậy, long phượng trong loài người, các nàng có thể nào mà không khẩn trương?

Đoàn người rất nhanh đi vào thượng thư phòng...

"Thần Mộc Ngân mang theo nữ nhi tham kiến hoàng thượng" Mộc Ngân cung kính dẫn hai nữ nhi quỳ lạy hoàng thượng, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương một trận mê muội, vô ý thức quỳ gối phía sau thừa tướng cha, mềm mại lên tiếng: "Tiểu nữ tham kiến hoàng thượng."

"Ngẩng đầu lên."

Một đạo thanh âm uy nghiêm từ tính vang lên, mang theo mệnh lệnh không cho chống cự, lãnh mi âm hàn, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương không tự chủ được ngẩng đầu lên, nhìn phía trên đầu.

Chỉ liếc mắt một cái, ngực hai nữ nhân liền có nai con nhảy loạn, sắc mặt ứng đỏ, hô hấp dồn dập.

Đây là hoàng thượng sao? một nam nhân thật tuấn tú nha, không chỉ tuấn tú

còn cuồng mị mê hoặc, một thân y phục từ sắc đơn giản mặc lên người lại đẹp đẽ quý giá bất phàm, trong đôi mắt đen u ám lạnh lùng, đôi môi mỏng nhẹ nhéch lên: "Hãy xưng tên ra?"

Mộc Thanh Châu ngân ra, tuy rằng liếc mắt một cái liền thích người nam nhân xuất sắc nhất này, thế nhưng khi thấy ánh mắt tiêu sát của hắn, nàng cảm nhận được nội tâm run rẩy, chậm rãi gục đầu xuống: "Tiểu nữ Mộc Thanh Châu."

"Tiểu nữ Mộc Thanh Hương."

Mộc Thanh Hương cũng vội vàng gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng hoàng thượng.

Mộc Ngân vừa nghe câu hỏi hoàng thượng, tự hồ có tí không vui, vội vàng mở miệng: "Hoàng thượng, đây là hai nữ nhi của thần?"

Mộc Ngân tiếng nói vừa dứt, đang ngồi một bên Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu xoay mình mở miệng, giọng nói càng băng lạnh: "Nghe nói mộc thừa tướng có ba nữ nhi, hoàng thượng để cho người mang nữ nhi tiến cung, vì sao mộc thừa tướng chỉ mang hai vị nữ nhi tiến cung, đây rõ ràng là đại bất kính, ngươi dám miệt thị hoàng uy, lớn mật."

Mộ Dung Lưu Chiêu thanh âm vừa rơi xuống, xoay mình đứng lên vội vã hướng Mộc Ngân, Mộc Ngân biến sắc, không nghĩ tới Nam An vương gia này quả nhiên phá đám, chẳng lẽ còn không tính buông tha Dao nhi sao?

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Dao bị tình trạng đột phát này lại càng hoảng sợ, hoa dung thất sắc, kinh hoàng nhìn phía đối diện, Nam An vương gia ánh mắt đang nhìn xuống ba phụ tử nàng, nghe đồn Nam An vương gia lạnh lùng như băng, quả nhiên là thực sự, hai nữ nhân đều nhanh bị sợ đến khóc, nhưng Mộc Ngân cũng không bị kinh sợ lớn, hắn tốt xấu gì cũng đã trải qua hai đời trọng thần, hơn nữa suốt đời chính trực, cũng không có gì phải e ngại, thẳng ngực, thản nhiên mở miệng.

"Nam An vương gia, đây là trách oan thần, thần tuy có ba nữ nhi, nhưng tam nữ nhi thái độ làm người luôn luôn không có kiểm điểm, thần sợ kinh động đến hoàng thượng, vì thế chỉ dẫn theo hai nữ nhi tiến cung, chuyện này, Nam An vương gia hắn là rất rõ ràng phải không?"

Mộc Ngân hỏi lại, Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt lạnh chìm xuống, hắn

đương nhiên rõ ràng, vốn cái kia háo sắc nữ có vào cung hay không, căn bản chuyện không liên quan, thế nhưng mấy ngày hôm trước hắn thấy được nàng diện mạo không đồng dạng như vậy, nếu như nói có người phải tiến cung, đương nhiên nên là nữ nhân kia, nếu như nàng từ trước cho tới nay đều là ngụy trang, như vậy tâm cơ của nàng thật đúng là thâm sâu? Đủ để ổn định cung vị, nếu như nói nàng vẫn là một háo sắc nữ, như vậy tiến cung chính là con đường chết của nàng, có sao mà không làm?

"A Cửu, lập tức đi phủ thửa tướng đem mộc tam tiểu thư đón tiến cung?" Mộ Dung Lưu Chiêu xoay người lại ngồi vào vị trí mới vừa rồi, cũng không để ý tới lời nói của Mộc Ngân, Mộc Ngân nghe xong lời hắn, sắc mặt đại biến, thất sắc kêu lên: "Hoàng thượng?"

Q.1 - Chương 21: Vui Vẻ Là Được Rồi

Hoàng thượng đang ngồi ở chỗ cao vẫn không nói chuyện, mâu quang u ám, thấy không rõ lầm hắn đang suy nghĩ gì, nhưng Nam An vương làm những chuyện như vậy, hắn chắc chắn sẽ không ngăn cản, Nam An vương đã làm thế, tất nhiên là có nguyên nhân của hắn, vì thế hoàng thượng cũng sẽ không để ý tới tiếng kêu của Mộc Ngân, hướng một bên A Cửu phân phó.

"Không nghe thấy Nam An vương gia nói sao? Lập tức dẫn người đi Mộc phủ đem Mộc tam tiểu thư đón tiến cung đi?"

Đối với vị mộc tam tiểu thư này, hoàng thượng đã nghe nói đến, nàng là một người háo sắc, đặc biệt thích mỹ nam, mấy ngày hôm trước còn ngăn cản lối đi của Nam An vương, nǎm lấy y phục của Nam An vương không tha, bị hoàng đệ một quyền đánh bất tỉnh, thế nhưng vì sao hoàng đệ còn muốn cho nàng tiến cung?

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt lóe lên một cái, cũng không nói thêm gì, hướng một bên Mộc Ngân mở miệng: "Thùa tướng đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng."

A Cửu từ lâu đã lui ra ngoài, dẫn người đi phủ thùa tướng truyền Mộc tam tiểu thư, mà bên trong thư phòng, hoàng thượng không nhanh không chậm mở miệng: "Nếu phải đợi một lát nữa, Mộ qua đây bồi trẫm đánh ván cờ đi."

"Tuân chỉ, hoàng thượng."

Liễu Thiên Mộ gật đầu đáp ứng, đi tới trước long án, cùng hoàng thượng hạ khởi kỳ, mà Nam An vương vẫn như trước nhắm mắt lại ngồi xuống, lạnh như băng ai cũng không dám tới gần hắn, chỉ có Mộc Ngân lòng nóng như lửa đốt, Dao nhi ngàn vạn không nên cùng A Cửu công công tạo xung đột mới tốt, tâm tính nàng như vậy chưa chắc chịu tiến cung, nếu như nàng nguyện ý tiến cung, ba ngày trước cũng sẽ không cự tuyệt...

Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Hương cùng thùa tướng cha sầu lo như nhau, đáng tiếc đều các nàng lo lắng không giống Mộc Ngân, hai nàng sợ tam

muội xuất hiện, bản thân sẽ không có cơ hội tiến cung.

Bất quá rất nhanh liền đem loại sầu lo này vứt qua một bên, hiện tại có hai tuyệt sắc mỹ nam đang hết sức chăm chú chơi cờ, cảnh đẹp trước mắt như vậy, làm cho các nàng không có biện pháp mà nghĩ những chuyện khác, Mộc Thanh Châu ngơ ngác nhìn hoàng thượng, hoàng thượng thực sự hảo tuấn a, mày như sương tài, dài gọn hẹp đến tóc mai, ánh mắt đen kít sâu thăm như huyền thiết ngàn năm làm cho người khác chỉ cần liếc mắt nhìn, liền không cách nào tự kềm chế, mũi cao thẳng băng, đôi môi lạnh mỏng, mỗi một bộ phần đều đồng bộ thỏa đáng, một thân tử sắc cầm y, đẹp đẽ quý giá đường hoàng, nhưng cũng lộ ra sự bá đạo, ngoan lệ, kiên định, tự tin, lạnh lùng, cuốn hút người ta không dời ra tầm mắt được, len lén nhìn, lại không chế không được muốn nhìn tiếp nữa, hai nữ nhân này vì người nam nhân ngồi phía trên thư phòng mà hoàn toàn vong ngã...

Mộc phủ.

Trong Thanh viện, bên dưới một hàng thủy trúc để một chiếc ghế tinh xảo bằng ngà voi có một bộ kỹ trà trên đó bày một món điểm tâm cùng nước trà.

Trên chiếc ghế ngà voi kia, một nữ nhân lúc này nữa nằm nữa ngồi an nhàn, tóc đen trên đầu trút xuống dưới, che mắt một phần vẻ đẹp, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt xuất sắc, lông mi thật dài đẹp đẽ lay động, hơi hí mắt ra, nhìn giữa không trung, ánh dương quang xuyên thấu qua khe hở giữa lá trúc tà tà chiếu trên khôn mặt hoàn mỹ vô khuyết của nàng, tuy là mùa hạ nóng bức, thế nhưng ở nơi mát mẻ này vẫn có những cơn gió lạnh thoảng qua.

Mộc Thanh Dao thuận tay cầm một miếng mứt hoa quả trên chiếc kỹ trà bỏ vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt ăn thật ngon, ngẫm lại cuộc sống này thật thích ý, nghĩ đến kiếp trước mình nỗ lực rất nhiều, thế nhưng kết quả cũng chỉ là một giấc mộng, bây giờ thì cứ vui vẻ sống đi.

"Tiểu thư, đến, uống trà Mai tử đi."

Mai Tâm săn sóc dâng nước trà, Mộc Thanh Dao đón chén trà từ tay nàng uống một ngụm, thoả mãn nhìn nha đầu kia, hiện tại Mai Tâm cũng chẳng sợ nàng nữa còn phục vụ đến quá mức cần thiết luôn.

"Mai Tâm, cuộc sống này thật là thoải mái a."

"Đúng vậy, tiểu thư cao hứng là tốt rồi."

Mai Tâm cười rộ lên, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là được rồi...

Chủ tớ hai người đang hài lòng nói nói cười cười, xa xa vang lên tiếng kêu của Lục nhi: "Tiểu thư, tiểu thư? Trong cung có người đến?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt thoảng cái đã trầm xuống, thầm kêu không tốt, lão thiên gia không thích nhìn nàng nhàn nhã vui chơi như vậy sao, tìm một ít chuyện cho nàng làm à (TT: đúng thế, e cũng ko quen nhìn nè hắc hắc..), đang nghĩ ngợi, Lục nhi đã từ con đường nhỏ túc khắc chạy tới: "Tiểu thư, trong cung người đến, nói hoàng thượng làm cho tiểu thư tiến cung, A Cửu công công đang ở ngoài cửa hậu viện đợi?"

"Cái gì? Làm cho ta tiến cung, vì sao a?"

Mộc Thanh Dao nghĩ muốn vỡ đầu, cũng nghĩ không thông vấn đề xảy ra trong chuyện này, theo đạo lý thì hoàng thượng không nên cho nàng tiến cung a, nàng là người mang tiếng xấu ở bên ngoài, nếu như hoàng thượng muốn cho nàng tiến cung vì phi mà nói, không sợ người trong thiên hạ cười đến rụng răng sao, nếu như không cho nàng tiến cung vì phi, vậy hắn kêu nàng tiến cung làm gì? Mộc Thanh Dao sắc mặt chần chờ bất định, bên cạnh Mai Tâm cẩn thận từng tí mở miệng.

"Tiểu thư, người xem việc này?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt âm ngao khó coi, lúc này nàng có thể làm như thế nào, tuy rằng rất muốn lớn tiếng kêu "không tiến cung", nhưng cha nàng đang ở trong cung, người nam nhân kia đối với nàng vẫn rất là thương yêu, quan trọng là... Nàng ở cổ đại cuối cùng đã có người nhà, vì thế không thể tro mắt nhìn thưa tướng cha bị hoàng thượng ban thưởng tội, cho nên nàng chỉ có thể vào cung.

"Được rồi, đem tóc vấn lên cho ta, ta muốn tiến cung."

Mộc Thanh Dao trầm ổn mệnh lệnh hai nha đầu bên người, Mai Tâm vừa nghe, vội vàng tiến lên một bước, gọn gàng động thủ đem mái tóc đen mượt mà của Mộc Thanh Dao vấn buộc lại, trên dưới kiểm tra một chút: "Tiểu thư, có muốn hay không đổi một bộ cung trang."

Mặc dù tiểu thư mặc y phục trên người nhìn tốt lắm, rất đẹp nữa, thế nhưng tiến cung luôn luôn phải mặc đại cung trang, băng không hoàng thượng trách

cứ xuống, cũng không phải là việc nhỏ.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng lắc đầu, nàng nguyện ý tiến cung đã không tệ rồi, nếu như không phải lo lắng cho thừa tướng cha, nàng mới mặc kệ người nam nhân kia, hắn làm hoàng đế của hắn, nàng làm tiêu dao nữ tử của nàng, mặc mớ gì tới hắn a, ai biết hắn đầu óc trúng phải gió gì, tự nhiên bắt nàng tiến cung.

"Không cần, đi thôi, Mai Tâm bồi ta tiến cung đi."

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm vươn tay ra đỡ Mộc Thanh Dao, hai người hướng phía ngoài Thanh viện mà đến, đi theo tiểu thư, nàng một chút cũng không biết sợ hãi, chỉ cảm thấy hưng phấn, rốt cuộc có thể nhìn hoàng cung là cái dạng gì.

Trước cửa Thanh viện đứng thẳng một đống người, ngoại trừ mộc phủ quản sự, chính là thái giám trong cung, dẫn đầu là một thái giám mày thanh mắt đẹp, làn da nhẵn nhụi, thật có chút ít bộ dạng, Mộc Thanh Dao không khỏi mở to hai mắt, rất ít khi được nhìn thấy nhiều thái giám trói gà không chặt như vậy?

A Cửu vừa nhìn thấy theo cửa đi ra một người nữ tử mặc váy mỏng màu hồng, đầu tóc được vấn đơn giản khéo léo có một lọn tóc nhỏ xinh đẹp được thả xuống, chính là trang phục giản đơn như vậy, nhưng lại phụ trợ cho nữ nhân này như trăng sáng chói mắt trên bầu trời đêm, A Cửu cũng không phải là người bình thường, theo bên người hoàng thượng, cái dạng người gì mà chưa thấy qua, nhưng so với nữ nhân khác cô gái gây sững sờ bởi vẻ lành lạnh, thần sắc nhàn nhạt, nhưng đáng chết là rất hấp dẫn tầm mắt người khác, tuy nhiên quanh thân nàng lại xa cách, làm cho người ta không dám tới gần.

Nữ nhân này chính là người mà hoàng thượng muốn sao, A Cửu thầm nghĩ, lập tức cung kính mở miệng.

"Mộc tam tiểu thư, mời theo chúng tiểu nhân tiến cung đi, hoàng thượng muốn gặp mộc tam tiểu thư?"

Mộc Thanh Dao cả mặt lạnh nhạt, một đôi hắc đồng như băng sương tháng hai, lăng hàn lên tiếng: "Đi thôi."

Những người này cũng đủ độc, trực tiếp ngăn cản ở cửa Thanh viện, chẳng lẽ sợ nàng chạy? Nếu như nàng thật muốn chạy, bọn họ ngăn được sao?

Mộc Thanh Dao khéo mồi hiện lên vẻ châm chọc, bất quá nàng không nói gì, đoàn người hướng cửa mộc phủ mà đi, tiến cung phải không? Nàng cũng muốn nhìn một chút Huyền đế trong truyền thuyết, rốt cuộc có chỗ nào hơn người?

Q.1 - Chương 22: Thủy Tinh Cầu Võ

Đoàn người lén lién xa hoa lệ chờ trước cửa mộc phủ, hướng hoàng cung mà đi...

Trong cung thượng thư phòng, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Liễu Thiên Mộ tổng thể vừa mới hạ xong một kỳ cuộc, bởi vì hoàng thượng vừa mới đánh thắng Liễu Thiên Mộ ván cờ, mà tựa hồ thật cao hứng, ngược đôi mắt sâu thẳm lên, tùy ý nhìn một cái.

"Thế nào còn chưa tới a?"

"Lập tức tới ngay, hoàng thượng đừng nóng lòng, "Liễu Thiên Mộ ôn nhuận mở miệng, lúc hẵn nói chuyện, thanh âm đều đặng nhu hòa, thật giống như xuân phong thoổi qua, làm cho tâm thần người ta an bình.

Mộ Dung Lưu Tôn tuấn mỹ trên mặt không có bất kỳ cảm xúc, mâu quang u ám xẹt qua Nam An vương gia, hoàng đế vẫn như cũ ngồi không nhúc nhích, tựa như một pho tượng đá, hoàn mỹ mà đóng băng, không biết hẵn vì sao vẫn kiên trì muôn Mộc gia tam tiểu thư tiền cung? Mà mộc thừa tướng ở một bên, tựa hồ đã an định lại, bây giờ thì cung kính cúi đầu ở một bên, về phần hai vị thiên kim Mộc gia, một có khuôn mặt đẹp nhưng không có tâm kế, một tựa hồ có tâm kế, nhưng không có gan dạ sáng suốt, hai nữ nhân như vậy có thể đấu thắng người kia ở trong cung sao?

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt đột nhiên lăng hàn không gì sánh được, sát khí nhuộm ở khói môi, nghi hoặc nhất thời, chẳng lẽ mộc tam tiểu thư kia mới là người nên tiến cung, vì thế hoàng đế mới kiên trì, Mộc Ngân thì mang bộ dáng không cam lòng, hoàng thượng suy nghĩ đến đây, trên mặt đường cong thay đổi, nhu hòa đi rất nhiều, khói môi hiện lên như có như không tiểu ý, nhìn hai nữ nhân ngây người ở thượng thư phòng.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm cung kính của A Cửu.

"Hoàng thượng, Mộc tam tiểu thư tới."

"Tuyên, " leng keng hữu lực, thanh âm khí phách mười phần vang lên, bên

trong thượng thư phòng mâu quang của mọi người đều tập trung ở cửa.

Chỉ thấy A Cửu cung kính đi tới, thân hình nhường lối, ở phía sau hắn đi ra một nữ tử mỹ lệ, son phấn không thoa, tươi mát lịch sự tao nhã, mày như trăng non, hai mắt có thần, mũi cao, môi anh đào, mặc nhất kiện váy mỏng hồng phấn thêu hàn mai, tóc đen như mây búi lên đơn giản, cả người không tự ti cũng không kiêu ngạo, không lo không sợ, không có như mẫu đơn đẽ quý giá, không có như Nguyệt Quý xinh đẹp, nhưng giống như vô cốc u lan, hoa mai tập kích, càng tựa như tuyết liên trên Thiên Sơn, thánh khiết cao nhã.

Mộ Dung Lưu Tôn năm ngón tay dài nám chặt (TT: anh í động tâm hắc hắc..), đôi mắt xέch hẹp dài híp lại, tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất, đôi môi lạnh lẽo khẽ nhéch, tâm nhìn bình tĩnh rơi trên người Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao không hờn không giận nhìn thẳng hắn, một thân gấm tử y đẽ quý giá, đầu đội kim quan sáng loáng, mặt như bảo ngọc thượng đẳng, tinh diêu tế mài mà thành, nhiều hơn một phân sē mập, thiếu một phân thì sē gầy, mày mày tuyễn mỹ (xinh đẹp có tuyễn chọn ^ ^), dù nữ tử đều cảm thấy không bằng..., nhưng lại không có mùi son phấn, mà mang phần nam tử anh khí nhiều hơn, cặp hắc đồng u ám kia, thâm thúy như hồ sâu, liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy, hoàn toàn tôn quý khí phách, làm cho người ta không dám nhìn gần.

"Tiểu nữ Mộc Thanh Dao tham kiến hoàng thượng."

Người nam nhân này quả nhiên lợi hại, người không những đẹp, chỉ sơ thủ đoạn làm việc càng muôn lợi hại thập phân (TT: tờ nghĩ đúng đây, từ từ tờ sē lĩnh giáo thuị hehe), theo trong ánh mắt sâu u, người ta căn bản không nhìn ra được nội tâm tư tưởng của hắn, càng không biết một khắc sau hắn sẽ hành động như thế nào, Mộc Thanh Dao cuối đầu giấu đi cái nhìn sắc bén.

Lời của nàng thanh âm lành lạnh nhǎn nhui, không hờn không giận, quanh thân đại khí, làm cho hai người khác trong thượng thư phòng ngây ngẩn cả người, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu mày kiếm nhíu chặt, hoài nghi đánh giá nữ nhân trước mắt, nữ nhân này thật đúng là người ngày đó quần quít lấy hắn sao? Ngoại trừ khuôn mặt có chút tương tự, thì nàng một điểm cũng không giống.

Mà Liễu Thiên Mộ thì kinh hãi không ngót, chẳng lẽ người mà sư phụ nói chính là nữ nhân trước mắt?

"Đứng lên đi."

Hoàng thượng vung tay lên, lãnh tà thanh âm vang lên, Mộc Thanh Dao tạ ơn hoàng thượng chật rãi đứng dậy: "Tiểu nữ tạ ơn hoàng thượng."

Vẫn đứng ở bên cạnh Mộc Ngân phục hồi lại tinh thần, hắn nhìn nữ nhi đến ngây ngẩn cả người, bởi vì nữ nhi lớn lên không chỉ đẹp, hơn nữa lá gan so với người cha như hắn còn lớn hơn, dám nhìn thẳng hoàng thượng, mặc dù chỉ là thời gian rất ngắn, nhưng phần gan dạ sáng suốt kia đã hơn nhiều người, làm cho thùa tướng là hắn cũng bị kinh hãi.

Nàng thật là nữ nhi của hắn sao?

Bây giờ không phải là thời gian để nghĩ những thứ này, Mộc Ngân tiến lên một bước, cung kính xin chỉ thị: "Thần không biết hoàng thượng làm cho lão thần cùng nữ nhi tiến cung là vì chuyện gì?"

Mộ Dung Lưu Tôn tà tà liếc mắt Mộc Ngân một cái, trong lòng thầm mắng một tiếng cáo già, hắn mà không biết sao?

"Liễu Thiên Mộ?"

"Dạ, hoàng thượng, " bị điểm đến danh Liễu Thiên Mộ buộc phải đứng lên, thân hình khẽ động, trong tay có một thủy tinh cầu chói mắt sinh động sinh huy, thủy tinh cầu kia phát ra ánh sáng ngọc quang mang, trong thượng thư phòng tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn về phía kia quả cầu xinh đẹp, không biết hoàng thượng muốn làm gì, chỉ nghe được âm thanh trong trẻo của Liễu Thiên Mộ vang lên.

"Đây là thủy tinh cầu của Gia sư, nó có thể tìm được người mệnh định là hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc, mà Gia sư đã đoán ra, phượng roi tướng phủ, cũng chính là trong ba vị tiểu thư sẽ có một vị là hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc"

Lời vừa nói ra, ba nữ nhân đứng ở dưới, sắc mặt rất khác nhau, Mộc Thanh Dao sắc mặt đột ngột băng lãnh, cặp mắt khinh thường liếc về phía thủy tinh cầu loang loáng, mà Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương trên mặt ửng đỏ vì hưng phấn, ánh mắt tràn đầy khao khát muốn một khắc mà tiến lên phía trước, các nàng không chỉ hướng tới ngôi quyền vị cao nhất là hoàng hậu, mà tâm tình càng mong ước nhiều hơn, chính là các nàng thích hoàng

thượng, hắn là nhân trung chi long, có thể gả cho nam nhân như vậy, là một loại hạnh phúc.

"Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể, hoàng hậu là ngôi vị cao nhất, tại sao có thể do một quả cầu mà quyết định đâu?"

Mộc Ngân lập tức phản đối, tự nhiên đem một quả cầu đến quyết định số phận nữ nhi của hắn, vô luận như thế nào, hắn cũng không đồng ý chuyện này.

Lời nói của Mộc Ngân chiếm được sự tán thành của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt càng lạnh hơn, hắn cũng không tin quả cầu rách này có thể mang đến cái nữ nhân tốt gì, hắn muốn nói, căn bản là tiểu nhân này đang ở bên người để mê hoặc hoàng thượng, hoàng thượng luôn luôn cơ trí anh minh, thế nào mà lại nghe lời tiểu nhân này nói?

"Hoàng huynh, thần đệ cho rằng Mộc thừa tướng nói có lý, hoàng hậu là ngôi vị cao nhất, tại sao có thể để một thủy tinh cầu quyết định như thế?"

Mộ Dung Lưu Tôn không nói một lời nào, một đôi con ngươi nhuộm khí hàn đầm, sâu thẳm bắn về phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nữ nhân này vẻ mặt lãnh lạnh, như mọi sự không liên quan đến mình, xảy ra chuyện tình lớn như vậy, nàng quả nhiên vững như thái sơn, hắn cũng muốn nhìn một chút nàng làm sao giải thế cục trước mắt?

"Bắt đầu đi?"

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, Nam An vương cùng Mộc Ngân còn muốn phản đối cũng vô dụng, chỉ có thể lui ra phía sau một bước, nhìn những việc phát sinh trước mắt.

Liễu Thiên Mộ nhìn lướt qua Mộc gia Tam tỷ muội, hình thức khác nhau, bất quá rốt cuộc làm cho ai trước đây?

"Người nào bắt đầu trước."

Liễu Thiên Mộ tiếng vừa dứt, Mộc Thanh Dao lãnh diễm thanh âm vang lên: "Ta!"

Tuy rằng nàng rất không muốn để ý tới quả cầu rách này, thế nhưng việc này

xảy ra trước mắt, nếu như quả bóng kia có thể nhận thức Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương làm hậu, nàng đương nhiên lạc quan tán thành, nhưng vấn đề là nếu như quả bóng kia nhận thức nàng làm hậu thì làm sao bây giờ? Nàng căn bản không muốn tiến cung, càng không muốn làm hậu, hoàng đế này đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc tâm cơ quá sâu, nàng kiếp trước đã bị giáo huấn, vì thế không muốn ở thời gian ngắn như vậy, tiếp thu nam nhân khác.

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nghe tam muội nói, hai ánh mắt song song trùng hướng bên cạnh, nha đầu kia chẳng lẽ không biết kẻ lớn người nhỏ sao? Nàng nhỏ nhất lại giành trước, đang định mở miệng nói chuyện, phía trên kia Huyền đế đã gật đầu.

"Tốt, liền từ mộc tam tiểu thư bắt đầu."

Hoàng thượng đã nói chuyện, các nàng còn dám lên tiếng sao? Chỉ có ở trong lòng tồn hơi thùa lời ...

Trong Thượng thư phòng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao cùng Liễu Thiên Mộ, chỉ thấy Liễu Thiên Mộ cầm thủy tinh cầu, ôn hòa cười cười: "Tam tiểu thư, mời."

"Khách khí."

Mộc Thanh Dao mâu quang u tối như đầm đã có sóng ngầm dồn dập, động lòng người đến cực điểm, khoe môi lộ vẻ ngọt nhạt mỉm cười, ưu nhã đi tới, một đôi tay bạch ngọc tinh tế chậm rãi giơ lên, hướng thủy tinh cầu di chuyển, tầm mắt của mọi người đều rơi vào cái tay kia.

Cái tay mềm mại không có xương, bóng loáng nhẵn nhụi, làm cho người ta dời không ra tầm mắt, rồi lại không dám đường đột, Liễu Thiên Mộ cùng Mộ Dung Lưu Chiêu ngực cứng lại, ánh mắt dao động một chút, ngay trong nháy mắt này, Mộc Thanh Dao nội lực ngưng tụ, dưới chưởng tụ lực, thẳng tắp chạm đến trên thủy tinh cầu, trong lúc nhất thời, dưới chân cũng phối hợp vừa trượt về phía trước, thân thể đụng tới.

Mọi người chỉ nghe được cách một tiếng vang lên....

Q.1 - Chương 23: Lập Hậu Phong Ba

Trong Thượng thư phòng thanh âm thanh thủy vang lên, đợi cho mọi người phục hồi tinh thần, chỉ thấy thủy tinh cầu kia đã rơi trên mặt đất, lăn hai vòng, bể làm hai khỐi, lắc lư khẽ run.

Mà đầu sô gây nén, Mộc phủ tam tiếu thư đang định một bên giá sách, vẻ mặt áy náy mở miệng.

"Xin lỗi, ta sơ suất quá, dưới chân vừa trượt, thế nhưng phá vỡ thủy tinh cầu."

Lời vừa nói ra, Liễu Thiên Mộ sắc mặt khó coi đến cực điểm, Mộc Ngân sợ hãi vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: "Hoàng thượng, xin ban thưởng tội cho thần, tiểu nữ không phải cố ý."

Hoàng thượng không nói gì, Liễu Thiên Mộ đau lòng đến cực điểm ngồi xổm người xuống, nhặt lên hai mảnh vỡ thủy tinh cầu, càng nhìn càng thương tâm, mà nhăn lại, không vui mở miệng: "Nàng chính là cố ý, hoàng thượng?"

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vốn cũng không tán thành chuyện dùng một quả cầu rách chọn hoàng hậu, lúc này vừa nhìn thấy thủy tinh cầu vỡ làm hai, kỳ thực thấy rất vui vẻ, lạnh lùng ôm quyền: "Hoàng thượng, chỉ bất quá là một quả cầu, quăng ngã liền quăng ngã đi, Mộc đại nhân là trọng thần Huyền Nguyệt quốc của chúng ta, không nên vì một quả cầu mà trị tội trọng thần, nếu làm thế sẽ làm cho người trong thiên hạ chế nhạo."

Mộc Thanh Dao khéo môi nhất câu, xem ra Nam An vương cũng không phải tệ như vậy, nàng chính là nhận thức đúng điểm này, mới dám ra tay phá hủy thủy tinh cầu, nếu hoàng đế là minh quân, kiên quyết sẽ không vì một thủy tinh cầu mà công nhiên trị tội thừa tướng đại nhân, thủy tinh cầu bị phá hủy, bọn họ lấy cái gì làm cho Tam tỷ muội các nàng tiến cung?

Bất quá trời tính không bằng người tính, tất cả sự việc phát sinh mặc dù nhanh, thế nhưng chạy không khỏi ánh mắt một người...

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, hắn từ đầu tới cuối đều chú ý đến động tác của

nữ nhân này, vừa rồi, là nàng động tay động chân, nữ nhân này rất thông minh, hơn nữa có chút võ công, nàng đúng là người hán cần, Huyền đế khéo môi nhất câu, dĩ nhiên không giận ngược lại còn cười.

"Quên đi, mộc thừa tướng đứng lên đi, chỉ là một thủy tinh cầu, quăng ngã liền quăng ngã đi, hơn nữa tam tiểu thư không phải cố ý" hoàng đế đem hai chữ cố ý "cắn" rất nặng, Mộc Thanh Dao da đầu tê rần, thầm nghĩ, không thể nào, hoàng đế này khám phá ra quý kế của nàng sao? Xem ra sau này phải càng thêm cẩn thận.

"Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn hoàng thượng."

Mộc Ngân không dám chậm trễ, vội vàng tạ ân, thật sự là quá tốt, hoàng thượng không trách tội bọn họ, thủy tinh cầu lại bị hủy, xem ra nữ nhi của hán không cần tiến cung, Mộc Ngân thở dài một hơi, thế nhưng hai nữ nhi phía sau hán, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đều túc đến đỏ mắt, nha đầu chết tiệt này thật là ác nha đầu mà, nhất định là cố ý, nàng không muốn tiến cung, vì sao còn liên lụy các nàng cũng không được vào cung a.

Đã không có thủy tinh cầu, thì mộc phủ nữ nhi còn có thể tiến cung sao? Việc này còn do hoàng đế định đoạt, mọi người cùng nhau nhìn về phía nam nhân bí hiểm trên long trường kỷ, bởi vậy tới cuối cùng, sắc mặt của hoàng đế chưa từng thay đổi, làm cho người ta không rõ hán muốn thế nào.

Đúng lúc này, A Cửu cấp cấp từ bên ngoài đi tới.

"Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương giá lâm, quý phi nương nương giá lâm."

"Thái hậu?" bên trong Thượng thư phòng vài đạo thanh âm vang lên, đều có chút không vui, thái hậu dẫn quý phi nương nương đến thư phòng làm cái gì? Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt lạnh như thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, hai tay nắm chặt, lệ khí mười phần, rất có thể tìm thái hậu liều mạng, Mộc Thanh Dao thở ớ lạnh nhạt nhìn tất cả, cuối cùng đem mâu quang rơi xuống trên người hoàng thượng.

Người nam nhân này tới cuối cùng cũng không có biểu tình quá lớn, trên gương mặt tuấn mỹ, phượng mi nhướng lên, lệ khí hiện ra, tuy rằng cực nhanh, nhưng bị Mộc Thanh Dao bắt được, xem ra mẩu tử trong lúc đó có khe hở, bắt quá chuyện này liên quan gì đến nàng a, Mộc Thanh Dao lạnh lùng đang suy nghĩ, thì ở chỗ ngồi trên cao hoàng đế đã trầm giọng mở

miệng.

"Tuyên."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu rất nhanh lắc mình chạy đi.

Rất nhanh một trung niên nữ nhân mặc váy phượng đỏ thăm dò tới, nữ nhân kia phong vận vẫn còn, hòa nhã hoa lệ quý giá, lúc tuổi còn trẻ nhất định là một tuyệt đại tao nhã mỹ nhân, chậm rãi đi vào bên trong thư phòng, vẻ mặt từ ái quét mắt một vòng, cuối cùng đem ánh nhìn rơi vào trên người hoàng đế, ôn hòa nở nụ cười.

"Hoàng nhi, ai gia không có quấy rầy đến hoàng nhi chứ."

"Mẫu hậu?" Mộ Dung Lưu Tôn cũng không nói thêm gì, chậm rãi đứng dậy đỡ thái hậu nương nương ngồi một bên minh hoàng trường kỷ, đám người đang đứng thẳng trong thư phòng, lập tức quỳ xuống: "Chúng thần tham kiến thái hậu nương nương, quý phi nương nương."

"Các vị khanh gia tất cả đứng lên đi, kỳ thực ai gia vốn không muốn tới đây, nhưng ai gia nghe nói, hoàng thượng có ý muốn nạp phi, đây vốn là thủ tục ở hậu cung, vì thế ai gia mới sẽ tới nhìn xem, chuyện của hoàng thượng cũng chính là chuyện của ai gia, các ngươi tất cả đứng lên đi."

"Dạ, thái hậu."

Mọi người chậm rãi đứng dậy, ai cũng không dám nói thêm cái gì, việc nạp phi, đúng là thủ tục của hậu cung, thái hậu cũng không có vượt quyền, vì thế bọn họ cũng không có cái gì để nói.

Mộc Thanh Dao lui qua một bên, tìm vị trí góc khuất nhất, nàng mới mặc kệ mấy chuyện ân oán thâm cung này, mắt lạnh băng quan đánh giá người của hoàng thất, nghe đồn hoàng đế cùng thái hậu nương nương bất hòa, thái hậu nương nương cũng không phải thân sinh mẫu thân của hoàng thượng, bất quá biểu hiện vẫn còn ôn hòa, chưa tới nổi quyết liệt, về phần quý phi nương nương bên người thái hậu, ngày thường một bộ xinh đẹp, quần áo phiêu dật màu tím nhạt, gấm lụa váy dài, chói lọi, yếu điệu nhiều vẻ.

Nghe nói nàng là cháu ruột của thái hậu, vừa vào cung là được phong quý phi nương nương, tin không bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc.

Bất quá hoàng thượng tựa hồ không nghĩ như vậy, nếu như hắn nghĩ như vậy, thì sẽ không dùng thủy tinh cầu tìm hoàng hậu, mục đích hắn làm như vậy, Mộc Thanh Dao mâu quang chợt lóe, nam nhân này tâm kế thật sâu a...

Nhưng mà mục đích thực sự của hắn, chỉ sợ là lão bà kia, mà không phải cái nhân vật nhỏ bé này, nhân vật nhỏ thì không đủ e ngại!

Ngôi vị hoàng hậu này không phải người bình thường có thể đảm nhiệm được, làm không tốt rất dễ đánh mất đầu...

Thái hậu tay vừa hạ xuống, liền quay đầu nhìn hoàng thượng, vươn tay lôi kéo hoàng thượng: "Hoàng nhi, ngươi thích dạng nữ nhân gì, có thể nói cho ai gia, ai gia lập tức vì ngươi tổ chức tuyển tú nữ tiến cung, trong triều phàm là nhị phẩm đại quan trở lên, trong nhà nữ nhi chưa gả tất cả đều tranh nhau đưa đến, hoàng thượng ngươi xem được không?"

Thái hậu lời nói vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao trốn ở góc phòng mắt trọn trắng, nam nhân này thành lợn giống rồi, sẽ có nhiều thiếu nữ bị ngươi hãi a, hơn nữa thái hậu thật lợi hại a, hoàn toàn không thấy như không thấy cháu ruột của mình, chẳng lẽ nàng không nhìn được quý phi nương nương mặt mũi trắng bệch, hàm răng bắt đầu run lên sao?

Lão bà này quá đáng đi...

Bất quá hoàng thượng chưa chắc nghe nàng, Mộc Thanh Dao tâm tư vừa rơi xuống, hoàng thượng quả nhiên lên tiếng, lãnh chìm thanh âm vang lên: "Mẫu hậu quan tâm, trẫm tạm thời không có ý định tuyển tú, bất quá trẫm đăng cơ tới nay, mộc thừa tướng rất vất vả công lao càng lớn, vì Huyền Nguyệt quốc lập được không ít công lao hân mã, trẫm quyết định phong nữ nhi của Mộc gia làm hoàng hậu, ban tặng bọn họ một nhà vinh quang."

"Hoàng hậu?"

Hai đạo thanh âm lạnh lùng biến chất song song vang lên, hai gương mặt trắng bệch, một cái là thái hậu nương nương, ánh mắt của nàng tròn tròn, bên trong chứa đựng không cam lòng, vị trí hoàng hậu nên là của Sở gia, dựa vào cái gì cho Mộc gia nữ nhi ngồi.

Gương mặt khác là quý phi nương nương, nàng vẫn cho vị trí hoàng hậu kia là của mình, tuy rằng hoàng thượng không quá thích nàng, thế nhưng tốt xấu

nàng theo hắn nhiều năm, hơn nữa Sở gia quý vì thừa tướng, ngôi hoàng hậu sớm muộn là vật trong tay của nàng, nhưng ai biết nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, hoàng thượng ban vinh quang cấp cho mộc phủ, lập Mộc gia nữ nhi làm hậu.

"Hoàng thượng, Ngũ Yên làm sao bây giờ? Nàng thế nhưng theo ngươi đã lâu rồi?"

Thái hậu vì chất nữ của mình mà tức giận bất bình, khác vẻ từ ái lúc trước, nghiêm khắc chất vấn hoàng đế, Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt u ám, khoe môi xả ra vòng cung đẹp mắt, lạnh lè mở miệng: "Nàng vẫn là quý phi không phải sao?"

"Ngươi?" Thái hậu ánh mắt đột nhiên sắc bén lên, đang muốn phát tác, quý phi nương nương vẫn đứng ở bên cạnh thái hậu lập tức đi tới, dịu dàng mở miệng: "Mẫu hậu, thần thiếp không có việc gì, mẫu hậu có lòng thương yêu thần thiếp, thần thiếp hiểu rõ, nhưng xin mẫu hậu không nên khó xử hoàng thượng."

Mọi người trong thư phòng đều sững sốt, quý phi nương nương thật đúng là biết đại thể (hiểu chuyện), vóc người đẹp, tính tình lại ôn hòa, sao không làm cho người ta thương tiếc được.

Bất quá Mộc Thanh Dao cũng không nghĩ như vậy, nữ nhân này là bất đắc dĩ mới có thể làm như thế, thử hỏi nữ nhân nào nguyện ý nhìn phu quân mình đem nữ nhân khác nghênh tiến hậu cung, hơn nữa nàng còn yêu sâu đậm phu quân, thế nhưng nàng biết, từ xưa hoàng đế đều có tam cung Lục Viện, nạp phi là chuyện sớm muộn, nếu hoàng thượng đã quyết định, thì sẽ không thay đổi, không bằng biết thời tiết thế lấy một ít ánh tượng đẹp, hoàng thượng sẽ không làm khó nàng, mà còn có thể nhớ kỹ nàng rất tốt...

Nữ nhân này cũng là một nhân vật lợi hại, Mộc Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên nghe được một tiếng quát lăng hàn đến cực điểm : "Mộc Thanh Dao tiếp chi!"

Q.1 - Chương 24: Long Phượng Đầu Thượng

Mộc Thanh Dao theo bản năng quỳ xuống, lành lạnh mở miệng: "Tiểu nữ tiếp chỉ."

Vừa mới nói xong chợt thấy có điều gì không đúng, gọi nàng đón cái gì chỉ a, muốn đứng lên, nhưng trong thượng thư phòng bao nhiêu ánh mắt đang nhìn nàng, nàng nếu quả thật đứng lên, chính là xúc phạm thánh uy, thái hậu cùng quý phi nương nương kia nhất định ước gì nàng bị xử tử, vì thế lại vũng vàng quỳ, da đầu mờ hờ tê dại, Huyền đế sẽ không lấy nàng để đối phó thái hậu chứ, nàng mới không cần làm việc này, ánh mắt lạnh lẽo dị thường, binh tới tướng đở, nước tới đất ngăn, nàng tuyệt đối không nên ăn phần buồn bực này.

"Mộc thừa tướng làm quan thanh liêm, phẩm hạnh đoan chính, rất được thánh ý, Mộc Thanh Dao tao nhã thanh tao lịch sự, rộng lượng khéo léo, nay tú phong làm hoàng hậu, chọn ngày thành hôn."

Mộc Thanh Dao khuôn mặt xinh đẹp, cái lồng một tầng sương lạnh, con ngươi u ám, khóc miếng vừa kéo, lạnh trừng mắt nhìn mặt đất, nam nhân này rõ ràng là mờ to mắt nói dối mà, thế nhân đều nói nàng Mộc Thanh Dao là háo sắc vô lương nữ nhân, thế nào đến trong miệng hắn lại là tao nhã thanh tao lịch sự, rộng lượng khéo léo, đây thật là châm chọc, bất quá đừng nghĩ rằng nàng sẽ ngoan ngoãn mà làm, Mộc Thanh Dao ngực khẽ nâng, lạnh giọng lên tiếng.

"Xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tiểu nữ cõi phụ thánh ân, thế nhân đều biết phủ thừa tướng tam tiểu thư là nữ nhân háo sắc, nếu như tiểu nữ vào cung làm hậu, chỉ sợ nhục mạ đến thánh giá hoàng thượng."

Lời nói vừa xong, bên trong thượng thư phòng mọi người ngây người, đầu tiên là hoàng thượng tú hôn, ly kỳ hơn chính là mộc tam tiểu thư dĩ nhiên cự hôn, hoàng thượng tuổi còn trẻ tuấn mỹ, tập quyền thế một thân xinh đẹp, biết bao nữ tử trong thiên hạ đều mơ ước hắn, mộc tam tiểu thư này lại cự hôn.

Mộc thừa tướng hoàn toàn hóa đá, đầu tiên là hoàng thượng trực tiếp tú

phong Thanh Dao làm hoàng hậu, nữ nhi lại tự mình này cự hôn, mộc thửa tướng ngực cứng lại, hô hấp đờn dập, cảm giác đầu mình như trúng gió, chuyện hôm nay thực sự ngoài phạm vi có thể tiếp thu của hắn, ngẩng đầu sợ hãi nhìn hoàng thượng cùng thái hậu.

Hoàng thượng vẻ mặt âm ngao, ngũ quan tuấn mỹ một trời u ám, sâu thẳm con ngươi trong hiện đây sát khí giết chóc, ngón tay nắm lại thành quyền, gân xanh trải rộng, khớp xương xanh nhạt, quanh thân lồng lên tức giận, trong thượng thư phòng thoáng thoảng một cái như rơi vào hầm băng, mọi người không dám thở mạnh, chỉ có thái hậu nương nương dường như bắt được cơ hội, trong mắt lóe lên âm ngoan, xoay mình vỗ xuống long án, gầm lên.

"Lớn mật Mộc Thanh Dao, dám trước mặt cự hôn, đến a, đem nàng kéo xuống trọng trọng trị tội."

Thái hậu tiếng nói vừa dứt, Mộc gia mọi người sắc mặt trắng nhợt, Mộc Ngân ùm một tiếng quỳ xuống đèn: "Xin hoàng thượng cùng thái hậu bỏ qua cho Thanh Dao một lần, nàng trẻ người non dạ, nói chuyện không suy nghĩ."

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương hai tỷ muội, tuy rằng trong lòng căm hận Mộc Thanh Dao đoạt hào quang các nàng, nhưng tốt xấu gì cũng là người Mộc gia, không đến mức trợ mắt nhìn nàng bị trùng phạt, quang trọng nhất là nếu như các nàng không để ý tới, người khác sẽ nghĩ như thế nào, lập tức cùng phụ thân quỳ xuống.

"Thỉnh hoàng thượng cùng thái hậu bỏ qua cho Thanh Dao một lần."

Cao cao trên chỗ ngồi Mộ Dung Lưu Tôn mặt đầy băng hàn, bí hiểm nhìn Mộc Thanh Dao, khéo môi vể ra kêu ngạo, quanh thân tràn đầy âm trầm sát khí, hắn thân là hoàng đế, cho tới bây giờ còn chưa có bị một nữ nhân nào cự tuyệt, tuy rằng nữ nhân này trên người có thứ hắn muốn, nhưng hắn không cho phép bất cứ người nào làm trái ý của hắn, trừ phi?

Mộc Thanh Dao bình tĩnh nhìn vào chỗ ngồi của hoàng thượng, con ngươi tràn đầy trí tuệ quang mang, nàng đang cược, cược người nam nhân này sẽ không tùy ý giết người, tuy rằng điều này rất nguy hiểm, hơn nữa nàng biết nam nhân đối diện đang chờ nàng cầu xin tha thứ, hay là chỉ cần nàng cầu xin tha thứ, sẽ tránh được một kiếp, nhưng nàng sẽ không dễ dàng khuất phục...

Lãnh khí ở trên thư phòng tỏa ra, thái hậu nhìn hoàng thượng không nói gì,

càng phát ra kiêu ngạo đứng lên, xoay mình hướng ra phía ngoài rống lên.

"Người đến, còn không đem nữ nhân này áp tải đi xuống quan tiền trong đại lao chờ xử lý."

Hoa Ly Ca dẫn mấy người thị vệ rất nhanh xông tới, ở trước cửa, nhưng cũng không có động thủ, bởi vì bọn họ chỉ nghe mệnh lệnh hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng nói chuyện, bọn họ mới động thủ, bởi vì bọn họ là nô tài của hoàng thượng, không phải nô tài của thái hậu ...

"Các ngươi còn chờ cái gì? Còn không đem nữ nhân này kéo xuống đi?"

Thái hậu thấy một ban thị vệ không hề động thủ, sắc mặt tức giận đến trắng bệch, thân thể run run đứng lên, tức giận chỉ vào Hoa Ly Ca, một bên quý phi nương nương đang đi nhanh lên, cẩn thận giúp nàng bớt giận, ôn nhu khuyên giải an ủi: "Mẫu hậu, đừng nóng vội, hoàng thượng sẽ có xử trí, ngươi đừng vội, tức giận không tốt cho thân thể?"

Mộc Ngân nhìn trước mắt vừa chạm vào đại họa, sắc mặt sớm tái nhợt một mảnh, môi xanh tím, rất nhanh thân thủ lôi kéo Mộc Thanh Dao, gấp gáp mở miệng: "Dao nhi, còn không mau hướng hoàng thượng xin lỗi, nhanh lên một chút?"

Mộc Thanh Dao ngược mắt nhìn phía cao nam nhân đang ngồi, nam nhân kia con ngươi sâu thẳm tựa như một giếng cổ ngàn năm, liếc mắt nhìn không thấy đáy, căn bản thấy không rõ chút nào cảm xúc, hắn đang đợi nàng mở miệng, Mộc Thanh Dao căn bản không muốn để ý đến hắn, thế nhưng nàng vừa quay đầu, chỉ thấy thừa tướng cha sắc mặt đều thay đổi, tái nhợt một mảnh, môi xanh tím, tựa hồ bị hoảng sợ không nhỏ, nếu như nàng lại không mở miệng, chỉ sợ hắn một hơi thở trút ra nữa sẽ chết mất, nghĩ đến mình tuy rằng xuyên qua có mấy ngày ngắn ngủi, thế nhưng nàng cảm nhận được hắn đối với mình nồng đậm quan ái, chẳng lẽ thực sự muốn cho người cha thương yêu mình chịu dằn vặt sao?

Mộc Thanh Dao đang ở thế khó xử, hoàng thượng đang ngồi trên cao bỗng nhiên lên tiếng, thịnh lạnh thanh âm vang lên: "Mộc Ngân?"

Mộc Thanh Dao biết hắn muốn nói cái gì, cướp trước một bước mở miệng: "Mới vừa rồi là tiểu nữ lỗ mang, tiểu nữ tội đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng thứ tội."

Mộ Dung Lưu Tôn tuấn mỹ ngũ quan hòa hoãn một ít, hép dài đôi mà

nhường lên, bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao, tựa hồ thái độ đối với nàng vẫn không hài lòng, nhìn nàng vẫn không nhúc nhích, con ngươi đen nhánh lần thứ hai hướng trên người mộc thừa tướng nhìn lại, Mộc Thanh Dao cắn răng một cái, trong lòng rủa thầm, ghê tởm nam nhân, cái gì có câu minh quân, cắn bắn là khốn kiếp, chỉ biết nǎm người uy hiếp, lập tức cúi đầu, càng phát ra cung kính lên tiếng.

"Mới vừa chọc giận thánh giá, là tiểu nữ đáng chết, xin hoàng thượng bỏ qua cho phụ thân, trách phạt tiểu nữ một người đi."

"Tốt, nếu mộc tiểu thư thành tâm biết lỗi, mộc thừa tướng đã vất vả công lao càng lớn, trẫm liền không so đo" Mộ Dung Lưu Tôn cao điệu mở miệng, thân thể hơi hướng phía trước, nhìn thẳng Mộc Thanh Dao, trên đầu kim quan phát ra tia sáng chói mắt, ngược sáng nên không thấy rõ sắc mặt của, nhưng mâu quang hàn đàm gắn vào đáy mắt, chỉ sợ người nam nhân này sẽ không chịu để yên.

"Tạ ơn hoàng thượng."

Mộc Ngân thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa không tài nào đứng trên mặt đất nổi, nhắc lên ống tay áo lau mồ hôi trên đầu, bên cạnh Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương song song thở dài một hơi, trong thượng thư phòng bầu không khí hòa hoãn một chút, Liễu Thiên Mộ cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, nhìn tất cả việc phát sinh, tâm trạng có chút minh bạch, xem ra mộc tam tiểu thư mới là nhân vật lựa chọn tốt nhất để tiến cung, hai người lập tức đi tới cung kính ôm quyền.

"Thần đệ (Thiên Mộ) chúc mừng hoàng thượng."

Thái hậu nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng chính là muốn ngăn cản chỉ sợ cũng không thể được nữa rồi, một đôi mắt tàn nhẫn lạnh lùng bắn về phía Mộc Thanh Dao, nếu như ánh mắt là mũi tên nhọn, Mộc Thanh Dao chỉ sợ sớm bị nàng bắn chết, thái hậu nương nương ngẩng đầu, chỉ thấy quý phi nương nương vành mắt hồng hồng, lập tức sờ tay nàng, ý bảo cái gì đều không cần sợ, nàng còn có cô đây? Không cần phải sợ là nữ nhân ngoại lai kia.

"Mộc Ngân tiếp chi."

Mộc Ngân nào dám nói thêm cái gì, lập tức cung kính lĩnh mệnh: "Thần tiếp chi."

"Mộc thừa tướng chi nữ Mộc Thanh Dao tướng mạo nhàn lương, rộng lượng khéo léo, ban thưởng vì hoàng hậu, chọn ngày đại hôn."

"Thần lĩnh chỉ," Mộc Ngân nói không nén lời cảm giác trong lòng, ngũ vị tạp trân (mặn ngọt chua cay đắng), kỳ thực hắn căn bản không hy vọng nữ nhi tiến cung, trong cung tình huống gì hắn không phải là không biết, lúc này thái hậu cùng hoàng thượng bất hòa, trong hậu cung không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đâu? Thanh Dao tiến cung, lấy danh nghĩa là hoàng hậu, kì thực trên có thái hậu tồn tại, nàng có quả ngon để ăn sao? Thế nhưng hoàng thượng hạ chỉ, hắn không thể kháng chỉ không tuân.

Mộc Ngân lĩnh chỉ, thái hậu khí hận nhìn Mộc gia, không nghĩ tới ngôi vị hoàng hậu lại bị Mộc gia lấy được, các nàng vẫn cho là người Sở gia sẽ trở thành hoàng hậu, thực sự là đáng trách, thái hậu đáy mắt hiện lên tàn nhẫn, Mộc Thanh Dao đúng không? Người cấp ai gia chờ, hoàng hậu này cũng không phải dễ làm như vậy, thái hậu nắm tay quý phi nương nương đang chuẩn bị ly khai, lại nghe đến hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ khác.

"A Cửu, lập tức đem ý chỉ đến Khâm Thiên giám, chọn ngày hoàng đao, nghênh đón hoàng hậu tiến cung."

"Tuân lệnh, hoàng thượng, tiểu nhân cái này đi làm."

A Cửu lên tiếng trả lời đang chuẩn bị ly khai, Mộc Thanh Dao vẫn đang quỳ đột nhiên mở miệng: "Chờ một chút?"

Q.1 - Chương 25: Long Phượng Đầu Hạ

Chẳng lẽ họ cho rằng nàng thực sự đơn giản chịu vào cung như vậy sao? Nếu muốn làm cho nàng vào cung đối phó lão yêu bà, vậy hắn chung quy phải trả chút thù lao cho nàng không phải sao? Nàng không có khả năng ở mãi trong hoàng cung, đến lúc nào đó khẳng định sẽ cần tiền a.

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mộc Ngân thân mình run lên, không biết nàng lại muốn làm gì, vươn tay ra kéo nàng: "Dao nhi?"

Trong thượng thư phòng, ngoại trừ Mộc Ngân sắc mặt bên ngoài khó coi, còn một người khác sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, nhất là thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương, hai người cùng nhau nhìn sang, ánh mắt hận không thể ăn nàng, nữ nhân này còn muốn thế nào? Ngôi vị hoàng hậu đã bị nàng đoạt, còn muốn làm gì?

Mọi ánh mắt, đồng loạt nhìn lên nữ nhân này, chờ nàng nói tiếp.

Mộc Thanh Dao thấy tất cả mọi người nhìn nàng, cũng không khẩn trương, thản nhiên nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên cao, hắn nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, trong đôi mắt đen bắn ra những mũi nhọn khiếp người, cấp tốc trực tiếp nhìn về phía nàng, Mộc Thanh Dao cười mỉm, nhàn nhạt mở miệng.

"Nếu hoàng thượng quyết định muốn lập Thanh Dao làm hậu, như vậy Thanh Dao muốn xin hỏi một chút, có hay không có sinh lễ?"

Lời vừa nói ra, nhiều người phai sợ hãi, tất cả mọi người dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Mộc gia tam tiểu thư đang quỳ trên mặt đất, nàng có làm lẩn không, trước giờ chưa từng nghe qua có người đòi sinh lễ của hoàng gia, có thể ngồi vào địa vị cao như vậy, bao nhiêu gia đình tình nguyện đem tài sản trong nhà để đưa ra ngoài, mà nàng thì ngược lại, dĩ nhiên muốn sinh lễ của hoàng đế?

Thái hậu đuôi mắt khẽ động, khéo môi hiện lên tựa tiêu phi tiêu, tà tà liếc nhìn hoàng thượng, cái gì cũng không nói, chờ mong hoàng đế làm sao thu thập tàn cục như vậy?

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lanh蹚 mắt nhìn tam muội, thực sự muốn bóp chết nàng a, các nàng vừa mới từ trong quỷ môn quan tránh được một kiếp, nàng lại đẩy họ vào lại bên trong nữa, nhìn phụ thân bị hù dọa đến sấp chết, nữ nhân đáng hận này.

Liễu Thiên Mô cùng Mô Dung Lưu Chiêu lại một lần nữa quan sát vẻ mặt trấn định, trí tuệ rạng rõ của nữ nhân này, muốn nhìn một chút nàng có nói đùa hay không, đáng tiếc nữ nhân kia không chỉ chăm chú, hơn nữa rất thản nhiên, không có chút nào sơ hãi, hai nam nhân giật mình, nữ nhân này thật đúng là to gan lớn mật a.

Mộc Thanh Dao cẩn bản không để ý tới những người khác, trực tiếp nhìn lên chỗ Huyền đế đang ngồi, khuôn mặt tuấn mỹ to vân chưa hề thay đổi, mắt như vực sâu, chỉ có khóe môi hiện lên tia cười yếu ớt, cái cười kia như dòng suối se lạnh đang chảy mang theo một tia hàn ý lãnh quyết, trầm giọng mở miệng.

"Có"

"Tốt, như vậy tiểu nữ hi vọng sinh lẽ có Nam Hải trân châu. San hô hướng châu. Kim phách hướng châu các loại, phượng hoàng, ngọc như ý một đôi, thanh ngọc bạch ngọc trang sức một đôi, Phi Thúy thủ xuyến. Mã não thủ xuyến mỗi thứ một đôi, vàng ròng nạm đá quý một đôi, bạch ngọc uyên ương một đôi, kim hạng quyển (vòng đeo cổ)bốn cái, kim phượng trâm bằng trân châu một đôi, điểm thủy khảm nạm cùng điền bạch ngọc phượng điểu trâm một đôi, trầm hương mộc nạm ngọc như ý một thanh, tụ ngọc như ý một thanh, dệt kim màu bình sứ tú đố, lang hồng ngọc hồ xuân một đôi, vạn đạo sơn thủy một bức, mạnh hi sơn thủy một bức, triệu khoan sơn thủy một bức, phạm anh cung nữ đồ một bức." (TT: ack ta xiu....edit đoạn này hoa cả mắt luôn -_-`)

Trong Thượng thư phòng tất cả mọi người ngây người, ngoại trừ thanh âm lành lạnh sung sướng kia, không còn có một tí âm hưởng nào.

Thẳng đến Mộc Thanh Dao nói xong, mọi người còn không có phục hồi tinh thần lại, trời ạ, nữ nhân này thật đúng là công phu sư tử ngoạm, dám muốn nhiều đồ như vậy, mấy thứ này giá trị đắt như ở trên thiên giới, kẻ phản ứng đầu tiên chính là mộc thừa tướng, một tiếng đồng vang lên hôn mê bất tỉnh, nguyên lão hai triều cứ như vậy trực tiếp bị một nữ nhi làm cho hôn mê bất tỉnh, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nhìn thấy phụ thân ngất

đi, lập tức khóc lên.

"Phụ thân, phụ thân? Người thế nào?"

Tiếng khóc này khiến mọi người phục hồi tinh thần, nhìn phía nữ nhân gây nên mầm tai vạ, nàng mang vẻ mặt thân thiết nhìn thura tướng cha, giống như tai nạn này cùng nàng không quan hệ.

"Người đến, truyền ngự y tiến vào, kiểm tra một chút cho mộc thura tướng."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu rất nhanh đi xuống truyền ngự y, hắn vừa nghe danh mục sinh lễ của mộc tam tiểu thư, mặc dù không có ngất đi, ước chừng kinh sợ cũng không nhỏ, mộc tam tiểu thư thật đúng là quá lớn mật, công nhiên hướng hoàng gia đòi sinh lễ, còn liệt ra một chuỗi dài danh mục, chuyện quái lạ mỗi ngày đều có, nhưng đây là lần đầu tiên từ khai thiên lập địa mới có chuyện thế này.

Thái hậu nhìn hết thảy trước mắt, bỗng nhiên không tức giận, sắc mặt hòa hoãn xuống, nhìn về chỗ ngồi bên trên, thấy vẻ mặt hắc chì của hoàng thượng.

"Hoàng nhi, ngươi cũng thấy đây, mộc tam tiểu thư chỉ là một nữ nhân tham mộ hư vinh, còn làm cha mình tức giận đến ngất đi, thực sự là làm nghiệt a, thương cảm mộc thura tướng thái độ làm người luôn luôn ngay thẳng, mà lại sinh một nữ nhi bất hiếu như thế, nữ nhân như vậy căn bản không xứng làm hoàng hậu."

Mộc Thanh Dao vừa nghe thái hậu nói, ánh mắt lóe ra bất định, nàng căn bản vốn không muốn ngồi vị trí này có được hay không? Thái hậu thật là kiêm chuyện để nói, nhưng mà có thể từ hôn đương nhiên là chuyện tốt.....

Bất quá, hoàng thượng quả nhiên cũng chẳng nghĩ như vậy, thanh âm yếu ớt lạnh lùng vang lên: "Mẫu hậu, trẫm nếu đã đáp ứng nàng, lại không thể nuốt lời, vua của một nước có thể nào nói mà không giữ lời, dùng cái gì để đứng trong thiêng hạ, đứng trên vạn dân."

Leng keng hữu lực thanh âm vang ở trong thượng thư phòng, thái hậu sắc mặt lập tức chìm xuống, không nghĩ tới hoàng thượng cố chấp như vậy, tốt, vậy thì xem một chút có chết ai nào?

"Nếu hoàng nhi đã quyết định, vậy ai gia liền vì hoàng nhi chuẩn bị đại hôn."

"Tạ mǎu hậu thành toàn."

Mộc Thanh Dao vừa nghe mǎu tử hai người nói, cảm giác như bị quất một cái vào mặt, nàng cũng đã làm khó hǎn như vậy, hǎn vì sao còn muốn cho nàng tiến cung, xem ra người nam nhân này trên người có tính bám dai rất mạnh, hǎn nhất định phải làm cho nàng tiến cung, như vậy liền cho nàng tiền đi, lấy tiền tài giúp người tiêu tai, nàng không có mǎy may áy náy tâm tư, ngược lại vô cùng yên tâm thoái mái.

"Tiểu nữ tạ ơn quá hoàng thượng."

Việc này đã định thành kết cục, vẫn quỳ gối bên người Mộc Ngân, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương nước mắt lưng tròng nghiêng người nhìn tam muội, vì sao hoàng thượng kiên trì muốn cho nàng tiến cung làm hậu a, các nàng nỗ lực nâng cao chính mình, muốn làm cho hoàng thượng vui lòng, kết quả lại không thành công, mà nữ nhân này làm mọi cách khiêu khích hoàng thượng, còn đòi thiên giới sinh lễ, vậy mà hoàng thượng dĩ nhiên đáp ứng.

Lúc này A Cửu đã đem ngự y cho đòi tiến đến, ngự y đầu tiên vội vàng cấp hoàng thượng cùng thái hậu hành lễ, Mộ Dung Lưu Tôn phát tay mệnh lệnh ngự y kiểm tra cho mộc thừa tướng.

Kỳ thực Mộc Ngân đã lo lắng tinh lại, chỉ là không muốn mở mắt ra, vừa rồi hǎn bị hoảng sợ quá độ, nhất thời bất tỉnh đi, bất quá rất nhanh liền tỉnh...

Vừa nghe hoàng thượng kêu ngự y khám và chữa bệnh cho hǎn, không phải làm lộ sao? Lập tức mở mắt, chậm rãi mở miệng: "Hoàng thượng, lão thần không có việc gì."

"Không có việc gì là tốt rồi."

"Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, thần muốn cáo lui, " còn không đi nữa, hǎn thực sự không biết kế tiếp, Tam nha đầu còn làm ra chuyện to gan lớn mật gì nữa.

"Lui ra đi, A Cửu, lập tức tiễn mộc thừa tướng cùng mộc tam tiểu thư hồi phủ, mặt khác đem danh mục sinh lễ mộc tam tiểu thư liệt ra đi, phân phó nội vụ phủ lập tức bắt tay vào giải quyết."

Mộ Dung Lưu Tôn nói xong, u đồng tà ám bắn về phía Mộc Thanh Dao, khóc mồi vẻ ra tiểu ý, Mộc Thanh Dao, người đã nói ra thiên đại điều kiện, như vậy sẽ có năng lực thừa nhận ân huệ lớn như vậy, bằng không đừng trách trẫm trở mặt vô tình... (TT: anh cũng tàn nhẫn ko ít nhỉ =.=)

Bất quá nhìn nữ nhân này tinh táo cơ trí, can đảm cẩn trọng, cũng đáng cái giá này.

Mộ Dung Lưu Tôn trên khuôn mặt tuấn mỹ che phủ một tầng nhu hòa lộng lẫy...

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu giữ cửa, tiến lên cung kính mở miệng: "Mộc thừa tướng, tiểu nhân dìu ngươi đi."

A Cửu dẫn hai tiểu thái giám tự mình đỡ dậy mộc thừa tướng, sau này vị này chính là phụ thân của hoàng hậu, đương triều quốc trượng, hàn một nho nhỏ thái giám, cũng không dám đặc tội a? Bên cạnh Mộc Thanh Dao Tam tỷ muội cũng đứng lên.

Mọi người đều chuẩn bị lui ra ngoài, Liễu Thiên Mộ nãy giờ vẫn trầm mặc sắc mặt lạnh lẽo không nói lời nào, bỗng nhiên mở miệng: "Chờ một chút?"

Q.1 - Chương 26: Cung Môn Đấu

Liễu Thiên Mộ cung kính ôm quyền cao giọng mở miệng: "Thiên mộ có việc khai tấu?"

"Nói?" Mộ Dung Lưu Tôn đôi lông mài nhỏ dài nhúng lên, ánh mắt sắc bén quét về phía sư huynh mình, Liễu Thiên Mộ khuôn mặt thanh tú xuất sắc khoát lên vẻ ôn hòa bóng loáng, từng chữ mở miệng: "Hi vọng hoàng thượng dâng Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vì phi."

"Cái gì?" Mộc Ngân kêu lên, lời vừa nói ra, tất cả mọi người la hoảng lên, Mộc Ngân cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hai người sắc mặt càng xấu xí, cùng nhau giận dữ trùng về hướng Liễu Thiên Mộ, nam nhân này là có ý gì? Hoàng hậu còn chưa vào cung, dĩ nhiên làm cho hoàng thượng nạp phi, thực sự là đại nghịch bất đạo, nhất là Mộc Ngân đưa tay bụm ngực, thiếu chút nữa lại ngất đi, đã có một nữ nhi tiến cung, tên ghê tởm này, còn muốn hai nữ nhi khác của hắn tiến cung, Tam tỷ muội cộng thị nhất phu, làm sao có thể như thế, lập tức phản đối.

"Lão thần không đồng ý."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hiếm khi đứng cùng một chuyến thuyền với Mộc Ngân: "Thần đệ hi vọng hoàng thượng nghĩ lại."

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt âm ngao, mâu quang khiếp người bắn về phía sư huynh, hai người trùng mặt đấu nhau, kỳ thực hoàng đế biết, sư huynh làm như vậy là có mục đích, bởi vì thủy tinh cầu bị đánh nát, trong Mộc gia Tam tỷ muội, rốt cuộc ai mới là nữ nhân kia, căn bản không ai biết được, tuy nói mộc tam tiểu thư thái độ làm người cơ trí khôn khéo, lại can đảm cẩn trọng, nhưng trong lòng không thể không nghi ngờ, nàng rốt cuộc có phải là người mà sư phụ nói hay không?

Vẫn đứng ở bên người hoàng thượng, thái hậu nương nương đang tức giận, nghe thế sắc mặt đột nhiên thay đổi một ít, ánh mắt tính toán vừa chuyển, quay đầu nhìn hai nữ nhân bên người mộc thừa tướng, hai nữ nhân kia trong mắt một mảnh quý mến, phải lòng hoàng thượng, chuyện này thật có chút ý nghĩa, Mộc gia một nữ nhi đã muốn làm hoàng hậu, vậy dứt khoát cùng nhau tiến cung đi, lập tức chậm thanh mở miệng.

"Hoàng nhi, hậu cung huyền vị rất nhiều, ai gia nhìn hai vị thiên kim tựa hồ cũng thích hoàng thượng, không bằng cùng nhau tiến cung phụng dưỡng hoàng thượng đi, xem như thành tựu cho một đoạn giai thoại."

Mộc Thanh Dao thở ơ lạnh nhạt nhìn hết thảy trước mắt, vẫn thật không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này, Liễu Thiên Mộ thật là tiểu nhân, dĩ nhiên làm cho Tam tỷ muội cùng nhau tiến cung, nam nhân này không phải nhặt được thiên đại tiện nghi sao, nàng nghĩ hoàng thượng sẽ không cự tuyệt, bởi vì nếu muốn dùng thủy tinh cầu để chứng minh chính bản thân, tất nhiên không có biện pháp, tuy nói hiện tại làm cho nàng tiến cung, nhưng đáy lòng bọn họ tựa hồ có một phân nghi hoặc, chẳng thà cho Tam tỷ muội song song tiến cung, chỉ là bọn hắn tại sao muốn dùng thủy tinh cầu để nghiệm được hoàng hậu? Mộ Dung Lưu Tôn một đời kiêu hùng như vậy, theo lý sẽ không làm loại chuyện tình vô lý này, như vậy nhất định là cát giấu càng sâu một tầng bí mật, nó là cái gì?

Mộc Thanh Dao đang muốn được nhập thần, bên cạnh mộc thừa tướng đã sớm vội vàng quỳ xuống: "Hoàng thượng, trăm triệu không thể, nếu để cho Tam tỷ muội tiến cung, thiên hạ vạn dân sẽ nói hoàng gia như thế nào đây? Sẽ nói hoàng thượng hoang dâm vô đạo, tức không phải đã trúng quỷ kế của tiểu nhân sao?"

Mộc Thanh Dao đỡ thân thể của cha, thừa tướng cha thật đúng là trung thần, không quan tâm tới nữ nhi, đều thứ nhất nghĩ đến chính là sợ lời đồn đãi bất lợi đối với hoàng thượng, bất quá nếu như Tam tỷ muội thực sự tiến cung, chỉ sợ rằng thanh danh hoàng thượng thực sự rất bất lợi.

Mộ Dung Lưu Tôn sao mà không nghĩ đến điều này, ánh mắt xoay mình lạnh lùng nhìn xuống, lăng hàn lên tiếng: "Mộc lão thừa tướng đứng lên."

"Tạ ơn hoàng thượng."

Mộc Ngân thở phào nhẹ nhõm, hoàng thượng nếu đã cho hắn đứng lên, tất nhiên sẽ không để cho hai nữ nhi khác của hắn tiến cung, hoàng thượng không phải người hờ đò, trong đó quan hệ lợi hại, hắn không thể không nghĩ ra, Liễu Thiên Mộ vừa nghe Mộc Ngân nói, lông mày nhẹ chau lại, trong lòng thầm kêu tự mình lỗ mãng, chỉ lo chuyện sư phụ giao cho, nhưng lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên đi, may là mộc lão thừa tướng ngăn trở, bằng không chỉ sợ hoàng thượng dẫn đến danh tiếng không tốt.

"Là Thiên Mộ lỗ mãng."

Liễu Thiên Mộ lui ra phía sau một bước, đứng ở bên thân Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, nam nhân lạnh khốc con người lạnh nhạt giận dữ trùng mắt hắn, đều là chuyện tốt người làm, muốn hại hoàng huynh ta sao.

Vốn việc này có thể kết thúc, ai ngờ Mộc gia hai vị thiên kim, lúc nãy nghe nói làm cho các nàng tiên cung, từ lâu sắc mặt ửng đỏ, nai con dường như nhảy loạn trong lòng, có thể đi vào cung phụng dưỡng hoàng thượng, là ý muốn của các nàng, thử hỏi trong thiên hạ này, còn có ai có thể so sánh được với hoàng thượng, hoàng thượng không chỉ tuấn mỹ vô trù, hơn nữa mưu lược kinh người, trọng yếu nhất là hậu cung cũng không nhiều phi tần, mặc dù Thanh Dao tiến cung, cũng mới chỉ có hai vị phi tần, dù cho hai người các nàng có tiến cung, bất quá mới bốn nữ nhân nghĩ vậy nên các nàng cam tâm tình nguyện tiến cung (TT: hai kẻ ko có nǎo này... -_-), ai biết cuối cùng lại bị hủy bỏ, lập tức hai tỷ muội nhìn nhau, đều úm một tiếng quỳ xuống.

"Tiểu nữ nguyệt tiên cung phụng dưỡng hoàng thượng."

"Thanh châu, thanh hương, các ngươi làm gì? Nói hò đồ gì đó."

Mộc Ngân nét mặt già nua túc giận đến tái nhợt, hai người nữ nhi này thực sự là bại hoại, nào có Tam tỷ muội song song phụng dưỡng một người nam nhân, mặc dù người nam nhân kia là vị hoàng thượng cao quý nhất đương triều, các nàng làm như vậy là hãm hại hoàng thượng mang tiếng bất trung bất nghĩa, bại hoại danh tiếng của hoàng thượng.

"Xin phụ thân thành toàn."

Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu căn bản không đứng dậy, đây là các nàng cam tâm tình nguyện tiến cung, cùng hoàng thượng không quan hệ, mà các nàng với Thanh Dao cùng tiến cung một ngày, cũng không phải hoàng thượng cưới Thanh Dao trước, sau đó mới cưới các nàng, đó mới là...

Thái hậu thấy cục diện trước mắt, mâu quang híp lại, cười rộ lên hiếm thấy, vẻ mặt từ ái đi tới, vươn tay nâng dậy Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương: "Khó có được người như hai nha đầu các ngươi có tình có nghĩa, nếu thích hoàng thượng, liền cùng nhau tiến cung đến phụng dưỡng hoàng thượng đi."

"Thái hậu."

Mộc Ngân cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đồng thời kêu lên....

Thái hậu đở dậy Mộc gia nhị tiểu thư, xoay người nhìn lại hoàng thượng, trên mặt phong vận năm xưa vẫn còn, xuân phong đặc ý nhàn nhạt mở miệng: "Hoàng thượng, để Tam tỷ muội cùng nhau tiến cung đi."

"Mẫu hậu?" Mộ Dung Lưu Tôn khuôn mặt đột ngột chìm xuống, ánh mắt sâu u như chứa nhiều ám tiễn, muốn mở miệng ngăn cản chuyện này vì mộc thừa tướng vẫn trợ giúp hắn sửa trị triều cường, hắn không thể đem ba nữ nhi của lão đều kéo vào vũng bùn trong hậu cung, bất quá thái hậu cướp lời trước một bước.,

"Việc chọn tú vốn là thủ tục hậu cung, hoàng thượng đã chọn hoàng hậu, như vậy ai gia vì hoàng thượng dâng lên mấy vị phi tử cũng không quá đáng, nếu như hoàng thượng không đồng ý, như vậy mộc tam tiểu thư cũng không cần tiến cung."

Lời vừa nói ra, Mộc Thanh Dao thiếu chút nữa đã vỗ tay hoan nghênh, tốt, chủ ý này không tệ, nàng vốn là vô ý tiến cung...

"Mẫu hậu?"

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt quỷ mị làm cho người ta sợ hãi, âm trầm nhìn thái hậu nương nương, trong thượng thư phòng thoáng chốc bao phủ băng sương, đáng tiếc thái hậu nương nương căn bản không nhìn biểu tình hoàng thượng, vung tay một cái lạnh giọng: "Việc này cứ quyết định như vậy..."

Thái hậu dẫn quý phi nương nương ly khai, trong thư phòng, hoàng thượng đã khôi phục tĩnh, âm ngao quét mắt một vòng, cuối cùng phát phát tay: "Đều lui ra đi."

"Dạ, hoàng thượng."

Tất cả mọi người rời khỏi thượng thư phòng, A Cửu cung kính phái thái giám tiễn mộc thừa tướng hồi phủ, cũng dặn tiểu thái giám đem danh mục sinh lễ quà tặng mà mộc tam tiểu thư liệt kê cầm về.

Đợi được mọi người đi, A Cửu bước vào thượng thư phòng, chỉ thấy hoàng thượng tuấn mỹ trên mặt hàn đầm u khí, một đôi hắc đồng thị máu âm thầm phát sáng, giống như ánh mắt dã thú lợi hại tàn nhẫn, hung hăng nhìn chằm chằm giữa không trung, A Cửu cẩn thận đi tới: "Hoàng thượng."

Q.1 - Chương 27: Thi Hành Gia Pháp

Mộ Dung Lưu Tôn hơn nửa ngày không lên tiếng, mâu hậu, người chờ, trầm sẽ bắt được một sự phụ nỗi danh tài năng đén trùng phạt người...

"Chuyện gì?" Hoàng thượng khôi phục lãnh tĩnh, yếu ớt nhìn A Cửu, A Cửu thấy hoàng thượng như vậy, yêu thương đến cực điểm, kỳ thực thế nhân chỉ biết Huyền đế anh minh thần vĩ, mưu lược kinh người, lại không người nghĩ đến, hắn cũng là một người được làm bằng máu thịt, cũng có những điều không thể làm được, nghe nói năm đó hoàng thượng từng tận mắt thấy mẹ đẻ mình là Lý hoàng hậu bị thái giám trong cung hại chết, sau đó hoàng thượng cũng từng mấy lần gặp nguy hiểm, cuối cùng tiên hoàng phải đem hắn đưa đến một người bạn cũ, như vậy mới có thể bảo toàn hắn.

"Băng Tiêu có tin tức đưa về, nói Trưởng Tôn Trúc thực sự ở Huyền Nguyệt quốc, các nàng đã phát hiện hắn."

A Cửu cung kính báo cáo, Mộ Dung Lưu Tôn khéo mỉ lè vê tà mị tiêu ý, dường như ám dạ Tu La, trầm ổn nội liễm mở miệng.

"Làm cho Băng Tiêu lưu ý hướng đi của hắn, tùy thời bám bão, tạm thời không nên kinh động hắn, xem hắn có ý đồ gì?"

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu lui ra ngoài, bên trong thượng thư phòng lại rơi vào yên tĩnh, tuấn mỹ nam nhân vẫn ngồi ở trên trường kỷ, thân hình cao ráo to lớn tùy ý nằm nghiêng ở minh hoàng trường kỷ, trên đầu tóc đen thả xuống trước ngực, hai tròng mắt khẽ nhắm lại, lông mi dài nhỏ che giấu đi những ám nhợn trong ánh nhìn sắc bén, tạo thành một mảnh tương hòa, như vậy xuất trần mà không nhiễm bẩn...

Mộc phủ.

Ở đại sảnh, mộc thừa tướng vẻ mặt uy nghiêm ngồi ở trên ghế chủ tọa, bình tĩnh nhìn xuống ba nữ nhi đang đứng, mâu quang thầm ngó chừng Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, bất ngờ quát một tiếng.

"Quỳ xuống."

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lại càng hoảng sợ, không dám ngỗ nghịch thừa tướng cha, úm một tiếng quỳ xuống, chỉ có Mộc Thanh Dao hai tay chấp sau lưng, nâng cao ngực đứng thẳng, ba người song song kêu một tiếng: "Phụ thân." (TT: thở dài... có nhiều con gái quá làm chi, con gái đẹp nhiều lại càng mệt nữa)

Mộc Ngân nhìn phía Thanh Dao đang đứng thẳng, ánh mắt hoang mang không ngót, hôm nay tất cả chuyện phát sinh ở thượng thư phòng, thiếu chút nữa đã lấy mạng của hắn, nữ nhân này thật là nữ nhi của hắn sao? Thế nhưng hắn trái phải nhìn đánh giá cả buổi, nàng thật là con gái của hắn không sai a, nhưng sự gan dạ sáng suốt này là từ đâu mà nhô ra đây?

Mộc Ngân nghi hoặc không ngót, Mộc Thanh Dao u nhiên nhìn liếc mắt một cái thừa tướng cha cùng hai tiểu thư Mộc gia, thản nhiên mở miệng: "Phụ thân, ta mệt mỏi, muốn đi xuống trước nghỉ ngơi."

Mộc Ngân phất phất tay, nữ nhi này qua không được bao lâu sẽ là quốc mẫu, hắn đánh cũng không phải mà mắng cũng không phải, chỉ có thể làm cho nàng đi trở về.

"Đi về nghỉ ngơi đi, bất quá đừng quên liệt kê danh mục sinh lỄ ra."

"Dạ, phụ thân."

Mộc Thanh Dao gật đầu, thần tình thản nhiên theo chính sảnh lui ra ngoài, quản gia trung thúc đang ở ngoài ngoài cửa, vừa nhìn thấy nàng đi ra, cung kính cẩn thận mở miệng: "Tam tiểu thư, thái giám đang chờ người đưa danh mục sinh lỄ?"

"Được rồi, đợi lát nữa ta sẽ đưa cho Lục nhi đem tới."

"Dạ, tiểu thư," Trung thúc gật đầu, trước cửa Mai Tâm vươn tay ra kéo thân thể tiểu thư, hai người cùng nhau hướng mộc phủ thanh viện mà đi, hôm nay chuyện đã xảy ra trong thượng thư phòng, nàng không biết rõ ràng lắm, bất quá cuối cùng lại biết tiểu thư được phong làm hoàng hậu, hơn nữa hoàng thất còn hạ thiên giới sinh lỄ.

Thật là làm cho người ta không thể tin được...

"Tiểu thư, người không phải nói không muốn tiến cung sao?" Mai Tâm cẩn thận tỉ mỉ hỏi, nàng xem ra tiểu thư lông mài nhíu lại không vui, nhẹ giọng hỏi, Mộc Thanh Dao bất đắc dĩ thở dài: "Không có biện pháp, nếu như ta kháng chỉ không tuân, sợ rằng mộc phủ gặp tai ương rất lớn, ta không thể hại người khác."

"Tiểu thư?"

Mai Tâm khinh niệm một câu, không biết nói cái gì cho phải, việc này nếu như đến phiên nữ nhân khác, nàng nhất định sẽ nói thật đối trả làm ra vẻ, nhưng nàng tin tiểu thư là thực sự không muốn tiến cung, thế nhưng thánh mệnh đã định, không tiến cung cũng phải tiến cung...

Mộc phủ ở đại sảnh, Mộc Ngân đang giáo huấn nữ nhi.

"Hai người các ngươi có biết tội không?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương khó có được nhất trí cùng lắc đầu như vậy: "Nữ nhi không biết?"

"Các ngươi lại muốn cùng nhau tiến cung phụng dưỡng hoàng thượng, việc này còn thể thống gì, phải biết rằng các ngươi làm như vậy, sẽ hại hoàng thượng mang tiếng bất trung bất nghĩa, ta phụ thân các ngươi một đời anh minh đều hủy ở trong tay của các ngươi?"

Mộc Ngân nặng nề vỗ bàn một cái, coi như thoảng cái già đi vài tuổi, hôm nay mọi chuyện đã xảy ra thực sự ngoài ý muốn của hắn, đầu tiên là Dao nhi phá vỡ thủy tinh cầu của hoàng thượng, tiếp đến hoàng thượng muốn phong Dao nhi làm hoàng hậu, nhưng càng kỳ quái hơn chính là, Dao nhi cũng dám cự hôn, đây có lẽ là nữ nhân kỳ lạ nhất trên đời, cuối cùng cũng đồng ý rồi, đồng ý thì đồng ý còn đòi ra thiên giới sinh lễ, thật là muôn mạng già của hắn mà, tối ly kỳ vẫn là hai nữ nhi đang quỳ kia, lại muốn cùng muội muội tiến cung phụng dưỡng hoàng thượng, điều này còn ra thể thống gì nữa.

"Phụ thân, vì sao Thanh Dao có thể, chúng ta không thể, hơn nữa hậu cung cũng không có bao nhiêu phi tần, chúng ta vì sao không thể vào cung?"

Mộc Thanh Châu đúng lý hợp tình kêu lên, Mộc Thanh Hương làm nén gật đầu...

"Hai người các ngươi là đồ bất hiếu? Còn dám cãi bậy, hôm nay ta không đánh chết các ngươi, sẽ không phải là cha ngươi?"

Mộc thừa tướng phẫn nộ đứng lên, dù chính tay đánh chết hai kẻ khốn kiếp này, hắn cũng không để cho các nàng tiến cung gây tai họa cho hoàng thượng: "A trung, a trung?"

"Lão gia?"

Mộc phủ quản sự Trung thúc, rất nhanh chạy đến, nhìn bộ mặt tức giận của lão gia, khẩn trương hỏi: "Lão gia, làm sao vậy?"

"Lấy gia pháp đến cho ta, ta muốn đánh chết hai đúra nữ nhi bất hiếu này?"

Mộc Ngân bình tĩnh mệnh lệnh, đúng lúc này, mộc phủ cửa lớn tràn vào một đám người, chính là mộc đại phu nhân cùng mộc Nhị phu nhân, dẫn theo một đám nha hoàn ma ma vọt vào, xem ra có người mật báo cho các nàng, hai nữ nhân sắc mặt đều có chút khó coi, đại phu nhân vừa vọt vào, liền hướng trên người Mộc Ngân đánh tới: "Ngươi đánh nữ nhi của ta, trước hết đánh chết ta đi, ta không muốn sống, ta không muốn sống."

Mộc Nhị phu nhân cũng ở một bên kêu: "Lão gia, ngươi bỏ qua cho Hương nhi đi, các nàng đều là con gái của ngươi a."

Mộc phủ đại sảnh loạn thành một đoàn, Mộc Ngân trãi qua một màn trong cung, hơn nữa bị đại phu nhân va chạm, rốt cuộc kiên trì không nổi, thân thể nghiêng một cái, hướng trên mặt đất ngã xuống, trong nháy mắt, tiếng thét chói tai không ngừng, tiếng kêu khóc một mảnh.

"Lão gia, lão gia?"

Mộc thừa tướng rốt cuộc chịu không nổi đả kích, cấp hỏa công tâm ngã bệnh, mộc phủ trên dưới đều lo sợ không yên, cũng may đại phu, chỉ nói mộc lão gia can hỏa dồi dào, kinh hãi quá độ nhất thời hôn mê, cũng không có trở ngại lớn, kê khai hai thang thuốc hảo hảo điều trị liền không có gì đáng ngại.

Bữa tối đó, Thanh Dao đi đến nhà chính ván an thừa tướng phụ thân, dẫn hai nha đầu trở lại Thanh viện, hôm nay cả một ngày nàng cũng có chút mệt mỏi...

Gió đêm nổi lên, đèn lồng chập chờn, ánh đèn sáng lúc tối, vô cùng quý dị, Mai Tâm cùng Lục nhi bất an ngẩng đầu đánh giá xung quanh, đêm nay không trăng, trời tối như mực, giống như một tấm vải đen khổng lồ bao phủ lên đỉnh đầu, làm cho người ta không thở nổi.

"Tiểu thư?"

"Đi thôi, không có việc gì," Thanh Dao ngược mắt quét một vòng, thần sắc có chút lạnh, trong đêm tối, tựa hồ có đôi mắt theo dõi các nàng, nhưng bằng vào năng lực của nàng không có cách nào xác định vị trí của người kia, càng không biết là ai núp trong bóng tối rình coi nàng, xem ra nàng phải có chút tính toán mới được, ánh mắt đột ngột u hàn trầm xuống, có một số việc nàng đã bị cuốn vào...

Q.1 - Chương 28: Ân Cứu Mạng

Một đường trở lại Thanh viện, cũng không xảy ra chuyện gì, xem ra người kia cũng không có ác ý, bất quá loại cảm giác bị người khác giám thị thấu triệt thật khó chịu.

Trong phòng ngủ, Mộc Thanh Dao đứng phía trước cửa sổ, vẫn không nhúc nhích nhìn ngoài viện, thanh trúc bị ánh đèn chiếu lên loang lổ mê ly, nhẹ nhàng chập chờn, Mai Tâm cầm cho nàng bộ áo ngắn quần soóc đặc chế, nhẹ giọng hoán nàng: "Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong, đi tắm đi."

"Ừ," Thanh Dao gật đầu, dứt bỏ mảnh sương mù dày đặc trong lòng, theo phía sau Mai Tâm hướng phòng tắm cách vách mà đi, một phen rửa mặt đơn giản, trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, bởi vì lúc tắm rửa làm ướt tóc, Mai Tâm ngồi ở bên giường dùng khăn lau khô tóc cho nàng.

"Tiểu thư, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn có việc phải làm."

Thanh Dao nhẹ gật đầu một cái, mâu quang trầm mặc nhìn phía Mai Tâm, hai đám hỏa hoa nhỏ ở dưới mắt của nàng toát ra, giống như huyền lệ xán lạn nở hoa, thấy Mai Tâm ngắn ngủi, mí mông nở nụ cười, đứng lên cẩn thận tỉ mỉ buông sa trướng cho tiểu thư.

"Ngươi cũng lui xuống đi nghỉ ngơi đi."

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm đáp lời, chậm rãi lui ra ngoài, phòng ngủ của tiểu thư bên trong chia làm hai tầng, nàng nằm ngay gian ngoài, tiểu thư có cái gì cần, chỉ cần phân phó một tiếng, nàng lập tức sẽ nghe được.

Trong phòng ngủ, Mộc Thanh Dao mở to hai mắt nhìn sa trướng trên đỉnh đầu, trên mặt lồng một tầng sương mỏng, ánh mắt âm ngao.

Là ai núp trong bóng tối rình coi nàng?

Tối nay hắn sẽ xuất hiện sao? Theo tình hình hiện nay mà nhìn, nàng đã bị cuốn vào trung tâm của trận tranh giành kinh thiên động địa, nếu hoàng thượng cho nàng vào cung làm hậu, như vậy nàng cũng đừng nghĩ toàn thân trở ra, cũng không có thể lùi bước, tất nhiên muốn thế phải có một sách lược vẹn toàn...

Còn có khuya hôm nay thura tướng cha rất khác thường, hắn lôi kéo tay nàng liên tục truy vấn.

"Thanh Dao, ngươi đến tốt cùng là ai? Ngươi không phải là nữ nhi của ta."

Xem ra mộc thura tướng cũng không phải ngốc, một nữ nhi tự mình nuôi mười tám năm, hắn thường xuyên tiếp xúc làm sao mà một điểm cũng không biết, nhưng người trước mắt ngoại trừ hình dạng như nhau, những cái khác đều không có mảy may tương tự nào.

Cái này kêu nàng trả lời như thế nào đây, chỉ sợ nàng nói, thura tướng cha cũng sẽ không tin tưởng, tội gì làm hắn phiền lòng thêm...

Cũng may cuối cùng nàng trả lời qua loa tắc trách cho xong, mặc kệ thura tướng cha có tin hay không, hắn thích cách nữ nhi xử sự những việc xảy ra trước mắt bình tĩnh, tự nhiên, thành thạo, vì thế hắn thura nhận.

Thanh Dao nghĩ đến đây, chậm rãi ngủ, hôm nay là ngày nàng mệt mỏi thật sự.

Sáng sớm ngày thứ hai, quản gia Trung thúc liền có chuyện chạy qua đây: "Tiểu thư đâu? Có một cô nương muốn gặp tiểu thư?"

Lục nhi bưng một chậu nước đứng ở hành lang, cung kính đáp lại: "Tiểu thư, còn không có thức dậy đâu? Trung thúc trước hết để cho người đem vị cô nương kia mời đến Thanh viện, chờ tiểu thư tỉnh thì sẽ gặp nàng."

"Tốt" Trung thúc liền lui ra ngoài, Lục nhi bưng nước đi vào phòng ngủ của tiểu thư, ở gian ngoài Mai Tâm đang thu dọn đồ đạc, cũng vừa nghe bên ngoài có tiếng nói nên đi ra, nhẹ giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Lục nhi thả bồn nước trên tay xuống, dùng ngón tay chỉ vào trong phòng, cẩn thận mở miệng: "Trung thúc qua đây, nói có một vị cô nương muốn gặp tiểu thư, ta đã cho người dẫn qua đây, tiểu thư chưa tỉnh lại à?"

Mai Tâm đang muốn lắc đầu, sáng giờ nàng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh, sợ rằng tiểu thư còn không có tỉnh lại.

Thế nhưng một đạo thân ảnh xinh đẹp từ bên ngoài đi tới, hai nha đầu vừa ngẩng đầu, không phải tiểu thư thì là người phương nào, tiểu thư sớm đã

thúc dậy, nhìn nàng mồ hôi nhỏ giọt, khuôn mặt đỏ ửng, nguyên lai là đi luyện võ, tiểu thư thật đúng là chăm chỉ nha? Mai Tâm cười, đi tới hầu hạ Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư tại sao không gọi nô tỳ vậy?"

"Ta thấy ngươi đang ngủ say, nên không gọi ngươi, tự mình đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút, không có việc gì, ngươi không nên ngạc nhiên."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, rửa mặt một phen rồi nói: "Vừa nghe các ngươi nói có người muốn gặp ta, ai a?"

"Không biết, Trung thúc nói là một vị cô nương, sáng sớm đã tới, nô tỳ để cho Trung thúc đem người mang tới" Lục nhi làm hết phận sự bẩm báo, Mộc Thanh Dao gật đầu một cái: "Được rồi, đi ăn ăn sáng đi, thuận tiện nhìn xem là ai muốn gặp ta?"

"Dạ, tiểu thư," chủ tớ ba người cùng nhau ra khỏi phòng, theo hành lang đi về phía trước, rất nhanh đã tới phòng khách, ở phòng khách, Tiểu Liên đã đem đồ ăn sáng chuẩn bị xong.

Mộc Thanh Dao vừa mới ngồi xuống, liền nghe được ngoài cửa có thanh âm của tiểu nha đầu vang lên: "Tiểu thư, người đã mang tới."

Mai Tâm đi tới trước cửa nhẹ nhàng phân phó: "Vào đi, tiểu thư đang ở dùng bữa ở đây?"

Một đạo mảnh khảnh thân ảnh đi tới, thuорт tha, giống như mềm mại không có xương, dáng điệu uyển chuyển, bước bộ vững vàng, Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu kia có võ công, bước đi không nhanh không chậm, không mạnh mẽ, không phô trương cũng không lỏng lẻo, xem ra thân thủ cũng không tệ lăm, nàng bất động thanh sắc ngược mặt đánh giá nữ tử đang đứng thẳng ở dưới, mặt mày quyến tú, tinh tế gầy yếu, một bộ dạng yếu đuối, giống như một trận gió có thể thổi bay nàng, chỉ có đôi mắt vẫn ẩn sâu sự ngang tàng ngạo nghễ.

"Ngươi muốn gặp ta."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, nàng không nhớ mình đã từng thấy nữ tử như vậy, Dù là ký ức trước kia cũng không có người này.

"Tiểu nữ tạ ơn mộc tam tiểu thư đã cứu mạng."

"Ôn cứu mạng?" Mộc Thanh Dao nghiền ngẫm lập lại mấy chữ này, nàng không nhớ rõ bản thân mình có thể cứu qua ai? Chẳng lẽ là, trong đầu linh quang chợt lóe, không phải là người bị mấy kẻ trong khách sạn ném đi chứ, nàng nhớ rõ đó là một nam tử, không nghĩ tới là một nữ nhân, cũng có chút ngoài ý muốn.

"Nhắc tay chi lao, hà tất khách khí."

Mộc Thanh Dao đã dùng xong đồ ăn sáng, Mai Tâm đi lên phía trước cung kính đưa khăn lau, hầu hạ tiểu thư, Lục nhi cùng Tiểu Liên đem đồ trên bàn thu thập xuống, phòng khách thoáng cái an tĩnh lại.

Nữ tử đang đứng dưới kia nghe xong Mộc Thanh Dao nói, ánh mắt hiện lên vẻ hi vọng, xoay mình hướng mặt đất nhát quỳ: "Tiểu nữ có một chuyện muôn nhờ?"

Mộc Thanh Dao vẫn ngồi ở phía trên không nhúc nhích, Mai Tâm vô cùng kinh ngạc nhẹ khiêu mài, đưa tay rót một chén hương trà cho tiểu thư, lặng lẽ đứng ở một bên hầu.

"Nói nghe một chút."

Thanh Dao thanh âm thanh duyệt nhu nhuận, nghe không ra mấy may cảm xúc, nhàn nhạt nhìn nữ nhân đang quỳ, nữ nhân này có phải hay không có điểm quá mức, nàng cứu nàng ta một lần đã là ngoại lệ, không có khả năng sẽ có lần thứ hai, trừ phi? Ánh mắt đột nhiên nheo lại, nghiêm túc đánh giá nữ tử mảnh khảnh, lông mài nhỏ nhắn, mắt to, sắc mặt có chút vàng, thân thể đơn bạc, có thể là dinh dưỡng không đầy đủ tạo thành.

"Cầu tam tiểu thư cứu ta cha một mạng."

Nữ tử quỳ xuống xoay mình dập đầu lên xuống liên tục, giống như cái chùy đánh trống thùng thùng rung động, Mai Tâm đầu lông mày nhẹ chau lại, đau lòng không dứt, nha đầu kia, đầu có là hòn đá cũng không được làm thế, đã vậy còn dập đầu quá mạnh, nếu quả thật có khó khăn, tiểu thư nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn, nàng thái độ làm người tuy rằng lạnh lùng, nhưng tâm địa từ thiện, bằng không ngày đó cũng sẽ không cứu nàng.

"Được rồi, nói rõ một chút tình huống đi."

Q.1 - Chương 29: Mua Tỳ

Mộc Thanh Dao lên tiếng ngăn cản nàng, nha đầu kia cuối cùng cũng định chỉ động tác, nâng mặt, cái trán đã nhuộm máu chảy ra nhè nhẹ, giống như dùng bút điểm chút mực hồng, tô điểm cho khuôn mặt càng lộ ra mê hoặc, chẳng còn một tia ngông nghênh nào, chỉ có lòng chua xót ủy khuất vô tận.

"Nhà của chúng ta trước kia là mở tiêu cục, làm ăn cũng không tệ, có một lần phụ thân nhận một chuyến tiêu, rất trọng đại, nếu như thuận lợi, tiêu cục chúng ta sẽ nâng cao danh tiếng, phụ thân rất vui vẻ, ai biết chuyến tiêu đó khi đi qua Phong Mang Sơn, bị một bang thồ phi chận cướp, tiêu cục cũng hoàn toàn sụp đổ, khi đó nương vừa mới sinh muội muội xong, thân thể vốn đã không tốt, lại bị người ta đuổi ra khỏi nhà nên bị đả kích rất lớn, một lần ngã bệnh đã không dậy nổi, không lâu sau thì qua đời, nương đã chết đi, phụ thân rất tự trách, thế nhưng các đệ muội hãy còn nhỏ, cố gắng kiên cường chống đỡ để chiếu cố mọi người, cứ như vậy kéo dài được mấy năm, rốt cuộc cũng không chịu đựng được, một lần ngã bệnh đã không dậy nổi, nhưng trong nhà chúng ta một vật đáng giá cũng không có."

Tiểu nha đầu nói nước mắt tràn ra trong hốc mắt, nhưng lại quật cường kìm né, sưng sờ không cho nó chảy ra...

Mộc Thanh Dao đôi mắt sâu thẳm nhìn xuống, không nghĩ tới nha đầu này, hoàn cảnh như thế trải qua cũng không dễ dàng, bất quá nàng đã có một thân võ công, vì sao không đi đánh cướp, người bình thường bị ép đến đường cùng đều phải làm như vậy, nàng có thể giữ mình trong sạch sao ?

"Ta xem ngươi có võ công, vì sao không tự mình nghĩ biện pháp? Ta nghĩ làm thế càng dễ dàng một chút, hà tất đi cầu người."

"Ta?" Tiểu nha đầu im lặng một hồi, trong đôi mắt hiện lên lệ khí âm ngoan, nhưng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh liền biến thành yên tĩnh, trầm ổn mở miệng: "Phụ thân làm cho mấy người tỷ đệ chúng ta lập lời thề nặng, không cho phép bất luận kẻ nào làm ra chuyện thương tổn khác người, nếu như cho hắn biết, hắn liền nhảy vào lưu giang."

Thanh Dao nghe xong, có chút bối phục cái người chưa từng chua mặt kia, hắn đúng là nam tử hán, bất quá nàng cũng không làm chuyện nhảm chán, ngược mắt nhìn nha đầu còn quỳ phía dưới: "Ngươi tên là gì."

"Triệu Tiểu Đại."

Tiểu Đại liễm mày trầm giọng mở miệng, tuy rằng bần cùng, nhưng không có chút tự ti nào, dù là cầu người, cũng rất thản nhiên, thẳng lung thẳng eo mà quỳ, Mộc Thanh Dao nhìn nàng, nhưng thật ra đã động tâm tư, nàng rất nhanh sê vào cung, Triệu Tiểu Đại là một người có tài, bên người nàng không thể không có người như vậy, tuy nói Mai Tâm cùng Lục nhi rất trung thành, nhưng các nàng cùng Triệu Tiểu Đại so ra vẫn có chỗ thua kém, mấy người các nàng cả năng lực tự vệ cũng không có, nhưng Triệu Tiểu Đại thì có võ công, quan trọng nhất nàng là loại người có ân tất báo, tinh thần ấy từ trong xương phát ra ...

"Tiểu đại, ta sẽ không tùy tiện ra tay giúp người, lần trước đã là ngoài ý muốn, lần này ngươi nếu muốn ta giúp ngươi, chỉ có thể dựa vào chính ngươi."

"Dựa vào chính ta?" Triệu Tiểu Đại nghe được Mộc Thanh Dao cự tuyệt, con ngươi thoáng cái thất vọng vô cùng, nếu như mộc tam tiểu thư không giúp nàng, nàng còn có thể có biện pháp nào? Cũng không thể tự bán thân đến thanh lâu đi, hơn nữa bằng hình dáng của nàng cũng bán không được một giá tốt a.

Bên cạnh Mai Tâm nghe tiểu thư nói không giúp Tiểu Đại, sắc mặt lóe lên một cái, không đành lòng kêu lên tiếng: "Tiểu thư?"

Mộc Thanh Dao giơ lên một tay ngăn cản Mai Tâm nói, sắc mặt lãnh chìm xuống, Mai Tâm đâu còn dám nói thêm một câu nào, chỉ là đồng tình nhìn Triệu Tiểu Đại.

"Như vậy đi, ta cấp cho ngươi một con đường, ngươi có thể tự đem mình bán cho ta, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi nhất định phải đánh bại ta, nếu như ngươi có thể đánh bại ta, ta liền lưu lại ngươi, ngươi có thể ra một cái giá tiền, nhưng từ nay về sau ngươi không còn là họ Triệu, ngươi chỉ là người của ta, ta cho ngươi sống ngươi liền sống, cho ngươi chết, ngươi liền chết..."

Mộc Thanh Dao ánh mắt băng hàn, ngũ khí thanh tuyệt tàn nhẫn, tuyệt đối không cho người ta có ý hoài nghi nàng bất cứ lời nói nào, Mai Tâm khẽ run lên một cái, quay đầu nhìn Triệu Tiểu Đại, không biết nàng lựa chọn thế nào?

Tuy rằng điều kiện rất hà khắc, nhưng đối với Triệu Tiếu Đại mà nói không thua gì một thiên đại vui mừng, nàng vốn là tính làm trâu làm ngựa để báo đáp mộc tam tiểu thư, hiện tại tự mình đem bán cho nàng lại có gì khác biệt, nếu như có thể tự ý ra một cái giá tiền, nàng nhất định có thể đem phụ thân cùng đệ muội dàn xếp rất tốt, như vậy hy sinh một mình nàng, đổi lấy hạnh phúc của cả nhà, nàng năm mơ cũng muốn đem bán mình để đổi lấy cuộc sống an nhàn cho người nhà.

"Hảo, ta bán."

Triệu Tiếu Đại nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, tầm mắt trực tiếp đón nhận ánh mắt của Mộc Thanh Dao, học mười chín năm võ nghệ, kết quả là cuối cùng cũng có đất dụng võ, nàng rất vui vẻ, hoàn toàn khác lúc trước, vẻ tuyệt vọng cũng tan biến, thật giống như ánh rạng đông toát ra từ chân trời, nàng muốn nắm vững cơ hội này.

"Như vậy làm cho ta xem một chút, ngươi giá trị bao nhiêu tiền?"

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa vang lên, người đã chạy nhanh ra bên ngoài, Tiếu Đại cũng không cam lòng ở phía sau, mới vừa rồi trong nháy mắt, nàng đã nhìn ra mộc tam tiểu thư võ công không kém, cho nên nàng cần đem hết toàn lực đánh bại mộc tam tiểu thư, như vậy mới có thể làm cho nàng mua mình.

Hai cái thân ảnh phá phồng mà ra, thật nhanh chân chạy ra ngoài sân.

Mai Tâm cả kinh, vội vàng đuổi theo, ở trước cửa đụng phải Lục nhi cùng Tiểu Liên hai nha đầu, thất kinh truy vấn: "Mai Tâm tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì? Tiểu thư tại sao cùng cô nương kia đánh nhau."

"Không có việc gì, tiểu thư cùng nàng luận võ, chúng ta mau qua xem đi."

Thanh viện phía có một chỗ đất trống, cỏ xanh biếc, đóa hoa cẩm thành khóm có thùy trúc trong góc điểm xuyến, gió nhẹ thổi qua, mùi hoa xông vào mũi, lúc này ở một thảm cỏ xanh, giữa trời và đất có hai thân ảnh một đỏ một vàng, đang quần lấy nhau, màu vàng chuyển động lấp ló, quang phản sáng quắc, coi như hai đóa nhảy múa cùng cánh bướm đang bay, làm cho người ta nhìn say mê không dời mắt.

Mai Tâm cùng Lục nhi các nàng không biết võ công, chỉ thấy hai cái bóng

dáng quần đùi ở một chỗ, căn bản phân không rõ ai thắng ai thua, chỉ biết cái mặc hoàng y kia chính là tiểu thư, hồng y chính là tiểu đại, tiểu thư sử dụng Trường Lăng, mà tiểu đại trong tay là một bả nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm mềm mại thật giống như một cái dây lưng, lăng hàn run rẩy xâm nhập, ngân quang bay qua, nhưng thành một trường kiếm lợi hại, kéo ra vô số đóa kiếm hoa hướng trên thân tiểu thư đậm tới, kiếm mau, người còn mau hơn, một kích còn chưa trúng, xoay người lay động lướt qua, tư thái ưu nhã, nhẹ nhàng, thật giống như cành liễu, ở theo gió ý đung đưa, mềm mại không có xương...

Ba giờ nha đầu thấy vậy trợn mắt há mồm, thở cũng không dám thở mạnh, rất sợ kinh động tới tiểu thư, làm cho nàng phân tâm, bất quá trường lăng của tiểu thư bỗng nhiên hóa thành đầy trời mảnh nhỏ, ở trong gió nhẹ bay lả tả rời, giống như đầy trời mưa hoa, bay xuống từ không trung...

Hai người chậm rãi theo giữa không trung rơi xuống, Mộc Thanh Dao khéo môi lồng vẻ tiểu ý, chậm rãi mở miệng: "Không tệ, nói cái giá đi."

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, tiểu đại tay run lên, nhuyễn kiếm hóa thành dây lưng bó buộc bên hông, đứng thẳng nhìn đáy mắt Mộc Thanh Dao mà hy vọng, nhìn ra nàng là nghiêm túc, lập tức ngưng mài trầm giọng: "Hai nghìn hai."

"A, " Lục nhi cùng Tiểu Liên kêu lên, nàng nói cái gì đó? Lại muôn hai nghìn hai, nữ nhân này là ai a, thật quá mức?

Bất quá Mộc Thanh Dao vẫn chưa câu, con ngươi đen sắc bén như chúa ánh lửa, vươn tay ra: "Tốt, thành giao."

Q.1 - Chương 30: Hầu Gái Không Thấp Tiện

Tiểu đại không nghĩ tới mộc tam tiểu thư thực sự đáp ứng rồi, đáy lòng cứng lại, tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng lấy ra được, nàng thật cao hứng vì có thể kiên trì cho tới hôm nay để gặp một người, có thể tự đem bản thân bán đi, mà không làm trái với ý nguyện của người thân.

"Tiểu thư?"

Nàng vừa mở miệng, Mộc Thanh Dao liền giơ tay lên ngăn trở nàng: "Bây giờ còn không phải, mang ta đi nhìn phụ thân của ngươi, ngày mai qua đây lấy bạc, chí ít ngươi phải cấp cho hắn một lý do để tin phục, không phải sao?"

"Tạ ơn tiểu thư."

Tiểu Đại cảm kích nhìn Mộc Thanh Dao, đúng vậy, nếu như phụ thân biết việc này sẽ càng yên tâm, nếu như nàng không có một lý do hợp lý để thuyết phục, phụ thân nhất định sẽ không an lòng.

"Đi nhà của ngươi đi."

"Hảo, " Tiểu Đại gật đầu, Mộc Thanh Dao quay đầu lại nhìn phía Mai Tâm, thấy ba nha đầu kia thì nhường mài lạnh lùng phân phó: "Lục nhi, ta muốn đi ra ngoài, để cho bọn họ chuẩn bị xe ngựa."

"Tuân lệnh, tiểu thư, " Lục nhi không dám nói thêm cái gì, một hàng chay chậm hướng phía trước mặt mà đi, hiện tại nàng mới biết được tiểu thư nói hai nghìn hai là có ý gì, nguyên lai nữ nhân này tìm đến tiểu thư là tự đem mình bán, thế nhưng có thể bán nhiều như vậy tiền sao? Hai nghìn lượng bạc? Thực sự là công phu sư tử ngoạm, trong phủ mua một nha đầu giống như thế không vượt quá năm lượng bạc, mà nữ nhân này lại muốn tới hai nghìn hai, thực sự là quá cao giá đi, bất quá nàng cũng không dám nói cái gì. Chỉ là tiểu thư chẳng lẽ đã quên, mộc phủ là chi không ra nhiều bạc như vậy, một lần chỉ có thể chi năm trăm lượng, sau đó nửa năm cũng không cho phép trưởng phòng chi thêm tiền.

Mộc Thanh Dao trong lòng cũng có chút cao hứng, vừa rồi nàng thử qua võ công của Tiếu Đại, thân thủ xác thực rất cao, tuy không phải là cao thủ nhất nhì trên giang hồ, nhưng tuyệt đối có thể bảo vệ nàng, người bình thường vẫn có thể đối phó, có nàng bên người, nàng tiến cung cũng ổn thỏa một ít.

"Đi thôi."

Đoàn người hướng cửa lớn mộc phủ mà đi, Lục nhi đã phân phó người chuẩn bị xe ngựa cho tốt, liền đứng ở cửa phủ ngoại.

Thanh Dao chỉ dẫn theo Mai Tâm và Tiếu Đại cùng nhau hướng Triệu gia mà đi, Tiếu Đại phân phó xe ngựa đi về hướng Tây Giao.

Tây Giao lân cận nằm sát một nhánh Lưu Giang, ở thượng du Lưu Giang có túu Hoa Lâu hạng nhất, thanh lâu sở quán nhiều không đếm xuể, rất nhiều quan to quý nhân sống mơ mơ màng màng ở nơi đó, rượu ngon phiêu hương, mỹ nhân phiên vũ, ti trúc kéo dài, oanh thanh yến ngũ (tiếng nói mượt mà), thịt đầy bàn rượu đầy trì, túy nhãn tham hoa hoa bất ngũ, vô hạn hảo, gần hoàng hôn. (TT : đoạn cuối này hơi khó edit, từ ngũ có hạn ta ko biết diễn đạt làm sao nên giữ nguyên, tin rằng mọi người đọc cũng sẽ hiểu được ý)

Xe ngựa chạy qua trước cửa, rất xa đã nghe được tú bà dáng người xấu xí lên tiếng kêu: "Đại gia, mời vào nhìn một cái, cô nương bên trong Túy Hồng Lâu của chúng ta là nhất đẳng nhất mỹ nhân, bao ngươi hài lòng."

Mộc Thanh Dao nháu lên một góc rèm vải nhìn liếc mắt một cái, không nghĩ tới Tiếu Đại dĩ nhiên sống ở chỗ như thế này mà còn có thể duy trì bản tính thuần lương, thực sự là không dễ dàng a, thảo nào cha nàng làm cho nàng lập lời thề nặng, thường đi ở mép nước, sao mà không ướt giày a.

Lưu giang hạ du, là nơi sống của những gia đình tối bần ở kinh đô, đây là góc chết của Lâm An thành.

Kinh tế lạc hậu, nhân khẩu rất thưa thớt, từng nhà cặp sông là một gian trúc phòng, bờ sông có một con thuyền nhỏ, trúc phòng thuyền nhỏ chính là chỗ dung thân thành nhà của bọn họ, Mộc Thanh Dao xuống xe, chỉ nhìn thấy trước mắt một mảnh thê lương, hình như nàng đã tới trại tập trung của dân chạy nạn ở Phi Châu, bờ sông từng dãy trúc phòng, có rất nhiều quần áo cũ nát giắt ở bốn phía trúc phòng, trong gió lắc lư, trên mặt sông trôi rất nhiều rác rưởi chồng chất, đều là theo thượng du ném tới, tản mát ra từng đợt mùi tanh tươi, làm người ta buồn nôn.

Tiểu Đại xuống xe ngựa, mấy đứa bé đang chơi đùa ở bờ sông liền ngừng động tác, trong đó có hai vị vợt tối, hướng về phía Tiểu Đại kêu lên: "Tỷ tỷ, ngươi đã trở về, tỷ tỷ, ngươi đã trở về, chúng ta rất nhớ ngươi a, cha cũng nhớ ngươi, ca ca cũng nhớ ngươi, tỷ tỷ?"

Hai người con trai xanh xao vàng vọt, một bộ dáng chưa cơm, nói hai câu liền thở không ra hơi, Mộc Thanh Dao quay đầu phân phó Mai Tâm đi mua chút thức ăn qua đây, Mai Tâm lên tiếng, quay đầu đi tới trước xe ngựa đưa cho xa phu năm lượng bạc, làm cho hắn đi mua chút thức ăn tới đây.

"Dạ" mã xa phu đánh xe ngựa dẫn đầu rời đi trước.

Tiểu Đại tựa hồ đã thật lâu không về nhà, nhìn thấy đệ muội sớm cao ôm thành một đoàn, đợi được ôm đủ rồi, mới nhớ tới Mộc Thanh Dao đến, quay đầu không ý tứ mở miệng: "Tiểu thư, để người chê cười."

Mộc Thanh Dao lắc đầu, theo Tiểu Đại hướng phía sau Triệu gia đi đến, một hàng trúc phòng bên cạnh đứng rất nhiều lão nhân ốm yếu gầy tro xương, trong ánh mắt già nua tản ra hồn độn ngạc nhiên cùng quang mang, ngốc lǎng nhìn đoàn người Mộc Thanh Dao các nàng, giờ khắc này, Mộc Thanh Dao trong lòng băng lãnh thậm chí có chút xúc động, nếu như có thể, nàng muốn trợ giúp bọn họ...

"Phụ thân, ca ca, tỷ tỷ đã trở về, tỷ tỷ đã trở về."

Hai tiểu hài tử vội vàng đẩy ra cửa trúc phòng, một cỗ mùi nấm mốc trộn lẫn mùi thuốc xông vào mũi, trong trúc phòng một loạt tiếng động, đột nhiên phát ra tiếng ho khan, còn kèm theo biến điệu thanh âm: "Phụ thân, ngươi chậm một chút, tỷ tỷ sẽ không chạy."

Trúc phòng có hai gian, gian ngoài có một cái giường trúc, ngủ trên giường một người già nua, khuôn mặt đầy nếp nhăn, chỉ có một đôi con ngươi lóe lên tinh quắc, vừa nhìn thấy tiểu đại, liền vội vàng nhớ tới thân mình, đáng tiếc thân thể không cường tráng, từ chối hồi lâu phải nằm ở trên giường như cũ, tiểu đại ùm một tiếng quỳ đến trước giường: "Phụ thân, nữ nhi bất hiếu, làm cho phụ thân thương tâm."

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Lão nhân từ ái vươn tay chạm tới mặt nữ nhi, cái tay kia tựa như một móng

vuốt của con gà, một điểm huyết sắc cũng không có, mà ở bên cạnh giường đứng thẳng một thiếu niên mười mấy tuổi, bởi vì không có dinh dưỡng, cơ thể và sắc mặt vô cùng tái nhợt, vóc người vô cùng gầy yếu, rõ ràng là mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, nhưng lại trổ mã giống như một đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi, lúc này đứng ở bên giường trúc, yêu thương nhìn tý tỳ.

"Tỷ tỷ, hơn nửa năm người đi đâu, chúng ta lo lắng cho người muôn chét."

"Ta không sao, Minh Thành, " Tiếu Đại lắc đầu, nhớ tới cái gì, dường như đứng lên trang trọng đem Mộc Thanh Dao giới thiệu cho người nhà: "Phụ thân, đây là tiểu thư."

"Tiểu thư?" Lão nhân cùng Minh Thành sững sốt, ngạc nhiên nhìn nữ nhân cao quý ưu nhã trước mắt, tựa như một đạo ánh sáng bao phủ toàn bộ trúc phòng, bọn họ cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy, giở tay nhấc chân liền có một cỗ thiên nhiên quý khí, thế nhưng nàng cũng không giống như quan gia thiên kim vênh váo hung hăng, khéo mắt khinh thường người những người nghèo khó mà giống như bọn họ cùng những người cấp bậc như nhau, đôi mắt của nàng trong trẻo sạch sẽ, thời điểm nhìn bọn họ, thật giống như có ánh mặt trời chiếu sáng lên người họ.

"Tiếu đại tự mình đem bán cho ta, từ nay về sau nàng là người của ta, cùng Triệu gia không quan hệ."

Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm mở miệng, con ngươi ẩn chứa sự bén nhọn như ngọn núi, ánh mắt thanh triệt trong suốt, nhận được cái nhìn lão nhân tim bắt đầu đập mạnh, nghiêm túc nhìn Mộc Thanh Dao: "Ngươi sẽ để cho nàng làm cái gì đấy?"

"Làm cho nàng sinh liền sinh, làm cho nàng tử liền tử, nhưng có chuyện không nên làm ta sẽ không để cho nàng làm."

Mộc Thanh Dao cam đoan, nàng muôn là tuyệt đối trung thành, thế nhưng nàng cũng sẽ không để cho tiểu đại làm chuyện không nên làm, phụ thân của nàng mặc dù nghèo khó đến mức đi toàn bộ thế giới, cũng không cho nữ nhi tự mình rơi yên hoa, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không để cho Tiếu Đại làm những chuyện đó.

"Tốt, từ nay về sau nàng là người của ngươi, " lão nhân trầm ổn gật đầu, run rẩy suy nghĩ, đứng dậy hướng Mộc Thanh Dao dập đầu, muốn cảm tạ nàng đã chưa chấp tiểu đại, chí ít nàng sẽ không lưu lạc đến nơi không sạch sẽ,

đây là đều duy nhất hắn vì nàng làm, trước mắt theo nữ nhân này, hắn tin tưởng so với theo bọn họ sẽ tốt hơn.

Mộc Thanh Dao thoa mân gật đầu, xem ra lão nhân này rất khôn khéo, trước đây không hề là làm tiêu cục, tâm tư cẩn mật, hắn nhất định nghĩ tới điểm này, Tiểu Đại theo nàng sẽ dễ chịu hơn so với việc lưu lạc đến thanh lâu kỹ viện, tuy rằng hiện tại nàng chưa đi tới chỗ đó, nhưng không thể bảo đảm sau này nàng ko đến đó, hiện tại nàng tự mình đem bán, nhiều nhất chỉ là một nô tỳ, nô tỳ cũng có tôn nghiêm.

Minh Thành nãy giờ vẫn đứng không nói lời nào, nay nghe nói tý tỡ đem bán mình, nước mắt đã lung tròng, không đồng ý lắc đầu.

"Tý tỡ, ngươi tại sao có thể làm như vậy? Minh Thành chỉ muốn cùng tý tỡ ở chung một chỗ."

Q.1 - Chương 31: Thú Khách

"Minh Thành ngoan, sau này tỷ tỷ không có ở đây, ngươi chính là trụ cột trong nhà, chiêu cõi tốt phụ thân cùng muội muội, tỷ tỷ an tâm," Tiếu Đại vươn tay ôm chầm thân thể Đại đệ, nhìn Minh Thành cả người gầy yếu, nàng cảm thấy quyết định của mình là đúng, nàng bán một mình, mà cứu được cả nhà, hơn nữa nàng không hối hận đi theo tiểu thư.

Trong phòng người đang nói chuyện, ngoài cửa phòng trúc vang lên giọng nói: "Tiểu thư, đồ mua được rồi?"

Mộc Thanh Dao nhìn phía Mai Tâm, Mai Tâm đang rất nhanh chạy đến trước cửa, tiếp nhận một túi bánh bao lớn trong tay mã xa phu, đặt lên bàn, nhìn hai tiểu hài tử kia, chỉ thấy bọn họ tham lam nhìn chằm chằm vào túi bánh bao nóng, Mai Tâm liền bắt chuyện bọn họ.

"Mau tới đây ăn bánh bao đi."

Hai tiểu hài tử nuốt một ngụm nước bọt, lại bất chấp cái gì là lễ phép, vọt tới bên bàn cầm lấy bánh bao liền ăn, Mai Tâm sợ bọn họ ngẹn, nên ở một bên chiêu cõi họ, liên thanh dặn dò: "Chậm một chút, chậm một chút."

Minh Thành vừa nhìn hành động của hai đệ muội, tức giận đi tới, ba một tiếng đánh Đại đệ bạt tai, hung hăng răn dạy: "Các ngươi chỉ có biết ăn thôi, đây chính là tiền mà tỷ tỷ đã bán mình, ăn mấy đồ này các ngươi sẽ không còn có tỷ tỷ."

Tiểu hài tử đầu tiên là bị dọa, sau đó phục hồi tinh thần, oa một tiếng khóc lên, ném bánh bao chạy đến bên cạnh tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, không nê, không nê, chúng ta muốn tỷ tỷ."

Mộc Thanh Dao nhìn trước mắt một màn, chỉ cảm thấy cổ họng có chút nghẹn, lúc này nàng thật giống như đại phôi đản thập ác không thể tha, bất quá nàng không thích người không làm mà hưởng, muốn đạt được điều gì tất nhiên phải nỗ lực, Tiếu Đại muốn cho người nhà cuộc sống an nhàn, sẽ tự mình nỗ lực rất lớn.

"Câm miệng" lão nhân nằm ở trên giường, ho khan, lạnh lùng mệnh lệnh

mấy đứa bé, này còn thể thông gì.

Trong trúc phòng thoáng cái an tĩnh lại, lão nhân nhìn Mộc Thanh Dao, trong con ngươi áy náy, xả ra vẻ vô lực tươi cười: "Cho ngươi chê cười."

Mộc Thanh Dao không nói gì, nhìn lão nhân cùng Minh Thành: "tỷ tỷ của các ngươi là người vĩ đại, đáng cho các ngươi kiêu ngạo, hơn nữa nàng không phải giống như nô tỳ, giống như nô tỳ chỉ trị giá mươi lượng bạc, ngươi có biết tiểu đại bán bao nhiêu tiền không?"

Nàng tiếng nói lành lạnh vang lên, lão nhân mở to hai mắt lượng chước tia sáng chói mắt, môi khẽ run, Mộc Thanh Dao nhìn lão nhân, gắng từng chữ mở miệng: "Hai nghìn hai, trên đời này bao nhiêu người không học hành không danh tiếng mà được giá trị hai nghìn hai như nàng, vì thế Minh Thành, nếu muốn làm cho tỷ tỷ đi được an tâm, hãy làm nam tử hán chiếu cố người nhà tự thân lập nghiệp đi."

Mộc Thanh Dao nói xong, trong trúc phòng mọi người ngây dại, tựa như nghe được tiếng sét trong đêm giáng xuống, tỷ tỷ bán giá hai nghìn hai, trời ạ, tỷ tỷ đâu phải đi làm nô tỳ, nàng là đi tìm hạnh phúc, nếu như làm nô tỳ, chỉ trị giá năm lượng bạc a, tỷ tỷ giá trị đến hai nghìn hai, đây chính là một con số trên trời, lão nhân kích động một chữ cũng nói không nên lời.

Mộc Thanh Dao quét mắt mọi người liếc một cái, hiển nhiên tất cả mọi người đều tán đồng chuyện này, như vậy nàng cũng không cần phải lưu lại, xoay người dặn dò Mai Tâm: "Lấy năm mươi lượng bạc đưa cho Tiểu Đại, làm cho nàng đi mời một đại phu, mặt khác đưa đệ muội các nàng hai bộ y phục tốt."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm cung kính gật đầu, lấy ra trên người năm mươi lượng bạc, giao cho Tiểu Đại, Tiểu Đại xoay người giao cho Minh Thành giữ trên tay.

"Tiểu Đại, số bạc còn lại ngày mai đến mộc phủ lấy đi, chúng ta đi trở về."

Mộc Thanh Dao nói xong cùng lão nhân trên giường chào hỏi, xoay người ra khỏi trúc phòng, trong phòng lão nhân gấp gáp phân phó Tiểu Đại: "Mau tiễn tiểu thư nhà ngươi ra khỏi Tây Giao đi."

"Dạ, phụ thân, " Tiểu Đại lĩnh mệnh đi tới, Tây Giao cái chỗ này, ngư long hỗn tạp, toàn bộ rất bất an, tiểu thư thế nhưng là người tốt, vạn không thể để

cho nàng gặp phải chuyện gì nguy hiểm, Tiếu Đại cuối cùng cũng gặp phải quý nhân.

Ở trúc phòng, Minh Thành nhìn bạc trong tay, hắn lúc nào mà thấy qua nhiều như vậy tiền a.

"Phụ thân, ngươi xem?"

Lão nhân trên mặt hiện lên sáng bóng, nở nụ cười: "Minh thành, tỷ tỷ ngươi gặp phải quý nhân, ta cuối cùng cũng yên tâm, nàng là đi hạnh phúc, chúng ta không nên lo lắng."

"Dạ, phụ thân."

Trên xe ngựa, Mộc Thanh Dao dặn dò Tiếu Đại: "Ngày mai ngươi chó kinh động người trong phủ, số bạc còn lại đến nhận trong tay Mai Tâm là được."

"Tuân lệnh. tiếu thư, kỳ thực ta có thể?" Tiếu đại muốn nói, nàng không cần nhiều bạc như vậy, có thể ít một chút, trong nhà mọi người không cần nhiều bạc, thế nhưng Mộc Thanh Dao nhắc tay ngăn trở nàng, thần tình lăng nhiên mở miệng: "Tiếu đại, đây là tiền ngươi bán mình, ngươi cầm về, cho bọn hắn một lần nữa đặt mua một nơi ở, mặt khác ngươi mua cho Đại đệ một cửa hàng, kinh doanh nhỏ để sinh sống, như vậy, nhà các ngươi cũng sẽ không khổ sở, sau này ngươi liền không cần lo lắng."

"Dạ, tiếu thư."

Tiếu Đại nghẹn ngào, nàng luôn luôn cao ngạo, thế nhưng giờ khắc này nàng thầm nghĩ bò phục bên chân tiếu thư, nói với nàng, cả đời này mạng của nàng chính là của tiếu thư, cho nàng làm trâu làm ngựa, lên núi đào xuống biển lửa, Tiếu Đại sẽ không chối từ.

Mộc Thanh Dao không nói gì, xe ngựa hướng một đường chạy đi, đã đến chỗ hoa nhai rượu ngon, đặc mùi son phấn hương vị bay vào, Mộc Thanh Dao cau mài lại một chút, dựa vào mềm trường kỷ, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, Tiếu Đại bên người thân hình khẽ động, cảnh giới mở miệng.

"Tiếu thư, có người? Các ngươi coi chừng một chút?"

Mộc Thanh Dao sắc bén mở mắt ra, vành tai giật một chút, nàng cũng cảm nhận được không khí giết chóc dày đặc, trong cái sâu u vô biên của sát khí, là ai?

Mai Tâm bên cạnh khẩn trương vươn tay túm chặt y phục của nàng, thanh âm khẽ run: "Tiểu thư?"

Mộc Thanh Dao bình tĩnh mở miệng: "Không có việc gì, người chó khẩn trương," trấn an quá Mai Tâm, quay đầu mệnh lệnh Tiểu Đại: "Lai giả bất thiện, chúng ta cần thận ứng phó, người này khí lưu âm hàn, xem ra thân thủ bất phàm."

"Dạ, tiểu thư?"

Trong mã xa hai nữ tử hết sức chăm chú, chú ý động tĩnh quanh mình, lái xe mã xa phu cũng không biết nguy hiểm, vẫn bình yên tự đắc lái xe ngựa hoa lệ, đột nhiên tiếng phi tiêu hiện lên, Tiểu Đại thân thể khẽ động, vươn tay nhô lên cao tiếp được cây phi tiêu, có thể làm mã xa phu thoát khỏi cái chết, thế nhưng hắn sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai tay buông lỏng dây cương, xe ngựa không khống chế được ở trên đường cái đấu đá lung tung...

Tiểu Đại một chưởng đánh về phía mã xa phu kia trầm ổn mệnh lệnh: "giữ tốt xe ngựa?"

"Dạ" mã xa phu phục hồi tinh thần, rất nhanh động thủ kéo dây cương, lúc này, đột ngột giữa không trung phóng ra mấy người mặc hắc y, đằng đằng sát khí, sáng loáng bảo kiếm thăng bằng hướng bên trong xe ngựa đâm tới, tiểu đại thân hình khẽ động, né xa ra, trong tay một bả nhuyễn kiếm, ngân quang chớp ánh sáng, nhanh như tia chớp, trực tiếp nghênh đón, cùng mấy người hắc y nhân đánh nhau, trong lúc nhất thời chỉ nghe được âm thanh bén nhọn, bảo kiếm xẹt qua, như bông qua trên đường phố, người người cảm thấy bất an, tiếng thét chói tai không ngừng, rất nhiều người chạy vào hoa lâu, đứng ở bên trong cửa xem kịch vui...

Mộc Thanh Dao nhấc lên rèm vải nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy tiểu đại thân thể gầy yếu ở giữa những hắc y nhân to cao mã đại, như một chiếc thuyền lá cô độc, ra sức tác chiến, bởi vì thân thủ nhanh nhẹn, trong nhất thời đại hán cũng không làm gì được nàng, thế nhưng trong thời gian ngắn sẽ gặp khó khăn.

Mộc Thanh Dao ánh mắt lăng hàn như lợi kiếm, thân hình vừa động, lau

người ra, phiêu dật như cánh bướm, tinh tế dị thường, bên trong xe ngựa Mai Tâm thắt thanh kêu lên sợ hãi: "Tiểu thư?"

Q.1 - Chương 32: Hữu Duyên Tái Tụ

Trường lăng phiên tiêm, phát phói thành hoa, từ không trung chậm rãi rơi, giống như hoa quỳnh nở rộ dưới bóng đêm, mị hoặc lòng người, nhưng mang theo băng lãnh sát khí, bên cạnh hoa lâu, dạ khách cùng nữ nhân đều nhìn ngây người dại mắt, thật lâu vẫn không thu tầm mắt trở về.

Ngay cả kia mấy người hán tử áo đen cũng bị kinh ngạc, ngực cứng lại, giống như trúng phải ánh chớp, bị trường lăng cuốn cuộn lấy một người, ném giữa không trung, vừa chuyển một cái, đã ném ra xa hơn cả mét, phát ra thanh âm ùm một tiếng vang lên, những người áo đen kia chợt tỉnh táo lại, song song lui ra phía sau một bước, làm thành một vòng khép kín, cảnh giới nhìn chằm chằm hai nữ tử trong sân.

"Lên" một người hắc y nhân thủ lĩnh dẫn đầu, lên tiếng phân phó, vài người được mệnh lệnh, không dám chần chờ, rất nhanh theo tú diệu đánh bọc qua đây, giơ kiếm đánh về hai nữ tử trong vòng...

Đúng lúc này, chợt nghe một đạo thanh âm lạnh lùng: "Dừng tay, dưới ban ngày ban mặt, dám khi dễ nữ lưu yêu đuối, đồ đáng chết."

Theo thanh âm vừa rơi xuống, giữa không trung nhảy ra hai đạo nhân ảnh, nhất bạch tối sầm, nhanh nhẹn tới, thân hình nhanh như phi yến, nhảy vào liền rơi xuống trước mặt Mộc Thanh Dao cùng Tiểu Đại, nghiêm nghị giận dữ chỉ vào một đám hắc y nhân đối diện, quanh thân phóng đằng, khí thế khiếp người.

Mộc Thanh Dao xoay người lại quét mắt liếc Tiểu Đại một cái, thấy nàng không có gì trả ngại, mới quay đầu nhìn người mới xuất hiện, tuy rằng thấy không rõ chính diện, nhưng thân thủ ngọc thụ lâm phong, làm cho nàng có chút quen thuộc, một luồng mùi thơm kéo tới, làm cho nàng chợt minh bạch, nam nhân vừa xuất hiện, đúng là người ngày ấy cùng nàng đồng loạt ra tay cứu Tiểu Đại, hình như kêu La Dương, bất quá tựa hồ là một tên giả, Mộc Thanh Dao đam nhiên nhìn bóng lưng của bọn họ.

Chỉ thấy La Dương thân thể khẽ động, liền chạy nhanh hướng hắc y nhân, trong tay chiết phiến mang theo sắc bén kinh phong, nhiều chiêu trí mạng

công về phía mây người kia, chỉ trong nháy mắt, vài người liền ngã trái ngã phải bị đánh bay ra ngoài, lập tức sắc mặt đại biến, biết gấp kẻ lợi hại, dừng lại không dám đánh tiếp, rất nhanh nhìn nhau, nhanh chóng thoát ra rồi bỏ chạy.

Trên đường Hoa Nhai, vân quyến phong khinh, không vết tích lưu lại, một số người bắt đầu khởi động, rất nhanh thân thiện đứng lên, tú bà đi tới trước cửa thét to chào hỏi, có vài nữ tử trông cửa nhìn tuấn mĩ nam tử, dĩ nhiên thật lâu không muộn rời đi.

Dưới ánh mặt trời, nam tử quần áo gấm bạch y, tôn quý bất phàm, tay cầm sa quyền chiết phiến, một thân phong lưu phóng khoáng, chậm rãi đi tới phía trước Mộc Thanh Dao, ôm quyền bắt chuyện.

"Thật là trùng hợp."

"Là trùng hợp hay dụng tâm kín đáo liền không biết được rồi," Mộc Thanh Dao đạm nhiên mở miệng, mặc kệ thế nào, người ta cứu các nàng cũng là thật, mặc dù không có hán, các nàng cũng xác định có thể đối phó mây người kia, nhưng hình như người ta vẫn khăng khăng cứu: "Tạ ơn La công tử xuất thủ cứu giúp."

"Mộc tiểu thư quá khách khí, có thể cứu mộc tiểu thư là vinh hạnh của tại hạ."

La Dương thanh âm tiếng nói thanh nhuận, mang theo từ tính đặc biệt, con ngươi đen nhánh mị hoặc lòng người của hắn toát ra một tia lửa nóng bỏng, bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao, thế nhân đều nói mộc tam tiểu thư là háo sắc nữ nhân, nhưng hắn tuy rằng chỉ thấy quá nữ nhân này hai lần, nhưng biết nàng là viên minh châu sáng chói, cất giấu quang mang, không để xuống thì thôi, vừa để xuống sẽ làm thế nhân chú mục, nữ nhân trí tuệ phi phàm như vậy, thế nào lại là háo sắc đâu, buồn cười đến cực điểm...

"Hôm nay đến đây, sau khi từ biệt, hữu duyên tái tụ," Mộc Thanh Dao cao giọng mở miệng, nơi đây không thích hợp ở lâu, vẫn là ly khai quan trọng hơn, có lời gì sau này hãy nói đi.

"Mộc tiểu thư đi hảo."

La Dương thật không có ngăn cản nàng rời đi, ôm quyền nhìn theo nàng lên xe ngựa, Tiểu Đại cũng nhảy lên, mã xa phu ngậm miệng ở nơi này, đã khôi

phục trấn tĩnh, vội vàng đánh xe ngựa ly khai.

Phía sau, La Dương con ngươi ánh sáng thay đổi, khóc mồi hiện lên vẻ tình thế bắt buộc, Mộc Thanh Dao, chúng ta sẽ có duyên!

Thủ hạ vẻ mặt cẩn thận nhìn chủ tử: "Chủ tử, chúng ta đi."

Hai người rất nhanh biến mất trên đường Hoa nhai, mấy nữ tử trăng hoa phiền muộn nhìn đầu đường vắng vẻ...

Mộc phủ, trong Thanh viện, Mai Tâm khẩn trương đánh giá Mộc Thanh Dao: "Tiểu thư, vừa rồi người không sao chứ."

Lục nhi cùng Tiểu Liên dừng lại tập trung nhìn lên để biết chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt khó coi: "Không nghĩ tới nhà nha đầu kia dĩ nhiên ở cái loại địa phương đó? Nếu như làm hại tiểu thư có chuyện gì không hay xảy ra, nhìn nàng thế nào giao phó?"

Ba giờ nha đầu thực sự là vừa kinh vừa sợ, hiện tại tiểu thư cũng không phải là đơn thuần là tiểu thư, nàng thời gian tới là hoàng hậu, quốc mẫu của Huyền quốc, tại sao có thể xảy ra chút nào ngoài ý muốn được?

"Được rồi, các ngươi đừng lo lắng, chuyện gì cũng không có" Mộc Thanh Dao chính mình ghé vào trường kỷ muốn nghĩ chuyện mới vừa rồi, đến tột cùng là chỗ đó có vấn đề, ba nha đầu giọng nói quấy rầy suy nghĩ của nàng, làm nàng lạnh lùng mở miệng, Mai Tâm các nàng lập tức không dám lên tiếng, nói thêm gì nữa, cẩn thận hầu hạ ở một bên...

Một bên Mai Tâm nhớ tới hai nghìn lượng bạc kia, há miệng không dám lên tiếng dỗ dáng, Mộc Thanh Dao thần sắc đạm nhiên hỏi.

"Làm sao vậy?"

"Tiểu thư, kia hai nghìn lượng bạc?"

Lời này nhắc tới, Mộc Thanh Dao lập tức đem mạch suy nghĩ dời đi qua đây, bàn tay xinh đẹp vỗ đầu một cái, nhẹ nhàng thấp giọng: "Xem ta nè, đã quên chuyện quan trọng hơn, " ngược mắt quét nhìn ba nha đầu liếc một cái, nhẹ giọng hỏi: "Trong trường phòng có thể chi bao nhiêu tiền a?"

"Hồi tiểu thư, một lần chỉ có thể chi năm trăm lượng?"

Tiêu Đại công phu sư tử ngoạm, tiểu thư dĩ nhiên đáp ứng một lần cho nàng hai nghìn lượng bạc, thế nhưng trong phủ căn bản chi không ra nhiều tiền như vậy, bây giờ nên làm gì a? Tam nha đầu đều có chút bận tâm, Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe ra một chút, kỳ thực sau khi tiểu đại nói xong nàng liền tính toán một phen, không sai biệt lắm với số này mới đáp ứng.

"Lục nhi, ngươi đi chỗ Trung thúc chi cho ta năm trăm lượng bạc qua đây, mặt khác, Mai Tâm đem đồ trang sức cùng y phục của ta tất cả đều đem ra hiệu cầm đồ đổi lấy bạc đi."

"Tiểu thư?" Ba nha đầu sắc mặt đều thay đổi, tiểu thư làm cái gì vậy, đem này đồ trang sức đi cầm, còn có y phục hoa lệ, đồ trang sức cùng y phục tuy rằng quý báu, nhưng bắt đi hiệu cầm đồ giá trị không được nhiều bạc như vậy, có thể thu hồi hơn một nửa là tốt lắm rồi, tiểu thư dĩ nhiên vì mua một nha đầu đem tất cả đồ trang sức cùng y phục đi bán, nếu như bị lão gia biết, không lột da ba nha đầu các nàng mới lạ, nghĩ đến đây, Mai Tâm da đầu tê dại.

"Tiểu thư, không cần, nếu như bị lão gia biết, chúng ta đã có thể bị phạt?"

Mai Tâm tiếng nói vừa dứt, Mộc Thanh Dao theo trên trường kỷ xoay người ngồi dậy, âm trầm sâm trùng mắt Mai Tâm, sợ đến nàng một chữ cũng không dám nói, cẩn thận mở miệng: "Tiểu thư, ta, ta?"

Ta nửa ngày cũng không thoát ra lời, không dám nói thêm một chữ nào nữa, Mộc Thanh Dao nhìn các nàng sơ hãi, thần sắc mới hòa hoãn một ít, lanh đạm cảnh cáo Mai Tâm.

"Mai Tâm, ngươi là nha đầu của ta, sau này lại hoài nghi lời của ta, ta liền đem ngươi đuổi ra ngoài."

"Dạ, tiểu thư, " ba nha đầu song song lên tiếng trả lời, cũng không dám nữa nhiều lời một chữ, Mộc Thanh Dao phát tay: "Đi làm việc đi."

"Dạ, tiểu thư, " Mai Tâm cùng Lục nhi phân công nhau hành động, Tiểu Liên ở lại trong phòng hầu hạ nàng, mắt thấy Mai Tâm đem đồ trang sức cùng y phục đóng gói tốt, sẽ xuất môn, Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm phân phó: "Mai Tâm, ngươi đổi trang phục một chút, cứ như vậy đến hiệu cầm đồ, người khác thấy được, còn tưởng là Mộc gia muốn xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ đại loạn."

"Nha, ta đã quên, " Mai Tâm tán thành gật đầu, xoay người lại đối với mình chỉnh đốn lại một phen, vừa nhìn giống như một vị phụ nhân, mới mang bao quần áo theo cửa hông tây bắc đi ra.

Mai Tâm cùng Lục nhi đi ra ngoài làm việc, Mộc Thanh Dao lại nằm úp sấp trên trường kỷ mềm tự hỏi chuyện thích khách vừa rồi, thích khách kia rõ ràng là biết nàng, trực tiếp vây trở ngại xe ngựa các nàng, bất quá tựa hồ không có ý định hạ thủ, giống như là đang thử, là ai muốn thử nàng đây?

Sau giờ ngọ dương quang theo thanh trúc phóng xuồng quang ảnh loang lổ, tà tà chiếu vào mành gấm màu hồng nhạt, trong phòng phát ra yên tĩnh, Tiêu Liên dùng quạt lông nhẹ nhàng quạt gió cho Mộc Thanh Dao, tiểu thư lúc đầu mắt còn mở con ngươi đang suy nghĩ chuyện, chậm rãi nhắm mắt lại tựa hồ đang ngủ, lông mi dài buông xuồng như bóng râm, cả khuôn mặt mang nét bình thường đậm đặc, hết sức tương hòa cùng da thịt ôn nhu, khéo môi mang vẻ cười, thật giống như trẻ con mới sinh thật thuần khiết, Tiêu Liên nhìn ngây người...

Hành lang ngoại vang lên tiếng bước chân, kèm theo là một đạo thanh thúy giọng nói: "Tiêu Liên tỷ tỷ, đại tiểu thư muốn gặp tiểu thư?"

Q.1 - Chương 33: Tỷ Muội Tâm Sự

Tiểu Liên phục hồi lại tinh thần, chặn trước vài bước, muốn cự tuyệt tiểu nha đầu, ai biết nàng vừa mới đi tới cửa, liền nghe được bên trong truyền đến thanh âm lười nhác: "Tiểu Liên, để cho nàng đi vào đi."

"Dạ, tiểu thư, " Tiểu Liên sợ run một chút lên tiếng trả lời, quay đầu phân phó tiểu nha đầu bên ngoài: "Làm cho đại tiểu thư vào đi."

"Dạ, Tiểu Liên tỷ tỷ, " nói xong tiếng bước chân vang lên, tiểu nha đầu đi xa, Tiểu Liên mới đi vào nội thất, thấy tiểu thư đã mở mắt ra, ánh mắt đen yêu ớt giống như quả nho ánh lên sáng bóng, khoe môi hiện lên vẻ tiểu ý, đang ngồi ở mềm trường kỷ nhìn nàng: "Nóng quá a, Tiểu Liên, thật không biết các ngươi mùa hè như thế nào trôi qua?"

"Tiểu thư, đến, ta giúp ngươi quạt, " Tiểu Liên kỳ quái nhìn tiểu thư liếc mắt một cái, nàng lời này có ý tứ a, cái gì gọi là các ngươi a? Đang muốn hỏi một chút, thì bức rèm che vang lên một tiếng, rất xa liền truyền đến tiếng cười của đại tiểu thư, còn chưa thấy người thì đã nghe giọng nói.

"Tam muội a, đại tỷ tới thăm ngươi? Không có quấy rầy đến ngươi chứ."

Điều nói vừa dứt, người đã chuyển quá bình phong, đứng ở trước mắt nàng, chỉ thấy Mộc Thanh Châu mặc một kiện quần dài quảng lăng đoàn tụ, tóc đen vẫn lên thật cao, trâm vàng cài trên đầu run rẩy lay động, đặc biệt xinh đẹp, cả người mặt mày hồng hào, vui sướng, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao, nhiệt tình vô cùng, tiến mau hai bước, ngồi vào đối diện với nàng, tiểu ý dịu dàng nhìn nàng.

Mộc Thanh Dao trong lòng hờ lạnh, đến đều đến, hà tất hỏi nhiều, thật không biết nữ nhân này vì sao cao hứng thành như vậy, không phải tiến cung làm phi tử sao? Không, hắn cũng chỉ là một tú nữ, chỉ có hoàng thượng từ phong, mới là phi tử, như vậy cũng có thể cao hứng hả? Quay đầu phân phó Tiểu Liên đứng bên cạnh đang cầm cây quạt: "Đi lấy cho đại tiểu thư một chén trà, hôm nay trời rất nóng, làm khó nàng?"

Ngữ khí ôn hoà, nếu như là trước đây Mộc Thanh Châu nhất định sẽ nhìn chăm chăm nàng lớn giọng àm ĩ, nhưng hiện tại nàng không hờn không giận, vẻ mặt tiểu ý quét mắt liếc Bảo Tranh phía sau một cái, Bảo Tranh lập tức

nhu thuận mở miệng: "Tiểu Liên tỷ tỷ, không cần làm phiền ngươi, vẫn là ta tự đi lấy" nói xong lấy tay đưa một hộp gấm giao cho Mộc Thanh Châu, động tác linh hoạt nhanh nhẹn quay lại châm trà cho hai vị tiểu thư, Tiểu Liên trợn trăng mắt một chút, chủ tử hai người này thật là thực tế, trước đây thường xuyên khi dễ người trong Thanh viện các nàng, hiện tại mắt thấy tiểu thư sắp làm hoàng hậu nương nương, lập tức thái độ liền thay đổi, thực sự là đổi trá.

Mộc Thanh Châu cũng không để ý tới cử chỉ quái dị của hai chủ tử Mộc Thanh Dao, mặt mày rạng rỡ mở hộp gấm trong tay.

"Tam muội, trước đây tỷ tỷ làm việc quá lỗ mảng, tam muội ngàn vạn đừng tính toán, đây là bộ đồ trang sức tỷ tỷ thích nhất, trâm phượng cài đầu, nay đưa cho tam muội ngắm nhìn."

Một ngum một tiếng tam muội, đừng nói chuyện thân mật thế, Tiểu Liên nghe xong muốn ói, Mộc Thanh Dao cũng muốn ói, bất quá không biểu hiện ra ngoài, ánh mắt dời về phía hộp gấm, trong cái hộp kia có một phượng trâm hoa lệ, ánh vàng sáng chói, khéo léo tinh xảo bất phàm, vừa nhìn cũng biết là đồ tốt, đồ đưa tới cửa, không phải trăng đơn thuần, còn không biết Mai Tâm đi cầm mấy thứ kia có đủ hai nghìn hai không? Nếu đại tiểu thư này hùng hồn, nàng làm như cố mà nhận lấy đi.

"Đại tiểu thư có lòng."

Mộc Thanh Dao nhận xong đẻ ở một bên ký trà, Mộc Thanh Châu vừa nhìn nàng tiếp nhận lễ vật của nàng, trên mặt sớm cười thành một đóa hoa, nàng chỉ cần Mộc Thanh Dao không so đo chuyện trước kia, có thể nào mất hứng, muội muội là hoàng hậu nương nương, chỉ cần nàng không nhớ kỹ sự tình trước kia của nàng, vậy khi tiến cung mới có thể trở thành danh phù kỳ thực phi tử, tuy rằng đáy lòng có chút không cam lòng, nhưng muội muội nhà mình làm hoàng hậu, so với người khác làm hoàng hậu vẫn tốt hơn.

Bảo Tranh rót nước trà bung túi, trước dâng một chén cho tam tiểu thư, lại cho tiểu thư nhà mình một chén, sau đó an phận đứng ở một bên.

Cái chủ nhân dạng gì sẽ nuôi ra cái nô tài dạng đó, lời này một điểm không giả, Bảo Tranh nha đầu kia cùng chủ tử của nàng thực dụng như nhau, chỉ là tâm tư quý kế của các nàng ở trong cung tốt nhất ít một chút, nếu không chỉ sợ sẽ trở thành bia đỡ đạn, đến lúc đó, cô muội muội này của nàng cũng không giúp được các nàng.

"Tam muội, sau này chúng ta đều sống ở trong cung, tỷ muội nhà mình muốn ở đó thì phải chiếu cố lẫn nhau, nếu như chúng ta thật có cơ hội hầu hạ hoàng thượng, các tỷ tỷ nhất định nhớ kỹ lòng tốt của muội muội."

Mộc Thanh Châu gương mặt ửng đỏ nhìn Mộc Thanh Dao, hai mắt chiếu sáng, vừa nghĩ tới cái nam nhân tuấn mỹ cao cao tại thượng, trong lòng của nàng liền có nai con nhảy loạn, hận không thể lập tức tiến cung đi phụng dưỡng hoàng thượng.

Mộc Thanh Dao mắt lạnh nhìn ngốc nữ nhân ánh mắt say mê, xem ra danh hiệu lúc trước của nàng hẳn là nên tặng cho mộc đại tiểu thư, nàng thực sự là quá thích nằm mơ, hoàng thượng không phải đồ háo sắc, nếu như hắn thầm nghĩ tìm mỹ nhân, chỉ sợ cũng không tới phiên nàng, mà hai người các nàng so với nàng càng đáng thương hơn, là công cụ thái hậu lấy để đối phó hoàng thượng, mà hoàng thượng thì lấy nàng để đối phó thái hậu, cho nên nói Tam tỷ muội các nàng con đường sau này rất khó đi, nhất định phải thận trọng, đi sai một nước cờ, chỉ sợ mệnh của mình cũng không giữ được.

Bất quá bây giờ nàng nói, mộc đại tiểu thư cũng không hiểu, vì thế hà tất nói, làm cho nàng nằm mơ đi thôi, còn có thể vui vẻ một chút.

"Đại tiểu thư, ta đã mệt mỏi."

Mộc Thanh Dao trực tiếp nhắm mắt lại, nhẹ giọng mở miệng, Mộc Thanh Châu lập tức cười tủm tỉm gật đầu, đứng dậy: "Kia muội muội nghỉ ngơi, đừng mệt nhọc, tỷ tỷ đi về trước."

"Tiểu Liên, tiễn khách."

Trên bàn, trà vừa mới dâng lên, nhiệt khí như lượn lờ quay về, mộc đại tiểu thư một ngụm trà cũng không uống, liền đi.

Tiểu Liên đi tiễn xong Mộc Thanh Châu chủ tớ hai người, sắc mặt khó coi đi tới, tức giận bất bình mở miệng: "Đại tiểu thư thật ghê tởm, trước đây khi đế chúng ta như vậy, hiện tại tiểu thư muốn vào cung làm hoàng hậu nương nương, lập tức qua đây vượt mông ngựa, còn có Bảo Tranh kia, bình thường chúng ta đều bị nàng đánh, bây giờ nàng làm như ngoan ngoãn, càng nghĩ càng giận."

"Được rồi, đừng tức giận, cùng loại người như vậy tức giận có cái gì tốt,

chẳng lẽ ngươi bị chó cắn, còn có thể cắn trở lại sao."

Mộc Thanh Dao lên tiếng, Tiếu Liên không nói cái gì nữa, ngẫm lại lý lẽ này, vừa nghe tiểu thư nói mệt mỏi, vậy ngủ tiếp một chút đi.

"Tiểu thư, ngươi vừa nói mệt mỏi, vậy ngủ tiếp một chút đi."

Mộc Thanh Dao mở con ngươi nhìn Tiếu Liên: "Chỉ sợ là ngủ không được, nàng có dự cảm, mộc đại tiểu thư xuất thủ thì mộc nhị tiểu thư không có khả năng không động tĩnh a, mộc nhị tiểu thư tựa hồ so với mộc đại tiểu thư có một chút tâm kế, chỉ sợ sẽ không làm người rót ở phía sau.

"Vì sao?" Tiếu Liên kỳ quái truy vấn, Mộc Thanh Dao không trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng nói của tiểu nha đầu: "Tiếu Liên tỷ tỷ, nhị tiểu thư đã tới."

"A, " Tiếu Liên trong tròng mắt tràn đầy kính nể: "Tiểu thư, ngươi thật lợi hại, dĩ nhiên đoán được nhị tiểu thư muốn qua đây, như vậy có muốn gấp hay không?"

Mộc Thanh Dao khéo môi hiện lên tiểu ý, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng, đương nhiên gấp, có người tặng lễ qua đây, không có đạo lý không gấp a, phất phất tay, lại ngồi dậy: "Để cho nàng đi vào đi."

"Dạ, tiểu thư, " Tiếu Liên khẽ cúi thân thể xuống một chút, đi tới cửa phân phó: "Đi đem nhị tiểu thư mời vào đi."

"Dạ, Tiểu Liên tỷ tỷ, " tiểu nha đầu lĩnh mệnh đi mời nhị tiểu thư, trong phòng, Mộc Thanh Dao chỉ hộp gấm trên bàn phân phó: "Đem hộp này cất lại đi."

Tiểu Liên vừa mới đem đồ vật cất lại, mộc nhị tiểu thư đã đi đến, bức rèm che lay động, thơm ngát thoảng qua, nhị tiểu thư mảnh khảnh thân ảnh liền đi đến, Tiếu Liên cười chào hỏi: "Nhị tiểu thư tới?"

Thanh viện nha đầu các nàng cùng nhị tiểu thư quan hệ không tệ...

Mộc Thanh Hương thái độ làm người so với mộc đại tiểu thư tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa rất ôn hòa, trong phủ hạ nhân đối với nàng đều không có oán hận câu gì, đi đến chỗ nào đều được người tôn kính.

"Tam muội, ngươi đang ngủ trưa?" Mộc Thanh Hương đứng ở bình phong bên cạnh, so sánh với bình phong hoa lệ, thất sắc không ít, nàng chỉ có thể coi là giai nhân thanh tú, bất quá mộc nhị tiểu thư cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, tài tình cao nhã, đại tiểu thư đều không so sánh kịp, xem ra lão thiên từ trước đến nay đều thật công bình, người có khuôn mặt đẹp, sẽ không có tài hoa hơn người, người có tài hoa sẽ không có vẻ đẹp mắt bên ngoài, mà có tài tình lại có vẻ đẹp bên ngoài thì sẽ bị thiên đố (trời ghen ghét) hông nhan, mệnh sớm phó hoàng tuyền, tựa như nàng?

"Có chuyện gì sao?"

Q.1 - Chương 34: Lời Tiễn Thư Nói Vĩnh Viễn Là Đúng

Mộc Thanh Hương dịu dàng, trong lòng cẩn thận từng li từng tí, đánh giá Mộc Thanh Dao một phen, thấy nàng tâm tình coi như không tệ, mới giãn mài ra, nhẹ giọng mở miệng: "Ta đến xem tam muội."

Mộc Thanh Dao bất động thanh sắc quét mắt Mộc Thanh Hương liếc một cái, nữ nhân này làm việc luôn luôn nhìn sắc mặt người khác, có lẽ là từ nhỏ đến lớn do hoàn cảnh hình thành, thế nhưng quá mức cẩn thận, dễ làm cho người ta nghĩ nàng không làm được việc, đánh lạc hướng người khác, đây là tâm kế ẩn giấu của nàng, mỗi người đều có hai mặt, ai lại ngờ mặt khác của nàng là cẩn thận từng li từng tí như vậy đâu?

"Cám ơn nhiều."

Mộc Thanh Hương nói xong, hướng phía sau nhìn liếc mắt một cái, thiếp thân nha đầu của nàng Tây Vũ rất nhanh dâng một cái hộp, hộp này so với hộp gấm của đại tiểu thư đưa tới, rõ ràng kém một bậc, Mộc Thanh Hương nhận lấy, không có ý tứ, cười cười: "Dao nhi, ngươi biết tỷ tỷ cũng không có vật gì tốt, đây là nương đưa cho ta, một vòng tay san hô, nói trước đây cha đưa cho nàng, hiện tại tặng cho Dao nhi nhìn ngắm."

Mộc Thanh Dao ánh mắt buồn bã đi xuống, không nghĩ tới Mộc Thanh Hương dĩ nhiên đem đồ vật Nhị nương đưa cho nàng lấy ra, đây mới là một lỗ vật trân quý, thế nào lại tùy tiện tặng người đâu, nghĩ đến mẹ con các nàng, hai người ở mộc phủ là thật khó khăn, bằng không cũng sẽ không lấy không ra vật quý gì đó, mà tự mình đem vật tối trân quý tặng người.

"Ngươi lấy về đi, không có việc gì tặng đồ vật làm gì."

Vòng tay san hô này tuy rằng giá trị không được bao nhiêu tiền, nhưng lại có đặc thù ý nghĩa, cho nên nàng không thể tùy tiện lấy đồ của người khác, nàng có nhận cũng không đeo, tối đa sẽ đem đến hiệu cầm đồ.

"Tam muội?"

Không nghĩ tới Mộc Thanh Hương dĩ nhiên nóng nảy, xoay mình đứng lên,

nước mắt lung tròng trong mắt, mặt đỏ bừng, hơn nữa ngày mới nói ra miệng: "Ta biết đại tỷ đem tặng thứ tốt cho tam muội, tam muội có phải hay không chê đồ của ta khó coi, vì thế không muốn thu."

"Ngươi nghĩ gì thế?" Mộc Thanh Dao có chút tức giận, nữ nhân không biết phân biệt này, các nàng hiện tại tặng đồ đơn giản là nịnh bợ nàng, kỳ thực các nàng ba người tiến cung, thời gian tới đều là một mảnh mơ màng, hơn nữa nàng không thể nào ở lại trong cung, lúc này bất quá là kế thích ứng tạm thời thôi, nàng sẽ tìm một biện pháp xuất cung, các nàng tặng đồ cho nàng có ích lợi gì a?

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ."

Mộc Thanh Dao tức giận phất tay, bên cạnh Tiểu Liên nhìn thấy nhị tiểu thư sắc mặt đều trắng, thân thể mảnh khảnh khẽ run, tựa hồ sắp ngất đi, rất sợ nàng thực sự bất tỉnh, vội vàng mở miệng: "Tiểu thư, nếu nhị tiểu thư thành tâm thành ý tặng, liền lưu lại làm vật kỷ niệm đi."

Mộc Thanh Hương vừa nghe Tiểu Liên nói, thần tình lập tức nhẹ nhàng khoan khoái vài phần, ánh mắt hắc bạch phân minh còn lóe nước mắt lung tròng, vẫn không quên nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao bất đắc dĩ hờ lạnh: "Vậy lưu lại đi."

"Tốt, tốt, tam muội ngươi đừng tức, tỷ tỷ đi trước, không quấy rầy ngươi, ngươi ngủ một chút."

Mộc Thanh Hương thở dài một hơi, trên mặt cái lòng lên tiếu ý, một bên gật đầu một bên đi ra ngoài, Tiểu Liên đem nàng tiễn đi ra ngoài, trước cửa, Mộc Thanh Hương thanh âm cuồn cuộn truyền vào: "Tiểu Liên cảm ơn ngươi."

"Không có việc gì, nhị tiểu thư."

Tiểu Liên tiễn xong nhị tiểu thư, đi vào phòng, chỉ thấy tiểu thư sắc mặt lồng lộng sương mỏng, khó coi trùng mắt nhìn nàng, quanh thân lãnh ý, bên trong áp suất khí lạnh quanh mình, hù đến nàng ủm một tiếng quỳ xuống, run như cây sậy mở miệng: "Tiểu thư, nô tỳ đáng chết, vừa rồi không nên lầm miệng, cầu tiểu thư bỏ qua cho nô tỳ lúc này."

Tiểu Liên đang cầu xin tha thứ thì Lục nhi vén rèm từ bên ngoài đi vào, vòng qua bình phong nhìn thấy bên trong Tiểu Liên sắc mặt trắng bệch quỳ trên

mặt đất, luôn miệng cầu xin tha thứ, không biết xảy ra chuyện gì, nàng cũng ùm một tiếng quỳ xuống đến: "Tiểu thư, Tiểu Liên phạm sai làm gì, cầu người bỏ qua cho nàng đi."

Mộc Thanh Dao nhìn hai nha đầu đang quỳ, tâm địa đều rất thiện lương, thái độ làm người đơn thuần, bất quá có đôi khi đơn thuần quá..., đã quên luôn chủ tử mình là ai? Người như vậy làm sao có thể tiến cung, xem ra đến khi nàng tiến cung không thể nào mang theo Lục nhi cùng Tiểu Liên, trong cung cuộc sống căn bản không thích hợp các nàng, các nàng vẫn là ở lại trong mộc phủ sống yên ổn một chút.

"Đứng lên đi, Tiểu Liên, lau nước mắt trên mặt đi."

"Tạ ơn tiểu thư, tạ ơn tiểu thư."

Tiểu Liên đứng lên, Lục nhi cũng theo nàng đứng dậy, vẻ mặt mê man, thời gian ngắn ngủi này, nàng không biết Tiểu Liên làm cái gì sai sự, chọc phải tiểu thư, bất quá nàng cũng không dám hỏi, đợi một lúc đơn độc hỏi Tiểu Liên một chút là được, Mộc Thanh Dao nhìn thấy Lục nhi, nhớ tới chuyện tình giao nàng đi làm: "Thế nào? Ngân phiếu chi ra rồi sao?"

"Ừ, đã chi ra, vốn có thể sớm trở lại, thế nhưng Trung thúc không dám tự ý làm chủ, lại xin chỉ thị của đại phu nhân, vì thế chậm một tí, về sau đại phu nhân đồng ý, Trung thúc mới chi năm trăm lượng cho ta."

"Mộc đại phu nhân thật đúng là một tay che trời a, quản lý mộc phủ còn nhất định phải có nàng đồng ý mới có thể chi ngân lượng," Mộc Thanh Dao sắc mặt âm u hờ lạnh, khó chịu cực kỳ, thật không biết hai mẹ con nàng xưa nay dùng bao nhiêu ngân lượng, người khác tối đa chỉ có thể chi năm trăm lượng, nhưng lại muốn nửa năm không cho phép lĩnh bạc, thực sự là ghê tởm, xem ra nàng làm chủ nhà làm đến đây cũng nên chấm dứt, trước khi tiến cung, nàng nhất định phải hảo hảo khiển trách các nàng một chút, người sợ cái gì liền thành toàn cho nàng cái đó, chắc hẳn nàng sẽ rất thống khổ đi.

Mộc Thanh Dao khéo léo hiện lên nụ cười lạnh lẽo, sắc mặt lạnh lùng, hai nha đầu một chút cử động cũng không dám, tiểu thư thần tình tốt cũng làm cho người ta sợ hãi a.

"Chờ Mai Tâm trở về, đem năm trăm lượng bạc giao cho nàng đi."

"Tuân lệnh, tiểu thư," Lục nhi cung kính lên tiếng trả lời...

Tới buổi tối, Mai Tâm mới vừa về, đem đồ trang sức cùng y phục tất cả đều làm xong, tượng đương lấy ra một đồng ngân phiếu, hai người ghé vào trên bàn đếm một chút, chỉ có một nghìn chín trăm lượng, còn thiếu năm mươi lượng bạc...

"Mai Tâm, còn thiếu năm mươi hai lượng đâu?"

Mai Tâm lông mày nhúng một chút, nhìn chăm chăm tiểu thư, tiểu thư cũng quá tích cực, vốn mua một nô tỳ dùng hai nghìn hai, liền đủ buồn cười, hiện tại thiếu có năm mươi hai lượng, còn nhắc lại, Tiểu Đại nhất định sẽ không tính toán.

"Tiểu thư, còn sai kém sao, chỉ kém năm mươi hai lượng cũng không phải chuyện lớn gì?"

Mai Tâm nói xong, liền cảm giác được trên đỉnh đầu khí lưu lạnh lẽo lùi qua, cẩn thận ngẩng đầu, chống lại mâu quang lạnh như băng của tiểu thư, lập tức không nói một lời cảm thấy nguy to rồi, Mộc Thanh Dao nghiêm túc lên tiếng: "Mai Tâm, đây là tiền Tiểu Đại bán mình, hơn nữa ta đã nói ra hai nghìn hai, liền nói thì phải giữ lời, nói không giữ lời dùng cái gì để đặt chân khắp thiên hạ, nói không giữ lời dùng cái gì giữ uy tín với người ta, còn có thể để làm cho người khác toàn tâm toàn ý đi theo sao?" (TT : quan điểm giống hệt Tôn ca, nên ta nói hai người đúng là tri kỷ * cười nhăn nhở*)

"Tiểu thư, ta sai rồi, người đừng tức giận."

Lần này Mai Tâm học cách biết điều, chỉ cần nàng nhu thuận một tí, tiểu thư cũng sẽ không tức giận như vậy, quả nhiên Mộc Thanh Dao sắc mặt hòa hoãn một ít, bất quá vẫn rất nghiêm túc: "Mai Tâm, ta đã cảnh cáo ngươi nhiều lần, bởi vì ngươi vẫn hâu hạ ta, vì thế cho ngươi cơ hội, đây là một lần cuối cùng, nếu như lại có chuyện như vậy phát sinh, ngươi sẽ không nên theo ta, nhớ kỹ, tiểu thư nói vĩnh viễn là đúng."

"Ta đã biết, tiểu thư? Kia thiếu năm mươi hai lượng làm sao bây giờ đây?"

Mai Tâm đánh lạc hướng trọng tâm câu chuyện, Mộc Thanh Dao nhìn nàng, nha đâu kia theo nàng cũng lạnh lợi rồi, điều này cũng không tệ, sau này ở trong cung lạnh lợi là tốt rồi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Hôm nay Mộc đại tiểu thư có đưa tới cho ta một phượng trâm cài đầu, ngươi đem cái kia cùng nhau đưa cho Tiểu Đại, cũng hơn năm mươi lượng bạc?"

Q.1 - Chương 35: Nơi Chốn Có Huyền Cơ

Bầu trời, nguyệt sắc như ngọc, tả đây đất ngân huy.

Trung đình, hoa và cây cảnh úc thông, chi ảnh sum suê, từng cơn gió nhẹ thổi qua, trong không khí là loãng hương vị.

Bạch ngọc hành lang ở ngoài trên đất trống, lúc này chính quỳ mấy người mặc hắc y hán tử, cúi đầu không nói được một lời chò trách phạt: "Thuộc hạ chò vô năng, hành sự bất lực."

"Hỗn trướng, điểm ấy việc nhỏ đều làm không xong, hoàn thành được đại sự gì?" Một đạo thanh âm hùng hậu vang lên, tùy theo là thiêm tật như điện đích thân ảnh thổi qua, dẫu hắc y nhân đã bị một quyền đánh bay, đụng vào xa xa bồn hoa lan can thượng, lại phản kích trở về rơi xuống trên mặt đất, oa phun ra một ngum máu tươi.

"Trữ tống quản, thỉnh bỏ qua cho chúng ta một lần đi, " hoảng loạn thanh âm.

Ở đây nhưng bắc tân vương phủ, mà người xuất thủ đó là bắc tân vương phủ Trữ quản gia, lúc này vẻ mặt thịnh nộ nhìn phía dưới quỳ mấy người hắc y nhân, ánh mắt tàn nhẫn hung ác, hé ra nước hình chữ mặt ở ánh trăng chiếu xuống, có vài phần dữ tợn, có vài phần kinh khủng.

"Lưu các ngươi có ích lợi gì!"

Trữ tống quản tay nắm chặt, thay mặt giết này mấy tên thủ hạ, đúng lúc này, theo hành lang một mặt truyền đến lạnh lẽo thanh âm: "Chuyện gì xảy ra?"

Quỳ mấy người hắc y nhân vừa nghe thanh âm này, coi như nhìn thấy hi vọng như nhau, kêu lên: "Vương gia, tha thuộc hạ chò một lần đi."

Bắc tân vương Mộ Dung lưu mạch theo nơi bóng tối đi tới, một thân cạn hoàng gấm trường sam, cổ tay áo cùng lòng dạ thêu kỹ chi bích hà, túc khắc mực phát dùng minh hoàng ti mang nhiều khởi, cả người đậm chìm trong ánh trăng trong, vẻ mặt ôn hòa tiêu ý, giống như phía chân trời tinh thần, đợi

hắn đi tới phụ cận, thấy rõ phát sinh trước mắt chuyện, khoe môi nhất mân, không vui quét về phía Trữ quản gia.

"Đây là có chuyện gì?"

"Này?" Trữ quản gia không muốn đến trễ như vậy vương gia dĩ nhiên không ngủ, giơ lên hắc ô ô con ngươi nhìn vương gia, Mộ Dung lưu mạch vung tay lên, trầm giọng mệnh lệnh: "Thả bọn họ."

"Là, vương gia, " Trữ quản gia không dám nói thêm cái gì, vung tay lên phân phó đi xuống: "Đều đi xuống đi."

Mấy người áo đen kia thở dài một hơi, rất nhanh tiêu sái qua một bên nhắc lên kia người bị thương, chuẩn bị ly khai, Mộ Dung lưu mạch lên tiếng hoán ở bọn họ: "Đi tìm một đại phu cho hắn trị liệu một chút."

"Là, vương gia, " vài người thở dài một hơi, vội vàng ly khai, này mệnh rốt cuộc nhặt về..."

Dưới ánh trăng, Mộ Dung lưu mạch sắc mặt rất khó nhìn, ánh mắt âm ngao thịnh lanh, trầm giọng mở miệng: "Tiến đến."

Xoay người bước trên hành lang, vãng vương phủ thư phòng mà đi, Trữ quản gia vội vàng đuổi kịp, trên đường đi hai người ai cũng không nói nói, trong bóng đêm chỉ có tiếng bước chân trầm ổn, là như vậy hữu lực...

Bên trong thư phòng, Mộ Dung lưu mạch nhất liêu sam bã, ưu nhã ngồi ngay ngắn ở thượng thủ, lãnh trầm mặt nhìn phía hạ thủ đứng thẳng Trữ quản gia, chậm rãi mở miệng: "Nói đi, đây là có chuyện gì?"

"Bẩm vương gia, là thái hậu nương nương ý chỉ, làm cho thuộc hạ chờ giết nữ nhân kia."

"Hỗn trưởng, " Mộ Dung lưu mạch xoay mình phát ra một tiếng gầm lên, thon dài bàn tay to vỗ một cái thật mạnh bàn học, cắp kia chìm u hắc đồng nhuộm thị máu sát khí, âm trầm sâm nhìn Trữ quản gia: "Ngươi đến tội cùng là bắc tân vương phủ người vẫn là trong cung người?"

"Thuộc hạ đáng chết, " Trữ quản gia nội tâm có một ti nho run rẩy, vương gia lúc này chính là đang nổi giận, vẫn là không nén nhẹ mới là thật, phủ chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Ngươi biết hiện tại có bao nhiêu người nhìn chằm chằm nữ nhân kia sao? Các ngươi làm như vậy thực sự là tự tìm phiền toái, nếu như chúng ta ra khỏi một điểm sai lầm, đó là vạn kiếp bất phục, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Người tiên luôn tao nhã bắc tân vương gia, lúc này có chút nóng nảy, ánh mắt âm ngao được người phái sợ hãi, ánh đèn chiếu vào trên mặt hắn, tái nhợt quỷ mị, coi như ám dạ trúng đích một luồng u hồn, càng tựa như trong địa ngục khóc sù...

Trữ quân gia lúc này hậu tri hậu giác biết tự mình thực sự khinh thường, lập tức sợ hãi quỳ xuống: "Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần."

Thượng thủ người chậm rãi khôi phục lãnh tĩnh, nhíu mày suy nghĩ một chút, nhàn nhạt phát tay: "Sau này làm chuyện gì, thỉnh động động não, còn có mấy người kia nghĩ biện pháp xử lý, đừng ở bắc tân trong vương phủ sinh ra sự đốm."

"Dạ, vương gia, thuộc hạ cái này đi làm."

"Đi thôi," có chút quyết đai phát tay, đợi được Trữ quân gia lặng yên lui ra ngoài, Mộ Dung lưu mạch vuơn tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, mơ hồ ánh mắt dời về phía bên trong thư phòng ánh đèn, phong theo cửa sổ thổi vào đến, tả hữu lắc lư, như nhau tình thế bây giờ, như ẩn như hiện, chỉ sợ sáo lơ là, liền toàn bộ đều thua, càng là loại này thời gian, càng phải cẩn thận đi hảo mỗi một bước kỳ, bằng không tự mình nhiều năm như vậy ẩn nhẫn, còn có ý gì nghĩa, chỉ là mẫu hậu nàng...

Xem ra hắn có cần phải tiến cung một lần, hảo nhắc nhở nàng lão nhân gia, không nên cử động bất luận cái gì tâm tư, phủ thì không phải vậy đang giúp hắn, tương phản sẽ nhiễu loạn hắn tất cả sự...

Hoàng cung.

Ánh trăng chiếu vào Lưu Ly cung nóc nhà, phát ra sinh động quang huy, cung điện hoa lệ nội, lúc này yên tĩnh một mảnh, cung nữ thái giám đều lui ra ngoài, đại điện thượng thủ lúc này dày nằm một đep như bức tranh nam tử, kim quan cột tóc, quần áo thêu bàn long minh hoàng cầm sam, làm nổi bật được hắn quanh thân tôn quý, lúc này hắn vi nhắm mắt lại, tron bóng trên gương mặt, lông mi thật dài phóng tiếp theo đám bóng ma, lạnh mỏng môi nhếch, mặc dù hắn bất động không giận, nhưng lại vẫn có thể làm cho người

ta theo hắn ngũ quan trung cảm nhận được lãnh khốc vô tình ý vị, quanh thân hoàn toàn thiên thành đế vương khí phách.

Đại điện ở giữa, lúc này quỳ hai đồng dạng xuất sắc người, một người hồng sắc cảm y, mục phát dùng ngân trâm khói mào, gương mặt lập thể mà có tính cách, mày kiềm, tinh con mắt, bất nhiễm mà chu môi, người nam nhân này chính là trong cung thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca, mà hắn bên cạnh thân phấn điêu té mài nam tử, chính là hoàng thượng tổng quản thái giám A Cửu công công, hai người nhìn nhau, nhìn phía cao thủ hoàng thượng.

Hoa Ly Ca trầm giọng bẩm báo: "Hoàng thượng, hôm nay một có người ám sát mộc tiểu thư, thuộc hạ đã điều tra rõ kia hỏa người ngụ ở chỗ nào?"

Ánh vàng rực rỡ long trường kỷ thượng, Mộ Dung Lưu Tôn một lời chưa phát, chỉ giật mình, hốt người xoay mình mở mắt ra, cặp mắt kia tràn đầy dã tính, thú thị máu, liếc mắt một cái vọng không thấy đáy, khóe môi khói mào vẻ đặc hơn nghiền ngẫm: "Có chút ý tứ."

Thanh âm của hắn lãnh thả cứng rắn, một điểm gợn sóng cũng không có: "Lập tức đi Nam An vương phủ, làm cho Nam An vương gia tiếp nhận chuyện này, cần phải bảo vệ tốt mộc tiểu thư."

"Dạ, hoàng thượng."

Hoa Ly Ca đứng dậy rời khỏi đại điện, mà một cái khác quỳ người đợi được Hoa Ly Ca đi ra ngoài, mới thanh duyệt mở miệng: "Hoàng thượng, Băng Tiêu truyền đến tin tức, Trưởng Tôn Trúc cứu mộc tiểu thư, hơn nữa hai người tựa hồ nhận thức."

"Nhận thức sao? Tốt, ngươi đứng lên đi," Mộ Dung Lưu Tôn nhìn lướt qua A Cửu, phát tay làm cho hắn đứng dậy: "Làm cho Băng Tiêu chớ kinh động Trưởng Tôn Trúc, làm cho hắn chơi nữa một chút, nếu đến chúng ta Huyền Nguyệt quốc đến, tại sao có thể quấy rầy hắn nhã hứng đâu?"

Lời của hắn rõ ràng là trêu chọc, thế nhưng lộ ra nồng hậu âm mưu, tựa hồ có cái gì tính toán ở trong đó...

"Tiểu nhân biết," A Cửu lĩnh mệnh, cung kính mở miệng: "Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, vẫn là sớm một chút tức đi."

"Ân," A Cửu đi tới hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi...

Sắc trời không rõ, một tia nắng rạng đông rách tầng ra, bao phủ toàn bộ Nam An vương phủ.

Thần sương mù sương mù, gió nhẹ mềm mại, sương mù chậm rãi tan ra đến, Nam An vương phủ sáng sớm hạ nhân, bắt đầu bận rộn, hành lang có vẽ tranh ngọc uyển, u kín đường nhỏ, thỉnh thoảng có người đi qua.

Q.1 - Chương 36: Âm Thầm Bảo Hộ

Con đường u tối hai bên, cỏ xanh um tùm, trên cành lá xanh tươi ướt át tron bóng, những giọt sương nhẹ nhàng chảy xuống, làn sương mù mỏng manh bốc lên giữa không trung, quấn vòng quanh cả tòa phủ đệ, tựa như ảo mộng.

Cuối đường mòn, một người mặc y phục màu xanh đen bộ dáng quản gia dẫn một người vội vàng đi tới, thần thái cung kính mà cẩn thận, thỉnh thoảng chào hỏi nam nhân phía sau.

Nam tử mài kiếm mắt sáng, một thân hiên ngang lẫm liệt hiệp cốt phong tình, hàng ngày mặc nhất kiện hỏa hồng sắc trường sam, cả người lộ ra một cỗ lòng son dạ sắt.

"Hoa thống lĩnh sáng sớm thuận tiện lại đây, thực sự làm ta vui mừng."

Trương quản gia của Nam An vương phủ trên mặt mang theo ý cười, đem thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca đưa vào đại sảnh cho vương gia, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít tỳ nữ hai mắt hờn thảng lấp ló, tuy rằng Nam An vương phủ vương gia cũng rất tuấn mỹ, thế nhưng tất cả tỳ nữ trong vương phủ cũng không dám liếc mắt nhìn vương gia nhiều, bởi vì vương gia rất ghét nữ nhân, nếu như các nàng có ý nghĩ kỳ quái, bị bắt gặp lập tức sẽ đuổi ra khỏi vương phủ.

Quan trọng nhất là vương gia quanh thân băng lãnh, ba thước trong vòng ai cũng không dám tới gần...

Mà Hoa thống lĩnh cùng vương gia hoàn toàn không giống nhau, thống lĩnh có anh khí bức người, trọng yếu nhất là rất hòa khí, mặc kệ ai cùng hắn nói chuyện, đều vẻ mặt ôn hoà, vì thế Nam An vương phủ tỳ nữ đều rất thích vị thị vệ thống lĩnh này.

"Trương quản gia khách khí, hạ quan cũng là phụng khẩu dụ của hoàng thượng mà tới, bằng không sẽ không tiếp xúc quấy rầy đến vương gia."

"Hoa thống lĩnh, vất vả rồi."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuyên qua mặc định, hồ ao đi tới chủ cư Nam An vương phủ, rường cột chạm trổ trong phòng ở, hành lang bạch ngọc, tầng tầng thềm đá chính tề có trật tự, dưới thềm đá hoa cỏ đở tường, giả sơn gấp, nước chảy quẩn quanh, cỏ xanh sắc biếc bên trong nở rộ ra từng đóa hoa bạch, hương vị xông vào mũi.

Trên thềm đá, lúc này có hai hạ nhân đang trong coi, chính là thị vệ thiếp thân của vương gia Cảnh Hàn cùng Đoan Nhật, ngẩng đầu nhìn thấy Hoa thông lĩnh, cung kính bắt chuyện: "Hoa thông lĩnh tại sao cũng tới."

"Tìm vương gia có việc."

Hoa Ly Ca tiếng nói vừa rơi xuống, Cảnh Hàn liền biết nhất định là chuyện trong cung, gật đầu một cái, nhẹ giọng ý bảo: "Hoa thông lĩnh chờ một chút, thủ hạ đi bẩm báo vương gia."

"Tốt."

Vài người ở thềm đá phía dưới, Mộ Dung Lưu Chiêu từ lâu đã tĩnh lại, thanh âm lạnh như băng theo trên giường lớn khắc hoa truyền đến: "Có chuyện gì?"

Cảnh Hàn đứng ở bên bình phong cung kính bẩm báo: "Vương gia, Hoa thông lĩnh trong cung đã tới."

"Làm cho hắn vào đi, " người trên giường cử động, hai tiểu nha đầu vẫn canh giữ ở trước giường hoảng hốt, bước lên phía trước bắt đầu vén màn, lui qua một bên, Cảnh Hàn nghe xong vương gia phân phó, vội lui ra ngoài, đem Hoa Ly Ca mời tiến đến.

Trên giường lớn khắc hoa, một thân bạch sắc y phục Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, đầu tóc đen toàn bộ chia làm hai nửa, thả xuống trước ngực, trên mặt da thịt tròn bóng trong suốt, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên thiếu một tia lãnh khốc, có vẻ lười biếng nhiều hơn, một đôi con ngươi hàn đầm, hiện lên vô cùng kinh ngạc, đuôi lông mày gảy nhẹ, phát phất tay: "Các ngươi đều đi xuống đi."

Cảnh Hàn cùng mấy người tỳ nữ trong phòng ngủ đều lui xuống...

"Nói đi, hoàng huynh cho ngươi trời còn chưa sáng qua đây truyền chi, có chuyện gì?" Mộ Dung Lưu Chiêu đôi môi dài nhỏ sắc bén vắt lên, trong con

ngươi chợt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi biến mất, bình tĩnh nhìn Hoa Ly Ca.

"Có người ám sát mộc tam tiếu thư, hoàng thượng lệnh cho vương gia âm thầm bảo vệ tốt nàng."

Hoa Ly Ca cung kính bẩm báo, Mộ Dung Lưu Chiêu sắc mặt lóe lên một cái, đôi mắt đen tối tăm xuống, khéo môi câu ra cười nhạt: "Hoàng huynh thật có tình nghĩa, chẳng lẽ hắn không biết ta luôn luôn không thích cùng nữ nhân giao tiếp sao? Dĩ nhiên làm cho ta đi bảo hộ cái nữ nhân háo sắc chết tiệt kia."

"Đây là ý tứ của hoàng thượng" Hoa Ly Ca làm hết phận sự báo cáo thái độ hoàng thượng, hoàng thượng khôn khéo như vậy, nếu lệnh cho Nam An vương âm thầm bảo hộ mộc tiếu thư, chắc hẳn có dụng ý của hắn.

Mộ Dung Lưu Chiêu thân là An Nam vương, phụ tá đắc lực của hoàng thượng, tuyệt đối không phải là một người bình thường, cẩn thận suy nghĩ một chút, xem ra là tự mình quá mức nôn nóng, hoàng thượng làm như vậy, tâm tư không nói nhưng rất rõ ràng, hắn Nam An vương luôn luôn chán ghét nữ nhân, người trong thiên hạ đều biết, vì thế ai cũng sẽ không nghĩ đến, hắn sẽ âm thầm bảo hộ nữ nhân kia, mà những người khác chưa mảy mai động tĩnh, thì bất kể nhất phuơng kia là ai đều đoán không ra chuyện này.

Mộ Dung Lưu Chiêu nghĩ thông suốt điểm này, nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, huống chi hiện tại phải bảo vệ nữ nhân là người thiều chút nữa bị hắn một quyền đánh chết.

Tuy rằng nữ nhân kia hiện tại không giống ...

Dung mạo mỹ lệ, ánh mắt trí tuệ, gặp nguy không loạn gan dạ sáng suốt, điều này thật sự không giống như nữ nhân tầm thường có thể làm được, thế nhưng nàng rốt cuộc vẫn là một nữ nhân, hắn Mộ Dung Lưu Chiêu khi nào suy bại tới nỗi phải hạ mình ngầm bảo hộ một nữ nhân, bất quá nếu là nhiệm vụ hoàng huynh phân công xuống, hắn đương nhiên sẽ hoàn thành.

"Tốt, ta sẽ phái người bảo hộ nàng, ngươi hồi cung đi thôi."

"Dạ, vương gia," Hoa Ly Ca thở dài một hơi, hắn thật đúng là sợ vương gia cự tuyệt, bởi vì toàn bộ Huyền Nguyệt Quốc mọi người ai cũng biết, Nam An vương chán ghét nữ nhân, luôn luôn nhìn nữ tử xem như không khí, không nghĩ tới lần này dĩ nhiên đồng ý bảo hộ mộc tiếu thư, thật đúng là làm cho

người ta ngoài ý muốn, bất quá có thể hoàn thành nhiệm vụ, Hoa Ly Ca vẫn là rất cao hứng, rất nhanh thối lui ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa, Trương quản gia đem Hoa thống lĩnh tiễn về, Cảnh Hàn đi đến.

"Vương gia?"

Trên giường lớn khắc hoa, Mộ Dung Lưu Chiêu thân hình thon dài giật mình, nghiên người dựa vào trên cột giường, lông mài khẽ nhướn, môi nhếch lên, nhẹ nhẹ lạnh khí bốn phía, toàn bộ phòng ngủ đều bao phủ băng sương, vẫn không nhúc nhích, thật lâu mới mở miệng: "Cảnh Hàn, dẫu hai người bảo vệ tốt mộc tam tiểu thư, nhớ kỹ nhất định không thể để cho nàng có chút sai lầm."

"A, " Cảnh Hàn ngây ngẩn cả người, cho rằng tự mình nghe lầm, vương gia nói bảo hộ mộc tam tiểu thư, là ý tứ hoàng thượng sao? Thế nhưng vương gia chịu làm vậy sao? Chỉ cần hắn không chịu, hoàng thượng cũng sẽ không buộc hắn, thế nhưng hắn dĩ nhiên đáp ứng, thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn.

Cảnh Hàn tiếp thu mâu quang thích giết chóc của vương gia, vội vàng cúi đầu lĩnh mệnh: "Dạ, thuộc hạ cái này đi làm."

"Ừ, đừng làm cho nữ nhân kia nhìn ra, ngươi cần thận một chút, " Mộ Dung Lưu Chiêu dặn dò một tiếng, nữ nhân kia rất thông minh, hơn nữa còn biết võ công, hơi không cẩn thận sẽ làm cho nàng cảm thấy, vậy đối với toàn bộ đại cục không có chút ích lợi nào, vì thế bọn họ làm việc nhất định phải bí ẩn lại cẩn thận.

"Dạ, thuộc hạ đã biết, " Cảnh Hàn lĩnh mệnh đi xuống, trên giường Mộ Dung Lưu Chiêu vẫn duy trì tư thế vừa rồi, hắn tự mình đều nghỉ không ra, tại sao phải đáp ứng bảo hộ nữ nhân kia? Trong óc hiện lên mê man...

Mộc phủ, phòng khách trong Thanh viện .

Mộc Thanh Dao vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, Mai Tâm đang bẩm báo lại sự tình: "Tiểu thư, ngân phiếu đều đưa cho Tiểu Đại, người yên tâm đi, nàng bảo hôm nay chỉnh lý tốt chuyện của Triệu gia, ngày mai sẽ qua đây."

Ở chỗ ngồi giữa phòng khách, Lục nhi đang giúp tiểu thư bóp vai, Mộc Thanh Dao thoái mái nhắm mắt lại, lông mi thật dài khẽ động hai mắt mở ra:

"Ư, đã biết."

Lúc này, Tiếu Liên theo ngoài cửa đi tới, cung kính cuối thân thể xuống một chút: "Tiếu thư, lão gia gọi người qua đó một chuyến."

Q.1 - Chương 37: Phụ Ái Như Tứu

"Ù" Mộc Thanh Dao đuôi mắt lay động, khóe môi xả ra vẻ nụ cười nhợt nhạt, nàng biết thừa tướng cha nhất định là hiếu kỳ, vì sao nàng dùng hai nghìn lượng bạc mua một nha đầu, đã muốn gặp nàng, liền đi cho hắn trông thấy, làm khó hắn bị bệnh còn băn khoăn chuyện như vậy.

Mộc Thanh Dao duỗi dài cánh tay hoạt động một chút gân cốt, phát tay ý bảo Lục nhi lui qua một bên, tự mình đứng dậy, mấy ngày nay chuyên cần luyện võ công, nàng phát hiện tự mình cùng cổ thân thể này càng ngày càng phù hợp, võ công cũng có thể vận dụng tự nhiên, phát huy được tốt hơn so với trước.

"Mai Tâm, theo ta đi xem phụ thân đi, không biết hắn đã khỏi bệnh rồi chưa."

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm cung kính lĩnh mệnh, ở phía trước dẫn đường, một chủ một tỳ ra khỏi thanh viện hướng chủ viện phía trước mặt mà đi...

Ánh dương quang trong tầng mây bắn ra, hoà thuận vui vẻ chiếu xạ đại địa, nhiệt khí chậm rãi bốc lên, cây cối rậm rạp cùng rêu xanh bao quanh tường viện, ánh sáng vẫy vào trên chuối tây, hồ điệp khoán đãi nhẹ nhàng ở trên thềm đá bay qua, dừng lại dưới mái hiên đối đáp với song yến, đang bay lên những bông hoa dưới cây dương bên giếng cổ rồi lại bay về, mỹ nhân từ con đường u tối xuyên qua, sa y bị thổi tung lên, lộ ra cánh tay non mịn, làm cho người vô hạn suy nghĩ...

Mộc phủ hạ nhân, đứng ở các trong góc phòng ngó người ra, nhìn tam tiểu thư ưu nhã động lòng người đi qua trước mắt, thăng đến thân ảnh của nàng nhanh nhẹn đi xa, mới hồi phục tinh thần lại, thỉnh thoảng nghị luận.

"Tam tiểu thư thật xinh đẹp, thật giống như tiên nữ."

"Đúng vậy, trước đây cũng không có chú ý đến..."

Nhỏ giọng nghị luận bị gió nhẹ nhàng đưa đến lỗ tai của Mộc Thanh Dao cùng Mai Tâm, Mộc Thanh Dao không sao cả nhíu mày, nàng chỉ mặc trang phục rất tầm thường, không biết những hạ nhân kia vì sao ngạc nhiên, muốn nói xinh đẹp? Cũng không đến mức, nhưng nữ nhân tự tin mới là xinh đẹp

nhất, mà nàng đang có đầy đủ điều đó.

Một bên Mai Tâm cao hứng nheo mắt lại: "Tiểu thư, toàn bộ người trong phủ đều khen ngươi xinh đẹp đây?"

"Vậy thì thế nào?" Xinh đẹp lại không thể thay cõm ăn, ở trong thế giới nam tôn nữ ti này, đẹp có thể thành công trong môi trường này sao? Chỉ có thông minh mới là quan trọng, nữ nhân ngàn vạn không nên đem vẻ đẹp làm vốn liếng, hoa dù có kiều diễm luôn luôn sẽ tàn lụi theo thời gian, khi đó đã có thể bị người so sánh với hoàng hoa héo.

"A?"

Mai Tâm há to mồm hướng phía trước tiểu thư thản nhiên đi tới, nữ nhân không phải đều thích đẹp sao?

"Đi thôi, đừng đứng ngốc ra đó, " Mộc Thanh Dao ở rất xa nhắc nhở tiểu nha đầu, Mai Tâm vội vàng theo sau...

Chủ phòng, ở ngoài cửa sương phòng, đứng thẳng mấy người tiểu nha đầu, một hàng mà đứng, có người bưng chậu, có người cầm khăn mặt, còn có người bưng cái chén, tất cả đều cẩn thận từng li từng tí, Mộc Thanh Dao vừa xuất hiện, vài người cung kính kêu một tiếng: "Tiểu thư."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, hướng đông sương phòng đi đến, Mai Tâm tiến tới nhắc lên bức rèm che, theo bên cạnh tiểu thư đi vào, chỉ nghe thấy bình phong bên trong truyền đến thanh âm đại phu nhân.

"Lão gia, chờ Thanh Dao qua đây ngươi hỏi nàng một chút, tại sao muốn đem hai nghìn lượng bạc đi mua một tiểu nha đầu, nha đầu trong phủ này còn nhiều mà, nếu như Mai Tâm cùng các nàng nha đầu này không làm vừa lòng, có thể thay đổi người khác, vì sao còn muốn mua thêm nữa?"

Mai Tâm vừa nghe đại phu nhân nói, sắc mặt đều trắng, chẳng lẽ tiểu thư thực sự là chê các nàng hầu hạ không vừa lòng, mới đi mua Tiểu Đại.

Mộc Thanh Dao xoay người lại lạnh lùng trùng Mai Tâm liếc mắt một cái, không có việc gì chỉ biết đoán mò, nữ nhân kia nói cũng tin, Mai Tâm ngắn ra, không dám nghĩ thêm cái gì, choc tiểu thư không vui, thật sẽ đuổi đi các nàng a.

Chủ tớ hai người chuyền qua bình phong đi vào, chỉ thấy trên giường rộng rãi có khắc hoa, mộc thừa tướng tựa ở bên giường, đại phu nhân một bên động tay chỉnh lý gì đó trên giường, một bên lải nhải nói, hoàn toàn không biết Mộc Thanh Dao đang đứng phía sau, thảng đến khi trong phòng có lanh khì lùa qua, làm cho người ta sờn tóc gáy, đại phu nhân mới giựt mình ngừng khóc miệng, vừa quay đầu lại nhìn thấy Mộc Thanh Dao lanh trâm mặt, nhìn nàng, một đôi mắt u tối lóe ra hàn quang bén nhọn lợi hại, hù nàng một trận run rẩy, ngã ngòi đến bên giường.

"Dao nhi, ngươi chừng nào thì đã tới?"

"Đang lúc thời điểm đại nương vừa nói hăng say xong, " lạnh lẽo thanh âm vang ở sương phòng nội, đại phu nhân lập tức chột dạ gục đầu xuống, không dám nói thêm một chữ nữa, trước mắt nữ nhân này thế nhưng là hoàng hậu nương nương tương lai, nàng cũng không dám đắc tội, hơn nữa nữ nhi sau này còn phải phụ thuộc nàng để sống, lúc này đại phu nhân hận không thể tự mình cắt đứt đầu lưỡi, đi đêm nhiều thì có ngày gặp quý, còn có nha đầu chết tiệt ở ngoài cửa kia, thế nào không lớn tiếng kêu to một chút.

Kỳ thực nàng không biết tiểu nha đầu đã kêu to, chỉ là bởi vì nàng nói quá hăng say, không có nghe thấy...

Mộc Ngân mâu quang cơ trí rơi xuống trên người nữ nhi, hiện tại nữ nhi cùng trước đây hoàn toàn không giống nhau, hắn chung quy vẫn cảm thấy có vấn đề ở chỗ nào đó, thế nhưng nhưng nghĩ không ra manh mối, hơn nữa hắn thích nữ nhi hiện tại, Mộc Ngân hắn không có con trai, vẫn cho rằng đây là chuyện ăn năn, cũng không phải có tư tưởng trọng nam khinh nữ, mà bởi vì nữ nhân nhà này không hoàn thành được thế cuộc, cái loại khí phách cùng gan dạ sáng suốt, còn có tư tưởng đều quá mức cỏ hủ, nhưng hiện tại tam nữ nhi hoàn toàn vượt xa mong muốn của hắn, nàng bây giờ so với một nam tử chỉ có hơn chứ không kém.

"Các ngươi đều đi xuống đi, ta cùng Dao nhi muốn một mình nói đôi lời."

"Dạ, lão gia," đại phu nhân thở dài một hơi, vội vàng dẫn Mai Tâm lui ra ngoài, còn tiếp tục ở chung chỉ sợ nàng không có thứ tốt để ăn, lão gia rõ ràng thích nha đầu trước mắt, mặc kệ nàng làm chuyện gì, đều được lòng của hắn, ngay cả Mộc Thanh Dao lấy hai nghìn lượng bạc, lão gia cũng không thấy có tức giận bao nhiêu.

Sương phòng nội, an tĩnh lại.

Mộc Ngân vãy vãy tay ý bảo Mộc Thanh Dao đi sang ngồi.

"Dao nhi, ngươi nói cho phụ thân, tại sao lấy hai nghìn lượng bạc mua một tiếu nha đầu thê?"

Mộc Thanh Dao ngồi vào bên cạnh thừa tướng cha, trên mặt bao phủ nhợt nhạt quang mang, ánh sáng trí tuệ lưu chuyển ở giữa, môi câu nụ cười, nàng là thật cảm nhận được thừa tướng cha yêu mến, mà nàng cũng chính bởi vì người trước mắt mới tiến cung đi làm hoàng hậu, bằng không nàng có thể bỏ đi, hà tất để ý tới chết sống của bọn hắn.

"Phụ thân chẳng lẽ người cho rằng hoàng thượng thật là muốn cho nữ nhi tiến cung làm hậu sao? Chỉ sợ là hắn có tâm tư khác, vì thế cái vị trí kia không phải là chỗ ngồi tốt, nữ nhi lấy hai nghìn lượng bạc mua nha đầu này, là bởi vì Tiểu Đại đáng được giá tiền này."

Mộc thừa tướng vừa nghe Mộc Thanh Dao nói, ánh mắt tinh sáng lên, vươn tay nắm chặt tay của nữ nhi.

"Dao nhi, không nghĩ tới ngươi sẽ nhìn thấu chuyện này, phụ thân yên tâm, thật sự ngươi tiến cung bị hại, nếu cái nha đầu kia giá trị như số bạc này, liền mua đi, cha nghe nói ngươi đem đồ trang sức cùng y phục đi cầm, như vậy sao được chứ? Đến chỗ đại nương chi thêm tiền đi, một lần nữa mua thêm một ít đồ vật."

Lời nói hồn hậu tràn đầy cảm tình, có thể làm sóng nước trong lòng Mộc Thanh Dao giao động, ngước mắt nhìn mộc thừa tướng, hắn là thật tâm dành cho nàng quan tâm cùng yêu thương, cho nên những chuyện nàng làm hôm nay tất cả đều rất đáng giá.

"Cám ơn cha."

"Dao nhi, phụ thân suy nghĩ một đêm, mặc kệ trước đây ngươi là ai, nhưng bây giờ là nữ nhi của phụ thân, sau này vĩnh viễn sẽ như vậy, nếu như ngươi có cái gì cần phụ thân hỗ trợ, liền nói cho ta biết, cha nhất định sẽ giúp cho ngươi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao trong lòng ấm áp, không nghĩ tới nàng tìm kiếm một vòng lớn, lại ở trên người nam nhân này cảm nhận được tình thương của cha là vật gì, kiếp trước, tuy rằng nàng có tổ mẫu thương yêu, nhưng phụ thân

đối với nàng tình cảm lạnh đạm mỏng manh hơn nhiều lăm, bọn họ luôn luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vì thế mặc dù biết phụ thân là thương nàng, nhưng đại bộ phận thời gian, nàng không chạm tới được tình thương của cha, hiện tại nàng rõ ràng cảm nhận được tình thương của cha lại nồng đậm như vậy, giống như rượu đều thuần hậu.

"Yên tâm đi, phụ thân, ta không sao, nhưng thật ra người phải nhanh tốt lên, bằng không mọi người chúng ta sẽ lo lắng."

Mộc thừa tướng cười rõ lên, cả người tựa hồ nhẹ nhàng hơn, ngồi thảng người hoạt động gân cốt một chút: "Đừng đem phụ thân xem như già rồi, ta còn có thể sống hai đến ba mươi năm nữa?"

Sương phòng nội lập tức truyền đến tiếng cười, ngoài cửa tất cả mọi người thở dài một hơi, xem ra sau cơn mưa trời lại sáng, lão gia cũng không trách tam tiểu thư, thật sự là quá tốt, tam tiểu thư xinh đẹp như vậy, lại tâm địa thiện lương, tin lão gia sẽ không trách cứ nàng, mọi người điều nở nụ cười.

"Dao nhi, đi thôi, để cho nha đầu ngoài cửa tiến vào, hầu hạ phụ thân đứng lên, ta đã không có gì đáng ngại."

"Tốt," Mộc Thanh Dao đứng dậy lên tiếng trả lời, dường như nhớ tới cái gì lại nhìn về phía mộc thừa tướng: "Cha, mộc phủ gia nghiệp lớn, đại nương một người quản lý đại mộc phủ, nhất định mệt chết đi, không bằng làm cho Nhị nương cũng giúp đỡ nàng đi."

Lời vừa nói ra, ngoài cửa đại phu nhân sắc mặt khó coi cực kỳ...

Q.1 - Chương 38: Thánh chỉ đén

Đại phu nhân sắc mặt xấu xí, rất sợ lão gia đáp ứng nha đầu chết tiệt kia, rất nhanh vọt đi vào, thay một bộ mặt tươi cười.

"Lão gia, ta không mệt, có thể vì mộc phủ làm chút việc, là phúc phận của ta."

Mộc thừa tướng nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái, nhìn về phía Mộc Thanh Dao, nếu Dao nhi nói như thế, tất nhiên có dụng ý của nàng, hiện tại tâm kế của nàng cũng không giống như trước đây, lập tức nghiêm túc mở miệng: "Mấy năm nay ngươi cũng quá mệt mỏi, sau này để Nhàn Nhã giúp đỡ ngươi cùng nhau xử lý mộc phủ đi."

"Lão gia?"

Mộc đại phu nhân sắc mặt lập tức sụp xuống, lèc xéo Mộc Thanh Dao, cũng không dám giận dữ mắng mỏ nàng, hiện tại không thể so với ngày xưa, lúc này nàng vẫn là ngẫm lại làm thế nào đem những thứ sinh lợi kia, thu hồi lại mới là đúng, bằng không con tiện nhân kia một khi ra tay sẽ nhận thấy được, đến lúc đó chỉ sợ nàng liền tư cách nắm quyền một nữa cũng không có, người đứng trước mắt nàng không phải dễ chơi đùa, ngàn vạn không nên chọc a.

Mộc Thanh Dao khéo môi câu ra nhè nhẹ cười nhạt, nàng cũng không hoàn toàn là vì trả thù đại phu nhân, mà là một người nắm quyền lâu, tất nhiên có một phần dưới sổ sách không rõ, đến lúc đó càng mất càng lớn, không chừng mộc phủ liền hủy ở trên tay của nàng, nếu mộc thừa tướng liền như là phụ thân của nàng, như vậy tất nhiên sẽ không để cho hắn đã bị người khác hãm hại.

"Phụ thân, nữ nhi cáo lui."

"Tốt, đi thôi," Mộc Ngân vẻ mặt từ ái nhìn nữ nhi lui ra ngoài, bây giờ dù thế nào khi thấy Dao nhi hắn đều vui vẻ, nha đầu kia bất kể là tâm tính hay là tướng mạo đều là số một, nghĩ đến, mấy năm nay vì việc không có con trai mà tiếc nuối, đã biến mất không thấy, mộc thừa tướng tâm tình tốt lên, phân phó đại phu nhân: "Trở về chi thêm một ngàn lượng bạc cho Dao nhi đi đặt mua một ít đồ trang sức, một cô nương trong nhà có thể nào không có cái gì

cả chứ?"

"Lão gia?"

Đại phu nhân trên mặt thống khổ như bị táo bón truyền tới thanh âm, trước cửa tiểu nha đầu đều nở nụ cười, vừa rồi chuyện đã xảy ra trong sương phòng, các nàng đều nghe thấy được, lão gia thật đúng là thích tiểu thư, mặc kệ nàng nói cái gì, đều đồng ý.

"Tiểu thư?"

Mai Tâm kêu một tiếng, Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, phân phó tiểu nha đầu ngoài cửa: "Đi vào hầu hạ lão gia rời giường đi."

"Tuân lệnh, tam tiểu thư."

Đến giờ phút này thì người người ở phủ thừa tướng đều biết, tam tiểu thư mới là người lợi hại nhất, hơn nữa cũng là người nói chuyện có phân lượng nhất trong phủ, tam tiểu thư không chỉ đẹp, thái độ làm người còn rất khôn khéo, ai cũng không dám ở trước mặt tam tiểu thư giả bộ ngó ngắn để lừa đảo, bởi vậy, mộc phủ có vẻ hoà hợp êm thấm, mộc Nhị phu nhân cũng nhúng tay vào đại sự của Mộc gia, đại phu nhân vì mất đi một nữa quyền thế, cả người hạ thấp rất nhiều, không dám nhiều lời diễu võ dương oai nữa.

Ngày thứ hai, Tiểu Đại quả nhiên hiện thân, Mộc Thanh Dao lấy ra một tờ khế ước bán thân được viết cả đêm đưa cho Tiểu Đại.

"Từ hôm nay trở đi ngươi liền là người của ta, chúng ta công là công, tư là tư, nhất định phải theo trình tự để làm việc."

Mai Tâm cùng Lục nhi nghe được rất sảng sướng, không biết cái trình tự gì đó là cái gì, bất quá tiểu thư nói, các nàng cũng không dám hỏi nhiều, Tiểu Đại liền ở khế ước bán thân viết xuống tên mình.

"Dạ, tiểu thư."

"Tiểu Đại, từ nay về sau ngươi liền là nha đầu của ta, cùng Triệu gia không một chút quan hệ, ta sửa một cái tên cho ngươi."

Tiểu đại cung kính cúi đầu: "Xin tiểu thư ban tên cho."

Mộc Thanh Dao suy nghĩ một chút, khéo môi nhất câu, nhàn nhạt mở miệng: "Từ nay về sau, tiểu thư hi vọng người vô ưu vô sầu, hãy gọi là Mạc Sầu đi."

Tiểu Đại, không, từ nay về sau nàng chính là Mạc Sầu, trong lòng hiện lên tình cảm ấm áp, trầm ồn lên tiếng trả lời: "Tạ tiểu thư ban tên cho."

Đứng bên cạnh Mai Tâm cùng Liên nhi các nàng đi tới, bao quanh vây lấy Mạc Sầu: "Mạc Sầu, chúng ta sau này sẽ là tỷ muội, cùng nhau hầu hạ tiểu thư."

"Đúng vậy, chúng ta cùng nhau hầu hạ tiểu thư," Liên nhi cười nói, phòng khách thoáng cái náo nhiệt cực kỳ, Mộc Thanh Dao cố ý phụng phịu hờ lạnh, mấy người nha đầu buông tay ra, cùng nhau nhìn sang, Mạc Sầu có chút bất an: "Tiểu thư, đều là ta?"

Mai Tâm sờm kéo tay nàng trấn an nàng: "Mạc Sầu, người chờ khẩn trương, tiểu thư là đùa với người, đừng xem tiểu thư sắc mặt lạnh lùng, kỳ thực trong lòng đặc biệt tốt, hơn nữa nàng bình thường rất bảo vệ chúng ta, người rất nhanh liền sẽ biết."

Lục nhi cùng Tiểu Liên cũng phụ họa, trong lúc nhất thời phòng khách náo nhiệt trở lại, Mộc Thanh Dao cũng lười để ý tới mấy người tiểu nha đầu các nàng, bất quá bên ngoài vang lên thanh âm của quản gia Trung thúc: "Tiểu thư, thánh chỉ tới rồi, lão gia gọi tiểu thư đi đại sảnh tiếp chỉ."

"Đã biết," Mộc Thanh Dao thanh âm lộ ra đậm đặc, này thánh chỉ không cần nghĩ cũng biết, nhất định là ngày đại hôn đã định xong, còn có báo thời gian nạp sinh lễ.

"Mai Tâm cùng Mạc Sầu theo ta đi đại sảnh, các người còn lại lưu ở trong sân."

"Tuân lệnh, tiểu thư," các tiểu nha đầu khom người lĩnh mệnh.

Mộc phủ đại sảnh, lúc này quỳ một đồng người, dẫn đầu chính là mộc thừa tướng, Mộc Thanh Dao vừa đi vào, liền thấy A Cửu công công đến tuyêt chỉ, trong tay một cuộn minh hoàng cầm bạch thánh chỉ đứng ở giữa đại sảnh, A Cửu công công lớn lên mày thanh mảnh đẹp, quần áo màu lam đậm trang phục của thái giám, một bộ dáng phong lưu tiểu sinh.

"A Cửu tham kiến mộc tiểu thư."

A Cửu cung kính làm lễ, trước mắt nữ tử lãnh lăng bức người, thế nhưng là hoàng hậu nương nương tương lai, hắn A Cửu làm sao dám đắc tội hoàng hậu nương nương đâu? Bởi vậy mặc dù Mộc Thanh Dao khoan thai tới chật, A Cửu cũng không có chút ý tứ trách tội, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương thấy vậy lòng nóng lên, người có quyền thế thật là tốt, A Cửu công công là hồng nhân bên người hoàng thượng, trong triều bao nhiêu vương tôn quý tộc nịnh bợ hắn, cũng không thấy hắn có sắc mặt tốt, nhưng đối với tam muội, dĩ nhiên cung kính như thế, truy cứu nguyên nhân, còn không phải là bởi vì tam muội rất nhanh sẽ là hoàng hậu sao.

"Khách khí, A Cửu công công."

Mộc Thanh Dao thần tình nhàn nhạt, khẽ gật đầu một cái, quả nhiên là không tự ti cũng không kiêu ngạo, nói chuyện không hờn không giận, trấn định tự nhiên, A Cửu nhìn là bội phục vài phần, có rất ít người đối diện trường hợp như vậy còn có thể tự nhiên như thường, xem ra hoàng thượng không có nhìn lầm...

Mộc Thanh Dao đi tới chỗ trống bên người thừa tướng cha quỳ xuống, A Cửu công công quét mắt Mộc gia trên dưới một cái, xác định tất cả mọi người đến đông đủ, mới vun lên cầm bạch thanh duyệt mở miệng.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiết viết, mộc thừa tướng đức cao vọng trọng, chính trực liêm khiết, có khả năng làm gương tốt cho các loại quan lại, có nữ nhi tên Mộc Thanh Dao nhàn lương đoan trang, tài tình gồm nhiều mặt, nay ban thưởng phong hào hoàng hậu, ngày hai mươi tám tháng sáu là ngày xuất giá, mười lăm bảy tháng là ngày tốt hoàng đạo, cữ hành đại hôn, khâm chỉ."

A Cửu công công tuyên đọc hoàn tất, mỗi người của mộc phủ đang quỳ ở dưới cách thức không đồng nhất, Mộc Thanh Dao vẻ mặt đạm mạc trước sau như một, cũng không có quá nhiều mùng rã, nếu như có thể, nàng thật muốn cự hôn không lấy chồng, bất quá đây là việc không hiện thực, vì thế chỉ thản nhiên đổi mặt việc này, bên cạnh mộc thừa tướng lại thở dài một hơi, bởi vì trong thánh chỉ của hoàng thượng cũng không có làm cho Châu nhi cùng Hương nhi tiến cung, đây đối với mộc phủ mà nói là một loại ban ân, các nàng tâm tính như vậy thật không thích hợp tiến cung, thế nhưng đại phu nhân cùng Nhị phu nhân căn bản không nghĩ như vậy, vẻ mặt thất vọng, trong lòng ngũ vị tạp trần chua xót khổ sở...

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương sờm sắc mặt tái nhợt, khẽ cắn môi, nước mắt lung tròng, vẻ mặt ủy khuất, ngày ấy thái hậu không phải nói làm cho các nàng Tam tỷ muội song song tiến cung sao? Vì sao thánh chỉ, chỉ nhắc tới lập tam muội làm hoàng hậu, nhưng chưa nhắc tới các nàng đây?

A Cửu tuyên đọc thánh chỉ, cung kính đem cầm bạch đưa tới trên tay Mộc Thanh Dao.

"Chúc mừng mộc tiểu thư."

Phía sau hắn bốn thái giám song song mở miệng: "Chúc mừng mộc tiểu thư."

Mộc Thanh Dao tiếp nhận thánh chỉ, sâu u ánh mắt nhìn phía A Cửu, trong đó thấy rõ, nàng đang nỗ lực thật sâu xuyên thấu nụ cười dối trá của A Cửu, có thể làm cho tiểu ý của hắn cứng lại, mộc tiểu thư ánh mắt thật là lợi hại a, tựa hồ từ lâu xem thấu tầng tầng khốc liệt trong chuyện này, nếu quả thật là như vậy, tâm tính của nàng đủ để xứng đôi với hoàng thượng.

"Khách khí" Mộc Thanh Dao đứng dậy, quay đầu nâng dậy mộc thừa tướng, tất cả mọi người trong quý phủ ở dưới đều đứng dậy dù hơi nghiêng, Mộc Ngân ôm quyền khách sáo mời A Cửu đến phòng khách uống trà: "A Cửu công công, mời giá lâm phòng khách dùng trà."

"Mộc đại nhân không cần khách khí, chúc mừng Mộc đại nhân, tiểu nhân hồi cung phục chỉ."

Mộc Ngân hướng phía sau gọi ra quản gia: "Trung thúc, tiễn A Cửu công công đi ra ngoài."

"Tuân lệnh, lão gia," Trung thúc dẫn mấy người hạ nhân, cung kính đem nhóm người A Cửu đưa đi ra ngoài, trong đại sảnh, A Cửu công công vừa đi, hạ nhân còn không có lui ra ngoài, Mộc Thanh Châu phẫn nộ thanh âm vang lên: "Cha, vì sao hoàng thượng nói là cho chúng ta tiến cung, nhưng không có hạ chỉ, chỉ nhắc tới một mình Thanh Dao."

Mộc Thanh Hương cũng không cam lòng lên tiếng trả lời: "Đúng vậy, lúc đầu rõ ràng nói làm cho chúng ta cùng nhau tiến cung, hiện tại chỉ có một người tiến cung."

Mộc thửa tướng vừa nghe hai nữ nhi nói, sắc mặt trầm xuống, không nghĩ tới hai nha đầu này không biết sống chết lại muốn tiến cung, ánh mắt tàn nhẫn nhìn sang: "Lúc đầu hoàng thượng khi nào nhắc tới cho các ngươi tiến cung, là lời của thái hậu nương..."

Q.1 - Chương 39: Không Biết Tiền Đồ

Đại phu nhân nghe xong lão gia nói, sắc mặt xấu xí, không cam lòng nhìn mộc thừa tướng: "Lão gia, ngươi đây là bất công, vì sao Dao nhi có thể tiến cung, mà Châu nha đầu lại không thể tiến cung?"

"Đúng vậy, phụ thân," Mộc Thanh Châu nước mắt còn đọng ở trên đuôi mắt, một đôi hắc bạch phân minh nghi hoặc nhìn phụ thân mình.

Đối với cách làm của đại phu nhân cùng đại tiểu thư, Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư muôn kém đi nhiều lắm, hai người chỉ nhìn mộc thừa tướng, nhưng không nói thêm gì, Mộc Ngân thở dài một hơi, bất đắc dĩ phát phát tay, ý bảo bọn hạ nhân lui ra ngoài, hắn là muôn đem quan hệ lợi hại trong đó cùng hai nữ nhi nói một chút.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

"Dạ, lão gia," bọn hạ nhân lĩnh mệnh chuẩn bị lui ra ngoài, nhưng chỉ đi tới cửa, còn chưa giải tán, thì Trung thúc đã gấp gáp đi vào, bất an mở miệng: "Lão gia, trong cung lại có người đến?"

"Cái gì?" trong đại sảnh Mộc phủ vang lên tiếng kêu bất an của Mộc Ngân, ngược lại Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương có nét mặt vui vẻ, nhìn nhau liếc mắt một cái, Mộc Thanh Châu nhanh chóng phân phó quản gia Trung thúc: "Còn không mau mời vào đây, nhất định là ý chỉ làm cho chúng ta tiến cung, nhanh đi."

"Dạ, đại tiểu thư."

Mộc Ngân sắc mặt xấu xí đứng lặng ở giữa đại sảnh, đại phu nhân bên cạnh đầy hấn một chút, nhắc nhở: "Lão gia, ngươi làm gì đó? Trong cung có người đến, nhìn xem là ai?"

"Tốt" Mộc Ngân hưu khí vô lực lên tiếng trả lời.

Quản gia Trung thúc đã dẫn hai thái giám đi tới, thái giám kia vênh vách tự đắc quét mắt nhìn các khố chủ có liên can của mộc phủ, lạnh lùng thanh âm

vang lên: "Thái hậu ý chỉ, mộc thừa tướng tiếp chỉ."

Nguyên lai là thái hậu hạ ý chỉ, Mộc Ngân không dám khinh thường, thái hậu nương nương cũng không phải là ngồi không, tuy rằng không phải mẹ đẻ hoàng thượng, nhưng lại là dưỡng mẫu, hoàng thượng cũng không dám trực tiếp ngỗ nghịch nàng, huống chi hắn là một thừa tướng, lập tức dẫn mọi người quý phủ trên dưới quỳ xuống: "Thừa tướng Mộc Ngân tiếp chỉ."

Mộc Thanh Dao thần tình lạnh nhạt quỳ gối bên cạnh mộc thừa tướng, vốn đều này không liên quan chuyện của nàng, nhưng không muốn đem sự tình nhanh chóng chuyển biến xấu, vì thế chỉ ẩn nhẫn tính tình của mình, mặt lạnh nghe thái giám tuyên đọc ý chỉ trên tay.

"Thái hậu nương nương ý chỉ, mộc thừa tướng thiên kim Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương phẩm hạnh thanh tao lịch sự, là gương sáng của trăm nữ tử, chọn ngày hoàng đạo mười lăm tháng bảy, vào cung đợi chọn."

"Tạ ơn thái hậu nương nương, " Mộc Ngân sắc mặt tối sầm lại, chỉ còn thiếu chút nữa là ngất xỉu, không nghĩ tới thái hậu thực sự hạ ý chỉ này, nhưng làm thế nào cho phải, quả nhiên làm cho Mộc gia tam nữ của hắn cộng thị nhất phu, tuy rằng hoàng thượng quý là thiên tử, thân chán long, nhưng chuyện tam nữ tiến cung, dân gian không hiểu rõ bách tính truy cứu thì nên làm như thế nào muôn, nước cờ này của thái hậu nương nương có thể nói cao thâm, bất quá cũng may hai người nữ nhi này chỉ là đợi chọn, sự tình còn có cơ hội thay đổi.

Thái giám tuyên ý chỉ xong, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười đem ý chỉ đưa tới tay Mộc Ngân: "Tiểu nhân chúc mừng mộc thừa tướng, ba nữ nhi đều thành người trên người."

"Làm phiền công công."

Mộc Ngân thanh âm lộ ra vô tận rã rời mệt mỏi, xem ra một kiếp này, Mộc gia bọn họ là tránh không khỏi, chỉ mong Dao nhi có thể hóa giải được, Mộc Ngân mâu quang dời về phía Mộc Thanh Dao bên cạnh, chỉ thấy nàng thần tình bình tĩnh, con ngươi ánh sáng sâu thẳm, cũng không nhận thấy bất luận cái gì ảnh hưởng, bình tĩnh cơ trí đã nhắc nhở Mộc Ngân, hắn tốt xấu cũng là một khi thừa tướng, thậm chí ngay cả tiểu tử cũng không bằng, sự tình đã xảy ra, chỉ có binh tới tướng đở, nước tới đất ngăn, dù có sầu lo cũng đều vô bổ.

Mộc Ngân nghĩ thông suốt, dãy toàn quý phu đứng lên, quay đầu phân phó Trung thúc: "Mang công công các đi lính chút tiền trà, tiền bọn họ xuất phủ."

"Dạ, lão gia."

Thái giám kia nghe xong Mộc Ngân nói, sắc mặt dễ nhìn một ít, cười tersedm mở miệng: "Mộc thừa tướng khách khí."

"Làm phiền công công."

Trung thúc đem mấy người thái giám lĩnh đi ra ngoài, đại sảnh một mảnh vui mừng, mộc đại phu nhân cao hứng thanh âm vang vọng toàn bộ phòng: "Châu nhi, ngươi rốt cuộc có thể tiến cung, thật sự là quá tốt."

"Đúng vậy, nương, ta rốt cuộc có thể tiến cung, thật sự là quá tốt, nữ nhi thật là cao hứng a, nương ngươi biết không? Hoàng thượng hân rất tuấn."

Mộc Thanh Châu kích động thanh âm vang lên, khác lúc trước như đưa đám, các nàng tựa hồ toàn bộ đã quên, đây là ý chỉ của thái hậu nương nương hạ, nếu như hoàng thượng thực sự muốn cho các nàng tiến cung, vì sao hạ thánh chỉ đây, nhưng ý cũng là đợi chọn, thế nhưng mộc đại phu nhân cùng Mộc Thanh Châu lựa chọn bỏ qua loại sự tình này, chỉ cần có thể tiến cung là được, nàng bất kể là ai hạ chỉ, chỉ cần tiến cung nhất định phải làm cho hoàng thượng nhét nàng vào hậu cung, sau này sẽ là người trên người.

Mộc Thanh Hương tuy rằng cao hứng, nhưng lý trí nói cho nàng biết, việc này lộ ra bao nhiêu cổ quái, hoàng thượng không muốn làm cho các nàng tiến cung, vì sao thái hậu nương nương cố ý muốn để cho bọn họ tiến cung? Tuy rằng nghĩ không ra ảo diệu bên trong, nhưng vừa nghĩ tới hoàng thượng dung mạo nhân trung long phượng, còn có khí phách phong phạm cao cao tại thượng, mộc nhị tiểu thư cũng là không hề tính toán những thứ này.

"Thanh hương, thật sự là quá tốt, không nghĩ tới ngươi cũng có thể tiến cung."

Nhị phu nhân cũng thật cao hứng, vẻ mặt từ ái nhìn nữ nhi.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng không cảm thấy hứng thú nhìn đại sảnh, mấy người đó đều điên, vẫn chỉ là đợi chọn, liền vui sướng thành như vậy, nàng mới lười cùng điên với các nàng, xoay người nhìn Mộc Ngân liếc mắt một cái cũng buồn bức giống nàng: "Phụ thân, nữ nhi cáo lui."

"Ừ, ngươi trở về đi."

"Dạ" Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm cùng Mạc Sầu ly khai Mộc gia đại sảnh, một đường hướng phía sau đi tới Thanh viện, thỉnh thoảng nhìn thấy các tiểu nha đầu vui vẻ ra mặt, toàn bộ mộc phủ đều bao phủ vui sướng, Mộc Thanh Dao không khỏi lắc đầu thở dài.

"Tiểu thư, làm sao vậy?" Mai Tâm nhìn tiểu thư sắc mặt âm u, con ngươi ánh sáng u lãnh, tựa hồ rất không cao hứng, quan tâm hỏi.

Mộc Thanh Dao ngừng một chút, cũng không nói chuyện, quay đầu hướng con đường u tối hơi nghiêng người đi đến, phía sau không xa, liền nhìn thấy một hồ cá, bên trong nuôi rất nhiều cá vàng xinh đẹp, mấy con cá đó có ba màu, còn có hồng, hồng nhạt ...

Lan can bạch ngọc bên bể cá được điêu khắc tinh tế, Mộc Thanh Dao tự tay bóp một ít thức ăn cho cá bò vào, từ đầu tới đuôi bọn họ không nói gì, Mai Tâm lơ đãng nhìn thấy thánh chỉ trong tay, bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai tiểu thư là vì cái này nên không vui, nàng vốn không muốn tiến cung, ai biết cuối cùng vẫn phải tiến cung, mười lăm bảy tháng đại hôn, bây giờ không phải chỉ cách ngày đó hơn mười ngày thôi sao? Thảo nào tiểu thư tâm tình không tốt?

"Tiểu thư, ngươi không phải là vì chuyện này mà không vui?"

Mai Tâm giơ giơ lên thánh chỉ trong tay, Mộc Thanh Dao đôi mi thanh tú cau lại một chút, thở dài.

"Ta cũng không phải lo lắng chuyện tiến cung, mà là nghĩ đến sau khi tiến cung sẽ gặp phải rất nhiều chuyện, cho nên mới tâm phiền."

Mạc Sầu vừa nghe, trên mặt gầy yếu hiện lên kiên định, trầm giọng mở miệng: "Tiểu thư, ngươi yên tâm, Mạc Sầu nhất định sẽ bảo hộ ngươi chu toàn."

"Ừ" Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn phía Mạc Sầu, nha đầu kia thật ra rất trung thành, bất quá trong cung cũng không phải là đơn giản như các nàng muôn như vậy, sau này ở lâu một tâm nhẫn đảo là thật, tưởng tượng sau này ở lâu trong cung cũng thật là...., càng nghĩ càng phiền, đến lúc đó rồi hãy nói.

"Mạc Sầu, bình thường ăn nhiều một chút, nhìn người gầy giống như một trận gió có thể thổi bay đi."

Mộc Thanh Dao cho cá ăn một hồi, mang theo hai tiếu nha đầu đi trở lại Thanh viện, trên đường không quên dặn dò Mạc Sầu, nha đầu kia tuy rằng gầy như vậy, bất quá sắc mặt thay đỡ hơn nhiều, càng phát ra thanh tú động lòng người.

"Dạ, Mạc Sầu nhớ kỹ tiếu thư nói."

Mạc Sầu có nè nếp đáp lời, ba người đi vào Thanh viện, trong Thanh viện hung phấn tiếng cười, khắp nơi là một đoàn vui sướng, rất xa nhìn thấy trên thềm đá Lục nhi cùng Tiếu Liên đang đứng thẳng, hai nha đầu vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao các nàng, liền vọt tới, cao hứng hỏi tới.

"Tiếu thư được ban phong làm hoàng hậu nương nương, điều này thật sự là quá tốt."

"Đúng vậy, các nô tỳ biết được cũng thật cao hứng."

Mộc Thanh Dao nghe nha đầu đó nói, sắc mặt càng ngày càng mờ, ngũ khí băng hàn ném một câu: "Ta hơi mệt chút, các ngươi đừng quấy rầy ta" nói xong cũng không quay đầu lại sải bước lên thềm đá, đã vào nhà nghỉ ngơi, trong viện mấy người tiếu nha đầu hai mặt nhìn nhau: "Tiếu thư làm sao vậy?"

Mai Tâm vươn tay đánh ót Lục nhi cùng Tiếu Liên một chút: "Các ngươi a, cũng không phải không biết, tiếu thư không muốn tiến cung, còn nói ý vị thế, nàng còn năng lực để quan tâm sao? Quên đi, đều đi xuống làm việc đi, để tiếu thư nghỉ ngơi một chút đi."

Lục nhi cùng Tiếu Liên le lưỡi, vội vàng dẫn tiếu nha đầu khác đi xuống làm việc, các nàng đều đã quên chuyện này, chỉ lo cao hứng, bất quá tiếu thư các nàng thật đúng là kỳ quái, tiến cung làm hoàng hậu đều không vui, đây chính là mong ước của nữ nhân thiên hạ? Ai biết nàng lại không vui...

Q.1 - Chương 40: Thiên Hạ Kỳ Văn

Ngày hai mươi tám tháng sáu, hoàng thất chính thức hướng mộc phủ đưa sinh lễ.

Buổi sáng, bóng đêm bị đẩy lùi, ánh bình minh phá vỡ không gian mà ra, tung ra muôn vạn tia nắng ửng đỏ, bao phủ toàn bộ mộc phủ, mộc phủ từ trên xuống dưới một cỗ nhộn nhịp tưng bừng, nơi nơi vui sướng, chỉ có Thanh viện, lúc này một mảnh yên lặng, các tiểu nha đầu đứng ở hành lang ngoại, hai mặt nhìn nhau, Lục nhi nhỏ giọng nói thầm.

"Mai Tâm, còn không đi mời tiểu thư rời giường, đợi một lúc sinh lě đã đến."

"Tiểu thư tối hôm qua phân phó, hôm nay buổi sáng sớm không được quấy đến nàng, " Mai Tâm vẻ mặt đau khổ, buổi tối hôm qua tiểu thư đã cảnh cáo nàng, nàng cũng không dám nữa ngỗ nghịch ý của tiểu thư, nào dám đi vào.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Tiểu Liên thở nhẹ ra tiếng, tiểu nha đầu nàng lại không dám tiến vào, trong lúc nhất thời an tĩnh lại, không bao lâu sau, chỉ nghe được thanh âm ám chìm vang lên: "Ta đi."

Vẫn đứng ở bên cạnh Mạc Sầu mở miệng, Mai Tâm cùng Lục nhi lập tức cao hứng gật đầu, giục Mạc Sầu đi vào gọi tiểu thư.

"Vào đi thôi, tiểu thư mà không đứng dậy, liền không còn kịp rồi."

"Dạ" Mạc Sầu xoay người đi vào phòng ngủ, trên giường lớn khắc hoa làm bằng gỗ tử đàm, màn lụa lay nhẹ, trên giường dáng người lá lướt cẩn thận như ăn như hiện, cả người lười biếng mà tùy ý, khuôn mặt cõ bàn tay, da thịt đỏ bừng, lông mi thật dài che dấu ánh mắt trí tuệ trong sáng, đôi môi nhỏ bé đỏ tươi khẽ b亏 ra, đặc biệt mê người, thiếu sự lành lạnh cao ngạo của ban ngày, ngược lại còn mang ít nhiều vẻ nhu hòa lấp láy, làm cho người ta nhìn ngây người.

Tiểu thư thực sự xinh đẹp a, Mạc Sầu khinh ngạc tán thưởng, đáng tiếc bây giờ không phải là lúc tán thán, nàng muốn cho tiểu thư rời giường mà, nghĩ

vậy, liền đi tới trước giường đưa tay vén lên màn lụa.

Bỗng nhiên, bên tai kinh phong quét qua, Mạc Sầu rất nhanh lắc mình né tránh, nguyên lai là tiểu thư đánh lén nàng, rất nhanh kêu một tiếng: "Tiểu thư?"

Đáng tiếc Mộc Thanh Dao cũng không có dừng lại, lòng bàn tay vừa lộn mang theo một cỗ sát khí sắc bén đánh về phía Mạc Sầu, Mạc Sầu không dám khinh thường, hai người ở phòng ngủ đánh nhau, tiếng vang kinh động đứng mấy người tiểu nha đầu ở phía ngoài, cùng nhau vọt vào, há mồm trộn mắt nhìn trong phòng ngủ hai nữ nhân đang đấu cùng một chỗ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ở một bên kêu lên.

"Hai người các ngươi làm gì? Đừng đánh, Mạc Sầu, ngươi điên rồi, dĩ nhiên cùng tiểu thư đánh nhau."

"Đúng vậy, Mạc Sầu, đầu óc ngươi không bệnh đi."

Phòng ngủ nội ầm ĩ thành một đoàn, mà hai nữ nhân đang giao đấu cuối cùng cũng dừng lại tay chân, nhìn nhau, Mạc Sầu bất mãn trề môi: "Tiểu thư, ngươi lại đánh lén ta?"

"Đánh lén?" Mai Tâm cùng Lục nhi kêu lên, nhìn phía tiểu thư, chỉ thấy trên mặt nàng ướt sũng, mồ hôi làm mẩy sợi tóc dính vào, rủ xuống trên vai, phản nonen gương mặt tựa như đóa hoa buổi sáng tăm rửa sương sớm kiều diễm như nhau, làm cho người ta nhìn vào mắt choáng váng.

"Tiểu thư, ngươi dĩ nhiên đánh lén Mạc Sầu?"

Mai Tâm thanh âm đè cao tám lần, Mộc Thanh Dao lơ đãng lau một chút mồ hôi hột, đạm nhiên mở miệng: "Nếu không có các ngươi xông tới, ta đã đánh lén thành công," xoay người ngồi vào bên giường, ngẩng mặt lên nhìn phía Mạc Sầu: "Ngươi coi chừng một chút, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ đánh lén thành công."

"Tiểu thư, ta sẽ chuyên cần luyện võ công."

Mạc Sầu cung kính mở miệng, nàng biết ý tứ của tiểu thư, là làm cho nàng chờ có biến nhác.

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, ánh mắt tán dương rơi xuống trên người Mạc

Sâu, Mạc Sâu so với người bình thường thông minh hơn, so với người bình thường cũng kiên cường, hơn nữa võ công cao cường, nàng như nhặt được bảo vật, quay đầu thấy trong phòng ngủ mấy nha đầu đang đứng yên, vội mở miệng phân phó: "Mai Tâm, không phải là muốn cho ta đứng lên sao?"

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm phục hồi tinh thần lại, dấn Lục nhi qua, trong lúc nhất thời, nho nhỏ trong phòng ngủ công việc lu bù lên...

Tuy nói hoàng thất nạp sính lễ như là một thủ tục hợp pháp, hơn nữa chỉ giới hạn cho hoàng hậu, thế nhưng lại có bao nhiêu hoàng đế tiếp thu quá đạo thủ tục này đâu, nhiều nhất là mang tính tượng trưng ban cho một vài thứ, vì thế Huyền Nguyệt quốc lần này như vậy chính thức đưa sính lễ làm định, thật là thiên hạ gai kỵ, nghe đồn hoàng hậu nương nương tương lai lại là mộc phủ tam tiểu thư hào sắc, luôn luôn khôn khéo cơ trí như Huyền đế làm sao sẽ làm chuyện hò đồ như vậy, vẫn là bên trong có ẩn tình gì khác, trong lúc nhất thời các quốc gia nghi hoặc ngày càng phát sinh, sôi nổi xuất động sứ thần, đi trước Huyền Nguyệt quốc...

Hôm nay, đường phố phồn hoa nhất Lâm An thành Phượng Dương nhai, phi thường náo nhiệt, người ta tấp nập, ngay cả hai bên trà lâu túu quán trên đường, cũng chật ních khách nhân, thỉnh thoảng nghiên ngã nhìn xung quanh.

Vạn lý trường hạng, kín người hết chỗ, chỉ vì muốn thấy đội hình sính lễ của hoàng thất trong lời đồn.

Hai bên con đường, bình phong bằng vải đen cao cở nửa người được dựng lên, quan binh chia làm ở hai bên, duy trì trật tự, vì thế mặc dù nhiều người, vẫn an toàn vô sự...

Tiếng cỗ nhạc nhu ản như hiện truyền đến, đoàn người thoảng cái mãnh liệt đứng lên, sôi nổi ra sức nhìn xung quanh, chỉ thấy đội ngũ thật dài đã đi tới, phía trước chính là đội danh dự, sau đó là một đội quan binh cưỡi ngựa cao to, lúc quan binh xuất hiện liền xa hoàng gia chính thống cũng tiến đến, người đang ngồi trên liền xe hoa lệ đúng là hoàng đế mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất, Nam An vương gia...

Chẳng ai ngờ rằng việc nạp sính lễ lần này của hoàng thượng, dĩ nhiên đem Nam An vương gia phái ra, bởi vậy có thể thấy được hắn đối với chuyện này rất coi trọng, toàn bộ Lâm An thành đều náo động, số người đông đảo, nghe đồn Nam An vương gia lạnh lùng băng sương, thế nhưng tướng mạo lại anh

tuấn, hôm nay vừa thấy đồn đãi quả nhiên không giả, chỉ thấy Nam An vương gia mặc trang phục gấm lụa đẹp đẽ quý giá phi phàm, thân hình thon dài, nghiêm người thoái mái trong liễn xa, kim quan cột tóc, hai tròng mắt nhìn ngó, mặt mày tràn đầy vẻ không vui trong lúc này.

Rõ ràng chỉ là một nghi thức sinh lỄ giản đơn, hoàn toàn có thể phái mấy người thái giám đưa qua, thế nhưng hoàng huynh lại làm cho hắn tự mình chủ trì, thực sự là đáng trách, Nam An vương gia không cam lòng nhăm mắt lại, không nhìn tới quanh mình tiếng Ồn ào như sóng sau lùa sóng trước.

Hoàng gia liễn xa đi qua, phía sau là sinh lỄ, cuối cùng là quan binh hộ tống
...

Mọi người thấy được hoa cả mắt, không kịp nhìn, thảng đến khi tiếng cổ nhạc xa xa, tiếng nghị luận mới bùng lên.

"Không nghĩ tới hoàng thượng thật hạ thiên giới sinh lỄ, háo sắc nữ nhân kia lại không phải chiếm một tiện nghi lớn sao?" Có người nghi vấn, lập tức có một giọng nói phản kích: "Các ngươi cho rằng hoàng thượng là ngốc sao? Sẽ lấy một háo sắc nữ tiến cung?"

Người nói chuyện thần bí, dẫn tới rất nhiều người vây đến bên cạnh hắn truy vấn: "Kia là chuyện gì xảy ra?"

"Nói mau a? Đừng thùa nước đục thả câu."

"Mộc phủ tam tiểu thư kia kỳ thực cho tới nay đều ngụy trang thành háo sắc nữ nhân, chân chính nàng, không chỉ vóc người đẹp, hơn nữa tâm trí càng nhất đẳng nhất lợi hại, nghe nói là một tài nữ tử mỹ mạo song toàn, hoàng thượng mới hạ sinh lỄ."

"Điều đó không có khả năng đi? Mặc dù mọi người đều nói mộc tam tiểu thư đẹp, lại thông minh, thế nhưng ta không thấy được," người nọ vừa nói vừa đi, đoàn người chậm rãi tan ra, đối với mộc tam tiểu thư đến tận cùng là đẹp là xấu, là thông minh hay vẫn là háo sắc, đó là điều không phải là bọn họ nên quan tâm, đây là gia sự của hoàng thượng.

Trên đường cái, bình phong đen tháo xuống, đoàn người sôi nổi tản ra đến...

Minh Phượng lâu, ánh dương quang chiếu nghiêng tiến đến lâu hai nhã giữa, yên tĩnh không tiếng động, tuy rằng bên ngoài ầm ĩ nháo thành một đoàn, thế

nhưng nơi này lại không có một người thừa thải nào, liền một tia nhở âm hưởng cũng không có, hôm nay, cả tòa nhã giữa đều bị một đại quan bao, lầu hai cửa thang lầu, có chuyên gia gác, ngoại trừ điểm tiểu nhị, không ai dám quấy rầy.

Trong nhã giữa, hai nam tử đang ngồi song song, lười nhác nhìn phía ngoài cửa sổ, gió nhẹ nhàng thoổi tóc đen trên đầu bọn họ, lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, dù là nam nhân, cũng làm cho người dời không ra tầm mắt.

Một người trùm sam màu tím viền vàng vải vét, thắt lưng buộc thêu kim sắc bàn long bằng lụa hoa tông thêm vẻ tuyệt mỹ nam tử, ánh dương quang hơi mỏng chiếu nghiêng ở trên mặt của hắn, da thịt óng ánh trong suốt, dưới lông mài hép là một đôi mắt đen kít như đầm, con ngươi đế uyên thâm như hồ nước không thấy đáy, thâm thúy mà thần bí, lười biếng tà tà dựa vào ở mềm trùm kỷ, quanh thân sát khi có ý định nán lại, tựa như một bả bảo đao thị huyết mang theo bên người, ẩn mà không lộ...

"Hoàng thượng, ngươi làm cho Nam An vương đi nạp sinh lễ, chỉ sợ hắn tâm không cam lòng tình nguyện không muốn đi."

Người nói chuyện, khéo môi kèm tiêu ý, một thân phong lưu phóng khoáng, xinh đẹp không gì sánh nổi, kia ánh sáng ngọc trong con ngươi là mị hoặc nhân tâm, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền hâm sâu trong đó, hắn chính là Sở Thiển Dực con của hữu thừa tướng, còn nam tử đối với mặt với mang khí phách tiêu sát, chính là Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn...

Q.1 - Chương 41: Trùng Thiên Nhất Kích

Tay áo của Huyền đế như khép như mở, làm hoa mai trên đó như lung lay trong gió, ngón tay dài nhỏ khẽ vuốt qua thanh sáo ngọc trong tay, khéo môi vung lên nụ cười tà mị, trong đôi mắt đen ánh lên cái nhìn kêu ngạo thâm trầm không có thiên lý.

"Chỉ có hắn đi, mới thể hiện ra trẫm coi trọng việc này không phải sao?"
Thanh âm bí hiểm, làm cho người ta đoán không ra tâm ý của hắn...

Sở Thiển Dực gật đầu, thực sự là như thế, toàn bộ Huyền Nguyệt Quốc, còn có ai so được với Nam An vương thân phận quý giá đâu? Thế nhưng hoàng thượng có cần phải tỏ vẻ có thành ý cao như thế sao? Dù cho muội muội của hắn Ngũ Yên lúc tiến cung, cũng chỉ là trong cung phái liễn xa đi đón vào, hắn nhớ kỹ Sở gia còn bồi thêm một số lớn hồi môn, nhưng còn bây giờ thì sao? Mộc gia không chỉ không lấy ra một số lớn hồi môn, ngược lại hoàng thất còn hạ thiên giới sính lễ, việc này thật đúng là đãi ngộ khác nhau trời vực a?

Sở Thiển Dực trong lòng chua chát không có tư vị nhìn Huyền đế bên cạnh, ánh mắt vừa chuyển động, nghiền ngẫm mở miệng.

"Dực không cam lòng sao? Bằng không tiến cung đến giúp trẫm đi, nói không chừng trẫm sẽ sủng ái Ngũ Yên."

Sở Thiển Dực chân mày nhướn nhẹ, hắn mới không tin nam nhân này nói đâu? Từ xưa hoàng đế luôn trở mặt vô tình, hơn nữa hoàng đế cùng Sở gia có một hố sâu khúc mắc, vĩnh viễn không ai nhảy qua được, hiện nay thái hậu nương nương chính là người Sở gia, mà Sở gia trong tay có một nữa binh quyền, đây vốn là một việc tối kỵ, đáng tiếc hắn đã cùng phụ thân nói qua chuyện này nhưng phụ thân lại không để ý tới hắn, chỉ sợ việc này sớm muộn gì cũng rước lấy mầm tai vạ a, không giống như cái lão hồn đản Mộc Ngân, đã sớm đem phân nửa binh quyền hắn nắm giao ra, như vậy hắn có cơ hội ở ngoài cuộc rồi.

"Hoàng thượng, ta cũng không muốn làm quan, vậy thì có cái gì tốt, cả ngày bị người quản thúc, còn không bằng như bây giờ tự do tự tại đi?"

Sở Thiển Dực lập tức bắn ngược lắc đầu, nếu như nói hắn làm quan thật có thể đến giúp Ngũ Yên, vậy hắn làm cũng không sao cả, đáng tiếc hắn biết rõ chuyện này là không thể nào, hoàng thượng cũng không thật tâm kêu hắn tiến cung, chẳng qua là...

Huyền đé đôi mắt hép dài nhíu lại, sóng gió dao động, tư thế phóng đãng nở nụ cười: "Tốt, nếu Dực không muốn làm quan, vậy tận tâm vui chơi đi, lúc rảnh rỗi tiến cung bồi trãm chơi cờ, trãm rất khó tìm được đối tượng như ngươi làm đối thủ như vậy."

"Dạ, hoàng thượng, " Sở Thiển Dực cung kính lĩnh mệnh, cuối đầu xuốn, đáy mắt một mảnh hiểu rõ.

Cửa phòng nhã giữa mở một chút, A Cửu đi đến, cung kính mở miệng: "Hoàng thượng, nên trở về cung."

"Ừ, hồi cung đi, " thân hình cao ráo đứng lên, trường sam màu tím hoa lệ xẹt qua tạo thành đường vòng cung chói mắt, thanh âm từ tính vang lên.

Sở Thiển Dực lập tức cung kính đứng dậy, chuẩn bị đem hoàng thượng đưa xuống lâu, ngoài cửa nhã giữa, một thân hồng y, xích đầm hiệp cốt Hoa Ly Ca đưa tay ngăn Sở Thiển Dực lại ở lối đi: "Sở công tử dừng chân đi."

"Dạ " Sở Thiển Dực gật đầu, đưa mắt nhìn thân ảnh to lớn rời đi, đợi được lâu hai trống vắng xuống, một bóng người cũng không có, hắn chậm rãi ngẩng mặt lên, trong con ngươi yêu my, mang theo ánh sáng u ám mơ hồ bất định, xoay người đi vào nhã giữa, tự rót cho bản thân một chén hương trà, nhâm nhi thưởng thức.

Thủ hạ cần đi đến, cung kính mở miệng: "Công tử?"

"Đã điều tra xong rồi sao? Mộc Thanh Dao kia chính là hào sáu nữ trước đây sao?"

"Thuộc hạ thu mua một nữa gia đình mộc phủ, tra được tin tức, mộc tam tiểu thư thực sự cùng trước đây không giống nhau, không chỉ không hào sáu, hơn nữa thái độ làm người khôn khéo cơ trí, nghe nói Mộc gia hiện tại nàng mới là người lớn nhất, ngay cả đại phu nhân cùng Nhị phu nhân đều đứng qua một bên, ai cũng không dám đắc tội nàng."

"Ừ, tốt, xem ra mộc tam tiếu thư kia bằng mặt không bằng lòng nhiều năm như vậy, để chờ ngày này tận trời một kích, Mộc Ngân lão cáo già kia rốt cuộc so với phụ thân ta mới là cao thủ chơi cờ, xem ra mộc tam tiếu thư mới là một con cờ quan trọng trong bàn cờ này, Cẩn, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Sở Thiển Dực tựa hồ rất phiền não, trên đường viền tinh tế của ngũ quan, lồng một tầng mơ hồ hoang mang.

"Công tử?" Cẩn nhẹ nhàng kêu một tiếng, hắn cũng không quá không hiểu được, công tử vì sao lần này lại phí tâm tư đến vậy, bất quá làm thuộc hạ không có lý do gì để phỏng đoán tư tưởng của chủ tử, Sở Thiển Dực cũng đã khôi phục lãnh tĩnh, mím cười ném một miếng trà, đứng dậy: "Đi thôi, Cẩn, nên trở về phủ."

"Dạ, công tử."

...

Mộc phủ.

Ánh dương quang xuyên thấu tầng mây, lộ ra ánh sáng vàng chói lọi, bao phủ xung quanh thiếp vàng chiêu bài của mộc phủ, sinh động sáng chói, sáu phiến đại môn chia làm hai bên hợp cùng hạ nhân của quý phủ nghênh đón ở cửa, rất nhanh liền có hạ nhân báo lại: "Lão gia, đã tới, đã tới."

Đang lúc nói chuyện liền nghe được tiếng cổ nhạc xa xa truyền tới gần ...

Nhân Mã từ từ chậm rãi đã đi tới, đội danh dự phân thành hai bên, quan binh lui ra phía sau, tạo ra một con đường cho liễn xa hào hoa, ngồi trên xe đúng là một thân hoa y phục Nam An vương, trên gương mặt tinh diệu ngọc mài một mảnh băng hàn, rét lạnh căm căm quét mắt nhìn xuống mộc phủ, Mộc Ngân thế nào cũng không nghĩ tới, dĩ nhiên là Nam An vương tự mình đem sinh lễ đưa tới, lập tức không dám khinh thường, dẫn một nhà cung nghênh Nam An vương gia.

"Thần cả nhà cung nghênh Nam An vương gia."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lạnh lùng nhắc lên con ngươi, như ánh sáng của dao kiếm lợi hại, lướt qua mọi người, vừa nhìn liền nhìn thấy phía sau cùng của đoàn người là mộc tam tiếu thư, trên khuôn mặt đẹp đẽ là một

mảnh đạm nhiên, thân thể nửa quỳ nửa tựa, chỉ là hơi làm một chút động tác, đã lập tức đứng thẳng dậy, lui đến nơi râm mát phía sau cùng, lông mài chau nhẹ, ngược mắt quét qua nhìn ánh dương quang phía chân trời một cái, liền vươn một tay che ánh sáng chiểu vào mắt, làm cho người ta không tự chủ được lén lút nhìn qua lại bắt gặp sự hờ hững trên gương mặt kia, nhưng mang theo vài phần đáng yêu đẹp đẽ, làm cho Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nảy ra áp lực lời nói đầu tiên rơi xuống, phát phát tay: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ vương gia."

Mộc Ngân dẫn người nhà đứng dậy, lui qua một bên, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu không nhanh không chậm theo liền xe hoa lệ bước xuống, dẫn thủ hạ hướng mộc phủ đi tới.

"Vương gia mời."

"Làm phiền thura tướng đại nhân," Mộ Dung Lưu Chiêu ít thấy mở miệng, cùng Mộc Ngân tiến vào phủ thura tướng, lướt qua thân Mộc Thanh Dao là lúc thân thể cao ngất to lớn xoay mình ngừng lại, một đôi băng đồng thăng tắp bắn tới, mâu quang làm hoảng hồn khiếp người, đáng tiếc Mộc Thanh Dao cẩn bản không sợ hãi, con ngươi yên tĩnh như hồ nhuộm sức nóng của ánh dương quang, động lòng người đến cực điểm, thanh âm hùng thú yếu ớt vang lên.

"Hôm nay làm cho Nam An vương gia vất vả."

Lời nói kia mang theo ba phần chế nhạo, bảy phần đùa cợt, có thể làm cho khuôn mặt tuấn lăng của Nam An vương một mảnh ám chìm, cắn răng hờ nhẹ: "Đâu có."

Mộc thura tướng thấy cục diện bế tắc trước mắt, không dám khinh thường, lập tức cắn thận trên mặt nở nụ cười, tiện thể ném một cái ánh mắt cảnh cáo cho nữ nhi.

"Nam An vương, bên này mời."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu không nói được một lời theo mộc thura tướng cùng nhau ly khai, đại phu nhân cùng Nhị phu nhân vội vàng đuổi kịp, cùng lão gia đến đại sảnh bắt chuyện với Nam An vương gia, phía sau, cả phủ đều thở dài một hơi, Mai Tâm cùng Lục nhi nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu

thư, người muôn dọa chết chúng ta."

"Lá gan thật là nhỏ, " Mộc Thanh Dao lãnh đạm hừ một tiếng, quay đầu nhìn phía cửa phủ ngoại, đội danh dự thanh nhạc bên tai không dứt, quan binh ba tầng ngoài ba tầng trong vây quanh ở ngoài phủ, Trung thúc đã dẫn hạ nhân mộc phủ, đem từng rương từng rương sinh lễ vận chuyển vào, ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Thanh Dao, cung kính mở miệng.

"Tiểu thư, người xem mấy thứ này?"

"Đưa đến Thanh viện đi."

"Dạ, tiểu thư, " Trung thúc gật đầu, dưới sự chỉ huy của hắn mọi người đem mấy cái rương hướng Thanh viện mà đi, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương ánh mắt u nhãnh nhìn hết thảy trước mắt, cũng là đồng dạng tiến cung, địa vị hoàng hậu cùng địa vị tú nữ thật khác biệt ghê gớm a, thảo nào rất nhiều người đập vỡ đầu cũng muốn được làm hoàng hậu, hai nữ nhân một thân cô đơn đều dẫn nha đầu trở về viện.

Mộc Thanh Dao như có điều suy nghĩ ngầm rơi vào trầm tư...

Hoàng thất đưa ra sinh lễ, chuyện này là làm lớn chứ không nhỏ, nếu như chiếu nhỏ mà làm nói, chỉ cần phái người nội vụ phủ đem đồ vật đưa qua đây liền được, thế nhưng hoàng thượng dĩ nhiên phái Nam An vương gia ra ngựa, biểu hiện ra hình như rất trọng thị nàng, trên thực tế thì không, chỉ sợ hắn là muốn nhìn một chút rõ cuộc có bao nhiêu thế lực âm thầm theo dõi hắn đi? Mộc Thanh Dao nghĩ thông suốt điều này, khóe môi hiện lên âm u nụ cười, Huyền đế, người lợi dụng người thật là triệt để a?

Q.1 - Chương 42: Muốn Làm Kỳ Thủ

Trong Thanh viện một mảnh bận rộn, đợi được hạ nhân đều lui xuống, Trung thúc cung kính bẩm báo tiểu thư.

"Tiểu thư, tất cả đều chiếu tiểu thư phân phó sắp đặt cẩn kĩ, tiểu nhân trước lui xuống."

Trung thúc tuy rằng không phải người đại phú đại quý, nhưng đã gặp qua vô số người, cho tới bây giờ cũng không muốn bản thân mình có một ngày nhàn nhãm, trước đây vẫn cảm thấy tam tiểu thư thái độ làm người háo sắc đến ác liệt, là bại hoại của mộc phủ, ai có thể nghĩ tới, tam tiểu thư trong một đêm hình như thay đổi thành một người khác, hoàn toàn không còn như ngày xưa, thái độ làm người cơ trí khôn khéo, người trong phủ thừa tướng từ trên tới dưới, ai không biết tam tiểu thư lợi hại, liền ngay cả thừa tướng đều tin lời nói của tam tiểu thư, hiện nay tam tiểu thư dĩ nhiên trở thành hoàng hậu đương thời của triều đại, cũng là người đầu tiên từ xưa cho đến nay, làm cho hoàng thất phải đưa ra sính lẽ...

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, trong lúc Trung thúc định đi ra, chợt nhớ tới cái gì nên híp mắt nhìn lại kêu một tiếng: "Trung thúc?"

Trung thúc vội đứng lại, quay đầu chờ tiểu thư phân phó: "Phụ thân tiếp xong khách nhân, báo hán tới đây một chút, nói là ta có việc tìm hán."

"Tuân lệnh, tiểu thư," Trung thúc gật đầu, cước bộ vững vàng tiêu sái ra Thanh viện.

Mộc Thanh Dao thân hình chưa động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thái dương chậm rãi lên tới giữa không trung, chiếu vào mặt làm cho người ta không mở ra được vừa nóng rực vừa độc ác, nhưng mặc dù là mùa hạ nóng bức như vậy, vì sao lại làm cho người cảm giác da đầu tê dại, phong ba quỷ dị, sóng ngầm kinh động...

"Tiểu thư, tiểu thư, mau tới đây nhìn a? Đều là đồ tốt đó?" Lục nhi cùng Tiểu Liên hưng phấn theo phòng khách chạy đi đến, đứng ở phía sau Mộc Thanh Dao.

Mai Tâm tà liếc mắt một cái hai nha đầu, Lục nhi cùng Tiếu Liên lập tức chớ không dám lên tiếng cũng không dám lớn tiếng ồn ào náo động, tiểu thư sắc mặt rất lạnh, ánh mắt sâu thẳm, tựa hồ có sự tình gì phiền não lầm?

Mộc Thanh Dao đứng lặng một hồi, không nghe thấy động tĩnh bên cạnh, quay đầu chỉ thấy mấy người tiểu nha đầu vẻ mặt cẩn thận nhìn nàng, sắc mặt không khỏi dịu xuống, khẽ động thân mình hoạt động gân cốt, khoe môi hiện lên vẻ cười, hiện tại nàng đã thân đã bị vây hãm trong cục, riêng chỉ có một kế là làm quân cờ tự động, không để cho người khác điều khiển, trở bại thành thắng, nói không chừng nàng còn có thể chơi một ván biến đổi kỳ kiếp, mà nàng muốn trở thành một ván phân định thắng bại với đối thủ...

"Đi thôi, đi xem hoàng thất có vật quý báu gì?"

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Lục nhi cùng Tiếu Liên lập tức cao hứng lên, vẻ mặt cười cướp lời: "Tiếu thư, ngươi biết không? Đều là đồ tốt, mỗi một dạng đều giá trị không rẻ đâu? Tiếu thư hiện tại giá trị của người thật trân quý, riêng mấy thứ này giá trị không ít bạc đâu?"

Mộc Thanh Dao quay đầu, cười không đáp.

Ở cổ đại có tiền đương nhiên là chuyện tốt, có thể làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa, bằng không có nhiều bạc cũng không có tác dụng.

Đoàn người đi vào phòng khách, chỉ thấy ở đại sảnh bày đầy các rương cẩm sắc, ghé mắt có thể thấy được, ít nhất có mười mấy rương, Mộc Thanh Dao suy nghĩ một chút lúc trước tự mình muốn sinh lễ, cũng không cần nhiều cái rương như thế, như vậy rốt cuộc còn có cái gì nữa đây?

"Lục nhi, mở."

"Dạ, tiểu thư," Lục nhi lĩnh mệch mở một cái rương phía ngoài cùng, chỉ thấy ánh sáng hiện lên, bên trong rương để đại đóa tiên diễm hồng hoa, ở giữa có một cái khay bạch ngọc, trong khay là là những viên trân châu tròn tròn to lớn, đồng đều như nhau, đều là trân châu thượng đẳng của Nam Dương, xem ra là công phẩm, loại này hạt châu cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được, vì thế này vật này đúng là giá trị xa xỉ, Mộc Thanh Dao trong con ngươi lộ ra vẻ tán thưởng, hoàng thất làm việc quả nhiên khí phái, tuy rằng trân châu giá trị không nhỏ, hơn nữa không cần phải lấy một cái rương lớn chỉ để đựng trân châu, còn dùng hoa tươi lót dưới, màu hồng

nằm dưới chiếu rọi lên màu trắng, càng hiện ra vẻ trắng mịn không tì vết của trân châu, trong suốt trơn truột.

Phía sau Mộc Thanh Dao, Mai Tâm mấy người tiểu nha đầu các nàng nhìn thấy há mồm trừng mắt, tất cả đều lấy tay che miệng lại, ngăn cản tự mình thét lên tiếng chói tai, hô hấp đều dồn dập lên, dù là tiểu nha đầu các nàng, cũng biết trân châu trước mặt này có bao nhiêu là trân quý.

"Tiểu thư, thật xinh đẹp, dùng xinh đẹp như vậy trân châu làm thành vòng tay, vòng cổ, nhất định đặc biệt đẹp, " Tiểu Liên mộng ảo mở miệng, đến lúc đó tiểu thư đeo trên cổ trên tay nhất định sẽ tuyệt sắc tao nhã a.

Mộc Thanh Dao cau lại mài, khéo môi hiện lên nụ cười yếu ớt, nhưng mang theo ý vị lạnh mỏng, nếu như có thể, nàng tình nguyện không lấy mấy thứ này, bởi vì nó mà nàng bị liên lụy, thật không biết tương lai sẽ phát sinh bao nhiêu chuyện tình mà bản thân không khỏi vướng vào, đang nghĩ ngợi, lại có một cái rương được mở ra, bên trong là phi thúy, bích lục thông tú, mang theo hơi thở mờ mờ như làn sương mù, vừa nhìn liền biết là đồ tốt, xem ra hoàng thất rất trọng thị chuyện này, đưa tới đều là hàng thượng đẳng như vậy.

"Tiểu thư, xem ra hoàng thượng rất coi trọng chuyện này."

Mai Tâm nhẹ giọng mở miệng, nàng biết tiểu thư cũng không cần mấy thứ này, bất quá hoàng thượng đưa mấy thứ này qua đây, là tỏ vẻ rất coi trọng lần đại hôn này, tiểu thư không tiến cung là chuyện không thể?

"Hắn đương nhiên coi trọng."

Mộc Thanh Dao cười rộ lên, đem nàng đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng nhìn qua làm như nam tử kia rất coi trọng lần đại hôn này, nói không chừng hắn còn phái người bảo vệ nàng, muốn cam đoan viên quan cờ là nàng không bị người khác cướp, Mộ Dung Lưu Tôn, sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ cho ngươi biết, ta không phải là người đơn giản để người khác điều khiển...

Mười mấy cái rương đều được mở ra, chẳng những có những thứ mà lúc trước Mộc Thanh Dao đòi trong sinh lě, mà còn thêm những thứ nàng không có nói qua, hoàng thượng cũng ban cho rất nhiều, hơn nữa mũ phượng đỏ thẩm khăn quàng vai, trong lúc nhất thời trong đại phòng khách, xanh vàng rực rỡ, tràn đầy màu sắc ánh sáng, người xem hoa cả mắt, các tiểu nha đầu

lúc nào gặp qua nhiều thứ tốt như vậy, tất cả đều hưng phấn nhìn, nghị luận, Mộc Thanh Dao cũng giống như bọn họ, nếu như nàng không phải liên quan trong đó, không chứng nàng so với người khác còn có hứng thú nghiên cứu mấy thứ này hơn, nhưng hiện tại một điểm hứng thú cũng không có.

"Mai Tâm, đem mấy thứ này thu dọn xuống đi."

"Tuân lệnh, tiểu thư," Mai Tâm cung kính gật đầu.

Mai Tâm dẫn theo người đang chuẩn bị đem đồ trong phòng khách đem cất, chợt nghe ngoài cửa có tiểu nha đầu kêu lên: "Nô tỳ tham kiến lão gia."

"Đứng lên đi," thanh âm vang lên, Mộc Ngân thân người cao to vững vàng đã tiến đến, giương mắt quét một cái phòng khách, kinh ngạc thiêng cao mài: "Không nghĩ tới hoàng thượng dĩ nhiên thực sự hạ thiên giới sính lễ, Dao nhi."

"Đó cũng là ta nên được."

Mộc Thanh Dao đương nhiên mở miệng, nếu không phải vì tính mạng cả một nhà Mộc gia đều ở người trên tay nam nhân kia, dù cho hạ thiên giới sính lễ, nàng cũng sẽ không gả, có nữ nhân nào nguyện ý gả cho một nam nhân không thương mình, nguyện ý gả cho một người nam nhân tràn ngập tâm cơ, không khác gì muôn lột da hổ, lúc nào cũng chuẩn bị rời đầu, bất quá, nếu nàng đã nhập cuộc, nhất định phải thay đổi toàn bộ bàn cờ.

"Dao nhi, mấy thứ này xử lý như thế nào?"

Mộc thừa tướng lo lắng chỉ chỉ vào mấy cái rương, mấy thứ này đặt ở mộc phủ, chỉ sợ sẽ sinh ra phong ba, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ, nếu phong phanh truyền tới tay bọn đạo chích giang hồ, chỉ sợ bọn họ muốn sẽ liều mạng để đánh cướp.

"Đây chính là nguyên nhân nữ nhi mời phụ thân tới? Phụ thân mời ngồi xuống."

Mộc Thanh Dao dẫn thừa tướng cha đi qua một bên ngồi xuống, ngẩng đầu phân phó Mai Tâm: "Dâng trà."

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm thả tay xuống làm việc, kêu Lục nhi cùng Tiểu Liên đi làm, tự mình đi qua một bên rót trà bưng qua đây: "Lão gia, mời

dùng trà, tiểu thư mời dùng trà."

Từng sợi trà dài, nhỏ như kim châm, trải qua ngâm nước nóng, xoè ra khác lạ, rõ ràng là dài nhỏ như kim, nhưng lại nở ra những đóa hoa nhỏ màu xanh nhạt, hương xông trà vào mũi, nhuộm choáng cả tòa phòng khách.

"Phụ thân mời dùng trà?"

"Ừ" mộc thừa tướng bung chén trà tới, khẽ nhấp một cái, thật đúng là trà trung cực phẩm, nữ nhi thật là biết hưởng thụ, không giống người cha như hắn, quanh năm suốt tháng vội bận rộn công việc, liền muôn uống một ly trà cũng không dễ có...

"Phụ thân là lo lắng mấy thứ này để lại mộc phủ sẽ chọc đến mầm tai họa, phải không?" Mộc Thanh Dao ưu nhã xốc lên trà đắp, uống một ngụm trà, nhìn phía thừa tướng cha, chầm chậm mở miệng: "Phụ thân không cần lo lắng, nữ nhi đã nghĩ đến một cách?"

Mộc thừa tướng vừa nghe đến Mộc Thanh Dao nói, sớm đã có hứng thú, liền trà cũng không uống, cấp cấp nhìn nàng: "Nữ nhi, có biện pháp nào nói một chút?"

Mộc Thanh Dao quét mắt liếc một cái những nha đầu đang đứng, tất cả mọi người đang loay hoay làm việc, tuy rằng mấy nha đầu này đều là người trung thành, nhưng có một số việc vẫn là ít biết sẽ tốt hơn, để tránh gặp phải sự cố ngoài ý muốn, phát phất tay phân phó đi xuống: "Đều đi xuống đi."

"Dạ, tiểu thư?" Mấy người nha đầu lui xuống, Mạc Sầu thủ ở trước cửa.

Trong Phòng khách, Mộc Thanh Dao vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mộc Ngân: "Phụ thân biết Nguyên Thông tiền trang của Huyền Nguyệt Quốc là cửa hàng tư nhân của hoàng thất chứ, tối nay, phụ thân có thể đem mấy thứ này đưa đến Nguyên Thông tiền trang tư nhân đi, lấy giá thị trường đổi thành ngân phiếu của tiền trang tư nhân, sau đó mở một trương mục, đem tiền như cũ gửi vào tiền trang tư nhân, kêu bọn họ làm một tín vật đưa lại, sau này chỉ cần có tín vật của cửa hàng là có thể lấy tiền bạc ra..."

Nhân gia lễ mừng năm mới đình càng, mỗ cười lẽ mừng năm mới càng được lại, vừa nhanh, còn canh hai, thế nhưng thậm chí có người cắp cười tống trứng thối, còn nhất tống bốn, cười liền muôn hỏi một chút tống trứng gà người, vì mao như vậy, cười khổ sở cực kỳ, hi vọng thân ái cắp một nhẫn lại,

đâu không hài lòng, làm cho mĩ cười cải tiến.

Q.1 - Chương 43: Thiên Ngoại Đén Tiên

Mộc Ngân thân là ngươi đứng đầu đủ loại quan lại, trong lòng luôn có mưu lược hơn người, lúc này nhìn vẻ mặt sáng lạng của nữ nhi, dĩ nhiên ngây ngẩn cả người, bực này tâm tư, một tiểu thư khuê các có thể biết đến sao, mặc kệ Dao nhi dưới thân thể này cát giấu ai, nhưng suy nghĩ cơ trí bực này, người bình thường khó có thể sánh bằng, so với nam tử chỉ có hơn chứ không kém...

Mộc Thanh Dao nói xong, đợi một hồi, chưa gấp được phụ thân nói chuyện, kỳ quái nhíu mày: "Phụ thân, làm sao vậy?"

Mộc Ngân phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, trong con ngươi hiện lên kính nể, tuy rằng người trước mắt là nữ nhi của hắn, thế nhưng cho tới giờ khắc này, hắn mới nhìn rõ ràng một việc, nàng tại sao lại xuất hiện ở đây, hay là trong sâu u sầu đã có định số, nàng chính là một nhân vật quan trọng trong thiên hạ, vậy mà nàng lại là nữ nhi của hắn, Mộc Ngân có một chút tự hào cùng kiêu ngạo, con ngươi ánh sáng hiện lên từ ái, khuôn mặt tiêu ý.

"Tốt, phụ thân chờ khi trời tối sẽ đi làm chuyện này."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, hướng ngoài cửa trước kêu một tiếng: "Mạc Sầu."

Mạc Sầu thong dong đi tới, bước bộ nhẹ nhàng rời xuống đất không một tiếng động, chớp mắt liền đứng ở trước mặt bọn họ, cung kính ôm quyền: "Tiểu thư?"

"Khuya hôm nay, lão gia phải ra khỏi phủ làm một chuyện, ngươi bảo vệ tốt an toàn của lão gia."

"Dạ, tiểu thư, nô tỳ nhất định bảo vệ tốt lão gia."

"Ừ" Thanh Dao thoả mãn gật đầu, Mạc Sầu càng ngày càng nội liêm, thành người có năng lực, ngày sau sẽ trở thành phụ tá đắc lực của nàng, mộc thừa tướng nghe xong nữ nhi nói, ngẩng đầu quan sát Mạc Sầu, tiểu nha đầu này rất gầy, hình như một trận gió có thể thổi bay đi, thế nhưng nhìn kỹ, trên trán

của nàng có một phần anh khí, ánh mắt ngang tàng ngạo nghẽ kiên cường, hơn nữa ngôn hành cử chỉ giữa thu phóng bình thường, không tự ti cũng không kiêu ngạo, xem ra nữ nhi không có nhìn nhầm.

"Chính là nàng sao?"

"Dạ, phụ thân, nàng kêu Mạc Sầu, " Mộc Thanh Dao biết ý tứ trong lời nói của thừa tướng cha, hỏi nàng dùng hai nghìn hai chính là mua nha đầu này sao?

"Ừ, không tệ, không tệ, nhìn thấy bên cạnh người có một người như vậy, phụ thân trong lòng yên tâm hơn, được rồi, người gửi thư cho dì của người đi, trong thời gian đại hôn, nàng nhất định sẽ chạy tới đây "mộc thừa tướng nhớ tới Tô Ca muốn nàng gửi thư, Tô Ca vẫn là dì của Mộc Thanh Dao, hiện là phu nhân của minh chủ võ lâm, Thanh Dao khi còn bé vẫn ở bên cạnh Tô Ca, tình cảm của với nàng rất tốt giống như hai mẹ con, võ công trên người nàng cũng là Tô Ca tự mình truyền thụ cho.

"Tô di?" Mộc Thanh Dao chợt sững sót một chút, trong đầu lập tức hiện ra một cô nương xinh đẹp, còn có một chút hình ảnh thương yêu của nàng, tuy rằng nữ nhân kia yêu thương không phải là mình hiện tại, nhưng nghĩ đến nàng ánh mắt nhu hòa sủng ái, trong lòng không có lý do hiện lên tình cảm ấm áp, khóc môi câu ra ý cười.

"Phụ thân nói là Tô di sao?"

"Ừ, nàng sẽ tới tham gia đại hôn của con, " mộc thừa tướng gật đầu một cái, nghĩ đến nữ nhi xinh đẹp như vậy lại thông minh sẽ rất nhanh liền gả vào hoàng cung, trong lòng dĩ nhiên sinh ra ý định không muộn, hắn còn muốn làm cho nữ nhi ở bên cạnh hắn lâu hơn nữa?

"Nữ nhi đã biết, " Mộc Thanh Dao trên khuôn mặt xinh đẹp bị lây một ít tiểu ý, tuy rằng đại hôn chỉ là tạm thích ứng chi ké, thế nhưng nàng không có người để tâm sự, nếu như Tô di tới, vừa lúc có thể nói một chút, Tô di ôn nhu như vậy, hơn nữa thương yêu nàng, không chỉ muộn, tóm lại rất thích nữa là.

"Ừ, vậy con cứ nghĩ ngồi một chút đi, buổi tối cha qua đây làm chuyện này."

"Tốt, phụ thân đi thong thả, " Mộc Thanh Dao gật đầu, mộc thừa tướng đứng dậy ly khai phòng khách, trong phòng, Mộc Thanh Dao vẻ mặt cẩn thận nhìn

chăm chăm Mạc Sầu: "Khuya hôm nay ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, từ cửa sau đi ra ngoài, ngàn vạn lần đừng cho người khác phát hiện."

"Dạ" Mạc Sầu bình tĩnh gật đầu, nàng biết việc này quan hệ trọng đại, tiểu thư mới có thể cẩn thận đến như vậy, đối với tiểu thư lần đầu tiên giao cho nhiệm vụ, nàng đương nhiên muốn làm được tốt nhất.

Hai người vừa dứt lời, ngoài cửa tiểu nha đầu đi đến: "Tiểu thư?"

Mộc Thanh Dao ngưng mi suy nghĩ một hồi, tia sáng trong đôi mắt đen nhìn mấy người tiểu nha đầu, chậm rãi phân phó đi xuống: "Lục nhi, Tiểu Liên, ngoại trừ mũ phượng khăn quàng vai để nguyên đó, những thứ đồ khác đều đặt ở hai cái rương lớn đi."

"Dạ" Lục nhi cùng Tiểu Liên lĩnh mệnh đi tới, Mai Tâm cùng Mạc Sầu vẫn đứng đó chưa động, chờ tiểu thư chỉ thị.

"Mai Tâm, ngươi cùng Mạc Sầu hai người đi ra ngoài mua cho ta một vài thứ trở về," Mộc Thanh Dao lông mi thật dài khẽ lay động, giống như cánh bướm xinh đẹp, thế nhưng sắc mặt lại lồng một tầng sương mỏng nhàn nhạt, hình như có việc gì đó muôn phát sinh, Mai Tâm cùng Mạc Sầu không dám nói thêm cái gì, cúi đầu lĩnh mệnh: "Tiểu thư mời nói."

Mộc Thanh Dao vẫy vẫy tay, ý bảo Mai Tâm đưa lỗ tai qua đây, nhỏ giọng nói mấy câu, Mai Tâm sắc mặt ngạc nhiên đến cực điểm, chậm rãi có chút mồ hôi thấm ra, nhưng nhìn vẻ mặt chăm chú của tiểu thư, cũng không giống như nói đùa, đương nhiên không dám lầm miệng, gật đầu.

"Được, nô tỳ cái này đi làm."

"Đi thôi, còn không biết có hay không đâu? Sớm một chút, đi sớm về sớm, tiểu thư ta cũng mệt mỏi, sáng sớm bị các ngươi đánh thức, ngủ một chút nữa đã."

Mộc Thanh Dao đứng lên phủi tay một cái, một thân nhẹ nhàng đi ra ngoài, phía sau Mai Tâm mở to mắt nhìn bóng lưng của nàng, thở dài, Mạc Sầu kỳ quái hỏi tới: "Làm sao vậy? Tiểu thư cho ngươi mua cái gì?"

Mai Tâm kiêng chân, bên tai Mạc Sầu nhỏ giọng nói mấy câu, Mạc Sầu sắc mặt chưa đổi, thân thể đã dời đi ra ngoài.

"Đi thôi, nếu tiêu thư phân phó, vẫn là sớm một chút làm tốt đi."

"Dạ, ngươi thật cùng người khác không giống nhau, thảo nào tiêu thư thích ngươi," Mai Tâm bất đắc dĩ cùng tiến về phía trước, hai người cùng nhau đi ra ngoài...

Ban đêm phủ xuống, ngoài lan can gấp khúc bằng ngọc, trăng tròn bò lên trên liễu đầu cành, chiếu ra ánh sáng nhẹ nhàng như nước, chiếu rọi ở viên ngọc lưu ly trên nóc nhà phản lại những tia sáng nhấp nháy sinh quang như bức họa.

Mộc Ngân dẫn mấy người thủ hạ đặc lực đi vào Thanh viện, Mộc Thanh Dao đang ở phòng khách chờ.

"Phụ thân, đều chuẩn bị xong rồi."

"Dao nhi, con yên tâm đi, ai cũng không ngờ được chúng ta sẽ ở ngày nạp lễ mưu đồ đêm mấy thứ này đưa đi, xuất kỳ bất ý sẽ đoạt tiên cơ, thế nhưng hoàng thượng bên kia nói như thế nào?"

Mộc Ngân lo lắng chính là điểm này, đưa vào tiền trang tư nhân, lo lắng hoàng thượng lão tử, mà không sợ bọn đạo chích trong chốn giang hồ tiến vào tiền trang tư nhân, nếu như xông vào Mộc gia, chỉ sợ Mộc gia mới là người không may, thực sự là thế khó xử, Mộc Thanh Dao cười: "Phụ thân, nếu là sính lễ, đương nhiên là do ta làm chủ, có chuyện gì, ta sẽ giải quyết, ngươi yên tâm đi."

"Tốt" đến lúc này, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì? Nói chung thứ này đặt ở tiền trang tư nhân, so với ở nhà an toàn hơn, nếu như bất động dùng ngân lượng tiền trang tư nhân, thì đồ đạc chỉ nên gửi ở bên trong, đến lúc đó chỉ cần thêm ít lãi là được, nếu như dùng bao nhiêu tiền, bọn họ mới có thể theo giá thị trường xử lý sử dụng vật ngang giá để đổi, vì thế hoàng thượng trong khoảng thời gian ngắn cũng không động gì đến bọn họ.

Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn Mạc Sầu ở phía sau, cẩn thận tỉ mỉ dặn dò: "Mạc Sầu, nhất định phải bảo vệ tốt lão gia."

"Dạ, tiêu thư."

Mạc Sầu lĩnh mệnh, Mộc Ngân đã phân phó bốn hạ nhân phía sau, đem hai đại rương gì đó nâng đi ra bên ngoài, Mộc Thanh Dao theo bọn họ đi ra, mắt

thấy phụ thân bước xuống thềm đá, nhớ tới một việc, liền gọi Mộc Thừa tướng: "Phụ thân, chờ một chút."

"Dao nhi?"

"Chuyện này cần phải người cần bảo vệ bí mật với tiền trang tư nhân, bằng không tiền trang tư nhân cũng đòi không ích lợi lộc" Mộc Thanh Dao không hy vọng bởi vì nhóm sinh lễ này mà rước lấy mầm tai vạ không đáng: "Mặt khác, theo tiền trang tư nhân lấy ra một vạn lượng ngân phiếu."

"Ngươi lấy tiền làm gì?"

"Tây Giao ở ngoài thành, phía dưới có xóm Cô Đầu, có rất nhiều dân chạy nạn, ăn, mặc, ở, đi lại cũng đều không tốt, phụ thân phái Trung thúc đi xử lý một chút, cho những người đó trùng kiến một ít phòng ở, mặt khác mỗi hộ phát cho mấy lượng bạc, để bọn họ làm một ít buôn bán nhỏ, không đến mức khốn cùng phải chết đói."

Dưới bóng đêm, Mộc Thanh Dao tiếng nói thanh duyệt như giữa không trung, ánh trăng bao phủ nàng, mắt nàng to như biển xanh sâu thẳm, tóc đen như tơ lụa trơn truột, trên người nàng y phục nguyệt sắc cao quý ưu nhã, thật giống như thiên ngoại đến tiên đứng trên thế gian, mọi người đều bị nàng lây nhiễm, ngốc đứng, thật lâu chìm đắm tại nơi hào quang ấm áp, thảng đến khi nàng nhàn nhạt thanh âm vang lên: "Được rồi, mau đi đi."

Q.1 - Chương 44: Đêm Xinh Dẹp

Trong viện, Mộc Ngân dẫn mấy người hạ nhân mang cái rương ly khai, Mạc Sầu theo sau một tắc cũng không rời, tiểu thư giao cho nhiệm vụ, nàng đương nhiên việc nghĩa không thể chối từ phải hoàn thành tốt...

Đêm đã khuya, sương sớm đánh vào trên sợi tóc, nhẹ nhàng ẩm ướt, mang theo hơi thở mát mẻ.

Mộc Thanh Dao bình tĩnh đứng ở ngoài hành lang trên thềm đá, nhìn vầng trăng rằm trên đỉnh đầu, tình cảnh này, thật sự nên hát vang một khúc Thiên Thượng Nhân Gian, nghĩ đến đây, trong lòng ngực liền tràn ra sự hăng hái, hăng giọng một cái liền hát.

"Diêu nổi lên ô oành thuyền, xuôi dòng lại thuận gió, ngươi mười tám tuổi trên mặt, tượng ánh nhật hoa sen khác hồng, xuyên qua tầng đá hạng, điểm nổi lên hồng đăng lung, ngươi mười tám năm chờ đợi, là hồn nhiên dáng tươi cười..." (TT : ta lười giữ nguyên lời hát ko edit ^.^)

Vâng vẻ trống trải trong bóng đêm, tiếng ca trong veo giống như khe núi suối nhỏ, nhẹ nhàng chảy qua, lại tựa như chim sơn ca cất lên tiếng hót, tuy không có tiếng nhạc, chỉ là giọng ca đơn thuần, nhưng mang theo âm điệu thu hút lòng người, giọng hát dồn dập vang lên như mũi nhọn ẩn mình trong đêm tối, làm cho người ta nghe đến say mê.

Mai Tâm cùng Lục nhi mấy người nha đầu các nàng, bị thanh âm êm tai của tiếng ca hấp dẫn nên đi ra ngoài, đứng lặng ở dưới hành lang, nghe đến quên mình, chìm đắm trong điều tốt đẹp ẩn trong tiếng ca, kỳ lạ nhất chính là tiểu thư hát bài hát này, các nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, âm điệu thật kỳ quái, không chỉ tiểu thư giọng hát đẹp, ngay cả ca từ cũng mang theo một cỗ hương vị ngọt ngào thuần rượu, nghe nàng ca, thật giống như nghe thấy mùi rượu vị nồng đậm.

Khúc ca kết thúc, Mộc Thanh Dao thở ra một hơi mạnh, thật là thoái mái a, đây là bài hát nàng thích nhất, trước đây lúc không có chuyện gì làm liền hát nó xem như luyện tập, cuối cùng lại làm cho nàng luyện được hay đến như vậy, chính là lúc hát bài hát này, cảm giác như có một cỗ hàm súc đặc biệt, giống như mang theo hơi rượu thơm ngát...

Ba, ba, phía sau có tiếng người vỗ tay, Mộc Thanh Dao cười quay đầu, không cần nghĩ cũng biết là mấy người tiểu nha đầu bị nàng kinh động, chỉ thấy Liên nhi hưng phấn chạy tới, lôi kéo tay Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư, ngươi hát bài ca gì vậy, thật là dễ nghe? Nô tỳ cho tới bây giờ cũng không có nghe tiểu thư hát quá đâu?"

Mộc Thanh Dao mím môi cười, ánh mắt giảo hoạt, vươn tay bóp gương mặt Liên nhi một chút: "Tiểu thư thuận miệng hát, ngươi thế nào nghe qua đâu?"

Nàng đương nhiên sẽ không cùng tiểu nha đầu này nói nguồn gốc của bài hát, nói là bài ca hiện đại à, chỉ sợ có nói các nàng cũng không tin.

"Oa, tiểu thư càng ngày càng lợi hại, thuận miệng biên ca lại êm tai như thế" Lục nhi vẻ mặt sùng bái nhìn Mộc Thanh Dao làm gương mặt cũng nóng lên, may là trời tối, thấy không rõ sắc mặt, nếu không mặt của nàng lúc này nhất định rất hồng, kỳ thực nàng cũng không phải có ý định lừa tiểu nha đầu này.

"Đi trở về thôi."

Mộc Thanh Dao quay đầu, vượt lên đầu thềm đá, chuẩn bị trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, bỗng nhiên ánh trăng tối sầm lại, có một cái bóng từ trên đầu của nàng bay qua, nàng lập tức cảnh giác ngẩng đầu, quanh thân cái bắn ra hàn khí lạnh mỏng, lạnh nhìn chàm chàm giữa không trung, trầm giọng mở miệng: "Ai? Nếu tới, sao còn không hiện thân?"

Nàng vừa dứt lời, giữa không trung vang lên tiếng gấp quạt giấy, tiếp theo là một giọng trầm thấp dễ nghe.

"Mộc tam tiểu thư, thật đúng là đa tài đa nghệ, không chỉ người đẹp, ngay cả ca xướng cũng rất tốt, hơn nữa thân thủ mẫn tiệp, xem ra hoàng thượng là con mắt rất tinh đời a."

Dứt lời, giữa không trung hiện lên một đạo ngân ảnh màu trắng, chớp mắt rời xuống trước mặt các nàng, làn gió thoảng qua mang theo hương thơm, trước cửa rào chắn trên thềm đá, đã đứng thẳng một nam nhân đang chắp tay, mao ngọc cột tóc, vóc người thon dài cao ngất, quần áo bạch y, tóc đen dài thả xuống vai, mặt như chạm ngọc, đôi mắt trong đẹp phát ra ánh sáng như hai đám hỏa hoa nhỏ, yêu my vạn phần, đôi môi khêu gợi khẽ nhéch, hiện lên nụ cười mê người mang theo hương khí nhẹ nhàng ưu nhã trong vòng ba

thước.....

Người đến không phải ai khác, chính là Sở Thiển Dực Sở đại công tử của hưu thừa tướng, một thân phong lưu phóng khoáng đứng ở dưới thềm đá, hoàn toàn không có cảm giác áy náy từ của người tự tiện xông vào nhà người ta, ngược lại còn mang vẻ thản nhiên, cười đến điên đảo chúng sinh, mấy người tiểu nha đầu trong Thanh viện vừa nhìn thấy hắn liền sắc mặt ửng đỏ, mím môi nhìn chăm chăm hắn, cười không ngớt.

Sở công tử thật tuấn tú a, hắn tuấn không giống như các vương tôn vương hầu, mà mang theo một cổ khí phách bị đè nén, hắn tuấn mỹ là tự nhiên, tựa như trong thiên nhiên rộng lớn này bất luận cái gì cũng đẹp như hoa cỏ, làm cho người ta thường thức, làm cho người ta không tự chủ được tới gần mà không có bất kỳ áp lực nào ngược lại còn có cảm giác thư giãn.

"Sở công tử?" Mai Tâm cùng Lục nhi kêu lên, lời chào kia âm hưởng còn mang theo vài phần ngượng ngùng.

Mộc Thanh Dao sắc mặt lãnh trâm xuống, nam nhân này khuya khoắt xông vào mộc phủ, chẳng lẽ muốn khoe khoang phong tao, dụ dỗ tỳ nữ của nàng sao?

"Sở đại công tử, ngươi khuya khoắt xông vào mộc phủ là gì chuyện gì, không phải là vì khoe khoang ngươi lớn lên tuấn tú chứ?"

Mộc Thanh Dao một điểm mặt mũi cũng không lưu cho hắn, thanh âm lạnh lẽo cứng rắn, đối với loại nam nhân tự cho mình là siêu phàm, nàng căm thù đến tận xương tuỷ, vì sao nam nhân cổ đại đều tự cho là đúng như thế chứ?

"Bản công tử chỉ là hiếu kỳ, rõ ràng là một háo sắc nữ, vì sao hoàng thượng lại nguyện ý hạ thiên giới sinh lẽ tới cưới ngươi? Nguyên lai nội bộ còn có ẩn tình khác, đêm nay, bản công tử thu hoạch thật đúng là không nhỏ đâu?"

"Ngươi đã thấy được rồi, vậy lập tức cút đi."

Mộc Thanh Dao nói xong, xoay người chuẩn bị vào phòng, mặc kệ bên ngoài cái nam nhân có đôi mắt u ám kia, Sở Thiển Dực con ngươi ánh lên tiếu hỏa hoa không chỉ chưa tắt, mà còn cháy ngày càng mạnh, khéo môi câu dẫn hiện lên nụ cười mê người, hắn thân là thừa tướng công tử, từ nhỏ đến lớn còn không có đã bị qua loại đái ngộ này, hiện nay lại gặp được nữ nhân này đối xử như vậy, thật đúng là muôn khiêu chiến thức hắn đây? Tuy

rằng ảo não vì hoàng thượng cưới nàng, bất quá lấy hiểu biết của hắn đối với hoàng thượng, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không sủng hạnh nàng, hoàng thượng chỉ bất quá muốn tìm một tâm bia, bởi vì nàng xuất thân từ Mộc gia, cho nên mới phải cho nàng tiến cung...

Hiện tại hắn đối với nàng cảm thấy hứng thú, không phải do nàng quyết định buông tay thì sẽ buông tay.

Sở Thiển Dực trên mặt chọt lóe lên cường thế rồi biến mất, hoàn toàn không còn sự xinh đẹp mềm mại lúc trước nữa, thân hình khẽ động, cánh tay dài đã chặn lối đi của Mộc Thanh Dao, trên mặt là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như mặt trời.

"Nếu bản công tử đã tới, ngươi không phải nên mời bản công tử uống chén trà sao?"

"Có cần phải vậy sao?" Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn mặt hắn, trong mắt của hắn là vẻ bỗn cợt, còn có ranh mãnh, người nam nhân này tựa hồ đối với nàng có hứng thú, bất quá đừng hy vọng nàng sẽ trở thành món đồ chơi của bất luận kẻ nào, ghê tởm, ngay cả lúc cùng hắn nói chuyện đều phải ngẩng đầu lên mới thấy, Mộc Thanh Dao lui ra phía sau một bước, đôi mắt đen chọt lóe lên ánh sáng mũi nhọn, nghiền ngẫm rồi cười rộ.

"Ta sợ ngươi không dám uống," nói xong quay đầu hướng phòng khách đi đến, lạnh lùng bỏ xuống một câu: "Có can đảm liền vào đi."

"Sở công tử?" Phía sau song song vang lên vài đạo thanh âm kinh hoảng...

Sở Thiển Dực, công tử hữu thừa tướng đương triều, cháu ruột của thái hậu, trận chiến nào mà chưa thấy qua, tức sẽ không vì thế mà bị hù dọa, bởi vậy cũng không thèm để ý tới tiểu nha đầu phía sau, phát tay áo dài dáng vẻ xinh đẹp hàng vạn hàng nghìn lần đi theo phía sau Mộc Thanh Dao vào phòng khách.

Phía sau mấy người tiểu nha đầu hai mặt nhìn nhau, chỉ tới thanh âm lạnh lùng của tiểu thư truyền tới: "Dâng trà."

"Tiểu thư?" Mai Tâm vừa nghe ngữ khí của tiểu thư, đâu còn có tâm tư lo lắng người khác, chọc giận tiểu thư, sẽ đem nàng ném đi mất, rất nhanh hướng phòng khách chạy đi.

Q.1 - Chương 45: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại

Trong một góc phòng khách bày đầy đủ chỉnh tề các rương cẩm, lụa đỏ gấp thành đóng để bừa bãi phía trên mang theo một đoàn không khí vui mừng, ánh nến chiếu rọi xuống, nhuộm một màu đỏ ửng cả phòng khách mang theo màu sắc mông lung, Mộc Thanh Dao ngồi ở vị trí chủ nhân, vẻ mặt dịu dàng nụ cười như nước, nhưng cái cười này không có áp lực, chỉ là giả tạo và khách khí.

"Sở công tử mời ngồi."

"Tam tiểu thư khách khí," Sở Thiển Dực khẽ phát áo choàng, cử chỉ ưu nhã ngồi xuống, đôi mắt u đồng yêu my quét mắt liếc một cái bốn phía, cuối cùng mảnh quang rọi vào đỉnh đồng màu vàng, lúc này trên đỉnh đồng huân hương trong đó tỏa ra, khói trắng lượn lờ bay vào không trung, một luồng hương vị hoa cỏ độc, nhang này? Sở Thiển Dực khéo mím lại, cười đến cổ quái: "Mùi vị này thật đúng là dễ ngửi a, những gì trong phòng của tam tiểu thư đều không giống với người khác, không giống người thường chút nào."

"Chỉ cần Sở công tử thích là được rồi, chỗ này của ta thứ tốt còn nhiều mà."

Mộc Thanh Dao ánh sáng trí tuệ trên mặt lưu chuyển, trong con ngươi lóe ra tiếu ý, lần này là khó có được cho người mặt mũi.

Mai Tâm rót hai chén trà đã bưng lên, trước phục vụ khách nhân: "Sở công tử, mời dùng trà."

"Cám ơn," Sở Thiển Dực hàm súc văn nhã cười cười, đôi mắt mê hoặc lòng người tùy ý đảo qua, Mai Tâm trong lòng như có nai con nhảy loạn, nhưng cũng không dám đứng ở bên cạnh Sở công tử, bưng khay đi tới chỗ Mộc Thanh Dao: "Tiểu thư, mời dùng trà."

"Ừ" Mộc Thanh Dao liếc nha đầu kia một cái, thấy nàng sắc mặt ửng đỏ, hô hấp hơi pháp phồng, thì đã nhìn ra tâm tình của nàng rất kích động, tiểu nha đầu này thực sự động tư xuân rồi, thế nhưng Sở Thiển Dực là quý công tử nhà giàu có làm sao sẽ coi trọng một tiểu nha đầu đâu, nếu như hắn thật sự

có lòng đó, nàng cũng có thể thành toàn cho bọn họ, bất quá điều này tất nhiên không có khả năng, nghe nói phàm là người gặp qua Sở đại công tử, cũng khó khăn mới trốn tránh được vẻ xinh đẹp mị hoặc của hắn, bất quá nàng thật không cảm thấy hắn có cái gì đặc biệt. (TT : tất nhiên vì tỷ đã gặp Tôn ca rùi mà hì hì)

Hắn đúng là lớn lên đẹp trai một chút nụ cười đến vô hại, lại một thân phong lưu tiêu sai, nhưng khi nhìn người không thể chỉ nhìn mặt ngoài, ai biết trong lòng hắn có bao nhiêu âm mưu, Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nâng chung trà lên.

"Sở công tử mời dùng trà."

"Mời" hắn hào hiệp nâng chung trà lên, nhiệt khí tỏa ra, lục sắc lá trà pháp phèn ở trên mặt nước, tươi mát xanh nhạt, điệu bộ xoè ra trôi nổi trong nước, trà này cũng không có vấn đề, vì thế khẽ nhấp một ngụm, hương thơm ngọt thuần, thuận hòa xuống, quanh thân thông suất: "Mộc tam tiểu thư trà này quả nhiên là đồ tốt, quả nhiên là Đại Hồng Bảo quý báu, đây chính là loại vạn kim khó câu."

"Đâu có, đây là hoàng thượng mới đưa tới."

Mộc Thanh Dao nói xong cười lạnh, cho thấy tâm tình vô cùng tốt, không nhanh không chậm mở miệng: "Nghe nói là nước khác tiến công tới làm công phẩm, tự nhiên là không tệ, hôm nay khó có được Sở công tử ban đêm đến chỗ của Thanh Dao, nên mượn hoa kính Phật chiêu đãi khách nhân thôi."

Đã là công phẩm, đương nhiên không có khả năng là giả, hơn nữa từ khi tiến vào đến bây giờ, bản thân cũng không có gì trở ngại, Sở Thiển Dực con ngươi để hiện lên hoài nghi, mộc tam tiểu thư lớn mật khen khích hắn, tại sao lại không có hành động gì, hơn nữa theo tính tình hiện tại của nàng, nếu ai chọc tới nàng, hắn là không có thứ tốt để ăn a.

Sở Thiển Dực chính là đang suy đoán, bỗng nhiên cảm giác được bản thân có cái gì đó không đúng, đầu óc choáng váng, trên người toát ra mồ hôi không xong?

"Thế nào? Có phải hay không cảm thấy đầu không làm chủ được?"

Thanh âm dỗ nghe vang lên, Mộc Thanh Dao chậm rãi đứng lên, dời bước đi tới trước mặt Sở Thiển Dực, nghiền ngẫm nhìn hắn, chỉ thấy Sở đại công tử

luôn luôn kiêu ngạo tự phụ trọn to hai tròng mắt đẹp, khó có thể tin nhìn chàm chàm nàng: "Ngươi làm như thế nào?"

"Có nghe nói qua thông minh quá sẽ bị thông minh hại không?"

Mộc Thanh Dao nói xong cười rộ lên, lui ra phía sau một bước, chỉ chỉ đinh đồng huân hương: "Cái kia chỉ là hương huân bình thường, thế nhưng trong khói bụi của nó trộn một loại cỏ, Đǎng Tâm Thảo, rễ của loại cỏ này căn bản không có độc, còn được dùng để làm thuốc nhưng lá cây thì rất độc, nếu là người thường, căn bản không có gì đáng ngại, thế nhưng Sở đại công tử ngươi tự nhận thông minh, vì thế vận lực chống đỡ loại hương khí này, lại không biết rằng, vận lực có thể làm cho máu huyết chạy nhanh hơn, vốn là không có độc gì đó, lại bị ngươi phát huy rất tốt, vì thế, ngươi trúng độc."

Sở Thiển Dực dùng sức lắc đầu, hắc đồng lồng lên tức giận, gắt gao nhìn chàm chàm Mộc Thanh Dao, đột nhiên nở nụ cười.

"Tốt, tốt."

Càng ngày càng trò chơi càng lý thú, nữ nhân này tuyệt không phải là quân cờ mặc cho người định đoạt, như vậy sau này càng ngày sẽ càng có ý nghĩa, thế thì hắn nên yên lặng theo dõi kỳ biến đi, chậm rãi đứng dậy: "Lúc này coi như ta thua, tiếp theo bản công tử tuyệt đối sẽ thắng trở về."

Sở Thiển Dực nói xong, thân hình chợt lóe lên, đi ra ngoài, Mai Tâm nhìn thân hình cao lớn có chút lượng choạng, không khỏi lo lắng tiêu sái tiến lên hai bước: "Sở công tử."

Mộc Thanh Dao không để ý tới chuyện Sở Thiển Dực ra đi, bởi vì đǎng tâm thảo vốn không phải cái gì đại độc, dù cho trúng độc, chỉ cần không vận lực, sẽ có thể cứu chữa, tin rằng người khôn khéo như Sở Thiển Dực sẽ hiểu rõ đạo lý này, không có việc gì nhưng mà Mai Tâm, Mộc Thanh Dao hai tròng mắt không nháy mắt nhìn nàng, Mai Tâm tóc gáy dựng cả lên, hoảng sợ nhìn nàng.

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

"Mai Tâm, đừng nói tiểu thư không nhắc nhớ ngươi, Sở đại công tử cái loại tự cho là phong lưu này, sẽ không tùy ý thích người khác, ngươi đừng chọc tới hắn, ta sợ đến lúc đó bị hại chính là ngươi."

"Tiểu thư?" Mai Tâm chu môi một chút, nàng biết tiểu thư nói là thật, hơn nữa nàng chưa từng có nghĩ tới điều gì khác: "Nô tỳ không có việc gì."

"Ừ, vậy là tốt rồi," Mộc Thanh Dao gật đầu, nàng thật sợ Mai Tâm sẽ bị hại, nhớ tới bản thân trước đây, không phải cũng giống như Mai Tâm hiện tại sao, toàn tâm toàn ý tin yêu một người nam nhân, thế nhưng kết quả chiếm được cái gì, tuy rằng hắn không có phản bội nàng, nhưng ở trong cảm nhận của nàng, tình yêu nam nữ là chí cao vô thượng, trong mắt căn bản không tha thứ cho dù là một hạt cát, mới có thể không tự hại đến bản thân.

Hai người đang nói chuyện, Lục nhi từ bên ngoài đi tới: "Tiểu thư, lão gia đã trở về."

Lục nhi vừa mới nói xong thì mộc thừa tướng đã dẫn Mạc Sầu từ bên ngoài đi vào: "Dao nhi, chúng ta đã trở về."

Mộc Thanh Dao bước đến, trên dưới quét mắt nhìn phụ thân liếc một cái, nhìn hắn cũng không giống như có chuyện gì, cuối cùng cũng thở dài một hơi: "Phụ thân không có việc gì là tốt rồi, ta rất lo lắng?"

"Tiểu thư, cũng không có chuyện gì lớn phát sinh" Mạc Sầu cung kính mở miệng, Mộc Thanh Dao thỏa mãn gật đầu: "Các ngươi đi xuống trước đi."

"Dạ, tiểu thư, " ba nha đầu lui ra ngoài, phòng khách chỉ có hai phụ tử Mộc Thanh Dao.

Mộc Ngân từ trong người lấy ra một đền ngọc bội, trên có khắc ba chữ 'Thanh Dao bội', tín vật của cả ngân hiệu cùng mật hiệu (TT : giống như pass của thẻ ATM vậy ^.^) đều đưa tới trên tay Mộc Thanh Dao: "Dao nhi, đây là trương mục, ngươi cất xong, đừng đánh mất, sau này dựa vào ngọc bội kia cùng trương mục còn có mật hiệu là lấy được tiền bạc."

"Phụ thân đã vất vả rồi."

Mộc Thanh Dao cười mở miệng, trong lòng rất cảm kích thừa tướng cha, đường đường một thừa tướng, lúc nào đã làm qua loại sự tình này, cũng may nguyên thông ngân hiệu tư nhân quyết sẽ không đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, bởi vì có thể làm được cửa hàng lớn của hoàng gia như vậy cũng không phải hư danh, chỉ ngồi không, nếu như nó dám can đảm đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ đó là một con đường chết.

"Không có việc gì, thứ này đặt ở trong phủ trái lại không an toàn, phụ thân cũng là vì mộc phủ mà suy nghĩ."

"Dạ? Còn một vạn hai ngân phiếu đã lấy ra sao?" Mộc Thanh Dao nhớ tới chuyện tình giao phó cho phụ thân, Mộc Ngân vừa nghe lời của nàng, gật đầu: "Đã lấy ra, xong việc phụ thân sẽ phái trung thúc để ý đi làm chuyện này, con yên tâm đi, khó được người có tâm địa giống như con, cũng là Huyền Nguyệt quốc chúng ta có phúc khí."

Mộc thừa tướng cảm khái, hiện tại hắn không đơn thuần là nhìn nữ nhi của mình, mà là đang nhìn quốc mẫu tương lai của Huyền Nguyệt quốc, có được vị hoàng hậu có lòng vì dân như vậy, Huyền Nguyệt không mạnh còn có nước nào có thể mạnh?

Q.1 - Chương 46: Cơm có thể ăn nhiều. Nói, thì nên nói ít

Mộc thừa tướng vừa rời đi khỏi phòng khách, Mộc Thanh Dao liền đem mảnh của ngân hiệu nhớ kỹ, sau đó đem tờ giấy ghi chép đốt đi, có một số việc nhớ ở trong lòng là bảo đảm nhất.

Dưới ánh đèn, Điền ngọc bội tản ra ánh sáng bóng loáng mờ ảo như nước, ở chính giữa có khắc ba chữ 'Thanh Dao bội', Mộc Thanh Dao càng nhìn càng thích vật này nên tiện tay đem chơi đùa một chút, chợt phát hiện ba chữ Thanh Dao bội ở dưới ánh sáng lại phát ra ba màu sắc khác nhau, nguyên lai bên trong còn có bí ẩn này nữa, có thể thấy được ngân hiệu của hoàng gia trong việc chống đồ giả mạo thật đúng là có chút thủ đoạn.

"Mạc Sâu."

Trong bóng đêm, thanh âm lành lạnh của Mộc Thanh Dao vừa vang lên thì ngoài cửa Mạc Sâu cùng Mai Tâm đã đi đến, cung kính mở miệng: "Tiểu thư."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, đem ngọc bội đưa tới trong tay Mai Tâm: "Làm một sợi dây xỏ qua nó cho ta đeo vào bên hông đi."

"Dạ, tiểu thư," Mai Tâm gật đầu bước qua nhận ngọc bội, Mạc Sâu ở bên cạnh vẫn cung kính đứng chờ, nếu tiểu thư đã gọi nàng, tất nhiên có việc muốn hỏi nàng, đợi Mai Tâm đi ra ngoài, Mộc Thanh Dao mới chậm rãi mở miệng: "Mạc Sâu, khuya hôm nay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ."

"Tiểu thư yên tâm đi, lúc xuất phủ, nô tỳ rất chú ý đến xung quanh mới cùng người trong phủ kéo theo chiếc xe cẩn heo nữa đây đi ra ngoài, sẽ không làm người khác chú ý."

"Ừ, vậy là tốt rồi," Mộc Thanh Dao gật đầu, trong mắt hiện lên tinh quang như có điều suy nghĩ, chỉ sợ dù thoát khỏi sự giám sát của người trong bóng tối kia, cũng không dễ dàng qua mặt được hoàng thượng như vậy, bất quá vậy thì thế nào, cho dù hắn đã biết chuyện này, chẳng lẽ nàng có khả năng tìm hắn để tính toán số sách sao? Mộc Thanh Dao khéo môi ra vẻ cười

nhat.

"Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi đi."

Mạc Sầu ngửi thấy trong phòng khách có mùi hương hoa cỏ, mắt chăm chú nhìn đến chén trà để trên bàn, đêm nay có khách tới chơi sao?

"Tiểu thư, có người đã tới đây sao?"

Mộc Thanh Dao ánh mắt đảo qua nhìn xuống nơi đặt chén trà, khéo môi hiện lên tia cười yếu ớt: "Xem ra chuyện gì cũng đều không chạy khỏi ánh mắt của Mạc Sầu? Là Sở đại nhân công tử con trai của hưu thừa tướng, khuya hôm nay tới đây một lần, hắn bất quá không chiếm được nửa điểm tiện nghi nào."

"Tiểu thư?" Mạc Sầu nhìn tiểu thư, khuôn mặt thông minh lanh lợi, dáng người thì nhanh nhẹn hoạt bát thật là xinh đẹp bức người, với hình dạng này nàng làm sao có thể thua thiệt với người khác, bọn họ không may mới dám đụng chạm tới nàng : "Tiểu thư đi nghỉ ngơi đi."

"Được" Mộc Thanh Dao tâm tình thật tốt, cùng Mạc Sầu đi ra khỏi phòng khách...

Hoàng cung.

Trên đại điện kim bích huy hoàng, thảm đỏ quý giá đang trãi rộng, những viên dạ minh châu lớn được khâm nạm trong miệng rồng miệng phượng khắc trên bốn cây cột đồng, chúng chiếu lên toàn bộ đại điện làm nó sáng như ban ngày, trong không khí hoa lệ đó lộ ra sự xa xỉ của hoàng gia. Lúc này một nam tử mặt đẹp như ngọc thạch đang nằm nghiêng trên long trường kỷ lần trước, hắn khẽ nhắm mắt lại đôi lông mi cong dày và thật dài, che đậm sự sắc sảo lợi hại thể hiện trong đôi mắt, đôi môi lạnh mỏng cao ngạo phía dưới mũi, lúc này hơi thở ra, hiện giờ nó thiếu hẵn sự lạnh lẽo như của hàn đầm khi ở ban ngày, nhưng lại mang dáng vẻ mềm mại làm cho người ta sủng nịch, trên gương mặt như ẩn như hiện hai má lúm đồng tiền làm tăng thêm mấy phần đơn thuần kiều cách như trẻ con. (TT : ta gục ngã, Tôn ca sao ca lại có nét đẹp này chứ....ta cũng muốn có má lúm đồng tiền nè *khóc ròng*)

Ở một góc của đại điện, thái giám A Cửu lăng lặng đứng hầu, không dám kinh động đến hoàng thượng, hoàng thượng kỳ thực đang mệt chết đi được,

bên người ngoại trừ Tinh Trúc công chúa, người không còn có thân nhân nào, tại đây nơi thâm cung đẫm máu này, ai có thể bảo đảm sê không phát sinh chuyện gì? May là hoàng thượng đủ mạnh mẽ, mới không làm cho ác nhân đắc thủ, sớm muộn gì cũng có một ngày, hoàng thượng sẽ thanh trừ hết tất cả những thứ cản trở ở bên người, A Cửu tin hoàng thượng nhất định sẽ làm được.

A Cửu đang suy nghĩ đến nhập thần thì bỗng nhiên theo ngoài cửa cung truyền đến một giọng nói tinh tế, chân mài của hắn không khỏi nhướng lên, là ai qua đây quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi vậy, nếu như ồn ào đánh thức hoàng thượng thì làm sao bây giờ? Rất nhanh, hắn lắc mình đi ra ngoài.

Chỉ thấy trên mảnh đất trống trước cửa đại điện, quý phi nương nương một thân hoa y quý giá đang đứng thẳng, trong tay cầm theo một thức ăn, vẻ mặt nhu hòa nhìn tiểu thái giám đang ngăn cản lối đi của nàng.

"Bản cung muốn gặp hoàng thượng."

"Quý phi nương nương, người đừng làm khó tiểu nhân, hoàng thượng đang nghỉ ngơi, đã hạ lệnh không gặp bất luận kẻ nào" tiểu thái giám kia nhìn trước mắt là vị quý phi nương nương dịu dàng động lòng người, cũng không nỡ ngăn cản nàng, nhưng hoàng thượng đã nói qua không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy, hắn cũng không dám tùy ý cho người đi vào.

Quý phi nương nương đang muốn cầu xin tiểu thái giám, vừa nhấc tay lên liền nhìn thấy A Cửu công công đang đứng ở trên đài cao, lập tức lộ ra nụ cười duyên dáng mê người : "A Cửu công công, bản cung tự mình làm vài món điểm tâm, muốn đem qua đây cho hoàng thượng, bản cung biết hoàng thượng bận nhiêu việc, vì thế cũng không có lòng kinh động đến hoàng thượng"

A Cửu mím môi xả ra vẻ cười từ từ đi xuống thềm đá: "Quý phi nương nương có lòng rồi, thế nhưng hoàng thượng thực sự đang ngủ, vì thế nương nương hãy trở về đi, ngàn vạn lần đừng đánh thức hoàng thượng, hoàng thượng có thể ngủ một giấc ngủ yên ổn không phải là chuyện dễ dàng, xin nương nương thành toàn."

Quý phi nương nương ngây ngẩn cả người, đứng lặng yên nhìn A Cửu, nước mắt chậm rãi tràn đầy trong hốc mắt, lại không biết còn có thể nói cái gì nữa, nàng đã lâu chưa gặp được hoàng thượng, hoàng thượng không thể đi đến cung điện của nàng, nàng liền tới tìm hắn, hắn cũng không chịu gặp, chẳng

lẽ nàng thực sự chết già trong hoàng cung này cũng không chiếm được thánh sủng sao?

"Vậy bản cung đi trở về, thỉnh cầu A Cửu công công bẩm báo hoàng thượng một tiếng, nói bản cung có tới."

"Dạ, tiểu nhân nhất định bẩm báo," A Cửu cung kính tiễn quý phi nương nương rời đi.

Trong đêm tối, dáng điệu mảnh khảnh uyển chuyển lặng lẽ rời đi tựa hồ chịu không nổi sự cắn nuốt của bóng đêm, bước chân mơ hồ giống như một đóa hoa thảm thương, chịu đủ sự tàn phá của bão tố, lại không có cơ hội để tiếp tục sống.

"Quý phi nương nương thật đáng thương a," tiểu thái giám bên người A Cửu mím môi tràn đầy đồng tình, bản thân A Cửu cũng đồng cảm với nàng, bất quá là nô tài có mấy lời mặc dù biết cũng không được nói ra, xoay người lại dử tợn nhìn chằm chằm tiểu thái giám, đánh một cái sau đầu hắn lạnh lùng cảnh cáo.

"Nhớ kỹ, cơm có thể ăn nhiều, nói nên nói ít, nếu để cho người khác nghe được, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

"Dạ, dạ, tiểu nhân biết" tiểu thái giám kia nào dám nói thêm cái gì nữa, mấy người tiểu thái giám ở bên cạnh hắn lập tức vội vàng xin tha cho hắn: "Cửu công công, tha cho hắn một lần đi, hắn lần sau sẽ không lỗ mang như thế nữa."

"Ừ" A Cửu gật đầu, nâng đầu lên nghiêm túc cảnh cáo mấy tên thủ hạ trước mắt, những người này đều là một tay hắn dẩn dắt, hắn cũng không muốn bọn họ đầu thân hai nơi: "Người hầu tại trong hoàng cung này, nếu muốn không muốn chịu nhiều thiệt thòi, phải nhớ kỹ một câu danh ngôn, làm việc nhiều nói một chút, sẽ không ai nói các ngươi là câm điếc."

"Dạ, cửu công công."

Mấy người tiểu thái giám cùng nhau lên tiếng trả lời, A Cửu nhìn trong bóng đêm yên tĩnh, hoàng thượng cùng quý phi nương nương nhất định là không có kết quả, lúc trước hoàng thượng đã không đồng ý cho nàng tiến cung nhưng thái hậu nương nương lại tự mình làm chủ, kiên quyết đón nàng vào cung, kỳ thực có đón được vào cung thì kẻ chịu tội vẫn là nàng a, hoàng

thượng làm sao có thể sủng hạnh nàng đâu?

A Cửu xoay người lại chuẩn bị đi vào đại điện, phía sau đột nhiên có vật xẹt qua, một cái bóng rơi xuống bên cạnh hắn.

"Hoa thị vệ?"

Nguyên lai người vừa xuất hiện là thị vệ thống lĩnh trong cung Hoa Ly Ca, hai tay ôm quyền nhìn phía A Cửu: "Ta muốn gặp hoàng thượng, Nam An vương gia phái người truyền tin vào cung."

"Được, ngươi chờ một chút, ta đi vào bẩm báo hoàng thượng."

"Ừ" Hoa Ly Ca mày kiếm khẽ nhường, lên tiếng trả lời xong liền đứng ở ngoài cửa đại điện chờ, hồng sắc cầm y đang mặc lại hợp với gương mặt cương nghị anh tuấn, trong đêm tối bắt mắt dị thường.

Q.1 - Chương 47: Ngày Vui Vẻ

A Cửu đi vào đại điện, ở trên long trường kỷ, hoàng thượng đã tỉnh lại, mở ra đôi đồng tử màu đen lạnh như tảng băng, hắn khẽ nhéch môi tiếng nói lạnh lẽo vang lên: “Là ai đã tới?”

“Bẩm hoàng thượng là Quý phi nương nương đã tới, nhưng lại đi trở về rồi, hiện tại Hoa thống lĩnh đang chờ ở bên ngoài, nói là vương gia cho người truyền tin vào cung.”

“Ú, cho hắn vào đi,” Mộ Dung Lưu Tôn từ từ chuyển động thân thể mình để thay đổi một tư thế khác nhưng vẫn lộ ra bức người anh khí như cũ, khắp người hắn bao phủ khí thế bá đạo, mang theo cái nhìn đầy sát khí, hoàn toàn không còn nữa bộ dáng nhu hòa yên tĩnh khi ngủ, nếu như không phải A Cửu tận mắt nhìn thấy, hắn thật hoài nghi người vừa ngủ khi nãy là người trước mắt hay sao?

Nhưng mà hắn cũng không có thời gian để nghi vấn chuyện của hoàng thượng, lĩnh mệnh đi xuống: “Dạ, hoàng thượng.”

Hoa Ly Ca rất nhanh theo A Cửu cùng tiến vào, cung kính quỳ xuống bẩm báo: “Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, Nam An vương gia phái người đến nói cái gì?” Hoàng thượng ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống, đôi mắt đó bí hiểm như hổ báo lại ẩn dấu những mũi nhọn lạnh lẽo, long bào được làm bằng gấm thêu lên bàn long làm nổi bật khuôn mặt quý khí bức người của hắn, giờ tay nhấc chân lại tự nhiên có một cỗ vương giả khí phách, mà quý khí cùng khí phách hòa hợp đến trên người hắn rất tự nhiên, chuẩn xác bình thường như nước chảy, giống như hắn từ nhỏ sinh ra liền là người bá chủ vậy.

“Bẩm hoàng thượng, Nam An vương gia lệnh cho ta nói với người là mộc tam tiểu thư suốt đêm phái người đem sinh lễ đưa vào nguyên thông ngân hiệu tư nhân, đổi thành ngân phiếu, hiện tại ở mộc phủ một chút sinh lễ cũng không còn, hoàng thượng người xem việc này phải làm sao?”

Hoa Ly Ca vừa nói xong, A Cửu ở bên cạnh mở to mắt, tựa hồ chuyện này một chút cũng khó có thể tin, mộc tam tiểu thư lá gan cũng quá lớn đi, sinh lễ của hoàng gia, nàng cũng dám động, thực sự là thật to gan a.

Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi trên long trường kỷ, không giận mà còn cười, khéo môi câu ra tiểu ý mị hoặc, ánh sáng trên da minh châu tỏa ra chiếu lên ánh mắt của hắn lúc này như ẩn như hiện.

Xem ra mộc tam tiểu thư quả nhiên không giống với mọi người, ngay cả sínх lě của hoàng gia cũng dám động, nàng thật không phải người thường, như vậy nếu làm cho nàng tiến cung, thì nước cờ này có thể đi được rồi, nàng thông minh trí tuệ hơn người tính tình lại nhanh nhẹn có thể đối phó được người khác, bất quá hắn tốt nhất nên không chế được nàng, tuyệt không cho nàng có cơ hội phản kháng lại, nhất thiết bản thân không nên quá tự phụ, nếu không kẻ bị thương tổn có thể là hắn, bàn tay to để bên người nhẹ nhàng nắm chặt lại, vẻ mặt của hắn đắt ý hứng thú dạt dào.

“Được rồi, trẫm đã biết, lệnh cho Nam An vương bảo vệ tốt mộc tam tiểu thư là được, về phần sínх lě đổi nhập vào nguyên thông ngân hiệu, chuyện đó cứ để nàng làm chủ đi.”

“Hoàng thượng?”

Hoa Ly Ca cùng A Cửu đồng thời kêu lên, không nghĩ tới hoàng thượng không những một mà ba lần dung túng cho nữ nhân kia, đầu tiên là nữ nhân kia phá vỡ thủy tinh cầu, tuy rằng trái cầu rách kia bọn họ cũng không có tiếc rẽ gì, vì đó là ý đồ xẳng bậy của Liễu công tử. hoàng thượng đã không giáng tội thì thôi còn từ phong nữ nhân kia làm hoàng hậu, hiện tại nàng còn đem sínх lě hoàng thất đưa vào ngân hiệu tư nhân, mà hoàng thượng vẫn không tức giận, tựa hồ còn thật cao hứng, chẳng lẽ nữ nhân đó thực sự rất lợi hại sao? hay là do hoàng thượng đã thích người ta?

Hoa Ly Ca cùng A Cửu nhìn nhau liếc mắt một cái, nói thích cũng không giống a, nhưng nói lợi dụng thì lại cảm thấy kẻ lợi dụng có tấm lòng quá tốt đi.

Ngồi ở trên cao Mộ Dung Lưu Tôn chỉ phát phất tay: “Ly ca, đi xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng,” Hoa Ly Ca đâu còn dám nói cái gì, khom người lui ra ngoài, A Cửu thì xoay người hướng ra phía ngoài phân phó một tiếng, mấy người mặc y phục cung nữ đi tới, hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi...

Mộc phủ.

Liên tiếp ba ngày gió êm sóng lặng, ngoại trừ đêm đó Sở đại công tử tới làm phiền, cũng không còn có người khác nữa, Mộc Thanh Dao ăn được uống được lại ngủ rất ngon, chơi cũng vui vẻ, ban ngày thì nàng vừa ngắm hoa vừa dạo chơi hoa viên, buổi tối thì đọc sách, sau đó đốt cỏ thơm ngào ngạt để ngủ vừa có thể làm đẹp lại có thể đánh thức các giác quan.

Mộc phủ từ thura tướng cha, đại phu nhân, Nhị phu nhân, đến quản gia hạ nhân, mỗi một người đều đối với nàng cung kính cẩn thận, ai cũng không dám đắc tội với mộc tam tiểu thư, bởi vì nàng không chỉ thông minh tuyệt đỉnh, còn là hoàng hậu nương nương tương lai thì ai mà dám cùng gây sự với hoàng hậu.

Mộc đại tiểu thư, mộc nhị tiểu thư, không có việc gì cứ tới đây tìm muội muội uống xong buổi trà trưa để tăng thêm cảm tình.

Tất cả đều có vẻ tốt đẹp như vậy!

Thế nhưng sự yên lặng thường xảy ra trước cơn bão táp làm cho người ta cảm thấy càng thêm quý dị, mà Mộc Thanh Dao cũng đang chờ đợi, người nên đến cuối cùng cũng sẽ đến, không phải sao?

Sau giờ ngọ ánh dương quang chiếu xạ vào viên ngọc lưu ly trên mái ngói, làm cho nó phát ra những ánh sáng chói mắt.

Trong Thanh viện thật yên tĩnh an bình, bọn nha đầu thường trốn ở nơi mát mẻ để tán gẫu, mà ở cách đó không xa có tảng đá lớn nằm giữa mùi thơm của lá mạ và màu xanh của rừng trúc, nơi đó có một chiếc ghế nằm được đặt bên cạnh khu rừng. lúc này Mộc Thanh Dao đang nằm ở trên ghế để ngủ trưa, gió nhẹ thổi qua, lá trúc khẽ lay động, ánh nắng lập tức theo khe hõa chiếu vào, soi rọi trên người của nàng, tư thái duyên dáng nữa nằm nữa ngồi ở ghế trên, tóc mai phân tán thả xuống dưới, trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết lộ ra nụ cười không tự chủ, ngọt ngào động lòng người nhưng cũng không thiếu sự bình dị đậm đặc, càng mang thêm chút ấm áp mềm mại.

Mai Tâm đứng ở sau lưng nàng dùng cây quạt nhẹ nhàng quạt gió, ánh nhìn bình tĩnh rơi vào trên mặt tiểu thư, tiểu thư đẹp quá a, từ trước tới nay cũng không có cơ hội nhìn tỉ mỉ nàng, hiện tại mới biết được nàng có khuôn mặt đẹp kinh người cùng trí tuệ hơn người, căn bản là thiên chi kiều nữ mà...

Thế nhưng tại sao trước đây nàng lại muốn làm như vậy? Mai Tâm mê man suy nghĩ, nhớ tới lúc trước tiểu thư từ cách trang điểm cho đến y phục lòe

loẹt như một con bướm, nhìn thấy nam nhân tuấn mĩ chút, liền kêu mọi người xoay quanh vây bắt, trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Mai Tâm đang muốn nhập thần thì phía sau có tiếng bước chân vang lên.

Mạc Sầu lặng yên không một tiếng động đi tới, nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu thư còn không có tinh lại sao? Lão gia đã tới.”

“Ai?”

Người vốn đang ngủ kia đội nhiên cảnh giới, xoay mình mở miệng, Mạc Sầu vội vàng tiến nhanh tới một bước bẩm báo: “Tiểu thư, lão gia đã tới.”

Mộc Thanh Dao lười nhác thư giãn thân thể một chút, động tác của nàng nhu mây bay nước chảy lưu loát sinh động, dường như muốn ngáp một cái, liền mở to đôi mắt đẹp như bảo thạch, phát phất tay phân phó Mạc Sầu: “Đi đem lão gia mời vào đi.”

Phiến rừng trúc này thật không tệ, ban ngày có thể ở chõ này hóng gió ngủ trưa rất là mát mẻ tính ra, nàng ở cổ đại còn rất thích ứng, tuy không có điều hòa quạt máy, nhưng nàng có thể giống như trước sống tự tại khoái hoạt, không có việc gì thì trốn ở nơi mát, mè đọc sách xong thì ngủ một chút, buồn thì tìm hai tý tý hay quấy rầy và tranh cãi vô ích kia mà tiêu khiển, bất quá nàng phát hiện năng lực tư duy của cổ nhân không tốt bằng người hiện đại (TT: xì tý vào cung đối diện với Tôn ca xem, bảo đảm rút lại ý nghĩ này liền ^.^), có đôi khi nàng nói lời có ý nghĩa cô đọng một chút thì bọn họ căn bản không hiểu gì cả, ba người không còn cách nào đành cùng nhau ha ha cười, hoặc là các nàng đã hiểu nhưng cố ý như không hiểu...

Nói chung những ngày qua của nàng giống như con chó nhỏ vui vẻ khoái hoạt, chỉ ngoại trừ nghĩ đến chuyện tiền cung, nghĩ đến đây liền thấy phiền muộn.

Mộc Thanh Dao đang suy nghĩ đến xuất thần thì Mạc Sầu đã đem mộc thừa tướng mời qua đây, Mai Tâm ở bên cạnh kéo ra một cái ghế, cung kính mở miệng: “Lão gia mời ngồi.”

“Ù” mộc thừa tướng gật đầu, mỉm cười nhìn nữ nhi đang ngồi ở trên ghế dài, tóc đen thả trên vai, mũi đẹp môi anh đào, da thịt trắng hơn tuyết, cả người thanh lệ thoát trần, mang theo ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía, đừng nói là hoàng đế, ngay cả mình là phụ thân có đôi khi nhìn đến ngây người,

chỉ mong lần này tiến cung, hoàng thượng sẽ phát hiện ra nàng rất tốt, hai người có thể tương cứu trong lúc hoạn nạn, như vậy người làm cha như hắn cũng an tâm.

Mộc Thanh Dao đưa hai tay chỉnh lý lại mái tóc dài, thấy phụ thân không có động tĩnh gì, kỳ quái nhíu mày nói: “Phụ thân, ngồi xuống đi, có chuyện tìm ta sao?”

Q.1 - Chương 48: Thanh La quốc thái tử

Mộc Ngân từ ái nhìn nữ nhi, không biết vì sao khi nhìn thấy nữ nhi như vậy, người làm cha mẹ như hán bỗng nhiên sinh ra một loại tự hào, một loại cảm xúc vui sướng cùng thương yêu lẫn lộn, hiện giờ hán chỉ cảm thấy cuộc đời này có được một nữ nhi như thế là đủ, một chút tiếc nuối cũng không có. Tuy rằng trước đây hán quá buồn bã vì không có con trai, nhưng hiện tại rất kỳ lạ là chấp niệm kia không còn ở trong đầu nữa, có lẽ vì Dao nhi tính cách tài năng không thua nam tử, càng sợ là nam tử cũng chưa chắc làm ra được những chuyện như nàng đã làm vậy.

"Dao nhi, việc con nói kia, phụ thân đã phân phó người đi giải quyết, chuyện này đã đưa tới rất nhiều người quan tâm, tin rằng hoàng thượng cũng sẽ biết."

Mộc Thanh Dao lơ đãng lau miệng một chút, khéo môi câu một chút: "Con làm việc này, chỉ bất quá vì yêu thương những người đó, nhìn thấy họ như vậy thật đáng thương, không liên quan vì đến người nam nhân kia."

Trước đây nàng cũng thường xuyên làm việc này, lần nghiêm trọng nhất là lúc đến Phi Châu, thời điểm nàng đi tham gia chiến tranh du kích, đã đem tất cả tiền trên người đều cho một nhà nông hộ ở địa phương đó, kết quả khiến cho bản thân mình cả một phân tiền ở trên người cũng không có, phải chạy bộ hơn hai mươi km đường để về trại tập trung, lúc đó việc này đã bị bọn lính đem thành chuyện cười để nói.

Bất quá có đôi khi nàng cũng rất lạnh lùng, bất cận nhân tình, thủ hạ binh lính của nàng một người cũng không dám hồn láo, bởi vì thủ đoạn trùng phạt người của nàng đầy rẫy đa dạng, làm cho người ta khắc sâu trong ký ức, trọn đời khó quên, nhưng tất cả những chuyện đó dường như đối với mình có khoảng cách rất xa vời.

Mộc Thanh Dao buồn rầu suy nghĩ, con người để mang vẻ lờ mờ...

Mộc thừa tướng liếc mắt cái nhìn ra nữ nhi tâm tình không phải tốt, tự động bỏ qua mấy lời Mộc Thanh Dao mới nói vừa rồi, quan tâm hỏi: "Dao nhi, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao xoay mình ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc, khéo môi câu ra tiểu ý, nàng là loại người như vậy, chỉ cần rất tốt với ta, ta sẽ đổi với người đó tốt gấp mười lần, người đối với ta ác, ta cũng sẽ trả gấp trăm lần lại cho người, cá tính cao ngạo cõi chấp này, tuy rằng nàng biết tính tình như vậy không đủ hoàn mỹ, bất quá dù cho là chết đi cũng chưa nghĩ tới thay đổi nó.

"Phụ thân, không có việc gì, chỉ là cả ngày cứ ở trong phủ nên có chút nhảm chán."

"Ừ, vậy sao không đi ra ngoài dạo một vòng đi, sau này tiến cung rồi, có muôn ra cũng không phải chuyện dễ dàng," vừa nói đến chuyện nữ nhi tiến cung, mộc thừa tướng tâm tình liền có chút trầm trọng, nữ nhi làm cho người ta kiêu ngạo như vậy, hắn thực sự muốn nàng ở lại vì lo lắng sau khi nàng tiến cung sẽ gặp phải những chuyện không tốt, Mộc Ngân vươn tay kéo tay Mộc Thanh Dao nói: "Dao nhi, phụ thân biết con có năng lực tự bảo vệ tốt cho mình, như vậy khi ở trong cung, nhất định phải cẩn thận, biết không? Làm việc nơi chốn đều phải lưu ý."

"Ừ, con biết, phụ thân yên tâm đi."

Mộc Ngân còn muôn nói thêm gì đó nữa nhưng một tiểu nha đầu đã dẫn Trung thúc đi tới, Trung thúc cung kính mở miệng: "Lão gia, Bình bộ thượng thư phái xe ngựa qua đây đón lão gia, nói có chuyện quan trọng thương lượng."

"Được rồi" Mộc Ngân gật đầu, hắn thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, nên vội vã đứng dậy cùng Trung thúc rời khỏi Thanh viện, đi được hai bước thì thân mình chợt dừng lại: "Dao nhi, ngươi nếu như buồn, liền đi ra ngoài một chút đi."

"Dạ, ta biết," Mộc Thanh Dao gật đầu, thân hình vẫn không cử động, đưa mắt nhìn theo bóng dáng thừa tướng cha rời đi, phía sau Mai Tâm nha đầu hi hi cười mở miệng: "Lão gia trước đây sợ nhất tiểu thư ra khỏi cửa, bây giờ còn khuyên tiểu thư xuất môn, thật là hoàn toàn khác trước đó nha."

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu lên trừng nha đầu kia liếc mắt một cái: "Ngươi a?"

Mai Tâm thè lưỡi, vẻ mặt đẹp đẽ đáng yêu đem một chén trà mờ ở bên cạnh đưa tới trong tay Mộc Thanh Dao: "Tiểu thư cũng ngủ đúng hai canh giờ rồi,

tiểu thư nhất định khát nước lăm, uống chén trà mơ đi."

Mộc Thanh Dao vừa giận lại buồn cười đưa tay tiếp nhận chén trà, tiểu nha đầu này cùng ở chung với nàng thời gian lâu cũng có chút hiểu biết bản tính của nàng, trước khi đụng chạm đến giới hạn của nàng, luôn luôn biết phân tán sự chú ý nên nàng cũng lười đi so đo.

"Tiểu thư, mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta về phòng đi."

Phía xa đường chân trời, mặt trời chậm rãi chìm đắm xuống, ánh nắng chiều chiếu nhuộm toàn bộ phía chân trời, những đám mây nơi đó vừa tráng lệ đẹp mắt lại rực rỡ mờ ảo, êm ái...

"Ừ, trở về đi," Mộc Thanh Dao tán thành gật đầu, hoàng hôn tuy đẹp, nhưng ngăn ngủi, chỉ soi sáng chói chang trong nháy mắt, giống như nó dùng hết ánh sáng đẹp đẽ của cả một đời để phát ra một lần vậy, sắc trời đã ngâm hạ xuống, Mai Tâm chào hỏi mấy tiểu nha đầu ở hành lang bảo họ đến thu dọn đồ đạc, rồi tự mình cùng tiểu thư quay về nhà chính.

Tối nay, sắc trời khá u ám, một điểm sáng xa xa gần gần cũng không có, mấy ngày liền những ngôi sao ở trên trời cũng trốn vào hết trong tầng mây, quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, trong không khí có một loại áp lực làm cho người ta ngột ngạt buồn bức, bên trong phòng khách lúc này chỉ nghe được thanh âm mềm nhẹ của chén dĩa va chạm vào nhau: "Tiểu thư, ta đi xuống trước."

Mai Tâm dẫn Lục nhi đem chén dĩa thu dọn sạch sẽ, cung kính mở miệng, Mộc Thanh Dao gật đầu: "Đi xuống đi."

Phòng khách bây giờ yên tĩnh đến quỷ dị, gió theo ngoài cửa thổi vào bên trong làm ánh nến nhẹ nhàng chập chờn, màu vàng lung linh của ngọn đèn chiếu rọi xuống một đạo thân ảnh cao lớn hiện lên, mang theo kinh phong sắc bén, nhìn thấy đã biết người tới võ công hết sức lợi hại, tay áo mở quét qua, hoa mai kéo tới, Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, cả người liền không thể động đậy được, thân hình thẳng tắp hướng nghiêng về một phía rơi xuống, một đôi cánh tay dài vươn ra, chuẩn xác không có lầm ôm nàng vào lòng...

Dưới ánh sáng, chỉ thấy người tới mặc quần áo hắc y, thêu kim miêu bạc, quanh thân phóng đăng tiêu sái, ngũ quan trên gương mặt hoàn mỹ anh tuấn, ánh nến chiếu rọi lên da thịt tròn bóng, con ngươi đen phản chiếu ánh sáng

cũng trở nên lấp lánh, nhúc nhích như hai đám tiếu hỏa hoa, khoe môi lộ ra vẻ cười chói mắt xinh đẹp, mang theo vẻ bất đắc dĩ sâu sắc.

Hắn đúng là nam tử tên La Dương ngày ấy ở đầu đường gặp nhau, bất quá lúc này khi nhìn thấy hắn lần nữa, Mộc Thanh Dao càng khẳng định ý nghĩ ban đầu, người nam nhân này không phải là hạng người đơn giản, nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy phẫn nộ, trùng mắt về phía hắn, khoe môi uấn giận.

"Buông ra, ngươi muốn làm gì?"

"Mang ngươi đi, rời khỏi nơi đây," La Dương khoe môi lộ ra tiếu ý, con ngươi để mang vẻ sủng nịch, nhưng trong lúc này cảnh này, chỉ làm cho người ta cảm thấy dối trá.

"Dựa vào cái gì muốn ta đi với ngươi a, một kẻ ngay cả tên cũng không dám báo ra, còn vọng tưởng ta đi với ngươi, đầu óc ngươi không phải đã hỏng rồi sao?"

Mộc Thanh Dao hờ lạnh, khinh thường liếc xéo La Dương. La Dương khoe môi vừa kéo ra nở nụ cười, quanh thân như giãn ra, che đậm hào quang bén nhọn làm người ta không tự chủ được, hắn nắm chặt bàn tay, đem nàng càng ôm chặt vào ngực của mình, bình tĩnh nhìn nàng.

"Ta kêu Trưởng Tôn Trúc, Thanh La quốc thái tử, tối nay ta sẽ mang nàng quay về Thanh La quốc, theo ta, ta sẽ lấy ngôi vị chính phi để cưới nàng làm vợ."

Mộc Thanh Dao mắt tròn trắng, trên mặt bao phủ một tầng sương mỏng, đáy lòng cũng lạnh lại, nam nhân này quá tự phụ, hiện nay nàng căn bản không muốn gả cho bất cứ người nào, hơn nữa nam nhân ở trước mắt càng ghê tởm hơn là dám chê trụ tay chân của nàng, chuẩn bị cưỡng ép mang nàng rời khỏi nơi đây, Mộc Thanh Dao khoe môi hiện lên nụ cười âm lãnh, Trưởng Tôn Trúc phải không? Ta sẽ nhớ kỹ, ngươi tốt nhất trong tương lai đừng có roi vào tay ta, bằng không ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

"Trưởng Tôn Trúc, ngươi xác định sẽ mang được ta đi sao? Bằng không chúng ta đánh cuộc đi, thế nào?"

Trong giờ này khắc này mà Mộc Thanh Dao vẫn còn có tâm tình nói giỡn, hoàn toàn không như người bình thường là hoảng sợ và bất an, Trưởng Tôn Trúc mâu quang chợt thông suốt, xem ra lần này hắn đã tìm đúng người,

khóe môi nhếch lên thành nụ cười điên đảo chúng sinh.

"Tốt" Trưởng Tôn Trúc cuồng ngạo không kèm chế được lên tiếng trả lời.

"Nếu như đêm nay ngươi có thể mang ta đi, chuyện giữa chúng ta một bút xóa bỏ, bằng không ta sẽ không chịu để yên."

Mộc Thanh Dao thanh âm trong trẻo nghe không hiểu được ý nghĩ bên trong, trên khuôn mặt xinh đẹp rất nghiêm túc, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, sâu kín nhìn Trưởng Tôn Trúc, chỉ thấy hắn mày kiếm nhíu lại, trên gương mặt tuấn mỹ lộ vẻ như có điều gì suy nghĩ, hắn chậm rãi nhắc lên nụ cười. Cái nụ cười này đúng là huyết liên bộc lộ ra vẻ khoe khoang trách móc.

"Trong huân hương này của ngươi có trộn thêm Đǎng Tâm thảo, có người vẫn ở trong bóng tối để bảo vệ ngươi."

Lời nói của hắn lạnh lẽo vang lên trong phòng khách, sâu thẳm mà quý my, Mộc Thanh Dao sững sờ, chống lại ánh mắt như đã hiểu rõ của hắn, khóe môi đột ngột nhất câu: "Như vậy ngươi có dám hay không dám cược?"

"Tốt, ta đáp ứng nàng, nếu như ta có thể từ nơi này mang nàng về Thanh La quốc, như vậy nàng phải cam tâm tình nguyện gả cho ta."

Trưởng Tôn Trúc con ngươi sáng lênh láng, khuôn mặt sinh huy, nếu như có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả cho hắn, là không còn chuyện gì tốt hơn nữa, hắn đường đường Thanh La quốc thái tử, cũng không tệ đến mức ép một nữ nhân phải gả cho mình, thế nhưng nữ nhân này là một ngoại lệ, nàng là kỳ phượng mà vị đắc đạo cao tăng kia đã nói, chỉ cần có được nàng, Thanh La quốc bọn họ nhất định sẽ trổ hết tài năng, để nhất thống thất quốc trở thành một đại quốc kiêu hùng, thiên hạ bá chủ.

Vì thế bấy kể như thế nào, hắn đều phải đem nàng mang về Thanh La quốc...

"Tốt, thành giao," Mộc Thanh Dao gật đầu, nàng cười rộ lên thoả mãn, lông mi thật dài lay động càng thêm rạng rỡ, đôi môi đỏ tươi như cánh hoa mềm mại thơm ngát, Trưởng Tôn Trúc mâu quang sâu thẳm nhìn xuống, ánh sáng đan xen vào nhau như vậy, nhuyễn ngọc ôn hương đào dạt, thật làm cho người ta tâm thần hoảng hốt, thấy hình ảnh như vậy trong nháy mắt, hắn thật có ý muốn buông nàng ra, chờ đợi một thời gian để nàng tự nguyện cùng hắn đi Thanh La quốc, thế nhưng, hắn không còn thời gian để đợi nữa, bởi vì mười lăm bảy tháng này, chính là ngày đại hôn của nàng, vì thế hắn chỉ có

thể ra hạ sách này.

"Đắc tội, " Trưởng Tôn Trúc gật đầu, đang muốn mang Mộc Thanh Dao ly khai, lúc này ngoài cửa đi tới hai người là Mai Tâm cùng Mạc Sầu, hai người vừa nhìn thấy tiểu thư bị người ôm lấy, lập tức kêu lên: "Ngươi là ai?"

Q.1 - Chương 49: Không Báo Thủ Này, Thè Không Làm Người

Mạc Sầu thân thể khẽ động, cước bộ đã bay đến trên người Trưởng Tôn Trúc, cùng thời gian đó, trên tay cũng rút ra vũ khí, nhuyễn kiém bắn ra một đạo hàn quang sắc bén, chĩa thẳng vào Trưởng Tôn Trúc, rống giận: "Đem tiểu thư buông ra, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Trưởng Tôn Trúc dĩ nhiên nở nụ cười, hình như nghe được đều gì đó đáng cười nhạo, trong tiếng cười tràn đầy sự khinh thường, khinh thị, một hầu gái nhỏ mà dám cuồng ngạo như vậy, thật không biết lượng sức, ánh mắt đột ngột âm ngao trầm xuống, môi khẽ động, lên tiếng: "Nguyệt Đieu."

"Dạ, chủ tử," vẫn im hơi lặng tiếng ở trong phòng khách, đột nhiên trước cửa rơi xuống một đạo thân ảnh, bóng dáng kia biến hóa khôn lường giống như hư, khiến người ta phân tâm, trong nháy mắt người đã đến phía trước, Mạc Sầu nhanh chóng lùi ra phía sau tránh thoát, hắn như ma quỷ u ám không phát ra hơi thở, gió lạnh từng cơn đánh tới, Mạc Sầu dưới chân vừa trượt, thân thể trên không trung di động, nhanh nhẹn lách qua, né tránh được một kích của người nọ, nàng đang định tránh trả, thì Mộc Thanh Dao lạnh lùng thanh âm vang lên.

"Dừng tay."

Mạc Sầu cùng người nọ đồng thời dừng lại, cùng nhau nhìn sang, chỉ thấy Mộc Thanh Dao trên mặt bao phủ nét âm u, lạnh lùng trùng mắt Trưởng Tôn Trúc: "Không được tồn thương nha đầu của ta."

"Nguyệt Đieu, lui xuống."

Trưởng Tôn Trúc hờ lạnh, người nọ chớp mắt liền không thấy bóng dáng, thân thủ bực này, quả nhiên lợi hại, thảo nào Trưởng Tôn Trúc không có sợ hãi, nhưng mà chẳng lẽ Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn sẽ tro mắt nhìn hắn đem người mang đi sao? Nếu thật như vậy người này cũng không xứng làm cho nàng phải gả tiến cung, tuy rằng nàng là rất không tình nguyện tiến cung, hơn nữa cũng chưa từng nghĩ tới ở lại, dù cho bọn họ chỉ có một lần gặp mặt, cũng đủ nàng hiểu được, người kia có bao nhiêu là tâm cơ ẩn khuất.

"Mạc Sầu, lui ra."

"Tiểu thư," Mạc Sầu tay cầm kiếm dừng lại một chút, tâm không cam lòng không muốn hung hăng nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Trúc, nàng biết tiểu thư là sợ các nàng bị hại, nam nhân trước mắt này tuy rằng nhìn qua anh tuấn bức người, nhưng tuyệt đối không phải là loại dễ chọc, còn có thủ hạ của hắn, đều là cao thủ nhất đẳng trong chốn giang hồ, nàng đánh với bọn họ, chỉ là tự mình chuốc lấy thất bại, thế nhưng bảo nàng trợ mắt nhìn tiểu thư bị mang đi, nàng làm không được ?

"Được rồi, ta không có việc gì, các ngươi lui ra."

"Tiểu thư," Mai Tâm cùng Mạc Sầu đồng thanh kêu lên, nhưng Trưởng Tôn Trúc đôi mắt đen hiện lên lãnh khốc, đưa tay lên liền ôm lấy Mộc Thanh Dao đi ra ngoài, Mạc Sầu vươn tay ra định túm lấy hắn, đáng tiếc trời rõ ràng không có gió, nhưng khi hắc bào của hắn vung lên, quanh thân bao phủ một tầng cương khí, làm mấy ngón tay của Mạc Sầu chấn thương tê dại còn bị đẩy lùi một bước, trợ mắt nhìn nam nhân này mang theo tiểu thư đi ra ngoài, Mai Tâm thanh âm hoảng sợ vang lên: "Làm sao bây giờ?"

"Ta đi theo bọn họ?"

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, cả người đã gọn gàng nhảy lên, đuổi sát thân ảnh phía trước, bóng dáng lơ lửng như hồn ma, không nhanh không chậm ra khỏi mộc phủ, ngoài cửa phủ bầu trời chỉ một mảnh đèn kít, hơi sương mù mỏng manh bám vào thân mình, là người luyện võ nên thị lực sẽ không giống như người thường, trong đêm đen có thể đi lại như ban ngày, hành động tự nhiên, trên đường cái lúc này đã ngừng một chiếc xe ngựa hào hoa, thân ảnh cao lớn kia khẽ cong người liền đem tiểu thư thả vào bên trong xe ngựa, tự mình cũng đi theo chuẩn bị lên xe, Mạc Sầu lập tức lòng nóng như lửa đốt, phải làm sao bây giờ? Tiểu thư sẽ không thực sự bị người nam nhân này mang đi chứ, hắn rốt cuộc là ai?

Mạc Sầu ngay cả thời gian chết tâm cũng không có, nếu như tiểu thư thật sự bị người mang đi, nàng liền lấy cái chết tạ tội, ngay lúc nàng đang tự oán tự than, chuẩn bị thực hiện hành động tự tử vĩ đại là lúc trong màn đêm đen kít phía xa, có mấy đốm sáng lay động trong gió, chớp mắt liền tới ngay trước mặt, nguyên lai có người đốt đèn lồng, ở giữa không trung bay qua vài bóng người linh động nhàn hạ như thiên ngoại phi tiên, nhẹ nhàng đáp xuống, trường lăng trên người chậm rãi hạ xuống, đèn lồng run lên, bọn họ đã rơi

xuống đất, một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe mang theo ý cười vang lên giữa không trung.

"Trưởng Tôn công tử lặng lẽ giá lâm Huyền Nguyệt quốc của ta, ngươi nghĩ là làm như vậy sẽ không có người nhận ra hoạt động của ngươi sao?"

Người cầm đầu, đúng là một nữ tử xinh đẹp mềm mại đáng yêu kiều mặc y phục áo bó ngực quần dài màu đỏ, tóc đen uốn lượn cột lên thành búi lên, bên trên phía tóc mai cài một cây châm ngũ sắc dao động theo từng bước đi, trong đêm tối phát ra ánh sáng làm cho nàng như con bướm xinh đẹp, lúc này vẻ mặt tiếu ý nhìn Trưởng Tôn Trúc.

Trưởng Tôn Trúc chậm rãi thu tay về, quanh thân bao phủ một tầng thị máu sát khí, một thân hắc y, dung hợp trong bóng đêm, ánh mắt u ám nhìn về phía nữ tử muốn ngăn trở hắn đang ở phía bên kia con đường?

Trong thiên hạ còn không có chuyện mà Trưởng Tôn Trúc hắn không làm được, nữ nhân này cũng dám ngăn trở đường đi của hắn, nếu như vậy nàng thật đáng chết, hắn cười khẽ lộ ra mấy phần thị huyết cuồng bạo, trên khuôn mặt đẹp bây giờ lộ ra ba phần hung ác bảy phần quý mị.

"Ngươi là người phương nào? Cũng dám đáng cản đường đi của ta, thật không biết chết sống."

"Tiểu nữ Băng Tiêu là ám vệ trong cung, hi vọng Trưởng Tôn thái tử có thể thả hoàng hậu nương nương tương lai của Huyền Nguyệt quốc" Băng Tiêu cười nhạt, cười đến kiêu ngạo tự phụ, đêm nay Trưởng Tôn Trúc muốn đem mộc tam tiêu thư mang đi, trừ phi bước qua thi thể của nàng, ánh mắt đột nhiên chuyển thành âm u, sâu kín nhìn Trưởng Tôn Trúc.

"Nghe đồn Trưởng Tôn thái tử là quân tử thế gian ít thấy, đã là quân tử, có thể nào làm ra việc tiểu nhân bậc này đâu?"

Băng Tiêu lạnh lùng châm chọc Trưởng Tôn Trúc, sắc mặt nặng nề rét lạnh, không nghĩ tới đường đường Thanh La quốc thái tử quả nhiên chạy đến Huyền Nguyệt quốc để cướp người, thực sự là ghê tởm, bọn hắn nghĩ người ở đây dễ khi dễ phải không? Hôm nay hắn đừng nghĩ đem người mang đi.

Trong đêm tối, Trưởng Tôn Trúc kéo dây cương ky mã, tiếng ngựa hý vang trời, hắn huýt sáo một cái, từ bốn phương tám hướng nhảy ra mười mấy người, đều là thủ hạ ẩn núp trong bóng tối của hắn, đồng loạt bao quanh ở

phía sau hắn, chờ chủ tử phân phó.

Trưởng Tôn Trúc con ngươi sâu u không thấy đáy, một khắc trước hắn còn đang suy nghĩ, Băng Tiêu làm sao lại tự bại lộ thân phận của nàng, nhưng giờ khắc này hắn bỗng nhiên hiểu...

Nàng đang kéo dài thời gian, chỉ sợ còn có người sẽ tới, như vậy hắn còn chờ cái gì đây? (TT: mấy anh soái ca trong này đều văn võ song toàn ai cũng thông minh thấy sợ *chớp mắt ngưỡng mộ*)

Tận trời một kích, thạch phá kinh thiên, hôm nay nhất định phải mang Mộc Thanh Dao quay về Thanh La quốc.

"Nguyệt Đิêu, bắt các nàng lại cho ta " Trưởng Tôn Trúc tiếng nói lạnh nhạt vừa rơi xuống, thân thể đã nhảy lên xe ngựa, lúc này hắn cũng không có vào trong xe ngựa, mà là trực tiếp ngồi ở chỗ đánh xe, sau đó vung tay lên mệnh lệnh thủ hạ đánh xe: "Đi."

"Dạ " người nọ vừa nghe thanh âm vang lên, xe ngựa nhảy chồm lên, nhưng chỉ chạy được mười mấy trượng, ở hướng đối diện liền vang lên tiếng vó ngựa nhịp nhàng, trong màn đêm yên tĩnh, càng phát ra thanh âm rõ ràng, có thể thấy người đến đông đảo, hơn nữa được huấn luyện nghiêm chỉnh, ngay cả tiếng gió cũng đều nhất trí, như con sóng đột nhiên ập tới, phần phát một tiếng đã đồng loạt ngăn trở đường đi của hắn.

Thủ hạ đánh xe chợt kéo mạnh dây cương ngựa, Trưởng Tôn Trúc thầm kêu không tốt, con ngươi ánh sáng nghênh thị người đang đi tới.

Chỉ thấy một người đi đầu cao to mặc hắc y, tóc đen bị gió lớn thổi bay lượn, đợi cho tóc túy ý rơi xuống, liền lộ khuôn mặt mờ ảo như thần linh, mà kiềm sương tài, con mắt tinh anh u hàn, giống như rót vào băng tuyết lạnh sương, đôi môi khêu gợi lộ ra cứng cỏi lãnh khốc, quanh thân lạnh lẽo, nghiêm túc, cánh tay dài vung lên, trong tay một mã tiên màu đen như giao long xuất thủy, rất nhanh cuốn tới, mang theo sự tàn nhẫn hủy thiên diệt địa ...

Trưởng Tôn Trúc không nghĩ tới nam nhân này không nói một lời, liền khởi xướng thế tiến công mạnh như thế, thân ảnh lay động nhảy lên, người hắn bay đến giữa không trung, tay liền nhấc lên cao nắm được mã tiên đang đánh tới trước mặt, may là như thế, ngựa cũng bị sợ hãi kêu lên, phát ra tiếng hý mãnh liệt, gió ngựa giương lên nửa thân trước của nó chồm ở không trung,

trong vách xe phát động, Mộc Thanh Dao không kịp đề phòng bị bắn ra ngoài, nàng chỉ có thể đảo người hướng tư thế ngồi để rời xuống đất, lúc này, hai nam nhân đồng thời khẽ động thân hình, muốn phóng qua đỡ nàng, nhưng bởi vì cự ly khá xa nên chỉ còn cách trợ mắt nhìn nàng hướng mặt đất ngã xuống, nhưng không nghĩ đến một cái bóng khác đã trước một bước, chặn nàng lại, úm một tiếng, phát ra kêu nhẹ.

Cùng với thanh âm của Mộc Thanh Dao, Mạc Sầu đã thành tâm đệm lót cho nàng, nàng ta từ nãy giờ vẫn núp trong bóng tối, tùy thời có thể ra cứu tiểu thư, không nghĩ tới ngựa bị hoảng sợ làm cho tiểu thư bị bắn ra xa, nếu như không phải tiểu thư bị điểm huyệt, với võ công của bản thân như thế nào lại bị đẩy lùi đâu?

"Mạc Sầu, ngươi không sao chứ?"

Mộc Thanh Dao giật mình, lạnh lạnh thanh âm vang lên, sự tức giận của nàng bao phủ quanh thân, sắc mặt âm trầm như đêm tối, trong đôi mắt u ám quyết định không báo thù này quyết không cam lòng, Trưởng Tôn Trúc, ta Mộc Thanh Dao thề với trời, không báo thù này, thề không làm người, ngươi chờ đó cho ta!

Q.1 - Chương 50: đánh Nam An vương

Mạc Sầu trở thành đệm thịt, vì sợ tiểu thư bị thương, cho nên nàng không có dùng bao nhiêu ngoại lực, bởi vậy khi bị một kích, thật sự đau đớn nhe răng miệng co quắp lại, vậy mà còn vội vàng trả lời: "Tiểu thư, ta không sao."

Bởi vì Mộc Thanh Dao bị Trưởng Tôn Trúc điểm huyệt, căn bản nhúc nhích không được, nên Mạc Sầu vội dùng dằng bò dậy tự mình đỡ lấy tiểu thư, hai người cùng nhau nhìn về phía bóng tối, thấy hai thân ảnh cao lớn mạnh mẽ, một người đang nắm chặt roi mã tiên của người kia, cả hai đồng thời nhìn sang nàng, thân thiết hỏi: "Không có sao chứ."

Mộc Thanh Dao mâu quang u ám ngược lên, ánh mắt bắn về phía Trưởng Tôn Trúc, miệng hơi mở, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Trưởng Tôn Trúc, chuyện hôm nay ta sẽ không để yên như vậy, ngươi nhớ kỹ cho ta."

Trưởng Tôn Trúc hắc đồng nhuộm vẻ buồn bã, đáy lòng cứng lại, hắn cảm thấy có chút hơi khổ sở...

Nhưng cảm giác này rất nhanh liền bị đẩy lùi ở trong lòng, nữ nhân này chẳng qua là kỳ phượng theo như lời cao tăng kia đã nói, nàng là lợi khí để trợ giúp hắn nhất thống thất quốc, tại sao hắn có thể cảm thụ của nàng quấy nhiễu mình, như vậy hắn làm sao có thể thành tài được.

Nữ nhân này đúng là đặc biệt đến chói mắt, giống như một viên dạ minh châu, nhưng nó cũng chỉ giới hạn là vật châu báu, nếu như hắn không có dã tâm, hắn thực sự có thể yêu một nữ nhân đặc biệt như vậy. Trên thực tế hắn là người có dã tâm, nam nhân đương nhiên phải hùng bá thiên hạ, sau khi thành công nữ tử sau này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nghĩ như vậy, trong lòng hắn liền bình phục lại...

Dưới bóng đêm, hắn cao giọng mà cười: "Xem ra tối nay Trưởng Tôn Trúc ta khó có thể mang mộc tam tiểu thư đi."

Lời của hắn vừa roi xuống, Mộ Dung Lưu Chiêu thanh âm lạnh lẽo vang lên:

"Đương nhiên không thể, có bản vương ở đây, người đừng mơ tưởng mang đi hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc."

Hai người trùng mắt lẫn nhau để nhìn đối phương, sau đó đồng thời cùng ngưng lực, cho đến khi roi mã tiên run lên nhiệt khí lượn lờ, đột nhiên cái roi gãy thành hai đoạn, hai người đương nhiên thực lực ngang nhau, cả hai cùng bị kinh lực đẩy lui ra phía sau một bước rồi đứng lại.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu chưa khi nào gặp phải địch thủ mạnh như thế, dĩ nhiên cảm thấy hứng thú, lập tức đoạt công đánh tới, ở lòng bàn tay mang theo một cỗ âm trầm sát khí, đánh thẳng về phía sau ót của Trưởng Tôn Trúc, Trưởng Tôn Trúc đâu cho hắn có cơ hội đó, nhưng cũng không thể tiếp chiêu của hắn, liền như con cá chạch trơn trượt qua một bên đồng thời ngón tay quét nhẹ một cái, cách không đánh lực, một cỗ khí lưu hướng về phía Mộc Thanh Dao đập vào làm cho huyệt đạo bị điểm của nàng được giải.

Mộc Thanh Dao thân thể có chút cứng ngắc, nhẹ nhàng hoạt động một chút gân cốt, bèn dẫn Mặc Sầu đứng ở một bên xem kịch vui, không có ly khai, cũng không có dấu hiệu giúp ai.

"Tiểu thư, chúng ta phải giúp Nam An vương gia sao?"

"Chúng ta chỉ có một ít thân thủ, chỉ làm cho hắn thêm phiền mà thôi," tự mình hiểu lấy bản thân vẫn có trong suy nghĩ của Mộc Thanh Dao, ánh mắt của nàng từ nơi này đã di chuyển qua chỗ khác cách đó không xa, nhìn thấy Băng Tiêu cùng mấy người nữ thủ hạ của nàng thân thủ rất cao tương đương nhau, họ ra tay dứt khoát gọn gàng, bất quá đối phương có chừng mươi mấy người, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó phân cao thấp, nhưng thủ hạ của Trưởng Tôn Trúc đã có người bị thương nếu còn đánh tiếp, chỉ sợ bọn họ chiếm không được điểm lợi nào..."

Người khôn khéo như Trưởng Tôn Trúc, tức nhiên sẽ biết được đạo lý này, lập tức huýt sáo một tiếng dài, người đã trượt ra xa hơn mười trượng, thanh âm lảng hàn vang lên.

"Rút."

Tiếng nói vang dội rơi xuống giữa không trung: "Mộc tam tiểu thư, chúng ta sẽ gặp lại, đến lúc đó bản điện hạ sẽ nói cho người biết Huyền đế vì sao phải nạp người làm hậu, chỉ sợ hắn cũng là một kẻ tiểu nhân" cùng lời nói là tiếng

cười liên tiếp với nhau tựa hồ tương đối vui vẻ.

Mộc Thanh Dao đôi mài đẹp bị sương đêm thăm nhẹ, lạnh lùng trùng mắt nhìn phía bóng hình biến mất giữa không trung trong màn đêm đen nhánh.

Hắn nói những lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ Huyền đế lập nàng làm hậu, còn có mục đích gì không nói được? Ngoại trừ đối phó thái hậu nương nương ở trong cung, còn kiến giải gì khác sao?

Trong lúc nhất thời nàng không có đáp án, nên đứng lặng ở một bên, cho đến khi bên tai vang lên thanh âm lạnh như băng.

"Mộc tam tiêu thư không có sao chứ?"

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn lại, nguyên lai là Nam An vương gia Mộ Dung Lưu Chiêu, hắn ngồi trên ngựa đôi mắt đang nhìn xuống nàng.

Nàng ghét cái loại cảm giác bị người từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày không vui, lạnh lùng trùng trở lại, âm u mở miệng: "Thì ra Nam An vương gia năng lực cũng chỉ có thế này thôi, nếu không có Băng Tiêu, một chuyện thất trách như thế này không biết ngươi làm sao hướng hoàng thượng giao phó đây?"

Mộ Dung Lưu Chiêu không nghĩ tới nữ nhân này lại nói như thế, hắn tức giận nắm chặt bàn tay thành quyền, cảm túc nhìn Mộc Thanh Dao, gió đêm thổi qua, làm cho áo choàng và mái tóc đen của hắn bay lên không trung như vũ điệu, thật lâu nắm tay mới thả ra, cánh tay dài đưa lên, nắm lấy cổ áo Mộc Thanh Dao nhắc lên, treo nàng lơ lửng ở giữa không trung, khéo môi câu ra lạnh khốc, cười như không cười nói.

"Đừng nghĩ rằng hoàng thượng lập ngươi làm hoàng hậu, thì có thể cuồng vọng tự đại giống như bây giờ, còn đường này vẫn còn rất xa?"

Lời nói khinh thường cái nhìn hèn mọn đến cực điểm, trong bóng đêm, đôi mắt giận dữ của Mộc Thanh Dao bắn ra những tia sáng khiếp người, nàng vung tay một tiếng "b López" vang lên.

"Tự mình muốn bị đánh, ai cho ngươi tùy tiện ô nhục một nữ tử, cái người cuồng vọng tự đại kia mới là ngươi, ghê tởm."

Một tát đánh ra bỗng nhiên quanh mình trở nên vắng vẻ, giữa trời và đất lúc này trong nháy mắt đều bao phủ hơi thở tử vong, tràn ra nồng đậm mùi vị của xác chết...

Luôn luôn cao cao tại thượng Nam An vương gia, lại bị người ta đánh, mà kẻ đó lại là một nữ nhân, Nam An vương luôn coi nữ nhân như không tồn tại, không biết lúc này đây có tính là báo ứng của lão thiên gia hay không, nói chung, trong đêm tối ánh mắt của hắn bây giờ mở to như chuông đồng, to máu hắn lên dữ tợn trong con ngươi xinh đẹp, cắn răng hút không khí.

"Mộc Thanh Dao, ngươi nữ nhân đáng chết này, dám đánh bản vương, ngươi mượn lá gan của trời sao?"

Một tiếng quát như sấm sét nổ tung ở bên tai, thanh âm chấn động chín tầng mây, Mộc Thanh Dao thiếu chút nữa bị xung động của âm thanh này làm cho ngất đi, thân thể còn treo ngược ở giữa không trung lắc lư phát phói, lỗ tai của nàng bị chấn đến hoa mắt, khuôn mặt của Mộ Dung Lưu Chiêu lúc này không chỉ đen, cả ánh mắt đều tái đi, hàm răng trắng sáng lộ ra như muốn ăn sống nuốt tươi nàng, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Mộc Thanh Dao ý niệm vừa lóe lên trong đầu thân hình cùng lúc bay lên không, nhắc một bước hướng thẳng tuấn mã bên người mà đá vào, một bước này đá trúng bụng ngựa, làm hai chân trước của nó nhắc lên cao, giống như đang uống thuốc cuồng điên giãy dụa, Mộ Dung Lưu Chiêu đang ngồi trên nó cả kinh, không nghĩ tới nữ nhân này dám đi đá ngựa của hắn, ngựa không khống chế được nên hắn chỉ còn cách dùng thân thủ chế ngự con ngựa lại...

Trong thời khắc chỉ mành treo chuông đó, Mộc Thanh Dao động thủ một chưởng võ xuồng, chưởng này nàng dùng hết toàn lực, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu bị đau nên buông tay ra...

Trong bóng tối, Mộc Thanh Dao phiêu nhiên rơi qua một bên, lạnh giọng lên tiếng: "Tên láo xược, sau này còn dám coi thường nữ nhân, sẽ làm cho ngươi chịu không nổi," thanh âm vừa dứt người đã đi xa, tay áo nhẹ bay như tiên, theo sát phía sau của nàng là nha đầu Mạc Sầu, hai đạo mảnh khảnh thân ảnh chớp mắt theo tường rào bên cạnh nhảy vào trong.

Mộ Dung Lưu Chiêu đã khống chế được tuấn mã bị đau, ngẩng đầu lên nhìn thì nữ nhân kia đã mất đi hình bóng, cơn giận như dời non lấp biển chuyển đến, hắn giương tay lên, sát khí cuồn cuộn như rồng hai tiếng răng rắc vang lên đại thụ bên người đã gãy thành hai mảnh, phía sau mười mấy tên thủ hạ,

không dám thở mạnh...

Đêm đã khuya, Băng Tiêu cầm theo đèn lồng, tư thái duyên dáng đi tới, thanh âm nhuận vang lên.

"Vương gia, thuộc hạ xin cáo lui."

"Lui ra đi," Mộ Dung Lưu Chiêu trong cơn tức giận đã tinh táo lại, hôm nay ăn bao nhiêu thiệt thòi khó chịu này, hắn tuyệt đối sẽ không tha nữ nhân kia, Mộc Thanh Dao, người cũng dám một vốn một lời hết đá lại đánh bỗn vương, cái giá trả lớn như vậy chỉ mong người có thể giữ được.

Nếu như có một ngày người rơi xuống trong tay bắn vương, bắn vương tuyệt đối không sẽ tha người.

Hơi lạnh hòe trong không khí, Băng Tiêu chờ lĩnh mệnh xong, thân hình mở ra, phiêu dật như tiên, trường lăng của nàng thiên nhiên linh động thật là một cảnh tượng huyền ảo trong đêm tối.

Thủ hạ Cảnh Hàn của Nam An vương, lúc này từ đàng xa chạy tới, trước đó bọn họ bị kế điệu hổ ly sơn của Trưởng Tôn Trúc, mới làm cho vương gia hứng lấy sự khi dễ của mộc tam tiểu thư, vương gia nhất định sẽ không tha bọn họ, nghĩ vậy nên hắn xoay người xuống ngựa.

"Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, thỉnh vương gia ban thưởng tội."

Mộ Dung Lưu Chiêu hờ lạnh, sâu kín nhìn Cảnh Hàn, thanh âm lạnh bạc vang lên: "Nếu như mộc tiểu thư lại phát sinh ngoài ý muốn nữa, người liền đem đầu của mình tới gấp bắn vương đi."

Nói xong lôi kéo dây cương, bụi cát bay lên, tuấn mã cuồn cuộn phóng đi, mười mấy tên thủ hạ cũng theo sát phía sau, họ sử dụng công phu, chớp mắt đã biến mất trả lại sự yên lặng cho bóng đêm, coi như vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra.

Thế nhưng Cảnh Hàn đang quỳ bị hoảng sợ không nói được một tiếng nào, mồ hôi lạnh cũng tuôn ra, vừa rồi, tim của hắn muốn ngừng đập, thiếu chút nữa cho rằng mình đã mất mạng, không nghĩ tới có thể từ quý môn quan mà chạy ra, dưới chân của hắn đã mất cảm giác, đám thủ hạ phía sau vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy hắn: "Cảnh thị vệ, không có sao chứ?"

"Không có việc gì, "

Đây tuyệt đối là lời nói dối, hắn thiếu chút nữa mất mạng, vậy mà gọi là không có chuyện gì sao? Bất quá cái mệnh cuối cùng cũng đã nhặt trở về, Cảnh Hàn mâu quang xuyên thấu tường rào cao ngất, lập tức rơi vào tinh mich.

Mộc tam tiểu thư một háo sắc nữ tại sao lại trở thành một cái bánh bao hương thơm ngào ngạt (TT: ặc huynh so sánh lạ quá ^.^), người người tranh nhau cướp, rốt cuộc ở chỗ đó đã có vấn đề?

Q.1 - Chương 51: Công Chúa Không Thấy

Lưu Ly cung lúc này sáng như ban ngày, những viên dạ minh châu lớn như mắt rồng được khắc nạm lên những con rồng con phượng trên cột trụ, nó phát ra ánh sáng sinh động rực rỡ, làm cả đại cung điện như bao phủ bởi một tầng sa mỏng, trong sự xa xỉ lại lộ ra vẻ thánh khiết, phía trong kim đinh đang đốt Long Tiên Hương nó tỏa ra làn khói trắng lượn lờ trôi nổi...

Trước cửa tẩm cung, một thân y phục màu xanh của thái giám, A Cửu dẫn mấy người tiểu thái giám đang gác ở trước cửa.

Hôm nay là ngày hoàng thượng được ngủ sớm, A Cửu rất sợ có người đánh thức hoàng thượng, vì thế hắn tự mình đứng gác, không cho phép những thái giám tay chân thô kệch này phát ra một tí âm thành nào, hoàng thượng vốn chính là người rất dễ tỉnh ngủ, hơi chút có một chút động tĩnh, hắn liền ngủ không ngon.

A Cửu lớn lên mày thanh mảnh đẹp, thân là nam tử, nhưng lã lướt phong lưu, rất nhiều người khi gặp đều liếc nhìn hắn, thay hắn mà tiếc hận, một người xuất sắc như vậy lại là một thái giám?

Kỳ thực A Cửu vốn không phải thái giám, khi còn bé hắn chỉ là một tên khất cái ở đầu đường, vì miếng ăn thiếu chút nữa bị người ta đánh chết, thái tử lúc này đang bị đưa đi Thiên Sơn học nghệ nên đã cứu được hắn, từ đó về sau, A Cửu liền đi theo thái tử, chỉ khi ở bên cạnh thái tử, hắn mới cảm thấy an toàn, thế nhưng A Cửu không nghĩ tới người luôn ở cùng mình lại là hoàng thượng tương lai...

Thật ra hoàng thượng đem hắn để lại Thiên Sơn, nhưng hắn đã một mình hạ sơn, chịu cung hình, cam nguyện trở thành một thái giám để đi theo hoàng thượng, nhằm báo đáp ơn cứu mạng của hoàng thượng năm đó.

Ngoài cửa tẩm cung vắng vẻ không tiếng động.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập chạy tới, một gã tiểu thái giám thần sắc hoảng hốt vọt tới, A Cửu sắc mặt lạnh lẽo, giận dữ trừng mắt nhìn.

"Ngươi muốn chết sao?" A Cửu tuy rằng tức giận, nhưng tận lực giảm thấp thanh âm xuống.

Tên tiểu thái giám kia bị hù nhảy vưng, ừm một tiếng liền quỳ xuống, sắc mặt càng phát ra trắng bạch, môi khẽ run vài cái, mới nói ra được: "Cửu công công, không xong, công chúa không thấy."

Lời nói vừa ra, A Cửu hết hồn, sắc mặt trắng thêm, tiến lên một bước, kéo áo tiểu thái giám, âm trầm chất vấn: "Là Tinh Trúc công chúa sao?"

Tinh Trúc công chúa là em ruột của hoàng thượng, hoàng thượng rất yêu thương nàng, chỉ có khi đối mặt với nàng, hắn mới có thể thả lỏng tâm tính, Tinh Trúc công chúa tính tình hoạt bát, rất biết cách trêu trọc cho hoàng huynh của mình vui vẻ, nhưng bây giờ công chúa không thấy đâu, nếu hoàng thượng biết, chỉ sợ sẽ nóng lòng sốt ruột.

"Đúng vậy, thái giám Trường Lạc cung qua đây bẩm báo, công chúa và tỳ nữ của nàng Lam Y đều không thấy."

A Cửu nghe xong sắc mặt đã tối xuống, hắn ở trước cửa tẩm cung cước bộ thong thả đi qua đi lại, thủ hạ tiểu thái giám không dám thở mạnh, lén nhìn diện mạo tuấn tú của A Cửu công công, nói chuyện tao nhã nhu hòa, nhưng khi phạm phải sai lầm hắn sẽ không do dự mà làm ra thủ đoạn độc ác, vì thế trong cung thái giám đều rất an phận, ai cũng không dám tùy tiện sinh sự.

"Ngươi qua đây, lập tức đi đem Hoa thông lĩnh đến đây, ta đi vào bẩm báo hoàng thượng."

Xem ra việc này không bẩm báo hoàng thượng là không thể nào, công chúa không thấy, đây chính là chuyện lớn, không biết có bao nhiêu người nấp trong bóng tối muốn giết công chúa đâu? Nếu như công chúa xảy ra việc ngoài ý muốn, hắn ngay cả có mười cái đầu cũng không đủ trảm a.

Bị điểm danh tiểu thái giám lập tức lĩnh mệnh đi tìm Hoa thông lĩnh, A Cửu xoay người đi vào tẩm cung.

Trong tẩm cung lộng lẫy uy nghi, có chiếc giường xa hoa, bốn cây cột gỗ của nó đêu khắc du long bay lên, chỉ một lần liền xông thẳng đến tận trời mang theo vẻ hào tình tráng chí. (Lý tưởng to lớn)

Bên trong màn lụa trắng, như ẩn như hiện một thân thể cao ráo, lười biếng

giật mình, tóc đen thật dài mềm mại thả xuống bộ y phục bằng gấm đang mặc, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, đôi mài hẹp dài tinh tế, bên dưới là hai hàng lông mi vừa dày vừa dài khẽ run lên một chút, người đó đột nhiên mở mắt ra, hai tròng mắt trong suốt xanh biếc và sâu thẳm như hàn đầm, làm cho người ta nhìn không rõ đáy lòng hắn suy nghĩ cái gì.

"Làm sao vậy? A Cửu."

Thanh âm trầm thấp cuốn hút vang lên, A Cửu vội cung kính mở miệng:
"Hoàng thượng, Tinh Trúc công chúa không thấy?"

Hắn tiếng nói vừa dứt, liền bắt được một đạo ánh mắt hung tàn khiếp người bắn qua, giống như đóng đinh trên người của hắn, mang theo cuồng nộ như một cơn gió quét tới.

"Đây là có chuyện gì?"

Màn lụa đột nhiên bị nhắc lên, tuy không gió nhưng nó vẫn bị thổi tung qua một bên, A Cửu vội vàng tiến lên đỡ lấy màn lụa, cung kính chờ ở một bên, hoàng thượng đã ngồi dậy, mái tóc đen trùt xuống như mây, trên mặt tuấn mỹ lúc này bao phủ hàn khí u ám, đôi mắt đẹp hàm chứa sắc bén: "Lập tức tuyên Hoa Ly Ca qua đây."

"Tiểu nhân đã cho người đi gọi, hắn đã tới, đang đứng ở ngoài cửa chờ."

"Cho hắn vào đi."

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nhanh vừa vội lên tiếng, một người luôn thâm sâu không lường được, không dễ dàng cho người ta thấy nội tâm của mình, nhưng lúc này hắn đã có chút chấn động, xem ra là con người, đều có điểm yếu cả.

A Cửu thân hình lay động, đi tới ngoài cửa tắm cung, Hoa Ly Ca quả nhiên đang chờ ở đó, một thân hồng y dưới ánh sáng của dạ minh châu chiếu rọi đặc biệt chói mắt, mê hoặc người ta hàng vạn hàng nghìn lần, lúc này giữa đôi mài của hắn nhuộm thật sâu sầu lo, vừa nhìn thấy A Cửu, nóng ruột nắm tay hắn: "Công chúa thực sự không thấy sao?"

"Ừ, hoàng thượng muốn gặp ngươi, mau vào đi thôi."

"Dạ" Hoa Ly Ca theo sau A Cửu đi vào tắm cung, hoàng thượng lúc này

đang ngồi ở trên giường đã ổn định lại tâm tình, đôi môi mỏng vể ra nụ cười sắc bén: "Công chúa không thấy, trẫm đoán nàng nhất định đã đi mộc phủ, người lập tức đi mộc phủ đem nàng mang về."

Mộ Dung Lưu Tôn tay nắm chặt, cơn tức giận nhẹ nhè tiết ra ngoài, Tình Trúc quá lớn mật, chẳng lẽ không biết ngoài cung có bao nhiêu nguy hiểm sao?

Ban ngày, nàng đã tới tìm hắn.

Hoàng huynh, người tại sao có thể phong cho háo sắc tiểu thư của mộc phủ làm hoàng hậu? Nữ nhân kia căn bản không xứng với người.

Hắn không nghĩ tới buổi tối đã không thấy tăm hơi của nàng, không cần suy nghĩ cũng biết nàng đi nơi nào, nhất định là đi phủ thừa tướng, nha đầu kia càng ngày càng vô pháp vô thiên, xem ra là tự mình quá nuông chiều nàng, lần này trở về nhất định phải hảo hảo dạy bảo nàng.

Hoàng thượng ánh mắt càng ngày càng u ám, sâu không lường được...

Hoa Ly Ca vừa nghe nói thế, lập tức lĩnh mệ phi thân đi ra ngoài, A Cửu nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng âm thầm nghĩ, cái này có phải nóng lòng quá hay không, hắn nôn nóng như vậy làm gì? Thoạt nhìn so với hoàng thượng còn nóng ruột hơn, hắn không phải là? A Cửu rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu, hắn tin Ly Ca tự biết thân phận của mình chắc sẽ không suy nghĩ nhiều, công chúa là kim chi ngọc diệp, hắn chỉ là một người thị vệ, làm sao mà xứng đôi với công chúa đây?

A Cửu đang suy nghĩ miên man thì ngoài cửa tắm cung vang lên thanh âm sơ hãi của tiểu thái giám: "A Cửu công công, Nam An vương gia tiến cung tới?"

"Cái gì?"

Lúc này vương gia tiến cung tới làm gì? Ngồi trên long ý hoàng thượng lãnh mị lên tiếng: "Tuyên vương gia tiến vào."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu rất nhanh đi ra ngoài, Nam An vương gia quả nhiên đứng thẳng ở ngoài cửa tắm cung, quanh thân băng hàn so với thường ngày càng nhiều, hơn nữa sắc mặt của hắn cực thối, khó coi đến cực điểm, hai tròng mắt đen trong suốt ẩn chứa tia sáng xanh, giống như mảnh thú khi bị điên cuồng. A Cửu tuy rằng võ công không kém, nhưng khi nhìn vương

gia như vậy, hắn vẫn thấy hoảng sợ, vội vàng mở miệng.

"Vương gia vào đi, hoàng thượng đang chờ ngươi?"

Q.1 - Chương 52: Hắc Y Thích Khách

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hiện giờ sắc mặt đen như đáy nồi, giận dữ đến lông mài dựng thẳng, mắt nhuộm hàn băng, quanh thân đầm đầm sát khí, rất có tư thế tìm người liều mạng, A Cửu thân là một thái giám, hắn nào dám chọc tới một người đang trong cơn thị máu cuồng sú như vậy, vội vàng cẩn thận từng tí đem Mộ Dung Lưu Chiêu lĩnh tiến vào tẩm cung.

Trong tẩm cung, ánh sáng màu trắng rạng rỡ bao phủ cả tòa cung điện, trên chiếc giường xa hoa rộng rãi, hoàng thượng một thân trung y (quần áo để ngủ) đang nhíu chặt lông mài, lạnh nhạt nhìn Nam An vương đang đi tới, đôi mắt vốn sâu kín của hắn bây giờ càng thêm u ám khó hiểu, hắn ngồi đó lờ đờ tùy ý vén tóc lên để cho mái tóc như mây của mình chảy xuống vai, hành động đó làm cho gương mặt càng thêm đảo vạn vật thế gian, nhưng lại mang theo khí phách bắt mắt, khoe môi khẽ cười, thanh âm lãnh chìm tà mị vang lên trong tẩm cung.

"Hoàng đế thế nào tới đây?"

"Thần đê tham kiến hoàng thượng," Nam An vương trước hành lễ với hoàng thượng, sau đó cố nén một ít tức giận lại, cung kính mở miệng: "Trưởng Tôn Trúc ban đêm xông vào phủ thừa tướng, ý đồ mang đi mộc tam tiếu thư."

Nói đến mộc tam tiếu thư, hàm răng trắng trong miệng của hắn mở ra đầy hung ác, lộ ra vẻ u ám...

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt đột nhiên trầm xuống, khoe môi bao phủ vẻ nghiền ngẫm, thì ra Trưởng Tôn Trúc đến Huyền Nguyệt là vì Mộc Thanh Dao, như vậy hắn tại sao muốn mang Mộc Thanh Dao đi? Chẳng lẽ lời đồn đại về chuyện tiên đoán phượng rơi tướng phủ đã truyền tới tai Trưởng Tôn Trúc, nếu quả thật là như vậy, mặc kệ mộc tam tiếu thư có phải Phượng Nữ hay không, hắn phải giam cầm nàng lại...

Hơn nữa?

Mộ Dung Lưu Tôn trên gương mặt lạnh nhạt đó bao phủ thêm một tầng lãnh ý, mộc tam tiếu thư kia đúng là một nữ nhân thông minh trí tuệ hiếm có, mặc

kết là nàng có hay không có năng lực thay đổi vận mệnh quốc gia, nhưng nếu đã có lời đồn đại, hắn cần phải làm mọi việc để đảm bảo được vạn vô nhất thất! (tuyệt đối không có sai sót)

"Chiêu đệ thế nào? Sắc mặt sao khó coi như vậy?"

Mộ Dung Lưu Tôn lông mài nhướn lên thân thiết hỏi, đối với Nam An vương, hắn rất là tin tưởng không hề nghi ngờ, tuy rằng bọn họ không phải là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, nhưng so với huynh đệ ruột còn thân hơn, quan trọng nhất là phía trên bọn họ còn có một sợi dây thông lọng, nếu như hắn xảy ra chuyện gì, kẻ kế tiếp chính là Nam An vương, Lưu Chiêu không phải người ngu xuẩn, tức sẽ biết rất rõ điểm này.

"Hoàng huynh, ngươi có biết không, Mộc Thanh Dao kia quá ghê tởm, nàng thế nhưng, thế nhưng?"

Nam An vương vốn muốn cáo trạng, nhưng lời nói vừa ra bên mép, chẳng biết như thế nào lại nói không nên lời, hắn đường đường Huyền Nguyệt Quốc Nam An vương, lại bị nữ nhân đánh một bạt tai, chuyện như vậy mà nói ra tương đối mất thể diện, bởi vì không thể nói nên gương mặt hắn tức giận đến mức đỏ bừng, cuối cùng đành cắn răng nuốt vào, cái gì cũng không nói.

Mặc dù hắn không nói, nhưng hoàng thượng cũng có thể phỏng đã xảy ra chuyện gì?

Đại khái là Mộc Thanh Dao làm cho Nam An vương chịu thua thiệt rồi, người luôn luôn coi nữ nhân giống y phục như hoàng đế, tự nhiên sẽ bị đả kích lớn, cho nên mới phải tức giận như thế, Mộ Dung Lưu Tôn nở nụ cười, sắc mặt ôn hòa như ngọc, tinh tế mượt mà, tiếng nói như dòng suối nhẹ nhàng chảy qua, thanh duyết êm tai...

"Chiêu, nàng là hoàng hậu của đệ."

"Dạ, bằng không hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ cho nàng," Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu thở dài chấp nhận số mệnh, hắn thật bất đắc dĩ lại không có cách nào khác, nếu như có thể, hắn thật muốn hung hăng dạy dỗ nữ nhân kia một chút, làm cho nàng biết, hắn đường đường Nam An vương của Huyền Nguyệt Quốc, không phải là a mèo a câu, mà có thể tùy tiện bị người đánh, nhưng bây giờ nữ nhân kia lại trở thành hoàng hậu của hắn, thời gian tới sẽ làm hoàng hậu, vì thế hắn đường đường Nam An vương cũng giống như a mèo a câu cùng đường vây.

Mộ Dung Lưu Chiêu nghĩ đến đây được một chút, đã cảm thấy một cỗ bi thương, con đường phía trước thật tối tăm a!

"Chiêu còn có việc gì khác sao? Trẫm mệt mỏi" Mộ Dung Lưu Tôn trong đôi mắt xinh đẹp như đá mắt mèo ẩn chứa ánh sáng lóng lánh trong suốt, như có điều lo nghĩ nó chợt lóe rồi biến mất, thân thể cao lớn sụp xuống phía sau, tựa vào trên giường.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu rất ít khi nhìn thấy thần sắc hoàng huynh lại khác thường như vậy, nhưng tối nay tựa hồ có chỗ nào đó không giống với mọi ngày, hoàng huynh không còn vẻ lãnh khốc trầm ổn như bình thường, chẳng lẽ công chúa đã xảy ra chuyện, Nam An vương cả kinh, rất nhanh mở miệng: "Hoàng huynh, có phải công chúa đã xảy ra chuyện hay không?"

Dưới ánh sáng, đôi lông mi dài của Mộ Dung Lưu Tôn run rẩy giật mình, trong đôi mắt thâm thúy như đầm thủy không rõ bất luận cái suy nghĩ gì, mặt hàn châm rãnh nhuộm lên băng hàn, nụ cười tươi sáng nhợt nhạt.

"nha đầu ghê tởm này, dám một mình rời cung."

"A, Tinh Trúc xuất cung, nàng đi đâu?"

Nam An vương thoảng cái đã bối rối, nha đầu Tinh Trúc kia rất đơn thuần, hơn nữa miệng rất là ngọt, nàng là nữ nhân duy nhất mà Mộ Dung Lưu Chiêu mang vẻ mặt ôn hoà để nói chuyện.

"Đi mộc phủ."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm trầm thấp mà cuốn hút mang theo mơ hồ tức giận, bất quá sắc mặt của hắn vẫn tuấn mỹ như trước khi đối diện với mọi người, nhìn không ra chút tức giận nào, nhưng nếu Tinh Trúc trở về, nhất định sẽ không có chuyện tốt chờ đợi nàng đâu, điểm này, Mộ Dung Lưu Chiêu cùng A Cửu đều biết.

Bởi vì hoàng thượng rất thương yêu công chúa, nếu như công chúa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hoàng thượng nhất định sẽ rất thương tâm.

"Hoàng huynh, Tinh Trúc thông minh như vậy sẽ không có việc gì."

"Trở về đi, bảo vệ tốt mộc tam tiếu thư, đừng cho Trưởng Tôn Trúc đem người mang đi, nàng hiện tại là hoàng hậu tương lai của Huyền Nguyệt quốc ta, nếu quả thật bị người mang đi, đây chính là chuyện lạ nhất trong thiên hạ."

"Thần đê lĩnh mệnh, " Nam An vương không dám nói thêm cái gì, khuya hôm nay nếu không có Băng Tiêu truyền tin qua đây, chỉ sợ nữ nhân kia đã bị Trưởng Tôn Trúc mang đi, nhưng Trưởng Tôn Trúc tại sao muốn mang Mộc Thanh Dao đi? Hắn chỉ bất quá gặp qua nữ nhân kia có hai lần, liền muốn mang nàng trở lại Thanh La quốc sao, Mộ Dung Lưu Chiêu nhất thời lấy làm khó hiểu, nghĩ không ra ảo diệu bên trong.

Nam An vương xoay người ly khai đi ra ngoài, lúc bước gần tới cửa, người trên ở giường chuyển động, thanh âm bá đạo vang lên.

"Chiêu, lục quốc sứ thần đã sắp đến, đệ hãy trở về suy nghĩ một chút, xem ai thích hợp tiếp đai sứ thần."

"Dạ, thần đê tuân mệnh, " Nam An vương lĩnh mệnh đi ra ngoài, trong tâm cung rơi vào vắng vẻ, A Cửu nhìn hoàng thượng đang tựa người ở trên giường, không có ý muốn ngủ, hắn vội vàng tiến lên xin chỉ thị: "Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút đi, nếu như công chúa trở về, tiểu nhân lập tức qua đây bẩm báo hoàng thượng."

"Ừ, có tin tức liền bẩm báo cho trẫm."

Mộ Dung Lưu Chiêu thân hình vẫn chưa động, gật đầu một cái, đôi mắt khẽ nhắm lại, tóc đen phân tán ở trước ngực, càng làm nổi bật thêm ngũ quan lập thể của hắn, trên mặt lúc này đã buông lỏng vẻ cứng rắn lạnh lùng, ngay cả tầng sát khí thị máu cũng biến mất không thấy tăm hơi, bây giờ chỉ còn lại sự trong suốt đọng trên đôi lông mài, giống như cái lạnh nhẹ nhẹ trong sắc trời mùa thu, nét đẹp này tản mát ra vẻ nhàn nhạt mê hoặc lòng người, bất cẩn hòng trán...

A Cửu nhìn ngây người, không dám tùy tiện kinh động hắn, chậm rãi lui ra ngoài canh giữ ở ngoài cửa tâm cung.

...

Màn đêm đen kịt bao trùm mộc phủ.

Trong Thanh viện, đèn lồng chập chờn làm cho những ngọn nến tỏa ra ánh sáng yếu ớt, Mộc Thanh Dao vừa mới tắm rửa xong, xõa đầu tóc ướt sũng rối tung, rồi nhẹ nhàng tiêu sai đứng ở hành lang, nàng mặc một cái áo ngắn kết hợp với quần soóc thêm mái tóc dài, đúng là xinh đẹp động lòng người.

Vừa đi vừa ngáp, hôm nay thật mệt a.

Trưởng Tôn Trúc kia điểm huyệt đạo của nàng, làm cho thân thể của nàng cứng ngắc thời gian thật dài, bây giờ còn rất đau nhức đây? Mộc Thanh Dao vừa nghĩ tới nam nhân chết tiệt kia, con ngươi liền bị lây tức giận, trên mặt bao phủ lạnh lẽo, trong lòng thầm nghĩ, Trưởng Tôn Trúc, người tốt nhất đừng rời xuống trong tay của ta, bằng không, ta chắc chắn sẽ hoàn trả gấp bội lại cho ngươi.

Đang nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên không khí bị chậm lại, có ngọn gió sắc bén thổi qua đây, một đạo thân ảnh cực nhanh đánh tới, Mộc Thanh Dao thân thể vừa lui lại phía sau nhằm kéo ra khoản cách, thì Mạc Sầu thân thể đã chuyển động, trong thắt lưng rút ra một dây lưng chớp mắt hóa thành lợi kiếm thẳng đánh về phía hắc y nhân kia?

Hắc y nhân cùng Mạc Sầu hai người đánh nhau ở hành lang, kiếm đến kiếm đi, kiếm khí trúng phải đèn lồng đang bay, ngọc lan gãy lìa, hoa cỏ hủy hết.

Phía sau Mộc Thanh Dao, Mai Tâm cùng Tiểu Liên quá sợ hãi, sắc mặt khó coi đưa tay lên chống chơi trốn sau lưng Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư, coi chừng một chút."

Mộc Thanh Dao quét mắt liếc nhìn hai nha đầu, vẫn còn trung thành, mặc dù có sợ hãi còn chưa quên nàng là chủ tử, cùng nhau chống đỡ nàng, để tránh cho nàng gặp tai ương.

Q.1 - Chương 53: Canh Hai Đến

Mộc Thanh Dao nhìn về phía hắc y nhân kia, trong ánh sáng của đèn lồng, người áo đen vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhanh nhẹn hoạt bát, vừa nhìn đã biết là một nữ nhân, hơn nữa thân thủ cũng không lợi hại lăm, so với Mạc Sầu rõ ràng kém rất xa.

Thân hình nhẹ lướt qua, Mạc Sầu rất nhanh đã bắt được nàng, giải đến trước mặt Mộc Thanh Dao.

"Tiểu thư, ngươi xem?"

Mộc Thanh Dao nhìn qua thấy nữ nhân này có một đôi mắt vừa to vừa tròn, trong ánh mắt xinh đẹp lúc này nhuộm tức giận mãnh liệt, hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Thanh Dao, tựa hồ cùng nàng có cái gì thâm cùu đại hận vậy.

Mộc Thanh Dao mới mặc kệ ánh mắt của nàng, lạnh nhạt bình tĩnh, đưa tay lên tháo ra miếng vải đen trên gương mặt nàng, lộ ra vẻ đáng yêu xinh đẹp tuyệt trần, chỉ bất quá trên gương mặt đó nên có sự hồn nhiên ngọt ngào, nhưng bây giờ lại dùng sức cắn môi, thanh âm hung ác mở miệng.

"Háo sắc nữ nhân, căn bản là kẻ phóng túng dâm phụ."

Nàng nói xong, ánh mắt khinh thường quét nhìn về phía Mộc Thanh Dao, trên người nữ nhân này mặc y phục tên gọi là gì a, không tự cảm thấy thẹn sao, cánh tay cùng đôi chân đều lộ ra ngoài, tuy rằng nhìn cũng được lăm, chỉ là nữ nhân như bọn ta nhìn thấy đã muốn đỏ mặt, nhưng nữ nhân kia lại không biết xấu hổ, ăn mặc thành cái dạng như vậy là muốn làm gì, câu dẫn nam nhân sao? Nàng tuyệt đối sẽ không cho loại nữ nhân như vậy gả cho hoàng huynh, bởi vì nàng ta không xứng.

Mộ Dung Tinh Trúc oán hận nghĩ.

Mộc Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, bàn tay xanh nhạt bóp lấy cầm của Mộ Dung Tinh Trúc, lạnh nhạt liếc nhìn nàng: "Còn nhỏ tuổi mà lại nói ra những lời ác độc như vậy, nếu như đem đầu lưỡi của ngươi cắt bỏ, không biết còn có thể nói ra lời ác độc như vậy không."

Mộ Dung Tinh Trúc thân là Huyền Nguyệt quốc công chúa, từ nhỏ đến lớn

có khi nào lại chịu qua ủy khuất như thế này, lập tức sắc mặt trầm xuống, dùng sức hất đầu, rống giận đứng lên.

"Lớn mật, ngươi quả nhiên muốn cắt đầu lưỡi của bản cung, bản cung nhất định sẽ làm cho hoàng huynh cắt đầu lưỡi của ngươi."

Mộc Thanh Dao nghe xong lời của nàng, hờ lạnh, vẫn chưa có buông tay ra, trái lại bóp càng chặt hơn, cái nha đùa không biết trời đất này, còn dám kiêu ngạo như vậy, thực sự là đứa nhỏ bị chìu hư, sớm muộn gì cũng có một ngày ăn thiệt thòi, đáy lòng thở dài một tiếng, đau đầu tà tà liếc nhìn nàng, xem ra nàng là một công chúa, bằng không sẽ không lớn mật như thế, dám chạy đến phủ thừa tướng giết người.

"Cắt đầu lưỡi của ta người còn sống được sao? Còn có nếu như ta hiện tại đem ngươi giết đi, sau đó phơi thân ngoài hoang dã, ngươi nói xem có ai có thể chứng minh là ta đã giết ngươi?"

Một trận gió thổi qua, cảnh vật dưới đèn lồng sáng lúc tối khuôn mặt của Mộc Thanh Dao bao phủ một tầng lạnh mỏng như băng, Mộ Dung Tinh Trúc lúc này lại có điểm hậu tri hậu giác sợ hãi, nữ nhân này là người háo sắc sao? Nàng thấy thế nào cũng không giống, hơn nữa thật là lợi hại a, nghe được nàng là công chúa, một điểm cũng không sợ hãi, còn muốn giết nàng vân vân, sẽ không thực sự giết nàng chứ.

Mộ Dung Tinh Trúc sắc mặt trắng bệch đứng lên, lòng bàn tay lạnh lẽo, cầm truyền đến một trận đau đớn, nhắc nhớ nàng, nữ nhân trước mắt cũng không phải nói đùa, nếu như chọc giận nàng ta, chỉ sợ thực sự giết mình mất.

Nghĩ đến chỗ này thì Mộ Dung Tinh Trúc đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

"Ngươi khi dễ ta, ta sẽ nói cho hoàng huynh biết, ngươi khi dễ ta."

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới một khắc trước nha đùa này còn hùng hổ, một khắc sau lại khóc lên thê thảm không gì sánh được, nếu như bị người khác nhìn thấy, chắc sẽ cho rằng Mộc Thanh Dao khi dễ nàng ta, có ai sẽ nghĩ tới nàng ta nửa đêm đến phủ người khác để giết người, vậy mà còn khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

"Được rồi, trở về đi."

Mộc Thanh Dao lông mài nhỏ nhăn nhăn lại, lạnh lùng thu tay.

Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc đột nhiên ngừng tiếng khóc, nhìn nữ tử đối diện với thái độ khó có thể tin, chỉ thấy trong bóng đêm, con ngươi của nàng trong suốt như nước, da thịt trắng嫩, mũi nhỏ môi anh đào, mặc trên người trang phục quái dị, nhưng chẳng chút nào xấu xí, ngược lại còn xinh đẹp không gì sánh được, quanh thân bao phủ vàng sáng đậm mạc thật giống như u lan trong hang động, hoa mai phác lai, có thể làm cho nàng chẳng thấy chán ghét, trái lại còn âm thầm xét lại mình, chẳng lẽ là nàng quá mức?

"Ta, ta?"

Mộ Dung Tinh Trúc liền lầm bầm vài câu, thầm nghĩ khiêm tốn, thế nhưng muôn một công chúa hướng người khác nhúng nhùng, tựa hồ rất mất mặt, trong lúc nhất thời lại tự mình không biết làm sao cho phải.

"Công chúa mời trở về đi."

Mộc Thanh Dao không muốn lại để ý tới nha đầu quái lạ này, rõ ràng là người nam nhân kia trong cung đem nàng chiều chuộng đến hư, chuyện gì đều theo tính tình mà làm, cá tính như vậy sớm muộn gì có một ngày sẽ có hại, chẳng lẽ hoàng thượng có thể bảo hộ nàng cả đời sao.

Bóng đêm đã sâu, Mộc Thanh Dao mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua Mộ Dung Tinh Trúc, hướng một đầu khác của hành lang mà đi.

Phía sau Mộ Dung Tinh Trúc há mồm trợn mắt, hơn nửa ngày cũng không lên tiếng được, nữ nhân này thật kiêu ngạo a, tuy rằng mình là công chúa, nhưng vừa so sánh cùng với nàng, thật là hơn kém quá rõ ràng, người ta là kiêu ngạo từ trong xương mà ra, nên dù là bất luận kẻ nào nàng ta cũng đều bỏ mặc, Mộ Dung Tinh Trúc ánh mắt không phục lúc trước cũng chậm rãi chuyển hóa thành một tầng say mê, sau đó nó sáng trong như ánh sao trên bầu trời, nàng liền theo sát Mộc Thanh Dao hướng phòng ngủ đi đến.

Bức rèm che nhấc lên, gió nhẹ nhàng lay động, trong phòng ngủ ánh đèn lay động vài cái.

Mắt thấy Mộc Thanh Dao đi vào chuẩn bị nghỉ ngơi, Mộ Dung Tinh Trúc hấp tấp chạy theo sau lưng nàng nóng nảy, kêu lên: "Chờ một chút."

Mộc Thanh Dao đứng ở phía sau bức rèm che mặt, chậm rãi quay đầu lại, tóc đen bị gió thổi nhẹ bay lên một ít, che giấu dung nhan mỹ lệ trắng trong

thuần khiết của nàng, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh như băng nhìn người ngoài cửa.

"Công chúa, còn có chuyện gì?"

Mộ Dung Tinh Trúc còn chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên một trận gió nổi lên, trên mặt tràn đầy sắc thái đớn.

"Công chúa?" Một đạo thanh âm trong trẻo vang lên, bên cạnh Mộ Dung Tinh Trúc đã có thêm một bóng người cao lớn, một thân hồng y xinh đẹp, trong đêm tối ánh sáng đỏ lóe ra giống như màu máu, sắc mặt hàn lạnh lùng nghiêm nghị dị thường, một đôi mắt tinh anh trên dưới trái phải đánh giá công chúa, khi đã xác định công chúa không có chuyện gì mới thở dài một hơi, cung kính ôm quyền: "Hoàng thượng lệnh cho thuộc hạ đón công chúa hồi cung."

Hoa Ly Ca tiếng nói vừa dứt, theo phía sau hàn truyền đến một đạo thanh âm khác tựa như mèo: "Công chúa?"

Nguyên lai là Lam Y cung nữ thiếp thân của công chúa, nàng là bị Hoa thống lĩnh lôi vào, nhìn vẻ mặt nghiêm túc lãnh khốc của Hoa thống lĩnh, Lam Y thở cũng không dám thở mạnh, thái độ làm người của Hoa thống lĩnh luôn luôn ôn hòa lấy giúp người làm niềm vui, nhưng mà chỉ cần là chuyện liên quan đến công chúa, hàn sẽ có thái độ thật khác thường.

"Lam Y, làm sao vậy?" Mộ Dung Tinh Trúc vươn tay kéo cung nữ của mình qua, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bạch, bất mãn trừng mắt về phía Hoa Ly Ca, giận dữ dạy bảo hàn: "Ly ca, ngươi vừa hù dọa Lam Y."

"Nàng đáng chết," lời nói lạnh nhát có nề nếp rơi xuống, Hoa Ly Ca trong đôi mắt đen toát ra hai đám tiêu hỏa hoa, khéo môi mím lại cảm xúc lạnh lẽo, Lam Y vừa nhìn thấy dáng vẻ của hàn, càng phát ra chột dạ, vội vàng loạng choạng níu lấy tay công chúa liên tục lắc đầu, Mộ Dung Tinh Trúc sợ hù dọa đến nha đầu này nữa nên cuối cùng cũng nhịn xuống.

Mộc Thanh Dao nhìn tất cả đang đứng trước cửa, ánh mắt u ám, lạnh lùng lên tiếng đuổi người.

"Được rồi, ta mệt mỏi, các vị trở về đi, bản tiểu thư không có hứng thú xem hình ảnh các ngươi dạy dỗ nô tài."

"Dạ, mộc tam tiếu thư, " Hoa Ly Ca cung kính lĩnh mệnh, hắn và mộc tam tiếu thư đã gặp qua một lần, biết nữ nhân trước mắt này tuyệt đối không phải dễ chọc, hơn nữa thời gian tới nàng sẽ là hoàng hậu nương nương, vẫn là ít chọc tới nàng mới là hành động đúng.

Q.1 - Chương 54: Nữ Nhân Kia Ta Nhận

Mộ Dung Tinh Trúc vừa nghe đến phải rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên vẻ không vui, chu miệng lên, không cam lòng không muôn đi nên mở miệng.

"Ta thật vất vả ra tới đây, còn không có chơi cho đã đâu?"

"Chơi?" Mộc Thanh Dao cùng Hoa Ly Ca đồng thời mắt trọn trăng, trò chơi của nàng thật là đặc biệt a, nửa đêm đến nhà người ta giết người, đây cũng không phải là chuyện mà bất luận kẻ nào cũng tiếp nhận được, hơn nữa sắc trời đã không còn sớm, tất cả mọi người nên nghỉ ngơi, ai mà rảnh theo nàng chơi đùa a.

"Công chúa, ta muốn nghỉ ngơi."

Mộc Thanh Dao khuôn mặt dẽ nhìn lại lạnh lùng, quanh thân đều lạnh như nước băng hàn, tuy là có cái nóng của mùa hè, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ hơi thở lạnh lẽo thấm vào người, Mạc Sầu lập tức đi tới: "Tiểu thư, mời vào nghỉ ngơi đi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, xoay người hướng phía sau bình phong đi đến, cũng không để ý tới trước cửa còn công chúa điện hạ, Hoa Ly Ca rất sợ công chúa đã làm ra chuyện lớn gì, nhưng khi hắn nhìn thấy trong tay nàng đang nghênh ngang mang một thanh bảo kiếm, đã hiểu được nàng tối nay đến nơi này làm gì?

"Công chúa, hoàng thượng làm cho thuộc hạ tới đón công chúa hồi cung, thỉnh công chúa đừng làm cho thuộc hạ khó xử."

"Hoa Ly Ca? Người?" Mộ Dung Tinh Trúc có chút giận, bất quá cũng không dám phát tác, bởi vì Hoa Ly Ca là phụng khẩu dụ của hoàng huynh tới, nếu như nàng không quay về, chỉ sợ hắn sẽ bức ép nàng mang trở về, nghĩ lại vẫn là ngoan ngoãn nghe lời thôi, bất quá Mộ Dung Tinh Trúc chưa quên Thanh Dao đã đi vòng qua bình phong nói.

"Lần sau lại ta lại tới tìm người chơi nữa nhé."

Trong phòng ngủ Mộc Thanh Dao làm như không có nghe thấy, nha đầu điên này, nàng mới mặc kệ nàng ta, tính tình khi vầy khi khác, lúc trước còn hùng hổ muốn giết nàng, chẳng bao lâu lại đem nàng làm bằng hữu, thật đúng là làm cho người ta đau đầu, bất quá ở trong cung có thể ít một kẻ thù đương nhiên là chuyện tốt, cho nên nàng cùng nàng ta tốt nhất là nước giếng không phạm nước sông, nếu như sau này nàng ta còn dám đến gây chuyện với nàng, Mộc Thanh Dao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Công chúa?"

Hoa Ly Ca thật muốn che miệng công chúa lại, nha đầu kia luôn luôn nghĩ gì làm này, có lẽ là bị hoàng thượng bảo hộ quá tốt nên tâm tư rất đơn thuần, tốt chính là tốt, hư chính là hư, chưa bao giờ biết quanh co lòng vòng.

"Được rồi, đi thôi."

Mộ Dung Tinh Trúc phát phất tay, Hoa Ly Ca đưa tay lên ôm ở eo nhỏ nhắn của công chúa, tay kia đã nắm áo của Lam Y nhắc lên, thân thể hắn nhúng một cái biến mất trong màn đêm.

Ở phòng ngủ, Mạc Sầu đang giúp Thanh Dao xử lý tóc, Mai Tâm thì đứng ở một bên, nàng chợt nhớ tới chuyện vừa rồi của công chúa, không khỏi có chút sợ hãi, đó chính là công chúa a, nhưng tiểu thư lá gan cũng thật là lớn, ngay cả công chúa cũng mặc kệ.

"Tiểu thư, nghe nói trong cung có hai vị công chúa đó?"

Mai Tâm đem những tin tức nhỏ nghe được nói cho Thanh Dao: "Khuya hôm nay vị này, hắn là Tinh Trúc công chúa, nghe nói nàng là thân sinh bào muội (em ruột cùng mẹ cùng cha) của hoàng thượng, người còn lại là do thái hậu sở sinh, cũng là muội muội của Bắc Tân vương, kêu Như Âm công chúa, nghe đồn Tinh Trúc công chúa thái độ làm người rất trượng nghĩa, còn Như Âm công chúa kia thế nhưng là một nhân vật lợi hại, tiểu thư sau này gặp Như Âm công chúa, cũng phải cẩn thận một chút."

Mộc Thanh Dao cũng không nhúc nhích, nhìn cổ sắc gương đồng trên bàn trang điểm, khéo môi hơi xả ra nụ cười, người ở trong kính liền trở nên phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp hàng vạn hàng nghìn lần, Mạc Sầu thấy thế cũng sững sốt, chậm rãi mở miệng: "Tiểu thư thật xinh đẹp."

"Đó là đương nhiên, tiểu thư là kinh thành đệ nhất mỹ nhân đấy."

Mai Tâm đặc ý mở miệng, đây là chuyện mới nhất được lưu truyền rộng rãi như một giai thoại tại Lâm An thành, phủ thừa tướng mộc tam tiểu thư là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, hoàng thượng liếc mắt một cái đã bị chọn trúng, được tú phong làm hoàng hậu.

Thanh Dao theo trong gương trùng mắt liếc Mai Tâm một cái: "Mai Tâm, gần đây có phải rãnh rồi quá hay không."

"Tiểu thư, mọi người đâu có nói sai, " Mai Tâm chu miệng lên, vội vàng chuyển đổi trọng tâm câu chuyện: "Người nghe được nô tỳ nói sao? Như Âm công chúa cũng không phải là người tốt gì, tiểu thư sau khi tiến cung tốt nhất là cách xa nàng một chút."

Như Âm công chúa? Mộc Thanh Dao thần sắc lãnh trâm xuống, đôi mắt sâu không lường được lành lạnh đáp lời: "Đã biết."

Chỉ cần người khác không phạm đến nàng, trên cơ bản nàng sẽ không chọc người ta, nhưng nếu có người dám can đảm chọc tới trên đầu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không làm cho họ dễ chịu.

"Ta mệt mỏi."

Mộc Thanh Dao đứng lên đi tới bên giường, Mai Tâm cùng Mạc Sầu hầu hạ nàng nghỉ ngơi, hôm nay tiểu thư xác thực đã rất mệt mỏi, đầu tiên là bị cái nam nhân ghê tởm kia bắt đi, sau đó lại bị công chúa ám sát, thực sự là họa vô đơn chí, cũng may những chuyện nguy hiểm đó đều đã vượt qua.

Chẳng lẽ nguyên nhân là do gần đây không đi thắp hương sao? Mai Tâm lặng lẽ nói thầm, xem ra phải tìm một thời gian rồi đi thắp hương cầu phúc mới được.

Hai nha đầu lặng lẽ lui ra ngoài, đêm càng ngày càng mờ...

Lưu Ly cung, đèn đuốc sáng trưng.

Ngồi ở trên cao là một nam tử hoa mỹ tôn quý, hàn băng bao phủ khuôn mặt quan ngọc chói mắt của hắn, quanh thân đè nén tức giận, lạnh nhạt liếc nhìn nữ tử đang quỳ.

"Mộ Dung Tinh Trúc, ngươi thật to gan, dám một mình rời cung."

Mộ Dung Tinh Trúc ngẩng đầu nhìn hoàng huynh đang ngồi ở trên cao, hoàng huynh luôn luôn thương yêu nàng, nhưng giờ phút này đây hắn tựa hồ thực sự rất tức giận, trong đôi mắt đen đang tràn ngập những ngọn sóng ngầm to lớn sâu không lường được, đôi môi lạnh mỏng đang nhếch lên giận dữ.

"Hoàng huynh, Tinh Trúc biết sai rồi, hoàng huynh đừng tức giận."

Mộ Dung Tinh Trúc nhu thuận mở miệng, cúi thấp đầu, trong đòn nàng người quan trọng nhất trong lòng chính là hoàng huynh, từ nhỏ nàng chưa thấy qua mẫu hậu, là hoàng huynh luôn ở bên cạnh nàng, địa vị của hắn ở trong lòng nàng, giống như là bảo tàng quý báu nhất thế gian, bởi vì hắn trân quý nên nàng mới không thể chấp nhận việc hoàng huynh lập cái hào sắc nữ nhân kia làm hậu. Khi nghe được chuyện này nàng liền tức giận dị thường, trực giác cho nàng biết nữ nhân kia không xứng với hoàng huynh, nhưng buổi tối hôm nay khi nàng thấy nữ nhân kia, thì những lời đồn đại đó hoàn toàn không đúng, nữ nhân kia khi sinh ra đã có một loại ngạo khí, tựa như đám mây trên cao không ngừng tỏa xuống hồng quang, chói mắt mê người. Trong thiên hạ này người có thể hợp với hoàng huynh cũng chỉ có nữ nhân này.

Giờ khắc này, Mộ Dung Tinh Trúc bỗng nhiên chấp nhận Thanh Dao.

Cho đến thời điểm hiện nay thì nàng chỉ thấy có mỗi mình Mộc Thanh Dao là xứng đôi với hoàng huynh.

"Tinh Trúc, ngươi biết ngoài cung có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ ngươi không? Nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, hoàng huynh làm thế nào để giao phó với mẫu hậu đây?"

Nam nhân thanh âm trầm thấp tiêu điều, hiếm thấy hắn bộc lộ sự lo lắng như vậy, trên mặt măt tuấn mỹ chợt lóe lên nỗi niềm tự trách rồi lặng lẽ biến mất

Mộ Dung Tinh Trúc rất nhanh từ trên mặt đất đứng lên, sau cơn mưa trời lại sáng mà nàng chỉ biết hoàng huynh sẽ không vì nàng sinh sự mà tức giận, hắn chỉ là quá lo lắng cho nàng thôi.

"Hoàng huynh, sau này ta muốn ra ngoài, nhất định sẽ nói cho ngươi biết,"

tiểu nha đầu rất nhanh liền vọt tới chỗ ngồi trên cao, ôm cổ hoàng huynh của nàng làm nũng, Mộ Dung Lưu Tôn kiên cường lãnh khốc thoảng chốc mềm hoá một ít, tuy nhiên hắn cũng không có hoàn toàn tha thứ cho tiểu nha đầu này, lạnh lùng nhìn về phía Lam Y đang đứng ở một góc đại điện: "Lam Y, chủ tử ngươi làm ra loại chuyện thế này, ngươi khó có thể tránh trách nhiệm, lui xuống lĩnh hai mươi hèo đi."

"Không nên a, hoàng huynh, không liên quan Lam Y."

Mộ Dung Tinh Trúc quá sợ hãi, vội vàng năn nỉ hoàng huynh, lần này thực sự không liên quan Lam Y, Lam Y đã năn nỉ nàng, nhưng nàng vẫn kiên trì muốn xuất cung đi, đáng thương cho Lam Y chỉ là một tiểu cung nữ, nào dám ngỗ nghịch với tiểu chủ tử của mình, chỉ có thể theo nàng cùng nhau đi đến phủ thừa tướng, vốn nàng cho rằng công chúa vô công không tệ, cho dù giết không được mộc tam tiểu thư, tốt xấu cũng hù dọa nàng ta sợ hãi, ai biết mộc tam tiểu thư bên người còn có nhân vật lợi hại như vậy.

Kết quả kẻ không may mắn dĩ nhiên là tiểu nha đầu nàng, Lam Y sắc mặt lúc xanh lúc trắng, vội vàng dập đầu: "Nô tỳ lĩnh chi."

Hoàng thượng không có giết nàng đã coi là không tệ rồi, nếu như người bình thường, đêm nay sợ rằng khó thoát khỏi cái chết, hoàng thượng là nhìn mặt mũi của công chúa nên mới tha nàng một mạng.

"Không được, nếu như ngươi nói thêm nữa một câu, trẫm lập tức đem Lam Y giải xuống thiên lao."

Mộ Dung Lưu Tôn hung tàn mở miệng, lúc này đây hắn không thể lại dung túng Tinh Trúc, hắn muốn cho nàng biết, nàng làm sai chuyện, sẽ liên lụy người bên cạnh, như vậy mới có thể nhớ kỹ giáo huấn, bằng không, hắn không biết nàng sẽ phạm vào sai lầm lớn nào nữa, hắn không hy vọng nàng có bất kỳ nguy hiểm gì.

"Hoàng huynh?"

A Cửu dẫn mấy người thái giám đi tới, nâng Lam Y lên rồi lui ra ngoài, Mộ Dung Tinh Trúc luôn luôn xem Lam Y như tỷ muội, lúc này nhìn thấy như vậy, trong lòng sinh ra tức giận, xoay mình đẩy hoàng huynh ra, oán hận mở miệng: "Hoàng huynh, ta ghét ngươi."

Nói xong cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi đại điện, bất quá khi chạy

đến cửa thì thân thể đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn sang hắn, ánh sáng của dạ minh châu chiếu rọi vào mắt của nàng, trong con ngươi nước mắt đã lung tròng, Mộ Dung Lưu Tôn giật mình, cũng không có phản ứng gì chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

"Hoàng huynh, nữ nhân kia ta thừa nhận," nói xong quay đầu liền đi, Mộ Dung Lưu Tôn đôi mài hép dài nhường lên, ánh sáng trong đôi mắt sâu u di động xẹt qua tia ngạc nhiên, Tinh Trúc thế nhưng thích Mộc Thanh Dao, nàng ngoại trừ thích hoàng huynh này, hình như chưa bao giờ thân cận người khác, dù là Lưu Chiêu, cũng là cùng nàng tiếp xúc rất lâu, nàng mới chấp nhận thân cận, không nghĩ tới nàng chỉ đi một lần, liền chấp nhận Mộc Thanh Dao, xem ra mị lực của nữ nhân kia không phải chuyện đùa.

Có lẽ nàng thật là kỳ phượng như lời đồn.

"Người đâu, tiễn công chúa hồi Trường Lạc cung đi," thanh âm lăng hàn vang lên, lập tức có mấy người cung nữ lĩnh mệnh đuổi theo, Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang sâu thẳm nhìn chằm chằm dạ minh châu trên cột đồng trong đại điện, thật lâu mới hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Ly ca?"

Hoa Ly Ca lắc mình tiến đến, cung kính ôm quyền: "Hoàng thượng?"

"Lần trước đám người ám sát mộc tam tiểu thư là người thế nào?"

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, Hoa Ly Ca thân thể cường tráng nhưng khuôn mặt lại hiện lên u ám, bất đắc dĩ thở dài: "Bẩm hoàng thượng, rõ ràng thuộc hạ đã phái người theo dõi bọn họ, thế nhưng chờ thuộc hạ đi đến nơi thì bọn họ dĩ nhiên biến mất không thấy tăm hơi."

"Biến mất không thấy," Mộ Dung Lưu Tôn lập lại mấy chữ này, đang yên lành làm sao có thể biến mất không thấy? Điều đó chỉ có thể nói lên một việc, người đứng sau lưng chuyện này giấu diếm được sâu, làm cho người ta không kịp đề phòng, tốt, xem ra hắn phải càng thêm cẩn thận mới được, thậm chí có người dám không để hắn vào trong mắt, chuyện này càng chứng minh được đối thủ ẩn mình kia vô cùng lợi hại.

"Tốt, đi xuống đi, gần nhất lưu ý hướng đi của công chúa, không cho phép nàng một mình xuất cung." Mộ Dung Lưu Tôn mệnh lệnh lạnh lẽo rời xuống, hắn không lo lắng những chuyện mưa gió cuồng bạo sắp đến, bởi vì hắn sớm đã bắt đầu bối rối, nhưng hắn không muốn đem Tinh Trúc kéo vào đó, nên nàng càng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh, " Hoa Ly Ca nhận lệnh rời đi...

Q.1 - Chương 55: Vô Tình Gặp Gỡ Bắc Tân Vương

Ngày thứ hai, thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

Mai Tâm đè nghị đi chùa miếu dâng hương, đuổi đi một chút không khí xui xẻo vì gần đây luôn luôn gặp phải những chuyện không hài lòng.

Bởi vì ở trong phủ quá nhảm chán, cả ngày không phải ăn chính là ngủ, lúc đầu còn cảm thấy đây là hưởng phúc, nhưng lâu ngày rồi cũng sinh ra chán ghét nên Mộc Thanh Dao liền đồng ý đè nghị của Mai Tâm, trước tiên sẽ đi Nguyệt Giác tự dâng hương cầu phúc.

Núi Hương Hoa uốn lượn trùng điệp, thanh sơn lục thủy, khắp núi xanh um tươi tốt.

Trời xanh mây trắng, sương khói lượn lờ bay lên, một con đường cái uyển chuyển khúc chiết kéo dài, bám vào sườn núi hướng về phía trước

Dưới chân núi, hương xa bảo mã chỗ nào cũng có, trên con đường sâu kín đi lên núi khách hành hương qua lại không dứt, người lên núi kẻ xuống núi thỉnh thoảng phải chen vai mà đi, xem ra tháng này Nguyệt Giác tự đèn nhang rất tràn đầy.

Thanh Dao từ trên xe ngựa bước xuống, lập tức liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, giương mắt trông về phía xa, cảm nhận được mùi thơm của cây lá giữa núi rừng, chim tước thỉnh thoảng bổ nhào về phía trước rì rào bay qua, đây thực sự là Thanh Hương sơn xa xôi nhất mà nàng biết đến.

Trên đỉnh đầu tia sáng nóng rát chiếu xuống, làm Thanh Dao nhăng mài một chút, Mạc Sầu lập tức lấy cây dù vải hoa ra che cho nàng, cung kính mở miệng: “Tiểu thư, chúng ta lên núi đi.”

“Tốt,”

Chủ tớ ba người đẹp chân lên đá vụn của con đường u tối, hướng giữa sườn núi mà đi.

Nguyệt Giác tự được xây ở giữa sườn núi của Hương Hoa sơn, chùa miếu rộng rãi quy mô, bầu không khí lại trang nghiêm, cả tòa chùa miếu đều ẩn ở giữa cánh rừng Úc Thông trên núi, ngẫu nhiên nó mới lộ ra một góc, nhưng chỗ lộ ra lại mang theo vài phần sắc thái thần bí.

Trong chùa miếu, khách hành hương rất nhiều, trước cửa chùa là một mảnh sân rất rộng, có nhiều người bán hàng rong ở đó chào bán hương nến cùng các thứ đồ chơi nhỏ đặc biệt nên hấp dẫn rất nhiều người vây quanh xem.

Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, cũng không để ý tới những người khác, dẫn hai nha đầu đi thẳng vào trong miếu, tĩnh tâm thu lại ánh mắt sau đó đốt nến rồi dâng hương, lắng lặng nhìn phật đang ngồi ở chổ cao, đôi mắt thật tĩnh mịt như cùng phật nói chuyện.

Nàng nói, ta lòng phiền, phật hãy độ ta.

Phật nói, ngươi phiền có phật độ, phật phiền thì ai độ?

Nguyên lai phật cũng có chuyện phiền lòng đâu còn thời gian để ý tới thế tục nam nữ, việc của mọi người thì mọi người phải tự mình để ý tới mà thôi.

Thanh Dao tĩnh ngộ, tạo hóa của con người là do tự mình quyết định, cùng phật không quan hệ...

Mai Tâm đi theo phía sau nàng đã cúng năm mươi lượng tiền nhang đèn, Thanh Dao liền đứng dậy ngay cả xin xăm cũng không xin, dẫn hai nha đầu theo lối sau mà đi.

Nguyệt Giác tự rất lớn, phía trước là đại điện cung phụng tượng phật, phía sau có trung đình, hoa cỏ đầy đủ nhưng bày biện khá hỗn loạn, riêng mấy chỗ phòng xá thì ngay ngắn có trật tự, thỉnh thoảng nàng còn nhìn thấy tiểu hòa thượng áo xám đang ở trước con đường u kính quét tước, bọn hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tuyệt đối không nhìn loạn một cái nào, Thanh Dao cũng lười để ý tới mấy người xuất gia đó, xa hơn ở phía sau một chút, liền nhìn thấy một hậu điện riêng biệt có hai tầng, tầng một bên dưới có các cửa đã khóa chính xác là nơi để các hòa thượng thuyết pháp nên có rất nhiều bồ đoàn bày biện chỉnh tề, bên cạnh điện còn treo một chuông đại cổ đồng.

Mà lâu hai là tàng thư các, từ phiến cửa sổ mở ra một nữa có thể nhìn thấy tàng thư các lý có rất nhiều sách hay.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu các nàng dạo qua một vòng đang chuẩn bị rời đi, thì vô ý xông vào phía sau núi của Nguyệt Giác tự, một đàn phong cảnh đẹp quay chung quanh, bên trong có một hồ sen xanh biếc, nước hồ thì trong suốt, bên trên bờ dương liễu xanh um tươi tốt, từng cơn gió nhẹ thổi qua, dương liễu đong đưa cành lá mềm mại, tạo nên quyển quyển rung động, ở giữa hồ lúc này hoa sen đang nở rộ, thánh khiết cao nhã thật giống như bạch y tiên tử đạp sóng mà đến.

Trên bờ, Mạc Sầu cùng Mai Tâm hai tiểu nha đầu nhịn không được tán thưởng.

“Thật xinh đẹp a, “

Trong không khí còn có hương thơm nhàn nhạt của hoa sen, Thanh Dao mím môi khẽ cười, ánh mắt mong lung trong suốt.

Bỗng nhiên, một trận tiếng sáo du dương vang lên, mang theo mấy phần vui tươi, mấy phần buồn rầu, mang tâm sự của người có tài nhưng không gặp thời, bỗng nhiên âm thanh vừa chuyển, liền giống như dòng suối ngọt ngào chảy qua khe núi, ở giữa cái nóng bức sau giờ ngọ nó như mang đến khí lạnh băng giá làm người ta thấy thoái mái, ba nữ nhân nghe đến nhập thần, bước chân cũng không tự chủ được hướng chỗ tiếng sáo mà đi đến.

Lướt qua một con đường u tối, cách bích hồ không xa dưới cây liễu, lúc này có một thân ảnh cao lớn đang dựa vào nó, người này mặc quần áo trùm sam màu lam, mao ngọc cột tóc, ánh dương quang xuyên thấu qua cành liễu, chiếu vào người của hắn trên gương mặt hơi có vẻ gầy đó vẫn trắng trong tinh tế, nhưng có một chút yếu đuối bệnh hoạn. lúc này, chỉ thấy hắn hai mắt khẽ nhắm, quanh thân bao phủ một tầng nhu hòa lộng lẫy, cả người đang chìm đắm trong tiếng sáo du dương, hoàn toàn quên mình để thổi sáo.

Tiếng sáo như nước thủy triều, nhiều lần uyển chuyển.

Cuối cùng nó đột nhiên ngừng lại, nam tử kia thình lình mở mắt ra, ánh dương quang đỏ như lửa dường như chiếu xạ vào đôi mắt đen của hắn, nhuộm lên nụ cười như ánh mặt trời làm cho người ta đẹp ý vui lòng.

Mai Tâm kinh hô lên tiếng: “Bắc Tân vương?”

Nàng cùng tiểu thư trước đây đi ra ngoài có nhìn thấy hắn từ xa liếc mắt một cái, người nam nhân này chính là người rất khiêm tốn có danh xưng là Bắc

Tân vương, thế nhân đều nói Bắc Tân vương thái độ làm người ôn hòa, hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, cho dù không có tới gần, chỉ ở xa nhìn hắn, liền cảm giác được hắn có phẩm chất ôn nhuận như ngọc, cử chỉ ưu nhã, trong vòng bán kính ba thước đều làm cho người ta cảm thấy ám áp.

Bắc tân vương cùng Nam An vương đúng là tương phản, Nam An vương lạnh lùng như băng, bắc tân vương ôn nhuận ám áp, mà Huyền đế chính là sự dung hợp của hai người bọn họ, ôn nhuận cùng lạnh lùng hòa vào nhất thể.

Thanh Dao nghe xong Mai Tâm nói, không khỏi ngân ra, không nghĩ tới người thổi sáo lại là Bắc Tân vương.

Bắc Tân vương sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, tựa hồ bệnh thể quấn thân, cử chỉ tuy rằng ưu nhã, nhưng có chút chậm chạp, hắn thực sự bị bệnh sao?

Thanh Dao quét mắt liếc nhìn một cái, đang chuẩn bị rời đi thì Bắc Tân vương đúng lúc xoay người lại, liếc nhìn thân ảnh dưới dương liễu thướt tha, ngạc nhiên ngơ ngác một hồi thì khéo môi hiện lên nụ cười nhu hòa liền ôm quyền bắt chuyện: “Làm cho tiểu thư chê cười.”

“Không cần khách khí, sáo là sáo tốt, khúc cũng là khúc tốt, chỉ là các hạ tựa hồ tâm sự trùng trùng, khó tránh khỏi có điểm sai lệch.”

Thanh Dao cũng không khách khí, một lời nói toạc ra ý nghĩa không đạt tới được trong tiếng sáo của Bắc Tân vương, lời của nàng nói trúng tim đen làm cho Bắc Tân vương hai mắt sáng lên, sinh động sinh huy nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, nữ nhân này xem ra cũng là người am hiểu sâu âm luật, hắn bình sinh vui vẻ nhất là cùng người hiểu âm luật nói chuyện.

“Xin hỏi phuơng danh của cô nương?”

Bắc Tân vương có ánh mắt không giống với Mộ Dung Lưu Tôn và Mộ Dung Lưu Chiêu, cùng với thái hậu đương triều có vài phần tương tự, nó dài nhỏ có hình, lông mi dài, dày rậm hơi uốn cong lên, theo động tác nói chuyện của hắn, làm nó nhẹ nhàng phe phẩy, càng thêm một phần phong lưu lâ luốt, lại hợp với khuôn mặt có nụ cười như ánh mặt trời, khiến người ta cảm thấy đặc biệt thân thiết, vậy thì càng không thể thiếu hành động ôn nhuận như ngọc của người khiêm tốn.

Thanh Dao khó có lúc tan mát một ít lạnh lùng, nhàn nhạt lên tiếng trả lời: “Tại hạ Mộc Thanh Dao.”

Mộ Dung Lưu Mạch con ngươi đột nhiên trợn to, có vẻ kinh ngạc, khóe môi nhất câu, thốt ra: “Ngươi chính là người trong truyền thuyết mộc tam tiểu thư của phủ thừa tướng, hoàng hậu nương nương tương lai.”

Thanh Dao không nói chuyện, nhưng Mai Tâm ở bên cạnh có chút kiêu ngạo, dùng sức gật đầu một cái, chắp tay đi tới: “Đúng vậy, tiểu thư nhà ta chính là tiểu thư của phủ thừa tướng, thời gian tới sẽ là hoàng hậu nương nương.”

Như thế, nàng cũng không cảm thấy trước mắt bắc tân vương có gì đáng sợ, hoàng hậu khẳng định so với vương gia lớn hơn, tiểu nha đầu này lúc trước còn sợ hãi, bỗng nhiên thay đổi cười nhẹ dịu dàng nhìn Bắc Tân vương.

“Tại hạ Mộ Dung Lưu Mạch, tham kiến mộc tam tiểu thư.”

Mộ Dung Lưu Mạch lập tức thu bớt hào quang, cung kính kêu một tiếng, Thanh Dao lắc đầu: “Bắc Tân vương đa lễ.”

Q.1 - Chương 56: Kế Trúng Kế

Cảnh hồ đã thường thức, khúc cung nghe xong, người cũng đã gấp, Thanh Dao liền dẫn hai tiểu nha đầu nhẹ nhàng rời đi, ở phía sau bọn đôi hắc đồng của Bắc Tân vương hiện lên mũi nhọn ẩn giấu bí hiểm, theo sát thân ảnh dịu dàng uyển chuyển kia, khoe môi hàn hiện lên nụ cười mập mờ không rõ.

Mắt thấy thân ảnh Mộc Thanh Dao các nàng sẽ nhanh chóng biến mất không thấy, thì bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, cùng lúc đó là tiếng bước chân hoảng loạn, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu liền xoay người lại, chỉ thấy hai bóng hình mơ hồ trước mặt một hắc y nhân đang đuổi giết Bắc Tân vương, bảo đao sáng loáng sắc bén chém tới.

Thanh Dao lập tức cả kinh, theo bản năng đưa tay lên, trừng lăng mang theo kình phong trong tay nàng bay ra ngoài, cùng với luồng khí lưu bá đạo cuốn lên bảo đao của tên kia, nàng giương tay lên kéo một cái, bảo đao chưa kịp lên tiếng trả lời đã rơi ra, Thanh Dao lãnh trầm mặt mệnh lệnh: "Mạc Sầu, bắt lại hai cái tên kia, giữa ban ngày ban mặt cũng dám ám sát Bắc Tân vương?"

"Dạ, tiểu thư."

Mạc Sầu lĩnh mệnh, phi thân lên, vừa ra tay đã đánh đoạt mệnh liên hoàn chiêu thức, hai hắc y nhân kia chiêu thức đánh ra vừa sắc bén lại độc ác, nếu làm Bắc Tân vương gia bị thương thì rất là phiền toái, ba người các nàng vừa với Bắc Tân vương gia ở cùng một chỗ, nếu như hắn đã xảy ra chuyện gì, thật khó có thể giải thích mà không gặp khó khăn.

Mộc Thanh Dao vốn định tự mình xuất thủ, đã thấy Mạc Sầu thân hình nhanh như chớp đánh ra kiếm khí, như lắp núi ngăn sông, thô bạo càng quét mở ra lối đi để xuất ra vô số đóa kiếm hoa lợi hại, bắn thẳng về phía hai hắc y nhân bức họ lùi xa mấy bước, hai tên đó vô cùng kinh ngạc nhìn nhau, thân hình vừa chuyển, liền nhanh chóng bỏ chạy.

Mạc Sầu một người đánh bại hai tên ghê tởm kia.

Mộc Thanh Dao nở nụ cười, không nghĩ tới Mạc Sầu võ công đã lợi hại hơn, lúc trước nàng bởi vì quanh năm suốt tháng ăn uống không đầy đủ nên thân thể suy yếu, vì thế võ công cũng bị đình trệ, mà nàng bây giờ, thân thể được

nuôi vô cùng tốt, hơn nữa lại khắc khổ luyện tập, tất nhiên võ công sẽ nâng cao thêm một bước.

"Mạc Sầu thật lợi hại."

Mộc Thanh Dao nghênh ngang tán thưởng, làm Mạc Sầu ngượng ngùng đỏ mặt, tuy rằng trong lòng cao hứng, nhưng ngoài miệng vẫn nhắc nhở tiểu thư.

"Vương gia hình như bị thương?"

Một lời này đánh thức hai nữ nhân bên cạnh, Mộc Thanh Dao cùng Mai Tâm nhanh chóng đi qua, xem xét Bắc Tân vương, hắn vẫn dựa vào một bên đại thụ trên mặt toát ra mồ hôi lạnh, tóc dài ướt sũng dính vào cơ thể, trên mặt vốn đã tái nhợt lúc này càng thêm không có huyết sắc, ngay cả môi cũng trắng bạch xám xịt không còn chút máu nào.

Mộc Thanh Dao lấy làm kỳ, Bắc Tân vương cũng quá yếu đuối đi, làm sao mà bị sơ đến sắc mặt trắng bệch thế này nhưng đợi đến khi nàng thấy rõ vết máu loang lổ trên mặt đất, mới biết thì ra Bắc Tân vương bị thương, một cái cánh tay bị bảo đao của tên hắc y kia chém vào nên trúng thương, may là chưa thương tổn đến gân cốt, chỉ bị thương ngoài da, thế nhưng đối với người không biết võ công như bắc tân vương mà nói, đã là sự chịu đựng cực hạn.

Mộc Thanh Dao vội vàng ngồi xóm xuống, đưa tay lên điểm trúng huyệt đạo trên cánh tay của bắc tân vương máu mới ngừng chảy, nữ nhân này cũng không biết e lệ gì, trực tiếp cởi bỏ trùm sam của Bắc Tân vương, trước ánh mắt của mọi người, xoạt một tiếng, xé rách áo bắc tân vương sau đó trực tiếp băng bó vết thương cho hắn.

"Tiểu thư? Tại sao người lại xé y phục của Bắc Tân vương vậy?" (TT : hình ảnh này giống như chị muồn cường bạo anh Lưu Mạch)

Mai Tâm mặt trợn trắng, tiểu thư còn có nửa điểm nữ nhân sao? Nào có ai lại trực tiếp xé y phục của người ta như vậy, Bắc Tân vương gia thế nhưng là người đàn ông.

"Cứu hắn, ta không xé y phục của hắn thì xé của người nào?" Mộc thanh ngọc lạnh nhạt mở miệng

"Cám ơn các ngươi?"

Mộ Dung Lưu Mạch trên ngũ quan nhu nhuận mang theo đường cong ôn nhu, sắc mặt của hắn bây giờ hòa hoãn rất nhiều, mở miệng ta ơn Mộc Thanh Dao.

"Mạc Sâu, Mai Tâm, hai người các ngươi đem Bắc Tân vương dùi vào Nguyệt Giác tự đi, bảo phuơng trượng điều trị một chút."

Nguyệt Giác tự, to lớn khổng lồ như vậy, không cần nghĩ cũng biết, ở trong tự nhất định có người thân thủ bất phàm, võ công cao cường, những thứ như cứu mệnh hoàn vân vẫn khẳng định là có rất nhiều, chỉ cần bọn họ tùy tiện thi triển một chút, Bắc Tân vương sẽ không có việc gì.

"Dạ, tiểu thư."

Mạc Sâu cùng Mai Tâm nâng dậy Mộ Dung Lưu Mạch hướng Nguyệt Giác tự mà đi, phía sau, Mộc Thanh Dao không xa không gần đi theo, nhìn nam nhân phía trước thân ảnh hơi có vẻ đơn bạc, nàng mài chau nhẹ một chút, Bắc Tân vương chẳng lẽ một chút võ công cũng không có? Nếu thân thể không tốt, vì sao không chịu tập võ tu thân? Chẳng lẽ là sợ hoàng đế sinh lòng nghi ngờ, vì thế bỏ qua chuyện tập võ, thế nhưng trong lòng nếu có không quý, cần gì phải để ý đến cái nhìn của người khác? Còn có thái hậu nương nương ở trong cung, tựa hồ vô cùng vênh váo hung hăn, so với bắc tân vương trước mắt tạo thành sự đối lập mạnh mẽ, mẫu tử hai người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đoàn người đi vào trung điện của Nguyệt Giác tự, thì thấy một tiểu hòa thượng áo xám đi qua, Mộc Thanh Dao vội vàng ngăn cản lối đi của tiểu hòa thượng, nói với hắn là muốn cầu kiến chủ trì.

Tiểu hòa thượng hai tay chấp lại, cung kính đem đoàn người các nàng đưa vào mặt đông của trung điện chính là sương phòng chủ trì.

Chủ trì Liễu Không đại sư, khuôn mặt từ thiện, ánh mắt ôn hòa, tay đang niệm phật châm, ngồi ngay ngắn ở trước thần đài, đang quét bụi, vừa nhìn thấy bọn họ đi tới, lập tức đi ra, thân thiết hỏi.

"Không biết thí chủ có chuyện gì tìm lão nạp?"

Mộc Thanh Dao chấp hai tay lại, bộ dáng rõ ràng hòa nhã, vẻ mặt chân thành

nhìn đại sư: "Vị khách nhân này bị thương, hi vọng đại sư có thể cứu hắn một lần."

Lúc này Liễu Không đại sư mới chú ý tới vẻ mặt tái nhợt của Mộ Dung Lưu Mạch, lập tức thần sắc xúc động, cuống quít đưa tay ra dùi hắn: "Bắc tân vương gia bị thương ở phật môn thanh tu, đúng là tội lỗi, tội lỗi"

Mộc Thanh Dao mắt thấy đã đem người giao cho vào tay đại sư, nên yên tâm gật đầu: "Làm phiền đại sư, tiểu nữ cáo lui."

Cũng không chờ đại sư nói chuyện, ba người liền thối lui ra khỏi sương phòng, bên trong sương phòng, bắc tân vương Mộ Dung Lưu Mạch ánh mắt u ám nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng kỹ, môi nhát câu, hiện lên nụ cười lạnh mỏng: "Như thế nào?"

Trụ trì Liễu Không, khuôn mặt trống tron tĩnh lặng, thật giống như không có gì cả, chỉ có một đôi hắc đồng cơ trí, cho thấy hắn trí tuệ phi phàm.

"Vương gia, nàng quả nhiên là người bất phàm, khó trách a?"

Lời nói kế tiếp của hắn dù chưa nói ra, nhưng Bắc Tân vương gia Mộ Dung Lưu Mạch đã hiểu hết ở trong lòng, thì ra là thế, hắn một mực đoán tâm tư của hoàng huynh, tại sao lại muốn cưới phủ thừa tướng mộc tam tiểu thư, dựa theo thế cục trước mặt, thừa tướng đã không có binh quyền, nếu như hoàng thượng muốn triều đình vững chắc, hắn là sẽ lấy nữ nhi của Tây Môn Chiếu Tướng mới đúng, tại sao lại cưới nữ nhi của thừa tướng.

Ngay lúc thời gian hắn hoang mang không ngót thì Liễu Không đại sư đã nhắc nhở hắn một việc, tuệ tinh hiện, phượng lâm thiên hạ.

Lời này đã thúc tinh hắn, chẳng lẽ nữ nhi mộc thừa tướng là Phượng Nữ xuất thế, vì thế hoàng thượng mới cưới nàng làm hậu, trong lòng hắn trên dưới đều có nghi hoặc, nên hôm nay mới xuất hiện một màn kịch này, hiện tại hắn rốt cuộc đã biết làm sao đem nàng đặt ở trong bàn cờ, như nếu không thể dùng, tất nhiên phải hủy diệt, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hủy thiên thu đại kế của hắn.

Mộ Dung Lưu Mạch ánh mắt đật nhiên tàn nhẫn hắn lên, thâm bất khả trắc...

Trên xe ngựa, Mai Tâm đang cùng Mạc Sầu nói chuyện lăn xăn như con nít: "Không nghĩ tới Bắc Tân vương gia kia một chút võ công cũng không có,

nếu là có người hại hắn thì làm sao bây giờ?"

Mộc Thanh Dao tựa trên vách xe, đôi mài thanh tú khẽ chau lại, trên khuôn mặt diễm lệ bao phủ một tầng chán nản, quanh thân lạnh mỏng.

Cho đến vừa rồi nàng mới nhớ tới một việc, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch không có võ công, thế nhưng thân là vương gia, hắn hắn nên có thị vệ thiếp thân đi cùng chứ, vì sao từ đầu tới cuối không có ai xuất hiện thế? Ngay cả thị vệ cũng đều đuổi đi, như vậy hắn muốn làm chuyện gì? Muốn các nàng giúp đỡ hắn sao, nhưng như thế thì được lợi ích gì? Mộc Thanh Dao lông mi dài trên mắt nháy nháy, sững sờ nhưng cũng không mở ra, bên cạnh Mai Tâm cùng Mạc Sầu đã cảm ứng được lãnh ý trên người nàng, thân thiết hỏi.

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

Q.1 - Chương 57: Kế Địch Hỗ Ly Sơn

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

"Không có việc gì," Mộc Thanh Dao khó chịu, mặc dù biết kia Bắc Tân vương gia đùa bỡn có mưu tính, nhưng trong lòng vẫn không rõ ràng lắm hắn rốt cuộc muốn làm gì? Hoặc là hai hắc y nhân đều do hắn an bài, nói trắng ra, hắn đã đem suy nghĩ động đến trên đầu nàng sao? Ghê tởm, nam nhân này mặc kệ là muốn làm cái gì, chọc tới nàng, nàng quyết sẽ không ngồi chờ chết...

Bắc Tân vương, là một nhân vật lợi hại, hắn so với Nam An vương, sợ rằng càng lợi hại hơn, Nam An vương gia tuy rằng lạnh lùng như băng, nhưng là một con người kiên cường, nam nhân như vậy tâm tư không biết quanh co lòng vòng, nhưng Bắc Tân vương thì ngược lại, hắn diện mạo âm nhu, thái độ làm người càng rất có mưu tính trong lòng, tuy rằng Mộc Thanh Dao chỉ gặp mặt hắn một lần, nhưng có thể cảm nhận được, hắn là cái loại bè ngoài mềm mỏng trong lòng nham hiểm, hơn nữa vẻ ngoài dịu dàng nhân ái, chẳng qua là cái vòng bảo hộ của hắn, người có tài mà tâm như vậy càng đáng sợ hơn.

Chẳng qua hắn làm hết thảy những điều đó là vì tự bảo vệ mình? Hay vẫn là có dụng ý khác?

Mộc Thanh Dao thân thể chuyển động, nặng nề xoay người tìm tư thế thoải mái, tiếp tục suy nghĩ vấn đề.

Bắc Tân vương ẩn giấu thật là sâu a, nam nhân có tâm kế cao như thế, lại là kẻ tay trói gà không chặt, thật có điểm không thực tế, nhưng nếu như hắn biết võ công, thì vừa rồi khi nàng thử hắn, mơ hồ cảm nhận được hắn hoàn toàn không có nội lực, giống một người bình thường, hơn nữa người nam nhân kia sắc mặt tái nhợt, tựa hồ quanh năm sinh bệnh, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ quá nhiều, trách làm hắn, nhưng vì cái gì cảm giác này lại mãnh liệt như thế?

Xe ngựa dừng lại, Mạc Sầu lên tiếng gọi khẽ: "Tiểu thư, tới rồi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao không nghĩ nữa, loại vấn đề làm cho người ta đau đầu này vẫn là để sau hãy tính đi.

Ba người trở lại Thanh viện đã thấy mộc đại tiểu thư cùng mộc nhị tiểu thư ngồi ở phòng khách, uống hết ba chén trà, ăn hết hai lần điểm tâm, là vì đợi được tam muội để ân cần lấy lòng nàng.

Vừa nhìn thấy thân ảnh muội muội, hai người một trái một phải xông lại, vẻ mặt nhiệt tình hỏi.

"Tam muội, hôm nay đi chơi có vui vẻ không?"

"Tam muội, đến chỗ nào để đi chơi vậy?"

Mộc Thanh Dao nhìn hai gương mặt nhiệt tình, còn mỉm cười dịu dàng nhìn nàng, người ngoài không biết còn nghĩ rằng ba tỷ muội cảm tình thật sâu đậm, kỳ thực hai kẻ gia hỏa này chỉ muốn vào cung làm phi mà thôi, mới đối với nàng nhiệt tình như vậy, nếu như có thể, nàng cũng không ngại cho hoàng thượng thấy vẻ đẹp trên người các nàng, chỉ là có sao? Có sao? Mộc Thanh Dao dùng sức nghĩ, cũng nghĩ không ra nửa điểm thỏa đáng, nếu nói là Mộc Thanh Châu có khuôn mặt đẹp và Mộc Thanh Hương thì có tài hoa, chia như vậy sẽ thỏa đáng, chỉ sợ hậu cung của hoàng thượng đã sớm có hơn ba nghìn giai nhân như thế.

"Ừ, rất tốt, làm phiền tỷ tỷ lo lắng."

Mộc Thanh Dao vẻ mặt nhàn nhạt, nghĩ tới hai nữ nhân này cũng không có làm chuyện gì đại ác, tuy rằng Mộc Thanh Châu có khi dễ thê trước của nàng, nhưng nàng cũng tự mình đòi lại hết rồi, hơn nữa mộc đại tiểu thư chỉ là quá mức kiêu ngạo mà thôi.

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương sảng sướng một chút, lập tức vui vẻ ra mặt, đây là lần đầu tiên Thanh Dao xưng hô các nàng là tỷ tỷ? Xem ra chuyện các nàng tiến vào cung phụng dưỡng hoàng thượng nhất định được.

"Tam muội?"

"Các tỷ tỷ trở về đi, ta mệt mỏi."

Lời nói này cũng là thật, đi dạo nửa ngày, đương nhiên mệt a, nếu như khí trời cứ nóng thế này, buổi trưa này ngay cả cơm nàng cũng không muốn

dùng, đã nghĩ đến việc đi nằm một chút.

"Hảo, muội đi nghỉ ngơi đi, lát nữa tý tự mình xuống bếp làm trà mờ đường phèn ướp lạnh cho muội, sẽ kêu Bảo Tranh đưa qua đây."

"Nhi tý tự mình sẽ đi chuẩn bị cho muội chút điểm tâm, chút nữa cũng cho Tây Vũ mang sang, muội ăn bánh uống trà mờ nhé."

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương mặt đầy tươi cười đi ra ngoài.

Phòng khách an tĩnh lại, Mai Tâm cùng Lục nhi đi tới bên cạnh bàn dọn dẹp mấy chén trà cùng điểm tâm, Mạc Sầu đi lại chỗ Mộc Thanh Dao, quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người đi nghỉ ngơi một chút đi."

"Ừ, hôm nay thật là nóng muốn chết, nóng đến cả người ta đều khổ sở, hay là đi nằm một lát vậy."

Mộc Thanh Dao đứng dậy, dẫn Mạc Sầu hướng phòng ngủ mà đi.

Trên chiếc trường kỷ ngà voi đặt ở bên cạnh bình phong, gió thổi vào từ cửa sổ đang mở, mang theo một chút hơi thở mát mẻ, Mộc Thanh Dao thỏa mãn nằm trên trường kỷ nghỉ ngơi, Mạc Sầu sợ có người kinh động đến tiểu thư, liền giữ ở ngoài cửa.

Ngủ một cái đến nửa ngày, ban đêm nàng mới tỉnh lại, ánh nắng chiều chiếu rọi cả tòa viện, thanh trúc trong diện thong thả nhuộm một tầng ánh sáng, ở trước cửa nhẹ nhàng chập chờn lay động theo chiều gió, hương trúc thơm ngát tản mát trong không khí.

Mùng chín đầu tháng vàng trăng như cái móc câu, treo ở giữa không trung, nhẹ nhàng chiếu xuống, giống như một tầng lụa mỏng, trang nhã thanh khiết mà uyển chuyển hàm xúc.

Mộc Thanh Dao uống trà mờ ướp lạnh do tiểu nha đầu của Mộc Thanh Châu đưa tới, thật mát mẻ dễ chịu, nàng ăn thêm hai khối điểm tâm, tinh tế ngon miệng, không nghĩ tới nhị tiểu thư trù nghè quả nhiên không tệ, xem ra các nàng cũng không phải tệ lăm, nếu như họ không kiên trì muốn vào cung mà gả đến gia đình bình thường, nói không chừng có thể tự có loại hạnh phúc của riêng mình.

Sau bữa cơm chiều, Mạc Sầu và Mai Tâm cùng tiểu thư ở trong vườn hoa

tǎn bộ.

Mộc gia, có thể tính là gia đình đại phú có tiền, trong phủ sân khá nhiều, ở mỗi viện đều có một hoa viên nho nhỏ, trước cửa có con đường đá xanh được sắp xếp xen kẽ vào nhau, toàn bộ nhìn lại sẽ thấy một nửa vòng tròn, ở giữa là một hoa viên thật to, trong vườn có những khóm hoa rực rõ tươi đẹp, những bó hoa tươi đó bày ra vẻ giận dỗi bằng cách tỏa hương theo làn gió nhẹ bay khắp cả vườn, có thể nói toàn bộ mộc phủ hậu viện đều bao phủ một tầng hương khí.

Hòn non bộ bên trong vườn hoa trên có suối phun dưới còn có hồ cá nho nhỏ, hồ cá này nuôi rất nhiều cá chép xinh đẹp, chúng lắc đầu quẩy đuôi chơi đùa, rất là náo nhiệt.

Mộc Thanh Dao một đường đi dạo đến bên hồ cá, lấy một ít thức ăn cho con cá ăn, chơi đùa với chúng một hồi.

Phía sau Mai Tâm cùng Mạc Sầu vẫn theo sát nàng, rất sơ tiểu thư có một chút sơ xuất nào, gần đây có rất nhiều chuyện đã xảy ra, các nàng vẫn là cẩn thận chút cho thỏa đáng.

Hôm nay là ngày chín tháng bảy, còn có sáu ngày nữa là đến đại hôn, trong hậu viện lớn, phía trên đèn lồng đã lộ vẻ hồng sắc, dưới hành lang người ta cũng treo lụa màu, tất cả đều này nhắc nhớ nàng, mấy ngày nữa, nàng sẽ tiến cung.

Thời gian tới còn không thể biết có bao nhiêu chuyện tình đang chờ nàng đâu?

Mộc Thanh Dao ghé vào trên lan cang bạch ngọc đang nghĩ muôn được nhập thần, thì phía sau chợt vang lên tiếng bước chân, thì ra là Trung thúc đang dẫn mấy người hạ nhân cung kính đứng ở cách đó không xa.

"Tiểu thư, lão gia muốn gặp Mạc Sầu."

"Gặp Mạc Sầu, " Mộc Thanh Dao nhường lông mài một chút, lơ đãng phát phát tay: "Mạc Sầu đi xem lão gia có chuyện gì gọi ngươi."

"Dạ, tiểu thư, " Mạc Sầu do dự một chút mới lên tiếng trả lời, rồi theo sau lưng quản gia hướng trung đình mà đi, qua trung đình không xa, là nhà chính lão gia ở.

Trong vườn hoa, Mai Tâm kỳ quái nhìn nơi Mạc Sầu biến mất, thì thào nói nhỏ: "Tiểu thư, lão gia lúc tìm Mạc Sầu làm gì? Hắn hình như cho tới bây giờ cũng không cùng Mạc Sầu nói chuyện nhiều."

Mộc Thanh Dao trong lòng lộp bôp vang lên một chút, một chút bất an nỗi lên, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong suốt dị thường, nhưng lại lộ ra một cỗ tử khí nguy hiểm, trong đêm tối tựa hồ nỗi lên một cỗ âm mưu dày đặc, chẳng lẽ là kế điệu hổ ly sơn, như vậy Trung thúc vừa rồi chẳng lẽ là giả?

Mộc Thanh Dao nghĩ đến đây, trong mắt khoác lên sát khí, quanh thân băng hàn, người kia có mục đích gì, muốn làm cái gì? Đối với Mạc Sầu bất lợi sao? Hay là đối với nàng bất lợi, Thanh Dao lập tức dè dặt cẩn thận quét mắt nhìn quanh mình, tựa hồ trong góc phòng có một đôi mắt quý mị đang khóa chặt nàng, như vậy mục tiêu của người này là nàng, bởi vì Mạc Sầu vô công không tệ, sợ nhất thời không thể đắc thủ, vì thế điêu Mạc Sầu đi, như vậy hắn muôn làm cái gì đây?

Q.1 - Chương 58: Kế Cao Nhất Trù

Người kia thật là lợi hại, ngay cả Trung thúc cũng có thể giả trang, thực sự là suy nghĩ chu đáo a, thuật dịch dung đã đến đẳng cấp cao.

Mai Tâm cảm nhận được tiểu thư khác lạ, trong đêm tối dường như có gì đó gây rối, nàng cảm nhận được sát cơ, thân thể lập tức run rẩy, môi run run.

"Tiểu thư, chúng ta trở về đi."

"Tốt"

Mộc Thanh Dao gật đầu, lặng lẽ lấy ra ngân châm mang theo bên mình, ngân châm này nàng giấu làm ám khí, dùng để phản kích dưới bất cứ tình huống nào, nếu như người kia công phu lợi hại, chỉ sợ sẽ điểm huyệt của nàng, vì vậy ngân châm chỉ có thể đặt ở trong miệng, bởi vì toàn thân trên dưới khi bị điểm huyệt chỉ có miệng là có thể cử động, nếu như vận lực thoả đáng, có thể một kích tức trúng.

Mộc Thanh Dao nghĩ đến điều này liền giả bộ giống như lơ đãng ngáp một cái, ngân châm đã nằm trong miệng, loại ngân châm này mảnh mềm như tờ rất thích hợp giấu ở dưới lưỡi, hoàn toàn không có gì đáng ngại, hơn nữa nàng có luyện qua nó, để tự vệ cho mình khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Đi thôi."

Hai người chậm rãi trở lại Thanh viện, hai đạo bóng dáng chiếu dài trên mặt đất, phía sau bọn họ tựa hồ có thanh âm va chạm, nó như gỗ vào trong lòng mỗi người từng chút, từng chút một, Mai Tâm lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, mặc dù là không biết võ công nhưng nàng cũng cảm thấy có một cỗ sát cơ mãnh liệt, tựa hồ có người đi theo các nàng.

Lúc này Mạc Sầu đã đi đến tiền viện liền cảm thấy bất an, hiện tại chỉ có Mai Tâm ở cùng tiểu thư, mặc dù tiểu thư biết võ công, nhưng ai biết được cho dù người có võ công nhưng khi bị ám toán thì phải làm sao?

Gió lớn thổi qua, chợt có một mảnh mây đen che khuất ánh trăng, xung quanh trở nên đen kịt như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, Mai Tâm sợ đến Oa một tiếng kêu to, xoay người lại định kéo tiểu thư, thế nhưng

nàng chỉ cảm thấy sau đầu tê rần, cả người liền ngất đi, mà Mộc Thanh Dao cũng cùng một lúc xuất thủ, đáng tiếc người kia ra tay quá nhanh, như u quang lướt qua, một chưởng đã đánh xỉu Mai Tâm, sau đó trong nháy mắt thân thể của hắn đã chuyển dời đến phía sau của nàng, may là nàng xuất thủ đủ mau, như quân cờ di động, thoáng cái chỉ cảm thấy thân thể tê rần, cả người liền cứng ngắt không thể cử động, một tay vẫn còn ở giữa không trung, tay còn lại thì đặt ở trước mặt, lúc này nàng chỉ có thể dùng ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm hắc y nhân kia.

Giống như ánh chớp giữa đêm đen, trong đầu nàng đã xoay chuyển vô số ý niệm, nam nhân này là cướp tiền hay là cướp sắc, đang nghĩ ngợi thì thân thể đột nhiên khẽ động, hắc y nhân đưa tay kia nhấc nàng lên, vung tay một cái đem nàng để trên vai, hướng giữa vườn hoa mà đi đến.

Thân thể của nàng ở vai nam nhân này, trên dưới xóc nẩy, trong dạ dày bây giờ như dời non lấp biển, cực kỳ khó chịu, lúc này nàng thật hận không thể một ngụm cắn đứt cổ nam nhân này, nhưng bây giờ còn không phải thời cơ tốt nhất để xuất thủ, nàng cần phải một kích túc trúng, bằng không chỉ có mặc cho người chém giết.

Nam nhân này thân hình cao lớn, bước tiến trầm ổn có lực, hơi thở nội liễm, trên vai vác thêm một người, mà giống như không có gì, hai ba bước liền xuyên qua giả sơn đến đường mòn, thăng tấp tiêu sái đến giữa vườn hoa.

Ba một tiếng nàng giống như bao cát bị ném xuống đất, hắn đem Mộc Thanh Dao ném ở giữa vườn hoa, ép gãy hết mấy cành hoa rơi đầy cả đất.

Cho đến lúc này, Mộc Thanh Dao mới biết được hắn muốn làm gì, xấu hổ và giận dữ trong nháy mắt xông lên đầu, nam nhân muốn hủy đi trong sạch của nàng, vì sao phải hủy sự thuần khiết của nàng? Rõ ràng là không muốn cho nàng vào cung, tuy rằng chủ ý này không tệ, nhưng kiếp trước nàng cố gắng bảo vệ sự thuần khiết của mình chẳng lẽ đến kiếp này bị hủy trong tay tên hái hoa tặc này.

Đồ ghê tởm, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm nam nhân kia, trong đêm tối, hắn toàn thân cao thấp đều bao bọc bởi y phục màu đen, chỉ lộ ra một đôi con ngươi thị máu, đôi mắt hình quả hạnh, hắc bạch phân minh, lóe ra mũi nhọn nóng cháy, yêu dị quý mị, lúc này đang khóa chặt ở trên người Mộc Thanh Dao, trong hơi thở lại có chút gấp gáp.

Mộc Thanh Dao mài liễu nhíu chặt, ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời

của hắn đều ân cần thăm hỏi một lần, mắt thấy thân thể cao lớn của nam nhân này đang đánh tới, nàng lập tức không dám khinh thường, con ngươi lạnh lẽo như đầm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của hắn.

Trong bóng đêm, mây đen vừa lui qua, mặt trăng hiện ra, trong phút chốc ánh sáng chiếu ra chói mắt, Mộc Thanh Dao nắm lấy một khắc trọng yếu này, nàng đem ngân châm trong miệng dùng hết toàn lực phun ra.

Hear một tiếng, nhanh như chớp, một chiêu đánh trúng minh huyệt nằm phía trên đuôi mắt của hắc y nhân.

Nam tử thân hình nhoáng lên, mỏ to mắt khó có thể tin nhìn chằm chằm nàng, trong nháy mắt hắn đầu váng mắt hoa, thân thể lắc lư hai cái, lập tức dừng lại không dám làm gì nữa, thân hình chợt lóe, phi thân lên cao như một con hắc sắc đại bàng bàn giương cánh bay đi, chớp mắt mất đi hình bóng, xung quanh thoáng cái yên tĩnh trở lại, trong không khí lưu lại hương vị nhàn nhạt của dược thảo, hương vị này?

Mộc Thanh Dao trong đôi mắt đen tinh quang chợt hiện lên, ở nơi nào đó nàng đã ngửi qua mùi vị này?

Nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên nơi xa hiện lên vô số điểm sáng, xa xa gần gần vang lên tiếng gào: "Tiểu thư, tiểu thư?"

Đúng là Mạc Sầu đã dẫn người tới, xem ra nàng nhất định cảm giác sự tình khác thường, mới lập tức quay đầu lại, Mộc Thanh Dao nằm ở giữa vườn hoa, nhìn mặt trăng trên trời, không nhanh không chậm mở miệng: "Mạc Sầu, ta ở chỗ này?"

Mạc Sầu vừa nghe đến thanh âm là từ trong vườn hoa truyền đến, lập tức chạy vội vào, nhìn thấy Mộc Thanh Dao nằm ở giữa vườn hoa không thể động đậy, lập tức chạy qua vừa đỡ nàng lên, vừa ra tay giải huyệt cho Mộc Thanh Dao, cẩn thận dù nàng đứng dậy, khẩn trương hỏi tới: "Tiểu thư, ngươi không sao chứ."

Mộc Thanh Dao mặc váy mỏng, quanh thân hoàn hảo vô khuyết, nhìn chưa ra nửa điểm đã bị người khi dễ, Mạc Sầu cuối cùng cũng yên tâm, thế nhưng đáy lòng vẫn sâu sắc bất an.

"Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn của người ta, chỉ sợ Trung thúc cũng là do người ta giả dạng " Mộc Thanh Dao đạm nhiên nói, đôi mài nhíu thành sắc thu, quanh thân hàn ý tỏa ra, tốt, xem ra có người đối với nàng hạ thủ, hôm nay ban ngày tình cờ gặp Bắc Tân vương, buổi tối liền gấp phải chuyện như vậy, hơn nữa trên người của tên hái hoa tặc kia có mùi thuốc nhàn nhạt, loại hương vị này nàng hôm nay cũng nghe thấy ở trên người của Bắc Tân vương, chẳng lẽ hái hoa tặc là Bắc Tân vương, nhưng Bắc Tân vương không có võ công, nhưng người vừa rồi võ công kinh người, căn bản không phải người bình thường có thể so sánh được, đến tột cùng là Bắc Tân vương ẩn tàng võ công, hay là có người giá họa cho hắn?

Mộc Thanh Dao sắc mặt khó coi đến cực điểm, lạnh lùng từ trong vườn hoa đi ra ngoài, khoe môi nhất câu, âm lãnh cười.

Bắc Tân vương, nếu như chuyện hôm nay thật là ngươi gây nên, như vậy ngươi sẽ nhận nhục nhã lớn hơn ta nhiều...

Một chủ một túi vừa mới đứng lên thì xung quanh đã có vô số ánh sáng đèn lồng, vây quanh các nàng, mộc thừa tướng cùng mấy tiểu nha đầu từ xa đi tới, khẩn trương kéo lấy nữ nhi, trên dưới quét mắt nhìn nàng một cái, thăng đến xác định Thanh Dao một chút việc cũng không có xảy ra, mới thở dài một hơi.

"Dao nhi không có việc gì thì tốt rồi."

"Làm cho phụ thân bận tâm, " Mộc Thanh Dao uyển chuyển mở miệng, nhìn nam nhân ở trước mặt, tựa hồ bị sợ đến không nhỏ, lúc nói chuyện, tiếng thở rất nặng.

"Không nghĩ tới lại có người ban đêm xông vào phủ thừa tướng, thực sự là ghê tởm, đến tột cùng là người nào dám làm như vậy, ngày mai phụ thân nhất định báo cáo hoàng thượng, tất yếu phải điều tra rõ chuyện này."

Mộc Ngân vừa nghĩ tới nữ nhi mình thương yêu thiếu chút nữa đụng phải ma trảo của người khác, trong nội tâm phẫn nộ không ngớt, trên gương mặt cương nghị bao phủ sự cứng cỏi, nhìn đêm tối thật giống như muốn nuốt người, nữ nhi là đương triều quốc mẫu, việc này người trong thiên hạ đều biết, mà người kia còn dám động thủ, rõ ràng không đem uy nghi của hoàng gia để ở trong mắt, người này chỉ sợ có dụng ý khác.

"Phụ thân, bỏ qua đi, việc này có liên quan đến danh dự của nữ nhi, nếu như

phụ thân làm cho hoàng thượng điều tra, tất nhiên sẽ càng ồn ào huyên náo, đến lúc đó bị hao tổn danh tiếng là phủ thừa tướng của chúng ta, người ngoài không biết nguyên do, chỉ sợ sẽ bị đặt ra những lời khó nghe hơn, không bằng chúng ta trước dàn xếp ồn thỏa, chuyện này nỡ nói sau sẽ lưu tâm."

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Q.1 - Chương 59: Đêm Buồn Trưởng, Tư Thân Nhân

Mộc Thanh Dao thần sắc trống rỗng lặng lẽ, đêm nay những chuyện đã xảy ra, tựa hồ hoàn toàn không có ảnh hưởng đến nàng, quanh thân vẫn đậm nhiên, lạnh lẽo yên tĩnh mà xử lý sự tình, sự thản nhiên bình tĩnh của nàng, khiến cho tiểu nha đầu đốt đèn lồng sợ hãi than vãn không ngớt, tiểu thư quả nhiên không phải người bình thường, chuyện xảy ra như vừa rồi, nếu như là nữ nhân khác, sớm đã kêu trời trách đất, đáng vể này của tiểu thư trấn định để xử lý vấn đề, quả nhiên có phong phạm của quốc mẫu.

Mộc Ngân nghe xong nữ nhi nói, cũng hiểu được bản thân mình vừa rồi quá vọng động, những chuyện thế này mà truyền đi, bị hao tổn chỉ có thể là Mộc gia, nói không chừng người đêm nay tập kích đang có một loại tính toán nào đó? Dao nhị xử lý như vậy sẽ làm cho người nọ lúng túng, Mộc Ngân quay đầu quét mắt nhìn mấy tiểu nha đầu xung quanh, lạnh lùng cứng rắn mệnh lệnh.

"Chuyện đã xảy ra khuya hôm nay, một chữ cũng không cho tiết lộ ra ngoài, nếu có một chút xíu tin tức truyền đi, đừng trách ta không khách khí."

Ngọn đèn chiếu rọi xuống sắc mặt của Mộc Ngân chăm chú mà nghiêm túc, mấy tiểu nha đầu ai cũng không dám có ý nghĩ khác, song song gật đầu: "Tuân lệnh, lão gia."

"Tất cả giải tán đi," Mộc Thanh Dao phát phát tay, các tiểu nha đầu cầm theo đèn lồng đều tự phân tán đi hết, Mộc Ngân cùng nữ nhi trở lại Thanh viện, Mạc Sâu đi qua đem Mai Tâm đã hôn mê bất tỉnh ở một bên đỡ lên, lúc này có một đoàn người đang đi tới, nhìn thấy quản gia Trung thúc đứng ở phía trước có vẻ hoang mang rối loạn khẩn trương chạy đến, một tay còn xoa đầu.

"Lão gia, đã xảy ra chuyện gì?"

Mộc Ngân còn chưa nói gì, thì ở một bên Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng: "Trung thúc, vừa rồi ngươi đi đâu?"

Quản gia Trung thúc vẻ mặt đau khổ, nhỏ giọng mở miệng: "Bảm tiểu thư,

tiểu nhân vốn ở trướng phòng để chỉnh lý sổ sách, nhưng ai ngờ có người đánh tiểu nhân ngất xỉu, ta vừa mới tỉnh lại thôi."

Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe lên một cái, quả nhiên là như vậy, xem ra tên kia không chỉ khôn khéo, hơn nữa còn rất hiểu rõ hoàn cảnh trong phủ, ngay cả quản gia Trung thúc của phủ thừa tướng cũng biết, không thể không nghĩ hắn chắc chắn là người quen.

"Được rồi, trở về đi."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, quản gia nào dám đi, nhất thời không hiểu, nhưng nhìn thấy lão gia sắc mặt rất khó nhìn, nên vẫn cẩn thận theo phía sau bọn họ, đem Mộc Thanh Dao đưa đến Thanh viện.

Mộc Ngân thấy nữ nhi đã đi vào, xoay người nhìn lướt qua Trung thúc, nghiêm túc mở miệng: "Khuya hôm nay thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, sau này mọi chuyện phải lưu tâm một chút."

"Dạ, lão gia?"

Trung thúc bình tĩnh lên tiếng trả lời, mắt thấy lão gia đi xa, trong lòng phiền muộn không ít, có ai có thể đến nói cho ta biết, khuya hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?

Trong Thanh viện.

Ánh trăng chiếu nghiêng vào trong cửa sổ, ở phòng ngủ ánh đèn chập chờn, màn lụa mỏng phiêu động, Mộc Thanh Dao đứng bên cửa sổ nhìn tấm màn ánh trăng, trong lòng bao phủ một tầng dày cộm nặng nề tâm tư.

Nàng còn chưa có tiến cung đâu, đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, tiến cung rồi còn không biết có bao nhiêu chuyện xảy ra nữa đây? thở dài một tiếng.

Mạc Sầu đã đi tới, nhìn tiểu thư trên mặt bao phủ sự chán nản, không khỏi quan tâm mở miệng: "Tiểu thư, đừng suy nghĩ nhiều, chuyện khuya hôm nay là ngoài ý muốn, sau này nô tỳ sẽ coi chừng một chút, tuyệt đối không cho người xấu có cơ hội thừa dịp như vừa rồi."

"Ngươi lui xuống đi nghỉ ngơi đi."

"Tiểu thư?" Mạc Sầu vẫn đứng không nhúc nhích, tiểu thư không đi ngủ, nàng ngủ cái gì chứ, vẫn là đứng đây cùng tiểu thư tốt hơn, tối nay tiểu thư tựa hồ không giống với ngày thường, có chút đa sầu đa cảm, nàng rất ít khi nhìn thấy hình dạng này của tiểu thư, nàng lúc nào cũng lạnh lùng đạm nhiên, nhưng tối nay có chút không giống, tiểu thư có chút cô đơn, còn mang theo chút buồn bã chán nản...

"Mạc Sầu, ngươi đã không muốn ngủ, chúng ta đi ra bên ngoài ngồi một chút được không?"

Mộc Thanh Dao hiếm khi tháo bỏ vẻ ngoài lạnh lùng, trên khuôn mặt diễm lệ nhỏ nhắn đã nhu hòa hơn, trong con ngươi giống như một hồ nước mùa xuân, sóng nước mênh mông động lòng người, thanh âm cũng dễ nghe êm tai hơn, chậm rãi mở miệng, Mạc Sầu gật đầu: "Tốt, nô tỳ đi cùng tiểu thư."

Hai người ra khỏi phòng ngủ, ngồi ở trên lan can ngoài hành lang, nhìn vầng trăng tháng hai trên trời cong cong như liễu lá, mấy đám mây dần dần tán đi, màu lam nhạt trên bầu trời bao la giống như phiến ngọc lưu ly mỹ lệ, khi ánh trăng chiếu sáng vào thì nó trăng noãn trong vắt.

Lòng vô hạn buồn rầu phiền muộn, còn mang theo đau đớn mơ hồ?

Kiếp trước, nàng yêu một người đến như thế, kết quả là lại nhận được kết cục như vậy, ngay cả sự thuần khiết của bản thân cũng không có cho đi đã hồn về cửu tuyễn, cả đời này nàng cũng không dám đơn giản tin bất kỳ nam nhân nào. (TT : Hazzz vết thương quá sâu =.=)

Vốn định an nhàn sống yên ổn qua cả đời, nhưng kết quả nàng tự dung bị cuốn vào trong bóng tối...

"Mạc Sầu, sau này ngàn vạn lần không nên dễ dàng yêu nam nhân, bởi vì yêu sẽ đau, nếu như không thương sẽ không phải đau đớn?"

Trong bóng đêm, lời của nàng lạnh lạnh như gió hiu hiu thổi, thật giống như vô hồn quỷ mị chi âm, nhưng không hề làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, ngược lại chỉ thấy đau lòng, Mạc Sầu quay đầu nhìn nàng, tiểu thư đây là tại sao?

Dưới ánh trăng, hai gò má của tiểu thư bao phủ một tầng mông lung thương cảm, ánh mắt trong suốt phát sáng đã bị lây một chút sương mù gì đó, Mạc Sầu kinh hãi, chẳng lẽ tiểu thư bị người ta ô nhục, nên một người luôn luôn

cao cao tại thượng như tiểu thư mới có thể đa sầu đa cảm như vậy.

"Tiểu thư, người bị người khác xâm phạm có phải hay không?"

Mạc Sầu xoay mình trên lan can nhảy xuống, ngón tay nắm chặt điêu lan (cái chổ khắc chạm trên lan can), nếu như đây là cổ của người đó, nàng trước tiên sẽ bóp chết hắn, dám vấy bẩn tiểu thư bằng thanh ngọc khiết của nàng là đã đụng chạm trên đầu nàng.

Mộc Thanh Dao ngắn ra, quay đầu lại nhìn về phía Mạc Sầu, thấy nha đầu kia hiếu làm, vội lắc đầu: "Không có việc gì, người đừng ngạc nhiên như vậy, đến, ta hát một ca khúc cho ngươi nghe?"

Trong lúc nàng tâm tình không tốt thì sẽ hát, đây cũng là căn bệnh của lúc trước?

"Tốt."

"Có yêu người ta đã không hề yêu nữa, rất nhiều chuyện cũ đã thành vết thương trong tâm trí, lúc này đây tình yêu của ta đợi không được thiên trường địa cửu, mặc kệ người có hay không trở về bên ta, tình yêu không còn được coi trọng, rất nhiều cố sự đều có lý do thương tâm, lúc này đây tình yêu của ta đợi không được thiên trường địa cửu..."

Bóng đêm như nước, tiếng ca vang lên tha thiết dễ nghe, mang theo nỗi buồn thẳm sâu trong cơn gió truyền đi rất xa.

Mạc Sầu nghe đến nhập thần, hoàn toàn cảm nhận được tâm ý của tiểu thư, trong lòng của nàng tựa hồ có một nỗi đau, một chút tưởng nhớ, một chút bất đắc dĩ.

Trong Thanh viện mấy tiểu nha đầu còn chưa ngủ, đều choàng áo đứng ở trong viện để nghe tiểu thư hát, tuy rằng không hiểu lời ca này có ý gì nhưng có thể cảm nhận được hát người trong lòng có một chút bi thương, làm cho người nghe muôn rơi lệ, khóc lớn một hồi.

Hát xong một khúc ca, Mộc Thanh Dao thở ra một hơi thở, trong lòng rốt cuộc cũng dễ chịu hơn, ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên trời.

Thân nhân của ta, các ngươi sống tốt không? Nhất định phải hạnh phúc nhé, Trần Trần ở chỗ này sẽ sống rất khai, ai cũng không thể bắt nạt được ta, ánh

mắt đột nhiên lạnh lẽo, nàng khôi phục lại vẻ lành lạnh, quay đầu nhìn Mạc Sầu đang đứng phía dưới hành lang, chỉ thấy tiểu nha đầu này nước mắt ràn rụa, tựa hồ bị bài ca của nàng làm cho khóc.

"Mạc Sầu, lui xuống đi nghỉ ngơi đi, tiểu thư mệt mỏi."

"Dạ, tiểu thư," Mạc Sầu dùng ống tay áo lau khô nước mắt, đỡ tiểu thư xoay người lại đi vào phòng ngủ.

Trong viện tiểu nha đầu kia hí hu một hồi, cũng tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngày mười tháng bảy, cách đại hôn chỉ có năm ngày, mọi người trong phủ thừa tướng công việc lu bù cả lên, sáng sớm cả tòa phủ đệ vô cùng náo nhiệt, chỉ có Thanh viện vẫn yên tĩnh không tiếng động, bởi vì tiểu thư đang ngủ, lúc tiểu thư ngủ, không ai dám đến quấy rầy nàng, nhưng vẫn mơ hồ có tiếng ồn ào truyền vào.

Q.1 - Chương 60: Tiễn Hè Ly Khả Ái

Mộc Thanh Dao đang ngủ say, bỗng nhiên cả người rơi vào cái ôm áp ôn hương nhuyễn ngọc, cái ôm này thật là thoái mái a, lại mang theo hương thơm ngọt ngào còn có một luồng hơi thở mẫn tính nồng đậm, thế này dù bắt nàng cử động nàng cũng không muốn động, cứ như vậy hưởng đến chán mới rút người lại, là ai a? Ai lại thương yêu ôm nàng như vậy. Thật giống như tỗ mẫn ôm áp nàng, êm ái như vậy thơm như vậy, Mộc Thanh Dao thật muốn chìm đắm trong hương vị ngọt ngào này, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không hỏi, thế nhưng một bàn tay mềm mại nhẹ tay đã nắm lấy gò má trên mặt của nàng, còn kèm theo thanh âm nhu thuận.

"Bảo bối, dậy đi, di nương tới thăm ngươi."

Thanh âm kia êm dịu giống như nữ tử vùng sông nước Giang Nam hát đồng dao, làm cho người ta nhanh chóng buồn ngủ, Mộc Thanh Dao xoay mình mở mắt ra, chỉ thấy một gương mặt mỹ lệ hiện ra ở trước mặt mình, ánh mắt nữ nhân này không lớn, nhưng dài nhỏ tinh tế phía đuôi mắt có nếp nhăn, dù thế vẫn không chút nào không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm một tia thành thực mị lực...

"Tố di,"

Mộc Thanh Dao theo trực giác kêu một tiếng, trong lòng không khỏi cảm thấy nữ nhân này thân thiết, mặc dù biết mình là chuyên thê, Thanh Dao cũng không tự chủ được mà thích cô gái trước mắt, nàng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một bộ quần áo xanh biếc, trên eo buộc một dây lưng màu trắng, màu sắc rõ ràng rất hợp với vóc người nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, liếc mắt một cái nhìn lại sẽ thấy dáng người có vẻ cao gầy thon dài hơn.

"Bảo bối, ngươi đã tỉnh?"

Tố Ca chớp một chút ánh mắt, nhìn Mộc Thanh Dao, Dao nhi tựa hồ có chút không giống trước, ánh mắt thanh minh thấu triệt, quanh thân thì mang theo cỗ khí đậm mạc, vẻ mặt như vậy càng ngày càng giống tỷ tỷ mình, Tố Ca từ nhỏ do tỷ tỷ tự mình nuôi lớn, vì thế từ khi tỷ tỷ chết đi nàng liền xem Dao nhi như con ruột của mình mà nuôi dưỡng, lúc chưa thành thân, nàng vẫn

mang theo Dao nhi bên người cho đến mấy năm trước nàng được gả đến Hoài Thành Giang Nam, mới cùng Dao nhi xa nhau.

Trong trí nhớ Dao nhi rất thích kề cận nàng, tiểu nha đầu lúc trước bấy giờ đã thành một tiểu mỹ nhân rồi.

Về sau tin tức lần lược truyền tới Hoài Thành, nói Dao nhi có bản tính háo sắc, rất thích mỹ nam, kẻ làm di nương như nàng nghe xong lòng nóng như lửa đốt, mấy lần muốn trở lại Lâm An thành, nhưng phu quân lại không cho nàng rời đi.

Không nghĩ tới lần này Dao nhi thành hôn, nàng mới có thể trở về.

"Tố di," Mộc Thanh Dao lại kêu lên một tiếng, không nghĩ tới một lần nữa có thể nhìn thấy người làm cho nàng có cảm giác thân thiết, nữ nhân này trong mắt tràn đầy sủng ái, là thật lòng thương yêu mình.

"Đến, nhìn xem di nương mang cho ngươi cái gì?"

Tố Ca cá tính có chút tính trẻ con, thoảng cái đã lôi kéo Mộc Thanh Dao rời giường, nhìn lễ vật nàng mang đến cho Mộc Thanh Dao.

Mấy cái gương lớn bên trong đều là đồ tốt, có tơ lụa đứng đầu nhất Giang Nam, các loại gỗ sứ xuất xứ từ tay nghệ nhân, còn có thơ ca tranh họa của Giang Nam tài tử, trong đó đặc biệt nhất chính là một con vật tiểu hồ ly thân thể tuyết trắng, tiểu hồ ly này miệng ngậm chắc ánh mắt thì thật to, lông mao tròn truột mềm mại, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao đã nhanh chóng nhảy vào trong lòng của nàng.

"Dao nhi, đây là Mao Tuyết Cầu, đáng yêu không, di nương tặng cho ngươi xem như quà mừng hôn lễ, thế nào? Thích không?"

Mộc Thanh Dao quét mắt nhìn mấy món đồ trong rương nhưng nàng thích nhất chính là tiểu hồ ly trong tay, Mao Tuyết Cầu phải không? Thật đáng yêu, nàng vội vã ngẩng đầu nhìn về phía di nương: "Ta ơn lễ vật của di nương."

"Được rồi, Dao nhi, qua năm ngày nữa thì ngươi liền tiến cung, nếu như ở trong cung có người khi dễ ngươi, ngươi hãy phái người truyền tin đến Hoài Thành, di nương nhất định không tha cho cái người ở trong cung kia," Tố Ca qua tay mút chân vể mặt phát giận, Mộc Thanh Dao trong lòng hiện lên

một hồi ám áp tình cảm, di nương tựa như mẫu thân của nàng, ở cổ đại này có thể gặp được một người như thế, xem ra ông trời vẫn rất ưu đãi nàng, bất quá tâm tính của di nương thật giống như một tiểu hài tử, Mộc Thanh Dao khoe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Tốt, nếu như Thanh Dao có việc nhở vả, nhất định phái người đi tìm di nương."

Tố Ca thoả mãn gật đầu, vỗ vỗ đầu Mao Tuyết Cầu, dương nanh múa vuốt cảnh cáo nó: "Mao Tuyết Cầu, sau này phải chiếu cố tốt Dao nhi, nếu gây chuyện làm nàng phiền lòng, xem ta thế nào làm thịt ngươi."

Mao Tuyết Cầu kêu ôm một tiếng, tựa hồ rất sợ hãi, hai móng vuốt của nó úp xuống nắm đùi đầu vào trong lòng Thanh Dao.

Trong Thanh viện, rất nhiều tiểu nha đầu vây quanh, nhìn thấy mao tuyết cầu đáng yêu, mỗi người đều rất vui vẻ, rất muốn chơi với nó, nhưng mà tên kia cứ núp ở trong lòng Mộc Thanh Dao không ra, chỉ nha chi nha kêu, tựa hồ kháng nghị mọi người vây quanh nó.

Tố Ca nhìn nó như thế, không chút khách khí ba một cái đánh vào mông của Mao Tuyết Cầu: "Mao Tuyết Cầu, đi ra chơi cùng các tỷ tỷ kêu cái gì mà kêu?"

Mao Tuyết Cầu sợ uy quyền của Tố Ca, bất đắc dĩ lộ ra nũa bên mặt, chỉ nha một tiếng để bắt chuyện, sau đó lập tức mặt càng vui chặc vào trong lòng Mộc Thanh Dao, Tố Ca ha ha cười rộ lên, nhìn về phía Mạc Sầu các nàng.

"Không có biện pháp, Mao Tuyết Cầu là một cô bé, da mặt nàng mỏng."

Mấy tiểu nha đầu ôm một tiếng cười rộ lên, Mao Tuyết Cầu tựa hồ càng thẹn thùng, cái mông cứ lắc lư, càng thêm đáng yêu, Mộc Thanh Dao phát phát tay ý bảo tất cả mọi người đi làm việc.

"Đi xuống làm việc đi."

"Dạ, tiểu thư, " tiểu nha đầu phân tán ra ngoài, bắt đầu một ngày bận rộn, tuy rằng cả tòa phủ đệ của thừa tướng đều treo đèn lồng cùng màn lụa màu đỏ, nhưng Thanh viện còn không có treo cho nên hôm nay đến ngày mười tháng bảy lão gia bèn ra lệnh ngay cả Thanh viện cũng phải thu xếp cho tốt, lần này đại hôn công việc không thể có một chút xíu qua loa nào..."

Lưu Ly cung, chính điện.

Trên long trường kỷ nguy nga lộng lẫy, đang ngồi một nam tử mặc minh phủ Long bào, chính là thiếu niên hoàng đế chuẩn bị đại hôn Mộ Dung Lưu Tôn, ngũ quan phân minh trên gương mặt, không có chút nào vẻ vui sướng của người sắp đại hôn, ngược lại lộ ra sự lạnh lùng nghiêm nghị nhè nhẹ, một đôi hắc đồng chói mắt như thủy tinh tím, lạnh lùng ma quái nhìn mấy người thủ hạ.

Một thân quần áo tơ lụa màu lam Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, tóc đen rủ xuống, lộ ra gương mặt cương nghị lạnh lùng cứng rắn, phía dưới cái trán bằng phẳng no đủ là một đôi mắt băng hàn như đầm, trong ánh mắt kia lóe ra sự chính trực thuần lương, người nam nhân này tuy rằng lạnh, nhưng là một người trung thành.

Bên cạnh hắn có một người khác đang đứng chính là thị vệ thống lĩnh trong cung Hoa Ly Ca cùng thái giám tổng quản A Cửu, ngoài ra còn hai vị đại thần nữa cũng có mặt là Bình bộ thượng thư cùng Lễ bộ Thượng thư, hoàng thượng đại hôn là chuyện trọng đại, bộ binh cùng lễ bộ cực kỳ thận trọng, ngày hôm nay qua đây bẩm báo hoàng thượng tất cả thủ tục.

"Chúng thần tham kiến hoàng thượng."

Thanh âm vang dội cả đại điện, Mộ Dung Lưu Tôn đôi mài hép dài lạnh lùng nhường lên, đạm nhiên lên tiếng mang theo sâu kín kìm nén.

"Đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng," Bình bộ thượng thư cùng lễ bộ thượng thư cẩn thận từng li từng tí tạ ơn hoàng thượng, đứng ở một bên Nam An vương gia, ngẩng đầu âm thầm đoán tâm tư của hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng tâm tình tốt hay xấu đây?

"Nam An vương, năm ngày sau, sứ thần lục quốc sẽ đến Huyền Nguyệt quốc, ngươi cho rằng do ai chiêu đãi lục quốc sứ thần là thích hợp nhất."

Thanh âm của hoàng thượng chậm rãi vang lên, tựa như nham thạch nóng chảy ở biển sâu, nóng hỏi và dễ cháy, Bình bộ thượng thư cùng lễ bộ thượng thư trong lòng run lên, không dám thở mạnh họ rất sợ Nam An vương nhắc tới hai người bọn họ, việc chiêu đãi lục quốc sứ thần trọng trách lớn như vậy

cũng không phải là chuyện đùa, nếu làm không tốt có thể rơi đầu bát cứ lúc nào.

Loại chuyện đại sự quốc gia, hẳn là do tả thừa tướng cùng hữu thừa tướng đi làm mới phải, vì sao hoàng thượng muốn hỏi Nam An vương thế?

Q.1 - Chương 61: Dụng Tâm Kín Đáo

Hai người trầm mối nghi ngờ không có lời giải đáp, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cũng không hiểu hoàng thượng vì sao phải hỏi ý kiến hắn, dựa theo nguyên tắc, thì những chuyện như vậy đương nhiên là do thừa tướng ra mặt chiêu đãi, Huyền Nguyệt quốc có tả thừa tướng cùng hữu thừa tướng đều là người khôn khéo cơ trí, việc chiêu đãi lục quốc sứ thần không phải là chuyện đùa, thế nhưng hoàng thượng lại hỏi ý kiến của hắn, tất nhiên là có dụng ý khác.

Hắn đã suy nghĩ hai ngày nay rốt cuộc cũng làm cho hắn ngộ ra, lúc này vẻ mặt nghiêm túc mở miệng.

"Bẩm hoàng thượng, thần đệ cho rằng lần này chuyện chiêu đãi lục quốc sứ thần, hắn là nên cho Bắc Tân vương đi đón tiếp."

Mộ Dung Lưu Chiêu tiếng nói vừa dứt, hoàng thượng đang ngồi ở trên cao đôi mắt sâu u chọt lóe tinh quang rồi biến mất, lập tức sắc mặt ôn hoà quét nhìn về phía Bình bộ thượng thư cùng Lễ bộ Thượng thư: "Hai vị ái khanh nghĩ như thế nào?"

Bình bộ thượng thư cùng Lễ bộ thượng thư trong lòng run lên, trên mặt có chút đốm mồ hôi, thực sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, hoàng thượng hỏi bọn hắn lời này là có ý gì a, lấy mắt liếc trộm hoàng thượng, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng trên ngũ quan chỉ thấy được sự hòa nhã, làm cho người ta nhìn không ra chút suy nghĩ nào, trong lúc nhất thời hai người không biết làm sao trả lời, chỉ có thể quỳ xuống trước đă.

Cuối cùng Bình bộ thượng thư cuối đầu kiên quyết, chậm rãi mở miệng.

"Thần cho rằng việc này không thích hợp, thế nhân cũng biết Bắc Tân vương thân thể yếu đuối nhiều bệnh, là tay trái gà không chặt, lần này hoàng thượng đại hôn, lục quốc sứ thần đi sứ đến Huyền Nguyệt quốc, thứ nhất là chúc mừng hoàng thượng đại hôn, thứ hai là tìm hiểu hư thực của quốc gia, như vậy làm sao có thể để cho bọn họ coi thường Huyền Nguyệt quốc chúng ta."

Binh bộ thượng thư tiếng nói vừa dứt, bên cạnh Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hai mắt băng hàn giận dữ trùng tên kia liếc mắt một cái, tiến tới một bước, trầm giọng mở miệng.

"Hoàng thượng, thế nhân đều nói Bắc Tân vương thân thể yếu ớt nhiều bệnh và cũng là người khiêm tốn, nhưng rốt cuộc có bao người chứng kiến điều đó, hơn nữa nói thẳng ra, có người hoài nghi hoàng thượng không muốn trông thấy Bắc Tân vương, nếu như đại hôn lần này do Bắc Tân vương chiêu đãi lục quốc sứ thần, người trong thiên hạ sẽ biết Huyền đế của chúng ta là một minh quân nhân từ, còn việc Bắc Tân vương là tay trói gà không chặt thì chỉ cần phái thêm người của Bình bộ cùng Nội vụ phủ hiệp trợ Bắc Tân vương là được."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lời nói vừa dứt, Bình bộ thượng thư vai run run một chút, trong lòng âm thầm nói, nếu có người nói với hắn, Nam An vương là người chính trực vô tư, hắn sẽ liều mạng cùng người kia, người này rõ ràng là tâm tư hiểm ác đến đáng sợ a.

Hoàng thượng ngồi ở chỗ cao vẫn chưa nói cái gì, ánh mắt đẹp đang nhíu lại, ánh sáng khiếp người đang ẩn giấu ở trong đó, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm đến tay vịn đầu rồng trên long ý, giống như lơ đãng mở miệng: "Lễ bộ thượng thư, ngươi thấy việc này thế nào?"

Lễ bộ Thượng thư nhìn phải nhìn trái liếc mắt một cái, một bên là Nam An vương gia, một bên là Bình bộ thượng thư, hai người ai cũng không nén đắc tội a, bất quá so quyền lực thì Bình bộ thượng thư khẳng định không bằng vương gia, lập tức hạ quyết tâm bước lên phía trước cũng không quản thèm quản việc khỉ gió của tên đồng liêu đó, trầm giọng mở miệng.

"Thần cho rằng Nam An vương gia nói rất có lý, lần này chuyện tiếp đai lục nước sứ thần cứ để cho Bắc Tân vương gia ra mặt là thích hợp nhất."

Binh bộ thượng thư vừa nghe Lễ bộ Thượng thư nói xong, trong lòng không khỏi ảo não nhìn tên đồng liêu đứng bên cạnh, làm thế nào mà lại trở mặt với nhau như thế, hắn bất quá chỉ muốn nịnh hót hoàng thượng mà thôi, vốn nghĩ rằng hoàng thượng không muốn cho người đời biết sự tồn tại của Bắc Tân vương gia, bất quá nghe xong ý tứ trong lời nói của hoàng thượng, rõ ràng là đồng ý chủ ý của Nam An vương gia, mình đúng là đồ con lừa, nghe mà không hiểu ý nghĩa, bây giờ thì được rồi, tự đem mình đưa đến miệng cọp, từ xưa đến nay thật đúng là gân vua như gân cọp a?

Binh bộ thượng thư vừa oán lại vừa hận, tức khắc đỗ mồ hôi lạnh không dám thở mạnh, chờ hoàng thượng nói.

Mộ Dung Lưu Tôn ngồi trên long ý thân hình khẽ động, thân thể cao ráo to lớn đứng lên, minh hoảng long bào chiếu rọi ngũ quan tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, nhìn qua tựa hồ không chút để ý gì nhưng trên thực tế, đôi mắt đen như thủy tinh ẩn chứa tinh quang lập loè, khoe môi nhất câu, lạnh lùng mỉm cười, trên đại điện lập tức như bao phủ một tầng sương lạnh, kìm néo mọi người...

"A Cửu, lập tức đi Bắc Tân vương phủ truyền chỉ, lệnh cho Bắc Tân vương chuẩn bị những thứ có liên quan, nghênh tiếp lục quốc sứ thần."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu lĩnh mệnh đi ra ngoài tuyên chỉ.

"Binh bộ thượng thư, hiệp trợ Bắc Tân vương chiêu đãi lục quốc sứ giả, lần này cần phải làm được viên mãn, nếu như xảy ra chuyện gì, người phải có câu trả lời cho trẫm vừa lòng một chút."

Lời cảnh cáo lạnh như băng, Binh bộ thượng thư sợ hãi run lên một cái, ngực khó chịu hít thở không thông, thực sự là họa vô đơn chí a, xem ra tự mình vẫn là coi chừng một chút cho thỏa đáng, vội cung kính lĩnh mệnh: "Thần tuân chỉ."

Binh bộ thượng thư lui ra ngoài, trên đại điện chỉ còn đứng thảng hai đạo nhân ảnh, một người là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, người còn lại là Lễ bộ Thượng thư.

Mắt thấy Binh bộ thượng thư đã đi, Lễ bộ Thượng thư vội cung kính mở miệng: "Hoàng thượng, lần này tất cả thủ tục của đại hôn, thần đã cùng nội vụ phủ thương lượng thỏa đáng, dựa theo tiền lệ của tổ tiên mà làm, hoàng thượng thấy được không?"

"Cứ làm như thế đi, "

Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, Lễ bộ Thượng thư thở dài một hơi, không biết vì sao, mỗi lần đối diện với thiếu niên hoàng đế này làm cho hắn bị áp lực vô cùng, khí thế khiến người ta không dám làm càn.

"Tốt, đi xuống đi, " hoàng đế mở miệng, Lễ bộ Thượng thư lui ra ngoài.

Hoàng thượng theo trên điện đi xuống, ưu nhã thông dong nhìn thần đế,

chật rãi mở miệng: "Chiêu, mặt khác ngươi phái người chú ý an nguy của lục quốc sứ thần, không thể xảy ra một chút xíu sai lầm nào, chúng ta cùng bọn họ còn chưa tới lúc quyết liệt..."

"Thần đê lĩnh mệnh."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu ôm quyền nhận lệnh, đang chuẩn bị lui ra ngoài, thanh âm ám chìm của hoàng thượng vang lên: "Hoàng đế coi chừng một chút."

"Thần hiểu rõ, " Nam An vương lui ra ngoài...

A Cửu đi bắc tân vương phủ tuyên chỉ xong rất nhanh hồi cung phục chỉ, hoàng thượng thoả mãn gật đầu, ánh mắt lóe ra bất định, chỉ sơ vị kia ở trong cung cũng đã biết, không biết sẽ có cảm tưởng gì, hoặc là rất nhanh liền qua đây chất vấn hắn.

Quảng Dương cung nằm ở phía tây bắc, trong đại điện lúc này một mảnh bùa bã, người ngồi ở trên sắc mặt tái nhợt, phản nộ lạnh trừng mắt nhìn xuống dưới đại điện cung nữ thái giám đang quỳ đầy đất.

"Thái hậu nương nương."

"Đồ ghê tởm, hắn tại sao có thể đối đãi với đệ đệ của mình như thế đâu? Biết rõ Lưu Mạch thân thể không tốt, còn cho hắn tự mình đi chiêu đãi lục quốc sứ thần, những sứ thần này, mỗi người đều như sói như hổ đối diện với bọn đó lại là kẻ như đèn sáp cạn dầu, hắn rõ ràng đem đệ đệ của mình đẩy vào đống lửa mà" thái hậu nương nương bởi vì tức giận lại nói quá mau, nên vừa nói xong liền ho khan, ma ma bên cạnh vội vàng tiến lên một bước vì nàng khẽ vuốt ngực, cho hơi thở trôi xuống.

"Thái hậu nương nương, người đừng vội, đừng nóng vội, người nếu như vì lo lắng mà tổn hại sức khỏe thì còn ai quan tâm đến Bắc Tân vương gia."

Lời này cũng nhắc nhở thái hậu nương nương, sắc mặt của nàng hòa hoãn một ít, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn âm u hơn, đúng vậy, nàng không thể xảy ra một chút xíu chuyện gì, nếu như nàng xảy ra chuyện, Lưu Mạch của nàng phải làm sao bây giờ, nhất định sẽ bị cái tên kia hại chết, nhưng bây giờ bảo nàng trơ mắt nhìn hoàng thượng dùng kế vùi lấp Lưu Mạch vào chỗ nguy hiểm, nàng làm mẫu hậu cũng không thể ngồi yên mà không để ý đến.

"Ngươi lời này đã nhắc nhở ai gia?"

Thái hậu nương nương vừa mở miệng, không khí trên đại điện cuối cùng cũng hòa hoãn một ít, thái giám cùng cung nữ đang quỳ cũng thở dài một hơi...

Q.1 - Chương 62: Thái Hậu Nối Giận

Một đạo thân ảnh màu đỏ nhanh chóng từ ngoài đại điện đi tới, theo phía sau là hai cung nữ mặc hoa phục.

Váy đỏ uốn lượn tha thướt kết hợp với tay áo mềm xốp, cộng thêm thắt lưng tơ lụa cùng màu, mái tóc đen như mực được búi thành từng lọn từng lọn tóc, ở trên đó cài một cành trâm phượng nghiên nghiên quanh thân đẹp đẽ quý giá, khí chất như hoa lan, mềm mại đáng yêu mang theo tình ý.

Vừa bước vào đại điện, liền ôn nhu mở miệng.

"Mẫu hậu, đây là chuyện gì?"

Thái hậu nương nương tức giận bị đè nén xuống dưới, lần thứ hai bùng nổ ra ngoài, thở ra một hơi, oán hận mở miệng.

"Ngươi biết hoàng thượng làm chuyện gì không? Hạ lệnh cho Lưu Mạch đi chiêu đãi lục quốc sứ thần, sứ thần, người nào không phải như lang như hổ, hắn làm như vậy tức không phải đem Mạch nhi đầy vào chỗ nước sôi lửa bỏng hay sao? Mạch nhi thân thể vốn cũng không tốt chỉ một mực trong phủ tịnh dưỡng, hiện tại ngay cả phần tịnh dưỡng này hắn cũng tước đoạt, ngươi nói ai gia có thể không tức giận sao?"

Sở Ngữ Yên vừa nghe cô nói, ba bước nhẹ hai bước nhanh, đi tới trước phượng trường kỷ, an ủi cô.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, hoàng thượng nhất định có dự tính của hoàng thượng, hắn sẽ không hại biểu ca, bằng không cô đi tìm hoàng thượng nói chuyện, làm cho hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?"

Sở Ngữ Yên nhu uyển kiến nghị, lời của nàng ngữ khí ôn hòa, rất có năng lực trấn an lòng người, thái hậu nương nương cuối cùng cũng dễ chịu một ít, bất quá đối với lời Ngữ Yên nói cũng không đồng ý.

"Hoàng thượng có thể nghe ta sao, nếu nghe ta, nữ nhân kia cũng sẽ không tiến cung, mà ngươi mới chính là hoàng hậu."

Lời vừa nói ra, Sở Ngũ Yên sắc mặt tái nhợt đứng lên, dùng sức cắn môi một chút, điềm đạm đáng yêu mở miệng: "Mẫu hậu, nhi thần không cầu vị trí hoàng hậu nương nương, chỉ cần hoàng thượng trong lòng có nhi thần, nhi thần đã mãn nguyện."

"Ngươi thật khờ a, trong lòng hắn có ngươi sao? Có ngươi sẽ làm cho ngươi một mình thủ ở tẩm cung nữa năm, cũng không đi vào cung điện của ngươi một bước sao?"

"Mẫu hậu?"

Sở Ngũ Yên thanh âm run rẩy, thái hậu giọng nói bén nhọn rốt cuộc cũng làm cho nàng bị đả kích, một giọt nước mắt chảy xuống, không một tiếng động nhẹ nhàng đứng lên, thái hậu nương nương nhìn nàng thương tâm đứng dậy, vội vươn tay vỗ tay nàng: "Ngươi cũng đừng thương tâm, ai gia sẽ vì ngươi làm chủ, chỉ cần có ai gia ở đây, mặc dù nữ nhân kia có thể bò lên trên vị trí hoàng hậu, ai gia cũng có thể đem nàng kéo xuống."

"Mẫu hậu vẫn là không nên làm hoàng thượng khó xử?" Sở Ngũ Yên vội vàng mở miệng, thái hậu ở bên cạnh đã sớm phất phất tay, nàng hiện tại phiền lòng không phải chuyện này, mà là chuyện Lưu Mạch phải tiếp đai lục quốc sứ thần, hoàng thượng làm như vậy, rõ ràng là có hai lòng, nếu như Lưu Mạch trong lúc chiêu đai sứ thần có cái gì sai lầm, tất nhiên sẽ bị trừng phạt, hoặc là hoàng thượng muốn mượn chuyện của lục quốc sứ thần ra tay diệt trừ Lưu Mạch.

Thái hậu nghĩ đến loại khả năng này, ánh mắt đột nhiên ác độc như mắt sói.

Hắn nghĩ cũng đừng nghĩ dụng đến con trai của nàng, nàng tuyệt sẽ không để cho hắn hại được.

"Tiểu Lý tử, hoàng thượng hiện tại ở nơi nào?"

Tiểu Lý tử là lão thái giám ở trong cung, vẫn là thái giám hồng nhâm bên cạnh thái hậu nương nương, hắn đã đi theo thái hậu nương nương rất nhiều năm, đối với tâm tư của thái hậu hắn cũng nắm rõ được bảy tám phần, hơn nữa chuyện lớn nhỏ ở trong cung, trên cơ bản hiểu rõ ở trong lòng là được rồi nên lúc này cung kính mở miệng: "Bẩm thái hậu nương nương."

"Hoàng thượng hiện tại đang ở Lưu Ly cung xử lý chính vụ."

Lưu Ly cung là nơi ở của hoàng thượng, thông thường dùng để xử lý chính vụ, phê duyệt tấu chương hoặc gặp gỡ các quan viên, cũng đều tiến hành ở nơi này.

"Tốt, tốt, hắn đã cố tình xử lý chính vụ, vậy hiện tại ai gia cũng phải nhanh chân đến xem, hắn là có ý gì, lại tự đưa huynh đệ của mình vào chỗ nước sôi lửa bùng, bản thân lại không đếm xỉa đến."

Thái hậu nương nương đứng lên, nỗi giận đùng đùng tiêu sái rời khỏi phuơng trường kỷ, đi đến Lưu Ly cung .

Mới vừa đi tới cửa đại điện, thì từ bên ngoài một người chạy ào vào, thiếu chút nữa đâm vào thái hậu nương nương, người có thể ở Quảng Dương cung đấu đá lung tung ngoại trừ Như Âm công chúa, không còn có người thứ hai, thái hậu nương nương tức giận hừ lạnh: "Như Âm, ngươi vội vã thế làm gì?"

Thân ảnh kia vững vàng đứng lại, thở phì phò mở miệng: "Nhi thần nghe bọn thái giám nói mẫu hậu tức giận, vì thế sang đây nhìn xem mẫu hậu bị làm sao?"

Như Âm công chúa vóc người cao gầy, ngũ quan diễm lệ, ăn mặc mạnh dạn, hôm nay mặc một bộ y phục khỏa ngực dài màu xanh lục nhạt, lộ ra một cái cổ trắng sáng như bạch ngọc, làm cho người ta nhìn ngắm, thắt lưng bó buộc rất tinh tế, đem ngực nâng lên cao vót ...

Hé ra gương mặt giống như hoa phù dung, ánh mắt mang theo tia sáng đa tình, thập phần câu dẫn lòng người, đôi môi tươi đẹp ướt át, trên đầu nàng mang đầy châu ngọc sáng loáng, đặc biệt kích thích con mắt người xem.

"Còn không phải do hoàng thượng sao?"

Thái hậu phẫn hận định mở miệng, nhưng suy nghĩ một chút thì lại thôi, Như Âm chỉ là một tiểu nha đầu thì biết cái gì, nói cho nàng nghe cũng không giúp được, nghĩ thế nên sửa lại miệng: "Ai gia đi gặp hoàng thượng."

"Mẫu hậu, nhi thần theo mẫu hậu cùng đi."

Như Âm công chúa thái độ làm người lớn lối kiêu ngạo, xưa nay cũng không đem hoàng thượng để vào mắt, ý vào mẫu hậu sủng ái, ở trong cung luôn luôn vô pháp vô thiên, lúc này vừa nhìn thấy mẫu hậu có vẻ tức giận, sớm

nghĩa bất dung từ muốn theo mẫu hậu đi Lưu Ly cung.

Quý phi nương nương Sở Ngữ Yên ở bên cạnh nhìn thấy Như Âm công chúa kiêu ngạo mà ảo não nhăn mài lại, công chúa luôn luôn miệng mồm không che đậm, tới chỗ của hoàng thượng rồi, cũng đừng tùy tiện nói lung tung, hoàng thượng tuy rằng dung túng nàng, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn nuông chiều nàng, nếu như ngày nào đó giận dữ, nhất định sẽ thù mới hận cũ cùng tính một lượt, nha đầu kia đi theo, không thể cam đoan không làm phiền hà nàng.

Nhưng lúc này nàng cũng không nên nói không đi, chỉ có thể kiên trì theo phía sau thái hậu nương nương, cùng nhau đi tới Lưu Ly cung.

Cung nữ thái giám đi theo một hàng, đoàn người chậm rãi hướng Lưu Ly cung mà đi.

Trước cửa Lưu Ly cung, sớm đã có tiểu thái giám báo cho A Cửu, nói thái hậu nương nương dẫn quý phi nương nương còn có Như Âm công chúa đã tới.

A Cửu lập tức đi vào đại điện.

Một bên đại điện lúc này hoàng thượng đang cùng Liễu công tử chơi cờ, Tinh Trúc công chúa ở một bên ngắm nhìn, trong cung điện một tiếng vang nhỏ cũng không có, A Cửu đi tới nhíu mài một chút, lâm vào tình thế khó xử, không biết nên như thế nào bẩm báo.

Hoàng thượng hình như có mắt bao quát tứ phương, nhìn hắn lâu như vậy vẫn chưa lên tiếng, lạnh lùng mở miệng.

"Làm sao vậy?"

"Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương đã tới."

"Ừ, trẫm biết nàng sẽ đến, ngươi cho các nàng vào đi" trong thanh âm lười biếng như lộ ra tiêu điều, khéo môi nghiền ngẫm cười, bàn tay thon dài bắt lên một con cờ đen, chậm rãi bỏ vào bàn cờ, tươi cười đến sáng lạng: "Sư huynh, nhìn tổng quát toàn cục, đồng ý thế cục trẫm bày ra không?"

Liễu Thiên Mộ nhìn trên bàn cờ, nước cờ đích thực đã thay đổi, tiến có thể

công, lùi có thể thủ, không chỉ một mà toàn cục đều chuyển động, tâm tư của hoàng thượng, ngay cả hắn cũng đều xem nhẹ, không nghĩ tới lòng dạ hoàng thượng lại cẩn mật đến vậy, lại còn coi chừng hắn nữa?

"Hoàng thượng thật là lợi hại a, vừa di chuyển đã thay đổi đến một trăm một ngàn thế cục, thiên hạ càn khôn đều ở trong tay người."

"Sư huynh không có dã tâm sao?"

Hoàng thượng không e ngại mở miệng, Liễu Thiên Mộ ánh mắt tối sầm lại, khéo môi vừa kéo, đang định trả lời thì bên ngoài cửa điện đã vang lên thanh âm A Cửu: "Thái hậu nương nương giá lâm, quý phi nương nương giá lâm, Như Âm công chúa giá lâm."

Thanh âm đến thật đúng lúc, Liễu Thiên Mộ chỉ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, không nhanh không chậm đứng dậy, hoàng thượng đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn hắn một chút, đứng lên hướng chỗ ngồi cao đi đến...

Q.2 - Chương 63: Đại Hôn

Bước qua cửa đại điện, thái hậu nương nương một thân hoa phục dẫn theo quý phi nương nương cùng Như Âm công chúa đi vào, ngồi ở trên cao hoàng thượng hơi nghiên người nhìn thái hậu nương nương ở phía dưới điện: "Ban thưởng ngồi."

Thái hậu nương nương không chút khách khí ngồi vào một bên đại điện, hai tròng mắt như bồ câu quét nhìn Liễu Thiên Mộ đang đứng phía sau bàn cờ, khí thế khinh người mở miệng: "Hoàng thượng thật rất có nhã hứng a, bởi vì đã đem được hoàng đế đưa vào miệng cọp nên vui vẻ sao?"

Quý phi nương nương mắt thấy vừa bắt đầu đã phát ra sấm sét lôi hỏa nén vội vàng ôn tồn mở miệng: "Thiép thân tham kiến hoàng thượng."

Như Âm công chúa ở bên cạnh cũng còn biết quy củ, cung kính cúi người hành lễ: "Như Âm tham kiến hoàng huynh."

"Tất cả đứng lên đi, " hoàng thượng sắc mặt rất lạnh, hắn là một thiên tử, là hoàng đế cao quý của Huyền Nguyệt quốc, thế nhưng thái hậu dám nghênh ngang chụp cái mũ lên đầu cho hắn, thực sự là đáng giận, trước đây hắn luôn luôn một lần rồi lại một lần nhẫn nhịn, nhưng bây giờ hắn sẽ không để nó đi quá xa nữa, mặc dù không vạch trần bộ mặt thật của nàng, cũng không có nghĩa là nàng có thể tùy ý chỉ trích hắn.

Hắn là hoàng thượng trên ngôi cửu ngũ, tương lai sẽ là bá chủ thiên hạ.

Trên khuôn mặt tuấn mĩ của Mộ Dung Lưu Tôn đột ngột bao phủ nhiều mây, giống như băng tuyết trên Thiên Sơn suốt năm không thay đổi luôn nguội lạnh vô tình, đôi mắt đẹp lúc này giá rét như nước ao đầm mùa đông, mang theo một tia giết chóc nhìn chằm chằm thái hậu nương nương.

"Mẫu hậu xin chỉ giáo cho, người phải biết rằng hiện tại lục quốc sứ thần đã vào kinh, trẫm tuy rằng hạ lệnh cho Lưu Mạch chiêu đãi lục quốc sứ thần, nhưng đây chỉ là vẻ bên ngoài của sự việc, bên trong trẫm đã ngầm ra lệnh cho Bình bộ thượng thư cùng Nội vụ phủ cử ra người đi hiệp trợ Bắc Tân vương gia, như thế còn làm cho hắn rơi vào nguy hiểm sao, bộ binh người nhiều như vậy chẳng lẽ đều là phế vật không dùng được?"

Khí phách hung tàn, lời nói roi xuống tạo áp lực như dời non lấp biển, thế tới hung mãnh, hình như muôn đánh cho thái hậu nương nương nhất thời trở tay không kịp, những chuyện hoàng thượng nói, trên thực tế đều là thực, thái hậu không nghĩ tới còn có tình huống này, sắc mặt lập tức vừa hồng vừa trắng, thay đổi liên tục, cuối cùng cũng trán định mở miệng.

"Hoàng thượng vì sao có tình lệnh cho Bắc Tân vương chiêu đãi lục quốc sứ thần, gánh nặng như vậy hắn là giao do thừa tướng đi làm mới phải, người lại kêu Bắc Tân vương một kẻ tay trói gà không chặt tiếp đãi, tức không phải muôn cho người của lục quốc chế giễu sao?"

Chất vấn của Thái hậu nương nương, làm những người khác trong đại điện cũng nhìn hoàng thượng.

Đôi mắt đen sắc bén của Mộ Dung Lưu Tôn lấp lánh ánh sáng, làm cho người ta không thấy được, lúc này trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Trẫm thầm nghĩ muôn cho lục quốc thấy rõ, trong hoàng thất của Huyền Nguyệt quốc, huynh đệ thật sự rất hòa thuận, mặc dù Bắc Tân vương là người tay trói gà không chặt, trẫm cũng rất vui lòng cho hắn đảm đương trọng trách, như vậy còn chưa đủ để làm cho người trong thiên hạ tin phục sao?"

Thanh âm vừa vang lên đã làm cho người khác không thể nào phản bác được, thái hậu cho dù biết có chỗ không đúng, nhưng cũng sững sờ tìm không ra một chút xíu yếu điểm để phản bác, chỉ có thể chán nản nhìn về mặt hăng hái của nam nhân đang ngồi trên cao, hoàng thượng là mỹ nam tử trong thiên hạ khó tìm được, cái loại làm cho người ta vừa gặp đã thương này, hắn không chỉ tuấn mỹ còn mà có dã tâm, trời sinh phong phạm vương giả nên nhàn một cái là hiểu không sót thứ gì, chỉ người có tài năng làm hoàng đế mới có năng khiếu này, cho nên tiên hoàng vẫn một mực muốn hắn làm thái tử, mà loại bỏ Lưu Mạch con trai của nàng.

Nàng không cam lòng, luôn luôn tìm cơ hội, thế nhưng hai năm qua, thế lực của hắn không ngừng lớn mạnh, trở thành một đối thủ đáng gờm, mà các nàng không dám tùy tiện ra tay, nếu khẽ động vào mà xảy ra một chút sai lầm nào sẽ chịu thảm bại, chỉ có thể tìm cơ hội, một kích túc trúng.

"Chỉ mong hoàng thượng thật là nghĩ như vậy."

Thái hậu nương nương một lời đã phát ra, liền đứng dậy, nàng nhìn hoàng

thượng như vậy chỉ cảm thấy tương lai thật mù mịt, áp lực quá lớn, không bằng trở về Quảng Dương cung vậy!

"A Cửu tiễn thái hậu nương nương."

Hoàng thượng tiếng nói lãnh mị vừa vang lên, A Cửu vội vàng lĩnh mệnh, quý phi nương nương cùng Như Âm công chúa nhìn hoàng thượng đang ngồi trên cao gương mặt đã kết băng, đâu còn dám ở lại, vội vàng khom người xin cáo lui.

Trên đại điện lại khôi phục yên tĩnh, Mộ Dung Lưu Tôn bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười của thắng lợi .

Liễu Thiên Mộ nhìn hắn mà kinh hãi, người nam nhân giống như cuồng sư thi máu mạnh mẽ trong rừng rậm, người khác còn có cơ hội đoạt thức ăn trong miệng của nó sao?

Mười lăm tháng bảy, ngày đại hôn.

Ánh rạng đông vừa lóe lên ở đường chân trời, trong phủ thừa tướng công việc đã lu bù cả lên, trên hành lang, đình gác, đường mòn thỉnh thoảng đều có người đi qua, nha đầu, bà tử ai cũng mang khuôn mặt vui sướng, cả tòa phủ đệ đều bao phủ màu hồng đại hỉ, xa xa nhìn lại, khắp bầu trời một mảnh hỏa hồng xinh đẹp như đại dương mênh mông, che mất hết màu sắc của hoa cỏ cây cối, ngay cả bức tranh chạm khắc trên xà ngang cũng chỉ sáng loá một màu đỏ.

Trong Thanh viện...

Lúc này cảnh tượng cũng là một phen náo nhiệt, ở hành lang mấy người ma ma mặc cung trang đứng thẳng, thái giám cung nữ thì hơn mười người, bọn họ đều là người do Nội vụ phủ phái đến vì hoàng hậu nương nương xử lý thủ tục ngày đại hôn, thế nhưng lúc này bọn họ chỉ có thể đứng ở hành lang nhìn vào, vì từ trong ra ngoài của phòng ngủ mấy tiểu nha đầu ra vào vào, mỗi người vẻ mặt đều hân hoan, khoái trá đến cực điểm, thỉnh thoảng còn có thanh âm trong phòng ngủ truyền tới...

Trong phòng ngủ, Mộc Thanh Dao hai mắt nhắm nghiền đang ở trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, hoàn toàn mặc cho người định đoạt, Tô Ca một bên giúp đỡ nàng trang điểm, một bên đùa nàng.

"Bảo bối, tinh? Trong cung kiệu hoa sắp đi qua, đừng làm trễ ngày tốt giờ lành."

Đáng tiếc người này ngồi ngắn mà vẫn ngủ rất say, còn có bản lĩnh ngồi ngay ngắn, làm cho người ta ở trên mặt mình tẩy tẩy xóa xoa mà không rên một tiếng, tuy rằng trong lòng đều biết, người khác trang điểm cho nàng nhưng trời còn chưa sáng đã bị dựng dậy nàng thật khốn đốn a, buổi tối hôm qua, Tố Ca di nương lôi kéo nàng nói chuyện cộng thêm Lục nhi cùng Tiểu Liên khóc đến nửa đêm cũng không muốn rời khỏi nàng, nàng hết ứng phó xong chỗ này rồi lại phải ứng phó hai chỗ kia, có thể không mệt sao?

Hơn nữa này đại hôn cũng không có gì ghê gớm, nàng cùng hoàng thượng căn bản không phải lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua nàng bị lợi dụng mà thôi.

Tim của nàng đã có không biết bao nhiêu phiền muộn rồi, vì thế càng không có tâm tình mở mắt ra...

Trời chậm rãi sáng, đầu thu, gió nhẹ se se lạnh, sương mù ẩm ướt bao phủ, trong vườn hoa, bách hoa tranh nhau khoe sắc tỏa hương, giống như cần phải ở trong ngày ngắn ngủi này, dùng hết sinh mệnh để tỏa ra màu sắc và hương thơm.

Ánh mặt trời ám áp từ trong tầng mây chiêu rọi, không khí hoà thuận vui vẻ bao trùm phủ thura tướng, dưới mặt đất dâng lên một mảnh sương mù nhợt nhạt, màu sắc đỏ chói phơi bày khắp nơi làm cho người ta cảm thấy nặng nề không thở nổi.

Trên con đường u kín có mấy thân ảnh nhanh nhẹn chạy tới, dẫn đầu chính là quản gia Trung thúc của phủ thura tướng, một đường chạy như điên, vừa thở hổn hển vừa kêu lên.

"Tiểu thư trang điểm xong chưa? Trong cung hôn liền sắp tới đây."

Lập tức có tiểu nha đầu từ trong phòng chạy ra, cười tum tím mở miệng: "Được rồi, được rồi, tiểu thư đều chỉnh đốn xong hết rồi, sẽ không chậm trễ giờ lành đâu."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi," Trung thúc lau mồ hôi trên mặt, quay đầu lại chạy về phía trước, tiểu thư đại hôn thật là mệt a, trong phủ tân khách vô số, còn có hạ lễ yến hội vân vân, làm hắn chỉ còn nửa cái mạng sẽ nhanh chóng

chết vì mệt, cùng hoàng thất kết thân, quả nhiên không phải việc tầm thường, Trung thúc một bên chạy một bên than thở.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu xạ vào phòng ngủ, tia sáng nhu hòa soi rọi trên gương mặt tinh xảo non mịn của Mộc Thanh Dao, sáng bóng không tì vết, đôi môi được vẽ cong cong rất tinh tế và đáng yêu như vầng trăng non trên bầu trời, lông mi thật dài như cánh bướm, nàng khẽ chớp chớp mắt, mang theo vẻ rực rỡ tươi đẹp mê hoặc lòng người, chậm rãi xoay mình mở mắt ra, ánh sáng chói chang hàng vạn hàng nghìn lần chiếu vào đôi mắt đen trong suốt như thủy tinh của nàng, làm nó phát ra ánh sáng khiến người ta dời không ra tầm mắt, toàn bộ người trong phòng ngủ đều thấy nội tâm cứng lại, nét đẹp này mang theo một loại mê hoặc chí mạng, môi đỏ mọng từ từ giương mở, nụ cười mờ ảo hư vô giống như ngôi sao phát sáng ở hà xa xôi ...

"Dao nhi là tân nương tử xinh đẹp nhất trong thiên hạ " Tố Ca lên tiếng thán phục, khéo môi nở nụ cười thoả mãn, trong đôi mắt chảy ra giọt nước mắt, nhẹ giọng mở miệng: "Mẹ ngươi trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất vui vẻ."

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Mạc Sầu bên cạnh đi tới, nhẹ giọng mở miệng.

"Hôm nay một ngày đại hỉ, di nương hắn là cao hứng mới phải chứ."

"Đúng vậy, hôm nay ngày đại hỉ hắn là cao hứng mới phải, " Tố Ca lập tức vui vẻ nở nụ cười, vươn tay qua một bên cầm lấy mũ phượng, trong miệng tấm tắc khen ngợi: "Quả nhiên là đồ vật trong hoàng cung, nhìn mũ phượng này, thật xinh đẹp a."

Mũ phượng ánh sáng ngọc loá mắt, ở giữa là một dạ minh châu, dạ minh châu đrowsing nét nhu hòa, ánh sáng nóng cháy, bên cạnh viên dạ minh châu lớn, khâm nạm thêm hai viên dạ minh châu nhỏ, chung quanh là một trăm lẻ tám viên noãn trân châu trắng không tì vết, thiết kế quần tinh ứng nguyệt đrowsing như tô đậm thêm cho đại dạ minh châu, càng phát ra vẻ rực rỡ万重, mũ phượng mà đính đại dạ minh châu chính là tượng trưng cho hoàng hậu nương nương cao nhất quyền uy sao?

Hậu cung giai lệ ba nghìn, đứng đầu vĩnh viễn là hoàng hậu nương nương, những nữ nhân khác đều là làm nền cho nàng, đều chuyển động xung quanh hoàng hậu nương nương.

"Mũ phượng thật xinh đẹp."

"Dạ minh châu này thế gian khó gặp, một viên thật lớn a."

Trong phòng ngủ thỉnh thoảng vang lên tiếng thán phục, tiếng mọi người nghị luận sôi nổi, ngoài cửa phòng ngủ mây mama đang đứng rốt cuộc cũng không nhịn được, vài người đi đến, cung kính thúc giục.

"Nương nương, xin đội mũ phượng, thay hè y, ngày tốt giờ lành đã đến."

Tố Ca vừa nghe nói, lập tức nóng ruột đứng lên đáp lời: "Đúng vậy, giờ lành đã đến, Dao nhi, đến, đội mũ phượng, còn có hè y đâu? quả táo đâu?"

Trong lúc nhất thời toàn bộ mọi người trong phòng ngủ quỳnh cả lên, thỉnh thoảng người này đụng phải người kia, kẻ kia thì đụng phải người nọ loạn thành một đoàn, mama đứng bên cạnh bình phong thấy vậy nhíu mày lại, nha đầu trong phủ thừa tướng rốt cuộc cũng không thể so với trong cung, thật là đủ loạn, hoàng hậu nương nương quá dung túng mây nha đầu này, đáng tiếc Mộc Thanh Dao thật giống như không nhìn thấy gì, trên dung nhan xinh đẹp xuất trần bao phủ làn sương nhàn nhạt, tự ôm vai mình đối diện với gương đồng, mũ phượng kia tuy rằng đẹp đẽ chói mắt, làm cả khuôn mặt nàng női nét đẹp quý giá phi phàm, thật giống như tiên nữ trên trời, thế nhưng thật nặng nề, cau mày lại một chút, xoa xoa cổ, nhẹ giọng trè môi kêu gào.

"Nặng nề a."

Bởi vì thanh âm quá nhỏ nên không ai nghe thấy nàng nói cái gì, Tố Ca còn nghĩ rằng nàng muốn cái gì đó nên cúi người xuống truy vấn: "Dao nhi, ngươi nói cái gì?"

Mộc Thanh Dao xả môi cười, nàng có thể nói cái gì, lắc đầu: "Không có gì? Còn chưa xong sao?"

Trong phòng rất ầm ĩ, nên giọng nói nhanh chóng bị che mất, cũng may Mai Tâm đang cầm giá y đỏ thăm vọt tới, cấp cấp mở miệng: "Di nương, giá y đã tới, mau mặc vào đi, giờ lành đã đến."

Mộc Thanh Dao đứng lên, hai nữ nhân vừa vội lại hoảng, luống cuống tay chân, thật vất vả mới đem giá y mặc lên người của nàng, lại thêm một phen chỉnh đốn, cuối cùng cũng đem giá y chỉnh lý xong xuôi.

Giá y đỏ thắm như máu rất xinh đẹp, kim tuyến thêu thành bức đồ án phượng hoàng giương cánh, sinh động như huy, tựa như bát cứ lúc nào cũng có thể bay lên vạn dặm không trung, ngao du phía chân trời.

Ông tay áo cùng vạt áo được phát họa bằng bức phú quý mẫu đơn, trong bách hoa mẫu đơn luôn đứng đầu, là vua của các loài hoa, hòa nhã lộng lẫy, phượng hoàng là thần điểu, trong thiên địa là thần vật có linh tính nhất, lúc này được thêu trên giá y đỏ thắm cộng thêm mẫu đơn đế vương, làm cho phượng hoàng giương cánh mang theo sự ung dung xinh đẹp quý giá cùng cát tường như ý.

Mộc Thanh Dao mâu quang xa xôi trông rỗng nhìn về phía gương đồng khắc hoa...

Ánh hồng tươi đẹp chói mắt phản chiếu trên gương mặt phù dung của nàng, mịn màng đáng yêu, đôi má hồng như trái đào, con ngươi tròn như quả nho loang loáng mượt mà như nước, trong suốt lay động, đậm vào trong mắt, giá y càng hồng, da thịt càng thêm thủy nộn, hai màu sắc đối đợi nhau nhưng như vậy lại càng xinh đẹp phong thái vô song, thế nhưng tất cả đều đó cũng không thể làm cho nàng vui thích, chỉ làm cho nàng trong lòng càng thêm nặng trĩu khi nhìn thấy màu hồng kia...

Ở ngoài cửa phủ tiếng đàn sáo dễ nghe êm tai xuyên thấu chín tầng của hành lang gấp khúc, du dương truyền vào Thanh viện, hẳn là một khúc phượng cầu hoàng.

Vừa nghe dàn nhạc của hoàng gia đã tới rồi, trong gian phòng càng thêm rối loạn, bốn mama trong cung đình vội vàng tiến lên hỗ trợ: "Khăn đội đâu? Cây táo đâu?"

"Tới, tới, " có tiểu nha đầu đem hai thứ đồ vừa tìm ra, đưa tới.

"Đến, hoàng hậu nương nương, phủ thêm khăn đội đầu, cầm cây táo ở trong tay, tượng trưng cho từ nay về sau cát tường phú quý, " mama thân thiết dặn dò Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao cầm cây táo, mắt cũng không chớp, cầm cây táo này thật có thể cát tường phú quý sao? Nếu quả thật như vậy, nàng tình nguyện tay chân toàn bộ đều quấn cây táo, thế nhưng từ đâu nàng đã biết, chuyện này chẳng bao giờ có thật, vì trong đám cưới này không có chút tình yêu nào.

Đây là một ván cờ, mà nàng chỉ cầu toàn thân trở ra...

Khắp bầu trời đều nhuộm một màu hồng, lấy ô che lại những tia nắng trên, đỉnh đầu, bên tai truyền đến tiếng khóc của Tiểu Liên cùng Lục nhi, hai nha đầu này từ đêm qua đã bắt đầu khóc, bây giờ mắt thấy tiểu thư đi, càng thương tâm khóc nhiều hơn.

"Tiểu thư, ngươi đi, các nô tỳ làm sao bây giờ?"

"Tiểu thư" trong phòng ngủ mấy tiểu nha đầu đang đứng cố gắng lau lệ, tiểu thư mặc dù là người lạnh lùng, thế nhưng đối hạ nhân cũng rất tốt, tất cả mọi người đều thích nàng, nhưng lúc này nàng phải tiến cung.

Tố Ca hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn người mặc giá y đỏ thẩm trước mắt, đang đem khăn trùm đầu đội lên cho nữ tử, thanh âm nhu thuận vang lên: "Dao nhi, sau khi tiến cung tất cả phải cẩn thận."

"Tạ ơn di nương."

Tiếng nói thanh u trầm tĩnh, giống như từ thế giới viễn cổ truyền đến, mang theo cơn gió phiêu dật.

Phía ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, mộc thừa tướng dẫn quản gia một đường chầm chậm chạy tới, nóng ruột hỏi tới: "Được rồi, được rồi, phượng liên hoàng gia đã đến, nương nương xin lên liền xa đi, đừng trễ ngày tốt giờ lành."

"Tiểu thư, đi thôi."

Mạc Sầu cùng Mai Tâm một trái một phải đỡ tiểu thư, chậm rãi đi ra ngoài, bốn gã mama cùng thái giám cung nữ trong cung theo sát phía sau, một đường hướng bên ngoài mà đi, trong phòng ngủ chỉ còn một ít thanh âm thở dài...

Mộc Thanh Dao không quay đầu lại, mâu quang của nàng lạnh như nước xuyên thấu khăn đội đầu đang dung đưa, nhìn chằm chằm cây táo trong tay, cùng thảm đỏ dưới chân, mặc cho hai nha đầu bên người dắt nàng một đường hướng đại môn mà đi.

Rõ ràng là con đường không dài, nhưng sao lúc này nó lại dài không giới hạn, thực sự là tương lai mù mịt a, tiến cung lúc này, là phúc hay họa đều

tránh không khỏi.

Mắt thấy nhanh đến cửa lớn, cũng đang quẹo vào nơi khác thì bị người chặn lối đi, theo khăn đội đầu nhìn đôi giày thêu bên dưới, xác nhận là mộc đại tiểu thư cùng mộc nhị tiểu thư, hai người dịu dàng mở miệng: "Muội muội, tỷ tỷ ở chỗ này tiễn ngươi."

"Làm phiền, " Mộc Thanh Dao vốn không muốn để ý, hai nữ nhân này chỉ sợ rất nhanh sẽ bị thái hậu nương nương đón vào cung, đến lúc đó không phải lại gặp mặt sao, kỳ thực lần này, nếu như các nàng không phải bị Mộ Dung Lưu Tôn câu hồn, mà chỉ cần kiên trì không tiến cung, thái hậu căn bản không có biện pháp ép buộc các nàng, ai biết hai nữ nhân này dĩ nhiên chưa thấy quan tài không rơi lệ, như vậy cùng tiến cung đi thôi, bất quá còn có thể toàn thân trở ra hay không thì không biết được.

Tam tỷ muội bái biệt, bên cạnh mama dè dặt cẩn thận nhắc nhở mộc thừa tướng.

"Thừa tướng đại nhân, giờ lành tới rồi."

"Dao nhi, đi thôi, đi thôi, đừng chậm trễ giờ lành mà Khâm Thiên giám đã điểm, chúng ta đi ra ngoài đi."

"Dạ, phụ thân, " Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng, đối với nam nhân cho mình thương yêu này, nàng rất tôn trọng hắn, nếu không vì hắn, nàng không cần thiết tiến cung, mang theo ngân lượng đi ngao du, trong thất quốc cũng sẽ có chỗ để dung thân, thế nhưng nàng không thể làm ra chuyện như vậy, vì hắn, vì mộc phủ, nàng nhất định phải tiến cung, đến lúc đó còn phải nghĩ một biện pháp xuất cung.

Trước cửa Mộc phủ, người của Mộc gia từ trên xuống dưới, còn có rất nhiều tân khách, đồng loạt quỳ gối ở hai bên cửa lớn, nhìn tân nương từ trên thảm đỏ đi tới, đương triều hoàng hậu nương nương.

"Chúng thần cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao bị ngăn cách bởi hỉ khăn đỏ thảm, bình tĩnh ôn tồn mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh mỏng: "Đứng lên đi."

Tiếng nói nhàn nhạt mang theo một cỗ ma lực, làm cho người ta không dám phản bác, tiếng nói của nàng vừa dứt, mọi người đứng dậy xếp hàng ở hai

bên.

Ngoài cửa phủ, một khúc phượng cầu hoàng đã thối hoàn tất, đội danh dự dừng lại, bộ binh phái ra tám ngàn thiết ky làm thành tường đồng vách sắt, bao quanh chờ phượng liễn xa hoa, liễn xa bốn góc treo ngược dạ minh thù, rèm kiệu bằng gấm tơ lụa, riêng tấm rèm phía trước làm băng trân châu, hoa lệ xa xỉ, hoàng gia khí phái nhìn một cái không sót thứ gì.

Khâm Thiên giám đứng cạnh bên phượng liễn, mắt thấy hoàng hậu nương nương phượng giá đã gần kề, thanh âm vang dội khắp mọi người, như sóng to từng đợt từng đợt bắt đầu khởi động.

"Xin hoàng hậu nương nương lên phượng liễn."

Bọn thái giám song song quát lên: "Xin hoàng hậu nương nương lên phượng liễn."

Tám ngàn thiết ky trên cao cũng hô lên: "Xin hoàng hậu nương nương lên phượng liễn."

Ba thanh âm hô to, Mộc Thanh Dao được Mạc Sầu cùng Mai Tâm đỡ vịnh, bái biệt mộc thừa tướng, leo lên liễn xa hoa lệ, đi về phía hoàng cung Huyền Nguyệt quốc.

Hai bên đường phố, bị màn che màu đen ngăn cách, một bóng người cũng nhìn không thấy, ba bước có một lính, năm bước có một quan, người người cẩn thận cảnh giác phòng bị, hôm nay là ngày Huyền đế đại hôn, nghe nói Huyền đế cực kỳ coi trọng đại hôn lần này, nếu như có sai lầm xảy ra, chỉ sợ mạng của cả nhà khó giữ được, bởi vậy những binh tướng này hoàn toàn cẩn thận, ánh mắt cũng không dám nháy một chút, chỉ cần đi qua đoạn đường của mình thì sẽ không chuyện gì, ở đoạn đường người khác gặp chuyện không may, cũng không liên quan tới mình.

Liễn xa bình ổn chạy tới phía trước ...

Hai bên đường vắng vẻ không một bóng người, chỉ có thanh âm của nhạc trúc lượn lờ ở giữa không trung, kèm theo tiếng vó ngựa chỉnh tề, Mộc Thanh Dao nhắc lên hỉ khăn đỏ thẫm, xuyên qua rèm xe màu tím nhìn cảnh sắc bên ngoài, bên ngoài liễn xa Mạc Sầu cùng Mai Tâm vẫn đi theo bên cạnh, phía sau họ là mama cùng cung nữ thái giám, cuối cùng là hàng thiết ky quân hộ giá chỉnh tề có trật tự, nhìn hàng lối như thế này, người không

biết nhất định cho rằng hoàng thượng rất coi trọng đại hôn lần này, chỉ có nàng trong lòng hiểu rõ.

Hắn là sợ có người làm hại nàng, mà hắn không muốn mất đi viên quân cờ như nàng.

Mộc Thanh Dao chậm rãi buông hỉ khăn xuống, dáng tươi cười loá mắt đọng ở khói mõi, ánh quang tuyệt diễm.

Mộ Dung Lưu Tôn, chỉ mong là người không hối hận khi đem ta bỏ vào trong cuộc, người có từng nghĩ tới, quân cờ đồng dạng thị máu thì sẽ phản cốt thực chủ.

Ngoài cửa cung, nội cung môn...

Đến ngoài nội cung môn, phượng liễn dừng lại, tám ngàn thiết ky không thể tiến lên phía trước nên có tám cung nữ ăn mặc lộng lẫy, cung kính cẩn thận quỳ gối ngoài liễn xa: "Xin nương nương hạ phượng liễn, lên long liễn."

Thì ra nơi này là chỗ chuyển giao, theo tổ chế quy củ của Huyền Nguyệt quốc, chỉ có hoàng hậu nương nương mới có tư cách ngồi phượng liễn, sau đó lên long liễn hướng đế nhất cửa cung Huyền Nguyệt quốc, là Kiền Thanh môn mà đi vào, còn các nàng phi tử chỉ có thể theo hướng tây bắc Tuyên Võ môn mà đi...

Mộc Thanh Dao xuống phượng liễn, Mạc Sầu cùng Mai Tâm tiến lên một bước đỡ tiểu thư đi vào trong cung môn, chỉ thấy ở cửa cung một long liễn xa hoa đang chờ ngay đó, long liễn lớn hơn cả phượng liễn, càng thêm khí phái hoa lệ, rèm liễn làm bằng gấm tơ lụa có thiêu minh hoàng long, tượng trưng cho hoàng thượng thân phận cao nhất, trên đỉnh liễn khắc bàn long thô chau, màu vàng của bàn long dưới ánh mặt trời càng phát sáng vạn phần, hào quang bắn ra vạn trượng, dạ minh châu trong miệng rồng tản mát ra sinh động quang huy, tăng thêm uy nghiêm cuồng mãnh cho kim long.

Trước cửa liễn xa, bức rèm che trán chau rủ xuống, từng hạt trong suốt, chiết xạ ra ánh sáng lấp lánh.

Thái giám tùy thân của hoàng thượng A Cửu công công cung kính mở miệng: "Xin hoàng hậu nương nương lên long liễn."

Mộc Thanh Dao đang chuẩn bị lên liễn xa, không ngờ, từ trong bức rèm che

vươn một đôi tay trắng mịn thon dài, bàn tay rất đẹp, đôi tay trời sinh của nghệ thuật gia, cả móng tay cũng đều cắt tỉa cẩn thận, một điểm tỳ vết cũng không có, Mộc Thanh Dao trong nháy mắt đứng ngốc ngây ngắn cả người, nàng cho rằng người cao quý như Mộ Dung Lưu Tôn, sẽ không tiếc làm cái loại chuyện như thế này, ai ngờ hắn quả nhiên ở bên trong long liễn, bất quá chuyện nàng hoảng hốt chỉ xảy ra trong chớp mắt, sắc mặt đạm nhiên thuận tiện lấy tay bô vào trong bàn tay to kia, chậm rãi lên long liễn.

Tay kia tuy đẹp, nhưng không có bao nhiêu độ ấm, lạnh mỏng, lạnh lùng, nàng vừa lên long liễn, liền rút tay mình lại, an phận ngồi ở một góc liễn xa, nắm chặt cây táo trong tay tượng trưng cho phú quý.

Thanh Dao trên đầu tuy rằng đang đội hỉ khăn đỏ thăm, nhưng vẫn cảm nhận được trên đỉnh đầu, tầm mắt của đôi phuơng đang lạnh lùng tìm tòi nghiên cứu ở trên người của nàng, nàng biết hoàng đế ngồi bên cạnh đang nhìn nàng.

Lấy tịnh chế động...

Trong không gian nhỏ hẹp có mùi vị nhàn nhạt của Long Tiên Hương, trộn lẫn với hơi thở nam tính gần ở chóp mũi, phảng phất như lông vũ nhẹ nhàng bay qua, Thanh Dao tận lực đem thân thể hướng bên cạnh nhích qua một chút, hi vọng tách ra khỏi cái mùi vị kia.

Nhưng nam nhân lại không khách khí, thân hình nghiên một cái, lại dựa vào nàng càng gần hơn, đột nhiên tiếng nói trầm ám vang lên.

"Hoàng hậu của trẫm hôm nay hình như rất yên tĩnh, hoàn toàn không giống như lần trước gặp mặt?"

Đôi mắt đen trên gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lưu Tôn chợt lóe sáng, ngày đó trên thượng thư phòng, nữ tử bên cạnh đã cho hắn thấy một diện mạo thông tuệ tuyệt đỉnh, rất hấp dẫn tầm mắt của hắn, khiến cho nàng trở thành người trong cục đã được thiết của hắn, nếu như chỉ dựa vào một câu nói của sư phụ, tuyệt không phải lý do để hắn lập nàng làm hậu, chân chính làm cho hắn lập nàng làm hậu, là chính bản thân nàng.

Nàng tựa như một ngôi sao ở chân trời, chói mắt, nóng cháy, một ngày nào đó nó sẽ phóng xuất ra năng lực kinh thiên, vì thế hắn muốn cướp về trước khi có người phát hiện được, trước tiên là giam cầm nàng, sau đó vì hắn mà nàng sẽ trö hết năng lực. (TT: ta đã hiểu vì sao Dao tỷ sợ Tôn ca, ca thiệt

khủng bố quá đi...)

Mộc Thanh Dao thân thể có chút cứng ngắc, lòng bàn tay toát ra một ít mồ hôi lạnh, tuy rằng nàng tự cho lãnh tĩnh hơn người, hơn nữa cũng không vì tình mà khổ sở, thế nhưng hắn gần gũi dựa vào nàng như vậy, ngay cả hô hấp đều thổi lên hai gò má trên mặt của nàng, mang theo một cỗ hơi thở tươi mát, làm cho nàng không biết xử trí thế nào?

Mộ Dung Lưu Tôn muốn làm gì?

Nàng không phải tiến cung như hắn mong muốn sao? Khóe môi khẽ kéo ra thanh âm lạnh như nước.

"Nếu như có thể, ta tình nguyện vĩnh viễn an tĩnh như vậy."

Mộc Thanh Dao thanh âm tuy rằng bình thản, trong lòng không khỏi kêu lên một tiếng hận a, thật muốn trực tiếp đập chết cái tên bên cạnh, không có việc gì đem nàng tiến cung làm gì, nhưng mà nàng cũng không có cái can đảm kia a, người ta thế nhưng là hoàng đế ở ngôi cửu ngũ đế, nếu tồn thương một sợi lông của hắn thôi, nàng ít nhất cũng bị ngũ mã phanh thây, sau đó xương thịt bị lóc tung khói tung khói xuống, ngẫm lại cái chết thảm như vậy, thôi quên đi, ta vẫn là nhện một chút, hơn nữa nàng tuyệt đối không phải người dễ bị khi dễ như vậy, ngươi cứ chờ đó cho ta đi.

Mộc Thanh Dao trong mắt phun ra tia lửa tức giận, cũng may nhờ hỉ khăn đang đắp ở trên đầu của nàng nên hoàng đế căn bản thấy không rõ biểu hiện trên gương mặt của nàng, một đôi mắt hơi nhúng lên nhìn vào cây táo nàng cầm ở trên tay như suy nghĩ điều gì, trên cây táo từng đạo vết tích do lực đạo tác động lên, nàng có phải hay không đem cây táo kia trở thành hắn, luôn luôn cao cao tại thượng, không người nào có thể so với hoàng đế, con ngươi sinh ra một tia nhi nghiền ngẫm, nhưng ánh mắt vẫn theo sát thân thể Mộc Thanh Dao, cúi đầu nặng nề mở miệng.

"Hoàng hậu trong đầu bây giờ không phải có một loại ý niệm muốn bóp chết trẫm hay sao ?"

Hách, nam nhân này quá kinh khủng, sao lại biết ý nghĩ trong lòng nàng, phải, nàng muốn bóp chết hắn, bất quá hảo hán không nên chịu thiệt trước mắt, nàng cũng không muốn vừa vào cung đã cùng hắn đói chơi gay gắt, đó là hành vi của người ngu xuẩn, chính mình lúc này còn phải dựa vào hắn, những chuyện làm không có ý nghĩa nên bỏ qua một bên, Mộc Thanh Dao

nghĩ đến đây, cuối cùng tâm tình của mình cũng ôn hòa lại.

"Thanh Dao thật sơ hãi, hoàng thượng làm sao lại có loại suy nghĩ này vậy? Đây chính là đại nghịch bất đạo, là tử tội, Thanh Dao ngay cả có gan lớn như trời cũng không dám tìm cách mưu hại hoàng thượng."

May là có cái khăn phủ ở trên đầu, bằng không khó bảo đảm ánh mắt không tiết lộ trong lòng của nàng đích thực đang tìm cách giết hắn, bất quá hoàng thượng tuyệt đối không phải là kẻ dễ bị gạt gẫm, hơn nữa nơi này cách Kiên Thanh môn còn cách một đoạn, tổng yếu cũng nên tìm một ít chuyện để làm, loại trò chơi mèo vờn chuột tựa hồ chơi rất tốt.

"Phải không?"

Hắn mang theo hơi thở tươi mát phả vào làm lay động hỉ khăn của nàng, đôi mắt phân minh mang theo nồng đậm nghi vấn cùng tiêu ý bị đè nén, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, đã biết nam nhân này đang trêu đùa nàng, không nghĩ tới thái độ làm người cơ trí khôn khéo như Huyền đế cũng có mặt xấu.

"Hoàng thượng, đùa giỡn với Thanh Dao cảm giác tốt lắm sao?"

Thanh Dao lạnh lùng chất vấn, trong long liền lập khắc bao phủ một tầng nhợt nhạt lãnh khí, Huyền đế thấy bị người ta khám phá tiểu quỷ kế, lập tức thân thể dời ra xa, thu lại thần thái phóng đãng không kèm chế được, khôi phục một lần bộ dáng cao cao tại thượng, chỉ có thể xa xa nhìn không thể chạm vào, đôi mắt băng đầm dường như thấy được điều ngoài dự liệu, nó xuyên thấu qua bức rèm che ngọc bích nhìn thẳng phía trước.

"Trẫm chỉ là cảnh cáo ngươi, đừng chơi bất luận trò chơi gì với trẫm, băng không, không may không phải chỉ có bản thân ngươi, mà còn Mộc gia ở phía sau ngươi nữa."

Hoàng thượng lời nói quỷ mị mê hoặc lòng người mang theo nồng đậm cảnh cáo, nhẹ nhàng rơi vào bên tai Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao nội tâm cứng lại, khí lạnh bao phủ hai gò má trên mặt, đột nhiên nàng hất lên hỉ khăn trên đầu, thẳng tắp nhìn về phía người nam nhân bên cạnh.

Nhin Mộ Dung Lưu Tôn ở khoản cách gần như vậy, Mộc Thanh Dao không thể không thừa nhận, Huyền đế đúng là mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, sắc mặt như chạm ngọc, bóng láng tỉ mỉ, thật giống như mảnh ngọc thượng

đắng rất quý báu, một đôi môi hép dài, dưới nó là đôi mắt xếch sâu u tĩnh lặng, lông mi vừa đen vừa dài phối hợp với tròng mắt màu đen, sáng đẹp như thủy tinh, mũi rất thẳng, làm cho không người nào có thể quên sự cao ngạo không kèm chế kia, đôi môi lạnh mỏng như nước lại thêm vòng cung quanh môi rất đẹp mắt, có người nói nam tử môi mỏng đều bạc tình, không biết là thật hay giả? (TT: giả đó...)

Mộc Thanh Dao mặc dù thán phục tuyệt sắc phong tư của Huyền đế, thế nhưng nàng cũng không đồng ý cảnh cáo của hắn...

"Hoàng thượng làm cho Thanh Dao tiến cung, chẳng lẽ không phải là nhìn trúng Thanh Dao tâm tư hơn người sao, bằng không thiên hạ này còn rất nhiều kỳ nữ tử, tội gì cho Thanh Dao làm hậu, hiện tại lại đưa ra lời cảnh cáo này, nếu không vì thế Thanh Dao sẽ tự buộc mình sao?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng chất vấn, Mộ Dung Lưu Tôn ngẩn người ra, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, thu hồi tầm mắt, trong lòng có nhợt nhạt chán nản, ngay vừa rồi, khi hắn nhìn gương mặt tinh xảo của nữ nhân này, trong thoáng chốc đã bị chói mắt.

Nữ nhân này mặc giá y đỏ thăm, tuyệt đại phong tư, một thân xinh đẹp nhưng mang theo tận trời ánh sáng trí tuệ, ánh mắt khôn khéo, quanh thân thanh cao mỏng manh như mây, tựa như trên bầu trời thoảng qua một luồng mây trôi, làm cho người ta muốn nắm nó thật chặt.

Hắn bị mê hoặc, luôn luôn tự cho mưu lược hơn người, tinh táo đều khiến cảm xúc, thế nhưng tâm thần lại giao động một chút, mặc dù chỉ là thời gian rất ngắn, nhưng điều này làm cho hắn phiền muộn.

Mộ Dung Lưu Tôn điều chỉnh tốt suy nghĩ của mình, xoay người lại nhìn Mộc Thanh Dao, đôi mắt màu đen che giấu đi cảm xúc, nó trở lại như trước sâu không lường được, đôi tay to lớn thon dài vươn ra, đem khăn trên đầu Mộc Thanh Dao buông xuống, thanh âm tĩnh mịt cùng với ngữ điệu ngàn năm khó gấp, nhu hòa mở miệng.

"Kiền Thanh môn sẽ nhanh đến, đừng làm mắt lẽ nghi, nàng là hoàng hậu."

"Ngươi?" Mộc Thanh Dao trừng mắt nhìn khăn hồng, nam nhân này có thể thay đổi nhanh như vậy, khi thì thị máu, giống như dã thú trong rừng, khi thì lãnh khốc giống như phán quan của địa ngục, bây giờ ôn nhu như nước hồ mùa xuân, làm cho người ta hận không thể hòa tan ở trong đó, hắn rốt cuộc

còn có bao nhiêu khuôn mặt?

Mộc Thanh Dao đang định phát tác, thì hai bàn tay to thon dài đưa qua nắm lấy đôi tay mềm mại của nàng, lúc ban đầu tay hắn lạnh như băng, đến thời khắc thì rất ám áp, hắn cũng là con người sao có chuyển hoán được nhanh như vậy, người nam nhân này thật sự quá bí hiểm, thế gian có bao nhiêu người là đối thủ của hắn...

Thanh âm của hắn lại vang lên, kiên định mang theo mệnh lệnh không cho nàng nghi vấn.

"Trẫm đáp ứng ngươi, chỉ cần không động châm đến ranh giới cuối cùng, trẫm cho phép ngươi tự do phát huy."

Hắn biết, lời của hắn nàng hiểu, nữ nhân này thông minh tuyệt đỉnh, đúng là người hắn mong muốn, ngón tay nắm chặt, kích thước bàn tay hai người rất phù hợp, bỗng nhiên hắn sinh ra một loại cảm xúc, cuộc đời này thầm nghĩ chỉ nắm lấy bàn tay này là đủ, trên đời không người nào có thể xứng ở bên cạnh hắn, chỉ có nàng, có thể cùng hắn song song ở trên đỉnh cao.

Thanh Dao nghe xong lời của hắn, cuối cùng cũng thở dài một hơi, tuyên bố được đến bực này xem như đã là thiên đại ban ân, nàng lại không muốn ở lại, chỉ cầu sau khi xong việc có thể toàn thân trở ra.

Nếu hai người nói ước định rồi, cũng không cần phải dây dưa không ngót nữa, Mộc Thanh Dao dùng một chút lực rút bàn tay của mình ra, an phận ngồi ở một bên như trước.

Mà nam nhân bên cạnh, khẽ nở nụ cười trên ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân, ánh mắt mờ mịt, làm cho người ta thấy không rõ tâm tư của hắn...

Trong lúc này, đã đến Kiền Thanh môn.

Qua nhiều thế hệ chỉ có hoàng hậu mới có thể theo Kiền Thanh môn mà đi vào, Mộ Dung Lưu Tôn lúc này đã quyết định một cái kết cục, nếu Mộc Thanh Dao theo Kiền Thanh môn đi vào, thì cuộc đời này của hắn ngoài nàng sẽ không có bất kỳ nữ nhân nào đi qua cửa này, mà giờ khắc này, trong lòng hắn cảm thấy rất may mắn, tựa hồ cuộc đời này thực sự chỉ có nàng một người khi họ đi qua cánh cửa kia, những người khác so với nàng đều là bùn loãng. (TT: *xúc động* nếu Dao tỷ biết suy nghĩ này của ca chắc sẽ cảm động lắm)

Tuy rằng đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt...

Trước Kiền Thanh môn, nhạc trúc lại vang lên, triền miên du dương, trỗi lên một khúc cuối cùng, ở ngoài long liễn A Cửu công công tiếng nói vang lên: "Cung thỉnh hoàng thượng, hoàng hậu nương nương xuống long liễn."

Bọn thái giám thanh âm phụ họa: "Cung thỉnh hoàng thượng, hoàng hậu nương nương xuống long liễn."

Trước Kiền Thanh môn, đứng thăng các đại quan nhị phẩm trong triều trở lên, bây giờ đã quỳ rạp hai bên, cao giọng mà hoán: "Chúng thần cung thỉnh hoàng thượng, hoàng hậu nương nương xuống long liễn, chúc hoàng thượng, hoàng hậu nương nương trăm năm hảo hợp."

Mộc Thanh Dao nghe tiếng kêu như vậy, da đầu thật có chút tê dại, tuy rằng nàng kiêu ngạo tự phụ, thế nhưng lúc này lại có một chút mỉm cười...

Người nam nhân bên cạnh chậm rãi đứng dậy, bàn tay trắng tréo thon dài vươn tay ra, thanh âm ôn nhuận mát mẻ vang lên: "Hoàng hậu, xuống long liễn, tiếp thu đủ loại quan lại triều bái đi."

"Dạ, hoàng thượng."

Nàng đem tay bỏ vào bàn tay to của hắn, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng nếu đã đi tới bước này, còn có cái gì để thoái thác đâu.

Mộ Dung Lưu Tôn tiểu ý chọt lóe lên trên ngũ quan tuấn mỹ rồi biến mất, ở giữa ánh nắng chói mắt, hắn nắm lấy tay Mộc Thanh Dao chậm rãi ra khỏi long liễn, bước trên thềm đá bạch ngọc.

Một đôi tuyệt xứng làm cho thế gian vạn vật đều thất sắc, tuy rằng hoàng hậu nương nương trùm hỉ khăn, thế nhưng dóc người uyển chuyển, đứng ở bên cạnh thân hình cao to của hoàng đế thì rất là phù hợp, màu vàng cùng màu đỏ, đều là màu sắc gai mắt, thế nhưng lúc này lại phát ra những tia sáng tuyệt đẹp.

Giờ lành đến, Khâm Thiên giám cao giọng mở miệng.

"Lạy hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Trước Kiền Thanh môn, mọi người đồng loạt quỳ đầy đất: "Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế."

Mộc Thanh Dao mặt lạnh, không muôn nói chuyện, bên cạnh Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn nhéo nhéo bàn tay mảnh khảnh của nàng, nhắc nhở nên có lễ nghi, Mộc Thanh Dao nhíu mày, chậm rãi cùng hoàng đế cùng lên tiếng: "Đứng lên đi."

"Dâng tặng lễ vật."

Thanh âm của Khâm Thiên giám vừa rơi xuống, lập tức có hữ thùng Sở Phong Ngọc tiến lên một bước, dâng quà tặng, một pho tượng tống tử Quan Thế Âm bằng ngọc, tinh xảo đặc sắc, ánh sáng ngọc óng ánh, thực sự là khó có được hàng cao cấp tốt như vậy, nhưng Sở Phong Ngọc kia lại mang theo sắc mặt có chút không cam lòng, trong lòng được kêu là hận đến cắn răng, vốn vẫn cho là Ngũ Yên mới có thể là hoàng hậu nương nương, hắn và đủ loại quan lại tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật trân quý như thế, không nghĩ tới người mặc giá y lại là nàng.

Huyền Nguyệt quốc từ trước đã có tập tục tất cả các quan lại phải biểu tặng quà cho hoàng hậu nương nương, lần này đây Sở Phong Ngọc đã sớm cùng tất cả văn võ bá quan chuẩn bị hạ lễ là một pho tượng bạch ngọc tống tử Quan Âm, pho tượng ngọc này mặc dù có tiền, cũng chưa chắc mua được loại ngọc đẹp đẽ quý giá thế.

Tỳ nữ thiếp thân Mạc Sâu của Mộc Thanh Dao tiến lên một bước tiếp nhận hạ lễ, rồi nhanh chóng lùi ra phía sau một bước.

Ánh mặt trời chiếu lên hỉ khăn, Mộc Thanh Dao mơ hồ có thể thấy được Sở đại nhân sắc mặt cực kỳ khó coi, văn võ bá quan đang khom lưng chờ lời nói của nàng, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lùng, căn bản không muôn mở miệng, nhưng Mộ Dung Lưu Tôn ở bên cạnh lại bóp tay nàng một chút, lần này dùng thêm mấy phần khí lực, đau đến nàng nhíu mày, chỉ phải chậm rãi mở miệng.

"Làm phiền mọi người."

"Chúng thần không dám kể công," các vị quan cùng đáp lại, hôm nay tất cả các quan viên đều có mặt chỉ thiếu Mộc Ngân, bởi vì mộc phủ đại hỉ, thùng tống phái ở lại trong phủ để chiêu đãi khách nhân, đây là hoàng thượng đặc biệt chuẩn cho hắn không cần đến Kiền Thanh môn tham gia nghi thức triều

bái của các vị quan viên.

"Tiễn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Đám người lại quỳ xuống, Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, kết thúc sớm một chút mới tốt, nàng mệt mỏi quá a, hỉ khăn phía trên cứ thích đè ép đầu của nàng, nếu không phải một tay bị Mộ Dung Lưu Tôn nắm, tay kia phải cầm cây táo, nàng thật muốn lấy tay xoa xoa cổ, phỏng chừng ngày mai cổ đều cứng luôn, hơn nữa bụng thật đói a, từ sáng sớm đến bây giờ, đã là buổi trưa một khắc, nàng ngay cả một giọt nước còn chưa có uống đâu.

Kết hôn đích thực là muôn chết người a.

"Chúng thần cung tiễn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Đế hậu đi xuống đài cao bạch ngọc, một lần nữa lên long liễn, đi qua Kiền Thanh môn, nhầm hậu cung mà đi...

Phượng Loan cung, là cung điện đứng đầu hậu cung của hoàng hậu nương nương, vàng son lộng lẫy, ngọc lưu ly trên mái ngói chiếu ra hào quang chói loẹt.

Trước cửa cung lúc này tụ tập vô số cung nữ cùng thái giám, vừa nhìn thấy long liễn qua đây, toàn bộ cẩn thận quỳ xuống đất, bốn phía vắng vẻ không một tiếng động, chỉ có thanh âm thanh duyệt của A Cửu công công vang lên: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương xin hạ long liễn."

Mộ Dung Lưu Tôn xuống long liễn, vẫn như cũ nắm tay Mộc Thanh Giao...

Mộc Thanh Dao nhìn chằm chằm cái tay kia, mắt trợn trăng, nguyên rùa Mộ Dung Lưu Tôn đến dời sông lấp biển, nam nhân này căn bản là giả dối mà, thật giỏi đóng kịch, vóc người tuấn tú lại bày thêm điệu bộ như vậy, phỏng chừng ai cũng sẽ tin tưởng hắn, nhất định ngày mai ở trong cung sẽ có lời đồn, đại khái là hoàng thượng rất sủng ái hoàng hậu nương nương .

"Nô tỳ (tiểu nhân) tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Thái giám và cung nữ cùng mở miệng hô lên, lúc này đang quỳ gối ở phía đầu hàng chính là nữ quan tổng quản của Phượng Loan cung.

"Đứng lên đi, " Mộ Dung Lưu Tôn lời nói lãnh chìm u ám vang lên, thái

giám cùng cung nữ càng phát ra dè dặt cẩn thận, chậm rãi lên tiếng trả lời: "Tạ ơn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Đám người đứng lén thối lui qua một bên, bốn gã đại cung nữ tiến lên một bước, thi lễ xong vươn tay tiếp nhận cánh tay của Mộc Thanh Dao, sau đó bước trên thềm đá trước cửa Phượng Loan cung, để tiến hoàng hậu nương nương hồi tắm cung, hiện tại thời gian còn sớm, hoàng thượng phải tới Trung Đức điện đi tham gia yến tiệc chiêu đãi các đại thần, tới giờ mèo mới quay lại Phượng Loan cung.

"Nô tỳ (tiểu nhân) cung tiễn hoàng thượng."

Bên trong tắm cung của Phượng Loan cung, lụa đỏ của không khí vui mừng được treo ở khắp nơi, nền đỏ thật cao được đốt lên tượng trưng cho bách niên hảo hợp, trên giường lớn khắc hoa được trải bộ chăn mền bằng gấm lụa đỏ mang ý nghĩa bách tử (trăm con), cộng thêm gối uyên ương, giữa phòng trên cái bàn tròn bày đầy đồ ăn tinh xảo, còn có cao điểm, ở trung tâm của nó là một bình rượu bằng đồng cổ, bên trong đã chứa đầy rượu được chỉnh tề bày biện, để đợi đến giờ mèo, cho hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương uống chén rượu giao bôi.

Thế nhưng khi Mộc Thanh Dao bị cung nữ đỡ đi vào, ngồi ở trên giường lớn khắc hoa, không được hai phút đồng hồ, nàng liền đem cây táo ném qua một bên, đưa tay kéo hỉ khăn trên đầu xuống.

Bốn gã cung nữ quá sợ hãi, hoảng hốt quỳ xuống đất: "Hoàng hậu nương nương, không được, khăn voan hồng phải đợi hoàng thượng dùng kim can thiêu xuống mới được."

Mộc Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, quanh thân bao phủ một tầng sương lạnh, hôm nay cả một ngày nàng bị người ta điều khiển, chịu đủ rồi, giờ phút này nàng mới không thèm để ý đến người nam nhân kia, nàng thích bộ dạng thế nào thì sẽ để thế ấy, hiện tại nàng chịu không nổi cái kim quan trên đầu nữa, tuy rằng đẹp đẽ quý phái lại vô giá, thế nhưng nó có thể yếu lấy mạng người đó.

"Mạc Sầu, qua đây, đem mũ phượng trên đầu ta lấy xuống."

Mộc Thanh Dao không nhìn đến mấy người cung nữ đang quỳ trên mặt đất, trầm giọng mệnh lệnh Mạc Sầu đang ở bên cạnh, Mạc Sầu mắt thấy chủ tử sắc mặt giận dữ, lập tức biết nàng lúc này tức giận đến cực độ rồi, nên

không dám nói thêm chữ nào, lập tức lĩnh mệnh: "Dạ, tiếu thư."

Bốn gã cung nữ vừa nhìn hoàng hậu nương nương không chỉ ném cây táo, vứt đi hỉ khăn, còn muốn đem mũ phượng tháo xuống, lập tức sắc mặt xanh mét giống như sáp bị chém đầu, liên tục kêu lên.

"Hoàng hậu nương nương, trăm triệu lần không thể, trăm triệu lần không thể a, đây là điểm xấu a."

"Điểm xấu, ta cũng muốn nhìn chuyện không may mắn sắp tới" Mộc Thanh Dao trừng mắt nhìn bốn nữ nhân trên mặt đất, bọn họ mặc cung trang hoa lệ, tuổi tác hơi lớn một chút, nhưng mỗi người đều dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, thân phận của các nàng, so với cung nữ bình thường chắc cao hơn một tầng.

Mạc Sâu đã giúp Mộc Thanh Dao lấy xuống mũ phượng trên đầu, Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy đầu thoáng cái nhẹ nhàng hơn nhiều, cả người rất thoái mái, ngay cả hô hấp cũng đều hơn, lúc nãy thiếu chút nữa mệt đến ngất đi, quay đầu nhìn mũ phượng bên người, nói thật ra, mũ phượng đẹp thì có đẹp, đáng tiếc lại làm cho người chịu không nổi, tất cả hạt châú lớn nhỏ được đính cùng một chỗ, sợ rằng nặng hai mươi cân, thế mà phải đội ở trên đầu, có thể làm cho người ta chịu được sao?

"Các ngươi tất cả đứng lên đi xuống đi."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, phân phó bốn cung nữ trên mặt đất đứng lên đi xuống, hiện tại nàng đổi bụng rồi, muốn ăn cái gì đó, nhưng lại ngại làm sợ mấy tỳ nữ này, những cung nữ này đã nhiều năm ở trong cung, đem lẽ nghi so sánh với vật gì cũng đều quan trọng hơn, mà nàng không có một chút theo quy cũ của nơi này, chỉ e các nàng sẽ há miệng sợ hãi ngăn cản....

"Dạ, hoàng hậu nương nương, " bốn gã cung nữ nghe thanh âm lạnh lùng của hoàng hậu nương nương, không dám nói thêm cái gì, chậm rãi đứng dậy lui xuống, dẫn đầu chính là nữ quan Phượng Loan cung, ngược mắt liếc nhìn Mộc Thanh Dao một cái, trong lúc nàng liếc mắt một cái, Mộc Thanh Dao đã thấy được trong mắt của nàng có ý khinh thường, bị bắt gặp nàng ta có chút kinh ngạc, sau đó rất nhanh cúi đầu xuống.

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận người hay sự việc ở lại Phượng Loan cung mà có ý bất trung, đưa nguy hiểm đến bên cạnh mình.

"Chờ một chút."

"Hoàng hậu nương nương?" Bốn người song song dừng bước, cung kính khom lưng chờ, Mộc Thanh Dao nhấp thăng vào cung nữ dẫn đầu, nhàn nhạt tùy ý mở miệng: "Ngươi tên là gì."

"Bẩm hoàng hậu nương nương, nô tỳ là nữ quan Phượng Loan cung Hoa Mi."

"Tốt, đi xuống đi," Mộc Thanh Dao hỏi xong, phát tay làm cho các nàng bốn người lui xuống, trong tấm cung to lớn chỉ còn mấy người tiểu cung nữ bình thường đứng ở cạnh cửa, Mạc Sầu thấy tiểu thư thần sắc khác thường, tiến lên một bước cung kính hỏi: "Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?"

Mộc Thanh Dao hắc đồng hiện lên cái nhìn giết chóc, bình tĩnh nhìn nến đỏ đang cháy, khoe môi hiện lên nụ cười âm lãnh.

"Chỉ sợ Phượng Loan cung này phải thay đổi da thịt."

Kỳ thực không cần nghĩ cũng biết, ngôi vị hoàng hậu, vốn nên là của Sở gia, hiện tại chính mình lại ngồi trên đó, thân là người Sở gia thái hậu nương nương sao mà cam tâm tình nguyện, nàng ở trong cung đã nhiều năm như vậy có thể nói một tay che trời, lời này cũng không phải nói quá, huống chi một Phượng Loan cung nhỏ, làm sao mà không có người của nàng, nói không chừng trong ngoài hoàng cung, đều là tâm phúc của thái hậu, cho nên mọi việc bọn họ làm đều phải cẩn thận.

"Tiểu thư?"

Mạc Sầu đôi mi thanh tú nhíu lại, ánh mắt có chút lạnh, ngược mắt quét nhìn xung quanh mình, Mai Tâm ở bên cạnh nghe hai người các nàng nói chuyện, có chút run sợ, đây gọi là chuyện gì a, tiểu thư mới vừa gả vào trong thâm cung thôi, liền làm cho người ta có cảm giác bất an, rối loạn.

"Ta đói bụng," Mộc Thanh Dao giọng nói vừa xong, sắc mặt đã ôn hòa, không còn sự cẩn thắt lúc nãy, hình như chuyện mới vừa rồi chỉ là một cái gì đó nhỏ bé chen ngang mà thôi, Mạc Sầu biết tiểu thư chỉ là đem việc này đặt ở trong lòng, loại sự tình này không phải một ngày một buổi mà giải quyết được, phải từ từ thanh lý.

"Nếu đói bụng, liền ăn một chút gì đi," Mạc Sầu đương nhiên mở miệng,

nàng không cho là việc này có bao nhiêu sao kinh hãi thế tục, đói bụng đương nhiên phải ăn cơm a, nhưng Mai Tâm bên cạnh thì mồm to mắt, ngăn cản động tác của Mộc Thanh Dao: "Tiểu thư, không được, phải đợi hoàng thượng qua đây mới có thể ăn."

"Chờ hắn trở về, ta đã chết đói, hơn nữa ngươi cho là hắn sẽ tới sao? Thật là, Mai Tâm, ngươi muốn bỏ đói tiểu thư nhà ngươi sao?"

Mộc Thanh Dao ngược đôi mắt đẹp nhìn Mai Tâm, Mai Tâm ngẩn ra, không biết nên nói cái gì, ánh mắt chăm chú, nhìn thấy quả táo hồng hồng trên giường, lập tức tiến tới nhặt lên, đặt ở trong tay Mộc Thanh Dao: "Nếu không, tiểu thư ăn trái táo đi, chờ một chút, hoàng thượng rất nhanh sẽ tới."

"Ăn trái táo?" Mộc Thanh Dao hung ác trừng nha đầu Mai Tâm, rõ ràng có một bàn thức ăn, tại sao bắt nàng phải ăn táo, thế này làm sao nuốt trôi, hơn nữa một trái táo cũng không đủ no được, nàng từ sáng sớm đến bây giờ chưa ăn cái gì, hiện tại đói bụng đến nỗi có thể ăn cả một con bò, hơn nữa hoàng thượng có đến hay không còn là một vấn đề: "Mai Tâm."

Mai Tâm chu miệng lên cầm lại quả táo, bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi, ăn thì ăn đi."

Mộc Thanh Dao nhìn thấy Mai Tâm thỏa hiệp, nhanh chóng từ trên giường đứng lên, vọt tới bên cạnh bàn ăn. Trong hoàng cung rượu ngon món ngon, so với nơi khác thì cao quý hơn nhiều lăm, món ăn cũng nhiều, còn ngon miệng nữa, có rất nhiều thức ăn nàng căn bản không biết nó kêu tên là gì, nhưng ăn cũng thật ngon a, vừa bỏ vào miệng đã tan ngay, ngọt trù trong cung đình quả nhiên tài nghệ rất giỏi, Mộc Thanh Dao một bên tán thưởng, một bên không quên uống một chút mỹ tửu, rượu này đặc biệt thơm, đúng là rượu ngon thượng đẳng, thơm ngát cả cổ họng, uống xong thật lâu mà vẫn tỏa ra mùi hương.

Mộc Thanh Dao rất nhanh ăn uống no nê, bởi vì có uống chút rượu, nên hai mí mắt bắt đầu dính lại, nàng mệt mỏi quá.

"Mặc Sầu, ta ngủ một chút đây."

Mộc Thanh Dao vươn vai lắc mình rồi bò lên trên giường lớn điêu long hội phượng, thoái mái ngủ thiếp đi, buồn ngủ mông lung nhưng vẫn không quên lấy tay vuốt cái chăn gấm bách tú, vừa sờ vừa cảm thán, trong cung cái gì cũng đều là đồ tốt, ngay cả chăn đắp cũng rất dễ chịu.

Xa xa, cung nữ đứng hầu ở trước cửa, kinh ngạc không ngót, hoàng hậu nương nương như thế nào mà giống như quỷ đói đầu thai, hiện tại ăn no xong còn nghênh ngang ngủ, thực sự là hoàn toàn không đem hoàng thượng để vào mắt, hoàng thượng có thể hay không sẽ trừng phạt nàng?

Có kẻ lo lắng, cũng có kẻ cười trên nỗi đau của người khác...

"Tiểu thư, người tinh tinh, tiểu thư?" Mai Tâm sắc mặt trắng xanh xấu xí đến cực điểm, Mạc Sầu đứng bên cạnh vẫn điềm tĩnh, thần sắc lãnh đạm phân phó cung nữ ở cửa cung.

"Người đến, đem mấy thứ này dọn dẹp xuống đi, bắt đầu trang trí lại một bàn tiệc khác."

"Dạ" lập tức ba bốn cung nữ mặc y phục hoa lệ đi tới, cuối người xuống một chút, động tác nhanh nhẹn mang khay đến đem chén lớn chén nhỏ dọn dẹp xuống, họ lượn qua lượn lại như cá, một lần nữa dọn thêm một bàn đồ ăn khác, mà người ngủ ở trên giường lớn, hoàn toàn chưa phát hiện ra, vẫn đang ngủ say.

Mà những chuyện phát sinh ở Phượng Loan cung, rất nhanh liền có người bẩm báo cho thái hậu nương nương ở Quảng Dương cung.

Quảng Dương cung, thuộc về phạm vi của Tây cung, nằm ở hướng tây bắc, cung điện này nằm độc lập so với những nơi khác, qua nhiều thế hệ là chỗ ở của thái thượng hoàng và thái hậu, bốn phía trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối, hoàn cảnh thanh tĩnh lịch sự tao nhã, thích hợp cho người già tinh dưỡng...

Lúc này, trước cửa cung điện cao lớn uy vũ, đứng thẳng mấy người thái giám mặc trang phục màu xanh lam đậm cùng cung nữ mặc y phục hoa lệ, mọi người cẩn thận từng li từng tí nghe theo lời phân phó để làm nhiệm vụ.

Trong đại điện, hoàng hương lượn lờ, màn hồng rủ xuống, trên phượng trường kỷ đang ngồi một nữ nhân hòa nhã sang trọng bộ dạng thuở tha, chính là triều đại đương thời thái hậu nương nương, chỉ thấy bên người thái hậu nương nương có một nữ tử mặt phấn mài ngài, nữ nhân này không ai khác, chính là cháu ruột của thái hậu, quý phi nương nương Sở Ngũ Yên, một thân y phục màu vàng thêu phượng hoàng mềm mại như sương khói, bên dưới mặc quần lụa mỏng uốn lượn thuở tha, cả người đều mang vẻ nhu mì, thế nhưng lúc này hai tròng mắt của nàng ửng đỏ, đau cúi thấp, làm cho

người ta thấy không rõ ánh mắt của nàng.

Thái hậu nương nương yêu thương vỗ vỗ tay nàng.

"Được rồi, người cũng đừng thương tâm, từ xưa hoàng đế đều vô tình, người nam nhân nào không phải ba vợ bốn nàng hầu, huống chi là hoàng đế, đây là chuyện sớm muộn thôi, người liền chấp nhận đi."

Sở Ngữ Yên ngẩng đầu, sắc mặt một mảnh tái nhợt, khẽ cắn môi dưới, hờn nửa ngày mới nhỏ giọng mở miệng: "Ta cũng không phải không cho hoàng thượng nạp phi, thế nhưng ai sẽ nghĩ tới hoàng hậu lại là Mộc Thanh Dao cái nữ nhân háo sắc kia, hoàng thượng hắn sao có thể đối với ta như thế."

Nói xong nước mắt đã lung tròng, muốn rơi mà không rơi xuống, càng tăng thêm vẻ điềm đạm đáng yêu, lời này của thái hậu nương nương giống như một cây gai đâm vào lòng nàng, năm đó thái hậu nương nương cùng Lý hoàng hậu cùng nhau tiến cung, thế nhưng một người thì từ Kiền Thanh môn tiến vào, còn một người phải đi hướng Tuyên Võ môn, mãi ngộ đúng là khác nhau một trời một vực, chuyện làm nàng ăn năn cả đời, là không cách nào cùng hoàng thượng từ Kiền Thanh môn quang minh chính đại tiến vào hoàng cung.

Thật không nghĩ tới nàng và Ngữ Yên đều vô duyên với ngôi vị hoàng hậu, chẳng lẽ người Sở gia các nàng dễ bị ăn hiếp như vậy sao? Thái hậu nương nương càng nghĩ càng giận, sắc mặt tái xanh, một đôi mắt đen âm trầm quyến rũ.

"Ngữ yên, ngươi yên tâm đi, tất cả đã có cô đây, nữ nhân kia mơ tưởng lần trên đầu ngươi, coi như là hoàng hậu thì thế nào? Chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc hoàng hậu trống rỗng mà thôi"

Sở Ngữ Yên nghe xong lời thái hậu nói, mắt mở to, không biết cô nói thế là dụng ý gì, đang cẩn thận suy đoán, chợt bên ngoài đại điện đi tới một thái giám, cung kính mở miệng: "Thái hậu nương nương, Tân Nguyệt cô nương đã tới."

"Tốt, tuyên nàng vào đi."

"Dạ, thái hậu nương nương, " thái giám lui xuống, Sở Ngữ Yên vẻ mặt khó hiểu, nàng biết Tân Nguyệt cô nương này, nàng là ái nữ của Tây Môn tướng quân, Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta là người khôn khéo, hơn nữa rất được

Tây Môn tướng quân sủng ái, cô lúc này cho nàng ta tiến cung làm gì?

"Mẫu hậu, người cho Tân Nguyệt cô nương tiến cung làm gì?"

Thái hậu nương nương vẻ mặt từ ái đưa tay kéo tay Sở Ngũ Yên, yêu thương cưng chiều mở miệng: "Ngũ Yên, sau này cùng Tân Nguyệt cô nương hảo hảo ở chung, nàng là tú nữ ai gia chọn cho hoàng thượng, ngươi vào cung trước nửa năm, nên chiếu cố nàng nhiều hơn."

"Mẫu hậu, hôm nay là ngày hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đại hôn, ngươi cho Tân Nguyệt tiến cung, nếu hoàng thượng biết thì...?"

Sở Ngũ Yên không hy vọng thái hậu nương nương cùng hoàng thượng nổi lên xung đột, chính bởi vì mình là người của Sở gia, hoàng thượng mới đổi với nàng hờ hững, mặc dù nàng tiến cung đã nửa năm, nhưng hoàng thượng chưa từng cho nàng thị tẩm, điều này đủ để biểu lộ thái độ của hoàng thượng, bây giờ còn đón nữ nhi của Tây Môn tướng quân tiến cung, mẫu hậu rốt cuộc muốn làm gì?

Sở Ngũ Yên cảm giác mình nhìn không thấu tâm tư của cô, nàng tựa hồ như có điều bí mật gì đó cần phải làm, đến tận cùng đó là cái gì?

"Không chỉ Tân Nguyệt, còn có Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Hương cũng tiến cung, hiện tại hai tỷ muội kia bị an trí ở Trữ Tú cung, không có chuyện gì thì ngươi hãy khoan dung với các nàng một chút" thái hậu dịu dàng từ ái nói, giọng nói cũng không cho người ta kháng cự.

"Ngay cả Mộc gia hai tỷ muội đều tiến cung, trong cung thật là náo loạn a."

Sở ngũ yên không có biện pháp nói thêm cái gì nữa, mọi người đều đã vào, còn nói chuyện này để làm gì, hơn nữa cô làm việc này tựa hồ mục đích không đơn giản, tốt nhất đừng làm cho nàng biết cô đang làm gì? Nàng tuyệt đối không phai tượng gỗ mặc cho người ta định đoạt.

Trong đôi mắt đen quyến rũ của Sở Ngũ Yên hiện lên ánh sáng tinh nhuệ ...

Ở cửa đại điện, thái giám đã dẫn một người đi tới, phong thái tinh tế thư thả, mặc một bộ y phục màu đỏ hoa hồng, tay áo thoáng bên ngoài màu trắng lụa mỏng mềm nhẹ như sương khói, tóc mây vấn thấp, lỏng lẻo đùng xuồng, tạo thành một cỗ phong lưu, trên đầu chỉ cài một đóa mẫu đơn xinh đẹp, nàng không có mang thêm trang sức gì, nhưng lại thể hiện được phẩm

chất cao nhã của chủ nhân. (TT : nữ nhân vật phụ đáng ghét nhất xuất hiện rồi >_<

"Tây Môn Tân Nguyệt tham kiến thái hậu nương nương, quý phi nương nương."

"Đứng lên đi, " thái hậu nương nương từ ái phát tay, mâu quang u ám rơi vào trên người Tây Môn Tân Nguyệt, trên thực tế Tây Môn Tân Nguyệt có thể làm phi hay không, cũng không phải do nàng toàn quyền quyết định, thế nhưng nàng ngẫu nhiên phát hiện ra một việc, Tây Môn Tân Nguyệt thích hoàng thượng đương triều, phụ thân của nàng Tây Môn tướng quân, vốn là lão tướng trấn thủ ở biên quan, hiện tại dựa vào thủ hạ mà có một phần binh lực, Tây Môn Tân Nguyệt là hòn ngọc quý trên tay của Tây Môn tướng quân, nếu như Tây Môn Tân Nguyệt tiến cung không thể làm phi, hoặc là bị ủy khuất, như vậy Tây Môn tướng quân trong lòng nhất định sẽ sinh ra oán niệm, đến lúc đó đối Sở gia rất có lợi, nếu như Tây Môn Tân Nguyệt có thể trở thành phi tử, như vậy người mà Tây Môn tướng quân cảm kích vẫn là thái hậu nàng, vì thế vô luận như thế nào tính toán, nàng đều chiếm hết thiên thời.

"Ta ơn thái hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt chậm rãi lên tiếng trả lời, thanh âm của nàng dễ nghe, thật giống như chim sơn ca đang hót rất động lòng người.

"Qua đây làm cho ai gia xem thật kỹ ngươi nào."

"Dạ, thái hậu nương nương" Tây Môn Tân Nguyệt thản nhiên tiêu sái đến bên phượng trường kỷ, đứng hơi nghiêng ở phượng trường kỷ, một đôi mắt xinh đẹp xấu hổ mang vẻ khiếp sợ nhìn thái hậu nương nương, khóc mồi nở nụ cười làm say lòng người.

Thái hậu buông tay Sở Ngũ Yên ra, nắm lấy tay của Tây Môn Tân Nguyệt, cảm thấy mềm mại giống như không có xương, so với Ngũ Yên tay trọn mềm hơn vài phần, nhìn Tây Môn Tân Nguyệt một lần nữa, mặt mày tinh tế, so với loại có khuôn mặt hoa lệ xinh đẹp, càng thêm vẻ phong lưu lịch sự tao nhã, trong cặp mắt đẹp động lòng người còn có phần e thẹn, linh động dị thường, rõ ràng chỉ là một hắc đồng bình thường, so với người khác lại ẩn chứa nhiều thứ thú vị làm cho người ta sững sốt.

Nữ nhân này thực sự là trời sinh vưu vật, không biết có thể hay không đập

vào mắt hoàng thượng, thái hậu thoả mãn nở nụ cười, nếu như nữ nhân này có thể lọt vào mắt hoàng thượng , như vậy nữ nhân Mộc Thanh Dao kia rất nhanh có thể xuất cung rồi, bất quá hoàng thượng dường như sẽ không dễ dàng bị khuôn mặt đẹp mê hoặc, nhưng trên người Tây Môn Tân Nguyệt còn có một loại trí tuệ, nghe nói tân hoàng thích nữ nhân thông minh phải không?

Thái hậu nương nương đôi mắt như có như không dời về phía chất nữ của mình, Ngũ Yên hình như không đủ thông minh, nàng tuy rằng có khuôn mặt đẹp, dịu dàng, lại yêu hoàng thượng sâu nặng, nhưng trên người nàng vừa vặn thiếu thứ hoàng thượng thích, mà khiếm khuyết gì đó nàng lại nhìn thấy ở trên người Tây Môn Tân Nguyệt.

"Ngũ Yên?"

"Mẫu hậu?" Sở Ngũ Yên mắt lạnh lùng đánh giá Tây Môn Tân Nguyệt, tuy là nữ tử nàng không thể không nói, Tây Môn Tân Nguyệt thực sự rất đẹp, vẻ đẹp của nàng giống như một loại gốm sứ tinh xảo, như ngọc khí quý báu, làm cho người ta lần đầu tiên nhìn liền muốn bảo vệ vẻ đẹp đó.

"Tân Nguyệt mặc dù là tú nữ, nhưng Tây Môn gia cùng Sở gia chúng ta là bạn tri kỉ, nàng tựa như muội muội của ngươi, sau này nàng trước tiên sẽ ở tại Vị Ưng cung của ngươi, cho cung nữ đến hầu hạ nàng một chút, sau này nàng được thánh sủng, sẽ có cung điện của chính mình."

"Mẫu hậu?" Sở Ngũ Yên trong lòng có chút buồn bã, Tây Môn Tân Nguyệt là tú nữ, nàng có thể ở Trữ Tú cung, tại sao muốn nàng ta ở Vị Ưng cung của nàng, tuy rằng trên tinh thần có quy định, phi tần ở dưới tú phi có thể phân tán ở tại các cung điện, thế nhưng Tây Môn Tân Nguyệt hiện tại cái gì cũng đều không phải!

Sở Ngũ Yên lời còn chưa nói ra miệng, Tây Môn Tân Nguyệt đã sớm nhu thuận tiến lên một bước quỳ gối ở bên người Sở Ngũ Yên, ôn nhu mở miệng: "Tân Nguyệt tham kiến quý phi tỷ tỷ, sau này xin tỷ tỷ khoan dung nhiều hơn, muội muội ghi khắc phần ân đức này của tỷ tỷ."

Tây Môn Tân Nguyệt từ nhỏ rất được phụ thân sủng ái, tuy rằng bề ngoài tinh tế, nhưng nội tâm lại cứng cỏi, chỉ cần là thứ gì nàng muốn, nhất định sẽ nỗ lực tranh thủ, phụ thân từ nhỏ đem nàng xem nam tử mà dạy bảo, không biết nữ công, nhưng lại tập binh pháp, luyện võ công, hơn nữa từng nữ giả nam trang theo bên cạnh cha xuất chinh đánh giặc, cá tính cao ngạo, nam tử

thế gian đều không lọt vào mắt của nàng, ngẫu nhiên có một măc trang phục nam tử, theo cha tiến cung, nhìn thấy hoàng thượng lúc đó vẫn còn là thái tử, nàng vừa gặp đã thương, đã lập một lời thề nặng, cuộc đời này chỉ nguyễn ở bên cạnh quân vương.

Nàng từng làm cho phụ thân hướng thái hậu nhắc qua việc này, ai ngờ nàng chưa đợi được tin tức tiến cung, thì nhận được tin hoàng đế đại hôn.

Điều này làm cho nàng không cách nào chịu đựng được, khóc suốt ba ngày liền, phụ thân không có biện pháp, cuối cùng đành lấy thân phận tú nữ cho nàng vào cung, nếu không thể làm hoàng hậu, thì làm một phi tử mà hoàng đế yêu cũng được, nhưng đây cũng không phải là mục tiêu của Tây Môn Tân Nguyệt, mục tiêu của nàng là đứng ở bên người nam nhân tuyệt sắc kia, cùng hăn đứng trên đỉnh cao danh vọng.

Hắn chỉ có thể là của ta, Tây Môn Tân Nguyệt cuối đầu xuống, khóc mồi nở nụ cười ra vẻ bất đắc dĩ.

Sở Ngữ Yên thấy Tây Môn Tân Nguyệt dịu dàng lễ độ như vậy, dù không muốn, cũng không thể làm cho cô của nàng nhìn ra, cô nàng tựa hồ muốn lợi dụng thế lực Tây Môn gia, về phần nàng muốn lợi dụng thế lực Tây Môn gia để làm cái gì, Ngữ Yên cũng không được biết.

"Đứng lên đi, nếu muội muội có lòng như vậy, tỷ tỷ có thể nào không khoan dung muội muội đâu?"

Sở Ngữ Yên ôn hòa mở miệng mang theo ngữ khí nhàn nhạt, vươn tay nâng dậy Tây Môn Tân Nguyệt, bên cạnh thái hậu nương nương nhìn hai nữ nhân đồng dạng xuất sắc như nhau, hòa thuận sống chung, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm liền phát tay phân phó: "Ngữ yên, mang Tân Nguyệt đi Vị Ung cung dạo đi, hôm nay ai gia mệt mỏi rồi."

"Dạ, mẫu hậu." Sở Ngữ Yên lĩnh ý chỉ, mang theo Tây Môn Tân Nguyệt cùng một đồng cung nữ thái giám rời khỏi Quảng Dương cung.

Ở Quảng Dương cung thái hậu ngáp một cái, đang chuẩn bị đứng dậy đi nghỉ ngơi một chút thì tổng quản thái giám đi đến, nhỏ giọng nói một câu bên lỗ tai của nàng, chỉ thấy nàng ánh mắt tỏa sáng, vẻ mặt như xem kịch vui.

"Chuyện này có thật không? Ta còn nghĩ nữ nhân kia có cái gì đặc biệt đâu? Nguyên lai chỉ là một dã nha đầu không hiểu lễ giáo, xem ra mộc thừa tướng

dạy dỗ có vấn đề rồi."

"Dạ, thái hậu nương nương, " đoán ý qua lời nói và sắc mặt thái giám lập tức nịnh nọt, gật đầu đồng ý, thái hậu nương nương tâm tình vô cùng tốt đứng dậy: "Được rồi, ai gia mệt mỏi, đi nghỉ ngơi."

"Dạ, nương nương, " lập tức có hai gã cung nữ qua đây một phải một trái đỡ nàng, hướng tâm cung đi nghỉ ngơi.

Sắc trời tối lại, trăng tròn như ngọc lên cao treo ở giữa không trung, hôm nay là mười lăm bảy tháng, ngày đoàn tụ sum vầy, cũng là ngày hoàng đế Huyền Nguyệt quốc đại hôn.

Ở Phượng Loan cung, hoàng hậu nương nương lúc này vốn nén an an phận phận ngồi chờ hoàng thượng lại đang ngủ say, cả người người nằm thành hình chữ đại, ngủ trên đất mù mịt, từ buổi trưa một khắc sau khi ăn xong, vẫn ngủ thẳng đến giờ mèo còn chưa tỉnh lại, ở giữa còn mang theo mấy tiếng ngáy khò khò, làm bọn tiểu cung nữ đứng ở cửa cung cười không ngớt, thân là thiếp thân nha đầu của tiểu thư Mai Tâm thật muôn bóp chết tiểu thư nhà mình, có người đang thời gian tân hôn mà ngủ ngon như vậy, tuyệt không lo lắng hoàng thượng ghét bỏ nàng, tư thế ngủ khó coi đến không cần nói nhiều, tiểu thư bình thường tuy là lạnh lùng, nhưng ngủ tư thế vẫn rất xinh đẹp, nhưng hôm nay đây là cái bộ dáng gì a?

Mai Tâm có một loại suy nghĩ kích động mà không giải quyết được, bất quá bây giờ không phải thời gian nàng gặp trở ngại, nàng nhất định phải cố gắng đem tiểu thư đánh thức, hoàng thượng sẽ nhanh chóng tới đây, nếu như sang đây nhìn thấy tiểu thư có cử chỉ đại nghịch bất đạo như vậy, thật không biết có lập tức bị biếm lanh cung hay không ?

"Tiểu thư, dậy đi, tiểu thư, giờ mèo đã đến, hoàng thượng sẽ nhanh chóng tới đây."

Đáng tiếc người trên giường không chút sút mẻ nào, căn bản không bị Mai Tâm ảnh hưởng, xoay người qua tiếp tục ngủ, buổi trưa lúc nàng ăn cơm, có uống một chút rượu hoa tuyết, rượu này uống một chén là được, uống nhiều quá dễ say, Mộc Thanh Dao căn bản không biết, nên liên tiếp uống ba chén lớn, cho nên mới phải ngủ ngon như vậy.

Mạc Sầu mắt thấy hoàng thượng sắp đến, rất sợ tiểu thư bị trách phạt, vội vàng qua đó cùng Mai Tâm gọi tiểu thư.

"Tiểu thư, dậy đi."

"Tiểu thư," hai nha đầu lớn tiếng kêu làm cho Mộc Thanh Dao không muốn bị làm phiền, rốt cuộc không nhịn được che lỗ tai, mơ mơ màng màng ngồi dậy la hét: "Âm ī muốn chết, Mạc Sầu các ngươi làm gì?"

"Tiểu thư, hoàng thượng sắp đến, tiểu thư vẫn là đem mū phượng đội lại đi."

Mạc Sầu nhỏ giọng khuyên nàng, bất quá biết rõ, nàng cùng tiểu thư ở chung thời gian tuy rằng ngắn, nhưng lòng của nàng hiểu rõ tính tình của tiểu thư, chính là khi quyết định chuyện gì, bất luận kẻ nào nói cũng không nghe, có dùng chín trâu mười bò kéo cũng không thay đổi được.

Quả nhiên, người trên giường hờ lạnh: "Nhiều chuyện, ngươi cho là người nam nhân kia sẽ tới sao? Thật là."

Nói xong lại đi đến giường lớn, thế nhưng lần này không thể như mong muốn, bởi vì từ cửa đại môn truyền đến thanh âm lạnh lùng kêu ngạo: "Vì sao trẫm không sẽ tới đây, nếu như trẫm nhớ không lầm, hình như hôm nay là ngày đại hôn của trẫm"

Bên trong tẩm cung một mảnh lo sợ không yên, ngoại trừ nữ nhân ngồi ở trên giường có chút phân không rõ phương hướng, thì mọi người đều cẩn thận quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên, đều đi xuống đi."

"Dạ, hoàng thượng," trước cửa cung điện cung nữ thở dài một hơi, vội vàng lui ra ngoài, Mạc Sầu cùng Mai Tâm nhìn nhau, có chút không yên lòng, thế nhưng hoàng thượng nói chuyện, đâu còn có nơi cho các nàng kháng nghị, đành phải chậm rãi lui ra ngoài.

Trong tẩm cung lớn, nến đỏ đang cháy, dạ minh châu cũng đem tẩm cung soi sáng như ban ngày.

Trên giường lớn khắc hoa, chăn lụa gấm bách tử bị lật lên, còn có gối uyên ương, bị dẫm đến ngỗn ngang, Mộ Dung Lưu Tôn đi tới, đứng trước giường, một đôi con ngươi sâu không lường được lạnh lẽo, u ám nhìn nữ nhân trên giường, hơi lạnh mỏng nhẹ nhẹ quét qua trong không khí.

"Đây là đại hôn của trẫm sao? Hoàng hậu."

Q.2 - Chương 64: Thái Hậu Thé Tới Hung Hän

Mộc Thanh Dao nghe lời nói âm u như gió lạnh thổi qua, ngược mắt nhìn chầm chằm đôi hắc đồng bên trên, ánh mắt của hắn như màu xanh lạnh lẽo của biển cả, bên trong lan tràn từng đợt sóng dồn dập, làm cho người ta không suy nghĩ được gì liền sa vào ở trong đó, bất quá điều này liên quan gì đến chuyện của nàng, khóc mồi hiện lên tia cười nhạt.

"Dạ, hoàng thượng có cái gì không hài lòng sao?"

Mộc Thanh Dao rõ ràng khiêu khích hoàng thượng, bất quá tối nay Mộ Dung Lưu Tôn tâm tình không tệ, cũng không so đo nàng, khóc mồi vẻ một nụ cười diên đảo chúng sinh, xoay người lại đi qua một bên bàn trà ngồi xuống, mở miệng nhẹ nói: "Qua đây theo trẫm chơi cờ đi."

"Chơi cờ?"

Tình huống này Mộc Thanh Dao đúng là không nghĩ tới, vốn ở trong lòng nàng đã nghĩ xong một vạn chính sách để thực hiện, nếu như nam nhân này muôn sàm sở nàng thì làm sao bây giờ? Đầu tiên là phê hắn rồi chạy, hay là trước chạy sau đó mới quay đầu lại trả thù, nhưng mà không nghĩ tới người ta chỉ là qua đây chơi cờ, cũng không nghĩ chiếm tiện nghi của nàng, cũng không nhắc tới uống chén rượu giao bôi gì, Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, đúng ý nàng mong muốn nhưng đáy lòng lại có chút mùi vị chua chát, ê ẩm.

Hôm nay là ngày đại hôn của nàng a, nam nhân này thực sự là không hiểu phong tình, nàng sắc mặt khó coi hờ lạnh: "không đâu." (TT : sắc tỷ quái lạ, sợ người ta chiếm tiện nghi của mình nghĩ cách chống lại, bây giờ người ta ko làm thì trách cứ...tỷ quái thai à. Thanh Dao mắt băng lạnh đây sát khí, TT co giò bỏ chạy...-_-)

"Sẽ không sao? Như vậy xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta làm chuyện nên làm đi."

Hắn vừa nói xong, người cũng đứng lên, chuẩn bị đi qua đây, dường như trên gương mặt quan ngọc hiếm khi thấy chăm chú, lời từ trong đôi môi đẹp của hắn nói ra, miễn bàn có bao nhiêu sức hấp dẫn, thế nhưng Mộc Thanh

Dao tâm thần chỉ nhộn nhạo một giây, lập tức liền phục hồi tinh thần lại, nghĩa chánh nghiêm túc (lời nói hợp với chính nghĩa)cực tuyệt.

"Muốn cũng đừng nghĩ, ngươi không phải nói không hạn chế tự do của ta sao, chuyện tình ép buộc người, như thế nào mà làm được."

Một tiếng buồn cười truyền tới, hoàng thượng thân thể chỉ chuyển động một tí sau đó vẫn như trước ngồi ở một bên bàn trà, ánh mắt ché ngạo, tựa hồ châm chọc nàng chuyện bé xé ra to, có nguyên nhân nên chột dạ phải không, hắn sẽ không dễ dàng đụng chạm người khác.

"Ngươi yên tâm đi, trẫm có thể cam đoan với ngươi, nếu như ngươi không tình nguyện, trẫm tuyệt đối không sẽ ép buộc ngươi làm việc này, qua đây theo trẫm chơi cờ đi."

Mộc Thanh Dao mắt trợn trắng, còn có đôi phu phụ nào so với bọn hắn càng kỳ quái hơn không?

Đêm đại hôn không uống chén rượu giao bôi, không thân thiết, mà đang ở tẩm cung chơi cờ, chuyện này mà truyền đi ra ngoài, không phải hoài nghi hoàng đế có bệnh, thì chính là hoài nghi hắn thích nam nhân, bất quá hoàng đế sẽ không thật là như thế chứ?

Mộc Thanh Dao xuống giường, trong mắt nhiều sắc thái mập mờ hơn, từ trên xuống dưới liếc nhìn nam nhân đẹp kia, càng xem càng cảm thấy nam nhân này tuấn, thế gian ít có một loại tuấn mỹ như thế, khi thì bá đạo như mãnh sư, khi thì lãnh khốc tựa như tượng đá, khi thì ôn nhuận tựa như quân tử, nhiều diện mạo như vậy, lại phát sinh trên một người tuyệt sắc, mưu lược kinh tâm, sâu không lường được, nàng vẫn là cẩn thận chút cho thỏa đáng, ngàn vạn lần đừng trở thành một con cờ trong tay hắn.

"Hạ cờ xuống đi, chẳng lẽ ta sợ ngươi."

Mộc Thanh Dao hừ lạnh, thân thể như gió lốc vọt tới bên người hoàng thượng, trên người hắn nhợt nhạt mùi Long Tiên Hương bay vào trong lỗ mũi của nàng, dẫn tới tâm nàng cứng lại, bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hai người mở quân cờ, ngồi vào chỗ của mình...

Đêm càng sâu, hai người toàn cục từ giờ hơi đánh đến giờ tí, vẫn chưa phân

ra thắng bại, hai người đều cảm thấy ngoài ý muốn, Mộ Dung Lưu Tôn kỳ nghệ thế gian khó gấp gỡ đối thủ, cho tới nay đều vì tìm không được người chơi cờ với mình mà khổ não, không nghĩ tới mộc tam tiếu thư kỳ nghệ quả nhiên kĩ càng như vậy, có nhiều chiêu kín đáo che đậy, trước có đường, phía sau có kế sách, mỗi một bước đi đều định liệu trước, từng bước trong lòng, làm cho hắn không dám khinh thường, cờ như người, người như cờ, mộc tam tiếu thư trong lòng chứa mưu lược chỉ sợ người bình thường khó có thể sánh bằng, nguyên lai sư phụ đưa tới cho mình chính là kỳ nhân dị sĩ, nếu không có hoàng đệ kiên trì, hắn thiếu chút nữa đã bỏ mất dịp may, lúc này, trong tim của hắn dâng lên lòng tôn trọng đối với nữ nhân này.

Hiện nay trên đời nữ nhân có thể làm cho hắn tôn trọng, chỉ lần này một người, lại không thể tưởng tượng có người thứ hai.

Không chỉ khuôn mặt đẹp, còn có trí tuệ, có đam lược, hiện tại lại tăng thêm mưu lược trong lòng, trên người nữ nhân này không biết còn có bao nhiêu đều chưa lộ ra ngoài, đợi hắn đi khai thác, giờ khắc này hắn bỗng nhiên sinh ra một loại ý nghĩa trong cuộc đời này muốn cùng nàng ở chung mãi mãi...

Mộc Thanh Dao ngược mắt quét nhìn nam nhân đối diện liếc một cái, dưới ánh đèn lay động cháy lan, ngũ quan hắn càng phát ra rõ nét, mặc một kiện áo choàng gấm lụa màu tím, áo bào thả xuống phía dưới lộ ra thắt lưng màu vàng chạm khắc khảm nạm, màu vàng và màu tím là hai màu đối lập khó mặc lên người nhất, nhưng ở trên người của hắn lại rất phù hợp, vô cùng giản dị bao phủ quanh người khí phách hoàng đế tôn quý.

"Làm sao vậy? Đối với dung mạo của trẫm có hài lòng không?"

Trong lời nói là nồng đậm trêu chọc, Mộc Thanh Dao gương mặt nóng lên, không nghĩ tới nhìn hắn lại bị bắt gặp quả tang, vội vàng cúi đầu nhìn bàn cờ, ngay lúc nàng vừa ngẩng người ra, hắn xuất kỳ bất ý ăn hết của nàng hai quân cờ, hiện tại xem ra, nàng nhất định phải thua.

"Hoàng thượng, Thanh Dao thua."

Mộ Dung Lưu Tôn đánh thắng không khỏi hứng thú thêm, khó có được cơ hội gặp phải một người có kỹ nghệ cao minh, mỗi một bước đều đánh được kinh tâm động phách, hơn nữa tối nay lại không thể làm chuyện khác, chỉ có thể chơi cờ để giết thời gian.

"Đánh lại lần nữa đi."

"Hoàng thượng, ta mệt mỏi, " Mộc Thanh Dao hùng hổ nghiêm mặt, nàng là mệt mỏi thật sự, hiện tại đã nhanh nhẹn qua giờ tý, trong khi nàng quá mệt thì người nam nhân này vẻ mặt hứng thú dạt dào, giống như đánh thắng được mình thì rất là vui vẻ vậy, nàng mới không điên cùng hắn.

"Chẳng lẽ ngươi nghĩ trẫm cùng với ngươi làm vận động khác, đây chính là đại hôn vui vẻ của trẫm, " thanh âm nồng đậm uy hiếp, mang theo mê ly ái muội, Mộc Thanh Dao quỳnh lên, nam nhân này nói ra lời lẽ như thế còn mang theo bộ mặt vô lại ác liệt, cái gì gọi là theo hắn làm vận động khác, thật là muốn đánh hắn một đấm.

"Được, đánh một ván nữa, bất quá chỉ thêm ván này, tuyệt đối không có bàn thứ ba nha."

"Tốt" Mộ Dung Lưu Tôn cũng sảng khoái đáp ứng, bàn tay thon dài bắt đầu hạ cò, trở lại trên bàn cờ tiếp tục chém giết lần thứ hai.

Một lần đánh giết, lại từ giờ tý đánh giờ sủu, bởi vì Mộc Thanh Dao quá mệt mỏi, lực chú ý không thể hoàn toàn tập trung, vì thế ván này đánh tương đối mau, cuối cùng, hoàng thượng thắng Mộc Thanh Dao bốn con cờ, đối phương cảm thấy hài lòng nên đứng dậy.

"Đêm nay trẫm thu hoạch không ít a."

Mộ Dung Lưu Tôn thư giãn thân thể, hoạt động gân cốt một chút, Mộc Thanh Dao thì hữu khí vô lực cúi đầu, ngáp một cái, càng khuya ngáp càng nhiều, tháng bảy đã là đầu mùa thu, cảm giác lạnh lẽo thâm ướt quanh thân, chân của nàng có chút lạnh, vội vàng hoạt động một chút, chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

"Hoàng thượng, xin cứ tự nhiên, Thanh Dao muốn ngủ một chút."

Mộc Thanh Dao nói xong liền hướng bên giường đi đến, Huyền đế ở sau lưng nàng, khuôn mặt như có điều suy nghĩ, chậm chạp mở miệng: "Chờ một chút."

Mộc Thanh Dao đứng lại không động đậy, quay đầu lại, mặt lạnh nhìn nam nhân cao cao tại thượng kia, vẻ mặt khó hiểu, hắn còn muốn làm cái gì?

Chỉ thấy hắn cũng không nói thêm cái gì, chậm rãi hướng bên người nàng đi

tới, Mộc Thanh Dao chớp mắt nhìn hắn, nam nhân này muốn làm gì, nếu như hắn muốn ép buộc nàng, cũng đừng trách nàng động thủ đả thương hắn, nàng không có thói quen cùng nam nhân không có cảm tình làm loại chuyện đó, Mộc Thanh Dao đang oán thầm rất nhiều.

Hoàng thượng tuổi trẻ anh tuấn đã đi tới bên cạnh nàng, đưa tay lên cầm lấy trâm cài trên đầu của nàng lấy xuống sau đó xoay người hướng trên giường lớn đi đến.

Ánh sáng kim loại chợt lóe lên, chỉ thấy trâm cài vun lên lướt qua khuỷu tay của hắn, đột nhiên chảy ra một đạo vệt máu, máu chậm rãi nhỏ xuống, thấm vào tấm vải gấm màu trắng trên vòm lớn, chậm rãi loan ra thành dạng một đóa liên hoa, lúc này mới thu lại tay, dùng tay kia đè chặt miệng vết thương.

"Đây là trâm đâm nay bồi thường cho ngươi."

Hắn ta mị cười, cũng không có vẻ mặt bị đau đớn, sau đó buông trâm cài xoay người lại đi ra ngoài, thân ảnh cao to như ngọn hải đăng đầy màu sắc, lại giống như viên minh châu chói mắt, Mộc Thanh Dao thoáng cái cảm thấy người nào đó rất đáng yêu, một hoàng đế lại có thể làm được loại chuyện này, có thể thấy được hắn ở tính toán nàng đồng thời cũng đưa cho nàng sự tôn trọng ngang hàng, như thế rất đáng quý.

Ngoài cửa điện, vang lên thanh âm cung kính của A Cửu: "Hoàng thượng, tại sao không gọi tiểu nhân hầu hạ người a?"

Thanh âm chậm rãi đi xa, Mộc Thanh Dao mệt đến hai mí mắt cứ dính vào nhau, thân thể vừa di chuyển đi tới bên giường, đem cái khăn gấm màu trắng bị lây máu đê vương đê ở một bên, đây là một hoàng đế vì nàng làm, mặc kệ nàng có bao nhiêu không vui, nhưng trong đáy lòng nàng trân trọng hành vi của hắn.

Mệt mỏi quá, vẫn là ngủ một chút đi.

Trăng tròn di chuyển về phía tây, những đám mây tùy ý trôi, đêm đen qua đi, bình minh từ từ ló dạng...

Trời mới vừa tờ mờ sáng, trong Phượng Loan cung sáng sớm bọn hạ nhân công việc liền lu bù cả lên, hôm qua, ban đêm hoàng thượng sủng hạnh hoàng hậu nương nương, từ đó có thể biết địa vị của hoàng hậu nương nương ở hậu cung là không người nào có thể so được, bởi vậy từ trên xuống dưới

trong cung điện, thái giám và bọn cung nữ ân cần niềm nở, cho tới bây giờ, các nàng còn không biết bản tính của nương nương nên không dám lười biếng, chẳng may đụng vào đao thương chắc chắn sẽ chết.

Nữ quan sáng sớm liền qua đây nhặt cái khăn bạch gấm kia, vì vậy Đế hậu thân phận chính thức nhập vào sử sách hậu cung ...

Hoàng thượng sủng hạnh hoàng hậu nương nương, thật là một tin tức lớn, lập tức được truyền khắp toàn bộ hậu cung, thậm chí người ở ngoài cung cũng biết, bởi vì hoàng thượng không gần nữ sắc, trong ngoài cung có rất nhiều người hoài nghi, tân hoàng có phải hay không có cái mao bệnh, hoặc là có ẩn tật gì, mà tin tức này triệt để đánh bại ý nghĩ của kẻ có ý đồ xấu.

Nguyên lai hoàng thượng chỉ là không gặp phải đối tượng thôi.

Trong tẩm cung Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao đang ngủ say, thiếp thân nha đầu của nàng Mai Tâm cùng Mạc Sầu vẫn ở bên giường, hai người hai mặt nhìn nhau, tiểu thư tướng ngủ thật đúng là xấu xí, không biết hoàng thượng có thấy hay không, bất quá hoàng thượng sủng hạnh tiểu thư, còn nói rõ đối với tiểu thư rất hài lòng.

"Hoàng hậu nương nương, dậy đi, đợi một lúc phải tới Quảng Dương cung thỉnh an thái hậu nương nương " từ giờ trở đi, các nàng phải đổi cách gọi, trong cung không thể so nơi khác, nếu như lời nói rơi xuống lỗ tai kẻ có ác ý, chỉ sợ các nàng không gánh vác nổi.

Mộc Thanh Dao mới vừa ngủ không được bao lâu, nghe được bên tai có người gọi, không khỏi bức mình hù: "Ngủ tiếp một chút, không biết người ta hạ cờ lâu như vậy sao?"

"Cờ?" Hai nha đầu hai mặt nhìn nhau, tiểu thư lời này là có ý gì, bất quá không có nghe rõ đầy đủ, chỉ nghe được cờ a cờ, không phải là tiểu thư nằm mơ đang đánh cờ chứ.

Mai Tâm bất đắc dĩ nhìn Mạc Sầu: "Ngươi nói nương nương nếu không thức dậy, thì làm sao bây giờ?"

"Cho nàng ngủ tiếp một chút đi, " Mạc Sầu mặt không chút thay đổi mở miệng, nàng không thể so với Mai Tâm, từ nhỏ ở gia đình lớn bình dân lên, không quá lưu ý quy củ này, vì thế không có cẩn thận như Mai Tâm kia : "Trễ một chút chắc không có chuyện gì? Thái hậu nương nương chẳng lẽ

sớm thế này đã dậy, ngồi chờ nương nương đi thỉnh an nàng sao?"

Mai Tâm suy nghĩ, suy đoán của Mạc Sầu cũng có lý, thái hậu nương nương tuổi đã lớn, không có khả năng sáng sớm liền thức dậy chờ nương nương qua đó thỉnh an, nếu như nương nương đi sớm, nói không chừng còn quấy rầy đến việc nàng nghỉ ngơi đó chứ, ngược lại còn giống như cố tình làm chuyện xấu, bởi vậy hai nha đầu liền an tĩnh lại.

Nhưng họ không biết, lúc này Quảng Dương cung lý.

Thái hậu nương nương sáng sớm đã ngồi trên giường lớn ở tẩm cung, gương mặt khó coi đến cực điểm, lạnh lùng trừng mắt nhìn tên thái giám bên cạnh, thật lâu mới mở miệng hỏi một câu: "Ngươi nói hoàng thượng thực sự sủng hạnh hoàng hậu nương nương?"

"Đúng vậy, thái hậu nương nương, nữ quan đã lấy được máu xử nữ của hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thân phận cũng đã chính thức ghi vào sử sách hậu cung."

Người nói chuyện chính là thiếp thân thái giám Lý công công của thái hậu nương nương, cẩn thận từng li từng tí lời nói, hắn hầu hạ thái hậu nương nương hơn hai mươi năm, đối với bản tính của nàng có thể lý giải được, thái hậu nương nương từ một lục phẩm phi tử bò lên đến ngôi vị hoàng hậu, có thể thấy được tâm cơ có bao nhiêu thâm hậu, bao nhiêu độc ác, đạp lên bao nhiêu thi thể để bước lên địa vị cao hiện tại.

Hắn tuy rằng hầu hạ thái hậu nương nương hơn hai mươi năm, thế nhưng vẫn đang không dám khinh thường, bởi vì thái hậu nương nương không phải là một người nhớ tình xưa nghĩa cũ, nếu như nhớ thì Lý hoàng hậu sẽ không phải chết.

"Ghê tởm, chẳng lẽ hắn thực sự thích nữ nhân kia sao?"

Đôi mắt Thái hậu nương nương nheo lại nguy hiểm, như vậy, nữ nhân kia càng không giữ lại được, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng ta...

Bên trong tẩm cung, vắng vẻ không tiếng động, Lý công công quỳ gối ở trước giường một cử động nhỏ cũng không dám, chờ thái hậu nương nương lên tiếng, bỗng nhiên theo ngoài cửa điện đi vào một gã cung nữ, cung kính bẩm báo.

"Bẩm thái hậu nương nương, quý phi nương nương cùng Tân Nguyệt cô nương đã tới."

"Truyền các nàng vào đi."

Thái hậu phát phất tay, thân thể vẫn không có cử động, ngồi ở trên giường như lúc nãy, đợi cho cung nữ đi ra ngoài, nhìn lướt qua Lý công công: "Tiểu Lý tử, đứng lên đi."

"Tạ nương nương."

Lý công công đứng dậy vừa mới lui qua một bên, thì ngoài cửa điện đã vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, hai đạo thân ảnh xinh đẹp tuyệt trần đích lướt nhẹ đi tới, phía trước chính là quý phi nương nương, trên khuôn mặt diễm lệ có chút tiêu tụy, vành mắt hồng hồng, xem ra sáng sớm đã khóc, tin tức hoàng thượng sủng hạnh hoàng hậu nương nương nhất định đã truyền tới Vị Ưng cung, chuyện này đối với quý phi nương nương mà nói, là một đả kích không nhỏ, bởi vì quý phi nương nương tiến cung nửa năm, nhưng hoàng thượng cũng không có bước vào quá Vị Ưng cung một bước, không nghĩ tới hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương vừa đại hôn, hắn liền sủng hạnh hoàng hậu nương nương, theo như điều này thì hoàng thượng thực sự thích cái háo sắc nữ nhân kia.

Nghĩ đến đây một, Sở Ngũ Yên càng thương tâm, nàng có cái gì kém so với nữ nhân kia, tài tình đều toàn vẹn, tướng mạo thì hạng nhất, ở Lâm An thành nổi danh nữ nhân tài ba, thế nhưng hoàng thượng không chọn nàng, mà đi chọn một háo sắc nữ, vốn có cho là hắn lấy nàng vì để đón phó Sở gia, hiện tại xem ra, hắn thật lòng thích nữ nhân kia, bằng không, sẽ không có khả năng sủng hạnh nàng ta.

Vẫn đứng ở phía sau Sở Ngũ Yên, Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt cũng không khác chút nào, sáng sớm nghe sự kiện như thế, dù nàng sớm chuẩn bị tâm lý, cũng biết hoàng thượng sủng hạnh một nữ nhân là chuyện bình thường, nhưng nghĩ và nghe được là hai việc khác nhau, lúc này nàng có một loại kích động muốn làm thịt nữ nhân kia, nhưng mà bây giờ nàng địa vị gì cũng không có, vì thế chỉ có thể đem hận ý kia đặt ở trong lòng, sớm muộn gì có một ngày nàng sẽ báo trả lại.

"Thiép thân (Tân Nguyệt) tham kiến thái hậu nương nương."

Hai nữ nhân đồng thời thỉnh an thái hậu nương nương.

Thái hậu mâu quang khôn khéo đảo qua, liền nhìn thấy hai nữ nhân quỳ phía dưới sắc mặt đều khó coi, vốn chỉ có một mình nàng tức giận, nhưng lúc này nhìn thấy những người khác cũng giận dữ, thái hậu nương nương dĩ nhiên không còn tức giận như vậy nữa, sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều, vẫy vẫy tay ý bảo Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt ngồi vào bên người nàng đi.

"Ngữ Yên đây là thế nào, vành mắt sao lại hồng hồng, " thái hậu nương nương vẻ mặt từ ái hỏi, Sở Ngữ Yên nghe được lời của nàng, trong lòng đau xót, thiếu chút nữa lại khóc lên, bất quá phải khống chế lại, làm cho mẫu hậu bắt gặp nàng khóc, chẳng phải là nói nàng lòng dạ hẹp hòi sao, vẫn là cố chịu đựng đi, sau này hoàng thượng còn có rất nhiều nữ nhân, nàng chỉ có thể như vậy mà an ủi chính mình.

"Mẫu hậu, nô tỳ không có việc gì."

"Ngươi a, " thái hậu nương nương nhẹ vỗ về mái tóc đen huyền của Ngữ Yên, ân cần khuyên bảo dạy dỗ nàng: "Ngươi quá yêu hoàng thượng, nhớ kỹ, hoàng thất là không có tình yêu, hậu cung sẽ có rất nhiều nữ nhân, ngươi yêu quá sâu sẽ bị thương quá nặng."

"Mẫu hậu!" Sở Ngữ Yên lòng thật đau đớn, nàng đúng là quá yêu hoàng thượng, cho nên mặc kệ hắn làm cái gì, nàng vẫn cam tâm tình nguyện chờ ở tại chỗ này, dù cho hắn nửa năm không bước vào Vị Ưng cung một bước, nàng vẫn nghĩ đến những điều tốt lành, một ngày nào đó hắn sẽ phát hiện vẻ đẹp của nàng sẽ biết nàng tốt, nhìn thấy nàng vẫn ở tại chỗ này chờ hắn, chẳng lẽ trong thâm cung thật sự không có tình yêu sao?

"Tỷ tỷ, ngươi đừng khổ sở, kỳ thực hoàng thượng tuấn mỹ mạnh mẽ như vậy, là rồng trong loài người, cho dù có mấy nữ nhân cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần hoàng thượng có thể làm được mưa móc đồng đều là tốt rồi." (TT: ngươi xem Tôn ca là heo giống àh >_

Tây Môn Tân Nguyệt ôn nhu mở miệng, ánh mắt của nàng rất quyến rũ, mang theo một chút giáo hoạt, khéo môi xả ra bộ dáng tươi cười động lòng người.

Thái hậu nghe xong Tây Môn Tân Nguyệt nói, rất hài lòng, gật đầu kéo tay nàng qua nói: "Ngữ Yên, ngươi chính là suy nghĩ quá nhiều, ngươi xem Tân Nguyệt làm rất tốt, chỉ cần hoàng thượng mưa móc đồng đều, có mấy có bao nhiêu nữ nhân đều không có gì đáng ngại, ngươi đừng nghĩ đến tình hay yêu,

ở đây không giống với ngoài cung, muốn cái trò chơi xa xỉ đó lúc trước không nên tiến cung."

Thái hậu cuối cùng cũng nói xong lời, rất có ý nghĩ mong muốn nàng ta được tốt hơn, nàng vẫn đối với Ngũ Yên kỳ vọng rất cao, đứa cháu này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, hơn nữa bề ngoài xinh đẹp, từ nhỏ nàng liền phân phó đệ đệ hảo hảo bồi dưỡng nàng ta, bởi vậy ở Lâm An thành nổi tiếng nữ nhân tài ba, thế nhưng ai ngờ sau đó Ngũ Yên lại tiến cung, ở trong đầu căn bản không nghĩ ra được điều máu chót, mặc kệ nàng công khai ám chỉ, làm cho nàng ta động não một chút, để được hoàng thượng sủng hạnh, đáng tiếc nha đầu kia cứ ngây ngốc ở tại chỗ chờ, hi vọng hoàng thượng có thể phát hiện điểm tốt của mình.

Chuyện này thực sự là quá ngây thơ rồi, hiện tại rõ cuộc phải chịu thiệt thòi.

"Mẫu hậu, nhi thần hiểu, " Sở Ngũ Yên khóc mắt rơi xuống một giọt nước mắt, trong lòng đau quá, vì mình đã mất đi phần chân thành tha thiết yêu thương, có thể cô nói không có sai, trong hoàng cung căn bản không có tình yêu, hơn nữa người nam nhân kia chưa bao giờ yêu nàng, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn, trước đây nàng mong muốn hóa giải ân oán giữa hắn và Sở gia, hiện tại xem ra đều là phí công.

"Hiểu rõ là tốt rồi, sau này còn có cơ hội, chỉ cần ngươi nghe lời mẫu hậu nói, nhất định ta sẽ làm cho hoàng thượng sủng hạnh các ngươi."

Trong toan tính của Thái hậu nương nương, một câu có hai ý nghĩa, nhân tiện quét mắt liếc nhìn Tây Môn Tân Nguyệt một cái, Tây Môn Tân Nguyệt gương mặt lập tức ứng đón đứng lên, vội vàng nhu thuận mở miệng: "Tân Nguyệt tạ ơn thái hậu nương nương."

"Ngoan, " thái hậu nương nương thoả mãn gật đầu, đột nhiên không tập trung nhìn ngoài cửa điện liếc mắt một cái, Tây Môn Tân Nguyệt lập tức chú ý tới, giống như vô ý mở miệng: "Hoàng hậu nương nương nên đến thỉnh an thái hậu nương nương, như thế nào bây giờ còn tới đây chứ?"

Thái hậu vừa nghe lời của nàng, sắc mặt có chút lạnh, đồng thời đưa mắt liếc Tây Môn Tân Nguyệt một cái, nha đầu kia là vô tri hay quá cố tình, nếu dám ở trước mặt không coi nàng vào đâu mà đùa giỡn tâm kế, đừng trách nàng không khách khí.

"Hôm qua một ngày đại khái chắc đã mệt mỏi, còn là tiểu hài tử cứ để cho

nàng ngủ nhiều một chút đi."

Thái hậu thoạt nhìn rất rộng lượng, nghe không ra trong lời nói của nàng có bất kỳ ý tứ bất mãn nào, Tây Môn Tân Nguyệt không khỏi có chút thất vọng, nhưng đã kịp thông minh không nói cái gì nữa, nói nhiều sẽ bị hờ a, trong cung cấm một lời sẽ là nguyên nhân gây thêm lầm việc, làm chuyện gì vẫn là cẩn thận sẽ tốt hơn.

Với lại lời nói mới vừa rồi của thái hậu nương nương, làm cho trong lòng hai nữ nhân này cũng không được tự nhiên, không nói được thêm lời nào, trong tâm cung an tĩnh lại.

Lúc này có cung nữ từ bên ngoài đi tới bẩm báo: "Thái hậu nương nương, trữ tú cung hai tú nữ bái kiến thái hậu."

"Trữ tú cung?" Thái hậu cùng Sở Ngũ Yên còn có Tây Môn Tân Nguyệt đồng thời kêu khẽ một tiếng, các nàng thật sự đã đem hai nữ nhân kia quên, các nàng nếu không qua đây, hoàn toàn sẽ không có ai chú ý tới họ, thái hậu nương nương vừa nghĩ tới hai nữ nhân không biết nặng nhẹ kia, đáy mắt tinh quang hiện lên, mím môi nở nụ cười.

"Làm cho các nàng vào đi."

"Mẫu hậu (thái hậu)," hai nữ nhân song song kêu lên, hai người các nàng còn không có được hoàng thượng sủng hạnh đâu? Chẳng lẽ thái hậu còn muốn lưu lại hai kẻ kia sao?

"Được rồi, đều im lặng chút đi," thái hậu sắc mặt trầm xuống, Sở Ngũ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt liền không dám nói thêm cái gì, hai người hầu hạ ở hai bên, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa điện.

Thái giám rất nhanh đem tú nữ Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lĩnh đi vào.

Hôm nay Mộc Thanh Châu mặc trang phục lộng lẫy, quần áo cầm lụa màu lam nhạt phía dưới là váy dài màu hồng, thắt lưng vải tơ có nạm ngọc năm màu, tóc mây vén cao, cài một cây bích ngọc trâm rất khéo, tua cờ rủ xuống, theo bước của nàng mà lay động sáng chói, đặc biệt chói mắt người khác, Mộc Thanh Châu là một mỹ nhân cao gầy, bất quá tâm ý chỉ sợ không cao như thế, biết rõ muội muội mình tiến cung làm hoàng hậu, còn cố ý muốn vào cung, đơn giản chỉ là hạng người tham mưu huy vinh, người như thế rất dễ

dàng nắm trong tay.

Phía sau nàng là Mộc Thanh Hương, chìm hơn nhiều lăm, mặc một bộ quần dài xanh lục, váy thêu kim tuyến mấy đóa hoa sinh trưởng trong nước, rất khác biệt lại tươi mát, tuy rằng không hết sức xuất sắc, cũng mài thanh măt đẹp, bất quá cử chỉ nội liễm rất nhiều, nữ tử này đảo có ba phần thông minh, thế nhưng vẫn chạy không thoát sự mê hoặc của hoàng thất ...

"Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Hương tham kiến thái hậu nương nương, quý phi nương nương."

"Đứng lên đi, " thái hậu vẻ mặt hiền lành thông cảm, cười đến hòa ái dễ gần, làm cho người ta không tự chủ được muốn dựa vào bên người của nàng, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương một đêm lo lắng ngủ không ngon, chỉ sợ thái hậu nương nương không dễ chung bụng, nhưng bây giờ xem ra, thái hậu nương nương cũng giống như một vị trưởng bối trong một gia đình lớn, đâu giống như phụ thân nhắc nhở là vô cùng hung ác như vậy, đây nhất định là phụ thân không muốn cho các nàng ở lại trong cung, mà cố ý nghĩ ra kế đe dọa, bất quá các nàng sẽ không rút lui.

"Đến a, đêm cái ghế đến cho hai vị cô nương."

"Dạ, thái hậu nương nương, " lập tức có mấy người tiểu cung nữ đem cái ghế đến bố trí ổn thỏa, cái ghế kia thoạt nhìn thoải mái cực kỳ, mặt trên hổ trô thêm cái đệm gấm mềm mại xa hoa, làm cho người ta không chế được muôn ngồi.

"Đều ngồi xuống đi." Thái hậu nương nương lôi kéo Ngũ Yên ngồi vào bên cạnh mình, còn những người kia đều đã ngồi yên trên ghế, trong lúc này ở tầm cung lớn, hồng đào cùng liễu lục, theo từng cơn gió mang hương thơm thoảng vào, thái hậu tựa hồ rất hài lòng, nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia, khéo môi lộ ra bộ dáng tươi cười vui sướng.

"Mỗi người đều là xinh đẹp hơn người, nếu toàn bộ đều an trí ở trong cung, thì giống như người một nhà, trong hậu cung này, nên có thật nhiều nữ nhân vì hoàng gia khai chi tán diệp, bằng không hoàng thất sao có thể thịnh vượng đâu? Các ngươi nói có đúng hay không?"

Lời của nàng nhắm trúng tâm sự của mấy người nữ tử làm họ e thẹn đưa tay che mặt, không dám ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu nương nương, vội vàng gục đầu xuống xoay xoay khăn thêu trong tay của mình.

Mà những kẻ này không biết nhìn xa trông rộng, chỉ có Sở Ngữ Yên là thấy rõ, mâu quang của thái hậu đen kịt, rõ ràng là không có ý tốt, xem ra cô nàng muốn dùng hai tý muội Mộc gia để đối phó hoàng hậu nương nương, Sở Ngữ Yên thấy thế nhưng cũng không nhúc nhích, bỗng nhiên nở nụ cười, tuy rằng mỉm cười nhưng mang theo nhiều cay đắng, nhưng đuôi mắt vẫn không kéo dài đến khốc môi...

"Thái hậu nương nương có lòng."

Mộc Thanh Châu miệng cười đến không khép lại, Mộc Thanh Hương cùng Tây Môn Tân Nguyệt thì biết kìm nén hơn, thái hậu nương nương mặc dù lời êm tai, nhưng tựa hồ còn có điều giữ lại, quả nhiên, các nàng vừa mới nghĩ xong thì thái hậu nương nương vẻ mặt nhợt nhạt không đành lòng, chậm rãi mở miệng.

"Tuy rằng ai gia có lòng giúp các ngươi, thế nhưng hậu cung đúng đầu là hoàng hậu nương nương, ngày hôm qua thì hoàng thượng cùng hoàng hậu đại hôn, ai gia đã tự mình chủ trương đem người các đón vào cung, chỉ sợ hoàng hậu nương nương đối với ai gia có chút ý kiến, vì thế trong khoảng thời gian ngắn cũng không nên mở miệng nói đến chuyện này, nếu các ngươi không có chuyện gì làm, nên đi đến Phượng Loan cung nhiều một chút, chỉ cần hoàng hậu nương nương mở miệng, ai gia nhất định sẽ ở trước mặt hoàng thượng giúp đỡ các ngươi hết lòng, đến lúc đó sẽ được thuận lợi làm chủ nhân hậu cung."

Ba nữ nhân nghe xong lời của thái hậu nương nương, không khỏi có chút thất vọng, ngày hôm qua, thái hậu phái người đem các nàng đón vào cung, bây giờ thì lại nói phải chờ ý chỉ của hoàng hậu nương nương, chẳng lẽ thái hậu nương nương mặc kệ chuyện này ? Lấy cớ trong hậu cung hoàng hậu là lớn nhất...

Bên trong tẩm cung vắng vẻ không một tiếng động, ánh bình minh theo cửa sổ chiếu vào, vài người không hẹn mà cùng nghĩ đến một việc, mặt trời đã lên cao ba sào mà hoàng hậu nương nương còn chưa tới thỉnh an thái hậu nương nương sao? Chẳng lẽ hoàng hậu không đem thái hậu để vào mắt, tuy có do dự, nhưng không dám lên tiếng, ngay cả Mộc Thanh Châu cũng thông minh giả bộ như không biết, lúc sinh tử này nàng cũng không ngốc.

Thái hậu nương nương trong lòng buồn bức càng nhiều, nhưng vẫn giả đò như không có việc gì, lại nói tiếp.

"Mộc gia hai vị thiên kim thật ra là vững chắc nhất, nghĩ đến hoàng hậu nương nương là thân muội muội của hai người, chỉ cần các ngươi đi cầu hoàng hậu nương nương, nghĩ kỹ nàng nhất định sẽ đồng ý."

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ thực sự muốn các nàng đi cầu Thanh Dao, hơn nữa cảm giác hình như sự tình có điểm phức tạp, trong lòng bao phủ nghi vấn, thế nhưng đều đã tiến cung, chỉ có thể đi một bước tính một bước...

"Dạ, thái hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt nghe xong thái hậu nương nương nói, sắc mặt cũng không khác hờn chút nào, thái hậu nương nương nói như vậy là có ý gì, Mộc gia hai vị tỷ muội có thể vào cung, chẳng lẽ nàng chỉ có thể trở thành bia đỡ đạn, như vậy sao được? Một đôi mắt quyến rũ chết người đang hiện lên lanh áy, thái hậu nương nương làm sao mà không biết tâm ý của nàng, nên vội vàng trấn an Tân Nguyệt.

"Chỉ cần hoàng hậu mở miệng, như vậy ai gia cũng để hoàng thượng thu cả Tân Nguyệt, hậu cung này to lớn như thế, thêm một người cũng không phải là nhiều, đến lúc đó chỉ cần các ngươi có bản lĩnh, ai là người được hoàng thượng sủng ái, đều phải xem may mắn của các ngươi, lúc trước ai gia cũng là như thế mà đi tới."

Thái hậu cảm khái, nhớ tới chuyện xưa, khi giật mình tỉnh giấc bao nhiêu chuyện đã qua tựa như mộng, hậu cung này căn bản là nơi ăn tươi nuốt sống người ta, nếu như không muốn bị người ăn, chỉ có cách ăn người.

"Thái hậu nương nương có lòng," Tây Môn Tân Nguyệt cuối cùng cũng thở dài một hơi, chỉ cần nàng có thể làm phi như ý nguyện, kế tiếp, nàng sẽ dùng tất cả thủ đoạn, đem những nữ nhân này từng bước từng bước diệt trừ, nửa bên tóc buông xuống che giấu ánh sáng ác độc vừa lóe lên trong đáy mắt.

Thái hậu mắt thấy trời đã lên cao, nữ nhân kia còn chưa thỉnh an nàng, rõ ràng là không đem mẫu hậu này để vào mắt, dù thế nào, nàng cũng là người dường duc hoàng thượng lớn lên, nàng cũng dám đại nghịch bất đạo như vậy, thái hậu sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng rốt cuộc cũng kiềm chế không được, quay đầu nhìn về phía Sở Ngữ Yên bên cạnh.

"Yên nhi, đi vấn an hoàng hậu nương nương, ngươi tuy rằng tới trước nǚ

năm, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là chủ tử hậu cung, sau này không thể rỗi loạn quy củ."

"Dạ, mẫu hậu," Sở Ngữ Yên dịu dàng mở miệng, thản nhiên tiêu sái xuống phượng trường kỷ, cáo an rời đi, mắt thấy quý phi nương nương đã đi, mấy người các nàng ngoài ở chỗ này cũng cảm thấy khó coi, hơn nữa thái hậu nương nương sắc mặt khó chịu như vậy, không chừng lấy các nàng ra trút giận, ba nữ nhân thức thời đứng lên: "Tiểu nữ xin được cáo lui trước."

"Ừ, đều đi xuống đi."

Thái hậu nương nương phát tay, đợi ba nữ nhân kia rời khỏi, ánh mắt đột nhiên u ám tàn nhẫn, hướng ngoài cửa tắm cung gọi lớn: "Tiểu Lý tử, tiểu lý tử."

Lý công công vừa nghe, vội vàng từ bên ngoài lắc mình vội vã chạy đến, cung kính mở miệng: "Thái hậu nương nương?"

"Lập tức phái một người đi qua đó xem, nữ nhân kia đang làm cái gì, đồ ghê tởm, mới vào hậu cung, dám không đem ai gia để vào mắt," thái hậu nương nương nói, phẫn nộ vung tay lên, đem một thanh ngọc như ý đặt trên mặt bàn màu son, ném xuyên mặt đất, một thanh âm lopolitan vang lên, làm nó gãy nát thành ba đoạn, tiểu lý tử trong lòng run lên, sắc mặt trắng xám, chân giống như nhũn ra, vội vàng lên tiếng trả lời linh mệnh: "Nương nương đừng để tức giận ảnh hưởng thân thể, tiểu nhân sẽ phái người qua đó tìm hiểu! Nương nương chỉ chờ chốc lát."

"Đi xuống đi."

Thái hậu nương nương thở ra một ngụm lớn, phát tay ý bảo Lý công công đi xuống, lại phân phó cung nữ đứng trước cửa tắm cung hầu hạ nàng đứng lên...

Ở Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao sớm đã tỉnh ngủ, một phen rửa mặt chải đầu, yên tâm thoái mái dùng đồ ăn sáng, nàng đã đem chuyện an thái hậu nương nương quên mất, mà thân là tỳ nữ của nàng Mai Tâm cùng Mạc Sầu vẻ mặt nóng ruột, nhưng nương nương cứ chậm rãi ăn, căn bản không có nóng lòng, mỗi khi bắt đầu một món đồ ăn, trước tiên là xem xét, sau đó thưởng thức, cuối cùng mới bình luận, bây giờ cho đến khi ăn xong đồ ăn sáng chắc cũng một canh giờ, còn chưa tính thời gian bình phẩm nữa.

"Nương nương?"

Mai Tâm kêu một chút thử thăm dò, Mộc Thanh Dao hoàn toàn không có đê ý, mâu quang lại dời về phía món điểm tâm tiếp theo có hình dạng cánh hoa, sau đó ngẩng đầu lên hỏi cung nữ bên cạnh đang gấp thức ăn : "Đây là cái gì?"

"Bẩm nương nương, đây là một loại mật lê tên Phượng Dương, là món chiêu bài của cung đình, nghe nói là được tẩm ướp qua một trăm hương vị trong lúc làm, vì thế nó rất ngon miệng."

Cung nữ tận tình giải thích, Mộc Thanh Dao hai tròng mắt phát sáng, vội vàng lấy đôi đũa ném thử, vào miệng liền biếng đổi, có vị ngọt của mật ong, còn có hương thơm của lê, ngoài còn hỗn loạn một số mùi vị của hoa quả khác, thật đúng là ăn quá ngon.

"Ừ, quả nhiên không tệ."

Mộc Thanh Dao thoả mãn gật đầu, trong hoàng cung này, đứng đầu nhất phải nói chính là ngự trù cung đình, họ làm đồ ăn đặc biệt ngon miệng, ở nơi khác ăn không được như vậy, nên thura dịp nàng hiện tại chưa rời đi, trước thưởng thức một cái rồi hãy nói.

"Tiểu thư?"

Mai Tâm lại gọi một lần, lúc này Mộc Thanh Dao cuối cùng cũng chú ý tới nàng, nhìn nàng vẻ mặt không vui, kỳ quái nhường mài một chút: "Mai Tâm, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao để đũa xuống, nàng đã ăn uống no đủ, vỗ vỗ bụng, ợ một tiếng cực kỳ bất nhã, phát tay phân phó cung nữ đem đồ ăn dọn dẹp xuống: "Dọn xuống đi."

"Tuân lệnh, nương nương."

Bốn gã cung nữ bình tĩnh lên tiếng trả lời, tay chân lanh lẹ thu thập mọi thứ, rồi mau chóng lui xuống, rất nhanh trong điện an tĩnh lại.

"Nương nương, ngươi nhìn một chút bây giờ là lúc nào, sắc trời đều không còn sớm."

Mai Tâm nhắc nhớ nương nương, xem ra hôm qua hoàng thượng hành hạ nương nương đủ thảm, nàng ngay cả thời gian đều quên, Mộc Thanh Dao nghe xong Mai Tâm nói, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, gật đầu đồng ý: "Ừ, sắc trời xác thực không còn sớm, ai bảo hoàng thượng hôm qua giằng co trễ như vậy."

Mộc Thanh Dao nói xong, nghe được bên người có tiếng cười, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai nha đầu, thấy các nàng sắc mặt ửng đỏ, tựa hồ hiểu sai ý, vội vàng sửa chữa: "Không phải như các ngươi suy nghĩ đâu!"

Nói xong lại cảm thấy buồn cười, nàng không có cách nào nói cho hai nha đầu này biết, nàng cùng hoàng thượng hôm qua một ván cờ, chỉ sợ bọn hắn cũng sẽ không tin tưởng, tốt nhất không nói, Mộc Thanh Dao vội vàng chuyển đổi trọng tâm câu chuyện: "Mai Tâm, ngươi có chuyện muốn nói có phải hay không."

Mai Tâm lập tức mắt trợn trắng, thiếu chút nữa té xỉu, xem ra người ta thật sự đã quên, vô luận nàng làm sao kéo tay khiêu chân nhắc nhở nàng, nàng vẫn ngây người không hiểu a.

"Nương nương, người nên đi thỉnh an thái hậu nương nương."

"A, thỉnh an?" Mộc Thanh Dao hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần lại, xoay mình đứng lên, nghĩ đến một chuyện khác, phượng tỳ hiện tại đang ở trong tay thái hậu nương nương? Đây là hôm qua lúc chơi cờ hoàng thượng có nói, nàng nên qua đó thu hồi lại, hiện tại nàng tuy đứng đầu lục cung, nhưng bất kể trong cung hay ngoài cung sẽ có nhiều nô tài không nhất định nghe lời nàng, nàng có phượng tỳ sẽ dễ làm việc hơn, nói chung chỉ cần một ngày làm hoàng hậu, nàng không cho phép có người ở trước mặt nàng làm xăng làm bậy không coi vào đâu.

"Tốt, qua đó đi."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu thở dài một hơi, má ơi, Mai Tâm mệt mỏi một thân đổ mồ hôi, nương nương có đôi khi thông minh tuyệt đỉnh, có đôi khi lại có điểm mơ hồ, không quá chú ý tình tiết cùng quy củ, xem ra sau này nàng đốk thút nương nương, để phòng ngừa nàng vì những điều đó mà chịu thiệt thòi.

"Ừ" ba người đứng lên đang chuẩn bị ly khai thiên điện đi về phía Quảng Dương cung của thái hậu nương nương, bỗng lúc này, có cung nữ tiến đến bẩm báo.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương qua đây thỉnh an."

"Quý phi nương nương? Sở Ngữ Yên," Mộc Thanh Dao nhíu thành đường thẳng, sắc mặt có chút lạnh lẽo, quanh thân lồng tầng sương mỏng, tiểu cung nữ bẩm báo kia thoảng cái bị hù không dám nói lời nào, lúc trước nhìn nương nương rất hòa khí, không nghĩ tới lại băng hàn như vậy, hùng hực hơi lạnh kia còn hơn cả hoàng thượng.

"Đúng vậy, hoàng hậu nương nương, gặp hay không gặp?"

Cung nữ cẩn thận đáp lời, cúi đầu chờ lệnh của nương nương.

"Gặp, đưa nàng đi chính điện đi," nếu qua đây thỉnh an, có thể nào không gặp, nàng vẫn muốn nhìn trong hồ lô của Sở Ngữ Yên rốt cuộc bán cái thuốc gì, dựa theo đạo lý, nàng ta nên hận nàng mới đúng, vốn ngôi vị hoàng hậu hắn là của nàng ta, hoặc là nói Sở Ngữ Yên cùng thái hậu kia nghĩ như thế, nhưng hiện tại lại bị nàng ngồi trên vị trí hoàng hậu, có thể nào mà không hận nàng?

"Dạ, nương nương." Cung nữ lui ra ngoài, Mộc Thanh Dao nhìn Mai Tâm cùng Mạc Sầu bên cạnh: "Gặp quý phi nương nương trước đã, sau đó sẽ đi thỉnh an thái hậu nương nương."

"Dạ, nương nương," Mai Tâm cùng Mạc Sầu khom người, một người ở phía trước dẫn đường, một đỡ Mộc Thanh Dao đi ra khỏi Thiên điện, ngoài cửa điện đang đứng mấy người cung nữ, cũng theo phía sau các nàng hướng chính điện mà đi.

Trên chính điện lộng lẫy huy hoàng, thảm đỏ trãi thành hàng, màn trường thi rủ xuống, trong kim đinh đang đốt, tỏa hương thơm cúc hoa mai nhàn nhạt, đong đưa bao quanh chiếc phượng ghế khảm nạm bảo thạch, được đặt ở chỗ ngồi chủ tọa, trên mặt ghế hoa lệ có lót tấm đệm gấm, bên cạnh bày một cái bàn tinh xảo, một bộ trà cụ quý báu đặt ở phía trên, toàn bộ đại điện xinh đẹp quý giá phi phàm.

Mộc Thanh Dao ngồi yên trên phượng ghế thì hai gã cung nữ dẫn Sở Ngữ Yên đi tới.

Chỉ thấy Sở Ngữ Yên sắc mặt có chút tiêu tụy, dưới đôi mắt sáng đẹp to tròn có quầng thâm, nữ nhân này đêm qua hình như ngủ không ngon, là vì cái gì?

Vì hoàng thượng ở tâm cung của nàng qua đêm sao?

Không nghĩ tới trong cung còn có nữ nhân cố chấp như vậy, biết rõ hoàng đế sẽ nạp phi, vẫn chấp nhất một phần yêu thương sao? Có lẽ rất nhanh nàng đã không coi trọng điều đó nữa rồi, hoàng đế từ xưa đến nay đều vô tình, nếu muốn sinh tồn ở hậu cung, chỉ có cách diệt trừ đi hết những tâm tư không nên có, như vậy mới có thể sống được vui một tí, cho nên nàng vĩnh viễn sẽ không lưu lại nơi này, xuất cung chỉ là chuyện sớm muộn.

"Ngũ Yên thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Sở Ngũ Yên mặc bộ quần áo váy dài màu trắng nhạt, vật áo thêu hoa đậm bụt, bên ngoài khoát áo choàng mỏng màu trắng, cả người quyến rũ xinh đẹp, nữ nhân này nếu không có tiền cung, nhất định sẽ tìm được một người nam nhân yêu thương nàng, đáng tiếc lại tiền cung liền mất đi mục đích đó.

"Đứng lên đi, ban thưởng tạ."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng đạm mạc vừa nói xong, lập tức có hai cung nữ mang đêm đi ra, lót lên ghế.

Sở Ngũ Yên ngồi xuống, yên tĩnh nhìn hoàng hậu nương nương ngồi ở phía trên, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc quan sát hoàng hậu nương nương, chỉ thấy nàng mặt mài như họa, lạnh lẽo bức người, trang phục quanh thân lịch sự tao nhã, son phấn chưa thoả, nhưng lại lộ ra hơi thở tươi mát như hoa, linh động bất phàm, cả người khí lạnh len lén tỏa ra, giống như san hô sinh trưởng ở đại dương, che giấu vẻ mỹ lệ kinh người ở bên dưới nước biển, cùng với ánh sáng cơ trí, là sự mạnh mẽ không cho bất cứ điều gì xâm phạm đến.

Nguyên lai đây mới là dạng nữ nhân hoàng thượng thích, thông minh can đảm, lạnh lùng cơ trí.

Trên đại điện cực kỳ yên tĩnh, hai nữ nhân lấy con ngươi tìm kiếm, lấy khí thế, ở giữa không trung đấu một phen vang động, cuối cùng Sở Ngũ Yên cam bại trận, uể oải mở miệng.

"Ngũ Yên có việc đi trước, ngày khác lại đến thăm hoàng hậu nương nương."

Chỉ ngồi một hồi liền chạy trối chết, nàng bây giờ còn không có điều chỉnh tốt tâm tính của mình, chỉ cần vừa nghĩ tới hoàng thượng đêm qua sủng hạnh nữ nhân này, trong lòng của nàng liền đau, lần sau gặp lại, nàng sẽ không dễ dàng thua như thế.

"Đi xuống đi."

Mộc Thanh Dao nhìn bóng lưng nàng giống như chạy trốn, tinh tế lại có vẻ yếu ớt, nhưng nữ nhân này vẫn chưa một loại năng lực bất phàm, biết đâu có một ngày, nàng sẽ chân chính thị máu đứng lên...

Mai Tâm cùng Mạc Sầu thấy quý phi nương nương đi, lập tức nhắc nhở Mộc Thanh Dao.

"Nương nương, nếu không đi, thái hậu nương nương sẽ nổi giận."

"Ha hả..." Người nào đó lơ đãng cười nhạt, bất quá tốt xấu gì cũng đã đứng lên, mà nàng sở dĩ sáng khoái đi Quảng Dương cung như thế, hoàn toàn không giống như mong muốn của Mai Tâm, nàng chỉ đi thu hồi lại phượng tỳ, về phần thỉnh an, chỉ là tiện thể mà thôi.

Quảng Dương cung

Khí lạnh nhẹ nhẹ chảy qua, trên đại điện, thái giám cùng bọn cung nữ cẩn thận từng li từng tí hầu ở một bên, thở cũng không dám thở mạnh, thái hậu nương nương sắc mặt đen lại, lúc này chỉ có thanh âm tức giận của Như Âm công chúa vang lên.

"Mẫu hậu, nữ nhân này quá lớn mật, dám không đem mẫu hậu để vào mắt, quá ghê tởm."

Như Âm công chúa năm nay vừa mới mười bảy, thái độ làm người luôn luôn xảo quyệt, ý vào thái hậu nương nương sủng ái, ở trong cung luôn vô pháp vô thiên, lúc này nói chuyện càng khó nghe đến cực điểm, thái hậu nghe xong lời của nàng, trên mặt vốn là khó coi, đôi mắt đen nhanh chóng phun hỏa.

"Tốt, tốt, ai gia cũng muốn nhìn nàng ta cao ngạo được bao nhiêu ngày, ai gia ở trong cung hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn sợ một háo sắc nữ nhân như nàng sao?"

Mộ Dung Như Âm vừa nghe mẫu hậu nói, tán thành gật đầu, đúng vậy, mẫu hậu ở trong cung hơn hai mươi năm, còn sợ nữ nhân kia sao? Thực sự là muốn chết mà, cũng không nhìn một chút chính mình thân phận gì, chỉ được sủng ái một đêm, liền cuồng vọng giống như được cái gì, phải biết rằng nữ nhân trong cung rất nhanh sẽ gặp phải thất sủng, đến lúc đó nàng sẽ cho nàng ta sống không bằng chết!

Như Âm ác độc nghĩ, khéo môi xả ra nụ cười kiêu ngạo: "Mẫu hậu, không thể cứ như vậy buông tha nàng, hãy làm cho hoàng huynh nhìn thấy, đây chính là nữ nhân mà hắn chọn, một điểm quy củ cũng không có."

Như Âm nói xong, thấy mẫu hậu không có động tĩnh, lập tức hướng đại điện hạ kêu lên: "Tiểu Lý tử, tiểu Lý tử."

Lý công công vội vàng tiến lên một bước đứng nghiêm, da đầu có chút tê dại, Như Âm công chúa luôn luôn to gan lớn mật, chỉ cần có nàng ở đây, sự tình còn không bị khơi đến khí thế ngất trời sao, Lý công công cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Công chúa có gì phân phó?"

"Đi Lưu Ly cung bẩm báo hoàng huynh, nói mẫu hậu bị hoàng hậu chọc giận đến phát bệnh, nói hắn lập tức sang đây nhìn xem."

"Này?" Lý công công khó xử nhìn phía trên cao thái hậu nương nương đang ngồi, tuy nói nương nương sắc mặt xấu xí, nhưng không có phản ứng gì, nếu như hoàng thượng sang đây nhìn thấy nàng vẫn rất tốt, hắn chính là không chết cũng bị lột da, Như Âm công chúa mắt thấy Lý công công không có động đậy, tức giận nổi trận lôi đình, quát lên.

"Tiểu Lý tử, ngươi là điếc hay là câm, bản công chúa nói ngươi không nghe thấy hay sao mà còn đứng đó? Đừng ý vào mình hầu hạ mẫu hậu hơn mươi năm, mà không đem lời nói bản cung đặt ở trong lỗ tai, đợi một lúc bản cung cho người lột da của ngươi ra, nhìn xem ngươi còn nghe được hay không?"

Lý công công run rẩy một trận, thiếu chút nữa ngất đi.

Thái hậu nương nương trùng nữ nhi liếc mắt một cái, răn dạy một tiếng: "Như Âm, ngươi đang làm gì? Thực sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên."

"Mẫu hậu?" Như Âm ánh mắt mở so với chuông đồng còn lớn hơn, nhìn lom lom mẫu hậu, cuối cùng nàng đem tất cả oán hận đổ trên đầu Lý công công, đều là lão nô này mới làm hại chính mình bị giáo huấn, nếu có cơ hội nhất

định sẽ không bỏ qua cho hắn, Nhu Âm ở trong lòng nói thầm, Lý công công nhìn ánh mắt thâm độc của nàng, hoảng sợ đến đỗ mồ hôi.

"Được rồi, tiêu Lý tử, chiếu như lời công chúa nói đi làm đi, lập tức đến Lưu Ly cung thỉnh hoàng thượng qua đây một chuyến, nói ai gia thân thể có chút khó chịu."

"Dạ, thái hậu nương nương."

Lý công công vội vàng lui ra ngoài, còn tiếp tục ở chung, chỉ sợ trên người hắn không biết bị công chúa bắn thành bao nhiêu lỗ, đi vẫn là tốt nhất.

Trên đại điện an tĩnh lại, thái hậu nương nương nhìn nữ nhi bên người thở dài, bất đắc dĩ mở miệng: "Nhu Âm, tính tình của ngươi phải biết kìm nép bót phóng túng một chút, sau này nếu như gả đi ra ngoài, có người nam nhân nào chịu được ngươi?"

"Mẫu hậu, Nhu Âm không lấy chồng, cả đời ở cùng mẫu hậu."

Nhu Âm nhu thuận tâng bóc nịnh hót thái hậu nương nương, trong ánh mắt thì tràn đầy khinh thường, trong thiên hạ người nam nhân nào dám cưới nàng thì chính là muôn chết, nàng nhất định đánh chết hắn, làm cho hắn không dám có ý gì với nàng, khéo môi cười đến âm lãnh.

Thái hậu nhìn ánh mắt của Nhu Âm, rõ ràng là không đem lời của nàng nghe lọt tai, không khỏi thở dài, đều là mình quá nuông chiều, ngẫm lại Tinh Trúc nha đầu kia thật đáng yêu, ít gây phiền phức như con gái của mình nhiều lắm, vì sao cùng dạy dỗ nữ hài tử như nhau, mà cá tính lại khác nhau một trời một vực thế.

Công chúa Mộ Dung Nhu Âm thấy mẫu hậu nhíu mày nhìn nàng, trong ánh mắt mang hàm ý rèn sắt không thành thép, không khỏi có chút tức giận.

"Mẫu hậu, nhìn người ta làm sao vậy? Người ta vẫn giúp đỡ mẫu hậu, so với nhị hoàng huynh hơn nhiều lắm, cả ngày chỉ biết bệnh, còn làm hại mẫu hậu phải vất vả quan tâm."

Ba một tiếng, đại điện thuong vang lên thanh âm dữ dội, thái hậu nương nương rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đánh nữ nhi bảo bối một bạt tai, nha đầu chết tiệt này, thực sự là bị làm hư, dám nói đến ca ca ruột của nàng như thế, thực sự là một phế vật, một chút đầu óc cũng không có, hoàng

thượng cho dù tốt, cũng là nhìn mặt mũi của nàng, có thể đổi với nàng ta thật tình sao? Chỉ có nhị hoàng huynh mới có thể đổi với nàng thật tình, loại nữ nhân không có đầu óc như vậy, thực sự là do nàng dạy dỗ sao?

Mộ Dung Nhu Âm từ nhỏ đến lớn, muôn cái gì là có cái đó, lúc nào lại bị qua loại đối đãi này, phản ứng đầu tiên là ngây người, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, sờm oa một tiếng khóc lên, khóc thì khóc còn đầy người mẫu hậu, không chịu thuận theo thét chói tai: "Mẫu hậu, ngươi quả nhiên đánh ta, ngươi quả nhiên đánh ta, ta phạm cái gì sai rồi, ngươi dĩ nhiên đánh ta?"

Thái hậu bị nàng làm đầu óc choáng váng, ánh mắt nỗi lửa, xoay mình tức giận hù.

"Mộ Dung Nhu Âm, nếu như ngươi còn dám nhiều lời thêm một chữ, ta lập tức kêu hoàng thượng cho ngươi đi hòa thân, nhìn ngươi còn kiêu ngạo cái gì?"

Lời vừa nói ra, Mộ Dung Nhu Âm chỉ dám đem nước mắt nuốt vào trong bụng, oán hận nhìn chằm chằm mẫu thân mình, vì sao? Mẫu hậu vì sao đánh nàng, nàng chỉ bất quá nói nhị hoàng huynh một câu, mẫu hậu liền tức giận như vậy, nguyên lai ở trong lòng mẫu hậu, nhị hoàng huynh mới là quan trọng nhất, nghĩ đến đây, Mộ Dung Nhu Âm đáy lòng rất đau, nhưng nàng cũng không dám hờ đồ, bởi vì nàng nhìn ra mẫu hậu rất nghiêm túc, chỉ cần nàng nghiêm túc, nhất định sẽ nói là làm.

"Mẫu hậu."

Mộ Dung Nhu Âm gục đầu xuống, trong lòng oán khí tận trời, cũng không dám nói thêm nữa câu.

Thái hậu nương nương nhìn nữ nhi rời lệ, trong lòng cũng không dễ chịu, hôm nay một vốn đã đủ phiền, nha đầu kia cứ khăng khăng càn quấy, còn nói huynh trưởng của mình không tốt, nàng làm mẫu thân có thể không đau lòng sao? Thương tổn người nhưng ta đau lòng a.

"Nhu Âm, mẫu hậu..." Thái hậu vươn tay muốn kéo tay của nữ nhi, Mộ Dung Nhu Âm thân thể khẽ động, tránh tay của thái hậu nương nương.

Lúc này ngoài cửa đại điện vang lên thanh âm lạnh lùng của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Mộ Dung Như Âm vừa nghe đến hoàng thượng tới, cuối cùng cũng tự giác một ít, không nói cái gì nữa, thái hậu cũng không rảnh để ý nàng, vừa kêu tiểu Lý tử nói thân thể nàng khó chịu, nếu là lúc này biểu hiện được tốt, chẳng phải là làm cho hoàng thượng phản cảm sao, bởi vậy thái hậu nương nương lập tức lấy tay đấm đấm đầu, nghiên người tựa vào phượng trường kỷ, cũng thực sự làm được ba phần giả bộ bệnh, bảy phần rất giống, cộng thêm lúc nãy Mộ Dung Như Âm vừa khóc, ánh mắt hồng hồng, càng phát ra giống.

Ngoài cửa đại điện đi tới một thân ảnh màu vàng, cao to thăng đứng, giống như một trận gió vừa thổi qua, trong không khí nhàn nhạt mùi Long Tiên Hương, thân ảnh kia mạnh mẽ mà trầm ổn, sải mấy bước liền đi tới trước giường của thái hậu nương nương, thanh âm lành lạnh vang lên.

"Mẫu hậu làm sao vậy?"

Q.2 - Chương 65: Bản Cung Muốn Thu Hồi Phượng Tỳ

Mộ Dung Như Âm ngược mắt quét nhìn hoàng thượng một cái, tuy rằng hắn là hoàng huynh của nàng, nhưng có đôi khi ngay cả nàng là muội muội đều nhìn đến ngây người, hoàng thượng thực sự là rất tuấn tú, áo choàng minh hoàng thêu phi long, thắt lưng bằng vải tơ buông xuồng, chân mang giày mạ vàng có đế màu đen, cả người mang phong thái rạng rỡ, gương mặt đó tròn mềm như bảo ngọc, lông mài như sơn tựa như được cắt tỉa cẩn thận, đôi mắt phượng ẩn chứa ánh sáng giống trân châu dưới biển sâu, làm cho người ta không dời mắt, cùng dưới nó là đôi môi mỏng lạnh nhạt, hơi nhéch lên càng tăng thêm vẻ tà mị cuồng ngạo, cười như không cười, đồng thời mang theo sự lãnh mị mê hoặc, chỉ là khi hắn lạnh nhạt nhìn người khác, liền cực kỳ khí phách, kèm theo mơ hồ sát khí thị máu, làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

Mộ Dung Như Âm mở miệng như tiếng muỗi kêu: "Mẫu hậu thân thể khó chịu, hoàng huynh?"

"Ừ, lập tức truyền thái y, " Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt tinh vi nhìn nàng, trầm giọng mở miệng, thái hậu vừa nghe nói vậy, lập tức giật mình, ngược mắt nhìn hắn, vẻ mặt tiêu tụy, nhàn nhạt khoát tay áo: "Hoàng nhi, ai gia không có gì trớ ngại, chỉ là trong lòng có chút buồn bức mà thôi, hoàng nhi có tấm lòng này là được rồi."

Mộ Dung Như Âm ở bên cạnh nghe xong mẫu hậu nói, trong lòng tuy rằng tức giận mẫu hậu lúc nãy đánh nàng, nhưng hiện tại hai mẹ con đều nhất trí đối ngoại.

"Hoàng huynh, mẫu hậu là bị hoàng hậu nương nương làm cho bức bối, người xem, mẫu hậu sáng sớm đã dậy chờ hoàng hậu nương nương thỉnh an, thế nhưng cho tới bây giờ, nương nương một bóng dáng cũng không thấy tới, không phải nàng ta được thị sủng mà kiêu ngạo sao?"

Mộ Dung Như Âm mở miệng nói liên tiếp như pháo nổ, Mộ Dung Lưu Tôn thân hình không có cử động, một đôi hắc đồng sâu thăm giá lạnh, làm cho người ta thấy không rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, hắn chỉ bình tĩnh nhìn Mộ Dung Như Âm, làm nàng ta có chút run rẩy.

Lúc này thái hậu cũng không nói cái gì, trên đại điện yên tĩnh đến ngột ngạt, không khí nhanh chóng đông lạnh thành làn sương mỏng, cũng may, ngoài cửa điện, thanh âm thái giám lần thứ hai vang lên.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm."

A Cửu công công vẫn đứng ở bên ngoài giọng nói cung kính: "Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

Lời nói lạnh lùng nhàn nhã như đi chơi truyền vào trong: "Đứng lên đi, hoàng thượng cũng ở nơi đây sao?"

"Đúng vậy, nương nương," A Cửu bẩm báo.

Trong đại điện, thái hậu nương nương vừa nghe thanh âm thong dong của nữ nhân này giận đến cực điểm, thiếu chút nữa ngất xỉu, nàng ở chỗ này chờ đến giận điên lên, còn nữ nhân kia thì thành thoi tự tại như vậy, cục tức này làm thế nào cho người ta nuốt xuống được.

Đôi mắt đen của Mộ Dung Lưu Tôn lộ ra ánh sáng chớp lóe rồi biến mất, hai nữ nhân kia chỉ lo tức giận, căn bản không lưu ý đến hoàng thượng không giống với bình thường, hai người bọn họ nhìn nhau, đều oán khí đến tận trời, đôi mắt trừng về phía nữ tử đang đi vào đại điện, nàng một thân váy màu xanh nhạt của đồng cổ, chân váy thì nạm đính thành dòng nước chảy qua, phát ra lấp lánh theo từng bước đi của nàng, chiếu ra vô số tia sáng, lúc này nàng son phấn chàm thoả, nhưng càng tỏa ra khí chất thủy nộn tươi mát, gương mặt nhẵn nhụi trơn mịn, một đôi mắt đẹp mang theo ánh sáng trí tuệ chìm đắm trong đó, không chậm không nhanh dẫu hai nha đầu thiếp thân đi tới, nhìn nha đầu của nàng đi bên cạnh, dáng vẻ không tự ti cũng không kiêu ngạo, không có giống hình tượng của nô tài, bởi vậy có thể thấy được chủ tử có bao nhiêu nội liêm mà bản thân bọn hắn cũng học hỏi được phần nào.

"Thanh Dao tham kiến hoàng thượng, thái hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao đạm nhiên làm lễ, thái hậu nương nương hơi ngước nhìn thân thể của hoàng hậu nương nương, tức đến muốn tiến lên đánh nàng, cũng không kêu Mộc Thanh Dao đứng dậy, trong lòng chỉ muốn áp chế ngạo khí của nàng, nghĩ rằng làm hoàng hậu thì rất giỏi sao? Hắn phải làm cho nàng biết, hậu cung này còn có thái hậu đây!

Ai ngờ, Mộc Thanh Dao căn bản không đem những thứ cũ trong cung

này để vào mắt, nàng nên thi lễ thì đã làm, cũng không cần làm dáng vẻ cô dâu nhỏ chòm mènh lệnh của thái hậu mới đứng dậy, vì thế hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt thái hậu, đã chậm rãi đứng thẳng người, tư thái ưu nhã đứng ở giữa đại điện.

Thái hậu đang nằm trên Phượng trường kỷ sắc mặt đã trầm xuống, hắc đồng đột ngột giá lạnh không gì sánh được, tia sáng lạnh lẽo âm độc bắn thẳng đến người Mộc Thanh Dao, nữ nhân này thật to gan, bọn ta không nói cho nàng đứng lên, nàng lại dám tùy tiện như thế ?

Công chúa Mộ Dung Như Âm bên người Thái hậu nghe được tiếng thở ô ô của mẫu hậu, lại nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của nữ nhân này, sớm lửa giận đã bốc cao vạn trọng, rất nhanh vọt tới trước mặt Mộc Thanh Dao, chỉ tay về phía nàng: "Thật to gan, mẫu hậu còn không có cho ngươi đứng lên, ngươi dĩ nhiên đứng dậy, một điểm quy củ cũng không có."

Mộc Thanh Dao ngược mắt nhìn về phía nữ nhân trước mặt, lớn lên có vẻ ngoài rất khá, quần áo hoa lệ, cá tính phô trương, nữ tử này có lẽ là công chúa khác ở trong cung, Mộ Dung Như Âm, nữ nhi của thái hậu nương nương, muội muội ruột của Bắc Tân vương gia, nữ nhân này thật đúng là kiêu ngạo đến cực điểm, nói như thế nào, nàng cũng là người đứng đầu hậu cung, đương triều hoàng hậu nương nương, nàng ta chẳng qua là một công chúa, cũng dám chỉ vào mặt hoàng hậu giận dữ mắng mỏ, có thể thấy được hoàng thất nuôi dạy cũng không khá hơn tí nào.

Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên phát lạnh, đôi mắt lúc trước như mặt hồ sáng trong bấy giờ bao phủ một tầng sương, lại sâu như biển rộng, khắp bầu trời đại dương đầy sương mù, làm cho người ta không khỏi hoảng sợ, tìm không được phương hướng, Mộ Dung Như Âm lui về phía sau một bước, đứng nghiêm, trong lòng mới vừa giản ra một ít.

Mạc Sâu nhìn thấy nữ nhân kia dám bất kính đối chủ tử, thân hình khẽ động, bảo kiếm màu bạc nhanh như cắt nằm ở trên cổ Mộ Dung Như Âm, hơi thở lạnh lẽo, thâm vào da thịt của nàng, hù dọa nàng hoa dung thất sắc, lớn tiếng hét lên.

"Mẫu hậu cứu ta, mẫu hậu cứu ta."

"Lớn mật, chủ tử nhà của ta là hoàng hậu nương nương, ngươi lại dám đại nghịch bất đạo như thế ."

Mạc Sầu lạnh lùng răn dạy, tay đẩy mạnh một tí về phía trước, Mộ Dung Như Âm sợ đến liền kêu cũng không dám, nước mắt chảy xuống.

Thái hậu nương nương ở bên trên nhìn cục diện trước mắt, phẫn nộ vỗ phượng trường kỷ: "Phản, phản, còn có vương pháp sao? Hoàng nhi, ngươi xem một chút, hoàng hậu đang làm gì, trên người nàng có một chút phong phạm mẫu nghi thiên hạ sao? Nữ nhân như vậy làm sao xứng là quốc mẫu, nếu có lời đồn đãi truyền ra ngoài, chỉ sợ bất lợi với đất nước, hoàng nhi."

Thái hậu đau lòng không khỏi mở miệng, thanh âm cực kỳ bi ai, tựa hồ là khổ tâm của một bà từ mẫu, chấp nhất khuyên giải an ủi con trai khỏi rơi vào vũng bùn.

Mộc Thanh Dao một đôi con ngươi u hàn bắn về phía hoàng thượng đang đứng hơi nghiêng người ở đại điện, khoe môi nhếch thành nụ cười, bình tĩnh mở miệng.

"Thì ra hoàng thất bất quá cũng như thế, đường đường công chúa ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không hiểu, còn dám nói cái gì làm gương cho vạn dân, chuyện này không thể không nói do mẫu hậu thất trách, bản cung là hậu cung đứng đầu, bản cung bái thái hậu là tôn trọng, phân chức phận, bản cung có thể nói cùng thái hậu ngang hàng, mà công chúa chỉ là nữ nhi của hoàng gia, vốn nên trở thành tâm gương hiểu biết lễ nghĩa, nhưng bây giờ lại đại nghịch bất đạo, kẻ dưới mà dám phạm thượng, đây chính là trọng tội."

Lời nói lạnh lùng như mây bay vang vọng trên đại điện, nhiều tiếng lọt vào tai, từng chữ từng chữ như châu ngọc, thái hậu nương nương trong nháy mắt yên lặng biến sắc, đờ người nhìn nữ tử dung mạo xuất chúng bên dưới, nói chuyện tinh táo chấp nhất, bẽ nghẽ thiêng hạ.

Mộ Dung Như Âm nghẹn họng nhìn trân trối, một chữ cũng nói không nên lời, nữ nhân này thật là đáng sợ.

Mà trên gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lưu Tôn hiện lên một chút mềm mại, đôi mắt đen sáng như thủy tinh hiện lên ngập trời sóng lớn, nữ nhân này minh quả nhiên không nhìn nhầm, trong thiên hạ đại khái chỉ có nàng mới có thể ngăn được thái hậu nương nương ở trong cung, hắn cũng không phải đơn thuần muốn nàng chỉ ngăn cản, đều hắn muốn là điều tra ra năm đó mẫu hậu chết như thế nào? Nữ nhân này rốt cuộc tham dự bao nhiêu trong đó, mà sự kiện chuyện năm đó những người có liên quan toàn bộ đều biến mất ở trong cung.

Hiện tại hắn vừa đăng cơ, có rất nhiều chuyện triều chính cần phải xử lý, hơn nữa nội loạn còn không ngừng, mà ngoại loạn thì đang dòm ngó, lục quốc vẫn còn nhìn chằm chằm bọn hắn, hắn đương nhiên không dám khinh thường, đáng tiếc nữ nhân này giống như tằm ngủ đông, giấu thật sâu ở trong kén, hiện tại hắn tìm được một người nhiễu loạn dòng nước trong hồ, đem nàng từ trong kén túm ra, nhất định có thể tra ra năm đó mẫu hậu bị hại chết như thế nào, dùng lý do cho nàng ta tâm phục khẩu phục, cuối cùng thì đưa nàng ta đi gặp mẫu hậu hắn.

Mộc Thanh Dao nói xong, thấy đại điện vắng vẻ không tiếng động, mọi người tựa hồ cũng ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Sầu.

"Mạc Sầu, thả công chúa."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu vừa thu lại tay, Mộ Dung Như Âm nghiêm mặt tái nhợt chạy về phía phượng trường kỷ, vươn tay nắm chặt tay thái hậu, thanh âm run rẩy mở miệng: "Mẫu hậu, mẫu hậu, các nàng dĩ nhiên dám...?"

"Tốt, tốt, khí phái quá hoàng hậu, thậm chí ngay cả ai gia đều trách mắng, xem ra mộc thura tướng dạy dỗ nữ nhi đúng là có cách a, ngay cả kính già yêu trẻ cũng không biết, bắn cung ở hậu cung sống hơn hai mươi năm, người hôm nay vừa bước vào cung, liền cùng ai gia nói về bình đẳng, tốt."

Thái hậu nặng nề mở miệng, dùng sức thở hào hển, một đôi mắt mãnh liệt nhìn phía Mộ Dung Lưu Tôn, chỉ thấy hoàng thượng trên mặt quả nhiên một chút biểu tình cũng không có, tim của hắn rốt cuộc đã chìm xuống chỗ sâu nào rồi, thái hậu kinh hãi nghĩ, chợt phát hiện một việc, nữ nhân này tiến cung đến tận cùng là chủ ý của ai? Nghĩ đến đây, không khỏi hoảng hốt, hoàng thượng không phải là....?

"Mẫu hậu chú ý thân thể quan trọng hơn, về phần công chúa quả thật có điểm không hợp lễ nghi, hoàng hậu là hoàng tẩu của ngươi, sau này nhất định phải tôn trọng nàng."

Mộ Dung Lưu Tôn lời nói chậm chạp cũng không cho khán cự lại, tựa như nước trong sông băng, rõ ràng là trong suốt, nhưng lại làm cho người không cảm giác được một tia nhiệt độ, lạnh đến thấu xương.

Lời của hắn rõ ràng là nghiên về hoàng hậu, hơn nữa theo như lời nói tán thành cách làm của nàng, công chúa quả thật không hợp lễ nghi, thái hậu

nương nương nhìn tình hình trước mặt, trong ánh mắt bắt đầu nhuộm hồng tơ máu, xem ra không phải ruột thịt của mình đối xử cũng khác a, nếu bây giờ là Mạch nhi, tuyệt đối sẽ không đối xử với mình như vậy.

"Hoàng nhi thật là có lòng hiếu thảo, ai gia hôm nay mệt mỏi, về phần vấn đề lễ nghi của công chúa, ai gia nhất định sẽ dạy dỗ nàng, thật đã làm cho hoàng hậu chê cười."

Thái hậu nương nương lấy tay nhẹ đấm đầu, vẻ mặt mệt mỏi rã rời, lúc này nàng từ trong tới ngoài đều mệt, không nghĩ tới nữ nhi Mộc Ngân quả nhiên khôn khéo, hơn nữa còn lên mặt nuốt người, chỉ sợ là một chủ tử không dễ đối phó, thế nhưng nàng sinh hoạt ở trong cung nhiều năm, còn sợ một con nhóc hay sao, Mộc Thanh Dao phải không?

Ngươi cứ chờ đó cho ai gia ...

Thái hậu nương nương hạ lệnh đuổi khách, Mộc Thanh Dao cũng không muốn ở lại, bất quá nàng còn có chính sự phải làm! Nàng qua đây không phải là vì nhìn sắc mặt mẹ con thái hậu, mà qua đây chủ yếu là lấy phượng tỳ, nếu nàng là hoàng hậu, phượng tỳ theo lẽ nên do nàng nắm giữ.

"Mẫu hậu, Thanh Dao còn có một việc bẩm báo."

Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm mở miệng, kỳ thực nàng cũng không muốn lúc này lại chọc tới thái hậu, nhưng nếu như không hạ uy thế của mẹ con thái hậu, chỉ sợ các nàng có lúc sẽ trở thành quả hồng mềm, quan trọng nhất nếu thái hậu cứ giấu diếm không hành động, thì nàng phải ở tại hoàng cung này đến khi nào a, hiện tại nếu nàng xuất đầu lay động thái hậu, nàng ta tất nhiên sẽ phát sinh động tác, mà đây chính là điều nàng cần.

Mộc Thanh Dao khéo léo lộ ra tiểu ý, Mộ Dung Lưu Tôn ở bên cạnh đôi mắt đen lóe ra phi hoa, lòe lòe nhấp nháy, khéo môi mím thành vòng cung lạnh mỏng, lảng lặng nhìn hết thảy trước mắt, hắn cũng muốn xem một chút, nàng làm sao lấy được phượng tỳ?

"Nói!" Thái hậu sắc mặt âm lãnh khó coi, con ngươi hung hăng trừng mắt Mộc Thanh Dao, hôm nay gặp lại, mới biết nàng ta là một quân cờ, đồng thời cũng biết nữ nhân này không phải dễ đối phó, nàng ở hậu cung đối phó rất nhiều nữ nhân, chưa từng gặp qua đối thủ lợi hại như thế, điều này kích phát sát khí thị máu ẩn bên trong cơ thể nàng, con ngươi bắt đầu hiện lên ánh sáng khác thường.

"Bản cung muốn lấy lại phượng tỳ."

Trên đại điện vang lên tiếng nói lạnh nhạt của Mộc Thanh Dao, tuy rằng nhẹ nhưng khi vào lỗ tai mỗi người, lời của nàng không thô tục mà còn thăng thăng có lý lẽ, khí định thần nhàn, kích thích được thái hậu nương nương sắc mặt trắng bệch, đôi mắt phun máu, nữ nhân này rõ ràng là qua đây lấy lại Phượng tỳ, đâu phải qua thỉnh an nàng, thực sự làm người ta căm giận.

"Ngươi, ngươi?" Thái hậu hơi thở gấp gáp, thiếu chút nữa ngất xỉu, Như Âm công chúa vẫn đứng ở bên người nàng vội vàng vươn tay giúp nàng thở đều lại, thái hậu nương nương một hơi thở xuống được, ngược mắt oán giận nhìn hoàng thượng, nữ nhân này quả nhiên dám đối đãi nàng như vậy, nàng tốt xấu gì cũng là thái hậu của hậu cung, tuy rằng phượng tỳ vốn nên do nàng ta nắm giữ, nhưng nàng ta cũng không cần quá gấp đến không thể chờ như thế, phượng tỳ nàng quản lý hơn mười năm, chẳng lẽ trợ mắt nhìn nữ nhân này lấy, nếu như là Ngũ Yên, nàng thấy không sao cả, tốt xấu gì cũng là người Sở gia, nhưng nữ nhân trước mặt rõ ràng không đem nàng để vào mắt, nàng nếu như đem phượng tỳ giao cho nàng ta, chỉ sợ việc mình nghĩ đổi phó nàng càng khó hơn.

Tuy nói nàng ở trong cung thâm căn cố đế, nhưng còn có rất nhiều người chỉ biết nhìn phượng tỳ làm việc, nếu không có phượng tỳ chẳng khác nào mất đi phân nửa lòng người cùng thế lực, thái hậu lòng nóng như lửa đốt, liền hi vọng hoàng thượng còn nhớ kỹ một ít tình cũ, có thể lưu ý đến tâm tư của nàng.

Đáng tiếc hoàng đế từ xưa đến nay đều không trọng tình, huống chi là vị trước mắt này.

"Hoàng nhi, hoàng hậu có phải hay không quá ý thế hiếp người"

"Mẫu hậu đừng tức giận, mấy năm nay mẫu hậu một mình xử lý hậu cung, đã rất mệt nhọc, nếu hoàng hậu có lòng muốn xử lý, mẫu hậu sau này có thể an tâm tĩnh dưỡng thân thể mới là điều tốt," trên mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lưu Tôn khó có được nụ cười dịu dàng yếu ớt, ngũ khí hòa hoãn, tựa hồ là một hoàng nhi cực kỳ quan tâm mẫu thân, thế nhưng trong đôi mắt chớp lóe lên tinh quang, điều này không tránh được ánh mắt Mộc Thanh Dao, nam nhân này thật giả vờ nhân từ, rõ ràng là hắn muốn làm như vậy, lại làm như yêu thương mẫu thân, người tốt đều do hắn làm hết, ngược lại nàng phải là ác nhân, thực tế thì phượng tỳ liên quan gì đến nàng đâu?

Bất quá nàng phát hiện nam nhân này đúng là giỏi đóng kịch, nếu như không phải nàng biết rõ bản tính của hắn, cũng biết rõ nguyên nhân mìn h tiến cung, chỉ sợ thật sự nghĩ người trước mắt là hiếu tử.

Hoàng thượng đều đã nói như thế, thái hậu chỉ còn thầm cắn răng, bởi vậy càng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng, tất cả chuyện này, chỉ sợ là âm mưu của hoàng thượng.

"Tốt, nếu hoàng thượng yêu thương ai gia, như vậy ai gia vứt bỏ phần vườn bận này, mưu cầu an nhàn" thái hậu trấn định nỗi lòng, chậm rãi mở miệng, dù cho không có phượng tỳ thì thế nào, trong hoàng cung, vẫn do nàng định đoạt, bất quá nàng phải nhanh một chút diệt trừ nữ nhân này, về phần hoàng thượng? Thái hậu trong lòng lại hiện lên sát ý...

"Tiểu Lý tử."

Đứng ở một bên cung điện, Lý công công kinh hãi đám chiến cát bước tiến vào, hai cái chân hắn đều mềm nhũn, vừa rồi trên đại điện đã trải qua một cuộc chiến tranh không đổ máu, hiện tại xem ra thái hậu nương nương đánh sai một nước cờ, vốn định dạy dỗ hoàng hậu nương nương một chút, ai ngờ không chỉ bị hoàng hậu nương nương giáo huấn lại, còn phải mất luôn phượng tỳ, điều này đúng là trộm gà không thành cùn mất đi nắm gạo*.

(*) Nguyên văn: giá chân thị bồi phu nhân hựu chiết binh. Mình thấy ý nghĩa cũng tương tự, nên dùng câu trên để thay thế mọi người sẽ dễ hiểu hơn.

"Tiểu nhân ở đây."

"Lập tức đem phượng tỳ lấy ra giao cho hoàng hậu, " thái hậu nương nương phân phó xong, chậm rãi đứng dậy nhìn xuống: "Hoàng nhi, ai gia mệt mỏi, quay về tẩm cung nghỉ ngơi."

"Mẫu hậu cẩn thận thân thể, thấy ở đâu khó chịu, lập tức gọi ngự y qua đây" Mộ Dung Lưu Tôn quan tâm tiễn thái hậu nương nương, đứng ở đối diện của hắn Mộc Thanh Dao trề miệng một chút, thầm nói, nam nhân này giả vờ làm người tốt.

Hai cung nữ lập tức tiến lên nâng dậy thái hậu, chỉ thấy nàng bước đi không ổn, hô hấp dồn dập, rất hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ, Như Âm công chúa cũng cùng thái hậu đi vào tẩm cung.

Trên đại điện, Lý công công chạy nhanh đi lấy phượng tỳ, thứ này cho tới nay đều là hăn cát, thái hậu nương nương năm giữ hơn mươi năm, lần này vì con liền mất đi phượng tỳ, trong lòng có thể nào không hận, sợ rằng sau chuyện này hậu cung sẽ dậy lên một phen tinh phong huyết vũ, chẳng lẽ muốn tái hiện lại chuyện của mươi mấy năm trước, Lý công công chỉ cảm thấy khiếp sợ không thôi, hăn tuy rằng cũng chưa từng tận mắt thấy những chuyện phát sinh năm đó, nhưng sự tình đại khái vẫn là biết một chút, bất quá có mấy lời nên để ở trong bụng sẽ tốt hơn...

Ở đại điện, một đôi Đế hậu, xa xa nhìn nhau, trong mắt có mạch nước ngầm tuôn ra, dao động lạ lùng.

Mạc Sầu cùng Mai Tâm lập tức cơ trí lui ra ngoài, tiện thể đem thái giám cùng cung nữ trong đại điện đều lui xuống, chỉ để lại hoàng thượng cùng hoàng hậu một mình ở đó.

Mộ Dung Lưu Tôn thân hình cao lớn chậm rãi bước đi thong thả đến bên người Mộc Thanh Dao, đối với biểu hiện hôm nay của nữ nhân này, hăn tương đối hài lòng, khéo môi nở ra nụ cười mê người: "Hoàng hậu, hôm nay biểu hiện không tệ."

"Tạ ơn hoàng thượng khen ngợi, " Mộc Thanh Dao đôi mắt lạnh lùng nhìn lên, tất cả chuyện này không phải đều là hăn tạo thành sao, nàng căn bản không có ý định tham gia cuộc tranh đấu mờ ám trong cung cấm này, nhưng bây giờ đã lún sâu trong đó rồi.

"Hoàng hậu hình như không vui."

Mộ Dung Lưu Tôn khéo môi hàm chứa nụ cười, cúi người xuống gần sát Mộc Thanh Dao, mùi hương nhàn nhạt như có như không lượn lờ ở trong đại điện, Mộc Thanh Dao bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hăn, không lùi không lui, đôi mắt đen phân minh hiện lên những mũi nhọn lạnh lẽo, nàng cất tiếng nói, trong miệng lộ ra hàm răng trắng như ngọc.

"Hoàng thượng tâm tình dường như rất tốt."

Ha ha, tiếng cười vang lên khắp đại điện, Mộ Dung Lưu Tôn đứng thẳng người, trên mặt tuấn mỹ một điểm nhiệt độ cũng không có, nụ cười không mang theo sự ấm áp đến bên người hăn, ngược lại còn dâng lên thị huyết tàn bạo, lạnh lùng yếu ớt nhìn giữa không trung, thật lâu mới quay đầu ngóng

nhìn Mộc Thanh Dao, trong đáy mắt có dòng nước đau xót chảy qua làm cho người ta đau lòng khi nhìn thấy.

"Ngươi nói trẫm cao hứng sao?"

Mộc Thanh Dao có trong nháy mắt hoảng hốt, không nghĩ tới một hoàng đế cũng có việc làm hắn đau lòng, đến tận cùng là cái gì đây? Có thể trong nội tâm của nam nhân cuồng vọng bá đạo này bị khiếm khuyết, hai người ai cũng không nói thêm lời nào, ánh dương quang từ ngoài cửa đại điện chiếu vào, một đôi nam nữ tuyệt sắc được ánh nắng bao phủ toàn bộ, thật đúng là đôi do trời đất tạo nên, khiến người không dám tùy tiện kinh động đến bọn họ.

Lý công công trong tay cầm phượng tỳ đi tới, theo phía sau là A Cửu công công, Mạc Sầu cùng Mai Tâm, còn có mấy người tiểu cung nữ, tất cả mọi người ở trong nháy mắt đứng ngây dại, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương thật đẹp quá, đứng chung một chỗ, cũng làm cho người khó thở.

"Hoàng thượng?"

A Cửu khẽ gọi, Mộ Dung Lưu Tôn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt đen trong suốt loang loáng sóng nước dồn dập, khoe môi nhất câu, thanh âm cứng rắn lạnh lùng vang lên: "Trở về thượng thư phòng."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu vội vàng đáp lại, thật hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, tại sao phải gọi lớn tiếng như vậy, vừa rồi hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương rõ ràng tình cảm nồng nàn nhau, mình lại phá hỏng, thảo nào hoàng thượng sắc mặt không tốt lắm, nhất định là tức giận hắn cắt đứt đi chuyện tốt của mình, A Cửu một phen suy đoán, sắc mặt tái nhợt theo sát thân ảnh cao lớn phía trước, rời khỏi Quảng Dương cung.

Hoàng thượng đi rồi, Lý công công vẫn còn ngây người chợt tỉnh lại, vội vàng cung kính dâng phượng tỳ, phượng tỳ đặt ở trong hộp gốm hoa lệ, chỉ là một cái hộp, đã xa xỉ đến cực điểm, nó được điêu khắc từ gỗ lê hương mà thành, trên nắp hộp khảm nạm đá ru-bi.

"Hoàng hậu nương nương, phượng tỳ ở đây."

Mộc Thanh Dao đưa tay nhận lấy, trước tiên xem xét cái hộp, sau đó mở ra, chỉ thấy phượng tỳ được đặt ngay ngắn ở trong hộp, dùng bạch ngọc thượng đẳng của thiên nhiên, điêu khắc thành hình phượng hoàng, Mộc Thanh Dao

cầm ở trong tay thường thức, trơn bóng nhẵn nhụi như da thịt trẻ con, chất ngọc óng ánh trong suốt, khi ánh nắng từ ngoài cửa điện chiếu vào nó, giống như có nước lăn tăng chảy qua, quả nhiên là đồ tốt, thảo nào nhiều người tranh giành như vậy.

"Mạc Sầu, tiếp nhận, chúng ta trở về."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu đưa tay ra nhận đồ, sau đó cất đi, cùng chủ tử rời khỏi Quảng Dương cung.

Ngoài cửa cung, thái giám cùng cung nữ đều cẩn thận mở miệng: "Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Những chuyện xảy ra ở nơi này, toàn bộ Quảng Dương cung người nào cũng biết hoàng hậu nương nương không phải kẻ bình thường, chắc là qua không bao lâu, toàn bộ hậu cung cũng sẽ biết.

Trước đây ở trong cung có một thái hậu nương nương như sói như hổ, bây giờ lại thêm một hoàng hậu nương nương khôn khéo cơ trí, thái giám cùng cung nữ chỉ cảm thấy tương lai một mảnh u tối...

Quảng Dương cung, trong tâm cung.

Lý công công rón rén đi vào, cẩn thận bẩm báo: "Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương đi rồi."

Thái hậu nương nương vốn đang nghiêng người dựa vào bên giường nhắm mắt dưỡng thần, vừa nghe đến Lý công công nói, sắc mặt xanh biếc, xoay mình ngồi thẳng dậy, lửa giận vạn trọng đưa tay lên hất bể trà cụ đặt ở trên bàn trà, loảng xoảng một trận tiếng vang, một đống hỗn độn đầy đất, Lý công công sắc mặt lộ rõ sợ hãi, ủm một tiếng quỳ xuống, liên thanh mở miệng.

"Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết."

Như Âm công chúa vừa nhìn hình dáng Lý công công, nhớ tới chuyện hắn vừa đặc tội với nàng, không khỏi sinh thêm tức giận, xông lên liền cho Lý công công một cước, u ám hù lạnh.

"Ngươi chính là đáng chết, đồ không ra hồn, thật sự đem phượng tý đưa cho nàng ta, ngươi là thứ bán chủ cầu vinh." (TT: hai mẹ con kẻ này ác độc tàn bạo ghê, tội nghiệp mấy người hầu trong cung >_

"Tiểu nhân không có, tiểu nhân không có," Lý công công liên thanh cầu xin tha thứ, Như Âm công chúa kia đầu tiên là bị mẫu hậu đánh một bạt tai, lại bị hoàng hậu dạy dỗ, lúc này lửa giận đã bốc cao, đâu còn để ý đến lời cầu xin tha thứ của hắn, vừa nhấc chân chuẩn bị đá xuống nữa, thì thái hậu đang ngồi ở trên giường, đột nhiên hét lớn.

"Đủ rồi, Như Âm."

"Mẫu hậu" Như Âm công chúa cuối cùng cũng dừng lại động tác, vung tay lên lanh léo trùng mắt liếc Lý công công một cái, xoay người lại đi qua một bên, cung nữ thiếp thân của nàng là Cẩm Khâm, vội vàng hầu hạ tiểu chủ tử ngồi xuống, không chút nào dám khinh thường, chủ tử không phải là người có tính tình tốt, may là nàng đã quen với bản tính của nàng ta, mới có thể hết sức ở bên cạnh nàng ta.

"Công chúa, đừng tức giận, ngồi xuống uống một ngụm trà đi."

Một ly trà rất nhanh đưa tới bên môi Như Âm, như âm bị giằng co hơn nửa ngày, xác thực cũng khát, đưa tay nhận lấy, lửa giận cuối cùng cũng tiêu tan một ít, bất quá vẫn còn tức giận trùng mắt liếc Lý công công một cái.

Thái hậu nương nương nhìn nữ nhi kiêu ngạo, đáy lòng hiện lên tia bất đắc dĩ, đều là do mình quá nuông chiều nàng, cũng chẳng trách người khác, phát phất tay: "Đi xuống đi, cho người theo dõi bên kia một chút."

"Dạ, thái hậu nương nương."

Lý công công sắc mặt trắng bệch bò dậy, lung la lung lay đi ra ngoài, thái hậu liếc một cái, cũng có ba phần không đành lòng, tiểu Lý tử theo nàng có hơn mươi năm, cảm tình tự nhiên vẫn còn một chút, nghĩ vậy, thái hậu xoay người lại quét mắt liếc Mộ Dung Như Âm, thấy nàng đang uống trà, tựa hồ không còn tức giận như lúc trước, thái hậu lạnh đạm phân phó.

"Đều đi xuống đi."

Cẩm Khâm biết thái hậu nương nương có chuyện muốn nói với công chúa, lập tức dẫn cung nữ trong tẩm cung lui ra ngoài.

Trong không gian rộng lớn chỉ còn thái hậu cùng Như Âm công chúa, thái hậu nương nương đau đầu liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, thở dài: "Như Âm, ngươi nên đè nén tính tình lại bớt phóng túng một chút, ngươi xem, ngươi rất là lỗ mãng, làm hại mẫu hậu bị nữ nhân kia răn dạy."

Như Âm vừa nghe mẫu hậu nói, nghĩ đến lúc trước Mộc Thanh Dao là nữ nhân háo sắc cũng dám răn dạy nàng, nha đầu của nàng ta còn cầm kiếm gác ở trên cổ nàng, Như Âm đến bây giờ còn cảm giác được khí lạnh vô cùng lợi hại từ thanh kiếm kia, chỉ cần nàng cử động một chút, chỉ sợ mạng nhỏ sẽ không còn.

Nghĩ đến nàng đường đường một công chúa lại bị một tiểu nha đầu khi dễ, sắc mặt của nàng liền trầm xuống, bất mãn nhìn mẫu hậu đang dựa ở trên giường.

"Đều do hoàng huynh, quá sủng nữ nhân kia, mắt thấy chúng ta bị người khác khi dễ, cũng không giúp chúng ta, thực sự là quá đáng mà."

Thái hậu thân thể khẽ ngồi dậy, vươn tay kéo nữ nhi: "Như Âm, chuyện hôm nay ngươi cũng thấy đấy, sau này đừng tùy tiện phát ra cái tính làm càn, hoàng huynh ngươi sẽ không đứng về phía ngươi, phải biết rằng, hắn không phải là huynh trưởng cùng một mẹ sinh ra với ngươi."

Thái hậu mở miệng lời nói thẩm thía.

Trên gương mặt xinh đẹp của Như Âm như có điều suy nghĩ, chợt kinh ngạc nhìn mẫu hậu mình, thở dài: "Đúng vậy, nếu như hôm nay là nhị hoàng huynh làm hoàng đế, sẽ không để cho người khác khi dễ của chúng ta."

Đáng tiếc hiện tại hoàng thượng không phải nhị hoàng huynh, Như Âm chính là chán nản cũng không có biện pháp, nhưng nếu để cho những người đó khi dễ trên đầu nàng, nàng lại không cam lòng.

"Chớ nói lung tung," thái hậu lạnh lùng cảnh cáo nữ nhi, Như Âm làm bộ không nghe thấy, nói tiếp.

"Mẫu hậu, chẳng lẽ chúng ta sau này thực sự để cho nữ nhân kia bò trên đầu của chúng ta?"

Như Âm biết tính cách mẫu hậu, luôn luôn chuyên quyền độc đoán, tuyệt đối

không bao giờ cho Mộc Thanh Dao kia bò lên trên đầu mẹ con các nàng, tuy rằng hôm nay một các nàng ăn quả đắng, nhưng sau này sẽ đòi lại gấp bội.

"Nàng mơ tưởng."

Thái hậu tàn nhẫn gắt một cái, sắc mặt có chút dữ tợn, Như Âm thoả mãn nở nụ cười.

"Ta chỉ biết mẫu hậu tuyệt đối sẽ không để cho người khác khi dễ chúng ta, cho dù hoàng huynh che chở nữ nhân kia, nhưng hậu cung to lớn như thế, nếu như nữ nhân kia một lúc không cẩn thận thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể trách móc trên đầu chúng ta sao."

Thái hậu tà tà liếc nữ nhi một cái, lần này nàng ta thật có chút đầu óc, khéo môi hiện lên giả dối, lạnh lùng nhắc nhở nữ nhi: "Gần nhất ngươi đừng gây sự cho mẫu hậu, mẫu hậu sẽ giúp ngươi dạy dỗ nữ nhân kia."

"Nữ nhi đã biết," Như Âm lập tức nhu thuận nép vào trong lòng mẫu hậu, gương mặt có chút đau nhức nhở nàng vừa bị mẫu hậu đánh qua, mẫu hậu thật là độc a, Như Âm sắc mặt có chút khó coi...

Quảng Dương cung thuộc về phạm vi tây cung, mà Phượng Loan cung thì ở vị trí Đông cung, hai cung điện cách nhau rất xa, lúc đến thì ngồi trên kiệu êm ái, lúc trở về, Mộc Thanh Dao cho mấy thái giám nâng kiệu đi về, bản thân dẫn Mạc Sầu cùng Mai Tâm, còn có mấy người cung nữ tần bộ.

Đầu thu, gió mát phô phát, đi trên con đường đá xanh, tùy ý có thể thấy được đình đài lâu các, cầu nhỏ nước chảy, rường cột được chạm trổ, mái hiên cong cong, tầng tầng lớp lớp, xoay quanh theo một trình tự, thật giống như từng đợt từng đợt sóng biển, ánh sáng mặt trời chiếu lên ngói lưu ly, chiết xạ ra tia sáng chói mắt, trước cửa cung điện, hoa cỏ tuyệt đẹp, được sắp xếp ngay ngắn dù thời khắc nào cũng luôn luôn tỏa ra hương thơm, thả ra tất cả hương sắc của nó để chuẩn bị nghênh đón sự héo tàn ...

Hậu cung, diện tích rất rộng, lầu các rất nhiều, đều chỉnh tề có trật tự, trước cửa có một hồ nước lớn, bên trên hồ xây cầu đá, cầu kia giống như đất bằng, kéo dài đến tận bờ, bên bờ liễu rủ xanh biếc, cành lá theo từng cơn gió chập chờn.

Trong Hoa viên chỉ cần tùy tiện là có thể thấy được ngửi được, hương khí tràn ngập khắp nơi trên không trung...

Đoàn người nhàn rỗi thong dong đi dạo, một đường hướng Phượng Loan cung mà đi, khí trời mát mẻ, có thể làm cho Mộc Thanh Dao có tinh thần hơn, hoàn toàn không còn nữa những ngày hè lười biếng, trên người bộ y phục màu lam đồng cổ và con suối, làm cho nàng cũng trở thành một phần màu xanh trong phong cảnh.

Mai Tâm và Mạc Sầu hai người cùng nhau nhìn về phía chủ tử của mình, hôm nay thái hậu nương nương thiếu chút nữa bị nương nương làm tức chết, đáng tiếc nương nương nương một điểm phản ứng nhận thức cũng không có, Mai Tâm khuôn mặt sầu lo, thái hậu kia không phải là dễ đối phó, thật sợ chủ tử sẽ chịu buồn bức thiệt thòi, vốn muốn nói chút gì, nhưng lại sợ làm mất đi nhã hứng của nương nương, nên không dám nói, mà bản thân mình lại không giấu được vẻ luống cuộn, đương lúc khó xử, thì Mộc Thanh Dao đang đi ở phía trước thật giống như có mặt sau lưng, nhàn nhạt mở miệng.

"Mai Tâm muốn nói cái gì?"

Mai Tâm vội vàng cùng tiến về thân ảnh phía trước, thanh âm thấp xuống, nhỏ giọng mở miệng: "Nương nương hay là cẩn thận coi chừng một chút, thái hậu hôm nay ăn buồn bức, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ."

Mộc Thanh Dao đột ngột dừng lại, Mai Tâm phía sau thiếu chút nữa đụng vào, chỉ thấy thân thể nàng chậm rãi quay lại, đôi mắt trầm tĩnh nhìn Mai Tâm, sau đó quét mắt nhìn về phía đám cung nữ đi theo các nàng, vẻ mặt mang sắc thái trang nhã, quanh thân bao phủ hơi lạnh thấu xương, u ám mở miệng.

"Bản cung đã thân bất do kỷ rồi, nếu là có người còn dám trêu đến bản cung, một điểm cũng sẽ không bỏ qua."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu hai người rùng mình một cái, xem ra nương nương trong lòng đều biết, hơn nữa lời này rõ ràng là cách sơn đả hổ (*), cảnh cáo những cung nữ phía sau, nương nương ngay cả thái hậu đều không buông tha, huống chi là mấy cung nữ nhỏ các nàng, cung nữ Phượng Loan cung, thở cũng không dám thở mạnh, tựa hồ nương nương là một người tàn nhẫn, các nàng vẫn tự cầu phúc nhiều đi, tốt nhất quản lý cái miệng mình cho tốt, xem ra trong cung đã không còn yên ổn, sẽ có thay đổi bất ngờ a...

(*) ý là giả vờ nói người này nhưng lại cảnh cáo kẻ khác.

"Nương nương."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu khẽ gọi, các nàng thực sự yêu thương chủ tử, vừa vào cung liền cùng thái hậu châm ngòi đôi đầu, nếu nương nương có cái gì không may thì làm sao bây giờ? Hai tiểu nha đầu sắc mặt lóe ra bất an, Mộc Thanh Dao tầm mắt hòa hoãn một ít, khéo môi mềm mại hiện lên ý cười nhợt nhạt.

"Được rồi, nếu như yêu thương chủ tử, các ngươi sau này liền lành lợi một chút, chuyện gì cũng phải có tâm nhìn xa, như thế còn bảo hộ chủ tử nhà ngươi không được sao."

"Dạ, nương nương, nô tỳ hiểu, " Mai Tâm cùng Mạc Sầu trầm giọng một lời đáp lại, nương nương nói không sai, sau này các nàng phải lưu ý và mở rộng tầm mắt nhiều hơn nữa, như vậy mới có thể bảo hộ nương nương, Mộc Thanh Dao xoay người lại tiếp tục hướng Phượng Loan cung đi.

Trong đôi mắt đen xinh đẹp ẩn dấu nhuệ khí mà không phát ra, hiện nay nàng đã thân bất do kỷ, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ trên đầu của nàng, còn có, nàng sẽ toàn thân trở ra...

Phượng Loan cung...

Trước cửa rào chắn bạch ngọc, bên dưới là tầng tầng thềm đá, đứng thăng một đồng người, dẫn đầu chính là Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương một thân hoa phục, mọi người đứng vây quanh vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao đi tới, lập tức sắc mặt lộ ra vui mừng, bước đến chào đón, nôn nóng hành lễ.

"Thanh Châu (Thanh Hương) tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao đôi mi thanh tú cau lại, không nghĩ tới hai người này thật đúng là tiến cung, chỉ sợ thái hậu muốn đem các nàng đi khai đao a, ánh mắt trầm tĩnh hiện lên sắc bén, nếu như không phải niệm tình mặt mũi của thừa tướng cha, nàng mới lười để ý chuyện chết sống của các nàng, người không hiểu biết, chỉ thấy người sang bắt quàng làm họ, ở trong cung này căn bản không phải là nơi cho kẻ hô đồ ngu ngốc, còn muốn cuộn vào cơn sóng lớn này thì chỉ tự mình chuốc lấy đau khổ mà thôi.

"Đứng lên đi, không biết hai vị tỷ tỷ qua đây có chuyện gì?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, lời nói còn lạnh hơn, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vốn đang cao hứng bừng bừng, nghe thanh âm lạnh giá của nàng, thật giống như bị vội một chậu nước vào đầu, nhiệt tình của các nàng như thủy triều dâng không gì sánh được bị tưới tắt lập tức, sắc mặt tức thời cứng ngắt, một lúc lâu không biết nên nói gì, Mộc Thanh Hương rốt cuộc còn có chút tài trí, rất nhanh liền khôi phục trấn định, dịu dàng như nước mở miệng.

"Các tỷ tỷ nhớ muội muội, nên sang đây thăm viếng muội muội."

Lời này vừa nói ra, giả dối làm cho người ta muốn ói, tất cả thái giám cùng cung nữ đều mắt trợn trắng, người nào mà không biết các nàng muốn làm gì, lại ngang nhiên đổi trả như vậy?

Dù sao người tới cũng là khách, tuy rằng Mộc Thanh Dao rất không muốn để ý tới hai tỷ tỷ, nhưng hiện tại thân phận của các nàng là tú nữ của Trữ Tú cung, mà nàng là hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc, nếu như hiện tại nàng đem các nàng đuổi đi, chỉ sợ rất nhanh sẽ có lời đồn đãi, nói cái gì hoàng hậu ghen tị, hoàng hậu có tấm lòng nhỏ nhen, hoàng hậu không biết khoan dung, nghĩ một chút cũng có thể hình dung ra được, chuyện đó sẽ làm cho người sinh lòng oán hận, bởi vậy Mộc Thanh Dao dẫn thiếp thân nha đầu đi vào Phượng Loan cung, chưa quên đậm nhiên phân phó một tiếng.

"Vào đi."

"Tuân lệnh, hoàng hậu nương nương," cung nữ Phượng Loan cung lĩnh mệnh, cung kính mời hai vị tú nữ vào điện, tuy rằng hai nữ nhân này buồn cười, thế nhưng các nàng là tỷ tỷ của hoàng hậu nương nương, đây cũng là chuyện mà không phải người khác có thể sánh bằng, vì thế các thái giám cung nữ cũng không dám khinh thường, tuy rằng bây giờ họ là tú nữ, nhưng không chừng ngày sau sẽ trở thành phi tử, các nàng vẫn nên cẩn thận hầu hạ cho thỏa đáng.

Đại điện, hương huân lượn lờ, màn che rủ xuống, cao cao ở chỗ ngồi, trên phượng trường kỷ đỏ thắm, Mộc Thanh Dao đang ngồi trên đó, quanh người mặc bộ y phục thủy thảo màu xanh lục, hồng và xanh lần lượt thay đổi, hai màu sắc này tương hỗ kích thích lẫn nhau, nhưng mặc trên người nàng thì lại đặc biệt phù hợp, hồng đỏ xinh đẹp, màu xanh tươi mát, hồng như hoa sen nổi bật trên màu xanh của lá sen, mang theo hương hoa sen tỏa ra bốn phía.

"Ban thường ghê ngồi."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, lập tức có cung nữ mòi Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương ngồi vào bên cạnh, dâng nước trà, rồi lui xuống.

"Nói đi, có chuyện gì tìm bản cung?" Mộc Thanh Dao khẽ nhấp một ngụm trà, vẻ mặt thản nhiên nhìn xuống phía hai tay đang ngồi, chỉ thấy Mộc Thanh Châu sắc mặt ngập ngừng một hồi, rồi cùng Mộc Thanh Hương hai mặt nhìn nhau, không biết có nên mở miệng hay không, cuối cùng hai tay muội hạ quyết tâm, nhất tề theo chỗ ngồi đứng lên, xoay mình hướng trên mặt đất quỳ xuống, chân thành khẩn cầu mở miệng.

"Thanh châu (Thanh Hương) xin nương nương thành toàn."

Mộc Thanh Dao ánh mắt tối sầm lại, khéo môi co rút một cái, hai nàng còn mặt mũi để nói câu này, nếu không phải nhớ một ít cũ tình, các nàng có thể ngồi ở chỗ này sao? Nhưng nếu mình kiên quyết cự tuyệt, thái hậu nương nương nhất định sẽ lấy cớ gây xích mích, đến lúc đó, thái hậu sẽ châm ngòi cho Tam tỷ muội đối đầu nhau, họ nhất định trở thành tâm điểm cho người ngoài chê cười chế giễu, và cũng trúng quý kế lão bà kia, nếu như đồng ý, thì chuyện này cũng không phải do nàng có quyền quyết định, nạp phi chỉ có bản thân hoàng thượng mới có thể làm chủ, nếu như hoàng thượng bằng lòng cho hai người các nàng làm phi, thì lúc đầu khi hạ chỉ, nhất định sẽ nhắc tới điểm ấy, cũng không để cho các nàng lấy thân phận tú nữ tiến cung như hiện nay.

Hơn nữa Tam tỷ muội đồng thời làm phi, đối với sẽ có hoàng thượng ảnh hưởng không tốt, chỉ sợ người trong thiên hạ nói hoàng thượng là hoàng đế dâm loạn bất kham ...

Mộc Thanh Dao lông mài khẽ nhướn, vừa nảy ra ý hay, tạm thời trước dùng kế hoãn binh đi, đợi cho hai người các nàng nhìn thấy rõ trong cung hung hiểm, đến lúc đó nàng sẽ tìm cách đưa các nàng xuất cung là được.

"Tuy rằng muội muội có lòng thành toàn cho hai vị tỷ tỷ, nhưng chuyện nạp phi vốn là chủ ý của hoàng thượng, muội muội liều lĩnh đáp ứng, chỉ sợ sẽ rước lấy mầm tai vạ, nhưng cự tuyệt các tỷ tỷ, trong lòng lại cảm thấy khó khăn, như vậy đi, ta sẽ tìm cơ hội, cho hai vị tỷ tỷ ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện, nếu như hoàng thượng thích, chắc chắn phong cho các người làm phi."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương khó có thể tin quét mắt liếc nhìn đối phương một cái, cuối cùng mặt đều lộ vẻ vui mừng, khuôn mặt tươi cười tạ ơn Mộc Thanh Dao.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương thành toàn, Thanh Châu (Thanh Hương) vô cùng cảm kích."

"Được rồi, ta mệt mỏi, các ngươi trở về đi," Mộc Thanh Dao phất phất tay, nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ kế tiếp mỗi một nước cờ nên đi như thế nào cho tốt, không nói đến chuyện ở trong cung, bắt đầu từ khi Trưởng Tôn Trúc xuất hiện, chỉ sợ thiên hạ này đã lung lay, các thế lực âm thầm ẩn nấp, sắp linh đình thu hoạch...

"Dạ, nương nương nghỉ ngơi đi, chúng ta đi xuống trước, ngày khác lại tới thăm nương nương."

Hai nữ nhân cao hứng lui ra ngoài, hoàn toàn không biết một hồi bão tố chân chính gần kéo tới.

Vẫn ngồi ở trên cao, Mộc Thanh Dao đợi được Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương rời đi, mới nhắm mắt lại tựa ở phượng trường kỷ nghỉ ngơi, cả người cũng không nhúc nhích, Mai Tâm lặng lẽ phất tay, ý bảo thái giám cùng cung nữ trong cung điện tất cả lui ra ngoài, để cho nương nương nghỉ ngơi một chút nhi.

Kỳ thực Mộc Thanh Dao đâu có ngủ được, phong vân quỷ quyết đang hướng tới, nàng chỉ hy vọng chính mình tĩnh táo mà chống đỡ...

Ngoài cửa điện, truyền đến thanh âm Mai Tâm: "Nô tỳ tham kiến A Cửu công công!"

"Đứng lên đi, tiểu nhân qua đây truyền khẩu dụ hoàng thượng, nương nương đâu?" nghe thanh âm A Cửu truyền vào, Mộc Thanh Dao nhăng mài một chút, mở mắt ra nhìn về phía cửa điện, chỉ thấy Mạc Sầu đứng ở trước cửa, vừa lúc Mai Tâm từ bên ngoài chạy vội đến, nhìn thấy nương nương đã tỉnh, vội vàng mở miệng.

"Nương nương, hoàng thượng phái A Cửu công công qua đây truyền khẩu dụ."

"Cho hắn vào đi, " Mộc Thanh Dao lười biếng giãn cánh tay một cái, phát tay ý bảo Mai Tâm đem A Cửu lĩnh tiến vào, Mai Tâm lĩnh mệnh lui ra ngoài, rất nhanh đem A Cửu công công mời đến.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương, " A Cửu cung kính mở miệng, trên khuôn mặt mài thanh mắt đẹp, nụ cười đột nhiên tràn đầy, hôm nay hắn đã thật được cử chỉ lợi hại của hoàng hậu nương nương, đừng nói hắn một tổng quản thái giám nho nhỏ, mà ngay cả thái hậu nương nương, thậm chí kiêu ngạo hung tàn giống Như Âm công chúa, cũng bị một kích, nếu hắn dám đặc tội với nữ nhân trước mắt, chỉ sợ sẽ không có ngày dễ chịu.

"Nói đi, hoàng thượng kêu người tới đây làm gì?"

Đôi mắt trong suốt của Mộc Thanh Dao phát ra ánh sáng loang loáng trầm tĩnh quét nhìn về phía A Cửu, khéo môi nhéch lên vẻ tựa tiêu phi tiêu, A Cửu nội trong lòng run lên, vội vàng mở miệng: "Hoàng thượng khẩu dụ, khuya hôm nay ở Lưu Ly cung chiêu đãi lục quốc sứ thần, đến lúc đó thỉnh nương nương đi Lưu Ly cung dự tiệc."

"Bản cung đã biết."

Mộc Thanh Dao sắc mặt so với trước còn lạnh hơn, trên đại điện hoa lệ, lập tức đầy rẫy hàn khí lạnh lẽo, u ám nhìn về phía A Cửu đang đứng, xem ra buổi tối hôm nay sẽ có sóng ngầm hung hiểm a...

A Cửu một khắc cũng không muốn chờ lâu, rất nhanh mở miệng: "Tiểu nhân cáo lui, " động tác linh hoạt lui xuống.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bóng lưng của hắn, kỳ lạ khó hiểu nhăn mài lại, A Cửu công công làm sao thế? Hai người quay đầu nhìn lên chỗ hoàng hậu nương nương, chỉ thấy chủ tử nhà mình, hé ra khuôn mặt xinh đẹp trong suốt, lúc này bị tiêm nhiễm băng sương vô tận, một đôi ánh mắt tròn to trong suốt như quả nho, đang bao phủ mây đen sâu lắng, từng đợt sóng cuộn trào mãnh liệt, thảo nào A Cửu công công sợ đến chạy trối chết, nguyên lai là bị chủ tử làm sợ hãi.

"Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Sầu đi tới, quan tâm hỏi, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu yếu ớt mở miệng: "Khuya hôm nay thật là một đêm không bình an! Lục quốc sứ thần, mỗi người đều lai giả bất thiện ..."

Hai tiểu nha đầu nhìn nhau, nguyên lai nương nương là lo lắng chuyện này, nếu như là trước đây các nàng có lẽ sẽ không yên lòng, nhưng hiện tại dường như cũng không có nghiêm trọng như vậy, đôi lông mài thanh tú của Mạc Sầu nhíu lại, tự tin mở miệng: "Sợ cái gì chứ, binh tới tướng đở, nước tới đất ngăn, hoàng đế của Huyền Nguyệt quốc chúng ta cũng không phải ngồi không, cộng thêm trí tuệ song toàn của nương nương, chẳng lẽ sợ bọn họ hay sao?"

Lời này đem trạng thái sững sót của Mộc Thanh Dao trở thành tức cười, bầu không khí trên đại điện sôi nổi rất nhiều: "Đúng, vẫn là Mạc Sầu chúng ta bình tĩnh, xem ra là bản cung suy nghĩ nhiều."

Mộc Thanh Dao vừa mới nói xong, ngoài cửa điện một người đã vội vàng chạy ào tới, đi theo phía sau là một đồng thái giám cung nữ, thát kinh gọi lại, cùng nhau tràn vào đại điện.

"Công chúa, công chúa, ngươi chờ một chút, ngươi chờ một chút! Cho chúng nô tỳ bẩm báo nương nương!"

Người dẫn đầu có khuôn mặt không thèm quan tâm, nhanh như gió đi vào, đứng ở giữa đại điện, vẻ mặt tiêu ý nhìn Mộc Thanh Dao ngồi ở phượng trường kỷ: "Hoàng tẩu, Tinh Trúc sang đây thăm ngươi!"

Tinh Trúc công chúa vô cùng thân mật mở miệng, Mộc Thanh Dao trên mặt hiện lên kinh ngạc, nàng lúc nào cũng công chúa thân thiết như vậy, nếu như nàng nhớ không lầm, các nàng tổng cộng mới gặp qua một lần, hơn nữa nha đầu kia vẫn là mang theo kiếm đi giết của nàng, mắng nàng là dâm phụ, nàng này giống như con nít thay đổi liên tục, Mộc Thanh Dao rất bình tĩnh nhìn công chúa Mộ Dung Tinh Trúc, đứng ở sau lưng nàng thái giám cùng cung nữ sớm bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, ủm một tiếng quỳ xuống.

"Nương nương tha mạng, chúng tiểu nhân ngăn không được công chúa, thỉnh nương nương trách phạt."

"Đi xuống đi, " Mộc Thanh Dao phất phất tay, Tinh Trúc công chúa xem ra là một nhân vật làm cho người ta đau đầu, những thái giám cung nữ này làm sao chế phục được nàng...

Thái giám cùng cung nữ vừa Phượng Loan cung nghe hoàng hậu nương nương nói thế, tất cả đều thở dài một hơi, xem ra hoàng hậu nương nương

cũng có mặt nhân từ, cũng không giống như loại nhân vật cao cao tại thượng, thị phi chẳng phân biệt được, thấy được khoan dung, mọi người nhanh chóng lui xuống.

Trên đại diện, Mộ Dung Tinh Trúc không đợi Mộc Thanh Dao mở miệng nói chuyện, sớm đã nhắm phượng trường kỷ phóng lên, Mạc Sầu ở bên cạnh không biết nàng muôn làm gì, nhanh chóng tiến lên một bước định ngăn trở nàng, Mộc Thanh Dao giơ tay ngăn động tác của Mạc Sầu, khiến cho nàng lui về phía sau một bước.

Tinh Trúc công chúa sớm đã mang vẻ mặt tươi cười lôi kéo tay Mộc Thanh Dao, ngọt ngào mở miệng.

"Hoàng tử, ngươi vì sao không để ý tới người ta, có phải còn vì sự tình lần trước mà tức giận hay không, ngươi cũng biết, lần trước người ta không phải cố ý, ta thật nghe nói ngươi không tốt chỗ này không tốt chỗ kia, người ta mới có thể đi ám sát ngươi!"

Mộ Dung Tinh Trúc lớn lên diện mạo ngọt ngào, nói chuyện mang theo sự hồn nhiên trẻ thơ, lông mi giống như cánh bướm phối hợp với tốc độ nói chuyện, chớp chớp mắt lay động, đáng yêu giống như búp bê, ngay cả Mộc Thanh Dao cũng cảm nhận được trên người nàng hơi thở đơn thuần...

"Được rồi, chuyện trước kia đều là quá khứ, đừng nói nữa, hi vọng công chúa sau này làm chuyện gì, đều phải động não, đỡ phải hao tài tốn của."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí ôn hòa rất nhiều, khó có khi gặp phải một người đơn thuần, không nghĩ tới hoàng thượng quả nhiên đem nàng bảo hộ được tốt như vậy, không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng, do đó có trên người nàng vẫn rất hồn nhiên.

Nhưng đơn thuần quá thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, người chỉ có ở trong nghịch cảnh mới có thể trưởng thành.

"Dạ, hoàng tử, người ta sau này nhất định sẽ nghe lời ngươi nói, chỉ là ta có thể thường xuyên đến tìm ngươi chơi không?"

Mộ Dung Tinh Trúc liên tục gật đầu, nhấp nháy ánh mắt hiện lên khẩn cầu, bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao đáy lòng thở dài, công chúa có lẽ là quá cô độc, thân là một công chúa, ngay cả một băng hữu bình thường cũng không có, nhiều nhất nàng chỉ là một con chim túc nhốt trong

lòng son quý báu, cho nên mới phải khát vọng bằng hữu như vậy.

"Tốt, bất quá cũng đừng đến khuya quá."

Mộc Thanh Dao khó có được lòng trêu ghẹo như vậy, Mộ Dung Tinh Trúc lập tức cao hứng nhảy cẩn lên, một chút hình tượng công chúa cũng không có, Lam Y đứng ở dưới mặt lập tức biến sắc kêu lên: "Công chúa, chú ý hình tượng."

"Nha, ta đã biết, " Mộ Dung Tinh Trúc đè nén một ít, bất quá vẫn rất vui vẻ nhìn Lam Y: "Nơi này là chỗ của hoàng tẩu, cần cái gì hình tượng a, mấy thứ đó làm nhiều thiệt mệt a."

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới công chúa dĩ nhiên không hề đồng ý giữ hình tượng, bình thường đoan trang hào phóng đều chỉ là một ngụy trang, kỳ thực nàng muốn nói, công chúa vốn có tính cách này mới làm cho người ta thích, chân thành lại đơn thuần, có quá nhiều mấy thứ kia sẽ giống như đối trả.

Trong cung thêm một người bạn, so với thêm một kẻ địch vẫn tốt hơn, với lại bản tính công chúa không làm cho người ta chán ghét, Mộc Thanh Dao sắc mặt tốt rất nhiều, vô vô chỗ ngồi trông bên người.

"Ngồi xuống đi, công chúa."

"Hoàng tẩu, gọi ta Tinh Trúc đi, hoàng huynh chính là gọi ta như vậy " Mộ Dung Tinh Trúc thân thiết ngồi ở bên Mộc Thanh Dao trên phượng trường kỷ, Mai Tâm dâng nước trà qua đây: "Công chúa thỉnh uống trà."

"Ừ."

Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc lên tiếng trả lời rồi nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm, để xuống, không biết là bởi vì thường ngày quá buồn, hay là trời sinh thích nói chuyện, lôi kéo Mộc Thanh Dao lúi rúi nói tiếp, Lam Y đứng ở phía dưới, vẻ mặt hắc tuyến nhìn chủ tử nhà mình, trời a, công chúa trở mặt thật nhanh a, lần trước nàng còn đi giết hoàng hậu nương nương, lần này thì lại tốt giống như người thân vậy.

Bất quá hoàng hậu nương nương đẹp quá, một thân y phục quần dài màu xanh cổ nước, nổi bật lên sắc mặt xinh đẹp như mây, da thịt trong suốt, ánh mắt lớn và phát sáng, mũi cao môi anh đào, quanh thân khí chất đẹp đẽ quý

phái, làm cho người ta dời không ra tầm mắt, Lam Y luôn luôn cho rằng công chúa lớn lên đều đẹp, nhưng giờ khắc này, lại cảm thấy nương nương so với công chúa đẹp hơn vài phần nội hàm, lại thần bí khó lường, làm cho không người nào có thể liếc nhìn thấu, mà công chúa chỉ là một nữ hài tử ngọt ngào, làm cho người ta liếc mắt một cái được cá tính đơn thuần của nàng.

"Hoàng tẩu, ngươi biết không? Khuya hôm nay hoàng huynh ở Lưu Ly cung chiêu đãi lục quốc sứ thần, đến lúc đó ngươi có đi không, Tinh Trúc cùng ngươi đi, có được hay không?"

Mộc Thanh Dao nghe xong công chúa nói, ánh mắt nháy lên giật mình, hưng thú mở miệng.

"Lục quốc kia là sáu nước nào a?"

Q.2 - Chương 66: Lục Quốc Sứ Thần

Mộc Thanh Dao tuy rằng có thể cảm ứng được tin tức trong đầu, biết phong vân đại lục là một thế giới có bảy quốc cùng tồn tại, cũng biết trong thất quốc lợi hại nhất chính là Huyền Nguyệt quốc, sau đó lần lượt là Thanh La quốc, Vạn Hạc quốc, nhưng tin tức nàng nhận được lại không có các quốc gia khác, bởi vì Mộc Thanh Dao chân chính chẳng qua là một hào sắc tiểu thư của phủ thừa tướng, căn bản không quan tâm thế sự, vì thế trong đầu tin tức lại càng ít, mà Mộ Dung Tinh Trúc thân là công chúa hoàng thất, tự nhiên so với người khác càng nhiều hiểu biết hơn một chút...

Mộ Dung Tinh Trúc vừa nghe Mộc Thanh Dao hỏi nàng, sớm đã cao hứng nheo mắt lại, cặp mắt hạnh cong thành hình dạng trăng rằm vừa dài vừa nhỏ, rất đáng yêu và xinh đẹp.

"Thanh La quốc, Vạn Hạc quốc, Đan Phượng quốc, Vân Thương Quốc, Hoàng Viên Quốc, Nguyệt Nhuogn Quốc, tổng cộng có sáu quốc gia, cùng chúng ta Huyền Nguyệt nữa là bảy quốc cùng tồn tại, nhưng mà trong tất cả quốc gia thì Huyền Nguyệt chúng ta là quốc gia mạnh nhất, lúc này hoàng huynh đại hôn, nên các nước khác đều phái ra sứ thần tới dâng tặng lễ vật."

Mộc Thanh Dao nghe xong Mộ Dung Tinh Trúc nói, đôi mài nhướng lên, ánh sáng lạnh lẽo lóe trong đáy mắt, chỉ sợ không phải là đơn thuần tặng lễ vật, thiên hạ này cho tới bây giờ đều là hợp hợp phân phân, phân lâu thì sẽ hợp, mà hợp tất nhiên sẽ phân, lúc này chính là thời buổi rối loạn, thất quốc cũng không hòa bình giống như mặt ngoài nhìn thấy, tuy rằng Huyền Nguyệt lợi hại, chỉ sợ nước khác cũng không yếu, lấy Thanh La quốc mà nói, thái tử Trường Tôn Trúc cũng không phải là một kẻ đơn giản, mà những quốc gia khác còn không có chân chính giao tranh, vẫn ẩn núp trong bóng tối, tùy thời mà hành động, nên giang sơn nhất thống chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi...

Bất quá nàng biết Mộ Dung Lưu Tôn cũng không phải một kẻ đơn giản, thiên hạ này bá chủ rốt cuộc rơi vào tay ai, chỉ có thể mỗi mắt mong chờ, mà Huyền Nguyệt lúc này còn có nội hoạn chưa trừ, bây giờ chỉ có thể bảo trì ôn hoà, không để cho người khác nhìn ra mà thôi.

"Tinh Trúc, lần này là ai tiếp đai lục quốc sứ thần?"

Mộc Thanh Dao quan tâm hỏi, đây chính là trọng trách lớn a...

"Là nhị hoàng huynh Bắc Tân vương, " Mộ Dung Tinh Trúc giòn giã trả lời, Mộc Thanh Dao sắc mặt tối sầm lại, lạnh hơn bình thường, khiến cho Tinh Trúc công chúa lo lắng hỏi thăm: "Hoàng tẩu, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao lắc đầu, lòng có chút bất an, vì sao hoàng thượng phái Bắc Tân vương đi tiếp đai lục quốc sứ thần, chẳng lẽ hắn không sợ Bắc Tân vương ở giữa dở trò hay sao ? Hay là kỳ thực hắn đã nghĩ đến Bắc Tân vương có vấn đề, bất kể như thế nào, chỉ sợ cũng sẽ đưa đến những việc không ổn định, đêm nay chắc chắn sẽ nước sôi lửa bùng a...

"Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi."

Mộc Thanh Dao thật sự cảm giác hơi mệt chút, đầu tiên là chuyện gay go của thái hậu cùng Như Âm công chúa, sau đó thì đến hai tỷ tỷ không biết sống chết, may mà Tinh Trúc công chúa đem nàng làm bằng hữu, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra cảm thấy cũng không tệ chút nào, Mộc Thanh Dao nhàn nhạt cười lên, nàng cười, làm cho toàn bộ đại điện dường như có dòng nước vui sướng ấm áp chảy xuôi qua, Mộ Dung Tinh Trúc lập tức đứng dậy quan tâm.

"Hoàng tẩu, vậy ngươi nghỉ ngơi một chút đi, Tinh Trúc đi về trước, buổi tối còn phải đi Lưu Ly cung chiêu đai sứ thần nữa!"

"Được " Mộc Thanh Dao gật đầu, mâu quang vừa chuyển quét nhìn về phía Mai Tâm, nhàn nhạt mở miệng: "Mai Tâm, tiễn công chúa đi ra ngoài."

"Dạ, nương nương, " Mai Tâm lên tiếng, cung kính tiễn Tinh Trúc công chúa ra khỏi điện, Mộ Dung Tinh Trúc cùng Mộc Thanh Dao nói tạm biệt, rồi dẫn cung nữ Lam Y ra khỏi Phượng Loan cung, một đường quay về Trường Lạc cung.

Bởi vì buổi tối còn có yến hội, nên Mộc Thanh Dao đứng dậy đến tắm cung nghỉ ngơi một chút, còn không biết yến hội sẽ cử hành tới khi nào, nàng thân là hoàng hậu Huyền Nguyệt, tất nhiên không có khả năng không đi dự tiệc, cũng không có khả năng giữa đường ném khách nhân quay về cung điện, vì thế vẫn là ngủ một chút, buổi tối mới có tinh thần chiêu đai khách, hơn nữa

đêm nay tuyệt đối sẽ có việc xảy ra nên phải chuẩn bị kỹ, lục quốc này không chỉ đơn giản là qua đây chúc mừng...

Mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn.

Trăng tròn giống như khay ngọc treo ở giữa không trung, ánh trăng như nước trút xuống mặt đất, ở hoa viên trước cửa Lưu Ly cung trong, ngàn đóa hoa tím hồng xinh đẹp, ở dưới ánh trăng chúng hòa thành một mảnh biển hoa rực rỡ, ngọn gió đêm êm dịu mát mẽ lướt nhẹ qua, làm bóng hoa sum suê, dưới ánh trăng càng thêm phơi phới.

Lưu Ly cung.

Lúc này sáng như ban ngày, đèn lồng dày đặt như mây dưới mái hiên dưới, chúng được treo theo cách thức của cung đình, cung nữ cùng bọn thái giám qua lại không ngót bên dưới, một mảnh thanh âm bận rộn ...

Trên đại điện nguy nga lộng lẫy, dạ minh châu chiếu ra ánh sáng sinh động rực rỡ, ở đỉnh kim đồng huân hương vừa mới thay, cháy lên tỏa ra làn khói lượn lờ, ở hai bên màn lụa đỏ thẫm, chỗ ngồi trên cao để kim hoàng long ỷ của hoàng thượng, hai bên chia ra hai hàng ghế riêng biệt, làn lượt là chỗ ngồi của hoàng hậu, thái hậu cùng quý phi nương nương, ngoài ra còn có hai vị công chúa.

Yến hội lần này tổ chức theo cách thức tự do, không giống như phần lớn bộ cục các yến hội trước đây là ngắt thường, mà yến hội này trước mặt tân khách đặt một cái bàn thấp hình chữ nhật các món ăn được bày biện bên trên, ghế là đệm ngồi, tất cả rượu ngon món ngon đều đặt lên bàn, cho khách nhân thoả thích hưởng dụng.

Lúc này, hai bên đại điện trên bàn thấp chữ nhật từ lâu đã bày đầy món ăn, trên đó có quỳnh tương ngọc dịch, dưa và trái cây đặt trên dĩa đế cao, cuối cùng là món ngon và mỹ túu.

Trên bàn ngoại trừ thức ăn tinh tế, còn thêm hương thơm rượu ngon, ngoài ra họ còn đặt một lọ hoa tươi thật đẹp, liếc mắt một cái nhìn lại tựa như từng đợt sóng biển màu hồng, làm nổi bật được những hoa quả tươi mát đặc biệt kia, rượu ngon phiêu hương, món ngon thì xông vào mũi, hơn nữa còn thêm mùi thơm của hoa tươi.

Trong lúc nhất thời, cả tòa cung điện, đầy rẫy mùi thơm nồng nặc, mùi đồ

ăn, mùi rượu, mùi hoa, các loại hương vị dung hợp cùng nhau, tạo thành một đạo hương thơm say lòng người.

Tổng quản thái giám Lưu Ly cung, A Cửu công công dẫn thủ hạ thân tín, dè dặt cẩn thận kiểm tra mỗi một chi tiết, khuya hôm nay, không thể xảy ra chút sai lầm nào, nếu như có chút gì ngoài ý muốn, chỉ sợ người của Lưu Ly cung từ trên xuống dưới, một mạng cũng đừng nghĩ sống.

"Hoa này hình như có mùi vị hơi khác rồi, có chút héo úa, một lần nữa thay cái khác đi."

"Còn có bình rượu vàng này không đủ sáng, đổi một lần nữa đi," trên đại điện, chỉ có thanh âm nghiêm nghị của A Cửu, thủ hạ thái giám cùng cung nữ cẩn thận đáp lời, một lần nữa lại đổi mọi thứ, thấy thời giờ đã đến, nên kiểm tra đều đã kiểm tra rồi, trước mắt thấy được một chút sai lầm cũng không có, A Cửu mới thở dài một hơi, xoay người lại phân phó thái giám ở phía sau, "Đem hết thảy mọi thứ ở đây theo dõi chặt chẽ một chút, ở lại đợi các khách nhân đều tới, lanh lợi một chút mà trả lời họ" hắn phải đi thượng thư phòng thỉnh hoàng thượng qua đây.

"Dạ" các thái giám đều hô lớn cung kính tiễn A Cửu đi.

Lần này yến hội, nói ít một chút, sự tình liên quan đến nền tảng lập quốc của Huyền Nguyệt, nói lớn một chút, là liên quan đến cục diện thiên hạ tồn vong, bởi vậy Huyền đế cực kỳ coi trọng việc sứ thần đến thăm lần này, ngoại trừ thành viên hoàng thất nhất định phải đến, trong triều còn có nhất phẩm đại quan đều phải đến tiếp khách.

Lúc này, giờ Dậu thoảng cái đã, liền đã có đại thần lục tục tới, bọn họ không thể so với thành viên hoàng thất có thân phận cao quý, cũng không phải sứ thần được các quốc gia phái tới, để có thân phận mà cao ngạo, làm dáng, bọn họ chỉ là thần tử, trách nhiệm đêm nay là vì hoàng thượng chia sẻ trọng trách chiêu đãi khách nhân, bởi vậy ai cũng không dám thong dong tới chậm...

Phượng Loan cung.

Trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao vừa mới tỉnh ngủ, duỗi dài cánh tay, lười biếng hoạt động gân cốt, ngủ một giấc, quả nhiên cảm giác tinh thần sáng khoái rất nhiều, ngẩng đầu liền thấy dạ minh châu trong cung đang phát sáng chói mắt, gió theo ngoài cửa sổ thổi vào làm lay động màn lụa mỏng, bồng bềnh mênh mông, đặc biệt êm ái.

Trăng tròn đọng bên ngoài song cửa, ánh sáng bạc trăng noãn như lụa, chiếu vào tâm cung hoa mĩ.

Đêm phủ xuồng.

Mộc Thanh Dao ánh mắt sâu xa mù mịt, sắc mặt thì lạnh buốt, chuyện nêu tới cuối cùng sẽ đến, ngẩng đầu lên hỏi Mạc Sầu đứng ở bên giường: "Bây giờ là giờ gì?"

"Bẩm nương nương, vừa qua giờ Dậu, nương nương nên dậy đi, ngồi một chút còn phải đi Lưu Ly cung, hoàng thượng đã phái thái giám qua đây truyền khẩu dụ, nói đợi một lát sẽ qua đây đón nương nương cùng đi."

Mạc Sầu nói trầm ổn nhở nhẹ, như mặt nước không gợn sóng, vô cùng có tác dụng trấn định lòng người, Mộc Thanh Dao thở ra một hơi, lạnh nhạt mở miệng.

"Tốt, hầu hạ ta đứng lên đi."

Mai Tâm lập tức động tác lưu loát tiến lên hầu hạ, trong tâm cung cả một người không phận sự cũng không có, bọn họ đều bị hai người các nàng phân phó ở ngoài, chỉ để lại hai người các nàng chiếu cố tất cả mọi thứ hàng ngày của nương nương, ở Phượng Loan cung không biết có bao nhiêu người là gián điệp của thái hậu nương nương, các nàng rất sợ có người âm thầm đối với nương nương bất lợi, vì thế luôn luôn không để cho người khác tới gần chủ tử, mọi việc đều tự thân tự lực làm.

Vì hôm nay là trường hợp đặc thù, nên Mai Tâm cấp chủ tử chọn lựa một bộ cung trang màu làm, tuy là cung trang, nhưng đơn giản uyển chuyển, đây là đều Thanh Dao rất thích, vải vóc thượng đẳng, cắt may khéo léo vừa người, bao quanh những đường cong lả lướt trên người của Thanh Dao, không thêu thùa xa hoa, chỉ có ở làn vảy lựa ra mấy lá trúc xanh nhạt, làm nổi bật được quý khí trong trẻo lạnh lùng, cả người lại lịch sự tao nhã, hoàn toàn không có cái loại khí thế kêu ngực vênh váo của người trong hoàng thất, chỉ còn lại khí chất cao cao tại thượng đẹp đẽ quý giá.

Mai Tâm luôn luôn khéo tay, rất nhanh liền làm cho chủ tử một búi tóc uốn lượng, rồi cột lỏng lẻo mái thả xuồng, phía trên đầu tóc đen mượt, cài một đóa hàn mai tinh xảo trông rất sống động, hàn mai này dùng bạch ngọc điêu khắc thành, ở giữa nó còn chấm một điểm màu hồng xinh đẹp, khiến cả

người lộ ra trong suốt thơm ngát, thật giống như hương thơm tỏa ra từ chỗ sâu, nơi giá lạnh khủng khiếp, khi đã lọt vào trong tầm mắt người ta, thì họ không cách nào dời đi.

Mộc Thanh Dao nhìn mình trong gương, trang phục quanh thân trên dưới đều rất thỏa mãn, ngoại đầu nhìn lại Mai Tâm, nha đầu kia càng ngày càng hiểu được tâm ý của nàng, xem ra sau này rời đi sẽ không thể bỏ lại nàng ta rồi.

"Mai Tâm tay nghề ngày càng khéo, bất luận kẻ nào nếu trải qua tay ngươi trang điểm, đều trở thành thiên tiên."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu nhìn chủ tử tâm tình tựa hồ không tệ, hai tiểu nha đầu đều nở nụ cười, một phòng không khí ôn hòa, Mai Tâm cười mở miệng: "Là do nương nương lớn lên đẹp, nếu như là người quái dị, Mai Tâm ngay cả có lòng cũng không thể súc a."

"Đúng vậy, nương nương lớn lên thật xinh đẹp mà" Mạc Sầu nhìn chủ tử từ trên xuống dưới, sững sốt dời không ra tầm mắt, chủ tử không giống mẫu đơn hòa nhã vinh hoa cao quý, cũng không giống Nguyệt Quý phong lưu xinh đẹp, nhưng lại tươi mát như trúc, kêu ngạo như tùng, lạnh lùng như mai, thế gian này người có khuôn mặt đẹp chỗ nào cũng có, thế nhưng lại có ai vừa xinh đẹp, còn mang thêm hương thơm của trúc, kiên quyết của tùng, dịu dàng của mai, chỉ có nữ tử như nương nương vậy mới có được phẩm chất kêu ngạo và mùi thơm băng hàn mà từ trước tới nay chưa ai có được.

"Hai người tiểu nha đầu các ngươi, miệng đúng là tha mõ mà, được rồi, nương nương ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta nên đi ra, thời gian sẽ nhanh đến."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ngoài cửa tắm cung liền vang lên thanh âm cung nữ.

"Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đang trên nhuyễn kiệu ở ngoài cửa cung, nói đón nương nương cùng đi Lưu Ly cung."

Mộc Thanh Dao ánh mắt âm u xuống, nam nhân này thật là biết làm công phu bê ngoài a, hai người bọn họ vốn có không có gì, chỉ ở trong cung một đêm đánh cờ, nhưng lại nghe mọi người truyền miệng nhiều lời nóng bỏng a.

"Đã biết."

Mộc Thanh Dao lên tiếng trả lời, dẫm hai nha đầu ra khỏi tẩm cung, trước cửa cung đứng thẳng một hàng cung nữ, dẫm đầu là nữ quan Họa Mi Phượng Loan cung, nhìn thấy Mộc Thanh Dao đi tới, nở nụ cười dịu dàng chào đón, cung kính cẩn thận mở miệng: "Nương nương đã xuất hiện, hoàng thượng ở ngoài cung chờ."

"Ừ, đi thôi."

Mộc Thanh Dao liếc xéo Họa Mi một cái, nàng có thể trầm phẫn trầm khắng định, Họa Mi là người của thái hậu, bởi vì quanh thân nàng toát ra cảm giác tự cho mình cao hơn những người khác, khiến cho nàng dễ dàng tự lộ ra thân phận bên trong.

Họa Mi mặc dù là nữ quan Phượng Loan cung, nhưng kỳ thật thân phận vẫn là cung nữ, chẳng qua là trưởng cung nữ thôii, nhưng ngôn hành cử chỉ của nàng, lại mang theo một phần ưu việt tự nhiên, rõ ràng trong cung có người làm chỗ dựa, người kia chỉ sợ chính là thái hậu.

Mộc Thanh Dao khéo mồi hiện lên nụ cười rất lạnh, ánh mắt lạnh như băng, muốn ở Phượng Loan cung giám thị nàng, nàng còn non một chút, nàng sẽ không để người có ý xấu ở bên mình.

Ngoài cửa Phượng Loan cung, một loạt thái giám cùng cung nữ đứng thẳng dựa vào lan can bạch ngọc ở hành lang, vừa nhìn thấy thân ảnh Mộc Thanh Dao, đều cung kính kêu một tiếng: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi."

Mộc Thanh Dao phất tay, dẫm Mai Tâm cùng Mạc Sầu hai người lướt qua một loạt thái giám cùng cung nữ, trực tiếp đi xuống thềm đá, các thái giám cung nữ ngồi thẳng lên, đưa mắt nhìn hoàng hậu nương nương rời đi, thân ảnh thật ưu nhã cao quý, làm cho người ta không thở nổi, nương nương thực sự là không giống người thường a.

Chỗ trống trãi lót đá trước cửa cung đang đứng một nhuyễn kiệu hoa lê như đá ru-bi, bên cạnh kiệu là một hàng thái giám đang đứng, dẫm đầu chính là thiếp thân thái giám A Cửu công công của hoàng thượng, vừa nhìn thấy bóng dáng Mộc Thanh Dao, đầu tiên là sững sốt một chút, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương ăn mặc giản đơn như vậy, nhưng chỉ là phần đơn giản này lại làm cho nương nương giống như Hằng Nga trên mặt trăng, lành

lạnh bức người, làm người ta khó có thể tiếp cận.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

Trăm miệng một lời nói, Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, ánh mắt như có như không nhìn về hướng nhuyễn kiệu, Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi ở trong kiệu sao, hắn qua đây đón nàng đi Lưu Ly cung, nhưng vì cái gì chỉ có một cỗ kiệu thế? Chẳng lẽ còn muốn nàng cùng hắn ngồi chung trong nhuyễn kiệu nhỏ hẹp này, Mộc Thanh Dao ánh mắt đột nhiên lạnh thêm vài phần, xoay người đang chuẩn bị phân phó thái giám Phượng Loan cung chuẩn bị một nhuyễn kiệu khác, ai ngờ, thanh âm ám chìm vang lên.

"Hoàng hậu, thời giờ đã đến."

Một đôi bàn tay thon dài trắng tréo vén lên màn kiệu, đưa tay ra ngoài, Mộc Thanh Dao mâu quang lạnh lùng nhìn chằm chằm cái tay kia, cắn răng nghiên người không lên kiệu, đạm nhiên mở miệng: "Hoàng thượng thân thể đáng giá ngàn vàng, Thanh Dao có thể nào cùng hoàng thượng ngồi một kiệu đâu?"

Lời vừa nói ra, đứng ở bên cạnh nhuyễn kiệu A Cửu cùng Mạc Sầu các nàng thân thể cứng đờ, lập tức cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo len lỏi trong không trung, nương nương nói nghe thật hay, nhưng thật ra là không muốn cùng hoàng thượng ngồi chung nhuyễn kiệu, đây là vì sao? Tất cả mọi người có chút nghĩ không ra, ai cũng không nói thêm cái gì, đều đem đầu cúi xuống, giả vờ như không biết xảy ra chuyện gì.

Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi ngay ngắn ở trong nhuyễn kiệu, sắc mặt trắng xanh khó coi đến cực điểm, một đôi con ngươi lạnh lẽo như hàn đầm, sâu không lường được như đại dương mênh mông, từng con sóng cuồn cuộn giá lạnh tựa biển băng, sự tức giận nhuộm ở khói môi đang cố gắng đè nén xuống không phát tác ra ngoài, hắn là người luôn luôn trầm ổn biết kiềm chế, nhưng nữ nhân trước mắt này có bản lĩnh chọc được hắn nổi giận, hắn đường hoàng thượng của Huyền Nguyệt Quốc, là Huyền đế cơ trí anh minh trong mắt thế nhân, mà lại bị người ta ghét bỏ, người này không ai khác chính là hoàng hậu của hắn, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo thêm vài phần.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng trừng mắt, cũng không có thỏa hiệp, ngược lại còn lui ra phía sau một bước, chuẩn bị phân phó người khác lấy thêm nhuyễn kiệu, bất quá nàng còn chưa mở miệng, thì cảm thấy trước mắt có quang ảnh chợt lóe, mùi Long Tiên Hương thoảng qua, thân thể của nàng đã đường hoàn

chính chính ngồi ở trong nhuyễn kiệu, mà người nam nhân bên cạnh, đang âm ngao trùng mắt nhìn nàng, ngũ quan lập thể trên gương mặt lúc này đang bao phủ bão tố dữ dội, khoe môi nhất câu, lạnh lùng mở miệng.

"Hoàng hậu, ngươi đang làm cái gì, đừng quên đúng mực."

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người ngồi sát chung một chỗ, ngay cả hô hấp đều phun tới trên mặt của đối phương, gương mặt Mộc Thanh Dao có chút nóng lên, nguyên nhân là do tức giận, không nghĩ tới nam nhân này không biết lịch sự còn không được sự đồng ý của nàng, đã đem nàng mang lên cỗ kiệu, đúng là dễ làm người ta phát cáu mà, chẳng lẽ hoàng đế liền rất giỏi sao, có thể không để ý đến nguyện vọng của người khác sao? Hai người bọn họ ngồi ở hai nhuyễn kiệu, cũng không ảnh hưởng tới việc hắn ở trước mặt người giả đò ân ái, chẳng lẽ hai người ngồi hai cỗ kiệu khác nhau sẽ không ân ái à?

"Đúng mực chính là ta nhất định phải cùng ngươi ngồi ở trong một cái kiệu sao? Chẳng lẽ ngồi hai cỗ kiệu thì không được?"

Mộc Thanh Dao bắt đầu tốn hơi thưa lời, sắc mặt rất khó coi, nhìn dáng vẻ phẫn nộ của nàng, gương mặt hồng hồng, ánh mắt sáng quắc trong suốt, Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn tâm tình dĩ nhiên do thay đổi này mà đã tốt hơn, bàn tay to thon dài nhấc lên, chạm vào gương mặt đang nóng giận của Mộc Thanh Dao, thanh âm toát ra nhẹ nhàng, trong hơi thở mang theo mùi long tiên hương say lòng người .

"Hoàng hậu, ngươi có phải sợ hãi trẫm hay không, vẫn là sợ hãi sẽ yêu trẫm?"

"Ngươi nói cái gì?" Mộc Thanh Dao há mồm trợn mắt một lúc, sau đó gầm lên, nàng hiện tại nghĩ đến chuyện mắng chửi người, đem Mộ Dung gia tổ tông đều ân cần thăm hỏi một lần, không cần biết bọn họ phải hay không phải hoàng đế, có nam nhân không biết xấu hổ như vậy sao? Đúng là điều kiện của hắn không tệ, vừa là hoàng thượng ở ngôi cửu ngũ, lớn lên cũng rất tuấn tú, vừa có quyền thế lại có khuôn mặt đẹp còn mang theo một thân võ công, chính những điều này đã làm nên bản tính vô cùng cuồng ngạo có phải hay không ? chẳng lẽ chỉ cần là nữ nhân, đều phải yêu hắn sao? (TT : hình như đúng vậy đó *cười gian*)

"Hoàng thượng, đầu tiên ta muốn thanh minh một tí, người khác đối với ngươi cười một chút, ngươi liền coi như yêu ngươi, cùng ngươi nói một câu,

ngươi liền cho rằng không thể không thích ngươi, ta chỉ là không có quen, không có thói quen trong không gian nhỏ hẹp như vậy, một đôi nam nữ xa lạ, mà lại giống tình nhân ngồi cùng một chỗ, như thế ngươi đã hiểu chưa?"

Mộc Thanh Dao hồn hển rống giận, hung hăng răn dạy Mộ Dung Lưu Tôn, đáng tiếc lời nói này thoát ra trong lúc cùi chỉ thân mật như vậy, liền làm cho bọn họ cảm thấy có điểm giả tạo, thế nhưng đây là lời chân thực trong lòng nàng.

Mộ Dung Lưu Tôn ở bên cạnh, ánh mắt sáng quắc nhúc nhích hỏa hoa, khoe môi nhéch lên, nhìn nàng giống như nhìn một động vật hiếm thấy vậy, hơn nửa ngày mới than nhẹ một tiếng.

"Hoàng hậu, cần gì ở nơi đây nói những lời khó tin đó." (TT : ca lợi thật hại hehe)

Nói xong quay đầu hướng ra phía ngoài phân phó: "Khởi kiệu, đi Lưu Ly cung."

A, a, Mộc Thanh Dao đã nghĩ đến chuyện thét chói tai, vì sao cùng nam nhân này nói chuyện lại không thông như vậy, hắn liền nhận định là nàng sẽ yêu hắn sao, sự tự tin này là ai cho hắn thế, chẳng lẽ bởi vì hắn là hoàng thượng sao? Nàng không nói gì chỉ hỏi trời xanh, lão thiên gia, sao không nỗi sét đánh chết tên hoàng đế này đi, vậy là không cần để hắn và người khác đi chơi trò tâm kế.

Nhuyễn kiệu run rẩy một đường hướng Lưu Ly cung đi đến, trong kiệu, Mộc Thanh Dao lựa chọn không nói lời nào, bởi vì nàng lần đầu tiên phát hiện cùng cô nhân câu thông tương đối khó khăn, vì thế để tránh chính mình bị tức chết, nàng vẫn nên an phận ngồi là được, tuy rằng ngồi bên người một tuyệt sắc khuynh thành mỹ nam, mà mỹ nam này đang nhìn nàng không chớp mắt, nhưng nàng từ đầu đến chân đều đang phát hỏa, vì thế cũng không có tâm tình thưởng thức mỹ nam .

Trong kiệu, mùi Long Tiên Hương đầy rẫy khắp ngõ ngách.

Đôi mắt đen của Mộ Dung Lưu Tôn vẫn nhìn Mộc Thanh Dao, đêm nay khó có khi nhìn thấy nàng mặc cung trang, cũng là bộ cung trang đơn giản nhất, trên đầu tóc đen mượt như mây, chỉ cài duy nhất cây trâm hàn mai tinh xảo đặc sắc, quanh thân cao nhã bức người, mơ hồ lộ ra hoa mai.

Lúc này bởi vì tức giận, mà trên gương mặt xinh đẹp tuyêt bô sự phẫn nộ, ở con ngươi trong suốt phát ra tia lửa đang bốc cháy, quanh thân lạnh như nước, nữ tử xuất chúng như vậy làm lòng hắn sinh ra một tia quý trọng, nếu như trừ đi những cản trở bên người, hắn có thể lưu nàng ở bên người không?

Ý niệm này vừa thoảng qua trong đầu, Mộ Dung Lưu Tôn lập tức thầm trách mắng chính mình một tiếng, hắn là hoàng đế Huyền Nguyệt, làm sao có thể nghĩ đến tư tình nhi nữ đâu, nội loạn chưa bình, thiên hạ chưa thống nhất, hắn không nên động tình...

"Được rồi, hoàng hậu đừng tức giận, trẫm là đứa ngươi thôi, trẫm tin ngươi cùng trẫm giống nhau, đều là loại người không dễ dàng động lòng."

Bên trong kiệu, tiếng nói trầm ấm vang lên, Mộc Thanh Dao ngẩn ra, quay đầu nhìn nam nhân bên người, đôi mắt hắn nhìn thẳng phía trước, đôi gò má mang độ cung ưu mĩ, lông mài dài nhỏ, con ngươi thì đen kịt như mực, ánh mắt đẹp như bảo thạch thượng đẳng, lóng lánh chói mắt, rồi lại bí hiem dị thường, làm cho người ta dò không ta tâm tư của hắn chút nào, mũi cao kêu ngực, môi tuy rằng mỏng, nhưng lại có vòng cung tuyệt đẹp, tản ra màu hồng sáng bóng, lúc hắn nhẹ nhàng hô hấp, đặc biệt mê người.

Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy trong lòng ngực cứng lại, vội vàng quay đầu nhìn phía nơi khác, nói thật, nam nhân này đúng là cực phẩm, nếu như nàng không phải đã chịu thương tích trong tình cảm, có thể lần đầu tiên gặp mặt đã thích hắn, nhưng bây giờ, suy nghĩ và lòng dạ không còn là thiếu nữ đơn thuần vô tri, nàng bây giờ chú trọng vẻ đẹp bên trong hơn, vì thế sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, không dùng ánh mắt để quyết định chính mình yêu ai.

"Lục quốc sứ thần đều đã tới chưa?"

Mộc Thanh Dao nói sang chuyện khác, bên cạnh Mộ Dung Lưu Tôn cũng thu hồi tầm mắt lạnh lùng, quét nhìn nàng liếc mắt một cái, thấy Mộc Thanh Dao thần sắc đã hòa hoãn xuống, tựa hồ không còn tức giận, bên trong kiệu không khí cũng tự nhiên hài hòa hơn, làm tâm tình của hắn buông lỏng một ít, nhàn nhạt mở miệng.

"Đều đúng thời gian đã tới rồi."

Trước cửa Lưu Ly cung, đèn lồng treo cao, sáng như ban ngày, gió nhẹ thổi

qua, hương bay xa mười dặm, thái giám cùng cung nữ đứng thành đòn phân chia nhau giữ ở cửa, nghênh đón lục sứ thần có thân phận cao quý, cùng thành viên trọng yếu của hoàng thất ...

"Bắc Tân vương gia đến."

"Lục quốc sứ thần đến."

Lần lượt có tiếng nói truyền vào đại điện, trong điện lúc này đã náo nhiệt hơn, rất nhiều quan viên ở cùng một chỗ để nói chuyện, nghe được thanh âm thái giám ở ngoài cửa điện truyền vào, lập tức đồng loạt nhìn phía cửa.

Chỉ thấy dẫn đầu chính là Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch một thân bạch y (quần áo màu trắng), ngọc trâm cột tóc, da minh châu trên điện phát sáng, chiêu xạ được khuôn mặt gầy hơi có vẻ tái nhợt của hắn, sắc môi nhàn nhạt, bất quá cử chỉ rất ưu nhã, nội liễm trầm ổn, hắn vừa đi vào đại điện, liền có quan viên tiến lên chào hỏi.

Tuy rằng Bắc Tân vương không có thực quyền gì, dù sao cũng là con ruột của thái hậu nương nương, bởi vậy ở Huyền Nguyệt quốc, hắn vẫn làm cho người ta kính trọng.

Theo phía sau Bắc Tân vương đi vào là lục quốc sứ thần, mỗi sứ thần đều dẫn theo mấy người thủ hạ khiêng cầm rương, trong lúc nhất thời, đại điện thượng náo nhiệt hắn lên, làm cho người ta hoa cả mắt, không kịp nhìn, Huyền Nguyệt quốc thừa tướng Mộc Ngân cùng Sở Phong Ngọc, khó có lúc được đoàn kết nhất trí như thế, chia ra tiến lên chào hỏi khách nhân lục quốc, đem bọn họ an bày đến vị trí quan trọng.

Không nghĩ tới lần này đi sứ Huyền Nguyệt, lục quốc trung đều cử ra nhân vật quan trọng cấp cao...

Cùng nổi danh với Huyền Nguyệt quốc là Thanh La quốc, sứ thần lại là Thanh La quốc thái tử Trưởng Tôn Trúc, chỉ thấy Trưởng Tôn Trúc quần áo màu lam nhạt, áo choàng lụa gấm, thắt lưng long mãng (con rắn giống như rồng) buộc quanh người được làm bằng vải tơ thả xuống, tóc đen trên đầu dùng sợi tơ tùy ý buộc lên, quanh thân hào hiệp tuấn mĩ, trong con ngươi đen nhánh trầm tĩnh không hề che dấu, nhìn chăm chú vào tất cả hướng đi trong đại điện.

Kế đến là sứ thần của Đan Phượng quốc, quả nhiên là thái nữ điện hạ cùng

vương gia tự mình dẫn đầu, này Đan Phượng quốc là quốc gia nữ tôn, vì thế thái nữ điện hạ thân phận biết bao cao quý, không nghĩ tới lần này lại chịu đi sứ Huyền Nguyệt, không chỉ tới một thái nữ điện hạ, mà còn có hoàng nữ Cơ vương gia, có thể thấy được đội hình cực kỳ khổng lồ, thái nữ điện hạ của Đan Phượng quốc, mặt như phù dung, xinh đẹp tươi trẻ, kiều diễm vô cùng, vóc người cao ráo quyến rũ mê người, làm cho rất nhiều người trên đại điện liên tiếp nhìn xung quanh, Đan Phượng quốc hoàng thái nữ thật là đẹp a, hơn nữa quần áo mạnh bạo, trên người mặc gọn gàng bộ y phục màu đỏ thẫm, lộ ra vòng eo trắng trẻo và cái rốn khiêu gợi, ở trên rốn xỏ qua trang sức có mấy viên đá lấp lánh, bên dưới mặc váy dài màu trắng chân lại đi giày đen.

Cả người như ánh sáng ngọc chói mắt, nhưng hợp với tư thái cao ngạo của nàng, nữ nhân này trời sanh là báu vật của nam nhân, tất cả nam nhân trên đại điện đều nghĩ như vậy.

So với hoàng thái nữ xuất sắc, thì Cơ vương gia phía sau nàng có chỗ kém hơn, mặt mày thanh tú, cử chỉ thanh tao lịch sự, thái độ làm người cực kỳ bình dị...

Mặt khác bốn quốc gia còn lại đi sứ đều là nhất phẩm đại quan trong triều, khách quan mà so với Thanh La quốc cùng Đan Phượng quốc, tư thái thấp hơn nhiều, mọi người yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, lặng lẽ nhìn hết thảy bên cạnh.

Trên đại điện quần thần lục tục đến đông đủ, cả Liễu Thiên Mộ cùng Sở Thiển Dực đều đã tới, bọn họ là đối tượng mà hoàng thượng mòi, cuối cùng chính là thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương sau đó hai vị công chúa cũng xuất hiện, chỉ còn có chủ nhân của bữa tiệc hôm nay thôi...

Là người vừa đại hôn, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương.

Thời điểm Mộc Thanh Dao tới, thái giám ở trước cửa cung kính hô to:
"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm."

Trên đại điện đang náo nhiệt ồn ào thoảng cái an tĩnh lại, mọi người đồng loạt nhìn ngoài cửa điện, chỉ thấy một đôi Đế hậu đẹp như đêu khác đang đứng ở chỗ sáng, quanh thân họ như bao phủ vô số hào quang, làm cho người ta nhìn ngây người, Huyền đê một thân long bào, một thân tùy ý cuồng bá, trên đầu từ kim quan sáng loáng làm nổi bật được gương mặt tinh xảo quý báu như bảo ngọc của hắn, giữa hai lông mài lại lộ ra khí phách nghiêm khắc vô cùng tàn nhẫn, toàn thân ẩn dấu băng hàn khó xâm phạm,

đang cố che giấu để không phát ra tia sáng sắc bén.

Nữ tử bên cạnh hắn là tân hoàng hậu Huyền Nguyệt, khi mọi người nhìn sang, chỉ thấy một sự mới lạ, ánh sáng trong suốt đọng lại một chỗ, mang theo vẻ tươi mát như nhã trúc, nữ tử này lạnh lẽo bức người, khéo môi nhéch lên mang theo nụ cười dịu dàng như nước, nhưng không có chút độ ám nào, dáng vẻ đậm nhiên ưu nhã quét mắt liếc nhìn đại diện một cái, mâu quang của nàng giống như nước lấp lánh như băng nhanh như chớp xẹt qua trên người của lục quốc sứ, giống như vừa nhìn đã hiểu ngay, xem ra lục quốc cử người tới đều không có ý tốt, đều chuẩn bị kỹ mà đến, kế tiếp chỉ sợ không có chuyện êm đẹp...

Người đầu tiên phục hồi tinh thần lại là Mộc Ngân, lập tức cung kính mở miệng: "Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Trên đại điện mọi người quỳ đầy đất, ngay cả Trưởng Tôn Trúc cùng Đan Phượng quốc hoàng thái nữ đều không ngoại lệ, bọn họ mặc dù thân phận cao quý tới đâu, lần này cũng là lấy thân phận sứ thần mà tới, vì thế khi nhìn thấy hoàng thượng đương nhiên muôn quỳ xuống.

Mộ Dung Lưu Tôn không nhìn mọi người, chỉ quay đầu nhìn Mộc Thanh Dao bên cạnh, khéo môi hiện lên nụ cười nhợt nhạt, tuy rằng trong con ngươi của hắn một điểm nhiệt độ cũng không có, nhưng động tác thâm tình chân thành, vẫn làm rất nhiều người产生 ra tưởng tượng, xem ra Huyền đế rất sủng vị tân hoàng hậu này.

Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh lùng u ám, đem tay bỏ vào trong tay hoàng thượng, nam nhân này thật biết diễn trò, hai người cùng nhau hướng chỗ ngồi trên cao đi đến.

Bước lên trên thảm đỏ trãi ở đại điện, đi thẳng đến chỗ ngồi, chỉ thấy thái hậu nương nương ánh mắt âm u nhìn tất cả, nhàn nhạt mở miệng: "Hoàng nhi."

"Mẫu hậu," Mộ Dung Lưu Tôn lễ độ hô một tiếng, ngồi vào long ý, Mộc Thanh Dao thì ngồi ở vị trí hoàng hậu bên cạnh hắn, tiếp nhận quần thần cùng lục quốc sứ thần triều bái.

"Chúng thần tham kiến hoàng thượng (Huyền đế), hoàng hậu nương nương."

Trên đại điện tiếng hô vang lên như sấm, Mộc Thanh Dao mâu quang lạnh lùng nhìn qua từng cái mít, Nam An vương một thân hàn băng, Bắc Tân vương ôn nhuận quân tử, còn có Sở Thiển Dực yêu nghiệt không gì sánh nổi, Liễu Thiên Mộ thì vẻ mặt thản nhiên, Trưởng Tôn Trúc quanh thân cuồng ngạo không kềm chế được, những người nén tức đều đã tới, bất quá bọn họ đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, trong chuyện này rốt cuộc ẩn tàng rồi bao nhiêu điều bí hiểm?

Mộc Thanh Dao quan sát xong mấy người quen thuộc, cuối cùng đem mâu quang rơi vào trên người một nữ nhân cao ngạo đẹp đẽ, nữ nhân kia có đôi mắt to lớn táo bạo mà nóng bỏng, nghênh ngang nhìn chằm chằm Mộ Dung Lưu Tôn bên người nàng, nếu như nàng không có nhìn lầm, nữ nhân này thừa lúc mọi người chăm chú nhìn xuống dưới, ngang nhiên khiêu khích nam nhân bên cạnh nàng, nữ nhân này không phải là? Linh quang chợt lóe, nàng từng nghe Tinh Trúc công chúa nói qua, trong thất quốc có một quốc gia nữ tôn, nữ nhân của nữ tôn quốc một nữ có thể nhiều chồng, như vậy cô gái quanh thân hòa nhã vinh hoa quý phái này.

Xem ra nàng chính là hoàng thái nữ của Đan Phượng quốc, mà nàng sở dĩ ngàn dặm thiên lý đi tới Huyền Nguyệt quốc, nhất định là nhằm vào nam nhân bên cạnh nàng, thực sự là quá có ý nghĩa, Mộc Thanh Dao khéo môi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, tình hình mơ hồ này đúng là càng ngày càng rối loạn...

Mộc Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, thì bên cạnh Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm nhạt nhẽo vang lên: "Bình thân, đều ngồi xuống đi."

"Ta ơn hoàng thượng (Huyền đế)."

Mọi người đều tự ngồi vào vị trí của mình, đại điện an tĩnh lại, tuy rằng yên tĩnh, cũng không mất đi ngọn sóng ngầm mãnh liệt, thế lực khắp nơi đều âm thầm đánh giá thực lực của chủ nhà, cuối cùng vẫn là Thanh La quốc đi đầu, Trưởng Tôn Trúc việc nhân đức không nhường ai đứng lên ôm quyền cao giọng mà nói.

"Huyền đế đại hôn, phụ hoàng phái bản thái tử đưa tới hạ lề, xin Huyền đế vui lòng nhận cho."

Trưởng Tôn Trúc nói xong, hào hiệp vung tay lên, thủ hạ của hắn mang đến một rương gỗ cồng kềnh đàm, trước mặt mọi người trong đại điện mở cái rương ra, hào quang chói mắt hiện lên, chỉ thấy bên trong rương gửi đến một

pho tượng phật bằng vàng cao khoản một thước, tượng phật không có gì lạ, kỳ lạ là phật chau trên tay, thỉnh thoảng lăn, mỗi khi lăn một vòng, tượng phật liền há mồm cười như di đà...

Cả điện ồ lên, người người tán thưởng, đây đúng là đồ tốt, chỉ sợ có tiền cũng mua không được, Thanh La quốc quả nhiên không tầm thường, vừa ra tay liền tặng bảo vật như vậy, mọi người đồng loạt nhìn qua, Trưởng Tôn Trúc rất tự phụ ôm quyền khẽ gật đầu, thần thái ung dung phách lối.

Mộc Thanh Dao hờ hững liếc mắt một cái, không nói gì, chỉ lấy mắt liếc hoàng thượng đang ngồi bên cạnh, có chuyện gì, để cho nam nhân này xuất đầu, chỉ cần người khác không chọc nàng, nàng trên căn bản là không muốn xử lý công việc, đây là quốc cùng quốc đấu nhau, mượn hạ lễ nho nhỏ để nâng cao thân phận của quốc gia mình.

Trong đôi mắt sâu không lường được của Mộ Dung Lưu Tôn ánh sáng lợi hại chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười khuynh thành ám áp như gió xuân.

"Thanh La quốc thật có lòng."

Một tiếng nói trầm ấm vang lên, hoàng thái nữ Cơ Phượng của Đan Phượng quốc vẫn đang ái mộ nhìn hắn lập tức nóng ruột đứng lên, trong đôi mắt to xinh đẹp hiện lên tia sáng lửa đỏ, làm trò trước mặt sứ thần cùng đại thần Huyền Nguyệt quốc, ẩn tình đưa tình nhìn Huyền đế đang ngồi trên cao, thanh âm như chim hoàng oanh nhẹ mở miệng.

"Đan Phượng quốc của ta từ trước đến nay cùng Huyền Nguyệt giao tình rất tốt, lần này Huyền đế đại hôn, mẫu hoàng đặc phái báu thái nữ đến đây tặng hạ lễ."

Cơ Phượng nói tình cảm dịu dàng tùy ý, thế nhưng khi nói đến hai chữ đại hôn giống như muốn giết người, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ đó, một đôi con ngươi đen nhánh tựa như lợi kiếm bắn về phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nữ tử đang ngồi trên cao vẫn thản nhiên tự đắc, khuôn mặt nhàn hạ thoải mái, cười nhìn mọi người trong đại điện, giống như nàng ta là một người ngoài cuộc, hết thấy những việc trước mắt cùng nàng ta không quan hệ, bộ dạng băng quan hờ hững trước mọi chuyện của nàng ta lại kích thích Cơ Phượng, nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, mẫu hoàng vì nàng chọn bao nhiêu nam nhân, nàng đều không vừa ý, về sau nghe nói Huyền đế anh minh thần võ trong thất quốc là mỹ nam tử thế gian hiếm thấy, lần này nhìn thấy,

quả nhiên không giả, thế nhưng cũng là lúc hắn đại hôn, điều này làm cho nàng rất không cam lòng...

Hỏa cùng băng giao đấu, Cơ Phượng đố kị đến nỗi trận lôi đình, đinh đầu bốc khói, cũng không làm Mộc Thanh Dao may mắn động chút nào, nàng liền mang vẻ mặt và nụ cười yếu ớt nhìn đám người trên đài dưới đài, tâm tình rất tốt giống như đang xem kịch, về phần hận ý của Cơ Phượng đối với nàng, nàng thậm chí có điểm không hiểu nổi, hoàng thái nữ điện hạ hình như lần đầu nhìn thấy hoàng thượng, vừa thấy mặt đã thích Mộ Dung Lưu Tôn sao?

Đối với chuyện này, Mộc Thanh Dao có điểm không dám tán đồng, bản tính của nàng không phải cái loại lần đầu tiên gặp mặt là có thể yêu, có thể ưa thích, vì thế cũng không có biện pháp lý giải tư tưởng người khác, nhưng hiện tại nàng rõ ràng cảm nhận được địch ý của Cơ Phượng, nếu như ánh mắt là dao kiếm, Cơ Phượng sớm đã giết nàng...

Vẫn ngồi ở bên người nàng Mộ Dung Lưu Tôn không phải là không có cảm nhận được lòng ái mộ của Cơ Phượng, bất quá Huyền đế cũng không phải người háo sắc, bởi vậy giống như vô tình đưa tay lên, nắm lấy tay Mộc Thanh Dao, chậm rãi mở miệng.

"Đan Phượng quốc nữ hoàng có lòng."

Cơ Phượng nhìn lên phía trên chỗ hai người đang ngồi cạnh nhau thân mật nắm tay, ánh mắt u ám xuống, sắc mặt trong nháy mắt khó coi, nhưng cực lực nhẹ, vung tay lên, mấy tên thủ hạ cùng nhau mang đến một cái rương lớn.

Hạ lễ Đan Phượng quốc đưa tới là một đôi ngọc kỳ lân, toàn thân bích lục, trong suốt giao động, ngọc kỳ lân này tuy rằng ánh sáng mượt mà, trơn tru, nhưng là không thấy có cái gì trân bảo hơn người, nếu so với kim phật của Thanh La quốc thật là không bằng, thấy mọi người than ngắn thở dài, đang lúc nghị luận sôi nổi thì Cơ Phượng trên mặt hiện lên nụ cười kiêu ngạo hiểu rõ đáo mắt một cái, cuối cùng ánh nhìn dời về phía hoàng thượng đang ở trên cao, chậm rãi mở miệng.

"Huyền đế, xin cho phép bản thái nữ biểu diễn một chút, bảo vật không giống có chỗ không giống với bình thường, hiện tại thỉnh thái giám đem đèn trên đại điện tắt đi."

Mọi người vừa nghe hoàng thái nữ nói, tất cả đều bị khơi dậy hứng thú, trong đôi mắt đều mang vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ bảo vật này cũng có chỗ bí ẩn mà người ta không biết, mọi người cùng nhau nhìn về phía hoàng thượng, Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi u chìm, vung tay lên, lạnh nhạt mệnh lệnh: "Che đèn."

Dưới điện thái giám cùng cung nữ nghiêm chỉnh tiến lên, che đi ánh sáng của dạ minh châu trên đại điện, chỉ thấy trong điện thoáng cái tối sầm lại.

Mọi người ngồi yên tại chỗ, lúc này chỉ thấy một luồng ánh sáng âm u hiện lên, càng ngày càng sáng tỏ, chậm rãi bao phủ toàn đại điện, mặc dù không có sáng chói như dạ minh châu, nhưng ánh sáng này cũng không kém, cảnh vật ở đại điện nhìn một cái không sót thứ gì, ánh sáng âm u này đúng là từ ngọc kỳ lân phát ra, lúc này mọi người nhìn ngọc kỳ lân một lần nữa, không chỉ toàn thân nổi lên ánh sáng xanh, mà càng ngày càng sống động, mọi người thậm chí còn nghe được thanh âm sàn sàn như tiếng nước chảy...

Nguyên lai ngọc này kỳ lân đúng là một bảo vật, trên đại điện thanh âm nóng bỏng vang lên, mọi người nghị luận một tiếng lại cao hơn một tiếng.

"Nguyên lai nó đúng là một bảo bối a."

"Đúng vậy, Đan Phượng quốc cùng Thanh La quốc tặng bảo bối đúng là bất phàm a, ngay cả có tiền cũng không thể mua được."

Trong lúc nhất thời mọi người nói chuyện đẽ tài đều vây quanh ngọc kỳ lân, ngồi ở trên cao Huyền đế mắt thấy đại điện náo nhiệt thành một đoàn, các thần tử đã mắt đi vẻ bình tĩnh, lập tức hờ lạnh một tiếng, thanh âm lanh mi vang ở đại điện.

"Mở dạ minh châu."

Bọn thái giám lập tức buông miếng vải đen ra, dạ minh châu sáng quắc bao phủ cả đại điện, ánh sáng của ngọc kỳ lân lập tức bị che mất, cùng với bình thường không có gì khác biệt, nhưng mọi người đều biết đây là đồ tốt, mâu quang thán phục cùng nhau nhìn về phía hoàng thái nữ Cơ Phượng, nữ nhân này mang vẻ mặt cao ngạo mĩm cười, càng phát ra hương diễm xinh đẹp...

Kế tiếp, tứ quốc gia khác cũng đưa lên hạ lễ, đều là một ít bảo bối hiếm thấy, nhưng tổng thể mà nói, trong lục quốc lễ vật xuất sắc nhất vẫn là kim phật cùng ngọc kỳ lân, hoàng thượng phân phó người mang hạ lễ đem xuống.

Tiết mục tặng lễ vật của Lục quốc vừa qua, thì hoàng thượng ra lệnh một tiếng, chính thức bắt đầu yến hội.

Các cung nhân mặc hoa phục, qua lại không ngót giữa các khách nhân để thỉnh thoảng thêm rượu chia thức ăn, trong lúc nhất thời, rượu ngon món ngon mùi thơm tràn ngập trong đại điện.

Có tiếng nhạc trúc vui vẻ vang lên, mười tên vũ cơ cung đình như cánh bướm đầy màu sắc nhẹ nhàng lướt tới, bước lên thảm đỏ lớn, ở trên mặt thảm đỏ bắt đầu nhảy múa...

Đây là một đêm vui mừng...

Thanh Dao một bên ưu nhã ăn toàn bộ sắc hương vị của thức ăn, một bên ngược mắt đánh giá biểu tình của mỗi người, mâu quang lãnh đạm xuyên thấu mọi người, nhìn về phía một góc cửa điện được ánh trăng chiếu vào, nếu bữa tiệc này không phải che đậy vực thẳm huyền cơ, thì toàn bộ đều chân thật tốt đẹp, đáng tiếc a, đáng tiếc...

"Hoàng tẩu, ngươi xem, cái hoàng thái nữ kia thật đáng ghét!"

Người nói chuyện là Tinh Trúc công chúa, đang vươn nửa người, vẻ mặt không vui ở bên tai Mộc Thanh Dao nói nhỏ, Mộc Thanh Dao đạm nhiên ăn món ăn, căn bản không nhìn tới mặt Tinh Trúc, cử chỉ cực kỳ ưu nhã.

Mộ Dung Tinh Trúc không đợi được hiệu quả như mong muốn, không hài lòng hùn lên: "Hoàng tẩu, ngươi còn nuốt trôi được à?"

Hoàng tẩu đang suy nghĩ gì, nữ nhân kia rõ ràng đang nghĩ muôn hoàng huynh của nàng, hoàng tẩu quả nhiên làm như không thấy, mặt không đổi sắc ăn rất thoải mái, nhưng thật ra kẻ làm muội muội như nàng trong bụng không hài lòng, cái này tựa hồ không đúng a, hơn nữa hoàng huynh là hoàng thượng, hậu cung có mấy người phụ nữ cũng bình thường mà, chẳng lẽ nàng là muôn bảo hộ cho hoàng tẩu, Mộ Dung Tinh Trúc vẻ mặt hoang mang.

Mộc Thanh Dao buông đũa ngọc xuống, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Tinh Trúc, nha đầu này thật là đơn thuần, đây cũng không phải là quan hệ nam nữ đơn thuần, thế cuộc trước mắt có thể lập tức có phong ba, mím miệng giật khóc môi một chút.

"Có cái gì ăn không vô."

Đúng vậy, nàng có cái gì ăn không vô, hoàng huynh nàng ta tuy rằng tuấn mĩ, là nam tử thế gian hiếm thấy, nhưng không có nghĩa là nàng thích một người nam nhân như vậy, nếu bọn ta không động tâm, mặc kệ hắn làm thế nào, hình như nàng không có lý do gì tức giận, vì thế vẫn là an tâm hưởng thụ mỹ thực mới tốt, đồ trong cung không phải lúc nào cũng ăn được, nàng phải tranh thủ vì rất nhanh sẽ rời đi.

"Hoàng tâu?"

Mộ Dung Tinh Trúc ngạc nhiên, là triệt để hết ch襌 nói rồi, người ta đương sự đều không thèm để ý, nàng lưu ý cái rắm a, lùi về ngòi vào vị trí của mình, trong đầu buồn bức chǎng muốn ăn cái gì.

Động tác của Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc cũng không tránh được đôi mắt hoàng thượng, tuy rằng tầm mắt hắn tựa hồ vẫn chú ý vũ cơ, nhưng quanh mình đã phát sinh chuyện gì, cũng đều không tránh được tầm nhìn của hắn, đối với chuyện hoàng muội lưu ý, hắn vốn không có gì để ý, nhưng khi biết nàng thờ ơ, lòng lại giật mình...

Một khúc kết thúc, vũ cơ lui xuống.

Đại điện thượng an tĩnh lại, vẫn ngồi chõ cũ Cơ Phượng đột nhiên đứng lên, thân hình xinh đẹp nóng bỏng dẫn tới rất nhiều người nhìn sang, không biết Đan Phượng quốc hoàng thái nữ muốn làm cái gì?

"Nghe nói Huyền Nguyệt quốc nhưng lễ nghi chi bang, chuyên sinh ra tài tử giai nhân, chắc hẳn hoàng hậu nương nương Huyền Nguyệt tài nghệ bao gồm nhiều mặt, không biết bản thái nữ có thể cùng hoàng hậu đấu một phen cầm kỳ thơ họa hay không?"

Lời vừa nói ra, trên đại điện của Lưu Ly cung yên lặng cứng ngắt, ngồi ở chõ này ai không biết Mộc hoàng hậu chính là hào sắc nữ nhân nổi danh, tuy rằng hiện tại đã thoát khỏi danh tiếng hào sắc, thế nhưng ai cũng chưa từng thấy qua tài nghệ của nàng, Đan Phượng quốc hoàng thái nữ chẳng phải là khiêu khích hay sao?

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt tối sầm lại, đang định mở miệng, thì thái hậu nương nương đã cướp lời trước một bước lên tiếng.

"Ai gia cũng muốn thưởng thức tài hoa của hoàng hậu."

Không nghĩ tới thái hậu nương nương lúc này lại lên tiếng, còn phụ họa cho hoàng thái nữ của Đan Phượng quốc, mọi người liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mồi, thái hậu nương nương Huyền Nguyệt quốc cùng hoàng hậu bất hòa, bằng không cũng sẽ không nhân lúc này mà lên tiếng khó xử nàng, lập tức ai cũng không dám nói thêm cái gì.

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt âm ngao quét mắt liếc nhìn mẫu hậu, kiềm nén quyết tâm ở dưới sự bัง hàn, hắn tin tưởng bằng sự thông minh tài trí Mộc Thanh Dao làm sao mà để hai nữ nhân này đắc ý, khéo môi bĩu một cái, không nói một lời, chờ trò vui kế tiếp.

Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, không nghĩ tới hoàng thái nữ Đan Phượng quốc đúng là óc heo, muốn khiêu khích nàng, cũng nghĩ phân rõ nơi chốn, mấy người của quốc gia khác đang nhìn chằm chằm các nàng, năng lực và hành vi của nàng ta kém như vậy, chỉ sợ Đan Phượng quốc cũng không hùng mạnh chút nào, nàng ta làm như thế, chính là đem Đan Phượng đưa đến đầu ngọn gió mũi đao, bất quá chuyện đó không liên quan đến nàng, nhưng mà hiện tại?

Mộc Ngân ở bên dưới vừa nhìn thấy hoàng thái nữ Đan Phượng quốc đang khó xử nữ nhi của mình, hơn nữa thái hậu cũng đã lên tiếng, hoàng thượng thì mang vẻ mặt xem kịch vui, đừng nói hoàng thượng, còn có nhiều người đang ngồi ở đâu đều mang vẻ mặt xem kịch vui, Mộc Ngân nóng lòng, rất sợ nữ nhi chịu thiệt, chính là không suy nghĩ ra chủ ý giúp đỡ nữ nhi ...

Vẫn ngồi ở trên cao Mộc Thanh Dao lên tiếng.

"Bản cung là hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc, không phải con hát, cũng không phải vũ cơ, lại càng không là nô tài ở trong cung mua vui cho người, hoàng thái nữ ngay cả điểm ấy cũng không biết xử sự đúng mực, bản cung rất hoài nghi sự nuôi dạy của hoàng thất Đan Phượng quốc các ngươi."

Lời nói lạnh lẽo vang trên đại điện, giống như băng lạnh đến thấu xương, từng chữ từng chữ như châu ngọc rót vào trong lòng mỗi người, mọi người tràn đầy đồng cảm, hoàng thái nữ Đan Phượng quốc thật là không biết chừng mực, người ta là hoàng hậu, người lại muốn làm cho người ta ở trước mặt mọi người cùng người đâu cầm kỳ thi họa, người ta phải tự nguyện mới được.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía hoàng thái nữ Cơ Phượng, Cơ Phượng lập tức đỏ mặt, rồi lại tái nhợt khó coi, nàng thật ra không nghĩ đến điểm này, ban nãy đúng là thất thố rồi, không nghĩ tới nữ nhân này tinh táo như vậy, xem ra là nàng coi thường nàng ta, lúc này đối mặt với ánh mắt hoài nghi của mọi người, thực sự là bị bẽ mặt, nữ vương gia Cơ Tuyết vẫn ngồi ở bên người hoàng thái nữ, lập tức đứng lên, cung kính mở miệng hướng Mộc Thanh Dao xin lỗi.

"Cơ tuyết thay hoàng tỷ hướng Huyền Nguyệt quốc hoàng hậu xin lỗi, hoàng tỷ luôn luôn thắng thắng, hơn nữa rất tò mò phong thố tài nghệ của Huyền Nguyệt quốc, mới có thể cả gan hướng hoàng hậu lãnh giáo."

Nữ vương gia Cơ Tuyết dịu dàng mở miệng, nàng vừa nói xong, người thông minh liền nghe được ngụ ý của nàng, trên vì hoàng tỷ giải vây, dưới còn ngầm chứa hàm ý khác, là chỉ Huyền Nguyệt quốc không dám trực diện nghênh tiếp sự khiêu chiến của hoàng thái nữ, rất nhiều người đem ánh mắt trên người hoàng thái nữ chuyển qua vương gia Cơ Tuyết, vương gia tuy rằng diện mạo không là trung tâm nổi bậc, nhưng trí tuệ so với hoàng thái nữ thì lợi hại nhiều lắm, chỉ với thái độ thản nhiên khiêu khích, so với hoàng thái nữ thì cao minh hơn.

Mộc Thanh Dao sao lại không rõ ý túc của nữ nhân trước mắt, bất quá muôn cho nàng ra tay, là chuyện không có khả năng, nhưng là theo như lời nàng đã nói, nàng không phải con hát, cũng không phải nô tài, không phải kẻ mua vui ở trong cung, nếu như nàng cùng Cơ Phượng đấu, thì tiện nghi cho những người xem nào nhiệt, hơn nữa sẽ chứng tỏ bản thân cùng nàng ta óc heo giống nhau, nếu như nàng lấy thế đè người, người khác sẽ nghĩ nàng ngầm che giấu chuyện khác.

Hơn nữa vừa nghĩ tới lão bà bên cạnh dĩ nhiên giúp đỡ người ngoài, trong lòng liền muôn thật tốt áp chế nhuệ khí của nàng, không chỉ là nàng, còn những kẻ mang vẻ mặt xem kịch vui nữa, muốn nàng làm ra những việc sai lầm, nên nàng nhất định phải chặn họ lại, xao sơn chấn hổ, làm cho những người này phải nhớ tốt nhất đừng đem chủ ý đánh trên đầu của nàng thượng.

"Đã là lãnh giáo, nếu bản cung hoàn toàn không để ý tới, chỉ sợ sẽ có tung lời đồn nhảm, nói bản cung lấy thế đè người, đúng không?"

Mộc Thanh Dao nói đến đây, ngừng lại, lúc này trên đại điện, tất cả ánh mắt đều nhìn nàng, có hiếu kỳ, có nghiền ngẫm, còn có vẻ xem kịch vui, chờ nàng ra tay, hương rượu mùi thịt hòa vào nhau càng thêm bí hiểm.

"Phải" hữu thừa tướng Sở Phong Ngọc dẫn đầu nâng rượu lên uống, các đại thần trong triều đều phổi hợp gật đầu, thế nhưng tiếp xúc được ánh mắt của tả thừa tướng Mộc Ngân, thì khí thế lập tức yếu đi.

Lời của Sở Phong Ngọc vừa roi xuống, thì ở chỗ ngồi thái hậu nương nương khéo môi vẫn ra mím cười u ám: "Ai gia cũng muốn nhìn một chút, hoàng hậu có cái sở trường bản lĩnh gì?"

Tên đã lắp vào cung không bắn không được, Mộc Thanh Dao trên khuôn mặt tươi đẹp bao phủ một tầng sương lạnh mỏng, trong đôi mắt đen nổi lên con sóng giao động, nhàn nhạt từng chữ từng hồi mở miệng.

"Bản cung sẽ vẽ một bức họa, nếu như hoàng thái nữ có thể nhận biết được vật ấy, bản cung liền biểu diễn tài nghệ cho mọi người xem, nếu như hoàng thái nữ không biết được vật ấy, như vậy hoàng thái nữ phải biểu diễn tài nghệ hạng nhất, được không?"

Mộc Thanh Dao mâu quang nhu nước rơi vào người hoàng thái nữ Cơ Phượng, nữ nhân kia lúc trước ở thế bối rối bây giờ đã khôi phục lại, nghĩ đến mới vừa rồi hoàng hậu làm cho mình ở thế hạ phong, như thế ở ván này xem như hòa nhau đi, hôm nay nàng nhất định phải làm cho nữ nhân này ở trước mặt mọi người biểu diễn tài nghệ, nàng ta không phải tự cho là thanh cao sao? Vừa rồi nói không phải con hát sao? Hôm nay để nàng ta làm con hát một lần, cơ phượng hiểu rõ trong thiên hạ không thứ gì mà nàng nhận thức không được, Mộc phủ tam tiểu thư chẳng qua là nữ nhi của thừa tướng, mà nàng là thái nữ hoàng thất, vật gì mà chưa thấy qua, chỉ cần nàng ta đưa ra bức tranh, nàng liền sẽ nhận biết vật ấy!

Cơ phượng thân hình khẽ động, thì bên cạnh Cơ Tuyết vươn tay ngăn chặn hoàng tỷ, nàng muôn thay thế hoàng tỷ xuất thủ.

Hoàng hậu nương nương Huyền Nguyệt quốc không phải ngoài không, nàng ta rất lợi hại.

Cơ Tuyết sợ hoàng tỷ sẽ bị hại, muôn thay thế tỷ lên sân khấu, đáng tiếc kia Cơ Phượng căn bản không nhận tình của hoàng muội, ở trong đầu của nàng, hoàng muội rõ ràng là muôn mượn cơ hội này để biểu hiện, nàng mới sẽ không cho nàng ta bắt cứ cơ hội nào.

"Được" giải quyết dứt khoát, Cơ Phượng đồng ý.

Q.2 - Chương 67: Vũ Khí Quân Sự

Ngồi ở trên cao Mộc Thanh Dao mím môi cười nhạt, nụ cười rất lạnh, con ngươi u ám rùng mình bắn về phía Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi bên cạnh, Huyền đế tay áo bào vung lên, trầm ổn mệnh lệnh: "Bút mực mang đến."

"Đạ, hoàng thượng," A Cửu lập tức linh mệnh, động tác linh hoạt đem hương án nâng đến để giữa đại điện, sau đó đặt lên đó văn phòng tú bảo, rồi cung kính lui ra phía sau một bước.

Hiện tại tình cảnh rất lạ lùng, ngoài mặt là hai nữ nhân so tài, kỳ thực trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, đây là Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng công khai so chiêu, rốt cuộc ai mới là kỳ thủ lợi hại, trong con mắt của mọi người đều thầm hiện lên mũi nhọn...

Mộc Thanh Dao tư thái thong dong ưu nhã, từ chỗ ngồi đứng lên, quần áo cung trang giản đơn, nhưng lại ôm gọn xung quanh vóc người nàng, tóc như mây mực vẫn cao hàn lên, được cắm một cành hàn mai duy nhất, cả người tươi mát lịch sự tao nhã, giống hoa mai kéo tối, tựa như băng thiên tuyết địa, càng như một cành hàn mai ngạo nghẽ thâm vào ruột gan đứng thẳng ở trước mặt mọi người...

Mai Tâm cùng Mạc Sầu tiến lên một bước đỡ lấy chủ tử, đi tới trước hương án ở giữa đại điện, hai nha đầu mới buông chủ tử ra, Mai Tâm tiến lên lấy tay, dâng hương, mài mực, mà Mạc Sầu thì đang mở ra giấy Tuyên Thành thường đăng, dọn xong bút lông sói, chờ tất cả chuẩn bị thỏa đáng, hai nha đầu lui ra phía sau một bước, cùng nhau cung kính mở miệng: "Nương nương mời."

Trên đại điện cao nhã không tiếng động, không nói đến hoàng hậu nương nương một thân ngạo nghẽ phong tư, chỉ cần nhìn hai nha đầu bên người nàng động tác trấn định trầm ổn, liền biết nàng ra tay tất nhiên bất phàm, vài ánh mắt khiếp đảm, nhất tề nhìn chằm chằm nữ tử ở giữa đại điện, lông mài chìm đắm, tựa như chiếc thuyền lá nhỏ đặt mình trong đại dương mênh mông, tuy rằng cô tịch, nhưng lại thản nhiên tự đắc quan sát người cùng sự việc bên cạnh.

Mộc Thanh Dao quét mắt liếc nhìn đại điện, hai tròng mắt đẹp như bảo thạch

dường như chọt lóe lên tia tàn nhẫn rồi biến mất, thân hình khẽ động, bút lông sói nơi tay hạ xuống nhanh như thiểm điện, vài nét phát họa, liền ném đi bút lông sói, lành lạnh thanh âm vang vọng toàn bộ đại điện.

"Được rồi, hoàng thái nữ điện hạ, mời xem vật bǎn cung vě trong bức tranh ra sao ?"

Nàng tiếng nói vừa dứt, dừng nói là hoàng thái nữ Cơ Phượng, đa số đại quan quý nhân trên cung điện nghén cỗ nhìn xung quanh, đều muốn nhìn một chút bức tranh Huyền Nguyệt hoàng hậu họa đến tột cùng là vật gì, mà chỉ dùng vài nét bút là vẽ được toàn bộ vật thể đó, kết cục là bức tranh kinh người, hay vẫn là tội tệ?

Mai Tâm cùng Mạc Sầu đã đỡ chủ tử một lần nữa trở lại chỗ ngồi, bên cạnh Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, con ngươi thâm sâu hiếu kỳ chọt lóe lên rồi biến mất, hắn và người khác như nhau, đều muốn nhìn một chút tân hoàng hậu vẽ bức tranh chính là vật gì?

Nhưng hắn so với người khác càng hơn một phần cơ trí, biết nữ nhân trước mắt ra tay nhất định bất phàm, chỉ sợ không phải là người bình thường có thể nhận ra thứ đó, đến tột cùng là vật gì đây?

Huyền đé vung lên gầm long bào, thanh âm cứng rắn lạnh lùng vang ở đại điện.

"A Cửu, làm cho các vị sứ thần cùng hoàng thái nữ điện hạ nhìn, hoàng hậu nương nương vẽ vật gì trong bức tranh?"

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu lập tức đi tới, đầu tiên ánh mắt thấy liền đứng ngây ngẩn cả người, chớp một đôi ánh mắt ôn nhu, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng, đợi đến khi phản ứng kịp thì đáy lòng hiện lên nghi hoặc, đưa tay lên cầm lấy giấy Tuyên Thành thượng đằng, cung kính dâng lên, đi tới đối diện trước mặt đoàn sứ thần .

"Hoàng thái nữ điện hạ, mời xem?"

Bức họa vừa hiện ra, toàn bộ đoàn sứ thần ngây ngẩn cả người, hai mặt nhìn nhau, thật lâu vẫn không lên tiếng, dừng nói lá hoàng thái nữ điện hạ, chính là các sứ thần khác của lục quốc, bao gồm cả Trưởng Tôn Trúc ở trong đó, còn có khách mời là Sở Thiền Dực cùng Liễu Thiên Mộ, đều lâm vào yên lặng giống như chết, mọi người trên mặt hiện lên ngạc nhiên, ngạc nhiên...

"Đây là vật gì?"

Hoàng thái nữ thanh âm vang lên, mọi người phục hồi tinh thần lại, sứ thần đoàn ô lênh, nghị luận sôi nổi, đối với bức tranh đồng tây chỉ trỏ, có người nói giống chén rượu nhỏ, có người nói tựa như hồ lô, nhưng tỉ mỉ nhìn lại, cũng đều không giống, đây rốt cuộc là cái thứ gì?

Trên đại điện ngoại trừ đoàn sứ thần ngồi ở bên này những người ngồi ở những vị trí khác đều nhìn không thấy, nên không khỏi âm thầm suy đoán, thứ này đến tột cùng là cái gì? Thậm chí ngay cả lục quốc sứ thần đều nhận thức không ra, những người này đều không phải là hạng người hời hợt, nhất là Trưởng Tôn Trúc cùng hoàng thái nữ điện hạ, nếu có thể trở thành thái tử điện hạ cùng thái nữ điện hạ, tất nhiên là rất có năng lực, làm sao cả một đồ vật cũng nhận không ra?

Một trận gió thổi qua, trong đại điện náo nhiệt lên, châu đầu ghé tai vang tiếng thảo luận, người đã xem qua thì nghị luận đây là vật gì, chưa có xem, liền nghi ngờ đó là cái dạng gì mà có thể làm khó lục quốc sứ thần?

Huyền đế vẫn ngồi trên cao, nhìn cục diện lúc này, khéo mồi khó được hiện lên vẻ cười, mâu quang quét về phía nữ nhân bên cạnh, quanh thân nàng bao phủ ánh sáng xa cách, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, đôi mắt trong suốt, vẫn như vậy lảng lặng nhìn đoàn người đang nghị luận thành trên đại điện, hình như hết thảy tất cả chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

Thế nhưng bức họa kia hé lìa lần này tới lần khác là nàng vẽ ra, rốt cuộc là vật gì?

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn bị khơi lên hứng thú, thanh âm chậm rãi như nước vang lên.

"A Cửu, đem bức tranh đưa tới, trẫm muốn nhìn trong bức tranh hoàng hậu nương nương vẽ chính là vật gì? Mà làm cho lục quốc sứ thần đều phạm vào khó khăn?"

Đuôi lông mài hẹp dài của hắn gãy nhẹ, trên gương mặt tuấn mỹ rõ ràng mang theo sung sướng, mặc kệ hoàng hậu vẽ cái gì, làm lục quốc sứ thần đều nhận không ra, chứng tỏ là Huyền Nguyệt bọn hắn hơn hắn lục quốc, chuyện tốt như vậy, hắn làm hoàng thượng có thể nào mất hứng chứ, bởi vậy lời nói kia là ngọt ngọt đè nén khí phách.

A Cửu lập tức lĩnh mệnh, đem bức tranh đang cầm trên tay, đưa tới cho hoàng thượng.

Chỉ liếc mắt một cái, con ngươi của Mộ Dung Lưu Tôn liền tĩnh mịt xuống, đáy lòng hiện lên một loại bất an nói không nên lời, thứ này nhìn tựa hồ rất đơn giản, nhưng hắn lại chưa thấy qua bao giờ, hắn có thể khẳng định vật này chưa có ai nhìn thấy cả, nhưng vì sao nữ nhân bên cạnh lại vẽ được bức tranh này, chẳng lẽ là nàng tự mình thêu dệt, cũng không giống, làm sao vô căn cứ mà có thể vẽ bức tranh như vậy? Khéo léo đẹp đẽ, có điểm tựa hồ lô, rồi lại hoàn toàn giống, bên miệng xinh xắn có cái kẹp thật dài, còn có một vòng sắt, tuy rằng thứ này nhỏ, nhưng là lại làm cho người ta có cảm giác rất kinh ngạc...

"A Cửu, đem bức họa này đi đến cho mọi người cùng nhau nhìn!"

Thanh âm của Huyền đế vừa rơi xuống, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc vẫn an phận ngồi sờm không kiềm chế được, đứng lên: "Hoàng huynh, cho ta xem, rốt cuộc hoàng tấu vẽ vật gì trong bức tranh?"

A Cửu liền đem bức tranh dâng lên trước mặt công chúa và thái hậu nương nương, đợi đến khi tất cả mọi người đều xem xong rồi, mới đem bức tranh quay sang phương hướng đối diện sứ thần đoàn đi đến, vương gia, thừa tướng, còn có nhất phẩm đại quan trong triều, mỗi người đều nhìn, cuối cùng toàn bộ người trên đại điện, phản ứng người nhìn hắn một chút, hắn nhìn người một cái, hi vọng có người nhận ra đây là vật gì, bất quá cuối cùng chỉ thấy được sự ngạc nhiên ở trong mắt đối phương ngoài ra không có gì khác.

Yên tĩnh qua đi, mọi người đem mâu quang cùng nhau dời về phía nữ nhân đang rãnh rỗi uống trà, nàng đối với việc mình tạo thành ra phong ba, thật giống như hoàn toàn không biết gì, cả người xinh đẹp vui vẻ trong đôi mắt đẹp chảy xuôi suối nước băng hàn, khoe môi nhát câu, nhàn nhạt quét nhìn về phía hoàng thái nữ Cơ Phượng, nếu nàng ta dám can đảm trêu chọc đến nàng, như vậy lại không thể để cho nàng ta toàn thân trở ra, quan trọng nhất là, những người đang ngồi đó, đừng nghĩ động đến trên đầu của nàng...

"Hoàng thái nữ điện hạ, ngươi nhưng nhận ra vật này không?"

Thanh âm lạnh lùng vừa vang lên, hoàng thái nữ Cơ Phượng chấn động, bỗng nhiên trên mặt hiện lên ửng hồng, đáy lòng thầm mắng mình ngốc nghếch, vừa rồi cho Cơ Tuyết ra mặt thì tốt rồi, nàng chí ít có thể bảo trụ mặt

mũi chính mình, bây giờ thì được rồi, chính mình tự phụ làm hại nàng ta xuống đài không được còn mất mặt, bất quá hoàng thái nữ cơ phượng tuyệt đối không phải ngoài không, sóng mắt vừa chuyển, khéo môi câu ra nụ cười khinh thường.

"Ngươi này căn bản chỉ vẽ ra một vật lung tung trong bức tranh mà thôi, bằng không vì sao mọi trên đại điện ai cũng không nhận ra?"

Cơ Phượng tiếng nói vừa dứt, có một nữa đám người mang bộ dáng bỗng nhiên tinh ngô, rất nhiều người tán thành lời nói của Cơ Phượng, nhưng cũng có một nữa số người bảo trì thái độ nghi vấn, trong bức tranh vẽ ra, nếu như chưa ai gặp được vật này, thì làm sao có thể vẽ ra được như thế?

Tất cả mọi người nhìn về phía hoàng hậu nương nương.

Mộc Thanh Dao đột nhiên cười, nụ cười âm trầm u ám, sắc mặt rất lạnh: "Có phải chỉ cần hoàng thái nữ điện hạ nhận thức không ra thứ gì đó, đều cho là vật này không có thật, bản cung đối với năng lực lý giải của thái nữ điện hạ thật sâu sắc hoài nghi, nếu là bản cung đã cùng người đầu trí, chẳng lẽ sẽ tùy tiện vẽ một bức tranh có đồ vật để ngươi nhận biết sao? Tất nhiên là đồ vật ít thấy, hiếm thấy, mọi người chưa thấy qua cũng không hiếm lạ, chẳng lẽ như vậy thì chứng tỏ nó không tồn tại sao? Nếu như không có, bản cung như thế nào lại vẽ ra được bức tranh?"

Thanh âm liên tục lời nói như mũi dao nhọn sắc bén, hoàng thái nữ Cơ Phượng sắc mặt càng thêm đỏ, khí thế lập tức thua người một bậc, hoàng hậu nương nương nói cũng không có sai, lúc hai người giao đấu, nếu như tùy tiện vẽ đồ vật trong bức tranh, chẳng phải tỏ vẻ nàng ta không đầu óc, đương nhiên phải vẽ thứ hiếm thấy, nếu hiếm thấy, chưa thấy qua cũng là bình thường.

"Như vậy thứ này đến tận cùng là cái gì?"

Cơ phượng tiếng nói vừa dứt, trên mặt mọi người đều hiện lên hi vọng, muốn biết vật kia rốt cuộc là cái gì mà cho tới bây giờ còn chưa thấy qua.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng liếc mắt một cái người trên đại điện, trong những người này, có bao nhiêu người giàu diêm dã tâm, hôm nay nàng liền để cho bọn họ rõ ràng, thế gian này có bao nhiêu việc mà bọn hắn trong tay không nắm được, Mộ Dung lưu mạch, Mộ Dung Lưu Chiêu, Trưởng Tôn Trúc, Sở Thiển Dực, Liễu Thiên Mộ, còn có hoàng thượng cùng thái hậu nương

nương, tựa hồ mỗi người đều có một động cơ không thể lộ ra ánh sáng, nhưng tốt nhất chớ chọc đến nàng.

"Lựu đạn."

"Lựu đạn?" thanh âm lần này rơi trên đại điện, có bao nhiêu người hớp được không khí, lựu đạn, tên thật là lạ, nó dùng để làm gì? Trong đôi mắt hiện lên mê muội, phức tạp, Mộc Thanh Dao cũng không có để cho bọn họ suy nghĩ lâu lăm, thanh âm thanh tuyệt vời vang lên.

"Lựu đạn là vũ khí quân sự, là đồ vật thường gặp trong chiến tranh, nó sức tàn phá rất lớn, các ngươi đừng xem nó chỉ nhỏ như vậy, thế nhưng nó có thể lực sát thương rất lớn lên một cá nhân, bản cung nói một cách khác, nếu như kéo xuống cái móc sắt của nó, thì chỗ ngồi trên đại điện này ở trong chớp mắt sẽ biến thành phế tích."

Lời vừa nói ra, cả tòa đại điện rơi vào sự yên lặng chết chóc, rất nhiều người sắc mặt khó coi cực kỳ, nhất là lục quốc sứ thần, trong đầu chỉ có một ý niệm, nữ nhân này thật đáng sợ, nàng nói có thật không? Mặc dù có hoài nghi, nhưng khi nhìn ánh mắt của nàng, cũng loại bỏ nghi vấn nói dối, nếu như đây là thật, trời ạ, đoàn người sứ thần chỉ cảm thấy da đầu mơ hồ tê dại, mỗi người đều có cảm giác hít thở không thông, hơi thở tử vong bao phủ ở trên đỉnh đầu.

Nàng đến tột cùng là ai? Tại sao lại có ý niệm kỳ quái như thế trong đầu, còn có vật này nàng thực sự sẽ làm sao?

Mọi người quan tâm nhất chính là chỗ này, chẳng những là đám người trên đại điện, ngay cả Huyền đế đều mang vẻ mặt bí hiểm, thân hình hơi nghiêng, cúi ở bên người Mộc Thanh Dao, chậm rãi mở miệng: "Hoàng hậu sẽ làm loại vũ khí này sao?"

Mộc Thanh Dao ngược mắt, khéo môi nhất câu, cười nhạt, lạnh lùng nhìn Huyền đế, nàng có thể thấy rõ ràng đóm lửa đang nhảy múa trong mắt của hắn, đó là một loại ánh sáng hung phấn, động cơ thị máu...

"Hoàng thượng tựa hồ đã suy nghĩ nhiều, bây giờ là thời gian bản cung cùng hoàng thái nữ đấu trí, như thế nào lại nói đến chuyện này?"

Mộc Thanh Dao nhẹ giọng châm chọc, quay đầu nhìn phía dưới, cũng không nhìn tới sắc mặt u không rõ của Huyền đế, trên ngũ quan tuấn mỹ của

hắn hai hàng lông mày nhẹ chau lại, ánh mắt biến hóa thất thường, nhìn chằm chằm tìm tòi nghiên cứu người bên cạnh.

Chẳng lẽ thật là trời muôn trợ giúp hắn, hiện tại hắn cơ hồ khẳng định, nữ nhân này tuyệt đối không thể nào là nữ nhi của Mộc Ngân, bởi vì những thứ trong đầu nàng rõ ràng không thuộc về nơi này, bất kể là chỗ nào có vấn đề, nàng nếu biết mấy thứ này, hắn sẽ không buông nàng ra, bằng không...

Trong đôi mắt đen của Huyền đế ánh sáng lợi hại chợt lóe lên rồi biến mất, như hai thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, lạnh lẽo quý dì.

Bất quá bây giờ không phải thời điểm muôn những thứ này, Huyền đế theo mâu quang của Mộc Thanh Dao nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy mọi người ở đại điện thượng phản ứng không đồng nhất, đặc biệt khác thường, lại vắng vẻ mang theo hơi thở chết chóc.

Nếu so sánh với trọng thần Huyền Nguyệt Quốc, thì lục quốc sứ thần sắc mặt xâu xí hơn nhiều lắm, lấy Trưởng Tôn Trúc làm ví dụ, gương mặt trắng tréo như ngọc của hắn lúc này lại bị đen nghịch đè nén, tựa như mây đen bao phủ ở mặt của hắn, mày kiếm nhảy lên, ánh sáng sắc bén toát ra, môi mím chặt, nhìn nữ nhân bên trên, hiện tại hắn có thể trăm phần trăm khẳng định, nữ nhân này chính là kỳ phượng mà theo như lời cao tăng kia nói, bởi vì cao tăng nói qua, kỳ phượng có năng lực phi phàm, được nàng ái mộ tương trợ, chắc sẽ bình được lục quốc.

Nếu như không chiếm được thì phải hủy diệt, đây chính là nguyên tắc làm của hắn, hắn tuyệt không cho phép Huyền đế lớn mạnh, để diệt Thanh La quốc bọn hắn, thống nhất thất quốc...

Mà ngồi cùng một chỗ sứ thần đoàn có Sở Thiển Dực cùng Liễu Thiên Mộ thì ôn hoà hơn nhiều lắm, bọn họ rốt cuộc là người có quan hệ với Huyền đế, tuy rằng đồng dạng kinh ngạc, nhưng so với người của lục quốc, rõ ràng tốt hơn nhiều, đôi mắt đen kịt tà mị của Sở Thiển Dực nhúc nhích ngọn lửa nóng bỏng, thiêu đốt thành một mảnh, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao vẫn ngồi ở chỗ cao mâu quang lành lạnh một lần rồi một lần lướt qua đại điện, nhìn biểu tình của mỗi người, đa số đều có chút khó có thể tin, khoe môi nhất câu nở nụ cười lạnh lẽo, lựu đạn chẳng qua là vũ khí bình thường nhất, khung cũng giản đơn, nó chỉ có thân đạn cùng ngòi nổ, nếu như

không phải ở cổ đại thiếu đi vài thứ, nàng thật muốn làm vài cái cho mấy người có ý gây chuyện với nàng biết thế nào là hỏa được, nếu như Kiều Nam ở đây, xác định chắc chắn có thể tìm được nguyên liệu thay thế, nàng ấy là người thiết kế của xưởng công binh, lựu đạn là vật nhỏ hàn là không làm khó được nàng ấy, mâu quang của Mộc Thanh Dao u ám hàn đi, nàng như thế nào lại nghĩ đến Kiều Nam...

Mộc Thanh Dao khẽ lắc lắc đầu để tránh quấy nhiễu, vô tình xẹt qua khuôn mặt Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, người nam nhân này tựa hồ cũng rất khiếp sợ, sắc mặt tái nhợt bệnh trạng lúc trước càng trắng hơn, ngay cả môi cũng đều u ám, hàn như vậy làm thế nào ở đêm đó lại ra tay được, thân thủ của tên đó rất cao, nếu như đêm hôm đó tập kích nàng không phải Bắc Tân vương, như vậy là ai? Người này càng lợi hại hơn, ban ngày nàng vừa mới cùng Bắc Tân vương gặp mặt, buổi tối hàn liền xuất hiện, giá họa cho Bắc Tân vương, xem ra trong mó hồn độn này càng ngày sóng ngầm càng cuộn trào mãnh liệt, bất quá bây giờ có một việc quan trọng nhất, nàng nhất định phải ở trong cung nuôi dưỡng thế lực của mình, bằng không sẽ có rất nhiều nội tình nàng không rõ, đây mới là tối kỵ của binh gia.

Đại diện một mảnh yên lặng, hoàng thái nữ Cơ Phượng không hổ là Đan Phượng quốc thái nữ, nguyện chịu thua đánh cuộc, mặc dù có chút không cam lòng, thế nhưng trước mắt bao người, cũng không nên đổi ý, tức thì đứng dậy, trầm ổn bất đắc dĩ mở miệng.

"Bản thái nữ thua."

Lời vừa nói ra, đại diện người trên đều phục hồi tinh thần lại, cùng nhau nhìn phía hoàng thái nữ Cơ Phượng, mặc kệ Huyền Nguyệt hoàng hậu là hạng người gì, cũng là chuyện về sau, lúc này không thể lộ ra kẻ hờ, nếu Cơ Phượng đã nhận thua, như vậy Mộc Thanh Dao hàn là sẽ bỏ qua cho nàng, đáng tiếc Mộc Thanh Dao từ trước đến nay có cùu oán tất báo, tức giận thì sẽ phát ra, vì thế thần sắc đậm đặc lạnh nhạt nói.

"Nếu hoàng thái nữ điện hạ nhận thua, như vậy bản cung muốn nghe một chút đường đường Đan Phượng quốc, rốt cuộc có tài nghệ gì hơn người?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, hoàng thái nữ Cơ Phượng sắc mặt xấu xí đến cực điểm, nàng cho là mình thừa nhận thua, thì hoàng hậu nương nương cẩn cứ vào quốc thể, không nên truy cứu trách nhiệm của nàng mới phải, ai nghĩ tới nữ nhân này dĩ nhiên không buông tha, trong đôi mắt của Cơ Phượng toát ra hỏa hoa nóng cháy, cắn răng nhìn chằm chằm lên chỗ Mộc

Thanh Dao, đang định phát tác, thì hoàng muội Cơ Tuyết vẫn ngồi ở bên người nàng lập tức kéo tay nàng một chút, nhắc nhở nàng nữ nhân ngồi trên cao kia không phải dễ chọc.

Cơ Phượng phục hồi tinh thần lại, hít sâu, liều mạng đè nén cơn tức giận đang tràn ngập.

Nàng Cơ Phượng thân là hoàng thái nữ Đan Phượng quốc, từ nhỏ cẩm y ngọc thực, được người tôn trọng, khi nào đã bị qua cái loại đói đái này, còn làm cho nàng trước mặt nhiều người như vậy biểu diễn tài nghệ, đây đúng là một loại nhục nhã, Mộc hoàng hậu, ngươi đã chẳng khách khí một vốn một lời đòi bản thái nữ như thế, ngươi hãy nhớ kỹ bản thái nữ, bản thái nữ nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Cơ Phượng suy nghĩ hung ác phát tác trong nội tâm, nhưng gương mặt vẫn hiện lên nụ cười lộng lẫy, yêu mị quét mắt liếc nhìn đại diện một cái, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng.

"Nếu thua, theo lý là phải biểu diễn mới đúng, tốt, bản thái nữ tặng cho mọi người một điệu khiêu vũ."

Cơ Phượng một lời vừa thốt ra, làm toàn bộ đại diện sôi trào lên, đường đường thái nữ điện hạ phải trước mặt mọi người khiêu vũ, hơn nữa hoàng thái nữ vóc người mềm mại, đường cong ưu mỹ, vừa nhìn đã biết có khiêu khiêu vũ thật là tốt, chắc hẳn kỹ thuật múa của nàng kinh người, tiếng vỗ tay phụ họa vang lên, ùn ùn kéo đến, nhiệt liệt mà kéo dài...

Trong tiếng vỗ tay, hoàng thái nữ Cơ Phượng đã chân thành tiêu sái ra khỏi chỗ ngồi, đi vào giữa thảm đỏ trên đại điện, con ngươi nóng bỏng nhìn chằm chằm lên chỗ ngồi của Huyền đế, nếu nữ nhân này dám trêu nàng, nàng sẽ câu dẫn nam nhân của nàng ta, Cơ Phượng bất giác bĩu môi, nở nụ cười làm điện đảo chúng sinh, quyến rũ xinh đẹp.

Mộ Dung Lưu Tôn thờ ơ nhìn bên dưới, đôi mắt gọn sóng không biểu cảm, đối với vũ kỹ của Cơ Phượng, hắn cũng không có hứng thú, việc hắn cảm thấy hứng thú chính là nữ nhân bên cạnh có năng lực làm ra lựu đạn gì đó theo như cách gọi của nàng, nếu quả thật có thể làm ra vũ khí lợi hại như vậy, trong tương lai phát sinh chiến tranh chắc chắn có thể nắm trước cơ hội.

Cơ Phượng thấy Huyền đế vẻ mặt bình thản, không khởi thất vọng, nhưng khi nhìn đại diện thượng rất nhiều ánh mắt nhiệt tình nóng cháy, tâm tình

của nàng lại khá hơn nhiều...

Nhạc trúc bắt đầu vang lên.

Thân thể linh hoạt bắt đầu cử động theo điệu múa, hóa thành vô số hình ảnh lướt qua, càng lúc càng nhanh, cuối cùng mọi người chỉ thấy một con bướm xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa, mùi thơm bắn ra bốn phía.

Không nghĩ tới Cơ Phượng kỹ thuật múa kinh người, khẽ múa kinh hồn.

Trên đại điện rất nhiều người thấy mắt hồn, ngay chính Thanh Dao cũng bị hấp dẫn, âm thầm tán thán, không nghĩ tới nữ nhân này vũ kỹ tự thành nhất tuyệt, có thể nói là khẽ múa kinh tọa...

Tất cả mọi người bị điệu múa của nàng hấp dẫn, nhìn đến quên mình, chỉ có thái hậu nương nương vẻ mặt âm ngao quét mắt nhìn Mộc Thanh Dao, nàng càng ngày càng cảm thấy nữ nhân này lợi hại đáng sợ, vì thế không thể giữ nàng ta lại, nhất định phải mau chóng loại bỏ, bằng không lấy năng lực của nàng ta, nhất định sẽ rất nhanh ở trong cung bồi dưỡng được thế lực của mình, đến lúc đó, nàng muốn đối phó nàng ta không phải chuyện dễ.

Một điệu vũ cuối cùng kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Cơ Phượng đứng ở giữa đại điện, cao ngạo nhìn thẳng vào mắt Huyền đế, chỉ thấy nam nhân này cuối cùng cũng đưa mắt nhìn nàng, trong lòng xẹt qua tia mừng rỡ, khuôn mặt mê người hiện lên ý cười.

"Chê cười."

Cơ Phượng nói xong lui về vị trí cũ, tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, lúc này, thái hậu nương nương đứng lên, hơi có vẻ mệt mỏi, rã rời mở miệng: "Các vị sứ thần đường xa mà đến, nhất định phải tận hứng a, ai gia người lớn tuổi thân thể đã suy, ngày hôm nay đã mệt mỏi, về trước nghỉ ngơi."

"Nhi thần cung tiễn mẫu hậu."

"Tiễn thái hậu nương nương."

Đợi được thái hậu nương nương rời đi, Huyền đế vung tay lên, cung đình vũ cơ lần thứ hai bắt đầu hiến vũ.

Trên đại điện lại náo nhiệt lên, uống rượu thưởng thức ca vũ, thế nhưng rất nhiều người lô ra vẻ có chút không yên lòng, có người cứ chìm đắm ở sự việc theo như lời hoàng hậu nương nương nói, chỉ có một ít người vừa tập trung thưởng thức vũ kỹ của hoàng thái nữ Cơ Phượng, thì sẽ cảm thấy vũ cơ cung đình nhảy múa căn bản là kinh khủng, thực sự khó đập vào con mắt, nhưng hoàng thượng đang ngồi đây, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể ráng chịu đựng.

Mãi đến giờ tí là lúc nghỉ ngơi, lục quốc sứ thần rối rít đứng lên, tỏ vẻ mệt mỏi, phải về Biệt cung để nghỉ ngơi, Huyền đế cũng cho phép bọn họ.

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch với lục quốc sứ thần đi cùng nhau đến trước Biệt cung, trên người hắn trách nhiệm rất nặng, lục quốc sứ thần, thân phận đều hiển hách, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, e rằng sẽ đem đến phiền phức cho bản thân, vì thế không thể phạm một chút sai lầm nào.

Đợi được lục quốc sứ thần rời đi, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cũng cáo lui trở về, ngay cả vương gia cũng về rồi, những đại thần trong triều đương nhiên không có lý do để ở lại, sôi nổi đứng dậy yên lặng thổi lui.

Ở Lưu Ly cung rộng lớn, chén khay còn thừa, một mảnh bừa bãi, lúc này trở nên yên tĩnh không tiếng động, chỉ có Mộc Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn đang nhìn chăm chú, cả tiểu công chúa Mộ Dung Tinh Trúc cũng lặng lẽ lui ra ngoài.

Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm sửa sang lại quần áo một chút, đứng lên chậm rãi mở miệng.

"Thanh Dao đi về trước."

"Được" ánh sáng sắc bén trong mâu quang của Mộ Dung Lưu Tôn đang ghìm xuống u ám vô biên, cuồn cuộn, tựa hồ như đang gào thét, nhưng lại rất nhanh ẩn xuống dưới, hắn không vội, còn có nhiều thời gian, hắn nhất định sẽ biết, nàng rốt cuộc có thể tạo loại vũ khí này hay không? Khóe môi nhất câu, ẩn giấu nụ cười bên trong.

"A Cửu, tiễn hoàng hậu nương nương đi ra ngoài."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu cung kính cẩn thận mở miệng, khuya hôm nay tất cả chuyện phát sinh, hắn đều để ở trong mắt, hiện tại hắn cảm thấy hoàng hậu nương nương so với hoàng thượng còn đáng sợ hơn, vật gì mà có thể

chớp mắt đem một tòa đại điện nổ tung, thực sự là đáng sợ, A Cửu rùn mình một cái, đến phía trước dãy đường.

Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, hướng ngoài cửa đại điện đi đến, nha đầu Mai Tâm cùng Mạc Sầu một tac cũng không rời, theo nàng đi ra đại điện.

Ngoài điện, trăng tròn đã chìm về phía tây, treo ở chân trời, ánh trăng trăng noãn như dòng nước bao phủ toàn bộ tòa cung đình hoa mỹ to lớn.

"Nương nương, đêm lạnh, chúng ta trở về đi."

Mạc Sầu vừa mở miệng, đã có thái giám Phượng Loan cung thấp lén đèn lồng, ở phía trước dãy đường, Mộc Thanh Dao gật đầu, phía sau A Cửu cẩn thận mở miệng: "Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao khom lưng bước lên nhuyễn kiệu, đoàn người theo con đường đá vụn u kính, lướt qua ngự hoa viên, hướng Phượng Loan cung mà đi.

Bóng đêm đã không còn sớm, Mộc Thanh Dao hơi mệt một chút, ngồi ở bên trong nhuyễn kiệu, loạng chạng lại cảm thấy có chút ít khổn khổ, mí mắt cứ cùng nhau dính lại, mắt thấy sẽ nhanh chóng ngủ gục, cũng may đã tới Phượng Loan cung, Mai Tâm vén rèm kiệu lên, Mạc Sầu vươn tay ra dùi nàng: "Nương nương, có phải mệt nhọc hay không, tiến vào nghỉ ngơi đi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao hưu khí vô lực lên tiếng, xuồng nhuyễn kiệu.

Trước cửa cung, trên sân đá xanh, đứng thăng một hàng thái giám và cung nữ, cùng nhau chờ, mỗi người đều nghiên người tựa ở trên trụ lang can tựa hồ có chút mệt nhọc, Mạc Sầu ho nhẹ một tiếng, bọn cung nữ cùng thái giám lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên thấy hoàng hậu nương nương đã trở về, sợ đến mức ùm ùm tất cả đều quỳ xuồng.

"Tiểu nhân (nô tỳ) đáng chết, xin hoàng hậu nương nương giáng tội."

Mộc Thanh Dao nhìn hình dáng run như cây sậy của bọn họ, thở dài, những kẻ này trên người nô tính quá nặng, cũng không phải việc to tác gì, sợ thành hình dáng như thế làm chi, huống gì bây giờ đã là giờ tý, là người đều phải ngủ a, phất phất tay: "Đứng lên đi, lưu lại người gác đêm, những người khác đều đi nghỉ ngơi đi."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương."

Mọi người thở dài một hơi, chậm rãi đứng dậy, đợi được hoàng hậu nương nương đi vào, mới ngẩng đầu lên, cùng nhau nhìn kia mảnh khảnh bóng lưng vừa biến mất, buổi tối hôm nay chuyện đã xảy ra trên đại điện, bọn họ cũng đã biết, nương nương thực sự thật là lợi hại, nghe nói thoảng cái đã đem lục nước sứ thân làm cho kinh hãi, người lợi hại giống nàng như thế, hẳn là rất nghiêm khắc, thế nhưng nói thật ra cũng rất ôn hòa, tuy rằng đậm mạc, nhưng không tùy tiện xử phạt hạ nhân, điều này không giống như các phi tần trước đây...

Thanh Dao vừa đi vào đại điện, liền nghe được cung nữ bẩm báo: "Hoàng hậu nương nương, có người tặng đồ vào cung."

"Vật gì vậy?" Mộc Thanh Dao đứng ở đại điện, một bên ngáp, một bên nhìn về phía cung nữ đang nói chuyện, mà thanh mắt đẹp lớn lên rất ngọt ngào xinh đẹp, lời nói cùng thái độ rất thành khẩn, trước đã có ba phần ân tượng tốt, thái độ tự nhiên cũng hòa hoãn một ít.

"Là thừa tướng đại nhân cho người ta đưa tới đây."

Cung nữ kia đang xách một cái rổ đan tinh xảo, nắm lảng lặng bên trong đúng là Mao Tuyết Cầu, tiểu hồ ly mà Tố di đưa cho nàng, Thanh Dao không khỏi cao hứng lên, Mạc Sầu lập tức đi tới ôm lấy Mao Tuyết Cầu, đưa tới trên tay Mộc Thanh Dao, tiểu gia hỏa kia vốn có đang ngủ, thấy có người ôm mình, đột nhiên mở mắt, cặp mắt đen thật đẹp kia vừa tiếp xúc với Mộc Thanh Dao, liền xèo xèo kêu lên, giống như thật vui vẻ, không ngừng hướng trong ngực của nàng cọ, Mộc Thanh Dao vươn tay sờ mũi nó.

"Mao Tuyết Cầu, có phải nhớ ta hay không?"

Người luôn luôn đậm mạc, lúc này mềm dẻo không gì sánh được, nói chuyện rất dịu dàng, cung nữ kia nhìn đến ngây người, một lúc lâu cũng không lên tiếng, chính là tiểu hồ ly này, căn bản không cho người đụng vào, chỉ muốn nằm trong rổ, lúc đầu mấy người các nàng nhìn nó đáng yêu, muốn ôm nó, ai ngờ nó lập tức bộc lộ bộ mặt hung ác, tàn nhẫn nhìn chằm chằm các nàng, ai nếu người nào đưa tay đến, nhất định bị cắn, vì thế mọi người chỉ có thể nhìn không dám đụng, không nghĩ tới vừa đên trong tay hoàng hậu nương nương, đã nhu thuận mà còn quá dịu ngoan.

Mộc Thanh Dao đùa xong Mao Tuyết Cầu, ngẩng đầu thấy cung nữ còn

đứng thẳng, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

"Ngươi tên là gì?"

"Nô tỳ khêu Y Vân, " Y Vân có chút mừng vừa lo, đang định đứng lên, nàng chỉ là một tiểu cung nữ nho nhỏ trong Phượng Loan cung, khuya hôm nay vốn không phải là nàng đưa tiểu hồ ly vào, chỉ vì tất cả mọi người không ai dám tới gần tiểu hồ ly này, cho nên mới đem việc này đẩy xuống đầu nàng, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương lại chú ý tới nàng.

"Y Vân, ừ, tên không tệ, sau này ở Phượng Loan cung hầu hạ đi."

Mộc Thanh Dao thuận miệng lên tiếng, Y Vân ở Phượng Loan cung thân phận lập tức liền thay đổi.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương, tạ ơn hoàng hậu nương nương, " Y Vân kích động mở miệng, không nghĩ tới nương nương lại cho nàng loại đãi ngộ này, hơn nữa thái độ làm người của hoàng hậu rất tốt, cũng không giống như lời đồn lúc trước nghe được, nói nàng rất háo sắc, còn có rất lạnh nhạt và vân vân, bất quá bây giờ xem ra cũng rất tốt, mặc dù lời nói lanh lẹ, nhưng tâm địa cũng không xấu, lúc nãy bọn họ ở ngoài cửa điện ngủ gà ngủ gật, nương nương cũng không làm khó các nàng, nếu như là phiền tần khác, chỉ sợ trách phạt không ít, bởi vậy nàng cho rằng, hoàng hậu là một chủ tử tương đối tốt.

"Được rồi, đi xuống đi."

"Dạ" Y Vân lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Đợi đến khi nàng thối lui đến ngoài cửa đại điện, Mộc Thanh Dao ôm gọn thân thể trắng như tuyết của Mao Tuyết Cầu hướng tấm cung đi vào, phía sau Mạc Sầu nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Nương nương, Y Vân kia có thể dùng sao?"

"Có phải là người của thái hậu nương nương hay không?" Mai Tâm hoài nghi nghĩ, hiện tại Mai Tâm không thể so với trước, tâm tư trưởng thành hơn rất nhiều, nhìn sự tình cũng rất toàn diện, nàng đã cảm nhận được thái hậu giống như tất cả đều nhầm vào chủ tử, tựa như khuya hôm nay vậy, cho nên bọn họ nhất định phải cẩn thận mới được.

"Ta xem không phải, ánh mắt của nàng rất trong sáng, hơn nữa hết sức cẩn thận, phải biết rằng nếu như nàng là người thái hậu, sức mạnh tương đối

nhiều, cũng sẽ không cần thận như vậy."

Mộc Thanh Dao lạnh lanh mở miệng, chủ tớ ba người đã vào tắm cung, ngoài cửa cung có cung nữ canh chừng.

Dạ minh thù cháy sáng chiếu lên tắm cung giống như ban ngày, Mộc Thanh Dao lại ngáp một cái, nàng mệt mỏi thật sự, vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi đi, có việc gì ngày mai rồi hãy nói, đêm đã khuya.

"Mao Tuyết Cầu, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tỳ tỳ đi tắm, sau đó chúng ta cùng nhau ngủ."

Mao tuyết cầu bản tính thông minh, rất hiểu tiếng người, từ trong lòng Mộc Thanh Dao nhảy ra, rơi xuống trên giường lớn, nhắm mắt lại hưởng thụ, vẻ mặt thỏa mãn, chọc được ba nữ nhân trong tắm cung nở nụ cười.

"Tên này, thật đúng là biết hưởng thụ đây!"

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa dứt, liền nghe được ngoài cửa tắm cung có thanh âm cung nữ: "Nương nương, có người đưa thư qua đây."

Thư? Đã hơn nửa đêm mà còn có người đưa thư qua đây, trực giác cho Mộc Thanh Dao biết không có chuyện gì tốt, bất quá nàng cũng không phải là người sợ phiền phức, nếu đã đưa tới, nào có đạo lý không xem đâu, phất tay phân phó Mai Tâm: "Đem thư đưa tới, nhìn xem một chút là ai đưa đến?"

Mộc Thanh Dao đôi mài thanh tú nhăn lại, sắc mặt lạnh nhạt u ám, Mai Tâm lập tức đi ra ngoài, rất nhanh liền đem thư cầm đến, chỉ là một quy định nhỏ mà thôi, bởi vì trong cung không cho phép thái giám cùng cung nữ biết chữ, nên không cần phải lo lắng nội dung trong thư bị tiết lộ.

Trên tờ giấy viết, muốn biết Huyền đế vì sao lập người làm hậu? Lập tức tới Bích Vân đình gặp mặt, Trưởng Tôn Trúc viết.

Tờ giấy này đúng là Trưởng Tôn Trúc đưa tới được, hắn không phải đã trở về Biệt cung sao, tại sao lại sai người truyền tin qua đây, hơn nữa hắn viết những lời trên tờ giấy là có ý gì, Huyền đế lập nàng làm hậu, chẳng lẽ không phải vì đối phó với thái hậu sao? Chẳng lẽ còn có mục đích khác? Mộc Thanh Dao trong đầu chuyển quá trăm nghìn suy nghĩ trong đầu, nói chung Trưởng Tôn Trúc căn bản là không yên lòng, loại chuyện này nàng có thể không cần để ý tới, nhưng nàng là người từ trước đến nay rất có lòng hiếu

kỳ, cứ như vậy mà bỏ mặc, tựa hồ không phải là phong cách của nàng, chỉ sợ Trưởng Tôn Trúc cũng biết được điểm này, mới khuya khoắt phái người truyền tin qua đây.

"Nương nương, ai đưa qua vậy?"

Mạc Sầu đứng ở một bên nhẹ giọng hỏi, Mộc Thanh Dao đem tờ giấy đưa cho Mạc Sầu, nàng biết Mạc Sầu biết chữ.

Quả nhiên Mạc Sầu liếc mắt nhìn, sắc mặt khó coi đoán: "Nương nương, đây rõ ràng là quý kế, chúng ta không nên để ý tới là được, Trưởng Tôn Trúc là nam tử, hắn lại nửa đêm hẹn nương nương ở Bích Vân đình gặp mặt, nếu như hắn cố ý làm như vậy, sau đó truyền tin cho hoàng thượng, chúng ta chẳng phải bị hại hay sao?" (TT : cái trường hợp này thấy nhiều ở trong mấy truyện mà ta đọc, nhưng nc vẫn ngu ngốc đi gặp mà không có phòng bị gì, để rồi rơi vào bẫy, bị du oan, thật là cầu huyết mà, ta đọc đến những đoạn như thế này là ta muốn lật bàn)

Mộc Thanh Dao nhìn Mạc Sầu, Mạc Sầu quả nhiên so với người khác thông minh hơn, nhìn sự việc càng sâu xa, bất quá Trưởng Tôn Trúc tuyệt đối không dám cố ý chọc nàng, chọc giận nàng, đối với hắn không có lợi, vì thế hắn nhất định đem sự thật nói cho nàng biết, nhưng nếu là có người núp trong bóng tối, thì sẽ rất dễ thao túng chuyện này.

Nhưng nếu bảo nàng không để ý tới, nàng căn bản làm không được, Mộc Thanh Dao thần sắc lạnh xuống, ngoắc tay ý bảo Mạc Sầu tới gần, nhỏ giọng nói thầm hai câu, Mạc Sầu có chút không đồng ý, muốn ngăn cản, nhưng chạm đến ánh mắt kiên định của Mộc Thanh Dao, nàng biết nói cái gì cũng vô ích, chỉ phải lĩnh mệnh gật đầu: "Được, nô tỳ cái này đi làm."

"Ừ" Mộc Thanh Dao phát phất tay, đợi được Mạc Sầu rời đi, cũng không nóng nảy làm cái gì, tự nhiên lại không cảm thấy mệt nhọc nữa, thong thả khoan thai tiêu sái đến ngồi trên giường lớn ở giữa tấm cung, chơi đùa với Mao Tuyết Cầu, đáng tiếc nàng không thấy mệt, nhưng Mao Tuyết Cầu thì mệt mỏi a, nằm ngây ra không để ý nàng, cuộn tròn thân thể, không nhúc nhích, Mộc Thanh Dao bất đắc dĩ, nhích tới bên cạnh thân mình tiểu hồ ly.

"Mao Tuyết Cầu, ngươi còn dám ngủ, ta liền đem lông của ngươi nhổ sạch cho ngươi làm con hồ ly quái dị."

Mai Tâm nghe xong cảm thấy buồn cười, mặc dù tiểu hồ ly có lông rất đẹp,

không có lông thì xấu xí, nhưng mà tiểu hồ ly cũng thích chung diện sao? Nương nương uy hiếp nó có ích lợi gì a? Thế nhưng quái dị chính là Mao Tuyết Cầu thoảng cái đem ánh mắt mờ thật to, kinh khủng nhìn chằm chằm chủ tử của mình, đôi mắt màu đen kia rõ ràng viết, nữ nhân này thật đáng sợ a, sau đó nó giương miệng ngáp, bất đắc dĩ nhìn Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao nở nụ cười thỏa mãn, vỗ vỗ đầu Mao Tuyết Cầu: "Thật ngoan a, đến, theo ta nói chuyện phiếm."

Mai Tâm mắt trợn trăng, tiểu hồ ly này lại không biết nói, thế nào mà theo nàng ta nói chuyện phiếm, muốn nói chuyện phiếm không phải nên tìm nàng sao? Chủ tử thật là thiên vị, vì sao lại tìm một súc sinh nói chuyện phiếm, mà không tìm nàng, Mai Tâm đang tự oán tự than thở căm căm mội, Mộc Thanh Dao giống như ở phía có lỗ tai và đôi mắt, lành lạnh thanh âm vang lên.

"Mai Tâm, có phải da miệng ngứa hay không?"

Mai Tâm lập tức ngoan ngoãn nép lại tâm tư, chủ tử thế nào lại lợi hại như vậy, trong lòng nàng suy nghĩ gì cũng biết, vội vàng dời đi tư tưởng: "Nương nương, nô tỳ pha chén trà cho người, người cùng Mao Tuyết Cầu chậm rãi nói chuyện phiếm?"

Mai Tâm lén chuồn mắt, Mộc Thanh Dao trùng mắt nhìn bóng lưng của nàng, nha đầu kia càng ngày càng tinh ranh, bất quá rất nhanh liền cười, cuộc sống ở trong cung, vẫn là tinh ranh một chút sẽ tốt hơn, quay đầu nhìn phía Mao Tuyết Cầu ở trên giường: "Có phải hay không a, Mao Tuyết Cầu, người vẫn là tinh khôn một chút mới tốt."

Mao Tuyết Cầu không dám không để ý tới nàng a, bằng không một cọng lông cũng không còn, như thế thì rất xấu xí, hiện tại nó là một tiểu hồ ly đẹp tuyệt đỉnh nha, không có lông, chẳng phải sẽ trở thành hồ ly trọc sao, còn có con hồ ly anh tuấn nào thích nó nữa, bởi vậy nó liên tục gật đầu phụ họa chủ tử biến thái này, nửa đêm còn không chịu ngủ, lại không tìm người nói chuyện phiếm, mà tìm nó nói chuyện phiếm, chẳng lẽ không biến thái sao?

"Được rồi, người có phải đang nhớ đến ta hay không?"

Mao Tuyết Cầu lại gật đầu, tỏ vẻ nhớ, nó thật lòng nhớ, nhưng ai biết chủ tử sẽ biến thái muốn đốt lông của nó a, ô ô, sớm biết rằng như vậy, nó sẽ không thèm nhớ nàng.

Mộc Thanh Dao hăng hái đưa tay lên vuốt ve Mao Tuyết Cầu, một người một động vật, mắt đôi mắt, trên dưới phải trái đều chuyển động, bầu không khí không chỉ kỳ quái, hơn nữa còn không được tự nhiên, Mao Tuyết Cầu bất an uốn éo người, vì sao nó nhìn thấy trong mắt chủ tử có màu đỏ ác vậy, nàng sẽ không thật sự làm thế chứ?

"Sau này nhất định phải thường thường nhớ đến ta, nếu để cho ta biết ngươi không nghĩ đến ta, ta liền làm một mồi lửa làm món hò ly nướng."

Hô một tiếng, con ngươi Mao Tuyết Cầu mở lớn, một thân lông trắng xinh đẹp dựng thẳng lên, đứng như nhũn ra, tựa như uống rượu, hoảng sợ nhìn chủ tử, trong ánh mắt xinh đẹp đáng yêu, hiện lên sát khí mù mịt, không thể nào, chủ tử thật là tàn nhẫn, nó không muốn trở thành món hò ly nướng a, không nên a, khóc không ra nước mắt...

Mai Tâm bụng trà tiến đến, nhìn thấy tiểu hò li mau chóng bị chủ tử dàn vặt sấp chết, nàng không khỏi đồng tình với Mao Tuyết Cầu, thật đáng thương a.

"Nương nương, uống trà."

Mộc Thanh Dao nghe được thanh âm Mai Tâm, chợt nở nụ cười, buông Mao Tuyết Cầu ra: "Ta hiện tại một chút cũng không mệt, không nghĩ tới Mao Tuyết Cầu thực sự bị sợ rồi, tên này lá gan quá nhỏ."

"Nương nương, " Mai Tâm kêu lên, Mao Tuyết Cầu mắt trợn lên mãnh liệt, cạoo nó a, ô, nó không thể bị nàng cạo tử, chân đạp một cái, nằm xuống giả chết, không thèm để ý tới nàng, Mộc Thanh Dao vừa nhìn tên kia giống như giận thật, vươn tay vỗ vỗ đầu của nó: "Được rồi, được rồi, ta nói xin lỗi với ngươi, đùa của ngươi chút thôi, ngươi là bảo bối của ta, làm sao mà đem hò ly đi thêu nướng đâu?"

"Thiêu nướng hò ly, " Mai Tâm kêu lên, thảo nào Mao Tuyết Cầu bị hù sợ gần chết, nếu đổi lại là nàng cũng sẽ bị hù chết, thương xót tiểu hò ly a, nó cùng nàng mệnh khổ như nhau, theo một chủ tử như thế, thế nhưng bọn nàng tựa hồ cũng rất thích nàng ta, Mai Tâm đành chấp nhận số mệnh.

"Nương nương, uống trà, đợi một lúc nữa thì nghỉ ngơi đi, sắc trời không còn sớm."

Mai Tâm dâng nước trà, không biết Mạc Sầu đi đâu, nương nương làm cho nàng đi làm cái chuyện gì?

Mộc Thanh Dao tiếp nhận trà trong tay Mai Tâm, khẽ nhấp hai cái, suy nghĩ chắc đã đến giờ rồi, liền đem chung trà tiện tay đặt tới kỷ trà trên cao, rồi đứng lên, đầu tiên mang vẻ xinh đẹp nghiền ngẫm, quanh thân lạnh lẽo, sắc mặt bao phủ hơi lạnh, nhàn nhạt mở miệng.

"Đi thôi, bản cung muốn đi Bích Vân đình."

"Nương nương, trăm ngàn lần không thể, nếu thật sự trúng quý kế của Trưởng Tôn Trúc, kẻ bị hại sẽ là chúng ta."

Mai Tâm tuy rằng không biết trên tờ giấy viết cái gì, nhưng lúc trước nghe xong Mạc Sầu nói, nàng biết là Trưởng Tôn Trúc hẹn hoàng hậu nương nương gặp ở Bích Vân đình, trong thâm cung, lại cùng nam nhân ở chung một chỗ, nếu việc này truyền tới tai của hoàng thượng, chỉ sợ mọi việc sẽ không tốt lành, các nàng vẫn là không nên đi thật thì tốt hơn.

"Bản cung cũng muốn nhìn một chút sẽ có người nào ở trong bóng chơi trò gian trá gì, nếu hấn động dám dụng trên đầu bản cung, bản cung sao lại là sọ chuyện mà mình muốn xảy ra chứ, đi thôi."

Mộc Thanh Dao quanh thân đầy sát khí, sắc mặt lạnh chìm như băng sương, Mai Tâm am hiểu rõ tính tình của nàng, chủ tử quyết định chuyện gì, căn bản không có khả năng thay đổi, biết rõ trên núi có hồ, mà vẫn đi, mới là tính cách của nàng, hon nra vừa rồi nàng cho Mạc Sầu đi ra ngoài, nhất định là đã có đối sách.

"Tốt, đi thôi, nô tỳ biết Bích Vân đình cách nơi này không xa."

Mai Tâm gọn gàng ở phía trước dẫn đường, trước cửa tam cung, cung nữ gác đêm vô cùng kinh ngạc ngược mắt, kêu một tiếng: "Nương nương?"

Mộc Thanh Dao theo Mai Tâm phía sau đi ra ngoài, làm như không nghe thấy, nếu như nàng không đoán sai, nàng bên này vừa đi ra, rất nhanh liền có người đem thư đưa đến Quảng Dương cung.

Bích Vân đình, bốn góc đều treo đèn lồng, ánh sáng chiếu rọi rực rỡ.

Ngoài đình trồng hoa cổ quý báu, gió đêm nhẹ lay động làm hoa cổ chập chờn, xa xa có một tòa ngự hoa viên hoa lệ, trong không khí là mùi thơm nồng nặc, bốn phía của đình, được treo những bức màn lụa trắng mỏng như

cánh ve, ở bên trong bóng đêm bồng bềnh đung đưa, mơ hồ có thể thấy được trong đình có một thân ảnh cao ráo đẹp đẽ, đang chìm từ từ trong ngọn đèn.

Mộc Thanh Dao đi tới bên ngoài đình, thì thân thể dừng lại, bình tĩnh nhìn bóng dáng kia, khéo môi hiện lên tia cười nhạt, trong trẻo mở miệng.

"Trưởng Tôn Trúc, bản cung đã tới, có chuyện gì nói mau đi, đừng làm ra vẻ thần bí bí, giống như đang làm chuyện xấu xa gì không thể cho người khác trông thấy vậy?"

Lụa mỏng bay cao, người nọ chậm rãi xoay người lại, xuyên thấu qua màn lụa mỏng, có thể thấy được trên khuôn mặt tuấn mỹ bao phủ ý cười đậm nhiên tự đắc, trong đôi mắt đen u ám toát ra ngọn lửa nóng bỏng, thanh âm từ tính dễ vang lên trong bóng đêm.

"Hoàng hậu nương nương nếu đã tới, vì sao chỉ đứng ở ngoài đình, chẳng lẽ là sợ hãi Trúc đối nương nương động thủ sao?"

"Sợ? Sợ người bản cung sẽ không tới, bản cung chỉ là thấy chẳng đáng, chẳng đáng cùng người loại tiểu nhân này cùng đứng chung trong một đình, có việc nói mau đi," Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa rơi xuống, liền giuong lên tay, nội lực bắn ra, lụa mỏng bay lên, người đã đứng ở trong đình, nhìn nam tử đối diện cách nàng một cái bàn đá, Trưởng Tôn Trúc quần áo màu trắng, mặt mài đều vui vẻ, ôn hòa tựa như ánh nắng tháng ba, hoàn toàn không có một chút hung tàn của đêm bắt cóc đó.

"Hoàng hậu nương nương tới gấp trúc là muốn biết vì sao Huyền đế lập người làm hậu, Trúc bây giờ nói cho hoàng hậu nương nương biết" Trưởng Tôn Trúc nói đến đây, ngừng một chút, ngược mắt nhìn Mộc Thanh Dao, mâu quang của hắn nhuộm ánh trăng mù mịt mũi nhọn, dồn dập như sóng nước, trong suốt giao động, giống như cảnh trong mơ...

"Đây là một lời tiên đoán, phượng roi tướng phủ, người được phượng sẽ được thiên hạ, mà nương nương chính là kỳ phượng đó, Trúc tin Huyền đế cũng nhận được lời tiên đoán như vậy, cho nên mới phải lập nương nương làm hậu."

Tiếng nói từ tính thanh duyệt của hắn ở trong bóng đêm tựa như dư âm của Phong Linh (chuông gió), Mộc Thanh Dao trong lòng bao phụ lên một tầng tức giận dữ, đôi mắt đen kịt âm u như vực sâu vô biên, nàng tin Trưởng Tôn

Trúc không cần phải lừa gạt nàng, vì thế đêm hôm đó hắn mới đến để bắt người phải không? Thực sự là quá buồn cười, dĩ nhiên bởi vì một lời tiên đoán buồn cười, lại gây ra nhiều chuyện như vậy, bất quá Mộ Dung Lưu Tôn đến tận cùng có phải là loại người như vậy không? Lúc trước dùng thủy tinh cầu chọn hậu, cũng là bởi vì lời tiên đoán sao? Thé nhưng Huyền đế cuối cùng cũng không có dùng đến thủy tinh cầu kia...

"Buồn cười đến cực điểm, ta Mộc Thanh Dao chỉ là một người nữ tử, cũng không phải là quân cờ của bất luận kẻ nào, các ngươi bảy quốc gia có dã tâm, đều muốn diệt quốc gia khác, mà cho tới nay vẫn vả vờ sống yên ổn với nhau, các ngươi không có biện pháp tự mình phá đi cái gông xiềng này, vì thế đem ta trở thành một quân cờ để lợi dụng, Trưởng Tôn Trúc, ai cũng đừng mong đem suy nghĩ động đến trên đầu của ta, ngươi, còn có Mộ Dung Lưu Tôn, một ngày nào đó, các ngươi sẽ biết, chọc tới ta là cần trả giá thật nhiều, chỉ mong các ngươi không phải hối hận."

Lời nói lạnh như nước trong bóng đêm, Mộc Thanh Dao phát ra tiếng nói ngạo nghẽ vang vọng thấu đáo bay qua, lạnh tựa như băng như hàn, như đao như kiếm...

Trong đêm tối, con ngươi sáng trong của Trưởng Tôn Trúc, chợt lóe lên đau đớn rồi biến mất rất nhanh, mà hắn đã chọn cách quên nàng, so với nàng giang sơn vẫn quan trọng hơn, hắn mặc dù biết nàng rất thông minh, rất cơ trí, nhưng hắn cũng không cho là một nữ nhân thật sự có thể hủy diệt niềm tin của hắn, tiêu diệt giang sơn của hắn, đối với lời nói của cao tăng, hắn không tin quá nhiều, thế nhưng giống như nàng nói, hắn cũng không hoàn toàn là vì lời nói của cao tăng mà muốn nàng trợ giúp hắn, mà bởi vì thất quốc cần một lý do để đột phá, có thể dùng nàng như một cái cớ cũng rất tốt...

"Trúc tin nương nương thông minh tài trí, bất quá muốn Trúc trả giá thật nhiều cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Mộc Thanh Dao đột nhiên cười rộ lên, trong đình khí lạnh thổi qua, trong lòng nàng thật muốn dùng bàn tay nhỏ bé này tát lên mặt hắn, nàng mang vẻ tuyệt quyết, hung tàn nói: "Ta sẽ cho ngươi thấy dễ hay không, chỉ cần ngươi không hối hận."

Nói xong xoay người hướng phía ngoài đình đi ra, một bước đứng ở ngoài đình, một bước đứng ở bên trong đình, còn chưa hoàn toàn bước ra ngoài, bỗng nhiên quanh mình có vô số đóm sáng chói mắt của cây đuốc, chiếu

Bích Vân đình sáng như ban ngày, bên trong đình hay ngoài đình cảnh tượng nhìn một cái không sót thứ gì, Mộc Thanh Dao lãnh tĩnh bước xuống thềm đá, quanh thân tùy ý ngông cuồng, lảng lặng quét mắt nhìn người chung quanh, nguyên lai là một ít thị vệ, không biết là ai sai phái bọn họ.

Mai Tâm sợ đến sắc mặt trắng bệch, vươn tay kéo cánh tay nương nương, hoảng loạn mở miệng: "Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Sợ cái gì, chúng ta vừa rồi không có làm chuyện xấu xa gì mà không thể nhìn người khác."

Mộc Thanh Dao tiếng nói lạnh lẽo vừa rời xuống, đám thị vệ đang bao quanh các nàng đột nhiên tách ra, từ phía sau đi tới một người, cao to lạnh lùng cứng rắn, một thân trang bào gấm Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, lúc này mày kiếm dựng thẳng, sắc mặt như tiết sương giáng(*), trên mặt anh khí bức người, cái bao phủ mây đen ùn ùn kéo đến, tối tăm nhìn Mộc Thanh Dao đang đứng trên thềm đá trước đình, rống giận.

(*) ngày có sương mù là ngày 23 hoặc 24 tháng 10

"Hoàng hậu, ngươi thật to gan muốn chết, thân là hậu cung phi tàn, dĩ nhiên cùng nam tử ở đây hẹn hò, phải bị tội gì?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh như băng, con ngươi nhuộm thị máu lãnh khí, chậm rãi từ thềm đá bước xuống, đi tới trước mặt Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, gặng từng chữ mở miệng: "Nam An vương, ngươi thật ngu xuẩn, nếu như bản cung muốn tìm người hẹn hò, sẽ chọn ở trong thâm cung này sao, ngươi cho là đầu óc bản cung ngu ngốc giống như ngươi sao?"

"Cái gì? Người quả nhiên kiêu ngạo như vậy, lớn mật, người đến, mau đem hoàng hậu bắt lại cho bản vương."

"Ai dám?" Một tiếng nói nghiêm khắc rời xuống, thị vệ xác thực không dám động, đứng yên tại chỗ, phải biết rằng một là triều đại đương thời vương gia, một là hoàng hậu nương nương, ai cũng không dám động! Đắc tội một trong hai người, bọn họ là thị vệ cũng khó khăn để trốn tránh trách nhiệm a, bởi vậy trong lúc nhất thời giăng co vẫn không biết phải làm sao.

Mai Tâm sờm bị dọa đến hàm răng run lập cập, nhưng vì bảo hộ chủ tử, vẫn cố trấn định đi lên, bình tĩnh mở miệng: "Nam An vương, hoàng hậu nương nương không có cùng người ta hẹn hò, bởi vì..."

Nhưng lời cuối cùng của nàng còn chưa nói xong, thì Nam An vương bởi vì thị vệ không nghe điều động, đã sớm thịnh nộ không ngót, lăng hàn giận dữ mắng mỏ Mai Tâm: "Ghê tởm nha đầu, lui ra."

Mai Tâm còn muốn nói gì, Mộc Thanh Dao đứng ở bên người nàng đạm nhiên mệnh lệnh: "Mai Tâm, qua đây."

"Dạ, nương nương."

Đúng lúc này, chỉ nghe được tiếng bước chân vang lên rù rất xa, thanh âm thái giám ở trong bóng đêm vang vọng tới: "Hoàng thượng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm."

Q.2 - Chương 68: Giết gà dọa khỉ

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nghe đến hoàng thượng đã tới, đôi mắt u ám lạnh lẽo trùng về hướng Mộc Thanh Dao, khóe môi nhếch lên, đó là nụ cười châm chọc, nữ nhân này đáng đời, dám ở trong cung cùng Thanh La quốc thái tử hẹn hò

Nếu không phải có người đưa tin cho hắn, hắn căn bản không biết chuyện này, bây giờ thì được rồi, để cho hắn nắm được nhược điểm của nàng, cuối cùng mối thù bặt tay kia có thể báo rồi, để cho nàng biết, mặc dù nàng là hoàng hậu cũng vô dụng, khuya hôm nay ai cũng cứu không được nàng.

Bất quá ai đi thông tri thái hậu nương nương, nàng dĩ nhiên cũng nhận được tin tức, vốn có hắn thầm nghĩ trùng phạt nữ nhân này, nếu như bị thái hậu nắm nhược điểm, chỉ sợ không chết, cũng muốn bị đuổi ra cung đi...

Bích vân đình tiền, mọi người vừa nghe hoàng thượng cùng thái hậu giá lâm, tất cả đều quỳ xuống, cung nghênh hoàng thượng cùng thái hậu nương nương.

"Thuộc hạ chờ gặp qua hoàng thượng, thái hậu nương nương."

Thị vệ phân tán ra đến, long bào gia thân Huyền đế bước bộ trầm ổn đi tới, tuấn mỹ ngũ quan thượng, lúc này cái lồng một tầng giận tái đi, hắc đồng đằng đằng mạo hiểm túc giận, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nhìn hoàng huynh thần tình,

Tà liếc nhìn Mộc Thanh Dao, nội tâm hờ lạnh, hoàng huynh tới, nhìn người còn cuồng cái gì, chỉ sợ đợi một lúc ngươi liền nói không ra lời.

Ai biết Mộ Dung Lưu Tôn thẳng đi tới Mộc Thanh Dao đích thân biên, quan tâm hỏi: "Thanh Dao không có sao chứ?"

Lời vừa nói ra, bầu không khí quái dị đến cực điểm, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu tròng mắt thiếu chút nữa không rời ra đến, há to mồm hơn nửa ngày nói không ra lời, thiếu chút nữa khùng trùu quá khứ, ai có thể nói cho hắn biết, lúc này là tình huống nào,

Hoàng huynh vì sao không trùng phạt nữ nhân này, khen ngược tượng nữ

nhân này bị cái gì thương tổn dường như, thực sự là ghê tởm, hoàng huynh chẳng lẽ không biết sao? Nữ nhân này cùng Thanh La quốc thái tử ở bích vân đình hẹn hò, nhất định là mưu đồ bí mật hãm hại Huyền Nguyệt quốc, nữ nhân như vậy làm sao lưu được, hắn là hung hăng trùng phạt mới là.

"Hoàng thượng?"

"Im miệng," Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình quay lại đầu nhìn chằm chằm Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, đuôi lông mày khinh chọn hai cái, trong mắt ánh sáng lạnh động khởi, thanh âm âm trầm, hoàng đế thực sự là hò đồ, nếu như hoàng hậu muốn hẹn hò, làm sao có thể đem người hẹn ở trong cung, phải biết rằng Mộc Thanh Dao không phải háo sắc người, nàng bây giờ thế nhưng thông tuệ tuyệt đỉnh nữ nhân, làm việc tất lưu chừa đường rút, mà hoàng đế liền địch ta đều phân không rõ, lúc này, bọn họ thế nhưng nhất thế, tại sao có thể làm

Ra loại này hò đồ chuyện đến, đây rõ ràng là địch nhân hãm hại chi tính.

Mộ Dung Lưu Chiêu ở trước tiên ngây ngắn cả người, nhìn chằm chằm hoàng huynh, nhìn thấy hoàng huynh trong mắt thất vọng, lập tức trong lòng căng thẳng, mới biết tự mình quá mức vu cáo thiết, việc này phân minh có bụng nghẽ, vì sao khi hắn muốn xuất cung thời gian có người sẽ đưa tin cho hắn đâu, mà hắn không cần suy nghĩ liền xông lại bắt người, điều này nói rõ cái kia truyền tin người biết hắn và Mộc Thanh Dao từng có lễ, sở dĩ phải đơn giản rút lui.

Nam An vương sắc mặt hồng lục thay thế, tiếng thở nặng, là ai núp trong bóng tối động thủ chân, nếu để cho hắn điều tra ra, tuyệt đối không tha cho hắn?

"Hoàng huynh?"

"Còn không đem người dẫn đi," Mộ Dung Lưu Tôn trên đầu kim quan sáng quắc chiếu sáng, chiếu sáng hắn âm u bất minh con người, tuy rằng ngữ điệu bằng phẳng, nhưng vẫn có thể đơn giản làm cho người ta cảm nhận được hắn lãnh khốc vô tình, anh tuấn trên mặt, phượng mi cau lại, không cho chống cự mệnh lệnh Nam An vương, Nam An vương đâu còn dám nhiều nói một câu, lập tức lui ra phía sau một bước lĩnh mệnh: "Thần đế tuân chỉ."

Vẫn đứng ở bên người hoàng thượng không nói chuyện thái hậu nương nương, đột nhiên lên tiếng.

"Chậm đã, hoàng nhi, này hoàng hậu nửa đêm canh ba cùng người hẹn hò, hiện tại người còn đang bích vân trong đình, tại sao không hỏi một chút trong đình người, hoàng hậu có hay không cùng hắn tư thông hẹn hò?"

Thái hậu khuôn mặt có chút dữ tợn, ở trong bóng đêm bằng thêm vài phần tàn nhẫn, hai tròng mắt hướng trong đình nhìn lại, kia vẫn đứng ở trong đình không nói chuyện Trưởng Tôn Trúc, chậm rãi đi ra, cảm bạch chiết phiến run lên, một thân phong lưu phóng khoáng, gấm áo bào trắng làm nổi bật được hắn cả khuôn mặt như quan ngọc như nhau ôn nhuận, lúc này tiêu ý dịu dàng nhìn đình ngoại đám người, cũng không có bởi vì tự mình tạo thành làm phức tạp có chút áy náy cảm giác.

"Trúc gấp qua Huyền đế, thái hậu nương nương."

"Trưởng Tôn thái tử thân là Thanh La quốc sứ thần, nửa đêm chạy đến trong cung cùng hoàng hậu tư sê, chẳng lẽ Thanh La quốc chuyên làm này đó tán này việc sao?"

Thái hậu trách nói cùng nhau, Mộ Dung Lưu Tôn phượng mi túc càng chặt hơn, khuôn mặt âm ngao, chẳng biết tại sao, sách tóm tắt được khó chịu, hắn tin lấy Mộc Thanh Dao năng lực, tuyệt đối không thể có thể làm loại này yếu trí chuyện tình, Huyền đế khéo môi nhất câu, thịnh lạnh mở miệng.

"Trưởng Tôn Trúc, ngươi tốt nhất nói thật đi, đừng bịa đặt, bằng không liên tuyệt đối không sê tha ngươi, còn ngươi nữa phía sau Thanh La quốc."

Trưởng Tôn chút cười đến xán lạn, tươi đẹp nếu ba tháng hoa đào, một đôi hép lớn lên con ngươi trung hiện lên hưng khởi dạt dào, nhàn nhạt quét mắt Huyền đế liếc mắt một cái, hắn cũng không sợ nam nhân ở trước mặt, cũng không sợ Huyền Nguyệt thái hậu nương nương, nếu bàn về thực lực, hắn thanh so đo nước cũng không thấp hơn Huyền Nguyệt, thế nhưng hắn nếu bố trí lý do, tất nhiên thương tổn được Mộc Thanh Dao, đó cũng không phải hắn nguyện ý, tuy rằng hắn hâm hại Mộc Thanh Dao, có thể cho nàng xuất cung, thế nhưng hắn thực sự nếu như vậy

Sao?

Trưởng Tôn chút con ngươi trung nhuộm nhập suy nghĩ sâu xa.

Điện quang hỏa thạch giữa, lưỡng đạo mạnh mẽ đích thân ánh xẹt qua mọi

người đinh đầu, rơi thẳng đến Mộc Thanh Dao cùng hoàng thượng bên người, hai người thanh âm cung kính vang lên.

"Thuộc hạ (nô tỳ) gặp qua hoàng thượng, thái hậu nương nương, " đúng là Mạc Sầu cùng trong cung thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca.

"Mạc Sầu?"

Lúc này Mộc Thanh Dao đạm nhiên mở miệng kêu một tiếng Mạc Sầu, Mạc Sầu tượng được mệnh lệnh như nhau, trầm giọng mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương, Trưởng Tôn Trúc nửa đêm truyền tin đến Phượng Loan cung, có việc muốn gặp hoàng hậu nương nương, nương nương sợ trúng tiểu nhân kế sách, vì thế phái nô tỳ đi tìm Hoa thống lĩnh, kỳ thực chúng ta vẫn đãi ở bích vân đình bên ngoài, nương nương chỉ cùng Trưởng Tôn thái tử nói hai câu."

Mạc Sầu thanh âm vừa rơi xuống, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Nam An vương Mộ Dung lưu mạch thở dài một hơi, mà Trưởng Tôn Trúc con ngươi trung chót lóe lên sắc bén, nữ nhân này tâm kế phi kỷ a, may là vừa hăn không có mở miệng hăm hại nàng, bằng không chỉ sợ thù này kết lớn, lập tức báo quyền: "Đúng vậy, là bản cung đêm hẹn hoàng hậu nương nương, muốn nói cho hoàng hậu nương nương một việc, bản cung cùng hoàng hậu nương nương đây là lần thứ hai gặp mặt."

Thái hậu nương nương không nghĩ tới trước mắt cục diện, long trời lở đất chuyển biến, tiền một khắc còn nguy tính trọng trọng nữ nhân, giờ khắc này lại hóa hiểm vi di, càng nghĩ càng không cam lòng, sắc mặt sâu ám xấu xí, cắn răng chất vấn.

"Trưởng Tôn thái tử nếu cùng hoàng hậu nương nương chỉ thấy quá một mặt, nhưng vì sao phải đêm mòi hoàng hậu ở đây gặp nhau, xin hỏi Trưởng Tôn thái tử là có ý gì?"

"Bản cung đối hoàng hậu nương nương vừa gặp đã thương, đêm hẹn nương nương, hi vọng nương nương cùng bản cung đi Thanh La quốc, bất quá bị hoàng hậu nương nương cự tuyệt, xem ra bản cung mị lực không bằng trải qua Huyền Nguyệt quốc Huyền đế a." Trưởng Tôn Trúc tự giễu mở miệng, cô đơn trong thanh âm lộ ra mấy phần thê lương bát đắc dĩ, tựa hồ thật có chuyện lạ.

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn ngân ra, con ngươi ánh sáng rất nhanh xẹt qua

bên người Mộc Thanh Dao, cuối cùng nhìn phía Trưởng Tôn Trúc, hắn không biết Trưởng Tôn Trúc nói thật hay giả, nhưng nam nhân này lần trước đã bắt quá hoàng hậu một lần, chỉ sợ hắn là quyết tâm muốn mang Thanh Dao hồi Thanh La quốc đi, thực sự là quá ghê tởm, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt xoay mình tối sầm, âm trầm sâm mệnh lệnh: "Người đến, tống Trưởng Tôn thái tử hồi đừng cung đi."

"Đắc tội."

Trưởng Tôn Trúc ôm quyền chuẩn bị rời đi, con ngươi dư quang phủi Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái, chỉ thấy nữ nhân kia xinh đẹp tuyệt trần song đồng nhìn chằm chằm thâm trầm vô biên ám dạ, nhìn cũng không nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nội tâm không khỏi run lên, nàng sẽ không tưởng hắn cố ý thiết hạ tính đi, hắn Trưởng Tôn Trúc còn không đến mức như vậy tiểu nhân, nhưng hiện tại đã không có biện pháp nói thêm cái gì, thân hình nhất lược, cũng không cần thị vệ tống hắn, chớp mắt biến mất ở trong trời đêm.

Thái hậu biết hoàng thượng có ý thản hộ Mộc Thanh Dao, hiện tại cộng thêm Mạc Sầu cùng Hoa Ly Ca chứng kiến, đêm nay lại để cho nữ nhân này tránh được một kiếp, sắc mặt dữ tợn xấu xí vung tay một cái, hừ lạnh: "Hoàng hậu, tự giải quyết cho tốt đi, tuy rằng ngươi hôm nay một khống có làm ra cái gì không trinh chuyện đến, thế nhưng thân là hậu cung nữ nhân, dĩ nhiên nửa đêm hội kiến nam tử, cử chỉ này vốn cũng không bung, nếu là lan truyền đi ra ngoài, hoàng thất bộ mặt gì tồn, ai gia nói tǎn hơn thế."

Nói xong hùng hổ dẫn Quảng Dương cung thái giám cùng cung nữ rời đi.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nhìn tự mình gây ra họa, một chữ cũng không dám nhiều lời, cẩn thận nhìn hoàng huynh liếc mắt một cái: "Hoàng huynh, thần đệ cáo lui."

"Đi xuống đi."

Mộ Dung Lưu Chiêu dẫn một đội thị vệ cấp tốc lui xuống, mới vừa rồi còn đông nghịt đoàn người, chớp mắt chỉ còn lại có vài người, hoàng thượng Mộ Dung Lưu Tôn cùng hoàng hậu Mộc Thanh Dao, còn có đều tự thiếp thân thủ hạ.

"Hoàng hậu, sắc trời không còn sớm, nên trở về đi nghỉ ngơi."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm tiêu giết lãnh cứng rắn, nghĩ đến Mộc Thanh

Dao thân là hoàng hậu, nửa đêm cùng nam nhân khác gặp gỡ ở bích vân đình, mặc dù biết không có gì sự, vừa ý để vẫn cảm giác khó chịu, bởi vì bọn họ không phải vì yêu kết hợp, nhưng nàng tốt xấu là hoàng hậu a, nếu như thật có tin đồn rồi ngũ lan truyền đi ra ngoài, hoàng thất mặt túc không quét...

Mộc Thanh Dao đem tầm mắt theo ám dạ trung thu hồi lại, nhìn phía Mộ Dung Lưu Tôn, yếu ớt như bầu trời cuối cùng hai khóa tinh thần, nàng không nghĩ tới nam nhân này sẽ giữ gìn nàng, nói một điểm không cảm kích là giả, thế nhưng nghĩ đến hắn làm như vậy phía sau, dĩ nhiên là bởi vì một lời đồn đãi, sắc mặt liền lạnh xuống tới, đạm nhiên phúc một chút thân thể.

"Thanh Dao cáo lui."

Mộc Thanh Dao nói xong, dẫn Mai Tâm cùng Mạc Sầu hai người ly khai bích vân đình, một đường hồi Phượng Loan cung đi.

Đêm nay dù cho không có Nam An vương, thái hậu cũng gặp phải, nàng Phượng Loan cung lý có thái hậu nương nương người, nàng đã sớm biết, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua người này, nhất định phải bắt được đến hung hăng trùng trị, Mộc Thanh Dao sắc mặt hiện lên thịnh lanh thị máu ám ánh sáng, nàng muốn giết gà dọa khỉ, làm cho này trong cung thái giám cùng cung nữ biết, nàng không phải ai cũng có thể nhả?

Phía sau Mai Tâm nhỏ giọng nói thầm, oán giận Mạc Sầu.

"Ngươi đã cùng Hoa thống lĩnh ở bên ngoài, vì sao không còn sớm sóm đi ra, làm hại nương nương bị Nam An vương khi dễ?"

"Là chủ tử mệnh lệnh, " Mạc Sầu trầm giọng mở miệng, ngay vừa nàng mấy lần muốn xông ra, nhưng là muốn đến chủ tử làm cho nàng nhất định phải đợi được thái hậu, mới nhịn xuống, Mai Tâm vừa nghe Mạc Sầu nói, cuối cùng cũng không phản đối, thế nhưng trong óc đánh một kết, bất minh Bạch chủ tử vì sao làm như vậy, nhưng thật ra Mạc Sầu có chút hiểu, nguyên lai chủ tử là muốn nhìn một chút thái hậu sẽ sẽ không xuất hiện, hảo thừa cơ bắt được Phượng Loan cung trung, thái hậu nương nương người, chỉ sợ người kia không có kết cục tốt..."

Bích vân đình tiền.

Một đạo hân lớn lên thân ảnh lảng lặng đứng thẳng, tuấn mỹ ngũ quan

thượng cái lồng một tầng mỏng sương, đen kịt con ngươi âm ngao sâu không thấy đáy, khoe môi nhéch, quanh thân lệ khí, liền quanh mình lưu chuyển không khí đều băng hàn tủ lạnh.

Một bên A Cửu không biết hoàng thượng đang suy nghĩ gì, nói cái gì cũng không dám nói, cung kính hậu.

Mộ Dung Lưu Tôn phượng mi nhất túc, khoe môi nhất câu đó là tùy ý cười nhạt, đêm nay hắn tựa hồ thất thố, dĩ nhiên vì nữ nhân kia, luôn luôn bình tĩnh vô ba lòng rối loạn, đây chính là vương giả tối ky.

Tuy rằng nữ nhân kia rất ưu tú, thông tuệ xuất sắc, thế nhưng hắn nhung vua của một nước, đối với nữ nhân chỉ có thể lấy sủng, mà không thể để cho nàng rối loạn nỗi lòng.

"A Cửu, hồi cung đi."

Mộ Dung Lưu Tôn nội liễm mở miệng, A Cửu lập tức phía trước dẫn đường: "Đúng vậy, hoàng thượng, sắc trời không còn sóm, nên sóm một chút hồi tâm cung nghỉ ngơi, ngày mai còn muốn lâm triều đâu?"

"Ân," đoàn người hạo hạo đãng đãng rời đi.

Bích vân đình trong chớp mắt một bóng người cũng không có, hoa cỏ sum suê, kẽ lá loang lổ, coi như vừa tất cả cũng chỉ là một hồi ảo ảnh.

Phượng Loan cung, tâm cung trung, Mộc Thanh Dao rửa mặt hoàn tất, chính ngồi ngay ngắn ở khắc hoa gương đồng tiền, Mai Tâm cho nàng lau chùi tóc, Mạc Sâu lập ở một bên, chỉ thấy chủ tử vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tựa hồ chính vì sự tình gì làm phức tạp, các nàng hai tiểu nha đầu một tiếng không dám nói, bởi vậy nặc đại tâm cung lý, yên tĩnh không tiếng động, đã lâu, Mai Tâm khoái cấp chủ tử lau khô tóc, mới nghe được nàng nhàn nhạt mở miệng.

"Mạc Sâu, đi đem Y Vân khiếu tiến đến, tách ra kỳ của nàng cung nữ cùng thái giám."

"Là" chủ tử, "Mạc Sâu lắc mình rời đi, Mai Tâm đem chủ tử tóc lau khô, thấy chủ tử một chút cũng không có buồn ngủ, liền đi cắt một ly trà dâng đến: "Nương nương, uống chén trà nói nâng cao tinh thần đi."

"Ân."

Mộc Thanh Dao gật đầu, tiếp nhận trà áng, chầm chậm uống trà, trên mặt thần tình bởi vậy tới cuối cùng đều rất lạnh, bởi vậy Mai Tâm không dám hỏi nhiều cái gì, chỉ lảng lặng hậu ở một bên, thăng đến Mạc Sầu đem Y Vân lĩnh tiến đến.

"Nô tỳ gặp qua nương nương," Y Vân cẩn thận dập đầu, không biết đã trễ thế này nương nương hoán nàng tiến cung có chuyện gì phân phó, đáy lòng phá lệ cẩn thận.

"Đứng lên đi," Mộc Thanh Dao đem trà áng đưa cho bên người Mai Tâm, phát phát tay ý bảo Y Vân đứng dậy, chậm rãi không nhanh không chậm mở miệng: "Y Vân, nếu có người cho người làm vi phạm bản cung ý nguyện chuyện, người sẽ làm sao?"

Y Vân vốn có đứng lên, vừa nghe nương lời của mẹ, sợ đến sắc mặt tê bạch, úm một tiếng quỳ xuống đến, liên tục dập đầu: "Nương nương, nô tỳ tuyệt đối không sẽ làm xin lỗi nương nương chuyện, nô tỳ không dám."

Mộc Thanh Dao nghe xong Y Vân nói, sắc mặt hòa hoãn một ít, tuy rằng thanh âm vẫn đang lạnh, nhưng thiểu vừa tiêu giết, ôn hòa sau đó mở miệng: "Vậy là tốt rồi, sau này người chính là bản cung người, hiện tại bản cung muốn người đi làm một chuyện, người cấp bản cung tra một chút, hôm nay một buổi tối, Phượng Loan cung có cái nào thái giám cùng cung nữ đi ra, nhất định phải ẩn mật, không thể để cho người khác biết, bởi vì bản cung sợ người sẽ có phiền phức."

Y Vân vừa nghe, nào dám không nghe theo, bất quá đáy lòng là một nương nương câu nói sau cùng cảm động, ở trong cung, các nàng này đó đê tiện cung nữ khi nào bị người chú ý, không nghĩ tới nương nương lại vẫn muốn các nàng an nguy, sao không cho người cảm động đâu.

"Nương nương, nô tỳ không có gì đáng ngại, chỉ cần có thể đến giúp nương nương là tốt rồi, nô tỳ cái này đi làm."

Y Vân linh mệnh, Mộc Thanh Dao quét mắt liếc mắt một cái phía sau Mạc Sầu, nhẹ giọng phân phó: "Mạc Sầu, người đi giúp nàng, bản cung hi vọng sáng mai, liền có thể nhận được tin tức, hôm nay một buổi tối Phượng Loan cung rốt cuộc có ai đi ra ngoài quá?"

"Là," Y Vân cùng Mạc Sầu song song linh mệnh, hai nha đầu đi ra ngoài,

bên trong tâm cung, Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm ngáp một cái, thực sự mệt mỏi quá a, quay đầu nhìn phía giường lớn trờng kỷ thượng mao tuyết cầu, vẫn là tiểu hồ ly tự tại a, làm người có đôi khi thật không như làm một con sủng vật.

"Nương nương, nghỉ ngoi đi, đêm đã khuya."

"Hảo, ngủ một chút, bằng không ngày mai xác định vững chắc không lên nổi."

Mộc Thanh Dao đứng dậy, Mai Tâm hầu hạ nàng lên giường nghỉ ngoi, buông sa trướng, nhìn thấy chủ tử thân thủ ôm tuyết trắng tiểu hồ ly, một người nhất hồ tưống ôi đang ngủ, kia hình ảnh miễn bàn nhiều dễ nhìn, nói thật ra, tiểu hồ ly này lớn lên cũng không tệ lắm, thật xứng chủ tử.

Bình minh, trong cung phát sinh nhất kiện kinh thiên động địa đại sự.

Toàn bộ Huyền Nguyệt hoàng triều mọi người chấn động, chỉ có Phượng Loan cung lý chủ tử hoàn toàn không biết gì cả, ngủ thơm ngào ngạt thấy, ôm chặt vậy cũng yêu tiểu hồ ly, đem mặt vùi vào tiểu hồ ly mao lý, mềm mại nhẵn nhụi, tượng tơ lụa từ như nhau trơn truột da lông, làm cho người ta lưu luyến.

Mộc Thanh Dao ngủ được chính thực, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ gió xoáy mang tất cả đến bên cạnh nàng, tùy theo của nàng giường biên liền vang lên như sấm khóc thét.

"Hoàng tẩu, hoàng tẩu, ngươi mau đứng lên, đã xảy ra chuyện? Đã xảy ra chuyện?"

Nguyên lai là công chúa Mộ Dung Tinh Trúc cái kia yêu quý, Mộc Thanh Dao nhưng có buồn ngủ, vì thế nhắm chặt hai mắt, hình như không nghe thấy, nàng hôm qua một trời sáng mau quá mới ngủ, hiện tại chính là mộng đẹp vào đầu thời gian, còn muốn ngủ tiếp một chút đâu?

Thế nhưng Mộ Dung Tinh Trúc căn bản không cho nàng ngủ được an ổn, không chỉ khóc, còn vươn tay ra dùng sức thúc thân thể của nàng: "Hoàng tẩu, ngươi tĩnh tĩnh a, là thật đã xảy ra chuyện, thiên đại chuyện a, hoàng huynh nhất định nóng nảy, ngươi giúp hắn một chút đi, chỉ có ngươi có thể giúp hắn."

Mộ Dung Lưu Tôn, quan nàng chuyện gì a, kia nam nhân khôn khéo rất, có chuyện gì bāi bất bình, nàng mới mặc kệ sē bọn họ chuyện của nam nhân, Mộc Thanh Dao bản muôn tiếp tục ngủ, thế nhưng liền mao tuyết cầu đều không phối hợp, xèo xèo kêu lên, bên trái một, bên phải một, cái này gọi là người làm sao ngủ được a.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu biết rõ chủ tử bản tính, vội vàng ở một bên khuyên công chúa.

"Công chúa, ngươi đừng khóc, đợi một lúc nương nương tỉnh, nô tỳ các không thiếu được sē bị trách phạt, công chúa chờ một lát đi."

"Ô, trời đều đẹp, còn chờ cái gì đâu, hoàng tẩu là không phải cố ý?" Mộ Dung Tinh Trúc muôn này đều nhiều hơn đại động tĩnh, hoàng tẩu còn có thể ngủ được sao? Rõ ràng là cố ý, bởi vậy khóc được lớn tiếng hơn, sē không cho ngươi ngủ, sē không cho ngươi ngủ, đều xảy ra chuyện lớn, còn ngủ đâu?

Nói đều nói đến đây phân lên, Mộc Thanh Dao đành phải mở mắt, không vui tà liếc công chúa liếc mắt một cái, chậm rãi ngồi dậy.

"Mộ Dung Tinh Trúc, đêm qua ta ngủ rất trễ, ngươi không biết sao? Sáng sớm qua đây quý khóc quý hào, cẩn thận ta dùng châm vá miệng của ngươi."

"Hoàng tẩu, là thật đã xảy ra chuyện? Người hãy nghe ta nói, hôm qua buổi tối đừng cung bên kia chết người đi được?"

Lời vừa nói ra, Mộc Thanh Dao hắc đồng chợt lóe rồi biến mất ánh sáng, sắc mặt ngưng trọng, khoe môi nhất câu, trầm ổn mở miệng: "Ai đã chết?"

Tất nhiên là người trọng yếu, lục nước sứ thần đều ở tại đằng trong cung, nếu như bọn họ trong có người đã xảy ra chuyện, chỉ sợ Huyền Nguyệt khó thoát trách nhiệm, đến tót cùng là ai ngầm hạ lý làm ra loại sự tình này đến, Mộc Thanh Dao trong đầu rất nhanh xẹt qua ý niệm trong đầu, này sứ thần gấp chuyện không may, đối với người nào mới có lợi đâu?

Mộ Dung Tinh Trúc vừa nghe hoàng tẩu coi trọng, lập tức ngừng tiếng khóc, lòng nóng như lửa đốt mở miệng.

"Là Đan Phượng quốc hoàng quá nữ điện hạ, nàng chết ở tự mình trong phòng."

"Đan Phượng quốc hoàng quá nữ, cơ phượng, " không nghĩ tới nữ nhân kia dĩ nhiên đã chết, phải biết rằng Đan Phượng quốc không thể so nước khác, nếu như là khác tiểu quốc gia nói không chừng đối Huyền Nguyệt quốc có điều kỳ phái, nhưng bây giờ là Đan Phượng quốc, hơn nữa còn là thân phận hiển quý hoàng quá nữ điện hạ, việc này thực sự đại đường, Mộc Thanh Dao mi tâm trói chặt, này Đan Phượng quốc, Thanh La quốc cùng Huyền Nguyệt quốc nổi danh, là thất nước trung cường đại tam quốc, không nghĩ tới này Đan Phượng quốc hoàng quá nữ dĩ nhiên chết ở Huyền Nguyệt quốc, thật đúng là làm người đau đầu đại sự, hai nước chiến tranh vừa chạm vào cùng phát, nếu quả thật đánh nhau, chỉ sợ sẽ lưỡng bại câu thương, đến lúc đó quốc gia khác liên thủ, dễ dàng là được diệt Đan Phượng cùng Huyền Nguyệt..."

"Ngươi đừng vội, việc này hoàng thượng chắc chắn đối sách, sẽ không ngoi xem mặc kệ."

Mộc Thanh Dao nghe Tinh Trúc tiếng khóc, có chút tâm phiền lanh trừng nàng liếc mắt một cái, Tinh Trúc quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám lại lớn tiếng khóc, thế nhưng rồi lại ủy khuất, tận lực đình chỉ, hé ra tú lệ khuôn mặt nhỏ nhắn đến mức đỏ bừng, ánh mắt cũng hòng hòng, thương cảm sở sở nhìn tự một hoàng tẩu, Mộc Thanh Dao thở dài, nha đầu kia tựa như một tiểu bạch thỏ như nhau, làm cho người ta nhìn thấy, nhất định cho rằng nàng này hoàng tẩu lại khi dễ nàng.

"Ngươi chó suy nghĩ lung tung, hoàng thượng hung có mưu lược, khẳng định có mưu kế, chỉ cần có thể tra ra hung phạm, giao ra hung thủ, việc này rồi cùng Huyền Nguyệt không có vấn đề gì, đã có người động thủ, nhất định sẽ lộ ra sợi nhện mã tích, ngươi đừng lo lắng."

Khó có được Mộ Dung Tinh Trúc bình thường đinh đạc một nha đầu, vẫn còn biết vì nước lo lắng, Mộc Thanh Dao ý niệm trong đầu vừa định hoàn, lại nghe đến Tinh Trúc kéo khóc âm nói lần thứ hai vang lên.

"Thế nhưng có mục kích chứng nhân, chứng minh giờ sủi, nhìn thấy Tam hoàng huynh từng từ hoàng quá nữ trong phòng đi ra quá, vì thế hiện tại Tam hoàng huynh bị hạ nhập Hình bộ đại lao, hoàng tẩu, ngươi nhất định phải cứu Tam hoàng huynh, hắn tuyệt đối không thể có thể sát nhân, nhất định có người hâm hại hắn, hắn không có khả năng làm xin lỗi hoàng huynh chuyện?"

"Nam An vương?" Mộc Thanh Dao khinh nam một tiếng, trên mặt cái lồng lãnh khí, cái này gọi là không gọi hiện thế báo đài, kia nam nhân hôm qua một ban đêm mới đổi phó rồi nàng, hội này từ liền chọc tới lớn như vậy ám mạng, xem ra lão thiên thật là có mắt a, nếu kia nam nhân bị bắt hết, quan nàng chuyện gì a, đáng đời.

Mộc Thanh Dao thân thể nhất ngưỡng sẽ vãng trên giường nằm, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc không nghĩ tới hoàng tẩu đúng là động tác này, lúc trước còn có chút quan tâm, hội này từ vừa nhìn hoàng tẩu động tác, cũng biết là Tam hoàng huynh đặc tội nàng, vội vàng thân thủ nắm thân thể của nàng, không cho nàng đi xuống nằm.

"Hoàng tẩu, Tinh Trúc cầu van ngươi, ngươi giúp một chút Tam hoàng huynh đi, hắn tuy rằng đánh quá ngươi, cùng ngươi châm ngọn núi tương đối quá, thế nhưng Tam hoàng huynh thái độ làm người tốt, hắn tuy rằng quý là vua gia còn chưa có không khi dễ nhỏ yếu, cũng không nhầm vào hoàng huynh, hoàng tẩu, ngươi đã giúp giúp hoàng huynh đi, hắn hiện tại nhất định rất khó qua."

Mộ Dung Tinh Trúc nói lại khóc rống lên, nước mắt kia tựa như liệt giang thủy như nhau tích thao không dứt, chỉnh trang khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt ngâm được tái nhợt lại xấu xí, hai tròng mắt phiếm tơ máu, thật là điểm đậm đáng yêu.

Mộc Thanh Dao vẻ mặt không vui, ngược mắt nhìn Mạc Sầu cùng Mai Tâm đang đứng cạnh giường trong tẩm cung, bất đắc dĩ vươn tay, thực sự là không có biện pháp đối với nha đầu này, không nghĩ tới Nam An vương luôn luôn xem nữ nhân như y phục lại đối với hoàng muội này thương yêu đến vậy, bằng không Tinh Trúc sẽ không đau lòng như thế.

Mai Tâm vội vàng đưa khăn lau mặt đến, Mộc Thanh Dao liền nhận lấy, thay Tinh Trúc lau khô mặt, vô lực hờ nhẹ.

"Được rồi, ngươi cũng đừng khóc nữa, ta giúp ngươi suy nghĩ một chút biện pháp là được, thực sự là chịu không nổi ngươi."

"Cám ơn hoàng tẩu, cám ơn hoàng tẩu, ta biết ngươi nhất định có biện pháp," Mộ Dung Tinh Trúc vừa nghe Mộc Thanh Dao nhận lời, lập tức tiếp nhận khăn lau nước mắt, thanh âm liên tục mở miệng, sáng sớm hôm nay khi nàng biết được chuyện này, tinh thần liền luống cuống, xảy ra chuyện lớn như vậy, người nàng yêu thương nhất là hoàng huynh, thứ hai là Tam hoàng

huynh, hai người bạn họ đều rất yêu thương nàng, nếu như Tam hoàng huynh xảy ra chuyện, hoàng huynh cũng sẽ khổ sở, thế nhưng nàng tìm không được người hỗ trợ, hình ảnh hiện ra trước tiên trong đầu chính là hoàng tẩu, cho nên mới phải đã chạy tới tìm nàng ấy, trực giác cho nàng biết hoàng tẩu sẽ giúp nàng, tuy rằng thái độ làm người của hoàng tẩu lạnh lùng, nhưng nàng lại thấy được điều mà người thường không thấy, thật ra hoàng tẩu là một người nhân từ ...

Mộc Thanh Dao nhìn nha đầu kia ánh mắt dò xét, vươn tay xoa xoa đầu, đây đúng là một chuyện khó giải quyết, hiện tại có chứng nhân mục kích, phản cung cũng không phải dễ dàng như vậy, huống chi hắn rốt cuộc có trong sạch hay không vẫn chưa biết? Hơn nữa chuyện này phát sinh ở Biệt cung Huyền Nguyệt quốc, nếu như không giao phó cho rõ ràng, chỉ sợ Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng nhất định khai chiến, đến lúc đó thì càng phiền toái...

"Mai Tâm, hầu hạ ta đứng lên."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu một phải một trái tiến lên, hầu hạ chủ tử đứng dậy, trên thân bộ quần áo lụa màu trắng không bâu có thêu những đám mây xinh đẹp, rơi xuống váy dài màu hồng, hồng và trắng đi với nhau, đặc biệt chói mắt, lại hợp với mái tóc đen dài như mây, dễ dàng búi cao, ở giữa búi tóc cắm một cây trâm phượng hoàng, trên đầu phượng gắn trân châu, treo thêm kim tuyến tua cờ, tôn cho gương mặt trắng mịn thêm vẻ nhẹ nhàng phơi phói, thực sự là mãn trì xuân sắc đến, tựa như tiên tử đẹp kim quang

"Nương nương, Y Vân sáng sớm đã ở ngoài cung chờ? Có muốn vừa dùng bữa vừa nghe nàng bẩm báo một chút.

Mạc Sầu nhẹ giọng xin chỉ thị, đây là chuyện mà nương nương hôm qua giao cho Y Vân đi làm, nha đầu kia một đêm không ngủ, còn đang chờ bên ngoài tắm cung, Mộc Thanh Dao đem tầm mắt từ trong gương đồng thu hồi lại, gật đầu một cái: "Được, đợi một lúc dùng đồ ăn sáng, sau đó kêu nàng bẩm báo một chút đi."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu lĩnh mệnh lui qua một bên, công chúa Mô Dung Tinh Trúc vẫn đứng ở phía sau Mộc Thanh Dao nhìn hoàng tẩu bộ dạng không nhanh

không chậm, lòng lại nóng như lửa đốt, nhưng cũng không dám thúc giục nàng, lúc này nghe nói hoàng tẩu còn có việc muốn hỏi người khác, rốt cuộc nhịn không được kêu lên.

"Hoàng tẩu, Tam hoàng huynh còn bị nhốt ở trong ngực đó?"

"Vậy thì thế nào? Mới bị giam có một ngày không chết người đâu, Hình bộ không có ý chỉ của hoàng huynh ngươi, dám động đến Tam hoàng huynh sao? Chỉ trong chốc lát thì hắn có thể chịu bao nhiêu tội chứ?"

Mộc Thanh Dao nói xong liền đi ra ngoài, Mộ Dung Tinh Trúc cứng họng nhìn thân ảnh nhẹ nhàng đi xa, sâu sắc nhận thức được một việc, nữ nhân trước mắt hết sức thù dai, vì thế hoàng huynh, ngươi ngàn vạn lần chớ chọc đến nàng mới tốt, bằng không tuyệt đối không có ngày tốt lành...

Mộ Dung Tinh Trúc thấy thân ảnh phía trước mau chóng biến mất, vội vàng đuổi theo.

Thiên điện, Phượng Loan cung

Yên tĩnh tiêu điều, nơi này là chỗ Mộc Thanh Dao bình thường dùng bữa và xử lý một ít chuyện vặt, lúc này ở giữa Thiên điện người đang quỳ, là cung nữ Y Vân, Mai Tâm cùng Mạc Sầu đứng ở bên người Mộc Thanh Dao hầu hạ nàng dùng đồ ăn sáng, mà công chúa Mộ Dung Tinh Trúc mang nét mặt đau khổ ngồi đối diện Mộc Thanh Dao, giống như thật bình tĩnh nhìn chằm chằm hoàng tẩu.

Mộc Thanh Dao giả vờ như không thấy được ánh mắt của nàng, nhàn nhạt lên tiếng: "Tinh Trúc, nhìn ngươi già thành bộ dáng gì nữa, ăn một ít đi."

"Ta ăn không vô, " nha đầu kia gục đầu xuống, nhìn thấy nước mắt lại tràn lan, Mộc Thanh Dao vội vàng nhấc tay: "Coi như ta không có hỏi, ngươi đừng khóc nữa, ánh mắt đều hồng giống như một con thỏ, xem như ta sợ ngươi, chờ ta xử lý xong chuyện này, liền đi qua đó xem, được không?"

Mộ Dung Tinh Trúc cuối cùng gật đầu thỏa mãn, không nói cái gì nữa, cùng nhau nhìn phía giữa đại điện.

Mộc Thanh Dao một bên dùng đồ ăn sáng một bên hỏi thăm Y Vân đang quỳ: "Hôm qua ban đêm ngươi đã điều tra ra, là người nào ra khỏi Phượng Loan cung?"

Y Vân run lên một chút, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt chăm chú nhìn ngoài cửa điện, dường như nơi đó có người nhìn, sau đó cẩn thận gật đầu: "Dạ, nô tỳ điều tra ra, chỉ có hai người đi ra ngoài, một người nô tỳ đã chứng thực qua, không có gì可疑, nàng hôm qua bị tiêu chảy, đi tiểu đêm, một người kêu tiểu Thu, nô tỳ không dám kiểm tra, vì nàng là thủ hạ của nữ quan Hoa Mi Phượng Loan cung, bình thường trong cung chuyện tình lớn nhỏ đều được liệt kê vào sổ ở trên tay của nàng, vì thế nô tỳ không biết nàng ta hôm qua đã đi đâu?"

"Hoạ Mi?" Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, động tác dừng lại, nữ nhân kia quả nhiên có chuyện, nàng chân trước vừa đi, nàng ta chân sau liền phái người truyền tin cho thái hậu nương nương, nàng thế nào lại cho phép người như vậy ở lại Phượng Loan cung để làm loạn? Đáng hận, ánh mắt đột nhiên băng lãnh xuống, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Người đến."

Ngoài cửa Thiên điện lập tức đi tới mấy người thái giám cùng cung nữ, cẩn thận liếc Y Vân đang quỳ gối ở giữa một cái, cuối cùng cung kính mở miệng.

"Nương nương chuyện gì phân phó?"

"Lập tức đem Đại cung nữ tiểu Thu đem đến đây cho bản cung" Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, thái giám cùng cung nữ chần chờ một chút, tựa hồ có chút sợ hãi, Mộc Thanh Dao quanh thân nỗi lên băng lãnh, sắc mặt âm ngao, xem ra những cung nữ cùng thái giám này đều e ngại Hoạ Mi, biết nàng ra là người của thái hậu, lúc này đây nàng nhất định phải giết gà dọa khỉ, băng không những người này căn bản cũng không rõ ràng lăm ai mới là chủ tử Phượng Loan cung.

"Còn không mau đi, đồ đàn độn, không nghe thấy hoàng hậu nói sao?"

Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc căm tức đứng lên nhìn hạ thủ nô tài liên can đang đứng thẳng, sắc mặt xấu xí đến cực điểm, nàng là ước gì lập tức xử lý xong việc này, còn đi cứu Tam hoàng huynh,... bọn ngu ngốc này còn ở đó quấy rầy.

Bên dưới thái giám cùng cung nữ vừa nghe thấy lời công chúa, đâu còn dám nói thêm cái gì, hoàng hậu vốn đã lợi hại, thêm tiểu công chúa, bọn họ dù có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ trâm, không dám chần chừ nữa, lập tức lĩnh mệnh chạy vội ra ngoài.

Trên đại điện vắng vẻ, trong không khí tràn ngập dòng khí lạnh lẽo, Mộc Thanh Dao quanh thân bao phủ giá lạnh tựa như băng hàn, một chút ăn uống cũng không có, phát tay ý bảo đem đồ ăn sáng dọn xuống, Mai Tâm vội vàng động tay đem mọi thứ trên bàn thu dọn sạch sẽ, lo lắng liếc nhìn nương nương một cái, nương nương chưa từng cái gì đâu, xem ra lần này tức giận không nhỏ, tuyệt đối sẽ không tha nữ ác nhân này.

Không mất bao lâu, thì tiểu Thu bị thái giám cùng cung nữ lôi vào, vẻ mặt xấu xí giận dữ trừng mắt mấy người kéo mình, trong miệng còn đang phát ra lời cảnh cáo tàn nhẫn .

"Các ngươi thật to gan, cũng dám đối với ta động tay động chân, xem ta như thế nào thu thập các ngươi?

Thiên điện, Mộc Thanh Dao ngồi ở chỗ cao lạnh lùng liếc mắt nhìn tiểu Thu đang bị lôi kéo, một cung nữ mà dám làm trò này trước mặt hoàng hậu, kiêu ngạo răn dạy thái giám cùng cung nữ khác, lại còn một bên thở phì phò một bên mắng chửi, mắng xong tựa hồ nhớ lại nương nương ở đây, nên ủm một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt ủy khuất mở miệng.

"Hoàng hậu nương nương, ngươi cần phải làm chủ cho nô tỳ a, nô tỳ luôn luôn trung thành và tận tâm, không nghĩ tới những người này lại dám đối đãi với nô tỳ như vậy, nô tỳ không biết đã làm sai chuyện gì?"

Nha đầu kia đánh đòn phủ đầu trước, quả nhiên là người sống lâu trong cung, tâm kế thật thâm hậu, bất quá dám ở trước mặt nàng chơi trò tâm lý, thực sự là muốn chết, Mộc Thanh Dao đôi mắt đen u ám hơn, cảng nhuộm sát khí thị máu, âm trầm mở miệng.

"Ngươi tên là tiểu Thu, là bản cung kêu bọn họ mang ngươi tới đây, bản cung thầm nghĩ muốn hỏi ngươi, đêm hôm qua ngươi đi nơi nào?"

"Ta?" Tiểu Thu rất nhanh ngẩng đầu, ánh mắt giảo hoạt bỗng giật mình, vội vàng mở miệng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, nô tỳ vẫn ở trong phòng ngủ, không đi ra ngoài, mọi người đều biết nô tỳ một mình ở một gian phòng, vì thế người khác không thấy được nô tỳ cũng rất bình thường."

"Tốt, thật là miệng lưỡi bén nhọn rất lợi hại, đợi một lúc bản cung muốn nhìn ngươi có thể chịu đựng được hay không" thanh âm lạnh lẽo lăng hàn vang lên, tiểu Thu sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn về phía chỗ ngồi của hoàng

hậu, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp lúc trước của hoàng hậu lúc này bao phủ ánh sáng bí hiểm, âm u kinh khủng, làm cho người ta nhịn không được run lên, chẳng lẽ việc hôm qua nàng làm, nương nương đã biết, điều này sao có thể? Tiểu Thu nghi hoặc, vội vàng mở miệng: "Nô tỳ không dám làm sai cái gì a, nương nương tại sao lại muốn trừng phạt nô tỳ?"

"Y Vân, nói cho nàng ta biết buổi tối hôm qua nàng có ở hay không trong phòng của mình?"

"Dạ, nương nương," Y Vân đầu tiên là sợ sệt run lên một cái, bởi vì từ trước cho tới nay nàng đều làm việc dưới uy quyền của tiểu Thu, trực giác phút đầu liền có chút sợ nàng, thế nhưng sau khi khắc phục được tâm lý cản trở, cũng không cảm thấy nàng ta có gì đáng sợ, chỉ bất quá là một cung nữ đang thời được sủng ái mà thôi, nhưng lại ý thế hiếp người.

"Buổi tối hôm qua, nô tỳ phụng khẩu dụ của nương nương, tra xét toàn bộ gian phòng, chỉ có tiểu Thu là không ở trong phòng."

Tiểu Thu vừa nghe Y Vân nói, sắc mặt đại biến, khó coi trừng về phía nha đầu bên người, hận không thể ăn nàng để giải hận, giỏi cho người Y Vân, dám chọc ta, xem ta sau có thu thập ngươi hay không, ánh mắt vừa chuyển động, rất nhanh dập đầu: "Nương nương minh giám, nô tỳ là đau bụng, ra ngoài đi nhà xí, hy vọng nương nương minh xét."

Đôi lông mài xinh đẹp tuyệt trần của Mộc Thanh Dao vắt lên, mâu quang sắc bén tựa như lợi kiếm bay ra ngoài, nhìn chằm chằm tiểu Thu, xem ra nha đầu kia là không tính cung khai, nàng cũng không có khí lực cùng nàng ta phát thiện tâm, lập tức sắc mặt trầm xuống, lăng hàn mệnh lệnh: "Người đến, truyền mama chưởng hình cho ta, đem cung hình chăm sóc, ta muốn nhìn một chút là miệng của nàng cứng rắn, hay là hình cụ lợi hại?"

Người ở hậu cung, mỗi cung điện đều có mama chấp chưởng luật hình, những nữ nhân này thủ đoạn độc ác, ai mà rơi vào trong tay các nàng, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng, hơn nữa những mama này không giống với người khác, chỉ biết đến chủ tử các cung.

Mộc Thanh Dao lời vừa nói ra, cung nữ cùng thái giám trên đại điện sắc mặt đều thay đổi, thân thể nhịn không được run run một chút, hoàng hậu nương nương quả nhiên không phải người bình thường, trước mặt phải gan góc ba phần, vừa nếu là bọn họ làm chậm trễ một phần, chỉ sợ hình cụ này liền rơi xuống trên người các nàng.

Tiểu Thu vừa nghe hoàng hậu nói, sớm đã sợ hãi, ùm ùm dập đầu, liên tục cầu xin: "Hoàng hậu tha mạng a, hoàng hậu tha mạng a."

"Nói đi, vì sao ra khỏi Phượng Loan cung, nếu như ngươi dám can đảm lừa gạt bản cung một câu, bản cung sẽ cho ngươi trả giá thật nhiều."

"Dạ, hoàng hậu nương nương, " tiểu Thu đâu còn dám giấu giếm, tay chân như nhũn ra mở miệng: "Nô tỳ là phụng mệnh của Hoạ Mi cô cô, đi báo tin cho thái hậu nương nương, cô cô từ trước đến giờ vẫn theo dõi hoàng hậu nương nương, biết hoàng hậu nương nương ở Bích Vân đình cùng người ta gặp mặt, bởi vậy mới mệnh lệnh nô tỳ đi bẩm báo cho thái hậu."

Tiểu Thu vừa nói xong, thân thể mềm nhũn buông mình trên đại điện, nàng cung khai, chỉ sợ không qua được cửa của thái hậu, nhưng không nói, nàng chịu không nổi cung hình, hình pháp trong cung không thể so với nơi khác, vừa độc ác lại tàn nhẫn, bất kể là kẹp bàn tay, hay ngân châm đâm ngón tay, cũng làm cho người đau đớn chết đi sống lại, hận không thể trở về trong bụng mẹ.

"Tốt, người đến, đem Hoạ Mi lập tức đưa đến đây cho ta."

Lúc này đây lời nói của Mộc Thanh Dao, thái giám cùng cung nữ ai cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bay ra ngoài mang Hoạ Mi đến.

Giết gà dọa khỉ từ cổ chí kim đều dùng rất hiệu quả...

Mộc Thanh Dao quanh thân mang hơi thở lạnh mỏng, ánh mắt băng hàn, trên gương mặt xinh đẹp bày ra sự lãnh khốc vô tình, cờ tua vàng của phượng sai cũng chuyển động bắn ra sát khí khắp nơi.

Trên đại điện, đừng nói là Y Vân, chính là Mai Tâm cùng Mạc Sầu đều cảm nhận được nội tâm dày đặt tử khí của nàng, trong không khí tràn đầy mùi vị giết chóc.

Người quen thuộc Mộc Thanh Dao cũng biết, nàng tuy rằng tâm địa thiện lương, nhưng không thể tùy tiện chọc nàng, bởi vì nàng mang cá tính có thù tất báo, chỉ cần chọc được nàng nổi giận, lập tức không có ngày tốt lành, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc vẫn ngồi ở phía đối diện Mộc Thanh Dao nuốt một chút nước bọt, may mắn là mình lúc trước quyết đoán cài biến chủ ý, thế mà lúc này nàng cũng cảm thấy da đầu mơ hồ tê liệt.

"Y Vân, lập tức thông báo tất cả thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung cho ta, từ tổng quản thái giám, cho tới nha đầu hoán tẩy phòng, toàn bộ đều phải đi qua đây, bản cung muốn làm cho các nàng nhìn thất, nếu muốn ở lại trong Phượng Loan cung, nhất định phải làm được bốn phận trung thành với chủ tử, bằng không, cũng chỉ có"

Lời kế tiếp nàng còn chưa nói xong, nhưng làm cho không khí mang đặc hơn máu tanh, Y Vân thở cũng không dám thở mạnh, vội vàng gật đầu, lĩnh mệnh đi ra ngoài triệu tập mọi người, đừng nói thái hậu nương nương không dễ chọc, hoàng hậu nương nương so với thái hậu còn lợi hại hơn vài phần a...

Tiểu Thu vẫn co quắp trên mặt đất rốt cuộc chịu đựng không nổi đả kích, nôn lên một tiếng hôn mê, nhưng căn bản không ai để ý nàng ta cả...

Rất nhanh.

Tiểu thái giám cùng cung nữ trong ngoài Phượng Loan cung, còn có thái giám chủ quản đều đồng loạt quỳ gối trong Thiên điện, rất nhiều người không biết chuyện gì xảy ra, hai mắt nhìn nhau, liếc trộm về phía trước mặt, chỉ thấy hoàng hậu nương nương vẻ mặt lạnh lùng, quanh thân bao phủ lạnh ý, hù được mọi người không dám thở mạnh, có một ít người biết lúc trước phát sinh chuyện gì, chỉ càng hoảng sợ thêm, ngay cả thái hậu nương nương hoàng hậu đều không để vào mắt, thì những cung nữ cùng thái giám như bọn họ tính là cái thứ gì chứ, ngàn vạn lần chớ chọc nương nương không vui mới là tốt.

Bởi vậy tuy rằng nhiều người, toàn bộ đại điện ngoại trừ một ít tiếng hít thở, cũng không còn động tĩnh khác.

Hoạ Mi rất nhanh bị người dẫn vào, liếc mắt một cái nhìn thấy Tiểu Thu đang nằm hôn mê, ánh mắt liền có chút lóe lên, trong lòng bất an, nhưng vừa nghĩ tới mình là người của thái hậu nương nương, hoàng hậu cuối cùng cũng phải nể mặt thái hậu nữa phần, dũng khí lại tăng lên một ít, theo hai cung nữ cùng thái giám đi tới.

"Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương."

Hoạ Mi vội quỳ xuống thỉnh an hoàng hậu, thật lâu không nghe được người ngồi bên trên nói gì, ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên, chỉ thấy nương nương gương mặt lạnh lùng, đôi mắt đen u ám không thấy đáy trôi nổi ánh sáng

màu xanh, tựa như đôi mắt sói tàn nhẫn, Hoạ Mi trong đáy lòng lập tức nhẹ lay động ở giữa không trung, thật lâu vẫn không rơi xuống được, vội vàng đem đầu cúi thấp, nói chuyện cũng không mang vẻ lo lắng như lúc trước, nhỏ giọng mở miệng.

"Không biết nương nương gọi nô tỳ qua đây là vì chuyện gì?"

"Hoạ Mi to gan, dám đem chuyện bản cung tiết lộ ra ngoài, thật đáng chết, " Mộc Thanh Dao căn răng từng chữ từng từ mở miệng, mỗi một chữ cũng như búa nặng đập vào người thái giám cùng cung nữ, trên mặt của mỗi người đều có chút tái nhợt, chân bụng run lên, hoảng sợ không ngót, nhìn Hoạ Mi bình thường tâm cao khí ngạo, sắc mặt trắng như tờ giấy, từng giọt mồ hôi rơi xuống, dính vào hai bên tóc mai, cả người chật vật bất kham, hoàn toàn mất hết uy bình thường.

Bất quá Hoạ Mi tuy rằng sợ hãi, nhưng cố giả bộ trấn định, cùng lăm thì cuối cùng đem đến cho thái hậu nương nương.

"Nương nương, nô tỳ không có a, người đừng nghe nha đầu chết tiệt Tiểu Thu kia nói bậy, nô tỳ cái gì cũng đều không làm qua.

Trên cao Mộc Thanh Dao đã có chút phiền, nàng mới lười cùng những nǚ nhân này chơi loại trò chơi người tới ta lui, sắc mặt tối lại, khóe môi khẽ nhéch, lãnh khí nói: "Hoạ Mi, bản cung cũng không muốn cùng người chơi trò tâm kế, hình phòng mama đang ở đây, lập tức đem kẻ ghê tởm này đưa đến hình phòng đi, nhìn miệng của nàng cứng, hay là hình cụ lợi hại?"

Hoàng hậu tiếng nói vừa dứt, mấy người mama chấp chưởng hình phòng lập tức đứng dậy, như sói như hổ, chỉ cần đã gặp qua mấy người các nàng, thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung đều aã sợ hãi, một cử động cũng không dám, nhìn Hoạ Mi, thân thể mềm nhũn không đứng lên nổi, cũng không dám mạnh miệng nữa, vội vàng đem thái hậu nương nương mang ra.

"Hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tỳ là phụng ý chỉ thái hậu mà làm, không liên quan nô tỳ, xin hoàng hậu nương nương tha nô tỳ một mạng đi."

Mộc Thanh Dao nghe xong Hoạ Mi nói, khóe môi câu ra nụ cười, tự tiêu phi tiêu mở miệng: "Thú người không biết chết sống, cũng dám hủy hoại danh dự thái hậu, thái hậu là nhân vật nào, mà lại làm chuyện tiểu nhân bức này sao, rõ ràng là người tự mình muốn lấy lòng thái hậu, làm ra chuyện bán chủ cầu vinh, kẻ như người không xứng ở lại Phượng Loan cung, hơn nữa, dám

chọc đến người bắn cung, liền biết phải thà nhận sự tức giận của bắn cung."
(TT: cái kế tông bóc kẻ địch rồi giết sau của tỷ thật lợi hại, phải học hỏi mới được *cười gian*)

Mộc Thanh Dao thanh âm tựa như gió bão sấm sét, từng tiếng oanh tạc ở trong Thiên điện, mọi người thiếu chút nữa bị nổ đến bất tỉnh.

Cho tới giờ khắc này, Hoạ Mi mới toán rõ ràng một việc, hoàng hậu lấy nàng để giết gà dọa khỉ, xem ra nàng đã dụng đến lưỡi dao, vừa nghĩ tới hình đường và hình cụ, Hoạ Mi thân hình cứng ngắt như chiếc lá trong con gió, hiện tại ai cũng cứu không được nàng, nàng hận, vì sao không chịu khiêm tốn một chút?

"Người đến, đem Hoạ Mi đưa đi hình phòng, làm cho nàng biết bắn cung cũng không phải là người có lòng dạ yếu đuối."

Mộc Thanh Dao vung tay lên, mấy người mama như lang như hổ xông lên, lôi kéo thân thể, túm lấy đầu tóc, chớp mắt đã đem Hoạ Mi đi ra ngoài, rất xa còn nghe được thanh âm dọa người của Hoạ Mi.

Ở Thiên điện, bao phủ hơi thở tử vong tựa như máu tanh, hơi thở này dừng nói đến tất cả thái giám cùng cung nữ lớn nhỏ của Phượng Loan cung, mà ngay cả Mộ Dung Tinh Trúc thân là công chúa cũng run như cây sậy, hoàng hậu thật là tàn nhẫn a, là người tốt nhất không nên chọc tới nàng mới phải?

Người người cảnh giác cẩn thận, người quỳ đong nghẹt một tầng tại Thiên điện, Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm đứng lên, bước đi thong thả cước bộ đến trước mặt thái giám cùng cung nữ, lời nói đã hòa hoãn một ít, thanh âm đậm nhiên vang lên.

Chương 68.5

"Chuyện hôm nay ta hi vọng các ngươi nhớ lấy làm gương, nếu như có chuyện như vậy xảy ra lần nữa, bắn cung sẽ cho các ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết," lời nói lạnh lẽo khiến cho mọi người trong lòng chỉ có hai chữ, trung thành, sau này ngàn vạn lần không nên chọc tới hoàng hậu nương nương, nàng cũng không phải là kẻ dễ trêu vào, thủ đoạn so với thái hậu nương nương còn ác hơn.

"Dạ, nương nương."

"Nếu như là người trung thành và tận tâm, liền không cần phải lo lắng chuyện vừa rồi, bản cung sẽ không vô oán vô cớ (không có nguyên nhân không có lý do) mà trừng phạt hạ nhân?" Lời này vừa ra ngoài, rất nhiều người thở dài một hơi, nguyên lai chỉ cần không làm sai trái, sẽ không bị trừng phạt, xem ra chủ tử cũng là một người phân rõ phải trái, sau này cứ an tâm làm người hầu cũng sẽ không gặp chuyện không may.

"Từ giờ trở đi, các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là hạ nhân của Phượng Loan cung, làm việc gì đều phải trung thành với Phượng Loan cung, biết không?"

"Dạ, hoàng hậu nương nương." Phía dưới thanh âm chỉnh tề có lực, tuy rằng vừa trải qua phong ba, hơi thở mỗi người vẫn không đều, thế nhưng ai dám biểu hiện ra ngoài, Mộc Thanh Dao quét mắt nhìn mấy người đang quỳ gối ở dưới, cuối cùng cũng thoả mãn một ít, quay đầu nhìn về phía Y Vân, nhàn nhạt phân phó: "Kể từ hôm nay, Y Vân sẽ thay thế vị trí của Hoạ Mi, Hoạ Mi không còn là người của Phượng Loan cung, được rồi, ngoại trừ tổng quản thái giám cùng Y Vân, tất cả những người khác lui ra đi thôi."

"Dạ, hoàng hậu nương nương, " thái giám cùng cung nữ đều lui xuống, chỉ để lại Y Vân cùng tổng quản thái giám, Y Vân do lúc trước quá khiếp sợ bấy giờ đã tỉnh táo lại, vị trí này của Hoạ Mi không phải ai muốn ngồi liền có thể ngồi vào, ở Phượng Loan cung này ngoại trừ hoàng hậu nương nương, thì chức danh của nàng là lớn nhất, cai quản một nhóm cung nữ, vị trí này bao nhiêu người tranh đến bể đầu để ngồi, không nghĩ tới lại bị nàng ngồi vào, lập tức cảm động đến rơi nước mắt dập đầu: "Nô tỳ tạ ơn hoàng hậu nương nương."

"Sau này ngươi cần phải cẩn thận một chút, bản cung hi vọng không nhìn lầm người."

Mộc Thanh Dao quanh thân bao phủ tuệ quang, sự chờ đợi trong con ngươi chợt lóe lên rồi biến mất, nàng biết Y Vân có thể dùng được, buổi tối hôm qua đến sáng sớm hôm nay, chỉ ít thời gian như vậy, nàng ta ở dưới tình huống không kinh động người khác, đã điều tra rõ là ai bán đứng nàng, có thể thấy được trí thông minh vẫn có, hiện tại chỉ cần nàng trung thành, thì sẽ là người hữu dụng, trải qua chuyện vừa rồi, Mộc Thanh Dao biết, nàng ta cũng không dám bất trung với tự mình.

"Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực, Tạ ơn nương nương ân điển."

"Ngươi đứng lên đi, đi hình phòng nhìn một chút, không được đem Hoạ Mi phạt hình đến chết, bản cung còn chỗ để dùng nàng ta."

"Dạ " Y Vân lĩnh mệnh đi xuống, trên Thiên điện chỉ để lại tổng quản thái giám Phượng Loan cung, vóc người tinh tế, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt lúc này rất khiếp sợ, tựa hồ như vì chuyện vừa rồi mà vận chưa hoàn hồn lại, ngây ngốc quỳ trên mặt đất, Mộc Thanh Dao khiêu dò mà mỉm cười, chỉ sợ tổng quản thái giám này cũng là người của thái hậu nương nương, bởi vì thái hậu không có khả năng chỉ đưa đến một nữ quan, cho nên thái giám tổng quản mới có thể sợ hãi như vậy?

"Ngươi tên là gì?"

Mộc Thanh Dao đưa mắt từ trên cao nhìn xuống mặt tổng quản, chầm chậm hỏi.

"Tiểu nhân là Xuân Hàn, vẫn là thái giám tổng quản Phượng Loan cung" Xuân Hàn khẽ run mở miệng bẩm báo, thái độ nhún nhường dễ bảo thấp vong tôn kính, cẩn thận từng li từng tí, rất sợ người bị đưa vào hình phòng kế tiếp chính là hắn, bình thường đều là bọn hắn đem người đưa vào đó, cũng không muốn có một ngày bản thân mình bị người đưa vào.

"Trong Phượng Loan cung này có bao nhiêu thái giám cùng cung nữ?"

Mộc Thanh Dao giống như lơ đãng hỏi, Xuân Hàn thở dài một hơi, nguyên lai hoàng hậu nương nương là hỏi chuyện này a, mau mau trả lời: "Phượng Loan cung cùng tất cả mười hai tên thái giám, trong đó tám gã tiểu thái giám, bốn gã đại thái giám. Mười hai tên cung nữ, có tám gã tiểu cung nữ, bốn gã Đại cung nữ. Một gã tổng quản thái giám, một gã nữ quan. Cung nữ thô sù thì có mười tên."

Xuân Hàn cẩn thận tỉ mỉ trả lời, trên đầu từng giọt mồ hôi lả chã rơi xuống, tuy rằng hoàng hậu nương nương nói chuyện rất hiền hoà, nhưng hắn sợ đến trái tim trong ngực đều muốn nhảy ra ngoài, Mộc Thanh Dao nha một tiếng, nhìn Xuân Hàn, nhàn nhạt mở miệng.

"Bản cung hi vọng ngươi cùng Y Vân xử lý tốt Phượng Loan cung."

"Dạ, tiểu nhân nhất định nỗ lực, nhất định nỗ lực."

Xuân Hàn lau một chút mồ hôi, liên thanh đáp lời, ở trong lòng thở phào nhẹ

nhõm, chợt nghe hoàng hậu nương nương mở miệng: "Đi xuống đi."

"Dạ" Xuân Hàn rất nhanh đứng dậy, chỉ thiếu chút nữa là chạy trối chết, mắt thấy hắn sắp chạy ra khỏi Thiên điện, nhưng đột nghe được một tiếng gọi: "Chờ một chút."

Trái tim lập tức nhảy dựng lên một cái muốn vọt ra khỏi lòng ngực, hoàng hậu nương nương lại muốn làm gì? Xuân Hàn cực lực duy trì trấn định, nếu như không chỉ sợ hắn đã giống như tiểu Thu ngất xỉu đi.

"Đem tiểu Thu mang đi ra ngoài, mặt khác bản cung tin người nhất định có chuyện chưa một vốn một lời vẫn chưa nói ra, bản cung sẽ chờ."

Mộc Thanh Dao phất phất tay phân phó, nàng không muốn trùng phạt người nhiều như vậy, Hoạ Mi thật sự là quá ghê tởm, mà Xuân Hàn, nàng muốn cho hắn một cơ hội, nếu như hắn nghĩ thông suốt, chỉ cần hắn thừa nhận sai lầm của bản thân, là hắn sẽ được tha thứ một lần.

"Nương nương?" Xuân Hàn nói lắp cả lên, sắc mặt còn đọng lại giọt mồ hôi lớn chưa rơi xuống, Mộc Thanh Dao đã mặc kệ hắn: "Đi ra ngoài đi, đem tiểu Thu dẫn đi, đưa đến hình phòng, để cho Y Vân xử trí."

"Dạ, tiểu nhân tuân chỉ," Xuân Hàn đầu óc trong khoảnh thời gian ngắn tiêu hóa không được những thứ này, vội vàng đã chạy tới, đem tiểu Thu dẫn theo đi ra ngoài, Mộc Thanh Dao nhìn động tác của Xuân Hàn, dẫn theo một người mà lại không cần tồn nhiều sức, xem ra Xuân Hàn có thể có chút võ công, như nếu có thể để nàng sử dụng, thì thật là tốt.

Đại điện cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu nãy bị chấn động đã phục hồi tinh thần lại, đi nhanh lên đến bên cạnh chủ tử, từ trước chỉ biết là chủ tử lạnh lùng, cũng không biết nàng còn có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, một mặt cứng rắn, thật sự đem các nàng dọa đến sợ hãi, nguyên lai khi nương nương làm việc rất có phong phạm của đại tướng, cương nhu đều có đủ, tiến hành đồng bộ, quả nhiên lấy được hiệu quả cao.

"Nguyên lai nương nương đã sớm biết Hoạ Mi là người của thái hậu nương nương, như vậy Xuân Hàn thì sao? Hắn có thể cũng là người thái hậu hay không?"

Mạc Sâu gảy nhẹ một chút lông mài, mâu quang dời về phía cửa đại điện, Mộc Thanh Dao cái gì cũng chưa nói, nàng đang đợi Xuân Hàn tìm đến nàng, lấy hắn ở trong cung kinh nghiệm nhiều năm như thế, nhất định sẽ tới, ngoại trừ nàng có thể bảo hộ hắn, không ai có thể bảo vệ hắn được.

Bên cạnh Tinh Trúc công chúa rất nhanh đã đi tới, khuôn mặt hoảng hốt, đưa tay lôi kéo Mộc Thanh Dao.

"Hoàng tử, ngươi nói người của mẫu hậu, đây là ý gì? Mẫu hậu đem người thả ở Phượng Loan cung của hoàng tử để làm gì?"

Mộ Dung Tinh Trúc suy nghĩ đến khốn khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ hiện lên mê man, Mộc Thanh Dao nhìn nàng liếc mắt một cái, biết công chúa cái gì cũng không hiểu, nàng hay là vẫn cho trong thâm cung này mẫu tử từ hiếu, nào biết đâu rằng người ta hạ sóng ngầm ba đào mãnh liệt, nếu hoàng thượng không cho nàng ta biết, nàng cần gì phải làm điều thừa.

"Được rồi, ngươi không phải muốn cứu Nam An vương sao? Chúng ta đi Lưu Ly cung gặp hoàng thượng đi, đối với chi tiết trong đó, ta căn bản không rõ ràng lắm, tổng yếu phải làm rõ ràng Nam An vương rõ cuộc đã làm gì trong đó?"

Q.2 - Chương 69: Nam An vương nhập ngực

Lời vừa nói ra, Tinh Trúc công chúa sớm đã quên chuyện mới vừa rồi, trên khuôn mặt kiều diễm phán nộn lại lộ ra lo lắng, lòng nóng như lửa đốt thúc giục Mộc Thanh Dao: "Hoàng tẩu, chúng ta mau nhanh qua đó đi, nhanh lên một chút qua đó, bằng không Tam hoàng huynh nhất định sẽ gấp chuyện không may."

"Đi thôi, tiểu nha đầu, " Mộc Thanh Dao mặc cho Mô Dung Tinh Trúc lôi kéo, bỗng nhiên trong lòng sinh ra cảm khái, có muội muội chí tình chí nghĩa như vậy cũng không tồi, chỉ mong tất cả những chuyện xảy ra trong cung không nên thương tổn đến nàng, lòng của nàng rất thiện lương, chỉ sợ chẳng bao giờ nghĩ tới biểu hiện ôn hoà bên ngoài lại ngầm cất giấu khí nặng nề.

Đoàn người ra khỏi Phượng Loan cung, trước cửa có hai nhuyễn kiệu chờ sẵn, Mộc Thanh Dao cùng công chúa Mô Dung Tinh Trúc chia nhau ngồi hai cỗ kiệu, người hầu của nàng đi theo phía sau kiệu, cùng nhau hướng Lưu Ly cung mà tới.

...

Quảng Dương cung.

Xạ hương lượn lờ, hồng sa rủ xuống, gió nhẹ bay lên, hồng sa lay động, trên đại cung điện, yên tĩnh không tiếng động, thái giám cùng cung nữ tất cả đều lui xuống, canh giữ ở ngoài cửa cung điện.

Ngồi trên cao, thái hậu nương nương mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn xuống người bên dưới, chính là hữu thừa tướng Huyền Nguyệt quốc Sở Phong Ngọc, đệ đệ cùng cha cùng mẹ của nàng, lúc này đang cẩn thận nhìn nàng: "Thái hậu nương nương cho đòi thần tiên cung là vì chuyện gì?"

Thái hậu đem quả đấm che miệng khu một tiếng, chậm rãi mở miệng: "Ai gia nghe nói chuyện hoàng thái nữ bị giết, hiện tại Nam An vương bị nhốt ở trong đại lao, người cần phải theo dõi chặt một chút, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, cũng đừng làm cho người ta tính kế đánh tráo."

"Thần hiểu rõ" Sở Phong Ngọc lập tức gật đầu, hắn nhất định sẽ theo dõi chặt, Nam An vương kia luôn luôn tâm cao khí ngạo, không cùng với Sở gia bọn họ lui tới, bây giờ thì được rồi, phạm phải chuyện lớn đến như vậy, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, hắn ngay cả có há mồm mười lần cũng nói không rõ ràng, tuy là hoàng thượng có lòng tha cho hắn, cũng không có khả năng quá được cửa ải của Hình bộ, hiện tại dù đại la thần tiên cũng cứu không được hắn, Sở Phong Ngọc trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Ngươi chó khinh thường, ai gia muốn cho ngươi theo dõi chặt một chút."

"Dạ, thần sẽ giám sát chặt chẽ" Sở Phong Ngọc gật đầu, Sở gia bọn họ có địa vị hôm nay, đều là bởi vì có một tỷ tỷ có năng lực, hắn làm sao dám không nghe tỷ tỷ nói đâu.

"Được rồi, trở về đi," thái hậu phất phất tay, Sở Phong Ngọc đứng dậy lui ra ngoài, ngoài cửa cung có tổng quản thái giám Quảng Dương cung đứng hầu, vừa nhìn thấy thừa tướng đại nhân đi ra, lập tức cung kính đem thừa tướng đại nhân tiễn đến con đường u tối bên kia để đi ra ngoài, đây là đường mà thừa tướng mỗi khi tiến cung đều là do bọn họ từ phía sau Quảng Dương cung đưa vào, cửa sau này đúng lúc dựa vào một cánh rừng, vòng qua cánh rừng, là đến trước điện, thái hậu nếu muốn gặp thừa tướng, liền phái người truyền tin gọi thừa tướng tiến cung tới gặp nàng.

Quảng Dương cung, ánh nắng như nước nghiêng nghiên chiếu vào.

Mặt đất như dát vàng, thái hậu ngồi trên cao, vẻ mặt tiêu ý, đây thực sự là một cơ hội trời ban, chẳng lẽ ông trời cũng đã ở giúp đỡ nàng?

Ngược lại bầu không khí sung sướng ở Quảng Dương cung, Lưu Ly cung lúc này một mảnh xác tiêu điều, khí lạnh lần lượt di chuyển toàn bộ đại điện, trong điện, hoàng thượng ngồi trên long ỷ, một thân trường sam màu tím đẹp đẽ quý giá, bên ngoài khoác áo bào màu trắng, cả người anh tuấn to lớn, trên ngũ quan tuấn mỹ đôi mài nhọn tựa ngọn núi nhíu chặc như đang suy nghĩ, đôi mắt đen u ám, quanh thân bao phủ băng giá lạnh lẽo, lúc này hắng đang bí hiểm nhìn xuống đại điện.

Hai bên chia ra ngồi đều là trọng thần của Huyền Nguyệt quốc, tả hữu thừa tướng, Bình bộ thượng thư, Hình bộ thượng thư, Tây Môn tướng quân, hộ quốc tướng quân, Hàn đại học sĩ.

Lúc này bầu không khí trong điện trầm trọng vô cùng, mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hoàng thượng đang ngồi trên long ỷ, hoàng thượng vẻ mặt âm thầm, sát khí thị máu càng rõ ràng, lần này quan hệ trọng đại, lại liên lụy tới người mà hết lần này tới lần khác được hoàng thượng coi trọng nhất Nam An vương, hoàng thượng có thể không quá đau đớn hay sao, hơn nữa sự tình lại liên quan đến hòa bình của thất quốc, nếu như không thể chứng minh Nam An vương vô tội, bọn họ Huyền Nguyệt quốc đành phải đem Nam An vương để bọn họ đưa đi, nếu quả thật phải đem Nam An vương cho sứ thần, chỉ sợ địa vị của Huyền Nguyệt ở thất quốc xuống dốc không phanh, mà không đưa đi, thất quốc tất sẽ khơi mào chiến hỏa, mà Huyền Nguyệt sẽ đứng mũi chịu sào, bọn họ làm sao cho người dựa vào danh tiếng để mượn cớ...

Lúc này tất cả mọi người đều cảm nhận được tình thế rất khó giải quyết, luôn luôn muru lược kinh người như hoàng thượng cũng thấy được dù tài năng tới đâu chỉ một mình cũng hết đường xoay sở, hắn tin hoàng đế tuyệt đối không thể có làm ra chuyện như thế, nhưng nhân chứng vật chứng đều đối với hắn bất lợi, Biệt cung, trong phòng ngủ của hoàng thái nữ đã để lại tùy thân ngọc bội của hắn, còn có người đã tận mắt thấy hắn từ trong phòng hoàng quá nữ đi ra, hiện tại hắn là có miệng mà không thể nói rõ.

"Các vị ái khanh, các ngươi có đề nghị gì?"

Hoàng thượng thanh âm trầm thấp lãnh lệ vang lên, mọi người ai cũng không nói lên được đề nghị gì, đại diện lại lâm vào vắng vẻ.

Tả thừa tướng Mộc Ngân quét mắt nhìn mọi người liếc một cái, hoàng thượng sắc mặt càng ngày càng khó coi, chỉ phải đứng dậy, chậm rãi mở miệng: "Hoàng thượng, Nam An vương nhất định sẽ không làm những chuyện này, như vậy nhất định là có người hãm hại hắn, chỉ cần tìm ra hung phạm liền có thể xóa sạch tội danh cho Nam An vương, Huyền Nguyệt quốc mới có thể bình yên vô sự."

Hoàng thượng sắc mặt hòa hoãn một ít, ánh mắt băng hàn như hổ báo bắn về phía Hình bộ thượng thư, trầm ổn mệnh lệnh: "Hình bộ lập tức một lần nữa thăm dò hiện trường, cần phải tìm ra những chứng cứ khác rửa tội cho Nam An vương, chắc chắn hung thủ sẽ lưu lại đầu mối khác."

"Thần linh chỉ."

Hình bộ thượng thư đáy lòng khẽ run, nếu như không thể cởi bỏ tội danh cho Nam An vương, chỉ sợ chức Hình bộ thượng thư của hắn cũng chấm dứt,

nhưng nếu phải tìm được chứng cứ khác, chỉ sợ rất khó, hiện trường hung án, bị người ta phá hủy, rất khó tìm ra chứng cứ, sáng sớm hôm nay, hắn vừa nhận được tin tức, liền dẫn người thăm dò một lần, không phát hiện đầu mối quan trọng nào nữa.

"Được rồi, nếu không có những chuyện khác, đều đi xuống đi."

"Chúng thần linh chỉ, " mọi người cáo an lui ra, kia Sở Phong Ngọc cuối cùng thủy chung cũng không nói gì, hiện tại hoàng thượng một lòng thầm nghĩ vì Nam An vương rở bỏ tội danh, nếu như hắn nói thêm cái gì, chỉ sợ không được tốt, vì thế vẫn là lấy tịnh chế động đi.

Bên ngoài cửa điện, mọi người còn chưa rời đi, thì thấy hai nhuyễn kiệu vội vã qua đây, cỗ kiệu dừng lại, liền có cung nữ tiến lên nhắc rèm.

Ánh dương chiết vao phát ra vạn đạo tia sáng, hai thân ảnh xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt mọi người, đúng là hoàng hậu nương nương cùng Tinh Trúc công chúa.

Mấy vị đại thần không dám chậm trễ, nhanh chóng bước lên phía trước thỉnh an hoàng hậu cùng công chúa.

"Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương, công chúa thiên thiên tuế."

Mộc Thanh Dao khẽ vung tay, nhàn nhạt lên tiếng: "Tất cả đứng lên đi, " đợi được mọi người đứng dậy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thừa tướng phụ thân vẻ mặt thần sắc lo lắng đứng ở phía trước, không khỏi giật mình tiến lên hai bước, hành lễ: "Nữ nhi tham kiến phụ thân."

Chương 69.2

"Không dám, " Mộc Ngân không nghĩ tới nữ nhi nghênh ngang hành lễ với phụ thân của mình, tuy rằng cảm động, cũng không dám vượt qua quy định mà làm trò trước các mặt vị đại thần, bởi vì cung kính hối lễ, mà thấy hoàng hậu vừa hiện thân, mấy vị đại thần trong lòng không hẹn mà cùng nổi lên lay động, hoàng hậu thông minh tuyệt đỉnh, nói không chừng chuyện của Nam An vương sẽ có chuyển cơ, buổi tối hôm qua nàng vẽ bức tranh, là vật mọi người chưa từng thấy qua, làm cho người ta sợ hãi rất nhiều, ngay cả lục quốc sứ thần cũng chấn kinh...

Chỉ một vài người trong đó có Sở Phong Ngọc, trong mắt hiện lên vẻ khinh

thường, tuy nói tối hôm qua hoàng hậu nương nương biểu hiện phi phàm, thế nhưng rốt cuộc cũng là nhất giới nữ lưu, có thể phá án mạng thiên y vô phùng này sao, Sở Phong Ngọc âm thầm suy đoán, nếu như không phải Nam An vương giết người, rốt cuộc còn có người nào có khả năng ở nơi này động tay động chân, giết hoàng thái nữ điện hạ, hoàng thái nữ là người biết võ công, hơn nữa võ công không kém, không nghĩ lại bị giết chết một cách đơn giản như vậy.

Mộc Thanh Dao còn muốn cùng thừa tướng cha nói chuyện, bên cạnh Tinh Trúc công chúa đã sớm gấp không thể chờ, thúc giục Mộc Thanh Dao: "Hoàng tẩu, chúng ta vào đi thôi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, cùng thừa tướng phụ thân cáo an: "Phụ thân bảo trọng."

Hai đạo thân ảnh thản nhiên hướng hai cánh cửa phòng thô to của Lưu Ly cung mà vào, mấy người cung nữ đi theo phía sau, đoàn người bước lên thềm đá, thái giám thanh âm vang lên: "Hoàng hậu nương nương giá lâm, công chúa giá lâm."

Trên đại điện Lưu Ly cung, Mộ Dung Lưu Tôn đang nghiêng người dựa vào trên long ý nhắm mắt dưỡng thần, trầm ổn hơi thở nội liêm, trong đầu nhanh chóng hiện lên các loại tình huống có thể xảy ra, chợt nghe tiếng hô của thái giám, không ngờ là hoàng hậu, hắn vừa nghĩ tới nàng, trong lòng không khỏi dâng lên hi vọng, nữ nhân kia có rất nhiều ý niệm kỳ quái trong đầu, nói không chừng có thể đến giúp hắn, lập tức phát tay phân phó: "A Cửu, cho hoàng hậu nương nương tiến vào."

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu lắc mình đi ra ngoài.

A Cửu mới vừa đi tới cửa đại điện, trước mặt đã nhìn thấy hoàng hậu nương nương một thân lành lạnh đi đến, theo phía sau Tinh Trúc công chúa ánh mắt hồng hồng, nhìn nàng mang bộ dáng lôi kéo chặt hoàng hậu nương nương, chắc hẳn nương nương có thể xuất hiện ở đây, nguyên nhân chắc là do công chúa, A Cửu cũng không nghĩ tới công chúa quả nhiên có thể mời được hoàng hậu nương nương, theo như cá tính lạnh lùng của nương nương, thì sẽ không thích chõ mõm vào chuyện người khác, hơn nữa hôm qua Nam An vương còn đắc tội với nàng, nên càng không có khả năng, hắn nghĩ nhất định là công chúa quấn quít lấy nàng, A Cửu vội vàng khom người thỉnh an hoàng hậu.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, " Mộc Thanh Dao giương lên tay áo, gió mát đảo qua, A Cửu vội vàng quay đầu đem hoàng hậu nương nương hướng phía đại điện mời vào, Mộc Thanh Dao nhìn hăn thân hình tinh tế như liễu, lông mài chau sâu hơn, vừa rồi ở bên ngoài nàng nhìn thất sắc mặt ngưng trọng của mấy vị đại thần, và sắc mặt A Cửu, nàng mơ hồ cảm giác được chuyện tình lần này rất nghiêm trọng, chỉ sợ Nam An vương khó thoát tội danh, bằng không mọi người sẽ không trầm trọng như vậy.

Đại điện, trong kim đĩnh đang đốt Long Tiên Hương, gió nhẹ thổi lên màn lụa minh hoảng, nơi nơi đều lộ ra xinh đẹp xa xỉ.

Trên chỗ ngồi, vóc người cao lớn của Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ bằng vàng óng ánh, một đôi đôi mắt lấp lánh có thần nhàn chầm chầm Mộc Thanh Dao đang đi vào điện, trong đôi mắt đen sâu không lường được, lúc này tựa như từng đợt sóng biển chuyển động, đều là sóng ngầm dữ dội, gió bão vô tận sắp kéo tới, khóe môi nhéch lên, có thể nhìn nội tâm hăn lãnh khóc vô tình, nhưng hiện tai trong sự vô tình đã nỗi lên vẻ lo lắng.

"Thanh Dao tham kiến hoàng thượng."

"Hoàng hậu miễn lễ, ban thưởng ngồi, " Mộ Dung Lưu Tôn lời nói lãnh chìm không mang theo sợ hãi, cho dù trong lòng dường như bị thiên quân vạn mã nghiền nát, nhưng hơi thở bên trong vẫn trầm ổn, đang lúc nói chuyện liền vung tay lên, ý bảo Mộc Thanh Dao ngồi xuống.

"Tạ ơn hoàng thượng." Mộc Thanh Dao rất bình tĩnh thi lễ rồi ngồi qua một bên, nếu người nam nhân này không đề cập tới chuyện Nam An vương, nàng cần gì phải làm điều thừa.

"Hoàng huynh, ngươi nói chuyện Tam hoàng huynh nhanh lên đi, ta đem hoàng tẩu mời đi theo, hoàng tẩu rất thông minh, nói không chừng có biện pháp có thể xóa tội danh của Tam hoàng huynh."

"Tinh Trúc?" Hoàng thượng trong thanh âm lãnh lê có chút không vui, một đôi mắt phượng hép dài quét về phía hoàng muội thân yêu, bắt gặp trên khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ nàng bao phủ ngẩn lê, ánh mắt hồng hồng, cũng có chút đau lòng, xem ra nha đầu kia khóc rất lâu, nhất định là nóng ruột Tam hoàng huynh nàng, Nam An vương tuy rằng xem nữ nhân như y phục, bất

quá đỗi với Tinh Trúc cũng rất thương yêu, làm đủ một chuyện huynh trưởng nên làm, vì thế lần này hắn gấp chuyện không may, Tinh Trúc mới nóng lòng như vậy.

"Hoàng huynh, ngươi đừng vội vàng mắng Tinh Trúc, ta chỉ muốn cứu Tam hoàng huynh." Tiếu nha đâu nói, viền mắt lại đỏ lên, Mộ Dung Lưu Tôn đâu còn nhẫn tâm trách cứ nàng, trên mặt tuấn dật nghiêm cẩn thần sắc buông lỏng một ít, mở miệng: "Ngươi ngồi xuống đi."

"Dạ, hoàng huynh."

Tinh Trúc nhu thuận lên tiếng trả lời, bây giờ là lúc nói chuyện chính sự, không phải là lúc khóc, Tam hoàng huynh bị còn nhốt tại trong đại lao, hắn tôn quý như vậy có lúc nào bị ở đại lao ...

"Thanh Dao, ngươi biết chuyện của Nam An vương?"

Mộ Dung Lưu Tôn giọng nói nhẹ nhàng như nước biển trùng điệp, ôn nhuận hẵn lên, chậm rãi nhìn phía Mộc Thanh Dao, con ngươi màu đen tựa như ngọc lưu ly trong sáng, không chút nào che giấu biểu hiện lo lắng của chính mình, hắn chỉ có cách biểu hiện ra ý nghĩ chân thật nhất của chính mình, nữ nhân trước mắt mới có thể giúp đỡ hắn, nếu như hắn vẫn đang căt giấu nội tâm của mình, chỉ sợ nàng là sẽ không ra tay.

Mộc Thanh Dao nhìn lên chồ hoàng đế ngồi, ngôn hành cử chỉ của hắn ôn nhuận nhu hòa, giống như một khối ngọc xinh đẹp, nhưng trong khối ngọc kia mơ hồ lộ ra hàn khí khiếp người, những mũi nhọn cuồng dã đều được âm thầm che giấu, người nam nhân này có thể nói co được dãn được, có lúc vươn thẳng như thanh túng, có lúc lại mềm dẻo như ngọc trúc, lực đòn hồi mười phần, người như vậy càng có khả năng trở thành chúa tể thiên hạ.

"Dạ, Tinh Trúc sáng sớm chạy đến Phượng Loan cung, hoàng thượng cho rằng Thanh Dao còn có thể không biết sao?"

Mộc Thanh Dao tức giận liếc xéo Mộ Dung Tinh Trúc một cái, người nào đó le lưỡi một chút, vừa ôm hai tay thi lễ vẻ biết lỗi, nhưng thật ra lại mười phần đáng yêu, Mộc Thanh Dao nhìn nàng mang hình dạng thương cảm, cũng không muốn khó xử nàng.

"Thanh Dao muốn biết được rõ hơn một chút, tỷ như hoàng thượng đã phái người hỏi qua Nam An vương chưa, hắn có đi qua Biệt cung hay không, đêm

qua giờ sưu, hắn còn đang trong hoàng cung, tại sao lại xuất hiện ở Biệt cung, còn có cái gọi là nhân chứng kia, có chắc đã tận mắt nhìn thấy Nam An vương từ trong phòng ngủ của hoàng thái nữ đi ra hay không, trong chuyện này ở giữa bỏ sót bất luận manh mối nào, sẽ làm cho Nam An vương thân hãi trong vũng bùn, ngược lại, tức trở thành chứng cứ có hiệu lực, chứng minh Nam An vương không phải hung thủ giết hoàng thái nữ."

Trên đại điện rất yên tĩnh, một tí âm thanh cũng không có.

Chỉ có thanh âm dễ nghe của Mộc Thanh Dao, tựa như nước suối nhẹ nhàng chảy qua, làm cho mỗi người có cảm giác mát mẻ như gió xuân.

Đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn nhìn Mộc Thanh Dao không chớp mắt, trong lòng từng điểm từng điểm hiểu rõ, tựa như không khí sáng sớm bị ô nhiễm, chậm rãi gom góp lại rồi hóa giải, hắn dường như thấy được tia nắng ban mai bao phủ ở đại điện của Lưu Ly, hắn xoay mình đứng lên, nhìn Mộc Thanh Dao bên dưới.

"Trẫm muốn đem chuyện này giao cho hoàng hậu xử lý, hoàng hậu cho rằng được không?"

"Cái gì?" Mộc Thanh Dao vẻ mặt hắc tuyến, nên nam nhân này đánh giá cao nàng, hay là tin tưởng nàng, trong ấn tượng của nàng, ở cổ đại không cho hậu cung can thiệp việc triều chính, hơn nữa bằng vào thực lực của hoàng thượng, nhất định có thể điều tra rõ chân tướng, vì sao bắt nàng phải đi làm loại việc này vậy? Hơn nữa vừa nghĩ tới lời nói của Trưởng Tôn Trúc, sắc mặt của nàng liền lạnh xuống.

"Thanh Dao nhất định thấy rất kỳ lạ, vì sao trẫm không tự mình điều tra chuyện này, mà cho người đi điều tra? Kỳ thực trẫm nếu tự thân xuất mã nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, nhưng hiện tại tại lục quốc sứ thần đang ở tại Biệt cung, nếu như trẫm khẽ động, tất nhiên kinh động đến người của năm nước khác, bọn họ nhất định sẽ âm thầm động tay động chân, như vậy Huyền Nguyệt quốc cùng Đan Phượng quốc tất nhiên sẽ bị bọn hắn quản chế, mà bây giờ trẫm bên ngoài không hành động, bọn họ tự nhiên sẽ không lưu ý, mà Thanh Dao là người có quyền thế chỉ dưới trẫm, chỉ cần âm thầm điều tra, tin rất nhanh sẽ điều tra rõ chân tướng, lúc này đây trẫm rồi và hoàng hậu cùng nhau hát nhất xuất song hướng hoàng kí (*), được không?"

(*) Ta bất tài ko biết edit câu này >_

Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi xẹt qua ánh sáng bạc, trên ngũ quan tuấn mĩ, lông mi dài run run, lóe ra mưu kế cao thâm, ngay cả Mộc Thanh Dao cũng không thể không tán thưởng, hoàng thượng trí tuệ quả nhiên không đơn giản, mỗi một bước đều thiết kế rất tốt.

Nhìn chung tình trạng lúc này, không có người nào so với nàng thích hợp hơn để tra án, bởi vì nàng là hoàng hậu, bất kể là Hình bộ hay là Biệt cung, nàng đều có thể quay lại như thường, hơn nữa từ trước đến nay hậu cung không cho phép tham gia vào chính sự, ai sẽ nghĩ tới, Huyền đế xuất chiêu lợi hại, làm cho một nữ nhân ra mặt, âm thầm điều tra chuyện này, mà hắn đứng ở tại chỗ bất động như trước, mọi người chỉ đem ánh mắt theo dõi hắn, trái lại cho Mộc Thanh Dao có cơ hội thuận lợi.

Mộc Thanh Dao nở nụ cười, mặt mài đều mang tình cảm ám áp, nhưng lời nói ra lại không có một chút độ ấm.

"Ta tại sao lại phải giúp đỡ cái tên kia, hoàng thượng dường như đã quên, nhưng ta thì nhớ rõ, hôm qua hắn còn đối phó với ta đấy?"

Đôi mài hẹp dài của Mộ Dung Lưu Tôn khẽ nhảy lên, trên gương mặt tuấn mang vẻ tiêu ý, đôi mắt đen ẩn chứa tao nhã vô tận, khéo môi nhéch lên, nụ cười đó có bao nhiêu mê người, nữ nhân a, thực sự là thù dai, chậm rãi đứng dậy đi từ trên cao xuống, nhìn thẳng Mộc Thanh Dao.

"Nếu như lần này Thanh Dao giúp trẫm, trẫm liền nợ ngươi một ân tình, tương lai nếu ngươi có chuyện khẩn cầu, bất kể là cái gì, trẫm đều đáp ứng."

Mộc Thanh Dao đôi mắt hiện lên tiêu ý, vẻ mặt sáng lạng, chuyện này thật ra rất có lời, về phần khác, sau này hãy nói, lập tức vươn tay ra: "Được, thành giao."

"Thành giao, " hai cái tay một lớn một nhỏ chặt chẽ nắm lấy, tự nhiên hỗ trợ lẫn nhau, không hẹn mà nhìn nhau cười...

Ánh dương quang theo cửa điện chiếu vào, cả điện ánh sáng vàng sấp neri, trước cửa điện hoa thơm thay nhau tỏa những trận hương cuối cùng, lưu lại mùi thơm vô tận ở nhân gian, gió thoảng qua, khắp nơi đều là hương vị.

Trong vạn trượng kim quang, trên vách tường xa xa đứng hai người, giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, tuấn dật chói mắt, làm cho người ta dời không ra tầm mắt.

Chương 69.3

Mộc Thanh Dao cười nhạt, thật giống như hoa sen thánh khiết, đôi môi rậm không sửa mà cong, con ngươi sáng trong có thần, giống như chứa đựng những con sóng lăn tăn, cánh môi khéo léo trọn bóng no đủ, quanh thân lộ ra sự tự tin trí tuệ, nữ nhân như vậy làm cho người ta không dời mắt được.

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn khéo môi khẽ mím, buông tay ra, tự nhiên mở miệng: "Trẫm đi trước Biệt cung trấn an Đan Phượng quốc Cơ vương gia, Thanh Dao theo trẫm cùng đi chứ, thuận tiện xem hiện trường một lần nữa."

"Dạ, hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao chậm rãi lên tiếng trả lời, nếu nàng đã nhận lời của hắn, tự nhiên nên cố gắng một chút để tìm hiểu ẩn tình bên trong, phải biết rằng hắn và nàng lúc này không phải hoàng đế cùng Đế hậu, mà là bằng hữu cùng nhau kề vai chiến đấu, quan hệ từ quân thần xa lạ đi đến quen thuộc, rồi chậm rãi trở thành bằng hữu, hoàng đế không có lấy quyền thế để áp chế người, mà đưa cho nàng sự tôn trọng ngang nhau, giúp hắn một lần, được một lời hứa của hắn, đến lúc nào đó nàng có thể dùng đến.

Hai người tiếng nói vừa dứt, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc vẫn đang nhìn ngây người với vàng lênh láng: "Hậu huynh, ta có thể cùng hoàng tử điều tra chuyện này không?"

"Không được, ngươi đi sẽ ảnh hưởng hành động của hoàng tử, chẳng lẽ ngươi không muốn cứu Tam hoàng huynh sao?"

Huyền đế lời nói vừa rơi xuống, Mộ Dung Tinh Trúc tự động hơi nhếch môi, hiện tại nàng thầm nghĩ giúp hoàng tử nhanh lên một chút cứu Tam hoàng huynh trở về, xem ra nàng vẫn là ngoan ngoãn đợi ở trong cung đi, bằng không hoàng tử nổi giận, không giúp hoàng huynh thì phiền toái, tiểu công chúa luôn luôn không an phận, thật khó có lúc chịu an ổn, gật đầu: "Dạ, hoàng muội đã biết, hoàng huynh cùng hoàng tử mau đi đi."

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao không nói thêm gì nữa, hai người thân ảnh tuân mỹ phiêu dật cùng nhau hướng ngoài Lưu Ly cung đi đến, theo sát phía sau là một hàng thái giám cung nữ...

Trước cửa Lưu Ly cung, Bát Bảo hoa lệ đắp trên đỉnh, liền xa khám nạm ru-

bi.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao kẻ trước người sau lên liền xa, hướng đi về phía Biệt cung.

Biệt cung ở hướng tây bắc khi vào hậu cung, cùng hoàng cung Huyền Nguyệt quốc chật chẽ gắt bó, rồi lại rồi lại không hoàn toàn thông nhau, ở giữa là một đường hầm dài liên tiếp, hai bên ngõ nhỏ có hai đầu hố cao to, trước cửa cung có cẩm quân thị vệ canh gác, nếu muốn tùy ý tiến vào hoàng cung hoặc Biệt cung đều là không thể nào, nhất định phải có ý chỉ của hoàng thượng mới có thể mở cửa.

Trong liền xe hoa lệ.

Mộc Thanh Dao tùy ý nhìn ngõ hẻm cong cong ở bên ngoài, nó rất dài nhìn một cái không thấy điểm cuối, ngay cả ánh nắng trên đỉnh đầu đều chiếu không vào, bởi vì quanh năm suốt tháng không có ánh mặt trời, nên khi gió theo giữa không trung thổi xuống, bóng râm nghiên nghiên đó, mang theo hơi thở âm trầm quý mị.

Mộ Dung Lưu Tôn ngồi ở trong liền xe, nghiêng người dựa vào trên thảm lông mềm, ánh mắt tinh tưởi híp lại, cặp mắt xéch mang theo phong tình vạn chủng, ánh sáng lưu chuyển ở giữa, đã hết sức mê người, khoe môi câu ra nụ cười mê hoặc lòng người, một cỗ mùi vị Tiên Hương nhàn nhạt như có như không đầy rẫy trong không gian nho nhỏ, đúng lúc thanh âm từ tính vang lên.

"Thanh Dao nhìn cái gì vậy?"

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới hắn lại đột nhiên lên tiếng, cũng có chút ngạc nhiên, quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt nam nhân nay mang nụ cười đên đáo chúng sinh, mặt mày lại vô tận tao nhã, thảo nào hai vị tỷ tỷ muôn hầu hạ hắn, quả thật có năng lực làm cho người ta mê hoặc, mà nàng, mâu quang cũng bị lờ mờ một chút, nếu không trong lòng có khúc mắc, chắc sẽ bị động tình, nhưng hiện tại tâm tựa như nước, nên bây giờ nàng không suy nghĩ đến chuyện giữa nam và nữ nữa.

"Hoàng thượng, ta đang nhìn tường thành, ngõ nhỏ này hình như vĩnh viễn không có cuối đường."

"Bởi vì một đầu khác của hoàng cung là Biệt cung, dùng để chiêu đãi sứ thần

nước khác, tổ tiên suy nghĩ đến việc lai giả bất thiện, vì thế xây dựng đi xa chút."

Mộ Dung Lưu Tôn tâm tình tựa hồ tốt, trong liễn xe lưu chuyển dòng khí ám áp, hai người nói chuyện khá tự nhiên...

"Nếu như trẫm nhớ không lầm, Thanh Dao tựa hồ cùng Nam An vương có chút kết oán, ngoại trừ buổi tối hôm qua, trước đây cũng có..."

Hoàng thượng nói đến điểm đó thì dừng, người thông minh nói chuyện không cần trả lời như vậy, hắn vừa mở miệng, Mộc Thanh Dao liền biết tâm tư của hắn, lợi dụng việc nàng trước đây bị Nam An vương đánh một lần để khơi mào sao? Thế nhân đều biết Nam An vương từng một đấm đánh bất tỉnh mộc phủ tam tiểu thư, cũng chính là hoàng hậu nương nương hiện tại, bây giờ Nam An vương gặp rủi ro, hoàng hậu đến xem kịch vui cũng là chuyện bình thường, nhưng có cần thiết như vậy sao? Mộc Thanh Dao hơi nhếch môi cười như không cười nhìn nam nhân bên cạnh.

Người nam nhân này thật âm hiểm, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả một điểm chi tiết nhỏ đều sẽ không bỏ qua, như vậy chứng tỏ, hắn quả thật có tư cách thống nhất quốc, dựng mưu đồ đại kế.

Nhớ tới lời Trưởng Tôn Trúc nói, không khỏi nghi hoặc, hắn thật là bởi vì nàng là Phượng Nữ trong truyền thuyết mà lập nàng làm hoàng hậu sao? Nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt ở trên thư phòng, hắn cũng không thèm để ý việc thí nghiệm thủy tinh cầu kia, nếu quả thật để ý chuyện nàng có phải hay không Phượng Nữ trong truyền thuyết, chỉ sợ lúc nàng đánh vỡ thủy tinh cầu, hắn sẽ phẫn nộ dị thường mang nàng đi trị tội, nhưng hắn lại không có làm như vậy, cho nên thấy hắn tin chính là năng lực, bởi vì hành động mờ ám của nàng lúc đó không có tránh được đôi mắt hắn, cho nên mới khiến cho mình tiến cung.

"Làm sao vậy "

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm từ tính hơi thở trầm thấp vang lên ở bên tai, làm Mộc Thanh Dao cả kinh, ngẩng đầu nhìn gương mặt phóng đại của hắn, cách nàng gần như vậy, hô hấp đều phun cả trên mặt của nàng, da thịt hắn thật tốt, trong suốt trắng trẻo, ngay cả một điểm tỳ vết cũng không có, đều nói nam nhân lỗ chân lông thô to, thế nhưng nàng ly cách hắn gần như vậy, chỉ thấy giống như một pho tượng điêu khắc xinh đẹp, cho dù trên nhìn dưới nhìn, trong đâu chỉ có một cái ý niệm, nam nhân này nếu là đi làm nam kỹ,

nhất định làm ăn bạo phát, hoặc là bị người ta đâm cuồng tranh đoạt. (TT: pô tay với tỳ)

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn nữ nhân trước mắt, sắc mặt của nàng hơi hồng hồng, sau đó ánh mắt lóe lên, rồi phát ra thanh âm buồn cười, hắn thấy hoang mang một chút, không biết có chuyện gì có thể làm nàng cười vui vẻ vậy, nếu như hắn biết suy nghĩ trong đầu của Mộc Thanh Dao lúc này, nhất định sẽ bóp chết nàng. (TT: Chính xác)

"Thanh Dao, Biệt cung tới rồi."

"Dạ, hoàng thượng, " Mộc Thanh Dao khôi phục lại bình thường, ngược mắt nhìn phía ngoài xa, chỉ thấy xa hoa lệ xuyên qua hai đầu hổ cao to nặng nề cửa cung, trực tiếp hướng Biệt cung đi tới.

Vừa tiến vào Biệt cung, liền thấy nhiều loại hoa lần lượt thay đổi, chập chờn khoe sắc, làm hổ điệp lưu luyến quên trở về, giả sơn nước chảy, đình đài lầu các, khắp nơi là quan cảnh tươi tốt phồn thịnh.

Trong Biệt cung có tất cả mười hai điện, lục quốc sứ thần ở trong các điện của nơi này, các điện này độc lập với nhau, ở giữa chúng cũng không có chỗ liên thông với nhau, trừ phi cố ý đến gặp, băng không muốn gặp mặt cũng rất khó khăn.

Đan Phượng quốc hoàng thái nữ cùng Cơ vương gia bị an trí ở Kim Hoa điện, Kim Hoa điện nằm hướng Nam, ánh mặt trời đầy đủ, trước cửa giả sơn xếp thành đơn lẻ, trên nó có suối phun, thỉnh thoảng bắn ra cột nước, trong hoa viên hoa cỏ đã có chút tiêu điều, lúc này toàn bộ các điện chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Thi thể của Hoàng thái nữ được đặt trong quan tài băng, Cơ vương gia đã phát ra thời gian cho Huyền Nguyệt quốc, chỉ kỳ hạn trong ba ngày, ba ngày sau phải giao ra Nam An vương, để cho các nàng mang về Đan Phượng quốc xử trí...

Chương 69.4

Trước Cửa điện, các cung nga của Đan Phượng quốc lúc này khuôn mặt đầy bi thương, cúi đầu rơi lệ.

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm."

Thanh âm Thái giám cùng nhau kêu lên, tất cả mọi người liền quỳ xuống, A Cửu cung kính vươn tay đỡ hoàng thượng xuống xa, Mai Tâm cùng Mạc Sầu một phải một trái đỡ chủ tử theo sát phía sau hoàng thượng bước xuống, hai người cùng nhau đứng ở bên ngoài cửa Kim Hoa điện.

Trong Kim Hoa điện, Bắc Tân vương cùng hai thần tử Đan Phượng quốc đứng yên ở một bên, mà vương gia Cơ Tuyết một thân tang phục, đầu đội lụa trắng, tiếng khóc thương tâm, nghe tiếng kêu của thái giám trước cửa cung, cố nén bi thương, chậm rãi đứng dậy dẫn thần tử cùng cung nữ Đan Phượng quốc, theo phía sau Bắc Tân vương cùng nhau cung nghênh hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương.

"Cơ tuyêt (thần đệ) tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, đối với chuyện của hoàng thái nữ, trẫm sâu sắc đau lòng, trẫm nhất định sẽ trong vòng ba ngày tra ra hung phạm, làm cho vương gia mang về Đan Phượng quốc" Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang lợi hại như đao lướt qua Cơ Tuyết, sau đó tầm mắt rơi vào trên người Bắc Tân vương, chậm rãi mở miệng: "Hoàng đệ cực khổ, đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng huynh."

Bắc Tân vương chậm rãi mở miệng, cùng Cơ Tuyết lui qua một bên chờ, để hoàng thượng cùng hoàng hậu tiến vào đại điện.

Mộc Thanh Dao khi đi lướt qua Bắc Tân vương, thân thể dừng lại, một đôi mắt cơ trí lướt qua khuôn mặt Bắc Tân vương, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch sắc mặt rất kém, so với lần trước lúc nàng nhìn thấy hắn, càng tái nhợt hơn một chút, cũng càng gầy thêm một ít, thân thể cao lớn tựa hồ rất mỏng manh yếu đuối, Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe lên một cái, con ngươi toát ra tia lửa, tuy rằng đêm hôm đó thời gian rất ngắn, nhưng trong ánh tượng của nàng người kia thân thể mạnh mẽ, tuy rằng cao gầy, cũng rất có lực, hoàn toàn không giống như Bắc Tân vương yếu đuối, nếu có một trận gió thổi qua sẽ ngã xuống.

"Bắc Tân vương cực khổ."

Mộc Thanh Dao nhu thuận mở miệng, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch ngẩng đầu, trong mắt của hắn đồng rõ ràng không có một tia sóng gợn, thế nhưng cặp mắt này dài nhỏ, cũng không phải hình quả hạnh, đối với điểm

này Mộc Thanh Dao nhớ rất rõ ràng, người kia ánh mắt hình quả hạnh, mà Bắc Tân vương ánh mắt dài nhỏ, điền này nàng tuyệt đối nhận sai, như vậy là ai đã giả mạo Bắc Tân vương, còn đối với chuyện bọn họ gặp gỡ ban ngày biết rõ như lòng bàn tay, còn chuyện rất quen thuộc phủ thừa tướng nữa, đến tột cùng là ai núp trong bóng tối động tay động chân?

"Hoàng hậu nương nương khách khí," Mộ Dung Lưu Mạch nói xong ho khan một tiếng, tựa hồ thân thể gánh vác quá lớn, sẽ nhanh chóng chịu không nổi, theo tiếng kêu kia, thân thể khẽ lắc lư hai cái, Mộc Thanh Dao thậm chí hoài nghi, nếu như có một cơn gió to thổi qua, nam nhân này chỉ sợ sẽ bị cuốn đi, thật sự có không chịu nổi như vậy sao?

"Nương nương nên vào đi" Mạc Sầu nhắc nhở chủ tử, Mộc Thanh Dao gật đầu, thu hồi tầm mắt, nhắc chân vào đại điện, ở giữa đại điện để quan tài một màu đen, bóng loáng chiếu sáng, vừa nhìn đã biết hàng thương đăng, bây giờ đang là tiết thu phân (*), thi thể này không thể để lâu quá, nhưng mà hoàng thất từ trước đến nay không thiếu thứ tốt, bên trong quan tài đặt hàn băng ngàn năm, dùng để bảo tồn thi thể, vì thế thi thể của hoàng thái nữ Cơ Phượng hoàn mỹ giống như ngủ say, hoàn toàn không có một chút đốm hoặc mùi hôi như xác chết khác.

(*) là ngày 22,23,24 tháng 09

Hôm qua một cơn múa điệu vũ rất sống động kinh người, bây giờ lại hương tiêu ngọc vẫn, an định không hơi thở nằm ở chỗ này, đến tột cùng là ai hại chết nàng đây?

Mộc Thanh Dao quan sát xong đại thần của Đan Phượng quốc, mâu quang sắc bén quét nhìn về phía Cơ Tuyết đang ở cạnh quan tài như một vị phụ nhân, lúc này cặp mắt kia sưng đỏ tựa như hoa đào, quanh thân màu trắng tang phục, khuôn mặt thê thảm không gì sánh được, hình như cái chết của hoàng thái nữ đối với nàng là đả kích rất lớn.

Nếu như đây là người của gia đình bình thường, căn bản không có gì đáng trách, tỳ tỵ đã chết, làm muội muội thương tâm khổ sở là chuyện thường tình.

Thế nhưng Cơ Phượng là người trong hoàng thất, hoàng thất từ trước chỉ có tranh giành đế vị, mà không hề có cái gọi là thân tình, hoàng thái nữ đã chết, người được lợi nhất chính vương gia Cơ Tuyết, cho nên nàng ta có hiềm nghi ngang băng Nam An vương, nhưng chỉ băng vào một mình Cơ Tuyết

căn bản không thể nào an bài chặc chẽ không sơ hở như thế, vậy đến tột cùng là người nào đã làm?

Bắc tân vương? Lục quốc sứ thần? Tất cả mọi người đều có thể làm chuyện này, riêng Nam An vương là không thể, một hắn không có động cơ, hai không thâm cùu đại hận, vì thế hắn giết Cơ Phượng làm gì?

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao bình tĩnh bái lạy người chết hoàng thái nữ xong, lại trấn an vương gia Cơ Tuyết...

"Cơ vương gia xin nén bi thương, trẫm nhất định sẽ tra ra hung phạm cho người mang về Đan Phượng quốc."

Huyền đế tiếng nói vừa dứt, vương gia Cơ Tuyết ánh mắt chợt lóe ánh sáng rồi biến mất, mặc dù tốc độ tan mất rất nhanh, nhưng lại làm cho Mộc Thanh Dao bị thấy được, vương gia có phải có bí mật không thể cho ai biết, mặc dù không phải do nàng giết hoàng thái nữ, chỉ sợ nàng cũng biết nguyên do bên trong, Mộc Thanh Dao mâu quang như lợi kiếm nhìn chằm chằm Cơ Tuyết.

Cơ tuyết cả kinh, cẩn thận cúi đầu che giấu ánh sáng trong mắt, bi thương mở miệng.

"Hi vọng Huyền đế có thể vì hoàng ty ta chủ trì công đạo, nếu như không thể cởi bỏ tội danh cho Nam An vương, hi vọng ba ngày sau, Huyền đế để cho chúng ta đem hắn mang về Đan Phượng quốc, giao cho mẫu hoàng xử trí."

Cơ tuyết nói thanh âm vừa rơi xuống, hai nữ nhân đứng ở bên người nàng cùng Đan Phượng quốc thần tử, lập tức mặt đầy bi thương lên tiếng: "Xin Huyền đế tuân thủ lời hứa, nếu như ba ngày sau vẫn không thể chứng minh Nam An vương vô tội, xin cho chúng ta đem hắn mang về Đan Phượng quốc."

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt âm ngao xuống, con ngươi đen kịt như mực bị nhiễm tức giận, ngón tay nắm chặt, gân xanh sắp nứt ra, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nói gì, quanh thân băng hàn, làm cho tất cả người trên đại điện đều cảm nhận được.

Mộc Thanh Dao cướp lời mở miệng trước một bước.

"Nếu hoàng thượng đã nói như vậy, tất nhiên sẽ trả lại công đạo cho các ngươi, Nam An vương Huyền Nguyệt ta nếu quả thật làm chuyện này, như

vậy đem hắn giao ra, là không có gì đáng trách, thế nhưng, nếu có người dám can đảm lừa trên gạt dưới, mượn tay Huyền Nguyệt tay diệt trừ hoàng thái nữ điện hạ, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn."

Trong đại điện yên tĩnh vang lên thanh âm lạnh lùng như băng giá của Mộc Thanh Dao, có thể làm người ta không rét mà run, thần tử cùng cung nữ Đan Phượng quốc đều cảm nhận được sát khí rất nặng, vương gia Cơ Tuyết trong đáy lòng run rẩy. Không dám có chút động tác, hoàng hậu Huyền Nguyệt nặng lực phi phàm, các nàng vẫn là thật cẩn thận mới thỏa đáng.

"Tạ ơn Huyền đế."

Cơ tuyết thần thái ổn định cúi đầu thi lễ, vương gia đã nói như thế, thần tử Đan Phượng quốc đành cẩn thận từng li từng tí lui qua một bên.

Lời nói vừa rồi của Mộc Thanh Dao, đưa tới sự chú ý của Mộ Dung Lưu Tôn, cả hai đều là người thông minh, hơi có chút xê dịch, liền tâm ý tương thông, Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt âm u khó hiểu, một đôi mắt đen thị máu quét về phía vương gia Cơ Tuyết, lúc trước hắn bỏ sót nữ nhân này, vì nghĩ nàng tốt xấu cũng là thân muội muội hoàng thái nữ, nhưng hắn đã quên, từ xưa đến nay hoàng thất không có thân tình, chỉ có lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hoàng thái nữ gặp chuyện không may, người có lợi thế nhất là Cơ Tuyết, cho nên nàng ta mới là kẻ có hiềm nghi lớn nhất...

Chương 69.5

"Không dám, Cơ vương gia xin hãy nén bi thương."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm mang theo tức giận rét lạnh bị úc ché kèm nén, nếu quả thật trong chuyện này Cơ vương gia đã động tay động chân ngầm hâm hại Nam An vương, vậy thì đừng trách hắn trở mặt vô tình.

"Người đến, hồi cung."

"Cung tiễn Huyền đế." Cơ Tuyết thở dài một hơi, chậm rãi dẫn đám người Đan Phượng quốc cúi đầu tiễn Đế hậu, Mộc Thanh Dao khéo mắt vẫn không rời khỏi trên người Cơ Tuyết, vừa rồi rõ ràng Cơ Tuyết đã thở dài một hơi, động tác này cùng với ván đế hiện tại nàng ta đổi mặt rất không phù hợp, rốt cuộc nàng ấy biết được bao nhiêu chuyện này, hoặc tham gia bao nhiêu trong án mạng?

Mộc Thanh Dao ánh mắt u ám xuống, chậm rãi mở miệng: "Chờ một chút."

Thanh âm lạnh lẽo tiêu điếu của nàng vừa vang lên, Cơ Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng có một cái gì đó buộc thật chặt, nữ nhân này muốn làm gì? Ngước mắt cô gắng tự trấn định để nhìn Mộc Thanh Dao, chỉ thấy ánh sáng trí tuệ lưu chuyển trong đó, nữ nhân này nhìn nàng bằng ánh mắt trong suốt, mà Huyền đế thân hình cao lớn đứng ở bên người nàng ta khẽ cao mài một chút, vô cùng kinh ngạc mở miệng.

"Dao nhị có chuyện gì?"

"Hoàng thượng, thần thiếp muôn đến phòng ngủ của hoàng thái nữ bái tế một chút, bởi vì hôm qua hoàng thái nữ cố tình muôn cho thần thiếp ở trước mặt mọi người biểu diễn tài nghệ với nhau, đáng tiếc thần thiếp không thể đáp ứng được nguyện vọng của nàng, nên hôm nay muôn đi bái tế một chút."

Mộc thanh dao một ngụm một tiếng thần thiếp, nói xong bản thân mình cũng muôn nôn, sợ sệt nhanh chóng ói ra, bất quá sắc mặt vẫn đậm đặc như băng, đứng ở bên người nàng Huyền đế lập tức biết nàng muôn làm gì, nhất định là Thanh Dao muôn đi hiện trường một lần nữa tra một chút xem có phát hiện manh mối không, điều này cũng tốt, nói không chừng có thể tìm ra chân tướng.

"Tốt, được."

Ngũ vương gia Cơ Tuyết vừa nghe, sắc mặt khẽ biến một cái, đôi mắt u ám đi, khéo miệng co quắp lại, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Hoàng hậu nương nương là thiên kim quý thể, trăm ngàn lần không thể tiến vào phòng ngủ, Cơ Tuyết thay tỷ tỷ tạ ơn tâm ý của hoàng hậu nương nương."

Đáng tiếc Huyền đế căn bản không để ý tới nàng, hắn chỉ muôn tìm ra chứng cứ có hiệu lực, chứng minh Nam An vương không có động thủ giết hoàng thái nữ, bằng không phải đem Nam An vương giao đi, nếu không hai nước sẽ phát sinh chiến sự, đến lúc đó chỉ có lợi cho năm nước khác mà thôi, loại chuyện này hắn tuyệt đối sẽ không để cho nó xảy ra.

"Bắc Tân vương, ngươi lập tức đi cùng hoàng hậu bái tế vong hồn hoàng thái nữ, nếu nàng ấy trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy an ủi."

"Dạ, hoàng thượng, " Bắc Tân vương nho nhã lễ độ lĩnh mệnh, khéo môi nở nụ cười ôn nhuận như nước, con ngươi trong suốt nhìn phía Mộc Thanh Dao,

khom người mở miệng: "Hoàng hậu nương nương mòi."

"Bắc Tân vương, mòi."

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch đi dǎng trước dǎn đường, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Mai Tâm theo phía sau đến phòng ngủ của hoàng thái nữ đã chết, cũng chính là hiện trường đầu tiên của vụ án này.

Mộ Dung Lưu Tôn theo sát phía sau để đi ra khỏi đại điện, trên đại điện thoáng cái lặng ngắt như tờ, vương gia Cơ Tuyết sắc mặt xáu xí đến cực điểm, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn quan tài màu đen ở giữa đại điện, không khí càng thêm tiêu điều vắng vẻ, nữ nhân kia đã phát hiện cái gì? Hay là muốn tìm ra cái gì, nàng nhất định phải càng thêm dè dặt cẩn thận mới được.

Ở hành lang, Bắc Tân vương cử chỉ ưu nhã dǎn đường ở phía trước, Mộc Thanh Dao theo sát phía sau hắn, hướng phòng ngủ của hoàng thái nữ mà đi.

Trên xà nhà có khắc chạm một bức tranh đôi hổ đệp sinh động như huy, ở ngoài lan can trồng các loại chuối tây đủ màu, hoa viên ở xa xa khoe đủ màu sắc tím ngàn hồng, lúc này nhiều loại hoa đã bắt đầu tàn úa, chạm raii mất đi những tia vinh quang cuối cùng, trở nên hờ hững tiêu điều.

Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, dừng dung liếc mắt nhìn thân ảnh cao lớn phía trước, thân ảnh gầy yếu kia, áo trắng nhẹ nhàng bay lắc lư, ngay cả thân thể đơn bạc nó cũng không bao bọc được, Mộc Thanh Dao trong băng lãnh cũng hòa hoãn một ít, hiện tại nàng đã biết người tập kích nàng đêm căn bản không phải Bắc Tân vương, cho nên nàng không có lý do gì đối với hắn ôm mối hận lớn như vậy.

"Bắc Tân vương cực khổ."

Thanh âm nhẹ nhàng của nàng vang lên, thân hình phía trước dừng lại một chút, cuối cùng chạm raii mở miệng: "Đây là nghĩa vụ bả vương cần phải làm, có thể vì nước tận sức mình là phúc khí của bả vương."

Giờ khắc này, Mộc Thanh Dao tin tưởng những lời hắn nói, Bắc Tân vương cũng không có lý do gì giết hoàng thái nữ, dẫn đến hai nước chiến hỏa, mà để cho người khác được lợi, hắn cũng không phải cái loại người ngu ngốc vô năng, ngược lại hắn rất khôn khéo, ẩn giấu càng sâu, hơn nữa trong lồng đầy mưu lược sợ rằng so với đương kim hoàng thượng không kém bao nhiêu...

Loại trừ đi Nam An vương, Bắc Tân vương, như vậy lúc này kẻ có khả năng nhất đối hoàng thái nữ động thủ chỉ còn lại lục quốc sứ thần cùng vương gia Cơ Tuyết.

Mộc Thanh Dao mi tâm nhảy lên, phạm vi càng ngày càng thu hẹp, như vậy so với lúc trước sẽ dễ dàng tra xét hơn, nàng cũng không tin hung thủ không để lại một điểm vết tích nào.

Đoàn người đi qua hàng lang thật dài, vòng một góc ngoặc, đã đến nhà chính nơi hoàng thái nữ ăn ở và bắt đầu cuộc sống hàng ngày, lúc này ngoài cửa nhà chính đứng thẳng mấy người cung nữ, cẩn thận từng li từng tí đứng hầu, nhìn thấy đoàn người đi tới, mấy người cung nữ sợ hãi kêu một tiếng: "Bắc Tân vương gia."

Bắc Tân vương gật đầu một cái, khéo môi nhất câu, ôn hòa mở miệng: "Đây là hoàng hậu nương nương, muốn bái té vong hồn hoàng thái nữ điện hạ."

"Tham kiến hoàng hậu nương nương," mấy người cung nữ mặc dù là người trong cung Huyền Nguyệt quốc, nhưng người Biệt cung bên này vĩnh viễn không có khả năng trở thành người hầu ở hoàng cung, vì thế những người này cũng không biết vị nữ tử hoa lệ lành lạnh bức người trước mắt lại là hoàng hậu nương nương mới vừa đại hôn, lập tức hoảng sợ quỳ xuống thỉnh an.

Mộc Thanh Dao khoát tay chặn lại, lạnh lùng lên tiếng: "Đứng lên đi, bản cung muốn bái té vong hồn của hoàng thái nữ điện hạ."

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Vài người cấp tốc đứng dậy, có người tiến lên một bước nhắc bức rèm che, một gian sương phòng ở phía đông chính là phòng ngủ của hoàng thái nữ điện hạ.

Trong phòng ngủ, bình phong ngọc lưu ly sinh động như huy, bốn góc đều treo đèn cung đình, hoa lệ bất phàm, trong phòng ngủ lúc này đứng thẳng hai cung nữ mặc y phục khác lạ, hai người cung nữ này Mộc Thanh Dao biết, chính là thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ điện hạ, chỉ thấy ánh mắt các nàng hồng hồng, tuyệt vọng đứng yên lặng bên cạnh giường, vừa nghe được có tiếng bước chân vang lên, chợt vui mừng kêu lên: "Thái nữ điện hạ, ngươi đã trở về?"

Nét mặt vui mừng vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi đẹp lành lạnh của Mộc Thanh Dao lập tức thu lại, giật mình, khẽ cắn môi, chậm rãi quỳ xuống: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao nhìn hai tiểu nha đầu mang vẻ mặt thương tâm, cũng là nha đầu thật tình, chậm rãi vươn tay nâng dậy các nàng: "Đứng lên đi, các ngươi không ở đại điện thượng cùng hoàng thái nữ điện hạ, ở chỗ này làm cái gì?"

"Bọn nô tỳ vốn muốn theo thái nữ điện hạ cùng đi, thế nhưng hung phạm còn chưa đem ra công lý, bọn nô tỳ không cam lòng, xin hoàng hậu nương nương làm chủ cho bọn nô tỳ."

Hai cung nữ khóc thành một đoàn, tuy rằng hôm qua thái nữ điện hạ cùng hoàng hậu nương nương châm ngòi tranh đấu, còn làm hại thái nữ điện hạ mất đi uy nghi, thế nhưng trực giác nói, các nàng nên tin nữ nhân trước mắt, trong mắt của nàng ta rõ ràng thấu triệt sáng bóng.

Chương 69.6

"Kẻ giết người phải đền mạng, bản cung biết rõ điểm này, các ngươi yên tâm đi, hoàng thượng Huyền Nguyệt Quốc sẽ cho hoàng thái nữ một câu trả lời thỏa đáng, hiện tại bản cung muốn bái tế hoàng thái nữ, các ngươi đều lui ra ngoài đi, để cho bản cung đơn độc ở đây một lúc."

"Nương nương!"

Mai Tâm kêu một tiếng, chủ tử lại muốn một mình ở tại chỗ này, trong phòng ngủ này hoàng thái nữ điện hạ vừa mới chết, nàng cảm giác được từng trận gió âm khí, hình như có đôi mắt núp trong bóng tối rình coi các nàng, làm cho người ta sờn tóc gáy, chủ tử chẳng lẽ không cảm giác được sao?

Mạc Sầu cũng không suy nghĩ thêm gì, bởi vì nàng biết chủ tử muốn tìm ra điều gì đó để lộ ra chân tướng, lập tức khom người lĩnh mệnh: "Dạ, nương nương."

Hai cung nữ kia nhất thời không biết phải làm sao, Mạc Sầu bèn đem các nàng đưa ra ngoài, đi tới trước cửa, quét mắt liếc nhìn Bắc Tân vương một cái, đậm nhiên mở miệng: "Bắc tân vương xin mời, nương nương muốn một người ở lại."

"Phải, bản vương xin cáo lui."

Đoàn người rời khỏi phòng ngủ, đứng ở trước cửa...

Ánh dương quang ám áp xuyên thấu qua tầng màn mỏng, rơi vào trong phòng ngủ, bức rèm che nhẹ lay động, trên màn lụa màu lam của băng hồ, một ít đồng tiền chiếu ra tia sáng chói mắt, trong phòng ngủ, đầy rẫy các rương hòm, đều mang màu vàng.

Cảnh vật như cũ, giai nhân đã hương tiêu ngọc vẫn không còn ở đây, thật ra là người phương nào gây nên chuyện này?

Mộc Thanh Dao nghĩ đến buổi tối hôm qua nhìn thấy nữ nhân kia, cao ngạo, đường hoàng, đối bất cứ chuyện gì vật gì đều liều lĩnh, nàng ta tuy rằng trêu chọc nàng, nhưng ở Huyền Nguyệt Quốc sợ rằng không có cùu nhân khác, như vậy là người nào lại giết nàng như vậy?

Trong không khí mang một loại nhàn nhạt hương vị, là Mê Địt hương đặc sản Đan Phượng quốc, loại hương vị này dùng để nâng cao tinh thần, là hàng cao cấp khó tìm.

Mộc Thanh Dao ôm quyền đối diện giữa không trung nói chuyện: "Có chỗ nào đắc tội, mong rằng bao dung, nếu như ngươi thực sự không cam lòng bị người giết chết, xin lưu lại ít chứng cứ để biết rõ chân tướng."

Tuy rằng hôm qua hoàng thái nữ vẫn nhầm vào nàng, làm cho người ta rất dễ giận, thế nhưng người đã chết ân oán cũng không còn, nàng đối vong hồn chết đi, tuyệt đối nêu tôn trọng, mỗi một vong hồn đều là sạch sẽ.

Phòng ngủ rất sạch sẽ, hiển nhiên đã bị người quét dọn qua, khắp mọi ngõ ngách, mỗi một chỗ khe hở, đều bị người thu dọn sạch sẽ, Mộc Thanh Dao trong lòng ý nghĩ càng ngày càng rõ ràng, có thể đi vào đến phòng ngủ quét tước chỉ có cung nữ Đan Phượng quốc, ngay cả cung phụ của Huyền Nguyệt nếu không có ý chỉ cũng không thể tùy tiện đi vào, như vậy ai có quyền lực chỉ thị cung nữ Đan Phượng quốc đây, đáp án không cần nói cũng biết, nghĩ đến bởi vì một ngôi vị hoàng đế, lại làm cho thân tình như nước với lửa, Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy lòng lạnh đi, hoàng thất thật là đáng sợ.

Nếu là nàng ta gây nên, như vậy vì sao còn có người chứng minh, Nam An vương từ trong phòng ngủ đi ra, trên tay hoàng thái nữ còn có tùy thân ngọc bội của Nam An vương, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nàng ta có đồng lõa, hiện tại có hai điểm cần điều tra rõ, một, chứng cứ để hung

thủ đưa người vào chổ chết, hai, ai là kẻ đồng lõa, người từ trong phòng ngủ của hoàng thái nữ đi ra là ai?

Mộc Thanh Dao cẩn thận tỉ mỉ tìm kiếm, hi vọng tìm được một điểm chứng cứ có lợi, nhưng lại không có gì cả, con người hiện lên ánh sáng u ám, đứng thẳng người thở dài, xem ra hung thủ rất cẩn thận, hơn nữa cổ đại cũng không có nghiệm chứng dấu vân tay gì đó, vết tích biểu hiện ra được trên cơ bản đã bị xóa bỏ, chẳng lẽ nàng thực sự không công mà rời đi, ánh mắt tùy ý quét qua chỗ ghế ngồi, chỗ đặt ghế dựa trong phòng ngủ này tựa hồ không hợp với lẽ thường, Mộc Thanh Dao liền đi đến trước chiếc ghế, cái ghế này nhìn sơ qua cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu cẩn thận tỉ mỉ quan sát, nhìn trọn bộ bàn ghế trong phòng ngủ này, đều do gỗ hoàng lê chế tạo mà thành, nhưng chỉ có cái ghế này là làm bằng gỗ sam bình thường, tuy rằng đã bị phủ lên màu đỏ thắm của nước sơn, cùng màu sắc với những món đồ khác trong phòng ngủ.

Thế nhưng nơi này chính là Biệt cung, dùng để chiêu đãi khách nhân trân quý, làm sao có thể xảy ra chuyện sai lầm thế này, chỉ có một giải thích duy nhất, cái ghế này là từ nơi khác lấy tới, nếu như chứng minh cái ghế này đến từ chỗ khác, thì chứng minh đêm hôm đó có người khác đã tới phòng ngủ này, thân là thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ, hai cung nữ kia nhất định biết chuyện này.

Mộc Thanh Dao ngồi xổm người xuống, chậm rãi đánh giá cái ghế, bỗng nhiên có một chổ khác lạ hấp dẫn nàng, nghiêm túc nhìn sang, nếu như không thật chăm chú cẩn thận nhìn, căn bản sẽ nhận không rõ lắm, phía sau lưng của ghế dựa có dấu nước sơn đỏ mới, như vậy ở chỗ này từng bị bể tróc một chút, bởi vì theo lẽ thường, nếu bên ngoài bị hư hỏng, tất nhiên hiện ra màu gỗ trắng bên trong, hung thủ sơ lộ ra kẽ hở, vì thế đã sơn thêm một lớp sơn đỏ lên, nhưng bởi vì sơn sau, nên hai màu sơn sẽ có chênh lệch, thế nhưng ai lại đi để ý một cái ghế, mà còn là một nơi nhỏ như vậy trên ghế? (TT : ta edit xong đoạn này mém xỉu, lời lẽ trùng lập quanh co lòng vòng của bản convert ko đâu ra đâu cả làm hoa cả mắt)

Mộc Thanh Dao cười nhạt đứng lên, quanh thân che đậy sự hào hứng như muôn bay lên, ông trời không phụ lòng người a.

Cơ Phượng, bản cung sẽ bắt hung thủ cho ngươi.

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn phòng ngủ một cái, lạnh lùng lên tiếng: "Người đâu."

Q.2 - Chương 70: Ném đá xuống giếng

Mai Tâm cùng Mạc Sâu đi vào, theo phía sau là hai cung nữ của Cơ Phượng, còn có Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, mọi người cùng nhau nhìn phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nàng giãn thân thể ra một chút, vung lên nụ cười sáng chói như hoa đào, nhưng mang theo cảm giác mát mẽ trí mạng.

"Bãi giá hồi cung."

"Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Bắc Tân vương dẫn cung nữ Đan Phượng quốc trầm ổn mở miệng, trong đôi mắt buông xuống lóe ra những tia lửa khó hiểu, đợi được thân ảnh trước mắt rời đi, mới chậm rãi ngẩng đầu lên quét mắt liếc nhìn phòng ngủ một cái, không biết trong phòng ngủ có điều gì, mà làm cho lòng mài của nữ nhân này trước đó một khắc còn không có giãn ra, sau một khắc thì tinh thần sảng khoái vui vẻ, chẳng lẽ nàng phát hiện cái gì sao?

Kim Hoa điện.

Vương gia Cơ Tuyết nhìn Bắc Tân vương dẫn hai người thủ hạ đi vào đại điện, phía sau cũng không có thân ảnh của hoàng hậu nương nương, không khỏi kinh hãi, khom người thỉnh an Bắc Tân vương.

"Tham kiến Bắc Tân vương gia."

"Đa lễ," Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch thần sắc nhàn nhạt, khuôn mặt không có bất kỳ giao động gì, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hắn đang cuồn cuộn như mạch nước thủy triều, Cơ Tuyết nhẫn nại không được mở miệng hỏi: "Hoàng hậu nương nương đâu?"

"Ngươi đang sợ cái gì?" Bắc Tân Vương đôi mắt dài nhô nhíu lại, những mũi nhọn nguy hiểm hiện lên, toàn bộ đều mang nét thị máu, Cơ Tuyết kinh hãi đám chiến, xem ra Bắc Tân vương gia cũng là một người thâm tàng bất lộ, lập tức không dám khinh thường, trấn định mở miệng: "Bản cung chỉ là quan tâm hoàng hậu nương nương, điều này có gì sai sao?"

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch lạnh lùng liếc xéo Cơ Tuyết hơn nửa ngày, vẻ mặt cũng hòa hoãn một ít, lên tiếng cảnh cáo: "Tự giải quyết cho tốt đi."

Nói xong vung ống tay áo dẫn người rời đi, đợi được thân ánh Bắc Tân vương biến mất không thấy, hai thần tử phía sau Cơ Tuyết tiến lên một bước: "Vương gia, Bắc Tân vương nói thế là có ý gì? Còn có hoàng hậu nương nương vì sao phải bái tế vong linh hoàng thái nữ điện hạ, thần nhớ không làm, nàng hình như cùng hoàng thái nữ điện hạ có kết oán."

Cơ Tuyết không nói được một lời, nhìn cỗ quan tài đại điện ở giữa vắng lặng hắc sắc quan tài, bình tĩnh vung tay lên: "Các ngươi chớ suy nghĩ lung tung, hoàng tỷ đã qua đời, Nam An vương giết hoàng tỷ, kỳ hạn ba ngày rất nhanh liền trôi qua, đến lúc đó bản vương nhất định phải dẫn hắn quay về Đan Phượng quốc, giao do mẫu hoàng trùng trị."

"Dạ, vương gia."

Người của nàng cũng không dám nói cái gì nữa, toàn bộ đại điện bao phủ hơi thở âm trầm ...

Phượng Loan cung

Trên đại điện những người không phận sự đã lui xuống, chỉ có Mộc Thanh Dao ngồi ở một bên trường kỷ, bình thản uống trà, Mai Tâm cùng Mạc Sầu đứng ở bên người nàng.

"Nương nương, tìm được đâu mối gì không?"

Mạc Sầu quan tâm hỏi, chỉ cần nương nương tìm được manh mối, tất nhiên có thể rửa tội danh cho Nam An vương, nàng thân là con dân Huyền Nguyệt quốc, gia đình của nàng đều sinh sống ở tại đây, tất nhiên không hy vọng Huyền Nguyệt quốc có sai lầm gì xảy ra, nếu là sự kiện lần này giải quyết không tốt, Huyền Nguyệt sẽ cùng Đan Phượng quốc khai chiến, người bị thương tổn chính là dân chúng, chiến hỏa nổ ra, bao nhiêu người sẽ trôi giạt khắp nơi, nhà cũng không có...

Mộc Thanh Dao vẫn uống trà như có điều suy nghĩ, cũng không trả lời Mạc Sầu, hiện tại nàng muốn đi Hình bộ thăm Nam An vương gia một chút, khi trời tối sẽ phái người đến Kim Hoa điện, đem hai thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ mang tới, các nàng biết được bao nhiêu trong chuyện đêm

hôm đó...

Trên đại điện yên tĩnh không có một chút âm hưởng nào, lúc này từ ngoài cửa điện đi tới một đạo thân ảnh mảnh khảnh, chậm rãi hành lễ: "Y Vân tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi," Mộc Thanh Dao buông chung trà nhìn về phía Y Vân, nhớ tới Hoạ Mi cùng tiểu Thu, hai nữ nhân kia vẫn còn đang trong hình phòng trung.

"Bẩm nương nương, Hoạ Mi cùng tiểu Thu đều bị trùng phạt xong, hiện tại an trí các nàng thế nào?" Y Vân cung kính xin chỉ thị, thần thái đoan trang trầm ổn, chậm rãi mở miệng, nàng ở trong cung sống nhiều năm, ngôn hành cử chỉ đều tiêu chuẩn hoá nhiều lăm, không khô không kiêu, có một cỗ thanh tĩnh tự nhiên.

"Trước đem các nàng giam giữ đi, đừng đem các nàng để chết đói, một ngày ba bữa cứ theo lẻ thường cho các nàng ăn, chờ bản cung bắt tay xử lý tốt mọi chuyện, sẽ thu thập các nàng sau."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, lúc này chuyện lửa sém lông mài chính là án tử của Nam An vương, chỉ có ba ngày kỳ hạn, việc này không nên chậm trễ, đâu còn có thời gian để đình lại, vì thế những chuyện khác phải buông xuồng, giải quyết chuyện này trước mới được, nàng thân là con dân Huyền Nguyệt quốc, cha của nàng là thừa tướng Huyền Nguyệt, cho nên nàng đương nhiên phải làm hết nghĩa vụ, một điểm quan trọng nhất, là nàng chiếm được hoàng thượng một lời hứa, quân vô hí ngôn, tương lai sẽ có lúc dùng đến.

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Y Vân lên tiếng trả lời đứng dậy lui ra ngoài, đợi được thân ảnh của nàng rời đi, thì có thủ vệ thái giám tiến đến bẩm báo, A Cửu công phụng khẩu dụ hoàng thượng đã tới, Mộc Thanh Dao nhướng mày một chút, không biết nam nhân kia cho A Cửu qua đây truyền lời gì, phất tay ý bảo cho hắn tiến vào.

Đi vào ngoại trừ A Cửu, còn có một người nữ tử, kiều mị đa tình, mặt mài như họa, xinh đẹp câu hồn, Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái này là người đêm hôm đó ngăn cản Trưởng Tôn Trúc mang nàng đi, nàng ta hình như là ám vệ của hoàng thượng, kêu Băng Tiêu, nàng tới làm cái gì?

A Cửu quét mắt liếc nhìn hoàng hậu nương nương một cái đôi mắt như tìm tòi nghiên cứu, vội vàng cung kính mở miệng:

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, đây là ám vệ Băng Tiêu, hoàng thượng cho nàng qua đây bảo hộ an toàn của nương nương."

Băng Tiêu tươi cười mềm mại đáng yêu, chậm rãi tiến lên hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đứng lên đi, " Mộc Thanh Dao trên mặt tươi đẹp như đào lý, đôi môi thanh tú vén lên, quanh thân bao phủ ánh sáng quang hoa, chậm rãi lấy mắt đánh giá Băng Tiêu, nữ nhân này là cái loại nữ tử nhu thuận như nước, người ta nói nữ nhân đều làm bằng nước, có lẽ chính là chỉ nữ nhân như vậy, ai nghĩ tới một nữ nhân xuất chúng như vậy lại là ám vệ, mang trong người võ công kinh hồn.

"Tạ nương nương, " A Cửu cùng Băng Tiêu song song mở miệng, hai người đứng dậy lui qua một bên, Mộc Thanh Dao không khỏi tán thưởng, bên người Mộ Dung Lưu Tôn tuấn nam mỹ nữ thật nhiều a, hơn nữa tất cả đều đối với hắn trung thành và tận tâm, sanh ở cổ đại, không có thế lực của mình thật đúng là không được, nếu như nàng xuất cung ra đi, cần phải bồi dưỡng một chút thế lực của mình.

Mộc Thanh Dao suy nghĩ một phen, nhìn bầu trời cũng không còn sớm, đứng dậy phân phó Mạc Sầu: "Mạc Sầu theo ta đi Hình bộ một chuyến, ta nghĩ sẽ gặp Nam An vương, Mai Tâm ở lại Phượng Loan cung chờ."

Mai Tâm vừa nghe chủ tử không mang theo nàng đi, có chút không vui, nhưng nàng biết chủ tử vì sao không mang nàng theo, bởi vì nàng không có võ công, nếu như phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nương nương còn phải bảo vệ thêm nàng, cho nên cũng không dám lên tiếng, cũng may hoàng thượng phái Băng Tiêu qua đây, nàng cũng yên tâm, nghe Mạc Sầu nói qua một lần, Băng Tiêu võ công vô cùng lợi hại, lần trước cũng là nhời nàng ta chặn đường của Trưởng Tôn thái tử, mới bảo vệ được chủ tử, nếu chủ tử không có việc gì, nàng có đi hay không đều giống nhau.

"Dạ, nương nương."

Thái giám tổng quản A Cửu vừa nghe hoàng hậu nương nương nói, không dám dừng lại, vội vàng cáo lui đi ra ngoài, trước khi rời đi liếc Băng Tiêu

nhìn một cái, ý bảo nàng nhất định phải bảo hộ nương nương chu toàn, hiện tại hắn tình nguyện tin, nương nương cùng hoàng thượng là người cùng trên một con đường, nàng sẽ giúp đỡ hoàng thượng.

Mộc Thanh Dao dẫn Băng Tiêu cùng Mạc Sầu hai người ra khỏi Phượng Loan cung, vì sợ kinh động những người khác, đặc biệt phân phó Mai Tâm, lưu ý hướng đi mọi người trong Phượng Loan cung, không cho phép tiết lộ tin tức các nàng ra ngoài cung.

Mai Tâm có việc để làm, cũng thay đổi cảm giác mát mẻ lúc trước, cả người phấn chấn lên rất nhiều, nàng cùng Y Vân hai người sẽ vững vàng bảo vệ đại môn Phượng Loan cung, dù là một con ruồi cũng đừng hòng bay ra, các nàng thề cam đoan tin tức không lộ ra ngoài, việc này liên quan đến an nguy của nương nương.

Hình bộ đại lao.

Nhà tù kiên cố cao to, âm u không ánh sáng, gió thổi không lọt, giữa mỗi gian phòng giam phía trên có một lỗ thông gió, không có cửa sổ nào khác nữa, vì thế bên trong phòng giam âm u, ẩm ướt rất nhiều, hơn nữa thường xuyên có phạm nhân bị dụng hình, vì thế mùi máu tươi rất sâu liệt, hỗn hợp này trong nhà tù nhỏ hẹp, mùi vị cực kỳ khó ngửi.

Bên ngoài nhà tù có tầng tầng binh tướng canh giữ, không có ý chỉ đặc biệt, người bình thường căn bản không đến gần được nhà giam này.

Tận cùng bên trong đại lao có một gian phòng giam, đối với những phòng khác của nhà tù, thì sạch sẽ hơn nhiều lắm, còn có một cái giường mềm mại cùng chăn mền, lúc này một người nam nhân anh tuấn cao lớn đang ngồi ngay ngắn ở bên trên, ngũ quan lãnh khốc thêm đôi môi như sương, trong đôi mắt đen đầy rẫy sự tức giận dời non láp biễn, đôi môi đẹp nhêch lên, quanh thân lộ ra sát khí nồng đậm, mái tóc đen có chút matted tự, hai nếp tóc nhỏ thả xuống hai bên, lại không chút nào thấy chật vật, ngược lại càng mang thêm vẻ tuấn dật bức người, hắn chính là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu.

Mà trong đại lao có thêm một người khác, thân ảnh cao gầy tà mị, nam tử đó mặc trang phục bào thêu hoa màu xanh, buộc đai lưng ngọc, quanh thân tuấn lãng, giữa hai lông mày khói nén vẻ tuyệt sắc tao nhã, đôi mắt thì đẹp như ngọc lưu ly phát sáng, khéo môi đột nhiên nhất câu, đó là nụ cười diên đảo chúng sinh, hắn chính là băng hữu của Nam An vương Sở Thiển Dực, lúc

này đang cùng hắn ngồi ở đại lao nói chuyện.

"Lưu Chiêu, ngươi nói ngươi làm sao mà chọc tới chuyện như vậy?"

Trong giọng nói rõ ràng mang theo ba phần chế ngạo đùa giỡn, Mộ Dung Lưu Chiêu tức giận ngược mắt tàn ác trừng mắt liếc hắn một cái, có người bạn xấu như hắn ta vậy sao? Hắn bị bắt vào đại lao, mà còn ở bên cạnh nói mát, có rãnh thì cũng có thể giúp hắn tìm ít chứng cứ có lợi, lại chạy tới đây cùng hắn tốn hơi thửa lời, xem ra ánh mắt của mình có vấn đề.

"Ngươi cút đi, không thấy được bản vương tâm tình không tốt sao? Không rãnh cùng ngươi tốn hơi thửa lời."

Mộ Dung Lưu Chiêu tâm tình cực kỳ không vui, hung hăng lạnh lùng trừng, nắm tay giương lên vun đến mặt hắn, tiểu tử này miệng dai như kẹo bạch nha nhìn chướng mắt cực kỳ, không biết đánh rót hàm răng của hắn sẽ như thế nào? Bất quá Sở Thiển Dực cũng sẽ không làm cho người ta đánh rót răng, đưa tay lên nắm quả đấm của Mộ Dung Lưu Chiêu, ngăn cản hắn ta công kích chính mình.

"Được rồi, ta cũng nhìn ra ngươi tâm tình không tốt, mới cùng ngươi nói chuyện một chút."

Sở Thiển Dực thu hồi vẻ mặt cười hì hì, trên mặt tuấn mỹ bây giờ bao phủ thần sắc đứng đắn, hơi có chút suy nghĩ mở miệng: "Nhưng mà nghe nói hiện trường hung án có tùy thân ngọc bội của ngươi, cái đồ đó tại sao lại ở phòng ngủ của hoàng thái nữ vậy? Hơn nữa có cung nữ nhìn thấy ngươi từ phòng ngủ của hoàng thái nữ đi ra, ngươi nói lúc này nhân chứng vật chứng đều đủ, thật sự đối với ngươi mười phần bất lợi, Cơ vương gia Đan Phượng quốc đã ra hạn lệnh cho hoàng thượng ba ngày sau phải phán án, nếu như đến lúc đó tra không ra hung phạm, ngươi sẽ bị phiền toái."

Chương 70.2

Sở Thiển Dực càng nói, sắc mặt Mộ Dung Lưu Chiêu càng tối thêm, gương mặt đó bao phủ hàn băng, tựa như từ tảng đá khắc chạm, tuy rằng tuấn mỹ, nhưng một điểm nhiệt độ cũng không có, ngay cả Sở Thiển Dực khi tới gần bên cạnh đều cảm nhận được lãnh khí trên người hắn phát ra, đều nhanh chóng đông lạnh chết người ta.

"Bản vương căn bản là chưa đi đến phòng ngủ hoàng thái nữ, làm sao biết

ngọc bội sẽ rơi vào trong phòng của nàng ta?"

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu thanh âm bình tĩnh mở miệng, trong đầu cũng nghỉ không ra chuyện này, vì sao ngọc bội của hắn lại rơi trong phòng ngủ hoàng thái nữ, trở thành vật chứng giết người quan trọng nhất, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là?

Buổi tối hôm qua, hắn dẫn một bang thị vệ ở trong cung bắt hoàng hậu cùng người khác hẹn hò, đợi đến khi làm rõ đó là chuyện hiểu lầm, liền dẫn mấy người này xuất cung, ai biết đến nữa đường thì nhìn thấy hoàng thái nữ Cơ Phượng, nguyên lai hoàng thái nữ Cơ Phượng đã đánh bất tỉnh nội thị canh gác tại cổng đầu hổ, từ Biệt cung chạy tới hoàng cung, tựa hồ muốn vào Lưu Ly cung của hoàng huynh, loại sự tình này nếu bị hắn bắt gặp, làm sao có thể ngồi yên mặc kệ đây? Bởi vậy nên cùng Cơ Phượng đánh nhau, cuối cùng tự mình bắt được Cơ Phượng, tống nàng quay về Biệt cung, có thể lúc hai người động thủ, Cơ Phượng đã kéo ngọc bội của hắn, bởi vì sắc trời đã tối, hắn cũng không có để ý, ai biết ngày thứ hai Cơ Phượng liền bị người giết.

Mộ Dung Lưu Chiêu đang muốn nghĩ đến nhập thần, thì Sở Thiển Dực bên cạnh thấy ánh mắt hắn lóe ra bất định, quan tâm hỏi: "Ngươi có phải nghĩ ra cái gì hay không, bất luận là một chi tiết gì cũng không thể bỏ qua, đây có thể là chứng cứ cởi bỏ tội hiềm nghi cho ngươi?"

Mộ Dung Lưu Chiêu ngân ra, rất nhanh khôi phục như thường, việc này nếu như đưa tới trên công đường, tất nhiên sẽ đem chuyện có dính dáng đến hoàng hậu đưa ra, đây chính là chuyện hủy đi danh tiết của hoàng hậu, người ngoài không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, chỉ sợ sẽ truyền ra những lời càng khó nghe, nàng thế nhưng là một quốc gia chi mẫu, vô luận chuyện như thế nào cũng không thể truyền ra bên ngoài, nghĩ vậy, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lạnh lùng giận tái mặt lắc đầu.

"Nếu như bản vương nghĩ ra cái gì, cũng đã sớm nói, còn chờ tới bây giờ sao?"

Sở Thiển Dực ánh mắt u ám toát ra một chút, cũng không nói gì, ngay vừa rồi, hắn cơ hồ có thể khẳng định, Nam An vương là nghĩ tới chuyện gì đó, hung cuối cùng cái gì cũng không nói, chuyện này nhất định dính dáng một ít sự tình nghiêm trọng, nếu hắn không muốn nói, thân là bạn tốt của hắn, cũng không thể miễn cưỡng, thế nhưng lúc này một điểm chứng cứ có lợi cũng không có, vậy phải làm sao bây giờ đây?

"Hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ biện pháp cởi bỏ tội danh cho ngươi."

"Làm cho hoàng huynh khó xử, bản vương bị hăm hại là chuyện nhỏ, chỉ sợ hai nước sẽ có chiến tranh, đến lúc đó dân chúng làm than, thật là quá tiện nghi cho năm nước khác, được thế ngự ông thủ lợi, chia đều giang sơn hai nước."

Nam An vương không lo lắng tánh mạng của mình, là đau lòng Huyền Nguyệt quốc cùng Đan Phượng quốc, hai đại cường quốc đối mặt, cuối cùng nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, được lợi chính là những quốc gia khác, đến lúc đó không còn có Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng, thế nhưng lúc này hắn lại không thể nói ra chuyện hắn từng tiến cung đuổi bắt hoàng hậu cùng người khác hẹn hò, nếu như yến hội vừa kết thúc, hắn là phải xuất cung, vì sao hắn còn ở trong cung?

"Kỳ thực ngoại trừ hoàng thượng, còn có một người có thể cứu ngươi."

Sở Thiển Dực ý tưởng đột phát, con ngươi toát ra hai đám lửa nhỏ, trong thanh âm khó nén hưng phấn, mặc dù có chút lả lùng, nhưng hắn xác thực cho rằng nữ nhân kia sẽ đồng ý ra tay, nói không chừng Lưu Chiêu sẽ gấp dũ hóa lành, bởi vì nữ nhân kia quá thông minh, có tài trí hơn người, chuyện Nam An vương bị người hăm hại, bọn họ là người trong cục muốn làm rõ tình huống, thì lại càng không rõ, nhưng nàng là một người ngoài cuộc, người ta nói, kẻ trong cuộc tối ngoài cuộc sáng, người bên cạnh sẽ sáng suốt hơn, cho nên nàng chắc có thể tìm tới kẽ hở.

Hắn tiếng nói vừa dứt, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu liền biết hắn nói tới ai, lập tức phản đối.

"Không cần."

Thanh âm băng hàn vang lên, vang vội trong phòng giam, tựa như ma âm xuyên vào lỗ tai, quyết liệt không cho thương lượng.

Vừa nghĩ tới để cho nữ nhân kia ra mặt tới cứu hắn, hắn liền buồn nôn muốn chết, không nói tới chuyện lúc trước hắn và nàng có ân oán, thiếu chút nữa một đám đánh chết nàng, buổi tối hôm qua hắn còn dẫn người truy bắt đê nắm thóp của nàng, chỉ sợ nữ nhân kia sẽ không tha thứ cho hắn, hắn luôn hiểu rõ một chuyện, nữ nhân đều thù dai.

"Ngươi?" Sở Thiển Dực còn muốn nói thêm gì nữa, thì bỗng nhiên lỗ tai giật

giật, người đã nhanh chóng đứng dậy, có người vào đây, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã đứng ở ngoài cửa phòng giam, thanh âm nhàn nhã như đi chơi vang lên,

"Xem ra này nhà tù cũng không đủ chắc chắn, thậm chí có người có thể tùy tiện ra vào, Hình bộ thượng thư, ngươi nói đi?"

Trước cửa nhà tù đứng thẳng một đồng người, dẫn đầu chính là một thân lành lạnh, tươi đẹp như hoa thơm cỏ lạ hoàng hậu nương nương, mặc dù đang ở trong nhà tù âm u, nhưng cũng khó nén ánh sáng lợi hại bắn ra, cùng với vẻ xinh đẹp kinh người, khoe môi nhất câu, đó là nụ cười tà ác lạnh lùng, đậm nhiên mở miệng.

Mà phía sau của nàng ngoại trừ Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đang đứng, còn có một đại quan, chính là Hình bộ thượng thư đại nhân, lúc này vừa nghe hoàng hậu nương nương nói, khẩn trương đến đầu đỗ mồ hôi, vội vàng lấy tay lau lau, miệng liên tục nói: "Thần thất trách, xin hoàng hậu nương nương trách phạt, xin hoàng hậu nương nương trách phạt."

Mẹ ôi, hắn còn có thể nói cái gì, một là Nam An vương, một là công tử của hữu thừa tướng, hiện tại còn xuất hiện thêm hoàng hậu nương nương đương triều, người nào ở đây so với hắn đều lớn hơn cà, hắn còn có đường khác để chọn sao? Đường đường Hình bộ thượng thư, chỉ còn cách bồi tội, cười khổ bất đắc dĩ lau mồ hôi, trong lòng có chút ít run rẩy, hắn thật không biết công tử hữu thừa tướng ở chỗ này, băng không dù thế nào cũng sẽ phái người đưa một lời nhắn vào.

"Ngươi tới làm gì?"

Trong đại lao, vốn có đang ngồi yên Nam An vương gia, đột nhiên nhảy dựng lên, khuôn mặt lạnh khốc càng phát ra băng hàn, trong con ngươi lóe ra mũi nhọn âm ngao quý my, lãnh trừng mắt Mộc Thanh Dao đang ở ngoài cửa đại lao.

Mộc Thanh Dao sắc mặt tối sầm lại, giật khéo môi một chút, nam nhân này thật đúng là cứng đầu, thật nên để cho hắn chịu chút giáo huấn, nếu không phải đáp ứng hoàng thượng giúp điều tra rõ chân tướng, nàng mới lười đến xem hắn, trông bộ dạng kiêu ngạo của hắn kia, còn tự cho mình là một vương gia sao, nếu như tìm không được chứng mới, hoàng thượng chỉ có cách đem hắn giao ra, tuyệt đối sẽ không để cho hai nhà quan hệ căng thẳng, mà phá hủy đi Huyền Nguyệt Quốc.

"Bản cung tới thăm ngươi một chút, ở chỗ này có phải thoái mái lăm hay không?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, không có gì bất ngờ xảy ra, cũng không nghe được thanh âm dư thừa nào, Mộ Dung Lưu Chiêu thân hình khẽ động, thân thể cao lớn đã tới gần cửa lao, bàn tay to ra súc nắm chặt lan can, gần xanh giống như nứt ra, từng cái rõ ràng, mặt đen như đáy nồi, tiếng thở nặng nề, nếu như có thể, hắn thật sự muốn bóp chết nữ nhân này, cũng không biết hoàng huynh vì sao phải lập nữ nhân này làm hậu, tuy nói thông minh, nhưng tâm tư có phải quá ác độc hay không, buồn cười là hắn lại nghĩ đến danh tiệt của nàng, mà không nói ra chuyện buổi tối hôm qua.

"Nương nương?" Vài đạo thanh âm song song vang lên, mọi người đều một thân mồ hôi lạnh, người có mắt đều có thể thấy được, cơn tức giận của Nam An vương đã nhanh chóng lộ ra ngoài, thật không biết hắn sẽ làm chuyện điên cuồng gì không nữa, người ta đã đủ thảm, nương nương còn muốn bỏ đá xuống giếng sao?

Chương 70.3

Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có Mạc Sầu là hiểu rõ, nương nương chỉ muốn trả thù Nam An vương gia một chút, trên thực tế nàng đang hết lòng giúp đỡ hắn, chỉ cần nương nương ra tay, tin rằng Nam An vương sẽ không có việc gì...

Những người khác ở trong ngực thì có những thái độ khác nhau, Sở Thiên Dực vẻ mặt nghiêm ngâm nhìn chăm chú vào Mộc Thanh Dao, đôi mắt ẩn chứa những tia lửa nóng cháy đang nhúc nhích, một tay chống đỡ cửa lao, tư thái rất ưu nhã.

"Hoàng hậu nương nương đâu cần bỏ đá xuống giếng chứ?"

"Chuyện của bản cung còn chưa tới phiên Sở đại công tử quản, hơn nữa các hạ là không phải quá rõ hay sao, phương pháp dạy con của hữu thừa tướng thật làm cho người hoài nghi, thậm chí còn có niềm đam mê này nữa, thích đến nhà ngực làm người sai vặt, có muốn ta đem ngươi ở tại chỗ này làm bạn cùng hắn hay không?"

Mộc Thanh Dao ngoài cười nhưng trong không cười lộ ra hàm răng trắng đẹp, âm trầm mở miệng, một đôi mắt sáng nhìn bộ dáng ống ẹo của Sở Thiên

Dực, nam nhân yêu my chết tiệt này, trùm bào có thêu những đóa hoa màu xanh thạch, trên lưng buộc dây lưng tơ lụa trong không gian âm u này, đặc biệt bắt mắt cả người lười biếng tùy ý, diện mạo âm nhu, yêu nghiệt, lúc nói chuyện, thanh âm mềm từ trong xương mềm ra, có một loại mị lực câu hồn đặc biệt, thảo nào thế nhân đều nói Sở đại công tử là yêu nghiệt chuyền thế, nữ tử cũng khó khăn để trốn tránh mị lực của hắn, bất quá trên đời vẫn luôn có chuyện ngoại lệ, giống như nàng vậy...

Nhưng mà thế sự không có gì tuyệt đối, hắn vốn là công tử của hữu thừa tướng, theo lý hắn đi tranh thủ công danh mới phải, nhưng hắn thì ngược lại, cả ngày lưu luyến ở chợ hoa tú lầu, sợ rằng đây chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Thấy Mộc Thanh Dao khinh thường nói như vậy, Sở Thiển Dực giống như ló dĩnh không suy nghĩ gì, nhìn chằm chằm nữ tử băng hàn đang theo dõi hắn, trong lòng một dòng nhiệt bất đầu lưu chuyển, đây là hiện tượng mà hai mươi mấy năm qua chưa bao giờ có, nếu như có thể, hắn thật muốn mang nàng rời xa khỏi nơi thị phi này, đáng tiếc nàng hiện tại là hoàng hậu, chỉ có đủ cường thế mới xứng đứng ở bên người nàng, nghĩ thế mâu quang của hắn u ám lại.

"Hoàng hậu nương nương thật vô tình a."

Âm thanh của hắn thật đúng là cô đơn lại mang theo vài phần mùi vị thê lương, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vẫn mang sắc mặt âm u lạnh lẽo đứng phía sau hắn, ánh mắt đã mau chóng phun lửa, lạnh lùng hướng Mộc Thanh Dao hạ lệnh: "Ngươi chê cười xong, náo nhiệt cũng đã nhìn rồi, còn không mau đi, ở đây không chào đón ngươi."

Mộc Thanh Dao tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, ánh mắt của nàng hình như có ma lực, có thể trấn an lòng người một cách kỳ lạ, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đầu tiên là lạnh lùng tàn bạo muốn đánh nàng, thế nhưng khi đôi mắt trong suốt đó chậm rãi chìm hắn xuống, cả người hắn liền cảm nhận được ánh sáng ấm áp bao phủ chính mình, từ từ bình thản lại.

Mộc Thanh Dao vung tay lên, trầm giọng mệnh lệnh: "Các ngươi đều đi xuống đi, bản cung có chuyện nói cùng Nam An vương gia."

"Nương nương, " lần này Mặc Sâu kêu lên rất lớn, những người khác cũng mở miệng không đồng ý, hiện tại Nam An vương như hổ báo sư tử, vừa rồi nương nương còn chọc giận hắn, nếu như bọn họ đều đi, chỉ sợ Nam An vương sẽ không bỏ qua cho nương nương, ai dám gánh một gánh nặng lớn

như vậy chứ, lập tức mọi người mặt mài đều thay đổi sắc, chỉ có Sở Thiên Dực vẫn mang vẻ mặt tiêu ý, vỗ vai Hình bộ thượng thư: "Đi thôi, hoàng hậu nương nương hạ lệnh, ngươi không nghe thì không thể giữ được bát cơm ăn đó."

Lời vừa nói ra, Hình bộ thượng thư đâu còn dám nói cái gì, chỉ phải lĩnh mệnh: "Thần xin cáo lui."

"Nô tỳ (thuộc hạ) xin cáo lui." Mạc Sầu cùng Băng Tiêu bất đắc dĩ mở miệng, trong lòng đeo nặng một tảng đá, chỉ mong Nam An vương không phát cuồng mới tốt, chủ tử là hoàng hậu nương nương, hơn nữa còn đến đây để giúp đỡ hắn.

Nhà giam an tĩnh lại.

Mộc Thanh Dao cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu một ở bên trong, một ở bên ngoài, mâu quang lạnh lẽo chạm nhau ở không trung, giết chóc, cuối cùng cũng khôi phục lại bình tĩnh, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu không phải kẻ ngu dốt, lúc trước chỉ là quá kích động, lúc này nghĩ kỹ lại, nữ nhân này sẽ không vì cười nhạo hắn mà đến Hình bộ đại lao, như vậy nhất định là có chuyện tìm hắn, "Nói đi, hoàng hậu có chuyện gì tìm bản vương?"

"Bản cung thật ra không muốn nhúng tay vào chuyện này, thế nhưng ngươi nên biết, chuyện hoàng thái nữ bị giết lần này, quan hệ đến số phận của hai quốc gia" Mộc Thanh Dao ngừng một chút, nàng không thể nói cho nam nhân này biết, bởi vì hoàng thượng cho nàng một lời hứa, nên nàng mới ra tay giúp.

Mộ Dung Lưu Chiêu sao lại không rõ sự lợi hại trong chuyện này, nghe Mộc Thanh Dao thanh âm đều đặng nói, hắn nhìn nàng, nhưng vẫn không nhúc nhích, Mộc Thanh Dao lại nói tiếp.

"Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng bất hoà, kẻ được lợi sẽ là năm nước còn lại, vì thế hiện tại có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào hoàng thượng, hoàng thượng không tiện trực tiếp ra tay, chỉ có ngầm hạ lệnh cho bản cung âm thầm điều tra chuyện này, hiện tại ngươi hiểu chưa?"

Mộc Thanh Dao đơn giản nói rõ sự tình đã xảy ra, trên ngũ quan anh tuấn của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu hiện lên mơ màng, ánh mắt u ám khó hiểu nhìn bên ngoài nhà giam, nơi đó có một nữ tử khuynh thành tuyệt đẹp, nàng thực sự không giống với nữ nhân khác, thông tuệ hơn người, thanh

khiết lạnh lùng, tâm tư mẫn tiệp, hiện tại lại thêm một ưu điểm, không mang thù dai (TT: ca làm rồi), bằng không cũng sẽ không giúp hắn, nhưng Nam An vương vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, mà kiềm nhường lên: "Tại sao lại muốn giúp đỡ bản vương?"

"Vì ngươi quá ngu xuẩn đi, phải biết rằng bản cung không phải đang giúp ngươi, chúng ta cho tới bây giờ đều không phải là người đứng cùng một con đường, cái này không gọi là giúp đỡ, nên gọi là đồng minh kề vai chiến đấu, chỉ có ngươi vẫn không rõ ràng lầm tình huống hiện tại đúng không?"

Mộc Thanh Dao tức giận trừng mắt nhìn hắn, nam nhân này mặc dù trung thành, thế nhưng cái đầu gỗ này thật là có vấn đề, nhận định rằng nàng không tốt, rồi cứ ghi nhớ điều này mãi, chẳng lẽ không có thể sử dụng đầu óc của chính mình phân tích một chút sao?

"Ngươi?"

Mộ Dung Lưu Chiêu chán nản, nữ nhân này, chính mình vừa mới khen nàng có nhiều ưu điểm, bây giờ nói chuyện lại ác độc như thế, đúng vậy, nữ nhân chính là mồm miệng quá độc, đây là khuyết điểm, cuối cùng cũng để cho hắn phát hiện cái mao bệnh của nàng, bất quá ngẫm lại lời của nàng, kỳ thực cũng không có nói sai, hắn suốt ngày chỉ nhầm vào hành động cử chỉ của nàng, bởi vì mình cho tới nay mình vẫn không tin nữ nhân này, vì thế chuyện gì cũng nhầm vào nàng, nếu như dụng tâm nghĩ kỹ liền sẽ phát hiện nữ nhân này can đảm cùng quyết đoán so với nam nhân không kém, ngược lại đôi khi còn vượt qua nữa, nghĩ thông suốt điều này, hơi thở hắn đã bình thường hơn, cùng lầm thì sau này xem nàng như nam nhân vậy. (TT: pó tay với ca)

"Bản cung hiện tại thầm nghĩ hỏi ngươi một câu, ngươi có giết hoàng thái nữ hay không? Không cho phép có một chút chuyện gì giấu giếm bản cung, bằng không ngươi sẽ là tội nhân của Huyền Nguyệt quốc."

Mộ Dung Lưu Chiêu mắt trợn trắng, nàng có thể suy nghĩ gì khác ngoài việc nói những lời làm cho hắn khó chịu hay không, lạnh nhạt lắc đầu.

"Bản vương tuyệt đối không có giết hoàng thái nữ, đối với tình thế trước mắt, bản vương vẫn hiểu rõ như lòng bàn tay."

"Nhưng bản cung lại có điểm hoài nghi" Mộc Thanh Dao vừa nói thêm câu nữa, nhưng Nam An vương đã nhanh chóng muốn phát điên, vì sao kẻ luôn luôn lạnh lùng như hắn, nhưng lại chịu không nổi nửa điểm khiêu khích của

nàng, nghĩ đến là phát cáu, Nam An vương không cách nào khống chế tim của mình phát giận, dùng sức nắm chặt cửa lao, làm nó phát ra một tiếng ầm vang lên, Mộc Thanh Dao an phận hơn một chút, tuy nói rằng nàng biết hắn sẽ không phát cuồng, nhưng nếu mình lại kích thích hắn nữa, chỉ sợ nam nhân này thật cuồng tính đại phát, đến lúc đó kẻ có hại là mình a.

Chương 70.4

"Được rồi, như vậy bản cung hỏi ngươi, tùy thân ngọc bội của ngươi, tại sao lại xuất hiện ở phòng ngủ của hoàng thái nữ?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, con ngươi của Nam An vương tối tăm ngược lên, lóe ra ánh sáng bất định nhìn Mộc Thanh Dao, trên khuôn mặt bất tuân kiêu ngạo, hiện lên sự mỉm cười trầm trọng, làm cho người ta không đành lòng trách cứ hắn, vẻ chế nhạo của Mộc Thanh Dao thu lại một ít, lành lạnh mở miệng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Buổi tối hôm qua, bản vương sau khi rời khỏi Bích Vân đình, dẫn thị vệ chuẩn bị trở về phủ, ai ngờ nửa đường đụng phải hoàng thái nữ, nàng đánh bất tỉnh nội thị canh giữ ở cửa đầu hổ, định lén đến hoàng cung, muốn vào Lưu Ly cung của hoàng thượng, bản vương đâu để cho nàng ta làm xằng làm bậy được, bởi vậy tự mình đi bắt nàng, đem nàng đuổi về Biệt cung, tùy thân ngọc bội kia có khả năng bị nàng ta tiện tay lột xuống, bởi vì sắc trời đã tối, bản vương không có chú ý."

Mộ Dung Lưu Chiêu mài kiếm nhíu chặt, cái trán rộng nhăn thành chữ xuyên (川), hai mắt lớn híp lại kéo dài, lạnh lẽo như băng giá mùa đông, có thể đông lạnh mọi thứ trong vòng ba thước.

Mộc Thanh Dao nghe xong lời của hắn, sắc mặt giãn ra, trên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp chợt lóe lên sóng nước lóng lánh dồn dập rồi nhanh chóng biến mất, không nghĩ tới này bên trong còn có nguyên nhân như vậy, nhưng nàng có xem trong bản khẩu cung cũng không nhắc tới đoạn này, vì sao hắn không nói?

Trong lúc suy tư, bỗng nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ nam nhân này vì danh dự của nàng, không thể nào, hắn không phải luôn luôn xem nữ nhân như y phục sao? Khi nào sẽ vì danh dự của nữ nhân mà tình nguyện chịu gánh trách nhiệm để mang tội danh như vậy, hơn nữa buổi tối hôm qua, hắn còn dẫn

người tiến cung đi bắt lấy nhược điểm của nàng nữa.

Mộc Thanh Dao còn không có tự kỷ đến nỗi cho rằng Nam An vương thích nàng vân vân, rất hiển nhiên là nam nhân này vì Huyền Nguyệt quốc mà suy nghĩ, nếu như loại chuyện này nhắc ở Hình bộ, người trong thiên hạ tất nhiên sẽ biết được, chuyện đêm đó của hoàng hậu nương nương và Trưởng Tôn thái tử, đến lúc đó mặt mũi của hoàng thất Huyền Nguyệt sẽ bị hao tổn, nếu đúng như thế, hắn thật sự rất trung thành và tận tâm.

"Nguyên lai là như vậy, được rồi, bản cung biết nên làm như thế nào, chỉ cần ngươi không có làm, tin là trong thời gian ngắn tới đây ngươi sẽ được trả lại sự trong sạch."

Mộc Thanh Dao hỏi xong, nhàn nhạt nói vài câu, xoay người rời khỏi nhà giam, phía sau, Nam An vương đôi mắt mê mang nhìn chằm chằm bóng dáng tinh tế uyển chuyển của nàng, trên người nữ nhân này tựa như ẩn chứa năng lượng thật lớn, mặc kệ là chuyện gì hình như không làm khó được nàng, nhìn nàng lòng mang dáng vẻ tự tin mười phần, lo nghĩ cùng phần nộ của hắn đã sớm biến mất không thấy, cả người hòa hoãn rất nhiều, vẫn là nén nghỉ ngơi một chút vậy.

Hắn không khỏi tin tưởng vào nàng, hiện tại giữa hắn và nàng còn có một loại quan hệ mang định nghĩa khác.

Đồng minh đứng cùng một chuyến thuyền.

Bên ngoài đại lao, ánh mặt trời đầy đủ, chiếu xạ ra tia sáng chói mắt từ trên nóc của nhà tù, tầng tầng quân lính đứng gác, so với ngày thường càng nhiều gấp hai lần, ở đây là nơi giam giữ nghi phạm quan trọng của Huyền Nguyệt quốc, không chỉ thân phận hiển hách hơn nữa võ công kinh người, nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hoặc là trốn thoát, ai cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Hình bộ thượng thư dẫn một đồng người chờ ở bên ngoài, nhưng không thấy tên Sở Thiển Dực kia, tên kia chuồn cũng thật mau, đại khái chắc sơ nàng tìm hắn tính toán sổ sách, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu tiến lên đỡ lấy Mộc Thanh Dao, quan tâm hỏi.

"Nương nương, không có sao chứ."

"Ừ, không có việc gì." Mộc Thanh Dao híp mắt một chút, giơ tay lên ưu nhã

che ánh sáng chiếu trên đỉnh đầu, bên ngoài tượng phản quá lớn, thoáng cái đã không thích ứng được ánh nắng bên ngoài, thương cảm cho Nam An vương gia, Mộc Thanh Dao xoay người lại nhìn một cái về phía đại lao nghiêm trang, xoay người lại trầm ổn mở miệng: "Hồi cung đi."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu lĩnh mệnh, Hình bộ thượng thư cùng các quan viên Hình bộ có liên quan đều thở dài một hơi, nếu như nương nương ở trong khu vực của hắn xảy ra chuyện gì, chỉ sợ hắn sẽ bị tru di cửu tộc, vì thế sớm một chút đưa pho tượng phật này đi mới tốt.

Phía bên ngoài nhà giam đang dừng một chiếc xe ngựa hoa lệ, Mạc Sâu đỡ Mộc Thanh Dao lên xe ngựa, nàng cùng Băng Tiêu nhanh chóng leo lên xe, xa xa bên ngoài vang lên tiếng hô lớn: "Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Trong mǎ xa vang ra thanh âm lạnh lùng: "Hôm nay chuyện này không cho phép tiết lộ ra ngoài, bằng không đừng trách bản cung trở mặt vô tình, hồ sơ vụ án bản cung mang về trước."

"Dạ, nương nương." Dưới ánh mặt trời thanh âm lạnh lùng vang lên, đôi mắt của Mộc Thanh Dao sâu lắng thêm một chút, nàng tin những người này không dám tùy tiện tiết lộ ra chuyện ngày hôm nay, hơn nữa trước khi rời đi Sở Thiển Dực cũng sẽ không tiết lộ phần tin tức này, tuy nói hắn là con trai của hữu thừa tướng, nhưng Nam An vương là bằng hữu của hắn, vì thế hắn không có lý do gì hại hắn.

"Hồi cung."

Ra lệnh một tiếng, xe ngựa cấp tốc rời đi...

Phượng Loan cung, yên tĩnh không tiếng động, Mộc Thanh Dao đã trở lại, dùng cơm buổi trưa xong, liền phân phó mọi người không cho phép quấy rầy nàng, nàng phải nghỉ ngơi ở tẩm cung.

Sáng sớm liền chạy đến Biệt cung, rồi đi Hình bộ, cuối cùng cũng có một ít đầu mối, hiện tại nàng chỉ cảm thấy mí mắt nhanh chóng dính chặt vào nhau, buổi tối hôm qua mãi cho đến giờ sáu mới đi ngủ, hôm nay sáng sớm liền bị Tinh Trúc ồn ào, có thể không mệt sao.

Đầu thu, gió mát phô phất thổi, xuyên thấu qua rèm cửa rực rỡ, quay lại bên

trong tẩm cung, trên chiếc giường rộng rãi, màn lụa có thêu bách điệp chơi đùa bị gió thổi nhẹ nhàng lay động, như những cơn sóng biển bắt đầu khởi động nhu hòa gọn sóng, khiến người an tâm thoái mái, Mộc Thanh Dao đang ngủ say, trên người mặc bộ áo ngủ mỏng màu trắng tùy ý bao bọc lấy thân hình của nàng, tóc đen dài như mây rối tung ở trên gối uyên ương, hé ra dung nhan thanh lệ xuất trần, giống tựa phù dung nổi trên mặt nước, lại bóng bẩy như hoa mẫu đơn hương, da thịt óng ánh trong suốt, gương mặt bởi vì ngủ mà hơi đỏ ửng, tăng thêm vẻ tuyệt sắc.

Mỹ nhân yên lặng nằm như liễu, cười một tiếng khuynh thành, người tuyệt sắc như vậy, thậm chí còn có trí thông minh tuyệt đỉnh, có thể nào không làm cho người ta say mê.

Bên trong tẩm cung, cạnh bình phong đứng thẳng một thân ảnh cao lớn, quần áo trường bào màu tím có thêu kim tuyến, áo choàng màu trắng, vạt áo và cổ tay áo dùng kim tuyến buộc vòng quanh từng sợi như mây trôi, tăng thêm vài phần phiêu dật, tóc đen như mực dùng kim trâm búi lên, cực kỳ mê người, khéo môi nhất câu, lơ đãng toát ra vẻ nhu tình như nước, ngay cả bản thân của hắn đều không để ý lúc này trong lòng mượt mà nhu hòa hắn đi, chậm rãi đi ra khỏi tẩm cung.

Trước cửa cung, Mạc Sâu cùng Mai Tâm nhẹ giọng quỳ an: "Cung tiễn hoàng thượng."

"Ù, các người tập trung canh giữ đừng đánh thức nàng, chờ nàng tỉnh lại, nói trăm ở Lăng Ba đình chờ nàng dùng bữa tối."

"Dạ, hoàng thượng." Mạc Sâu lĩnh mệnh, hoàng thượng tựa hồ tâm tình vô cùng tốt, ngay cả nói chuyện cũng ôn nhuận tựa hoa nở trên mặt nước đến, khí thế giết chóc bá đạo ẩn giấu dưới đáy lòng, nên tản mát ra ánh sáng nhu hòa như vậy.

Tẩm cung rơi vào yên tĩnh, người trên giường vẫn như cũ ngủ say sưa, Mạc Sâu cùng Mai Tâm đi tới, liếc một cái nhìn nương nương, xinh đẹp như vậy, thật giống như một nụ hoa mềm mại, càng tựa như đóa hoa buổi sáng tích tụ trên đó những giọt sương, Mạc Sâu nghĩ đến hoàng thượng lúc nãy nhu hòa như vậy, chợt hiểu rõ ràng, hoàng thượng tựa hồ có điểm thích nương nương, vốn có chuyện phải tìm nương nương, nhìn nương nương ngủ say, nên không có quấy rầy nàng, lặng lẽ rời đi.

Mộc Thanh Dao cảm giác mình ngủ rất lâu, thảng đến khi sắc trời tối xuống, bầu trời tối đen như mực, những ngôi sao dày đặt phát ra ánh sáng trong suốt chói mắt.

Tối nay không trăng, Trong ngoài Phượng Loan cung đèn lồng đều đã treo cao, sáng như ban ngày...

Mộc Thanh Dao mở mắt ra, nhìn ánh sáng xung quanh mình rực rõ hoa lệ, cảm thấy quanh mình mát mẻ, cả người nàng như đóa phù dung xinh đẹp về mặt hiện lên tình cảm nhu hòa ấm áp, chậm rãi kêu một tiếng: "Mai Tâm, hiện tại là giờ gì?"

Bên trong tẩm cung đang ở một bên Mai Tâm cùng Mạc Sầu vừa nghe thanh âm của chủ tử, biết chủ tử đã thức dậy, liền đi nhanh đến bên cạnh hầu hạ, Mai Tâm cười tủm tỉm đáp lời: "Nương nương, hiện tại giờ mèo, trời đã tối sầm rồi."

"Nha, ta ngủ lâu dậy à, thảo nào tinh thần khá thoải mái." Mộc Thanh Dao khoe môi khẽ nở nụ cười, nhìn Mạc Sầu đang ở một bên đưa tay vén màn.

Mạc Sầu một bên vừa lấy tay xử lý cái màn ngủ vừa mỉm cười nhìn chủ tử: "Nương nương, vừa rồi hoàng thượng có tới, thấy nương nương ngủ rất say, nên hoàng thượng không quấy nhiễu nương nương, nói buổi tối ở Lăng Ba đình chờ nương nương cùng ăn bữa tối."

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Mộc Thanh Dao vốn đang dùng bàn tay mảnh khảnh chải vuốt mẩy sợi tóc đen dài như mực bị rối của mình, không tự chủ được dừng lại động tác, đôi mài tinh tế nhẹ nhường, ánh sáng trí tuệ lưu chuyển ở giữa, đôi môi nở nụ cười quyến rũ vô cùng, cũng thực sự là làm khó người nam nhân kia, rõ ràng nóng ruột muốn biết chuyện của Nam An vương rốt cuộc có chỗ sơ hở gì, mà còn có thể suy nghĩ đến cảm thụ của nàng, điều này làm cho nàng cảm thấy ngoài có chút ngoài ý muốn, vì phần ngoài ý muốn này, nàng vẫn không nên để hắn phải chờ lâu hơn nữa.

"Mai Tâm, hầu hạ ta mặc y phục."

"Dạ, nương nương." Mai Tâm lập tức dẫn hai cung nữ đi lên phía trước, cẩn thận tỉ mỉ vì nương nương chuẩn bị, lúc này là đầu mùa thu, ban đêm đã khá lạnh, bên trong mặc một bộ trung y (lớp áo trong cùng), bên ngoài khoác bộ quần áo bằng gấm thiêu hoa, tay áo là lớp vải mỏng như khói, hai loạn tóc

mai được vén khéo thả xuống lay động trong gió, búi tóc được vấn lỏng lẻo quanh eo, trên nó cắm nghiêm một đóa hoa mẫu đơn, quyến rũ xinh đẹp, trong bóng đêm tĩnh mịt nở rộ chói mắt, sẽ lập tức đập ngay vào mắt người ta, làm hoa mắt choáng váng.

"Nương nương thấy thế nào?"

Mai Tâm đem gương đồng cổ tinh xảo đưa tới trước mặt Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái, trong ánh mắt để lộ ra tán thưởng nhẹ nhè, Mai Tâm tay nghèn thắt tinh xảo, trải qua một phen kỹ thuật chung diện khéo léo của nàng, tựa như khắc lên gỗ ba phần linh hoạt quyến rũ.

"Ừ, không tệ, chúng ta đi thôi, đừng làm cho hoàng thượng đợi lâu."

Nàng không phải nóng ruột nhìn thấy hoàng thượng, mà vì biết hoàng thượng đang nóng lòng chuyện của An vương chuyện, một hoàng đế có thể vì nàng mà suy nghĩ, đã là chuyện không dễ dàng, nàng làm sao mà có thể có ý làm khó dễ hắn đây.

Trước cửa Phượng Loan cung, một hàng thái giám cùng cung nữ nghiêm chỉnh đứng hầu, trước cửa đá trên đất bằng dùng một nhuyễn kiệu hoa lệ.

Mộc Thanh Dao vừa xuất hiện, thái giám tổng quản Xuân Hàn cùng nữ quan Y Vân cung kính mở miệng: "Nô tỳ (tiểu nhân) tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đứng lên đi, bản cung muốn đi Lăng Ba đình."

Lời của nàng vừa rơi xuống, liền có thái giám tiến lên cầm đèn, cung nữ theo ở phía sau, dưới bóng đêm, lang lanh thanh âm vang lên: "Mời hoàng hậu nương nương lên kiệu."

Mai Tâm cùng Mạc Sâu thoả mãn gật đầu, đỡ chủ tử lên nhuyễn kiệu hoa lệ, các nàng cùng nhau theo sát phía sau, mọi người hướng Lăng Ba đình mà đi...

Lăng Ba đình, ngọn đèn trơ nê mờ ảo trong sương mù, màn mỏng bay lượn theo gió, trong bóng đêm, tiếng đàn dàn dặt, tự nhiên ở trên bích hồ.

Trên hồ có nhiều hoa sen đã tàn úa, lung lay theo gió, tỏa ra tia du hương cuối cùng ở trong không khí, hòa theo tiếng đàn, tràn ngập ra mọi nơi.

Ngoài đình ngoại có cung nữ đang đánh đàn, đèn lồng chiếu vào bức điêu khắc kim long bay lên, trong đêm tối phát ra ánh sáng sinh động chói chang, chiếu rọi xuống giữa hồ, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Gió đêm bắt đầu thổi, kéo bay những tấm rèm mỏng trong đình, một thân ảnh cao ráo to lớn như ẩn như hiện bên trong đình, đôi mắt nhắm hờ, trên ngũ quan tinh tế như điêu khắc, khi ánh sáng ngọn đèn chiếu xuống, tựa như cổ ngọc thượng đẳng, tròn mịn sáng bóng, đôi môi như ngọn núi dài nhỏ đang chau lên, lông mi thì dài và dày như cánh quạt, có thể thấy được hàn đang thu lại thần thái để nghe cung nhân đánh đàn, mái tóc đen dài như mực dùng sợi tơ màu vàng buộc cao lên, rồi thả xuống vai để nó rối tung tự nhiên, tóc mai ở hai bên bị gió thổi bay như hai sợi tóc nhỏ, có thể dùng hai chữ tuyệt mỹ vô cùng để hình dung khuôn mặt ngày càng tăng thêm vài phần thần bí mê lực kia, khuôn mặt mê người này ngay cả nữ nhân đều cảm thấy không bằng..., thế nhưng một chút mùi vị son phấn cũng đều không có.

"Hoàng thượng, nương nương đã tới."

Bên ngoài đình vang lên thanh âm nhu hòa của A Cửu, người trong đình đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen lạnh lùng khí phách, nhưng lại có được một tia nhu hòa, chậm rãi ôn nhuận mở miệng: "Để cho nàng vào đi."

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu chậm rãi lui ra phía sau một bước, nhìn về phía hoàng hậu nương nương đang bên dưới tầng tầng thềm đá, cung kính mở miệng: "Hoàng hậu nương nương mời!"

"Làm phiền." Mộc Thanh Dao vẻ mặt đạm mạc, ngược mắt nhìn bóng đêm, tối nay bầu trời không trăng, bởi vì không trăng nên những ngôi sao càng sáng hơn, trong màn đêm lộ ra bầu trời màu lam, hình như vừa bị nước rửa trôi đi, tản mát ra ánh sáng xanh, đặc biệt trong vắt.

Mộc Thanh Dao một bước trên thềm đá, dường như nhớ tới cái gì liền rút chân về, ngoắc Băng Tiêu cùng Mạc Sầu ý bảo hai người đến gần, nhỏ giọng nói thầm hai câu, hai nữ nhân đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, cuối cùng chậm rãi gật đầu, thân hình chợt lóe lên rời khỏi Lăng Ba đình, Mai Tâm kỳ quái nhíu mày nhìn chủ tử, muôn hỏi rồi lại thôi không dám hỏi.

A Cửu cẩn thận nhìn hoàng hậu nương nương quanh thân cao nhã, đêm nay

nương nương mặc y phục hoa mỹ càng tăng thêm vài phần xinh đẹp, A Cửu tự nhận không phải người háo sắc, nhưng vẫn thấy được tâm thần nhộn nhạo, vội vàng gục đầu xuống, không dám nhìn nữa.

"Nương nương, hoàng thượng ở trong đình đợi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao an bài xong tất cả, mới khẽ nâng làn váy, cùi chỉ ưu nhã bước lên thềm đá, đi vào Lăng Ba đình.

Trong đình, nam tử hai tròng mắt đen như bóng đêm, khí phách lạnh lẽo phát ra bên ngoài, bộ trườm sam màu tím đẹp đẽ quý giá bất phàm, áo khoác màu trắng, phía dưới vạt áo có thiêu mấy đóa tường vân, làm cho hắn càng thêm khí phách mười phần, trên gương mặt càng thêm ôn nhã anh khí, làm cho người ta không dám nhìn gần, đôi môi mỏng lúc này đang nhếch lên, mang vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thấu triệt.

"Tham kiến hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao thi lễ, không tự ti cũng không kiêu ngạo, không gấp gáp cũng không khô khan, tự nhiên hào phóng, Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi tuấn mị lóe lên một cái, đưa tay tới một chút: "Bình thân, ngồi xuống dùng bữa đi."

Hoàng thượng vừa nói hết lời, Mộc Thanh Dao cũng không cùng hắn khách khí, nói thật ra nàng rất đói bụng, giằng co từ sáng sớm, buổi trưa cũng chưa từng cái gì, liền ngủ một mạch đến tối, có thể nào không đói bụng chứ, tuy rằng giấc ngủ bổ sung thể lực của nàng, thế nhưng bụng là thật đói, chỉ cần ăn vài thứ, nàng có thể sinh long hoạt hổ, nói thật ra gần nhất vừa đại hôn, vừa dự yến tiệc, nàng bị lăn qua lăn lại hết lần này đến lần khác, chủ yếu là thân thể này thể lực không được tốt lắm, nếu là bản thân nàng trước đây, dù lăn qua lăn lại dăm ba bữa cũng không có việc gì.

Chương 70.6

"Ừ, ta thực sự đói bụng."

Mộc Thanh Dao khó có khi bỏ đi vẻ lạnh lùng, mang vẻ nhu hòa của một tiểu nữ nhi, Mộ Dung Lưu Tôn cảm thấy trong ngực mình cứng lại, tựa hồ như có vật gì đó vừa nổ tung, từng sợi mạch suy nghĩ dây dưa nhẹ nhẽ, thế nên hắn còn không kịp nghĩ kỹ, liền dung túng mở miệng "Vậy ăn đi."

"Tạ ơn hoàng thượng," Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rời xuống, tay đã sờ lên đôi đũa, ngự thiện trong cung không thể so nơi khác, tất nhiên là hương vị rất ngọt ngào và ngon miệng, nàng mới vừa vào cung liền ăn rất ngon, ngay cả thức ăn chay, cũng sẽ trải qua chín chín tám mươi mốt trình tự để chế biến, có thể đem cà xào khô lại, làm ra được thơm ngào ngạt như thịt thỏ thịt chim vậy, nàng không biết có thể chế biến ra nhiều món ăn ngon đến như vậy, vì thế có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu đi.

Bên trong đình không khí ấm áp, phía ngoài đình, tiếng đàn mênh mong.

Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang ôn nhuận như nước ấm nhìn Mộc Thanh Dao, khéo môi câu ra nụ cười nhợt nhạt, nữ nhân này hình như là một người thiên biến, có lúc lạnh lùng tựa như một tảng băng, có lúc lại cao ngạo hắn lên tựa như tượng đá, có lúc lại thiện lương ấm áp như nước hồ mùa xuân, hắn biết nàng rất tốt, là bởi vì nàng có thể lấy ra một vạn lượng ngân phiếu mà mặt không đổi sắc để cứu giúp cho những người nghèo khó xây lại phòng ốc, chỉ sợ chính nàng cũng không biết, những người đó đối với hoàng hậu mang ơn biết dường nào.

Mà giờ khắc này, nàng tựa như một thiếu nữ hồn nhiên tuyệt sắc, trên người nàng có sự gan dạ sáng suốt, khí phách, trí tuệ không có một điểm nào mà không làm hắn say mê, nữ nhân như vậy đến tận cùng là từ đâu tới, nàng thật là nữ nhi của thừa tướng sao?

Từ cổ chí kim, chỉ sợ chưa bao giờ gặp qua một kỳ nữ tử như vậy, tựa như tùng tựa như trúc tựa như mai, sở hữu tất cả phẩm chất cao nhã hiếm có đáng quý đều xuất hiện ở trên người của nàng, thế nhưng đồng dạng trên người nàng cũng có những khuyết điểm mà tất cả nữ tử nên có, thí dụ như thù dai, giúp người khác thì đòi hỏi phải bồi thường. (TT : Ca quá hiểu tỳ)

Huyền đế đang nghĩ đến mê mẫn, đã quên chính mình tựa hồ không nên để một nữ tử làm rối loạn tâm thần, nhưng ban đêm xinh đẹp mê người như thế, tựa hồ rất dễ làm cho người ta rơi vào mê vồng.

"Nàng ăn chậm một chút." Nhìn nàng ăn hình dáng như lang hồ, Mộ Dung Lưu Tôn nhịn không được mở miệng, nàng trong nháy mắt cả kinh thấy chính mình tựa hồ quá mức thân thiết với nàng, lập tức ánh mắt chìm hắn xuống, đè nén một ít ánh sáng không nên phát ra lại, nhưng tâm tình thật sự nói thua là có thể thu hay sao? Chỉ là bản thân hắn không tự biết mà thôi.

"Người đâu."

Trong tiểu đình bạch ngọc tựa hồ thiếu một ít gì đó, Huyền đế liền hướng ra phía bên ngoài mang theo thanh âm lành lạnh, lập tức có thái giám A Cửu cùng thiếp thân tỳ nữ Mai Tâm của Mộc Thanh Dao đi đến, hai người vừa nhìn nương nương ăn, há mồm trợn mắt không biết nói cái gì cho phải.

A Cửu thân là tổng quản thái giám trong hậu cung, cho tới bây giờ còn chưa có nhìn thấy nữ nhân ở trước mặt hoàng thượng mà thản nhiên tự đắc ăn cơm, mà còn ăn ngon đến như vậy, thật giống như lang như hổ, nàng không biết người trước mắt là hoàng thượng sao, như chỉ thấy mâu quang của hoàng thượng rơi ở trên người nàng, chẳng những không có trách cứ, ngược lại còn có chút mềm mại nhu hòa, chẳng lẽ hoàng thượng thích nương nương, nghĩ đến cũng phải, nữ nhân đặc biệt như vậy, A Cửu mím môi khẽ cười.

Mai Tâm nhìn chủ tử hình dáng giống như quỷ chết đói đầu thai, trong lòng thật ngại ngùng a, nàng là biết chủ tử buổi trưa không ăn cái gì, rất đói, nhưng nàng hơi chút thu liễm lại có được hay không, người ngồi ở đối diện nàng là hoàng thượng a, mỹ nam tuấn mỹ nhất trong thiên hạ, còn là một hoàng đế, mà nàng lại đem mỹ nam đặt một bên, chỉ lo phần đầu ăn uống trước mắt, nghe nói có câu tú sắc khả xan (Sắc đẹp có thể ăn được), mỹ sắc trước mặt, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, nhưng vì sao lời nói này lại không thể thích ứng ở trên người nương nương của nàng, dù cho có vô dụng, tốt xấu gì cũng hành vi cũng nên đoan trang một chút, cử chỉ nên thực nữ một ít.

"Nương nương, " Mai Tâm nhỏ giọng mở miệng, muốn nhắc nhở nương nương hơi chú ý một chút, ai ngờ Mộc Thanh Dao ném đôi đũa đi, ăn no đánh ợ một cái, cảm thấy mỹ mãn liền mở miệng: "No rồi."

Mai Tâm bất đắc dĩ thở dài, ông trời a, nỗi sét lên đánh chết nàng đi, có chủ tử như vậy sao, bất quá lúc này cũng không dám đứng tự oán mãi đành phải hối tiếc hầu hạ chủ tử rửa tay, lau miệng, kỳ quái nhất chính là hoàng thượng, hoàng thượng từ đầu tới cuối chưa từng trách chủ tử, tựa hồ đối với biểu hiện của nàng rất là hài lòng, khéo môi còn nở nụ cười nhu thuận.

Chẳng lẽ hoàng thượng thích chủ tử như vậy? Mai Tâm nghĩ không ra chuyện này, nhưng chỉ cần hoàng thượng không tức giận là được, Mai Tâm tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, nàng là sợ chủ tử chọc giận hoàng thượng, sẽ bị trách phạt...

Mộc Thanh Dao sau khi ăn uống đủ, tâm tình thả lỏng, cả khuôn mặt tản ra đỏ ửng, chói lợi, vừa ngẩng đầu nhìn thấy hoàng thượng ngay cả đôi đũa cũng không đụng tới, liền kỳ quái nhường đôi mèo.

"Hoàng thượng thế nào lại không ăn vậy? ngự thiện trong cung đình không giống ở bên ngoài, sắc hương vị toàn bộ đều có đủ, phong làm người ta thấy như có lộc ăn a."

"Thích là tốt rồi, " Mộ Dung Lưu Tôn nghe nàng nói rất thích, tâm tình lại nhuộm chút sung sướng, bất quá nghĩ đến hoàng đệ Nam An vương, con người u ám xuống, tâm tình trầm trọng không gì sánh được: "Trẫm quan tâm Nam An vương đang bị giam ở trong ngục, vì thế ăn không vô."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Thanh Dao lập tức bao phủ ánh sáng nghiêm túc, con ngươi sáng lạnh như hàn đầm, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Lưu Tôn.

"Hoàng thượng yên tâm, Nam An vương cũng không có giết hoàng thái nữ, vì thế hoàng thượng cũng không cần lo lắng quá."

Mộ Dung Lưu Tôn nghe xong Mộc Thanh Dao nói, ngũ quan tuyệt mỹ bị lây tiêu ý, ánh mắt sáng lên, chẳng lẽ Thanh Dao đã điều tra xong: "Nàng nói là đã tra rõ Nam An vương không có giết hoàng thái nữ sao?"

"Còn không có, là chính miệng Nam An vương nói, nếu hắn nói không có giết, Thanh Dao tin tưởng thái độ làm người của hắn, tất nhiên không có giết hoàng thái nữ, vì thế hoàng thượng không cần phải lo lắng."

Trong bóng đêm, ở bạch ngọc tiểu đình, vang lên tiếng nói lanh lanh của Thanh Dao, Mộ Dung Lưu Tôn khuôn mặt một khắc trước còn nhu hòa trong nháy mắt khoát lên băng sương, trong ánh mắt khó nén trầm trọng, chậm rãi mở miệng: "Trẫm biết hắn không có khả năng giết hoàng thái nữ, nhưng bây giờ trên Hình bộ đại đường có nhân chứng cùng vật chứng, nếu như không tìm được phản chứng, tội danh của Nam An vương không thể cởi bỏ."

"Hoàng thượng hà tất lo lắng đâu, Thanh Dao đã biết là ai giết hoàng thái nữ, vì thế hoàng thượng an tâm chờ xem."

Mộc Thanh Dao đứng lên, từ từ đi đến chỗ lan can ngọc thạch bên cạnh đình, gió thổi lay động lớp rèm mỏng, nhẹ phẩy qua gò má của nàng, như một đôi tay nhu thuận nhẹ nhàng chạm, nghĩ đến kia kề giết hoàng thái nữ,

đáy lòng của nàng không hiểu sao lại dâng lên lạnh lẽo, chẳng lẽ thực sự hoàng thất không có thân tình sao?

"Thanh Dao đã biết ai là hung phạm sát hại hoàng thái nữ, tốt, thật sự là quá tốt."

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không thô bạo lạnh lùng như lúc nãy, phấn khởi tùy ý mở miệng, chậm rãi cất bước, đứng ở bên cạnh Mộc Thanh Dao, một cao một thấp hai cái thân ảnh, phù hợp cùng tương xứng, sáng suốt cơ trí như nhau, và tuyệt sắc giống nhau, giờ khắc này bọn họ là cùng tồn như là đồng minh cùng đứng trên một con đường, chỉ mong thời gian tới cũng có thể sống vai cùng nhau nỗ lực.

Bóng đêm vang lên thanh âm sàn sạt, do gió thổi cuốn cành khô tàn lá, ở trên mặt bích hồ, phát ra vi du rì rào.

Cảm giác mát mẻ chậm rãi sưng nước da thịt, mùa thu đã tới, vạn vật chậm rãi có xu hướng tiêu đi...

"Bẩm hoàng hậu nương nương, người đã mang đến."

Ngoài đình, thanh âm Mạc Sâu vang lên, Mộc Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu quét mắt nhìn nam tử bên cạnh, trong bóng đêm, con ngươi của hắn sâu không lường được, mênh mông bát ngát như đại dương, mang theo cơn sóng yếu ớt, khéo môi câu ra nụ cười ôn hòa, sát khí lợi hại quanh thân hắn đã biến mất, trước mắt chỉ thấy một hoàng đế ưu nhã ôn nhuận, nhưng Mộc Thanh Dao biết, hắn càng như vậy càng làm cho người ta sợ hãi, chỉ có nhân tài lợi hại mới có thể đem nanh vuốt thu phóng tự nhiên, nếu có một ngày bọn họ đối chơi gay gắt, không biết có bao nhiêu máu chảy đây?

Q.2 - Chương 71: Dã Tâm. Tính Kế

Thanh Dao đang kinh ngạc chăm chú ngây ngô đứng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ làm nhân thần căm phẫn kia, thật lâu không lên tiếng, Mộ Dung Lưu Tôn vươn một ngón tay ở trước mặt nàng lung lay hai cái, thanh âm như nước vang lên.

"Dao nhi, làm sao vậy?"

Ngũ khí vô cùng thân thiết tự nhiên, Mộc Thanh Dao thiếu chút đứng không vững té xỉu, nàng từ lúc nào lại cùng hắn thân mật như vậy, đầu tiên là Thanh Dao, còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, hiện tại lại biến thành Dao nhi, nàng không có thói quen có được hay không, xung hô này ngoại trừ thừa tướng phụ thân, cũng không có người nào khác kêu, Tố Ca di nương luôn luôn gọi nàng bảo bối.

"Hoàng thượng?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh xuống, thế nhưng lại không biết làm sao mở miệng, đúng vậy, chẳng lẽ trực tiếp mệnh lệnh hoàng thượng đổi tên xung hô sao, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quái dị, nhất thời im lặng, dứt khoát trừng mắt giận nhìn thẳng vẻ mặt cười đến vô hại của nam nhân này.

Mộ Dung Lưu Tôn sao lại không biết nữ nhân này nghĩ cái gì, bất quá hắn cảm thấy xung hô như vậy, thuận tiện ở nhiều phương tiện lăm, quan trọng nhất là hắn cảm thấy thuận miệng.

"Được rồi, bên ngoài có người đang chờ." Mộ Dung Lưu Tôn dứt khoát vươn bàn tay to thon dài nhu hòa bình thản nặm lấy tay của nàng, hướng về trước bàn đá đi qua, bàn tay ấm áp như lửa nóng, hoàn toàn không giống vẻ băng hàn của đại hôn ngày hôm đó, trong bóng tối lại có thể làm cho thân mình lạnh như nước của nàng, dâng lên nhiệt khí nhẹ nhẹ, quên đi, hiện tại cũng không phải là lúc để tính toán tiểu tiết, nàng vốn là nữ tử hiện đại, chẳng lẽ sẽ bởi vì một lời xung hô, một cái nắm tay mà chết sao? (TT : tỳ đang dần dần rơi vào tay giặc mà còn chủ quan)

Hai người mới vừa ngồi vững, Mộ Dung Lưu Tôn thân sắc liền lạnh lùng nghiêm nghị xuống, quanh thân bao phủ lạnh ý, cùng vẻ ôn nhuận lúc nãy khác nhau một trời một vực, thanh âm lạnh lẽo bá đạo vang lên.

"Vào đi."

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu dẫn hai nữ tử mặc cung trang đi tới, Mộ Dung Lưu Tôn liếc mắt một cái liền nhìn ra hai nha đầu này là thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ, lúc này đang bị thương nhìn bọn họ, trên mặt lộ ra ngắn lẻ, cả người tiêu tụy quá mức, tựa hồ hoàng thái nữ chết đôi với các nàng là đả kích rất lớn.

Hai nha đầu vừa đi vào đình, nhìn thấy Huyền đế cùng hoàng hậu, lập tức hoảng sợ hướng trên mặt đất quỳ xuống: "Tham kiến Huyền đế, hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi." Mộ Dung Lưu Tôn lãnh lê mệnh lệnh, không khí trong bách ngọc tiểu đình liền toát ra hơi lạnh thấu xương, hai cung nữ kia không tự chủ được run run một chút, hoảng sợ đứng dậy nép qua một bên, Mộc Thanh Dao lạnh nhạt nhìn các nàng một cái, giơ tay lên phân phó: "Ngoại trừ hai người các nàng, những người khác đều đi xuống đi."

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Bên trong đình những người nhàn tạp đều lui xuống, chỉ để lại hai cung nữ, hoàng thượng ngồi ở một bên ánh mắt u ám, sâu không lường được, chẳng lẽ hoàng thái nữ chết cùng hai người cung nữ này có liên quan, nếu quả thật là như vậy, các nàng nên bị thiên đao vạn quả, sát khí thị máu lại hiện lên, hai cung nữ sợ đến mức ủm một tiếng quỳ xuống, liên thanh mở miệng.

"Không biết Huyền đế có chuyện gì triệu kiến bọn nô tỳ?"

"Các ngươi đứng lên đi." Mộc Thanh Dao tiếng nói nhu thuận như nước, tiện thể nhìn lướt qua hoàng thượng, không có việc gì bài mặt lạnh như vậy để làm chi? (TT :^.^)

"Dạ nương nương." Hai cung nữ liếc trộm Huyền đế một cái, thấy thần sắc của hắn đã buông ra một chút mới dám đứng dậy, nép qua một bên, cẩn thận nhìn bàn đá trong đình, có hai người tuyệt đẹp chói mắt...

Ngoài đình, tiếng đàn của cung nhân lại tiếp tục, du dương nhẹ nhàng ở trên, tiếng gió ô ô, che giấu lời nói nhỏ nhẹ trong đình.

"Bản cung hỏi các ngươi, đêm qua trong phòng hoàng thái nữ vì sao lại có

thêm một cái ghê?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt đột lạnh lẽo, đôi đồng tử lóe ra mắt nháy như không nháy mắt nhìn hai người mặc cung trang đó, hai cung nữ hai mặt nhìn nhau dò xét, nguyên lai Huyền đế hạ lệnh cho người đem các nàng mang đến đây, là muốn hỏi một chút chuyện của hoàng thái nữ, hai người nhớ tới cái chết thảm của hoàng thái nữ ở trong phòng ngủ, không khỏi nghen ngào nức nở hắt lên.

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới hai người cung nữ này thật là có tình có nghĩa, hoàng thái nữ Cơ Phượng vừa nhìn là biết người kiêu ngạo vênh vách, nhưng thủ hạ nô tỳ lại trung tâm như vậy.

"Nói đi, nếu như các ngươi muốn vì hoàng thái nữ điện hạ bắt được hung phạm, bản cung hỏi các ngươi cái gì, các ngươi phải thành thật trả lời."

"Dạ, hoàng hậu nương nương." Hai người cùng nhau gật đầu, dùng ống tay áo lau khô nước mắt, nhất tề nhìn về phía hoàng hậu nương nương lạnh lùng tuyệt sắc đang ngồi ở trong đình.

Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn hoàng thượng một cái, ám chỉ hắt châm chú nghe câu hỏi của nàng.

"Nói đi, vì sao trong phòng ngủ của hoàng thái nữ lại có một cái ghê dư ra?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, cái ghê kia là thái nữ ban cho Cơ vương gia ngồi," cung nữ lớn tuổi nhất trong hai người cung kính bẩm báo.

"Hoàng thái nữ trước khi chết, đã từng cùng với Cơ vương gia ở trong phòng ngủ nói chuyện qua hay sao?"

Hai cung nữ vô cùng kinh ngạc như rống mài một chút, bất quá vẫn nghiêm túc gật đầu: "Dạ, hoàng hậu nương nương."

"Khi nào thì nàng ta rời khỏi phòng?"

Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh như băng, lóe ra tàn bạo, Cơ Tuyết, nếu quả thật chính là người giết hoàng ty của mình, thực sự không bằng cầm thú, vì ngôi vị hoàng đế ngay cả thân sinh tỷ tỷ đều không buông tha, huống chi người đã là vương gia, dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Cung nữ kia dường như cũng biết việc này mang tính trọng đại, không dám cố ý trả lời bừa bãi, ngược lại rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới cẩn thận mở miệng: "Ở không lâu lăm thì lập tức đi, vương gia nói thái nữ điện hạ đã ngủ, căn dặn các nô tỳ ở phía ngoài phòng coi chừng, đừng cho người quấy nhiễu thái nữ, một lúc sau nô tỳ có tiến vào liếc mắt nhìn, thái nữ đang ngủ thật, nô tỳ liền đứng gác ở bên ngoài, ai ngờ, ai ngờ lúc hùng đông thì....."

Cung nữ kia nhớ tới thái nữ điện hạ chết thảm, nước mắt lại không tự chủ được rơi xuống, Mộc Thanh Dao thở dài, đôi mài tinh tế nhẹ chau lại, xem ra xác thực Cơ vương gia có hiềm nghi lớn nhất.

"Trước khi gặp chuyện không may, trong phòng ngủ có tiếng động gì vang ra hay không?"

"Có, giống như có vật gì đụng chạm nhau vậy, nhưng lúc thái nữ nóng giận thường xuyên quăng ngã đồ vật, vì thế các nô tỳ không có vào quấy rầy" cung nữ có nè có nèp nói.

"Bản cung lại hỏi các ngươi, hoàng quá nữ có phải muốn đến hoàng cung hay không?"

Lời vừa nói ra, hai cung nữ rõ ràng bị dọa, rút lui một bước, thân thể khẽ run, hai người ôm nhau, không biết nói cái gì cho phải, Mộc Thanh Dao nhu hòa trấn an các nàng: "Không có việc gì, bản cung chỉ là muốn hỏi các ngươi sự tình chân tướng mà thôi."

"Dạ, đêm hôm kia thái nữ đả thương hai nội thị canh giữ cửa đầu hổ, chạy vào trong hoàng cung, muốn đi, muốn đi..."

Đại cung nữ nói đến đây thì dừng lại, lấy mắt liếc trộm Huyền đế, hoàng thái nữ đến Huyền Nguyệt Quốc chính là vì muốn nhìn thấy phong tư cuả Huyền đế, lần đầu tiên thấy Huyền đế liền thích, cho rằng trong thiên hạ nam nhân có năng lực làm nàng rung động, chỉ có hắn, vì thế chuẩn bị đêm đến đi Lưu Ly cung, đưa người dâng tới cửa, nhưng ai biết sẽ gặp phải kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác Nam An vương gia, hai người đánh nhau, kết quả hiển nhiên An vương vô công lợi hại, đem hoàng thái nữ áp giải về Biệt cung.

"Nàng muốn làm gì?"

Trên mặt Mộ Dung Lưu Tôn các đường nét giống như được điêu khắc tinh mĩ, lông mài hép dài trên đôi mắt mê hoặc tâm hồn người khác, ánh mắt sâu không lường được, lúc này lóe lên giá lạnh kêu ngao, sự tối tăm nhẹ nhè trải rộng trong đó, không nghĩ tới hoàng quá nữ kia lại lớn mật như thế, nàng ban đêm xông vào hoàng cung, ý muốn làm gì? Quan trọng nhất là không nghĩ tới hoàng cung còn có bực này sơ hở, từ giờ hắn không cho phép phát sinh sai lầm nữa, xem ra phải sai thêm nhân thủ, nội thị vô dụng như vậy, còn có thể làm cái gì? Sát khí thị máu lạnh lẽo tàn bạo lan tỏa ở trong tiểu bạch ngọc của Lăng Ba đình, hai cung nữ vừa nhìn Huyền đế bão nỗi, run rẩy ngày càng lợi hại hơn, một câu nói cũng nói không nên lời.

Mộc Thanh Dao vươn tay nắm bàn tay to của Mộ Dung Lưu Tôn một chút, dòng khí lưu âm áp thấp ướt lòng bàn tay của hắn, làm dịu đi sự tàn bạo lạnh lùng trong lòng của hắn, nỗi lòng đã an định lại.

"Có phải muốn ban đêm xông vào Lưu Ly cung hay không, nhưng trên đường đã gặp phải Nam An vương, hoàng thái nữ cùng Nam An vương đã xảy ra xung đột."

"Dạ, hoàng hậu nương nương." Hai cung nữ úm một tiếng quỳ xuống đất, không nghĩ tới chưa nói rõ ràng chân tướng, Nam An vương gia quả nhiên đem sự thật bẩm báo với hoàng hậu nương nương: "Hoàng hậu nương nương anh minh, đúng vậy, bởi vì thái nữ điện hạ thích Huyền đế, vì thế đả thương nội thị, muốn ban đêm xong vào Lưu Ly cung, muốn biết Huyền đế đối với nàng có tình ý hay không."

Cung nữ kia nói đến đây, lại ngược mắt liếc nhìn về phía Huyền đế, chỉ tiếc hoàng thượng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, đáy mắt băng hàn, cũng không có một điểm thương hương tiếc ngọc, xem ra Huyền đế đối thái nữ điện hạ một chút ý tứ cũng không có, thương cảm nàng tự mình đa tình còn không công đem tặng tính mạng.

"Thế nhưng chưa có tiến cung, đã dụng phải An vương gia, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra thái nữ điện hạ, hai người liền xảy ra xung đột, Nam An vương dẫn một bang thị vệ, bắt thái nữ, cuối cùng theo cửa đầu hổ đem chúng ta đuổi về Biệt cung, ai biết, ai biết thái nữ điện hạ lúc trời vừa sáng liền trúng độc thủ chết thảm."

"Như vậy Cơ vương gia là khi các ngươi trở về mới vào phòng ngủ của hoàng thái nữ sao?"

"Đúng vậy, lúc chúng ta trở về, Cơ vương gia đã đứng chờ ở đó, nhìn thái nữ tâm tình không tốt, liền tiến vào phòng ngủ khuyên giải an ủi một phen, chúng ta tất cả đều lui ra, về sau thái nữ bị Cơ vương gia khuyên can được, liền đi ngủ."

Hai người cung nữ này trải qua cuộc sống nhiều năm ở trong cung, tâm tư hơi linh hoạt, nghe hoàng hậu nương nương vẫn hỏi các nàng chuyện của Cơ vương gia, lập tức sắc mặt tái nhợt, khóc mồi phát ra tiếng ô, mở to mắt mang vẻ khó có thể tin, cái chết của thái nữ điện hạ từ sê không liên quan tới Cơ vương gia chứ?

Mộc Thanh Dao nhìn thần sắc các nàng, tựa hồ như đã biết những thứ gì, sắc mặt yếu ớt bao phủ một tầng sương lạnh, trầm giọng mở miệng.

"Không tệ, thái nữ điện hạ của các ngươi, rất khả năng bị Cơ vương gia giết, bởi vì Cơ vương gia đối với ngôi vị hoàng đế luôn khát vọng, các ngươi có muốn vì thái nữ điện hạ mà báo thù hay không?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, hai cung nữ triệt để sợ đến choáng váng, Cơ vương gia cùng thái nữ điện hạ cảm tình vẫn rất tốt, thái nữ điện hạ rất nhiều chuyện đều cùng Cơ vương gia thương lượng, hiện tại hoàng hậu nương nương lại nói Cơ vương gia giết thái nữ điện hạ, nhưng sao lại như thế được, hai cung nữ chỉ cảm thấy quanh mình đều là hơi thở âm u, lạnh lẽo như có dòng nước chảy ở trên người, tại sao phải như vậy a, quả nhiên là Cơ vương gia giết thái nữ điện hạ, tuy rằng các nàng muốn kháng nghị, nhưng ti mỉ nhớ lại, thật đúng là có thể tìm ra sơ hở, giống như Đan Phượng quốc đi sứ lần này, vốn là do thừa tướng đại nhân tới, nhưng Cơ vương gia hết lần này tới lần khác kích thích thái nữ điện hạ tự mình đi sứ, biết thái nữ điện hạ tâm cao khí ngạo, còn có tình cảm với Huyền đế tuấn mỹ bất phàm, cuối cùng thái nữ điện hạ tâm động, mới có thể đi sứ Huyền Nguyệt.

Chương 71.2

Hơn nữa buổi tối hôm đó, các nàng đả thương nội thị, chuồn êm đến Lưu Ly cung, cũng là Cơ vương gia ở sau lưng ủng hộ, còn trợ giúp thái nữ điện hạ đả thương nội thị Biệt cung, ngay cả người cuối cùng nói thái nữ điện hạ ngủ, cũng là Cơ vương gia, mà các nàng lúc đó căn bản không thấy rõ khuôn mặt thái nữ điện hạ, người trên giường kia rốt cuộc còn sống hay chết, căn bản không có ai để ý.

"Hoàng hậu nương nương."

Hai cung nữ ùm một tiếng quỳ xuống, khóc không thành tiếng, lúc này một câu nói cũng nói không nên lời, chuyện này đối với các nàng thật là chấn động quá lớn, hoàng thái nữ đã chết, hai người các nàng trở lại, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không tha các nàng, hiện tại lại thêm một vương gia, chỉ sợ nữ hoàng cũng không tha cho các nàng, các nàng đã sớm chuẩn bị chết, chỉ chờ hung thủ sa lưới, nhưng bây giờ?

"Nương nương, bọn nô tỳ nên làm như thế nào?"

Hai cung nữ ngược con ngươi đầy tơ máu, nhìn lên chỗ hoàng hậu đang ngồi, nương nương thể Huyền Nguyệt quốc thông minh tuyệt đỉnh, nàng đêm nay nếu đã bí mật mang các nàng qua đây, tất nhiên có chuyện gì muốn để cho các nàng đi làm.

"Các ngươi đi về trước đi, bản cung sẽ phái người nói cho các ngươi biết, hai ngày này các ngươi không nên để lộ sơ hở gì, để tránh khỏi Cơ vương gia phát hiện."

"Dạ, hoàng hậu nương nương" Mộc Thanh Dao phân phó xong, hướng ra phía bên ngoài kêu một tiếng: "Mạc Sầu, Băng Tiêu."

Hai người lập tức đi vào đình, cung kính lên tiếng: "Nương nương?"

"Đưa hai người các nàng trở lại, ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng đả thảo kinh xà, mặt khác Băng Tiêu không cần trở về, một tắc cũng không được rời khỏi để bảo vệ tốt họ, nếu như bản cung không đoán sai, chỉ sợ hai người bọn họ sẽ bị giết người diệt khẩu."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lĩnh mệnh, hai cung nữ kia nén lệ rời đi.

Trong Lăng Ba đình rơi vào vắng vẻ, chỉ nghe được tiếng đàn vẫn như lúc trước, Mộ Dung Lưu Tôn chậm rãi ngược mắt nhìn phía Mộc Thanh Dao, đôi môi mỏng vung lên, tạo thành vòng cung ưu mỹ, thanh âm thuần túy vang lên: "Không nghĩ tới hoàng hậu đã điều tra rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nhưng lúc này phải làm như thế nào cho Cơ Tuyết nhận tội đây, nếu như nàng không chịu nhận tội, căn bản không có chứng cứ chứng minh tất cả mọi chuyện đều là do nàng ta gây nên, Nam An vương thì có lời nói làm chứng, còn có ngọc bội."

"Cái gọi là lời chứng chỉ là một cách nói hình tượng mà thôi, nói không thấy rõ diện mạo, chỉ thấy vóc người cùng quần áo, rất giống Nam An vương gia, đây là đều rất dễ dàng được phủ định, về phần ngọc bội, là Nam An vương cùng hoàng thái nữ trong lúc giao đấu đã rơi xuống, bất quá hoàng thượng yên tâm đi, bản cung đã có một kế, nhất định có thể làm cho Cơ vương gia chính miệng thừa nhận, là nàng giết hoàng thái nữ Cơ Phương."

"Tốt."

Mộ Dung Lưu Tôn trong đầu chợt lóe linh quang, con ngươi tỏa ra ánh sáng lãnh liệt sắc bén.

"Dao nhi nói là, Quỷ Hồn kế."

Mộc Thanh Dao nhếch miệng một chút, nam nhân này quá khôn khéo rồi, không thể làm như không hiểu để cho nàng cảm thấy mình thành tựu sao? (TT : tỳ ấm úc vì ca quá thông minh)

"Dạ, không làm chuyện xấu thì không sợ quỷ tới gõ cửa, nhưng người làm chuyện xấu sẽ sợ cái này nhất, nhất là nữ nhân, so với nam nhân càng tin chuyện này hơn."

"Tốt, cứ quyết định như vậy."

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt đen sâu thẳm, mặt mày đều mang có nụ cười, nhu hòa trọn bóng, không hề có sự lãnh huyết của một khắc trước, chỉ thấy hắn tự mình rót hai chén rượu, bưng lên một chén, ôn hòa như lên vũ đài: "Trẫm kính Dao nhi một chén, hi vọng Dao nhi vĩnh viễn cùng trẫm kè vai chiến đấu."

Mộ Dung Lưu Tôn nhất ngửa đầu một cái uống hết rượu trong chén, trong lòng còn thêm vào một câu, như vậy trẫm sẽ trọng đời yêu thương người, hoàng hậu của ta. (TT : Ca bắt đầu tiến công rồi)

Nhưng Mộc Thanh Dao thì lại không vui, sắc mặt lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng: "Hoàng thượng, đừng quên, Thanh Dao chỉ đáp ứng hỗ trợ lần này, cũng không muôn dính đến những chuyện khác, phải biết rằng hậu cung không được can thiệp triều chính."

Chỉ mượn lấy cớ này để dùng mà thôi, nàng là người không cần danh cũng

không ham lời, cùng hắn liên thủ để làm cái gì, lúc này nàng sở dĩ ra tay, chủ yếu là bởi vì một lời hứa hẹn của hắn, nàng có dự cảm, sẽ có lúc mình cần dùng đến nó, cho nên mới phải xuất thủ tương trợ, thêm một lý do nữa, bởi vì thừa tướng phụ thân, dù sao cũng là tả thừa tướng Huyền Nguyệt, nếu như lần này Nam An vương thực sự gánh chịu tội danh, như vậy Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng tất nhiên sẽ khơi dậy chiến tranh, như thế, sẽ có bao nhiêu người trôi giật khắp nơi đây.

Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không sánh vai cùng hắn trong những sự tình khác, ván cờ này rõ cuộc có bao nhiêu cao sâu nàng không biết được, hiện tại chỉ có thể bo bo giữ lấy mình, đây là nuôi thân chi đạo, mới có thể sống được lâu lâu một chút.

Mộ Dung Lưu Tôn tiêm nhiễm nét cười, vẻ mặt bí hiểm, lúc này hắn không muốn phá hủy bầu không khí, bọn họ khó có được lúc không còn lạnh nhạt như ban đầu, không khí bây giờ tự nhiên như thế, vẫn nên bảo trì hiện trạng sẽ tốt hơn, chuyện tương lai ai mà biết được?

"Nói chung, trẫm tạ ơn hoàng hậu xuất thủ tương trợ."

Mộ Dung Lưu Tôn quơ quơ ngọc chung trong tay, ý bảo mình đã uống xong, Mộc Thanh Dao thấy hắn không đề cập tới chuyện khác nữa, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đưa tay nâng ngọc chung lên, uống cái cạn sạch.

Ngự tửu cung đình, quả nhiên không thể so với nơi khác, tuy rằng cay nồng, nhưng thơm ngọt vô cùng, thuận hầu đi xuống, mùi thơm nồng nặc quyện chặc răng môi, Mộc Thanh Dao nhịn không được tán thưởng: "Rượu ngon, quả nhiên là đồ trong cung, cái gì cũng đều tốt nhất."

"Có muốn uống thêm một chén nữa hay không?"

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm từ tính so rượu ngon không kém bao nhiêu, lộ ra mùi vị mê người, chậm rãi đưa bình rượu lên rót, Mộc Thanh Dao vội vàng lắc đầu, nàng không thể uống nhiều rượu, uống nhiều hại thân, chút ít là được rồi.

"Tâm Ý hoàng thượng Thanh Dao đã biết, đêm đã khuya, hoàng thượng vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải vào triều sớm, về phần chuyện của Nam An vương, hoàng thượng không cần phải lo lắng, Thanh Dao sẽ lưu ý, đợi mọi chuyện an bài thỏa đáng, sẽ thông báo cho hoàng thượng đến xem trò hay."

Mộc Thanh Dao nói xong đứng dậy rời bàn mà đi, thân hình mềm mại thong dong hướng phía ngoài đình cất bước, không nhanh không chậm, không nói lồng cũng không gấp gáp cho đến kia giọng nói thanh duyệt như u lan thanh nhã truyền vào: "Chúng ta trở về đi."

"Dạ, nương nương." Giọng nói của cung nữ vang lên, cách lớp rèm mỏng, mơ hồ như nhìn thấy nàng lên nhuyễn kiệu bên ngoài đình, phía trước có thái giám cầm đèn, phía sau có cung nữ theo đuôi, đoàn người nhanh chóng rời khỏi Lăng Ba đình.

A Cửu từ bên ngoài đi tới, nhìn một cái thấy hoàng thượng như có điều suy nghĩ, cung kính mở miệng: "Hoàng thượng, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải lâm triều nữa."

Hoàng thượng không nói chuyện, trên khuôn mặt tuấn dật mê người bao phủ nụ cười chói mắt, tự cô rót cho mình một chén rượu, nhẹ nhấp một miếng, chậm rãi lên tiếng: "A Cửu, ngươi nghĩ nương nương nói cái lựu đạn kia, có phải là thật hay không?"

"Hoàng thượng? Việc này?" A Cửu lúi lưỡi, hoàng thượng nghĩ như thế nào đến chuyện này, mơ hồ muốn mở miệng nói cái gì, bất quá hoàng thượng đã đứng dậy, vung tay lên trầm giọng: "Hồi cung đi, trầm mệt mỏi, sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai trầm muôn vào triều sớm."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu lập tức hướng phía ngoài đình hô lên: "Khởi giá hồi cung..."

Chương 71.3

Ngũ quốc sứ thần đều từ một nơi bí mật gần đó để nhìn chằm chằm động tác Huyền đế.

Thế nhưng tin tức mà thám tử có được, hoàng thượng mỗi ngày ngoại trừ vào triều, xử lý chính vụ, hình như hoàn toàn đã quên Nam An vương còn bị nhốt tại nhà giam...

Mắt thấy hai ngày đã trôi qua, chỉ còn một ngày kỳ hạn cuối cùng, ngày mai chính là thời gian sứ giả Đan Phượng quốc hồi triều, nếu như còn không bắt lấy được hung phạm, chỉ sợ hoàng thượng đã nghĩ giao ra Nam An vương, một khi giao ra Nam An vương, Huyền Nguyệt sẽ trở thành quốc gia yếu

kém dưới con mắt của người khác, còn nếu như không giao, hai nước tất yếu phải khai chiến, đến lúc đó sinh linh đồ thán, thiên hạ khởi lửa sẽ nỗi lên...

Năm quốc gia còn lại đều sẽ cười trên nỗi đau của người khác, nếu như Huyền Nguyệt cùng Đan Phượng thực sự khai chiến, bọn họ Ngũ quốc không cần ra tay vẫn có thứ ngon để ăn, hai quốc gia càng cân sức ngang tài, thì họ càng được thế ngự ông thủ lợi a, vì thế Ngũ quốc bọn họ luôn nhìn chằm chằm vào động tĩnh của Mộ Dung Lưu Tôn, thế nhưng lại không thấy Huyền đế ra tay, chẳng lẽ hắn thực sự vứt bỏ Nam An vương, đối với việc hai nước khai chiến, bọn họ có lý do tin tưởng, Huyền đế đã chọn lựa vứt bỏ Nam An vương, tuy là như vậy sẽ bị các quốc gia thiên hạ khinh thường, nhưng so với chuyện hai nước xảy ra sóng gió thì vẫn dễ chịu hơn.

Biệt cung, Thiên Lộc điện, trên chiếc ghế cao một nam tử cao lớn anh khí bức người đang ngồi, hắn mặc bộ măng bào bạch long ngũ trảo màu xanh nước biển, ngân quan cột tóc, màu trắng của ngân quan làm nổi bật được mái tóc đen dài như mực của hắn, mài kiếm bay lên, hai tròng mắt sắc bén, khóe môi mang theo vẻ lạnh lùng tự tin.

"Nguyệt Diêu, Huyền đế có động tĩnh gì không?"

"Bẩm chủ tử, không có, vẫn đang ở Lưu Ly cung" trên ngũ quan như dao khắc của Nguyệt Diêu, một điểm biểu tình cũng không có, quanh thân lạnh như băng, giống như một khối băng được điêu khắc, ngoại trừ lạnh ra một chút phản ứng khác cũng không có, làm thuộc hạ, không cần có suy nghĩ, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của chủ tử là được.

"Mọi người không có động tĩnh gì cả, nghe nói ngày Nam An vương bị giam vào ngục, hoàng hậu có đi đến đại lao Hình bộ một chuyến, sau đó cũng không hề có động tác gì."

Ngồi ở trên cao Trưởng Tôn Trúc con ngươi lóe ra ánh sáng khó có thể tin, sau đó nhíu mày, rốt cuộc ở chỗ nào có vấn đề, vì sao Huyền đế không hề hành động, mà ngay cả Mộc Thanh Dao nữ nhân kia cũng không có động tĩnh, vốn hắn cho rằng Huyền đế không có động tĩnh, nhất định sẽ cho Mộc Thanh Dao âm thầm điều tra, nhưng bây giờ cả hoàng hậu cũng đều không có động tĩnh, chẳng lẽ thực sự như lời đồn đãi nói, Huyền đế vứt bỏ Nam An vương, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Trưởng Tôn Trúc hai tròng mắt lóe ra bất định, chỉ còn có hôm nay, hôm nay nhất định sẽ có việc phát sinh...

"Nguyệt Đieu, hôm nay chú ý hành động của Huyền đế cùng hoàng hậu, không cho phép có một chút xíu sai lầm nào."

"Dạ, chủ tử."

Nguyệt Đieu lĩnh mệnh đi xuống, lúc này ngoài cửa điện đi tới hai người thủ hạ, cung kính bẩm báo: "Thái tử, Vạn Hạc quốc, Vân Thương quốc, Hoàng Viên quốc, Nguyệt Nhưỡng quốc, bốn sứ thần cầu kiến."

Trưởng Tôn Trúc mím môi cười, ánh sáng bắn ra bốn phía, phất tay trầm ồn mệnh lệnh: "Để cho bọn họ vào đi."

"Dạ, thái tử."

Thủ hạ lui ra ngoài, rất nhanh bốn sứ thần đã đi vào đại điện, dẫn đầu chính là thừa tướng đại nhân của Vạn Hạc quốc, vừa bước vào đại điện, liền cao giọng mà cười: "Tham kiến Trưởng Tôn thái tử."

"Khách khí, mời ngồi." Trưởng Tôn Trúc thân hình vẫn chưa động, ôm quyền bắt chuyện, trong đôi mắt từng đợt sóng bắt đầu giao động, vừa nhìn là biết lão già hỏa này đánh chủ ý gì, người ta còn chưa có đánh nhau, bọn họ đã bắt đầu thương lượng việc chia cắt hai nước, thực sự là buồn cười, Huyền đế không phải ngồi không, chỉ sợ hôm nay sẽ có biến cố.

"Người đến, dâng trà." Trưởng Tôn Trúc cao giọng mệnh lệnh, lập tức có cung nữ đi tới, dâng nước trà xong chậm rãi lui xuống.

Trong đại điện, vang lên thanh âm của chén trà va chạm vào nhau, đợi được họ uống trà xong, thừa tướng đại nhân Vạn Hạc quốc cũng không cùng Trưởng Tôn Trúc khách khí, lời chưa mở trên khuôn mặt đã mang tiêu ý, ôm quyền khách khí lên tiếng.

"Trưởng Tôn thái tử, lúc này đây chúng ta năm quốc gia là đồng minh, Nam An vương của Huyền Nguyệt quốc quả nhiên giết chết hoàng thái nữ Đan Phượng quốc, chúng ta thế cần phải nêu cao chính nghĩa, không thể để cho Huyền Nguyệt quốc khi dễ Đan Phượng quốc, bằng không Huyền đế còn nghĩ chúng ta dễ bị khi dễ."

Khá lầm lý do đường hoàng, Trưởng Tôn Trúc không có phản ứng gì chỉ bưng chung trà, nhẹ nhàng thưởng thức, hình như lời của bọn họ cùng hắn

không có liên quan.

Thùa tướng kia thấy Trưởng Tôn Trúc chưa tỏ thái độ, cũng không có quát bảo hắn ngưng lại, nên vẫn tiếp tục nói: "Nếu như hai nước bọn họ náo loạn lên, tất sẽ khơi dậy khói lửa, đến lúc đó ngũ quốc chúng ta?"

Hắn vung tay ra dấu chia cắt, ánh mắt tàn nhẫn hung tàn, ba quốc gia khác lập tức gật đầu phụ họa, sau đó nhìn về phía Trưởng Tôn Trúc đang ngồi trên cao, bọn họ cũng không tin Thanh La quốc không muốn miếng mồi béo bở này.

"Các ngươi xác định hai quốc gia này sẽ khơi lên khói lửa, phải biết rằng Huyền đế kia không phải là kẻ chỉ được hư danh, sợ rằng hắn tình nguyện vứt bỏ Nam An vương, cũng sẽ không chọn đắc tội với Đan Phượng."

Trưởng Tôn Trúc khóe môi câu ra nụ cười nghiền ngẫm, trong thanh âm mang vẻ khinh thường, chính xác là khinh thị mấy người tên đang ở trước mắt, nếu đã biết Huyền đế có hùng tài mưu lược, thì làm sao mà không có động tác đây, dù cho đến phút cuối cùng phải vứt bỏ Nam An vương, hắn tất nhiên sẽ không cùng Đan Phượng quốc trở thành kẻ địch.

Trưởng Tôn Trúc nói vừa xong, phía dưới có vài người lơ đãnh, thùa tướng Vạn Hạc quốc lập tức đứng dậy, vẻ mặt mừng rỡ mở miệng: "Điều này thì Trưởng Tôn thái tử không biết rồi, Nam An vương cùng Huyền đế tuy rằng không phải do một mẹ sinh ra, nhưng tình như thủ túc, Huyền đế là kẻ luôn luôn tâm cao khí ngạo, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đem Nam An vương giao ra, bất quá vì để cho hai nước bọn họ khơi lên chiến hỏa, xem ra năm nước chúng ta phải làm một ít nỗ lực."

Trưởng Tôn Trúc nghe xong thùa tướng Vạn Hạc quốc nói, cũng cảm thấy có một ít hứng thú, đem chung trà trên tay thả xuống, chậm rãi mở miệng.

"Không biết thùa tướng có kế sách thần kỳ gì, có thể làm cho hai nước bọn họ xung đột vũ trang."

"Bốn tướng suy nghĩ một đêm, đã nghĩ ra một chủ ý, chúng ta năm nước phân công nhau hành động, đối với hai nước bọn họ chúng ta lấy danh nghĩa ủng hộ, tỷ như có thể nói cùng Huyền đế là chúng ta đứng về phía họ, rồi lại nói với Đan Phượng quốc, chúng ta ủng hộ bọn họ, hai nước đều chiếm được sự ủng hộ của chúng ta, cứ như vậy, nói không chừng có một cuộc chiến hỏa nổ lên."

Trưởng Tôn Trúc hắc đồng tối sầm lại, lão cáo già thật giảo hoạt, tuy rằng không biết phương pháp này có hữu dụng hay không, nhưng bọn hắn bây giờ đợi ở chỗ này cũng không có việc gì để làm, không bằng phân công nhau hành động cho thật là tốt, thuận tiện tìm hiểu ý đồ của Huyền đế một chút, nhất cử lưỡng tiện, thế sao lại làm chứ ?

"Tốt, vậy phân công nhau hành động."

Trưởng Tôn Trúc lên tiếng hùa theo, năm nước chia làm hai đạo nhân mã, rồi đi thuyết phục Huyền đế cùng Cơ vương gia...

Bên trong Lưu Ly cung, Mộ Dung Lưu Tôn đang xử lý chính vụ, A Cửu đứng ở một bên hầu hạ, hoàng thượng tựa hồ có chút không yên lòng, ánh mắt cẩn bản không để ở trên tấu chương, không biết đã trôi dạt đi nơi nào.

Thân là thiếp thân thái giám của hoàng thượng, A Cửu sao lại không biết tâm tư của người, hoàng thượng đang lo lắng Nam An vương gia ở trong tù, đường đường vương gia lại bị ngồi ở trong đại lao ngây người hai đêm liền, hắn lúc nào đã chịu qua khổ sở như thế, thảo nào hoàng thượng cứ thất thần, lúc trước nghe nói hoàng hậu có biện pháp thay vương gia cởi bỏ tội danh, hoàng thượng tâm tình giãn ra rất nhiều, thế nhưng hai ngày đã trôi qua, cũng không thấy được hoàng hậu có động tác gì, hoàng thượng lệ khí tựa hồ nặng.

"Hoàng thượng?"

Chương 71.4

Mộ Dung Lưu Tôn dừng lại động tác, quét nhìn về phía A Cửu đang ở một bên, nhàn nhạt chọn nhúóng mài một chút: "A Cửu, bây giờ là giờ gì?"

"Bẩm hoàng thượng, đã giờ Thìn." A Cửu nhìn khí trời bên ngoài một cái, trầm ổn bẩm báo.

Mộ Dung Lưu Tôn thần sắc u ám khó hiểu, đôi mắt đen toát ra hai đám lửa nhỏ, nữ nhân này thật là thù dai, Dao nhi chậm chạp không muốn ra tay, chỉ sợ muốn trả thù hoàng đế việc đã từng đối với nàng động tay động chân, bất quá đêm nay nàng nhất định sẽ động thủ, nếu như...?

Ngoài đại điện chợt có thái giám đi tới bẩm báo: "Hoàng thượng, Thanh La

quốc Trưởng Tôn thái tử cầu kiến."

"Hắn tới làm cái gì?" Mộ Dung Lưu Tôn gạt qua mạch suy nghĩ, hàn khí nhuộm ở đuôi lông mài, tà tà liếc mắt A Cửu một cái, khéo môi xoay mình câu ra sát khí, chỉ sợ Trưởng Tôn Trúc không có lòng tốt, tên kia có suy nghĩ gì, hắn sao mà không biết, âm lãnh cười: "Cho hắn vào đi."

"Dạ, hoàng thượng." Thái giám lui ra ngoài.

Sau đó rất nhanh dẫn hai người đi đến, một là Thanh La quốc thái tử Trưởng Tôn Trúc, một người khác là Lễ bộ Thị lang của Vân Thương quốc, hai người này có thể nói vô sự bất đăng tam bảo điện (không có việc thì không đến thăm), Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt u ám đứng dậy rời khỏi long án, đi về phía chủ tọa trên cao.

"Trưởng Tôn Trúc tham kiến Huyền đế."

"Cỗ Nhạc tham kiến Huyền đế."

"Ban thưởng ngồi" Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, tia sáng nhu hòa rõ ràng bao phủ quanh thân của hắn, khuôn mặt tròn bóng, tuấn mỹ không gì sánh nổi, không thấy có chút nào lo âu hoặc bất an, Trưởng Tôn bút cùng Cỗ Nhạc hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, ôm quyền tạ ơn: "Tạ ơn Huyền đế."

Hai người ngồi vào chỗ của mình, liền có cung nữ dâng trà, Mộ Dung Lưu Tôn mặc quần áo bằng lụa minh hoàng thêu bàn long, ở trên lòng ngực có gắn bội ngọc, kim quan cột tóc, quanh thân khí phách đẹp đẽ quý giá khiếp người, trên khuôn mặt tuấn mỹ bao phủ vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, chậm rãi mở miệng: "Không biết Trưởng Tôn thái tử có chuyện gì muốn gấp bẩn đế."

"Bẩm Huyền đế, đây cũng là tâm ý mà bản thái tử muốn làm thôi, hy vọng Huyền đế chớ trách." Trưởng Tôn Trúc mở miệng tươi cười, cử chỉ ưu nhã hào phóng, chậm rãi buông chén trà, trên gương mặt quý mị lại nở nụ cười ấm áp.

"Về việc Nam An vương mấy ngày trước giết hoàng thái nữ, Thanh La quốc từ trước đến nay vẫn cùng Huyền Nguyệt quốc giao hảo, xảy ra chuyện đại sự như thế, nếu như Huyền đế có cái gì cần giúp đỡ cứ mở miệng, Thanh La quốc tuyệt đối sẽ không ngồi xem mặc kệ, dù cho hai nước thực sự xảy ra chiến tranh, Huyền Nguyệt cũng đừng quên còn có Thanh La quốc chúng ta

luôn là quốc gia bạn bè tốt."

Trưởng Tôn Trúc tiếng nói vừa dứt, ngồi ở bên cạnh hàn Cỗ Nhạc của Vân Thương quốc lập tức gật đầu phụ họa: "Còn có chúng ta Vân Thương quốc, tuy rằng nước nhỏ lực lượng cũng yếu, nhưng chúng ta một lòng cùng Huyền Nguyệt quốc giao hảo, sao có để cho kia Đan Phượng quốc khi dễ Huyền Nguyệt, Huyền đế có điều gì cần chỉ ra lệnh một tiếng, chúng ta nhất định sẽ điều binh trợ giúp."

Kẻ trước người sau nói cho hết lời, ngồi ở trên cao Mô Dung Lưu Tôn con ngươi u ám, sóng biển từng đợt cuồn cuộn, làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hàn là nghĩ như thế nào, chỉ thấy hàn có vẻ suy nghĩ sâu xa, đột nhiên gương mặt giãn ra nụ cười: "Trưởng Tôn thái tử cùng Lễ bộ Thị lang đã quá nhạy cảm, Huyền Nguyệt quốc chúng ta sẽ không cùng Đan Phượng quốc trở mặt, thất quốc hòa bình, sao lại có chiến loạn, thiên hạ thái bình, nếu khơi dậy chiến tranh, sinh linh sẽ đồ thán, tức không phải là sai lầm của trẫm sao, về chuyện hoàng thái nữ bị giết lần này, trẫm tự có chủ trương, Trưởng Tôn thái tử cùng Lễ bộ Thị lang không cần lo lắng, bất quá trẫm nhận lấy tâm lòng của Thanh La quốc cùng Vân Thương quốc."

Trưởng Tôn Trúc con ngươi tối xuống, Huyền đế quả nhiên đã có chuẩn bị, nhưng đến tột cùng là cái gì? Vì sao hoàn toàn không có động tĩnh, mâu quang sắc bén lóe ra, mơ hồ bất định, bất quá nếu người ta đã nói như thế, tốt nhất không nên nói thêm cái gì nữa, nghĩ thế nên Trưởng Tôn Trúc hào sảng cười, ôm quyền cao giọng mở miệng.

"Xem ra bản thái tử quá lo lắng, Huyền đế trong mắt thế nhân sao lại vì chuyện nhỏ ấy mà thiếu công bằng đâu? Trúc đã suy nghĩ nhiều."

"Bất quá không chỉ Trúc phí tâm, mà còn có Vân Thương quốc cũng phí tâm." Huyền đế ôn nhu cười, nụ cười kia mang theo sự che giấu nhàn nhạt, hai bên đều tự mình hiểu rõ, Trưởng Tôn Trúc dáng tươi cười cứng ngắc, bị người ta nhìn thấu tâm tư mùi vị cũng không dễ chịu, Huyền đế quả nhiên không giống người thường, xem ra sau này Thanh La quốc bọn họ càng không thể xem nhẹ được.

"Đâu có, cáo từ."

Trưởng Tôn Trúc cùng Lễ bộ Thị lang Vân Thương quốc cung kính ôm quyền lui ra, người ngồi trên thân hình vẫn không động, thanh âm lạnh lẽo thi đấu vang lên: "A Cửu, tiễn Trưởng Tôn thái tử."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu rất nhanh lắc mình đuổi theo thân ảnh cao to ở phía trước, thanh âm nhẹ nhàng vui mừng truyền vào: "Trưởng Tôn thái tử tạm biệt."

Trưởng Tôn Trúc hờ hững, vung tay một cái mà đi, sắc mặt cũng không còn thanh nhã như lúc trước, mà âm trầm xâu xí...

A Cửu đưa mắt nhìn Trưởng Tôn thái tử cùng Lễ bộ Thị lang Vân Thương quốc rời đi, xoay người lại đi vào đại điện, chỉ thấy hoàng thượng ngồi ở chỗ cao, đứng lên đi xuống dưới, quanh thân bao phủ mũi nhọn âm u băng hàn, hai tròng mắt như ánh đuốc quét về phía A Cửu.

"Ngươi biết ý tứ của Trưởng Tôn Trúc sao?"

A Cửu nhíu mày suy tư lời nói mới rồi của Trưởng Tôn thái tử, nghe sơ qua đúng là có ý tốt, nhưng suy nghĩ dường như có mùi vị âm mưu, lòng tốt đó thật không an toàn chút nào.

"Trưởng Tôn thái tử bên ngoài nói giúp đỡ Huyền Nguyệt quốc chúng ta, nhưng lời nói kia nếu suy nghĩ đều không thấy có chút ý tốt nào " A Cửu hoang mang mở miệng, đứng ở phía sau hán Mộ Dung Lưu Tôn mím môi khẽ cười, lạnh lùng mang theo sát khí: "Thanh La quốc cùng bốn quốc gia khác cũng không hảo tâm như vậy, bọn họ muốn ăn Huyền Nguyệt quốc chúng ta và Đan Phượng quốc, không chừng ở chỗ Cơ vương gia bên kia đã có người qua đó xúi giục, muốn hai nước chúng ta động đến binh đao, bọn họ nhất định sẽ liên thủ xuất kỳ bất ý diệt chúng ta, đến lúc đó năm nước sẽ chia cắt giang sơn của hai nước chúng ta."

Mộ Dung Lưu Tôn đem tâm tư của năm quốc gia khác mò đến thấu triệt, cười lạnh một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nét lạnh lùng, cắn răng thầm hù một tiếng.

Trưởng Tôn Trúc, ngươi cứ chờ cho trễ, cuối cùng sẽ có một ngày, trễ lấy đi Thanh La quốc của ngươi.

"Hoàng thượng, người cũng đừng tức giận, nói chung chúng ta sẽ không như ý nguyện của bọn họ."

"Vậy cũng phải." Mộ Dung Lưu Tôn cơn giận đã tan ra, cả khuôn mặt khoát lên vẻ sáng bóng, chậm rãi nở nụ cười, vẻ mặt ôn nhuận, ai sẽ nghĩ tới, Dao

nhi lại thông tuệ như vậy, sau này nếu được nàng thật lòng tương trợ, lo gì không diệt được thất quốc, Mộ Dung Lưu Tôn trong đầu không khỏi hiện lên một bức họa, cái vũ khí quân sự tên gọi lựu đạn kia, nó thật sự dùng được sao? Hơn nữa Dao nhi có chế tạo không?

"A Cửu, hai người theo dõi động tĩnh của ngũ quốc."

"Dạ, hoàng thượng."

Chương 71.5

Kim Hoa điện, một quan tài đen ngay ngắn đặt giữa đại điện đang tỏa ra ánh sáng, quan tài đó để ngay ngắn trên điện lớn như vậy càng thấy rõ ràng hơn, làm cho người ta dễ giật mình khi nhìn nó, toàn bộ đại điện khung cảnh tiêu điều không gì sánh được, Đan Phượng quốc Cơ vương gia, Cơ Tuyết đang mặc tang phục màu trắng, cả người tiêu tụy bất an, khuôn mặt bi tráng, quỳ gối bên quan tài thỉnh thoảng cố gắng đốt giấy tiền, thay hoàng tỷ túc trực bên linh cữu.

Trong đại điện vắng vẻ không tiếng động.

Bỗng nhiên thiếp thân cung nữ của nàng từ ngoài cửa điện đi vào, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Vương gia, sứ thần của Vạn Hạc quốc, Hoàng Viên quốc, Nguyệt Nhuông quốc cầu kiến."

Cơ Tuyết ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc vươn mài lên một chút, từ sau khi hoàng tỷ chết đi, các sứ thần này chỉ bái kiến một hồi, đến tận bây giờ cũng không tới nữa, đại khái là họ sợ rước họa vào thân, bây giờ sao tự nhiên lại tới, cơ tuyết vẫn chưa đứng dậy, phát phắt tay: "Mời bọn họ vào đi."

"Dạ, vương gia."

Cung nữ lui xuống, rất nhanh dẫn ba sứ thần vào đại điện, Cơ Tuyết vẫn quỳ gối ngay ngắn bên cạnh quan tài đen, trên khuôn mặt thanh tú thật thương tâm đứt ruột, nàng vẫn chưa đứng dậy đón chào, chỉ hơi cúi thân thể một chút, thanh âm khàn khàn vang lên.

"Xin thứ cho Cơ Tuyết không tiện đứng dậy chào đón."

"Không sao, không sao" thửa tướng đại nhân Vạn Hạc quốc khuôn mặt mang tiêu ý, nụ cười kia rõ ràng là không có ý tốt, làm bộ làm tịch dẫn hai sứ

thần khác thấp nén hương cho hoàng thái nữ, sau đó an ủi Cơ Tuyết một phen, cuối cùng lời nói toát ra, dịu dàng và rõ ràng.

"Cơ vương gia yên tâm, lần này Huyền Nguyệt quốc Nam An vương lại dám giết thái nữ điện hạ, chúng ta Vạn Hạc quốc cùng Hoàng Viên quốc tuyệt đối không sê ngòi xem mặc kệ, thế nhân đều nói Huyền đế âm hiểm giả dối, chẳng lẽ chúng ta sợ hắn sao, nếu như lần này hắn không giao ra Nam An vương, Cơ vương gia yên tâm, chúng ta nhất định sẽ xuất binh cùng Đan Phượng thảo phạt Huyền Nguyệt quốc."

Cơ Tuyết sững sốt, không nghĩ tới lần này thừa tướng Vạn Hạc quốc tự nhiên truet trọng nghĩa nói lời ngay thẳng như vậy, bất quá bọn hắn thực sự không hai lòng sao? Trên khuôn mặt thanh tú, dưới đáy mắt không có bất kỳ con sóng giao động nào, nghi hoặc càng sâu, bất quá lúc này nàng không tiện cự tuyệt hảo ý của người khác, đánh nói lời dịu dàng cảm tạ.

"Bản vương ta ơn thừa tướng đại nhân, cũng ta ơn tốt ý của Hoàng Viên quốc cùng Nguyệt Nhuông quốc, nếu như Huyền đế thực sự không giao ra hung thủ giết người, bản vương nhất định sẽ báo cáo cho mẫu hoàng, tin rằng mẫu hoàng tuyệt đối sẽ không ngòi xem mặc kệ."

"Tốt, có khí phách," thừa tướng Vạn Hạc quốc lộ ra nụ cười hờ ly, gật đầu, mắt thấy Cơ vương gia đem lời của hắn nghe lọt tai, cũng không tiện nói thêm, đỡ làm cho người ta sinh nghi, Cơ vương gia cũng không phải người ngu ngốc, mọi việc phải làm đúng mức, bằng không sẽ phản tác dụng.

"Cơ vương gia cũng không nên quá thương tâm, ai sẽ nghĩ tới hoàng thái nữ lại xảy ra chuyện như vậy, người vẫn nên bi thương, bảo dưỡng thân thể quan trọng hơn."

"Cám ơn các vị." Cơ Tuyết lại nghẹn ngào, tựa hồ sẽ nhanh chóng không chịu nổi một kích, điềm đạm đáng yêu tạ ơn các vị sứ thần, vài người cáo lui ra ngoài, Cơ Tuyết nhìn bóng lưng của bọn họ rời đi, trong đôi mắt lóe ra tia sáng không giống với khuôn mặt.

Đại điện lâm vào vắng vẻ, chỉ nghe được Cơ Tuyết một mình thì thào tự nói.

"Hoàng tỷ, mạng của ngươi thật là khổ, còn không có lên làm nữ hoàng đã bị hại, ngươi bảo muội muội ta làm thế nào mà thừa được, còn có mẫu hoàng sẽ thương tâm rất nhiều..."

Lời của nàng vừa mới xong, thiếp thân cung nữ quay lại, rất nhanh đi tới, nhìn khắp mọi nơi truong một cái, cúi người xuống cẩn thận mở miệng: "Vương gia, có người đưa qua đây một tờ giấy nhỏ"

"Là ai đưa tới vậy?"

Cơ Tuyết thanh âm đề cao cảnh giới, sắc mặt khó coi quét nhìn phía tỳ nữ, tỳ nữ kia lắc đầu: "Nô tỳ không phát hiện, vừa tiễn tam quốc sứ thần đi ra ngoài, bỗng nhiên có một cành liễu bắn qua đây, bên trên bọc một tờ giấy."

Tỳ nữ nói xong đem tờ giấy lấy ra, đưa tới trên tay Cơ Tuyết, Cơ Tuyết rất nhanh mở ra, chỉ thấy mặt trên nét chữ nghiên nghiêm viết mấy lời.

"Huyền đế đã có đối sách, cẩn thận người bên cạnh."

Cơ Tuyết nhìn xong, đem tờ giấy đặt ở chậu than thiêu hủy nó, đôi mài nhường lên vô cùng kinh ngạc, người kia là ai? Vì sao phải giúp đỡ nàng, còn có lời nhắn trên tờ giấy là có ý gì, nói Huyền đế đã có đối sách, làm cho nàng cẩn thận người bên cạnh, người bên cạnh nàng, Cơ Tuyết sắc mặt khó coi ngược mắt nhìn về phía thiếp thân tỳ nữ Liễu Hồng, Liễu Hồng từ nhỏ đã hầu hạ nàng, tuyệt đối không bán đứng nàng, chuyện của nàng chỉ có Liễu Hồng biết, còn có ai biết chuyện này nữa chứ?

Cơ Tuyết trái lo phải nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến hai người, thiếp thân tỳ nữ của hoàng ty, Tiêu Kiều cùng Đại Kiều, hai nha đầu vẫn hầu hạ hoàng ty từ nhỏ đến lớn, tuy rằng hoàng ty thái độ làm người kiêu ngạo, nhưng cực sủng hai nha đầu kia, thế nhưng từ khi hoàng ty gặp chuyện không may, nàng rất ít nhìn thấy hai nha đầu đó, các nàng tựa hồ vẫn đứng ở trong phòng ngủ nơi hoàng ty bị giết, chuyện này hoàn toàn không hợp với lẽ thường, chẳng lẽ các nàng biết cái gì? Cơ Tuyết tuy rằng không thể xác định, nhưng nàng tuyệt đối không thể để xuất hiện một điểm kẽ hở nào, bằng không mộng tưởng nhiều năm qua của nàng, làm thế nào thực hiện được?

"Liễu Hồng, qua đây."

Cơ Tuyết trầm mặt lên tiếng, ngoặc ý bảo Liễu Hồng đến gần, đợi được Liễu Hồng tới bên cạnh nàng, liền nhỏ giọng nói thầm hai câu, trên mặt Liễu Hồng hiện lên sự kinh ngạc vô cùng, tuy là tàn nhẫn, nhưng vẫn khom người lĩnh mện: "Dạ, vương gia, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm làm tốt."

"Đi thôi, cẩn thận một chút."

"Dạ, vương gia." Liễu Hồng lui xuống, trên đại điện lần thứ hai lại rơi vào vắng vẻ, Cơ Tuyết ngược mắt nhìn quan tài đen như mực, trong lòng hờ lạnh, hoàng tỷ, chỉ trách người sanh ở nhà đé vương, nếu như chúng ta là ở gia đình bình dân, ta sẽ ác độc như vậy sao?

Ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng của ba ngày, nếu như bắt không được hung phạm, Huyền Nguyệt Quốc phải chịu giao ra Nam An vương.

Đạo lý này ai cũng hiểu, toàn bộ Huyền Nguyệt Quốc lòng người bàng hoàng, chỉ có một người đang dương dương tự đắc, coi như việc này cùng nàng dường như không có quan hệ, mỗi ngày ăn được uống được ngủ còn rất ngon, không có việc gì thì ôm Mao Tuyết Cầu chọc cười, ngay cả Hoạ Mi cùng tiểu Thu bị nhốt tại hình phòng cũng đều đã quên.

Phượng Loan cung, Mạc Sầu nhìn chủ tử ôm Mao Tuyết Cầu, vẻ mặt tươi cười, hình như đã quên Nam An vương, nương nương lòng thù dai cũng thật là lợi hại, phàm là người đắc tội với nàng chỉ sợ chưa từng có thứ tốt để ăn, nghe nói Nam An vương lúc trước đánh nương nương một cái tát, thiếu chút nữa đem nương nương đánh chết, vì thế lần này nương nương làm cho hắn ở tù không công hai đêm.

Trên đại điện, Mộc Thanh Dao vươn tay kéo mấy sợi lông trăng như tuyết, bóp cái mũi nhỏ của nó: "Mao tuyết cầu, tỷ tỷ đối với người có tốt không? Đến, lật mình té một cái cho tỷ tỷ xem."

Đáng tiếc Mao Tuyết Cầu động cũng không động một chút, mắt trợn trăng, nữ nhân này hoàn toàn đem nó thành sủng vật, còn kêu nó lòn nhào, thiệt là áu trĩ a, nó là một con tiểu hồ ly thông minh, nó bản lĩnh cũng lớn, thường bách độc bất xâm, có thể giải bách độc, máu nó rất là cao quý, chỉ cần một giọt nhỏ, sẽ cứu không ít tánh mạng, nó từ nhỏ đã ăn độc mà lớn lên, không nghĩ tới bây giờ lưu lạc làm một sủng vật cấp thấp, thật đáng buồn a thật đáng buồn, Mao Tuyết Cầu không nói gì hỏi trời xanh, đáng tiếc nó là một con hồ ly, sẽ không biết nói tiếng người, chỉ có thể phát ra hai tiếng kêu ô ô, chọc chủ tử nó một trận hài lòng, mặt liền thay đổi.

Chương 71.6

"Ngươi lật mình không ngã, không ngã thì đêm nay chúng ta liền ăn món hồ ly nướng."

Xem đi, lại tới uy hiếp nó, nhưng nó thật đúng là dễ ăn hiếp mà, Mao Tuyết Cầu bất đắc dĩ lật một té ngã, sau đó đưa cái mông hướng về phía chủ tử, nó mất hứng, nhưng lão đại kia còn không có hài lòng.

“Thật khôi hài, đến, Mao Tuyết Cầu, lại lật thêm một lần nữa cho tý tỡ trở, bằng không?”

Ô, người ta đã lật rồi vẫn không được sao? Đừng nói nướng hồ ly nữa, trong lòng người ta lạnh lầm à, tội nghiệp tiểu hồ ly lại phải liên tiếp lật mấy vòng, cho đến khi chủ tử biến thái cảm thấy hài lòng vươn tay ôm nó: “Ha ha, Mao Tuyết Cầu thật lợi hại, đến, tỡ tỡ ôm nào.”

Trên đại điện vang lên tiếng cười sung sướng của hoàng hậu nương nương, mọi người nhìn sang, đáy lòng thở dài, tội nghiệp tiểu hồ ly a, người thật đáng thương khi gặp phải một chủ tử như thế, mỗi ngày đều bị lăn qua lăn lại đến chết khiếp, thương cảm a.

“Nương nương.”

Mộc Thanh Dao ôm Mao Tuyết Cầu, tên này thở dốc liên tục, chẳng lẽ thật sự mệt mỏi như vậy sao? Xem ra phải thao luyện nhiều, nếu như Mao Tuyết Cầu biết ý nghĩ của chủ tử vào lúc này, nhất định không chịu nổi.

“Làm sao vậy?” Mộc Thanh Dao ngược mắt quét nhìn về phía Mai Tâm bên cạnh, chỉ thấy tiểu nha đầu vẻ mặt không kiên nhẫn, đôi lông mài vàng trắng vén lên mang nét kỳ quái : “Làm sao vậy? Mai Tâm.”

“Cái kia, nương nương nên dùng cơm trưa.”

“Ù, thật đúng là đói bụng, đi, Mao Tuyết Cầu, chúng ta đi ăn cơm.” Mộc Thanh Dao ôm lấy Mao Tuyết Cầu hướng Thiên điện mà đi, một bên Mai Tâm vội vàng nhu thuận mở miệng: “Nương nương mệt không, nô tỳ giúp người ôm Mao Tuyết Cầu.”

“Tốt.” Mộc Thanh Dao thuận tay đem Mao Tuyết Cầu ném vào lòng Mai Tâm, một người một hồ đồng thời thở dài một hơi, cuối cùng cũng chạy trốn ma chưởng.

Thiên điện.

Mộc Thanh Dao dùng xong buổi cơm trưa, đang nghe Y Vân bẩm báo sự

tình.

“Nương nương, Hoạ Mi cùng tiểu Thu thương thể có chút nghiêm trọng, thật sự nếu không chữa trị, chỉ sợ không qua khỏi.”

Mộc Thanh Dao biếu tình lạnh nhạt, đưa tay tiếp nhận chung trà Mạc Sầu đưa tới nhấp một miếng, nói thật ra, nàng một điểm cũng không đồng tình Hoạ Mi cùng tiểu Thu kia, hai kẻ chó cậy nhà, gà cậy chuồng, từ trước đến này ở trong cung tác oai tác oái, không biết hại chết bao nhiêu cung nhân, bất quá cũng không thể trơ mắt nhìn các nàng chết tại đây Phượng Loan cung, các nàng vẫn còn chỗ để lợi dụng.

Đuôi lông mày nhảy lên, lạnh lùng mệnh lệnh Y Vân.

“Bí mật đến hiệu thuốc đi lấy một ít thuốc qua đây, chỉ cần các nàng không chết là được.”

“Dạ, nương nương.” Y Vân chậm rãi lui về phía sau, Mộc Thanh Dao nhớ tới điều gì, kêu một tiếng: “Y Vân, gần nhất hai ngày nay không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, nương nương.” Y Vân cung kính mở miệng, nàng đem các đại cung nữ lúc trước Hoạ Mi trọng dụng cách chức hết, đã điều bốn cung nữ biết nghe lời khác, vua nào triều thì thần nấy, nàng nếu thân là nữ quan Phượng Loan cung, thì không thể lưu lại người được trọng dụng trước đây, đỡ phải thêm hậu họa.

“Tốt, lưu tâm chút, bất kể là ai, nếu dám can đảm tự tác chủ trương, cũng không nên trách bản cung không khách khí.” Mộc Thanh Dao ngữ khí lạnh lẽo đầy rẫy trên Thiên điện, Mạc Sầu cùng Mai Tâm thấy nhưng không thể trách, biết bản tính của chủ tử rất lớn, chỉ cần không chọc tới nàng, không khiêu chiến điểm cực hạn của nàng, trên căn bản nàng là người một rất dễ thân cận, chỉ có người đối với nàng bất lợi, mới nhận sự đối đãi không tốt của nàng.

Bất quá Y Vân cùng cung nhân Phượng Loan cung, còn không có quen thuộc bản tính của nương nương, chỉ biết là nương nương xử sự thủ đoạn cực kỳ cay độc, bởi vậy mấy người nha đầu đều run như cây sậy, ai cũng không dám coi thường, ngay cả Y Vân cũng phải cẩn thận hơn.

“Nương nương yên tâm đi, nô tỳ nhất định nỗ lực làm việc, tuyệt đối không

để cho chuyện này phát sinh nữa.”

“Ừ, vậy mọi người lui đi.” Mộc Thanh Dao phất tay, Y Vân lui ra ngoài, ở hình phòng còn có hai bệnh nhân, nương nương nói không thể để cho các nàng chết, nàng cũng không dám cho các nàng chết...

Trên thiên điện, Mộc Thanh Dao cũng giống như lúc trước gương mặt đẹp đẽ bóng loáng, trong mâu quang thâm thúy xẹt qua ánh sáng trí tuệ, mặt mũi lộ ra vẻ hoạt bát trí tuệ, khoe môi vẽ ra nụ cười lành lạnh tuyệt mĩ.

“Mạc Sầu, Băng Tiêu có tin tức không?”

“Không có.” Mạc Sầu cung kính đáp lời, xem ra nương nương muốn động thủ...

“Cơ vương gia thật là bảo trì bình thản, hay cho là mình làm những chuyện như vậy sẽ thiên y vô phùng (ý nói không có kẽ hở) đây?” Mộc Thanh Dao mâu quang sắc bén dời về phía ngoài cửa điện, sắc trời đã tối xuống, mây đen cuồn cuộn tới, gió gào thét lên, xem ra trời lập tức sẽ mưa, thực sự là trời cũng giúp ta.

Dưới hành lang, gió lớn quét qua, hoa cỏ sơ xác mất trật tự, trên bầu trời tầng mây đông nghịt ủn ủn kéo đến bao phủ cả tòa hoàng cung.

Không khí u ám làm người ta nhanh chóng hít thở không thông.

Rèm cửa sổ bằng gấm bị gió nhấc lên dập dềnh, Mộc Thanh Dao đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, nhìn bầu trời âm u như có điều suy nghĩ, rõ ràng mới sáng, bây giờ đã nhanh chóng tối xuống tới, hình như bóng tối mịt đã tới.

Mai Tâm ôm Mao Tuyết Cầu, cùng Mạc Sầu một phải một trái đi theo phía sau nương nương, hai nha đầu kỳ quái nói thầm.

“Hôm nay trở nên thật là kỳ quái.”

Bỗng nhiên ở giữa không trung tia chớp xẹt qua, sấm sét nổ vang, dọa mọi người nhảy dựng, tiếng sấm rầm rầm, cuồn cuộn tới, tựa như từng cơn sóng biển gào thét, sóng sau cao hơn sóng trước.

Trước cửa thiên điện, nhất đạo nhân ảnh lặng yên đi tới, trong tay còn đỡ

một người, rất nhanh lắc mình tiến vào, một mùi máu tươi nồng nặc đầy rãy trong Thiên điện, Mai Tâm lại càng hoảng sợ, rất nhanh mở miệng: “Ai?”

Bởi vì sắc trời đã tối lại, bóng người nhìn không rõ lắm, chỉ nghe được một đạo thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên: “Nương nương, là thuộc hạ.”

Nguyên lai là Băng Tiêu, trong tay đang đỡ một người, ở phía sau của nàng con có một nữ tử khác, nhẹ giọng khóc nức nở, giúp đỡ Băng Tiêu đỡ nữ tử bị thương, ba người chậm rãi tiến vào đại điện.

Mộc Thanh Dao vừa nhìn liền biết hai nữ nhân kia là thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ, nàng đang một mực chờ người kia động thủ, vốn cho rằng nàng ta sẽ không ra tay lần nữa, ai ngờ một khắc cuối cùng nàng ta vẫn không kiềm chế được, tiếng nói lạnh lanh vang lên: “Mạc Sầu, cầm đèn.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu rất nhanh lên tiếng trả lời, tay chân lưu loát đã nhanh chóng thắp đèn trong cung lênh, bên trong Thiên điện rõ ràng có thể thấy được, nữ tử bị thương đôi môi thanh tú nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng rên khẽ, quả nhiên bị thương rất nặng, một tay che ngực, máu từng giọt rơi xuống sàn, tinh thần đã có chút hôn mê.

Băng Tiêu cùng một người cung nữ còn lại đỡ nàng nằm hơi nghiêng trên trường kỷ đặt ở Thiên điện.

Mộc Thanh Dao đi tới, nhìn sắc mặt cung nữ kia trắng như tờ giấy, hô hấp yếu ớt, mắt thấy tình trạng không được tốt, vội vàng quay đầu phân phó Mạc Sầu bên người: “Đi truyền ngự y đến.”

Ai biết nàng tiếng nói vừa dứt, cung nữ đang nằm ở trên giường đột nhiên mở mắt ra, đồng tử rời rạc, vươn tay quơ ở giữa không, một hơi thở không thể đi xuống, bị ngăn lại ở ngực, dùng sức kêu lên: “Tiểu kiều, tiểu kiều.”

Một gã cung nữ khác bắc khóc tiến lên lôi kéo tay nàng, nức nở: “Đại Kiều, đại Kiều, ngươi thế nào?”

“Tiểu Kiều, ta không được rồi, ta nghĩ đi trước một bước, theo thái nữ điện hạ, ngươi hãy sống thật khỏe đi, thái nữ có ta ở cùng, ngươi không nên lo lắng cho nàng.” Nói xong dùng sức thở hổn hển, nghiên mình một cái, trút hơi thở cuối cùng, Tiểu Kiều vừa nhìn Đại Kiều chết, lệ như mưa rơi xuống,

liều mạng cắn răng, lôi kéo tay Đại Kiều.

“Đại Kiều, ta sẽ vì ngươi cùng thái nữ báo thù, ngươi yên tâm đi đi.”

Tiêu Kiều nói xong, buông ra tay Đại Kiều, úm một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Hoàng hậu nương nương, cầu ngươi vì Đại Kiều báo thù, cầu ngươi vì thái nữ báo thù.”

Mộc Thanh Dao nhìn nha đầu đang thương tâm gần chết, trong lòng kinh ngạc rất nhiều, mang theo ba phần kính nể, mặc dù Tiêu Kiều chỉ là một nha đầu, thế nhưng trung tâm với chủ, nàng luôn luôn kính nể người hiệp đám trung thành, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, Mộc Thanh Dao nhẹ cúi người xuống, vươn tay nâng dậy Tiêu Kiều.

“Ngươi trước đứng lên đi.” Quay đầu nhìn về Băng Tiêu đang đứng ở một bên, Băng Tiêu thân sắc giữa tựa hồ cũng có chút giao động, mâu quang bình tĩnh nhìn Tiêu Kiều.

“Băng Tiêu, không phải ta kêu ngươi bảo vệ các nàng sao? Như thế nào còn để xảy ra chuyện?”

“Thuộc hạ đáng chết, xin nương nương trách phạt, thuộc hạ không nghĩ tới người động thủ hết sức giảo hoạt, sử dụng kế điệu hổ ly sơn, trước dùng một người đem thuộc hạ dẫn dắt rời đi, chờ thuộc hạ giết người nọ, lấy lại tinh thần nhanh chóng trở về, thì Đại Kiều đã bị đâm một kiếm, xin nương nương trách phạt, thuộc hạ không một câu oán hận.”

Băng Tiêu úm một tiếng quỳ xuống, Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, bởi vì trong cung tai mắt quá nhiều, cho nên nàng chỉ mệnh lệnh cho một mình Băng Tiêu tới gần Đại Kiều, đây cũng là sự sơ sẩy của nàng, đâu thể nào trách cứ một mình Băng Tiêu?

“Ngươi cũng đứng lên đi, bản cung tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào trước mặt mà không coi bản cung vào đâu đi giết người.”

Mộc Thanh Dao ngồi thẳng lên, con ngươi bao phủ ánh sáng sắc bén như lưỡi dao, quanh thân lưu lại sát khí thị máu.

“Tiêu Kiều, ngươi có bằng lòng vì Đại Kiều cùng hoàng thái nữ báo thù hay

không?”

“Nô tỳ nguyện ý, hoàng hậu nương nương cứ sai phái.” Tiêu Kiều một lòng vì Đại Kiều báo thù, nàng cùng Đại Kiều cảm tình tốt, tận tâm tận lực phục vụ hoàng thái nữ, may mà hoàng thái nữ dù là người kêu ngoại, nhưng đối với hai người nàng cũng tốt, không nghĩ tới hôm nay hoàng thái nữ mệnh tang ở Huyền Nguyệt, các nàng vốn muốn đi theo hoàng thái nữ, chỉ bởi vì Nam An vương còn bị nhốt trong đại lao Hình bộ, các nàng hai người muốn nhìn tận mắt Nam An vương thụ hình sau đó mới theo chủ tử, ai nghĩ tới, quả nhiên là Cơ vương gia giết tỷ tỷ, sau khi các nàng biết chuyện này, cũng không tính toán vạch trần Cơ vương gia, mặc dù nàng lòng dạ ác độc, thế nhưng chung quy cũng là muội muội của hoàng thái nữ, không nghĩ tới kia Cơ vương gia dụng tâm ác độc như vậy, liền các nàng hai đều không buông tha, các nàng vốn đã chuẩn bị chết rồi.

Nhưng khi nàng nhìn tận mắt Nhìn Nhìn đại kiều bị giết chết, không cần hoài nghi, hoàng thái nữ nhất định là bị nàng sát hại, cho nên nàng mới nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu, bằng không còn ai muốn làm hại hai cung nữ nho nhỏ các nàng.

Lúc này Tiêu Kiều lại bất chấp thứ khác, người như vậy làm vua làm nữ hoàng, Đan Phượng chẳng phải sẽ diệt vong sao, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Hảo.” Mộc Thanh Dao thở ra một hơi, chỉ cần Tiêu Kiều nguyện ý giúp đỡ nàng, chuyện này sẽ dễ làm nhiều lầm, ngẩng đầu nhìn phía ngoài điện.

Mây đen vẫn chưa tan, gió đã thổi ít đi một chút, mưa đầy trời ào ào trút xuống, mái hiên nhà, cột trụ hành lang, từng giọt nước mưa bắn vào vỡ ra còn kèm theo sấm sét, thỉnh thoảng ở trên bầu trời nổ vang.

Mộc Thanh Dao ngoắc Mạc Sầu ý bảo đến gần nàng, Băng Tiêu cùng Tiêu Kiều kế bên, bốn người vây cùng một chỗ để nói chuyện, rất nhanh ba người đã hiểu rõ ý nương nương, đồng thời gật đầu lên tiếng trả lời: “Dạ, nương nương.”

Băng Tiêu cùng Mạc Sầu mang theo Tiêu Kiều rời khỏi, Tiêu Kiều trước khi đi, còn liếc mắt nhìn đại kiều nằm trên trường kỷ, cắn răng, dứt khoát quay đầu theo phía sau hai nữ nhân chạy vội ra ngoài.

Trong Thiên điện, Mai Tâm ôm chặt Mao Tuyết Cầu, đi theo bên cạnh Mộc

Thanh Dao: “Nương nương, các nàng đều có việc, nô tỳ làm cái gì đây?”

“Ngươi bây giờ đi...” Mộc Thanh Dao chiêu chọc, Mai Tâm bước lên trước một bước, nàng nhỏ giọng phân phó nhiệm vụ, Mai Tâm lĩnh melden cũng lui xuống, Thiên điện im ắng trở lại, Mộc Thanh Dao chỉnh đốn lại thân thái phấn chấn rất nhiều, khoe miệng bắt đầu cười nhạt, nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, thong dong khẽ lẩm bẩm, nên đi xem kịch vui.

Có câu nói không làm chuyện trái lương tâm không sợ quỷ gó cửa, nếu như làm chuyện trái lương tâm thì...

Q.2 - Chương 72: Thiên hạ có thể người cư chi

Kim Hoa điện.

Sấm rung chớp giật, mưa to tầm tả, bùm bùm vang trời, bầu trời u ám mang theo một tia quỷ dị.

Đan Phượng quốc nữ vương gia Cơ Tuyết, đang quỳ gối bên cạnh quan tài hoảng sợ, ánh mắt chậm rãi liếc về phía ngoài cửa điện, gió thổi tiến vào làm đèn cung đình chập chờn nháy nháy, bỗng nhiên bị dập tắt, toàn bộ đại điện một màu đen kịt nhìn không rõ ràng lầm, Cơ Tuyết sợ đến mức đứng lên, hướng ra phía ngoài thét chói tai: “Người đâu, người đâu.”

Nhưng không có một người cung nữ nào tiến vào, quanh mình vắng vẻ, nàng hình như hoàn toàn bị ngăn cách, chỉ nghe được cuồng phong thổi qua, bên ngoài điện tàn lá bay cuốn cuộn, đầy thê lương, lòng của nàng thoáng cái hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía quan tài đen, lúc này nắp quan được đóng lại đang dung đưa, sợ đến mức nàng thụt lùi hai bước, hai tròng mắt không dám chớp nhìn chằm chằm quan tài nói chuyện không đâu vào đâu, quan tài đen không chỉ cử động, từ bên trong còn toát ra khói trắng, càng ngày càng nhiều, bao phủ chính phủ cả Kim Hoa điện, mơ hồ ở giữa nhìn thấy một thân ảnh tóc tai bù xù, từ trong quan tài đứng lên, tóc đen che khuất cả khuôn mặt của nàng, thấy không rõ lầm dung mạo đích thực trên mặt, thế nhưng lại có thanh âm truyền ra.

“Hoàng muội, ngươi làm hại hoàng tỷ thật thê thảm a.”

Hư vô mờ ảo, tựa như từ trong địa ngục truyền đến, thê thảm không gì sánh được, Cơ Tuyết tuy rằng sợ hãi, thế nhưng trong đầu còn có một tia lý trí cuối cùng, ôm lấy đầu thối lui, hé rầm lên: “Ngươi đừng có gạt ta, ngươi đến tột cùng là ai?”

Cơ tuyết nói xong, quay ra cửa trước kêu lên: “Liễu Hồng, Liễu Hồng.”

Một đạo sấm sét lần thứ hai hiện lên, thân ảnh kia như hư không hướng tới, vèo một cái bay ra khỏi quan tài, lúc này đây Cơ Tuyết mở to mắt, bởi vì sương khói lờ mờ, nhìn không rõ lầm, quỷ ảnh kia tựa hồ không có chân, căn

bản là đang trôi.

Lúc này đây Cơ Tuyết cũng khống chế không được nữa, run run không ngừng, lui về phía sau, liên thanh cầu xin: “Hoàng tỷ, hoàng tỷ, ta không phải cõi tình, người bỏ qua cho ta đi, ta tuyệt đối không phải cõi tình hại người.”

“Hoàng muội, người hãy đi theo ta đi, ở đây lạnh quá a, hoàng tỷ một người cô đơn lắm, xuống đây đi.”

Thân ảnh đột nhiên thổi tung bay đến, đưa tay ra, bàn tay trắng bạch kinh khủng, đầu ngón tay thật dài và dày, mắt thấy nó sẽ nhanh chóng bóp trên cổ của nàng, Cơ Tuyết cũng nhịn không được nữa, úm một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu.

“Hoàng tỷ, người bỏ qua cho ta đi, sau này ta nhất định đốt nhiều giấy tiền vàng mã cho người, ta tuy rằng tham luyến hậu vị của người, động đến tâm tư, thế nhưng đêm hôm đó, ta không phải cõi tình, chỉ là lỡ tay đẩy người một chút, ai biết người sẽ thoảng cái dụng vào cái góc của ghê dựa, bị chết, hoàng tỷ, người bỏ qua cho ta đi, bỏ qua cho ta đi.”

Cơ tuyết liên tục dập đầu, ai oán bi thương...

Ngoài điện, tiếng sấm tiếng mưa rơi hội hợp cùng một chỗ, tại đây ánh sáng lần lượt thay đổi, bỗng nhiên đèn cung đình sáng trưng, trong Kim Hoa điện sương mù cũng tan đi, một mảnh trong vắt, giống như ban ngày, ngoài phòng, mây đen bay mất, bầu trời tựa như bị nước rửa quá hiện lên màu lam trong sạch, mưa dần dần nhỏ.

Cơ Tuyết còn không có hết khiếp sợ bỗng phục hồi tinh thần lại, sững sờ nhìn hết thảy trước mắt.

Lúc này từ ngoài cửa điện đi tới mấy thân ảnh, người dẫn đầu chính là Huyền Nguyệt quốc hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn, vẻ mặt âm ngao, trong đôi mắt đen lóe ra từng con sóng cuộn trào mãnh liệt, lạnh lẽo trùng mắt nhìn Cơ Tuyết, mà bên cạnh hắn một nữ tử đang đứng thẳng lạnh như hàn băng, chính là đương triều hoàng hậu nương nương, trên gương mặt tươi đẹp bức người bao phủ sự lạnh lùng tàn bạo, thần sắc tự có một cỗ uy nghiêm, khóe môi nhếch lên châm biếm.

Mà theo sát phía sau bọn họ vào chính là ngũ quốc sứ thần, trên mặt của mỗi

người đều hiện lên kinh ngạc, mang theo sự khinh thường...

Cơ Tuyết ngẩn ngơ, hơn nửa ngày mới thì thào lên tiếng: “Đây là có chuyện gì?”

Mộc Thanh Dao gương mặt trầm xuống đi tới, dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống Cơ Tuyết, lạnh lạnh mở miệng: “Ngươi nói xem là chuyện gì xảy ra? Trong thiên hạ thật có loại người như ngươi lục thân không nhận, giết tỵ đoạt vị, ghê tởm nhất chính là, giết người rồi còn muốn giá họa đến trên đầu Huyền Nguyệt quốc chúng ta, Huyền Nguyệt chúng ta sẽ không để cho người khi dễ, lần này nhất định phải hướng tới nữ hoàng đài một câu trả lời hợp lý.”

Trên Kim Hoa điện thanh âm lạnh như hàn băng len lỏi khắp mọi nơi, mâu quang của mọi người đều dời về phía Mộc Thanh Dao, giờ khắc này họ đều nhận thức rõ ràng chỗ lợi hại của hoàng hậu nương nương, Huyền đế cưới nàng chỉ sợ như hổ thêm cánh, nàng thông minh tuyệt đỉnh, trí dũng song toàn, tựa như một thanh đao thượng cổ, lưỡi dao sắc bén, rút ra khỏi giỏ sẽ thấy máu khi quay về, lúc này tất cả mọi người đều cảm nhận được trên đỉnh đầu hàn ý lạnh lẽo.

Trưởng Tôn Trúc sắc mặt đen lại, lòng hiện tại không chỉ ảo não, mà còn có hối hận, lúc đầu hắn không nên do dự mà mang đi nàng.

Cuối cùng vẫn cho rằng, chẳng qua là một nữ nhân, lợi hại hơn nữa cũng không thể một mình chống trời, hiện nay nhìn thấy, chỉ sợ toàn bộ thiên hạ thế cục sẽ bởi vì nàng mà thay đổi, là hắn thất sủng, Huyền đế tuệ nhãn độc đáo, đã chọn nàng.

Ngũ quốc sứ thần sắc mặt đều khác nhau, xấu xí đến cực điểm, mà một bên cơ tuyết cũng không tốt hơn chút nào, cho đến lúc này, nàng mới biết được xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai nàng trúng kế của người ta, vừa rồi tựa hồ đều không nên nói cũng đã nói luôn, nghĩ đến đây, nàng mang vẻ hoảng sợ đứng dậy, hướng một bên thối lui.

“Các ngươi nói cái gì, ta không hiểu, ta cái gì cũng không biết.”

Mộ Dung Lưu Tôn ngũ quan tuấn mỹ thay đổi trong nháy mắt, âm ngao thâm trầm, phảng phất bao phủ khí hàn đầm, khoe môi nhất câu, đó là sát khí thị

máu, lạnh lùng nặng nề mở miệng.

“Ngươi còn muốn nói dối sao? Nếu như ngươi còn dám giả vờ ngu đần làm chuyện chống cự vô ích, trẫm liền đem ngươi nhốt vào trong đại lao.”

“Không, ngươi không có quyền bắt ta, ta là vương gia của Đan Phượng quốc, sứ thần đi sứ Huyền Nguyệt quốc.”

Cơ Tuyết vừa nghe đến Huyền đế nói thế, kịch liệt nhảy dựng lên, giận dữ chỉ vào Mộ Dung Lưu Tôn, cẩn thận nhìn đám người đối diện, chậm rãi thổi lui về phía sau, bỗng nhiên nắm lấy người vừa giả quý, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: “Ngươi là ai, lại dám làm hại ta, ta và ngươi thế bất lưỡng lập, ta không tốt, ngươi cũng đừng mong yên ổn.”

giả quý là Tiểu Kiều, từ nhỏ đến lớn đi theo bên người hoàng thái nữ, đem thanh âm hoàng thái phụ Cơ Phượng mô phỏng giống đến kỳ lạ, bằng không Cơ Tuyết sẽ không trúng kế, hơn nữa hôm nay lại được thiên thời địa lợi, vì thế tất cả liền thuận theo để hành động, Cơ Tuyết có cái gì đều nói tất cả.

Tiểu Kiều bị nắm lấy, cũng không e ngại, lấy tay nhẹ nhàng vén tóc lên, chảy nước mắt nhìn cơ tuyết: “Cơ vương gia, ngươi tại sao muốn giết thái nữ, nàng đối với ngươi rất tốt, ngươi tại sao muốn giết nàng?”

Cơ Tuyết một tay bóp ở cổ tiểu kiều, tay kia hướng bên cạnh đem nàng ta túm lấy, nghĩ đến đều là nữ nhân này làm hại nàng, ánh mắt tàn nhẫn muốn một ngụm cắn đứt cổ Tiểu Kiều, khi nghe Tiểu Kiều chất vấn, khuôn mặt khinh thường.

“Ngươi biết cái gì? Từ nhỏ đến lớn mẫu hoàng thương yêu nhất chính là nàng, đối với ta nhìn như không thấy, vì sao cùng cha mẹ, nàng có thể hưởng thụ thứ tốt nhất, mà ta lại không có gì cả, nàng là thái nữ, ta cũng là một vương gia, thế nhưng có ai nhìn thấy, ta nỗ lực so với nàng còn nhiều hơn, nàng ngoại trừ sống phóng túng còn có thể làm cái gì, cái gì cũng đều không hiểu.”

Chương 72.2

Cơ Tuyết thét chói tai, tựa hồ nhanh chóng điện lên, ánh mắt đỏ đậm, Mộc Thanh Dao lạnh nhạt nhìn chằm chằm nàng, giơ một tay lên ý bảo mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, chính mình chậm rãi đi về phía trước.

“Cơ Tuyết, ngươi đại nghịch bất đạo, đã giết hai người rồi còn chưa đủ sao? Người giết hoàng ty, lại để cho người giết Đại Kiều, bây giờ còn muốn cho đôi tay kia giết thêm một cái mạng sao?”

Trong thiên điện, mọi người nhìn nương nương đang đi về phía trước, rất sợ nàng gặp phải nguy hiểm, không khỏi sợ trong lòng, Mai Tâm cùng Mạc Sầu kêu lên: “Nương nương.”

Mộc Thanh Dao hoàn toàn không để ý tới tiếng kêu của hai nha đầu, không nhanh không vội, toàn thân bình tĩnh có ý định nán lãi, ngay khi Cơ Tuyết sững sốt ngây người, thanh âm thanh duyệt của Mộc Thanh Dao đột ngột vang lên: “Băng Tiêu.”

Một lời vừa phát, một đạo thân ảnh nhanh chóng bay vút qua, như phá vỡ cầu vòng, trong nháy mắt xuất thủ điểm trúng huyệt đạo Cơ Tuyết, nhanh nhẹn rơi xuống đất, bình tĩnh lên tiếng trả lời: “Nương nương.”

Hai người phôi hợp không có kẻ hở, làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối, trước một khắc còn làm cho lòng người kinh hãi đảm chiến tình cảnh trước mắt, một khắc sau đã ngăn được cơn sóng dữ, chuyển đổi toàn bộ cục diện, ngũ quỷ sứ thần lại một lần nữa chứng kiến sự cơ trí trầm ổn của nữ nhân này, thảo nào nàng mặt không đổi sắc, hơi thở thu lại, nguyên lai từ lâu đã an bài người núp ở chỗ tối, chỉ chờ một kích tức trúng.

Cơ Tuyết bị chế phục, Mộc Thanh Dao thân thể vừa lui về phía sau, quanh thân ánh sáng lạnh giá thối lui, khuôn mặt nhàn nhã hơn, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Lưu Tôn bên cạnh, kế tiếp chính là chuyện của hắn.

Mộ Dung Lưu Tôn dồn khí đan điền, khuôn mặt tuấn tú âm ngao, đôi lông mài hép dài nhảy lên, lời nói lãnh chìm đầy sát khí vang lên: “Người đâu, lập tức đem Cơ Tuyết đưa đến Lưu Ly cung, trầm muôn tự mình thảm vấn, lập tức thả Nam An vương gia.”

“Dạ, hoàng thượng.” A Cửu linh mệnh vung tay lên, liền có mấy người tiểu thái giám tiến đến nhấc lên tay chân không nhúc nhích được của Cơ Tuyết hướng Lưu Ly cung mà đi đến, Cơ Tuyết vẻ mặt trắng bệch, há mồm kêu lên.

“Huyền đế, đừng quên thân phận của ta, ta là sứ thần, các ngươi không có quyền lợi thẩm vấn ta.”

Đáng tiếc gương mặt âm trầm của Mộ Dung Lưu Tôn, không thèm quan tâm đến lý lẽ của Cơ Tuyết, chỉ cần nghĩ tới hoàng đế Nam An vương bị người hãm hại, vô duyên vô cớ phải ở tù đợi ba ngày hai đêm, hắc đe nén không được tức giận liền nhẹ nhẹ phát tiết ra ngoài, hận không thể lập tức xử tử nữ nhân kia, thế mà vẫn còn kêu lên.

Thiên điện, Cơ Tuyết bị lôi đi xuống, đứng ở cửa đại điện ngũ quốc sú thần đều ủ rũ, chỉ có cuối cùng một người, tiểu ý dịu dàng nhìn hết thảy trước mắt, con ngươi nhìn không chớp mắt nữ tử đứng ở bên người Huyền đế, khuôn mặt xinh đẹp thanh tươi, cả người lạnh mỏng đậm mạc, rõ ràng là một tay thiết kế cục này, hết lần này tới lần khác mang dáng vẻ nhàn nhã không đếm xỉa đến, hình như những chuyện đã phát sinh không quan hệ với nàng, còn nhẹ nhàng vượt ngón tay của mình.

Tròng mắt của Trưởng Tôn Trúc lóe lên vài cái, Mộc Thanh Dao, người là người quan trọng trong thiên hạ đại cục, bản thái tử tuyệt sẽ không để cho người đứng ở bên người Huyền đế, Trưởng Tôn Trúc tự nhủ xong, khóc môi đỏ nhạt mang theo nụ cười, chậm rãi bước đi thông thả đến phía trước, ưu nhã mở miệng.

“Đan Phượng quốc thực sự là khinh người quá đáng, quả nhiên hãm hại Nam An vương, thực sự là chết chưa hết tội.”

Một lời rơi, người khác sôi nổi phụ họa.

“Đúng vậy, chính là giết nàng cũng không quá đáng.”

“Làm cho Nam An vương ăn biết bao nhiêu đau khổ, nguyên lai hoàng thái nữ là do Cơ vương gia giết chết, vì cái gọi là ngôi vị hoàng đế, ngay cả thân tỷ tỷ đều giết, thực sự là tâm địa ác độc, dù giết nàng cũng không quá đáng.”

Gương mặt tuyệt mỹ của Huyền đế cười khẽ, ánh mắt mờ mịt, bí hiểm ngang đầu hơi nghiêng người nhìn Mộc Thanh Dao, ôn hòa mở miệng.

“Dao nhi, người nói đi?”

lời nói thật là ôn nhu, kích thích được Trưởng Tôn Trúc trong lòng run sợ, thậm chí có một tia đau đớn không thể úc chế, lan tràn tới toàn thân, cuối cùng hóa thành mùi vị cay đắng.

Mộc Thanh Dao liếc Mộ Dung Lưu Tôn một cái, nam nhân này rõ ràng là có

lòng tốt cũng không yên, chính mình đã có chủ ý, cần gì phải đa sự làm bộ hỏi nàng đâu, tức giận trùng hấn liếc mắt một cái, con mắt dời về phía Trưởng Tôn Trúc, châm chọc mở miệng.

“Trưởng Tôn thái tử thật là chính trực, người giết người thì đền mạng, nhất định phải chết, bất quá người hạ mệnh lệnh này không phải Huyền đế, mà là Đan Phượng nữ hoàng, Huyền Nguyệt quốc chúng ta sẽ phái người đem thi thể của hoàng thái nữ cùng Cơ vương gia nhất định đưa đến Đan Phượng quốc, tới lúc đó Đan Phượng nữ hoàng xử trí Cơ vương gia như thế nào, ánh mắt của người trong thiên hạ tự có cái nhìn đánh giá, bất quá nếu Trưởng Tôn thái tử cùng từ quốc sứ thần hiệp đám trung tâm như vậy, xin mời Trưởng Tôn thái tử và các vị sứ thần cùng Huyền Nguyệt chúng ta thảm vấn Cơ Tuyết, cuối cùng liền phái ra một người đi cùng Huyền Nguyệt, sang Đan Phượng quốc làm chứng.”

lời nói của lạnh lẽo của Mộc Thanh Dao vang dội rơi xuống, ngũ quốc lập tức giật mình, bọn họ muốn gây xích mích người ta, ai ngờ lại bị phản ngược lại, xem ra cùng nữ nhân trước mắt chơi tâm kế thực sự là tự mình chuốc lấy cực khổ, bọn họ còn có cần phải ở lại Huyền Nguyệt sao? Vẫn là nhanh chóng hồi cung bẩm báo cùng quân vương của mình thương lượng đối sách, Huyền đế vốn là thông minh hơn người, hiện tại lại thêm một lưỡi dao sắc bén, chẳng lẽ nhất thống giang sơn, thực sự sẽ rơi vào Huyền Nguyệt?

Không được, bọn họ thế nào lại cam tâm đây?

Mộc Thanh Dao đem ngũ quốc đánh trả xong, quay đầu nhìn Mộ Dung Lưu Tôn bên cạnh, không nhanh không chậm mở miệng: “Hoàng thượng, chủ ý của Thanh Dao, hoàng thượng sẽ không phản đối chứ.”

“Chủ ý của Dao nhi chính là chủ ý trẫm, sau này lời nói của đại huyền hoàng hậu cũng giống như lời nói của trẫm.”

Mộ Dung Lưu Tôn trên gương mặt tuấn mỹ da thịt trắng noãn ngưng tụ thành miếng băng mỏng, thanh tuyệt cao ngạo tuyên bố, tiếng nói lang lảnh vang vọng ở trên Thiên điện, rơi vào trong tai mỗi người, Mộc Thanh Dao con người rạo rực, nàng thật không nghĩ tới Huyền đế dĩ nhiên trước mặt nhiều người lại nói như thế, thật làm cho người ta có chút ngoài ý muốn mím môi cười thanh nhã .

“Không phải nói hậu cung không cho phép tham gia vào chính sự sao?”

"Trẫm muốn phá tiền lệ này, trong thiên hạ người có năng lực đều có thể làm, không phân biệt nam nữ." Gương mặt tuấn mĩ, mĩm cười đên đáo chung sinh, khí như núi sông, chấn kinh mọi người, ngũ quốc sứ thần đều quá sợ hãi, hai đại cường giả liên thủ, lo gì thiên hạ không thống nhất, thiên hạ thực sự sẽ loạn, huống chi hoàng hậu lúc trước còn vẽ ra bức tranh ra của một loại vũ khí quân sự rất lợi hại, nếu như cái vũ khí kia là thật, chỉ sợ trong nháy mắt vung lên, sơn hà đều vỡ, mọi người nghĩ đến đó lòng đều lạnh, cũng vô tâm ở lại Huyền Nguyệt, nhưng bây giờ đi không được, còn phải cùng Huyền Nguyệt đi thăm vấn Cơ vương gia, thực sự là ăn trộm gà bất thành còn mất đi nắm gạo.

Nữ nhân này quá thông minh rồi, vốn chỉ có Huyền Nguyệt thăm vấn Cơ vương gia, chỉ vì một lời nói mà bị nắm thóp, bây giờ ngũ phải bồi thẩm, Đan Phượng quốc nữ hoàng lòng có oán khí, cũng là nhầm vào lục quốc bọn họ, mà không phải một mình Huyền Nguyệt, cao minh a, cao minh....

Ngoài điện, mưa đã ngừng lại...

Hoa cỏ tươi mát, phía chân trời hiện lên một mảnh trắng noãn, trời cao tẩy sạch mây đen, chỉ còn lại có sạch sẽ thanh khiết, mặt trời chiều chói sáng bao phủ cả tòa hoàng cung, làm bức tranh chạm khắc trên nóc, đẹp không sao tả xiết.

Chương 72.3

Trưởng Tôn Trúc đứng ở trước cửa đại điện, quay đầu lại liếc mắt nhìn một đôi người trong điện, quả nhiên là vậy xứng đôi, tim của hắn khẽ đau một chút, nhưng lại kiên định cho rằng, hắn chỉ là mắt thấy nữ nhân này bị Mộ Dung Lưu Tôn ôm lấy, mà tâm hoảng sợ, tất cả đều vì đất nước, không quan hệ với mình, chỉ có suy nghĩ như thế, đau đớn kia mới giảm đi.

Ngũ quốc sứ thần cùng nhau di chuyển, hướng Lưu Ly cung mà đi.

Phía cuối hàng, Mộc Thanh Dao mâu quang u ám lạnh lùng con khiếp người bắn về phía Mộ Dung Lưu Tôn, khéo môi nhất câu, mang vẻ u ám.

"Hoàng thượng làm như vậy là đem ta đưa đến nơi đâu sóng ngọn gió."

Mộ Dung Lưu Tôn thân thể cao ráo to lớn đi tới trước, đôi mắt đen kịt lóe ra ánh sáng chói măc của trời chiều. Khéo môi lộ nụ cười ôn nhuận như nước, đặc biệt yêu my mê người, thanh âm cam thuần như rượu vang lên: "Chẳng

lẽ Dao nhi không tin trẫm sao? Trẫm sẽ bảo hộ ngươi, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ người nào thương tổn ngươi."

Bàn tay thon dài của hắn mang theo dòng nước âm nóng, lôi kéo tay Mộc Thanh Dao, cầm lên, vẻ mặt thật tình và tận tâm.

Tuy rằng hắn hi vọng nàng cùng hắn kè vai chiến đấu, nhưng càng hy vọng bất ly bất khí.

Từ khi hắn dẫn nàng nhận đủ loại quan lại triều bái, đi qua Kiền Thanh môn, hắn là thật lòng muốn nắm tay nàng, đi suốt đời, tựa hồ cuộc đời này có nàng là đủ.....

"Từ xưa nay cung đình không chân tình," Mộc Thanh Dao lạnh mỏng cười, rút về tay, trong lòng bỗng có thứ tình cảm ấm áp, chí ít giờ khắc này nàng nhìn ra hắn rất thật tình, chuyện sau này ai mà biết được, nàng không phải là vẫn muốn xuất cung sao?

"Biết đâu sẽ có ngoại lệ, chúng ta đồng tâm hiệp lực mở hạ một tiền lệ, trở thành một đôi Đế hậu tương kính yêu nhau hiếm có của sử sách, vĩnh viễn lưu lại thanh danh không tốt sao?"

Mộc Thanh Dao quay đầu đi ra ngoài, không đếm xỉa đến lời của hắn, nàng đổi danh lợi vô cầu, cũng không muốn cùng hắn trở thành một đôi Đế hậu lưu danh sử sách, thế sự không có tuyệt đối, chẳng lẽ trong lòng của hắn không có tư tâm sao? Nếu như nàng là một kẻ tầm thường, nếu như nàng vẫn là cái nữ tử bình thường kia, nếu như nàng vẫn là một háo sắc nữ nhân, hắn còn cố ý nghĩ đến nàng sao? (TT : ạc suy nghĩ gì kỳ vậy)

Mộ Dung Lưu Tôn đưa mắt nhìn thân thể tinh tế kiên quyết rời khỏi đại điện của Mộc Thanh Dao, con ngươi sâu không thấy đáy, hiện lên ánh sáng bén.

Dao nhi, trẫm là thật lòng, thế gian chỉ có ngươi mới xứng cùng trẫm đứng ở đỉnh núi... (TT : Ca đừng nản lòng cố lên ^.^)

Ngoài điện, vang lên thanh âm Mạc Sầu: "Nương nương, qua lại Lưu Ly cung sao?"

"Ừ." Thanh âm rơi xuống, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

A Cửu đi đến, thấy hoàng thượng nhìn quan tài màu đen ở đại điện như có

điều suy nghĩ, ngũ quan chìm đắm, hình như có ánh sáng ôn nhuận sưởi ấm, mang theo tia sáng nhẹ nhè chói mắt, làm trong lòng yên ổn.

"Hoàng thượng, nên trở về Lưu Ly cung, tất cả mọi người đều qua đó."

"Tốt" thân hình cao lớn vừa di chuyển, đi ra ngoài, hai bóng dáng một vàng một xanh, đều xuất sắc mà chói mắt như nhau, chỉ là ở phía trước thân ảnh cao to anh tuấn, thấy thế nào đều có chút ít bị động...

Lưu Ly cung, lúc này một mảnh trang nghiêm uy nghi, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương sắc mặt lạnh chìm ngời ngắt ở bên trên, ngũ quốc sứ thần chia ra ngồi ở hai bên, Huyền Nguyệt quốc Hình bộ thượng thư, còn có tả hữu thừa tướng, ngay cả Bắc Tân vương gia đều tới, Bắc Tân vương gia sắc mặt không chỉ trắng hơn nữa còn rất trầm lắng, phát sinh chuyện như vậy, hắn khó thoát trách nhiệm, có thể đây chính là dụng ý của hoàng thượng.

Vương gia Cơ Tuyết quỳ gối ở giữa đại điện, ánh mắt thay đổi liên tục, sắc mặt âm ngao xấu xí, liều mạng trùng mắt nhìn Mộc Thanh Dao ngồi trên cao. Vốn là thiên y vô phùng (không có kẽ hở), đều là nữ nhân này phá hủy đại sự của nàng.

Nhưng mà đừng tưởng rằng nàng thừa nhận là có thể muốn làm gì cũng được, nàng Cơ Tuyết là sứ thần, bọn họ không có quyền lợi giết nàng, chỉ có mẫu hoàng mới có quyền lợi xử tử nàng, nghĩ đến mẫu hoàng đối với hoàng tỷ sủng ái, đáy mắt Cơ Tuyết một mảnh lạnh lẽo, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, bất quá chết ở quốc gia của mình so với chết ở bên ngoài vẫn tốt hơn.

Phía dưới ngoại trừ Cơ Tuyết đang quỳ, còn có tỳ nữ Tiêu Kiều của hoàng thái nữ.

Ngoài cửa điện lúc này đứng thẳng rất nhiều thị vệ, dẫn đầu chính là thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca, hoàng thượng ở Lưu Ly cung thẩm vấn Đan Phượng vương gia, sự tình này liên quan trọng đại, cũng không phải là chuyện cá nhân của Nam An vương, vì thế trách nhiệm bọn họ rất lớn, tuyệt không cho phép bất cứ người nào phá hư ngự thẩm.

"Cơ Tuyết, ngươi chính miệng thừa nhận giết hoàng thái nữ Đan Phượng, ngươi còn có cái gì để nói?"

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm từ tính u ám vang lên, sát khí lăng hàn như

phán quan từ trong địa ngục.

Trên đại điện, con ngươi của Cơ Tuyết loang loáng, mím môi cười nhạt, thản nhiên mở miệng: "Là bản vương giết hoàng thái nữ, bản vương là vô tâm, lúc đầu hoàng ty tâm tình không tốt, bản vương có lòng tốt muốn khuyên giải an ủi nàng, ai ngờ nàng đem hỏa phát ở trên người bản vương, mắng to bản vương vô năng, bản vương lúc đó nổi giận, thẳng tay đem nàng ta đánh bay ra ngoài, ai ngờ lại rơi trúng vào góc ghé, liền tắt thở."

Cơ tuyết kể lại sự tình từ đầu đến cuối, kỳ thực nàng rất hận hoàng ty, cũng muốn giết nàng ta, nhưng đêm hôm đó thật đúng là không nghĩ đến việc giết nàng, nhưng vô tình ra tay làm nàng ta chết, tất cả đều là ý trời a.

Trong đại điện rất yên tĩnh, mọi người thần sắc không giống nhau, có người thở dài một hơi, có người khinh thường hành vi của Cơ Tuyết, có người ảo não, cũng có người không có phản ứng.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao tuy rằng chưa lên tiếng, nhưng đã vừa ý đáy lòng thở dài một hơi, nếu Cơ Tuyết giao nhận nàng giết hoàng ty, như vậy Nam An vương liền không có việc gì, nhưng là có người nhìn thấy Nam An vương từ phòng ngủ của hoàng thái nữ đi ra, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ phía sau Cơ vương gia còn có một người khác, là ai?

Trên mặt tuấn mỹ như quan ngọc của Huyền đế bao phủ âm ngao, đôi mắt đen thâm thúy thận bí quét mắt liếc nhìn ngũ quốc sứ thần, rốt cuộc ai có khả năng nhất là kẻ đồng lõa phía sau Cơ Tuyết?

"Cơ Tuyết, như vậy là kẻ nào từ trong phòng ngủ của hoàng thái nữ đi ra?"

"Nam An vương." Cơ Tuyết khóe môi nhéch lên cười nhạt.

Lời vừa nói ra, như đá chìm đáy biển, trong nháy mắt nỗi lên sóng to gió lớn ở đại điện, tại sao lại là Nam An vương, Nam An vương tại sao lại cùng Cơ Tuyết cấu kết ở cùng một chỗ, hắn cố ý gây ra?

Ngũ quốc sứ thần không ai ngoại lệ, tất cả đều phán khởi lên, bởi vì Huyền đế ở đây, nét mặt phải đè nén, nhưng ánh sáng kỳ lạ từ ánh mắt tiết lộ lòng của mỗi người, ngay cả kẻ mặt không thay đổi như Trưởng Tôn Trúc cũng không ngoại lệ, gương mặt tuyệt mỹ cười khẽ, mài kiếm gãy nhẹ, môi mỏng kéo ra, con ngươi lóe ra bất định (nghi ngờ).

Không nghĩ tới việc này thật đúng là chỉ vào Nam An vương, bất quá đến tột cùng là Nam An vương thực sự liên quan cùng việc này, hay do cơ tuyết giá họa?

Nếu như giá họa, chỉ mong nàng liều chết cắn cho chặt mới tốt.

Trưởng Tôn Trúc cười đến rạng rỡ, vẻ mặt hưng thú nhìn Huyền đế đang ngồi bên trên.

Mộ Dung Lưu Tôn ngũ quan nhu điêu khắc thành, lúc này bao phủ tầng sương mỏng, con ngươi đen kịt như mực chọt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi biến mất, lạnh lẽo mà quý di, bàn tay to thon dài nắm chặt nắm tay vịn hình kim long của long ý, tựa như sắp bóp nát nó ra.

Mộc Thanh Dao thân hình khẽ động, bàn tay mảnh khảnh đè lại thân hình muốn chuyện động của Huyền đế, khẽ gật đầu một cái, ý bảo chuyện này để cho nàng đến xử lý.

Mộ Dung Lưu Tôn mạnh mẽ đè xuống cơn tức giận của chính mình, con ngươi rét lạnh sáng tỏa hẳn lên, thở ra một hơi thở sâu, không còn mang dáng vẻ thô bạo như trước.

Ở nơi này nhiều con mắt phái dưới đang nhìn chăm chú, Huyền đế cùng hoàng hậu ăn ý với nhau họ nhìn một cái không sót thứ gì, một ánh mắt, một động tác, liền hiểu rõ trong lòng, nên nói bọn họ tình sâu như biển, hay là thông tuệ hơn người đây?

Mọi người đều đồng thời nghĩ như thế.

Mộc Thanh Dao đã rút tay của mình về, quay đầu quét mắt một vòng nhìn mọi người trên đại điện, mâu quang của nàng không hờn không giận, hình như mang theo một cổ ma lực điều tra, mọi người thoáng cái kinh hãi lòng thầm mừng rỡ, hoàng hậu ra tay, chưa chắc cơ tuyết gánh vác được.

"Cơ Tuyết, ngươi nói ngươi đồng phạm của ngươi trong vụ án này là Nam An vương, phải không?"

Cơ Tuyết nhìn về phía trên cao, nhìn nữ nhân cao cao tại thượng, một thân thanh tươi đẹp đẽ, quanh thân tỏa sáng, ánh mắt cơ trí, bình tĩnh nhìn nàng.

"Phải" Cơ tuyết trầm giọng, trong lòng thầm nghĩ, ta không được tốt đẹp,

cũng tuyệt sẽ không để cho Huyền Nguyệt các ngươi dễ chịu, các ngươi muốn cho Nam An vương kia vô tội thả ra, bản vương không cho các ngươi được như ý.

Trong con ngươi của Mộc Thanh Dao hiện lên ánh sáng sắc bén, nhìn vẻ mặt trấn định của Cơ Tuyết, nàng ta muốn cắn chết Nam An vương, để cho bọn họ hết cách, nếu như đây là ân oán cá nhân, không thể nghi ngờ sự thông minh của cơ tuyết, nhưng bây giờ là lúc hai nước đang tranh chấp, nàng cắn chặt Nam An vương, chỉ có thể đưa hai nước rơi vào cục diện bế tắc, điều này sẽ làm lợi cho những thứ quốc gia khác.

"Cơ Tuyết, Nam An vương vì sao cùng ngươi hợp mưu giết hoàng thái nữ?"

"Hắn trước giúp ta lên ngôi vị hoàng đế, sau đó ta sẽ giúp hắn cướp ngôi vị hoàng đế, giúp đỡ lẫn nhau thôi." Cơ Tuyết mặt không đổi sắc nói, biểu tình chăm chú, thu lại bộ dạng suy đoán.

Trong đại điện, rất nhiều người ô lênh, hữu thừa tướng Sở Phong Ngọc sắc mặt âm ngao, khó coi đến cực điểm đứng lên: "Hoang đường, hoang đường, Nam An vương thật quá mức, hoàng thượng, Nam An vương quả thật phụ lòng hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt thoảng cái u ám, đuôi lông mày nhướng lên, vẫn chưa có động tác gì, đối với Nam An vương hắn là tín nhiệm không nghi ngờ, người thì không dùng, dùng người thì không nghi.

Mộc Thanh Dao cười lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng kích động của hữu thừa tướng, hắn kích động như vậy làm gì, giang sơn cũng không phải của Sở gia, mà là của Mộ Dung gia, Mộ Dung gia cũng không gấp, hắn gấp cái gì? Mộc Thanh Dao phát phất tay: "Hữu thừa tướng ngồi xuống đi, còn không có thẩm vấn xong đâu."

Sở Phong Ngọc ngân ra, không nghĩ tới hoàng hậu một chút mũi cũng không cho hắn, có chút chán nản, nét mặt già nua đỏ ửng, xấu hổ ngồi xuống, trong lòng hờn dỗi giận, Huyền Nguyệt thế là xong, dĩ nhiên để cho một nữ nhân can thiệp việc triều chính, hoang đường, hoang đường...

Ngũ Quốc sứ thần tiếp tục xem trò hay, Mộc Thanh Dao cũng không nóng lòng, thần sắc thủy chung vẫn nhàn nhạt, không hờn không giận, nhưng Cơ vương gia thì có chút thiếu kiên nhẫn, đuôi lông mài gãy nhẹ, lạnh lùng mở miệng.

"Còn có cái gì muốn nói, bản vương đã nói tất cả, là Huyền Nguyệt quốc Nam An vương cùng bản vương lập kế."

"Nói bậy, Cơ Tuyết, hoàng thái nữ trong tay có ngọc bội của Nam An vương, thử hỏi ai đi giết người còn đem ngọc bội bỏ vào trong tay người chết, để cho người khác đi nghi ngờ chính mình."

Mộc Thanh Dao đột nhiên quát thét, căn bản là một bên hồ ngôn loạn ngữ, Cơ Tuyết muốn kéo người khác theo mình mà thôi, tâm tư thật đủ ác độc.

Chương 72.4

"Đó là kế một hòn đá ném hai chim của bản vương, có thể loại trừ hoàng ty, lại có thể tiêu diệt Nam An vương, cớ sao mà không làm, ngọc bội kia là bản vương từ trên người hắn len lén lấy xuống, bỏ vào trong tay hoàng ty."

Cơ Tuyết nói xong hợp lý hợp tình, không có kẽ hở, làm cho người ta khó có thể phân rõ đâu là thật đâu là giả, bất quá phàm là người có đầu óc đều hiểu, Nam An vương không thể nào cùng Cơ Tuyết cấu kết với nhau làm việc xấu, nhưng bây giờ Cơ Tuyết một mực chắc chắn, Nam An vương chính là đồng lõa của nàng.

Ngũ nước sứ thần trên mặt đều mang ý cười, nhìn tình thế trên điện thượng, nương nương tự cho thông minh hơn người, bây giờ nhìn xem nàng có biện pháp nào hóa hiếp thành an đây.

Mộc Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, quanh thân xơ xác tiêu điều, thanh âm lành lạnh đột ngột vang lên.

"Cơ Tuyết, chuyện của Nam An vương gia làm, Nam An vương phi biết không?"

Mọi người sững sót, Nam An vương còn không có nạp phi đâu, từ lúc nào đã ra một Nam An vương phi vậy, mạch suy nghĩ còn chưa có xong, tiếng nói của Cơ Tuyết đã vang lên.

"Không biết, đây là chuyện của ta cùng Nam An vương, hắn đã gạt Nam An vương phi."

Cơ Tuyết lời này vừa nói ra, trong đại điện, khuôn mặt tuấn mỹ Mộ Dung

Lưu Tôn, hòa hoãn một ít, đôi môi mỏng hơi giơ lên, tạo thành đường vòng cung duyên dáng.

Hữu thừa tướng Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư đều thở ra một hơi, cho tới giờ khắc này họ mới hiểu được dụng ý của hoàng hậu nương nương, nguyên lai hoàng hậu nương nương là làm bộ hỏi đế Cơ Tuyết trả lời, Cơ Tuyết quả nhiên trúng kế, nếu nàng thực sự cùng Nam An vương hợp mưu, vì sao không biết Nam An vương căn bản không có chính phi, cả Nam An vương phủ ngay cả một trắc phi cũng không có, phỏng chừng trong vương phủ to lớn kia, ngay cả con ruồi cũng là đực, lấy đâu ra Nam An vương phi.

Tả thừa tướng Sở Phong Ngọc cũng đã đoán ra được, không khỏi thất vọng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, trong lòng ngầm bức Cơ vương gia, thực sự là không có đầu óc.

Ngũ quốc sứ thần không nghĩ tới sự tình chuyển biến kịch liệt, vốn cho rằng Cơ Tuyết cắn chặt không buông ra, không nghĩ tới hoàng hậu dỗ trò lừa gạt, xem ra còn có kẻ khác a, đến tột cùng là người phương nào đây?

"Cơ Tuyết, Nam An vương không có cưới vợ, vì thế căn bản không có Nam An vương phi. Người cùng hắn đồng mưu, ngay cả điều này cũng không biết sao?"

Mộc Thanh Dao châm chọc nhìn Cơ Tuyết, nữ nhân kia sắc mặt thoảng cái rạng ra, con ngươi hiện lên ghen ghét, liều mạng trừng mắt nhìn Mộc Thanh Dao, nữ nhân đầu óc quá nhạy bén, nàng căn bản đâu không lại nàng ta, nếu cái gì nàng ta cũng biết, hà tất đi hỏi nàng, Cơ Tuyết hơi nhếch môi, không nói thêm gì nữa.

"Cơ Tuyết, nếu như ngươi tiếp tục hô ngôn loạn ngữ trong lời nói, tin hay không bản cung sai ngươi đem ngươi nhốt vào Hình bộ đại lao, để Hình bộ thẩm tra xử lí án này, hơn nữa ngươi không khai nhận rõ ràng, để người giải ngươi trở về đi."

Lời nói của Mộc Thanh Dao vang lên, Cơ Tuyết mở to mắt khó có thể tin, sắc mặt một mảnh tái nhợt, thân thể nhịn không được run run hai cái.

"Ngươi dám, bản vương là vương gia Đan Phượng quốc, ngươi không có quyền xử trí bản vương."

"Có muốn thử hay không? Huyền Nguyệt xử trí ngươi, tuy rằng mẫu hoàng

ngươi trong lòng có oán khí, nhưng đừng quên trong đại điện này không phải chỉ có một mình Huyền Nguyệt quốc, mà còn có ngũ quốc tại đây, nói cách khác lục quốc xử trí ngươi, mẫu hoàng ngươi không biết có thể làm gì được lục quốc?"

Mộc Thanh Dao tiếng vừa rơi xuống, ngũ quốc đồng thời kêu lên một tiếng a, nữ nhân này quá âm hiểm, như vậy cũng nói được, vốn bọn họ muôn gây xích mích cho hai nước, ai ngờ hiện tại đảo cái thành nhân chứng, trong sứ thần, chỉ có Trưởng Tôn Trúc vẫn nở nụ cười ưu nhã, nàng luôn thông minh như vậy, không phải sao?

Cơ Tuyết rốt cuộc nhận mệnh, cũng chưa từng chịu sự hung ác tàn bạo như thế, nếu như nàng còn không nói lời thật, chỉ sợ thực sự bị xử tử, bây giờ là lục quốc cùng đứng trên một trận tuyến, mẫu hoàng dù có oán khí cũng không có biện pháp đối phó lục quốc gia, cho nên nàng không phải sẽ chết vô ích sao.

"Phải, chuyện này là Cơ Tuyết làm, không liên quan đến Nam An vương."

Cơ tuyết nói xong, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao, còn có các đại thần luôn quan tâm Nam An vương, đồng thời thở dài một hơi, bất quá tất cả mọi người có một nghi hoặc, như vậy là ai đã cầm đi ngọc bội của Nam An vương, đem ngọc bội bỏ vào trong tay hoàng thái nữ đê hâm hại Nam An vương.

Các đại thần không biết, đêm đó lúc Nam An vương tiến cung, từng gặp phải hoàng thái nữ, hai người đánh nhau, ngọc bội kia bị hoàng thái nữ giật đi, Mộc Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn tuy rằng rõ ràng hiểu rõ ẩn tình, cũng không thanh minh, nhưng ngọc bội kia là ai bỏ vào trong tay Cơ Phượng, chứng tỏ người kia cùng Nam An vương rất quen thuộc, cũng chính là người bên cạnh bọn họ, đến tột cùng là người nào vậy?

"Bản cung quan tâm chính là, ai đã giúp ngươi?"

"Trên thực tế, bản vương cũng không biết là ai đã ở tắm cung của hoàng ty sau khi bản vương giết người."

Cơ Tuyết thản nhiên mở miệng, nàng thật không biết về sau là ai vào tắm cung hoàng ty, người kia còn đem ngọc bội bỏ vào trong tay hoàng ty, sau này nàng mới biết được, ngọc bội kia đúng là của Nam An vương gia gì đó, sau đó có người thấy Nam An vương từ phòng ngủ hoàng ty đi ra.

Nàng chỉ bất quá may mắn có một kẻ chết thay.

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới loại tình huống này, chăm chú nhìn Cơ Tuyết, trên mặt tái nhợt của nàng, ánh mắt tuy rằng hung tàn, nhưng nghiêm túc, không giống như đang nói dối.

Như vậy là ai vào phòng ngủ của hoàng thái nữ, hắn ngay từ đầu liền chuẩn bị giá họa cho Nam An vương, mặc áo choàng như nhau, búi kiểu tóc giống nhau, sau khi đi vào phát hiện hoàng thái nữ bị người giết, hắn thấy được ngọc bội kia, biết là của Nam An vương gia, vì thế đã chế tạo chứng cứ.

Hắn làm như vậy, là muốn phát động cho hai nước chiến tranh sao? Hay là có ân oán riêng tư cùng Nam An vương.

"Tiểu Kiều, ngày đó các ngươi không phải canh giữ ở trước cửa phòng ngủ sao? Có người nào đi vào?"

Mộc Thanh Dao hỏi Tiểu Kiều, nàng cùng Đại Kiều thân là thiếp thân cung nữ của hoàng thái nữ, vẫn giữ ở trước cửa, nhưng từ đầu tới đuôi cũng không nghe thấy các nàng nói qua có người tiến phòng ngủ.

Tiểu Kiều vẫn quỳ, cung kính ngẩng mặt lên.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, đến gần nửa đêm, ta cùng đại kiều không biết thế nào lại ngủ, sau khi tỉnh lại, trời đã tảng sáng, vì thế các nô tỳ chuẩn bị đi vào, thì phát hiện thái nữ đã bị người ta giết."

Tiểu Kiều thanh âm nghẹn ngào, viền mắt đỏ lên, quay đầu nhìn về Cơ vương gia bên cạnh, vương gia thật là lòng dạ ác độc, không chỉ giết thái nữ, ngay cả Đại Kiều cũng giết, nữ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Mộc Thanh Dao cùng Huyền đế nhìn nhau, xem ra người kia đã điểm huyệt ngủ của họ, làm cho các nàng hoàn toàn không biết gì cả, vì thế tâm cung có người tiến vào hay không, căn bản họ không thể biết được.

"Hình bộ thượng thư." thanh âm Huyền đế lanh khốc vô tình vang lên.

Án tử tiến hành đến đây, đã xong một giai đoạn, Nam An vương không có tội, tuy rằng còn có một đồng phạm không có bắt được, nhưng hiện tại thi thể hoàng thái nữ không thích hợp để lâu, hơn nữa Cơ Tuyết giết người thì

không thể tha thứ được, phải bỏ trí đưa đi.

Chương 72.5

"Thần đợi lệnh."

Hình bộ thượng thư vội vàng đứng lên hành lễ, chờ hoàng thượng hạ chỉ.

"Lập tức ghi lại thành án quyển, áp giải Cơ vương gia trở về Đan Phượng quốc, giao cho nữ hoàng bệ hạ của hắn xử trí."

"Thần lĩnh chỉ, hoàng thượng." Hình bộ thượng thư nhận chỉ, trong lòng một tảng đá lớn đã để xuống, cuối cùng cũng rửa tội danh cho Nam An vương, tuy rằng còn có một hung thủ chưa bắt được, nhưng thần sắc của hoàng thượng không còn hung tàn cuồng bạo như lúc trước, xem ra đầu của hắn không cần dọn nhà, việc này đều nhờ có hoàng hậu nương nương, nàng giống như phụ mẫu tái sinh của hắn.

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, mộc hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hắn, vẻ mặt bí hiểm mở miệng.

"Chờ một chút, đừng quên mang theo ngũ quốc sứ thần, bằng không Đan Phượng nữ hoàng làm sao tin lời nói một bên của Huyền Nguyệt chúng ta đây?"

Tiếng nói sắc bén của Mộc Thanh Dao, có thể làm cho mặt mũi của ngũ quốc sứ thần toàn bộ mất hết, không nghĩ tới một đám nam nhân lại không đấu thắng một con nhóc, thực sự là mắt a, mắt mặt, thừa tướng Vạn Hạc quốc nét mặt già nua đen lại, không rên một tiếng, những sứ thần khác cũng trầm mặc không nói gì.

Lần này đi sứ Huyền Nguyệt, thực sự là mất người mất lợi.

Án mạng của hoàng thái nữ, rốt cuộc chân tướng cũng đã sáng tỏ, Cơ vương gia đem tất cả đều nói rõ ràng, Nam An vương được thả ra.

Mặc dù vẫn có một người chưa bắt được, nhưng nó đã khắc sâu trong lòng của Huyền đế, người hạ độc thủ là một khối u ác tính, chưa trừ diệt được, hắn nhất định phải tra cho ra đến tột cùng là ai động tay động chân, mâu quang u ám khó hiểu quét nhìn về phía sắc mặt tái nhợt của Bắc Tân vương, chỉ mong không phải là hoàng đế mới tốt, bằng không đừng trách hắn thủ

đoạn độc ác...

Lưu Ly cung, bên trong cung điện to lớn một mảnh yên tĩnh, xử lý xong án mạng hoàng thái nữ bị giết, hoàng thượng cuối cùng cũng yên tâm một ít, cả người nghiên qua một bên long ý.

A Cửu đưa mọi người lui ra, liền đi tới bẩm báo.

"Hoàng thượng, Bắc Tân vương gia cầu kiến."

Thân hình ngồi ở trên cao vẫn chưa động, đôi mài như ngọn núi hẹp dài nhường lên, trong đôi mắt từng con sóng bắt đầu khởi động: "Hắn vào chưa?"

"Không có, vẫn chờ hoàng thượng triệu kiến."

"Cho hắn vào đi, " Mộ Dung Lưu Tôn phát phát tay, hắn cũng đang muốn nhìn, đến tột có phải Bắc Tân vương ngầm ra tay hay không, nếu quả thật là hắn ra tay, như vậy võ công của hắn cực cao, hơn nữa tâm kế kinh người..."

"Đa, hoàng thượng." A Cửu lén tiếng trả lời, phân phó tiểu thái giám canh giữ ở trong đại điện, nhanh đưa Bắc Tân vương gia tiến vào, tiểu thái giám phi thân đi ra ngoài, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh Bắc Tân vương.

Chỉ thấy thân hình hắn gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ mảng bào màu lam nước biển, không biết do áo choàng quá lớn, vẫn vóc người vô cùng gầy yếu, theo từng bước đi của hắn, áo choàng lắc lư trái phải, trống tron lồng léo, làm cho lòng người dâng lên vẻ chua xót khổ sở.

"Thần đệ tham kiến hoàng thượng."

Bắc Tân vương cung kính hành lễ, Huyền đế vung tay lên, tiếng nói kiên quyết mang vẻ vui mừng: "Bình thân, ban thưởng tạ."

"Thần đệ không dám." Bắc Tân vương đứng dậy, vẫn chưa đi qua một bên ngồi xuống, mà chân thành mở miệng: "Lần này vụ án hoàng thái nữ bị giết, thần đệ không thể tránh trách nhiệm, hoàng thượng mệnh thần đệ chiêu đãi lục quốc sứ thần, không nghĩ tới lại phát sinh chuyện tình lớn như vậy, xin hoàng thượng trách phạt."

"Bắc Tân vương không cần lo lắng, việc này là trách nhiệm của bộ binh cùng

thị vệ trong cung, Bắc Tân vương tay là kẻ trói gà không chặt, lần này chiêu đãi có thể nói đã tận tâm, đâu có gì đáng trách."

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt đen sâu thẳm, nụ cười quyết đoán lạnh lùng, thanh âm từ tính quý mị vang lên trên đại điện.

"Thần không dám." Bắc Tân vương cúi đầu, Mộ Dung Lưu Tôn nhìn hắn sắc mặt tái nhợt giống như sẽ nhanh chóng bất tỉnh, bất kể là giả, hay là thật, hiện tại hắn cũng không nghĩ truy cứu, bởi vì chuyện của Nam An vương, hắn mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút, về phần những chuyện khác, sau này hãy nói đi.

"Bắc Tân vương trở về đi, trẫm mệt mỏi."

"Dạ, hoàng thượng, thần đệ xin cáo lui." Bắc Tân vương cúi đầu lĩnh mệnh, chậm rãi lui ra bên ngoài, Mộ Dung Lưu Tôn lạnh nhạt liếc nhìn bóng lưng của hắn, thanh âm bên trong vang lên, A Cửu linh mệnh, cung kính đem Bắc Tân vương đưa ra ngoài.

Mộ Dung Lưu Tôn hai tròng hàn khí chói lợi, nhẹ u ám, sâu không lường được, khoe môi lộ nụ cười tà mị âm ngoan, tựa như Tu La của bóng đêm, mặc dù cho tới nay hắn vẫn không bắt được nhược điểm của Bắc Tân vương, nhưng khi nhìn hắn ta quá mức thận trọng và cẩn thận, trong đầu của hắn luôn luôn có bóng đen không giải tỏa được.

Bắc Tân vương hiện nay là con trai ruột của thái hậu, thái hậu nương nương lúc ban đầu chủ trương lập bắc tân vương làm thái tử, là phụ hoàng vẫn kiên trì lập hắn làm thái tử, cũng nhắc nhở hắn phải thống nhất đất nước, bởi vì phụ hoàng tin ánh mắt của mình không có sai, Tôn nhi có năng lực để thống nhất đất nước.

Về phần Mộ Dung Lưu Tôn vì sao phải phòng bị Bắc Tân vương như vậy, hoàn toàn là vì thái hậu nương nương, bởi vì năm đó mẹ đẻ hoàng thượng Lý hoàng hậu tự dung bị người ta hại chết, khi hắn còn nhỏ cũng nhiều lần bị người thương tổn, cuối cùng phụ hoàng phải đưa hắn đi Thiên Sơn học nghệ, mới tránh kiếp này.

Từ sau khi hắn lên ngôi, Sở gia trông coi phân nửa binh quyền Huyền Nguyệt, vì thế hắn ở kiêng kỵ thái hậu đồng thời cũng hoài nghi dụng tâm của nàng, mới đối với Bắc Tân vương phòng rồi lại phòng, vô luận như thế nào hắn cũng không tin bọn họ không có động cơ mờ ám, nếu như thật

không có tư tâm, vì sao Sở gia lại nắm hơn một nửa binh quyền không buông ra, mà Mộc gia khi hắn vừa đăng cơ, liền đem binh quyền giao vào tay của hắn.

Sớm hay muộn chỉ sợ binh quyền toàn bộ sẽ rơi vào tay Sở gia, vì thế trước khi lâm chung, phụ hoàng đã đem binh quyền phân thành hai, như vậy ai cũng không thể làm bậy, hi vọng chờ hắn đủ lông đủ cánh, thu hồi lại binh quyền, hắn hiểu rõ dụng tâm của phụ hoàng, vì thế hắn không giờ khắc nào quên đi sứ mệnh trên người.

Một là điều tra rõ mẫu hậu năm đó vì sao mà chết, hai, nắm lại binh quyền của Sở gia, nếu như Bắc Tân vương có lòng mưu phản, cũng đừng trách hắn thủ đoạn độc ác, ba, thống nhất đất nước, bởi vì điều này, nên hắn so với người thường phải nhìn xa trông rộng hơn, phải suy nghĩ đến nhà cùng quốc, còn phải chú ý đến quốc cùng quốc giữa lúc hòa bình, thái hậu mới không có cơ hội làm bậy, nàng trên danh nghĩa là dưỡng mẫu của hắn, nếu như không có lý do liên trùng trị thái hậu nương nương, người trong thiên hạ sẽ thế nào mà nhìn hắn, còn có thể tin phục hắn sao? (TT: tội nghiệp ca, một mình gánh vác nhiều quá)

Đến lúc đó làm sao thống nhất đất nước, thiên hạ nhất thống, dân lớn như trời, không có dân tồn tại, làm gì có hoàng tồn tại?

Mộ Dung Lưu Tôn tâm tư cuồn cuộn, nghĩ nghĩ, lại nghiên người tựa vào long ý mà ngủ, A Cửu đi tới, cẩn thận từng li từng tí cầm tấm chăn mỏng đắp lên cho hoàng thượng, hoàng thượng đang ngủ, hoàn mỹ tựa như một bức họa, da thịt trắng noãn nhẵn nhụi, mài hẹp dài, lông mi dài và dày, che lấp ánh mắt sáng như sao thâm sâu khó lường, mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng tản mát ra nhàn nhạt màu hồng phấn, mê người cực kỳ....

Quảng Dương cung.

Sáng sớm đã có khí lạnh phủ xuống, từng trận gió lạnh thổi vào, trong cung điện rộng lớn, một chút thanh âm hơi thở người cũng không có.

Thái hậu nương nương đang ngồi trên cao, hé ra gương mặt đẹp đẽ quý phái lúc này đã nhanh chóng đen lại, sáng sớm hôm nay nàng mới nhận được tin tức, toàn bộ sứ thần đã rời khỏi Huyền Nguyệt Quốc, hoàng thái nữ dĩ nhiên bị Cơ Tuyết giết chết, mà Nam An vương lại được thả ra, chuyện lớn như vậy vì sao không ai đến bẩm báo với nàng?

Thái hậu nương nương khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, cắn chặt răng thanh âm đầy sát khí mở miệng.

"Tiểu Lý tử, Hoạ Mi của Phượng Loan cung đâu? Nô tài kia như thế nào lại không truyền tin qua đây?"

Lý công công run rẩy lo sợ đi tới, cẩn thận đáp lời: "Bẩm thái hậu nương nương, Hoạ Mi đã mất đi tin tức, tiểu nhân một mực tìm nàng, thế nhưng chưa từng thấy bóng dáng của nàng cùng tiểu Thu, nghe nói Phượng Loan cung đã thay đổi nữ qua , là một tiểu cung nữ tên là Y Vân ."

"Cái gì? Nay là chuyện khi nào?"

Thái hậu tức giận đến nhanh chóng động kinh, nặng nề vỗ bàn trà bên người, phẫn nộ quát: "Vì sao ai gia lại không biết chuyện này?"

"Tiểu nhân cũng là vừa mới nhận được tin tức, hình như là chuyện ba ngày trước, Phượng Loan cung bên kia, bây giờ là một chút tin tức cũng không biết được." Lý công công cẩn thận mở miệng, thái hậu nương nương nhanh chóng nổi trận lôi đình, đôi mắt khủng bố đầy tơ máu, lần lượt phức tạp thay đổi, vẻ mặt đúng là kinh người, hắn phải cẩn thận hơn nữa mới được.

"Vậy Hoạ Mi cùng tiểu Thu hiện tại ở chỗ nào?"

"Tiểu nhân đang phái người điều tra." Lý công công gật đầu như bầm tối, một chút cũng không dám khinh thường, ánh mắt của thái hậu nương nương thần hung tàn như muốn giết người.

"Phé vật."

Q.2 - Chương 73: Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân

Thái hậu quát một tiếng, khiến Lý công công một câu nói cũng không dám nói, chỉ quỳ trên mặt đất nghe dạy bảo, dù vậy, thái hậu nương nương sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, trên đại điện, ngoại trừ Lý công công đang quỳ, mặt khác còn quỳ thêm vài tên cung nữ, lúc này ai mà dám lên tiếng, không phải không muốn sống nữa sao.

Bỗng nhiên ngoài cửa điện có tiếng bước chân truyền đến, thủ vệ cung nữ khom người bẩm báo: "Nương nương, hoàng hậu nương nương cầu kiến."

"Ù?" Thái hậu lông mài nhảy lên, vẻ tàn ác lạnh lẽo bức người trên mặt trong nháy mắt tản mát ra thành hồng quang, khoe môi nở nụ cười huyết tinh, âm trầm phát tay: "Để cho nàng vào đi."

"Dạ, nương nương." Cung nữ ánh mắt có chút chỉ hoảng sợ, môi khẽ run, động tác linh hoạt lui xuống, nàng cũng không dám nhắc tới việc hoàng hậu nương nương mang theo hai kẻ có nhiều vết thương chồng chất, nữ nhân kia ngã trái ngã phải, các nàng chính là tâm phúc của thái hậu Hoả Mi cùng tiểu Thu. Trước đây, ở nơi này luôn cùng nhau vênh vách hăng háing, hiện tại thấy hai nàng bị xử phạt, tuy rằng nàng sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn có chút vui sướng, cung nữ vừa lui xuống.

Trên đại điện thái hậu nương nương điều chỉnh tốt hô hấp, sửa sang lại một chút dung nhan, phất phất tay cường thệ mệnh lệnh: "Tất cả đứng lên, cút qua một bên."

"Dạ, nương nương." Chúng nô tài đều thở dài một hơi, nhưng vừa nghĩ tới người mới đến, trái tim không tự chủ được nhảy mạnh lên, hoàng hậu cũng không phải dễ khi dễ, hậu cung thực sự là không được an bình rồi, còn có quý phi nương nương, cùng nữ nhi của Tây Môn tướng quân, chỉ sợ hồ nước này càng ngày càng đục, không có ánh mặt trời.

Ngoài cửa điện, một đạo thân ảnh nhanh nhẹn thướt tha thảm nhiên đi tới, quanh thân bao phủ mùi thơm thanh tuyệt, đứng yên trên đại điện, thật giống như một gốc cây vô cốc u lan, mi tâm lãnh đậm, ánh sáng trí tuệ lưu chuyển trên đó, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn, liền thấy được tâm trí bất

phàm, Mộc Thanh Dao mặc bộ y phục bằng gấm hoa hồng màu tím, được cắt may khéo léo buột chắc chỗ lưng áo tạo nên dáng điệu mảnh khảnh cực kỳ, màu thứ hai của y phục là áo choàng màu vàng, tóc đen dài như mây được vấn cao lên, lộ ra đường cong của chiếc cổ trắng ngần mê người, làm cho người nhìn ngây ngẩn ra.

Thái hậu nương nương ngồi ở trên cao đang tức giận rất nhiều, cũng vì nữ nhân trước mắt rất được hoan nghênh, nữ nhân này đúng là gặp may mắn, thơm ngát tươi đẹp, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, đáy lòng lại sinh ra sự tiếc nuối nhợt nhạt, vì sao nàng không phải là hài tử của Sở gia.

"Thanh Dao thỉnh an thái hậu nương nương."

"Ban thưởng tọa." thanh âm của thái hậu nương nương lạnh nhạt, Mộc Thanh Dao cũng không tức giận, càng không có chỗ nào để e ngại, mặt không đổi sắc, cười nhìn thái hậu, mâu quang khẽ chuyển động, thân thiết mở miệng: "Thái hậu nương nương thân thể không thoải mái sao? Có muốn Thanh Dao mời y đến hay không?"

Ánh mắt ôn nhuận, nụ cười thanh nhã, tạo ra cảm giác khoan khoái sinh động như nước chảy mây trôi, một giọt nước cũng không lọt, làm thái hậu nhìn ở trong mắt, hận ở trong lòng, nhưng đồng thời trong đáy lòng xen lẫn một tầng thán phục, người thông minh cứng cỏi thì nên phối hợp với nhau.

"Hoàng hậu thực sự là có lòng a."

Bên cạnh tiểu Lý tử đã dẫn hai cung nữ, mang ghế cho Mộc Thanh Dao ngồi, bên trên còn lót tấm đệm ngồi bằng gấm, Mộc Thanh Dao ung dung thản nhiên ngồi xuống, chậm rãi vén mông cười: "Thái hậu thân thể nặng tựa thái sơn, tại sao có thể qua loa được? Nếu như thái hậu nương nương thực sự khó chịu, ngàn vạn không thể trì hoãn, bệnh lâu thành tật, thế thì rất phiền toái, hoàng thượng sẽ bị thương tâm."

Mộc Thanh Dao hình dáng tự nhiên hiền hoà, thật giống như một con dâu chân chính, thái hậu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không tiện mở miệng, chỉ một đôi ánh mắt "lên mặt nuốt người" hung tàn thỉnh thoảng bắn ra hàn quang, đáng tiếc nữ nhân trên đại điện hình như không biết, bản thân cứ nói chuyện tự nhiên, cho đến khi sắc mặt thái hậu càng ngày càng khó coi, mắt thấy nàng ta muốn phát tác, nàng mới mang vẻ mặt nhàn nhã mở miệng.

"Kỳ thực hôm nay Thanh Dao qua đây là có chuyện tìm thái hậu nương nương."

"Chuyện gì?" Thái hậu nhíu mày, nàng hiện tại chỉ muốn lập tức đem nữ nhân này đuổi ra ngoài, vì sao bản thân ở trong cung sinh sống nhiều năm, lại đâu không lại nàng ta, bất kể là miệng lưỡi, lòng can đảm, sự hiểu biết, còn có mưu lược, chẳng lẽ thực sự để cho nàng ta ở trong cung vô pháp vô thiên hay sao?

Tuyệt đối không!

Trong con ngươi của thái hậu hiện lên hàn quang, khéo môi khắc sâu sát khí mãnh liệt.

"Phượng Loan cung Hoạ Mi cùng tiểu Thu, sau lệnh cấm ban đêm lại dám rời khỏi Phượng Loan cung, bản cung tra hỏi nơi đến của các nàng, các nàng nói phụng ý chỉ của thái hậu nương nương hành sự, không biết thái hậu nương nương có ra mệnh lệnh này hay không?"

Ngữ khí của nàng lạnh lanh, không hờn không giận, thần sắc tự có một cỗ nghiêm khắc cùng uy nghiêm, khéo môi hiện lên nụ cười yếu ớt, mặc dù cười nhưng vẫn làm cho người ta hoảng sợ, trên đại diện một chút âm thanh cũng không có, ánh mắt của mọi người đồng loạt cùng nhau nhìn về phía thái hậu nương nương đang ngồi trên cao.

Phàm là người sống ở trong cung đều biết Hoạ Mi cùng tiểu Thu là tỳ nữ Quảng Dương cung, hiện tại hoàng hậu nương nương lấy việc này đến hỏi thái hậu, cảm thấy quái dị thế nào ấy.

Thái hậu ở trên cao, ánh mắt tối lại, nguyên lai Hoạ Mi cùng tiểu Thu đã bị nữ nhân trước mắt thu thập, cho nên mới không thể tới báo cáo tin tức, nữ nhân này thật nhanh tay nhanh chân, các nàng quả nhiên thất bại trong gang tấc, làm cho Nam An vương thoát được tội. Nam An vương là phụ tá đắc lực của hoàng thượng, nàng vốn một lòng muốn trừ bỏ hắn, không nghĩ tới bị nữ nhân trước mắt phá hủy chuyện tốt, thái hậu trong lòng cùu hận, đã đạt đến khắc cốt ghi xương, có nữ nhân này sẽ không có nàng, có nàng sẽ không có nữ nhân này.

Mộ Dung Lưu Tôn, ngươi cho nữ nhân này tiến cung, không phải là muốn cho nàng ta cùng ai gia đấu sao? Ai gia không tin, ai gia sẽ đấu không lại nữ nhân này, ngươi cứ chờ đó cho ai gia.

"Hoàng hậu nói cái gì đó, ai gia làm sao lại đem người an bài đến Phượng Loan cung đâu? Ai gia người đã già, từ lâu mặc kệ chuyện trong cung, hai nha đầu kia ăn nói lung tung, thật nên hảo hảo và miệng, " thái hậu cắn răng lên tiếng, hai cung nữ kia đã không còn tác dụng, giữ lại cũng chỉ trói buộc mà thôi, không bằng giao cho hoàng hậu xử lý.

"Thái hậu thánh minh, Thanh Dao cũng cho rằng như vậy, vì thế đã hảo hảo dạy dỗ các nàng, sau này làm chuyện gì cũng cần phải động não, đừng tùy tiện đem ai mang ra, thái hậu nương nương là một trưởng bối nhân từ, làm sao có thể làm cái loại chuyện của bọn trộm đạo đâu, những việc này chỉ có những người hạ đẳng rách việc mới làm thôi." (TT: cúi đầu bội phục tý, chửi xéo người ta mà họ không thể nào phản bát được, phải học hỏi thui ^.^)

Lời của hoàng hậu mạnh dạn cay cú, thanh âm không còn ôn nhuận thanh tao lịch sự như trước, bây giờ giống như người đàn bà chanh chua mặt trầm xuống lạnh lẽo, u ám hung tàn, ánh mắt bắn ra tia sáng khiếp người, trên đại điện, thái giám cùng cung nữ đều bị hù đến mức mặt đỏ mồ hôi lạnh, thái hậu nương nương nghe xong lời nói sắc mặt càng tái nhợt dọa người, hoàng hậu nương nương lại làm như không biết.

"Được rồi, Thanh Dao đã dùng cung hình trùng phạt các nàng, làm cho các nàng biết ở trong cung cái gì nên nói cái gì không nên nói."

"Ngươi..." Thái hậu tức giận đến trùng mặt, một câu nói cũng nói không nên lời, tiếng thở càng ngày càng nặng, bên cạnh Lý công công vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy thân hình của thái hậu, giúp nàng dễ thở hơn, thật lâu sau thái hậu mới chậm rãi đều hòa hơi thở, Lý công công nhỏ giọng trấn an nàng: "Thái hậu nương nương, thân thể quan trọng hơn a."

Thái hậu sắc mặt mặc dù lạnh, cũng không nói nữa lời, nàng biết nữ nhân trước mặt muốn chọc giận nàng, làm cho nàng không kịp suy nghĩ mở miệng nói ra những điều không nên nói, bất quá nàng tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta nắm được nhược điểm, sự phẫn nộ lúc nãy cũng đã qua, sắc mặt dù lạnh, nhưng cuối cùng cũng trấn định lại, lúc này nàng thất bại, không có nghĩa là tiếp theo cũng bại, cuối cùng nàng cũng triệt để nhận thức được bản lĩnh nữ nhân này, đó chính là phải ngăn chặn không thể gấp, nàng muốn từng bước từng bước một mà tiến hành, nàng không tin không trị được nàng ta.

"Hoàng hậu xử phạt là phải, đối với những người không tuân thủ quy củ trong cung, nhất định phải trừng trị nặng."

"Tạ ơn thái hậu." Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe ra một chút, rất nhanh mờ đi nhã hứng vui đùa với thái hậu, thái hậu đã hiểu ra mưu kế trong lòng của nàng, kế tiếp lại làm sao đã kích đây, chỉ sợ nàng ta sẽ không lộ ra chân tướng, vậy sao không tốc chiến tốc thắng, nghĩ thế, Mộc Thanh Dao miễn cưỡng mở miệng: "Thái hậu không muốn nghe hai nữ nhân kia nói như thế nào sao?"

"Không cần, hoàng hậu cứ xử phạt đi."

Lời nói lạnh lùng vô tình, làm cho rất nhiều người trên đại điện trong lòng băng giá, Hoạ Mi cùng tiểu Thu hầu hạ thái hậu rất tận tâm, bây giờ không còn giá trị lợi dụng, đã lập tức bị đẩy ra ngoài.

Mộc Thanh Dao cũng sẽ không như ý muốn của thái hậu, nàng ta đã đem người thả vào Phượng Loan cung của nàng, hiện tại muốn đem người đẩy ra ngoài là được sao? Nàng cũng không phải là người dễ bị đuổi như vậy, khéo môi nhất câu nở nụ cười lạnh mỏng.

"Bản cung làm sao có thể tùy tiện xử trí được, đường đường hậu cung của Huyền Nguyệt quốc, lại có nô tài phạm thượng đến bực này, ngay cả thái hậu cũng dám vu oan, đúng là tự tìm cái chết."

Mộc Thanh Dao tàn nhẫn lên tiếng, ánh mắt phóng ra tia sáng giết người, hướng ra ngoài cửa điện kêu một tiếng: "Người đến, đem hai kẻ không biết phân biệt lớn nhỏ mang vào."

Tiếng nói vừa dứt, thái hậu đang ngồi phía trước ánh mắt u ám hẩn đi, nghi hoặc nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, nữ nhân này muốn làm gì? Cũng không nói được một lời cùng đợi động tác kế tiếp của nàng.

Bên ngoài cửa lớn, Mạc Sâu cùng Mai Tâm dẫn hai cung nữ, đem Hoạ Mi cùng tiểu Thu đang bị giam giữ tiến vào, hai nữ nhân kia sắc mặt trắng bệch, vết thương tròng chéo, vừa đi vào đại điện, ngẩng đầu nhìn thấy hoàng hậu nương nương, so với thấy quỷ cũng không kém bao nhiêu, thân thể run rẩy lập cập, tay chân bắt ồn té ngã trên mặt đất, liên thanh cầu khẩn.

"Thái hậu nương nương cứu nô tỳ, thái hậu nương nương cứu nô tỳ, nô tỳ chịu không nổi nữa."

Hoạ Mi cùng tiểu Thu thét chói tai không ngót giống như bị người ta bóp cổ, hiện tại thái hậu chính là người cứu mạng của các nàng, cung hình đáng sợ thực sự làm cho người ta chịu không nổi, làm cho người ta hận không thể chết đi cho rồi, cho tới bây giờ cũng không nghĩ nên tới thế gian này.

"Lớn mật cầu nô tài, cũng dám vu hãm ai gia."

Thái hậu con ngươi nhấp nháy, âm u không gì sánh được, sắc mặt dữ tợn trừng mắt nhìn Hoạ Mi cùng tiểu Thu, hung hăng răn dạy, nàng làm sao có thể thừa nhận đem người đặt tại Phượng Loan cung, nếu quả thật thừa nhận, từ nay về sau làm sao có thể đứng vững trong cung.

Hoạ Mi cùng tiểu Thu hình như bị đã kích rất nặng, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, thái hậu giống như người lạ răn dạy các nàng, chẳng lẽ trời muốn diệt các nàng sao?

Hai nữ nhân khóc lén, trên đại điện vang lên tiếng gào thét bi thương kinh hãi của các nàng.

"Thái hậu, người xem các nàng đến bây giờ mà còn vu hãm người, người nói chuyện này nên xử lý như thế nào đây? Bản cung đã biết, nếu để cho loại chuyện này để những kẻ lăm mồm truyền ra ngoài, không chừng nói ra những lời không tốt đẹp cho thái hậu, như vậy sẽ tổn hại đến mặt mũi của thái hậu"

Mộc Thanh Dao tựa hồ thật khó xử, trên gương mặt tuệ chất như hoa lan, dường như đang suy nghĩ làm thế nào để xử phạt các nàng.

Thái hậu cắn răng, dùng sức thở ra, trấn an chính mình.

Không thể giận, không thể giận, ngàn vạn lần đừng trúng quỷ kế của nữ nhân này, nàng ta chính là muốn mình tức chết, mình tại sao có thể cho nàng ta toại nguyện?

"Nô tài chết tiệt, dám gây xích mích tình cảm giữa ai gia cùng hoàng hậu trong lúc này, người đâu, đem ra ngoài đánh nặng hai mươi đại bắn cho ai gia."

Thái hậu tàn nhẫn mệnh lệnh, thái giám Quảng Dương cung chạy vội đến, kéo Hoạ Mi cùng tiểu Thu, túm ra bên ngoài, hai nha đầu lúc này hoàn toàn

mất hết phản ứng, tựa như choáng váng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, hôm nay khó thoát khỏi cái chết, các nàng thành vật hy sinh trong cuộc đấu giữa thái hậu cùng hoàng hậu, sớm biết rằng như vậy, lúc trước an phận chút có phải hơn không.

"Khoan đã."

Hoàng hậu mở miệng, thái giám Quảng Dương cung cũng không dám động, sợ hãi ngược mắt nhìn hoàng hậu, không biết nàng vì sao bỗng nhiên gọi bọn họ lại, muốn làm gì?

Mộc Thanh Dao thần sắc vẫn mang theo uy nghiêm, khéo môi vẫn cười nhạt, tiếng nói thanh duyệt cứng rắn.

"Hai người nô tài chết tiệt này, ngay cả thái hậu cũng dám vu cáo, nếu như không trùng phạt nặng, chỉ sợ sau này trong cung sẽ có người học theo, chẳng phải sẽ khơi mào sự bất hòa trong hậu cung sao, kéo xuống hình trượng đánh chết."

"A, không nên a, hoàng hậu nương nương tha mạng a, hoàng hậu nương nương tha mạng a."

Hoạ Mi cùng tiểu Thu giờ khắc này, cuối cùng cũng đã hiểu, nếu so sánh sự ngoan độc, hoàng hậu không thua thái hậu suýt, nếu như chọc tới nàng, bị chết sẽ thảm hại hơn, thế nhưng các nàng hiểu được thì đã muộn.

Mộc Thanh Dao mệnh lệnh xong, quay đầu tự tiêu phi tiêu nhìn thái hậu ở trên cao.

"Thái hậu nương nương cho rằng như thế được không? Lấy lần này để cảnh cáo thái giám cùng cung nữ hậu cung, cuộc sống ở trong cung, vẫn nên an phận mới là tốt."

Thái hậu lúc này đã không còn lời nào có thể nói, nữ nhân này thiết kế một cái lồng chết cho nàng, hiện tại nàng đâm lao phải theo lao, mặc dù có lòng buông tha cho Hoạ Mi cùng tiểu Thu cũng không được, chỉ trách hai nha đầu này không đủ khôn ngoan, chỉ chuyện đơn giản đã lộ ra nhược điểm, tự tìm cái chết mà thôi, thái hậu nhắm mắt lại, hung tàn phất tay.

"Dẫn đi loạn côn đánh chết"

Lời vừa nói ra, trong đại điện tựa như bao phủ một tầng sương lạnh lẽo, mọi người chỉ cảm thấy bị đóng băng ba thước, quanh thân lạnh giá, Hoa Mi cùng tiểu Thu nghe một tiếng loạn côn đánh chết, tuyệt vọng cười lên, một bên cười một bên điên cuồng kêu gào.

"Thái hậu nương nương, người thật nham hiểm, nô tỳ là vì người, nô tỳ chính là thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người."

"Còn không kéo xuống đánh."

Thái hậu da đầu phát lạnh, trầm mặt lạnh lẽo phát tay, mệnh lệnh thái giám đem người dẫn đi chấp hình.

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt cười, tùy ý mở miệng phân phó: "Mạc Sầu, đi canh chừng một tí, đừng làm cho kia hai nha đầu chạy, nếu như các nàng chạy, thái hậu nhất định sẽ tức giận, chúng ta không thể để cho thái hậu nương nương giận."

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Mạc Sầu lĩnh mệnh, theo thái giám cùng nhau đi ra ngoài, rất xa, còn nghe được tiếng nguyên rúa tuyệt vọng của Hoa Mi cùng tiểu Thu, theo ngoài cửa điện một tiếng rồi một tiếng truyền vào.

Ngồi trên cao, thái hậu sắc mặt trắng bệch, cả khuôn mặt đều đốm hôi, mệt mỏi chống đỡ đầu, nói đến giết người, nàng cũng giết không ít, thế nhưng cho tới bây giờ, cũng không quá suy yếu giống như hôm nay vậy, bởi vì nàng căn bản không muốn giết người, chỉ vội vã vì áp lực của người khác mà giết người, trong lòng thở ra một hơi thở, hơn nữa nghe Hoa Mi cùng tiểu Thu nguyên rúa, trong lòng hoảng sợ nhanh chóng hít thở không thông, một trận rồi một trận như muôn ngắt đi, nhưng trước mặt nữ nhân này, nàng phải nỗ lực chống đỡ, tuyệt đối không thể chịu thua.

"Hoàng hậu, hai kẻ đần độn kia đã xử trí, ai gia mệt mỏi, hoàng hậu trở về đi."

"Dạ, thái hậu nương nương, " Mộc Thanh Dao không nóng không lạnh đứng dậy, làm lễ cáo lui, dẫn Mai Tâm cùng Băng Tiêu ra khỏi đại điện của Quảng Dương cung.

Trời thế nào lại xanh như vậy, mây thế nào lại trắng như vậy chứ? Tâm tình khoan khoái tựa như có dòng suối trong lành chảy qua.

Lần này nàng đã thắng được một chút, nhưng mà sau này nàng cùng thái hậu cho dù có chính thức giao chiến, chỉ sợ lần sau sẽ càng thêm chấn động lòng người...

Phượng Loan cung...

Mộc Thanh Dao mặt không chút thay đổi ngồi ngay ngắn ở đại điện, hơi nghiêng trên trường kỷ, Mai Tâm rót trà đưa đến, cả tòa điện bao phủ sự yên tĩnh không tiếng động, hôm nay chuyện xử trí Hoạ Mi cùng tiểu Thu, các nàng đều đã nghe nói, lúc này chỉ cảm thấy một trận áp lực, người đặc tội với hoàng hậu, chỉ sợ không có kết cục tốt, cho nên bọn họ vẫn là kiềm chế một chút.

"Nương nương, mời dùng trà."

"Ừ" Mộc Thanh Dao tiếp nhận chung trà, khuôn mặt ung dung nhàn hạ, Mai Tâm đi tới phía sau của nàng, bóp vai cho nàng, nhẹ giọng mở miệng: "Nương nương, vì sao không buông tha cho Hoạ Mi cùng tiểu Thu vậy?"

"Buông tha các nàng, ta cũng muốn buông tha các nàng, nhưng ngươi đừng quên các nàng là người thái hậu, nếu như thả các nàng, chính là thả hổ về rừng, ngươi nói ta sẽ giữ lại một tai họa bên người sao?" Mộc Thanh Dao lời nói lạnh lùng, khói trà nóng bốc lên tiêm nhiễm vào trong mắt của nàng, làm cho nó có chút sương mù, nhìn không rõ lắm, chỉ nghe nàng sau đó mở miệng: "Nếu như ta buông tha các nàng chính là tự gây khó dễ cho mình, đối với địch nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn, ngươi biết không?"

Mai Tâm thấy nương nương có chút tức giận, hù nàng ủm một tiếng quỳ xuống: "Nô tỳ đáng chết, không nghĩ tới nhiều như vậy, chỉ nhìn thấy hai nha đầu kia đáng thương."

"Mỗi người đứng trước cái chết đều đáng thương, loài chim trước khi chết, sẽ phát ra tiếng kêu buồn bã, người trước khi chết, đều nói những điều thiện, bất cứ người nào trước lúc chết, đều làm người ta đồng tình, thế nhưng người có nghĩ qua các nàng trước khi chết đã làm những chuyện gì không? Không biết đã hại bao nhiêu người, chẳng lẽ những người đó đều đáng chết sao?"

Mộc Thanh Dao lời nói lạnh lẽo vang vọng ở trong đại điện, rất nhiều người nghe được run như cầy sấy, nhưng lại cảm thấy hoàng hậu nương nương hiên ngang lẫm liệt, lời kia cũng rất có đạo lý.

Ngoài cửa điện, Mạc Sầu đi đến, quét mắt liếc nhìn Mai Tâm một cái, thấy nương nương sắc mặt không tốt lắm, cũng không dám hỏi nhiều, cung kính bẩm báo.

"Nương nương, đã xử lý."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, liếc nhìn Mai Tâm: "Ngươi cũng đứng lên đi, tâm địa thiện lương rất tốt, nhưng đừng quên, đây là hoàng cung, vẫn nên để tầm nhìn xa một chút sẽ tốt hơn, bằng không lần sau chết như thế nào cũng không biết."

"Dạ, nương nương, nô tỳ đã biết." Mai Tâm nhu thuận mở miệng.

So với Phượng Loan cung an bình.

Thì Quảng Dương cung một mảnh mưa tuyết băng sương, bùa bãi đầy đất, trên đại điện đồ sộ, ngọc khí, vỡ vụn văng khắp nơi, trong cung điện lớn lặng ngắt như tờ, ai cũng không dám nói chuyện, ngay cả thở mạnh đều không ai dám, chỉ sợ vừa thở ra, sẽ là tử tội.

Ngồi trên cao, thái hậu nương nương sắc mặt đầy trời u ám, trong cặp mắt kia, hằn lên những tia máu đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi tựa như một quỷ dạ xoa, hoàn toàn không giống thái độ ung dung quý phái như lúc trước, nàng là bị hoàng hậu làm cho điên rồi, mấy lần giao đấu, nàng không có một phần thắng, nữ nhân kia hành sự thủ đoạn, nhanh nhẹn không kịp phản ứng, làm cho người ta khó lòng phòng bị, xem ra nàng phải chủ động xuất kích mới được, không thể ngồi chờ chết...

Thái hậu tâm tư đang quay cuồng để nghĩ đối sách, thì trong đại điện một đạo thân ảnh cao gầy, chính là công chúa Mộ Dung Như Âm, tùy ý liếc đại điện một cái, hiểu rõ ở trong lòng liền nhướng lông mày: "Đều đi xuống đi."

"Dạ, công chúa."

Mọi người thở dài một hơi, đứng dậy chậm rãi lui xuống.

Thái hậu trong mắt u ám lạnh lùng trùng mắt nhìn nữ nhi, nha đầu kia thật tự

tung tự tác, đem Quảng Dương cung trở thành cung điện của nàng, đang định phát tác, thì Mộ Dung Như Âm đã sớm nhảy phía trước một bước, mặt mài mỉm cười mở miệng: "Mẫu hậu, nhi thần biết mẫu hậu trong lòng phiền muộn, nhi thần cho mẫu hậu biết một chuyện quan trọng."

Ánh mắt của Mộ Dung Như Âm hiện lên tia gian xảo, khéo môi câu ra nụ cười đắc ý, thêm tư thái cao ngạo.

Bất quá đối với những lời của nàng, thái hậu căn bản không muốn nghe, con gái của mình là năng lực gì, nàng còn không biết sao? Nàng ta có thể nghĩ ra cái chủ ý hay gì, chỉ biết khi dễ cung nhân, ăn được uống được mà thôi, còn có thể nghĩ chủ ý sao?

Đôi mắt lạnh lanh của Thái hậu hoài nghi quét nhìn Mộ Dung Như Âm một cái, công chúa vừa nhìn thấy sự xem thường trong mắt của mẫu hậu, lập tức nóng ruột vọt tới bên cạnh mẫu hậu, ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói thầm, từ từ ánh mắt của thái hậu nương nương sáng rực lên, không còn âm ngao như lúc trước, cả khuôn mặt lộ ra hào quang, chậm rãi gật đầu, cuối cùng đợi khi Mộ Dung Như Âm nói xong, thái hậu nương nương lại nở nụ cười.

"Tốt, quả nhiên là diệu kế, tốt, tốt."

Thái hậu tán thưởng xong, như nhớ tới một việc, diệu kế này là nữ nhi nghĩ ra sao? Nay mười bảy năm qua từ nhỏ đến lớn cũng chưa thấy qua nữ nhi có tài trí gì hơn người, bây giờ thành thiếu nữ tự nhiên thông vậy sao, ánh mắt thái hậu nhíu lại, nhàn nhạt mở miệng.

"Như Âm, nói cho mẫu hậu biết, là ai giúp ngươi nghĩ ra cái chủ ý này?"

Mộ Dung Như Âm ngẩn ra, lập tức giận lên, bất mãn kêu to: "Mẫu hậu, người nói lời này là có ý gì? Nhi thần mấy ngày nay một mực muốn giúp người, thật vất vả mới nghĩ ra một kế, người lại hoài nghi không phải nhi thần nghĩ ra, lần sau mặc kệ mẫu hậu có chuyện gì, nhi thần cũng mặc kệ, được chưa?"

Thái hậu vừa nhìn thấy Như Âm tức giận, vội vươn tay ra kéo nàng lại, xem ra cô gái này đã thông suốt, nếu như Ngữ Yên cũng trợ giúp nàng, nàng có thể như hỗn thêm cánh, Ngữ Yên là một nữ nhân thông minh, đáng tiếc nàng si mê quá nặng.

"Được rồi, mẫu hậu đã trách oan Như Âm, sau này không có việc gì thì giúp

đỡ mẫu hậu nghĩ kế, chúng ta mẹ con hai người liên thủ, cũng không tin trùng không trị được nữ nhân kia."

"Mẫu hậu yên tâm đi, nhi thần nhất định sẽ giúp đỡ mẫu hậu, " Mộ Dung Như Âm tiểu ý lan tràn, làm gương mặt xinh đẹp trở nên khủng bố hung tàn, Mộc Thanh Dao ngươi tự cho là đúng, dám giáo huấn bǎn công chúa, chẳng lẽ bǎn công chúa sợ ngươi sao, ngươi cứ chờ đó, nhất định ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết..."

"Ừ, mẫu hậu biết Như Âm có lòng trợ giúp mẫu hậu rồi, đi về trước đi."

"Dạ, mẫu hậu." Như âm cung kính lĩnh mệnh, chậm rãi đi xuống đài cao, vẻ mặt xuân phong đặc ý, dung nhan tựa như bao phủ mật ngọt, đặc biệt ngọt ngào.

Bên ngoài cửa điện, chỉ nghe thanh âm của nàng vang lên: "Đi vào, đem đại điện quét sạch sẻ."

"Dạ, công chúa." Có cung nữ lên tiếng trả lời, đợi đến khi Như Âm công chúa rời đi, mấy người cung nữ cẩn thận từng li từng tí đi tới, chỉ thấy thái hậu nương nương hoàn toàn không còn lạnh lùng tàn bạo như lúc trước nữa, khuôn mặt như trẻ ra. Thật không biết Như Âm công chúa nói chuyện gì, làm cho thái hậu nương nương hài lòng như vậy, mấy người cung nữ tay chân nhanh chóng quét dọn đại điện.

Thái hậu mắt thấy đại điện đã khôi phục sạch sẽ, phát tay ý bảo các nàng đi xuống, chỉ giữ lại một mình Lý công công.

"Tiểu Lý tử, lập tức kêu Tân Hạo tới gặp ai gia."

"Dạ, nương nương, người chờ một chút, tiểu nhân đưa Tân Hạo qua đây." Lý công công cẩn thận gật đầu, thân thể vừa lui, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Tân Hạo rất nhanh được mang vào Quảng Dương cung, bất quá lần này không có đi cửa chính, mà theo thông đạo bí mật tiến vào tẩm cung, bên trong tẩm cung, thái hậu tùy ý tựa vào trên trường kỷ, ung dung thong thả nhìn Tân Hạo, Tân Hạo cung kính thi lễ với thái hậu.

"Tân Hạo tham kiến thái hậu."

"Đứng lên đi, " thái hậu phát phất tay, mâu quang liền dời cái nhìn về phía

Tần Hạo đang ở bên người Lý công công, Lý công công lập tức hiểu ý khom người: "Tiểu nhân lui xuống trước."

"Đi xuống đi."

Đợi được Lý công công đi ra bên trong tẩm cung vắng vẻ không tiếng động, thái hậu khẽ thở dài một hơi, khuôn mặt ứ đọng, Tần Hạo quan tâm hỏi: "Thái hậu nương nương có chuyện gì lo lắng sao?"

"Đừng nói nữa, từ khi nữ nhân kia tiến cung đến nay, bản cung cũng không có một ngày dễ chịu." Thái hậu khi nói đến nữ nhân kia, thì trong lòng liền hận nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt xâu xí đến cực điểm, Tần Hạo nghe xong thái hậu nói, lập tức quanh thân hiện vẻ ác độc, trầm giọng mở miệng: "Tần Hạo sẽ đi giết nữ nhân kia."

"Khoan, không thể lỗ mang, nữ nhân kia bên người có thủ hạ rất lợi hại, người đừng mạo muội hiện thân, nếu làm kinh động nàng, chỉ sợ thất bại trong gang tấc, ai gia tìm người đến, là cho người đem tổng quản Xuân Hàn Phượng Loan cung, đưa đến đây cho bản cung, nô tài đáng chết này, xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn lại dám từ đầu tới đuôi không đếm xỉa đến, ai gia tuyệt đối không bỏ qua cho hắn."

Tần Hạo vừa nghe thái hậu nói, lập tức ôm quyền lĩnh mệnh: "Nương nương yên tâm đi, Tần Hạo nhất định đem người đưa tới."

"Ngươi cẩn thận một chút, chớ kinh động nữ nhân kia, ngươi là bùa hộ mệnh của ai gia."

Thái hậu thân thiết dặn dò, trong mắt của Tần Hạo hiện lên một tia cảm động, gật đầu lĩnh mệnh: "Nương nương yên tâm đi, Tần Hạo sẽ cẩn thận hành sự."

"Đi thôi," thái hậu nương nương nhìn bóng lưng cao to của Tần Hạo rời đi, một người cao to ngạo nghễ như vậy, thật giống với hắn năm đó, đáng tiếc chính mình đã phụ hắn, thực sự là một cuộc nghiệt duyên a, nhưng kết quả là, mình chiếm được cái gì, sự vui vẻ sao? Nếu như lúc trước không tiến cung, tất cả đều đã khác, nhưng bây giờ nghĩ những thứ này còn có tác dụng gì? Trong mắt Thái hậu một mảnh ánh sáng sắc bén, hiện tại chỉ có thể đánh trận này mà thôi....

Lần này Nam An vương rửa được tội danh, toàn bộ là do mưu kế của hoàng hậu.

Hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn ở Thiên điện của Lưu Ly cung mở tiệc chiêu đãi hoàng hậu, đồng thời cũng mời Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu.

Trong đêm tối, trên trời đầy những ngôi sao, bầu trời trong vắt giống như phiến ngọc lưu ly màu lam, gắn vô số bảo thạch lòe lòe nhấp nháy.

Gió nhẹ thổi qua lạnh như nước, đỉnh nhuyễn kiệu xuyên qua nhiều hành lang đình dài cột trụ, phía trước có thái giám cầm đèn, phía sau có cung nữ đi theo, đoàn người ung dung thả hướng Lưu Ly cung mà đi.

Trước cửa Lưu Ly cung, A Cửu dẫn một đống thái giám trong ngóng mong mỏi, hoàng thượng cùng Nam An vương ở trong Thiên điện, hiện tại còn chỉ còn thiếu hoàng hậu nương nương, đáng tiếc hoàng hậu nương nương khoan thai nên tới chậm, không phải không tới chứ, A Cửu mang bộ dạng lo lắng, tuy rằng cảm giác khả năng này không lớn, nhưng hoàng hậu tựa hồ chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Đang lo lo lắng lắng, thì nhuyễn kiệu lặng yên không một tiếng động đi tới trước cửa cung, kiệu vừa để xuống đất, liền có cung nữ tiến lên nhắc tấm màn kiệu, từ trong màn đi ra một người, không phải nương nương còn ai?

Chương 73.4

Nương nương hôm nay không giống với ngày thường, lịch sự tao nhã hơn nhiều lắm, quanh thân lười biếng, trên người mặc áo màu hồng phấn cổ áo có thiêu hoa mai bồ sung cho vạt áo đơn giản, bên dưới mặc một bộ váy dài màu vàng băng gấm, tóc tùy ý búi cao lên, cầm một cây ngân trâm, từ trên xuống dưới đều lộ ra nét tinh xảo, chính xác như một món gốm sứ tinh xảo đặc sắc, A Cửu thu hồi tầm mắt, đi lên hai bước, dẫn người qua thỉnh an.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng thượng cùng Nam An vương gia đã ở trong Thiên điện, nương nương xin cùng tiểu nhân đi vào."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, dáng người nhẹ nhàng đong đưa một chút, thật giống như dương liễu chuyển động, trêu chọc ánh mắt người ta, trong tay nắm một cái khăn gấm, tản ra nhàn nhạt mùi hoa cỏ thơm ngát, khiến cho người tới gần bên cạnh nàng, như đang ở giữa ánh nắng ngày xuân.

A Cửu dang trước dẫn đường, Mộc Thanh Dao mang theo Mai Tâm cùng

Mạc Sâu còn có Băng Tiêu ba người cùng theo phía sau, đoàn người đi vào Thiên điện...

Trong ngoài Thiên điện, đều sáng như ban ngày, trước cửa điện, cung nữ cùng thái giám đứng hầu, rất xa nhìn thấy A Cửu công công đi tới, người quanh thân lanh đạm ngạo nghễ không phải hoàng hậu thì là ai? Lập tức thái giám bẩm báo hô lên: "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Tiếng la kia vừa xong, Mộc Thanh Dao đã đến trước cửa Thiên điện, ưu nhã nhắc làn váy, bước lên bậc thềm.

Chỉ nghe trong Thiên điện vang lên thanh âm vững vàng lành lạnh: "Vào đi."

Chính là hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn, Mộc Thanh Dao cũng không cùng hắn khách khí, dẫn một đồng người đi vào.

Thiên điện so với chính điện đơn giản hơn nhiều, bên trong vẻ xa hoa lộ ra sự kỹ càng chu đáo, ngọc khí thượng đẳng, đồ cổ, được bài biện hợp lý, mỗi một chỗ đều tự nhiên hài hòa, Mộc Thanh Dao hai mắt đánh giá xong, cuối cùng đem mâu quang dời về phía ở giữa Thiên điện.

Hoàng thượng đã bày đầy một bàn tiệc, hoàng thượng ngồi ở giữa, thay đi minh hoàng long bào, mặc bộ măng bào dài mang hương sắc mùa thu, cả người bao phủ khí phách lãnh khốc, cũng nhẹ nhẹ lộ ra mùi vị ôn nhuận như nước, trên ngũ quan tuấn mỹ nụ cười ám áp tỏa sáng, đôi mắt đen giống như tràn đầy sức sống, trong vòng ba thước đều có tình cảm ám áp, Huyền đế như vậy thật đúng là hiếm thấy, xem ra đêm nay tâm tình của hắn không tệ.

Mà bên cạnh hoàng thượng chính là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vừa mới được cởi bỏ tội danh, mặc bộ áo choàng màu tím hoa cà, quanh thân lạnh như tảng băng, ngũ quan tựa điêu khắc, vẫn lạnh băng như trước, cũng không phải vì Mộc Thanh Dao đã tung ra tay giúp đỡ hắn, mà thay đổi khuôn mặt, chỉ bất quá trong mắt hắn đã mất đi sự tàn bạo, mơ hồ mang vẻ kính nể.

"Dao nhi, mau tới đây ngồi xuống, hôm nay ba người chúng ta hảo hảo uống hai chén."

Mộc Thanh Dao cau mài một chút, không tự ti cũng không kiêu ngạo đi tới, dù sao nàng qua đây chính là để ăn, cũng không với khách khí hoàng đế, tự mình ngồi xuống.

"Tạ ơn hoàng thượng."

Ba người ngồi vào chỗ của mình, Mộ Dung Lưu Tôn quay đầu nhìn phía cung nhân trong Thiên điện, thanh âm lanh tràn vang lên: "A Cửu ở lại rót rượu, những người khác đều đi xuống đi."

Thái độ của hắn cùng lúc nãy hoàn toàn là hai bộ dạng, đối đãi với cung nhân cùng Mộc Thanh Dao rõ ràng là hai thái cực, tựa hồ chỉ có lúc đối mặt với hoàng hậu, mới có vẻ ôn nhuận nhu hòa, trước mặt người khác, hắn vẫn như cũ là hoàng đế cao quý lanh khốc vô tình.

Cung nữ cùng thái giám dập đầu thủ lĩnh mệnh: "Nô tỳ (tiểu nhân) tuân chỉ."

Thiép thân nha đầu của Mộc Thanh Dao, Mai Tâm cùng Mạc Sầu còn có Băng Tiêu cũng lĩnh mệnh lui ra ngoài, trong Thiên điện chỉ còn có ba người, thêm A Cửu ở một bên rót rượu.

Trên bàn, bày đầy đủ thức ăn hết thức hoa mỹ, sắc hương vị toàn bộ đều có, quỳnh tương ngọc dịch(*) tùng chén đầy, ánh đèn mê ly, khung cảnh nhu hòa, ba người quây quanh ngồi trước bàn ăn, bầu không khí quý dị, A Cửu cẩn thận ở một bên hầu, chăm chú nhìn cái này, chăm chú nhìn cái kia, đều là những người đẹp, bất kể là hoàng thượng, hay Nam An vương, mỗi người đều có phong thái riêng, hoàng thượng tuấn mĩ đẹp đẽ quý phái, Nam An vương anh tuấn lanh khốc, mà hoàng hậu nương nương ngược lại so với bọn họ, quanh thân lạnh mỏng tươi đẹp như nước, nhưng sự tươi đẹp kia vẫn là thứ nhì, càng làm cho người kinh ngạc là mâu quang của nàng.

(*) rượu ngon mỹ tửu, ko biết đúng nghĩa ko nữa >_

Từ lúc mới đến cho tới bây giờ đều nhìn chăm chăm đồ ăn ở trên bàn, trong mắt tỏa sáng, hoàn toàn như không thấy hai đại mỹ nam trước mắt, chỉ có thức ăn trên bàn hấp dẫn nàng, sung sướng tâm tình ảnh hưởng không khí quanh thân nàng, làn khì lạnh mỏng đã tan đi, thay vào đó là ánh sáng ấm nóng.

"Dao nhi, đợi thi ăn đi."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm vui vẻ động lòng người, như dòng suối trong núi rừng, thơm ngát ngọt lịm.

Nhin động tác của Mộc Thanh Dao, hắn biết trong mắt của nàng chỉ có thức ăn, tuy rằng hắn và nàng ở chung thời gian không nhiều lăm, nhưng phát hiện nàng rất thích mỹ thực, chỉ nhìn thấy thức ăn vừa đẹp lại ngon, liền dời không ra tầm mắt, ngược lại bọn họ người đẹp như bọn họ, căn bản không hấp dẫn được nàng.

Mộ Dung Lưu Tôn đáy lòng thấy kỳ quái khi chảy xuống một tia khó chịu, thật muốn đem thức ăn này dẹp xuống, nhưng lúc này dẹp đi, chỉ sợ nữ nhân này sẽ liều mạng với hắn, bất quá nhìn nàng ăn hài lòng như vậy, lại làm cho người ta thấy ấm áp.

"Ăn ngon không?"

"Ừ, trong hoàng cung đồ ăn xác thực rất ngon." Mộc Thanh Dao nhường cao mài, khó có được lúc nàng mang vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với hoàng thượng, ngẩng đầu quét mắt nhìn hai nam nhân đối diện, đều nhìn nàng làm gì? Kỳ quái lên tiếng: "Các ngươi cũng ăn đi!"

Nam An vương một đôi mắt lạnh băng mềm hoá đi rất nhiều, nữ nhân này hoàn toàn không với người lúc trước hắn biết, tham mỏ huy vinh, lại đối trả làm ra vẻ, nữ nhân này tự nhiên như vậy, tính cách thăng thăng, đáng tiếc lúc trước chính mình còn tìm nhược điểm của nàng.

Nhưng trước đây khi hắn tiếp xúc với nàng, rõ ràng là một kẻ háo sắc a, quên đi, hiện tại đã thế rồi, còn nghĩ chuyện trước kia làm gì, đã biết mình có thể thành công rửa sạch tội danh, nữ nhân này không thể không có công.

Mộ Dung Lưu Chiêu đột nhiên đứng lên, nâng ly vàng lên, chăm chú cung kính mở miệng: "Thần đệ kính hoàng tấu một chén, trước đây quá lỗ mãng, xin hoàng tấu tha thứ."

Nói xong ngửa đầu uống cạn chén rượu, con ngươi u ám thăng tấp nhìn Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao lơ đãnh nâng chén rượu, hào sảng bảo vệ chén: "Tha thứ ngươi."

Lúc này đây, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu là triệt để ngây dại, hắn cho rằng nàng chí ít cũng sẽ làm khó hắn, bằng không sẽ nói ít lời để giáo huấn cũng tốt, nhưng lại không có gì cả, không kể công tự kêu ngạo, cũng không nói bốc nói phét, trên người nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu ưu điểm, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lòng lần đầu bị rung động, thật lâu mới

thở được, trên ngũ quan anh khí bức người, băng sương đã tan đi, chỉ còn ánh sáng ấm áp quanh người.

"Tạ ơn hoàng táu."

"Ừ, ngồi xuống dùng bữa, món ăn trong cung đình thật đúng là mỹ vị đó."

Mộc Thanh Dao vui vẻ kêu gọi người khác, nàng lúc này vẻ mặt tự nhiên đẹp đẽ, hoàn toàn không giống bình thường lạnh lùng băng hàn, hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt sâu thẳm khó hiểu, chợt lóe lên tia lửa, đưa tay nâng chén rượu hướng Mộc Thanh Dao: "Dao nhi, chuyện Nam An vương lần này, trẫm mời nàng một chén, lấy rượu kính ý."

Chương 73.5

"Hoàng thượng không phải đồng ý cho Thanh Dao một lời hứa sao? Nhận người tiền tài phải giúp người tiêu tai, đây vốn là chuyện Thanh Dao nên làm."

Mộc Thanh Dao uống rượu, câu nói tiếp lời ki, làm cho Nam An vương cùng A Cửu lập tức tò mò nhìn hoàng thượng, hoàng thượng đồng ý với nàng cái gì, mới có thể làm nàng nguyện ý ra tay tương trợ, Mộ Dung Lưu Tôn khéo môi nở nụ cười tà mị, nữ nhân này cũng thật là, một chút cũng không che giấu.

"Hoàng huynh."

Mộ Dung Lưu Chiêu kêu một tiếng, ngoắc A Cửu ý bảo rót rượu, nén ly kính trọng mời hoàng huynh một chén: "Tạ ơn hoàng huynh quan tâm."

"Hoàng đế cùng trẫm là người trên một thuyền thuyền, vì thế tuy hai mà một, chỉ có đoàn kết mới chân chính toàn thắng."

Mộ Dung Lưu Tôn lời nói trầm ồn vang lên, con ngươi lạnh lùng, quanh thân khí phách, Mộc Thanh Dao ở bên cạnh cũng tán thành lối nói của hắn, tay đang gấp đồ ăn ngừng lại một chút, đôi mắt sáng trong trẻo lạnh lùng bức người, nhã nhặn lịch sự nhìn Nam An vương.

"Chúng ta là đồng minh đứng cùng một thuyền thuyền, sau này không có chuyện gì thì đừng tìm ta phiền toái, ta lại không có chọc giận ngươi, cũng không đắt tội ngươi, ngươi có nhiều tinh thần và sức lực, vì sao không đổi

phó với những người bên ngoài? Trong bóng tối còn biết bao nhiêu thế lực đang nhìn thẳng vào các ngươi đó?"

Mộc Thanh Dao lời nói lạnh như nước lén lỏi ở trên đại điện, Nam An vương trong lòng run lên, đau đớn một chút trong sâu thẳm, hắn chính là một đại nam nhân, mà ngay cả một nữ nhân cũng không bằng, lúc này hắn hận nên cùng hoàng huynh đồng tâm hiệp lực đối phó nội loạn bên trong và kẻ địch bên ngoài, trái lại đi đối phó với một nữ nhân, hoàng tẩu nói không sai, nàng là hoàng hậu, mặc kệ thế nào, nàng đương nhiên hi vọng hoàng thượng tốt, nếu hoàng thượng không tốt, nàng đâu có được lợi gì, chính mình thực sự là hồ đồ mà.

"Hoàng tẩu dạy rất đúng, thần đệ ghi nhớ trong lòng."

Nam An vương lễ phép đáp lời, cũng làm cho Mộc Thanh Dao có chút không được tự nhiên, nàng cũng không phải muốn dạy dỗ Nam An vương, chỉ nói lên sự thật mà thôi, nhưng mà Nam An vương thái độ làm người cũng rất là trung trực, đúng chính là đúng, nếu sai lầm thì lập tức xin lỗi, ai nói hắn nhìn nữ tử như không khí, chỉ vì không có gặp được nữ nhân làm hắn nể phục mà thôi, nhìn hắn đối với mình cung kính, Mộc Thanh Dao nở nụ cười.

"Dao nhi, có nghĩ muốn ban thưởng cho cái gì đây?"

Hoàng thượng mở miệng, mặc kệ chính mình từng đồng ý nàng cái gì, nói chung nàng đã đem chuyện này làm rất tốt, hắn muốn thưởng thứ gì đó cho nàng mới xứng với công lao của nàng.

"Ban thưởng cho ta?" Mộc Thanh Dao trên mặt thoáng nhảy ra vô số tia lửa, kêu lên một tiếng rất vui vẻ, xem ra hoàng thượng còn là một người có tình nghĩa, ban thưởng thì ai lại không muốn a, đồ cổ ngọc khí, thơ họa quý báu, cái gì cũng đều được sao, trong mắt tính toán rất nhanh, nhưng cuối cùng lại cảm thấy mấy thứ này rất bình thường, quên đi, chờ nghĩ ra được thứ gì cần rồi hãy nói.

"Hoàng thượng, xem như nợ ta một lần đi, chờ ta nghĩ ra thứ mình muốn, được không?"

Trong đại điện, ba người lúi cả lưỡi, còn có thể nói như thế sao, bởi vì không nghĩ ra thứ mình muốn nên cho hoàng thượng nợ, phong cách hành sự của nàng thật đúng là số một a, tuy nhiên hoàng thượng tựa hồ chấp nhận bộ

dạng ăn uống của nàng, đôi mắt tinh lặng như hàn đầm bắt đầu mang ý cười.
"Tốt, hiện tại dùng bữa đi, đêm đã khuya."

Ba người yên tĩnh dùng bữa, Mộc Thanh Dao đối diện với nụ cười óng ánh như nước trên gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lưu Tôn, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, tựa như những vì sao trên bầu trời đêm Huyền Nguyệt, ôn nhuận ấm áp, Mộ Dung Lưu Chiêu cùng A Cửu nhìn nhau, hoàng thượng khó có khi mang vẻ mặt ôn hoà như vậy, hơn nữa tâm tình vô cùng tốt, đôi mắt thâm trầm sảng nghịch nhìn hoàng hậu nương nương, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng chưa từng phát giác động tác nhỏ này.

Mộ Dung Lưu Chiêu cùng A Cửu đồng thời nở nụ cười, chỉ là vì sao trong tim của hắn có một chút cay đắng nhỉ? Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt u ám hắn đi.

Dùng xong thiện, A Cửu mệnh lệnh cung nữ đem đồ ăn trên bàn thu dọn xuồng, Mộc Thanh Dao liền đứng dậy cáo lui, hoàng thượng cũng không ngăn trở, chỉ phân phó A Cửu đem nàng tiễn ra ngoài.

Trong Thiên điện to lớn, Mộ Dung Lưu Tôn ánh sáng ôn nhuận quang đã thối lui, trước sau vẫn mang vẻ bình tĩnh như cũ, trên ngũ quan anh khí bức người, bao phủ ánh sáng bí hiểm, có thể làm Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nhất thời không thích ứng được, từ từ mới lấy lại tinh thần, hoàng huynh trước sau thay đổi thật sự quá nhanh, thế nhưng hắn thật lòng đối đãi với hoàng hậu sao? Theo sự hiểu biết của hắn đối với hoàng huynh, nếu như không có đề ý, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không cần diễn kịch.

"Hoàng huynh, ngươi đối hoàng hậu là thật lòng sao?"

Chẳng biết tại sao, Mộ Dung Lưu Chiêu lại không hy vọng hoàng huynh xúc phạm tới nàng, một nữ nhân thông minh đến như vậy, nếu thương tổn nàng, tất nhiên cuối cùng sẽ làm hại tới bản thân, bởi vì hoàng huynh đã bị nàng hấp dẫn rất sâu sắc, mà bản thân lại không tự biết.

Mộ dung Lưu Tôn khép môi mím lại, ánh mắt liền ôn hòa đi rất nhiều, những động tác này đều là trong lúc vô ý, thích một người, chỉ cần nghĩ đến, sẽ biểu lộ ra những điều mà chính mình cũng không biết, động tác vô ý thức, người khác dễ dàng nhìn ra, chỉ có người trong cuộc vẫn giả vờ không biết mà thôi.

"Lưu Chiêu khi nào thì quan tâm những thứ này?"

Mộ Dung Lưu Tôn không đáp mà hỏi lại, cũng làm cho Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu mất tự nhiên, đúng vậy, hắn luôn luôn không quan tâm những việc này, xem ra tối hôm nay, hắn có chút rối loạn, chẳng lẽ là do uống rượu nhiều quá, nhưng mà hắn chỉ uống hai chén a!

"Hoàng huynh."

"Ngươi phải biết hoàng huynh trên người lưng đeo nhiều trọng trách, mẫu hậu từng tự dung uống mạng, những chuyện mà phụ hoàng phó thác trước khi lâm chung, bây giờ căn bản không phải là lúc nói đến tình cảm, tuy rằng trong lòng trẫm đều mong mỏi và hy vọng, người đứng bên cạnh trẫm cuối cùng sẽ là nàng, nhưng thế sự không có gì là tuyệt đối không phải sao?"

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt sâu u, khóc môi nhếch lên đầy cường thế, khi đó, giang sơn sẽ cùng ai chia sẽ? chỉ hy vọng bên cạnh có được nàng làm bạn, thì lòng hắn đã thỏa mãn vô biên...

Mộ Dung Lưu Chiêu thanh tịnh đi rất nhiều, xem ra đêm nay hắn thực sự say, bây giờ là lúc nào, nội loạn chưa trù, hoạ ngoại xâm còn đó, sao có thể nói chuyện nhỉ nữ tình trường đây?

"Thần đệ đã biết."

"Lần này sự kiện sứ thần ngươi có phát hiện gì không?" trên nét mặt tuấn mĩ của Mộ Dung Lưu Tôn phủ một tầng bí hiểm, cả người lâm vào chìm đắm, làm cho người ta nhìn không ra tâm ý của hắn chút nào.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu biết ý tứ trong lời nói của hắn, nên nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Thần đệ có thể khẳng định không có, không có một chút dị thường nào, hắn chỉ là lấy lễ đãi khách, trong lúc đó vẫn cùng lục quốc duy trì khoảng cách, mặc kệ khi nào ở đâu, đều có tỳ nữ bên người."

Không biết là thật tình hay vẫn cố ý, nhưng Mộ Dung Lưu Chiêu vẫn cảm thấy là hắn cố ý, vì sao mỗi lần đều có người ở bên cạnh chứ, nếu là trong lòng không có mờ ám, không cần tận lực đề phòng như thế?

"Hoàng huynh, ngươi xem?"

Mộ Dung Lưu Tôn khóe môi nhất câu, đó là nụ cười lạnh lẽo: "Hắn vô cùng cẩn thận, hơn nữa hành sự cẩn thận như vậy, ngay cả một kẽ hở cũng không có, chỉ có thể nói rõ một việc, thủ đoạn của hắn so với ta và người không kém bao nhiêu."

"Ù, thần đệ sẽ càng thêm cẩn thận."

"Từ giờ trở đi, người chú ý hết thảy tất cả hành động của hắn, ngay cả con ruồi đều phải kiểm tra một lần, tuyệt không thể xảy ra bất luận sai lầm gì, nếu như hắn thực sự vẫn an phận thủ thừa, trẫm sẽ không tùy ý đoan tình thủ túc."

Chương 73.6

Trong đại điện, thanh âm của Mộ Dung Lưu Tôn âm u đè nén lại, Nam An vương gật đầu, cũng bởi vì tấm lòng ấy của hoàng thượng, hắn mới thè sống chết thuần phục đi theo, chứng tỏ trong lòng của hoàng thượng còn có một chút nhân từ, trên đời chuyện tàn nhẫn chính là vì ngôi vị hoàng đế mà tay chân tương tàn, không biết bao nhiêu giết chóc.

"Thần đệ lĩnh mệnh, hoàng huynh yên tâm đi."

Nam An vương lĩnh mệnh đứng dậy, bóng đêm đã rất sâu, hắn nên trở về phủ, thân hình cao lớn đi ra ngoài, mắt thấy đã nhanh chóng đến trước cửa điện, chợt nhớ tới một việc, nên chậm rãi xoay người, ánh sáng của dạ minh châu chiếu rọi ngũ quan như điêu khắc của hắn, chỉ thấy hắn khóe môi nhất câu, tùy ý mở miệng.

"Hoàng huynh, thần đệ nhìn thấy Liễu Thiên Mộ cùng thừa tướng Vạn Hạc quốc dường như quen biết, tuy rằng bọn họ chỉ là đi qua sát bên người, nhưng thần đệ tin trực giác của mình, hai người bọn họ có quen biết biết."

Nam An vương nói tới đó làm cho Mộ Dung Lưu Tôn cảnh giác, đôi mài hép dài nhúront lên, con ngươi đen lành lạnh sắc bén, chiểu lấp lánh, tựa như một lưỡi dao lợi hại, bắn ra ánh sáng khiếp người, hắn vốn vẫn hoài nghi thân phận của sư huynh, biết bản thân của sư huynh không phải tầm thường, nhưng cho tới nay sư huynh đều hết sức cẩn thận, cơ hồ chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc qua, những năm gần đây, ngoại trừ sư phụ và hắn, cũng không có thấy sư huynh cùng người khác tiếp xúc.

"Tốt, trẫm đã biết, chuyện này trẫm sẽ lưu ý."

Huyền đế phát tay, Nam An vương lui ra ngoài, A Cửu từ ngoài điện đi vào, ngẩng đầu lên nhìn hoàng thượng đang ngồi trên cao, mặt phủ tầng sương lạnh, nhưng hết lần này tới lần khác khoe môi lại mang nét cười, nụ cười này không có sự ôn nhuận giống như lúc đối mặt với hoàng hậu nương nương, nụ cười mang theo cơn lạnh lẽo thấu xương, tựa như hai lưỡi dao băng lợi hại, hàn quang bắn ra bốn phía.

"Hoàng thượng."

"Lập tức truyền tin tức cho Đoan Hồn, lệnh cho hắn dùng tốc độ nhanh nhất điều tra một chút, Vạn Hạc quốc có phải có một hoàng tử đang ẩn nấp ở chỗ tối không."

A Cửu lĩnh mệnh, rất nhanh lắc mình đi ra ngoài, phân phó một thái giám bên ngoài tiến vào hầu hạ hoàng thượng, chính mình sẽ đi làm chuyện này, bởi vì không muốn xảy ra sơ xuất, vì thế rất nhiều việc đều là hắn tự thân tự lực làm.

Trên đại điện, gương mặt tuấn mĩ của hoàng thượng âm trầm, bí hiểm.

Sư huynh, không nghĩ tới ngươi giấu được kín như vậy, sư phụ có biết thân phận chân thật của ngươi hay không? Chắc hắn chưa biết, nhưng vì sao phải gạt tr�m vậy? Chỉ mong ngươi không có làm ra chuyện chọc giận trăm, bằng không trăm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi...

Sáng sớm, không khí ướt át lành lạnh trong lành, đám sương mỏng manh bao phủ cả tòa Phượng Loan cung, nhẹ tựa như tờ bông, trước sân, hành lang gấp khúc có lan can bằng ngọc, hoa cúc mùa thu đã sớm nở rộ, nụ hoa ham muốn nở ra, có cái cánh mỏng như kim khâu có cái tựa hình móng rồng, có cái đã nở thành đóa hoa, tư thái tươi đẹp, hồng, vàng, xanh, tím lần lượt thay đổi, san sát rất đẹp mắt.

Ngoài cửa cung điện, lúc này có mấy người đang vây quanh, ở chính giữa thỉnh thoảng vang lên tiếng nói.

"Không xong, Xuân Hàn công công buổi tối hôm qua đã không thấy, vậy phải làm sao bây giờ a?"

Người nói chuyện chính là thủ hạ của đại thái giám Xuân Hàn tiểu Thiên, lúc này vẻ mặt lo lắng nhìn xung quanh sau đó hướng tới một tiểu thái giám

đứng gần hắn, mọi người nhất thời không có ý kiến gì nên nghị luận rối rít, bên ngoài thanh âm quá lớn, xa xa gần gân truyền vào trong đại điện, Mạc Sầu vừa lúc luyện xong võ công, từ phía sau đi tới, không vui mở miệng.

"Chuyện gì àm ĩ như thế, không biết nương nương còn chưa thức dậy sao?"

Vốn là nương nương cũng thích sáng sớm thức dậy luyện công, nhưng từ khi tiến cung đến giờ, cũng không có một ngày yên tĩnh qua, mỗi ngày đều đến đã khuya mới đi ngủ, vì thế không thể cùng nàng luyện công, mỗi ngày chỉ có Mạc Sầu một mình đến vườn hoa luyện tập một lúc.

Mấy người thái giám vừa nhìn thấy Mạc Sầu, đều rùng mình kinh sợ, Mạc Sầu là thiếp thân thị nữ của nương nương, thân phận tôn quý, bọn họ cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Mạc Sầu trùng mắt liếc bọn họ một cái, đang chuẩn bị rời đi, thì thấy thái giám dẫn đầu muôn nói gì đó rồi lại thôi, tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình, cuối cùng cũng nhịn được, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Thiên vừa nghe Mac Sầu mở miệng hỏi, nào dám dừng lại, rất nhanh tiến lên một bước, cung kính bẩm báo: "Mạc Sầu cô cô, tổng quản thái giám Xuân Hàn mất tích, tiểu nhân đầu buổi tối hôm qua đã không có nhìn thấy hắn, tiểu nhân lo lắng hắn gặp phải chuyện gì, cho nên mới phải hoảng sợ, xin cô cô bẩm báo nương nương một tiếng."

"Xuân Hàn mất tích?"

Mạc Sầu cũng có chút ngoài ý muốn, Xuân Hàn đang êm đẹp làm sao mà không thấy được, gần nhất trong cung lại không có phát sinh chuyện gì, một người to như vật đang sống sao tốt lành sao lại không gặp được? Mạc Sầu nghi hoặc, cảm thấy trong lòng có chút rối loạn bất an, nhưng đến tột cùng là cái gì, lại không thể nói rõ ràng, xoay người lại quét mắt nhìn mấy người thái giám liếc một cái: "Đã biết, đợi một lúc ta sẽ báo cáo với hoàng hậu nương nương, các ngươi hãy nói nhỏ lại, đánh thức nương nương dậy các ngươi gánh không nỗi đâu?"

"Dạ, Mạc Sầu cô cô."

Các tiểu thái giám cung kính lén tiếng trả lời, giải tán đi, Mạc Sầu chậm rãi bước lên thềm đá, đi vào đại điện.

Bên trong tầm cung, Mộc Thanh Dao vừa mới tinh lại, Mai Tâm đang hầu hạ chủ tử đứng dậy, Băng Tiêu đang đứng bên cạnh, trong tầm cung rất yên tĩnh, Mạc Sầu vừa đi vào, tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn nàng, dường như có điều kỳ quái nàng nhíu mày: "Làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao quay đầu lại, đem mâu quang dời về phía gương đồng, nhẹ nhàng ấn xuống cây trâm bạch ngọc lan hoa bên cạnh tóc mai, cây trâm này được chạm khắc khéo léo tinh xảo, tám cánh hoa rõ nét, lịch sự tao nhã tươi mát, cài bên tóc mai, càng tăng thêm mấy phần ôn nhu.

"Xảy ra chuyện gì?" Mộc Thanh Dao không quay đầu lại, chỉ tùy ý nhàn nhạt mở miệng, Mạc Sầu sợ run một chút, nương nương tâm tư thật là mãn tiệp, chuyện gì cũng đều chạy không khỏi ánh mắt của nàng, nghĩ vậy, nên tiến lên một bước, tâm tình hơi có vẻ trầm trọng mở miệng.

"Nương nương, vừa rồi đại thái giám tiểu Thiên bẩm báo, tổng quản thái giám Phượng Loan cung Xuân Hàn mất tích."

"Xuân Hàn mất tích?" Mộc Thanh Dao dừng lại động tác, xoay mình quay đầu lại, trong đôi mắt trong suốt hiện lên sắc bén, âm ngao băng hàn.

"Lúc nào mất tích?"

"Tiểu Thiên nói buổi tối hôm qua đã không nhìn thấy, hắn sợ hãi Xuân Hàn xảy ra chuyện gì, cho nên muốn bẩm báo với nương nương, sau khi nhìn thấy nô tỳ, đã đem việc này bẩm báo cho nô tỳ."

Mạc Sầu đem chuyện vừa xảy ra nói lại, trên mặt mọi người đều bao phủ thần sắc lạnh lẽo, tầm cung yên lặng xuống, một chút âm thanh cũng không có.

Mộc Thanh Dao hơn nửa ngày cũng không nhúc nhích, trên mặt phủ kín sự trầm tư, đôi mắt u ám lạnh lùng, Xuân Hàn mất tích, việc này rõ ràng là do thái hậu gây nên, Xuân Hàn vốn là người bên cạnh thái hậu, xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng Xuân Hàn không có bẩm báo cho thái hậu, có thể thấy được thái hậu nhất định rất phẫn nộ, vì thế phái người bắt Xuân Hàn, chỉ là nàng thật tờ mờ, rốt cuộc là ai, có thể ở Phượng Loan cung dễ dàng đem người bắt đi, Xuân Hàn vẫn có chút võ công, tuy rằng võ công không cao, nhưng nếu là người tầm thường cẩn bản không thể đối phó được hắn, bởi vậy có thể thấy được người mang hắn đi, nhất định là một kẻ võ công

cao cường, người này là ai vậy? Bên cạnh thái hậu lại cất giấu được người như vậy, thảo nào mà không hề sợ hãi.

"Băng Tiêu, bản cung có thể mời người giúp một việc không?"

Mộc Thanh Dao uyển chuyển mở miệng, Băng Tiêu không phải là người của Phượng Loan cung, cũng không phải là người của nàng, nàng ta là người của hoàng thượng, bởi vậy khi Mộc Thanh Dao cùng nàng ta nói chuyện, đã bình đẳng mở miệng thỉnh cầu nàng hỗ trợ, Băng Tiêu quyến rũ mềm mại trên mặt mang vẻ ngạc nhiên, rất nhanh lên tiếng: "Nương nương xin phân phó."

"Xuân Hàn nhất định ở hình phòng của Quảng Dương cung, có thể đem Xuân Hàn lặng yên không một tiếng động bắt đi, rất rõ ràng bên người thái hậu nhất định cất giấu một người vô công cao cường, chỉ sợ một mình Mạc Sầu không thể đối phó hắn, người đem nay có thể dụ hắn rời đi không? Như vậy Mạc Sầu có thể đem người cứu ra."

Băng Tiêu vừa nghe lời của nương nương, sững sốt một chút, cũng không nghĩ nương nương vì một nô tài, mà có thể cùng thái hậu châm ngòi cuộc chiến, cử chỉ này làm cho người kinh nể vài phần: "Nương nương, người có thể trực tiếp đi Quảng Dương cung đòi người mà."

"Nếu thái hậu đã bắt người, nhất định không có khả năng giao người ra, mà bản cung không có chứng cứ rõ ràng, sao có thể lục soát Quảng Dương cung, đến lúc đó nếu như lục soát không được, nàng ta đem người chuyển đi, như vậy bản cung sẽ ở vào thế bất lợi."

Q.2 - Chương 74: Các Hoài Tâm Kế

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa rơi xuống, Băng Tiêu có chút giật mình, trong cung này một người so với một người phải khôn khéo hơn, hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương đều là nhân vật lợi hại, còn có những tú nữ không được sắc phong kia, chỉ sợ cũng không phải là người dễ đối phó, nghe nói trong tú nữ có một người chính là nữ nhi của Tây Môn tướng quân, Tây Môn tướng quân là chủ quản quân đội hộ quốc, hiếu dũng thiện chiến, vẫn cũng có thể mà vô cũng có thể, nữ nhi của hắn chỉ sợ không phải là một người tầm thường, Băng Tiêu thân là ám vệ của hoàng thượng, cũng thà rằng trà trộn ở đầu đường ngõ hẻm, cũng không muốn ở tại trong thâm cung, để đấu trí so dũng khí, nếu không cẩn thận sẽ gặp cảnh tan xương nát thịt.

"Được, thuộc hạ đêm nay và Mạc Sầu sẽ cùng nhau hành động."

Nếu hoàng hậu nương nương đã phân phó, nàng đương nhiên nghĩa bất dung từ, tuy rằng chuyện này vốn không có liên quan đến nàng, nhưng chỉ bằng nương nương nói một chữ mời, nàng cũng không nên cự tuyệt.

"Mạc Sầu, khuya hôm nay, Băng Tiêu dẫn dắt người kia rời đi, người tiến vào hình phòng đem người cứu ra."

Mạc Sầu gật đầu, nhưng nghĩ đến một vấn đề thực tế: "Nương nương, nô tỳ không biết hình phòng Quảng Dương cung ở nơi nào?"

"Chuyện này ngươi nên đi hỏi đại thái giám tiểu Thiên, hắn ở trong cung nhiều năm như vậy, từng cung điện đều có một hình phòng, hắn hẳn biết rõ, ngươi bảo hắn vẽ một bản đồ cho ngươi là được, mặt khác nếu như buổi tối hình phòng Quảng Dương cung không có Xuân Hàn, hai người các ngươi phải lập tức trở về."

"Dạ, nương nương."

Hai nha đầu lĩnh mệnh, Thanh Dao làm xong chính sự, mới cảm thấy đói bụng, lập tức đứng lên: "Đi dùng đồ ăn sáng đi."

"Dạ, nương nương." Hai nha đầu lên tiếng trả lời, tiến lên hầu hạ nương nương đi Thiên điện dùng cơm.

Ăn sáng xong thì Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương qua đây thỉnh an hoàng hậu nương nương, Mộc Thanh Dao cho người đem các nàng đưa vào, dù thế nào, hiện tại trên danh nghĩa các nàng vẫn là tỷ tỷ, tỷ muội bất hòa, cũng không phải là chuyện tốt gì? Hơn nữa trong cung hiện tại tình thế rất khẩn trương, nàng muốn đem các nàng đưa trở về, không biết ý các nàng như thế nào?

"Mộc Thanh Châu (Mộc Thanh Hương) tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đứng lên đi, " Mộc Thanh Dao khoát tay, ý bảo hai tỷ tỷ đứng dậy, nhưng cũng không ban thưởng tạ, chính mình từ phía trên điện đi xuống, dạo bước thong thả đi đến bên cạnh Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, nhàn nhạt mở miệng: "Ta muốn đi ngự hoa viên tản bộ, hai vị tỷ tỷ có muốn cùng đi ngắm hoa hay không?"

"Dạ " hai nữ nhân thấy Mộc Thanh Dao khó có lúc mang vẻ mặt ôn hoà cùng các nàng nói chuyện, sớm đã cao hứng liền nhiệt liệt gật đầu, theo phía sau nàng đi ra ngoài.

Thái giám cung nữ theo một đồng, đoàn người hướng ngự hoa viên mà đi.

Ngự hoa viên ở chính giữa ba cung, hương thơm tinh lặng, có nhiều tảng đá kỳ lạ cùng vô số các loài hoa danh tiếng, hoa cỏ tranh nhau khoe sắc, trong cung đình quanh năm suốt tháng hoa nở như bồng lai, đều là một ít danh hoa từ khắp nơi tiến công, nhưng mùa này nhiều nhất chính là cây hoa cúc, chen lẫn trong những khóm hoa cúc có vô số danh hoa, muôn tía nghìn hồng, lăng lơ, nhu mì, xinh đẹp. Xung quanh ngự hoa viên, có một số hồ nước khác nhau, vài tòa đình hoa, lại có nhiều chỗ xây cao để có thể ngắm hết tất cả cảnh đẹp.

Mộc Thanh Dao cùng Mộc Thanh Châu Tam tỷ muội nhàn nhã đi tản bộ trong đó, thỉnh thoảng nói cười cười.

"Hoa cỏ này thật đẹp a." Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng, hôm nay sở dĩ cùng hai tỷ tỷ đi ra ngắm hoa, là nàng muốn mượn cơ hội này tìm cách xua tan đi ý nghĩ ở lại trong cung đình của hai tỷ tỷ, hiện tại hai phe thế đấu càng ngày càng khẩn trương, các nàng nếu còn ở lại, chỉ sợ thái hậu kia sẽ lấy các nàng khai đao, cho nên nàng hi vọng các nàng có thể chủ động bỏ đi ý niệm ở lại trong cung, lúc này chỉ có các nàng tự động xin đi, mới có thể miễn rời vào cảnh nước sôi lửa bỏng ..." Ừ, thật xinh đẹp, trong cung cái gì cũng đều

tốt."

Mộc Thanh Châu phụ họa tán thưởng, hai mắt tràn đầy ước ao, nghe lời của nàng, Mộc Thanh Dao mắt trợn trắng, nữ nhân này đúng là đầu gối không nhìn ra vấn đề, lứa này đã muôn đốt ở trên thân, nàng lại vẫn tán thưởng trong cung cái gì cũng tốt, cho dù tốt mất mang cũng nhanh..."Hoa này tuy đẹp, nhưng luôn luôn biến mất rất nhanh, người xem mấy đóa hoa này sẽ già đi, thay vào đó sẽ là những đóa hoa mới quý báu mềm mại, hồng nhan thì mau lão a, " Mộc Thanh Dao vốn là khuyên người, ai biết cuối cùng lại bộc lộ cảm xúc của mình.

Thanh âm của nàng thanh duyệt nhạt cô đơn, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm thân ảnh phía trước, tấm lưng kiên cường đứng thẳng, tấm lưng kia cao ngạo nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương hai mặt nhìn nhau, Thanh Dao nói vậy là thế nào?

Nàng là hoàng hậu, không phải sống rất vui vẻ hay sao? Nhưng các nàng ở trên người nàng tựa hồ không nhìn thấy sự hài lòng, chỉ có cô đơn cùng kiên cường.

Nha, được rồi, nghe nói Thanh Dao cùng thái hậu bất hòa, là vì chuyện này mới không vui sao? Kỳ thực Thanh Dao cũng thật là, hà tất cùng thái hậu đối chơi làm chi, nàng ta đã già như vậy rồi, cứ nghe nàng ta một ít, nói không chừng nàng ta rất nhanh cũng sẽ chết, đến lúc đó trong hoàng cung này Thanh Dao là lớn nhất.

"Hoàng hậu nương nương?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đồng thời mở miệng, muốn nói một ít trấn an để trấn an, làm cho muội muội thư thái một ít, thế nhưng Mộc Thanh Dao vẫn còn nhớ chuyện nàng muốn cho các tỷ tỷ xuất cung, vì thế xoay người dừng lại, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương chỉ phải ngừng lời nói bên miệng.

"Nếu như hiện tại bản cung cho các ngươi xuất cung, các ngươi có bằng lòng hay không?"

"Cái gì?" Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, khó có thể tin nhìn Mộc Thanh Dao, lần trước không phải nói là an bài các nàng cùng hoàng thượng gặp mặt sao? Vì sao hiện tại lại muốn làm

cho các nàng xuất cung, lòng của nàng có phải nhở nhen quá hay không.

"Hoàng hậu nương nương lần trước không phải nói?"

Mộc Thanh Dao giơ tay lên ngăn cản lời nói của đại tỷ Mộc Thanh Châu, vẻ mặt lạnh lùng, nàng đã cố hết sức, nếu các nàng cố ý không ra cung, nàng còn có biện pháp gì?

"Được rồi, ta chỉ là hỏi các ngươi thôi, phải biết rằng trong cung là nơi thị phi, các ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ đi?"

Mộc Thanh Dao cố nói cho hết lời, cũng không để ý đến phản ứng của người phía sau, tiếp tục đi phía trước mặt đi, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương nghe xong, sắc mặt hòa hoãn một ít, nương nương cũng không phải kiên trì muộn các nàng xuất cung, tốt lắm, bất quá lời nói kia của nàng là có ý gì, trong cung là nơi thị phi? Hai nữ nhân lặng lẽ không tiếng động theo sau hoàng hậu nương nương ở trong hoa viên ngắm hoa.

Bỗng nhiên, một trận tiếng đàn du dương truyền đến, đoàn người dừng bước, nghe xong một hồi, Mộc Thanh Dao tùy ý mở miệng: "Đây là người phuơng nào ở nơi này đánh đàn vậy?"

Chẳng lẽ là quý phi Sở Ngũ Yên? Nghe nói nàng là tài nữ nổi danh của Lâm An thành, có thể đàn ra tiếng đàn cao nhã như thế cũng chẳng có gì lạ.

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, liền có thái giám qua đây bẩm báo: "Nương nương, tiểu nhân cái này đi xem, hình như là từ phía hoa đình truyền đến."

"Ừ, đi xem đi."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, tiểu thái giám nhanh nhẹn đứng dậy chạy vội đi, tiếng đàn như quay chung quanh ở trong hoa viên, Mộc Thanh Dao dẫn đoàn người chậm chạp đi về phía trước.

"Hoàng hậu nương nương, ai vậy a? Lại ở ngự trong ngự hoa viên đánh đàn, rõ ràng là không có lòng tốt."

Mộc Thanh Châu không biết nghĩ cái gì, bỗng nhiên liền tức giận, lạnh lùng trừng mắt về phía trước một cái, tựa hồ nơi đó có cái gì làm phiền lòng, chọc giận nàng, làm cho sắc mặt nàng cực kém đến như vậy.

Chương 74.2

"Làm sao vậy? Không có ai hạ lệnh cấm, nói không cho người ta ở ngự hoa viên đánh đòn, vì sao nói người ta không có lòng tốt" Mộc Thanh Dao buồn cười ngẩng đầu nhìn Mộc Thanh Châu ở phía sau, chỉ thấy nàng trên khuôn mặt diễm lệ rất nhanh nỗi lên làn mây đỏ, vẻ mặt khó chịu hắng lên: "Ta là đoán lung tung thôi, nhất định là có người muốn câu dẫn hoàng thượng, cho nên mới cố ý ở ngự hoa viên đánh đòn."

Bởi vì lúc trước nàng cũng có nghĩ đến cách này, cuối cùng vì lá gan quá nhỏ, nên không dám làm, ai biết lại bị người khác giành trước, có thể không tức giận sao? Hơn nữa người đánh đòn này nói không chừng là cái ả lớn lên mang vẻ mặt dụ dỗ người Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân kia mềm mại lâ lướt, giống như được làm bằng thủy tinh, rất dễ khiến cho nam nhân có ý muốn bảo hộ, nếu như hoàng thượng gặp nàng ta, không thể bảo đảm không thích nàng ta, cho nên mới cố ý ở đây đánh đòn hấp dẫn hoàng thượng ... "Câu dẫn hoàng thượng?" Mộc Thanh Dao mâu quang nhìn về phía gương mặt của Mộc Thanh Châu, thấy nó càng ngày càng đỏ nguyên lai là tỳ tỳ từng muốn câu dẫn hoàng thượng, vì thế hoài nghi đến người khác cũng vậy, bất quá lời này của nàng cũng không phải không có khả năng, chẳng lẽ ở người ở đình lý đánh đòn không phải quý phi Sở Ngữ Yên, mà là tú nữ nàng chưa từng gặp gỡ, Tây Môn Tân Nguyệt?

Ái nữ của Tây Môn tướng quân, nghe nói từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, văn võ toàn tài, không ngờ cả cầm cung đòn được tốt như vậy, thật đúng là một nữ nhân đa tài đa nghệ? Nàng thật to mò, cũng muốn gặp mặt nàng ta.

Lúc này tiểu thái giám khi nãy đi tìm hiểu đã chạy vội tới, cung kính bẩm báo.

"Nương nương, là quý phi nương nương cùng Tây Môn cô nương ở đây đánh đòn."

"À, dậy tiếng đòn là ai đòn?" Mộc Thanh Dao nhàn nhạt hỏi, tiểu thái giám nào dám chậm trễ, nhanh chóng mở miệng: "Là Tây Môn cô nương."

Quả nhiên là Tây Môn Tân Nguyệt, thật là một nữ nhân lá lướt muôn vàn, văn võ toàn tài, còn là một tay đòn cầm tuyệt nghệ, nếu như ở ngự hoa viên đánh đòn là một mưu kế của nàng, nữ nhân này suy nghĩ không chỉ lợi hại, mà can đảm cũng có, rất nhiều người chỉ dám nghĩ, mà không dám làm,

giống như tý tý Mộc Thanh Châu của nàng, nhưng Tây Môn Tân Nguyệt không chỉ nghĩ, mà càng dám làm, ở nơi tươi đẹp rộng lớn như ngự hoa viên đánh đàn, còn lôi kéo quý phi nương nương cùng tham gia, nếu lúc đó có cái gì sai lầm, thì Sở Ngữ Yên có thể thay nàng chống đỡ, nữ nhân này tâm kế quả nhiên lợi hại a.

Mộc Thanh Dao nhất thời hứng thú, phát phất tay: "Bãi giá, bản cung muốn nhìn một chút phong tư khuynh thành của Tây Môn cô nương."

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nghe lời của muội muội, hai khuôn mặt lập tức đau khổ hàn, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, mỗi lần vừa nhìn thấy nữ nhân kia, các nàng liền chịu đả kích, trong lòng dâng lên sự tự ti, cùng nữ nhân kia so sánh, các nàng giống như tôm tép nhai nhép, cái gì cũng đều không bằng.

"Dạ, nương nương."

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, ở phía trước dẫn đường, đoàn người nhẹ nhàng thư thái đi về hoa đình phía trước mặt... Đình ngắm hoa, tám góc treo ngược phong linh lay động, phong linh ở trong gió nhẹ chập chờn, hòa hợp cùng tiếng đàn du dương êm tai, chậm rãi xoay quanh trên bầu trời ngự hoa viên.

Phía dưới đình đứng thẳng mấy người cung nữ cùng thái giám, đang nghe đến nhập thần, bỗng nhiên có tiểu thái giám chú ý tới động tĩnh, nâng đầu lên nhìn thấy xa xa cuối đường đi tới đám người, càng lúc càng rõ, dẫn đầu là một nữ tử quanh thân lạnh lùng xinh đẹp bức người, ánh sáng chiếu rọi không thể nhìn thẳng, người đó không phải hoàng hậu nương nương thì còn ai? Lập tức bị hù đến sắc mặt đại biến, vội vàng dẫn mấy người thái giám cùng cung nữ quỳ xuống.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm, " có thái giám hô to.

Bên dưới đình cung nữ cùng thái giám cung kính mở miệng: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Bên trong Ngắm hoa đình, tiếng đàn du dương đột nhiên ngừng lại, hai đạo thân ảnh mảnh khảnh từ trong đình đi ra, dẫn đầu chính là quý phi nương nương Sở Ngữ Yên, phong tư ôn nhu không giảm, mặt mài càng tăng thêm sự hấp dẫn, đã hết vẻ héo rũ không phấn chấn lúc trước, Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe ra hai cái, Sở Ngữ Yên Là đã nghĩ thông suốt rồi sao?

"Thiếp thân tham kiến hoàng hậu nương nương."

Sở Ngữ Yên khéo léo hành lễ, một lời vừa rơi xuống, Tây Môn Tân Nguyệt theo sát phía sau nàng cũng bái kiến, thanh âm tươi mát như chim hoàng oanh vang lên: "Tây Môn Tân Nguyệt tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương," hai nữ nhân chậm rãi đứng dậy, Mộc Thanh Dao đem mâu quang chuyển qua trên người Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ liếc mắt nhìn, đã thấy được nàng này bất phàm, tướng mạo tâm trí đều thuộc loại thượng đẳng, ngôn hành cử chỉ giữa mang theo một cỗ phong lưu tinh tế, mặt mài mang ý cười, trời sinh một bộ dạng nhu nhược bất lực, tựa hồ rất dễ dàng khiến cho nam nhân có ý muốn bảo hộ, trên khuôn mặt khéo léo, mỗi một bộ phận đều mềm mại khéo léo, tựa như giọt sương trên cành lá buổi sáng, trong suốt thâm thấu vào lòng khi người ta lấy tay chạm đến, ánh mắt yếu đuối sợ hãi, mang theo một cỗ linh động cùng xảo huyệt.. "Tân Nguyệt cô nương lớn lên thật là xinh đẹp, ngay cả tiếng đàn cũng êm tai là trong trăm có một."

Mộc Thanh Dao bộc lộ cảm xúc, nữ nhân này đúng là tốt, phàm là đồ tốt ta đều thưởng thức.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương khen ngợi," Tây Môn Tân Nguyệt nhẹ nhàng mở miệng, ngay cả thanh âm cũng rất êm tai, không biết người duyên dáng phong lưu như vậy, có thể đập vào mắt của Huyền đế hay không (TT : ta trả lời cho : không đâu >_

"Tân Nguyệt cô nương có thể lại đàn một khúc cho bản cung nghe hay không?" Mộc Thanh Dao lời nói lành lạnh vang lên, Tây Môn Tân Nguyệt lập tức cúi thân thể một chút, cung kính nhu hòa mở miệng: "Hoàng hậu nương nương chê cười, mời vào Ngǎm hoa đình ngồi xuống, Tân Nguyệt xin khảy một bản cho hoàng hậu nương nương."

"Tốt" Mộc Thanh Dao gật đầu, vượt lên phía trên hướng Ngǎm hoa đình mà đi theo sát phía sau là Mạc Sầu Mai Tâm cùng Băng Tiêu, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vốn định theo lên, nhưng ngược mắt nhìn thấy quý phi nương nương, lập tức cẩn thận lui ra phía sau một bước, ôn nhu mở miệng: "Quý phi nương nương mời."

Sở Ngữ Yên là quý phi nương nương, mặc dù hai người các nàng có thể vào

cung làm phi, thân phận cũng có một chút, cho nên điểm cấp bậc lễ nghĩa này phải cần.

Sở Ngữ Yên mỉm cười gật đầu, theo phía sau Mộc Thanh Dao đi vào, đợi được quý phi nương nương rời đi, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương việc nhân đức không nhường ai cũng nối góc mà theo, các nàng cũng lười cùng Tây Môn Tân Nguyệt khách khí, các nàng hiện tại thân phận như nhau, mặc dù nàng lớn lên tốt hơn, tài nghệ đàn cầm giỏi thì thế nào? Các nàng cũng không cần sợ nàng ta, cha nàng ta là tướng quân, cha các nàng là tể tướng, mặc kệ là cái gì so với nàng cũng không kém hơn.

Tây Môn Tân Nguyệt trên mặt vẫn nở nụ cười tinh tế như nước, nhưng đáy lòng đã sớm hận nghiến răng nghiến lợi, bất quá nàng biết, lúc này nàng cái gì cũng không có, nếu muốn bình yên vào cung, nhất định phải nhẫn nhịn những việc mà người thường không thể nhịn, mới có thể bước vào cửa cung, chỉ cần tiến cung, khóc môi của nàng nở nụ cười càng sâu.

Ngắm hoa sảnh, có một bàn đá, ba ghế đá, Mộc Thanh Dao ngồi ở vị trí giữa, Sở Ngữ Yên ngồi một cái, chiếc ghế còn lại căn bản là không đủ phân phối đủ, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương tự động tự giác đứng ở một bên người Mộc Thanh Dao.

Chương 74.3

Tây Môn Tân Nguyệt đi tới bên trong đình, mang đàn đến trước đài, thi lễ xong mới quỳ xuống để đánh đàn.

Tiếng đàn bắt đầu vang lên, mênh mông dễ nghe, như dòng nước chảy xuôi đầy thuyết phục... Mộc Thanh Dao đem tầm mắt quét về phía mười ngón tay lướt trên huyền cầm, xanh nhạt phấn nộn, dài nhỏ ôn nhu, trời sinh ra đôi tay ngọc để đánh đàn, bàn tay này cũng có thể cầm lấy binh khí, thật là làm cho nàng mở rộng tầm mắt, Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ sợ là một nhân vật lợi hại? Nhìn vẻ mặt của nàng không giận không nóng, ngôn hành cử chỉ không tự ti cũng không kiêu ngạo, liền biết nàng này có định tính (tâm tính kiên định).

Mai Tâm rót một chén trà, đưa tới trong tay chủ tử, Mộc Thanh Dao nhận lấy, vừa thưởng thức trà vừa thưởng khúc... Một khúc cuối cùng vừa xong, dư hương lòn vòn, ý nhị vẫn còn.

Tây Môn Tân Nguyệt đứng dậy, chậm rãi thi lễ: "Làm cho hoàng hậu nương nương chê cười."

"Khúc hay, tài đánh đàn cũng rất tuyệt" Mộc Thanh Dao khen, đây chính là chỗ lợi hại của người cổ đại, không phải tài nữ thì cũng là mỹ nữ, cầm kỳ thi họa đều thông, tùy tiện lấy ra một khúc, liền áp đảo toàn trường, với dáng vẻ bên ngoài này của nàng, ngoại trừ không có việc gì thì ca hát chút ít, cũng không biết nhiều thứ tài nghệ của cổ đại này, ngoài việc chơi cờ, là thứ cuối cùng nàng biết, những cái cầm khúc gì đó, nàng căn bản không có dụng đến, kiếp trước mẫu thân cũng từng bảo nàng tập cầm, nhưng nàng căn bản không có hứng thú, ngược lại đối với một ít binh pháp chiến lược có hứng thú hơn, nàng có thể ở trong phòng cả ngày để nghiên cứu những thứ có liên quan đến binh pháp, may là Tô mẫu nuôi dưỡng nàng có sở thích giống nhau, đó chính là chơi cờ, chơi cờ có thể tiêu trừ ma tính, làm tinh tinh ổn định hơn, mới có thể làm thành đại sự, sau đó từ từ kỹ nghệ của nàng cũng rất cao.

"Quý phi nương nương thấy thế nào?"

Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn về phía Sở Ngữ Yên đang ngồi bên cạnh, nữ nhân này lần trước nhìn thấy nàng, liền chạy trối chết, lần này cũng đã bình tĩnh đi nhiều lắm, nét mặt vẫn giữ được dáng vẻ thanh tao lịch sự, có lẽ có một số việc đã nghĩ thông suốt, nên cả người chẳng nôn nóng nữa.

Sở Ngữ Yên sững sốt một chút, lập tức gật đầu, mâu quang tùy ý dời về phía Mộc Thanh Dao, âm thầm suy đoán, hoàng hậu nương nương rốt cuộc là nghĩ gì? Chẳng lẽ không biết nữ nhân trước mắt đang muốn cướp hoàng thượng sao, nàng ta ở chỗ này đánh đàn chính là muốn hấp dẫn hoàng thượng, bất quá nàng cũng không nói cho nàng ta biết, hoàng thượng bình thường không có đến ngự hoa viên, ai ngờ lại đúng lúc như vậy, gặp phải hoàng hậu ở ngự hoa viên ngắm hoa.

"Xác thực êm tai, Tân Nguyệt là ái nữ của Tây Môn tướng quân, từ nhỏ được dạy dỗ như nam tử, đừng nói cầm kỳ thi họa, ngay cả võ công mưu lược, chỉ sợ không phải người thường có thể so sánh được"

Sở Ngữ Yên không biết là cố tình hay vô ý, tuy là khen thưởng, nhưng cuối cùng lại làm cho người ta nghe ra có chút ý đồ khác, Tây Môn Tân Nguyệt đôi mắt mềm mại đáng yêu hiện lên một tia sắc bén, quý phi nương nương có ý gì? Tựa hồ đang nhắc nhở hoàng hậu nương nương, hay là lợi dụng chính mình để chèn ép hoàng hậu nương nương đây?

Xem ra nữ nhân này cũng không phải là một kẻ đơn giản, không giống như thái hậu nương nương đã nói là người hoàn toàn không có tâm kế.

"Tân Nguyệt không dám nhận, đều là một ít tài mọn, khó có thể trèo lên nơi thanh nhã, Tân Nguyệt từ nhỏ mơ hồ được phụ thân nâng đỡ, đều dạy dỗ một vài thứ cho Tân Nguyệt, kỳ thực cũng không có giống như người bên ngoài đồn đãi thần kỳ như vậy."

Tây Môn Tân Nguyệt nói rất chân thành, ôn nhu yếu ớt, làm cho không người nào có thể tưởng tượng, một nữ tử như vậy lại có công phu bất phàm, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy quái dị, nàng tựa hồ hắn là cái loại tiểu thư khuê các được nuôi ở khuê phòng người thường không thể nhìn được.

"Tân Nguyệt cô nương ngồi xuống đi."

Mộc Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt mở miệng, mâu quang tùy ý đảo qua Sở Ngũ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt, hai nữ nhân này tựa hồ đều thích hoàng thượng, muốn ở trên đỉnh núi thì tất nhiên phải đối lập, nhưng không nghĩ tới lại hòa bình ở trong Vị Ương cung, xem ra chuyện này chắc thái hậu nương nương hạ lệnh, bất quá nơi nào có nữ nhân thì sẽ có chiến tranh, cũng may nàng sẽ không ở lại nơi trong cung đình này, sớm muộn gì cũng phải đi ra ngoài, chỉ cần diệt trừ thái hậu, hoàng thượng có lẽ sẽ không chú ý việc nàng rời đi, đến lúc đó cũng không liên lụy Mộc gia, cũng có thể toàn thân trở ra.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt mặt mày mỉm cười, ôn nhã ôn nhu ngồi xuống, thái độ cung kính mà cẩn thận, tựa hồ không chút nào dám lỗ mãng.

Gió nhẹ thổi qua ngắm hoa đình, âm hưởng của phong linh, dễ nghe động lòng người, ngoài đình, hoa cỏ nở ra muôn tia nghìn hồng, đặc biệt xinh đẹp, tựa như bên nữ tử bên trong đình, tư thái đa đoan, làm người ta hoa mắt, hậu cung này từ trước đến giờ không thiếu nữ nhân, hồng nhan già đi, lại đổi hồng nhan mới, đây là nỗi bi ai của mỗi một nữ nhân đi vào hậu cung, thế nhưng các nàng vì sao vẫn không biết mỗi mệt đâm đầu vào đây? Mộc Thanh Dao trầm mặc nghi ngờ không giải được, nàng chỉ ngóng chờ mau chóng xuất cung.

"Tân Nguyệt cô nương hiện tại ở nơi nào?"

Mộc Thanh Dao bưng chén trà, khẽ nhấp một cái, đạm nhiên lên tiếng, Tây Môn Tân Nguyệt tuy rằng khinh thường nữ nhân trước mắt, nhưng nàng ta

hiện tại thân phận không giống với người thường, nghe nói ngay cả thái hậu nương nương cũng bị nàng ta làm cho bệnh nặng, chứng tỏ là một người bất phàm, trước mắt nàng thấy, nàng ta không chỉ lớn lên khuôn mặt đẹp, chỉ sơ bản thân mình cũng chưa chắc hơn nàng ta, quanh thân đậm nhiên đơn giản, cùng với lời nói thò o lơ đãng, lại làm cho lòng người bị áp lực.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, Tân Nguyệt hiện tại ở Vị Ương cung, cùng với quý phi nương nương làm bạn."

"Ừ, tốt lắm, thái hậu nương nương cũng mắng không ít tâm tư "Mộc Thanh Dao gật đầu, thả tay để chén trà xuống, kỳ thực nàng đã sớm biết thái hậu làm những chuyện như vậy, nữ nhân này thật biết tính toán a, nhìn mặt mũi của Tây Môn tướng quân, đem Tây Môn Tân Nguyệt an bài ở Vị Ương cung, như vậy nàng gần như đã chiếm được lợi thế, nếu như Tây Môn Tân Nguyệt được sủng, thì công đầu sẽ rơi xuống trong tay của nàng, nếu như Tây Môn Tân Nguyệt không được sủng, nàng cũng được tiếng là lo lắng chu toàn, mà toàn bộ sai lầm đều trên đầu hoàng thượng, thật là một mưu kế lợi hại a.

"Tân Nguyệt không dám, vô ý được thái hậu nương nương ưu ái, kỳ thực Tân Nguyệt bản thân cũng vô ý tiến cung, là gia phụ một lòng muốn Tân Nguyệt tiến cung phụng dưỡng vương, để báo đáp sự ưu ái của hoàng thượng đối với Tây Môn phủ." (TT : ặc mấy con nhỏ trong truyện này, khôn ngoan lợi hại, lời nói sâu sắc, tâm kế thâm sâu, bội phục Tiếu Tiếu tỷ -_- . Hèn gì truyện của tỷ ấy toàn Vip)

Kỹ xảo trong lời này vừa nói xong, mọi người trong ngắm hoa đình đều không phải đồ ngốc, lập tức sẽ rõ nàng ý tú trong lời nói của nàng, một là tự mình nói lên suy nghĩ, nàng không phải có ý định muốn vào cung, là ý tú phụ thân, xưa nay tại gia tòng phụ, cho nên nàng phải tiến cung, hai là hoàng thượng cho tới nay đối với Tây Môn gia đều ân sủng, nàng tiến cung hoàn toàn là vì báo đáp hoàng ân, cũng không có ý khác, Mộc Thanh Dao khéo môi nhất câu, nụ cười mang ít ý vị lạnh lẽo.

Nàng ghét nhất nữ nhân dụng tâm tính toán, lúc trước vốn hi vọng rằng đây là một chuyện ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tây Môn Tân Nguyệt so với nữ nhân khác càng mang tâm kế hơn, nữ nhân như vậy mới là đáng sợ.

"Nguyên lai Tân Nguyệt cô nương là một hiếu nữ, đây thật là hình mẫu trong thiên hạ."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, liền không muốn cùng những nữ nhân này quen biết, nàng hiện tại thầm nghĩ cách để Mộc gia Tam tỷ muội đều có thể toàn thân trở ra, về phần những việc ở trong cung, là vấn đề của nam nhân kia, không có liên quan đến nàng, Mộc Thanh Dao nói xong liền đứng lên, chuẩn bị rời đi ngắm hoa đình.

Tây Môn Tân Nguyệt run lên, những suy nghĩ không nên có đã thu lại, nữ nhân này so với người bình thường mẫn tiệp hơn nhiều, sau này chính mình phải càng thêm cẩn thận hơn mới được, không thể tùy tiện ở trước mặt nàng ta đùa giỡn tâm kế, chỉ sợ cái gì cũng đều chạy không khỏi ánh mắt nàng ta, đến lúc đó chưa tốt thành xấu, cái được sợ không bù đắp đủ cho cái mất.

"Ngữ Yên (Tân Nguyệt) cung tiễn hoàng hậu nương nương."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, dẫn hai vị tỷ tỷ của mình cùng nhau đầu tuy thân, đi ra khỏi ngắm hoa đình, đứng ở trên thềm đá, gió nhẹ thổi qua, quần áo của nàng tung bay, quanh thân ôn nhu nhẹ nhàng, dung mạo xuất chúng, tựa như tiên tử hòa tan ở trong vàng hào quang, không nhiễm một hạt bụi trần, chỉ thấy nàng chậm rãi bước xuống bậc thềm, một đạo tiếng nói lạnh mỏng như nước truyền vào trong đình.

"Hoàng thượng sẽ không dễ dàng đến ngự hoa viên."

Chương 74.4

Bên trong đình, Tây Môn Tân Nguyệt run lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh tế bị lây ứng đỏ cùng bối rối, không nghĩ tới những toan tính trong lòng của nàng lại dễ dàng bị người ta nhìn thấu, ngẩng đầu lên quét nhìn về phía quý phi nương nương Sở Ngữ Yên ở bên cạnh, nàng ta quả nhiên cái gì cũng đều không nói cho nàng biết, tốt lắm Sở Ngữ Yên, làm hại ta mất mặt, biết rõ tâm ý của ta, hết lần này tới lần khác cái gì cũng không nói toạc ra, người cứ chờ đó cho ta.

Đôi mắt của Sở Ngữ Yên cũng u ám, không nghĩ tới nữ nhân kia trước khi rời đi, còn trả đòn hạ bệ các nàng, nàng có thể thấy rõ đáy mắt đầy oán khí của Tây Môn Tân Nguyệt, bất quá Sở Ngữ Yên cũng là kẻ thông minh liền cười rộ lên.

"Đây là việc tỷ muội chúng ta đàm để chơi đùa thôi, cùng hoàng thượng có quan hệ gì đâu."

Lời nói kĩ xảo này, đã cho Tây Môn Tân Nguyệt một bậc thèm, nữ nhân này lập tức tươi cười thở ra một hơi, uyển chuyển gật đầu tán thành: "Đúng vậy,ỷ muội chúng ta đùa chơi thôi, không biết hoàng hậu nương nương nói vậy là có ý gì?"

Mộc Thanh Dao đã đi xuống thèm đá, những lời nói trong ngắm hoa đình từng chữ đều truyền vào lỗ tai của nàng, cười lạnh một tiếng, các người cứ đóng kịch đi, hậu cung này bây giờ chỉ mới có mấy người phụ nữ, đã lục đục với nhau như thế, sau này nếu là có ba nghìn người đẹp, còn không biết sẽ rối loạn đến thế nào nữa, quanh thân nàng bao phủ băng hàn, ngoài đình thái giám cùng cung nữ cẩn thận mở miệng.

"Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao không thèm quan tâm đến, chỉ dẫn một đám người rời khỏi ngắm hoa đình, bên trên đình, hai nữ nhân nhìn bóng dáng nàng từ từ đi xa, đôi mắt lóe ra tia sáng không cam lòng.

Một đường quay về Phượng Loan cung, bầu không khí có chút lạnh, ai cũng không nói chuyện, hoàng hậu nương nương không nói lời nào, người khác nào dám mở lời, ngay cả Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương cũng không dám nhiều lời, thỉnh thoảng lấy mắt liếc trộm Mộc Thanh Dao.

Cho đến khi thanh âm đậm đặc của Mộc Thanh Dao vang lên.

"Các tỷ tỷ đối chuyện vừa rồi có cảm tưởng gì?"

Nàng muốn nghe một chút Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đối cảm nghĩ của họ với chuyện vừa rồi, hai nữ nhân người sau còn lợi hại hơn người trước, nếu các nàng muốn ở lại trong cung, thì phải đấu thắng người ta? Hơn nữa sau này nữ nhân thông minh trí tuệ tiến cung còn rất nhiều, các nàng đấu thắng họ sao? Hồng nhan mau lão, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi.

Mộc Thanh Châu vừa nghe Mộc Thanh Dao hỏi nàng như vậy, trên khuôn mặt kiều diễm lập tức hiện lên phẫn nộ, hung hăng mở miệng.

"Tây Môn Tân Nguyệt thật không biết xấu hổ, rõ ràng là muốn câu dẫn hoàng thượng."

Lời vừa nói ra, một đống người đi theo phía sau, đều mang khuôn mặt hắc

tuyến, ngay cả Mộc Thanh Dao sắc mặt cũng có chút lạnh, nàng cho các nàng xem vở kịch dài như vậy, mà chỉ có cảm nghĩ này thôi sao? Không nói đến việc người ta thông minh có tâm kế, tài hoa đều không bằng, cũng dám lớn tiếng nói người ta không biết xấu hổ muốn câu dẫn hoàng thượng, nũ nhân tiến cung người nào mà không muốn câu dẫn hoàng thượng, để được ân sủng, chẳng lẽ tiến cung chỉ làm vật trang trí thôi sao?

Mộc Thanh Dao không nhìn tới khuôn mặt của Mộc Thanh Châu, quay đầu hơi nghiêng người nhìn Mộc Thanh Hương, sắc mặt của nàng có chút chăm chú, tựa hồ như đang suy tư cái gì đó? Cuối cùng trấn định mở miệng.

"Ta xem hai người các nàng, một người so với một người càng có tâm kế cao hơn, nhất là Tây Môn Tân Nguyệt, đã sớm nghe nói nàng ta văn võ toàn tài, là nhân vật nổi danh của Lâm An thành, bởi vì lúc trước ánh mắt cao ngạo, vì thế vẫn chưa gả cho người ta, không nghĩ tới nàng ta cũng tiến cung, chắc hẳn vào hậu cung là ý định của nàng ta."

Mộc Thanh Hương nói xong, liền nghĩ đến chuyện trở về của mình cùng tỷ tỷ, các nàng hai chỉ sợ không phải là đối thủ của người ta, đến lúc đó nhất định sẽ trở thành bia đỡ đạn, nếu như ở trong cung không thể được thánh sủng, chỉ có thể ngồi chờ chết, vừa Thanh Dao cũng đã nói, trong cung thi phi nhiều, nếu thật sự có biến số gì, các nàng thực sự phải làm sao? Mộc Thanh Hương đối với tình cảnh hiện nay của các nàng thật cảm thấy sâu lo.

Mộc Thanh Dao nghe lời nói của nàng, nhìn nàng sâu lo như vậy, trong lòng cuối cùng cũng có một chút an ủi, chỉ cần Mộc Thanh Hương nghĩ thông suốt, muốn đi ra ngoài cung, nàng sẽ để cho các nàng xuất cung, đến lúc đó không phải lo không gã được cho một người tốt.

"Ừ, người có thể nhìn ra là tốt rồi."

Mộc Thanh Dao nói xong, từng bước đi về phía trước, Mộc Thanh Châu nhất thời suy nghĩ, không hiểu Thanh Dao cùng Thanh Hương nói thế là có ý tứ gì? Vì sao các nàng nói bí hiểm như vậy, làm cho nàng giống như kẻ không biết suy nghĩ vậy?

Bất quá ngẫm lại Tây Môn Tân Nguyệt kia, thì tức giận không có chỗ phát.

"Dù cho nàng ta lợi hại hơn nữa thì thế nào? Thanh Dao là hoàng hậu, nàng ta là cái thứ gì chứ?"

Lần này thì tất cả mọi người đều dừng bước quay lại, nhìn về phía Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Dao là triệt để hết chỗ nói rồi, nàng thì đang lo lắng cho tình cảnh của hai người, thái hậu sẽ nhanh chóng động đến trên đầu các nàng, còn cùng người ta so với đo thân phận, tối thiểu thái hậu sẽ không động đến Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ biết nàng ta sẽ động đến người của Mộc gia, bởi vì Sở gia cùng Mộc gia vẫn bất hòa, quan trọng nhất là thừa tướng phụ thân trong tay không có binh quyền, Sở gia sẽ không cố kỵ bọn họ, nhưng sẽ cố kỵ Tây Môn gia..."Bản cung mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi, hai vị tỷ tỷ trở về đi."

Mộc Thanh Dao không muốn nghe lời nói của Mộc Thanh Châu nữa, nếu còn nghe tiếp phỏng chừng sẽ bị tức chết, nữ nhân này phân không rõ phương hướng, chỉ sợ sẽ nếm mùi đau khổ, người mà thái hậu động đến đầu tiên chỉ sợ sẽ là nàng.

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nghe muội muội nói mệt mỏi, lập tức cúi thân thể xin cáo lui: "Thanh châu (Thanh Hương) cáo lui trước."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu, dẫn Mai Tâm Mạc Sầu trở về Phượng Loan cung, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đều tự đưa thiếp thân nha quay về Trữ Tú cung.

Trên đường, Mộc Thanh Châu nhớ tới lời nói của Thanh Dao lúc nãy, hoài nghi hỏi Mộc Thanh Hương: "Ngươi nói Thanh Dao nói lời kia là có ý gì?"

Mộc Thanh Hương dừng lại, nhìn xung quanh khắp nơi liếc mắt một cái, cuối cùng đè thấp âm lượng nhỏ giọng nói: "Nàng hi vọng chúng ta tự nguyện xuất cung."

"Xuất cung?" Mộc Thanh Châu đột nhiên nghe nói như thế, lập tức nhảy dựng lên, kích động phản kháng: "Tại sao muốn cho chúng ta đi ra ngoài, lúc trước không phải đồng ý cho chúng ta ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện sao? Hoàng thượng cũng không có nhìn thấy, làm sao biết chúng ta làm không được, liền cho chúng ta xuất cung đi, nữ nhân này thật ích kỷ."

Mộc Thanh Hương vừa nhìn động tác tỷ tỷ, lập tức vươn tay che miệng của nàng, nhỏ giọng mở miệng: "Ngươi la gì?"

Nói xong quay đầu nhìn phía mây người tiểu thái giám theo ở phía sau, cũng may mây tên cách khá xa, hơn nữa dù cho nghe được, sự tình liên đến

hoàng hậu, chỉ sợ bọn họ cũng không dám tùy tiện lăm mồm.

"Ngươi an tĩnh một chút," Mộc Thanh Hương lôi y phục tý tý một chút, trừng nàng liếc mắt một cái, sau đó chầm chập mở miệng: "Kỳ thực ta đã nghĩ qua, Thanh Dao là vì chúng ta tốt, gần nhất trong cung tựa hồ không yên ổn, ngươi xem kia hoàng thái nữ kia vô duyên vô cớ bị giết, mặc dù biết là bị Cơ vương gia làm, nhưng vì cái gì lại ở Huyền Nguyệt Quốc ra tay, hơn nữa thái hậu kia, nguyên nhân không rõ ràng liền đem chúng ta tiến cung, kết quả nàng lại không có năng lực cho chúng ta làm phi, còn muốn chính hoàng thượng hạ chỉ, nhưng hoàng thượng nếu như đồng ý, lúc trước khi hạ chỉ đã ghi rõ, ngươi xem, hiện tại tình thế bây giờ?"

Tỷ muội hai người đứng ở nơi u kín nói thầm, vẻ mặt không yên, Mộc Thanh Châu cuối cùng cũng đem lời của Nhị muội nghe lọt, trước kia không có nghĩ qua, hiện tại ngẫm lại thật đúng là có chút bất an, hơn nữa gần nhất nghe nói thái hậu cùng Thanh Dao bất hòa, thái hậu sẽ không muốn làm cái gì đi, Thanh Dao dù không tốt, cũng là người Mộc gia, mà thái hậu là người Sở gia. Sở gia cùng Mộc gia luôn luôn bất hòa, nếu như Thanh Dao gặp chuyện không may, chỉ sợ các nàng cũng không có kết quả tốt, vừa nghĩ đến chuyện này, lại bị Nhị muội hù dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, cái cảm giác cầu khẩn mong mỏi cùng kích động lúc ban đầu khi tiến cung đã hóa thành hư ảo, lúc này không biết phải làm thế nào cho thích hợp..."Vậy làm sao bây giờ?"

Mộc Thanh Châu thanh âm có chút bất ổn, mang theo run rẩy, nàng bây giờ càng ngày càng cảm thấy sợ hãi, càng nghĩ càng cảm thấy không tốt, hiện tại phải làm sao bây giờ a, hai tay nắm chặt lấy y phục của Nhị muội Mộc Thanh Hương, từ sau khi tiến cung, tình cảm tỷ muội của hai người khá tốt, chính là đối với Thanh Dao cảm tình cũng tăng lên không ít, nói như thế nào thì các nàng đều là nữ nhi Mộc gia.

"Thanh Dao là hoàng hậu, chúng ta yêu cầu xuất cung, việc này không nên làm cho nàng khó xử, nếu nàng đã nhắc nhở chúng ta, chính là muốn đem chúng ta đưa ra ngoài cung."

Mộc Thanh Châu cũng không muốn ở lại nơi đáng sợ này, khó có được cơ hội liền liên tục gật đầu.

"Tốt, chúng ta bây giờ phải đi tìm nàng,, làm cho chúng ta xuất cung đi."

Mộc Thanh Châu nói xong liền muốn đi tìm hoàng hậu, Mộc Thanh Hương

thở dài, tý tý trước đây rất kiêu ngạo ương ngạnh, làm người ta hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng nếu chân chính nhìn kỹ, nàng chỉ là một con cọp giấy, cùng lăm chi khi dễ hai muội muội của nàng, cũng không đến mức muốn tính mệnh các nàng, nhưng những người trong cung này đều là kẻ ăn tươi nuốt sống người khác."Ngày mai đi, vừa mới qua đó mà."

"Ừ, vậy ngày mai, "Mộc Thanh Châu lên tiếng trả lời, vừa nghĩ tới có thể xuất cung về nhà, trong lòng khoan khoái không gì sánh được, tuy rằng đáy lòng mơ hồ có chút thầm tiếc, không thể phụng dưỡng hoàng thượng tuán mỹ như vậy, nhưng hoàng thượng cùng tính mệnh đem ra so, thì nhẹ hơn nhiều lắm. (TT : hehe mỹ nam và tính mạng, đương nhiên mạng nhỏ quan trọng hơn)

Hai người vừa mới nói xong, đang chuẩn bị trở lại Trữ Tú cung, ngang đầu liền thấy phía trước đi tới hai tiểu thái giám, đón chặn hướng đi của các nàng, cung kính mở miệng.

"Thái hậu nương nương có chỉ, muốn triệu kiến hai vị Mộc tiểu thư."

"Cái gì?" Mộc Thanh Châu không chế không được kêu lên, vốn nàng cũng thật thích thái hậu, nhưng bây giờ bị Mộc Thanh Hương một chỉ điểm ra, liền cảm giác nữ nhân không có lòng tốt, đáy lòng khó tránh khỏi khẩn trương, thanh âm liền lớn rất nhiều, dẫn tới thái giám kỳ quái nhíu mày nhìn các nàng, Mộc Thanh Hương vội vàng vỗ vỗ tay tý tý, trấn định mở miệng.

"Làm phiền công công phía trước dẫn đường."

"Xin mời, " hai thái giám đi qua các nàng bên người các nàng hướng một đầu khác đi đến, Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu hai người chỉ phải quay đầu lại đi về phía Quảng Dương cung, trên đường, Mộc Thanh Châu khoa tay múa chân lôi kéo tay Nhị muội, nhường mài trợn mắt hỏi nàng làm sao bây giờ?

Mộc Thanh Hương dùng khẩu hình bảo nàng an tâm một chút đừng náo, không biết thái hậu cho đòi các nàng vì chuyện gì, hà tất tự loạn trận trước, Mộc Thanh Châu nhìn bộ dạng trầm ổn của Nhị muội, cũng bình tĩnh lại, vừa rồi là nàng quá khẩn trương, Thanh Dao là hoàng hậu, các nàng muốn xuất cung hẳn là không cần phải thái hậu đồng ý, như vậy đâu cần khẩn trương thành cái dạng này, bởi vậy trong lòng thả lỏng rất nhiều, hai người đều dẫn tiểu nha đầu của mình, còn có mấy người thái giám trữ tú cung, cùng nhau hướng Quảng Dương cung mà đi.

Quảng Dương cung.

Ngoài điện có thái giám coi chừng, dẫn đầu chính là thái giám hòng nhân của Quảng Dương cung Lý công công, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương hai người đã qua đây, Lý công công vẻ mặt mang ý cười đi tới.

"Hai vị tiểu thư đã tới, mời theo tiểu nhân vào đi, thái hậu đang chờ bên trong?"

"Làm phiền, "Hai người trăm miệng một lời, khó có khi được hòa hợp như vậy, Lý công công cũng có chút ngoài ý muốn, hôm nay nhị tỳ muội Mộc phủ cùng trước txa hồ có chút không giống, về không giống giống ở chỗ nào, thì không nói được chỉ dựa vào cảm giác mà thôi, bất quá thái hậu đang ở trong điện chờ, hắn không dám chần chừ lâu, Lý công công liền xoay người dẫn hai người tiến vào Quảng Dương cung.

Chương 74.5

Trong đại điện, trên phượng trường kỷ, thái hậu đang cùng Nhu Âm công chúa nói chuyện, khuôn mặt mang ý cười.

Xem ra thái hậu nương nương tâm tình không tệ, Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu thở dài một hơi Lý công công thanh âm đúng lúc vang lên: "Hồi bẩm nương nương, hai vị mộc tiểu thư đã tới."

Ngồi ở trên cao, Nhu Âm công chúa khó có khi đứng dậy thi lễ đối với thái hậu: "Mẫu hậu người có khách, nhi thần đi xuống trước."

"Ừ, đi thôi, " thái hậu néo mắt lại, đưa mắt nhìn Nhu Âm rời đi, mâu quang lóe ra nghi vấn, Nhu Âm tựa hồ có chút không giống bình thường, tâm kế rất thâm trầm, ngay cả nàng là mẫu hậu đều cảm thấy không bằng..., là nàng ta thực sự thông suốt, hay phía sau có người khác chỉ dẫn, như vậy người này muốn làm gì? So với trước đây Nhu Âm nói chuyện càng thông minh hơn, nàng càng tin tưởng phía sau lưng của nàng ta có một người khác, chỉ là không biết người này rốt cuộc muốn gì? Xem ra phải phái người giám sát nữ nhi, nhìn xem rõ cuộc là ai? Mà làm cho nữ nhi tâm cao khí ngạo của nàng nói gì nghe này.

"Mộc Thanh Châu (Mộc Thanh Hương) tham kiến thái hậu nương nương."

Hai người nữ nhân thi lễ, thái hậu thu hồi tầm mắt, vẻ mặt mang nụ cười từ ái, phát phát tay mở miệng: "Đứng lên đi, ban thưởng tạ."

"Tạ ơn thái hậu nương nương, " Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương tạ ơn thái hậu, lập tức có cung nữ tiến lên an trí chỗ ngồi, hai nữ nhân an phận ngồi xuống, yên lặng nhìn ý tứ thái hậu, thái hậu cho đòi các nàng, tất nhiên là có việc, việc này nên yên tĩnh kiềm chế, mới là thượng sách.

Thái hậu nương nương quét mắt liếc nhìn hai nữ nhân bên dưới, hôm nay đặc biệt yên tĩnh, đôi mài điềm tĩnh nhíu lại, chỉ có mấy ngày mà so với trước đây phảng phất như thay đổi thành một người khác, thái hậu không khỏi kinh hãi, đã xảy ra chuyện gì sao? Bất quá nếu đã cho các nàng tiến cung, kiên quyết không có khả năng để các nàng toàn thân trở ra.

Vừa rồi Như Âm chỉ ra một điểm quan trọng, rất hợp với ý nàng.

"Các ngươi đợi ở Trữ Tú cung, còn tức giận sao?"

Thái hậu chậm rãi mở miệng, thanh âm ôn hòa, khuôn mặt hiền lành, nếu không phải lúc trước Mộc Thanh Hương phân tích sự lợi hại trong chuyện này, Mộc Thanh Châu nhất định sẽ thật cao hứng khi thái hậu đối với các nàng quan tâm, nhưng bây giờ không biết nàng ta đến tột cùng là có lòng tốt, hay vẫn dụng tâm kín đáo, bởi vậy không dám khinh thường, cẩn thận mở miệng.

"Bẩm thái hậu nương nương, mọi chuyện đều tốt."

"Các ngươi là do ai gia phái người đón tiến cung, hiện tại chỉ có thể ở trong Trữ Tú cung, ai gia trong lòng bất an, vì thế phái người gọi các ngươi qua đây, muốn hỏi một chút tình hình gần đây của các ngươi, có cùng hoàng hậu đề cập qua hay không, để hoàng thượng nạp các ngươi làm phi?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương nhất thời không biết thái hậu nương nương là có ý gì, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Mộc Thanh Hương chậm rãi mở miệng.

"Bẩm thái hậu nương nương, chúng ta có cùng hoàng hậu nương nương đề cập qua, nương nương nói sẽ tìm cơ hội cùng hoàng thượng nói chuyện."

"Vậy là tốt rồi, " thái hậu nương nương đuôi lông mài khẽ giật mình, tựa hồ

có chút vô cùng kinh ngạc, bất quá rất nhanh khôi phục như bình thường, sau đó mở miệng: "Ai gia an tâm, bất quá các ngươi xác định hoàng hậu thực sự đồng ý cho hoàng thượng nạp phi sao?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương trong lòng một thanh âm lộp bộp vang lên, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lời nói của thái hậu nương nương rõ ràng có hàm nghĩa khác, không phải muốn các nàng làm cái gì chứ, các nàng đang chuẩn bị tốt để xuất cung về nhà.

"Hoàng hậu nương nương từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu nàng nhận lời chúng ta, tất nhiên sẽ làm được, nhưng mà?"

Mộc Thanh Hương nói đến đây thì dừng lại, các nàng vẫn nên cùng thái hậu nương nương nói cho rõ đi, nếu ban đầu là nàng ta phái người đón các nàng tiến cung, hiện tại các nàng xuất cung ra ngoài, vẫn nên bẩm báo cho nàng một tiếng mới tốt, Mộc Thanh Hương ngược mắt nhìn thăng thái hậu, thái hậu đang chờ nàng nói tiếp.

"Ta cùng Thanh Châu chuẩn bị xuất cung về nhà, mong rằng thái hậu nương nương thành toàn."

Thái hậu sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, một đôi tay chặt nắm thành quyền, cắn chặt răng, hai nữ nhân này tự nhiên làm sao mà nghĩ đến việc ra cung, chẳng lẽ là hoàng hậu ép các nàng xuất cung, nàng vẫn nhớ rõ lúc trước các nàng vẫn muốn phụng dưỡng hoàng thượng, lòng ái mộ của nữ nhân sẽ không đơn giản thay đổi như vậy, là cái gì làm cho các nàng phải rời khỏi? Bất quá nếu đã tiến cung, nàng làm sao mà để cho các nàng toàn thân trở ra đâu? Đây là hai quân cờ rất tốt mà, vừa lúc dùng để đối phó hoàng hậu.

"Tại sao muốn xuất cung về nhà. Chẳng lẽ là hoàng hậu đã nói gì đó?"

Thái hậu nghi vấn hỏi, Mộc Thanh Hương vội vàng lắc đầu, nếu các nàng đã chuẩn bị xuất cung, đương nhiên không thể để lại cho Thanh Dao chuyện không tốt, sau này Mộc gia chỉ có thể trông cậy vào nàng.

"Không có, là chúng ta nhớ phụ thân và nương, mấy ngày nay ở trong cung, chúng ta nghĩ sau này nếu tiến cung rồi, vĩnh viễn sẽ không gặp được phụ thân và nương nữa, nên trong lòng rất là nhung nhớ, vì thế mới quyết định xuất cung."

Mộc Thanh Hương lời này cũng rất chân thực, các nàng là hai nữ nhi bình

thường đều được mău thân yêu thương, chưa lúc nào rời khỏi thân nhân, một mình ở tại nơi trống trải này, may mắn tỳ muội hai người làm bạn với nhau, mới vượt qua được mấy ngày đêm này, nhưng vừa nghĩ tới nhà, nghĩ đến phụ thân cùng nương ở, lòng bức thiết kia cũng chân thực vài phần, hận không thể lập tức xuất cung về nhà.

"À?"

Thái hậu có dung ý khác nên âm thanh kéo dài hơn, sắc mặt đã không dễ nhìn giống như lúc trước, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương cẩn thận tránh tầm mắt của nàng, thái hậu rốt cuộc muốn làm gì, các nàng chỉ xuất cung ra ngoài, cũng không nói là tốt hay không tốt, chỉ lo ngưng mi trâm tư, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Kỳ thực thái hậu vốn muốn gây xích mích quan hệ giữa Mộc gia Tam tỳ muội, mượn tay của Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương để đối phó hoàng hậu, nhưng sự việc lại thay đổi, ai lại nghĩ tới hai tỳ muội Mộc gia này đột nhiên tự nguyện xuất cung, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của nàng, cũng may Như Âm có nói đến phuơng án thứ hai, vừa lúc có thể áp dụng, nghĩ vậy, thái hậu nương nương sắc mặt hòa hoãn xuống một chút, tươi cười mở miệng.

" Các ngươi đã không muốn ở lại trong cung, muốn cùng người nhà đoàn tụ, ai gia cũng đồng ý, nhưng đối với chuyện lần này, ai gia trong lòng ái nái, khuya hôm nay ta sẽ thiết yến khoản đãi các ngươi, hiện tại theo ai gia tản bộ trong hoa viên được không?

Thái hậu hạ mài mang bộ dạng hiền lành, làm người ta không đành lòng cự tươi tuyệt, hơn nữa nàng cũng không làm khó hai nàng, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương thở dài một hơi, đồng thời gật đầu.

"Thanh Châu (Thanh Hương) tuân mệnh."

"Người đâu, ai gia muốn đi ra ngoài tản bộ, " thái hậu một lời vừa rơi xuống, Lý công công lập tức ân cần đỡ lấy cánh tay thái hậu nương nương, đỡ nàng đi xuống phuơng trường kỷ, có thái giám cung nữ khác theo phía, đoàn người đi ra ngoài.

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vội vàng tiến lên cùng thái hậu đi tản bộ ở Quảng Dương cung... Thời gian đã muộn, những đám mây tản mây đi, xa xa phía chân trời một màn màu lam trong vắt, như vừa được nước rửa

trôi qua, một chút bụi bậm cũng không có.

Gió nhẹ thổi qua đám cỏ xanh, hình thành từng đợt sóng nhợt nhạt... Bên trong Thiên điện của Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao vừa mới dùng xong bữa tối, đang ngưng mi suy tư về hành động khuya hôm nay, chuyện này cần phải làm được kín đáo, bằng không kinh động tới thái hậu, cứu không được Xuân Hàn, trái lại sẽ có thêm một nhược điểm, chỉ cần tìm được người thì sẽ không sợ nàng ta.

"Băng Tiêu, Mạc Sầu, hai người các ngươi đã biết rõ vị trí hình phòng Quảng Dương cung sao?"

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đồng thời gật đầu: "Đúng vậy, nương nương."

"Như vậy hiện tại bắt đầu hành động đi, phải nhớ, nhất định phải nhanh, không thể kinh động đến bất luận kẻ nào, ở Quảng Dương cung cất giấu một cao thủ lợi hại, Băng Tiêu sẽ dẫn dắt hắn rời đi, để Mạc Sầu đem Xuân Hàn mang ra khỏi nơi đó là được."

"Nương nương, vạn nhất nếu không có thì sao?" Mạc Sầu lo lắng mở miệng, kỳ thực nàng cũng không tán thành việc đi cứu Xuân Hàn, dù sao thái giám kia cũng là người của thái hậu, dù bị nàng ta đánh chết cũng là số mệnh của hắn, nương nương tội gì phải cứu một tiểu nhân như vậy? Đối với việc trong lòng Mạc Sầu không đồng ý, Mộc Thanh Dao vừa nhìn đã hiểu ngay.

"Mạc Sầu, nếu như không có ai các ngươi hãy trở lại, dù sao chúng ta cũng tận tâm, nhưng vạn nhất thật sự có người ở bên trong, người liền đem hắn mang về, đừng quên hắn là tổng quản thái giám Phượng Loan cung chúng ta, chí ít hắn bị bắt chứng minh hắn không có phản bội chúng ta, chúng ta cũng không thể mặc kệ mà không hỏi tới."

Thanh âm của Mộc Thanh Dao vang lên ở trong Thiên điện, làm rung động đến tâm can, ai nghe được người cũng cảm thấy kính nể, nương nương làm việc luôn luôn có nguyên tắc, Mạc Sầu tâm trạng áy náy: "Là nô tỳ suy nghĩ nhiều."

"Mạc Sầu, ta biết ngươi vẫn quan tâm ta, yên tâm đi, trong lòng ta tự có chừng mực."

Mạc Sầu gật đầu, đúng vậy, nàng đã đem mệnh chủ tử thành mệnh của bản thân, trong cung tựa như vực sâu không đáy, dù phải làm vạn người chết,

nàng cũng không muốn chủ tử chết, những người đó chết cùng các nàng không có quan hệ gì cả, chủ tử vốn là không muốn tiến cung, là bị ép buộc cùng bất đắc dĩ mới vào cung, bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất là do cái lão bà trong cung gây nên, thực sự là làm người ta tranh cãi vô ích mà..."Nô tỳ đã biết."

"Ừ, các ngươi ra tay đi."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu hai người lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, trong Thiên điện Mai Tâm dâng nước trà, nhìn giữa trán chủ tử khó nén thần sắc lo lắng, không khỏi thân thiết hỏi: "Nương nương làm sao vậy?"

"Tôi nay tựa hồ ta cảm thấy dường như có chuyện gì đó sẽ phát sinh? Làm cho người ta bất an quá."

Mẫu quang của Mộc Thanh Dao u ám khó hiểu, trên khuôn mặt tươi đẹp bao phủ cảm giác lạnh lẽo của mùa thu.

Mai Tâm chỉ cảm thấy kinh hãi, độ nhạy cảm của chủ tử luôn luôn rất mạnh, chẳng lẽ tôi nay thật sẽ phát sinh chuyện gì, nghĩ đến đây, Mai Tâm liền vội vàng nói.

"Nương nương, nếu cảm giác bất an, chúng ta còn cho Băng Tiêu cùng Mạc Sầu đi cứu người để làm chi, nói không chừng nơi đó có một cái bẫy chờ chúng ta?"

"Cái bẫy sao?" Mộc Thanh Dao suy tư về khả năng này, nếu như Xuân Hàn bị bắt thật là một cái bẫy, thái hậu cũng không phải người thông minh cho lắm, nàng phái người xông vào Quảng Dương cung, tối đa chỉ bị răn dạy một hồi, đây đối với thái hậu mà nói, chỉ sợ không thỏa mãn, trong lòng nàng sâu lo tựa hồ không chỉ là chuyện đơn giản như thế.

"Các nàng đã hành động, chúng ta chờ tin tức đi, nói cái gì cũng đều vô dụng."

"Nương nương, vậy vào tẩm cung nghỉ ngơi một chút đi, còn không biết lúc nào họ trở về đâu?"

"Được" Mộc Thanh Dao đứng dậy, xua đi bất an trong lòng, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, nàng cũng không tin, thái hậu chỉ trong một ngày mà

có thể trở mình, dù cho đây là một cái bẫy, cùng lăm tối đa bị răn dạy một hồi mà thôi, nàng chỉ bất quá lo lắng cho thủ hạ thái giám, mới có thể lỗ mang như vậy, cho dù hoàng thượng biết, cũng sẽ không nói cái gì.

Một chủ một bọc đứng dậy ra khỏi Thiên điện, trước cửa có thái giám cùng cung nữ canh giữ, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu, bầu trời đêm vốn trong vắt, lúc này bịt kín một tầng mây đen, che đi ánh sáng trong bóng tối, bí ẩn mà quái dị, tựa hồ thực sự sẽ có chuyện lớn phát sinh?

Q.2 - Chương 75: Một Hòn Đá Hẹ Ba Con Chim

Trái ngược với Phượng Loan cung nặng nề bất an, Quảng Dương cung lúc này lại không khí thật vui vẻ, thỉnh thoảng có cười tiếng vang lên.

Trên đại điện, từng đạo thân ảnh duyên dáng, làm người ta hoa mắt rối loạn không kịp nhìn... Thái hậu nương nương thiết yến, chẳng những có Mộc gia hai tỳ muội, còn mang theo Nhu Âm công chúa, quý phi nương nương cùng Tân Nguyệt cô nương đều được truyền qua đây, trong lúc nhất thời trên đại điện, vảy hồng áo lục, hoa lệ cực kỳ, nhìn thái giám cùng cung nữ há mồm trợn mắt nhìn những nữ nhân này, người này duyên dáng hơn so với người kia, người này xinh đẹp hơn người kia.

Yến hội chưa bắt đầu, thái hậu nương nương nhưng có chút lực bất tòng tâm, dáng vẻ mệt mỏi cực kỳ, thỉnh thoảng ngáp một cái, Nhu Âm công chúa lập tức đau lòng mở miệng: "Mẫu hậu, người về tẩm cung trước nghỉ ngơi một chút đi, để chúng ta ở đây nói chuyện một chút, chờ người nghỉ ngơi tốt, chúng ta mở yến hội được không?"

Thái hậu vừa nghe lời nói, rất hợp với ý nàng, lập tức vươn bàn tay có chút đỏ che miệng ngáp một cái, từ ái mở miệng: "Người giúp đỡ mẫu hậu chiêu đãi các vị cô nương thật tốt, mẫu hậu nằm một chút lập tức đi ra, chúng ta sẽ mở yến hội."

"Dạ, mẫu hậu, " Nhu Âm nhu thuận gật đầu, quay đầu phân phó Lý công công bên cạnh: "Tiểu Lý tử, dùi mẫu hậu về tẩm cung nghỉ ngơi một chút đi." "Dạ, công chúa, " Lý công công cũng không dám đắc tội với công chúa, nha đầu kia không thể so với người khác, nể mặt thái hậu nên nàng còn giữ một ít tình nghĩa cho hắn, nên hắn mới còn tốt, nàng mà không nghĩ đến, mắt nháy một cái là có thể chỉnh chết hắn, vì thế xưa nay hắn vẫn cẩn thận đối đãi.

Lý công công đỡ thái hậu chậm chạp quay về tẩm cung.

Trên đại điện yên tĩnh lại, Nhu Âm công chúa quét mắt vòng, tiếng cười như chuông bạc vang lên trên toàn trường: "Mọi người cứ tự nhiên đi, mẫu hậu không ở đây, chúng ta nói chuyện một chút nói, đừng ngồi ngắn ra thế."

"Dạ, công chúa."

Ngoại trừ quý phi nương nương, người khác không ai dám lỗ mãng, ai cũng đã nghe nói qua danh tiếng của Như Âm công chúa, kiêu ngạo ương ngạnh, nếu như chọc nàng ta mất hứng, người đó chắc không gánh chịu nổi, bởi vậy Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương chỉ cẩn thận nhìn nàng, Tây Môn Tân Nguyệt nhường đôi mài trăng rằm, như có điều suy nghĩ, ánh sáng khôn ngoan ẩn chứa trong đôi mắt đen, tối hôm nay có thể thấy một ít chuyện không bình thường, nhưng mà chỗ nào không bình thường, thì nàng lại nói không nên lời?

Bầu không khí này bất an càng ngày càng mãnh liệt, Tây Môn Tân Nguyệt thảng thắn đứng dậy, diu dàng mở miệng.

"Công chúa, Tân Nguyệt đột nhiên cảm thấy thân thể có một chút không khỏe, muốn về trước Vị Ương cung để nghỉ ngơi một chút."

Sở Ngữ Yên không biết cô nàng đêm nay thiết yến là vì chuyện gì, bất quá nàng biết tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt, mà nàng thì lười dính líu trong chuyện giữa các nàng, bởi vậy khi thấy Tây Môn Tân Nguyệt đứng dậy, cũng quyết định đứng lên, đạm nhiên mở miệng: "Hoàng muội, ta đưa Tân Nguyệt về rồi sẽ cùng nhau trở lại."

"Được, đợi một lúc nữa, mẫu hậu nghỉ ngơi tốt rồi, chúng ta mở yến."

Mộ Dung Như Âm khó có khi cười đến mềm mại như vậy, ánh mắt bắt đầu khởi động mạch nước ngầm, Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt liền lui xuống.

Trên đại điện, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lập tức đứng ngồi không yên cũng muốn đứng lên, vốn nghĩ thái hậu mở tiệc khoan đãi các nàng, các nàng đã sợ hãi, ai biết thái hậu mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, mà bữa tiệc này sẽ còn kéo dài, quý phi nương nương cùng Tân Nguyệt cô nương lại rời đi, để lại hai nàng cùng công chúa ngồi ở đây, cũng không phải chuyện tốt, bởi vậy Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đứng lên cúi thân thể một chút.

"Thanh Châu cùng Thanh Hương sao dám kinh động đến đại giá của công chúa, chúng ta về trước Trữ Tú cung, chờ thái hậu nương nương tĩnh lại sẽ qua sau."

Mộ Dung Như Âm trên khuôn mặt tươi đẹp chợt lóe lên vẻ tàn ác rồi biến mất, khéo môi lộ ra nụ cười ôn hòa: "Như vậy sao được? Quý phi nương nương cùng Tân Nguyệt cô nương là thân thể không khỏe, các ngươi cũng phải hiểu rõ ràng, bữa tiệc khuya hôm nay, các nàng chỉ là phụ, các ngươi mới là chủ nhân chiêu đãi khách, bản cung mới cho các nàng quay về nghỉ ngơi, vì thế để bản cung cùng các ngươi ra bên ngoài tản bộ đi, tin mẫu hậu rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Vậy?" Hai tỷ muội quay mặt nhìn nhau, Mộc Thanh Hương đôi mi thanh tú nhăn lại, vẫn cảm thấy sự tình không được bình thường, nhưng rốt cuộc nơi đó có vấn đề đây, được rồi, chính là thái độ của công chúa, công chúa luôn luôn cao ngạo vô lễ, nhưng hôm nay tự nhiên lại ôn hòa lễ độ hàn lê, thật là cực kỳ quái dị, nhưng nếu nàng lên tiếng, tức là các nàng không hiểu đạo lý, nếu quả thật chọc giận nàng ta, chỉ sợ các nàng không có ngày tốt lành.

"Tạ ơn công chúa."

Hai tỷ muội đứng lên, Mộ Dung Như Âm cũng từ trên phượng trường kỵ bước xuống, ba người dẫn tự dẫn theo người hầu của mình ở phía sau đi ra khỏi đại điện.

Bóng đêm càng sâu, xa xa gần gần chỉ thấy vài ngôi sao, u ám làm trong lòng người ta bất an, nơi này bao phủ một tầng sương mù mỏng manh, thỉnh thoảng có một trận gió thổi qua, vang lên âm thanh, làm cho người ta nhịn không được lông tóc dựng đứng, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Ban đêm như vậy tản bộ cái gì, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhưng đoàn người đã đi qua hành lang, hướng ra hậu hoa viên của Quảng Dương cung.

Thái giám ở phía trước đốt đèn lồng, đèn lồng theo gió lắc lư run rẩy, tựa như đám lửa u ám của quỷ, thật là nói không hết vẻ quỷ dị đó.

Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu hai người khẩn trương nắm tay, theo phía sau Như Âm công chúa đi loanh quanh, một câu nói cũng không dám nói, cảm thấy trong bóng đêm, dường như có người đang rình các nàng, làm người ta sờn tóc gáy, kinh hãi đám chiên... đêm thu lạnh mỏng, càng về khuya sương càng dày, mỗi người đều mang tâm sự nặng nề.

Đoạn hành lang quanh co giữa vườn, nơi một mảnh đen kịt, mọi người

bước đi nhẹ nhàng, lóa mắt vì ánh sáng phát ra từ đèn lồng.

Như Âm công chúa tiếng nói bỗng nhiên vang lên: "Nghe mẫu hậu nói, hai vị muối xuất cung?"

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương có chút vừa mừng vừa lo, đêm nay công chúa tâm tình tựa hồ rất tốt, các nàng tới mấy ngày, gặp qua nàng ta nhiều lần, chỉ có đêm nay nàng ta mới nói chuyện với vẻ mặt ôn hoà.

"Phải, bởi vì quá nhớ phụ thân và nương, hơn nữa hoàng thượng căn bản không thích hai chúng ta, vì thế mới chuẩn bị xuất cung, ngày mai sẽ đi bẩm báo với hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Hương dịu dàng mở miệng, kỳ thực các nàng hiểu rõ ràng, hoàng thượng không thích các nàng, bọn họ ở lại chỗ này làm gì, lúc này thái hậu cùng hoàng hậu bất hòa, các nàng nếu như còn ở lại, sợ rằng chỉ có thể trở thành bia đở đạn, đến lúc đó ngay cả tính mệnh cũng không bảo toàn.

"Ừ, đã làm khó cho các ngươi."

Như Âm công chúa cảm thán một tiếng, bỗng nhiên xa xa có tiếng bước chân chạy tới, rất nhanh liền xuất hiện trước mặt các nàng, nguyên lai là một tiểu thái giám, sợ hãi mở miệng: "Công chúa, không xong, hậu điện Cửu Hoa cung cháy rồi?"

"Cái gì? Sao lại phát sinh loại chuyện này, các ngươi đúng là nô tài ngu xuẩn, dám để bản cung rước lấy phiền phức lớn như vậy" Như Âm công chúa giận dữ, một bước đá bay tiểu thái giám kia, cũng bất chấp để ý tới tỳ muội Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, quay đầu mệnh cho thiếp thân cung nữ Cẩm Khâm: "Lập tức theo bản cung trở về."

"Dạ, công chúa," Cẩm Khâm dẫn hai tiểu thái giám cùng công chúa đang nỗi giận đúng đùng rời khỏi hậu hoa viên.

Chớp mắt, trong hoa viên chỉ còn lại có vài người, hai tỳ muội Mộc Thanh Châu cùng hai tiểu nha đầu, còn có thêm hai thái giám cầm đèn.

Gió nổi lên, đèn lồng lung lay lắc lắc, vài người run như cây sậy, vây đèn cùng đi, hai tiểu thái giám thanh âm khởi xướng chiến đấu: "Làm sao bây giờ? Chúng ta cũng trở về đi."

"Được" Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương ước gì được trở lại, đâu còn dám đi tản bộ nữa, vừa rồi nếu không phải công chúa đề nghị, các nàng căn bản không muốn đi ra tản bộ, không có ánh trăng, ngay cả các ngôi sao cũng thật là ít ỏi, cảnh tối lửa tắt đèn như thế mà tản bộ, thật là làm cho người chịu không nổi.

Thái giám được hai tiểu thư Mộc gia lén tiếng trả lời, đã rất nhanh quay đầu đi trở về... Đúng lúc này, không khí đột nhiên lạnh xuống hẳn, một trận gió kỳ dị thổi qua, có một bóng đen mạnh mẽ xẹt qua, không đợi đến khi mọi người kịp phản ứng để biết xảy ra chuyện gì, thì đã có một người bị bắt đi, những người còn lại há mồm trợn mắt nhìn tất cả việc vừa đột nhiên phát sinh, chớp mắt liền như không có gì xảy ra cả, vài người lấy lại tinh thần, hoài nghi vừa rồi là mình bị hoa mắt.

Nhưng lại phát hiện không thấy Mộc Thanh Hương.

Mộc Thanh Châu lập tức phát ra tiếng kêu khẩn trương, tiểu nha đầu thiếp thân cũng lớn tiếng khóc lên, thái giám thì ở một bên kêu to: "Không xong, không xong, Mộc cô nương không thấy, người đâu."

Trong bóng đêm vắng vẻ, thanh âm này chợt xa chợt gần bay đi, rất nhanh đều kinh động toàn bộ Quảng Dương cung, thái hậu nương nương dẫn một nhóm lớn thái giám cùng cung nữ chạy tới, nghe được Mộc Thanh Châu cùng hai nha đầu kể lại, sắc mặt lập tức lạnh hẳn, phân phó đi xuống.

"Tất cả mọi người ở các nơi lục soát một lần, bắn cung tin hán sẽ không đi xa, không nghĩ tới có người thậm chí dám can đảm ở Quảng Dương cung bắt người, thật to gan."

Trong lúc nhất thời thái giám cùng cung nữ phân công nhau hành động, toàn bộ các ngọn đèn dầu trong Quảng Dương cung đột ngọt sáng lên... Các khối đá lớn được ghép thành núi giả lởm chởm, phía sau nó lại một huyệt động lớn, lúc này ở vách tường trong huyệt động có hai người đang dựa vào, một người hắc y nhân cao lớn gương mặt mơ hồ, một người khác chính là kẻ bị bắt đi Mộc Thanh Hương, lúc này trên khuôn mặt tú lệ của nàng từng giọt mồ hôi rơi xuống, ánh mắt hoảng sợ, môi khẽ run, hai hàm răng đánh vào nhau, nam nhân này muốn làm gì? Nàng muốn hò la muốn thét chói tai, thế nhưng cái gì cũng không làm được, nam nhân kia đã điểm huyệt của nàng, làm cho thân thể nàng không nhúc nhích được, ngay cả nói cũng nói không nên lời, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, không nên a, Mộc Thanh Hương hai tròng mắt khẩn cầu nhìn người kia, chỉ hy vọng hắn có một chút lương tâm,

đứng phá hủy sự trong trắng của một nữ nhân.

Đáng tiếc người nọ tựa hồ như không thấy được khẩn cầu của nàng, hoặc thấy thì đã thấy rồi nhưng cũng không rãnh mà để ý đến, tuy rằng hắn che mặt, nhưng nàng có thể cảm nhận được trên mặt hắn tựa hồ mang theo nụ cười sung sướng, nóng lòng thở dốc phun đến trên mặt của nàng, mang theo một cỗ đốt nóng, hắn cũng không có nói chuyện, bàn tay to lớn giơ lên, chỉ nghe xoạt một tiếng, Mộc Thanh Hương chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, quần dài đã bị xé rách, nàng liều mạng muốn lắc đầu, nhưng cái gì đều không làm được, nước mắt theo khéo mắt chảy xuống, tuyệt vọng hận không thể cắn lưỡi tự vẫn, nhưng mà lúc này nàng ngay cả quyền làm như vậy cũng không có, mặc cho đôi ma trảo của người nam nhân kia ở trên người nàng chạy tới chạy lui, tùy ý trêu chọc nàng. (TT : xin lỗi các nàng vì đã cắt ngang, cho ta phát biểu chút xíu, ta thật ức chế quá >_<

Phong theo huyệt động thổi qua, nàng chỉ cảm thấy tóc gáy cũng dựng đứng theo, mồ hôi lạnh nhỏ giọt, giờ khắc này nàng thật hy vọng là mình sẽ ngất đi. (TT : tội nghiệp Thanh Hương, tỷ là người hiền lành mà bị đối xử thế... ta tiếp tục nguyên rủa tên này >_<

Nhưng nam nhân này không chế bản thân rất tốt, hắn cũng không có ngược đãi nàng, chỉ chậm rãi vuốt ve thân thể của nàng, ở bộ ngực rất tròn của nàng mà vân vê, làm cho nàng cảm thấy thiện, hận không thể chết cho rồi, phải thừa nhận một loại cảm giác quái dị xa lạ... Không được, không được a..., đáng tiếc không ai nghe được tiếng hò hét của nàng, cũng không ai tới cứu giúp nàng bàn tay của nam nhân này bỗng nhiên buông ra, nàng thở dài ra một hơi, nghĩ rằng có thể tránh được một kiếp, nhưng người nọ chỉ là cởi xuống miếng vải đen trên mặt, dùng nó che lại ánh mắt của nàng. Khiến nàng nhìn không được gương mặt của hắn mà thôi, từ từ cúi xuống đôi môi tinh tế thường thức cái miệng mềm mại của nàng, mang theo hương vị tươi mát, không giống với nữ tử thanh lâu, trên người nàng non nớt mềm mại làm cho người ta thương tiếc.

Chương 75.2

Mộc Thanh Hương cảm nhận được có lưỡi trượt vào khoang miệng, liền dùng hết toàn lực muốn cắn xuống.

Đáng tiếc cái lưỡi kia nhanh chóng lùi về, đợi được nàng buông lỏng, lại trượt đi vào, tựa như linh xà bành trêu chọc nàng, tựa như tình nhân đùa giỡn, ám muội bất tận... nhiệt độ trong huyệt động tăng cao, mắt thấy thời gian đã

sắp qua.

Nam nhân kia đưa một đôi tay to mạnh mẽ đột nhiên nâng hai đùi của nàng lên, quyết đoán nhanh chóng tìm kiếm xé nát tất cả trở ngại, thân thể một lần rất tùy ý liền xông vào vùng cấm của nữ nhân.

Mộc Thanh Hương chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể giống như bị cái gì đó nghiền nát, đau quá, đau đến thầm nghĩ chết cho rồi, hiện tại danh tiết của nàng đã bị người này phá hủy đi.

Ta nguyên rủa ngươi, nguyên rủa ngươi không chết tử tế được, nguyên rủa ngươi xuống địa ngục (TT : ta cũng nguyên rủa tiếp với tỳ)... Thế nhưng dù có nguyên rủa cũng không thể ngăn cản động tác của nam nhân này, hắn chỉ ngừng một hồi, chờ nàng thích ứng được, thân thể hắn liền ra sức chuyển động, vừa mạnh lại nhanh, trong gió đêm, Mộc Thanh Hương sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi dính ướt cả khuôn mặt, tóc matted tự quần áo thì xốc xéch, cả người tựa như một con búp bê rách nát.

Xa xa có thanh âm truyền đến, nam tử liên tiếp đẩy mạnh, cuối cùng nặng nề phát ra một tiếng gầm nhẹ, giống như dã thú xong cơn thỏa mãn phát ra tiếng ngâm khẽ, đột nhiên rút ra khỏi thân thể, thân hình Mộc Thanh Hương mềm nhũn như một khối bông vải, từ vách tường trượt xuống, trên mặt tuẫn lăng của nam tử hiện lên vẻ thương tiếc, chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhặt lên... vật giống như áo lót, cẩn thận đắp trên người nàng, vươn tay hôn một cái lên khuôn mặt trắng bạch của nàng, nhẹ giọng nói một câu.

"Đây là nhiệm vụ của ta, ngươi nếu như muốn toàn thân trở ra, liền giả điên đi."

Hắn nói xong, đưa tay lên giải huyệt đạo trên người Mộc Thanh Hương, kéo miếng vải đen buột lại trên mặt hắn, sau đó thân hình chợt lóe lên, nhanh chóng rời khỏi giả sơn, nhưng người mấy cái phóng thẳng vào màn đêm, chớp mắt bóng dáng đã không thấy... ĐIÊN? Mộc Thanh Hương trong đầu chỉ có cái chữ này, thế nhưng điên hay không điên thì có quan hệ gì, hiện tại nàng bị hủy đi sự thuần khiết, vốn là vô tâm sống tạm, nếu chết thì đúng lúc, thuần khiết của nữ tử lớn như trời, nếu chuyện tối hôm nay truyền ra ngoài, nàng còn có mặt mũi nào để gặp phụ thân và nương, nước mắt rơi xuống như mưa... bên ngoài giả sơn, bỗng nhiên có thanh âm thái giám: "Nơi này có y phục?"

Vài ngọn đèn chiếu sáng bốn phía giả sơn, huyệt động kia vốn cũng không

sâu, ánh sáng nhất thời chiếu vào, tình cảnh bên trong nhìn một cái không sót gì, chỉ thấy Mộc nhị tiểu thư quần áo bị rách hơn phân nửa, chỉ có một chiếc áo lót đắp nửa người, nhìn đầu tóc ngỗn ngang, cả người giống như vừa bị phá hủy tựa ở bên cạnh tảng đá.

Có người kêu lên: "Tìm được rồi, tìm được rồi."

Thanh âm vừa rơi xuống, cùng lúc có rất nhiều người chạy tới, Mộc Thanh Châu đẩy ra mọi người vọt đi vào, lao thẳng tới trong sơn động, liếc mắt một cái liền thấy được ánh mắt ngốc si của Mộc Thanh Hương, cả người tựa hồ choáng váng, chỉ nắm một bộ áo lót màu trắng, hoảng sợ nhìn Mộc Thanh Châu, liên tục cầu khẩn "Đừng đụng ta, đừng đụng ta".

Thần trí của nàng có chút rối loạn, Mộc Thanh Châu chưa từng nghĩ tới muội muội của mình sẽ biến thành hình dạng này, vô duyên vô cớ bị người ta ô nhục, nơi này chính là Quảng Dương cung, Mộc Thanh Châu nước mắt lung tròng, vươn tay ôm chặt Mộc Thanh Hương, yêu thương mở miệng: "Thanh Hương không sợ, tỷ tỷ ở chỗ này đây? Người đừng sợ ta là tỷ tỷ."

Đáng tiếc Mộc Thanh Hương đã bị choáng váng, căn bản không nhận tình cảm của nàng, chỉ biết lặp lại lời nói mới rồi.

"Đừng đụng ta, đừng đụng ta."

Lúc này thái hậu nghe tiếng mà đến, thanh âm sầu lo vang lên: "Chuyện gì xảy ra?"

"Bẩm thái hậu nương nương, mộc tiểu thư hình như đã xảy ra chuyện?" Có thái giám nhỏ giọng bẩm báo, thái hậu thanh âm lập tức phẫn giận: "Cái gì, sao lại có chuyện như vậy, người nào dám đến Quảng Dương cung gây sự, tra, lập tức đi thăm dò cho ai gia, tra được phạt thật nặng trị tội."

Mộc Thanh Châu nghe thanh âm tàn nhẫn của thái hậu, trong đầu hiện lên những chuyện trước sau phát sinh trong ngày hôm nay, không khỏi trong lòng khinh bỉ, tuy rằng nàng không thông minh, nhưng cũng không phải đồ ngốc, kẻ ô nhục muội muội chỉ sợ là người của thái hậu, không nghĩ tới nữ nhân này mặt mũi hiền lành thủ đoạn lại độc ác, vì đối phó hoàng hậu mà không từ thủ đoạn, phá hủy danh tiết quan trọng của một nữ nhân, mà còn làm bộ, nhìn Mộc Thanh Hương chịu đau khổ, Mộc Thanh Châu ngược mắt, lạnh lùng nhìn thái hậu nương nương, lành lạnh mở miệng.

"Thái hậu nương nương thực sự là hao hết tâm cơ."

Trong bóng đêm, thanh âm này có chút thê lương, bất quá vừa rơi xuống trong lỗ tai thái hậu, lông mài nhỏ nhăn nhúng lên rồi hạ xuống, sắc mặt có chút khó coi, ánh sáng của đèn lồng chiếu rọi đôi mắt của nàng, chợt lóe lên sát khí rồi nhanh chóng biến mất, tùy ý chậm rãi mở miệng: "Ngươi nói cái gì đó? Mau đưa nàng mang ra khỏi đây, tìm ngự y lại đây khám và chữa bệnh một chút."

"Không nhọc thái hậu phí tâm."

Mộc Thanh Châu đưa tay dùi muội muội, tỳ nữ Bảo Tranh của nàng cùng tỳ nữ Tây Vũ của Mộc Thanh Hương, vội vàng tiến lên giúp đỡ nâng dậy nhị tiểu thư, ba người thật vất vả mới đem được Mộc Thanh Hương lôi ra, đáng tiếc nữ nhân này tựa hồ đã bị kinh hách quá lớn, vẫn run run kêu.

"Đừng đụng ta, đừng đụng ta."

Thái hậu khó có được thái độ không so đo với Mộc Thanh Châu, quay đầu lại phân phó Lý công công ở bên người: "Đi đem ngự y bí mật triệu tới, ngàn vạn lần chờ kinh động người trong cung, mặt khác, tất cả mọi người đem Quảng Dương cung lục soát một lần nữa."

"Dạ, thái hậu nương nương."

Một đống người nhanh chóng trở lại Quảng Dương cung, Mộc Thanh Châu vẫn ôm Mộc Thanh Hương, ôn nhu an ủi nàng, Mộc Thanh Hương cuối cùng cũng trấn định lại, thế nhưng ánh mắt vẫn si ngốc, cả người đều choáng váng, trên đại điện thái hậu nương nương có vẻ có chút khó có thể tin, đi qua đi lại, tỉ mỉ thăm hỏi thần thái ngôn hành cử chỉ của Mộc Thanh Hương, hi vọng tìm được một ít chân tướng, thế nhưng nhất thời không phân biệt được nữ nhân này là ngốc thật hay giả ngốc?

Đại điện vắng vẻ không tiếng động, tất cả mọi người đang đợi ngự y... Mà lúc này ở Phượng Loan cung, trong Thiên điện đèn đuốc sáng trưng, chỉ thấy Mạc Sâu cùng Băng Tiêu đỡ Xuân Hàn trên người vết thương chồng chất đi đến, Xuân Hàn chỉ đầu cúi, trên mặt vết máu loang lổ, ngay cả y phục thái giám trên người cũng dính đầy vết máu, cả người vô cùng thê thảm, rất hiển nhiên là bị đánh không nhẹ, Mộc Thanh Dao trong ánh mắt bốc hỏa, tức giận đến mặt mũi trắng bệch, thái hậu thật độc ác, thủ đoạn càng cay độc, lại có thể đem người đánh thành như vậy, nếu như các nàng không đi cứu, phỏng

chừng Xuân Hàn qua không được ngày mai.

"Người đến, đi truyền ngự y qua đây."

Mộc Thanh Dao ra lệnh một tiếng, tiểu Thiên đang canh giữ ở trước điện lĩnh mệnh, hắn là do Xuân Hàn một tay nâng đỡ, vì thế có chút cảm tình, lúc này nhìn thấy hình dạng của tổng quản sớm đã rời lê, cung kính lên tiếng trả lời đi truyền ngự y, Mộc Thanh Dao chưa quên phân phó một tiếng: "Chớ kinh động những người khác, truyền một kẻ tin cậy lặng lẽ mang tới."

"Dạ, nương nương."

Sự tình liên quan trọng đại, tiểu Thiên hiểu rõ sự lợi hại trong chuyện này, cẩn thận gật đầu, lui ra ngoài.

Trong Thiên điện, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu dù Xuân Hàn nằm ở một bên nhuyễn trường kỷ, cung kính đứng ở bên người chủ tử, Mộc Thanh Dao quan tâm hỏi các nàng: "Đêm nay không xảy ra chuyện gì chứ?"

Băng Tiêu lắc đầu, trên mặt quyến rũ hiện lên vẻ quang mang kỳ quái: "Bất quá Quảng Dương cung tựa hồ đã xảy ra chuyện gì đó? Các ngọn đèn dầu lớn đều thắp sáng, trong cung điện thái giám cùng cung nữ giống như đang tìm kiếm cái gì, thuộc hạ không dám dừng lại, liền mang người trở về.

"Ừ" Mộc Thanh Dao gương mặt ngưng trọng, tinh tế suy tư về bên kia mới có thể sẽ xảy ra chuyện gì, bất quá suy nghĩ một hồi, cũng nghĩ không ra có thể xảy ra chuyện gì, thì lúc này ngự y đã tới, trước thỉnh an hoàng hậu, sau đó mới trịnh trọng bắt mạch cho Xuân Hàn, xuân hàn này hắn biết, là tổng quản thái giám Phượng Loan cung. Không nghĩ tới lại bị người ta đánh thành như vậy, ngự y già nua lắc đầu, chẩn một hồi mạch, đứng dậy bẩm báo.

"Hắn mất máu quá nhiều, chỉ sợ hồi thiêng vô thuật, xem ra đây đều là số mạng của hắn."

Lão ngự y cảm thán thu thập lại cái hòm thuốc, Mộc Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, nhìn ngự y: "Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?"

Ngự y kia sờ sờ chòm râu bạc, suy nghĩ một chút, giống như nhớ tới một việc, cung kính bẩm báo: "Nương nương, kỳ thực trong cung có một món đồ có thể cứu hắn, chỉ bất quá vật được cắt kỹ hoảng thượng, chỉ sợ không có biện pháp lấy ra."

"Đó là cái gì?" Đồ vật là chết, có thể cứu mạng người mới là quan trọng, nàng tin hoàng thượng không phải người lanh huyết vô tình.

Ngụy nhìn hoàng hậu bộ dạng thờ ơ lơ đãng, biết nương nương xem nhẹ món đồ đó, đây chính là trân phẩm ngàn vàng khó cầu, sắc mặt phát sáng của ngụy liền nhu hòa hẳn đi, khuôn mặt mơ màng.

"Nương nương, vật kia cũng không phải là dược liệu tầm thường, mà là bảo bối ngàn vàng khó cầu, cho dù có tiền cũng mua không được, một trăm năm nở hoa, một trăm năm kết quả, một trăm năm chín muồi, trước sau phải ba trăm năm mới được một gốc cây như vậy, có chút ít còn bị hổ lang cắn phá, có thể có được một cái hoàn hảo là vạn trung tuyển nhất (một vạn lần mới có một), vì thế thần mới nói trân quý."

"A? Cuối cùng là vật gì a?"

Mộc Thanh Dao hiếu kỳ, đồ vật mà ba trăm năm mới trưởng thành, thảo nào ngụy vừa nói đến vật kia, cả khuôn mặt liền mơ màng, trong đôi mắt đều mang hi vọng, đối với thày thuốc, dược liệu ngàn vàng khó cầu khẳng định là trân quý, cũng giống như người tập võ, nhìn thấy bí quyết võ công, hai mắt cũng phát sáng giống vậy.

"Huyết nhân sâm."

Ngụy tiếng nói vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao liền biết công dụng của huyết nhân sâm là để làm gì, chính là dược liệu bổ máu, đối với người cổ đại là một điều ngạc nhiên, nhưng ở hiện đại thì cái dạng thuốc bổ máu gì đều có, cái gì A Giao huyết, nếu không có nữa thì liền truyền máu, thế nhưng cổ đại lại không có phương pháp này, vì thế huyết nhân sâm là dược liệu trân quý để bổ máu.

"Ngươi kê một chút thuốc làm cho hắn uống vào, huyết nhân sâm kia lát nữa bắn cung sẽ nghĩ biện pháp."

Mộc Thanh Dao phất phất tay xem thường, lúc này cứu người quan trọng hơn, cái huyết nhân sâm kia dù trân quý cũng chỉ là thuốc, mục đích cuối cùng của nó chính là cứu người, nếu chỉ trưng bày thì cũng không có tác dụng gì.

Chương 75.3

"Dạ, thần tuân chỉ." ngự y kia lĩnh mệnh, đi qua một bên kê đơn thuốc, đưa cho tiểu Thiên ở bên người, phân phó hắn đi lấy thuốc, sau đó đứng dậy cùng nương nương cáo lui ra khỏi Phượng Loan cung.

Kế tiếp, Thanh Dao phân phó thái giám đem Xuân Hàn dẫn đi chăm sóc, chỉ cần lấy được huyết nhân sâm, Xuân Hàn sẽ không có việc gì, Mộc Thanh Dao suy nghĩ ngày mai nên như thế nào hướng hoàng thượng mở miệng, tuy rằng huyết nhân sâm ở trong mắt nàng, là dược liệu cực kỳ bình thường, thế nhưng nàng chưa quên đây là cổ đại, thuốc bổ máu đã ít lại càng ít, vì thế chỉ sợ hoàng thượng luyến tiếc không đưa ra.

Chờ ngày mai thử một lần vậy.

Mộc Thanh Dao đứng dậy, đánh ngáp một cái, đêm đã rất khuya, hay là đi ngủ bảo dưỡng nhan sắc quan trọng hơn.

"Nương nương, chúng ta trở về đi," Mai Tâm vươn tay đỡ lấy Mộc Thanh Dao, nhóm người liền ra khỏi Thiên điện, ở cửa điện có thái giám cung nữ khẽ gọi: "Nương nương."

"Đều đi xuống đi."

Vài người theo hành lang ở tẩm cung mà đi xuống, trong đêm tối mờ mịt, sương sớm làm ướt lan can và hoa cỏ ở bên ngoài, gió thổi qua, làm nó rơi xuống đất sinh ra thanh âm, con ngươi sâu thẳm của Mộc Thanh Dao nổi lên hàn quang, nhìn về phía chân trời, không nghĩ tới thái hậu lại không kiềm chế được, bắt đầu động thủ sao?

Nàng nguyện ý thái hậu càng mau ra tay càng tốt, trong cung tựa như một vũng bùn, nàng nhưng cầu mong sớm một chút xuất cung.

"Băng Tiêu, hoàng thượng bởi vì chuyện của Nam An vương, nên phái người tới bảo hộ ta, nay Nam An vương đã bình an, người trở về phục mệnh đi, chuyện đêm nay cảm ơn người."

Vốn là Băng Tiêu không có nghĩa vụ làm chuyện này, nhưng nàng đã lên tiếng, nàng ta liền đi làm, là một thuộc hạ hiềm có, bất quá nàng ta không thuộc về nàng, nàng là ám vệ của hoàng thượng, nếu như giữ nàng ta ở lại bên cạnh mình, hoàng thượng lúc nào cũng sẽ biết nhất cử nhất động của mình, bởi vì Băng Tiêu chắc sẽ không phản bội chủ tử mình...

"Nương nương?" Băng Tiêu ngốc sững sót một chút, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương trong lúc này lại kêu nàng quay trở về, trong đêm tối sặc mặt nàng ngạc nhiên, ở trong cung này nương nương nguy hiểm cũng không nhỏ, nếu như thủ hạ của thái hậu nương nương thật sự có một cao thủ, chỉ sợ Mạc Sầu khó có thể chống lại, các nàng lúc nào cũng sẽ gặp người kia ám toán.

"Thuộc hạ vẫn nên ở lại bảo hộ nương nương đi."

"Không cần, trở về đi, nói cho hoàng thượng, bản cung không có việc gì, không cần có người bảo hộ, bản cung còn không có nhu nhược đến nỗi như thế?"

Mộc Thanh Dao lạnh lẽo mở miệng, thần thái đạm nhiên, giọng nói kiên định, trong ánh mắt đẹp tùy ý cuồng ngạo, nàng không sợ người ta lấn đến trên đầu, chỉ sợ người ta không lấn đến, chậm chạp như vậy sẽ dây dưa, nàng cũng không muốn đem thời gian tốt tiêp phí trong cung.

Băng Tiêu vốn có còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng nhìn thấy thái độ rất kiên quyết Mộc Thanh Dao, hơn nữa cũng biết nàng nói ra được là không cho người ta cự tuyệt, bởi vậy chỉ phải cáo lui quay về Lưu Ly cung phục mệnh.

Đợi được nàng rời đi, Mai Tâm liền lo lắng mở miệng.

"Nương nương, hiện tại trong cung loạn như vậy, chúng ta hẵn nên đem nàng giữ lại, võ công của nàng lợi hại, nhất định sẽ có thể giúp đỡ."

"Nàng là người của hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao lãnh tĩnh nhắc nhở Mai Tâm, tuy rằng hiện tại nàng cùng hoàng thượng là một cùng một phe, nhưng cũng không biết lúc nào sẽ thành cùu nhân, chẳng lẽ muốn đem quân cờ của cùu nhân để bên người sao? Mai Tâm cùng Mạc Sầu vừa nghe chủ tử nói, liền hiểu rõ ý của nàng, không nói thêm cái gì nữa, sau này các nàng càng phải thêm cẩn thận mới được.

"Nương nương, đi về nghỉ ngơi đi, sắc trời không còn sớm."

"Ừ" đoàn người vòng qua hành lang, hướng tẩm cung mà đi...

Trong đại điện Quảng Dương cung, ngự y đã khám và chữa bệnh xong, nói Mộc cô nương bị người ta xâm phạm, thần trí không tỉnh táo, nói xong liền lắc đầu, chuyện này có thể đổ trên đầu ai, ai cũng chịu không nổi, huống chi Mộc cô nương vẫn là thiên kim tể tướng, một tiểu thư gia đình lớn, cho nên mới chịu không nổi kích thích mà đần độn.

Ngự y nói như thế, trong đôi mắt của thái hậu nương nương sự sắc bén chớp lóe rọi biến mất, bất chấp ánh sáng tùy ý quét nhìn về phía Mộc Thanh Châu, đứa nhỏ đã điên rồi, vẫn còn có một đứa lớn? Nàng cũng không muốn để cho các nàng yên ổn mà xuất cung như vậy, vừa rồi dám đối với nàng hô to gọi nhỏ, muốn chết, trên mặt thái hậu nương nương rất nhanh hiện lên sự ác độc, lập tức ôn hòa cười.

"Nghĩ không ra lại phát sinh chuyện như thế này, việc này ai gia cũng có sai sót, nếu như ta không đi nghỉ ngơi cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này, nếu để cho các ngươi xuất cung, không biết thà tướng sẽ nghĩ thế nào?"

Trên đại điện, những người khác đều trầm mặc không nói gì, xảy ra chuyện như vậy, trong lòng ai cũng không dễ chịu.

Mộc Thanh Châu ngược đầu lên, cái gì cũng chưa nói, trong đôi mắt đen lóe ra ánh sáng hiếu rõ, âm u lạnh lẽo tập trung nhìn thái hậu, hiện tại nàng đã suy nghĩ cẩn thận, từ khi mới bắt đầu thái hậu đã biết hoàng thượng sẽ không mặc cho nàng bài bối, nàng ta lại đưa các nàng tiến cung, là muốn cho ba người tỷ muội các nàng đánh nhau, nhưng kết quả lại không như ý muốn, mà các nàng thì muốn rời cung, vì thế lão bà này liền ra tay hại các nàng, hiện tại làm hại Thanh Hương bị thương, kế tiếp bà ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó với mình.

"Trong mắt Thái hậu nương nương còn có ta phụ thân sao?"

Mộc Thanh Châu cười khổ, trong ánh mắt mang vẻ bất đắc dĩ, các nàng vốn chính là một con cờ, nếu như trong mắt thái hậu có phụ thân nàng, biết tiến cung vô vọng được làm phi, căn bản sẽ không có việc triệu các nàng tiến cung, chính là bởi vì nàng ta không đem người của Mộc gia để vào mắt, cho nên mới căm hận khi Thanh Dao làm hậu, liên đem hai tỷ muội các nàng đón vào cung, chuẩn bị dùng để đối phó Thanh Dao, hiện tại mắt thấy các nàng không còn giá trị lợi dụng, liền ra tay độc ác đối phó các nàng, tuy rằng Nhị muội bị hại thảm như vậy, không người nào chịu được đả kích này, nhưng dựa vào nàng đối thái hậu hiểu biết, nàng ta chắc sẽ dùng các nàng để đối phó Thanh Dao mới đúng.

"Nói gì vậy?"

Nữ nhân ngồi trên cao sắc mặt có chút nhục nhã, muốn răn dạy Mộc Thanh Châu, chật rãi từ trên phượng trường kỷ bước xuống, bước đi thong thả đến bên người Mộc Thanh Châu, Mộc Thanh Châu vẫn không nhúc nhích ôm muội muội nhìn nàng ta, chỉ thấy nữ nhân này bê ngoài ung dung đẹp đẽ quý giá, trên đầu đầy châu ngọc cả người loang loáng phát sáng, thế nhưng lại là một lão bà tâm địa rắn rết.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Đèn cung đình chớp động, Mộc Thanh Châu lãnh tĩnh chất vấn, hiện tại bà ta muốn đối phó các nàng dễ như trở bàn tay, lấy tâm trí của các nàng căn bản không đối phó được bà ta, bà ta muốn thế nào thì cứ thế đó đi, Mộc Thanh Châu ôm chặt Mộc Thanh Hương, trấn định nhìn thẳng vào mắt thái hậu.

Thái hậu đầu tiên là trùng mắt lạnh lẽo nhìn nàng, dường như chợt nhớ tới cái gì liền nở nụ cười, vẻ mặt rạng rỡ như ban ân huệ.

"Là ai gia không tốt, ai gia lấy trà thay rượu hương hai tỳ muội các ngươi xin lỗi, thần trí của Mộc nhị tiểu thư, ai gia sẽ phái ngự y đến Mộc phủ vì nàng ta khám và chữa bệnh. Cho đến khi chữa lành mới thôi."

Thái hậu nói chuyện bộ dạng rất thành khẩn, tựa hồ thực sự vì chuyện mình làm mà áy náy, nhưng Mộc Thanh Châu căn bản không tin tưởng bà ta là người dễ dàng thỏa hiệp, hiện tại nàng chỉ muốn rời đi nơi này quỷ quái này, Trở về Trữ Tú cung, sáng sớm ngày mai liền xuất cung, trọn đời cũng không muốn vào cung, trong cung lão yêu quái này thật là đáng sợ.

"Được."

"Người đâu, dâng trà," thái hậu nương nương ra lệnh một tiếng, lập tức có cung nữ dâng nước trà, Mộc Thanh Châu nghi hoặc nhìn chén trà, lạnh lùng nhìn chằm chằm thái hậu nương nương, chỉ sợ bà ta không cam lòng, chẳng lẽ muôn hạ độc hại nàng, nàng mới sẽ không ngu mà uống đâu, vẫn không nhúc nhích một chút nào, thái hậu lơ đãng nâng chung trà lên uống nhấp vài hớp, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài.

Chương 75.4

"Được rồi, các ngươi về Trữ Tú cung đi thôi, ngày mai sáng sớm ai gia phái người đưa các ngươi xuất cung, bên hoàng hậu các ngươi cũng không cần phải đi làm phiền nàng."

Mộc Thanh Châu vừa nghe, vẻ mặt nghi ngờ, bà ta dễ dàng nhận lời đưa các nàng xuất cung, chỉ mong không phải có mười phần tâm kế mới tốt, cả người cùi xuồng nâng dậy Mộc Thanh Hương, thanh âm nhu hòa hiếm thấy: "Chúng ta đi trở về."

Mộc Thanh Hương còn không có ngừng nói thầm: "Van cầu ngươi, đừng đụng ta, van cầu ngươi, đừng đụng ta."

Mộc Thanh Châu thỉnh thoảng an ủi nàng: "Không có việc gì, chúng ta rất mau sẽ trở về nhà, phụ thân và nương ở nhà chờ chúng ta đây?"

Hai người dẫn nha đầu ra khỏi Quảng Dương cung, thái hậu nương nương đứng ở giữa đại điện, đôi mắt đen hiện lên nhuệ khí, khéo môi vể ra một nụ cười nhạt, thân thể đột nhiên ngã xuống, nằm dài trên mặt đất, thống khổ khẽ kêu lên lén, động tác vừa rồi làm sợ hãi tất cả mọi người trên đại điện, Lý công công lập tức kêu lên: "Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương? Ngài làm sao vậy? Ngài làm sao vậy?"

Cả người đã chạy qua đó đỡ lấy thân hình của thái hậu, thái hậu nương nương sắc mặt tái nhợt, ánh mắt rời rạc, toàn bộ thân thể cuộn thành một đoàn, thỉnh thoảng co giật, khéo môi lại phun ra bọt mép, người sáng mắt vừa nhìn liền biết nàng ta trúng độc, người trong điện chạy vội qua đó, náo thành một đoàn, Lý công công trầm ổn mệnh nay: "Đều tản ra hết, lập tức đi truyền ngự y, bẩm báo hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, thái hậu bị người ta hạ độc?"

Trong lúc nhất thời toàn bộ thái giám cùng cung nữ Quảng Dương cung thấp thỏm lo âu, truyền ngự y truyền ngự y, mời hoàng thượng mời hoàng thượng, còn có người đi mời hoàng hậu nương nương, việc trong hậu cung vốn do hoàng hậu phụ trách, nhưng bởi vì người trúng độc chính là thái hậu nương nương, vì thế hoàng thượng đương nhiên cũng phải mời.

Mộc Thanh Châu sững sờ nhìn tất cả chuyện trước mắt, nhất thời trống ngực đánh liên tục, không biết những người này hoảng cái gì loạn cái gì, cho đến khi nghe thái giám bên người bối rối nói thầm: "Thái hậu nương nương trúng độc, là ai là gan lớn như thế, muốn chết a?"

Mộc Thanh Châu da đầu lập tức tê dại, sắc mặt khó coi, dưới chân lảo đảo một chút, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, thiếp thân tỳ nữ Bảo Tranh của nàng khẩn trương lôi kéo nàng: "Tiểu thư, chuyện này sẽ không đổ trên đầu chúng ta chứ, chúng ta cái gì cũng không có làm mà, nàng ta tự mình uống trà, tự mình trúng độc, sẽ không lại đổ cho người khác chứ."

Mộc Thanh Châu một chữ cũng nói không nên lời, lúc này nàng không biết mình còn có thể làm những thứ gì, thái hậu là có lòng hâm hại, nàng ngay cả có mười cái mồm cũng nói không rõ ràng a...

Phượng Loan cung.

Mộc Thanh Dao mới vừa tiến vào mộng, liền nghe được ngoài cửa tắm cung thanh âm hô to gọi nhỏ, không khỏi tức giận đầy bụng, lạnh lùng mở miệng: "Âm ĩ cái gì?"

Mạc Sầu từ trong đi ra tìm hiểu rõ ràng, sắc mặt khó coi tiến vào: "Nương nương, Quảng Dương cung bên kia đã xảy ra chuyện?"

Mộc Thanh Dao thân thể cũng không nhúc nhích, đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt đen ánh sáng lợi hại phát ra, mắt không chớp một cái nhìn long phượng điêu khắc trên đồng trụ, nữ nhân kia bị thế nào?

"Xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói thái hậu nương nương trúng độc, thái giám Quảng Dương cung qua đây bẩm báo, mời nương nương qua đó."

"Trúng độc?" Mộc Thanh Dao hờ lạnh, nàng cuối cùng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, khuya khoắt như vậy làm thế nào mà trúng độc, ai lại chọc nàng ta, nàng ta ở trong cung này cũng không phải là một kẻ tầm thường, người khác có thể tùy tiện động đến nàng ta sao? Nàng ta không động đến người khác là may mắn lắm rồi, Mộc Thanh Dao cũng không nóng nảy, chậm chạp trả mình ngồi xuống: "Không phải đã chết chứ."

Mai Tâm cùng Mạc Sầu bị hù đến nhảy dựng, nương nương thật đúng là không kiêng ky gì, vội vàng bẩm báo: "Ngự y đã qua đó, hoàng thượng cũng đến luôn, nương nương vẫn nên qua xem đi."

"Qua đây hầu hạ ta đứng lên đi, " Mộc Thanh Dao ngáp một cái, nói thật nàng mệt chết đi được, bên kia vừa mới đem Xuân Hàn an trí tốt, thì bên này

thái hậu nương nương lại trúng độc, trong cung này chuyện cũng thật nhiều a, lúc nào mới chấm dứt đây, nàng thật muốn xuất cung đi du sơn ngoạn thủy, hiện tại tiền đã có, người thì đã có nhóm của Mạc Sầu, cũng không sợ người khác đối phó, ngoài cung có bao nhiêu là cảnh đẹp chờ nàng đây?

"Dạ."

Hai nha đầu vội vàng hầu hạ chủ tử đứng lên, đi đến Quảng Dương cung.

Đêm thu ẩm ướt, khí lạnh tràn khắp trong không khí, Mộc Thanh Dao ngồi ở trong nhuyễn kiệu, bị cỗ kiệu nâng lên, lại mơ hồ ngủ, mãi cho đến cỗ kiệu dừng lại, nàng cũng không có động tác phản ứng, Mạc Sầu tiến đến nhắc lên tấm rèm, liền thấy nàng dựa vào một bên để ngủ, Mạc Sầu cực kỳ đau lòng, trong thâm cung này thật không phải là nơi để người ở, trước mắt một thái hậu nương nương là có thể lẩn qua lẩn lại làm nhiều chuyện như vậy, sau này còn thêm các cung nữ phiền, thực sự là tương lai u ám.

Tuy rằng Mạc Sầu không đành lòng, nhưng cũng không thể không gọi tinh nương nương.

"Nương nương, Quảng Dương cung tới rồi."

Một lời nói vừa xong, Mộc Thanh Dao đã tỉnh lại, ừ một tiếng, đỡ lấy tay Mạc Sầu ra khỏi nhuyễn kiệu, trong lúc nhất thời thật có chút ngẩn ngơ, bất quá bị gió đêm lạnh lẽo thổi qua, cả người liền thanh tịnh rất nhiều, bắt đắc dĩ thở dài: "Đúng không."

Các ngọn đèn dầu lớn của Quảng Dương cung đều được thắp lên một mảnh sáng rực, trong ngoài đứng thẳng rất nhiều thái giám cùng cung nữ, đều hoảng sợ bất an, nhìn thế ánh mắt Mộc Thanh Dao chớp nhẹ, Mộc Thanh Dao kỳ quái nhường mài một chút, những cung nhân này động tác tựa hồ để lộ ra một ít tin tức, bất quá đến cuối cùng là vì cái gì, lại hành động như thế ?

Lúc Mộc Thanh Dao đến tắm cung, hoàng thượng sớm đã tới, ngoại trừ hoàng thượng còn có mấy nữ nhân, công chúa Mộ Dung Như Âm cùng Mộ Dung Tinh Trúc, quý phi Sở Ngũ Yên, còn có Tây Môn Tân Nguyệt kia cũng tới, những người này đến cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái là hai tỳ tỵ của nàng cũng ở trong tắm cung, hơn nữa sắc mặt tương đương khó coi, đang ôm nhau cùng một chỗ, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao đi tới, Mộc Thanh Châu trong mắt đã ngẩn lê, Mộc Thanh Hương thì ánh mắt si ngốc, tựa hồ thần trí có chút không tỉnh táo, hai người này đã xảy ra chuyện gì?

Nàng còn đang nghi hoặc, ngoại trừ hoàng thượng, mọi người đều đứng dậy thi lễ.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Miễn lễ," Mộc Thanh Dao nhàn nhạt gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía giường lớn gỗ lim, chỉ thấy trên giường lớn thái hậu nương nương vẻ mặt xám trắng, nhắm chặt hai mắt, môi tản ra sắc màu đen đen, vừa nhìn liền biết trúng độc, ngự y đang ở đó khám và chữa bệnh cho thái hậu, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Bên trong tấm cung to lớn một tí âm hưởng cũng không có, có cung nữ đưa cảm ghê cho hoàng hậu, Thanh Dao chậm rãi ngồi xuống, im lặng không lên tiếng nhìn hết thảy trước mắt.

Không khí lúc này có điểm quái dị, trên mặt tuấn mỹ của hoàng thượng bí hiểm, đôi mắt u ám, bình tĩnh nhìn nàng, mà vây quanh ở giường lớn trường kỷ biên kỳ nàng người các hữu biểu tình, Như Âm công chúa mang vẻ mặt chỉ trích, quý phi nương nương Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt hai người đồng thời mang vẻ mặt xem kịch vui, chỉ có Mộ Dung Tinh Trúc gấp nàng thì rất mừng rỡ, mặc dù không nói chuyện, nhưng tự động tự phát nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng.

Chương 75.5

Mộc Thanh Dao tinh táo phân tích tình trạng lúc này, mi tâm nhẽ nhảy, không phải là? Quay đầu nhìn về phía Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, hai người đều tựa hồ chịu tổn thương quá nặng, thái hậu đã động đến trên đầu các nàng, Mộc Thanh Dao lập tức hiểu ra chuyện này, thật là nhanh tay nhanh chân... Chỉ sợ không chỉ có động đến Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, mục tiêu lớn nhất của nàng ta chính là bản thân mình, xem ra là kế một cục đá hạ ba con chim, nàng đã coi thường nữ nhân này, nghĩ nàng ta ở trong cung sống nhiều năm như vậy, làm sao mà lại không có một tí tâm kế nào?

Nàng đã coi thường nàng ta, thật thắt sách, trước xem một chút nàng ta có động tác gì nữa.

Mộc Thanh Dao mâu quang cơ trí quét nhìn về phía hoàng thượng, nam nhân này lúc nãy đôi mắt bí hiểm lúc này đã sáng lên nhiều lắm, rất hiển

nhiên vì biết nàng đã đoán ra, quả nhiên là nữ nhân hắn nhìn trúng, hoàng thượng trên mặt như ánh nắng mùa xuân ám áp, dịu dàng như sưởi ám, cùng Mộc Thanh Dao đồng thời nhìn về phía nữ nhân nằm trên giường lớn... Vì hoàn thành kế, nàng ta lại lấy thân mình thử độc, phần tâm kế này không thể là không cao.

Ngự y đứng lên, sợ hãi mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thái hậu trúng độc?"

Việc này không cần hắn nói mọi người cũng biết, sắc mặt trắng bệch, môi biến thành màu đen, bên miệng còn có một chút bọt mép, đây chính là dấu hiệu trúng độc, Mộc Thanh Dao không nhanh không chậm mở miệng: "Thái hậu nương nương trúng loại độc nào? Nhưng còn có thể giải không."

Kỳ thực lời này chỉ là dư thừa, nàng ta tự hạ độc bản thân, có thể không có thuốc giải sao?

Quả nhiên ngự y chậm rãi mở miệng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, may là độc tính còn chưa sâu, rất nhanh sẽ được giải trừ."

Ngự y tiếng nói vừa dứt, hoàng thượng lập tức mệnh lệnh hắn: "Kê ra phương thuốc, lập tức để cho thái hậu uống vào, nếu thái hậu có cái gì sai lầm, trẫm nhất định không buông tha ngươi."

Ngự y lại càng hoảng sợ, bất quá cũng không sợ hãi lâu, bởi vì thái hậu nương nương trúng độc, tuy rằng bề ngoài nhìn qua nguy hiểm, kỳ thực cũng không thương tổn đến nội tạng, cũng không thương tổn kinh mạch, giải nó rất dễ, lập tức khom người lui xuống đi: "Đạ, hoàng thượng."

Ngự y đi xuống kê đơn phuơng, phái người lấy thuốc, trong tầm cung, chọt vang lên tiếng khóc, trên khuôn mặt diễm lệ của công chúa Mộ Dung Như Âm bi thương đau xót không ngót, ngồi bên cạnh giường lớn lôi tay mẫu hậu, hô hoán: "Mẫu hậu, là ai hạ độc hại người, mẫu hậu, người mau tỉnh lại, nếu người có cái gì không hay xảy ra, kêu Như Âm làm sao bây giờ a?"

Cái thanh âm kia thê thảm bi tráng, làm cho những người trong tầm cung đều rơi lệ, Mộc Thanh Dao nhìn hết thảy trước mắt, môi có hơi lộ ra vẻ cười nhạt, chỉ sợ trò hay còn ở phía sau đây? Không biết công chúa có phải cầu kết với thái hậu nương nương trong âm mưu này hay không?

Thái hậu nương nương trúng độc, công chúa thương tâm, căn bản không có

gì đáng trách, mọi người đều cùng rơi lệ, ai ngờ Như Âm công chúa khóc một hồi, quay lại người lại nước mắt lưng tròng nhìn hoàng thượng.

"Hoàng huynh, ngươi nhất định phải trùng phạt nghiêm khắc hung thủ hạ độc, vì mẫu hậu báo thù?"

Một tiếng nói này của nàng, làm cho tất cả mọi người ở trong tẩm cung đều hướng về phía hoàng thượng, hoàng thượng sắc tối lại, đôi mắt bí hiểm, trầm ám có lực mở miệng: "Chỉ cần xác định là có người gia hại mẫu hậu, trẫm nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn".

Lời vừa nói ra, Như Âm hai mắt đẫm lệ chợt lóe lên tia sáng khác thường rồi biến mất, tia sáng này mặc dù nhanh, nhưng lại để cho Mộc Thanh Dao bắt được, nguyên lai Như Âm công chúa cũng dính líu đến chuyện này, không nghĩ tới một công chúa, quả nhiên, tâm tư ác độc đến như vậy, thực sự là thủ đoạn giết chết lương tâm mà, Mộc Thanh Dao rất bình tĩnh nhìn hết thảy trước mắt, nàng cũng muốn nhìn xem hai con các nàng làm sao hát bài Song Hoàng... Thời gian chậm rãi qua đi... Lý công công rất nhanh đem giải được đến, rồi bưng lên, đích tay đút thái hậu uống vào.

Thái hậu uống vào giải được, sắc mặt chậm rãi tốt lên rất nhiều, mặt cũng không còn trắng, trên môi màu đen độc khí cũng tan, cuối cùng tĩnh lại, mở to hai tròng mắt mệt mỏi rã rời, mê man nhìn một đồng người bên trong tẩm cung, vô lực lên tiếng.

"Đây đều là làm gì đó?"

Như Âm nghẹn ngào mở miệng: "Mẫu hậu, có kẻ hạ độc người? Người suy nghĩ một chút lúc trước đã xảy ra chuyện gì?"

"Hạ độc?"

Thái hậu trên mặt hiện lên vẻ khó coi, mâu quang thảng hakk lướt qua mọi người rồi rơi xuống trên người Mộc Thanh Châu đang lui ở trong góc, chậm rãi mở miệng: "Ngươi thật nham hiểm, ai gia không phải đã nói cho các ngươi xuất cung sao? Vì sao còn đối với ai gia hạ độc."

Lời vừa nói ra, tẩm cung một mảnh điu tàn, mọi người cùng nhau nhìn về phía hoàng hậu nương nương, chỉ thấy hoàng hậu mặt không đổi sắc, vẻ mặt trầm định, nhưng Mộc Thanh Châu thì sợ đến úm một tiếng quỳ xuống.

"Thanh châu không có, thanh châu không có, hoàng hậu nương nương minh xét, xin hoàng hậu nương nương minh xét."

Mộc Thanh Dao còn không biết thái độ làm người của Mộc Thanh Châu sao, nàng mặc dù là người kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng không phải là người có thể làm ra loại thủ đoạn độc ác đến vậy, cũng không có lá gan đó, nếu như nàng thực sự thủ đoạn độc ác, cũng sẽ không thường xuyên bị Mộc Thanh Dao trước đây làm tức giận đến úa gan.

Nhưng bây giờ là thái hậu, nàng ngay cả có miệng cũng nói không nên lời, Mộc Thanh Châu mặt xám như tro tàn, nàng là hiểu rõ điểm này, cho nên mới khủng hoảng.

"Mẫu hậu làm sao cho rằng Thanh Châu hạ độc vậy? Chẳng lẽ nàng ta cùng mẫu hậu có thâm cùu đại hận gì sao?"

Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng, bình tĩnh tự cao, không hờn không giận lên tiếng hỏi thái hậu, ngay cả thái hậu trong lòng cũng không khỏi không bối phục nữ nhân trước mắt, đều đã đến tình trạng này, nàng ta còn có thể giữ vẻ thản nhiên như vậy, ngay đến khi nàng chỉ ra và xác nhận hung thủ là tỷ tỷ của nàng ta, cuối cùng thái độ làm người của nàng ta lạnh lùng vô tình, hay là còn ẩn chứa gì khác?

Đôi mắt thái hậu âm u không rõ, bên cạnh Như Âm công chúa nghe xong Mộc Thanh Dao nói, sớm hùng hổ mở miệng: "Hoàng hậu, bây giờ là mẫu hậu trúng độc, người hắn nên lập tức đem người này bắt lại, nghiêm hình tra tấn, làm cho nàng khai ra vì sao hạ độc mẫu hậu, mặt khác ở phía sau có phải có người sai sứ hay không."

Lời của Như Âm vừa nói ra, bên trong tâm cung rất nhiều người xôn xao, lời ấy của công chúa ám chỉ gì, người thông minh vừa nghe liền hiểu được, ý nói hoàng hậu sai khiến tỷ tỷ của nàng hạ độc sao? Chuyện này không quá khả năng đi, hoàng hậu là người thông minh, căn bản không có khả năng làm loại chuyện ngu ngốc này.

Bất quá trong cung hai thế lực lớn đấu nhau, người khác sẽ mừng rỡ như xem kịch vui, bên cạnh ánh mắt của Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt hiện lên ánh sáng vui mừng, vẻ mặt hứng thú dạt dào, nhưng vẫn im lặng.

Hoàng thượng đặc biệt trầm mặc, trên mặt tuấn mỹ một điểm biểu tình cũng không có, đôi mắt đen mang ánh sáng sắc bén.

Hắn trầm mặc đối Mộc Thanh Dao mà nói, đã là sự trợ giúp lớn nhất, hoàng thượng không nói lời nào, thì ở đây hoàng hậu là lớn nhất, tự nhiên có quyền xử trí bất cứ chuyện gì.

Thái hậu nương nương cùng Như Âm công chúa nhìn hành động của hoàng thượng, khiến cho đáy lòng càng sâu tức giận, các nàng đã quên hoàng thượng cho tới bây giờ chỉ che chở cho hoàng hậu, căn bản không tin tưởng các nàng, như vậy mưu kế lần này chỉ sợ thất bại trong gang tấc, nghĩ vậy, sắc mặt miễn bàn có bao nhiêu khó coi, liều mạng trừng mắt Mộc Thanh Dao, các nàng cũng không tin nàng ta có biện pháp nào giải trừ cục diện trước mắt?

Lúc này cục diện là có điểm nan giải, nhưng Mộc Thanh Dao không tin này thái hậu mỗi một nước cờ đều tính toán hoàn hảo.

"Công chúa nói chuyện thực sự là thiếu suy nghĩ, chẳng lẽ bởi vì thái hậu nương nương nói một câu, liền đem người bắt lại, huống chi người ta căn bản không thừa nhận có hạ độc, thái hậu nương nương hiện tại có vật chứng hay nhân chứng không?"

Thái hậu nghe xong Mộc Thanh Dao nói, trên gương mặt quyến rũ, rất nhanh hiện lên đắc ý, may là nàng sớm đã có chuẩn bị, bất quá vẫn chưa mở lời.

Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, chỉ cần thái hậu không có nhân chứng cùng vật chứng, liền không trị được tội Mộc Thanh Châu, nhưng hai nữ nhân này tại sao lại xuất hiện ở trong cung điện thái hậu vậy? Mộc Thanh Dao tà tà liếc mắt một cái, chỉ thấy Mộc Thanh Châu mặt xám như tro tàn, Mộc Thanh Hương thì si ngốc, xem ra lần này các nàng tiến cung đã bị giáo huấn, bất quá Mộc Thanh Hương vì sao thần sắc khác lạ như thế?

Q.2 - Chương 76: Tam tỷ muội đoàn kết một lòng đối ngoại địch

Bên trong tâm cung, vô cùng an tĩnh.

Mọi người đều nhìn thái hậu nương nương, thấy nàng không có phản ứng nào, hiển nhiên là không chứng cứ gì, đã không có chứng cứ, liền không trị tội được Mộc Thanh Châu, quý phi Sớ Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt đều có hơi thất vọng, vốn còn muốn xem một ít trò hay lâu hơn một chút. Không nghĩ tới cứ như vậy mà kết thúc, năng lực của thái hậu có phải quá nhỏ hay không.

Bất quá sự tình còn không có kết thúc.

Vẫn quỳ gối phía sau Mộc Thanh Châu nha đầu Bảo Tranh bỗng nhiên bước lên trước hai bước, thanh âm cầu xin trong vắt vang lên: "Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương, là đại tiểu thư hạ độc hại thái hậu nương nương, chuyện này là nô tỳ tận mắt nhìn thấy."

Lời vừa nói ra, như một tảng đá lớn rơi xuống biển, khơi lên sóng to gió lớn, Bảo Tranh là nha đầu Mộc phủ, bây giờ lại ra mặt chỉ chứng tội tiểu thư mình, rất rõ ràng là nàng bị thái hậu mua chuộc, rất nhiều người đều coi thường nha đầu kia, nhưng lúc này cục diện thoáng cái đã thay đổi, chỉ sợ hoàng hậu cũng khó mà toàn thân trở ra.

Mộc Thanh Châu ngây dại, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng, Bảo Tranh nhưng là nha đầu của nàng, đi theo nàng có hơn mười năm, bây giờ lại đứng ra chỉ chứng tiểu thư mình hạ độc, quan trọng nhất là nàng vốn không hạ độc?

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt băng hàn, trước đây đã cảm thấy Bảo Tranh bợ đỡ, không nghĩ tới sau khi tiến cung càng trầm trọng thêm, ngay cả chủ tử cũng hâm hại, nàng ta đứng ra chỉ chứng dù Mộc Thanh Châu có miệng cũng đừng hòng biện minh, bởi vì Bảo Tranh là thiếp thân nha đầu của nàng.

"Bảo Tranh, vì sao?"

Mộc Thanh Châu thì thào tự nói, mắt không chớp không nháy nhìn chằm chằm nha đầu của mình, cũng không nói nên lời, Bảo Tranh hâm hại nàng, nàng có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa sạch tội, chẳng lẽ hôm nay là ngày chết của nàng sao, buồn cười thật đáng buồn cười a, Mộc Thanh Châu cười rõ lên thê lương không gì sánh được, tự tạo nghiệt không thể sống, là bản thân mình trước đây làm rất nhiều chuyện xấu? Hôm nay mới có báo ứng như vậy, Mộc Thanh Châu cười tươi đẹp mở miệng: "Bảo Tranh, làm người phải tích đức, người như vậy sẽ gặp báo ứng."

"Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Bảo Tranh chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, nô tỳ không đành lòng nhìn thấy thái hậu chịu khổ, cho nên mới phải nói ra, độc dược kia là do tiểu thư lúc trước bảo nô tỳ mang vào, bây giờ còn có một ít đặt ở Trữ Tú cung."

Trong tầm cung, Như Âm môi mím lại, hung ác mở miệng: "Người đâu, lập tức dẫn người đi Trữ Tú cung lục soát tìm ra chứng vật, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, Mộc Thanh Châu, người còn có cái gì để nói?"

Mộc Thanh Châu kinh ngạc quay đầu lại nhìn ánh sáng trên khuôn mặt dữ tợn của công chúa, cũng không nói gì, nàng còn có thể nói cái gì, nước mắt chảy xuống, lần này tiến cung, phụ thân vốn không tán thành, trước khi đi còn cảnh cáo các nàng hành sự phải suy nghĩ, nhất là phải chú ý đến thái hậu nương nương, nếu như thấy không ổn, liền lập tức xuất cung.

Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Công chúa ra lệnh một tiếng, Lý công công Quảng Dương cung lập tức dẫn mấy người tiểu thái giám đi thẳng đến Trữ Tú cung, nếu Bảo Tranh nói trong Trữ Tú cung có vật chứng, như vậy ván cờ này đã sớm bày xong.

Thái hậu lúc này khuôn mặt ai thiết, tựa hồ tương đối đau lòng, mâu quang nhu hòa mở miệng: "Mộc Thanh Châu, ai gia và ngươi có cái gì thâm cùu đại hận, ngươi lại muốn hạ độc hại ai gia, hoặc ngươi cũng là bị người ta uy hiếp không làm được?"

Lời của Thái hậu như đánh vào lòng mọi người, Mộc Thanh Dao cả cười, kể một cục đá hạ ba con chim này thật là tốt, nguyên lai tấm bia cuối cùng vẫn là nàng, lời nói của bà ta lúc này rõ ràng là có thâm ý khác, chỉ cần Mộc Thanh Châu giao ra người chủ mưu phía sau, là có thể an nhiên thoát thân, đây là ý nghĩa thật sự sao?

Nhất thời trên điện mọi người đều nhìn phía Mộc Thanh Châu, có suy ngẫm có thâm ý, có nghiền ngẫm, còn có bí hiểm. Nói chung hiện tại Mộc Thanh Châu nói một câu, có thể quyết định sinh tử của hoàng hậu nương nương... Khi đối diện với sống chết trước mắt, mọi người có lý do tin Mộc Thanh Châu sẽ chọn bến tốt mà đỗ, không có khả năng vì hoàng hậu mà mất đi tính mạng, hơn nữa lúc trước nghe nói cảm tình của các nàng cũng không tốt, như vậy hoàng hậu lúc này thật khó tránh một kiếp... Chỉ là thế sự không có tuyệt đối, có vài người thông minh cả một đời, nhưng hờ đồ nhất thời, có vài người hờ đồ cả một đời, nhưng thông minh nhất thời, mà Mộc Thanh Châu là người thuộc về sau.

Nàng ở mộc phủ là đại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh, luôn luôn muốn làm gì thì làm, thế nhưng sau khi tiến cung cũng chưa như thế lần nào, cũng đã hiểu rất nhiều tình huống phát sinh, hơn nữa suy nghĩ còn rõ ràng hơn trước rất nhiều, lần này thái hậu hâm hại, rõ ràng là muốn đối phó Tam tỷ muội các nàng, dùng các nàng để đối phó với hoàng hậu, còn trùng trị kẻ phía sau hoàng hậu, chính là Mộc gia, hy sinh một Mộc Thanh Châu, nhưng bảo toàn cho Mộc gia, nếu như Mộc Thanh Dao gánh chịu tội danh, chỉ sợ phụ thân cũng phải gặp tai ương, Mộc Thanh Châu trước sau suy nghĩ một phen, cuối cùng cắn răng một cái, thản nhiên mở miệng.

"Là Thanh Châu hạ độc, cũng không có bất kỳ người nào sai khiến, xin thái hậu trừng phạt."

"Mộc Thanh Châu," một tiếng kêu này chưa đựng bao nhiêu yêu thương... Mộc Thanh Dao chưa từng nghĩ tới có một ngày Mộc Thanh Châu cũng sẽ thản nhiên vì đại nghĩa mà che chở cho mình, nên nói nàng ngu ngốc hay tỳ muội tình thâm, nói chung Mộc Thanh Dao trong lòng có một gốc rễ vừa bị chặt đứt, thì ra nàng vẫn rất ghét Mộc Thanh Châu, từ trước tới nay đối với nàng ta luôn luôn rất lãnh đạm, thế nhưng tỉ mỉ suy xét, Mộc Thanh Châu cũng không có đối với nàng đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng, nàng ta chỉ đối với thân chủ trước đây mà thôi, nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới, chân chính cá tính của Mộc Thanh Dao cũng rất dễ làm người ta chán ghét.

Nàng cũng biết việc này là tội chết, giết thái hậu bằng thuốc độc, tội đáng chém đầu.

Thái hậu không có được hiệu quả như mong muốn, ánh mắt âm trầm xuống, sắc mặt xấu xí trừng mắt nhìn Mộc Thanh Châu, bên trong tấm cung nhân phản ứng của mọi người không giống nhau, công chúa Mộ Dung Như Âm khinh thường nhìn Mộc Thanh Châu, ánh mắt bẽ nghẽ kia, thật giống như

nhìn một con sâu con kiến, mà quý phi Sở Ngũ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt trong mắt khó nén sự thất vọng, nhưng mà đối với Mộc Thanh Châu hiên ngang lẫm liệt cũng có vài phần kính nể, không nghĩ tới mộc tể tướng có thể dạy dỗ nữ nhi thật không giống người thường, trước đây còn tưởng rằng hai đóa hoa của Mộc gia là phế vật, đâu biết trong lúc nguy cấp mới nhìn ra sự bất phàm.

Lúc này thái giám đi Trữ Tú cung thu thập vật chứng đã trở về, trong tay không chút nào bất ngờ nào đang cầm một bao thuốc dâng lên.

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng nhìn tất cả, ánh mắt chớp lóe lên sắc bén rồi biến mất, hắn thấy được yêu thương trong mắt Dao nhi, trong lòng bị nhéo một chút, thế nhưng đồng thời lại thở dài một hơi, may là nàng không có việc gì, những người khác bị thương hay chết, không chút nào ảnh hưởng đến hắn, vẫn là thu dọn mọi thứ thôi, khuôn mặt liền bao phủ tầng sương mỏng lạnh lùng mở miệng: "To gan Mộc Thanh Châu dám độc hại thái hậu, tội ác..."

Huyền đế ý lời còn không có nói xong, Mộc Thanh Hương vẫn nhu thuận núp ở góc tường bỗng òa khóc lên, dẫn tới mọi người cùng nhau nhìn sang, chỉ thấy Mộc Thanh Hương một bên khóc một bên kêu loạn: "Đừng đụng ta, đừng đụng ta."

Mộc Thanh Dao bắt được cơ hội này, lập tức bình tĩnh mở miệng: "Đây là chuyện gì? Nàng xảy ra chuyện gì?" Tây Vũ thân là nha đầu của nhị tiểu thư, nghĩ đến nhị tiểu thư phải chịu khổ sở, cũng bất chấp ánh mắt cảnh cáo của thái hậu cùng công chúa, oa một tiếng khóc lên cùng nhị tiểu thư, một bên khóc một bên mở miệng: "Cầu hoàng hậu nương nương vì nhị tiểu thư làm chủ a, nhị tiểu thư ở hậu hoa viên của Quảng Dương cung lý bị người ta làm nhục, chịu không nổi đã kích hóa điên rồi."

"Cái gì?" Mộc Thanh Dao từ trên ghế ngồi bật dậy, quanh thân bao phủ tầng sương lạnh lẽo vì tức giận, mở to hai mắt khó có thể tin, nhìn Mộc Thanh Hương còn đang nháo loạn không ngừng, thảo nào lúc nãy gặp ánh mắt nàng rời rạc, nguyên lai là bị người cưỡng, cưỡng? Mộc Thanh Dao không có biện pháp nào nghĩ tiếp, đây là chuyện đối với một nữ nhân có bao nhiêu tàn nhẫn.

" Tại sao lại phát sinh chuyện này, trong cung tại sao lại có nam tử? Chẳng lẽ này thị vệ trong cung đều bất tài, lại để cho một người nam nhân ở trong cung qua lại như thường, hơn nữa còn là ở Quảng Dương cung?"

Mộc Thanh Dao lời nói vừa mới dứt, Mộc Thanh Hương vẫn khóc được lợi hại lòng bỗng nguội lạnh, không nghĩ tới các nàng một lần tiến cung, lại rơi xuống kết quả như vậy, bản thân bị người ô nhục, vốn cũng không muốn sống tiếp, nếu đã muốn chết, sao không liều mạng đánh cuộc, nói không chừng có thể bảo vệ đại tỷ, nếu như mình chết, đại tỷ có thể bảo toàn tính mệnh, bởi vì hoàng thất cố kỵ mặt mũi, tất nhiên phải đem tin tức che giấu, nếu phong tỏa tin tức, đại tỷ cũng không cần phải đi Hình bộ.

Mộc Thanh Hương vốn là người thông minh, một phen tự đánh giá, chủ ý đã quyết, không bao giờ nghĩ lại nữa, rất nhanh hướng cột đồng bên trong tẩm đánh tới, sử dụng hết mười phân khí lực.

Huyền đé đang khiếp sợ rất nhiều, vung tay lên, khí lực mạnh mẽ đánh văng Mộc Thanh Hương ra, làm cho thân thể của nàng lệch khỏi quỹ đạo một ít, tuy vậy Mộc Thanh Hương đầu cũng đụng phải cột nên chảy máu hôn mê.

Trong tẩm cung to lớn thoáng cái rơi vào vắng vẻ.

Mộc Thanh Dao là người phục hồi tinh thần lại đầu tiên rất nhanh đứng dậy, lắc mình vọt tới bên cạnh Mộc Thanh Hương, vươn tay loang choạng đỡ nàng, giờ khắc này nội tâm nàng tràn đầy cảm giác khó có thể diễn tả, Mộc Thanh Hương làm như thế là vì bảo toàn Mộc Thanh Châu, mà Mộc Thanh Châu làm như vậy là vì bảo toàn nàng, kỳ thực các nàng có một điểm giống nhau, chính là bảo vệ tốt Mộc phủ, bảo vệ tốt Mộc tử tướng, ai cũng biết, việc này nếu xử lý không tốt, phụ thân tất nhiên sẽ bị đả kích.

"Thanh Hương, Thanh Hương."

Máu từ trên đầu của Mộc Thanh Hương chảy xuống, tràn đầy mặt, giống như một đóa huyết hoa sen đang nở, mê hoặc lòng người, mang theo sự tàn bạo khác thường.

"Thanh Hương, Thanh Hương" mộc đại tiểu thư phục hồi tinh thần lại, không nghĩ tới tự xưa nay mình đối đãi như vậy với Mộc Thanh Hương, mà nàng lại liều mạng sảng sàng bảo vệ cho mình, đôi mắt nhất thời rời lệ, ô ô khóc lên, thanh âm cực kỳ bi ai, toàn bộ bên trong tẩm cung không người nào không động lòng, chỉ có thái hậu cùng Như Âm, sắc mặt khó coi, ánh mắt lãnh lẻ, xem ra kể một cục đá hạ ba con chim các nàng đã thất bại trong gang tấc, ai mà nghĩ tới ba tiểu thư mộc phủ lại liều chết bảo vệ nhau.

Lực lượng đoàn kết là lớn vô cùng, Mộc Thanh Dao nhìn hết thảy trước mắt, hai tròng mắt sáng ngời, hay là đó là một cơ hội lật ngược tình thế, lập tức đứng lên, trong đôi mắt đen bồng bềnh lãnh khí vô tận, bẽ nghẽ quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, bình tĩnh lạnh lùng mở miệng cầu xin.

"Hoàng thượng không có quên lúc đầu đồng ý cho Thanh Dao một lời hứa, Thanh Dao xin hoàng thượng bỏ qua cho Mộc Thanh Châu một mạng."

Mộc Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, thái hậu nương nương cùng như Âm công chúa sắc mặt lập tức khó coi, đồng thời mở miệng: "Hoàng hậu, người thật to gan, nàng dùng thuốc độc để giết ai gia, nhân chứng vật chứng đã có đủ, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

"Thái hậu nương nương an tâm bình tĩnh một chút, xin nghe Thanh Dao nói một lời rồi mới kết luận."

Trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao một thân ngông nghênh, lạnh lùng quét mắt nhìn thái hậu cùng hoàng thượng, vì tâm ý liêu chết hôm nay của Mộc Thanh Hương dành cho Mộc Thanh Châu, nàng nhất định phải cứu nàng ta một mạng, nàng ta vốn không có hạ độc, người thái hậu chân chính muốn đối phó là nàng..."Giết thái hậu bằng thuốc độc, tội đương nhiên phải giết, Thanh Dao muốn hỏi, thái hậu nương nương lúc này có nửa điểm không ổn sao?"

Một lời rơi ra, hoàng thượng và quý phi nương nương cùng nhau nhìn sang, chỉ thấy thái hậu nương nương trước còn ngủ ở trên giường, về sau bởi vì vô cùng tức giận, lúc này đang ngồi thoái mái ở trên giường, cũng không nhìn thấy được có một chút thương tổn.

"Cỗ nhân có câu, giết người thì phải đền mạng, nhưng bây giờ đâu có người nào chết, nếu không ai chết, tại sao lại đòi người ta đền mạng đây."

"Ngươi?" Thái hậu bị Mộc Thanh Dao làm tức giận đến mắt nở đom đóm, thiếu chút nữa là ngất đi, từ khi nữ nhân này tiến cung, nàng không có một ngày an ổn, chẳng lẽ thực sự là một vật khắc một vật, vận rủi của nàng đã đến rồi sao? Không được, nàng nhất định phải đem nữ nhân này chỉnh chết.

"Ai gia là thái hậu, nếu như ai gia mà chết, Mộc gia sẽ bị tru di cửu tộc, mà không phải chỉ giết một mình nàng."

Thái hậu lời nói hung tàn vang lên, thì ra là cũng biết lý lẽ, độc chết người trong hoàng tộc, chắc là phải bị diệt tộc, mà Mộc Thanh Châu đầu độc thái hậu, tự mình còn thừa nhận, giết một mình nàng đã là thiên đại ban ân, nhưng Mộc Thanh Dao cũng không muốn để cho Mộc Thanh Châu chết, vì thế làm hết năng lực của mình để bảo toàn mạng cho nàng.

"Thái hậu nương nương nói không có sai, nhưng đừng quên giết người trong hoàng thất phải trải qua Hình bộ xét xử, nếu như trải qua Hình bộ thẩm tra xử lí, tất nhiên phải có tiền căn hậu quả mới có thể lập án, như vậy chuyện Quảng Dương cung tại sao lại có nam tử thường xuyên lui tới, Mộc Thanh Hương bị làm nhục, nàng đập đầu tự sát, lúc đầu là do thái hậu phái người đón hai tỳ muội Mộc gia vào cung, trong thiên hạ này có bao nhiêu cái miệng, sẽ nói ra chuyện khó nghe gì đây? Trong cung có hai vị công chúa chưa gả, mà nam tử có thể có thể tự do ra vào, làm hại mộc nhị tiểu thư bị ô nhục, chuyện này là chuyện chê cười lớn nhất của hoàng thất, chẳng lẽ thái hậu thực sự hy vọng chuyện quan trọng như thế đem công bố cùng người khác sao?"Mộc Thanh Dao tiếng nói thanh thoát lạnh lùng, vội vã đem tầm mắt của mình nhìn chằm chằm thái hậu, thái hậu nhất thời giật mình sững sốt, Mộc Thanh Dao nói một điểm cũng không có sai, việc này nếu đem qua Hình bộ thẩm tra xử lí, tất nhiên sẽ dính dấp đến chuyện của Mộc nhị tiểu thư, như vậy việc hậu cung có nam tử ra vào, danh dự của hoàng gia để ở đâu? Công chúa còn vẫn còn chưa gả ra ngoài?

Tầm cung rơi vào không khí yên lặng chát chít, mọi người không biết ván cờ này phải làm sao thu gọn, ai cũng không dám nói thêm cái gì, hiện tại chỉ có thể mặc cho hoàng thượng làm chủ.

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn phía Mộc Thanh Dao, khuôn mặt nàng như nước, sương lạnh trải rộng, quanh thân lạnh lùng cứng rắn, tiêu sát đứng thẳng trong tầm cung, khí thế hoàn toàn sắc bén, hôm nay nếu mình không cho phép nàng, chỉ sợ nàng cùng hắn lập tức sẽ có khoán cách, hơn nữa lúc đầu là mình nợ nàng một lời hứa, thế nhưng hắn nếu đứng về phía nàng, chỉ sợ thái hậu không tin phục, hơn nữa đầu độc người trong hoàng thất, vốn là một tội lớn.

Mộ Dung Lưu Tôn vung lên tay áo gấm hoa lệ thêu long vẽ phượng, cứng rắn trầm trọng mệnh lệnh "Mộc Thanh Châu tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, đánh nặng năm mươi đại bản."

Thái hậu vừa nghe hoàng thượng nói, thân thể cứng lại, sắc mặt mang vẻ lo lắng khó hiểu, dữ tợn nhìn Mộ Dung Lưu Tôn: "Hoàng nhi, nàng dùng thuốc

độc giết ai gia, vẫn có thể tha cho nàng."

"Mẫu hậu chẳng lẽ người thực sự muốn chuyện hoàng thất tiết lộ ra ngoài sao? Hơn nữa này năm mươi đại bản đủ để lấy mạng một người."

Hoàng thượng lạnh lùng nói, thái hậu trầm mặc không nói gì, bên trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn Huyền đế, một thân cao ngạo cuồng tú, hắn có thể làm được như vậy, đã cho nàng có cơ hội tranh thủ, về phần năm mươi hèo kia, Mộc Thanh Châu có thể chịu được hay không chỉ xem vào số mạng của nàng.

"Thanh Dao có một yêu cầu quá đáng, xin hoàng thượng thành toàn."

"Nói?" Mộ Dung Lưu Tôn mở miệng như định đóng cột, chỉ cần nàng nói ra, hắn nhất định cho phép.

Chương 76.2

Mộc Thanh Dao quay đầu quét mắt liếc nhìn Mộc Thanh Châu, tinh táo mở miệng: "Do bản cung chấp hình được không?"

"Không được?" Thái hậu cùng công chúa lập tức phản đối, vốn Mộc Thanh Châu phải chết, không nghĩ tới lại có thể đào thoát, mà người các nàng chân chính muốn đối phó, lại chưa từng dính vào dù là một chút, nay Mộc Thanh Châu không biết phân biệt kia cũng đừng nghĩ chạy thoát cái chết.

"Hoàng thượng, đừng quên lúc đầu người đã nhận lời, " Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhắc nhở hoàng thượng, kỳ thực nghĩ đến Mộc Thanh Châu bị đánh, nàng trong lòng không đành nỡ, nhưng nếu như nàng không ra mặt, kẻ hành hình là người của thái hậu, tất nhiên sẽ đánh hết sức, đánh cho đến chết, đến lúc đó cũng giống nhau đều là chết, mà còn chết thảm hại hơn, nếu có nàng giám hình, bọn thái giám dù hung ác độc địa thế nào, cũng không dám đánh cho chết, tối đa chỉ đánh cho tróc da tróc thịt, nhưng vẫn có thể một bảo trụ nàng một mạng, cũng không phí một phen tâm huyết của mình.

"Được"

Huyền đế đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo không thể hiểu thấu, mặt mày hơi bị lây sự lạnh lùng mê hoặc, trầm ổn mở miệng.

Thái hậu cùng Như Âm công chúa nhìn nhau liếc mắt một cái, Như Âm lập

tức trong đôi mắt của thái hậu hiểu được ý tú, lãnh lê mở miệng: "Bản cung cũng muốn giám hình, nữ nhân muốn đọc chết mẫu hậu, bản cung sợ có người vì tình riêng làm rối kỉ cương, tự tiện thả tội phạm."

"Chuẩn." Huyền đế hơi thở trầm ồn phát tay, thân ánh cao to xoay mình đứng lên, một thân minh hoàng long bào sáng loáng đặc biệt lóa mắt người, trên khuôn mặt anh tuấn, hàn khí yếu ót bao phủ, đôi môi mỏng đóng chặt, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra sự lãnh khốc vô tình trong đó... Đêm đã khuya, giờ súp đã qua.

Thái hậu đã không còn gì đáng ngại, việc nên xử lý cũng đã xử lý, Huyền đế hướng thái hậu tố cáo lui, dẫn thủ hạ thái giám A Cửu cùng mấy người tiểu thái giám rời khỏi tẩm cung, khi đến cửa tẩm cung thì ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn về phía Mộc Thanh Dao, đáy mắt chớp lóe lên sự thâm thiết rồi biến mất, sau đó sải bước rời đi.

Hoàng thượng vừa đi, thái hậu cũng không có gì đáng ngại, quý phi nương nương cùng Tây Môn Tân Nguyệt liền cáo lui quay về Vị Ương cung.

Vừa rồi các nàng vẫn si ngốc nhìn hoàng thượng, thế nhưng hoàng thượng quanh thân cuồng phách lạnh lùng, từ đầu tới đuôi chưa từng nhìn kỹ đến các nàng, hai nữ nhân này không khỏi thất vọng, thất vọng rất nhiều thì ý niệm trong đầu càng sâu, nghĩ cách nhanh chóng làm cho hoàng thượng sủng hạnh các nàng.

Trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao dẫn hai nha đầu đến bên cạnh Mộc Thanh Hương, trên đầu nàng vết máu đã khô cạn, nhưng vẫn còn không có tĩnh lại, Mộc Thanh Dao lập tức mệnh lệnh Mai Tâm: "Đem nàng đưa về Phượng Loan cung đi, tìm ngự y khám và chữa bệnh một chút, mặt khác trông coi nàng thật kỹ, đừng làm cho nàng xảy ra chuyện gì."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm cỗ họng không khỏi bị xiết chặt, nàng không nghĩ tới nhị tiểu thư sẽ gặp được loại chuyện này, lại bị người làm nhục mắt đi sự trong trắng, chuyện này bảo nàng làm sao mà chịu đựng được, đổi thành ai cũng chịu không nổi, Mai Tâm cùng Tây Vũ hai người cùng nhau đưa tay nâng dậy Mộc Thanh Hương, cuối cùng hung hăng trọn mắt nhìn Bảo Tranh liếc một cái, vài người ra khỏi tẩm cung về Phượng Loan cung đi tìm ngự y khám và chữa bệnh.

Cuối cùng, Mộc Thanh Dao cùng Như Âm công chúa dẫn Mộc Thanh Châu đi đến hình phòng tiếp nhận năm mươi hèo, khi chuẩn bị rời đi, Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn thái hậu, nếu như nói trước nàng còn có chút lo lắng, nhưng bây giờ đã không còn, nàng muốn nhìn thử rõ cuộc là ai dám ra tay trong cung cấm?

"Bản cung nhất định phải tra ra ở hậu cung người có thể ra vào như thường đến tận cùng là kẻ nào?"

Lời nói lạnh lẽo nói vang vọng trong tầm cung, thái hậu kinh hãi, ngọn đèn chiếu xuống mặt âm u không rõ, đáy lòng kinh hoảng, xem ra trước hết phải nghĩ cách để cho Tần Hạo xuất cung trốn ra ngoài, chỉ cần nữ nhân này điều tra, chỉ sợ thực sự bị nàng bắt được.

Hậu cung hình phòng, là nơi chuyên môn dùng để trừng phạt thái giám cùng cung nữ phạm quy, không lớn lắm nhưng trên đất trống lộ ra các loại roi, hèo, gian phòng khá tối, ở giữa để bốn cái ghế thật dài ở bốn nơi, người đi đó mặt nằm úp sấp, sau đó trói lại tay chân, đánh cho đến khi da tróc thịt bong huyết nhục mơ hồ, có vài người chịu không nổi đã bất tỉnh, bị nước lạnh hắt tỉnh lại tiếp tục đánh.

Mộc Thanh Dao mắt thấy Mộc Thanh Châu bị trói đi tới đó, trong lòng như có cái gì đó cao quét, chưa từng có cảm thụ sôi trào lớn như vậy... Bên cạnh Như Âm công chúa thì ngược lại, nóng ruột thúc giục: "Nhanh lên một chút, bản cung mệt mỏi, đánh xong rồi còn phải quay về đi ngủ, các ngươi kêu gào cái gì?"

Cái thái giám bị đánh bằng roi da đang hà hơi khóc lóc, một chữ cũng không dám phát, hôm nay một bọn họ là đánh nhẹ cũng không phải, mà đánh mạnh cũng không phải, bên cạnh có công chúa và hoàng hậu nhìn chăm chằm, hai người đều như lang như hổ nhìn chăm chú bọn hắn, thái giám kia chỉ cảm thấy da đầu tê dại, một câu nói cũng không dám nói.

Mộc Thanh Dao nhìn Mộc Thanh Châu, chậm rãi mở miệng.

"Mộc Thanh Châu, nhất định phải chịu đựng, nếu như ngươi kiên trì chịu đựng, bản cung đáp ứng ngươi một việc, nói cho bản cung biết ngươi nghĩ muôn cái gì nhất?"

Mộc Thanh Châu nhìn hoàng hậu nương nương, nàng ta là muội muội của nàng, kỳ thực nàng rất sợ hãi, rất sợ hãi, có lẽ sẽ bị đánh chết trên ghế này,

thế nhưng nàng muốn bảo toàn cho Mộc gia, nếu như hoàng hậu xảy ra chuyện, Mộc gia sẽ xong đời, phụ thân và nương đều xong đời, cho nên nàng tình nguyện chính mình bị chết, cũng sẽ không để cho nàng ta chết.

"Ta nghĩ muốn mỹ nam có thể chứ?"

Mộc Thanh Châu biểu hiện ra ngoài thấy chết không sờn, lại có khí lực nói đùa, lần đầu liếc nhìn Huyền đế, liền bị hắn mê hoặc, cố ý tiến cung, nhưng kết quả chẳng qua là tự mình si tâm vọng tưởng, lại đem sinh mệnh mất ở nơi này, hôm nay nếu không chết, sau này nàng nhất định sẽ không lại trông mặt mà bắt hình dong.

"Được, chỉ cần người chịu đựng được, bản cung nhất định sẽ cho người một mỹ nam."

Mộc Thanh Dao trầm giọng đứng ở một bên, Như Âm công chúa sớm đã không nhịn được mở miệng: "Đánh, đánh thật mạnh cho bản cung."

Thái giám kia nào dám qua loa, nhưng hèo này cũng không thể thật sự đánh cho đến chết, đây chính là tỷ tỷ hoàng hậu, nếu như đánh chết, chỉ sợ bọn họ sẽ chịu nhiều đau khổ, công chúa so với hoàng hậu có thể kém một chút, vì thế nên thái giám đánh hèo rất có kỹ xảo, bè ngoài nhìn qua ba ba rất nặng, trên thực tế so với hèo bình thường đã nhẹ hơn.

Nhưng Mộc Thanh Châu là tiểu thư khuê các, lúc nào lại chịu qua thứ này, ban đầu vài hèo còn có thể chịu đựng được, đánh tới tối hơn mươi hèo, thì đã chịu không nổi hờ nhẹ, trên cái mông đã tràn ra máu, trên mặt từng giọt mồ hôi lớn tích tụ.

Trong phòng, ngoại trừ thanh âm hèo đánh xuống, còn có thêm thanh âm kêu rên của Mộc Thanh Châu, cũng không có tiếng vang nữa, Mộc Thanh Dao sắc mặt mang vẻ lo lắng, ánh mắt băng lãnh, mắt không nháy cái nào nhìn Mộc Thanh Châu, chỉ thấy nàng liều mạng cắn môi dưới, môi rách, từng giọt máu nhỏ xuống, còn có mồ hôi hột chảy xuống đất, sắc mặt chậm rãi tái nhợt.

Bốn mươi ba, bốn mươi bốn, bốn mươi lăm... Mộc Thanh Châu đầu đã gục xuống, máu chảy thảm thấu vào y phục, từng giọt nhỏ trên mặt đất, chậm rãi càng tụ càng nhiều.

Mộc Thanh Dao nhìn hết thảy trước mắt, trái tim không ngừng co quắp, viền

mắt nóng nồng, nàng từ nhỏ đến lớn không vì ai mà rời lê, nhưng lúc này đây không biết vì sao, có một loại xúc động, muốn rời lê... Hèo đánh xong, Mộ Dung Như Âm chán ghét liếc mắt nhìn trên băng ghế, nữ nhân kia vẫn không nhúc nhích hình như chết rồi, không chết cũng là mạng của nàng lớn "Cảm Khâm, hồi cung ngủ."

Chương 76.3

Trong hình phòng, mấy người thái giám sợ hãi đứng ở một bên, cẩn thận nhìn hoàng hậu nương nương, nương nương khuôn mặt bi thương, tựa hồ mười phần thương tâm, sẽ không phải định trùng phạt bọn họ chứ, tiểu thái giám vừa đánh người xong ùm một tiếng quỳ xuống đất: "Nương nương, chúng tiểu nhân tuyệt không có muốn đánh, xin nương nương bỏ qua cho chúng tiểu nhân một mạng."

Mộc Thanh Dao quanh thân băng hàn, đem nước mắt sấp roi ra nén lại, bình tĩnh vung tay lên: "Các ngươi đều đi xuống đi."

"Dạ, nương nương," tất cả mọi người đều lui xuống.

Mộc Thanh Dao dẫn Mạc Sầu đi tới, tự mình cởi ra sợi dây cho Thanh Châu, nhẹ giọng gọi nàng: "Tỷ tỷ, ngươi không sao chứ? Tỷ tỷ?"

Thế nhưng Mộc Thanh Châu một tí phản ứng cũng không có, Mạc Sầu lo lắng nhìn nương nương, nương nương tựa hồ rất đau lòng, hy vọng đại tiểu thư ngàn vạn lần không bị chuyện gì mới tốt, băng không nương nương nhất định sẽ tự trách, Mạc Sầu vội vàng vươn tay ra dò xét một chút hơi thở của Mộc Thanh Châu, mừng rỡ mở miệng: "Nương nương, còn thở, Lập tức mang về Phượng Loan cung đi, tìm ngự y khám và chữa bệnh."

"Được" Mộc Thanh Dao biến mất mạch suy nghĩ thương tâm, đưa ray cùng Mạc Sầu đem Mộc Thanh Châu nâng dậy, phân phó thái giám Phượng Loan cung đang chờ bên ngoài.

"Người đến, lập tức đem cán đến, đem người mang về Phượng Loan cung."

"Dạ, nương nương."

Tiểu thái giám lập tức chạy vội ra ngoài, không dám dừng lại, rất nhanh tìm được một bộ cành cây đan bệt thành cái giá, mấy người cẩn thận từng li từng tí đem Mộc Thanh Châu đặt ở trên giá, nâng về Phượng Loan cung.

Lúc này đã là giờ dần, trời sắp sáng.

Phượng Loan cung, một mảnh mây đen sương mù, hai tý tỡ của hoàng hậu nương nương, một hôn mê, một bị đánh đến chỉ còn lại có một hơi thở, nương nương tâm tình tệ hết biết, trong lúc này, ai còn dám nói thêm câu nào nữa, trong cung điện to như vậy, lại im lặng lạ thường một chút thanh âm cũng không có, bọn đi đường cũng phải rón rén, không dám gây ra âm thanh lớn.

Ở chính sảnh của Thiên điện, Mộc Thanh Dao khuôn mặt xơ xác tiêu điều, ánh mắt hung tàn, vừa chạm vào đã phát ra cơn giật sấm sét.

Thái hậu, ngươi cứ chờ đó cho ta, mối thù hôm nay, ta nhất định sẽ trả gấp bội lại cho ngươi, còn có Mộ Dung Như Âm, cầu kết với thái hậu để làm việc xấu, chuyên làm những chuyện sỉ nhục cầu thả, nàng sẽ không bỏ qua cho cả hai.

Ở gian phòng khác bên trong Thiên điện, ngự y đang ở bên trong khám và chữa bệnh cho Mộc Thanh Châu, sau đó rất nhanh liền đi ra ngoài, chậm rãi thi lễ với hoàng hậu nương nương.

Mộc Thanh Dao phất phất tay, trầm giọng mở miệng: "Nàng ta còn cứu được không?"

"Có, tuy rằng da tróc thịt bong, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến gân cốt, vì thế cũng sẽ không ảnh hưởng đến sinh mệnh, nương nương yên tâm đi."

Ngự y cung kính nói rõ tình huống trong đó, trên điện, Mộc Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, Mai Tâm cùng Mạc Sâu cũng yên tâm, may là đại tiểu thư không có việc gì, bằng không chủ tử nhất định sẽ tự trách thật lâu, nếu hiện tại không có việc gì, cũng là trong cái rủi còn có cái may.

"Ra đơn thuốc cho nàng đi, mặt khác tình huống của nàng không nên tiết lộ ra ngoài, nếu có người hỏi, thì nói là thương thế rất nặng, điểm ấy ngươi có thể làm được."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn chằm chằm ngự y, ngự y hù đố mồ hôi lạnh, nếu chủ tử đã phân phó, hắn tự nhiên phải làm theo, hơn nữa nương nương vốn là một người lợi hại, hắn nào dám cãi lời.

"Dạ, thần tuân chỉ."

Mộc Thanh Dao ý bảo Mai Tâm theo ngự y lấy phương thuốc, bốc thuốc, hầu hạ tốt Mộc Thanh Châu, bên này, Mạc Sầu cung kính đứng thảng, nàng biết chủ tử có việc phân phó nàng.

"Nương nương?"

"Đợi một lúc, lập tức dùng liền xa chuyên dụng của bản cung đem các nàng đưa về Mộc gia, mặt khác người tiện thể nhẫn cho phụ thân, bảo hắn không nên lộ ra chuyện này, tất cả bản cung tự có chủ trương."

"Dạ, nương nương."

Mộc Thanh Dao phân phó thỏa đáng, liền đứng dậy tiến vào gian phòng trong Thiên điện, gian phòng này xưa nay chỉ dùng để tiếp đón khách nhân, tuy rằng không phải thập phần xa hoa, nhưng là tinh mỹ lịch sự tao nhã, bình phong ngọc lưu ly, rèm trướng nhẹ bay, trên phia giường lớn khắc hoa, màn lụa trắng lung lay, bên trong nó lúc này có một người đang ngủ sắc mặt trắng bệch, mặc trên người một bộ trung y màu trắng, lúc nãy bọn họ đã thay cho nàng, màu trắng kia làm nổi bậc khuôn mặt vốn tái nhợt không còn chút máu nào của nàng, môi cũng xám xịt, một điểm sáng bóng cũng không có, cả người nằm ở nơi đó một chút khả năng sống cũng không có.

Mộc Thanh Dao bước hai bước cẩn thận, đụng tới giường rồi ngồi xuống, trong phòng có cung nữ đứng thảng, vừa nhìn thấy thân ảnh hoàng hậu nương nương, vội vàng thỉnh an.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đều đi xuống đi." "Dạ," trong phòng tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ có Mộc Thanh Dao một người ngồi ở bên giường, bình tĩnh nhìn nữ nhân đang nằm thỉnh thoảng nhíu mày cắn môi, đáy lòng dâng lên tình cảm kỳ quái, kiếp trước nàng không có huynh đệ tỷ muội, nhìn nhà người ta có huynh đệ tỷ muội chơi đùa với nhau, thường ước ao vô cùng, đáng tiếc mẫu thân cùng phụ thân quanh năm gần ít xa nhiều, mãi cho đến khi chết, nàng cũng không thể tròn tâm nguyện này.

Không ngờ ở kiếp này, ông trời lại hoàn thành tâm nguyện cho nàng, tuy rằng lúc trước nàng cũng không thích Mộc Thanh Châu, chỉ cảm thấy nàng

giống như xà hạt mĩ nhân dụng tâm không tốt, nhưng cảm tình có đôi khi kỳ diệu ở chỗ như vậy, lúc nêu tới thì nó liền tới.

"Tỷ tỷ, ngươi sẽ khỏe lại, ta sẽ báo thù cho ngươi."

Nàng nhẹ nhàng lâm bẩm, người trên giường bỗng giật mình, mài nhíu càng chặt hơn, trong giống mộng tựa hồ còn mơ thấy bị đánh đòn, khuôn mặt nhợt nhạt phát ra thanh âm ngâm khẽ, thỉnh thoảng truyền tới, Mộc Thanh Dao vươn tay nắm lấy tay nàng, an ủi nàng.

"Không có việc gì, không có việc gì."

Thanh Dao vươn tay vỗ vào lưng của nàng, nhẹ giọng nói nhỏ, lúc này người ở trên giường giật mình, tỉnh lại, mở mắt ra bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao, thật lâu mới phản ứng lại, nguyên lai nàng không có chết, nàng không có chết.

Mộc Thanh Châu phục hồi tinh thần lại, nước mắt liền lá chả rơi xuống, cuối cùng oa một tiếng khóc lên.

"Thanh Dao, ta nhớ nương, ta nhớ phụ thân, ta có thể trở về nhà không?"

"Đợi một chút, ta sẽ phái Mạc Sầu đưa các ngươi trở về mộc phủ, ngươi đừng lo lắng."

Mộc Thanh Dao nhìn nàng tỉnh lại, còn có sức lực khóc, chứng tỏ đã không có trở ngại, trong nháy mắt tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, cả người nhẹ nhàng rất nhiều.

Nàng thật sợ hãi Mộc Thanh Châu xảy ra chuyện gì, nếu thật là như vậy, lòng nàng sẽ khó an, cũng may hiện tại đã tỉnh, nàng sẽ không có chuyện gì.

"Ù" Mộc Thanh Châu lệ đọng ở trên mặt, gương mặt vốn xinh đẹp, lúc này đặc biệt điềm đạm đáng yêu, khiến người ta luyến tiếc, tuy rằng cái móng đau, quanh thân mỗi một chỗ đều đau, đau đến nàng muốn kêu lên, thế nhưng còn chưa quên một việc.

"Thanh Dao, ngươi nói cho ta một mĩ nam?"

Trong phòng, sự lạnh lùng nghiêm nghị của Mộc Thanh Dao thói lui mẩy phần, khéo môi cong lên nụ cười, nữ nhân này, thực sự là được tiện nghi còn

khoe mẽ, nếu như thái độ nàng vẫn tốt như vậy, nhất định sẽ có mỹ nam ngoan ngoãn đưa tới cửa.

Chương 76.4

"Phải, ta đáp ứng ngươi, sẽ cho ngươi một người."

Bởi vì đau, Mộc Thanh Châu rất nhanh liền không khí lực nói chuyện, Mai Tâm đã lấy thuốc nấu xong đưa vào.

Mai Tâm hâu hạ Mộc Thanh Châu uống thuốc, một ít thuốc thoa bên ngoài da cũng đã lấy qua đây, tỉ mỉ dặn dò Mộc Thanh Châu, cho đến khi nàng nhớ kỹ, mới thu dọn chén thuốc đi xuống.

Tuy rằng tiến cung mới hơn nữa tháng, nhưng Mộc Thanh Châu cảm giác thời gian hình dài dằng dặc như đã qua một thế kỷ, đài ngộ khác nhau trời vực, nàng cũng từ một đại tiểu thư hoàn toàn không biết gì cả chuyển biến thành một nữ nhân thuần thực.

"Thanh Dao, ngươi phải coi chừng một chút, trong cung người kia thế lực rất lớn, tỷ tỷ thật lo lắng cho ngươi."

Mộc Thanh Châu bộc lộ cảm xúc, hiện tại nàng xem Thanh Dao, tuyệt không đáng ghét giống như trước đây vậy, ngược lại nàng thông minh cơ trí, hơn nữa làm việc trầm ổn nội liêm, bất luận nam nữ đều bị nàng hấp dẫn.

"Ta đã biết, ngươi đừng lo lắng, được rồi, nhị tỷ cũng đã tỉnh lại, sau khi ngươi trở về phủ nên phái người lưu ý nàng một tí, bình thường nhất định phải trò chuyện nhiều với nàng, vạn lần đừng làm cho nàng trong lòng nghĩ luẩn quẩn, biết không?"

Mộc Thanh Dao nhớ tới Mộc Thanh Hương tuyệt quyết, chỉ sợ nàng sau khi trở về lại làm chuyện điên rồ, bởi vậy dặn dò Mộc Thanh Châu lưu ý một chút.

"Ta biết."

Hai người đang nói chuyện, thì Mạc Sầu từ bên ngoài là tiến vào, cung kính mở miệng: "Nương nương, xa đã tới, hiện tại sẽ đưa đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư xuất cung sao?"

"Ù. Đưa các nàng đi ra ngoài đi, sau khi về phủ cố gắng tĩnh dưỡng."

Mộc Thanh Dao trầm ổn gật đầu, ý bảo Mạc Sầu đưa Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương về mộc phủ, Mộc Thanh Hương hiện tại đang ở một chỗ khác nghỉ ngơi, đã tỉnh lại một lần, lại đột nhiên có chút ngủ dại nữa.

Mạc Sầu lĩnh mệnh, ra ngoài điện gọi hai tiểu thái giám tiến vào, giúp nàng cùng nhau đỡ đại tiểu thư đi ra ngoài.

Mộc Thanh Châu trước lúc rời đi, mong mỏi nhìn Mộc Thanh Dao một cái, chậm rãi nói: "Thanh Dao, nếu như trước đây tỷ tỷ có làm chuyện gì có lỗi với người, ngàn vạn đừng ghi nhớ ở trong lòng."

"Đều đã qua rồi, không có việc gì,"

Mộc Thanh Dao phất tay, nhìn bóng lưng nàng biến mất ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo hắt đi, kế tiếp, nàng nhất định phải tìm ra yếu điểm của thái hậu để uy hiếp, cho nàng ta một kích trí mạng, làm cho nàng ta biết, nàng Mộc Thanh Dao tuyệt đối không phải là quả hồng mềm mặc cho người ta bóp nát, còn tên nam nhân kia là sao? Nàng sẽ ở trong cung tìm ra, hắn nhất định được giấu ở Quảng Dương cung... Ở chân trời xa xa lộ ra tia sáng trắng trên nền trời màu xanh, một đêm đã trôi qua.

Mà một đêm này, Mộc Thanh Dao ngủ cũng chưa từng ngủ, tuy rằng trong lòng có phẫn nộ, nhưng việc này không phải nóng ruột là có thể làm được, hay là trước đi ngủ đã.

Mai Tâm từ bên ngoài tiến đến: "Nương nương, đi ngủ một chút đi, trời vẫn chưa hoàn toàn sáng đâu, hiện tại đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư về phủ rồi, nương nương có thể ít lo lắng một chút."

"Đáng thương các nàng khi đến thì hứng khởi, vui vẻ nhiệt liệt, khi về thì thương tích nặng nề, nản lòng thoái chí, hoàng cung thật là một nơi ăn tươi nuốt sống người."

Mộc Thanh Dao tiếng nói lạnh lùng, đứng lên theo Mai Tâm đi ra khỏi gian phòng, hướng tầm cung bên kia mà đi.

Nàng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, chờ bổ sung thể lực xong thì lại nghiên cứu, rốt cuộc nên như thế nào để tìm ra người nam nhân kia,

Phượng Loan cung trở nên yên tĩnh cực kỳ.

Trong ngoài ngoài một tí âm hưởng cũng không có, bởi vì nương nương ở tầm cung nghỉ ngơi, mà hoàng thượng đang ở tầm cung cùng nương nương, A Cửu cùng Mạc Sầu canh giữ bên ngoài tầm cung, bên trong một chút thanh âm cũng không có, A Cửu kỳ quái nhíu mày, thế nào lại một chút thanh âm cũng không có thế?

Ánh mặt trời tinh tế màu vàng chiếu vào, xuyên thấu qua chấn xong cửa sổ, rèm cửa sổ màu trắng như tuyết, nhẹ nhàng rủ xuống ở trên bệ cửa sổ, thanh nhã phiêu dật.

Bên trong tầm cung, bình phong thượng đẳng bằng thủy tinh hỗ trợ che bớt ánh nắng ở trước cửa, làm cho không người nào có thể nhìn được cảnh tượng bên trong.

Bên cạnh chiếc giường lớn, một nam tử tuấn mỹ ôn hòa đang ngồi ngay ngắn, trên gương mặt đường cong nhu hòa, tản ra thần thái tựa ánh sáng vàng chói mắt, đôi mắt phượng xinh đẹp ẩn chứa ánh nhìn yêu thương nồng đậm như rượu, bộ quần áo màu trắng ở trên cổ áo có thêu đóa hàn mai, mái tóc đen dùng dây tơ vàng buộc lên, lộ ra cái trán tròn trịa, gương mặt mịn màng, quanh thân đẹp đẽ quý phái bất phàm, cả người toát ra vẻ uy nghi, nhưng lúc này lại tựa như một quân tử nho nhã.

Đêm qua tất cả những chuyện phát sinh, hắn thấy được yêu thương trong đáy mắt nàng, không nghĩ tới nàng một nữ nhân lạnh lùng thông minh tuyệt đỉnh, cũng sẽ vì người khác mà đau lòng yêu thương, cảm xúc đó thực sự quá ít thấy, chính bởi vì ít thấy, nên khi phát ra mói trân quý, hắn thậm chí có chút ít khát vọng, có một ngày nàng cũng sẽ vì hắn mà đau lòng, có khả năng này sao? Có thể chứ?

Lúc này người ngủ ở trên giường, vẫn đang bị quần chặt vào trong cơn ác mộng tối hôm qua, đôi mài thanh tú tựa như liễu lá nhẹ nhúi lại, trên mặt lại rịnh mồ hôi lạnh, Mộ Dung Lưu Tôn vươn tay cầm lấy tay nàng, người nọ dường như cảm nhận được thiện ý của hắn, cảm thấy nói lỏng được một chút, làm cho tim của hắn khẽ rung, như có dòng nước ám chảy qua, hắn có nên thử tiếp nhận nàng không, tiếp nhận một cách đơn giản mà không liên quan đến quốc gia hay thiên hạ, nhưng khả năng sao?

Hắn lưng đeo mối thù của mẫu thân, chịu sự phó thác của phụ vương, còn có tư cách nói chuyện tình cảm sao?

Nếu như gạt bỏ hết những thứ này, nếu nàng một lòng dốc sức tương trợ hắn, hắn sẽ đem tình ý không lùi bước này tặng nàng suốt đời, Thanh Dao, nàng sẽ như thế sao? Ta nghĩ đem tấm lòng và yêu thương cho nàng, nàng hy vọng không?

Đáng tiếc người trong lúc ngủ mê không nghe được lời nói của hắn, tựa như bị vây hãm nặng nề trong giấc mộng... Mộ Dung Lưu Tôn ngồi ở bên nàng một hồi, mới đứng dậy đi ra bên ngoài, hôm qua nàng đã mệt mỏi cả đêm, để cho nàng ngủ thêm một chút, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương rốt cuộc cũng đã xuất cung, hai nữ nhân kia chịu chút giáo huấn cũng là cần thiết, để biết trời cao đất rộng, nhưng lại làm cho Dao nhi đau lòng, ra đến ngoài ngoài cửa cung, A Cửu cùng Mạc Sầu vừa nhìn thấy hoàng thượng đi tới, vội vàng kêu một tiếng: "Hoàng thượng."

Người nam nhân này vừa rồi như người khiêm tốn dịu dàng, bây giờ quanh thân đã lãnh khốc vô tình, đôi mắt đen sâu thẳm, không giận mà uy, làm người ta không dám nhìn gần, thanh âm rét lạnh vang lên: "Nương nương mệt mỏi, để cho nàng ngủ thêm một chút, đừng để cho người quấy rầy nàng."

"Dạ, hoàng thượng."

Mạc Sầu gật đầu lĩnh mệnh, đưa mắt nhìn hoàng thượng rời đi.

Mộc Thanh Dao có cảm giác như ngủ cả một ngày, không biết là bởi vì quá mệt mỏi, hay là cản bắn không muốn tỉnh lại, nói chung là ngủ thẳng cho đến khi hoàng hôn, mới tỉnh dậy.

Trong lúc này Tinh Trúc công chúa có sang đây xem nàng một lần, ngồi một hồi, thấy nàng không có dấu hiệu tỉnh dậy liền hồi cung.

Xuân Hàn bởi vì mất máu quá nhiều, cả người rất suy yếu, từ lúc cứu về đêm qua, đến nay chỉ tỉnh lại có một lần, rồi lại hôn mê tiếp, bây giờ xem ra, nếu không có huyết nhân sâm bổ sung máu, chỉ sợ thực sự không trì hoãn nổi.

Thế nhưng nương nương bây giờ vẫn còn ngủ, dường như đã quên mất chuyện này.

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ toàn bộ phía chân trời, Phượng Loan cung cũng bao phủ lên một tầng sương mù đầy màu sắc.

Chương 76.5

Ánh nắng màu đỏ sậm chiếu xuyên qua rèm cửa sổ trắng, làm cho ánh sáng khi lọt vào tâm cung trở nên yếu ớt đi.

Người đang ngủ trên giường lớn thong thả mở mắt, nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích nhìn màn lụa trên đỉnh đầu, mạch suy nghĩ bắt đầu vận động chậm rãi rõ ràng, hôm qua một Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đều bị tổn thương nặng, tuy nói đó là bài học mà các nàng nén gánh, thế nhưng trả giá thực sự quá lớn, hơn nữa người thái hậu chân chính muốn đối phó căn bản không phải hai nàng, nàng ta bất quá chỉ muốn cho Mộc Thanh Châu chỉ ra người chủ mưu, nói như vậy, người nên bị trừng phạt hẳn là nàng, mà không hai người bọn họ.

Thế nhưng Mộc Thanh Châu đã phá vỡ hết tất cả kế hoạch của thái hậu, nàng ta lại nghĩa vô phản cõi bảo toàn cho nàng, lúc trước nàng đã bị kinh ngạc rất lớn, đến bây giờ còn lưu lại ở trong ngực.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn mau sớm xuất cung, nhưng lão bà này dám chọc tới nàng, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Mộc Thanh Dao trong nháy mắt đôi mắt lạnh như băng, như có dòng nước băng giá chảy qua, vẫn ở phía sau bình phong Mạc Sầu cùng Mai Tâm, phục hồi tinh thần lại, đi nhanh đến bên giường.

"Nương nương, người đã tỉnh, có phải đói bụng hay không?" Mai Tâm quan tâm hỏi.

Nghe bên tai có thanh âm ôn nhu, vẻ tàn bạo của Mộc Thanh Dao nhạt đi không ít, quay đầu nhìn phía hai nha đầu đứng ở bên giường, lắc đầu, thế nhưng vẻ mặt ở giữa vẫn còn tích tụ, làm Mai Tâm cùng Mạc Sầu đau lòng không dứt, ngay cả Mao Tuyết Cầu vẫn yên tĩnh ở một bên cũng cảm thấy nàng không vui, từ trên mặt đất nhảy vào trong ngực của nàng, kêu xèo xèo, tựa hồ muốn trấn an nàng.

"Ngươi a?" Mộc Thanh Dao thanh âm có chút mềm đi, tiểu gia hỏa này biết cách chọc người ta thương, thật đúng là hiểu được tâm ý của nàng, biết nàng không vui, sẽ chọc cho nàng hài lòng, tuy rằng phần hận thái hậu tâm ngoan thủ lạt, nhưng nàng cũng không thể để cho những người quan tâm mình lo lắng, Mạc Sầu cùng Mai Tâm đều là rất yêu thương nàng, nàng sao có thể

làm cho bọn họ lo lắng, hiện tại nàng không thể tiếp tục bị động, bằng không cái lão bà kia sẽ vẫn lấy người bên cạnh nàng để khai đao, bây giờ nàng cần phải phản kích, nghĩ như vậy, trong lòng lại thông suốt, quanh thân nhẹ nhàng nhiều lắm.

Mộc Thanh Dao vươn người duỗi thẳng lưng, thoái mái mở miệng "Trời không còn sớm nữa, ta ngủ đã bao lâu."

Mạc Sầu thấy nương nương khôi phục như bình thường, cuối cùng cũng có thể giải quyết được công việc nên nàng thở dài một hơi, vẻ mặt mang ý cười, cung kính mở miệng.

"Nương nương ngủ gần một ngày, bây giờ sắc trời đã tối, nương nương đói bụng không, đứng dậy ăn chút gì đi, bằng không thân thể sẽ chịu không nổi."

"Được, đem đồ ăn truyền vào đi,"

Mạc Sầu nói chưa dứt lời, nàng đúng là cảm thấy đói bụng, bụng thầm kêu ợ ợ vui vẻ, Mộc Thanh Dao phát tay phân phó đi xuống, Mai Tâm lập tức lĩnh mện đi ra ngoài cho cung nữ lập tức đem đồ ăn đưa qua đây.

Mạc Sầu cẩn thận tỉ mỉ hầu hạ nương nương đứng dậy.

"Hôm nay một không có chuyện gì chứ?" Mộc Thanh Dao mở miệng hỏi Mạc Sầu, Mạc Sầu một bên chỉnh lý y phục cho nàng, một bên cung kính bẩm báo: "Sáng sớm hoàng thượng có đến thăm nương nương, thấy nương nương ngủ rất ngon, nên không đánh thức người, mặt khác Tinh Trúc công chúa cũng có sang đây xem nương nương, ngồi một hồi thấy nương nương không tỉnh, cũng trở về cung, còn có Xuân Hàn hôm qua vừa được cứu trở về, tuy rằng uống xong thuốc của ngự y kê, nhưng vẫn còn đang hôn mê, hắn có tỉnh lại một lần, lại nhanh chóng hôn mê tiếp."

"Ừ" Mộc Thanh Dao vươn bàn tay mảnh khảnh vỗ ót một cái, nàng thật sự đã đem chuyện này quên đi, chuyện hôm qua đã làm cho lòng nàng vô cùng phiền muộn, những chuyện trước đó đều đã quên, việc xin huyết nhân sâm vẫn chưa nói cùng hoàng thượng? Không biết hoàng thượng có thể đem huyết nhân sâm đưa cho nàng hay không.

"Chờ ta cơm nước xong, phải đi tìm hoàng thượng lấy huyết nhân sâm kia"

Mộc Thanh Dao thản nhiên nói, Mai Tâm lôi kéo nương nương ngồi vào

trước bàn trang điểm, cầm lược xử lý mái tóc đen cho nàng, đôi mắt không khỏi hiện lên nghi hoặc, nghe nói huyết nhân sâm là đồ vật rất trân quý, hoàng thượng sẽ cho sao? Nương nương thật là lạc quan a.

"Hoàng thượng chỉ sợ sẽ không đưa cho."

"Hắn sẽ cho," Mộc Thanh Dao mím môi cười nhạt, gai nhọn trong gương đồng, ánh sáng trí tuệ lưu chuyển, đẹp đẽ cực kỳ, sóng mắt lăn tăn, mang theo mười phần tự tin, Mộc Thanh Dao thấy Mai Tâm dừng lại động tác, vẻ mặt khó tin, thì nàng càng phát ra tiếng cười hài lòng, nàng sẽ không nói cho Mai Tâm, lúc nàng rửa tội danh Nam An vương, hoàng thượng muốn ban đồ vật cho nàng, lúc đó nàng không có lấy.

"Vậy là tốt rồi," Mai Tâm chảy suôn mái tóc dài của nàng, đang chuẩn bị búi tóc cho nàng thì Mộc Thanh Dao lắc đầu một cái, nhàn nhạt phân phó: "Dùng sợi tơ buộc lại là được, không nên phiền phức như vậy."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu gật đầu, chiếu theo nương nương phân phó, chỉ dùng sợi tơ, lúc này nương nương giống như tinh linh không nhiễm khói lửa nhân gian, trong sạch thấu đáo.

Nương nương lời nói ra kỳ thực rất nhu hòa, cũng không có lạnh lùng giống như lúc có người ngoài, mà điểm này Mai Tâm có quyền hưởng thụ, kỳ thực nương nương có một bộ mặt khác khi đối diện với những người xa lạ, ở trong cảm nhận của nương nương, các nàng giống như người thân, cho nên mới phải tự nhiên lại thả lỏng như vậy, chính là bởi vì như vậy, Mạc Sầu đã rất mãn nguyện.

Mộc Thanh Dao vừa mới xử lý tốt, thì ngoài cửa hai cung nữ đem đồ ăn chuẩn bị tiến vào.

Mấy thứ thức ăn tinh xảo, còn có vài loại cao điểm, đều là món Mộc Thanh Dao thích, sắc hương vị toàn bộ đều có, nhìn một cái liền làm cho người ta muốn ăn ngay.

"Các ngươi đi xuống đi," Mộc Thanh Dao phân phó hai cung nữ đi xuống trước, chỉ để lại Mai Tâm cùng Mạc Sầu hầu hạ, mặc kệ thế nào, nàng vẫn cảm thấy hai nha đầu này như tri kỷ của mình.

"Dạ, nương nương," hai cung cút thân thể xuống một chút, chậm rãi lui ra ngoài.

Mộc Thanh Dao liếc thíc ăn trên bàn một cái, tuy rằng không nhiều lăm, nhưng một người tuyệt đối ăn không hết, liền ngoắc Mai Tâm và Mạc Sầu ý bảo cùng nhau ăn.

"Đều ngồi xuống ăn chút đi."

"Nương nương, " Mai Tâm cùng Mạc Sầu sợ hãi lắc đầu, tuy rằng trước đây ở tướng phủ cũng đã làm chuyện này, nhưng đây là hoàng cung, nếu như có người tiến vào nhìn thấy, tất nhiên sẽ sợ hãi, sẽ lấy tể tướng phủ làm đè tài câu chuyện, bọn họ cũng không muốn bị người nắm đằng chuôi, gây thêm phiền phức cho chủ tử

Đáng tiếc Mộc Thanh Dao hôm nay tâm tình không tốt, đặc biệt tưởng nhớ nhà muôn người ta cùng thân thiết, vì thế sắc mặt trầm xuống, không vui hờ lạnh, hai nha đầu lập tức không dám nói thêm một câu, ngoan ngoãn ngồi xuống, cùng chủ tử dùng cơm.

Trên bàn cơm, không tiếng động, ba người chỉ yên tĩnh dùng cơm, cung đình ngự thực xác thực ngon tuyệt, Mộc Thanh Dao luôn bị mỹ thực mê hoặc, nhưng đêm nay đồ ăn có chút kỳ lạ, nàng một ngum cũng khôn có ăn, trán cau lại, tựa hồ có chuyện gì đó hoang mang.

Hai tiểu nha đầu Mạc Sầu và Mai Tâm nhìn nhau, nương nương có tâm sự, Mạc Sầu quan tâm hỏi: "Nương nương, ngươi nghĩ gì thế?"

Mộc Thanh Dao quả nhiên không nghe thấy, Mạc Sầu liên tiếp kêu ba lần, nàng mới kịp phản ứng: "Làm sao vậy?"

"Nương nương, ngươi có tâm sự?" Mai Tâm nhắc nhở nàng, hai nha đầu để đưa xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chủ tử: "Nương nương, có chuyện gì nói ra, làm cho nô tỳ thay ngươi chia sẻ, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, thân thể quan trọng hơn."

Mộc Thanh Dao nhìn bộ dạng đứng đắn của hai nha đầu có chút buồn cười, bất quá nàng vừa rồi quả thực có chuyện nghĩ đến thắt thần.

"Mạc Sầu, ngươi nói nhập nam tử có khả năng ở Quảng Dương cung tự do ra vào đến cuối cùng là người phuơng nào?" Lúc nàng hỏi cái này, thanh âm rất lạnh, ánh mắt tiêu sát, bởi vì người này đã ô nhục Mộc Thanh Hương, nam nhân đáng giết ngàn vạn lần, quả nhiên tùy tiện ô nhục nữ nhân, tội ác này

không khác gì một tên hái hoa tặc, nếu như rơi vào trong tay của nàng, nàng nhất định phải đem hắn ngàn dao vạn kiếm, vì nhị tỷ mà báo thù.

"Là người của thái hậu, nhất định là như vậy," Mạc Sầu khăng định mở miệng, nàng đã suy nghĩ mấy lần về chuyện này, thái hậu thủ đoạn độc ác, không phải một kẻ tầm thường, thụ hạ của nàng có kẻ lợi hại như vậy cũng là chuyện bình thường.

"Được rồi, đợi một lúc Mai Tâm đi phân phó Y Vân, ở trong cung thu mua tin tức của thái giám cùng cung nữ, mặc kệ tồn bao nhiêu ngân lượng, phải mật thiết chú ý động tĩnh bên kia, mặt khác chúng ta cũng nhìn chặt chẽ vào động tĩnh ở các cung khác, chỉ cần có một điểm chân tướng, ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng cười, ánh mắt hung tàn..."Dạ, nương nương, nô tỳ tuân mệnh," hai nha đầu lĩnh mệnh.

Q.2 - Chương 77: Đế Tâm Khó Dò

Sau bữa tối, sắc trời đã khuya, trăng rằm đọng ở giữa không trung, ánh sáng như nước trút xuống mặt đất, bao phủ cả tòa hoàng cung.

Mộc Thanh Dao ngủ cả một ngày, nhớ tới chuyện của Xuân Hàn, nàng cần lấy được huyết nhân sâm mới có thể cứu Xuân Hàn, vì thế liền dẫn hai nha đầu, và mấy người thái giám cầm đèn, cùng nhau hướng Lưu Ly cung mà đi.

Ánh trăng đúng lúc, vượt ra khỏi đám mây chiếu ánh sáng trăng xuống mặt đất, bước trên con đường trải đá vụn, sương mù trong không khí mang theo hơi ẩm, nhiễm ướt hoa cỏ, khiến cho hoa cỏ xanh non lóng lánh, ở trong gió đêm bập bênh nhẹ nhàng, ban đêm cảnh sắc đẹp như thế, Mộc Thanh Dao không muộn ngồi ở trong nhuyễn kiệu.

Ngủ một ngày, lại vừa mới ăn bữa tối, vẫn là tản bộ một chút mới tốt.

"Mạc Sầu, chúng ta đi bộ qua đó đi."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu đồng ý, nương nương ngủ một ngày trời, lại vừa mới ăn cơm, đi tản bộ đổi thân thể mới có lợi, bởi vậy liền gật đầu đồng ý, phân phó thái giám đem nhuyễn kiệu để lại, đoàn người các nàng sẽ cùng nương nương đi bộ đến Lưu Ly cung.

Phía trước có thái giám cầm đèn lồng, phía sau có cung nữ đi theo, Mai Tâm và Mạc Sầu cẩn thận đi cùng nàng.

Tuy rằng cung nữ khác không biết, nhưng các nàng thì biết nhị tiểu thư vừa bị người làm nhục, cho nên bọn họ nhất định phải bảo vệ tốt nương nương, nếu như nương nương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể để lại hậu quả rất lớn.

"Nương nương, cẩn thận một chút."

Mạc Sầu cẩn thận tỉ mỉ nhắc nhở, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn bóng đêm, rõ ràng sạch sẽ, trong suốt bóng loáng như vừa bị nước rửa qua, bầu trời tựa như một tấm lụa màu lam không tỳ vết.

"Ừ" nàng nhẹ đáp lời, hiện tại nàng sẽ không ngồi chờ chết, nàng ta không

dám tùy tiện đồi với nàng hạ thủ, nên hại người bên cạnh nàng, nàng mới không để cho nàng ta lại thực hiện được mưu đồ.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng càng sáng tỏ, gió nhẹ tạo nên gợn sóng trên cỏ xanh, kiều diễm chuyển động như một con sóng biển.

Ánh trăng soi sáng khắp nơi, sương mù sa xuống mông lung như tấm lụa mỏng, xa xa có những đóa hoa được ánh trăng soi sáng, càng xinh đẹp hơn trong đêm tối.

Mộc Thanh Dao một thân y phục trắng, tóc dài thùy thả đến thắt lưng, chỉ cài một cây trâm màu sắc nhạt và sợi tơ buột lại, ánh trăng bao phủ quanh thân nàng, tựa như tiên tử ánh trăng, xuất trần không lây nhiễm.

"Nương nương, đêm lạnh, người cũng thở ra hơi lạnh, có muốn nô tỳ trở lại lấy thêm bộ y phục mang qua đây hay không, " Mai Tâm quan tâm hỏi, Mộc Thanh Dao đạm nhiên lắc đầu "Không cần, phải vậy."

Nếu nương nương nói như thế, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng không nói thêm cái gì nữa, đoàn người đi qua ngự hoa viên, xa xa nhìn thấy rường cột chạm trổ của Lưu Ly cung được bao phủ trong ánh trăng, dưới trăng nó tựa như tiên cảnh, hoa lệ và uy nghiêm.

Trong gió đêm, một trận tiếng tiêu du dương truyền đến, êm tai dễ nghe, Mộc Thanh Dao dừng bước, tiếng tiêu này cách khá xa, loáng thoáng truyền qua đây, ngoại trừ Mộc Thanh Dao, chỉ có Mạc Sầu là nghe thấy, những người còn lại căn bản không nghe được bất cứ động tĩnh gì, nhìn thấy nương nương dừng lại, tất cả mọi người cũng dừng lại bất động.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu nhìn nhau, nhường mài vô cùng kinh ngạc.

Ở trong hoàng cung thậm chí còn có người thổi tiêu, thanh âm của nó mênh mông, du dương động lòng người, người thổi tiêu tựa hồ tâm tình không tốt, vì thế mới thổi ra tiếng tiêu mang theo tâm sự sâu lắng mịt mờ, khúc chiết uyển chuyển kéo dài, rung động đến tâm can.

"Nương nương?"

Mạc Sầu kêu một tiếng, là ai thổi tiêu ở đây, nơi này chính là hoàng cung, có phải là cái người làm nhục nhị tiểu thư hay không, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu đều nghĩ giống nhau, hai người sắc mặt đồng thời lạnh lùng lại.

"Các ngươi ở lại chỗ này, Mạc Sầu theo ta " Mộc Thanh Dao lạnh lùng phân phó.

"Nương nương, " Mai Tâm kêu lên, không rõ nương nương cùng Mạc Sầu vì sao có khuôn mặt cảnh giác, quay đầu quét mắt nhìn một vòng, ánh trăng soi rõ, hoa cỏ chập chờn, không có gì khác lạ cả, vì sao nương nương quanh thân lạnh lẽo, khuôn mặt băng hàn.

"Đừng nói nữa."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng, Mai Tâm không dám nói cái gì nữa, chỉ có thể nhìn nương nương cùng Mạc Sầu nhanh chóng lắc mình hướng góc tây bắc ngự hoa viên mà đi.

Ở góc tây bắc ngự hoa viên, có một chỗ lâm viên, nhiều tảng đá và danh hoa kỳ dị trải rộng, còn có ao và hoa đình, cái gì cần có đều có, tiếng tiêu chính là từ trong nơi lâm viên này truyền đến, hai người cẩn thận từng li từng tí đạp lên con đường đá khúc khuỷu trải dài về phía trước, rất xa một núi giả tạo thành một tấm bình phong màu xanh chấn đi tầm mắt.

Tiếng tiêu chính là từ phía sau nơi này truyền đến, Mộc Thanh Dao vẫn cho rằng, trong tất cả các nhạc khí, âm sắc của tiêu thổi ra là động lòng người nhất, có lẽ là bởi vì nàng thích nhất nghe tiếng tiêu, bản chất của tiếng tiêu là triền miên khúc chiết, nên mỗi một từ mỗi một khúc cất giấu một câu chuyện động lòng người.

"Nương nương, ngươi cẩn thận chút."

Mắt thấy đã đến gần, Mạc Sầu rất sợ có chuyện không hay xảy ra, nên cẩn thận dặn dò Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, hai người từ bên cạnh núi giả nhảy ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng rực chiếu lên một cái hồ nhân tạo, bên hồ có rùng trúc, in bóng xuống mặt hồ, gió nhẹ thổi qua, bích hồ gọn sóng, sáng loáng dồn dập động lòng người.

Ở một góc bích hồ có một tòa tiêu đình linh lung sững sững, lúc này rèm mỏng trong đình bay cao, một bạch y nam tử đơn độc ở đó, hắn ngồi trên lan can chạm khắc của tiêu đình để hóng gió, gió nhẹ thổi bay mái tóc dài của hắn, bạch y tóc đen, đúng là cao nhã, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng chỉ cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra dung mạo như tiên nhân của nam tử này.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu đang nhìn đến nhập thần (TT : tỳ cũng háo sắc nhá), bên cạnh bỗng nhiên xông ra một người đột nhiên mở miệng.

"Người nào?"

Mộc Thanh Dao xoay người lại, nhìn người đột nhiên nhảy ra kia, thì ra là thái giám tổng quản A Cửu, lúc này... Ngạc nhiên nhìn Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, bên kia?" Mộc Thanh Dao trong nháy mắt ngốc lăng, dùng ngón tay chỉ vào nam nhân đang ngồi ở trên lan can thổi tiêu, không phải là hoàng thượng chứ.

"Là hoàng thượng, " A Cửu chủ động vì Mộc Thanh Dao giải thích nghi hoặc, đã trễ thế này nương nương sao lại tới đây, ở đây bình thường có người coi chừng, ai cũng không cho phép tiến vào, bởi vì đêm nay hoàng thượng ở chỗ này, nên hắn để cho những người khác lui xa một chút, không nghĩ tới lại để cho nương nương vào được.

"Ah, quả nhiên là hắn, " Mộc Thanh Dao cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ở trong đầu nàng, phàm là người thổi tiêu, hắn là cái loại không nhiễm khói lửa của nhân gian, người chí tình chí nghĩa, không nghĩ tới người vẫn bị người ta cho là lãnh khốc vô tình, cơ trí khôn khéo Huyền đế, lại có thể thổi ra một khúc ưu thương triền miên như thế, trên người hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà nàng không biết?

Thân là hoàng đế, hắn có tâm kế kinh người, bất luận thủ đoạn hay là mưu lược, đều là hiếm thấy, hơn nữa võ công nhất định vô cùng lợi hại, hiện tại lại thêm việc biết thổi tiêu, có thể thổi đến êm tai dễ nghe như vậy. Trong bóng đêm, tiếng tiêu triền miên kia thật có bao nhiêu tâm tư mà hắn không muốn cho người khác biết, Mộc Thanh Dao nghe đến ngây người, lại sinh ra một loại tình cảm nhớ nhà, chậm rãi từng bước một theo con đường đá mòn hướng tiểu đình đi đến.

Mạc Sầu muốn đi cùng nàng, liền bị A Cửu đưa tay lên kéo lại, hai người thổi lui ra phía sau núi giả.

Tiêu khúc động lòng người, nhưng mang theo một cõi bi thương nhợt nhạt,

một loại cảm xúc làm cho người ta muôn khóc, làm cho người ta đau đớn như đứt từng đoạn ruột ở trong lòng, Mộc Thanh Dao không khỏi đã bị lây nhiễm, đôi mắt ướt át, nghe tiêu khúc này tựa như kinh nghiệm sinh ly tử biệt, nàng nhớ tới Tô Mẫu của mình, người thích ôm kêu nàng là tâm can bão bối, người sẽ đem trang phục mặc cho nàng càng xinh đẹp mỹ lệ, đưa ra khỏi nhà, sau đó bảo nàng câu dẫn một tiểu tử suất trở về cho tổ mẫu... Một giọt lệ vô ý thức vừa rơi xuống, bị gió đêm thổi qua, lạnh lẽo như băng, mà nàng toàn bộ đang chìm đắm trong vô thức.

Tiêu âm đột nhiên ngừng lại, nam nhân thổi tiêu quay người..., ánh sáng của vầng trăng chiếu lên ngũ quan tuấn mỹ kinh người của hắn, trên gương mặt tuấn mỹ đó không có cuồng tú lạnh lẽo như lúc bình thường, mà nho nhã ôn nhuận, trong đôi mắt đen ánh trăng trỏ nê trong suốt tựa như thủy tinh, khoe môi nhất câu đó là nụ cười ấm lòng người.

"Nàng khóc?" Thanh âm trầm thấp, mang theo sự ngạc nhiên, khó có thể tin, trong hiểu biết của hắn, nàng là một nữ tử có lý trí lại mạnh hơn người, thế nhưng cũng sẽ rơi lệ.

Cũng tương tự, hắn ở trong nhận thức của nàng, không ngờ lại biết thổi tiêu, còn thổi ra một khúc hay như vậy, rất dễ dàng khiêu khích đến một phần mềm yếu ấm áp trong đáy lòng của nàng.

Đêm nay hai người đều chứng kiến những mặt khác lạ của đối phuруг, đáy lòng đồng thời bắt đầu khởi động một cái gì đó không biết tên, tựa như nước chậm rãi chảy qua.

"Tiếng tiêu của người thật êm tai, ta nghe đến khóc."

"Ta luôn nghĩ nàng không phải là một nữ nhân đa sầu đa cảm," hắn nở nụ cười, thân hình vẫn bất động, cứ như vậy dựa vào lang cang, gió thổi làm tóc đen của hắn bay lượn, bạch y đong đưa, thật tốt cho một bộ sống sắc sinh hương mỹ nam đồ.

"Ngươi hiểu nữ nhân rất ít?"

Nàng cười rõ lên, cứ như vậy bình bình đạm đạm nói chuyện thì thật là tốt, không giống hoàng đế cùng hoàng hậu, giống như băng hữu hàn, vô câu vô thúc, hoàng đế cùng hoàng hậu lưng đeo quá nhiều thứ, nên tháo dỡ những thứ đó đi.

Hắn nở nụ cười, vươn tay ra: "Ngồi xuống đi."

"Được" Mộc Thanh Dao cũng không ngại ngùng, đưa ta ra nắm tay hắn, Mô Dung Lưu Tôn đưa tay kéo nàng ngồi bên cạnh mình trên lang cang, ngồi trên cao, nghe gió nghe nước, ngắm hoa ngắm trăng và nắm mĩ nam. (TT : tỳ sướng ghê ^_^)

"Không nghĩ tới ngươi biết thổi tiêu, vừa rồi ta còn tưởng rằng?" Mộc Thanh Dao không có nói tiếp, nàng còn tưởng rằng là cái tên hái hoa tặc kia, vốn muốn tới đây giáo huấn hắn một hồi, không nghĩ tới lại là hoàng thượng, hơn nữa hoàng thượng còn có một mặt khác không muốn người ta biết, nhưng mà mặt này lại tốt đẹp như vậy, ôn nhuận thanh nhã.

"Đã trễ thế này, tại sao không ngủ?" Mô Dung Lưu Tôn nhàn nhạt hỏi, ánh mắt mơ màng nhìn hồn nhiên tạo mĩ lệ.

"Ngươi nên biết ta ngủ một ngày, bây giờ làm sao mà còn ngủ được."

Mộc Thanh Dao nói xong liền nhìn về phía hoàng thượng, hắn đêm nay tựa hồ tâm sự nặng nề, cũng không còn ôn nhuận như nước giỗng lúc nãy, cũng không phải cao cao tại thượng như ngày thường, cả người lộ ra phiền muộn buồn bã vô tận, con ngươi đang đau xót... "Hoàng thượng làm sao vậy?"

Gió đêm thổi lên, bích hồ bắt đầu gợn sóng, đèn lồng chiếu xuống, lấp lánh động lòng người.

"Ngươi biết không? mẫu hậu của trẫm từng ở nơi hồn nhiên tạo này được người ta vớt lên, lúc nàng chết, sắc mặt thật là trắng, phong tư xinh đẹp như vậy, lại bị chết thảm."

Chương 77.2

Thanh âm của hắn u ám, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thì thào tự nói, mặt không tự chủ vùi vào trong hai bàn tay, thân ảnh cao to ở trong bóng đêm khẽ run, Mộc Thanh Dao giật mình, không nghĩ tới nam nhân tùy ý cao hứng, vẫn còn có một đoạn chuyện thê thảm như vậy, hoàng cung thực sự là nơi rất đáng sợ, nàng vươn tay ra vỗ vai hắn.

"Tất cả đều đã là quá khứ, hoàng thượng đừng suy nghĩ nhiều."

"Dao nhi, " không biết là bởi vì thanh âm nhu nhuận của Mộc Thanh Dao,

hay tại vì quá thương tâm, Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên buông tay ra, nghiêng người ôm lấy Mộc Thanh Dao, vùi đầu ở trên cổ của nàng nhẹ nhàng nói: "Để cho ta dựa vào một hồi, được không? Có đôi khi ta thực sự rất khổ sở, chỉ là không có ai biết."

Người đang cúi đầu kia thanh âm khát cầu như hài đồng, có thể làm cho Mộc Thanh Dao vốn định đầy hờn ra lại thôi, một chút cử động cũng không dám. Bóng đêm như nước, hai người ngồi cùng một chỗ sưởi ấm cho nhau, ánh trăng rơi vãi nhẹ nhàng rực rõ, bao phủ toàn bộ hồ nhân tạo, trong hồ có ảnh phản chiếu... Chỉ một lúc, Mộ Dung Lưu Tôn liền thả Mộc Thanh Dao ra: "Cám ơn nhiều."

Hắn cuối cùng cũng khôi phục vẻ lãnh tĩnh, Mộc Thanh Dao hô một hơi, nàng là thật không có thói quen cùng người ta ôm áp, ngay vừa rồi nàng thiếu chút nữa là đầy hắn xuống.

"Chuyện quá khứ đừng suy nghĩ, người không thể ở mãi trong bóng ma của quá khứ, như vậy sẽ rất mệt," thanh âm của nàng nhàn nhạt, rõ ràng là nói cho hắn nghe, cũng là muốn nói cho bản thân mình nghe, nàng thực sự cũng nên buông ra khúc mắc, kiếp trước đã cách nàng rất xa vời.

"Không, không phải như thế, bởi vì người hại mẫu hậu vẫn còn sống rất sung sướng, vì thế trẫm mới khổ sở, mẫu hậu bị chết thảm như vậy, mà hung thủ hại nàng vẫn sống rất tốt, ngươi nói trẫm có thể không khổ sở sao?"

Hoàng thượng thanh âm dồn dập lên, đôi mắt thị huyết trên gương mặt tuấn mỹ.

Mộc Thanh Dao giật mình, nếu đã biết là ai giết mẫu hậu hắn, vì sao không giết người kia báo thù thay mẫu thân, hắn cũng không phải là người như vậy a, chẳng lẽ người kia là, Mộc Thanh Dao há to mồm, một lúc lâu mới mở miệng.

"Chẳng lẽ người đó là thái hậu nương nương hiện giờ?"

"Là nàng? Năm đó nàng cùng mẫu hậu của ta là bạn tốt khuê phòng, hai người cùng lúc tiến cung phụng dưỡng tiên hoàng, tiên hoàng liếc mắt một cái liền thích mẫu hậu tuệ chất lan tâm, mà nàng chỉ là một lục phẩm quý nhân nho nhỏ, ở trong cung mẫu hậu vẫn đối xử với nàng như muội muội của mình, thế nhưng nữ nhân kia tâm địa độc ác như rắn rết, nhẫn tâm hại chết mẫu hậu.

Mộc Thanh Dao nhìn hắn bởi vì phẫn nộ mà mặt mài biến dạng, không khỏi có chút động lòng, không nghĩ tới nam nhân này còn có thời thơ ấu đau khổ như thế, nhưng nếu biết mẫu thân là bị thái hậu làm hại, vì sao không giết nữ nhân ghê tởm kia, còn để cho nàng ta làm thái hậu.

"Hoàng thượng sao không hạ chỉ ban chết cho nàng, loại nữ nhân này phải làm nàng ta chết mới tốt."

Trong đình, thanh âm tức giận không bình tĩnh của Mộc Thanh Dao vang lên, vừa lạnh lùng vừa tàn ác.

Mộ Dung Lưu Tôn nghe xong Mộc Thanh Dao nói, khôi phục một ít lý trí, thần sắc hòa hoãn nhiều: "Kỳ thực mọi người chúng ta đều bị nàng lừa, trong đó có tiên hoàng và trẫm, những thứ này đều là tiên hoàng trước khi chết nói cho trẫm, nhưng lúc đó trẫm vừa đăng cơ, hơn nữa Sở gia trong tay có binh quyền, nếu như trẫm có chứng cứ, đương nhiên có thể đưa nàng vào chỗ chết, nhưng chuyện đã xảy ra đã lâu, rất nhiều chứng cứ đã bị nàng xóa bỏ, hiện tại nếu muốn tìm chứng cứ, thì chẳng khác nào mò kim đáy biển, thập phần khó khăn."

"Chẳng lẽ cứ để cho nàng tự do tự tại như vậy, bây giờ vẫn còn đang hại người đấy?"

Mộc Thanh Dao nghĩ đến nữ nhân kia dám cho người ta ô nhục sự thuần khiết của Mộc Thanh Hương, loại nữ nhân này nên xuống địa ngục, tốt nhất là trọn đời không được siêu sinh, người nào cũng hại, dù chết cũng không làm cho nàng ta bình thường yên ổn, phải làm cho nàng ta đau lòng đến chết.

"Đây là lý do mà trẫm cho nàng vào cung làm hậu, trẫm hi vọng tìm một nữ nhân thông minh, thứ nhất có thể ngăn được thế lực ở trong cung của nàng, thứ hai có thể lần tìm ra chứng cứ năm đó, tuy rằng sự việc đã qua nhiều năm, nhưng nhất định sẽ có dấu tích để lại."

Mộ Dung Lưu Tôn thản thành nhìn Mộc Thanh Dao, lời của hắn là thật chân thành, ánh mắt rõ ràng thành khẩn, nhìn không ra chút nào là dụng tâm kín đáo.

Đúng vậy, lúc ban đầu hắn cho nàng tiến cung cũng là bởi vì sự thông minh của nàng, hắn muốn cho có người tra ra chứng cứ mẫu hậu chết, đưa nữ nhân kia vào chỗ chết.

Về phần truyền thuyết phượng lâm tướng phủ, hắn căn bản không thèm để ý, bởi vì hắn tin năng lực của mình, thống nhất thất quốc là giấc mộng của hắn.

Nhưng bây giờ trên người nàng nàng lực thực sự quá mạnh, có thể làm cho hắn khát vọng được nàng giúp đỡ, nhưng trước mắt hắn quan tâm nhất vẫn là việc mẫu hậu chết..."Dao nhi, nàng có thể giúp đỡ trẫm không?"

Mộc Thanh Dao không lên tiếng, nàng vốn là biết tiến cung là vì ngăn được người kia trong cung, bất quá? Ánh mắt đột nhiên băng lạnh lên, trên mặt bao phủ làn sương, nhàn nhạt mở miệng.

"Ta có thể giúp ngươi, nhưng chỉ giới hạn trong chuyện này, hơn nữa chuyện này làm xong, ta muốn xuất cung ra ngoài."

Khẩu khí như đinh đóng cột, hoàn toàn không có sự thương lượng, Mộ Dung Lưu Tôn ngắn ra, con ngươi lóe lên một cái, sâu không lường được, khéo môi câu ra một vòng cung.

"Dao nhi, nàng xuất cung sẽ đi nơi nào đây? Hiện tại nàng ở lại bên cạnh trẫm mới là an toàn nhất, phải biết rằng lục quốc đều đã thấy được năng lực của nàng, nếu như nàng không thể vì ra sức để bọn chúng sử dụng, tất nhiên sẽ cho người ám toán."

Mộc Thanh Dao biết hắn nói là sự thực, nhưng nàng đồng thời cũng tin, dựa vào năng lực của mình, nàng có thể vượt qua được, không cần hoàng thượng quan tâm.

"Đây là chuyện của ta, hoàng thượng."

"Vì sao không thể ở lại cùng trẫm, hoặc giúp trẫm, giang sơn này trẫm có thể cùng nàng chia sẽ."

Đêm nay Mộ Dung Lưu Tôn có chút cảm tính, nói ra được lời nói mang theo ma lực mê hoặc rất sâu, bất quá Mộc Thanh Dao cũng không quên một việc, gần vua như gần cọp, hơn nữa nàng cũng không thương hắn, không thương hắn tại sao lại ở bên cạnh hắn.

"Ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là ta sẽ giúp đỡ ngươi đối phó thái hậu, sau đó cho ta xuất cung, hai ta vẫn ở cùng ngươi, bất quá ta cũng là sẽ có biện pháp xuất cung."

"Nàng đã quên còn có Mộc gia."

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt u ám hắn, thanh âm trầm thấp.

Mộc Thanh Dao nở nụ cười, quyến rũ xinh đẹp: "Ta tin ngươi sẽ không làm vậy, trước đây ta cũng nghĩ như vậy, nếu như ta không tiến cung, ngươi nhất định sẽ không bỏ qua cho Mộc gia, thế nhưng đêm nay, ta biết một việc, mặc dù ta rời khỏi cung, ngươi cũng sẽ không đối với Mộc gia động thủ, bởi vì nếu như ngươi đối với Mộc gia động thủ, liền mất đi sự tín ngưỡng của người trong thiên hạ, ai sẽ ủng hộ một quân vương thích giết chóc thành tính xung đê đây?"

Mộc Thanh Dao không có sờ hãi nói, Mộ Dung Lưu Tôn trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tùy ý nở ra nụ cười tiêu hồn.

"Tốt, trẫm cùng ngươi đánh cá một phen, nếu như ngươi thắng, trẫm sẽ để cho ngươi xuất cung."

"Được, nói đi," Mộc Thanh Dao hào sảng mở miệng, từ nhỏ đến lớn nàng cá cược rất ít khi thua, nàng không tin lần này nàng sẽ thất bại, nam nhân này sao tự tin như vậy, là ai cho hắn sự tự tin này thế? Khóe môi câu ra nụ cười nghiền ngẫm.

"Nếu như trước khi nàng rời cung mà thích trẫm, như vậy hãy ở lại trong cung với trẫm."

Chương 77.3

Trong bóng đêm, lời này không khác gì sét nổ giữa thiên không, nổ đến Mộc Thanh Dao há mồm trợn mắt, nam nhân này tự tin quá đi, mâu quang đánh giá hắn, tuấn mỹ bất phàm, khí vữ hiên ngang, đúng là mỹ nam hiếm thấy trong thiên hạ, bất luận là tướng mạo, tâm tính hay trí tuệ, đều là nhất đẳng nhất, nhưng là như vậy thì nàng phải thích hắn sao? Mộc Thanh Dao vuơ tay ra, lãnh tĩnh mở miệng.

"Được, thành giao, chỉ cần ta thích ngươi, ta liền ở lại, biết không? Đây không phải là một chuyện dễ dàng gì?"

Nàng nói nhỏ cảnh cáo hắn, hắn quả thật có tiền vốn làm cho người ta bị cuốn hút, nhưng thế sự không có gì là tuyệt đối không phải sao? Luôn luôn

có những chuyện bất ngờ.

"Tốt, chỉ cần đến lúc đó ngươi vẫn đang kiêng trì yêu cầu của ngày hôm nay, trẫm sẽ cho ngươi xuất cung."

Giờ khắc này, Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng sảng khoái, đêm cũng đẹp, nước cũng đẹp mà người bên cạnh cũng đẹp nữa, tâm tình vui vẻ như con chim nhỏ, nàng chỉ cần đấu thắng lão bà kia là có thể xuất cung, trong cung dù hoa lệ, thức ăn dù ngon và tốt, cuối cùng vẫn là một cái lồng sắt thật lớn, hơn nữa lồng sắt cũng không phải chỉ giam một chim, là vài con chim, không đúng, hẳn là càng ngày càng nhiều chim.

"Ta sẽ giúp ngươi."

Hai người nắm tay thành giao, trong đêm nay dễ dàng dứt bỏ gông xiềng nặng nề, dễ dàng nói cười cười, bởi vì có Mộc Thanh Dao làm bạn, Mộ Dung Lưu Tôn lần đầu tiên bình tĩnh hòa nhã ở tại hồ nhân tạo này, hai người đều vì sự thành khẩn thảng thăng của đối phương mà thả lỏng đôi mài, mở rộng lòng ra dễ dàng, không cần che giấu, hay cố gắng phòng bị.

"Hình bộ thượng thư đã trở về, Đan Phượng nữ hoàng đã hạ lệnh chém Cơ vương gia" Mộ Dung Lưu Tôn quay lại trọng tâm câu chuyện, đem chuyện Hình bộ thượng thư trở về nói cho Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao vừa nghe, trong lòng hài lòng không ít, Cơ vương gia này thực sự đáng chết, làm sao có thể tự tay giết hoàng ty của mình đây, cho dù là vì ngôi vị hoàng đế, cũng không nên tổn hại thân tình.

"Ù, Đại Kiều cuối cùng cũng chết được nhắm mắt, nghĩ đến hai nha đầu kia, lòng của ta đến bây giờ còn đau xót, thực sự là hai nha đầu trung thành, người không có sự phân biệt cao thấp, chỉ phân biệt chính trực hay không mà thôi, ta cảm thấy các nàng hai so với một số người gọi là cao quý kia tốt hơn gấp nhiều lần."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt nói, Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt không chớp không nháy nhìn chằm chằm nàng, trong đáy mắt sâu thẳm dồn dập những cơn sóng, động lòng người đến cực điểm, hắn chưa từng có nghe qua lý luận như vậy, nhưng suy nghĩ kỹ thì đạo lý này rất đúng.

Đêm chậm rãi về khuya, mặt trăng chìm dần về phía tây.

"Hoàng thượng, sắc trời không còn sóm, nên về nghỉ ngơi đi."

"Trẫm thỗi cho nàng nghe một khúc đã " hắn vẫn thích một mình thỗi tiêu, không thích có người khác quấy rầy, nhưng hiện tại cảm giác có người nghe hắn thỗi tiêu, cũng tốt.

Biết có người ở cùng, thật là một chuyện rất vui vẻ, không biết nàng có thể vẫn ở cùng hắn hay không, nếu như?

Không, không có nếu như, hắn sẽ cố gắng làm cho nàng thương hắn thật tình, nàng sẽ ở lại.

Mộ Dung Lưu Tôn khóc mồi hiện lên nụ cười tình thế bắt buộc, trong cuộc đời của hắn, còn không có chuyện hắn muôn làm mà không làm được, hắn tin nàng nhất định sẽ thích hắn, còn hắn vì để cho nàng thích mình sẽ nỗ lực... "Tốt, " Mộc Thanh Dao không phản đối, nàng thích nghe nhất tiếng tiêu, tiêu âm du dương, so với đàn thì dường như càng thêm uyển chuyển, nghe rất có ý nhị.

Mộ Dung Lưu Tôn không nói thêm cái gì, tiện tay cầm cây tiêu, thổi lên.

Ánh trăng mông lung, tiếng tiêu uyển chuyển, cửu khúc hồi tràng (*), lỏn vón ở trong đình và cả trên mặt hồ, Mộc Thanh Dao khép nhẹ hai mắt, hưởng thụ và chìm đắm trong thanh âm mênh mông của tiếng tiêu.

(*) Ta bất tài không hiểu câu này tìm và tra cũng ko rõ ràng

Ánh sáng chiếu vào trên mặt của nàng, trăng muốt nhu hòa, làm cho cả khuôn mặt nàng trở nên thanh lệ xuất trần, hoàn mỹ không tì vết, lông mi thật dài vừa cong lại đẹp, ánh trăng rực rỡ xuyên thấu qua nó hình thành bóng râm tựa như đôi cánh bướm, mỏng manh trong suốt, nhiễm một vài giọt sương nhỏ, càng phát ra sức hút mê người.

Mẫu quang của Mộ Dung Lưu Tôn tùy ý lướt nhìn trên người nàng, lại không muôn dời đi tầm mắt, làm tiếng tiêu kia so với trước càng thêm uyển chuyển êm tai... Một khúc cuối cùng, Mộc Thanh Dao từ trên lang cang nhảy xuống.

"Được rồi, đêm đã khuya, hoàng thượng vẫn là đi về nghỉ ngơi đi."

Mộ Dung Lưu Tôn phục hồi tinh thần lại, ôn nhuận gật đầu, tâm tựa hồ có

chút mất mát, tuy rằng không muốn đánh mất trái tim, thế nhưng đối với một ít chuyện và sự vật tốt đẹp, nếu là người đều không có cách chống cự.

"Được" thân hình cao lớn nhảy xuống sau đó, tiếng cười sung sướng vang lên: "Đúng không."

Hai người ra khỏi đình, vòng qua bàn đá xanh hướng lên bên bờ đi tới, Mộc Thanh Dao bỗng nhiên nghĩ đến một việc, liền dừng lại, nàng thiếu chút nữa đem việc chính quên đi, quay đầu nhìn về phía Huyền đế.

"Hoàng thượng, ta có thể nhờ người ban cho cho một món đồ không? Lần trước người nói muốn ban thưởng đồ vật cho ta đó."

"Được, nàng nói đi?" Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm trầm thấp vang lên, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn nàng.

"Huyết nhân sâm" Mộc Thanh Dao thảng thắn mở miệng, không biết nam nhân này có đồng ý đưa cho không, nếu như biết vật trân quý như vậy dùng để cứu mệnh một thái giám, không biết sẽ cảm thấy như thế nào, cũng may Mộ Dung Lưu Tôn cái gì cũng chưa từng hỏi, đã dịu dàng gật đầu: "Được, trầm sẽ sai người đưa qua."

"Tạ ơn hoàng thượng," Mộc Thanh Dao thở ra một hơi, nàng đã chuẩn bị tâm lý để nghe một đồng lí do để từ chối, không nghĩ tới người ta không có hỏi, nếu lấy được huyết nhân sâm, Xuân Hàn sẽ không có việc gì.

Hai người cùng nhau đi đến con đường trở về, bên cạnh núi giả, A Cửu cùng Mạc Sầu đã đứng đây, nhìn thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương vẻ mặt sung sướng, tựa hồ ở chung một chỗ khá tốt, hai người đồng thời trong lòng nhẹ nhõm, vừa rồi bọn họ trong lòng nặng nề sắp dâng đến cổ họng, chỉ sợ hoàng thượng giận chó đánh mèo đến trên người hoàng hậu.

Bởi vì nơi này là cấm địa, người bình thường căn bản không cho phép tiến vào, không nghĩ tới hoàng thượng cũng không có tức giận, hơn nữa vẻ lạnh lùng tàn bạo đã biến mất, thần sắc sung sướng hơn rất nhiều.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

"Hồi cung đi," hai người cùng mở miệng, liếc mắt nhìn nhau một cái, Mộc Thanh Dao cười mở miệng: "Hoàng thượng, sau này còn có thể nghe người thổi tiêu không?"

"Lúc nào cũng hoan nghênh, tiêu này chỉ vì nàng mà thối, không thối cho người thứ hai" hoàng thượng ném một câu cực kỳ kinh ngạc lại, rồi xoay người dẫn A Cửu rời đi, A Cửu vừa đi một bên vừa quay đầu lại nhìn hoàng hậu nương nương, trên mặt lộ ra nụ cười mang vẻ ái muội, hoàng thượng thối tiêu chưa bao giờ cho người khác nghe, không nghĩ tới không chỉ có thể thối cho hoàng hậu nương nương nghe, còn vì một mình nàng mà thối, từ đó có thể biết, hoàng thượng cực sủng nương nương.

Đợi được người phía trước đi xa, Mạc Sầu phục hồi tinh thần lại, mừng rỡ cười hỏi chủ tử.

"Nương nương, hoàng thượng nói câu kia là có ý gì? Hoàng thượng nhất định là rất thích nương nương đó."

Chương 77.4

Thích sao? Mộc Thanh Dao nhẹ nhường mài, nàng cũng không có cảm giác được nam nhân kia có bao nhiêu là thích nàng, nói một chút không có, dường như không phải vậy, điểm ấy nàng tự tin là vẫn phải có, nhưng nếu nói là chân chính thích, nàng có điểm khó tin được, bởi vì hoàng đế trong lòng tín toán được mắt còn nhiều lầm, coi như là thích đi, chỉ sợ phía sau cũng không có đơn giản như vậy, mà nàng cũng chưa bao giờ tin tình yêu thuần túy.

"Đi thối, " Mộc Thanh Dao lành lạnh mở miệng, đêm đã khuya, có chút lạnh.

Mạc Sầu không có hỏi được đáp án mình muốn, cũng không gấp, liền nhớ tới một chuyện khác: "Nương nương, huyết nhân sâm có lấy được không?"

"Ừ, đợi một lúc hoàng thượng sẽ phái người đưa tới, " Mộc Thanh Dao nói một tiếng, cả người nhanh chóng lắc mình rời đi, Mạc Sầu theo sát bên cạnh nàng.

Một đường đi một đường nghỉ, xem ra hoàng thượng đối với nương nương xác thực không đơn giản, nghe nói huyết nhân sâm là vật rất trân quý, nương nương dễ dàng lấy được, hơn nữa câu nói ám muội bất minh vừa rồi của hoàng thượng, xem ra, hoàng thượng là thực sự thích nương nương, chuyện này thực sự là quá tốt.

Hai người một đường đi tới chỗ cũ, Mai Tâm cùng một đồng cung nữ thái

giám đều ở tại đó chờ, có người đã mệt mỏi, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Hồi cung đi."

Chợt nghe thanh âm hoàng hậu nương nương, những người đó lại càng hoảng sợ, cũng may nương nương không có trách cứ các nàng lười nhác, mọi người vội vàng theo đường cũ quay về Phượng Loan cung, đợi được các nàng trở lại Phượng Loan cung.

Thì huyết nhân sâm đã đưa tới, A Cửu cung đã rời đi, Y Vân cung kính dâng hộp gấm lên.

"Nương nương, A Cửu công công tự mình đem huyết nhân sâm đưa tới đây."

"Lấy tới đây cho bản cung nhìn, vật đó có chỗ gì tốt?" Mộc Thanh Dao đối với cái gọi là dược liệu trân quý rất hiếu kỳ, phất tay ý bảo Y Vân đem huyết nhân sâm lấy tới.

Y Vân lĩnh mệnh, tự mình đem hộp gấm đưa đến trong tay nương nương, Mộc Thanh Dao mở hộp, liền nhìn thấy huyết nhân sâm trân quý.

Nhin bên ngoài, cùng lăm cung chính là một cây nhân sâm hạng nhất, bất quá nhân sâm này không phải màu trắng mà là đỏ, giống như bị máu nhuộm đỏ, ngay ngắn đặt ở trong hộp gấm lý, dùng lụa tơ tằm thượng đẳng bọc lấy, riêng tấm lụa tơ tằm kia đã quý giá biết bao nhiêu, bởi vậy có thể thấy được, huyết nhân sâm quả thực trân quý khó cài, mà nam nhân kia mặt không đổi sắc đưa cho nàng "Mai Tâm, đem huyết nhân sâm lấy phân nửa nấu cho Xuân Hàn ăn vào, một nửa cất đi, sau này nói không chừng có lúc dùng đến."

Mộc Thanh Dao đem huyết nhân sâm đưa cho Mai Tâm, Mai Tâm cung kính nhận lấy, chủ tử đem chuyện này giao cho nàng, rõ ràng là có ý thận trọng, không hy vọng trong chuyện này xảy ra nửa điểm sai lầm.

"Dạ, nương nương," lĩnh mệnh đem huyết nhân sâm đi xuống, thật sự nếu không để cho Xuân Hàn ăn vào, tên thái giám kia chỉ sợ sẽ kiên trì không nổi.

Giờ tí đã qua, Mộc Thanh Dao tuy rằng ngủ một ngày, cũng không quá mệt mỏi, nhưng nàng không nghỉ ngơi, thì cả Phượng Loan cung không ai dám nghỉ, dành phân phó xuống, ngoại trừ người gác đêm, mọi người đều lui

xuống nghỉ ngơi đi, nàng cũng tiến vào tẩm cung nằm một chút... Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, sáng tỏa vô cùng, Mộc Thanh Dao nghĩ đến việc hoàng thượng giao cho nàng, chỉ cần làm xong chuyện này, nàng có thể xuất cung.

Đến lúc đó du sơn ngoạn thủy, hết cảnh này đến cảnh khác, về phần lời nói của Huyền đế, nàng không phải không có nghĩ qua, hiện tại có lời đồn phượng rơi tướng phủ, chỉ sợ nàng đi ra ngoài sẽ bị người truy sát, thế nhưng nàng có lòng tin, có thể tránh hết những thứ này, nếu như ngay cả điểm ấy mà làm không được, nàng vẫn còn là Mộc Thanh Dao sao, vẫn còn là Tô Trần sao?

Mộc Thanh Dao miệng có chút không tự chủ cười nhạt.

Nàng sẽ không để mặc cho người khác định đoạt, tuy rằng Huyền đế có khả năng thích nàng, hay là bản thân hắn nhận thấy, nàng được hắn yêu thương là một chuyện quang vinh tự hào, nhưng nàng thì không nghĩ vậy, nếu như yêu chỉ đơn thuần là yêu, có thể tìm thấy điều này trên người của hắn không?

Về phần tìm chứng cứ việc thái hậu hạ độc thủ, cũng không phải chuyện dễ dàng, bất quá nàng tin một câu nói, lười trời tuy thưa, nhưng khó lọt, chỉ cần nàng ta đã làm, tất nhiên để lại vết tích, mặc kệ nàng ta làm như thế nào để xóa bỏ, vẫn sẽ có kẻ hỏi, nàng nhất định sẽ tìm ra... Ngày thứ hai, Xuân Hàn tỉnh lại, muốn người ta đưa đến trước cửa tẩm cung, hắn muốn tạ ơn Tạ nương nương đã cứu hắn một mạng, sau này dù làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp hoàng hậu nương nương.

Mộc Thanh Dao còn chưa thức dậy, Mạc Sầu thấy Xuân Hàn thân thể cốt còn chưa khỏe lại, nên cho hắn trở lại nghỉ ngơi, chờ nương nương tỉnh lại, nàng sẽ bẩm báo cho nương nương biết tâm ý của hắn.

Nhưng Xuân Hàn kiên quyết thủ ở trước cửa, bởi vì vừa mới tỉnh lại, sắc mặt còn rất tái nhợt, môi cũng xám trắng, nên chỉ cúi đầu đứng một lát sau, trên mặt liền chảy mồ hôi lạnh.

Mạc Sầu không đành lòng, đi vào bên cạnh giường lớn trong tẩm cung.

"Nương nương? Nương nương?"

Mộc Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, trong mắt không vui ném lói ra mũi nhọn lợi hại, Mạc Sầu thản nhiên mở miệng: "Nương nương, Xuân Hàn qua

đây muốn gặp người."

"Hắc, hắn tỉnh rồi!" Mộc Thanh Dao nhăn mài một cái, tỉnh lại không lo dỗng thương, đã chạy tới gặp nàng làm gì? Phất phất tay không lấm đẻ ý mở miệng: "Bảo hắn trở lại dỗng thương đi."

"Nương nương, nô tỳ có nói nhưng hắn không chịu, muôn nhìn thấy nương nương mới bằng lòng trở lại, nô tỳ không đành lòng, cho nên mới phải gọi nương nương tĩnh."

Mạc Sầu nhẹ giọng mở miệng, thay vì nói đau lòng Xuân Hàn, thật sự thì đau lòng cho tâm ý của nương nương, thật vất vả mới có huyết nhân sâm, đem cho Xuân Hàn ăn, thế nhưng hắn vẫn đứng ở bên ngoài, nếu hắn có chuyện gì không phải là lãng phí tâm huyết của nương nương sao.

"Được rồi, để cho hắn vào đi, " Mộc Thanh Dao không nhịn được ngòi dậy, nàng ghét nhất người cỏ đại ở điểm này, trợ giúp hắn một ít, động một tí thì đòi làm trâu làm ngựa báo ân gì đó, nàng lại không thiếu trâu ngựa, cần bọn họ báo cái gì a.

"Dạ, nương nương" Mạc Sầu lĩnh mệnh, biết nương nương phiền muộn, cũng không dám nói thêm cái gì, ngay cả màn cũng chưa vén lên, liền đi phân phó Xuân Hàn theo nàng tiến vào.

Xuân Hàn vừa đi vào tẩm cung, liền đẩy hai tiểu thái giám đang đỡ hắn ra, dùng dằng quỳ xuống, suy yếu mở miệng: "Tiểu nhân tạ ơn đại ân của nương nương, sau này để cho tiểu nhân làm trâu làm ngựa, vì nương nương sẽ không kêu rên tiếng nào."

Mộc Thanh Dao vẻ mặt hắc tuyến, xem đi, phiền là cái này đấy, mặt âm trầm nhìn Xuân Hàn đang quỳ trên mặt đất, hắn có thể nói với nàng những điểm thực tế một chút hay không, tỷ như thái hậu nương nương bên kia có những người nào, có nội tình quan trọng gì, bất quá Xuân Hàn rốt cuộc là biết bao nhiêu chuyện đây?

Mộc Thanh Dao nheo mắt lại suy tư về, trong lúc nhất thời lại đã quên mất cho Xuân Hàn đứng lên, mặc cho tên kia quỳ gối trên mặt đất lạnh băng, nhanh chóng chịu không được, thân thể lắc lư phải trái, Mạc Sầu cả kinh, vội vàng kêu một tiếng: "Nương nương?"

"Ừ" Mộc Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, nhìn Xuân Hàn còn quỳ trên

mặt đất, lãnh đạm lên tiếng: "Đứng lên đi, Xuân Hàn, ngươi không có lời nào muốn nói với bốn cung hay sao?"

Nàng không tin Xuân Hàn khi còn theo thái hậu nương nương, mà một điểm nội tình của hậu nương nương cũng không biết, tuy rằng chuyện này ít khi xảy ra, nhưng khẳng định không thể không biết điểm gì.

Chương 77.5

"Nương nương?" Xuân Hàn ngẩng đầu lên muôn nói gì đó rồi lại thôi, Mộc Thanh Dao biết hắn định nói ra suy nghĩ của mình, lập tức mệnh lệnh cho mọi người lui xuống: "Ngoại trừ Xuân Hàn cùng Mạc Sầu, tất cả mọi người lui xuống đi."

"Dạ, nương nương," bên trong tẩm cung những người khác đều đi xuống, chỉ có Xuân Hàn cùng Mạc Sầu vẫn đứng đợi, Mộc Thanh Dao đưa tay vén lên màn lụa, Mạc Sầu lập tức chạy qua đê vén màn lụa lên, rồi đứng ở bên cạnh giường.

Mộc Thanh Dao một thân mặc bộ quần áo ngủ trắng, tóc đen rối tung trên vai, tuy rằng mang dáng vẻ lười biếng túy ý, nhưng vẫn khó giấu nét tao nhã, cho dù quần áo giản đơn, nhưng vẫn là mỹ nhân tươi đẹp, Xuân Hàn đang quỳ bên dưới ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cẩn thận mở miệng.

"Nương nương, ở Quảng Dương cung, bên cạnh thái hậu nương nương kỳ thực rất giàu một cao thủ, cao thủ kia tên Tân Hạo, vẫn thay thái hậu nương nương làm việc."

"Tân Hạo" Mộc Thanh Dao sắc mặt giận dữ khó coi, hàn khí lợi hại mạnh mẽ hiện lên, nam nhân kêu Tân Hạo này nhất định là người ô nhục tỳ tỵ, đáng hận, nếu như bắt được người này, nàng nhất định phải đích thân giết hắn, sao có thể tùy tiện hủy hoại sự thuần khiết nữ nhân chứ?

"Người nam nhân này từ đâu tới đây? bên người Thái hậu ngoại trừ người nam nhân này, có còn người hoặc cái gì khác nữa hay không?"

Mộc Thanh Dao kìm né lại lạnh lùng hỏi, Xuân Hàn trên mặt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, bắt quá vẫn cố chống đỡ, dùng sức suy nghĩ một chút, liền lắc đầu: "Thái hậu nương nương rất cẩn thận, tiểu nhân chỉ biết là có một người tên Tân Hạo, những chuyện khác cái gì cũng không biết."

"Nếu như bản cung cho người đi chỉ chứng thái hậu đã bắt người, còn đánh qua người, người dám không?" Mộc Thanh Dao ánh mắt âm lãnh, bình tĩnh nhìn Xuân Hàn, chỉ cần Xuân Hàn chỉ chứng thái hậu, nàng nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn cái lão bà kia, những chuyện liên quan của Thanh Châu và Thanh Hương cùng tính một lần.

Xuân Hàn nghe xong hoàng hậu nương nương nói, giật mình, ánh mắt lóe ra bất định, cuối cùng thân thể ngã xuống, chịu đựng không được liền ngất đi.

Mạc Sầu vội vàng kêu thái giám ở ngoài cửa điện tiến vào, đem hắn dùi xuống đi nghỉ ngơi, bên trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao sắc mặt đông lại, ngồi ngay ngắn ở trên giường, cũng không nhúc nhích.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu đứng ở trước giường, quan tâm hỏi: "Nương nương, làm sao vậy? Có chỗ nào kỳ lạ sao?"

Mộc Thanh Dao không nói gì, lắc đầu, hiện tại cảm giác này nói không ra lời, đến cuối cùng nàng vẫn thấy ánh mắt Xuân Hàn có chút kỳ hoặc, người bình thường nghe được lời của nàng, nhất định sẽ rất vui vẻ vì có người thay bản thân mình ra mặt, nhưng vừa rồi nàng nhìn thấy Xuân Hàn khó xử, Mộc Thanh Dao thực sự nghĩ không ra, hắn có cái gì phải khó xử, trừ phi? Trong đầu linh quang hiện lên, Mộc Thanh Dao rất khó mà chấp nhận sự thật của chuyện này, nếu như những gì mình suy nghĩ là thật, như vậy thực sự là uổng phí một phen tâm ý của bản thân, hơn nữa lại lãng phí đi một nuga huyết nhân sâm, vậy cuối cùng có phải là thực hay không, hay là mình đã đa tâm rồi, gần nhất trong cung xảy ra quá nhiều chuyện, đã nhanh chóng làm cho đầu óc mình lộn xộn, bởi vậy có một số việc, nàng còn cần phải tỉ mỉ cân nhắc.

"Không có gì, ta lại nằm một chút nữa, các ngươi không được làm ồn ta."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu cùng Mai Tâm nghe chủ tử nói còn muốn ngủ, liền buông màn lụa xuống, chỉnh lý cho tốt, rồi thối lui đến bên ngoài cửa điện.

Trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao còn muốn từ từ suy nghĩ một chút, nhưng bởi vì nghĩ mãi không ra manh mối, lại thiếp ngủ... Buổi chiều, Tinh Trúc công chúa qua đây thăm nàng, vài người đang ở trong điện nói chuyện phiếm, thì hoàng thượng tới, mọi người đứng dậy, hành lễ với hoàng thượng xong, lần lượt ngồi xuống.

Mộ Dung Lưu Tôn quét mắt nhìn tất cả mọi người trong đại điện một cái, mỗi người tựa hồ đang rất vui vẻ, gương mặt anh tuấn bắt đầu bao phủ sự dịu dàng nhẹ nhè, trầm ổn mở miệng.

"Có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

Tinh Trúc rất nhanh thong thả đến bên cạnh hoàng huynh, cười tưng tửng mở miệng: "Hoàng huynh, chúng ta đang ở đây nghe hoàng tẩu kể chuyện cười, thật rất buồn cười a."

Tiểu nha đầu Tinh Trúc sắc mặt ửng đỏ, tựa như đóa hoa tươi cười nở trên mặt nước, mềm mại vô cùng, mà trong đại điện cung nữ của nàng, gương mặt cũng hồng lên.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoàng thượng tự nhiên chuyển cái nhìn qua nhân vật chính vừa kể chuyện cười, chỉ thấy nàng cử chỉ ưu nhã đang cầm chén trà, vẻ mặt thản nhiên nhìn nha đầu bên cạnh, tựa hồ chuyện vừa rồi hoàn toàn không liên quan đến nàng.

Mộ Dung Lưu Tôn hiếu kỳ, đuôi lông mài lay động, thanh âm ngọt ngào vang lên: "Dao nhi kể chuyện cười gì vậy? Nói cho trẫm nghe một chút."

"Không có gì, là nha đầu này hiếm thấy chuyện kỳ quái mà thôi?"

Mộc Thanh Dao vẻ mặt lạnh nhạt cự tuyệt, nàng không cảm thấy chuyện kia có bao nhiêu buồn cười, hàng ngày mấy người nha đầu này nghe xong, không ngừng cười giống như người điên.

Bên cạnh Tinh Trúc nghe nói hoàng huynh muốn nghe, lập tức quơ quơ cánh tay hắn, đem chuyện cười vừa mới nghe được trái phải kể lại một lần.

"Có một người gọi là Kỷ Hiểu Lam (*), một ngày nọ đang cùng bằng hữu đi trên đường phố, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một cửa hàng, bà chủ trong tiệm đang rất bận rộn, Kỷ Hiểu Lam cùng bằng hữu đánh cược "Ta có thể một câu nói làm cho bà chủ đó cười, một câu làm cho bà chủ đó chửi" mọi người ai cũng không tin, quyết định lấy một bàn tiệc rượu ra cược, Kỷ Hiểu Lam đi tới trước cửa tiệm, đối diện với người trông tiệm chấp tay một cái, kêu 'Cha', bà chủ vừa nghe thế phốc một tiếng nở nụ cười. Kỷ Hiểu Lam đột nhiên xoay người lại hướng về phía bà chủ kêu to 'Mẹ' bà chủ nhất thời giận dữ, mắng chửi Kỷ Hiểu Lam, thế là Kỷ Hiểu Lam thắng được một bàn tiệc rượu."

(*) Trong convert hán việt là Kỷ Hiếu Cương, nhưng ở phía dưới theo suy nghĩ của Giao ty về Kỷ Hiếu Cương thông minh từ nhỏ không ai sánh được, nên ta mới đoán là Kỷ Hiếu Lam, ai có xem phim TQ thì biết ông này rồi nhé. ^_^

Tinh Trúc cười lớn, cung nữ trong đại điện lần thứ hai nở nụ cười, nhưng ngại có hoàng thượng ở chỗ này, vì thế cực lực nhịn xuống, gương mặt ai cũng đỏ bừng.

Nhin hoàng thượng ở bên cạnh, dung nhan tuấn mỹ, khó có được lúc mất đi lạnh lùng cứng rắn, nhuộm ý cười: "Người tên Kỷ Hiếu Lam này thật thông minh."

Mộc Thanh Dao trở mình xem thường một chút, đó là đương nhiên, Kỷ Hiếu Lam kia thông minh từ nhỏ, không phải người bình thường có thể so sánh được, nhưng mà hoàng thượng đến Phượng Loan cung, không phải chỉ muốn nghe các nàng kể chuyện cười chứ, nhất định là có việc mới qua đây.

"Hoàng thượng có chuyện gì sao?"

Mộ Dung Lưu Tôn thu lại ý cười, thay vào đó là đôi mắt tính toán sâu không lường được, trên ngũ quan tuấn mỹ bao phủ một tầng suy nghĩ.

"Ba ngày sau trẫm muốn cử hành thường hoa yến, đến lúc đó sẽ có nhiều vị thiên kim công tử của đại quan trong triều có thể đến tham gia thường hoa yến này, trong cung còn có hai vị vương gia, hai vị công chúa chưa thành thân, nếu lúc đó có đối tượng hôn nhân thích hợp, trẫm sẽ vì bọn họ mà ban hôn."

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, Mộ Dung Tinh Trúc đứng ở bên cạnh hắn lập tức phản đối.

"Hoàng huynh, ta không lấy chồng, người ta không muốn gả."

"Gái lớn gả chồng, tại sao có thể tùy hứng như vậy?" Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt càng u ám, lông mày hép dài vén lên, trong đôi mắt đen nhánh như một hồ nước sâu không lường được.

Mộc Thanh Dao bình tĩnh nhìn Huyền đế bên cạnh, nam nhân này lại muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn động đến Bắc Tân vương, ánh sáng lóe lên, ung

dung thản nhiên nở nụ cười.

"Tốt, Thanh Dao sẽ cố gắng vì Bắc Tân vương và Nam An vương lựa chọn phi tử, hoàng thượng yên tâm đi."

Chương 77.6

"Ù, Dao nhi có lòng" Mộ Dung Lưu Tôn nói xong đứng lên, có hàn ở chõ này, chỉ sợ nàng không thể thoải mái, hơn nữa hàn còn có chính vụ phải xử lý: "Thưởng hoa yến là ba ngày sau."

Mộc Thanh Dao dẫn Mộ Dung Tình Trúc cùng người của Phượng Loan cung, cung tiễn hoàng thượng.

Đợi được hoàng thượng đi khỏi, Mộ Dung Tình Trúc khuôn mặt liền xu xuống, cái miệng chu lên mười hai vạn phần không vui: "Hoàng tẩu, người ta không muốn lập gia đình."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng liếc nhìn tiểu nha đầu ở một bên đang phát giận, thật là, nha đầu kia lo lắng căn bản là dư thừa, dù cho nàng muôn gả, chỉ sợ hoàng thượng còn muốn giữ nàng lại hai năm nữa, hoàng thượng sở dĩ nói như vậy, chỉ bất quá để có lý do tổ chức thưởng hoa yến mà thôi.

"Tình Trúc không cần phải lo lắng, nói đến tú hôn, trên người còn có Bắc Tân vương, Nam An vương cùng Như Âm công chúa, dù thế nào cũng còn chưa tới phiên ngươi? Ở đâu mà thoảng cái liền có nhiều người nhân trung long phượng như vậy, ngươi hãy an tâm một chút đi."

Mộ Dung Tình Trúc vừa nghe hoàng tẩu nói, thì ra mình không có để ý, trên mình còn có ba người mà, sott ruột hàn là người khác, nàng gấp cái gì a, nghĩ xong lại cao hứng lên, quần quít lấy Mộc Thanh Dao muốn tiếp tục nghe chuyện cười, Mộc Thanh Dao vốn muốn không để ý đến nàng, nhưng cuối cùng thực sự chịu không nổi nha đầu kia, lại kể một truyện cười.

Phượng Loan cung, một bầu không khí hòa thuận vui vẻ.

Quảng Dương cung, lúc này bầu không khí có chút quái dị, toàn bộ đại điện một mảnh yên lặng, thái hậu ngồi ngay ngắn ở trên cao, vẻ mặt bí hiểm, như có điều suy nghĩ, Lý công công đứng ở bên người nàng, cẩn thận mở miệng: "Nương nương, ngươi xem việc này?"

"Lập tức phái người truyền tin đến phủ hữ thùa tướng, làm cho hắn tức khắc tiến cung nghị sự."

Thái hậu trầm mặt lạnh lùng phát tay, Lý công công cung kính đi ra ngoài, phái người đi đến phủ thùa tướng thông báo cho thùa tướng đại nhân, lần này hoàng thượng nhất định có mục đích riêng, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thái hậu từ từ suy xét, bên ngoài thì hắn có ý tốt, vì Bắc Tân vương và Nam An vương cùng hai vị công chúa mà tú hôn, kỳ thực đối tượng hắn chân chính muốn tú hôn, hắn là con trai Lưu Mạch của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn khống chế hôn nhân của con trai này, con nàng muốn kết hôn với ai, phải do người làm mẹ như nàng quyết định.

Thùa tướng còn chưa tiến cung, thì Như Âm công chúa đã xông vào, thở hổn hển, vẻ mặt tức giận mười phần chất vấn thái hậu nương nương.

"Mẫu hậu, đây là ý gì?"

Thái hậu vốn đang lúc suy nghĩ, không biết Như Âm công chúa nói cái chuyện ma quỷ gì, đôi mắt u lạnh trùng nàng: "Ngươi nói cái gì đó?"

"Thường hoa yến, tú hôn, có chuyện này hay không?"

Như Âm tiếng nói lớn hơn rất nhiều lần, làm thái hậu bị ù cả tai.

Trong đại điện, cung nữ cùng thái giám hù đến đỗ mồ hôi, Như Âm công chúa luôn luôn cùng thái hậu đối nghịch, nhưng chuyện này hình như không liên quan tới thái hậu nương nương, thường hoa yến là hoàng thượng tổ chức, thái hậu tựa hồ cũng rất khó xử, bất quá Như Âm công chúa không phải nêu vui vẻ hay sao?

Nghe nói lần thường hoa yến này, sẽ vì công chúa mà tú hôn, Như Âm công chúa thái độ làm người kiêu ngạo lại ương ngạnh, nếu như hoàng thượng không tú hôn, còn có người nào lại muốn cưới nàng.

Mọi người tuy rằng nghĩ thế, cũng không dám lộ ra chút suy nghĩ nào, cùng nhau nhìn thái hậu nương nương, chỉ thấy nương nương vẻ mặt phiền chán, phát phát tay: "Ai gia cũng là mới biết được chuyện này, nghe nói hoàng thượng ba ngày sau sẽ tổ chức thường hoa yến, đến lúc đó sẽ vì các ngươi mà tú hôn, ngươi hãy chuẩn bị một chút đi, đến lúc đó tìm một người gả đi

ra ngoài là được."

"Mẫu hậu?"

Mộ Dung Nhu Âm đột nhiên rống kêu lên, thanh âm vang dội, làm cho thái hậu nương nương giật mình một trận tim đập nhanh, hô hấp dồn dập đưa tay che ngực, giật dữ chỉ vào Mộ Dung Nhu Âm.

"Ngươi làm gì, ở Quảng Dương cung rống lớn kêu to, muốn túc chết mẫu hậu sao?"

"Mẫu hậu, ta không lấy chồng."

Lúc này đây Mộ Dung Nhu Âm mở miệng như định đóng cột, trên gương mặt xinh đẹp quyết định dứt khoát, trong ánh mắt lóe ra hung tàn, hoàn toàn không cho cơ hội thương lượng, thái hậu có chút quái lạ, quét mắt nhìn nữ nhi, nha đầu kia đầu óc có bị bệnh hay không, nàng ta đã mười bảy tuổi, khi nàng ở cái tuổi này đã sớm đám cưới, mà nàng ta lại không muốn gả, chẳng lẽ vẫn muốn ở lại trong cung hay sao.

"Việc này hoàng thượng tự có định đoạt."

Đối với nữ nhi này, thái hậu là đau đầu sầu não. Càng thêm phiền lòng, hiện tại hận không thể lập túc kêu hoàng thượng từ hôn đem nàng gả đi ra ngoài, chỉ cần có người đồng ý cưới nàng là được, nàng là mắt không gặp thì tâm sẽ không phiền, chưa bao giờ biết vì mẫu hậu mà chia sẻ, còn ở chỗ này làm phiền, thái hậu nghĩ đến đợi một lúc nữa thừa tướng sẽ qua đây, sắc mặt lạnh lùng mở miệng.

"Trở về đi, ai gia mệt mỏi."

"Ta không? Mẫu hậu, ta không muốn gả, ngươi đi cùng hoàng huynh nói chuyện, ta không muốn lập gia đình, nghĩ sẽ ở cùng mẫu hậu." Nhu Âm đứng ở trên đại điện đậm chân, khăng khăng không để ý tới lời nói của thái hậu, trên đại điện thượng bầu không khí có chút cứng ngắc, thái hậu sắc mặt càng ngày càng khó coi, âm u, khóe môi nhếch lên dữ tợn nhìn nữ nhi, Nhu Âm là do nàng nuôi lớn, nàng làm mẫu thân làm sao mà không biết nữ nhi của mình, nàng hình như có chuyện gì gạt nàng.

"Nhu Âm, ngươi không phải có việc gì gạt mẫu hậu chứ" thái hậu thử mở miệng, lần trước Nhu Âm ra hiến hai kế, nàng liền hoài nghi không phải do

nàng ta nghĩ ra, là có người thay ra chủ ý thay nàng ta, hiện tại nàng lại không muốn lập gia đình, chẳng lẽ nàng cất giấu bí mật gì không thể cho ai biết.

Thái hậu đôi mắt u ám, thật là kinh khủng, Như Âm hậu tri hậu giác có chút sợ hãi, chọc đến mẫu hậu nổi giận, nàng giống như sẽ không có thứ tốt để ăn, nàng còn chưa quên chuyện bị đánh lần trước.

"Mẫu hậu nói cái gì đó?"

Q.2 - Chương 78: Thưởng Hoa Yến, Tứ Hôn

Công chúa Như Âm ánh mắt lóe ra bất định, như thế làm thái hậu càng thêm khẳng định, sau lưng của nàng nhất định cát giấu chuyện gì, khóc môi bắt đầu cười nhạt, tốt, nàng muốn nhìn xem nàng ta rốt cuộc làm chuyện gì gạt nàng, đợi đó, nàng sẽ phái người bí mật tiến vào Cửu Hoa cung, nhìn trong cung rốt cuộc có chuyện khác lạ gì.

"Được rồi, đi xuống đi, bản cung mệt mỏi."

Thái hậu phát tay, nhấp mắt dưỡng thần, Mộ Dung Như Âm thấy đôi mắt mẫu hậu lóe ra tàn nhẫn, quanh thân bao phủ sát khí, không dám nói thêm nữa, chỉ phai oán hận thở mạnh giậm chân, dẫn thị nữ Cẩm Khâm rời khỏi Quảng Dương cung.

Như Âm vừa đi, thì thừa tướng đại nhân được Lý công công bí mật mang vào tẩm cung.

Đi vào tẩm cung thái hậu, ngoại trừ Lý công công, những kẻ nhàn rỗi khác đều không cho phép tiến tẩm cung quấy rầy nàng nghỉ ngơi, phải ở ngoài cửa điện hầu.

Bên trong tẩm cung.

Sở tể tướng hành lễ liền vào chỗ ngồi xuống, chờ thái hậu mở lời.

Thái hậu sắc mặt khó coi, âm điệu lạnh lẽo: "Hoàng thượng ba ngày sau sẽ tổ chức Thưởng hoa yến, việc này ngươi có biết không?"

"Thần đã nhận được thiệp mời, ba ngày sau Thiển Dực cũng sẽ tiến cung tham gia Thưởng hoa yến, lần Thưởng hoa yến này, không có đại quan trong triều, chỉ có các công tử thiên kim đại quan, nghe nói mục đích hoàng thượng tổ chức Thưởng hoa yến lần này là vì tứ hôn cho Nam An vương cùng Bắc Tân vương, còn có hai vị công chúa."

"Đúng vậy, nhưng hắn thật tâm vì Lưu Mạch tứ hôn sao? Chỉ sợ hắn dụng tâm kín đáo, " thái hậu hung hăng nói, Sở Phong Ngọc sợ run một chút,

chậm rãi mở miệng: "Vậy thái hậu gọi thần tiên cung là gì?"

"Ai gia đã đem các vị thiên kim của quan viên trong triều sàng lọc lựa chọn một chút, đã chọn lựa ra một đối tượng thích hợp với Lưu Mạch, vị quan lớn kia là Bình bộ thị lang Lý Trường Xuân có thiên kim Lý Tiểu Uyển, Lý Tiểu Uyển này cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, tính tình thanh tao lịch sự, rất thích hợp với Lưu Mạch, hơn nữa là con của Bình bộ thị lang Lý Trường Xuân, đây mới chính là điểm quan trọng, sau này đối với Lưu Mạch sẽ có sự giúp đỡ rất nhiều."

"Thiên Kim của Bình bộ thị lang Lý Trường Xuân, đúng là không còn đối tượng nào tốt hơn, tuy nói Sở gia chúng ta có một nữa binh quyền, nhưng những lính kia đa số trấn giữ ở biên quan, binh tướng chân chính ở trong tay cũng không nhiều, nếu như có thể đem Lý Trường Xuân theo phe chúng ta, thì đúng là quá tốt."

Sở tể tướng gật đầu, nhưng mà đại hôn của Bắc Tân vương, cần phải do hoàng thượng chỉ hôn, chỉ sợ người khôn khéo như hoàng thượng, sẽ không đem Lý Tiểu Uyển chỉ hôn cho Bắc Tân vương, mà đem nàng chỉ hôn cho Nam An vương, Sở Phong Ngọc lo lắng mở miệng.

"Nhưng chuyện này phải do hoàng thượng tự hôn, chúng ta nói căn bản là vô dụng."

"Đây cũng là mục đích mà ai gia tìm người tới, người bấy giờ liền phái người đi Lý phủ, cùng Lý Trường Xuân nói chuyện, cho hắn biết đây là ý của ai gia, ai gia thích Lý Tiểu Uyển, cho phép nàng có một danh phận với Bắc Tân vương, bất quá muôn nàng ta phải hi sinh một chút, ở trong Thưởng hoa yến, do nàng ra mặt bẩm với hoàng thượng, nói nàng rất ái mộ Bắc Tân vương gia, cuộc đời này chỉ gả cho một mình Bắc Tân vương gia, đến lúc đó ai gia sẽ cách chu toàn, ta cũng không tin dưới ánh mắt của tất cả mọi người, hoàng thượng có thể làm ta chuyện gậy đánh uyên ương."

"Nương nương kế sách rất hay."

Sở Phong Ngọc tán thưởng, hắn từ trước đến giờ đều bội phục tỷ tỷ này, thái độ làm người rất khôn khéo, tâm tư cẩn mật, cho nên mới có thể nhịn được việc người thường không thể nhịn, làm chuyện mà người thường không dám làm, Sở gia mới có thành tựu như hôm nay.

"Thần tuân chỉ."

"Được rồi, ai gia thật sự mệt mỏi " thái hậu phất phất tay, quay đầu phân phó Lý công công ở một bên: "Đem tể tướng đưa đi ra ngoài, ghi nhớ kỹ, cẩn thận một tí, ngàn vạn lần đừng để cho người nhìn thấy."

"Dạ, nương nương, " Lý công công cẩn thận lén tiếng trả lời, mời tể tướng đại nhân cùng đi ra ngoài.

Tâm cung rơi vào vắng vẻ, thái hậu ngược mắt nhìn đèn cung đình trên đỉnh đầu không phát ra tiếng động.

Mạch nhí, mẫu hậu lần này không biết có thể giúp được người hay không, chỉ mong ông trời đứng về phía người.

Ba ngày sau...

Trời đầy nắng, ánh dương quang cùng chiêu sáng khắp nơi trên bầu trời mênh mông vô bờ, tựa như tấm màn lụa trong suốt rực rỡ, nhẹ nhàng xao động từng đợt sóng.

Ngự hoa viên, từ sáng sớm đã có nhiều thanh âm ồn ào của mấy người làm việc, thanh âm ầm ĩ không ngừng, thái giám cùng cung nữ dưới sự chỉ huy của A Cửu công công, chỉnh tề có trật tự hết thảy đều rất bận rộn.

Thảm đỏ được trải trên quảng trường ở giữa ngự hoa viên, trên khoản sân rộng bốn phía là bàn thấp hình chữ nhật làm bằng gỗ lê, hai bên bàn đều khắc bức tranh long phượng tinh xảo, ở ngay giữa bàn nổi bậc bình hoa đặt tiền, bên trong cắm những đóa danh hoa đang nở rộ, mỗi một cái bàn đều trang trí như vậy, do thời tiết nên mùa nhiều nhất vẫn là hoa cúc, thế nhưng hoa cúc tuy nhiều, những cũng không vì thế đơn điệu, ngược lại càng cao nhã không gì sánh được.

Trên bàn gỗ lê tinh xảo, ngoại trừ hoa tươi còn có rượu ngon, hoa quả tươi quý hiếm.

Trong không khí lan tỏa mùi thơm nồng đậm, cung nữ mặc hoa phục thỉnh thoảng qua lại không ngót, tựa như vô số cánh bướm bay lượn, triêu gẹo ánh mắt của con người.....

Trong Thường hoa yến lần này, phàm là thiên kim hoặc công tử của đại quan trong triều đều có thể tham gia, thánh chỉ vừa ban ra, toàn bộ Lâm An thành

đều sôi trào, ai mà không biết dụng ý của hoàng thượng, hai vị vương gia cùng hai công chúa hôn sự còn chưa có, nếu như lần này để cho công tử cùng tiểu thư tham gia, nhất định là có liên quan đến chuyện đại hôn của Nam An vương cùng Bắc Tân vương, còn có hôn sự của hai vị công chúa nữa.

Những ngày này, bên trong trà lâu túu quán của Lâm An thành, tân khách chật ních, cũng chờ nhìn để nhìn xem vương phi của Nam An vương cùng Bắc Tân vương sẽ rơi vào tay của cô nương nhà nào? Vị hôn phu của ông chúa là ai? Tuy rằng đây đều là chuyện của những nhân vật lớn, thế nhưng tiểu dân chúng vẫn rất cao hứng đến xem náo nhiệt.

Giờ Thìn bắt đầu, trên đường cái hương xa bảo mã như nước chảy, làn sóng người bắt đầu khởi động.

Từng chiếc xe ngựa xa hoa hướng về phía hoàng cung mà chạy tới, bên trong những liễn kiệu xa hoa này, chính là các thiên kim công tử của quan viên đang ngồi, nếu là công tử gia thì sẽ nhắc màn kiệu lên, tự cho là mình siêu phàm đặc chí vừa lòng quét mắt nhìn đoàn người bên cạnh, liên tiếp gật đầu, còn nếu như là thiên kim tiểu thư, thì màn kiệu sẽ không nhúc nhích một chút nào, nghiêm khắc chặt chẽ, làm cho người ta nhìn không thấy.

Ngự hoa viên, phi thường náo nhiệt.

Ba người một nhóm, năm người một đám vây quanh cùng một chỗ nói chuyện phiếm, nam tử lấy thì lấy công tử Sở Thiển Dực của tả thừa tướng dẫn đầu, hôm nay Sở Thiển Dực một thân cầm bào màu trắng, tóc đen dùng bạch ngọc trâm buộc lên, cả người tuấn mỹ phiêu dật, khoe môi luôn mang ý cười, càng thêm vài phần khí phái xinh đẹp, làm cho nhiều thiên kim tiểu thư sắc mặt hồng hồng, trong lòng như có nai con nhảy loạn, không dám chính diện nhìn hắn, chỉ thầm liếc trộm.

Nữ tử lấy thiên kim của Bình bộ thị lang làm chính, vây quanh một chỗ len lén nghị luận về nam nhân, đại bộ phận nói đề tài đều là Sở Thiển Dực cái nam tử yêu nghiệt kia, nếu so sánh với Nam An vương cùng Bắc Tân vương, Sở Thiển Dực tựa hồ dễ dàng trở thành đối tượng cho nữ tử thích hơn, bất luận là diện mạo, tướng mạo, gia thế, đều rất hấp dẫn những nữ nhân này.

Về phần Nam An vương cùng Bắc Tân vương, một vô cùng lạnh, một vô cùng yếu, tựa hồ mỗi người đều có chỗ thiếu hụt, tuy rằng Nam An vương diện mạo anh tuấn, thế nhưng rất nhiều thiên kim tiểu thư đều sợ hãi hắn, mà

Bắc Tân vương thì lại là một kẻ bệnh hoạn, ai lại đồng ý gả cho một kẻ bệnh sắp chết chứt, tuy rằng bọn họ thân phận đều tôn quý, là quyền quý đương triều, thế nhưng đối với tiểu thư người ta mà nói, cũng không phải tất cả mọi người đều là người thấy sang bắt quàng làm họ.

Chương 78.2

Thiên kim của Bình bộ thị lang Lý Tiếu Uyển, đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười, mềm mại đáng yêu đa tình, một ánh mắt như nước giống như biết nói, như mong mỏi đợi chờ, dẫn tới rất nhiều công tử nhìn qua, bất quá mi tâm của nàng mang theo vẻ nhợt nhạt nhẹ buồn, tựa hồ như gặp chuyện phức tạp gì, ngôn hành cử chỉ tự nhiên sẽ không vui, tuy rằng bị mọi người vây quanh, nhưng cũng chưa nói thêm cái gì, chỉ nghe các tỷ muội bên người nghị luận, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn về phía Sở Thiển Dực ở xa xa, đáng tiếc nam nhân kia liếc mắt một cái cũng không nhìn đến nàng, thực sự là hoa rơi có ý nước chảy vô tình, chẳng lẽ trong số mệnh đã định trước tất cả rồi sao, nàng Lý Tiếu Uyển tâm cao khí ngạo, phải gả cho con ma ôm Bắc Tân vương gia.

Tuy nói Bắc Tân vương gia thái độ làm người hòa nhã đa lễ, thế nhưng một nữ nhân tài mạo song toàn tâm cao khí ngạo, trong lòng làm sao mà không có nửa điểm ảo tưởng, ai mà không muốn ở hoa tiên tuyệt hạ tìm kiếm chút ít tình cảm, nhưng muốn nàng đi hầu hạ ma ôm Bắc Tân vương kia, Lý Tiếu Uyển càng nghĩ trong lòng càng rối loạn, nhưng không có nửa điểm biện pháp, đêm hôm qua, phụ thân kiên trì dặn dò nàng chuyện hôm nay nên làm, muốn làm cho nàng ở trước mặt mọi người nói yêu mến Bắc Tân vương gia, nàng liền nôn muốn chết, nàng tình nguyện nói bản thân mình thích là Sở công tử...

Trên Thưởng hoa yến, y phục tươi đẹp rực rỡ loá mắt, đủ mọi màu sắc, muôn hồng nghìn tía, hơn nữa còn có các danh hoa xinh đẹp vàng, xanh tím, trong lúc nhất thời làm người ta hoa mắt hỗn loạn, không kịp nhìn.

Tiếng nói chuyện tiếng cười phát ra bốn phương, thỉnh thoảng còn tăng cường vượt qua cả bên ngoài, tựa như từng đợt sóng biển, sóng sau cao hơn sóng trước....

Ở lối đi của Thưởng hoa yến dùng năm màu hoa tươi cách xây một cổng hoa, hai bên thái giám đứng thành hai hàng, lúc này thanh âm của thái giám lạnh lùng truyền vào.

"Như Âm công chúa đến, Tinh Trúc công chúa đến."

Theo tiếng hô to của thái giám, người của hoàng thất tôn quý mà bọn họ muốn gặt hái, trước hết là hai vị công chúa, lần Thường hoa yến này, đối tượng hôn sự của các công chúa chắc hẳn đã ở trong lòng hoàng thượng, các quý công tử nhà giàu có vừa nhìn thấy hai vị công chúa giá lâm, giống như mèo nhìn thấy chuột, hai mắt phát ra ánh sáng, nhìn chằm chằm Như Âm công chúa và Tinh Trúc công chúa.

Chỉ thấy công chúa vừa vào đến sảnh tiệc, thì quan viên thiên kim liền đi qua hành lễ.

"Tham kiến Như Âm công chúa, tham kiến Tinh Trúc công chúa."

Như âm thái độ làm người kiêu ngạo mạnh dạn, hôm nay mặt bộ y phục màu đỏ khỏa ngực, diễm lệ không gì sánh được, vẻ mặt không chút sợ hãi, cao ngạo rõ ràng mở miệng: "Đứng lên đi."

Đối với Như Âm kiêu ngạo, thì Tinh Trúc thái độ khiêm tốn đi nhiều lắm, mặc một bộ quần áo váy dài màu xanh lá mạ tay áo bằng tơ mỏng, tóc đen được búi gọn xinh xắn, cài một cây ngọc trâm, đáng yêu lại xinh đẹp, nàng nhở kỹ hoàng tấu nói, thường hoa yến hôm nay, nàng cũng không phải diễn viên chính, vì thế có thể lù mờ chừng nào càng tốt chừng ấy, nhưng hình dáng của nàng giống như tiểu bạch thỏ xấu hổ khiếp sợ, nếu so với Như Âm công chúa thì càng hấp dẫn tầm mắt của nam nhân nhiều hơn, rất nhiều công tử nhìn sang, rỉ tai nói nhỏ với nhau.

Theo sát phía sau công chúa mà đến chính là hai vị vương gia.

"Nam An vương gia đến, Bắc Tân vương gia đến."

Hôm nay hai đại diễn viên sáng chóe được mong chờ nhất, trên Thường hoa yến tất cả mọi tầm mắt đều bắn qua đây, chỉ thấy đi đầu chính là Nam An vương gia, Nam An vương gia mặc quần áo màu cà, anh khí bức người trên mặt băng sương trải rộng, quanh thân bao phủ hàn ý, có thể làm cho rất nhiều người kinh hãi đảm chiến, không dám qua đây chào hỏi, chỉ có công tử Sở Thiển Dực của ta thừa tướng vẻ mặt không sợ hãi đi qua, đưa tai lên tiếp nhận một quyền cùng Nam An vương đánh một chút, sau đó Sở Thiển Dực vươn tay kéo Nam An vương, không coi ai ra gì tiêu sai đi qua một bên.

Bởi vậy có thể thấy được Nam An vương cùng Sở công tử giao tình không thường, hai nam nhân này đứng chung một chỗ, một kẻ anh khí bức người,

một kẻ yêu mị động lòng người, thực sự là hai kẻ tuấn mỹ, người nhìn thấy cảnh đẹp như vậy cũng vui lây, Sở Thiển Dực chỉ kẻ đứng ở bên cạnh đoàn người Liễu Thiên Mộ, kỳ quái nhíu mày: "Ngươi chừng nào thì cùng hắn thân như vậy?"

Nam An vương nhìn liếc mắt một cái, không lưu ý lầm mở miệng: "Ở trước cửa cung gấp phải, hoàng huynh mời hắn tiến cung tham gia Thưởng hoa yến, bản vương mới cùng hắn đi vào"

"Ngươi a, " Sở Thiển Dực, vươn tay ôm vai Nam An vương, cử động này, có thể làm cho bao nhiêu danh môn thiêu kim trên Thưởng hoa yến xuýt chút ngất xỉu, động tác này quá ám muội, chẳng lẽ Nam An vương gia cùng Sở công tử là quan hệ đoạn tay áo (gay ^.^), nhưng mà Sở công tử kia hồng phấn tri kỷ khắp thiên hạ mà...

Cuối cùng mọi người đem tầm mắt dời về phía Bắc Tân vương gia, chỉ thấy bắc tân vương gia mặc trên người bộ áo choàng gấm màu trắng, vóc người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, tuy rằng ngũ quan thanh tú, cử chỉ tao nhã, thế nhưng các nữ nhân vừa nhìn thấy bộ dạng ma ôm của hắn, vẫn có chút thất vọng, nếu như Bắc Tân vương không có bệnh thì là thật tốt a, nhất định là đối tượng quý của các nữ nhân.

Thiên kim của Bình bộ thị lang Lý Tiếu Uyển, đưa mắt liếc nhìn nam tử quanh thân đậm nhiên, người nam nhân này đúng là phu quân của mình, thực sự muốn nàng làm theo lời phụ thân, trước mặt mọi người biểu lộ tình cảm ái mộ đối Bắc Tân vương sao?

Trên Thưởng hoa yến, bởi vì có thêm thành viên hoàng thất, mọi người thái độ so với trước khiêm tốn đi nhiều lắm, đối với vương gia công chúa mà nói, bọn họ chỉ là con của đại quan, thân phận thấp hèn như nhau, nơi đó có một số việc mà bọn họ không thể nào hiểu được.

Cuối cùng, thái hậu nương nương cũng tới.

"Thái hậu nương nương giá lâm, quý phi nương nương giá lâm."

Mọi người đều đứng dậy, nhìn về phía đầu của thảm đỏ, chỉ thấy thái hậu nương nương ung dung hoa quý, châu ngọc đầy người dẫn theo quý phi nương nương nhu mì mỹ lệ tiến vào, ở phía sau các nàng một nữ tử đi theo tươi mát như trăng, đúng là ái nữ của Tây Môn tướng quân, Tây Môn Tân Nguyệt.

"Tham kiến thái hậu nương nương, quý phi nương nương."

Thái hậu vẻ mặt hiền lành, ôn hòa phát phát tay kêu gọi mấy thiên kim tiểu thư: "Tất cả mọi người ngồi xuống đi, hôm nay chỉ là Thưởng hoa yến bình thường, hoa nở như gấm, mọi người cùng nhau thưởng thức, không cần câu nệ."

"Tạ ơn thái hậu nương nương."

Mọi người đều thở dài một hơi, nguyên lai thái hậu nương nương nhân từ thân mật như vậy, làm cho người ta không tự chủ được thả lỏng xuống.

Cứ hai người một bàn, mọi người tự mình tìm vị trí ngồi xong, thái hậu nương nương ngồi ở vị trí trên cao bên phải, mâu quang tùy ý dời về phía cửa ra vào, khéo môi cười nhạt.

Xem ra người dụng tâm kín đáo chân chính đã tới, theo suy nghĩ của nàng, thanh âm A Cửu vang lên: "Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm."

Mọi người lần thứ hai đứng dậy, kinh sợ, nghe đồn hoàng hậu nương nương cơ trí khôn khéo, chuyện gì cũng đều chạy không thoát ánh mắt của nàng, không biết lời đồn là thật hay giả, mọi người thần sắc bất định, cẩn thận cúi đầu mà đứng một lúc, hoàng thượng một thân minh hoàng long bào, dẫn theo hoàng hậu nương nương cao nhã linh động, lành lạnh diễm lệ đi vào Thưởng hoa yến, hôm nay nhân vật quan trọng cuối cùng toàn bộ cũng đến đông đủ.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

"Bình thân," Huyền đế trầm ổn lạnh lùng mệnh lệnh, lời kia như một cỗ khí phách thị máu đậm vào trong lòng, mọi người cảm thấy áp lực rất lớn, lập tức cung kính mở miệng: "Tạ ơn hoàng thượng."

Chương 78.3

Đợi được hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương bước lên thảm đỏ, đi tới chỗ ngồi trên cao, liền nhìn thấy thái hậu nương nương cùng quý phi nương nương một thân hoa phục, ngoài ra còn có một nữ tử làm người ta nhìn thấy là thương xót, hoàng đế mâu quang lãnh khốc vô tình cũng nhìn qua, trầm thấp mở miệng: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

"Ngồi xuống đi."

"Dạ" Mộ Dung Lưu Tôn dẫn Mộc Thanh Dao ngồi xuống.

Đợi được Đế hậu ngồi xuống, hoàng thượng mới không nhanh không chậm mở miệng: "Đều ngồi xuống đi."

"Tạ ơn hoàng thượng," mọi người thở ra một hơi, hoàng thượng tuy rằng tuấn mỹ đến nhân thân cảm phẫn, nhưng lại gây cho người ta cảm giác không thở nổi, làm cho người ta không tự chủ muốn chạy trốn, nhìn xem hoàng hậu nương nương ở bên cạnh hắn, tựa như một đóa hoa phù dung xinh đẹp, quanh thân lạnh lùng, trong đôi mắt sáng như sao kia, một chút nhiệt độ cũng không có, lạnh lùng nhìn tất cả như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Nghe đồn Nam An vương lần này có thể thuận lợi thoát thân, tất cả đều là công lao của hoàng hậu nương nương.

Lần này được nhìn thấy, nương nương cùng trước đây có sự khác nhau rất lớn, phong tư lạnh lùng như băng, không chút nào bị người cùng sự việc bên cạnh ảnh hưởng.

Xem ra lời đồn đãi là sự thật...

Hoàng thượng một lệnh hạ xuống, nhạc trúc vang lên, có vũ cơ nhẹ nhàng nhảy múa, xiêm y màu hồng xinh đẹp như máu, múa ra từng dãy ánh sáng màu hồng.

Rượu ngon mùi thơm bay xa, mỹ nhân trước mặt, mọi người nhất thời quên mình, uống rất hưng phấn, cũng không còn cẩn thận như lúc trước, nói chuyện nhiều hơn, bầu không khí vui vẻ hẳn lên, hoàng thượng đôi mắt sáng như sao, nghiêm túc nhìn thân ảnh đang nhẹ nhàng nhảy múa trên thảm đỏ, những đợt sóng bắt đầu khởi động, sâu không lường được.

Một khúc cuối cùng, vũ cơ lui xuống.

Trên Thưởng hoa yến đã an tĩnh lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía hoàng đế đang ngồi trên cao, bởi vì Huyền đế bí hiểm, làm cho rất nhiều người không dám tận hứng, rất sợ rước lấy họa sát thân, từ xưa đến nay gần vua như gần cọp.

Giữa sân yên tĩnh không tiếng động, bầu không khí có điểm quái dị.

Huyền đế làm sao mà không biết điểm quái dị này là do hắn tạo thành, nhưng mặc dù biết thế, hắn cũng không thể rời khỏi, bởi vì hôm nay hắn phải tú hôn cho Bắc Tân vương gia cùng NAM AN vương gia, đây là chuyện rất cấp bách, thứ nhất bởi vì hai vị vương gia đã sớm qua tuổi nạp phi, thứ hai đối với Bắc Tân vương...

"Hôm nay là Thường hoa yến, mọi người có thể tự do một ít, không cần câu nệ quá."

Huyền đế sang sảng cười rõ lên, tiếng cười kia xông thẳng lên chín tầng mây, hào phóng cực kỳ, bên dưới một trận tiếng cười phụ họa, nhưng vẫn như cũ không dám làm càn.

Mộ Dung Lưu Tôn liếc nhìn Mộc Thanh Dao ngồi một bên, chỉ thấy nha đầu kia vẻ mặt bình tĩnh, uống rượu thường hoa, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở danh hoa Long Trảo Thủ trước mặt, Long Trảo Thủ kia, nở thật tươi đẹp, coi như vuốt rồng, khí phách mười phần.

"Nếu là Thường hoa yến, tức có rượu thì không thể không có thơ, không bằng chúng ta hãy làm cho nó mới mẻ một chút."

Hoàng thượng nói thế đưa tới một ít phản ứng, tâm tình tự nhiên tăng cao không ít, nhất là mọi người thấy hoàng thượng muốn dung hợp bầu không khí, làm sao không thể phối hợp được, đồng thời lên tiếng trả lời: "Hoàng thượng có lòng."

"Như vậy để hoàng hậu đến chấp hành đi."

Mộc Thanh Dao sững sót một chút, sau đó ngẩng đầu không chút khách khí liếc nhìn Huyền đế bằng đôi mắt lạnh, nam nhân này chuyện đó cũng kéo nàng vào làm gì, hắn không phải là muốn tú hôn cho Nam An vương cùng Bắc Tân vương sao? Nhìn trúng ai thì trực tiếp ban thưởng qua là được, chỉnh đốn cho mới mẻ, còn biểu nàng chấp hành nữa chứ?

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn thấy Mộc Thanh Dao có chút giật, làn sóng biển ẩn sâu dưới đáy mắt nhuộm ý cười dịu dàng.

Không đưa tay đánh khuôn mặt người đang tươi cười, đây là nguyên tắc của

Mộc Thanh Dao, nên đành quay đầu nhìn phía Thưởng hoa yến, phát hiện mỗi người thái độ đều có chút cứng ngắc, thần sắc mất tự nhiên, tựa hồ vô cùng câu nệ, không khí trên tiệc cứng lại, thảo nào hoàng thượng kéo nàng vào, nguyên lai muốn cho nàng làm dịu bầu không khí.

Chuyện này cũng rất đơn giản, mâu quang của Mộc Thanh Dao vừa chuyển, hôm nay rõ ràng là Thưởng hoa yến, cũng chân thật là tú hôn, nên biến nó thành một buổi nói chuyện xem mắt, đã như vậy sao không biến siêu cấp nam nữ cổ đại có cơ hội thân cận đối tượng mà họ muốn, chủ ý đã định, Thanh Dao khéo môi nhếch lên, nở nụ cười như hoa, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, hoàng hậu nương nương dáng vẻ tươi cười đẹp quá.

"Tốt, hôm nay Thưởng hoa yến, chúng ta sẽ chơi trò có tính chất mới mẻ, cũng không phải hành túu lệnh, cũng không phải ngâm thơ vẽ tranh, mà có một phong cách riêng, hiện tại mời mọi người đổi vị trí của mình một chút, nam nhân cùng nữ nhân chia làm hai bên để ngồi."

Hoàng hậu nương nương một tiếng đã hạ xuống, ai dám can đảm không tuân theo, tuy rằng không biết nương nương muốn gì, nhưng bầu không khí lập tức bị giao động, người người trên mặt lóe ra vẻ tò mò hưng phấn.

Bên tổ nam tử thì lấy Nam An vương dẫn đầu, lần lượt đếm xuống, Bắc Tân vương gia, Sở Thiển Dực, Liễu Thiên Mộ...

Bên tổ nữ tử thì lấy công chúa Mô Dung Như Âm dẫn đầu, tiếp theo là Tinh Trúc công chúa, Lý Tiểu Uyển...

Đợi cho mọi người ngồi vào chỗ của mình, Mộc Thanh Dao đang chuẩn bị nói ra quy tắc, thì có một người từ bên cạnh quý phi nương nương Sở Ngữ Yên đứng lên, dịu dàng như nước thi lễ một cái, thanh âm dễ nghe như hoàng oanh vang lên: "Bẩm hoàng hậu nương nương, Tân Nguyệt có thể tham gia trò chơi không?"

Nguyên lai là Tây Môn Tân Nguyệt, đôi mắt Mộc Thanh Dao chớp hai cái, nàng ra là tú nữ, biết rõ đây là tiệc thân cận, lại vẫn muốn tham gia loại trò chơi này, đến tột cùng là nàng vô tri hay là còn có mục đích khác, chỉ sợ ý của người này nằm ở sau, Mộc Thanh Dao cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nếu Tân Nguyệt cô nương muốn tham gia, như vậy ngồi bên tổ nữ tử đi."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt thân hình tinh tế như liễu chập rải bước xuống đài cao, đi xuống bên tổ nữ tử, thân ảnh mềm mại của nàng hấp dẫn rất nhiều tầm mắt của mọi người, chỉ sợ kẻ nàng muốn hấp dẫn thật sự là người ngồi ở trên cao kia.

Mộc Thanh Dao khéo câu ra cười nhạt, ung dung thản nhiên mở miệng.

"Tốt, phía dưới lắng nghe bản cung bắt đầu nói ra quy tắc, kỳ thực đây là một trò chơi, trò chơi này rất đơn giản, bản cung sẽ ra nói một câu bí ẩn, các người có thể cướp đáp, ai đáp đúng, có thể hỏi người kia một vấn đề mà trong lòng muốn hỏi nhất, nếu như người kia cự tuyệt trả lời, như vậy người đó phải biểu diễn một tài nghệ, hoặc là hướng người khác xin giúp đỡ, chỉ cần có người chịu giúp đỡ người, thì người có thể qua ải, ngược lại, nếu như cướp đáp chính là nam tử, đồng thời có thể hỏi nữ tử một vấn đề, nếu như nữ tử đáp, có thể quan ải, nếu như không đáp, phạt ba chén rượu."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, bên dưới bầu không khí lập tức sôi động hẳn lên, rất nhiều người trong mắt toát ra đóm lửa nóng cháy, vốn họ đang lo không biết làm cách nào hướng người ái mộ trong lòng để biểu đạt, vừa lúc nương theo cơ hội này, thô lộ cõi lòng, rất nhiều người hồi hộp cọ cọ tay.

"Tốt."

Huyền đế nhìn thấy bầu không khí trước mắt hưng phấn hẳn lên, dung nhan tuấn mĩ nhuộm ý cười, ôn nhuận tựa như một đêm mưa xuân, hoàng hậu ra tay quả nhiên không bình thường, những mũi nhọn chìm sâu lóe ra, lảng lặng nhìn hết thảy trước mắt.

Thái hậu nương nương ở một góc Thư phòng hoa yến, ánh mắt lộ ra run sợ, tuy rằng thù hận nữ nhân trước mặt, thế nhưng nàng phải lại một lần nữa thừa nhận, suy nghĩ nữ nhân này, thật là bất thường nhưng cũng rất tốt.

Chương 78.4

"Như vậy bắt đầu đi, mỗi người trước mặt đều có chiếc đũa, người nghĩ ra đáp án có thể gõ chiếc đũa để trả lời."

Mộc Thanh Dao một lời vừa xong, mi tâm nhắc lên, liền có một đè, mím môi cười: "Thỏ đánh nhau, đố một thành ngữ."

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền nghe được bên tổ nữ tử truyền đến tiếng gõ, đại gia nhìn sang, chỉ thấy nữ tử mặc hồng y vừa gõ một cái, lập tức khẩn trương đứng dậy, sắc mặt ửng đỏ, nói nồng lộn xộn mở miệng: "Ta, ta không biết, ta là quá khẩn trương, nên gõ sai."

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, tất cả mọi người đều nở nụ cười, trong nháy mắt, bầu không khí nóng bỏng lên, mọi người cười, nàng kia sắc mặt càng đỏ hơn, Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng: "Người trước cứ đứng đấy, nhìn xem người khác, có người nào nghĩ ra câu trả lời hay chưa?"

Có người đánh đũa, chăm chú nhìn sang, người của tổ nam, công tử Sở Thiển Dực của tá thừa tướng, chỉ thấy hắn không nhanh không chậm đứng lên, cười đến vẻ mặt yêu nghiệt.

"Thượng thoan hạ khiêu."

Không nghĩ tới thằng nhãi lại biết trả lời, Mộc Thanh Dao nở nụ cười, trận đầu báo cáo thắng lợi.

"Trả lời đúng, hiện tại Sở công tử có thể hướng người trong lòng người hỏi vấn đề?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, nữ tử bên này mâu quang của mọi đều sáng lên, lòng dạ của mọi người cực kỳ giống nhau, đôi mắt đều phát sáng, nhìn chằm chằm Sở lang trong cảm nhận, chỉ mong hắn đưa ra câu hỏi sẽ là mình a, ngay cả hoàng thượng Mộ Dung Lưu Tôn cũng hiếu kỳ, Sở Thiển Dực tuy rằng mang tiếng đào hoa, nhưng đến bây giờ cũng không có cưới vợ, hôm nay Thưởng hoa yến, cũng coi như mập ôm gầy đều có đủ, không biết trong lòng của hắn sẽ là nữ tử như thế nào?

Chỉ thấy Sở Thiển Dực đồng thời nhìn về phía tổ nữ, nhìn từ trước ra sau rồi lại nhìn từ sau ra phía trước, làm mọi người trong lòng hồi hộp không yên, càng ngày càng gấp, cuối cùng nhìn thấy thằng nhãi bộ dạng cợt nhả quay đầu lại nhìn phía Mộc Thanh Dao: "Xin hỏi hoàng hậu nương nương, ta có thể tự phạt ba chén rượu hay không."

Lời vừa nói ra, trên Thưởng hoa yến, trái tim của mấy nữ nhân này tựa như thủy tinh rơi xuống đất vỡ nát, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, trên Thưởng hoa yến hồng lam lục liễu, cảnh xuân vô hạn, mà yêu nghiệt này lại không một coi trọng chút nào.

Mộc Thanh Dao cũng cảm giác ánh mắt của hắn có phải hay không quá cao, hoặc là hắn kỳ thực chính là một kẻ đoạn tay áo...

Nhưng nhìn lại ánh mắt của Sở Thiển Dực, tựa hồ lại không giống, bất quá nếu người ta không vui, nàng đương nhiên cũng không bắt trâu phải uống nước, mặt lạnh mờ miêng.

"Được."

Sở Thiển Dực cười dịu dàng ngồi xuống, không coi ai ra gì tự phat ba chén, hoàn toàn như không thấy ánh mắt thất vọng của bọn nữ tử đối diện.

Đề thứ nhất đã bị Sở Thiển Dực làm hỏng, bất quá vẫn còn có một tiểu thư bởi vì quá khẩn trương đã gõ sai, Mộc Thanh Dao nhìn sang, chỉ thấy trãi qua một phen bị Sở Thiển Dực làm ầm ĩ, tiểu thư kia cuối cùng cũng trấn định xuống lại.

"Tuy rằng ngươi đã đánh sai, thế nhưng nếu chơi trò chơi, quy tắc lớn hơn trời, đương nhiên không thể phá hủy, hiện tại có hai lựa chọn, một là hướng người khác xin giúp đỡ, một là tự mình biểu diễn tài nghệ."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt nhìn bên dưới, người người đều nhìn tiểu thư kia, chỉ thấy nàng diện mạo tú lệ, cử chỉ đoan trang, hơn nữa lúc trước khi đứng lên hình dáng đỏ mặt, đặc biệt đáng yêu, bởi vậy có rất nhiều nam tử nhìn nàng, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nam tử đối diện liếc mắt một cái, bắt đầu từ Nam An vương, chỉ thấy Nam An vương gia sắc mặt lạnh so với khối băng không có gì khác biệt, dù được nàng rất nhanh lướt qua, nhìn đến Bắc Tân vương, bởi vì vừa cười xong, hắn tựa hồ ngay cả thở cũng rất khó khăn (TT: hai cái tên em trai của Tôn ca thiệt là....>_

"Có thể mời vị công tử này giúp đỡ ta không?"

Mọi người theo tầm mắt của nàng nhìn sang, nam tử kia nguyên lai là bằng hữu của Sở Thiển Dực phủ doãn tử công tử Trương Hàn Sơn, Trương Hàn Sơn đối với tiểu thư này cũng có chút ít chú ý, lập tức tình chàng ý thiếp đứng lên, sảng khoái cung kính mở miệng: "Hàn Sơn nguyện thay tiểu thư tự phat ba chén, " nói xong liền tiếp uống chén cũng không ngừng.

Trên Thưởng hoa yến thượng nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm, vì Trương Hàn Sơn uống rượu khơi màu lên.

Huyền đế ánh mắt u ám, khéo môi vẫn giữ ý cười, Dao nhi chủ ý thật là có chút ý nghĩa, mới chớp mắt liền đã thúc đẩy được một đôi, bất quá hôm nay diễn viên chính là Nam An vương cùng Bắc Tân vương, đáng tiếc hai người hoàng đế này tuy rằng thân phận cao quý, nhưng nhiều nữ nhân không dám đụng vào, một quá mức lạnh lùng, một vô cùng đơn bạc, thân thể yếu đuối nhiều bệnh, đều không phải giai tết lý tưởng trong cảm nhận của nữ nhân, nhưng mục đích làm Thưởng hoa yến hôm nay, chính là muốn vì hai người bọn hắn chỉ hôn.

Mộc Thanh Dao giơ tay lên, tất cả đều im lặng, mọi người biết hoàng hậu nương nương muôn nói đề thứ hai, mọi người nghiên tai lắng nghe.

"Cái đuôi dài, lỗ tai ngắn, chỉ ăn món ăn, không ăn cơm, đó một động vật."

Lần này bị thiên kim Bình bộ thị lang Lý Tiếu Uyển đoạt trước, chỉ thấy nàng trán định đứng lên, không vội không chậm mở miệng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, là thỏ."

Mộc Thanh Dao đánh giá thiên kim của Bình bộ thị lang, cử chỉ thanh tao lịch sự, vừa nhìn chính là tiểu thư khuê các, quả nhiên là giáo dưỡng tốt, đột nhiên liền có ba phần hảo cảm, cười gật đầu: "Trả lời đúng, hiện tại Lý tiểu thư muôn hướng ai để hỏi vấn đề? Xin bắt đầu đi."

Lý Tiếu Uyển đôi mắt đẹp vừa chuyển, nhìn về phía những nam tử đối diện, kỳ thực người nàng muôn hỏi nhất là Sở Thiển Dực, thế nhưng Sở đại công tử vừa rồi đã bày tỏ rõ ràng, đối với những nữ nhân các nàng không có hứng thú, nàng hỏi lại hắn tức không phải tự làm mất mặt sao, hơn nữa nàng cũng chưa quên lời dặn dò của phụ thân nàng, Tiếu Uyển, tính mạng của người trong Lý gia chỉ dựa vào một ý niệm của ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể lỗ mang, nàng còn có cái gì để lựa chọn sao?

"Ta nghĩ hỏi Bắc Tân vương gia, nữ tử như thế nào mới có thể trở thành tri kỷ của Bắc Tân vương?"

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lý Tiếu Uyển, chẳng ai ngờ rằng Bình bộ thị lang Lý Tiếu Uyển lại có ý định đối với Bắc Tân vương, lúc này, thái hậu nương nương khó có khi lộ ra một tia mỉm cười, nàng từ đầu tới đuôi luôn mang khuôn mặt khổ qua, lúc này cũng không còn khó chịu như lúc trước, liền lộ ra nụ cười.

Lý Tiếu Uyển này là người nàng vừa ý, hơn nữa cha nàng là Bình bộ thị lang, cũng không có bối nhọ Lưu Mạch.

Ngồi ở trên cao, Mộc Thanh Dao nghiêm túc nhìn Lý Tiếu Uyển, chỉ thấy trong đôi mắt của nàng không có giống như nữ tử đang hướng nhìn người mình quý mến, ngược lại nhìn kỹ, thì có vẻ đau thương, cái loại này vội vã bất đắc dĩ này, là cảm giác mà nàng cũng từng có, chính là lúc nghĩ đến phải tiến cung.

Chẳng lẽ Lý Tiếu Uyển không thực sự thích Bắc Tân vương, mà có người áp bức nàng phải làm như vậy, người kia là ai?

Mộc Thanh Dao mâu quang vô ý khẽ dời, nhìn phía thái hậu nương nương bên cạnh, chỉ thấy thái hậu không còn vẻ mặt khổ qua thù hận như lúc trước, trên mặt bây giờ bao phủ ánh sáng rõ ràng, chẳng lẽ Lý Tiếu Uyển làm như vậy là do thái hậu chỉ định, không thể nào.

Ở trong thời gian thật ngắn này, mỗi người đều tự định giá một phen, ngay cả hoàng thượng cũng không ngoại lệ, hắc đồng chợt lóe, ánh sáng bắn ra bốn phía, cái vẻ hiếu rõ đầy rẫy ở trong lòng, khí lạnh nhẹ nhẹ tiết ra ngoài.

Chương 78.5

Bắc Tân vương ở tốn nam tử chậm rãi đứng lên, không biết là bởi vì tốc độ đứng dậy quá nhanh, hay là thật sự thân thể không tốt, lại ho khan mấy tiếng, liên tiếp khụ thêm vài cái mới dừng lại (TT: cái tên này có ý đây mà -_-), rồi ngẩng đầu lên sắc mặt trong suốt trắng bạch như giấy, giống như lúc nào cũng có thể cõi hạc quy tiên. (TT: éc pó tay)

Lý Tiếu Uyển trong lòng nóng như lửa, hận không thể lập tức thu hồi câu hỏi vừa rồi, thế nhưng Bắc Tân vương gia vẫn ôn nhã cười nhạt, mở miệng.

"Bản vương sức khỏe không tốt, chỉ cần có ai thật tình muốn làm Bắc Tân vương phi, bản vương không có gì phải ghét bỏ."

Nói xong hướng Lý Tiếu Uyển cười cười, nụ cười kia phù phiếm vô lực, Lý Tiếu Uyển nhìn hắn, cảm giác tựa như nhìn thấy quỷ, đáy lòng thực sự không thể chịu đựng được nữa, chẳng lẽ nàng phải gả cho người nam nhân như vậy, lúc nào cũng có thể vì bệnh mà mất mạng.

"Cám ơn, hoàng hậu nương nương, ta đã hỏi xong."

Mộc Thanh Dao lại bắt đầu đề thứ ba: "Sinh tử luân hồi, lần này đố một thành ngũ."

Lần này cướp đáp rất nhanh, quả nhiên là Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt đoạt nhưng không trả lời, muốn nói gì đó nhưng lại ngừng, làm cho người ta thấy được bộ dáng xinh đẹp đáng thương, dẫn tới rất nhiều nam nhân nỗi lên ý muốn bảo vệ, đều nói nữ nhân làm băng nước, lời này dùng cho Tây Môn Tân Nguyệt đúng là phát huy tối đa ý nghĩa của nó, thật sự là nhu nhược tựa như nước trong ao hồ, nam tử dù có cứng rắn như hàn băng vẫn bị hòa tan trong đó.

Bất quá đối với mục đích của nàng, Mộc Thanh Dao là trong lòng biết rất rõ ràng, khéo mồi vẫn giữ nụ cười, dịu dàng nhìn nam nhân bên cạnh.

Tây Môn Tân Nguyệt làm tất cả, chỉ sợ cũng là vì muốn cho người nam nhân bên cạnh mình chú ý...

Chỉ thấy Mộ Dung Lưu Tôn cau mày lại một chút, con ngươi âm u sâu sắc, làm người ta không tìm tòi nghiên cứu được ý nghĩ trong đó.

Mà Tây Môn Tân Nguyệt đã nhu thuận uyển chuyển mở miệng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, Tân Nguyệt nhất thời nóng ruột, gõ nhanh, kỳ thực Tân Nguyệt còn không có nghĩ ra?"

Nếu nàng ta đã nói như thế, Mộc Thanh Dao liền một lần nữa hỏi người khác: "Đề mục này có ai trả lời được không?"

Lời của nàng vừa rơi xuống, liền có người gõ lên, một nữ tử dịu dàng động lòng người đứng lên, tuy rằng Thanh Dao không nhận ra cô gái này là thiên kim của người nào, nhưng hoàng thượng lại nhẹ giọng mở miệng: "Nàng là nữ nhi của nội các học sĩ Diệp Quang Chiếu."

Nữ nhân này, Mộc Thanh Dao mâu quang sắc bén đánh giá cẩn thận nàng, vẫn cảm thấy ngoài vẻ dịu dàng động lòng người nàng biểu hiện, dường như có gì đó ẩn giấu, nhưng chăm chú thăm dò, thì cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tốt, ngươi hãy trả lời, " Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, Diệp tiểu thư kia lập tức liền trả lời.

"Sinh lai tử khứ."

"Diệp tiểu thư muốn đặt câu hỏi với ai?"

Mộc Thanh Dao hiếu kỳ xem nữ nhân này muốn hỏi ai, lúc này toàn bộ Thưởng hoa yến rất yên tĩnh, các nam nhân mặc dù không thích nữ nhân này, cũng hi vọng người nàng hỏi chính là mình, bởi vì đều đó chứng tỏ bản thân mình sức hút tương đối cao...

"Tiêm Tiêm muốn hỏi Bắc Tân vương gia, có để ý đến chuyện môn đăng hộ đối hay không?"

Diệp Tiêm Tiêm lời nói vừa hỏi xong, cả khuôn mặt hồng như một cái trứng tôm, lời này của nàng thật là trắng trợn, thảo nào mặt đỏ thành như vậy, điều này không phải rõ ràng là có ý muốn gả cho Bắc Tân vương gia sao?

Trên Thưởng hoa yến nhất thời vang lên thanh âm xì xầm, rất nhiều nam nhân trong lòng khinh bỉ Diệp Tiêm Tiêm, nhìn nàng lớn lên cũng đáng vẻ đàng hoàn, một bộ dạng tiểu túc phụ, lại là một nữ nhân tham mồ hú vinh, Bắc Tân vương gia rõ ràng là một con ma bệnh, nàng ta cũng muốn gả, đây không phải rõ ràng nhìn trúng vào quyền thế của hắn sao?

Diệp Tiêm Tiêm nghe được rất nhiều người xì xầm không thôi, thẹn thùng thân thể cũng run lên, ngay cả những nữ tử bên người nàng cũng kỳ quái nhìn chằm chằm nàng.

Lúc này Bắc Tân vương đứng lên, tiếng nói ôn hòa vang lên: "Môn đăng hộ đối giống như gỗ mục."

Câu trả lời đơn giản biểu lộ Bắc Tân vương gia cũng không ngại cái gọi là môn đăng hộ đối, nếu quả thật chú ý đến môn đăng hộ đối, Diệp Tiêm Tiêm kia sẽ không có cơ hội, bởi vì nàng là nữ nhi của nội các học sĩ, nội các học sĩ chỉ là một quan viên tú phẩm, so với Bắc Tân vương gia, quả thực không xứng, tối đa chỉ có thể làm một trắc phi mà thôi, nữ nhân này to gan hỏi như thế, túc không phải nói là nàng muốn làm chính phi hay sao?

Thái hậu nương nương lạnh lùng liếc nhìn hết thảy trước mắt, đối với động tác của Diệp Tiêm Tiêm, rất là khinh thường, chỉ bất quá một nữ nhi của tú phẩm học sĩ nhỏ, dám vọng tưởng làm Bắc Tân vương phi, nằm mơ, nội các học sĩ kia một chút quyền thế cũng không có, làm sao giúp được Mạch nhi của nàng. Dù cho là trắc phi, Mạch Nhi cũng sẽ không muốn nàng ta...

Bắc Tân vương gia giải vây cho Diệp Tiêm Tiêm xong hai người liền ngồi xuống, mọi người đem mâu quang dời về phía trên người của Tây Môn Tân Nguyệt đang đứng cuối tổ nữ.

"Không biết Tây Môn cô nương là tự mình biểu diễn tài nghệ, hay là mời người hỗ trợ?"

Mộc Thanh Dao thanh âm lạnh mỏng, bắt gặp ánh mắt lè lè chiếu sáng như biết nói của Tây Môn Tân Nguyệt, đang nhìn thẳng vào hoàng đế ngồi ở trên cao, bắt quá trên gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng một điểm biểu tình cũng không có, có thể thấy được hắn không có một chút thương hương tiếc ngọc nào, Tây Môn Tân Nguyệt đáy lòng thất vọng, đương nhiên không muốn bản thân chuốc lấy phiền, mâu quang tùy ý quét nhìn về phía tổ nam tử, rất nhiều nam nhân trên mặt lộ ra khát vọng, bất quá Tây Môn Tân Nguyệt luôn luôn tự cho mình là thanh cao, làm sao mà để ý những nam tử thế tục này, bèn chậm rãi mở miệng.

"Tân Nguyệt tự nguyện hiến một khúc."

Lời vừa nói ra, rất nhiều nam nhân thất vọng, bất quá rất nhanh liền nghĩ ra, Tây Môn Tân Nguyệt là tú nữ, không chừng ngày đó được sủng ái, sẽ là sủng phi của hoàng đế, làm sao mà những người như bọn hắn có thể nhúng chàm được, bởi vậy cũng đè nén lại tâm tư không ít, nếu không thể dụng vào, mà có thể nghe được nàng khảy một bản đàn cũng không tồi, nghe đòn Tây tiếng đàn của Tây Môn Tân Nguyệt là số một...

"Được" Mộc Thanh Dao nhàn nhạt phân phó xuống, lập tức liền có một tỳ nữ ôm cầm lên, mặt khác còn có mấy người thái giám đem bàn nâng đến, dọn xong, tỳ nữ kia lá lướt đem cầm bái đặt ở trên bàn, xoay người đứng ở bên cạnh Tây Môn Tân Nguyệt, vươn tay đỡ nàng đi tới vị trí ở giữa.

Tây Môn Tân Nguyệt đàm, Mộc Thanh Dao đã nghe qua, xác thực đàm không tệ, ý nhị mười phần, triền miên cẩn thận...

Một trận gió nhẹ phật quá, hoa thơm tung đợt, tiếng đàn vang lên, xa xôi mời gọi, phiêu dật trên toàn bộ Thường hoa yến, ở giữa có rất nhiều người nhẹ nhàng nhắm mắt, chìm đắm ở trong âm sắc mênh mông động lòng người.

Dưới trời xanh mây trắng, thường thức ca khúc tuyệt vời động lòng người như vậy, tình cảnh này, thực sự là làm người ta lưu luyến, tựa như những đợt sóng xao động trong bích hồ, thản nhiên đi vào giấc mộng và không muộn

tỉnh lại.

Thế nhưng rượu ngon đã uống, khúc hay vừa nghe, một khúc đã kết thúc.

Mọi người như vẫn còn chìm đắm trong bầu không khí du dương uyển chuyển, cho đến khi Tây Môn Tân Nguyệt thanh âm dỗng vang lên: "Chê cười."

Mọi người phục hồi tinh thần lại, tiếng vỗ tay như sấm vang rền trên bữa tiệc.

Tây Môn Tân Nguyệt cao nhã đáng điệu tựa như minh có vẻ may mắn, mâu quang dường như hữu ý vô tình quét nhìn hoàng thượng ngồi ở trên cao, chỉ thấy hoàng thượng hình như cũng nghe được nhập thần, trong lòng không khỏi một trận mừng rõ, chỉ cần hoàng thượng chú đến nàng, thì mục đích hôm nay của nàng cũng được đền đáp rồi, những chuyện còn lại nàng không vội, sau này còn nhiều thời gian.

Chương 78.6

Tây Môn Tân Nguyệt lui xuống, thái giám cũng đem cầm đem xuống.

Trò chơi tiếp tục bắt đầu...

Có hỏi có đáp, có phai rượu, có biểu diễn tài nghệ, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, hơn nữa cũng rất kích động, chưa từng được chơi trò chơi thú vị như vậy, vừa thưởng thức ca vũ, lại có thể nói chuyện cùng đối tượng trong lòng, còn có thể thừa cơ thưởng thức phong tư của người khác, mọi người chưa từng nhiệt tình biểu hiện ra ngoài như vậy.

Hai canh giờ trôi qua, mọi người đều chơi vui vẻ quên mình.

Mộc Thanh Dao thấy hơi mệt một chút, nghĩ ra câu đó cũng không biết đã chết của nàng bao nhiêu nǎo té bào.

Trên Thưởng hoa yến tình hình vừa xem đã hiểu ngay, tổ nam tử người được hoan nghênh nhất chính là Sở Thiển Dực, thứ nhì là Bắc Tân vương, tuy rằng Bắc Tân vương thân thể yếu đuối nhiều bệnh, nhưng thân phận cao quý, hơn nữa hắn lúc trước đã nói, không để ý chuyện môn đăng hộ đối, điều này khiến cho rất nhiều nữ nhân mang ý nghĩ kỳ quái, đương nhiên cũng có đa số người không muốn gả cho một nam tử như Bắc Tân vương.

Tiếp theo chính là Liễu Thiên Mộ, còn Nam An vương thì sự hoan nghênh cực kỳ kém, tại sao lại như vậy chứ? Bởi vì tất cả mọi người đều sợ hãi hắn, Trên Thưởng hoa yến hôm nay, từ đầu tới đuôi hắn đều trầm mặt lạnh lùng, làm như ai thiêu hán tám trăm vạn lượng không bằng, như vậy thì sao có thể làm cho tiểu thư khuê các vừa lòng? (TT: pó tay với Chiêu ca, người ta chạy là phải)

Còn tổ nữ tử được hoan nghênh nhất chính là công chúa Mộ Dung Tinh Trúc, bởi vì nàng ngoài hình dáng xinh đẹp, hơn nữa còn dễ gần dễ trò chuyện, làm cho rất nhiều nam tử vừa ý, thứ nhì là Lý Tiểu Uyển cùng Diệp Tiêm Tiêm, và người không được hoan nghênh nhất chính là công chúa Mộ Dung Như Âm cùng Tây Môn Tân Nguyệt, công chúa Mộ Dung Như Âm tư thái cao ngạo, một bộ dáng coi thường người khác, vì thế mặc dù quý vì công chúa, nhưng người khác cũng không dám chọc vào nàng, mà Tây Môn Tân Nguyệt, tuy rằng hình dáng ôn nhu động lòng người, văn võ song toàn, thế nhưng nàng là tú nữ trong cung, ai lại dám tranh nữ nhân cùng hoàng thượng, không phải là không muốn sống nữa sao?

Cuối cùng Mộc Thanh Dao tuyên bố: "Lần này trò chơi kết thúc mỹ mãn, tổ nam tử người được hoan nghênh nhất là Sở Thiển Dực cùng Bắc Tân vương, tổ nữ tử được hoan nghênh nhất chính là Mộ Dung Tinh Trúc cùng Lý Tiểu Uyển còn có Diệp Tiêm Tiêm tiểu thư."

Tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người có ý muốn chấm dứt trò chơi, trò chơi này thật mới mẻ độc đáo, hơn nữa chơi thật là vui, hoàng hậu nương nương quả nhiên lợi hại, trong đầu nghĩ những thứ mà người khác còn không có biết đến, nghe nói nàng còn vẽ một loại vũ khí quân sự kêu là lựu đạn.

Trên Thưởng hoa yến, hoàng hậu nương nương cũng trở thành là một điều bí ẩn.

Trò chơi kết thúc, liền tiến vào cao trào của Thưởng hoa yến lần này là tứ hôn.

Đây cũng chính là mục đích chính của các tiểu thư công tử quan gia, mọi người cũng biết lần Thưởng hoa yến này ai cũng có mục đích, trước lúc vào cung, các gia trưởng của mỗi người đều đã ân cần dạy bảo rất nhiều lần sự tình quan trọng này, vì thế những người này ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Mộc Thanh Dao rốt cuộc cũng thành công rút lui, kế tiếp chính là chuyện của hoàng thượng, không có quan hệ tới nàng, hơn nữa thật là mệt chết nàng, miệng khô lưỡi khô phải nâng chén trà lên, vừa uống vừa xem kịch vui, nếu như nàng dự đoán không lầm, thái hậu chắc chắn đã có tính toán, chuyện kế tiếp sợ rằng so với làm trò chơi còn kịch liệt hơn nhiều.

Huyền đé Mộ Dung Lưu Tôn hắc đồng sắc bén quét mắt nhìn mọi người trên Thưởng hoa yến một cái, cuối cùng mâu quang rơi xuống trên người Bắc Tân vương.

"Thưởng hoa yến hôm nay là vì Nam An vương gia cùng Bắc Tân vương gia mà tổ chức, hai vị vương gia đã đến tuổi kết hôn, trẫm thân là huynh trưởng bọn họ, có nghĩa vụ vì bọn họ nạp phi."

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, Nam An vương cùng Bắc Tân vương đồng thời đứng lên: "Tạ ơn hoàng huynh ưu ái."

"Ngồi xuống đi, " Mộ Dung Lưu Tôn trên gương mặt tuấn mỹ vẫn giữ ý cười, xua tay ý bảo hai vị hoàng đế ngồi xuống, lập tức thương cảm hỏi Mộ Dung Lưu Mạch.

"Hoàng đế lần này có đối tượng vừa chưa?"

Bắc Tân vương gia Mộ Dung Lưu Mạch lần thứ hai đứng lên, ưu nhã ôn nhuận lên tiếng: "Làm phiền hoàng huynh đã bận lòng, chuyện của thần đế toàn bộ do hoàng huynh làm chủ."

Trên Thưởng hoa yến yên tĩnh không tiếng động, mọi người mở to hai mắt nhìn hết thảy, xem Bắc Tân vương phi sẽ rơi vào nhà nào, cuối cùng nhất trí cho rằng, người có khả năng nhất là thiên kim Bình bộ thị lang Lý Tiểu Uyển, bất luận tài mạo hay tâm tính đều là nhất đẳng nhất, ngoài nàng sờ rồng khó có người nào, thế nhưng từ xưa đến nay quân tâm khó dò, ai cũng không dám tự tiện suy đoán xem hoàng thượng sẽ đem ai tú hôn cho Bắc Tân vương.

Bắc Tân vương gia nói vừa rơi xuống, ánh mắt của hoàng thượng nghiêm nghị cũng nhạt bớt một ít, khéo môi câu ra nụ cười.

"Như vậy đế...?"

Hoàng thượng lời còn chưa nói xong, thái hậu nương nương vẫn im lặng từ

đầu đến cuối đột nhiên lên tiếng, từ ái mở miệng: "Hoàng nhi, ai gia nhìn thấy thiên kim của Bình bộ thị lang Lý Tiểu Uyển cũng không tệ, hay đem nàng ban cho Mạch Nhi đi, để cho nàng làm Bắc Tân vương phi, đứa nhỏ này bất luận là tâm trí hay tài mạo cũng sẽ không làm bẽ mặt Mạch nhi,"

Thái hậu lời nói vừa rơi xuống, ánh mắt hoàng thượng đột nhiên u ám, khóe môi nở nụ cười châm rai biến mất, mâu quang thay đổi nhìn về phía thái hậu, hơi có chút giận dỗi, cuối cùng cũng không có nói gì, quay đầu nhìn về phía Lý Tiểu Uyển bên tổ nữ tử, chỉ thấy Lý Tiểu Uyển sắc mặt có chút tái nhợt, châm rai đứng lên, dịu dàng mở miệng: "Tiểu Uyển tạ ơn thái hậu nương nương nâng đỡ."

Hoàng thượng thanh âm lanh khốc vô tình vang lên.

"Lý Tiểu Uyển, ngươi đối với dược thiện có nghiên cứu không?"

Trên Thượng hoa yến tất cả mọi người đều nghe được hoàng thượng đã bắt đầu tức giận, rõ ràng là do thái hậu can thiệp vào chuyện của hoàng thượng, làm cho hoàng thượng mất hứng, lúc này ai cũng không dám nói chuyện, thở cũng không dám thở mạnh, đối với câu hỏi của hoàng thượng có chút khó hiểu.

Lý Tiểu Uyển khảng hoảng cúi đầu đáp lời: "Bẩm hoàng thượng, Tiểu Uyển xưa nay không có tiếp xúc mấy thứ này."

Lý Tiểu Uyển thanh âm vừa rơi xuống, hai hàng lông mài của Mộ Dung Lưu Tôn nhướng lên, mâu quang khiếp người dời về phía thái hậu: "Mẫu hậu, Lý Tiểu Uyển ngay cả dược thiện cơ bản nhất cũng không biết, làm sao chiếu cố Bắc Tân vương, thân là Bắc Tân vương phi điều kiện hàng đầu là phải hiểu dược lý, y lý, như vậy mới có thể giúp thân thể hoàng đế tốt hơn."

Thái hậu vừa nghe, biết hoàng thượng không muốn đem Lý Tiểu Uyển ban cho Bắc Tân vương, tâm trạng có chút hoảng hốt, vội vàng mở miệng: "Nàng có thể học mà, cũng không phải chuyện khó khăn gì."

"Mẫu hậu?" Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm đã nặng nề vài phần, rõ ràng là không đồng ý lời nói của thái hậu.

"Hoàng đế luôn luôn thân thể yếu đuối nhiều bệnh, lần này nạp phi, trẫm đã chuẩn bị tìm cho hắn một người có thể chiếu cố hắn, không phải là vì môn đăng hộ đối bè ngoài gì đó, hi vọng mẫu hậu vì thân thể của hoàng đế mà

suy nghĩ."

Mộ Dung Lưu Tôn lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa mở miệng, gương mặt tuấn mĩ lông mài ngưng tụ thành sương trắng mùa thu, con ngươi nổi lên bách hải kinh đào (sóng lớn ở biển cả), bắt đầu khởi động dồn dập.

Trên Thưởng hoa yến, rất nhiều người tán thưởng trí tuệ anh minh của hoàng thượng, không chú trọng những thứ bề ngoài, nhưng thái hậu nương nương lại làm cho người ta thất vọng, biết rõ thân thể con trai không tốt, mà chỉ lo những tục lệ môn đăng hộ đối này.

Thái hậu sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng, không nghĩ tới hoàng thượng lại nhìn thấu trong lòng của nàng, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào Lý Tiếu Uyển, chỉ cần nàng nói dù chết cũng phải gả cho Bắc Tân vương gia, mặc dù không phải chính phi, cũng sẽ không thiếu vị trí trắc phi, sau này nàng sẽ bồi thường cho nàng ta, thái hậu đem tất cả tâm tư đặt ở trên người Lý Tiếu Uyển.

Thế nhưng tâm tư của Lý Tiếu Uyển vốn không ở trên người Bắc Tân vương, người nàng muốn nương tựa chính là Sở công tử, tuy rằng hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, nhưng bất kể là ai, so với Bắc Tân vương vẫn dễ chịu hơn, nàng muốn gả cho một nam nhân khỏe mạnh, chuyện này không phải là lỗi của nàng.

Thưởng hoa yến lâm vào vắng vẻ, hoàng thượng thanh âm lãnh chìm lần thứ hai vang lên.

"Diệp Tiêm Tiêm, trẫm nghe Diệp học sĩ nói qua, người tinh thông được lý, còn hiểu phương pháp châm cứu, chuyện này có thật hay không?"

Nguyên lai người hoàng thượng vừa ý chính là nữ nhi của tứ phẩm nội các học sĩ Diệp Quang Chiếu, Diệp Tiêm Tiêm, không nghĩ tới Diệp Tiêm Tiêm là một tiểu thư khuê các, lại hiểu được lý cùng châm cứu, thật là xuất chúng ngoài sức tưởng tượng của mọi người, chỉ thấy Diệp Tiêm Tiêm nghe câu hỏi của hoàng thượng, cuồng quí cung kính đứng dậy, cẩn thận đáp lời.

"Dạ, hoàng thượng."

Diệp Tiêm Tiêm tiếng nói vừa dứt, mọi người liền hiểu rõ, Bắc Tân vương phi rơi vào tay Diệp gia là điều không cần hoài nghi, nhìn thái hậu lần nữa, sắc mặt có vẻ lo lắng, khéo môi nhéch lên, lạnh lùng trùng mắt nhìn

Diệp Tiêm Tiêm, không nghĩ tới sẽ là nữ nhi của nội các học sĩ, gia thế của nàng ta như vậy, làm sao xứng đôi với vương gia, hoàng thượng thực sự là có dụng ý xấu mà.

" Nữ nhi của Nội các đại học sĩ Diệp Quang Chiếu, Diệp Tiêm Tiêm tú ngoại tuệ trung, nay tú hôn cho Bắc Tân vương làm chính phi, Khâm Thiên giám chọn ngày thành hôn."

"Tạ ơn hoàng thượng, " Diệp Tiêm Tiêm đoan trang mở miệng.

Q.2 - Chương 79: Hoàng Thất Gièm Pha

Hoàng thượng là miệng vàng lời ngọc, việc này kết cục đã định, dù là thái hậu nương nương có cố gắng xoay chuyển tình thế, cũng không có biện pháp, chỉ có thể trợ mắt nhìn nữ nhi một tú phẩm đại học sĩ trở thành Bắc Tân vương phi, đã như vậy thì để Lý Tiểu Uyển làm trắc phi đi, đây là chuyện nhỏ chẳng lẽ hoàng thượng một chút mặt mũi cũng không cho nàng, thái hậu hơi thở bất ổn mở miệng.

"Nếu nữ nhi của Diệp đại học sĩ làm chính phi, như vậy liền ban thưởng cho thiên kim của Bình bộ thị lang Lý Tiểu Uyển làm trắc phi đi."

Thái hậu lời nói vừa rơi xuống, phía dưới có rất nhiều người hai mặt nhìn nhau, thái hậu là có ý gì, vì sao cứ muốn để Lý Tiểu Uyển gả cho Bắc Tân vương, chẳng lẽ nàng thật sự tốt đến như vậy.

Lý Tiểu Uyển nghe xong thái hậu nói, ánh mắt lóe lên mấy cái, trong lòng vô cùng đau đớn, nàng tốt xấu gì cũng là thiên kim của Bình bộ thị lang, lại đành phải ở dưới nữ nhân kia, ghê tởm nhất chính là Bắc Tân vương cũng không phải người nàng muốn, hắn là một kẻ bệnh nặng, đã có một nữ nhân chịu liên lụy, chẳng lẽ còn muốn liên lụy đến nàng sao?

Nhưng mà Lý Tiểu Uyển lo lắng hơi dư thừa, bởi vì Bắc Tân vương gia Mộ Dung Lưu Mạch đã đứng lên, chân thành mở miệng.

"Lưu mạch tạ ơn hoàng huynh tú hôn, Bắc Tân vương phủ đã có vương phi, không cần lại ban thưởng thêm nữ nhân nào khác, bản vương thân thể vốn cũng không thích hợp, vẫn nên lấy tĩnh dưỡng là việc chính."

Thái hậu không nghĩ tới con trai lại không tán thành chủ ý của nàng, ánh mắt nhìn quét qua, nhiều năm mẹ con vẫn luôn ăn ý, nàng có thể biết được Mạch nhi mắt hửng, đáy mắt nhè nhẹ không vui, lập tức không nói thêm cái gì nữa, trầm mặc hắn.

"Tốt" hoàng thượng thoả mãn gật đầu, khó có khi Bắc Tân vương tự giác, cũng giảm cho hắn không ít phiền phức, thiên kim Bình bộ thị lang vô luận như thế nào, hắn cũng không thể nào ban cho Bắc Tân vương, bất quá ban

cho Lưu Chiêu thì không thành vấn đề, Lý Tiếu Uyển này, dù là tướng mạo hay cử chỉ đều thuộc tầng lớp thượng lưu, hơn nữa còn là thiên kim của Bình bộ thị lang, còn có một ca ca được cất đáy bổ nhiệm, ban cho nàng Lưu Chiêu sẽ có nhiều giúp đỡ.

"Hoàng đệ ngồi xuống đi, " hoàng thượng an bài xong Bắc Tân vương, liền đem mâu quang dời về phía Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu: "Nam An vương, Thường hoa yến hôm nay, người có vừa ý người nào không?"

Chỉ cần người mà Lưu Chiêu thích, hắn làm hoàng huynh nhất định sẽ ban cho, nhưng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn, mâu quang hơi hướng tới một chút, nhìn về phía hoàng huynh, khóe mắt không tự chủ được quét nhìn hoàng hậu nương nương bên cạnh, chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp của nàng nụ cười nghiền ngẫm cười yếu ớt, đôi mắt to trong suốt, lóe ra hưng thú như đang xem kịch vui.

Mộ Dung Lưu Chiêu tim đập mạnh, trên đời này còn có nữ tử linh động thông minh như nàng hay không?

"Bẩm hoàng huynh, thần đệ không có tính toán nạp phi, xin hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Không nghĩ tới Nam An vương lại cự hôn, mọi người quá sợ hãi, rất sợ hoàng thượng tức giận, ngược mắt nhìn sang, sắc mặt hoàng thượng có chút âm u, nhưng không có tức giận, đôi mắt đen sâu thẳm như băng đầm, lặng lẽ nhìn Nam An vương gia.

"Nam An vương, nam lớn phải cưới vợ, gái lớn phải gả chồng, thân là người của hoàng thất, sao có thể không nạp phi, đây là không tuân theo lẽ thường."

Phụ hoàng cùng mâu hậu đều đã mắt, thân là huynh trưởng của Nam An vương gia, vừa là hoàng thượng, Mộ Dung Lưu Tôn tự cảm thấy trên người phải có trách nhiệm này, cũng bởi vì mình là hoàng thượng, Nam An vương ánh mắt buồn bã, hắn làm sao mà không rõ ý nghĩ của hoàng huynh, thế nhưng hắn thực sự nhìn không thuận mắt những nữ nhân trước mặt này, đáng vẻ gượng ép, đừng nói cưới, nhìn thấy trong lòng đã khó chịu.

Nhưng nếu hoàng mệnh không thể trái, vậy làm trắc phi đi.

"Thần đệ tuân chỉ, bất quá thần đệ có một điều thỉnh cầu, ngôi vị chính phi vị thi không cần, xin ban thưởng cho thần đệ một trắc phi."

"Tốt" Mộ Dung Lưu Tôn biết Nam An vương Lưu Chiêu luôn luôn tâm cao khí ngạo, nữ tử tầm thường sẽ không lọt vào mắt của hắn, nếu hắn nói như thế, tức là hắn đã có người cho vị trí đó.

"Nay có thiên kim Lý Tiểu Uyển của Bình bộ thị lang Lý Ngọc Đường, tướng mạo ưu tú, ban cho Nam An vương làm trắc phi."

Hài kịch đã mang tính biến hóa, vốn thái hậu nương nương muỐn Lý Tiểu Uyển làm Bắc Tân vương phi, kết quả thì Diệp Tiêm Tiêm lại thành Bắc Tân vương phi, mà Lý Tiểu Uyển lại trở thành trắc phi của Nam An vương, mọi người nhìn hết thấy trước mắt, đều cảm thấy nghẹn họng, mà đương sự Lý Tiểu Uyển sắc mặt cũng có chút tái nhợt, không nghĩ tới hoàng thượng lại đem nàng ban cho Nam An vương, nói thật từ trong đáy lòng nàng có điểm sợ hãi Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, nhưng nếu hoàng thượng đã hạ chỉ, nàng không có lý do gì để cự hôn.

"Tiểu Uyển tạ ơn hoàng thượng tú hôn."

Thưởng hoa yến tiến hành đến đây, nhìn giống như toàn vẹn, kỳ thực sóng ngầm ba đào đã bắt đầu khởi động, ngay vừa rồi xảy ra kinh tâm động phách, Mộc Thanh Dao vẫn bình tĩnh nhìn hết thấy trước mắt, mục đích hoàng thượng làm như vậy, nàng biết rõ, tin rằng thái hậu cũng biết, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không để cho Bắc Tân vương cưới bất luận thiên kim của đại quan quyền thế nào ở trong triều.

Vì thế sắc mặt thái hậu âm ngao đến dọa người, chỉ là không có người để ý tới nàng mà thôi.

Mộ Dung Lưu Tôn sau khi sắp xếp xong xuôi hai vị hoàng đệ, mâu quang dời về phía Sở Thiển Dực cùng Liễu Thiên Mộ, Sở Thiển Dực kia thái độ làm người luôn luôn khôn khéo, vừa nhìn thấy hoàng thượng tựa hồ có ý định tú hôn cho hắn, sớm cướp trước một bước mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, Thiển Dực trong lòng đã có giai nhân, xin hoàng thượng thành toàn."

Sở Thiển Dực tiếng nói vừa dứt, nữ tử đối diện có bao nhiêu người âm thầm rơi lệ, đau lòng không ngót, thằng nhãi này một điểm cảm giác thương hương tiếc ngọc cũng không có, cười đến vể mặt vô hại như trước, so với yêu tinh không kém là bao nhiêu, nếu người ta đều nói ra những lời này, hoàng thượng đương nhiên không thể làm chuyện gậy đánh uyên ương tàn

nhẫn này, hơn nữa mục đích hôm nay đã đạt được, về phần những người khác chỉ mang tính tượng trưng hỏi một chút mà thôi.

Liễu Thiên Mộ theo sát Sở Thiển Dực cũng mở miệng: "Thiên Mộ từ lâu đã có giai nhân, xin hoàng thượng đừng làm khó dễ Thiên Mộ."

Hắn một lời vừa nói xong, hoàng thượng cũng không có phản ứng gì, thế nhưng một đạo ánh mắt hung tàn thẳng bắn qua, những người khác chỉ lo nhìn Liễu Thiên Mộ cùng Sở Thiển Dực hai kẻ gia hỏa này, hoàn toàn không chú ý tới đạo ánh mắt khác thường kia, nhưng Mộc Thanh Dao vẫn băng quang không đếm xỉa đến náo nhiệt, dĩ nhiên không bỏ qua mâu quang u tối kia, đúng là công chúa Mộ Dung Như Âm, nàng không khỏi ngạc nhiên, công chúa vì sao phải tức giận đây?

Mộc Thanh Dao theo tầm mắt của nàng nhìn sang, phương hướng ngồi đó chính là Sở Thiển Dực cùng Liễu Thiên Mộ, nếu nói người công chúa tức giận chính là Sở Thiển Dực thì không hẳn vậy, bởi vì Sở Thiển Dực là biểu huynh của nàng, có chuyện gì hoàn toàn có thể nói rõ ràng, như vậy người công chúa lưu ý, chính là Liễu Thiên Mộ?

Mộc Thanh Dao vô cùng kinh ngạc nhường mài giật mình, vì phát hiện này, khiến cho nàng không khỏi nghiêm túc quan sát Liễu Thiên Mộ.

Chỉ thấy Liễu Thiên Mộ diện mạo tuấn tú, cử chỉ ôn hòa trầm ổn, thái độ làm người cực kỳ khiêm tốn, cùng Bắc Tân vương là một dạng người, trước đây nàng đã bỏ qua người này, vẫn không đem hắn để vào trong mắt, hiện nay nhìn kỹ, chỉ sợ không phải là một kẻ đơn giản, hơn nữa lúc nàng chăm chú quan sát hắn, cảm giác hắn có một chút quen mắt, không giống với vẻ xa lạ trên Thượng Thư phòng, rõ cuộc là ở nơi nào đã gặp qua đây?

Chương 79.2

Mộc Thanh Dao tự mình đánh giá, quay đầu nhìn hướng hoàng thượng, trong mắt hoàng thượng cũng có một phen tự đánh giá, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, khoe môi câu ra nụ cười âm ngao không rõ, nhìn về phía công chúa Mộ Dung Như Âm.

"Như Âm, ngươi có người trong lòng hay không, hôm nay là ngày đại hỉ của Nam An vương cùng Bắc Tân vương, ngươi nếu như có người ở trong lòng, hoàng huynh nhất định từ hôn cho ngươi, được không?"

Mộ Dung Như Âm ngây ngẩn cả người, thái hậu cũng ngẩn ra, cuối cùng hai người đều phục hồi tinh thần lại, Mộ Dung Như Âm vẻ mặt do dự, mà thái hậu nhưng khó có khi lộ ra mỉm cười, nàng cũng tình nguyện đem nha đầu phiền phức kiêu ngạo này gả đi ra ngoài, chuyện trên Thưởng hoa yến hôm nay, nàng đã xem được rõ ràng, rất nhiều người cũng không thích nàng ta, nếu như còn trì hoãn nữa, chỉ sợ tuổi của nàng ta ngày càng lớn, đến lúc đó chỉ hôn cũng khó hơn.

"Hoàng huynh, Như Âm không muốn gả."

Mọi người đợi một hồi, chờ tới công chúa nói những lời này, trên mặt thái hậu bắt đầu bao phủ uất giận, lần này hoàn toàn không giống với việc tú hôn của Bắc Tân vương, thái hậu là ước gì đem nàng gả đi ra ngoài, bởi vậy nhàn nhạt mở miệng: "Hoàng thượng nhìn có người thích hợp, liền ban thưởng cho nàng một hôn sự đi."

"Dạ, mẫu hậu," Mộ Dung Lưu Tôn ôn hòa tiếp lời, quay đầu nhìn về phía bên nam tử, chuẩn bị vì Như Âm công chúa chọn một nhà giai tế, Mộ Dung Như Âm vừa nghe mẫu hậu nói, sắc mặt đại biến, xoay mình đứng lên, đi tới chính giữa quỳ xuống.

"Như Âm không muốn gả, xin hoàng huynh cùng mẫu hậu thành toàn."

Hoàng thượng chậm rãi từ từ cũng không nóng nảy, bởi vì hắn biết có người so với hắn còn gấp hơn, quả nhiên thái hậu sắc mặt thay đổi, hôm nay một vốn tam tinh không tốt, hiện tại nhìn thấy Như Âm ngang bướng, càng thêm tức giận, gương mặt duyên dáng sang trọng, xanh mét khó coi.

"Vô sỉ, nữ lớn phải kết hôn, điểm ấy đạo lý người cũng không hiểu sao? Tức không phải làm cho người ta cười nhạo à, đứng lên ngồi qua một bên, hoàng thượng, tú hôn đi."

Thái hậu cường thế mệnh lệnh hoàng thượng, Mộ Dung Lưu Tôn khóe môi nhất câu, đó là nụ cười âm u tàn bạo, lạnh lùng lên tiếng: "Mộ Dung Như Âm nghe chỉ, con trai của Hàn đại học sĩ chưởng viện học sĩ Hàn Lâm Viện, Hàn Thanh Vũ, khí vũ hiên ngang, tài trí phi phàm, đặc biệt tú hôn cho công chúa."

Hoàng thượng tiếng nói rơi xuống, thái hậu nói tóm lại hoàn toàn thoả mãn, Hàn gia là thư hương môn đệ, cũng không có bối nhợ thân phận công chúa.

Thế nhưng Như Âm công chúa cũng không nghĩ như vậy, tức giận ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn chằm chằm mẫu hậu cùng hoàng huynh ở trên cao, ngang ngạnh kháng chỉ: "Như âm không lấy chồng, xin hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Đừng nói Như Âm, chính Hàn Thanh Vũ sắc mặt cũng không khác chút nào, công chúa đã không muốn gả, hắn cũng không muốn cưới, cưới nữ nhân Hà Đông sư tử như vậy, còn có ngày tháng tốt đẹp sao? Trong lúc nhất thời, trên Thường hoa yến, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người như đang xem kịch vui, có người vẻ mặt nguội lạnh, cùng nhau nhìn tình huống phát sinh trước mắt, công chúa không muốn gả, nhưng hoàng thượng đã hạ chỉ, có câu quân vô hí ngôn, chỉ sợ công chúa nói thêm cũng vô dụng.

Khuôn mặt tuấn lăng của Hoàng thượng đặc biệt chói mắt như ánh mặt trời, cũng không có chút nào không vui, nếu hắn ý chỉ đã hạ, Như Âm cự tuyệt cũng vô ích, còn lại là chuyện của thái hậu.

Thái hậu không nghĩ tới Như Âm dám can đảm giữa công chúng cự hôn, thật muốn tát một cái trên mặt của nàng ta, cũng may còn ít lý trí làm nàng cố gắng đè nén xuống, trầm mặt đứng lên.

"Cứ quyết định như vậy, Khâm Thiên giám sẽ chọn ngày hoàng đạo, người chờ gả đi."

Thái hậu vung tay một cái dẫm một bang thái giám cùng cung nữ đi ra ngoài.

Người trên Thường hoa yến toàn bộ đứng lên: "Cung tiễn thái hậu nương nương."

Như Âm giận trừng mắt nhìn mẫu hậu rời đi, dường như nhớ tới cái gì nhìn về phía hoàng huynh, ủy khuất mở miệng: "Hoàng huynh, ta không muốn gả."

Hoàng thượng sắc mặt đột nhiên âm ngao lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm vô biên bắn ra ánh sáng lợi hại khiếp người, thân hình cao lớn đứng lên, nhìn cũng không thèm nhìn Như Âm một cái, chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói một câu với Mộc Thanh Dao: "Trẫm đi đến Thượng Thu phòng."

"Hoàng thượng đi hảo." Mộc Thanh Dao thần sắc thản nhiên phất tay, thở ra một hơi thở liền đứng lên, kịch cũng xem xong rồi, nên từ hôn ban thường

cũng xong, nên biểu diễn cũng đã biểu diễn xong, kế tiếp cũng không có chuyện của nàng, nàng bất quá chỉ là vai phụ ở bên ngoài, về phần những thứ tình yêu của các nàng thì liên quan gì đến nàng chứ?

Hoàng thượng dẫn thái giám A Cửu rời đi, nhìn cũng không thèm nhìn Nhu Âm công chúa đang quỳ trên mặt đất.

Mộc Thanh Dao cũng theo sát phía sau đi xuống dài, dẫn hai nha đầu thiếp thân bên cạnh ra ngoài, trong Ngự hoa viên vang lên một loạt thanh âm: "Cung tiễn hoàng hậu nương nương."

Trong này thì Sở Thiển Dực cái tên kia hô lớn nhất, tiện thể nháy mắt một cái, cười đến hàm răng trắng trong miệng phát sáng, Mộc Thanh Dao mặc kệ hắn, Tinh Trúc công chúa bên cạnh sớm đã vọt tới, vươn tay kéo hoàng tẩu, nhiệt tình không gì sánh được nói: "Hoàng tẩu, chúng ta trở về đi."

Trãi qua việc Mộ Dung Nhu Âm náo loạn, hoàng thượng dường như quên hỏi Tinh Trúc có người trong lòng hay không, hoặc là hắn cố ý không hỏi, bởi vì Tinh Trúc mới mười sáu tuổi, bất quá lần Thường hoa yến này, nàng đã thu hoạch không ít mỹ nam tâm, xem ra sau này hôn sự sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mộc Thanh Dao cười yếu ớt mặc cho nàng lôi kéo mình đi ra ngoài, đia qua người Mộ Dung Nhu Âm, nhìn nàng vẻ mặt mang hình dáng cay đắng hận thù, không khỏi hảo tâm ngồi xổm người xuống: "Nếu như công chúa thực sự không muôn gả, hãy đi cầu thái hậu nương nương có thể sẽ thay đổi được hoàng mệnh."

Nói xong cũng không nhìn mặt Nhu Âm công chúa, nhưng khi quét mắt về phía bên kia, nhìn kỹ Liễu Thiên Mộ, lúc này vẻ mặt nàng rất nghiêm túc, bởi vì quá chăm chú, đã làm cho không ít nam tử bên kia có vài người ganh tị, Sở Thiển Dực sắc mặt không đẹp chút nào, mà Nam An vương sắc mặt càng thúi, còn Liễu Thiên Mộ thì mang vẻ khó hiểu, hoàng hậu nương nương nhìn hắn làm gì? Không phải là?

Mộc Thanh Dao chợt phát hiện một việc, chuyện này gây chấn động cực kỳ.

Nàng chưa từng nghiêm túc chú ý Liễu Thiên Mộ, ngay vừa rồi khi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, phát hiện ánh mắt của hắn hình quả hạnh, cùng với tên hắc y định phi lễ nàng đêm hôm đó giống nhau như đúc, phát hiện này làm cho Mộc Thanh Dao khó có thể tiếp nhận, thu hồi tầm mắt lại, ánh

mắt u ám hắn, Liễu Thiên Mộ là sư huynh của hoàng thượng, nghe nói hai người chung giường chung gối rất nhiều năm, tại sao phải làm chuyện như vậy?

Ban đầu hắn cầm thủy tinh cầu đến giúp Mộ Dung Lưu Tôn khảo nghiệm ai mới là Phượng Nữ trong lời đồn đãi, chẳng lẽ tất cả những này đều là giả, kỳ thực hắn có mục đích khác, nếu quả thật là như vậy, tâm cơ của hắn thật là đáng sợ.

Mộc Thanh Dao dẫn Mộ Dung Tinh Trúc cùng nha đầu của mình ra khỏi Ngự hoa viên, một đường hướng Phượng Loan cung mà đi.

Trong Ngự hoa viên, người người lục tục rời đi, một trận hương thơm theo gió thổi qua, những cánh hoa muôn hồng nghìn tía chập chờn đầy Đà nở ra...

Phượng Loan cung.

Mộc Thanh Dao sau khi trở lại cung điện, vẫn nghĩ đến ánh mắt của Liễu Thiên Mộ, càng nghĩ càng cảm thấy hắn và người áo đen đêm hôm đó rất giống, tuy rằng không phải trăm phần trăm khẳng định, thế nhưng cặp mắt kia ấn tượng rất đặc biệt, hơn nữa hắn thân hình cao lớn, cùng người bịt mặt đêm hôm đó hoàn toàn giống nhau, so với Bắc Tân vương thì điều kiện càng phù hợp hơn.

Chương 79.3

Thế nhưng hắn là sư huynh hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng thượng đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả sao?

Người này so với những nam nhân hiện nay nàng quen biết là âm hiếp đáng sợ nhất, hơn nữa hành vi cực kỳ tiểu nhẫn, dù cho Trưởng Tôn Trúc là một kẻ tiểu nhẫn, cũng không đến mức muốn hủy sự thuần khiết của một nữ nhân, vậy mà người nam nhân kia lại dễ dàng ra tay như thế.

Hôm nay trên Thưởng hoa yến, lúc Nhu Âm công chúa cự hôn, rõ ràng là nhìn hắn, chúng tỏ hắn cùng với công chúa từ lâu đã làm việc bất chính với nhau, vì sao không yêu cầu hoàng thượng tự hôn, nếu như hắn thực sự thích công chúa, hoàn toàn có thể đứng ra, yêu cầu tự hôn, sau này thật lòng thực dạ giúp đỡ hoàng thượng là được, thế nhưng hắn không có làm thế, theo những biểu hiện bên ngoài để phân tích, Mộc Thanh Dao đưa ra một kết luận.

Liễu Thiên Mộ là một đại gian tế, tiểu nhân âm hiểm nhất...

Mộc Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, trên mặt sự lạnh lùng liên tục thay đổi, Tinh Trúc cùng Mạc Sầu các nàng cũng không dám quấy rầy đến nàng, không biết nương nương bị làm sao vậy? Từ lúc ở Thường hoa yến trở về, vẫn ngồi ở yên trên trường kỷ, không nhúc nhích, cứ tư thế này một lúc lâu như vậy.

"Nương nương?"

Mộc Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, ánh mắt lợi hại quét về phía Mai Tâm đang lên tiếng, hù dọa nha đầu kia rụt cổ một chút, nương nương làm sao vậy? Ánh mắt âm ngao dọa người.

"Làm sao vậy?" Mộc Thanh Dao thấy ba nha đầu bên người không dám động đậy đang cùng nhau kinh ngạc nhìn nàng, nàng mới hiểu ra trong lúc vô tình mình quá băng lãnh, nên đã hù dọa các nàng, vì vậy sắc mặt hòa hoãn một ít.

"Mai Tâm, lập tức lấy giấy mực qua đây cho bản cung."

Mai Tâm không dám nói thêm cái gì, nương nương nhất định là có việc phải làm nên vội vàng đi lấy giấy bút, mà Tinh Trúc cùng Mạc Sầu nhìn nương nương sắc mặt đã nhu hòa xuống, mới thở dài nhẹ nhõm, Tinh Trúc hoạt bát hỏi tới: "Hoàng tẩu, có chuyện gì xảy ra sao? Sắc mặt vừa rồi của ngươi thật dọa người a, ba người chúng ta ai cũng không dám nói chuyện?"

Mộc Thanh Dao cười rõ lên, xem ra vừa rồi vẻ mặt mình quá nghiêm túc, làm kinh sợ mấy người nha đầu này, nàng cũng chỉ suy nghĩ sự tình đến nhập thần nên vẻ mặt đã không tự chủ mà lạnh lùng thêm.

"Chỉ là đang nghĩ đến một việc trên Thường Hoa yến hôm nay, vì thế có chút nhập tâm."

Mộc Thanh Dao cũng không muốn cùng hai người nói chuyện của Liễu Thiên Mộ, hơn nữa việc Liễu Thiên Mộ muốn xâm phạm nàng, hoàng thượng cũng không biết, lúc trước nàng cũng thấy kỳ quái, hoàng thượng phái Nam An vương ở bên ngoài bảo vệ nàng, vì sao lại để cho người ta xông vào, nguyên lai là Liễu Thiên Mộ, hắn đương nhiên biết Nam An vương canh giữ ở vị trí nào, chỉ cần tách ra khỏi tầm mắt của bọn họ là được,

tất cả mọi người đã bị cái tên sói đội lốt cùu kia che mắt.

Mai Tâm đem giấy bút đưa qua, đặt ở trước mặt Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao hơi trầm tư, nháu bút liền viết một hàng chữ.

Nàng muôn dặn hoàng thượng cẩn thận người này, mặc dù mình làm chuyện này có thể dư thừa, hoàng thượng làm sao mà không biết, nhưng vẫn cảm thấy phải nhắc nhở hắn một chút, Mộc Thanh Dao viết xong tờ giấy, đưa tới trên tay Mạc Sầu.

"Nhanh chóng đưa qua cho hoàng thượng."

"Dạ, nương nương." Mạc Sầu lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, trong đại điện, Tinh Trúc công chúa tò mò nhìn Mạc Sầu đã đi xa, hỏi Mộc Thanh Dao: "Hoàng tử, người viết cái gì kêu nàng đưa cho hoàng huynh vậy?"

"Không có gì," Mộc Thanh Dao không muôn nói chuyện này, phất phất tay, Mai Tâm đem mấy thứ bút mực kia dọn xuống, Mộc Thanh Dao đưa tay kéo Tinh Trúc qua, nhíu mài chuyên đổi chủ đề câu chuyện: "Thế nào? Hôm nay một mình hoàng tử ngươi náo loạn, đã làm cho hoàng thượng quên tú hôn cho ngươi, nói cho hoàng tử biết, có thích đối tượng nào hay không."

Tinh Trúc lập tức nhảy lên mặt đỏ thẫm, làm như không nghe hờ một tiếng: "Hoàng tử, người như thế nào lại cười nhạo Tinh Trúc, Tinh Trúc mới không thích xú nam nhân đó đâu, ta thích hoàng tử có được hay không?" Tinh Trúc nói xong cũng hướng trong lòng Mộc Thanh Dao ngã vào, giống như tiểu quỷ dính chặt vào người, Mộc Thanh Dao bóp gương mặt của nàng trêu ghẹo: "Ta thích nam nhân, không phải là tiểu cô nương, hơn nữa ngươi vóc người thế này, xác thực không đẹp, vẫn chưa có phát dục giống như mầm đậu."

Lời này kích thích tiểu công chúa, Mộ Dung Tinh Trúc lập tức nhảy ra, rất có tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực, tiện thể lôi kéo tay Mộc Thanh Dao sờ vào trên ngực của nàng: "Nhìn, có phải thật lớn hay không?"

Tiếng cười từ một góc đại điện truyền đến, một vài cung nữ cười ra tiếng luôn công chúa thực sự là dễ bị trêu chọc a, mà Lam Y nhìn bộ dạng của chủ tử, gương mặt đã sờm đen, công chúa bộ dáng này còn ra thể thống gì nữa, sao lại lôi kéo tay người ta sờ ngực của nàng chứ.

Nghe tiếng cười vang lên, Tinh Trúc mới hồi phục tinh thần lại, hậu tri hậu

giác đỏ bừng gương mặt, Mộc Thanh Dao vẫn không buông tha nàng, nhẹ nhàng trêu chọc nàng.

"Công chúa, thực sự là quá nhỏ đi, nam nhân đều thích ngực nữ nhân phải to, người nhất định cần phải bồi bổ thêm?"

"Hoàng táu, người ta không thèm để ý tới ngươi." Tiếu công chúa mặc cờ sắc mặt đại biền, giật chân một cái liền xông ra ngoài, Lam Y đuổi sát theo chủ tử của mình ra ngoài, Mộc Thanh Dao khóc mếu nở nụ cười nhàn nhạt, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc, cá tính còn rất đơn thuần, rất dễ bị mắc lừa, trong trận bão sóng to gió lớn này, chỉ mong đừng làm nàng bị thương tổn.

"Nương nương, người lại khi dễ công chúa."

Mai Tâm dâng trà, lặng lẽ cười rộ lên, công chúa thật là dễ bị trêu chọc, nào có ai đem đậu hũ đưa tới cửa cho người ta ăn.

"Nàng a, quá đơn thuần." Mộc Thanh Dao tiếp nhận trà, trên mặt trầm lại như có điều suy nghĩ, không biết hoàng thượng nhìn thấy tờ giấy kia sẽ có ý nghĩ gì, mình có phải đã làm điều thừa hay không...

Trước cửa Lưu Ly cung.

Mạc Sầu gấp qua A Cửu, thần sắc nhàn nhạt mở miệng: "Nương nương bảo nô tỳ đưa tờ giấy này qua đây, xin A Cửu công công giao cho hoàng thượng."

"Được" A Cửu tiếp nhận tờ giấy xong, cũng không dám coi trong đó ghi gì, thân hình di chuyển quay đầu đi vào bên trong, Mạc Sầu nhìn thấy hắn vào đại điện, mới quay người rời đi.

Trên đại điện, một thân hoàng thượng Long bào đang vùi đầu xử lý tấu chương, ánh nắng chiết xạ ở trên mặt của hắn, tuấn mỹ vô cùng, nghe được bên tai có tiếng bước chân, liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đen kịt như mực đột nhiên u ám, nhếch môi hỏi: "Có việc?"

"Hoàng thượng, nương nương cho người đưa thư qua đây."

Nói xong liền dâng lên tờ giấy đã được gấp chỉnh tề, cũng không biết giấy viết gì, làm thái giám, tuy rằng A Cửu biết chữ, nhưng không dám tùy tiện nhìn đồ của chủ tử.

Hoàng thượng nhận lấy, mở ra xem, chỉ thấy trên tờ giấy viết một dòng chữ nhỏ rất rõ ràng: "cẩn thận người bên cạnh."

Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên phóng ra cái nhìn âm ngao lạnh lẽo, hoàng hậu đã phát hiện cái gì, cẩn thận người bên cạnh, người bên cạnh hắn là ai đây? Mâu quang lạnh thấu xương quét nhìn về phía A Cửu, nhìn thấy A Cửu cứ chỉ đạm nhiên trấn định, liền cảm thấy mình đa nghi, tờ giấy nương nương viết có lẽ có một ý nghĩa khác, nàng đã phát hiện cái gì đây? Sóng mắt hay thay đổi, ngưng tụ nội lực, tờ giấy ở trong tay nháy mắt hóa thành bột phấn, bay lả tả theo khe hở rơi trên mặt đất.

Chương 79.4

Cái người bên cạnh rốt cuộc là chỉ ai? Vừa rồi ở Thường hoa yến, Dao nhi tâm tình vẫn rất tốt mà? Chẳng lẽ nàng ở thường hoa yến đã phát hiện cái gì? Hoàng thượng khuôn mặt bí hiểm, cái trán bằng phẳng nhíu lại, nhớ tới sự việc vừa rồi, hôm nay Như Âm công chúa tựa hồ vô cùng khác thường, lúc đầu hắn còn chưa mở miệng đem nàng chỉ hôn cho ai, thì nàng đã kháng chỉ cự hôn, hắn nhớ kỹ ánh mắt của nàng luôn luôn nhìn hơi nghiên một chút.

Hoàng thượng lấy tay áo vẽ một đường vòng cung, mà phương hướng của đầu sợi chỉ kia lại là sư huynh Liễu Thiên Mộ của hắn, chẳng lẽ hoàng hậu chỉ người bên cạnh là hắn sao?

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt đột nhiên đen lại, trong con ngươi sâu thăm ánh sáng mãnh liệt bốc lên, âm trầm nhìn về phía A Cửu.

"Đoạn Hồn còn không có tin tức sao?"

A Cửu đang chuẩn bị trả lời, thì ngoài cửa đại điện đi vào một người, chính là thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca, cầm trong tay một phong thư, cung kính mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, Đoạn Hồn đưa thư tới."

Hắn tiếng nói vừa dứt, A Cửu đi đến nhận thư, dâng lên hoàng thượng.

Quả nhiên là thư của Đoạn Hồn, trong thư nói, nguyên lai Vạn Hạc quốc từng có một hoàng tử qua đời, tên Thượng Quan Hạo, trước kia có một lần hoàng gia đi săn bắn bị mãnh hổ ăn thịt, hiện tại Vạn Hạc nước có hai vị hoàng tử, được chia ra để phong vương là Tương vương cùng Ngô vương, ngôi vị thái tử thì vẫn bỏ trống.

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn thư của Đoan Hồn, suy nghĩ một tí liền đoán ra sư huynh Liễu Thiên Mộ của hắn, chính là hoàng tử Thượng Quan Hạo đã mất tích của Vạn Hạc quốc, thì ra năm đó hắn không có bị mảnh hổ ăn thịt, mà do hoàng đế Vạn Hạc quốc đưa đến Thiên Sơn bái Xích Hà lão nhân làm thầy, tỉ mỉ luyện tập các loại võ thuật, mà ngôi vị thái tử của Vạn Hạc quốc cho tới hôm nay vẫn còn để trống, điều đó nói rõ người mà lão hoàng đế chọn làm thái tử nhất định là Liễu Thiên Mộ, không, Thượng Quan Hạo.

Không nghĩ tới hắn lại nhìn sai, không, hắn cũng không có nhìn sai, từ trước tới giờ hắn biết thân thế phía sau của sư huynh rất hiển hách, nhưng thứ nhất không có cách nào tra ra được, thứ hai hắn vẫn tin tưởng chắc sư huynh cũng có nỗi đau khổ như hắn.

Bọn họ đều là người kiêu ngạo, sẽ chôn giấu nỗi đau rất sâu, không muốn cho người khác đụng chạm vào, làm sư đệ, hắn luôn tôn trọng hành vi của sư huynh, vì thế mấy năm tuy có hoài nghi, cũng phái người tra xét, nhưng không có cẩn thận tỉ mỉ mà làm.

Kết quả thì phát hiện hắn kỳ thực mới là một kẻ có dã tâm lớn nhất...

Sư huynh, ngươi ung dung thản nhiên đến Huyền Nguyệt quốc, đơn giản là muốn trà trộn vào Huyền Nguyệt của ta, làm cho thất quốc có một cớ để đột phá cánh cửa hòa bình này, nhưng ngươi quá coi thường ta.

Những đường viền rõ ràng trên ngũ quan của Mộ Dung Lưu Tôn, bao phủ sát khí thị máu, thái giám A Cửu cho tới bây giờ cũng chưa có thấy qua biểu hiện như vậy của hoàng đế, tuy rằng hoàng thượng từ trước đến giờ vẫn cường ngạnh khí phách, nhưng chưa từng có sát khí nồng nặc như vậy, giờ khắc này quanh thân hoàng thượng thả ra sát khí lớn mạnh vô cùng...

Quảng Dương cung.

Thái hậu nương nương đang ở tẩm cung nghỉ ngơi, người già thể lực cũng không còn tốt nữa, tham gia thưởng hoa yến có nửa ngày, mà đã mệt đến chuyện gì cũng không muốn quản, đang nghĩ ngơi để đều hòa hơi thở.

Công chúa Mộ Dung Nhu Âm bão táp thẳng tiến vào Quảng Dương cung, vẻ mặt đằng đằng sát khí lạnh lẽo, thái giám trong ngoài Quảng Dương cung, ai dám ngăn trở, không chừng người ngăn cản sẽ bị giết không tha, thái giám cung nữ chỉ lo bảo mệnh, mỗi người đều lui ra sau nhường đường, chỉ có Lý

công công vẫn canh giữ ở trước cửa tấm cung cẩn thận từng li từng tí ngăn cản.

"Công chúa, thái hậu nương nương đang ngủ, công chúa đợi lát nữa đi."

Trong khuôn mặt già nua của Lý công công cũng lộ ra vẻ rùng mình kinh sợ, cái trán nhăn thành nhiều nếp, thật không muôn sống mà, công chúa mới bị uất ức, bây giờ lại nhìn thấy hắn xem ra lần này hắn chết chắc rồi, Lý công công sắc mặt trắng bạch, đáng tiếc Mộ Dung Như Âm giống như không nhìn thấy được vẻ mặt tro nguội của hắn, giơ tay lên tát Lý công công một cái.

"Cầu nô tài, cũng không chịu mở to mắt nhìn cho rõ ràng, bản công chúa là người mà ngươi ngăn cản được sao, cút ngay, bằng không ta giết ngươi."

Công chúa tát một cái xong, thuận tay kéo cổ áo của Lý công công, dung nhan diễm lệ gấp gáp kề sát Lý công công, hù dọa hắn mất nỗi đom đóm, cứng người dùng vẩy.

"Công chúa, công chúa, tiểu nhân không phải có ý định đó, thái hậu nương nương đang ngủ."

"Lửa cháy đến nơi, mẫu hậu còn ngủ được." Mộ Dung Như Âm mắng xong giơ tay lên vừa chuẩn bị đánh tiếp, thì trong phòng ngủ vang lên thanh âm phiền muộn: "Vào đi."

Thái hậu ngủ luôn luôn dễ tĩnh, ồn áo như vậy sớm đã đánh thức nàng, những động tĩnh bên ngoài nàng nghe rất rõ ràng, đâu còn ngủ được nữa.

Như Âm khuôn mặt phẫn nộ, khuôn mặt đẹp đẽ có chút vẹo, lúc này nghe được thanh âm tàn nhẫn của thái hậu nương nương, hậu tri hậu giác có chút sợ hãi, điều chỉnh hô hấp một chút, lạnh lùng trầm mặt đi vào, đi qua tấm bình phong ngọc lưu ly lớn được đặt trước cửa cung tắm, chỉ thấy thái hậu nương nương vẻ mặt âm ngao ngồi ở trên giường nhìn nàng.

"Ngươi lại trúng gió gì hả? Hôm nay lúc ở thường hoa yến kia điên còn chưa đủ hay sao?"

Thái hậu nhớ tới một màn trên thường hoa yến, thấy được nữ nhân này không chịu thua kém, từ xưa đến nay đều là lệnh của cha mẹ lời của mai mối, hoàng thượng chỉ hôn cho nàng ta, mà nàng ta còn muốn kháng chi, nếu

không phải hoàng thượng xem mặt mũi của nàng, chỉ sợ nàng ta đã bị trị tội, còn có thể tiêu diêu tự tại như thế sao.

"Mẫu hậu, người ta không muốn gả."

Mộ Dung Như Âm thấy thần sắc thái hậu không tốt lắm, cũng không dám tùy tiện làm càn nữa, chỉ đứng ở bên cạnh bình phong, bất mãn kháng nghị, lẩm bẩm, trên gương mặt diễm lệ rõ ràng viết không muốn gả.

Thái hậu thở dài, nhìn nữ nhi của mình, cố gắng nén xuống lửa giận của chính mình, nhu hòa khuyên nhủ.

"Như âm, ngươi nhìn xem Hàn Thanh Vũ con của Hàn đại học sĩ người ta cũng không phải không có ngươi không được, hắn lớn lên tuấn tú lịch sự, thư hương thế gia, không dám nói là tài trí hơn người, nhưng cũng là người nổi trội, nếu nói là ủy khuất, là nhà người ta ủy khuất có được hay không?"

Thái hậu thuật lại, cũng nói ra lý do, nàng nhìn Hàn Thanh Vũ kia, rất là thoả mãn, diện mạo bất phàm, cử chỉ ưu nhã, quả nhiên là thư hương thế gia, quả nhiên là nuôi dạy tốt, tuyệt đối sẽ không vữ nhục công chúa, Như Âm gả qua đó tuyệt đối sẽ không chịu thiệt thòi.

Tuy rằng ở hôn sự lưu mạch hoàng thượng áp dụng thủ đoạn ép buộc, nhưng hôn sự của Như Âm, nàng rất là thoả mãn, cũng không biết nàng ta hăng hái àm ĩ cái gì?

"Hắn có tốt hay không liên quan gì đến ta? Ta hiện tại không muốn lập gia đình, mẫu hậu, ta chỉ muốn ở cùng người."

Như Âm nói xong lời cuối cùng, có chút lo lắng không đủ thuyết phục, nàng như là cái loại người luôn ở bên người mẫu hậu sao? Thái hậu nhíu mày, nghi hoặc nhìn Như Âm, lạnh lùng lên tiếng: "Ngươi nói, có phải là có chuyện gì gạt ai gia hay không, nếu để cho ai gia biết ngươi làm ra cái chuyện không nên làm, ai gia tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi."

Nhớ tới Như Âm gần nhất rất khác thường, trong đôi mắt thái hậu nồng đậm hoài nghi.

Chương 79.5

Đầu tiên là giúp đỡ nghĩ kế về điểm này nàng ta đã ký lạ rồi, bây giờ còn cự

hôn không lấy chồng, Như Âm trước đây nếu việc này xảy ra với nàng ta, nàng ta hăng sê vui vẻ rất nhiều, nàng ta thích nhất là những văn nhân mặc sĩ kia, bây giờ lại không muốn gả.

Thái hậu nghĩ như thế nào đều nghĩ không thông chuyện này, ánh mắt đen lòe ra những mũi nhọn lạnh lẽo khiếp người, như âm tựa hồ bị hù sợ, trong nháy mắt vẻ mặt hoảng hốt, sau đó liền tinh táo lại, vội vàng lắc đầu.

"Mẫu hậu nói cái gì đó, nhìn thật lòng không muốn gả, hai người không quen biết, lại phải ở cùng một chỗ, đây không phải là chuyện kỳ quái sao?"

Đối với việc Như Âm già mồm át lẽ phải, thái hậu cũng không nói gì thêm, chỉ nhường mài, nhàn nhạt mở miệng: "Nếu như là vì điều này, ai gia có thể làm cho hoàng thượng làm chậm lại đại hôn, nhưng người nhất định phải gả, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, đã hạ chỉ, kiên quyết sẽ không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nếu người kháng chỉ không tuân, mẫu hậu cũng không bảo vệ được người."

Thái hậu sự cự tuyệt như chuyện không liên quan tới mình, nàng không thể lại để nàng ta tùy ý làm càng, một ngày nào đó sẽ gặp chuyện không may, có thể đã có chuyện xảy ra cũng không chừng?

Như Âm công chúa nhìn giọng điệu không cho thương lượng của thái hậu, tuy rằng tức giận, nhưng không có biện pháp khả thi, sắc mặt âm trầm khó coi, cúi thấp đầu cắn môi, cuối cùng đậm chân một cái, xoay người rời khỏi tầm cung, đi ra ngoài.

Thái hậu ngoắc tay ý bảo Lý công công.

"Ngươi phái người lưu ý hướng đi của công chúa, tại sao lại không có nửa điểm tin tức?"

"Bẩm thái hậu nương nương, tình hình gần đây của công chúa vẫn bình yên, cũng không có cái gì khả nghi, tiểu nhân vẫn phái người lưu ý!"

Lý công công cẩn thận từng li từng tí bẩm báo, thái hậu ánh mắt tàn nhẫn, đuôi lông mài nhảy lên, tựa hồ hoài nghi cái gì, chẳng lẽ công chúa chuyện gì cũng không có làm, Lý công công kinh hãi đám chiến nghị, điều này quá không có khả năng đi, nếu như công chúa thực sự cả gan làm loạn như vậy, mặt mũi hoàng thất còn gì?

Lý công công cúi người tôn kính đứng ở một bên người của thái hậu nương nương.

Bên trong tẩm cung rất yên tĩnh, một điểm âm thanh cũng không có, cho đến khi ngoài cửa điện vang lên tiếng gọi nhẹ nhàng nhỏ nhẹ: "Lý công công, Lý công công?"

Thái hậu ý bảo Lý công công ra đi xem có chuyện gì, nếu như không phải chuyện quan trọng, những người đó nhất định không dám đến tẩm cung tìm đến người, là chuyện gì đây? Thái hậu mí mắt giật giật, luôn luôn có dự cảm bất thường.

Lý công công được ý chỉ thái hậu, bước nhanh đi tới ngoài cửa.

Một đại thái giám đắc lực dưới tay hắn vẻ mặt kinh hoảng cúi đầu, vừa nhìn thấy thân ảnh của hắn, vội vàng tiến lên, nhỏ giọng dán vào lỗ tai của hắn nói thầm hai câu, hắn nói xong lùi thân thể về, Lý công công mặt mài xấu xí dị thường, ánh mắt dâng lên một mảnh sợ hãi, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp phải điều đó, sao lại phát sinh loại chuyện thế này, hắn phất phất tay ý bảo đại thái giám đi xuống trước, chính mình vội vàng tiến vào tẩm cung bẩm báo thái hậu nương nương.

"Thái hậu nương nương?"

Lý công công cân nhắc rất lâu, cũng không biết có nên nói hay không, nếu như tin tức không đáng tin, đầu của hắn có thể khó giữ được, sắc mặt lập tức ngưng trọng, chần chừ không ngót, thái hậu chờ đến không kiên nhẫn, lạnh lùng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thái hậu nương nương, là chuyện của công chúa."

"Công chúa làm sao vậy?" Vừa nghe đến về công chúa, thái hậu nhạy cảm thận trọng truy vấn, hai tròng mắt như ngọn đuốc nhìn chằm chằm Lý công công, Lý công công nhìn ánh mắt kia của thái hậu, thật đúng là không đành lòng, thái hậu rất sủng ái Như Âm công chúa, không nghĩ tới công chúa không chịu an phận, làm ra cái loại chuyện tổn thương quy cũ của hoàng thất, nếu như việc này truyền tới tai hoàng thượng, chỉ sợ sẽ không tha cho nàng.

"Nàng, có tin tức truyền tới, nói công chúa mang thai, đi thái y viện mệnh

lệnh ngự y kê đơn thuốc, chuẩn bị xoá sạch thai nhi, ngự y kia không dám tự ý làm chủ, vì thế bí mật phái người đưa tin qua đây."

"Cái gì?" Thái hậu vừa nghe liền giận dữ, sắc mặt cực kỳ khó coi, công chúa một hoàng hoa khuê nữ lại mang thai, lại còn nghĩ đến thủ đoạn độc ác để xoá sạch thai nhi, chuyện này là lúc nào mà phát sinh? Mà kẻ làm mẫu hậu như nàng lại hoàn toàn không biết gì cả.

"Tin tức này có thể tin được không?"

Thái hậu căm mội, cả khuôn mặt đều vặn vẹo, đây là chuyện có bao nhiêu gièm pha, thảo nào khi hoàng thượng từ hôn nàng ta kiên quyết không lấy chồng, nguyên lai nàng từ lâu đã cùng người khác lén lút qua lại, hiện tại chau thai ám kết, gây nên đại họa lớn, việc này nếu như truyền đi ra ngoài, trở thành chuyện gièm pha lớn nhất của hoàng thất, hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho nàng.

Thái hậu ở phẫn hận đồng thời cũng vì nữ nhi của mình đỗ mồ hôi lạnh, loại chuyện thế này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nhất định phải mau chóng xử lý, thái hậu sắc mặt trầm xuống, phất tay mệnh lệnh Lý công công: "Ngươi tự mình qua đó, đem Như Âm mang tới, mặt khác phái người thông báo cho ngự y kia, ngàn lần không cần tiết lộ nửa điểm ra ngoài."

"Dạ, thái hậu nương nương."

Lý công công hầu hạ thái hậu mười mấy năm, biết nàng tuy rằng thủ đoạn độc ác, cũng là một nữ nhân hiếu thắng, không nghĩ tới nữ nhi của mình bây giờ không chịu thua kém, thực sự là vứt đi mặt mũi của nàng, vì thế thái hậu khuôn mặt thê lương, chưa từng có biểu hiện tuyệt vọng như vậy, Lý công công đi ra ngoài làm việc.

Bên trong tẩm cung, thái hậu lạnh lùng cười khổ.

Đây đều là báo ứng, ông trời rốt cuộc cũng báo ứng đến trên đầu của nàng sao? Phải báo cũng nên báo ở trên người của nàng, hà tất rơi xuống đầu con gái nàng.

Thái hậu nước mắt chảy xuống, nàng đã có bao nhiêu năm không chảy nước mắt rồi...

Phượng Loan cung.

Mạc Sầu trở về bẩm báo: "Nương nương, tờ giấy kia đã đưa đến trong tay A Cửu công công."

"Ừ, vậy là tốt rồi," Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, tùy ý mở miệng hỏi: "Xuân Hàn thế nào?"

"Bẩm nương nương, hắn thân thể đã khôi phục không tệ, xem ra kia huyết nhân sâm quả nhiên là hàng bổ huyết cao cấp." Mạc Sầu tán thưởng, nếu như không có huyết nhân sâm, chỉ sợ xuân hèn vẫn chưa tỉnh lại, thảo nào ngụy y nói huyết nhân sâm trân quý, quả nhiên không giống như dược liệu bình thường, có thể bồi huyết.

Mạc Sầu phát hiện lúc mình nói đến Xuân Hàn, nương nương sắc mặt rất lạnh, cặp kia vốn có trong suốt lại bao phủ miếng băng mỏng.

"Nương nương, làm sao vậy?" Chẳng lẽ Xuân Hàn chọc tới nương nương, Mạc Sầu âm thầm suy đoán, tại sao vậy chứ? Xuân Hàn từ khi bị đánh, vẫn không có tiếp xúc với nương nương, chẳng lẽ là? Mạc Sầu vốn tâm tính thông minh, suy nghĩ trước sau một phen, lại có thể hiểu được liền ngạc nhiên mở to mắt, phát ra một tiếng thét kinh hãi: "Không phải là?"

"Được rồi, đem hắn mang tới!" Mộc Thanh Dao phất phất tay, nàng nguyện ý cho hắn thêm một cơ hội, không phải là yêu thương xuân hèn, mà là yêu thương một nũa huyết nhân sâm kia, dược liệu trân quý như vậy, hoàng thượng mắt không nháy đã đem ra, nếu như cứu một phế vật, tức không phải quá lãng phí sao.

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu nội tâm có chút run rẩy, nếu như suy đoán của nàng là thật, thật đúng là làm cho lòng người lạnh lěo, nương nương mất lớn như vậy để cứu hắn trở về, kết quả lại là khổ nhục kế, thực sự là tổn thương lòng của nương nương.

Chương 79.6

Mạc Sầu rất nhanh phân phó giám ngoài cửa đem Xuân Hàn kêu qua đây.

Xuân Hàn vừa đi vào Thiên điện, liền cảm giác bầu không khí trong điện có

chút lạnh lẽo, nương nương ngồi ở một bên nhuyễn tháp, thần sắc đạm nhiên, trên gương mặt xinh đẹp nhìn không ra ý nghĩ, thế nhưng quanh thân lại có dòng khí lạnh mỏng.

Điều này làm cho hắn bất an nên cẩn thận tiến lên, cung kính hành lễ.

"Xuân Hàn tham kiến nương nương."

Mộc Thanh Dao cũng không có cho hắn đứng dậy, chỉ nghiêm túc nhìn Xuân Hàn, tuy rằng ánh mắt của nàng cũng không có ác ý gì, nhưng Xuân Hàn chỉ cảm thấy kinh hãi đám chiến, sờn tóc gáy, nương nương vì sao lại nhìn hắn như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì? Xuân Hàn không dám nghĩ, chỉ có thể lặng lẽ cúi thấp đầu.

Trong Thiên điện bầu không khí vắng vẻ chêt chóc, Xuân Hàn chỉ nghe được tim của mình đang đập, rất nhanh và mạnh, ùm, ùm, tim dường như sẽ nhanh chóng nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Không biết nương nương có chuyện gì muốn gặp Xuân Hàn?"

"Xuân Hàn, ngươi thực sự không có lời gì muốn nói với bốn cung sao?"

Mộc Thanh Dao mở miệng gặng từng chữ, nàng ngồi thẳng người lại cũng không vội vã nhìn Xuân Hàn, hình dạng khủng hoảng sợ hãi của Xuân Hàn đều lọt vào mắt của nàng, trong lòng nàng đã là khẳng định đến cực điểm, đêm hôm kia nàng đã cứu trở về một nô tài không có tim không có phổi, thực sự là lãng phí một cách vô ích một nũa huyết nhân sâm, xem ra càng ở trong cung lâu, lương tâm của con người cũng không có, nàng hà tất chấp niệm...

"Được rồi, ngươi đi xuống đi." Nàng thất vọng rồi, tốn lớn tâm tư để cứu một người, kết quả trong lòng một điểm cảm động và mang ơn cũng không có, trái lại chỉ là cứu trở về một khối u ác tính.

"Nương nương, ta?"

Xuân Hàn muốn nói lại thôi, trong nháy mắt hắn chần chờ một tí, cuối cùng chậm rãi đứng dậy lui xuống, Mộc Thanh Dao nhìn bóng lưng của hắn, lần đầu tiên phát hiện, bóng lưng Xuân Hàn rất gầy yếu, rất bất đắc dĩ, thế nhưng

hắn đã chạm đến điểm giới hạn của nàng, kế tiếp nàng sẽ chờ hắn ra tay...

Sau khi Xuân Hàn rời đi, Thiên điện một lần nữa lại rơi vào yên lặng, Mộc Thanh Dao không nói lời nào, Mạc Sầu nhìn chung quanh thân lạnh lùng, không dám nói thêm cái gì.

Lúc này Mai Tâm vể mặt tươi cười từ bên ngoài đi tới, bởi vì quá hưng phấn, lại không phát hiện không khí trong điện, trực tiếp đi tới bên cạnh Mộc Thanh Dao, cúi người thấp giọng mở miệng: "Nương nương, nô tỳ nhận được tin tức, nói..."

Nàng ở bên tai Mộc Thanh Dao nói thầm hai câu, Mộc Thanh Dao trên mặt đang lạnh lùng đột nhiên hiện lên hàn quang sắc bén, sát khí tàn bạo tỏa ra, khoe môi hiện lên vẻ cười nhạt.

"Đây là chuyện thiên chân vạn xác sao?"

"Đúng vậy, nô tỳ vừa lặng lẽ dẫn người đi qua ngự y viện xác nhận, hiện tại ngự y kia ở ngoài cửa điện."

"Ừ, việc này ngươi làm được không tệ," Mộc Thanh Dao gật đầu, Mai Tâm tâm kế càng ngày càng thành thực, làm việc chu đáo hơn nhiều lắm, tuy rằng tiến cung không lâu, đã không còn nha đầu đơn thuần lúc trước ở phủ thừa tướng: "Đem người mang vào."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm đi ra ngoài, Mạc Sầu hoang mang nhìn nương nương, không biết vừa rồi Mai Tâm cùng nương nương nói cái gì, lại có thể làm vể mặt của nương nương giản ra không ít.

Mộc Thanh Dao luôn luôn không có việc đối gạt Mạc Sầu, lúc này thấy nàng hoang mang, nhàn nhạt lên tiếng: "Có tin tức nói Nhu Âm công chúa mang thai."

"Cái gì!" Mạc Sầu hoảng hốt, công chúa là thiên kim của hoàng thất, lại cùng người ta làm ra chuyện tặc lưỡi với nhau, còn muốn phá hủy đi nghiệt chủng, trời ạ, loại chuyện này nếu lan truyền đi ra ngoài, chỉ sợ mặt mũi của hoàng thất đều mất hết, thảo nào lúc trước trên thường hoa yến, nàng to gan cự hôn, nguyên lai trong lòng đã có một người, hơn nữa còn chau thai ám kết, đây thật là chuyện kỳ lạ nhất thiên hạ, bất quá việc này đối với các nàng rất có

lợi, thảo nào sắc mặt nương nương hòa hoãn rất nhiều, ngẫm lại cái công chúa kiêu căng cao ngạo kia, lần này chính là ngày chết của nàng.

"Nương nương, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Đợi lát nữa." Mộc Thanh Dao một đôi mắt đen cơ trí và sâu thẳm, đuôi lông mài mang ý cười quanh quẽ yêu mị, Mộ Dung Nhu Âm, người dám liên kết với thái hậu ra tay khi dễ Mộc gia ta, hôm nay bản cung liền trả lại người đại lễ, bất quá công chúa rốt cuộc vẫn mang thân phận tôn quý, sự việc không thể làm lớn vẫn nên giải quyết ổn thỏa mới tốt.

Hai người vừa mới an tĩnh lại, thì Mai Tâm đã dẫn một ngự y tiến vào, ngự y này là người chữa trị cho hoàng hậu, bởi vậy lòng tự nhiên là hướng về Phượng Loan cung, lúc này cung kính cúi đầu hành lễ Mộc Thanh Dao: "Thần tham kiến hoàng hậu nương nương."

"U, bình thân, ban thưởng ngồi."

Mộc Thanh Dao phát phát tay, Mai Tâm linh hoạt mang ghế vào, ý bảo ngự y ngồi xuống, ngự y kia có vẻ có chút ngoài ý muốn, khá kích động tạ ơn hoàng hậu nương nương, sau đó liền ngồi xuống.

"Triệu ngự y, bản cung hỏi ngươi cái gì, ngươi nhất định phải thành thật trả lời, không cho phép có một chút che giấu nào, biết không?"

Ngự y nghe xong hoàng hậu nói, liên tục gật đầu, chuyện hoàng hậu ở trong cung, hắn đã nghe rất nhiều, nên không dám đắc tội chủ tử lợi hại như vậy.

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

"Nghe nói công chúa mang thai, có việc này không? Người là như thế nào biết được?"

Mộc Thanh Dao thanh âm lạnh lùng đè nén, Triệu ngự y biết rõ việc này trọng đại, không dám không trả lời, chỉ phải thành thực bẩm báo: "Thần là nghe Vương ngự y nói, Vương ngự y là ngự y chủ trì của công chúa, hắn bởi vì nhất thời không có chủ ý, vì thế đã hỏi ý kiến của thần, dặn thần ngàn vạn lần phải bảo mật, công chúa bởi vì mang thai, nên muốn phá bỏ nghiệt tử kia, vì thế len lén kêu Vương ngự y kê thuốc phá thai, Vương ngự y sợ hãi, không dám một mình làm chủ, chuyện phá thai là chuyện lớn không phải chuyện nhỏ, nếu như xảy ra chuyện gì không may, cái đầu khó mà giữ được,

chỉ sợ còn liên lụy cả nhà, vì thế hắn không dám làm chủ, len lén cùng thần thương lượng, thần kêu hắn cho người truyền tin đến Quảng Dương cung, xin thái hậu định đoạt."

"Àh." Mộc Thanh Dao đuôi lông mài nhúng lên, thì ra thái hậu cũng biết chuyện này, như vậy công chúa lúc này nhất định ở Quảng Dương cung, chuyện này thật sự là quá tốt, Mộ Dung Nhu Âm, ai bảo ngươi làm việc mà không chừa đường lui cho mình, ngay cả ông trời nhìn chướng mắt cũng muốn trừng phạt ngươi, Mộc Thanh Dao khéo mồi hiện lên nụ cười lạnh, Triệu ngự y đang ngồi bên dưới bị hù thở mạnh cũng không dám, hoàng hậu nương nương sẽ xử trí việc này như thế nào đây?

Công chúa mang thai là chuyện gièm pha của hoàng thất, việc này nếu như xử lý không thích hợp, chỉ sợ mặt mũi của hoàng thất sẽ mất hết.

"Tốt, theo bản cung qua Quảng Dương cung xem đi."

Mộc Thanh Dao nhìn về phía Triệu ngự y, Triệu ngự y nhìn hoàng hậu nương nương vẻ mặt lạnh lẽo, đáy mắt là sát khí thị máu, không khỏi hoảng sợ, nương nương muốn làm cái gì?

"Nương nương?"

Mộc Thanh Dao đã đứng lên, ngự y tự nhiên không dám ngồi, cũng đứng dậy khom lưng hầu, Mộc Thanh Dao đi ra ngoài, lúc lướt qua bên cạnh Triệu ngự y, liền ngừng lại, lạnh lùng nhắc nhở hắn.

"Triệu ngự y, lời nói hôm nay ở chỗ này, tốt nhất là để ở trong lòng, bằng không, không chỉ ngươi, mà cả Triệu gia cũng sẽ rước lấy họa sát thân."

"Thần tuân chỉ." Triệu ngự y lén tiếng trả lời, xem ra nương nương không muốn hại hắn, điểm này hắn rất cảm kích, hắn chỉ sợ vì một lời nói hôm nay sẽ đưa tới họa sát thân, không nghĩ tới hoàng hậu nương nương nói như thế, nếu nàng nhắc nhở hắn như vậy, tất nhiên sẽ không nói ra hắn, Triệu ngự y thở dài một hơi.

"Đi thôi, chúng ta đi Quảng Dương cung một chuyến."

"Dạ, nương nương." Trong Thiên điện chỉ có Mai Tâm cùng Mạc Sầu còn có Triệu ngự y, cả nhóm ba người ra khỏi Thiên điện, trước cửa có mấy người cung nữ đứng canh, dẫn đầu chính là Y Vân, Mộc Thanh Dao ngoắc tay ý

bảo Y Vân đến gần.

"Y Vân, lập tức đi Lưu Ly cung thông báo hoàng thượng, nói hắn tức khắc đến Quảng Dương cung, bản cung ở nơi đó chờ hắn."

"Dạ, nương nương." Y Vân cung kính lĩnh mệnh, đợi được hoàng hậu nương nương đi khỏi, tự mình dẫn hai Đại cung nữ đi Lưu Ly cung đưa lời nhắn.

Q.2 - Chương 80: Trùng Phật Công Chúa

Quảng Dương cung.

Lúc này hoàn toàn yên tĩnh, xa xa phía chân trời có tia nắng đỏ xuyên qua rặng mây, chiếu vào cánh cửa cao to trước điện, rẩy đầy trong đại điện, mang theo ánh sáng màu hồng kỳ dị.

Trong đại điện, chỉ có Lý công công hầu hạ, còn những thái giám cùng cung nữ khác đều đã lui xuống, hơn nữa còn rời khỏi hơn mười bước, không cho phép tới gần phạm vi cửa điện, hành động này làm cho mọi người kinh hãi đầm chiến, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Thái hậu đem công chúa truyền vào, còn chưa đi tới gần nê trong điện vẫn im lìm không có một tiếng động.

Công chúa Mộ Dung Như Âm quỳ gối ở giữa đại điện, ngược mắt cẩn thận nhìn mẫu hậu ở trên cao, ánh mắt của mẫu hậu không phải tàn nhẫn, mà là thất vọng, trên gương mặt duyên dáng sang trọng hiện lên vẻ mệt mỏi rã rời, đưa tay nhẹ đấm đấm đầu, qua rất lâu cũng không có một chút âm thanh nào, mẫu hậu vì sao lại phái người gọi nàng qua đây, còn bắt nàng quỳ, nhưng chính mình lại không nói câu nào.

"Mẫu hậu?"

Mộ Dung Như Âm thử tính kêu một tiếng.

Thái hậu ngẩng đầu lên, đôi mắt u ám như vực sâu, lúc này tức giận như dời sông lấp biển, khóc môi nở nụ cười nhạt.

"Ngươi hãy giao ra đi, rốt cuộc nghiệt chủng trong bụng là của ai?"

Lời vừa nói ra, đỉnh đầu của Mộ Dung Như Âm nổ một tiếng sấm sét, nàng giương miệng lên, hơn nửa ngày cũng không ra lời nào, sắc mặt chậm rãi ứng đỏ, cuối cùng là trắng bệch, là một công chúa, nàng biết việc này làm cho mẫu hậu mất mặt rất nhiều, nàng nghĩ lặng lẽ xoá sạch thai nhi trong bụng, ai ngờ lại bị mẫu hậu biết, nhất định là gia ngự y của nàng phái người

đưa thư cho mẫu hậu, thật là một cầu nô tài, trở về phải hảo hảo giáo huấn hắn, Mộ Dung Như Âm phát ra ánh mắt ngoan độc, nhưng lúc này phải đối phó mẫu hậu mới quan trọng hơn.

"Mẫu hậu, ngươi nói cái gì đó? Như Âm không biết lời của mẫu hậu là có ý gì?"

Mộ Dung Như Âm trong đầu hiện ra gương mặt, nhớ tới lời nói của người kia, phải kiên quyết phủ nhận chuyện này.

"Tiểu Lý tử, nhanh truyền ngự y đến cho ai gia!" Thái hậu tựa hồ lười cùng Như Âm tranh cãi, trực tiếp phân phó Lý công công bên cạnh, nghiệt tử đều đã có, còn dám không thừa nhận, đường đường công chúa của một quốc gia, lại làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này, kết quả là cháu thai ám kết, thực sự là uổng phí sự thương yêu nuông chiều của nàng, hay chính là bởi vì nàng vô cùng sủng nàng ta, cho nên nàng ta mới gây ra đại họa như vậy, thái hậu sắc mặt âm ngao xâu xí, vừa yêu thương, vừa phẫn hận.

Như Âm vừa nghe mẫu hậu nói thế, sắc mặt đã sờm trăng, hét àm lên.

"Mẫu hậu muốn làm gì?"

Thái hậu nhìn về phía nàng, sắc mặt âm u, lạnh lùng cứng rắn mệnh lệnh: "Ngươi vẫn là thành thật khai đi, nghiệt chung này là của ai? Chỉ cần ngươi nói ra, ai gia sẽ thanh toán cho các ngươi."

"Ta?"

Như Âm ánh mắt lóe ra, khóc mồi nhéch lên, đang định nói chuyện thì bỗng nhiên ngoài cửa điện có thanh âm thái giám vang lên: "Bẩm thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương giá lâm."

Thái hậu vừa nghe, mí mắt nhảy lên, trong lòng bất an, bên này vừa mới xảy ra chuyện thì nữ nhân kia đã tới, sẽ không thực sự trùng hợp như vậy chứ, phất tay ý bảo Như Âm đứng lên: "Đứng ở một bên đi."

"Dạ, mẫu hậu." công chúa luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, lúc này lại dịu ngoan như một con thỏ, nàng cũng biết mình lần này mình đã gây ra họa lớn bằng trời, chỉ mong mẫu hậu có thể cứu nàng một mạng.

Thái hậu mắt thấy đại điện đã khôi phục như thường, mới lạnh lùng mở

miệng: "Để cho nàng đi vào."

"Dạ, nương nương." Ngoài điện tiểu thái giám cung kính lén tiếng trả lời, rất nhanh liền có tiếng bước chân vang lên, chớp mắt người đã vào bên trong đại điện, dẫn đầu chính là hoàng hậu nương nương, đi theo phía sau là thiếp thân nha đầu của nàng Mai Tâm cùng Mạc Sầu, lúc này nhìn mặt hoàng hậu, lạnh lùng băng hàn nghiêm nghị, đôi mắt đầy tức giận, vừa đi vào đại điện, sự tức giận ẩn giấu biến mất, chậm rãi hành lễ.

"Tham kiến thái hậu nương nương."

"Bình thân, ban thưởng tọa." Thái hậu bình tĩnh phân phó, Lý công công lập tức tiến lên đặt ghế ngồi cho hoàng hậu nương nương, liền lui qua một bên, chỉ thấy trên đại điện, mâu quang băng hàn của hai nữ nhân này ở giữa không một phen đấu nhau tiếng nổ ầm ầm, cuối cùng thái hậu che giấu kỵ ánh sáng hỏa hoa, chậm rãi mở miệng: "Không biết hoàng hậu qua đây có chuyện gì?"

Mộc Thanh Dao thần sắc lành lạnh, đưa đôi tay bạch ngọc thon dài lên phát phất: "Các ngươi đều lui xuống đi."

"Dạ." Mai Tâm cùng Mạc Sầu lĩnh mệnh, cúi thân thể một chút, lui ra ngoài, trên đại điện chỉ có Mộc Thanh Dao cùng thái hậu, còn có công chúa và Lý công công, ai cũng không biết hoàng hậu cẩn thận như vậy là vì chuyện gì? Tất cả mâu quang đồng loạt nhìn về phía nàng, trong đôi mắt của mỗi người đều có chút bất an.

Mộc Thanh Dao đợi được hai nha đầu đi xuống, mới chậm rãi vén mõi nở một nụ cười.

"Thái hậu nương nương, bản cung nhận được tin tức, nói công chúa mang thai."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, đại điện thượng ba người thần sắc khác nhau, hoàng hậu rất nhanh đã biết tin tức, điều này nói rõ thế lực hiện tại của nàng ở trong cung không kém bao nhiêu so với thái hậu, trải qua thời gian không bao lâu, hoàng hậu thế lực đã ngang bằng nàng, nghĩ đến cũng phải, gần đây nàng ta ở trong cung uy tín rất lớn, ai lại không sợ hãi a.

Thái hậu ánh mắt chìm xuống lạnh lùng, sắc mặt đột nhiên khó nhìn, đập mạnh một cái chén trà trong tay.

"Hoang đường, hoàng hậu từ nơi nào lại nghe nói những lời như thế, dám nói xấu công chúa, đường đường công chúa hoàng thất sao có thể để cho những người không ra gì bôi nhọa, hoàng hậu phải nêu nặng nề trùng trị mới đúng."

"Thái hậu nương nương nói phải, vì thế bản cung đến đây để tìm chứng cứ, chứng minh cái nô tài kia đang nói xấu công chúa, sau khi trở về nhất định phải trừng phạt nặng nàng, tuyệt đối không tha cho nàng."

Mộc Thanh Dao trên mặt cũng lành lạnh như lúc trước, ôn hòa cười cười, mâu quang tùy ý quét nhìn về phía công chúa Mộ Dung Nhu Âm, hôm nay công chúa đặc biệt yên tĩnh, không giống như ngày thường kiêu ngạo, đứng ở lảng lẽ ở một góc đại điện, bình tĩnh nhìn các nàng.

Nếu không thực sự xảy ra chuyện đó, một kẻ luôn luôn kiêu ngạo hung tàn như công chúa, nghe được có người nói xấu nàng như vậy, sẽ thò ơ sao, trong đôi mắt của Mộc Thanh Dao hiện lên vẻ hiểu rõ.

Thái hậu nghe xong hoàng hậu nói, thở dài một hơi, sắc mặt hòa hoãn, trấn định phất tay: "Hiện tại ngươi cũng thấy đấy, công chúa xác thực không có chuyện như vậy, hoàng hậu nên hảo hảo trừng trị cái nô tài kia mới là quan trọng, thân là hậu cung đứng đầu, không thể dung tha cho những người tùy tiện nói xấu sự trong sạch của hoàng thất."

Thái hậu ước gì sớm một chút đuổi Mộc Thanh Dao đi, lúc này vẫn là giải quyết cho thỏa đáng nghiệt chủng trong bụng Nhu Âm, bằng không liền bị người ta nắm đằng chuôi, về phần người sau lưng nàng là ai, ẩn nấp sâu như vậy, nàng nhất định sẽ làm cho nàng ta khai ra.

Mộc Thanh Dao mắt thấy thái hậu nóng ruột hắn lên, làm sao mà cho nàng ta như ý nguyện liền không nhanh không chậm cười nhạt, thân hình vẫn không có động đậy.

Chương 80.2

"Vì để trở về tát vào mồm cung nhân này, bản cung đặc điểm dẫn theo ngự y qua đây, bắt mạch cho công chúa, chứng minh công chúa thuần khiết."

Lời vừa nói ra, trong đại điện nháy mắt như có dòng khí lạnh buốt len lỏi, toàn bộ đại điện bao phủ một tầng băng mỏng.

Sắc mặt của Thái hậu, Như Âm công chúa và cả Lý công công, đều đặc biệt khó coi, người kịp phản ứng trước hết chính là thái hậu, ánh mắt hiện lên lè khí tàn nhẫn, âm trầm trừng mắt nhìn nữ tử ngồi ở phía dưới, chỉ sợ nàng ta đã có chuẩn bị mói đến, nên sẽ không tùy tiện từ bỏ ý đồ, bây giờ nàng nên làm gì? Thái hậu còn chưa tìm ra phản ứng thích hợp thì Như Âm công chúa đã sớm nhảy dựng lên, phản nộ chỉ vào Mộc Thanh Dao.

"Ngươi nói cái gì, bản cung là công chúa, ngươi lại tìm ngụy y đến tra xét bản công chúa, thật to gan, công chúa là huyết mạch của hoàng gia, đâu thể tùy tiện cho ngươi muôn điều tra là điều tra!"

Như Âm vừa nói, vừa nói vừa nghiêng người lui hai bước về phía sau, sắc mặt trắng như giấy, ánh mắt hiện lên sợ hãi, hôm nay nếu rơi xuống trong tay nữ nhân hung ác Mộc Thanh Dao này, chỉ sợ nàng dữ nhiều lành ít.

Thái hậu cũng kịp thời phản ứng, nhanh chóng che chắn cho con gái của mình, cũng không phải là nàng bao che khuyết điểm, mà bởi vì chuyện này liên quan rất trọng đại, nếu quả thật bị hoàng hậu điều tra ra trong bụng Như Âm có đứa nhỏ, chỉ sợ nàng khó thoát khỏi trừng phạt, ngay cả người làm mẫu hậu như nàng, từ nay về sau cũng không ngốc đầu lên được, dạy dỗ ra nữ nhi đồi phong bại tục đến như vậy.

"Hoàng hậu ——" thái hậu cắn chặt răng, hung hăng giận dữ trừng mắt nhìn Mộc Thanh Dao, hai chữ này kêu rất nặng.

Mộc Thanh Dao cũng không sợ nàng ta, lạnh lùng nhìn đáp lại, từ lúc nàng ta bắt đầu hâm hại Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu, giữa các nàng đã chính thức khai chiến, nàng còn có thể sợ nàng ta hay sao?

Trên đại điện bầu không khí cứng ngắt, Lý công công thở cũng không dám thở mạnh, hết nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia...

Ngay lúc hai người đang dùng ánh mắt giết chóc để đấu nhau, công chúa đứng cách Mộc Thanh Dao không xa, ánh mắt đột nhiên biến đổi, thân hình cấp tốc vọt tới, nàng là gấp quá nên mù quáng, muôn bóp cổ Mộc Thanh Dao, đáng tiếc Mộc Thanh Dao tuy rằng võ công không cao, nhưng người trước mặt nàng vẫn có thể đối phó, bằng không nàng sẽ không để cho Mạc Sầu đi ra ngoài.

Chỉ thấy thân hình nàng nhích qua, xoay người rất đẹp sang bên cạnh, bước

chân trượt về chỗ cũ, sau đó đột nhiên xoay người, giơ tay tát một cái, chỉ nghe tiếng b López vang lên, Như Âm công chúa bị đánh một bạt tai, cái tát này là dùng mười phần lực đạo, Như Âm chỉ cảm thấy lỗ tai ống ong vang lên, gương mặt trong nháy mắt sưng vù, đau đớn khó chịu, nước mắt chảy xuống xối xả.

"Mẫu hậu, nàng đánh ta."

Thái hậu không lên tiếng, chỉ một đôi mắt băng hàn sát cơ nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, nữ nhân này không có sơ hở, nàng ta đã bắt được nhược điểm của các nàng, nếu chuyện này của Như Âm lan truyền đi ra ngoài, chỉ sợ hoàng thất mặt đều bị ném đi, đến lúc đó không cần người khác, hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Im miệng."

"Hoàng hậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Ai gia đã nói, công chúa tuyệt đối là trong sạch thuần khiết, đừng quên hoàng thượng vừa mới ban hôn cho công chúa, là Hàn Thanh Vũ con trai của Hàn đại học sĩ."

Mộc Thanh Dao căn bản là không nhìn mặt thái hậu, ung dung bình thản phủi phủi tay một cái, chậm rãi xoay người lại ngồi vào vị trí vừa rồi, từng chữ từng lời nói: "Thái hậu, không phải Thanh Dao thích chỉ trích, mà công chúa là người không biết dạy dỗ, bản cung đường đường là hoàng hậu, nàng ta lại dám đánh lén bản cung, vừa rồi nếu là Mạc Sầu ở chỗ này, không phải chỉ đánh nàng ta một bạt tai, mà sẽ tước mất một cánh tay của nàng."

Lời nói lạnh như nước, thái hậu thật là một câu nói cũng không nên lời, là do nữ nhi của mình càng quấy, dám chau thai ám kết, băng không kẻ làm mẫu hậu như nàng sao có thể bị người ta quở trách như vậy, nói rõ công chúa không được dạy dỗ, kỳ thực là đang thầm chê cười người làm mẫu thân như nàng không dạy dỗ được nữ nhi.

Mộc Thanh Dao trước dạy dỗ công chúa, sau đó lại mở miệng: "Bản cung là người đứng đầu hậu cung, đối với loại nô tài ăn nói huyên thuyên tự tìm cái chết nhất định sẽ trùng phạt nghiêm khắc không tha, thế nhưng muốn trùng phạt nô tài này, thì phải chứng minh công chúa trong sạch, muốn biết công chúa có trong sạch hay không, chỉ cần cho ngự y bắt mạch là được, thái hậu nương nương vì sao lại tìm mọi cách ngăn cản?"

Thái hậu chỉ biết thở dốc, một câu nói cũng nói không nên lời.

Nữ nhân này rõ ràng là khăng định chuyện công chúa có thai, lúc này phải làm thế nào mới tốt? Thái hậu đang thầm nghĩ kế sách, chủ ý còn chưa quyết định, liền nghe được ngoài cửa điện vang lên thanh âm thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Một đạo thân ảnh cao to màu vàng đi vào, quanh thân bốn phương khí phách, ngũ quan tuấn mị, đôi mắt đen tựa như vực sâu, làm cho người ta nói không rõ thấy không rõ.

Mộc Thanh Dao vừa nhìn hoàng thượng đi tới, liền đứng dậy hành lễ: "Tham kiến hoàng thượng."

"Bình thân." Mộ Dung Lưu Tôn đuôi lông mài nhúi lại, ánh mắt rất nhanh quét mọi thứ trên đại điện, nhìn sơ lược, thấy trong điện bầu không khí có chút kì quái, công chúa Như Âm thì bụm mặt, ánh mắt hồng hồng, thái hậu nương nương ngồi trên cao mang vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt đỏ đậm, tiếng thở đặc biệt nặng, tựa hồ nói cũng nói không được.

Ánh sáng chợt lóe rồi biến mất trên mặt của Mộ Dung Lưu Tôn, lập tức nhàn nhạt mở miệng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lời nói trầm thấp nồng đậm vừa vang lên, công chúa Mộ Dung Như Âm che giấu cảm xúc khẩn trương, cướp trước một bước mở miệng: "Hoàng huynh, ngươi nên vì hoàng muội mà làm chủ a, hoàng hậu nàng đánh ta, không chỉ đánh ta, còn giáo huấn mẫu hậu."

"An?"

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt băng lãnh xuống, khóe môi nụ cười lạnh mỏng, thẳng tắp quét mắt về phía Mộc Thanh Dao, hắn là nhận được lời nhắn của Dao nhi mới tới đây, chắc chắn sẽ không chỉ vì chuyện đánh công chúa và chọc giận thái hậu nương nương.

"Công chúa trí nhớ thật là tốt a, đường đường công chúa hoàng thất phạm thượng không phân biệt lớn nhỏ, chẳng lẽ bản cung không thể giáo huấn ngươi sao?"

Mộc Thanh Dao thanh âm lạnh lùng bình tĩnh chất vấn, Mộ Dung Như Âm vừa nhìn bộ dạng áp bức của nàng, không khỏi trước khiếp đảm ba phần, nếu là ngày thường nàng nhất định sẽ phản kháng, nhưng hôm nay không như

trước, nàng vẫn chưa quên nguyên nhân hoàng hậu tới đây.

Thái hậu ngồi trên cao rất sợ hoàng thượng biết chuyện tình của Mộ Dung Nhu Âm, khó có được lúc không trách cứ hoàng hậu, vẻ mặt ôn hoà mở miệng.

"Hoàng nhi, như thế nào lại rảnh rỗi qua đây?"

"Là bản cung mòi hoàng thượng qua đây, hoàng thượng nếu không đến, chỉ sợ vị hoàng hậu như bản cung không có năng lực làm tốt chuyện này, thì làm thế nào mà trùng trị điêu nô trong cung đây?"

"Xảy ra chuyện gì?" Hoàng thượng thanh âm lạnh buốt vang lên, trên gương mặt tuấn mỹ trong nháy mắt bao phủ cơn giận sấm sét, tựa hồ vì Thanh Dao mà đau lòng, hàn ý trong đôi mắt đen phóng ra khiếp người, nhắm thảng vào hướng Mộ Dung Nhu Âm, hù Nhu Âm công chúa thở cũng không dám thở mạnh.

Mộc Thanh Dao lành lạnh đạm nhiên bẩm báo tình huống.

"Hoàng thượng, trong cung tung tin đồn công chúa mang thai, đây chính là chuyện dâm loạn hậu cung, bản cung vì muốn chứng minh công chúa trong sạch, nên cho đòi ngự y bắt mạch cho công chúa, thế nhưng công chúa lại không phối hợp, như vậy làm sao có thể chứng minh sự trong sạch của nàng đây?"

Chương 80.3

Mộc Thanh Dao nói xong, vẻ mặt hợp lý hợp tình, lời lẽ nghiêm khắc, trên khuôn mặt xinh đẹp bao phủ miếng băng mỏng, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Nhu Âm, chỉ thấy Mộ Dung Nhu Âm đôi mắt âm u, không dám nhìn thảng sang hoàng thượng, chỉ cúi đầu nhìn nền đá dưới chân, tựa hồ hận không thể đem cái mặt đất kia nhìn thủng một cái hố để chui vào.

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt lăng hàn sát khí, thấy phản ứng của Nhu Âm, hắn đại khái có thể đoán ra được nàng thực sự mang thai, thảo nào ngày đó nàng không đồng ý hắn tú hôn, đường đường hoàng thất lại xảy ra chuyện gièm pha như vậy đúng là chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, thật là đáng hận, hoàng thượng sắc mặt trong nháy mắt như từng con sóng cuộn trào mãnh liệt, xấu xí đến cực điểm, không ngờ công chúa hoàng thất lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.

"Người đến, truyền ngự y."

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, thái hậu cùng công chúa mặt xám như tro tàn, Mộ Dung Như Âm úm một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu:
"Hoàng huynh, hoàng huynh, là Như Âm sai rồi, xin hoàng huynh bỏ qua cho Như Âm một mạng."

Mộc Thanh Dao vừa nghe công chúa thừa nhận, lạnh lùng lui qua một bên, những chuyện sau đó là của hoàng thượng, đây chính là việc nhà của hoàng thất.

Ngoài đại điện, có thái giám cùng ngự y đi tới, Mộc Thanh Dao vung tay lên, lời nói lạnh thấu xương mệnh lệnh: "Đều đi ra ngoài đi."

"Dạ, hoàng hậu nương nương." Những người đó lại lui ra ngoài, không biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt của tất cả người trong điện đều khó coi.

Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng trừng mắt công chúa: "Nói đi, cùng người nào không biết liêm sỉ làm ra chuyện gièm pha này?"

Công chúa đang quỳ bên dưới, trầm mặc không nói gì, người kia không cho nàng nói ra hăn, nếu như nàng can đảm khai hăn ra, chỉ sợ không có kết quả tốt, nhưng bây giờ hoàng thượng lệnh nàng phải giao ra, nàng không thể không giao ra người, vậy phải làm sao bây giờ?

Thái hậu ngồi ở bên trên, một câu nói cũng không nêu lời, sắc mặt âm u, nữ nhi của mình lại làm ra loại chuyện mất mặt này, nàng còn có mặt mũi gì mà nói chuyện, lúc này nhìn thấy Mộ Dung Như Âm còn không chịu thành thật giao người, nét mặt già nua hết đù rồi lại trắng, trắng rồi lại hồng, dùng sức rống giận: "Hoàng huynh ngươi hỏi ngươi đó, nói đi? Còn không đem người kia giao ra đây!"

Chuyện của Mộ Dung Như Âm đối với người luôn luôn tâm cao khí ngạo, vênh vách hung hăng như thái hậu nương nương mà nói là quá đà kích, cuối cùng nàng cũng chịu không nổi ngất đi, Lý công công vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, kinh hoảng mở miệng: "Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương?"

"Đùi thái hậu tiến vào tẩm cung, truyền ngự y qua đây chuẩn bệnh."

Trên mặt tuấn mĩ của hoàng thượng không có một chút dao động, trầm ồn mệnh lệnh Lý công công, Lý công công lập tức vươn tay nâng thái hậu dậy, hướng tầm cung đi vào, cuối cùng liếc công chúa một cái, tự cầu nhiều phúc đi công chúa, lần này chỉ sợ ngay cả thái hậu cũng không bảo vệ được người.

Trên đại điện, hoàng thượng vẫn như trước mặt lạnh đưa mắt nhìn xuống công chúa Mộ Dung Như Âm, thanh âm lợi hại vang lên: "Nói đi, ngươi rốt cuộc là cùng người nào quan hệ với nhau, để làm ra loại chuyện nhục nhã danh dự của hoàng thất?"

"Hoàng huynh, là, là ——" tiếng nói của Mộ Dung Như Âm giống như tiếng muỗi kêu, thật vất vả mới thoát ra hai chữ: "Tần Hạo."

"Tần Hạo?" Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao nhìn nhau, hai người đều mang vẻ mặt khó hiểu, mâu quang có chút bí hiểm, nàng nghe Xuân Hàn nói qua, Tần Hạo này là một thủ hạ bên người thái hậu, công chúa làm sao mà cùng người như thế quan hệ được, trên thường hoa yến, mâu quang của nàng vẫn đuổi theo Liễu Thiên Mộ, rốt cuộc người nam nhân kia là Tần Hạo, hay Liễu Thiên Mộ?

"Tần Hạo là ai?"

Tiếng nói lạnh lùng cứng rắn của hoàng đế lần thứ hai lại vang lên, thị máu tàn ác, cuồng bạo, Mộ Dung Như Âm tuy nói không phải là muội muội cùng một mẹ sinh ra của hắn, nhưng rốt cuộc cũng là công chúa trong hoàng thất, lại xảy ra lén chuyện như vậy, nếu như truyền ra ngoài, Huyền Nguyệt còn gì mặt mũi, như vậy làm sao mình có thể ngẩn đầu đứng trong thất quốc?

"Lập tức nói ra hắn ở nơi nào? Trầm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn."

Hoàng đế vung tay lên, kinh phong thổi qua, mang tất cả mọi thứ ở trên đại điện bắn lên cao rầm một tiếng vang lên, đập vỡ rất nhiều đồ cổ, Mộ Dung Như Âm sợ đến hoa dung thất sắc, đưa tay lên bịt tai, Mộc Thanh Dao mắt lạnh liếc nàng, đã có can đảm làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này thì sợ cái gì, chẳng lẽ nàng ta không biết một công chúa làm ra loại chuyện này, tất nhiên sẽ phải bị vạn người thoa mạ hay sao?

"Hoàng thượng, cẩn thận, thân thể quan trọng hơn."

Mộc Thanh Dao thanh âm lạnh lùng vang lên, lúc này, nhìn thế nào cũng có cảm giác mình chính là bà hoàng hậu độc ác đang ức hiếp công chúa bạch

tuyệt, nhưng ai bảo nữ nhân này khinh người quá đáng, lúc trước chuyện của Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, nàng ta khó thoát trách nhiệm, hôm nay cái này kêu là báo ứng, nàng cũng không có nửa điểm đồng tình.

"Ngươi?" Mộ Dung Như Âm nghe tiếng nói của Mộc Thanh Dao, khí huyết dâng trào kêu lên một tiếng, ngược mắt tàn ác trừng qua đó, nhưng khi nhìn thấy hoàng huynh luôn luôn anh khí bức người, lúc này trên khuôn mặt tuấn dật, mây đen bao phủ, đôi mắt như băng đâm sâu u không thấy đáy, thật giống như một miệng cổ khổng lồ, muốn tiêu diệt nuốt trọn nàng, Mộ Dung Như Âm khủng hoảng, liên tục cầu khẩn.

"Hoàng huynh, ta cũng không dám nữa, ngươi bỏ qua cho ta một lần đi."

"Ngươi cũng dám xin ta tha cho ngươi," Mộ Dung Lưu Tôn tiếng nói vừa dứt, bàn tay to nắm áo của công chúa nhất nàng lên, trong đôi mắt xinh đẹp hàn lên tơ máu giống như đôi mắt sói tàn bạo độc ác, hiện ra ánh sáng u ám, tựa hồ chỉ cần nàng nói thêm một chữ nữa, hàn liền thực sự giết nàng.

Khủng hoảng chiếm cứ toàn bộ tư tưởng của Mộ Dung Như Âm, lúc này nàng hậu tri hậu giác sợ hãi, trong mắt đã ngấn lệ, mâu quang của hoàng huynh thị máu dọa người, nàng cố gắng kèm chế lại một giọt lệ cũng không dám chảy xuống.

"Hoàng huynh, ta..."

"Người đến!" Mộ Dung Lưu Tôn đột ngột buông tay ra, công chúa ngã ngồi trên mặt đất, chỉ thấy gương mặt hắn đầy giết chóc hướng ra phía ngoài rống to lên, A Cửu lĩnh hai thái giám đi tới, cung kính mở miệng: "Hoàng thượng."

"Phái người đem công chúa nhốt ở Cửu Hoa cung, bí mật truyền ngự y đi vào, đem thai nhi trong bụng của nàng xoá sạch, sau này không cho phép nàng rời khỏi Cửu Hoa cung một bước, cho đến ngày đại hôn."

"Dạ, hoàng thượng!" A Cửu ngạc nhiên trợn to mắt, nhìn công chúa đang ngã dưới đất, thảo nào hoàng thượng sắc mặt xấu xí đến cực điểm, thái hậu cũng bị tức đến bệnh, nguyên lai đều là công chúa gây ra chuyện.

A Cửu đi tới trước mặt Mộ Dung Như Âm, cung kính mở miệng: "Công chúa, xin mời."

Công chúa Mộ Dung Như Âm đâu còn dám nói thêm một chữ nào, mò mẫm đứng lên, lảo đảo theo sau A Cửu đi ra, người còn chưa đi đến bên ngoài, đã nghe thanh âm như từ địa ngục của hoàng đế lần thứ hai vang lên: "Chuyện hôm nay nếu bị truyền ra ngoài, tất cả đều giết không tha."

Trên đại điện, thanh âm này lạnh như băng một điểm nhiệt độ cũng không có.

A Cửu cùng hai thái giám phía sau hắn cẩn thận lên tiếng trả lời: "Dạ, hoàng thượng." rồi mang người đi xuống.

Chương 80.4

Xung quanh an tĩnh lại, ánh nắng đỏ của trời chiều tản đi, bầu trời dần dần bị lây nhiễm của đêm đen, bên trong điện một mảnh hỗn độn, tiêu điều, Mộc Thanh Dao đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích nhìn hoàng thượng, trên người hắn sát khí rất nặng, giống như con sói vừa trải qua trận đấu, đôi mắt lóe ra ánh sáng lợi hại, sau đó chậm rãi dịu xuống, tầm mắt nhìn về phía nàng.

Từ từ lảng xuống rất nhiều, bất quá sắc mặt vẫn có tầng sương bao phủ như trước, còn lộ ra vẻ lãnh khốc vô tình nữa, nhưng mặc dù như vậy, cũng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn.

"Không nghĩ tới hoàng thất lại phát sinh chuyện như vậy, trẫm thực sự là sơ suất quá, tên Tân Hạo kia rốt cuộc là ai?"

"Sợ rằng thủ phạm không phải Tân Hạo, đứa nhỏ này cuối cùng là của ai, hoàng thượng chẳng lẽ một chút cảm ứng cũng không có?"

Mộc Thanh Dao bình tĩnh nhìn hắn, cũng chưa nói cho hắn biết chuyện có liên quan đến Tân Hạo, bất quá lời nói sau cùng của nàng tựa như sấm sét trong cơn mưa, trong nháy mắt thức tỉnh hoàng đế, khiến cho vẻ tàn bạo của hắn vừa gián ra một ít lại bạo hỏa lên: "Nàng nói là hắn? Ghê tởm! Trẫm sẽ không bỏ qua hắn!"

Hoàng thượng lửa giận ngập trời ngưng tụ nội lực, một quyền đánh ra ngoài, đỉnh đồng huân hương ở một góc trong điện bị đánh đến tứ phân ngũ liệt (võ thành bốn năm mảnh), hương tro bên trong đang cháy bay lả tả trên toàn bộ đại điện, hương khí tỏa ra bốn phía.

Mộc Thanh Dao sợ hãi, hoàng thượng nội lực thật thâm hậu a, chỉ sợ võ

công của hắn đã đến đăng phong tạo cực rồi, người bình thường căn bản không phải đối thủ, cho dù là cao thủ, cũng khó địch lại.

"Hoàng thượng."

"Được rồi, Dao nhi trở về đi, trẫm sẽ xử lý chuyện này." Mộ Dung Lưu Tôn trầm ổn thu tay, quay đầu nhìn Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nha đầu kia vẻ mặt luôn luôn quạnh quẽ, đang mang bộ dạng sợ hãi, xem ra là bị cơn giận của mình làm kinh hoảng rồi.

"Dạ, hoàng thượng, Thanh Dao xin cáo lui."

Mộc Thanh Dao khôi phục lại vẻ bình thường, đạm nhiên thi lễ, lui xuống, thái hậu và công chúa bây giờ đều bị thương nặng, tin là trong khoảng thời gian ngắn, các nàng là sẽ không hành động gì khác, đúng lúc mình có thể ngồi nhân cơ hội này, cố gắng lục soát một chút chứng cứ phạm tội của thái hậu nương nương năm đó.

Ở cửa đại điện, Mai Tâm cùng Mạc Sầu nhìn thấy chủ tử đi ra, cuối cùng cũng thở dài một hơi, vừa rồi thấy thái giám ra ra vào vào, lại thấy ngự y cùng công chúa, hai người các nàng rất sợ hoàng thượng sẽ trách cứ đến nương nương, bây giờ nhìn hình dáng nương nương hoàn hảo không tốn hao gì, chứng tỏ trong lòng hoàng thượng có nương nương, bằng không chuyện lớn như vậy, chắc chắn sẽ bị trách phạt.

"Trở về đi."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, vượt lên đầu hàng đi ra ngoài, gương mặt Mai Tâm mang vẻ thèm thuồng, cợt nhả mở miệng: "Nương nương, hoàng thượng rất thích nương nương đó!"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng trừng nàng liếc mắt một cái: "Gần nhất quá rỗi rãnh sao? Có muốn đến cán rửa phòng đi làm người hầu hay không, hoạt động gân cốt một chút?"

Mai Tâm lập tức bị hù sợ, đi cán rửa phòng làm người hầu, má ơi, không đầy hai tháng, tin rằng tay nàng sẽ thành cây củ cải, vừa thô lại xấu xí.

"Nương nương, chúng ta trở về đi." Mai Tâm giả vờ ngoan, đi phía trước dẫn đường, cùng mấy người Đại cung nữ một đường trở về Phượng Loan cung.

Đêm hôm nay, sấm chớp vang rền, mưa to giòn giã, trong Cửu Hoa cung bao phủ bầu không khí lạnh lẽo, ngự y đã kê đơn thuốc phá thai cho công chúa uống vào, vừa ở bên ngoài tắm cung chờ, đến nửa đêm thì công chúa bắt đầu xuất huyết, thế nhưng máu vẫn chảy cũng không có dấu hiệu ngừng lại, ngự y sợ hãi, một lần nữa lại bắt mạch, không ngờ thai nhi quá lớn, thai đã chảy xuống nhưng nhao thai vẫn ở lại trong tử cung, việc này phiền phức rất lớn, nếu như nhao thai không bóc ra khỏi cơ thể mẹ, chỉ sợ máu sẽ không ngừng chảy, như vậy trời còn chưa sáng, thì công chúa đã không xong.

Bên trong tắm cung, trên giường lớn hoa lệ, Mộ Dung Như Âm đầu đầy mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng gào thét, tóc đen dính chặt ở trên gương mặt, một bên tý nữ Cẩm Khâm, khóc kêu lên: "Công chúa, công chúa, nhanh, ngự y, công chúa sẽ nhanh không chịu được, người suy nghĩ biện pháp đi?"

Vương ngự y gấp đến độ toàn thân đổ mồ hôi, hắn sợ hãi sẽ gặp phải chuyện không may, thật đúng là xảy ra chuyện thật, vậy phải làm sao bây giờ?

"Mau nhanh phái người đi thông báo cho thái hậu nương nương!"

Vương ngự y lớn tuổi nên hiểu có một số việc ai cũng thể tự ý quyết định, bởi vậy thúc giục Cẩm Khâm phái người đi Quảng Dương cung báo cho thái hậu.

"Được, nô tỳ phái người đi liền." Cẩm Khâm lập tức chạy vội ra bên ngoài bình phong, phân phó cung nữ đang canh giữ bên ngoài báo cho thái hậu, công chúa đang gặp nguy hiểm, ai mà dám chậm trễ, liền xông vào trong mưa to gió lớn, một đường chạy nhanh đến Quảng Dương cung báo thái hậu biết.

Thái hậu rất nhanh đã chạy tới, tuy rằng trong lòng căm giận Như Âm càn quấy, nhưng cuối cùng nàng vẫn là con của mình, nhìn bộ dạng của nàng giờ phút này chỉ còn có nửa cái mạng, đau lòng đến chảy nước mắt, nắm chặt tay của Như Âm: "Như Âm, ngươi đừng dọa mẫu hậu, ngươi đừng dọa mẫu hậu."

Thái hậu vừa nhìn thấy ý thức của Như Âm đã mờ ảo, tựa hồ lập tức sẽ chết, trong lòng nhéo lên đau đớn, sớm biết rằng sẽ như vậy, thà để nàng sinh hạ là được rồi, nếu Như Âm thực sự xảy ra chuyện gì, nàng nhất định sẽ thương tâm đến chết.

"Ngự y, ngự y, chuyện gì xảy ra? Mau nhanh kê thuốc cho công chúa!"

Thái hậu tàn nhẫn mệnh lệnh, vương ngự y vội vàng tiến lên bẩm báo: "Thái hậu nương nương, công chúa máu thai đã chảy ra, thế nhưng nhao thai còn bám vào cơ thể mẹ, hiện tại chỉ có thể tăng thêm lượng thuốc, nhưng nếu vậy, chỉ sợ công chúa sau này sẽ không bao giờ sinh con được nữa."

"Không thể sinh con?" Thái hậu sững sót, đây là chuyện có ý nghĩa như thế nào đối với một nữ nhân, nàng hiểu rõ ràng nhất, mẫu bằng tử quý, nếu như một nữ nhân ngay cả con cũng sinh không được, thì nàng ta cả đời trông cậy vào ai, nhưng nếu như không đem nhau thai đánh rót, Như Âm sẽ mất mạng, thái hậu căn răng một cái, bất chấp nhiều chuyện như vậy.

"Lập tức kê thuốc, mặc kệ sau này, lúc này cứu người quan trọng hơn."

"Dạ, thái hậu." Vương ngự y thở dài một hơi, lập tức lĩnh mệnh đi kê thuốc, Cẩm Khâm theo phía sau hẵn đi lấy thuốc.

Bên trong tẩm cung, thái hậu cầm chặt lấy tay Như Âm, che trong ngực của mình, vừa khóc vừa nói: "Như Âm, là lỗi của mẫu hậu, mẫu hậu không nên cho người chịu khổ như thế," thái hậu luôn luôn kiên cường bấy giờ trong lòng dâng lên đau đớn, trong mắt lệ đã lưng tròng, tự trách không ngót.

"Như Âm, người nhất định phải sống sót, đều là do nữ nhân kia làm hại chúng ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, người yên tâm, người kia không thể che chở nàng mãi, một ngày nào đó, hoàng huynh của người sẽ phê đi hẵn, đến lúc đó, ta và người mới là nữ nhân tôn quý nhất trong thiên hạ, Như Âm, người nghe được mẫu hậu nói không?"

Thái hậu vừa nói, vừa cầm chặt lấy tay Như Âm, rất sợ nàng sẽ buông tay rời đi, trong lòng khủng hoảng không ngót.

Sau nửa canh giờ, Cẩm Khâm đem thuốc sắc đến, đưa tới, đỡ công chúa uống vào...

Bên trong tẩm cung lại rơi vào yên tĩnh, thái hậu vẻ mặt tiều tụy đau lòng, một tắc cũng không rời nữ nhi của mình, ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi tiếng mưa rơi, tiếng sấm chớp không ngừng, tròn một đêm, trời sẽ nhanh chóng sáng, nhao thai cuối cùng cũng chảy xuống, máu đã ngừng chảy, Như Âm đã lấy lại được nửa cái mạng, hơn nữa từ nay về sau sẽ không bao giờ có thể sinh dưỡng nữa.

Chương 80.5

Thái hậu nghĩ đến chuyện sinh con sau này, nếu như truyền tới tai Như Âm, chỉ sợ nàng nản lòng thoái chí, nên phải hạ mệnh lệnh cấm: "Không cho phép đem chuyện này nói ra, nếu để cho công chúa biết, các ngươi cũng đừng mong sống nữa."

"Dạ, thái hậu nương nương." Bên trong tẩm cung có khoản mấy người cung nữ, cẩn thận lén tiếng trả lời, sinh sống ở trong cung nhiều năm, ai lại không biết quy tắc, cơm thì có thể ăn nhiều, nói nên nói ít, bằng không sẽ tự mình rước lấy họa sát thân.

Như Âm công chúa bào thai đã xoá sạch, hoàng thất cũng phong tỏa tất cả tin tức, phàm là ai biết tin tức, người nào can đảm dám tiết lộ ra ngoài, thực sự là không muốn sống nữa, hoàng thượng đã hạ chỉ mệnh lệnh Khâm Thiên giám chọn một ngày lành, vốn đại hôn của bắc tân vương tổ chức trước, nhưng hiện tại lại trở thành công chúa gả trước.

Như Âm bị giam ở trong Cửu Hoa cung, nghĩ cách trốn ra ngoài căn bản là không có khả năng, mặc dù nàng không muốn, cũng không có cách nào khác.

Thái hậu tuy rằng yêu thương nàng, nhưng đối với chuyện lập gia đình lần này, cũng không có ngăn cản hoàng thượng...

Trong cung tựa hồ thực sự sóng êm gió lặng, nhưng Mộc Thanh Dao biết, đêm trước khi bão tố luôn luôn yên tĩnh như vậy...

Có một số việc đang ẩn nấp, có một số việc đang đợi thời cơ.

Người và việc không thể lộ ra ngoài ánh sáng, thường thích tiến hành trong đêm tối.

Ánh trăng nhu lụa, bao phủ toàn bộ Bắc Tân vương phủ, hành lang đình trụ được chạm trổ, khắp nơi là màu đỏ của vải lụa, nhìn thấy mà giật mình, đợi sau khi công chúa đại hôn, chính là ngày đại hôn của Bắc Tân vương gia, cả tòa vương phủ đã thu xếp rất là ổn thỏa, chỉ chờ đến ngày lành mà thôi.

Bên trong thư phòng ngăn nắp, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch đang xem sách, chỉ là mâu quang của tầm nhìn dương như có chút mơ hồ, lóe ra bất định, chẳng bao lâu nữa, thì sẽ có một nữ nhân tiến vào phủ của

hắn, nữ nhân kia chỉ sợ không phải là kẻ tầm thường, rất có thể là quân cờ của người kia thao túng, vì thế sau này hắn hành sự càng phải cẩn thận hơn.

Bắc Tân vương gia đang nghĩ đến nhập thần, thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, tiếp theo là cửa bị đẩy ra, bước vào trước tiên là Trữ quản gia, Mộ Dung Lưu Mạch ánh mắt có chút tĩnh mịt, Trữ quản gia càng ngày càng không có chừng mực, hắn đang định phát tác, thì bên cạnh Trữ quản gia bước ra một người, người này mặc một thân quần áo màu đen, vừa đi ra khỏi vùng bóng tối, liền lấy xuống áo choàng màu đen trên đầu, lộ ra hé ra khuôn mặt duyên dáng sang trọng.

"Mẫu hậu?" Bắc Tân vương thất thanh kêu lên, tiếp theo ánh mắt lợi hại liền nhìn ra bên ngoài cửa, hắn phất phất tay ý bảo Trữ quản gia đi ngoài cửa canh chừng, Trữ quản gia lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Bên trong thư phòng, Bắc Tân vương cung kính mời mẫu hậu ngồi trên ghế, sau đó dâng trà đến.

"Mẫu hậu, như thế nào lại xuất cung?"

Thái hậu vừa nghe Bắc Tân vương nói, sắc mặt uấn giận, trong đôi mắt lóe ra sự cuồng bạo dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Ai gia ra đây xem, Mạch nhi rốt cuộc là muốn khi nào động thủ? Người có biết mẫu hậu ở trong cung ngày càng lụn bại, người kia căn bản là không xem mẹ con đương chúng ta ra gì, làm hại chúng ta bị cái nha đầu Mộc gia kia khi dễ, chẳng lẽ Mạch nhi nhẫn tâm nhìn mẫu hậu chịu cay đắng như vậy sao?"

"Mẫu hậu, là lỗi của Mạch nhi." Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch tiến lên một bước quỳ sát ở bên chân thái hậu, sự nhu hòa trôi qua thì ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo lại, trong đôi mắt đen kia lòe ra sát khí tàn nhẫn tận trời: "Mẫu hậu yên tâm đi, Mạch nhi sẽ đem đây hết thảy chuyện này đòi lại, tin sẽ không cần bao lâu nữa, nhi thần đã chuẩn bị tất cả để một kích tận trời."

Thái hậu nghe xong Bắc Tân vương nói, khóc mếu lộ ra nụ cười vui mừng, vẫn là Mạch nhi làm hoàng thượng, thì thân sinh mẫu hậu như nàng mới có hi vọng, người ngoài vĩnh viễn vẫn là người ngoài, hơn nữa tên nam nhân kia một mực hoài nghi là nàng hại chết mẫu hậu hắn, nếu như có một ngày thực sự tra được chút chứng cứ nào, chỉ sợ nàng khó thoát khỏi cái chết a.

"Vậy là tốt rồi, nhưng mà nữ nhân kia không được giữ lại, Mạch nhi tốt nhất là hãy mau đem nàng loại bỏ đi."

Thái hậu đôi mắt dữ tợn mở miệng, giữ lại nữ nhân kia, trong lòng của nàng liền cực kỳ khó chịu, trải qua mấy ngày nay đụng chạm, nàng nhận rõ một việc, nếu như giữ lại nữ nhân kia, chỉ sợ sẽ là chuyện xấu...

"Được, chỉ cần nàng xuất cung, nhi thần nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng." Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch bị lây sát khí giết chóc âm độc mở miệng.

"Ừ, vậy thì mẫu hậu an tâm, " thái hậu thở dài một hơi, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện khác, sắc mặt dị thường khó coi, lạnh lùng mở miệng: "Tần Hạo đâu?"

"Ở phía sau." Mộ Dung Lưu Mạch ngẩng đầu nhìn thái hậu, tìm người nam nhân kia để làm gì, Tần Hạo luôn luôn rất được lòng của mẫu hậu, nhưng đêm nay mẫu hậu tựa hồ rất tức giận, tại sao vậy chứ? Tuy thắc mắc nhưng hắn không có hỏi chỉ hướng ra phía ngoài phân phó: "Đi đem Tần Hạo mang đến."

Trữ quân gia ở ngoài cửa lên tiếng trả lời: "Dạ, vương gia."

Khoản một khắc sau, Tần Hạo bị dẫn qua đây, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy bên trong thư phòng ngoại trừ vương gia còn có thái hậu đang ở đây, nên lập tức cung kính thi lễ: "Tần Hạo tham kiến thái hậu, vương gia!"

Thái hậu nương nương vốn vẫn ngồi yên nhưng khi nhìn thấy Tần Hạo hiện thân, giống như một con gà chọi, đôi mắt đỏ đậm, dường như phát điên đứng lên xông lại, tát vào mặt Tần Hạo một cái vang dội, Tần Hạo cùng Mộ Dung Lưu Mạch đều bị hành động của thái hậu làm cho hổ thẹn, nhất là Tần Hạo, vẫn rất được thái hậu tin tưởng, không nghĩ tới lần này thái hậu không hỏi nguyên do, vừa thấy mặt đã tát hắn một cái.

"Thái hậu nương nương, không biết Tần Hạo đã làm cái gì sai, lại làm cho thái hậu giận dữ như vậy?"

Tần Hạo trấn định nhìn thái hậu, thái hậu nương nương trên mặt hiện lên sự tàn bạo, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi nói, tại sao lại muốn làm nhục sự thuần khiết của công chúa, nàng ta đường đường là công chúa của hoàng thất, dám làm cho công chúa chau thai ám kết, thiếu chút nữa đem mệnh đều đánh mất?"

Thái hậu tiếng nói vừa dứt, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch ánh mắt xét đoán, âm u nhìn Tân Hạo đang quỳ dưới đất, Tân Hạo mang vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng lời lẽ khẳng khái nghiêm khắc mở miệng.

"Bẩm thái hậu nương nương, Tân Hoài không có làm chuyện này, cho dù có đánh chết, Tân Hạo cũng là nói những lời này, hơn nữa là ai đã nói Tân Hạo làm nhục sự thuần khiết của công chúa?"

Thái hậu ánh mắt chợt lóe lên cái gì, không phải Tân Hạo, vậy đó lại là người phương nào, nhưng chuyện này là Nhu Âm chính miệng thừa nhận, chẳng lẽ còn giả, thái hậu hoài nghi nhìn chằm chằm Tân Hạo: "Ngươi không có gạt ai gia?"

"Có cho Tân Hạo một nghìn một lá gan, cũng không dám lừa gạt thái hậu nương nương!"

Thái hậu từ trước đến giờ vẫn trọng dụng Tân Hạo, Tân Hạo thái độ làm người nàng rất biết, hắn không phải là cái loại người âm hiểm giả dối, hắn nghe nàng sai khiến cũng là vì báo đáp ân đức của nghĩa phụ hắn, bằng không hắn cũng không nghe lệnh của nàng, chuyện xấu xảy ra này, nếu hắn nói không có, vậy khẳng định là chưa từng làm, thế nhưng Nhu Âm tại sao lại muốn hãm hại hắn, xem ra nàng vì bảo hộ người nam nhân phía sau, kẻ đó rõ cuộc là ai? Mà có thể làm cho nàng cam nguyện vì hắn làm rất nhiều chuyện? Phá thai, còn hãm hại người khác, cũng không muốn nói ra người kia?

Chương 80.6

"Được rồi, xem ra là ai gia đã hiểu lầm, ngươi đi xuống trước đi."

Thái hậu phát phất tay, Tân Hạo không nói gì, lui xuống, trong thư phòng, Bắc Tân vương ánh mắt sâu thẳm nhìn mẫu hậu mình.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhu Âm mang thai, nàng nói đứa nhỏ là của Tân Hạo, bởi vậy ai gia mới tức giận, ai biết nàng nói thế là vì bảo hộ cho người kia, nha đầu này thực sự là không làm cho người bớt lo!"

"Cái gì?" Bắc Tân vương trợn to mắt khó tin, không nghĩ tới hoàng muội ruột thịt của mình lại làm ra loại chuyện nhục nhã hoàng thất, mấy ngày nữa

nàng phải gả cấp Hàn gia, tức không phải là làm cho Hàn gia xấu mặt hay sao: "Mấy ngày nữa là đại hôn của nàng."

"Đúng vậy, hoàng thượng đã lệnh cho ngự y xoá sạch hài tử của nàng, từ hôn vẫn tiến hành như cũ."

"Nàng thật là không làm cho người ta bớt lo." Bắc Tân vương tức giận hừ lạnh, dù cho nàng là muội muội ruột của hắn, hắn cũng không đồng ý nàng hành động như vậy, nghĩ đến Hàn Thanh Vũ là người tuấn tú lịch sự, nhân tài tương lai của đất nước, lại phải gánh một nữ nhân như nàng, cũng coi như xui xẻo.

"Mẫu hậu hồi cung đi, không thể ở lại quá lâu, nếu khiến cho trong cung chú ý, chỉ sợ chuyện sắp thành lại bị thất bại."

Bắc Tân vương chậm rãnh nhắc nhở mẫu hậu mình, nhịn một lần nữa, bọn họ có thể thoả thích hưởng thụ cảm giác gia đình đoàn tụ, sẽ nhanh thôi, hắn rất có lòng tin, Bắc Tân vương khóc môi hiện lên nụ cười đắc ý.

"Tốt, ai gia trở về, Mạch nhi cũng đừng quên diệt trừ nữ nhân kia."

"Nhi thần hiểu." Mộ Dung Lưu Mạch ánh mắt sát khí càng ngày càng đậm, cuối cùng tựa như sương mù nhuộm khắp cả bầu trời, làm cho người ta nhìn không rõ tim của hắn rốt cuộc là sâu hay cạn: "Trữ quản gia, tiễn khách nhân đi từ phía sau ra ngoài."

Bắc Tân vương đích thân đội áo choàng cho mẫu hậu, ngày này sẽ không quá lâu.

Trữ quản gia lĩnh mệnh, đem thái hậu tiễn đi ra ngoài, bên trong thư phòng lâm vào vắng vẻ, hắn đi tới trước bàn đọc sách, bắt đầu chỉnh lý kế hoạch...

Một đêm này, Phượng Loan cung cũng xảy ra một việc lớn.

Đại điện nguy nga lộng lẫy, lúc này sáng như ban ngày, hoàng hậu nương nương một thân lạnh lùng đang ngồi ngay ngắn ở chỗ cao, lông mày xinh đẹp nhíu lại, đôi mắt đen sẫm nước biển trong đó đang cuồn cuộn dao động, toàn bộ đại điện bao phủ một tầng hàn băng, tất cả mọi người đều lui ra ở một bên, chỉ thấy ở giữa đại điện người đang quỳ chính là tổng quản thái giám Xuân Hàn mà hoàng hậu nương nương thiên tân vạn khổ cứu trở về, lúc này sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên mặt trượt xuống, nhưng hắn vẫn

không nhúc nhích cúi đầu nhìn mặt đất.

"Xuân Hàn, ngươi bây giờ còn có cái gì để nói không?"

Thanh âm lạnh nhạt vang lên, Mộc Thanh Dao quo quo búp bê nguyên rủa trong tay vu, trên thân búp bê viết ngày sinh tháng đẻ, ngoại trừ ngày sinh tháng đẻ, còn có các loại bùa chú hình thù kỳ quái, mặt khác trên bùa chú còn đâm rất nhiều ngân châm, lúc này vừa nhìn vào giống như đâm vào một hình người thu nhỏ, xấu xí cực kỳ.

"Tiểu nhân không có gì để nói, chỉ cầu được chết."

Xuân Hàn mặt xám như tro tàn, nhận mệnh mở miệng.

Mộc Thanh Dao ở trên cao đôi mắt lóe lên vài cái, băng lãnh chất vấn:
"Xuân Hàn, nếu như ngươi nói ra người sai phái ngươi, bản cung sẽ tạm tha cho ngươi lúc này."

Xuân Hàn sợ run một chút, trên đại điện những thái giám mà hắn có giao tình tốt đều thay hắn nóng ruột, hi vọng hắn có thể giao ra người chủ mưu phía sau, hoàng hậu sẽ tha hắn một lần, thế nhưng xuân hàn chỉ sưng sốt một chút, cuối cùng cũng cởi thấy chết không sờn mở miệng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, không có ai sai phái nô tài, là nô tài đáng chết, muốn hại hoàng hậu nương nương, bởi vì nô tài trước kia là người của thái hậu, nhìn thái hậu vẫn bị hoàng hậu áp chế, cho nên mới phải nghĩ ra mưu kế này hại hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao giật mình, không biết nên vì hắn trung thành mà vỗ tay, hay vẫn là vì thái hậu rất được lòng người mà hoan hô, nhưng ở một khía cạnh khác mà nói, Xuân Hàn cũng là một nô tài trung tâm, bất quá đứng ở góc độ của nàng, đã có một ít phiền muộn, dù cho bị một lần khổ nhục kế của hắn, nhưng nàng tốt xấu gì đã tìm nửa huyết nhân sâm cứu sống hắn, băng không hắn nhất định là mất mạng, thế nhưng kết quả là hắn không chỉ thò ơ, còn trợ giúp thái hậu nương nương hãm hại nàng, xem ra nàng làm người rất là thất bại.

Mộc Thanh Dao sắc mặt khó coi, đứng ở sau lưng nàng Mai Tâm cùng Mạc Sầu, sớm tức giận được đến tái mặt.

"Nương nương, nếu không người mời hoàng thượng tới, sử dụng đại hình ta cũng không tin hắn không nhận tội khai ra người chủ mưu phía sau."

Mai Tâm kiến nghị, bên dưới thân hình đơn bạc của Xuân Hàn run run hai cái, cuối cùng vẫn trấn định như trước nhìn mặt đất, bên cạnh Mạc Sầu lại có suy nghĩ khác: "Nương nương, hắn có phải có nỗi khổ hay không, nhìn xuân Hàn không phải là loại người vong ân phụ nghĩa?"

Lúc này Mộc Thanh Dao đã lười đi quản hắn có phải có nỗi khổ hay không, trong cung mỗi ngày chuyện xảy ra quá nhiều, chẳng lẽ nàng vẫn phải giao tâm tư đặt ở trên người hắn mãi.

"Xuân Hàn, ngươi nếu nói là ngươi hại bản cung, như vậy tội danh hại hoàng hậu sẽ như thế nào, ngươi biết chứ?" tiếng nói âm trầm vang lên, trên đại điện thượng rất nhiều người hít thở không thông, nhất là mấy người thái giám thủ hạ trước đây của Xuân Hàn, càng hô hấp dồn dập.

"Tiểu nhân biết, chỉ cầu được chết."

"Tốt, tốt, ngươi rất trung thành" Mộc Thanh Dao ánh mắt tối sầm lại, không hề cùng hắn nói thêm cái gì, người ngu thì không dùng được, cùng hắn nhiều lời vô ích, muốn dứt thì dứt, Mộc Thanh Dao giật tái mặt, quanh thân bao phủ hàn ý, hướng phía dưới phân phó: "Người đến, Xuân Hàn, thân là tổng quản thái giám Phượng Loan cung, dám can đảm phạm thượng, đánh nặng năm mươi đại bản."

Xuân Hàn có chút vô cùng kinh ngạc, không phải hắn là phải bị đánh chết sao? Hắn nghi hoặc ngẩng đầu, lên tiếng: "Nương nương?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn hắn: "Xuân hàn, bản cung niệm tình ngươi một tấm lòng trung thành, tuy rằng chủ tử mà ngươi bảo vệ không phải bản cung, nhưng làm người còn có nguyên tắc, đánh năm mươi hèo, sống hay chết, nghe theo mệnh trời."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương!" Xuân Hàn vốn một lòng muốn chết, quả nhiên rơi lệ, hướng về phía Mộc Thanh Dao thật sâu dập đầu ba cái: "Tạ ơn hoàng hậu nương nương, Xuân Hàn chỉ cầu kiếp sau làm trâu làm ngựa, báo đáp hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao khéo giật mình, nàng ghét nhất là bị cỗ nhân nói như vậy, nếu thật là trong lòng có cảm kích, vì sao hiện tại không đứng ra chỉ chứng thái hậu, như vậy cũng đã giúp đỡ nàng, nàng muốn hắn làm trâu làm ngựa mà chi, buồn rười rượi mở miệng: "Bản cung cũng sẽ không thiên vị

mà làm rối kỉ cương, Mạc Sâu, đi trước hình phòng giám sát, nếu như ai dám hạ thủ lưu tình, cùng hắn chịu năm mươi hèo, đuổi ra cung đi!"

"Dạ, nương nương!"

Lời nói của hoàng hậu, trên đại điện tất cả mọi người đều nghe được, ai có lòng trắc ẩn đều không dám khinh thường, bọn họ là thái giám, tay trói gà không chặt, không giống với giống như nam tử, nếu bị đuổi ra cung, thì phải sống như thế nào? Vì thế không người nào muốn xuất cung cả.

Xuân Hàn bị người ta dẫn đi xuống, Mộc Thanh Dao xử lý chuyện này xong cũng mệt mỏi, Mai Tâm cùng nàng tiến vào tắm cung để nghỉ ngơi, Mạc Sâu dẫn người đi giám sát chuyện Xuân Hàn bị đánh, năm mươi hèo đánh rất mạnh, cuối cùng xuân hàn so với chết cũng không kém là bao nhiêu, dù sao cũng còn thở, còn thở thì không sao, lúc Mạc Sâu trở lại bẩm báo, chủ tử đã đi ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói.

Ngày thứ hai.

Hoàng thượng phái người đón Mộc Thanh Dao đi Lưu Ly cung, nói là có khách quý muốn gặp, Mộc Thanh Dao vô cùng kinh ngạc suy nghĩ một vòng, cuối cùng cũng công cóc, liền thu thập một phen dẫn hai nha đầu ngồi lên nhuyễn kiệu thẳng hướng Lưu Ly cung mà đi, A Cửu ở ngoài cửa cung chờ nàng, vừa thấy nàng từ nhuyễn kiệu bước xuống liền nở nụ cười dịu dàng chào đón.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, khách quý gì vậy?" Mộc Thanh Dao ở trong đầu nghĩ không ra khách nhân gì mà Huyền đế lại quý trọng như thế, còn truyền nàng đến gặp nữa.

A Cửu vể mặt bí hiểm lắc đầu: "Nương nương đi vào sẽ biết."

Mộc Thanh Dao trùng hắn liếc mắt một cái, tên nịnh nọt này, có tính xấu như chủ tử của hắn, rõ ràng là có thể nói ra, còn giả vờ bí hiểm, bối rối một chút, vén làn váy bước lên thềm đá, trước cửa điện đứng thẳng một hàng thái giám cùng cung nữ, đồng thời kêu lên: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao mặc kệ bọn họ, phát phát tay, dẫn hai nha đầu đi vào đại

điện, ngoại trừ A Cửu theo phía sau nàng, những người khác thì không dám tùy tiện xông loạn.

Đại điện.

Long Tiên Hương đốt trong kim đinh, hoàng thượng mặc bộ quần áo màu vàng Long bào, trên ngũ quan tuấn mỹ bày ra nụ cười ôn nhuận như nước, nhưng mi tâm lại lộ ra vẻ đẹp cuốn hút lòng người, theo trạng thái lúc này của hắn, Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái liền hiểu ra, hoàng thượng tâm tình vô cùng tốt, không phải là tốt, mà là mười phần thật là tốt, chuyện gì làm cho hắn hiện ra sự hài lòng chưa bao giờ có như thế.

"Thanh Dao tham kiến hoàng thượng."

"Hoàng hậu đứng lên đi." Trên chỗ ngồi vang lên thanh âm trầm thấp, Mộc Thanh Dao nhéch mài một tí, không tự ti cũng không kiêu ngạo đứng dậy, tiếp nhận mâu quang lợi từ trong đại điện chiếu tới, nàng đạm nhiên nhìn sang, chỉ thấy nơi đó có một người nam nhân cao lớn khôi ngô đang ngồi, mài tuấn lăng, một thân trường bào xanh đen, làm nổi bật được cả người hắn nội nhu mà trầm ổn, lúc này trong đôi mắt đen kia đang nổi lên ánh sáng, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh đánh giá nàng, Mộc Thanh Dao cũng tỉ mỉ nhìn hắn, chỉ cảm thấy người này có chút quen mắt, không khỏi nhìn lâu một chút, cuối cùng cũng biết vì sao nhìn hắn quen mắt, nguyên lai nam nhân ở trước mắt cùng sư huynh Liễu Thiên Mộ của hoàng thượng lại có ba phần tương tự.

Q.2 - Chương 81: Bắt Giữ Tân Hạo

Chẳng lẽ người trước mắt có quan hệ với Liễu Thiên Mộ, vậy Liễu Thiên Mộ rốt cuộc là thân phận gì?

"Hoàng thượng?" Mộc Thanh Dao đem mâu quang dời về phía hoàng đế ngồi trên cao, hoàng đế nở nụ cười ôn nhuận với nàng, để cho nàng biết mình không có đoán sai, nguyên lai người trước mắt chính là thân nhân của Liễu Thiên Mộ, hoặc là huynh trưởng vân vân?

Mộ Dung Lưu Tôn khiêu dôi mài hép dài, trầm ồn mở miệng: "Hoàng hậu, đây là Tương vương gia Thượng Quan Quân của Vạn Hạc quốc."

Tương vương Thượng Quan Quân nhìn nữ tử trước mắt quanh thân lạnh lùng, đáy mắt dường như hiểu rõ, nàng chính là kỳ nhân trong miệng của thừa tướng, người đã vẽ ra bức tranh loại quân sự vũ khí kêu lựu đạn, trong chớp mắt có thể tiêu hủy cả một tòa đại điện, nghe ra rất dễ làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà rốt cuộc có phải là thật hay không, cũng chưa từng có ai chứng kiến, thừa tướng suốt ngày đêm nàng khen là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, bây giờ xem ra cũng không có gì ghê gớm, chẳng qua là một nữ nhân xinh đẹp như thiên tiên, khí chất trong sáng, trên gương mặt hiện lên sự lợi hại, hoặc là có chút trí tuệ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

"Thượng Quan Quân tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao thừa lúc Thượng Quan Quân quan sát mình thì nàng cũng đồng thời đánh giá Thượng Quan Quân, tiện thể đem ánh mắt "không cho là đúng" của hắn để vào trong lòng, Tương vương gia chắc là đại khái nghe xong thừa tướng Vạn Hạc quốc về thêm mắm dặm muối kể lại, có chút không đồng ý với cái nhìn của lão nhân kia, mới phản ứng như thế..

"Tương vương gia khách khí, miễn lễ, người tới là khách, mời ngồi."

Mộc Thanh Dao không uấn không giận mở miệng, ý bảo Thượng Quan Quân ngồi xuống, xoay người lại hướng chỗ ngồi trên cao đi đến, Thượng Quan Quân nhìn nàng quanh thân khí phái, cũng thừa nhận, cô gái này không giống bình thường, sợ là có chút trí tuệ, bất quá một người nữ tử thì có cái gì đáng e ngại, bởi vậy trong đáy lòng phần bất an kia rút lui đi không

ít, bất quá Huyền đế vì sao lại phái người mời hắn đến Huyền Nguyệt mật đàm chuyện quan trọng, không biết là chuyện quan trọng gì?

"Huyền đế đặc biệt phái người mời bá vương đến Huyền Nguyệt, nói có chuyện quan trọng thương lượng, không biết là chuyện quan trọng gì?"

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn Mộc Thanh Dao ngồi xuống bên cạnh hắn, bèn vươn tay kéo tay Mộc Thanh Dao qua, hai người tựa hồ rất ân ái, trên thực tế Mộ Dung Lưu Tôn thật có chút nhớ nàng, đã nhiều ngày hắn một mực xử lý chính vụ, còn có thủ tục đại hôn của công chúa và Bắc Tân vương, mặt khác còn phải phái người mời Tương vương gia qua đây, bởi vậy cũng đã quên nhỉn nàng, vốn có một số việc không vội, chậm một chút cũng không có gì, nhưng lúc này vừa nhìn thấy nàng, phần mong nhớ từ trong đáy lòng kia đã nổi dậy, nhanh chóng tràn đầy trong lồng ngực.

Thì ra chẳng biết từ lúc nào, bóng dáng xinh đẹp lạnh lùng của nàng, đã ở trong lòng hắn căm rỗi, chỉ mong cuối cùng Dao nhi sẽ thích hắn, ở lại bên cạnh hắn.

"Nghe nói hoàng thượng Vạn Hạc quốc tuổi tác đã lớn, ngài chỉ có hai người con trai là Tương vương cùng Ngô vương, vì sao lại không lập thái tử?"

Huyền đế lời nói ngầm chứa huyền cơ vang lên trên đại điện, Tương vương Thượng Quan Quân, kỳ quái nhường mài một chút, hắn cho rằng Huyền đế tìm hắn tới là nói chuyện liên minh, không nghĩ tới Huyền đế lại quan tâm đến việc nhà của hắn, sắc mặt không khỏi có chút tối lại, lạnh lùng lên tiếng: "Huyền đế đặc biệt mời bá vương qua đây, chẳng lẽ là vì quan tâm gia sự của bá vương?"

Trên gương mặt trắng nõn mịn màng của Mộ Dung Lưu Tôn, ý cười càng sâu, nhưng Mộc Thanh Dao ngồi ở bên cạnh hắn vẫn cảm nhận được, mặc dù hắn đang cười, vẫn đang có vẻ lãnh khốc vô tình làm cho không người nào dám xem nhẹ.

"Không, trẫm là vì cho ngươi gặp một người!"

Mộ Dung Lưu Tôn nói xong câu đó, ngón tay như có như không nhúc nhích, Mộc Thanh Dao lập tức biết ý tứ của hắn, lạnh lùng trừng hắn liếc mắt một cái, rồi chậm rãi nhìn về phía Thượng Quan Quân đang nhíu mài nghi hoặc.

"Tương vương gia, ngươi cũng biết Vạn Hạc quốc còn có một vị hoàng tử

khác, người kia hình như mới là người mà hoàng thượng chọn kế vị."

Tương vương Thượng Quan Quân hoàn toàn không hiểu bọn họ nói gì, trên mặt vẻ cười nhạt chót lóe lên rồi biến mất, xoay mình đứng dậy, âm ngao trầm giọng: "Nếu như hai vị là muốn gây xích mích mối quan hệ của Thượng Quan gia chúng ta, cũng không cần ra sức lớn như vậy."

Mộc Thanh Dao nhìn hành động của hắn, cười lạnh một tiếng, thura cơ rút tay mình ra khỏi bàn tay to của Mộ Dung Lưu Tôn, trùng hướng Thượng Quan Quân khinh thường.

"Tương vương gia thực sự là buồn cười, chẳng lẽ Huyền Nguyệt quốc chúng ta chỉ đáng làm ra cái loại hành vi tiểu nhân này sao? Nói cho ngươi gặp một người, chẳng lẽ còn lừa ngươi hay sao, chỉ sợ hắn chính là đệ đệ matsu tích nhiều năm của ngươi, cũng là người mà phụ vương ngươi lưu ý chọn làm thái tử, bằng không vì sao ngươi cùng Thượng Quan Kiệt đều được phong làm vương gia, mà không phải là thái tử, nếu như Vạn Hạc quốc không có thái tử, đến lúc đó thì người nào kế vị?"

Mộc Thanh Dao nói chuyện với khẩu khí gây sự, không để cho Thượng Quan Quân suy nghĩ, nhưng lời nói của nàng làm hắn kinh hãi, đây là chỗ ngồi mà hắn cùng Ngô vương tranh đấu gay gắt, bây giờ lại có người nói cho hắn biết, người phụ vương chọn không phải là hai người bọn họ, mà là một người khác, kỳ thực hoàng hậu Huyền Nguyệt nói không có sai, Vạn Hạc quốc nếu quả thật chỉ có hai vị hoàng tử, vì sao chỉ được phong vương gia, mà không có một thái tử, bọn họ thật ra cũng có một đệ đệ, nhưng trong một lần săn bắn đã bị mãnh hổ ăn mất, chẳng lẽ đây chỉ là một màn tung hỏa mù, để phụ hoàng cho hắn ăn đầu đi, nếu quả thật là như vậy, hắn mới là thái tử mà phụ vương lựa chọn.

Tương vương gia đặt móng ngã ngồi ở ghế trên, nhẹ lẩm bẩm vài câu: "Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?"

"Tại sao lại không thể? Đợi một lúc người đó đến, ngươi nhìn xem kỹ một chút đi, hắn là sẽ nhận ra được hắn."

Mộc Thanh Dao tuyệt đối không đồng tình với hắn, nghĩ đến Tương vương Thượng Quan cũng là người chấp mê ngô vị hoàng đế, nếu như hắn không mê luyến ngôi vị hoàng đế kia, lúc này khi nghe thấy có một đệ đệ, hắn là vui mừng, chứ không phải khiếp sợ, đáy mắt còn lộ vẻ hung tàn.

Hoàng hậu lời vừa mới dứt, thì ngoài cửa điện liền vang lên thanh âm thái giám: "Bẩm hoàng thượng, Liễu công tử tới."

Mộc Thanh Dao tà tà liếc mắt một cái Thượng Quan Quân, nhàn nhạt lên tiếng: "Đệ đệ của ngươi tới, nhìn xem Huyền Nguyệt chúng ta có lừa ngươi hay không."

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt đen u ám phân phó A Cửu: "Tuyên."

Giọng nói kia lạnh lùng băng hàn, thật giống như không quen biết Liễu Thiên Mộ, nếu tên kia lừa hắn, tình cảm huynh đệ của hắn đã sớm hóa thành hư ảo...

A Cửu lập tức đi ra ngoài đem Liễu công tử mời vào, Liễu Thiên Mộ mặc quần áo bạch y, vẻ ngoài ôn văn nho nhã, kết hợp với cử chỉ khéo léo, rất dễ dàng có được hảo cảm của người khác, nhưng lúc này trên đại điện tất cả ánh mắt đều theo dõi hắn, có thể làm cho da đầu hắn tê dại, cung kính hành lễ.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

"Bình thân, sư huynh tham kiến Tương vương gia đi." Huyền đế trầm ổn mở miệng, tương vương Thượng Quan quân vẫn ngồi ở bên dưới, từ lúc Liễu Thiên Mộ đi vào đại điện, hai tròng mắt không nháy không chớp theo dõi Liễu Thiên Mộ, lúc này nhìn thấy hắn đã đứng lên, đáy mắt tối lại như đêm cuối tháng, thì ra Thượng Quan Hạo thật không có chết, đây hết thảy đều là do kế đổi trắng thay đen của phụ hoàng, buồn cười hắn và Ngô vương còn không biết ý nghĩa trong đó, vẫn vì ngôi vị hoàng đế tranh đấu đến người chết ta sống, lại không biết, nếu phụ hoàng đã phong cho bọn họ làm Tương vương cùng Ngô vương, thì ngôi vị hoàng đế kia đã vô duyên cùng bọn họ rồi.

Chương 81.2

Nguyên lai là bởi vì Thượng Quan Hạo, ngôi vị hoàng đế là cho hắn ngồi, Tương vương nở nụ cười, hắn đã làm gì, dựa vào cái gì mà ngồi lên ngôi vị hoàng đế của Vạn Hạc quốc.

"Thượng Quan Hạo, không nghĩ tới ngươi lại không có chết."

Tuy rằng hơn mười năm không gặp, nhưng mặt mài vẫn như trước, không nghĩ cảnh tượng mà huynh đệ gặp mặt lại như vậy, Tương vương gia nở nụ cười, u ám lạnh lùng trưng mắt Liễu Thiên Mộ, không, thân phận thật sự của

hắn là hoàng tử Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc quốc.

Thượng Quan Hạo trầm mặc không nói gì, mâu quang đen lại khi lướt qua Thượng Quan Quân, sau đó nhìn về phía hoàng đế, sự đệ của hắn Mộ Dung Lưu Tôn.

"Nguyên lai sư đệ đã biết, Huyền đế trong mắt thế nhân quả nhiên khôn khéo."

Thượng Quan Hạo nở nụ cười, nụ cười kia chẳng qua đã không còn ôn nhã như lúc trước, nhìn thế nào cũng thấy vô si, Mộc Thanh Dao ánh mắt nhanh chóng phun lửa, hiện tại nàng có thể trầm phân trầm khẳng định nam nhân này chính là người đêm hôm đó muốn hủy đi sự thuần khiết của nàng, Thượng Quan Hạo, người này là kẻ tiểu nhân âm hiểm gian trá, người chử chờ đó cho ta, một ngày nào đó, ta sẽ đem ngươi đánh đến phải quỳ dưới chân cầu xin tha thứ.

"Thượng Quan Hạo, ngươi thật là sư huynh của trẫm sao? Nếu như ngươi quang minh chính đại cùng trẫm đấu, trẫm sẽ kính nể ngươi, thế nhưng ngươi lại làm những việc đê tiện vô si tiểu nhân, trẫm coi thường ngươi."

Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng mở miệng, đôi mắt phượng hép dài nhường lên, đầy sự khinh khi, vẻ khinh thường xuất hiện trên gương mặt của hắn như vậy, Thượng Quan Hạo rốt cuộc cũng bị đả kích, bọn họ vẫn là sư huynh đệ tương thân tương ái, đến cuối cùng rốt cuộc cũng tan rã tình huynh đệ, hắn vẫn rất sợ hãi ngày này sẽ đến, nhưng là thân phận của bọn họ, đã quyết định bọn họ không có khả năng trở thành sư huynh đệ chân chính, hơn nữa sư phụ...

"Biết sư phụ nói như thế nào không? Hắn nói ngươi mới là người hùng tài vĩ lược trong thiên hạ này, hiện tại càng gần đến thời cơ, cuối cùng đem trở xem thành châu báu là người bất phàm, như vậy ta thì sao? Trước khi ngươi chưa đi đến Thiên Sơn, sư phụ vẫn khen ta thiên phú tốt, thế nhưng từ ngươi lên núi, trong mắt của hắn không còn có ta, hắn nghĩ rằng ngươi định sẽ thắng ta, ta không tin, ta không tin ngươi có thể siêu việt hơn ta."

Thượng Quan Hạo nổi giận nói xong lời cuối cùng, gầm nhẹ như hùng sư, đôi mắt tàn nhẫn hung tàn, khóc môi hiện lên thị máu sát khí.

"Ta sẽ không thua cho ngươi, ngươi cứ chờ xem."

Thượng Quan Hạo vung tay một cái, nhìn cũng không thèm nhìn những người trên đại điện, xoay người bước ra ngoài, Huyền đế trầm mặt lạnh lùng, đột nhiên quát lớn một tiếng: "Người đến, đem Thượng Quan Hạo bắt lại!"

Thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca dẫn nhất bang thị vệ vọt vào, chặn lối đi của Thượng Quan Hạo, trường đao rút khỏi vỏ, lanh chìm mở miệng: "Đứng lại."

Trước cửa đại điện Thượng Quan Hạo cuồng vọng nở nụ cười, quay đầu nhìn phía Huyền đế ở trên cao, khéo môi câu ra vẻ khinh thường: "Sư đệ, chỉ bằng mấy người này đã nghĩ bắt ta sao, đừng quên ta là hoàng tử Vạn Hạc quốc, nếu như ngươi làm vậy, tức không phải muốn chính thức hướng Vạn Hạc quốc tuyên chiến sao?"

Hiện tại tuyệt đối không phải thời cơ tốt để khai chiến, Mộ Dung Lưu Tôn biết, Thượng Quan Hạo cũng biết, mỗi một người trên đại điện ai cũng biết, nếu như hai người bọn họ khai chiến, chính là tiện nghi cho quốc gia khác, thế nhưng Mộ Dung Lưu Tôn cũng không thực sự muốn bắt Thượng Quan Hạo, mà là có một chút sổ sách cần phải tính toán với hắn.

"Sư huynh gấp cái gì, đến lúc nên cho ngươi đi, trẫm tự nhiên sẽ để ngươi đi, bất quá trẫm có một số sổ sách muốn cùng sư huynh tính toán rõ ràng."

"Tính sổ?" Thượng Quan Hạo nhíu mày, mâu quang trong trảo lạnh lùng bắn về phía Mộc Thanh Dao, chẳng lẽ là nữ nhân này cáo trạng, nhưng mà không giống, là nữ nhân ai cũng sẽ không đem chuyện như vậy nói ra, Mộc Thanh Dao tuyệt đối không phải đồ ngốc, loại chuyện này nàng sẽ đi chung quanh tuyên dương sao? Huống chi đêm đó nàng cái gì cũng chưa từng bị, hắn còn trúng phải một ngán châm của nàng, tuy rằng không đến mức lấy mạng của hắn, thế nhưng cũng khiến cho hắn chịu khổ...

"Tuy rằng bọn họ không có khả năng bắt ngươi, nhưng là trẫm có thể hạ được ngươi."

Huyền đế chậm rãi đứng dậy, màu vàng của long bào phát ra ánh sáng rực rỡ, quanh thân khí phách, ủn ủn kéo đến đang được kiềm chế lại, lời của hắn, Thượng Quan Hạo tin, bởi vì thực lực của sư đệ rốt cuộc sâu cạn như thế nào hắn biết rất rõ, đánh chín mươi chín lần, hắn ngoại trừ thắng trận ban đầu, sau này liền không có cơ hội thắng qua hắn, đây cũng là chuyện mà hắn không cam lòng.

"Được, nói đi, muốn cùng ta tính toán cái gì?"

Thượng Quan Hạo thấy rõ tình thế, xoay người lại đi vào trong điện, thong thả ung dung nhìn sự đệ đang ngồi trên cao.

Nếu như hắn là Liễu Thiên Mộ, có lẽ sẽ bị sư đệ giết chết, nhưng hiện tại thân phận của hắn là Thượng Quan Hạo, hoàng tử Vạn Hạc quốc, rất nhanh sẽ là Vạn Hạc quốc thái tử.

Mộ Dung Lưu Tôn không nói gì thêm, mà là quay đầu hơi nghiêng người nhìn phía Mộc Thanh Dao, thân hình cao to cúi xuống dán vào lỗ tai của nàng nhỏ giọng nói mấy câu, chỉ thấy hoàng hậu trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, lập tức âm ngao đi rất nhiều, quay đầu cùng Mạc Sầu bên người nhỏ giọng nói vài câu, Mạc Sầu lĩnh mệnh đi ra.

Trên đại điện.

Thượng Quan Hạo cùng Thượng Quan Quân hai người hai mặt nhìn nhau, mâu quang đấu trước một phen, cuối cùng Tương vương gia khéo môi câu ra nụ cười, vươn tay ra ôm lấy huynh đệ của mình.

"Hạo, nguyên lai ngươi vẫn không chết, ở nơi nào trốn nhiều năm như vậy, một điểm tin tức cũng không có, nếu như không phải Huyền đế phái người mời ta qua đây, ta cũng không biết đệ đệ của mình vẫn còn sống!"

Thượng Quan Hạo ngoài cười nhưng trong không cười ôm lại một chút huynh trưởng Tương vương của mình, đối với hận ý trong mắt Tương vương, hắn không phải là không phát hiện, nhưng hắn sẽ không nhở nhặt, có lẽ đối phó với sư đệ Mộ Dung Lưu Tôn thì hắn thua chút ít, nhưng không có nghĩa là sẽ thất bại bởi huynh trưởng Tương vương của mình.

"Vương huynh là vui vẻ, hay vẫn là khổ sở đây?"

Mộc Thanh Dao cùng hoàng thượng mặt lạnh nhìn hai người bên dưới đang làm bộ làm tịch ôm cùng một chỗ, đều là người muốn đăng ngôi vị hoàng đế, một núi không thể chứa hai hổ, không, phải là ba hổ, Mộ Dung Lưu Tôn một chiêu này thật cao, anh chị em cùng cha khác mẹ đấu nhau, hoàng đế Vạn Hạc quốc nhất định sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thượng Quan Hạo, như vậy Tương vương cùng Ngô vương tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn ngôi vị hoàng đế rơi vào người khác tay, đến lúc đó tất nhiên sẽ đánh nhau, cuối cùng dù cho Thượng Quan Hạo được ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ dân gian cũng sẽ lưu truyền lời đồn bất lợi cho hắn, bởi vì Tương vương cùng Ngô vương ở

hoàng thành sinh sống bao nhiêu năm, mà thái tử này từ ở đâu đột nhiên nhảy ra, người chung quy vẫn nhớ đến ân tình cũ.

Nếu như Tương vương cùng Ngô vương xảy ra chuyện, chỉ sợ bách tính sẽ không cam lòng ủng hộ Thượng Quan Hạo làm thái tử, một chiêu này thật đúng là cao a.

Thủ đoạn đen tối, bất quá nàng thích, khi đầu trí tuệ, phải làm cho người âm hiểm giả dối này chết không có chỗ chôn.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt nhìn Thượng Quan Hạo, nam nhân này Thái Âm tối sầm, không chỉ tính toán phá hủy sự thuần khiết của nàng, không cho nàng tiến cung, mới là đều chính yếu, vì đều này hắn tựa hồ còn làm rất nhiều chuyện, tỷ như vụ án hoàng thái nữ bị giết, hắn giá họa cho Nam An vương, chính mình lần đó đi Bích Vân đình gặp Trưởng Tôn Trúc, hắn đã âm thầm báo tin cho Nam An vương, còn có thái hậu nương nương, còn kế một cục đá hạ ba con chim để đồi phó một nhà Tam tỷ muội các nàng, sợ rằng chiêu số âm hiểm tiểu nhân này đều do hắn nghĩ ra, bởi vì này loại người cẩn bả chính là thối rữa đến ba lần.

Sau này nàng xuất cung ra ngoài, tốt nhất đừng để cho nàng gặp phải hắn, bằng không gặp một lần đánh một lần, không thể quang minh chính đại đánh thì đánh lén, hạ độc, cuối cùng là dùng toàn bộ lựu đạn nổ chết hắn...

Chương 81.3

Mộc Thanh Dao ánh mắt thay đổi liên tục, khéo mắt liếc về phía thân ảnh từ ngoài đại điện đi tới, khẽ thở ra một hơi thở, người đi theo phía sau Mạc Sầu chính là công chúa Mộ Dung Như Âm, lúc này mang vẻ mặt tức giận thả tiến vào đại điện, mâu quang nhìn phía Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo vừa nhìn thấy người xuất hiện, sắc mặt tối lại, con đôi mắt thì sâu thẳm, cả khuôn mặt đều biến sắc, hắn vạn lần không nghĩ tới Huyền đế sẽ đem Như Âm công chúa gọi tới, không phải là do nữ nhân này chứ?

"Như Âm tham kiến hoàng huynh, hoàng hậu nương nương."

Mộ Dung Như Âm chậm rãi thi lễ, trên mặt tuấn mị của hoàng đế hiện lên nét lạnh lùng, nhàn nhạt lên tiếng: "Đứng lên đi."

Đợi được Như Âm đứng thẳng qua một bên, Huyền đế khí phách mười phần, thanh âm hùng hậu nói: "Hôm nay hoàng huynh hỏi ngươi một lần nữa, vài ngày nữa là đến kỳ đại hôn của ngươi, nếu như đại điện trên hôm nay, ngươi chấp nhận hôn sự này của Hàn gia, thì coi như cái gì trẫm cũng chưa từng hỏi, nếu như ngươi không chịu nhận hôn sự này, vậy thì nhất định phải nói ra là người phương nào làm cho ngươi chau thai ám kết?"

Lời vừa nói xong, Thượng Quan Hạo sắc mặt cực kỳ khó coi, đôi mắt đen lòe ra ánh sáng ngoan độc khiếp người, giận dữ trùng mắt Mộ Dung Như Âm, rất sợ nàng đem hắn chỉ ra, hắn và Mộ Dung Như Âm ở cùng một chỗ, cũng không phải vì yêu nàng, mà chỉ nhận thấy nữ nhân này có giá trị lợi dụng, hiện tại đã hết giá trị, nàng không đáng cho hắn để ý, thế nhưng nàng là một công chúa, nếu như nàng thừa nhận mình và nàng có quan hệ, chỉ sợ nàng nhất định muốn gả cho hắn, mà hắn còn không có trở thành thái tử, liền xảy ra chuyện như vậy, phụ hoàng nhất định sẽ đổi với hắn thất vọng.

Mộ Dung Như Âm vốn cũng không muốn gả cho Hàn Thanh Vũ, người trong lòng của nàng là Liễu Thiên Mộ, không nghĩ tới hắn lại là hoàng tử Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc quốc.

Đã là hoàng tử, nàng gả cho hắn có gì không được, hai nước đám cưới, là chuyện rất bình thường, vì sao hắn lại không muốn thú nàng?

"Bẩm hoàng huynh, người trong lòng của thần muội là hắn."

Trên đại điện vang lên thanh âm cường ngạnh của công chúa, Thượng Quan Hạo sắc mặt trong nháy mắt xấu xí hết biết, Tương vương gia ở một bên không khỏi cười ha hả vươn tay đập một cái lên vai Thượng Quan Hạo: "Hạo, quả nhiên là anh hùng bắn súng a, ngươi còn chưa trở về Vạn Hạc quốc, liền mang về một con dâu cho phụ hoàng, huynh đệ chúng ta mấy người, vẫn là Hạo lợi hại nhất, phụ hoàng rốt cuộc cũng nhìn trúng người a."

Thượng Quan Hạo không nói được một lời mắng lại, trên cao Huyền đế chưa mở lời, thì Mộc Thanh Dao đã đi trước hờ lạnh một tiếng, khinh miệt quét mắt liếc Thượng Quan Hạo một cái, hắn và công chúa Mộ Dung Như Âm thật là một đôi vợ chồng cầu kết với nhau làm việc xấu, đem hai người lang tâm cầu phé này ném đi tác thành đôi, cũng là nghĩa vụ của nàng a.

"Thượng Quan Hạo, công chúa thân thể ngàn vàng, há lại để cho ngươi làm nhục xong rồi ném đi mặc kệ, hiện tại ngươi chỉ có hai lựa chọn, một công chúa làm người liên minh gả đến Vạn Hạc quốc, hai, bản thân ngươi đã mạo

phạm khi công chúa là tội lớn, Huyền Nguyệt quốc chúng ta có quyền xử phạt ngươi, lập tức đem ngươi giam vào đại lao."

"Ngươi dám!"

Thượng Quan Hạo cũng không còn ôn nhuận như trước, mà thô bạo ngoan độc mở miệng.

Trên đại điện thị máu khí trong nháy mắt đầy rẫy.

Hai người đối chơi gay gắt...

Mộc Thanh Dao cũng không sợ hãi, khí thế như cầu vòng, quanh thân lạnh lùng mạnh mẽ so với Thượng Quan Hạo còn nhiều hơn, đôi mắt đẹp đẽ hiện lên sát khí, hôm nay hắn nếu dám can đảm không cưới công chúa, nàng sẽ bắt hắn giam vào đại lao.

"Nếu như ngươi không cưới, nhìn xem ngươi có đi được không?"

Tiếng gầm lén giận dữ vừa rồi đúng là của Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, thân ảnh cao to đứng ở bên cạnh Mộc Thanh Dao, hai dòng khí mạnh bắn thẳng về phía Thượng Quan Hạo, hắn một người rõ ràng là bị vây vào yếu thế, đứng ở một bên Tương vương gia cũng mặc kệ chuyện nhàn sự này, vẻ mặt như đang xem náo nhiệt, hắn ước gì Huyền đế đem Thượng Quan Hạo bắt giam vào trong đại lao để trị tội.

Hắn về Vạn Hạc quốc, nhất định đem Thượng Quan Hạo nói thành tiểu nhân tội ác滔天, chứng minh cũng không phải lỗi của Huyền đế, ngay cả hoàng muội của người ta cũng dám làm nhục, chuyện khi dễ người như vậy, Huyền đế người ta sao có thể tha thứ cho hắn ta.

"Cưới hay là không cưới?"

Mộc Thanh Dao lần thứ hai hờ lạnh, tầm mắt vội vã nhìn chằm chằm vào người của hắn, tuy rằng với khả năng của mình nàng nhất định đánh không lại hắn, nhưng lúc này hoàng đế đứng ở bên cạnh nàng, nên nàng không có gì phải sợ hãi. (TT: tỳ dựa hơi Tôn ca ^_^)

"Ngươi!" Thượng Quan Hạo cắn răng, vì sao mỗi lần lâm vào thế bí đều do nữ nhân này, lần trước nàng ta đã bắn trúng một ngón trâm trên người của hắn, làm hắn ăn khổ, lần này cũng lại là nàng, mối hận trong lòng Thượng

Quan Hạo càng nhiều hơn, bây giờ tình thế lưỡng nan, cưới, trở về rất khó có thể báo cáo với phu hoàng, không cưới, chuyện này là không thể nào, đây chính là địa bàn của người ta, hơn nữa Mộ Dung Lưu Tôn một thân võ công kinh người, sao có thể để cho hắn rời đi.

Cuối cùng hắn cắn răng một cái, nhận mệnh: "Được, ta thú."

Ánh mắt hắn tàn nhẫn như dao, Mộ Dung Như Âm, đây là do ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta đến lúc đó thủ đoạn độc ác...

"Như vậy, ba ngày sau, Như Âm sẽ gả cho Thượng Quan hoàng tử, theo Thượng Quan hoàng tử trở về Vạn Hạc quốc, chuyện này cứ quyết định như vậy." Huyền đế ra lệnh một tiếng, việc này đến đây xem như kết cục đã định, trong đại điện mọi người phản ứng không giống nhau, bất quá sắc mặt khó nhìn nhất chính là Thượng Quan Hạo, không nghĩ tới ăn thịt, lại rước lấy phiền phức lớn như vậy trên thân, vốn còn muốn kéo dài thêm thời gian, ai ngờ Huyền đế lại quyết định ba ngày sau sẽ cử hành.

"Người đến, tiên hai vị Thượng Quan hoàng tử trở về Biệt cung."

Huyền đế ra lệnh một tiếng, ngoài cửa điện Hoa Ly Ca dẫn nhất bang thị vệ tiến vào, cung kính mời hai vị vương gia đi đến Biệt cung.

Trong đại điện, Mộ Dung Như Âm bái biệt hoàng thượng cùng hoàng hậu, rời khỏi Lưu Ly cung, trở về Cửu Hoa cung để chuẩn bị.

Ba ngày sau nàng sẽ rời đi Huyền Nguyệt theo Thượng Quan Hạo trở về Vạn Hạc quốc, triều đại nào cũng có chuyện công chúa gả đi liên minh, cho nên nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì nàng là công chúa, nàng sợ ai a?

Thái hậu vừa biết đến tin tức này, liền chạy tới Cửu Hoa cung ngăn cản.

"Như Âm, ngươi điên rồi, ba ngày sau sẽ là đại hôn của ngươi, nếu như ngươi gả đến Vạn Hạc quốc, Hàn gia làm sao bây giờ, đại hôn đã lừa sém lông mài, hoàng thượng làm sao mà lại cho phép chuyện như vậy xảy ra chứ?"

Thái hậu vừa nghĩ tới chuyện Như Âm không sinh dưỡng, trong lòng như bị thiêu đốt, nếu như Như Âm gả cho Hàn Thanh Vũ, nàng là công chúa một quốc gia, dù cho không sinh dưỡng được, thì Hàn gia cũng sẽ không dám đối như thế nào với nàng? Nhưng nếu gả đến nước khác, một nữ nhân không thể

sinh dưỡng, còn lấy cái gì mà mău bằng tử quý, nếu như người nam nhân kia đến lúc đó thực sự trở thành hoàng đế, còn có thể cần nàng sao? Nàng rất nhanh sẽ bị biếm lanh cung, nhưng những lời này thái hậu không có biện pháp nói cùng nàng.

"Như Âm, mău hậu van cầu ngươi, ngươi ở lại bên người mău hậu đi, gả cho con trai của Hàn đại học sĩ, Hàn Thanh Vũ lớn lên tuấn tú lịch sự, tương lai sẽ trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia, ngươi cần gì phải gả đến nước khác để liên minh đâu?"

Mộ Dung Như Âm nhìn mău hậu luôn luôn tâm cao khí ngạo đang cầu xin chính mình, nói không đau lòng là giả, lần này đi có thể cả cuộc đời này khó mà gặp lại.

Thế nhưng bảo nàng buông tha Thượng Quan Hạo là tuyệt đối không thể nào, Mộ Dung Như Âm nàng không phải đãng oa dâm phụ, nàng sở dĩ cùng Thượng Quan Hạo phát sinh quan hệ, bởi vì nàng thực sự thương hắn, muốn gả cho hắn, về phần Hàn Thanh Vũ có bao nhiêu tốt, thì có quan hệ gì đến nàng?

"Mău hậu, xin thứ lỗi cho hài nhi bất hiếu."

Chương 81.4

Mộ Dung Như Âm cự tuyệt ý tốt của thái hậu, thái hậu tựa hồ thấy được tương lai đau khổ của nữ nhi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Mộ Dung Như Âm không thể nào hiểu nổi cảm thụ mău hậu, vẻ mặt không khỏi có chút lạnh: "Mău hậu, nữ nhi chỉ lập gia đình, mău hậu hắn phải vì nữ nhi mà vui lên mới đúng, ta thích Thượng Quan Hạo, cho nên mới muốn gả cho hắn."

"Như Âm, ngươi như thế nào lại không hiểu rõ như vậy, trên đời này có mấy người nam nhân thật lòng, ngươi như vậy chỉ biết làm khổ chính mình mà thôi, chẳng lẽ biểu tý ngươi là cái gương trước mắt ngươi không thấy được hay sao, kết quả là chỉ biết tự làm khổ mình."

Như Âm khinh thường nhíu mày: "Nàng và ta không giống nhau, chúng ta sớm đã có phu thê chi thực, Thượng Quan Hạo không thể không cần ta, nhưng biểu tý bây giờ còn là tấm thân hoàn bích, hoàng huynh ngay cả dụng cũng không đồng ý dụng nàng, đây chính là điểm không giống nhau đó, mău

hậu."

Công chúa đã quyết tâm phải gả, thái hậu cũng không thể ngăn cản, cuối đành đi tìm hoàng thượng, đáng tiếc việc này do hoàng thượng thúc đẩy, làm sao mà có thể nuốt lời đây? Hoàng thượng trái lại còn khuyên giải an ủi nàng buông lỏng tinh thần, nói như thế nào, Như Âm cũng là công chúa một quốc gia, Thượng Quan Hạo kia chẳng lẽ thực sự dám đối với nàng bất lợi sao? Nếu quả thật là như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không tha Thượng Quan Hạo.

Thái hậu không cách nào để nói về chuyện, công chúa không thể sinh con, thì sau này lấy cái gì maul bằng tử quý.

"Thế nhưng Hàn gia ba ngày sau phải làm thế nào bây giờ?"

Thái hậu chỉ có thể nghĩ đến lý do này, hoàng thượng ôn nhuận nở nụ cười: "Trẫm đã tìm ở họ hàng gần, trong gia tộc họ chọn lựa ra một thiên kim tiểu thư, sắc phong làm Hòa Thạc quận chúa, gả đến Hàn gia, như vậy cũng coi như không bôi nhọ nhà bọn họ."

Thái hậu cười khổ, xem ra hoàng thượng mỗi một bước đều đã suy nghĩ kỹ, chỉ sợ ngay cả việc chính mình đến tìm hắn, đều nằm ở trong dự liệu của hắn, cuối cùng nàng chỉ có thể rời lệ mà trở về...

Ba ngày sau, Như Âm công chúa mang theo một số lớn của hồi môn theo Thượng Quan Hạo trở về Vạn Hạc quốc, cũng trong thời gian đó, một kiệu hoa khác của thiên kim tiểu thư được sắc phong làm Hòa Thạc quận chúa đã được nâng vào Hàn gia, Hàn gia cũng không biết trong chuyện này có biến cố, còn nghĩ là công chúa sẽ gả cho qua đây, Hàn Thanh Vũ đối với công chúa thiệt là phiền muộn, thế nhưng sau khi khách nhân đi, bước vào động phòng, mới phát hiện là một nữ nhân tướng mạo song toàn, trong lòng mừng rỡ không ngót, bị một phen điên long đảo phượng, cũng không thấy phiền muộn...

Trong cung cuối cùng cũng yên bình lại, đi một Như Âm công chúa, làm cho thái hậu vì thương tâm quá độ, mà cả ngày núp ở trong Quảng Dương cung, cũng không đi ra ngoài.

Mộc Thanh Dao cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi, hậu cung trên cơ bản đã ổn định lại, mặc dù vẫn có người của thái hậu, nhưng tất cả mọi người đều không dám tùy tiện hành động, bởi vì chọc tới hoàng hậu tuyệt đối không có kết quả tốt, Hoạ Mi cùng tiểu Thu bị loạn côn đánh chết, Xuân Hán

lại bị đánh chỉ còn nữa cái mạng, ai còn dám làm những chuyện tiếp tục chọc giận hoàng hậu.

Mười lăm tháng tám, ngày hội Trung thu, sáng sớm khâu dù của hoàng thượng liền tới, nói hôm nay ân chuẩn cho hoàng hậu nương nương trở về phủ thăm viếng, rất nhiều quà tặng ban cho cũng đã được đưa tới, ăn uống chơi đùa chi tiêu, cần cái gì là có cái đó, ngay cả ngọc khí đồ cổ cũng rất nhiều, bày đầy trên đại điện.

Thái giám cùng bọn cung nữ Phượng Loan cung cao hứng bừng bừng lo thu dọn, trên mặt mỗi người đều vui sướng.

Hoàng thượng ban cho hoàng hậu nhiều đồ vật như vậy, nói rõ đối hoàng hậu nương nương là thật lòng sủng ái.

Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng thật vui mừng, gần nhất ở trong cung buồn đến phát bệnh, vừa nghĩ tới được xuất cung, sớm đã tinh thần sảng khoái, trong lòng cứ nhảy nhót mãi, hận không thể lập tức bay ra ngoài.

Nhất là Mai Tâm, từ nhỏ lớn lên ở trong phủ thừa tướng, lúc này hận không thể mọc một đôi cánh, để trở về thăm một đám tỷ muội, gần đây ở trong cung bị biết bao nhiêu ủy khuất a, cuối cùng cũng có thể cùng những tiểu nha đầu các nàng tố khổ.

Mộc Thanh Dao lặng lẽ ngồi ở trên đại điện nhìn mấy tiểu nha đầu, nàng cũng thật cao hứng, thế nhưng cố đè nén lại nhiều lắm.

Không biết thừa tướng phụ thân thế nào? Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương thế nào? Nhất là Mộc Thanh Hương, đã nghĩ thông suốt hay không, chỉ mong nàng nghĩ thông suốt mới tốt...

Mộc Thanh Dao trong đầu cứ suy nghĩ đi lại nhiều lần, hận không thể lập tức trở về Mộc phủ, trong đại điện, đồ đạc đã bị thái giám nâng đến trên xe ngựa ngoài cửa điện, Mai Tâm cao hứng mở miệng: "Nương nương, chúng ta có thể đi."

"Được" Mộc Thanh Dao ngẩng đầu, nhìn hai nha đầu mặt mày rạng rỡ, chính mình làm sao mà mắt híp được, gần nhất ở trong cung bị vây trong mó lộn xộn, vừa lúc xuất cung có thể hóa giải áp lực: "Đi thôi."

Trên đất trống trước cửa Phượng Loan cung, ngoại trừ dừng một chiếc liễn

xa hoa lệ, còn có một chiếc xe ngựa khác trang hoàng tinh xảo, trên xe bày rất nhiều đồ đạc được ban thường, mà ở phía sau xe có thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca đi theo, ngoài ra còn có hơn mươi người thị vệ, lúc này toàn bộ đứng ở bên cạnh xe ngựa đợi lệnh, mọi người vừa thấy hoàng hậu nương nương đi ra, tất cả đều cung kính hành lễ.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, Hoa thống lĩnh, các ngươi làm cái gì vậy?"

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt hỏi, Hoa Ly Ca lướt qua mọi người, tiến lên một bước, trầm ổn mở miệng: "Bẩm nương nương, thuộc hạ phụng khâu dụ của hoàng thượng, bảo hộ nương nương trở về Mộc phủ thăm viếng."

Mộc Thanh Dao đuôi lông mài nhảy lên, không nói thêm cái gì nữa, hoàng thượng thật là có lòng, nhưng chẳng lẽ thật sự có người dám ban ngày ban mặt mà ám sát sao? Ánh mắt nàng hiện lên sự nghi ngờ, cũng không nói cái gì, bước lên liền xa, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng theo nàng lên, phía sau có một thái giám khác cũng lên xe ngựa, Hoa Ly Ca vung tay mệnh lệnh: "Lên ngựa, xuất phát."

Đoàn người tập nập hướng cửa cung bước ra ngoài.

Hoàng cung bên trong Thượng thư phòng.

Hoàng thượng khắp người là ánh sáng vàng bao phủ đang lười biếng tựa vào trên nhuyễn tháp, trên khuôn mặt tuấn mỹ, đường cong nhu hòa, không còn vẻ thi máu lạnh khốc, môi tùy ý câu ra nụ cười, khuôn mặt như có điều suy nghĩ, không biết Dao nhi hiện tại xuất cung rồi chưa?

Nàng lạnh lùng cao quý, lịch sự tao nhã động lòng người, rõ ràng là một người cơ trí, nhưng có đôi khi hết lần này tới lần khác sẽ vì người khác mà đau lòng...

Ngoài cửa đi tới một đạo thân ảnh gầy yếu, A Cửu ngắm hoàng thượng một cái, hoàng thượng tựa hồ tâm tình tốt.

"Hoàng thượng, nương nương đã xuất cung."

"Ừ, ngươi có phân phó Băng Tiêu âm thầm bảo vệ tốt nàng hay không?"

Mộ Dung Lưu Tôn thần sắc ở trong nháy mắt lạnh xuống, quanh thân hàn ý giá buốt, đôi mắt sâu không lường được, lạnh lùng nhìn A Cửu, A Cửu cung kính đáp lời: "Băng Tiêu vẫn ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó bảo hộ nàng, hoàng thượng yên tâm đi."

"Ù." Hoàng thượng đáp nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng yên lòng, nếu như hắn đoán không sai, hôm nay khẳng định có người sẽ đối với nàng bất lợi, vì thế hắn không dám khinh thường.

Liễn xa rất nhanh ra khỏi hai đạo cửa cung, chạy ở trên đường phố phồn hoa nhất, bên tai truyền đến thanh âm ồn ào náo nhiệt.

Mai Tâm kiềm chế không được vén rèm xe lên nhìn bên ngoài, vẻ mặt hướng thụ hút một cái thật sâu, rồi quay đầu nhìn phía Mộc Thanh Dao đang nhắm mắt dưỡng thần ở trong liễn xa.

"Chủ tử, vẫn là thế giới bên ngoài tốt."

Mộc Thanh Dao thân hình không có cử động, mắt cũng không mở, trên đời này đều tốt nhất chính là tự do, hoàng cung kia cho dù tốt, chẳng qua là một tòa nhà giam hoa lệ, chỉ là không biết vì sao có người nhiều tự nguyện bay vào kia nhà giam đó như vậy, cho dù trân quý hơn nữa, hay quang vinh ân sủng hơn nữa, cũng chỉ là một nơi không có thiên lý mà thôi.

Chương 81.5

Mạc Sầu luôn luôn sâu sắc, làm việc cũng trầm ổn hơn, nàng thấy chủ tử từ đầu tới cuối không lên tiếng, không khỏi quan tâm hỏi: "Nương nương, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, mâu quang lóe lên ánh sáng lạnh: "Mạc Sầu, chúng ta phải cẩn thận một chút, chỉ sợ hôm nay sẽ có thích khách."

"Cái gì? Nương nương, làm sao người biết sẽ có thích khách?" Mai Tâm kinh hãi thân thể rụt lại, buông tẩm rèm của liễn xa, mở to mắt không tin, chủ tử làm sao biết sẽ có thích khách.

"Trực giác, sát khí này càng ngày càng mãnh liệt, hắn là có người ẩn núp trong bóng tối." Mộc Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, quanh thân chìm xuống, không nhúc nhích.

Bên cạnh Mạc Sầu nghe xong lời của nàng, nhíu mài lại, cảm ứng hơi thở quanh mình, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống: “Nương nương, chỉ sợ người đến không ít, chúng ta cần thận một chút.”

Ở phía sau mǎ xa Hoa Ly Ca tựa hồ cũng cảm nhận được hơi thở này, cẩn thận quét mắt nhìn xung quanh, toàn bộ số người đang di chuyển trên đường cái, hương xa bảo mã qua lại như nước chảy, chỉ sợ có người ẩn nấp trong đó, cẩn thận vẫn tốt hơn, hắn lập tức phát ra một mệnh lệnh cảnh giác, mọi người ứng tiếng trả lời, cách xa nhau để bảo vệ liền xa, chậm rãi hướng phủ thừa tướng mà đi.

Sát khí càng ngày càng mãnh liệt...

Ùn ùn cuốn tới, như cánh hoa bay ngập trời, cuộn cuộn theo gió thổi tới.

Bên trong liền xe, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu toàn thân cảnh giác, Mai Tâm sợ đến mức lui qua một bên, thở cũng không dám thở mạnh, nhưng lại không nhịn được theo khe hở của rèm kiệu nhìn ra bên ngoài, trên đường cái người đến người đi, nhìn không ra có chút gì đầu mối, mà nàng đã bị chủ tử dọa đến mất hồn.

Liễn xa đi qua đoạn đường nào nhiệt phồn hoa nhất, đến một đường phố tương đối bình ổn, người cũng ít đi rất nhiều.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu đen kịt, sát khí như nước thủy triều dâng lên.

Thị máu, tàn nhẫn...

Chỉ nghe được thanh âm rét lạnh của Hoa Ly Ca vang lên: “Bảo vệ tốt nương nương.”

“Dạ!” Tiếng hô hữu lực vang trong bầu trời, dòng người trên đường phố thoáng một cái phân tán chung quanh, người người ôm đầu chạy trốn, chớp mắt liền vắng vẻ không tiếng động.

Hoa Ly Ca dẫn hơn mười người thị vệ chia ra vây quanh liền xa của nương nương, tiếng vó ngựa rầm rộm có lực, trên đường phố bụi bặm bay cao.

Sát thủ đều một thân hắc y, trên mặt đều che khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt, những ánh mắt này đều lóe ra khí lạnh giết chóc, ánh sáng xanh lóng lánh, rõ

ràng họ đã hóa thân thành dã thú thị máu, thân hình tản ra, chung quanh lay động, trên mái hiên, trên màu xanh của cây to, không chỗ nào là không có, tựa như một con chim săn mồi to lớn.

Những người này là tử sĩ.

Không thấy máu mà quay về, chỉ có một con đường chết, vì thế sức chiến đấu hơn người bình thường mấy lần.

“Giết!” Một người hạ lệnh, những người khác thân hình như điện, nhanh chóng hạ xuống, thẳng đánh về phía liễn xa hoa lệ kia.

Hoa Ly Ca trầm mặt đen lại, vung tay: “Lên!” Vượt lên đầu nghênh chiến.

Trong lúc nhất thời trên đường phố tiếng kêu một đoàn, phù quang lướt ánh ở trong đó, đã có người bị thương, mùi máu tươi tràn ngập ra ngoài, sát khí này kích thích Mộc Thanh Dao, nàng không còn có thể cố gắng giữ bình tĩnh được nữa, trầm giọng mở miệng: “Mạc Sâu.”

Mộc Thanh Dao hô một tiếng, hai đạo thân ảnh mạnh mẽ bay lên cao lướt ra ngoài, chỉ thấy ở giữa đường phố, những người áo đen kia hình như mang theo hơi thở tử vong, hoàn toàn không muôn sống, hơn nữa người người thân thủ bất phàm, nhắm ngay tử huyệt của người khác mà đánh, mà thị vệ rõ ràng đang bị vây vào tình thế không thuận lợi, trong chớp mắt liền đã có mấy người bị thương, những tử sĩ kia vừa nhìn thấy thân ảnh Mộc Thanh Dao, có một số bộ phận vây đánh bọn Hoa Ly Ca, có mấy người tử sĩ khác lao thẳng về hướng Mộc Thanh Dao.

Mạc Sâu thân hình khẽ động, nhuyễn kiém nơi tay, sắc bén bắn qua, chỉ thấy hắc y nhân trước mặt, thân hình chợt lóe, liền để mở vòng dây, mà mặt khác hai ba hắc y nhân nhưng bọc lại đánh qua đây, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu lunge tựa lunge mà đứng, hai người lạnh lùng bình tĩnh, ba hắc y nhân kia cùng nhau xông lên, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu lấy toàn lực ra ứng phó, trong khoảng thời gian ngắn, những người đó cũng không làm gì được các nàng.

Bất quá các nàng cũng không có biện pháp thoát khỏi vây khốn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên tiếng vó ngựa vang, chớp mắt liền có hơn mươi mấy bóng người chạy tới trước mắt, chỉ thấy người cầm đầu chính là Băng Tiêu một thân quyến rũ xinh đẹp, nhìn thấy ba hắc y vây đánh hoàng hậu

nương nương, lập tức khẽ kêu một tiếng, bình tĩnh mệnh lệnh: “Lên!”

Vừa hô xong người đã bay lên trời, dẫn hai ba thủ hạ đã lao thăng tới bên người Mộc Thanh Dao, trường lăng vũ động, cuồn cuộn nổi lên quấn lấy một người áo đen gần Mộc Thanh Dao nhất, nép vào giữa không trung, đợi đến khi người kia rơi xuống, thân ảnh của nàng đã đến trước mặt, hàn quang chớp lóe, một tiếng bùp vang lên, đoán kiém lợi hại đã đâm thủng trái tim của người nọ, chỉ thấy hắn không kịp kêu rên tiếng nào thì đã chết, máu đỏ theo lồng ngực phun bắn ra, tung tóe khắp nơi.

Băng Tiêu các nàng gia nhập trận đấu, khí thế rõ ràng chuyển biến, Băng Tiêu lách nhanh đến gần bên người Mộc Thanh Dao, cung kính mở miệng: “Nương nương không có sao chứ?”

Mộc Thanh Dao lắc đầu, ánh mắt sâu u bị máu nhiễm đỏ, đáy lòng sát khí bị phóng đại vô hạn, quanh thân bao phủ mũi nhọn lạnh giá, trầm giọng mệnh lệnh: “Giết, một cũng không tha.”

Trong không khí vang lên thanh âm lạnh lẽo, xông thăng lên chín tầng mây.

Băng Tiêu cùng Hoa Ly Ca trầm ồn lĩnh mệnh: “Dạ, nương nương.”

Hai đám người hòa vào nhau, những người áo đen kia khí thế rất nhanh không địch lại, chỉ có chịu đòn, nhưng những người đó là tử sĩ, đã mang theo quyết tâm liều chết, vì thế hai bên trong một lúc khó phân thắng bại, hai bên quần nhau thành một khối.

Mộc Thanh Dao khuôn mặt lạnh bãy giờ giống như hàn băng mùa đông, đôi mắt bao phủ những tia máu màu hồng, cứ như vậy đứng thăng ở dưới xa, phảng phát tựa như một ngọn núi sừng sững giữa trời đất, xa phu và thái giám đã sớm run run thành một đoàn.

Sát thủ áo đen một người rồi lại một người ngã xuống, Mạc Sầu thở phào nhẹ nhõm, xem ra nương nương sẽ không có việc gì.

Đúng lúc này, mấy người thái giám vẫn lui ở phía sau, xoay mình nhảy lên một người, giơ kiém đâm thăng về phía Mộc Thanh Dao, kiém kia mang theo cuồng phong lạnh lẽo mạnh mẽ, tốc độ nhanh không gì sánh được, như thiểm điện như kinh hồng, Mạc Sầu hoảng hốt, nhuyễn kiém run lên nghênh đỡ, không nghĩ tới thái giám kia nội lực hùng hậu, trên người cường khí càng lợi hại không gì sánh được, cường khí kia bắn bay kiém của Mạc Sầu, đem

nàng hất thăng ra phía bên ngoài, rơi xuống đất cách xa hơn mấy mét.

Đương lúc chỉ mành treo chuông, kiếm của thái giám kia lần thứ hai đâm qua đây.

Mộc Thanh Dao thân hình di động, dời qua một điểm, nhưng không nghĩ đến trường kiếm kia không chuyển động, nhưng kiếm phong thì vẽ ra một vòng, rồi bắn ngược trở về, lần thứ hai lại hướng trên người nàng đâm tới.

Giữa lúc điện quang hỏa thạch, tiểu thái giám khi nãy vẫn còn run run bỗng nhiên vọt ra, ôm lấy người ám sát Mộc Thanh Dao, lớn tiếng kêu lên: “Nương nương, đi mau.”

Mộc Thanh Dao vừa nghe thanh âm này, đúng là Xuân Hàn, lúc đầu bị nàng đánh năm mươi đại bản, đuổi ra Phượng Loan cung rồi, tại sao hắn lại ở đây?

Xuân Hàn ôm lấy thích khách, thích khách kia làm sao lại để hắn cản trở, gio kiếm đâm thăng xuống, một kiếm xuyên tim, máu phun ra, Mộc Thanh Dao trong ánh mắt chỉ còn lại có dòng máu đỏ tươi đó, mà không có gì nữa cả, nàng chẳng những không lùi mà còn tiến tới, Xuân Hàn dùng dằng mở miệng: “Nương nương, đi mau, đi mau.”

Chương 81.6

Lúc này, Băng Tiêu đã thoát thân ra ngoài, bay qua đây chặn lại thân hình của Xuân Hàn bị một cước của thích khách đá văng ra ngoài, bay đến chỗ nàng.

Thời cơ tốt nhất đã trôi qua, người nọ ảo não, công lạo thật vô bổ.

Mộc Thanh Dao vọt tới, một tay đỡ lấy Xuân Hàn, đè nén thanh âm làm nó bị cắt thành vài đoạn: “Xuân hàn? Người? Đây là tội gì? Lúc đầu không phải đã cho ngươi rời cung rồi sao?”

Xuân Hàn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, y phục thái giám cũng dính đầy máu, thân thể khẽ động, ho khan hai tiếng, từng ngụm máu lớn lại tràn ra, ánh mắt của hắn có chút rì rạc, chậm rãi mở miệng: “Nương nương, xin lỗi, ta không muốn phụ lòng người, thế nhưng muội muội của ta tiểu Nhu đang ở trong tay họ, xin nương nương chiếu cố nàng, được không?”

“Được, ta đáp ứng ngươi.” Mộc Thanh Dao ánh mắt như có vật gì đâm vào

rất đau, nguyên lai Xuân Hàn lúc đầu hành xử như vậy thật sự là có nỗi khổ, nàng không nê trách hắn.

“Nương nương —— xin lỗi ——, kẻ giết người chính là Tần Hạo.” Xuân Hàn nói xong, dùng sức thở dốc, hơi thở bị ngăn không được, liều mạng tắt thở, Mộc Thanh Dao lắc hắn: “Xuân Hàn, Xuân Hàn.”

“Nguyệt —— Giác —— tự ——” Xuân Hàn lưu lại ba chữ này rồi không phát ra một điểm âm hưởng nào nữa, hắn đã chết, làn vây màu trắng của Mộc Thanh Dao bị nhuộm được khắp nơi đều là máu, lạnh lùng đứng lên, nhìn giữa đường còn vài người cuối cùng vẫn đang tranh đấu, cả người nàng nhảy dựng lên giống như điên rồ, lòng bàn tay vừa mở ra thảng thốt đánh về phía Tần Hạo, tên hồn đản này không chỉ làm nhục Thanh Hương, hiện tại lại giết Xuân Hàn, mặc dù biết chính mình có khả năng đánh không lại hắn, thế nhưng nàng vẫn là muốn liều mạng đâm một kích.

Những thị vệ còn lại tới đồi phó với mấy người hắc y nhân, mà Hoa Ly Ca cùng Băng Tiêu không dám làm để cho nương nương có chút tổn thương nào, bởi vậy ba người đồng thời tấn công Tần Hạo, nam nhân này tuy rằng võ công cao cường, nhưng không phải đối thủ của ba người, trong đó còn có đấu pháp hỗn tạp mang theo vẻ điên cuồng hoàn toàn không có lý tính của Mộc Thanh Dao, hắn rất nhanh liền bị áp đảo, Mộc Thanh Dao nhảy lên, đoạt lấy nhuyễn kiếm trong tay Mạc Sầu, một kiếm đâm qua, lệch khỏi quỹ đạo trái tim hai phần, không phải là không muốn giết hắn, mà là vẫn chưa tới thời gian hắn chết, nàng muốn đem hắn giao cho một người.

“Tần Hạo, kẻ đáng chết này, ngươi làm nhục Thanh Hương, giết Xuân Hàn, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Mộc Thanh Dao thở phì phò, cầm kiếm tay dùng sức đâm về phía trước thêm một ít, Tần Hạo đau đớn ngã quan trên mặt đều nhăn lại với nhau, hai mắt một mảnh huyết hồng, kiếm trong tay ầm một tiếng rơi trên mặt đất, thân thể nhin không được ngã quỳ trên đất, máu ở trước ngực theo kiếm tràn ra ngoài, rơi trên mặt đất, từng giọt từng giọt, càng ngày càng nhiều.

Lúc này, những người áo đen kia, toàn bộ đều chết hết, trên đường cái, khắp nơi là huyết khí nhiễm đỏ cả con đường.

Tiếng vó ngựa vang lên, từ đàng xa rất nhanh chạy tới một đội quân mặc khaki giáp thiết ky, bao quanh vây lấy bọn họ, đúng là quân phòng giữ kinh thành, người dẫn đầu lãnh chìm mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Ly Ca lạnh lùng giương lên lệnh bài trong tay, tướng lĩnh phòng vệ sơ hãi ôm quyền: “Thuộc hạ đáng chết.”

“Đem những thích khách toàn bộ khiêng xuống đi chôn.”

“Dạ, Hoa thống lĩnh.” Những người đó ứng một tiếng, liền xoay người xuống ngựa, cung kính chờ đợi dưới ngựa.

Hoa Ly Ca cùng Băng Tiêu mòi Mộc Thanh Dao lên liền xa, Mộc Thanh Dao lạnh lùng mệnh lệnh Hoa Ly Ca: “Hậu táng Xuân Hàn, đem Tần Hạo mang về phủ thừa tướng cho bản cung.”

Nàng muốn đích thân đem hàn giao cho nhị tỷ, để cho nhị tỷ xử trí nam nhân đã làm nhục sự thuần khiết của nàng.

Gió nhẹ thổi qua, không khí giết chóc đã phân tán đi, chỉ còn lại mùi máu tanh khắp bầu trời, Mạc Sầu đứng ở bên người chủ tử, nhìn khuôn mặt tươi đẹp lạnh lùng của nàng, đôi mắt u ám bao phủ một tầng sương mù, Mạc Sầu vươn tay đỡ lấy thân thể của nàng: “Chủ tử, trở về đi.”

“Được.” Bước lên liền xa, trong xe, Mai Tâm lệ đã rơi đầy mặt nhìn thân hình Xuân Hàn bị người ta giết chết nằm yên tĩnh trên mặt đất, vốn Xuân Hàn có thể sống rất tốt, nhưng bây giờ hàn đã chết, thì ra hàn thật sự có nỗi khổ tâm, vì sao không chịu nói cho nương nương biết?

“Khởi hành.” Liễn xa chậm rãi chuyển động, Hoa Ly Ca dặn tướng lĩnh phòng vệ đem Xuân Hàn an táng cho tốt, dẫn thị vệ nhảy lên ngựa, Băng Tiêu cũng đi theo phía sau, đội người đông đảo hướng về phủ thừa tướng từ từ mà đi.

Trong liễn xa, Mộc Thanh Dao quanh thân lạnh lùng, không hề nhúc nhích, nguyên lai có một số việc, không phải vấn đề có làm hay không, mà là nhất định phải làm, những tử sĩ này là từ nơi nào tới? Tử sĩ giống như vậy cần phải dùng mười hai mươi năm để bồi dưỡng, vô máu vô tình, đem bọn họ đặt ở trong một không gian bị phong bế để huấn luyện, không có thắt tình lục dục, không có bất kỳ hoài niệm nào, họ chỉ là một vũ khí giết người mà thôi, đây không phải là việc mà người bình thường có thể bồi dưỡng ra được, là ai có thể phái ra tử sĩ đến ám sát nàng?

Nàng đang ngăn trở đường đi của ai, câu nói cuối cùng của Xuân Hàn

Nguyệt Giác Tự là có ý gì?

Núi Hương Hoa , Nguyệt Giác Tự, nàng đã đi qua một lần, nàng ở chỗ đó, đã gặp được Bắc Tân vương, trong chuyện này rốt cuộc có điều gì liên quan, chẳng lẽ tử sĩ hôm nay là do Bắc Tân vương phái đến, nếu như Bắc Tân vương có thể phái được tử sĩ đến, chứng tỏ hắn là một cao thủ rất lợi hại, thế nhưng vì sao lại là tay trói gà không chặt, mà nàng cũng đã thử qua hắn, thật không có nội lực.

Mộc Thanh Dao mạch suy nghĩ vẫn bị đứt quãng, cuối cùng liền xa ngừng lại.

Chỉ nghe được ở bên ngoài rèm kiệu, tiếng hô vang như sấm: “Chúng thần cung nghênh hoàng hậu nương nương thánh giá.”

Nguyên lai đã tới phủ thừa tướng rồi, Mai Tâm cùng Mạc Sầu thu thương tâm trong lòng, vén rèm xe lên, dẫn đầu bước xuống liền xa, một phái một trái hô lên: “Nương nương, mời xuống xe.”

Mộc Thanh Dao chưa xuống xe, liền trước nhìn thấy ngoài cửa lớn Mộc phủ một tầng người quỳ đông nghịt, dẫn đầu chính là đương triều tả thừa tướng Mộc Ngân, cũng chính là thừa tướng phụ thân của nàng, một tháng không gặp, thừa tướng phụ thân tựa hồ vẫn bộ dáng như vậy, chỉ là cảnh tượng đã đổi thay, hiện tại hắn làm phụ thân khi nhìn thấy nữ nhi của mình cũng phải hành lễ, bởi vì nàng là đương triều quốc mẫu, hoàng hậu nương nương, lần này về phủ thăm viếng, lễ không thể bỏ.

Thanh âm lạnh lùng như chuông bạc từ trong liền xa bay ra ngoài: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương.” mọi người trong Mộc gia đều khuôn phép cũ, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, tuyệt đối không tiến lên một bước, tạ ơn hoàng ân, cả nhà chia ra đứng ở hai bên, Mộc Thanh Dao định tay Mạc Sầu bước xuống liền xa, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh lệ của nàng bao phủ một tầng sương, một thân cung y màu trắng, lúc này dính đầy màu đỏ của vết máu khác thường thị sát.

Mộc thừa tướng vừa nhìn thấy hình dạng của nữ nhi, lập tức thần sắc kinh hãi, ba bước tiến lên, trong thanh âm từ ái đã pha lẫn run rẩy: “Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vào chính sảnh nói chuyện đi.” Mộc Thanh Dao chậm rãi lên tiếng, đứng ở cửa phủ nói chuyện có nhiều điều bất tiện, thanh âm của nàng bình tĩnh, Mộc thừa tướng phục hồi tinh thần lại, lập tức cung kính mở miệng: “Hoàng hậu nương nương mời.”

Mộc thừa tướng tự mình dẫn nữ nhi hướng chính sảnh Mộc phủ mà đi.

Mộc Thanh Dao đẹp trên con đường đá quen thuộc, lúc này trong lòng trăm mối cảm xúc ngồn ngang, mặc dù mới tiến cung có một tháng, nhưng giống như đã nhiều năm, cảm giác này có bao nhiêu đau thương khó chịu không thể nói rõ, trước đây cảm thấy Mộc phủ rất khó chịu, lúc này lại cảm thấy nó đặc biệt thân thiết, những người trong Mộc phủ so với hoàng cung, vậy thì thật là người lớn so với con nít, nhiều nhất là họ chỉ lục đục với nhau mà thôi, làm gì có chuyện muôn mạng của người khác đâu.

Chính sảnh Mộc phủ, Mộc Thanh Dao ngồi ở vị trí chủ tọa, Mộc Ngân ngồi bên cạnh, những người khác đều đứng.

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu, quét mắt liếc nhìn Mộc đại phu nhân cùng Mộc Nhị phu nhân một cái, lúc này trên khuôn mặt đều là thiện ý, không còn tàn ác như lúc trước, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương cũng đứng ở một góc, chỉ thấy Mộc Thanh Châu đã tu dưỡng tính tình không tệ, sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, nhưng Mộc Thanh Hương lại có chút trầm mặc, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ vẫn đang mang theo khát măc trong lòng, cả người hốt hoảng, bất quá Mộc Thanh Dao nhìn ngôn hành cử chỉ của nàng đều đã bình thường nhiều lắm.

“Các ngươi đều ngồi xuống đi, người một nhà không cần khách khí như vậy.”

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân vừa nghe lời nói của Mộc Thanh Dao tuy rằng lạnh lạt, nhưng rất hòa khí, trong lòng tăng đá cũng để xuống, chậm rãi thi lễ: “Tạ ơn hoàng hậu nương nương, lần này Thanh Châu cùng Thanh Hương có thể xuất cung, ít nhiều đều nhờ nương nương.”

Xem ra Mộc Thanh Châu đã đem chuyện trong cung đều nói cho mẫu thân mình biết, bởi vậy hai vị phu nhân khát măc đối với Thanh Dao đã cởi ra, nên lúc này đặc biệt thân thiết.

“Đại nương cùng Nhị nương quá khách khí.” Mộc Thanh Dao nhàn nhạt xua tay, kỳ thực các nàng là bị nàng liên lụy, trong phòng khách mọi người đang

nói chuyện, ngoài cửa có tiểu nha đầu không ngừng ngoắc tay, Mộc Thanh Dao thấy Mai Tâm cứ xoay đầu ra bên ngoài đối đáp thăm dò, biết nàng muốn cùng Tiểu Liên trò chuyện, liền phất phất tay: “Ngươi đi ra ngoài cùng các nàng chơi một chút đi, Mạc Sầu cũng cùng đi ra ngoài.”

“Dạ, nương nương.”

Hai nha đầu rời khỏi, chính sảnh hạ nhân cũng lui ra ngoài, chỉ có Mộc phủ người một nhà ngồi nói chuyện.

Mộc Thanh Dao nâng lên chén trà, khẽ nhấp một ngụm, nhìn Mộc thừa tướng: “Phụ thân có khỏe không?”

“Khỏe, khỏe, nhờ phúc của nương nương, cả nhà đều tốt, hiện tại Thanh Châu cùng Thanh Hương có thể trở về đến nhà, nương nương cũng yên tâm đi, các nàng không có việc gì.” Lần này đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi tiến cung, gặp phải tổn thương nặng nề như vậy, Mộc Ngân trong lòng không phải là không có phẫn hận, thậm chí muôn vào cung đi tìm thái hậu tính sổ, thế nhưng thái hậu sao lại thèm để ý đến hắn, nếu quả thật hắn làm như vậy, chỉ càng đào sâu vết nứt giữa Mộc gia cùng Sở gia mà thôi, đối với nương nương càng bất lợi hơn.

“Vậy là tốt rồi.” Mộc Thanh Dao gật đầu, nhìn các nàng vẫn khỏe, trong lòng lại kỳ dị nhẹ nhõm rất nhiều, hiện tại nàng không muốn có thêm người vì mình mà chết, như thế thì nàng không có cách nào thừa nhận được.

“Dao nhi ở trong cung an tâm đi, không nên nghĩ đến chuyện trong phủ, phụ thân không có việc gì.”

Mộc Ngân biết nữ nhi sẽ lo lắng cho hắn, vội an ủi nàng, Mộc Thanh Dao cười, một phòng khách tràn đầy hòa khí, ôn hòa ấm ám, đây mới thực sự là người một nhà.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên thanh âm của thị vệ Hoa Ly Ca : “Nương nương, Tần Hạo trước mắt sợ không qua được, nương nương tính làm sao bây giờ?”

“Đem hắn mang vào.” Mộc Thanh Dao lạnh lùng mệnh lệnh, Hoa Ly Ca lĩnh mệnh rời đi, trong phòng của Mộc phủ, cả nhà đều nhìn nương nương, không biết nương nương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà trên y phục đều là vết máu loang lổ, nhìn thấy mà giật mình, làm cho người ta thấy kinh hãi đảm

chiến, chăng lẽ gấp phải thích khách?

“Đao nhi, ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Q.2 - Chương 82: Thiên Kim Bất Hoán

"Có thích khách." Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, trên mặt cũng không thấy chút nào sợ hãi, chỉ là đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng, bởi vì Xuân Hàn chết, không nghĩ tới Xuân Hàn cuối cùng đã vì nàng mà chết, một nũa huyết nhân sâm kia vẫn có giá trị, nguyên lai hắn là một người có lương tâm, bởi vì muội muội tiểu Nhu ở trong tay thái hậu, cho nên mới không thể đứng ra chỉ chứng thái hậu, bởi vì nếu như hắn chỉ chứng thái hậu, muội muội của hắn nhất định sẽ bị nàng ta hại chết, trong cung chết đi một tiểu cung nữ do lơ lỏng là chuyện rất chuyện bình thường.

"Nương nương không có sao chứ?"

Mộc Ngân hoảng sợ đứng lên, bên cạnh hắn Mộc đại phu nhân cùng Mộc Nhị phu nhân cũng khẩn trương, hiện tại nương nương thân phận tôn quý, hơn nũa khúc mắc giữa các nàng đã hóa giải thành hư ảo, các nàng không hy vọng nàng sẽ gặp chuyện không may.

"Không có sao chứ?" Ngay cả Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đều khẩn trương hỏi tới, mọi người cùng nhau nhìn nàng, Mộc Thanh Dao thấy người nhà hoảng hốt, vội vàng cười trấn an bọn họ: "Không có việc gì, các ngươi chờ khẩn trương, máu trên người ta là của thích khách, bọn họ bị giết chết, ta không sao."

"Vậy là tốt rồi." Mọi người thở ra nhẹ nhõm.

Lúc này Hoa Ly Ca dẫn theo Tân Hạo đi vào, Tân Hạo vốn có chút hôn mê, bị Hoa Ly Ca dùng sức ném xuống đất bất ngờ nên tỉnh lại, dùng dũng nhìn tất cả mọi người trong sảnh, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng vào Mộc Thanh Dao, mắt một cái cũng không nháy.

Nữ nhân này không phải là phàm vật, chỉ sợ chủ tử sẽ không thành công.

Nhưng điều này đã không còn liên quan đến hắn nữa, hắn chịu công ơn nuôi dưỡng của nghĩa phụ, dù chết cũng không thể báo đáp hết, hôm nay nếu phải chết, kiếp sau hắn sẽ làm một nam nhi tốt có thân thế trong sạch ...

"Ngươi đi xuống đi." Mộc Thanh Dao phất phất tay, Hoa Ly Ca lui xuống, nàng chậm rãi thả từ trên cao dời bước đi tới bên người Tân Hạo, ngồi xổm xuống, trong đôi mắt sáng như sao chứa đựng sự tàn ác, ngập trời sóng to gió lớn, trong chớp mắt che mất Tân Hạo.

Tân Hạo quay tầm mắt lại, lạnh giá mở miệng: "Muốn giết cứ giết, không cần nói nhiều lời vô ích, ngươi nên biết ta là hạng người gì."

"Tốt, ngươi vốn rất đáng chết, nhưng ngươi giết ngươi hoàn toàn không phải là ta, mà là..." Mộc Thanh Dao đứng lên, quay đầu nhìn về phía Mộc Thanh Hương đang ở một bên, lúc này Mộc Thanh Hương đã theo thanh âm mà nghe ra người này là ai, ánh mắt của nàng không còn buồn bã vô thần như lúc trước, mà ẩn chứa cùu hận, cắn răng từ từ đi qua, lao thẳng tới trên thân Tân Hạo, hét rầm lên: "Ngươi tên hồn đản này, ngươi là tên phá hủy sự trong sạch của ta, chết tiệt hồn đản, ta sẽ không bỏ cho ngươi."

Nàng dứt lời, giống như một người điên cắn lấy tay Tân Hạo, ánh mắt của Tân Hạo buồn bã một chút, cùng với một mảnh ánh sáng, trào phúng cười rộ lên.

"Là ta làm nhục ngươi, thế nào, thật không ngờ ngươi tính nết lại lớn vậy, đêm đó thì rất yếu đuối."

Lời nói khiêu khích này đã triệt để chọc giận Mộc Thanh Hương, nàng cũng bất chấp những thứ khác, hai tay đưa lên rút ra thanh kiếm trước ngực Tân Hạo, máu phun ra ngoài, dính vào trên thân người Mộc Thanh Hương, nàng dường như không hay biết, lần thứ hai đâm cho Tân Hạo một kiếm, trên ngũ quan tuấn lăng của Tân Hạo mài nhẵn lại, sắc mặt càng ngày càng trắng, thế nhưng ánh mắt hắn lại một mảnh trong suốt, sáng tỏ như vậy, tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm sạch sẽ.

Hắn ngã một cái nằm trên mặt đất, ánh mắt liền bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Hương như vại, khéo môi chậm rãi câu ra nụ cười, rất nhu hòa, tựa như một đứa trẻ đang nằm mộng, ý thức đã dần mất đi, lời nói của hắn cũng có chút tán loạn.

"Đúng vậy —— không —— nên, ta không phải cố ý, kiếp sau, ta nhất định sẽ trả lại ngươi một Tân Hạo thuần khiết, bối thường sự thua thiệt cả đời này của ngươi."

Hắn nói xong, rốt cuộc cũng nhắm hai mắt lại, khéo môi lộ ra một tia mỉm

cười, hắn biết ngày này sớm hay muộn gì cũng sẽ đến, hắn có niềm kiêu ngạo cùng tự tôn của hắn, người làm chuyện xấu vốn là đáng chết, có thể chết ở trên tay người mình mắc nợ cùng hổ thẹn, đúng là chưa bao giờ được khoan khoái như thế, nếu như con người thật sự có kiếp sau, hắn chỉ cầu làm một người có gia thế trong sạch, sau đó tìm được nàng, đền bù cho nàng sự thua thiệt cả đời này.

"A, ta giết người." Mộc Thanh Hương ngây ngốc nhìn Tân Hạo, đợi được nàng phục hồi tinh thần lại, thì khẩn trương nhảy dựng lên, mở lớn hai cái tay.

Mộc Thanh Dao đi tới, vỗ vỗ vai của nàng, an ủi: "Thanh Hương, không có việc gì, chuyện gì cũng không có."

Lúc thời khắc cuối cùng, nàng nhìn thấy Tân Hạo cười tinh khiết như vậy, hoặc linh hồn của hắn thật là sạch sẽ, chỉ là thế tục đã nhuộm đen hắn, hắn phải báo ân, nên phải làm những chuyện trái với lương tâm, hay nếu hắn sống thì sẽ mệt chết đi được, vì thế khi chết mới có thể thảm nhiên như vậy.

Bản thân nàng đến phúc cuối cùng cũng không có tra khảo hắn, người trung thành như hắn vậy cho dù chết, sao lại có thể nói ra kẻ chủ mưu phía sau chứ?

"Người đến, đem hắn kéo xuống an táng."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng phân phó, nàng kính nể hắn là một hán tử, bằng không đã sớm đem hắn lôi ra làm mồi cho chó hoang.

Có người đi tới, đem Tân Hạo nằm trên mặt đất kéo đi ra ngoài, chỉ để lại một vết máu lớn, ở chính sảnh bầu không khí có chút dọa người, hơn nữa quần áo trên người Mộc Thanh Dao cùng Mộc Thanh Hương đều dính máu, nhìn qua làm cho người ta hoảng sợ, Mộc thừa tướng lập tức cung kính mở miệng.

"Nương nương, đi tắm rửa thay y phục đi."

"Được." Mộc Thanh Dao gật đầu, nàng thật đúng là nhớ Thanh Viện trước đây, cái tiểu viện kia, không cần bàn cũng biết có nhiều âm áp, nếu như làm người vẫn giản đơn hơn một chút thì tốt biết bao.

Mộc Ngân lập tức ở phía trước dẫn đường, ngoài cửa, Mạc Sầu cùng Mai

Tâm đang ngó dáo dác nhìn quanh, thêm mấy cái tiểu nha đầu Tiêu Liên các nàng, nhìn thấy nương nương đi ra, cùng kêu lên một tiếng: "Nương nương."

Mộc Thanh Dao cười gật gật đầu, tất cả các tiểu nha đầu đều theo phía sau của nàng một đường trở về Thanh viện, mấy thái giám cũng theo sát phía sau, làm đoàn người thêm cuồn cuộn rất là đồ sộ...

Thanh viện.

Một mảnh xanh um, rùng trúc vẫn đứng thẳng, giả sơn gấp khúc, tuy rằng nơi này nhỏ, thế nhưng rất ấm áp, làm cho người ta lưu luyến, một người có thể ở rất nhiều nơi, mặc dù hoàng cung lớn như vậy, chỗ nàng cần có lớn bao nhiêu đâu.

Ngoại trừ mấy người nha đầu tùy thân, các tiểu thái giám đều ở lại phía sau Thanh viện, không được bước vào một bước, Mộc thừa tướng cũng dừng lại bước bộ, hiện tại không thể giống như trước, nương nương nhưng đã có thêm thân phận tôn quý: "Dao nhi, phụ thân đi bảo người ta chuẩn bị mấy món ăn người thích nhất, đợi một lúc nữa người một nhà hảo hảo tụ họp, hôm nay là nữa tháng ngày mười lăm của lễ Trung thu, cảm tạ hoàng thượng đã cho người trở về phủ cùng cả nhà chúng ta đoàn viên."

Mộc Thanh Dao khẽ chớp mí mắt, khéo môi mỉm cười, gật đầu một cái: "Người đi đi."

Tuy rằng Mộc thừa tướng là thừa tướng đương triều, nhưng cũng là một phụ thân thương yêu con cái, tuy rằng hắn đối với nàng cung kính có thêm, nhưng nàng vẫn đang có thể theo ánh mắt trong trẻo của hắn cảm nhận được tình yêu của một từ phụ (cha hiền), Mộc Thanh Dao cười nhìn bóng lưng đã đi xa của hắn, chậm rãi xoay người.

Đi theo phía sau đều là tiểu nha đầu trước đây trong Thanh viện, mỗi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt lung tròng, há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, bởi vì tiểu thư không còn là tiểu thư của các nàng, nàng bây giờ là hoàng hậu nương nương.

Chương 82.2

Mộc Thanh Dao buồn cười dừng bước.

"Được rồi, có lời gì cứ nói đi, giống như ta là người khiến người nào cũng

kinh sợ vậy."

Tiểu Liên vừa nghe Mộc Thanh Dao nói, lập tức cướp lời mở miệng trước: "Tiểu thư, ta rất nhớ người a."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một vài nha đầu phụ họa: "Đúng vậy, tiểu thư, chúng ta đều rất nhớ người."

"Cám ơn mọi người, ta cũng nhớ các ngươi." Mộc Thanh Dao khó có khi mở miệng nói như thế, bất quá lời này đều là thật lòng, nghĩ đến trước đây lúc kinh dễ các nàng, thực sự là vui vẻ a, mặc dù là tiểu thư trong phủ, cũng là người lớn nhất ở Mộc phủ, mặc dù mọi người hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng không dám làm gì nàng, không giống hiện tại, mặc dù nàng là hoàng hậu cao quý, nhưng vẫn đang có rất nhiều người muôn mạng của nàng.

Mạc Sâu nhìn quần áo trên người nương nương dính đầy máu, nhìn như thế nào cũng thấy chướng mắt, vội vàng giục nàng: "Nương nương hay là trước đi tắm trước đi, đem y phục trên người thay ra, sau đó lại cùng các nàng nói chuyện."

"Được."

Mộc Thanh Dao gật đầu.

Thanh trong viện tất cả mọi người động tác dồn dập, nhường đường, tìm y phục tìm y phục, châm trà châm trà, đợi được tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, liền hầu hạ chủ tử tắm rửa thay quần áo, có rất nhiều quần áo mà nương nương trước đây không có mang đi, các nàng lấy ra một bộ váy dài màu trắng thanh nhã thuần khiết, tóc cũng chải một lần nữa vuốt lại một chút, cả người liền không còn lệ khí lúc trước, mà tươi mát động lòng người.

Mộc Thanh Hương cũng tắm rửa thay đồ sạch sẽ xong cùng Mộc Thanh Châu đi qua đây, Ba tỳ muội ngồi ở trong phòng khách Thanh viện nói chuyện phiếm, mấy tiểu nha đầu thối lui ra ngoài viện nói chuyện, Tiểu Liên các nàng nhiệt tình hỏi Mai Tâm chuyện trong cung, người nào không có đi vào, thì luôn luôn khát vọng tất cả mọi thứ ở trong đó, nhưng lại không biết nơi đó chỉ là một cái thùng nhuộm khổng lồ...

"Nương nương mời dùng trà." Mộc Thanh Châu tự mình châm trà cho muội muội, để ở trên bàn, quan tâm hỏi: "Biết là ai ám sát ngươi không, không phải là người nọ phái đi chứ?"

"Tần Hạo đúng là người của thái hậu, Xuân Hàn trước khi chết, đã chỉ chứng hắn, nói hắn chính là Tần Hạo, trước đây Xuân Hàn đã từng nói cho ta biết, Tần Hạo là người của thái hậu, nhưng mà lần này xuất hiện ngoại trừ Tần Hạo, còn có một nhóm tử sĩ, nếu như họ đều là người của thái hậu, chứng tỏ Bắc Tân vương đã âm thầm nuôi dưỡng rất nhiều thân tín, như vậy những người này hiện tại ở nơi nào đây? Vì sao hoàng thượng một điểm tin tức cũng đều không có được?"

Mộc Thanh Dao khẽ nhấp một miệng trà, mang vẻ nghi hoặc khó hiểu mở miệng, lấy sự hiểu biết của nàng đối với hoàng thượng, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như thế này tồn tại, nhưng bây giờ thật sự có người như vậy, đến cuối cùng thì ở chỗ nào đã xảy ra vấn đề?

Hơn nữa thế nhân đều biết bắc tân vương là tay trói gà không chặt, một kẻ tay trói gà không chặt làm sao mà bồi dưỡng được tử sĩ dũng mãnh phi thường như vậy, những người đó sẽ tin phục hắn sao?

Nếu như những người này thật là người của Bắc Tân vương, chứng tỏ một việc, Bắc Tân vương thái độ làm người không chỉ khôn khéo, hơn nữa võ công cũng cao cường là nhất đẳng nhất, nhưng rốt cuộc có biện pháp nào, mà có thể đem nội lực một người ẩn giấu được triệt để đến như vậy?

"Tử sĩ?" Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương kêu lên một tiếng, đây là những kẻ mà người bình thường không thể nào bồi dưỡng ra được, ngay cả nữ nhân không hiểu việc của triều đình như các nàng cũng biết, cái gọi là tử sĩ mang ý nghĩa như thế nào, những kẻ mà phải hơn mười năm thời gian mới bồi dưỡng ra được, chỉ nghe lệnh hành sự, một điểm cảm tình cũng không có, so với vũ khí giết người cũng không hơn không kém.

"Hoàng thượng không biết sao?"

"Có lẽ bây giờ đã biết." Mộc Thanh Dao uống trà, trong đầu linh quang chợt lóe, hoàng thượng hay là đã dự cảm được đối phương muốn động thủ, vì thế không chỉ điều động Hoa Ly Ca bảo vệ nàng, mà còn cho Băng Tiêu âm thầm bảo hộ nàng, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ hoàng thượng sớm đã hoài nghi, Mộc Thanh Dao nheo mắt lại, đôi mắt đen lóe ra hàn khí lợi hại, nhưng cũng không nói gì...

"Sau này ngươi càng phải cẩn thận một chút." Mộc Thanh Châu thân thiết dặn dò, trong cung thật đúng là một vực sâu thị máu, nếu không cẩn thận

ngay cả xương thịt cũng không còn, Mộc Thanh Dao nghe xong lời của nàng, gật đầu, thấy Mộc Thanh Hương nãy giờ không nói gì, ngược mắt nhìn về phía nàng.

"Nhi tỳ đừng suy nghĩ nhiều, chuyện quá khứ đều đã qua, tương lai sau này sẽ tốt hơn."

Mộc Thanh Hương thấy trọng tâm câu chuyện đã chuyển tới trên người của nàng, bỗng dung nở nụ cười, tuy trong ánh mắt vẫn còn sương mù lất phất nhưng đã sáng tỏ nhiều lắm: "Quên đi, ta cũng đã nghĩ thông suốt, đây đều là số phận, về phần Tần Hạo, ta cũng đã tha thứ cho hắn, hắn cũng là thân bất do kỷ, nương nương yên tâm đi, sau này ta sẽ không làm bất kỳ chuyện tình không vui gì nữa, gần đây ta đã làm cho phụ thân và nương cùng đại tỷ lo lắng."

Mộc Thanh Hương lời vừa nói ra, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, Mộc Thanh Dao vươn tay, hai tay bắt tay để ở phía trên, ba người nắm tay, hình như có một loại cảm giác huyết nhục tương hòa, chỉ có các nàng tương thân tương ái, thì Mộc phủ mới không có việc gì, thừa tướng phụ thân mới có thể bình an, mà đây là tâm nguyện chung của các nàng.

Ngoài cửa phòng khách, tiếng nói của Mạc Sầu vang lên.

"Nương nương, lão gia phân phó người qua đây, buổi cơm trưa đã bắt đầu rồi."

"Được, chúng ta cùng nhau đi đi, đỡ phải để bọn họ chờ đến nóng ruột, có lời gì vừa ăn vừa nói." Mộc Thanh Dao đứng lên, hai tay cũng gật đầu tán thành, chưa từng bao giờ lại họ lại hòa thuận như lúc này, tình nghĩa tỷ muội là trân quý, ba người đi ra ngoài, mấy tiểu nha đầu bên ngoài hành lang, cung kính hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương."

"Ừ." Đoàn người đi lên chính sảnh, lần này trở phủ thăm viếng, tuy rằng gấp phải thích khách, nhưng nhìn thấy Mộc Thanh Hương đã cởi ra khúc mắc, Mộc Thanh Dao vẫn rất vui vẻ.

Một bữa cơm ăn rất ấm áp không gì sánh được, đây là lần đầu tiên từ sau khi Thanh Dao đi tới cổ đại, mới cùng người nhà tương thân tương ái ngồi vào bàn cùng nhau ăn cơm như vậy, bởi vậy có sự ngoại lệ đáng quý này mà từ

đầu tới cuối khuôn mặt nàng đều mang dáng vẻ tươi cười, nhìn người nhà trước mặt, cứ thay phiên nhau gấp thúc ăn cho nàng, tuy rằng nàng là hoàng hậu nương nương, nhưng họ đã không còn câu nệ như lúc ban đầu, đó là sự quan tâm giữa những người thân với nhau, nhất là thừa tướng phụ thân, bữa cơm hôm nay hắn căn bản không có ăn cái gì cả, chỉ quan tâm nàng muốn ăn gì, một hồi lại hỏi nàng muốn ăn cái kia không?

Sau khi ăn xong, mọi người đều tự đi về viện của mình nghỉ ngơi, nàng cùng thừa tướng phụ thân đi vào thư phòng của Mộc gia.

Bởi vì không có người ngoài ở đây, nên phụ tử hai người thuận tiện nhiều lắm, Mộc Thanh Dao đỡ Mộc thừa tướng ngồi xuống, bản thân thì ngồi ở một bên của hắn, Mặc Sâu dâng trà xong liền lui xuống.

Trong gian phòng rất yên tĩnh, ánh nắng sau giờ ngọ mang theo màu đỏ tím hồng chiếu vào rèm cửa sổ, tiêm nhiễm sắc thái nhàn nhạt.

"Dao nhi, chuyện gì đã xảy ra vào ngày hôm nay? Là ai phái người ám sát ngươi?"

Mộc thừa tướng trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, trong ánh mắt cơ trí lộ ra sự hoài nghi thật sâu, đến tận cùng là ai dám can đảm ám sát hoàng hậu nương nương đương triều?

"Không biết đến tận cùng là người phuơng nào, lại có thể phái ra một nhóm tử sĩ." Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, ánh sáng mặt trời nhè nhẹ chiếu ở trên mặt của nàng, làm nổi bật ra màu hồng nhàn nhạt, trong nét thanh lệ còn tăng thêm vẻ quyến rũ, thế nhưng mặt mài lại vẫn giữ một cỗ khí bức người, có một khí chất cân quất không nhường tu mi, làm cho Mộc thừa tướng có chút mê muội, nàng thật là nữ nhi của hắn a, càng ngày càng phát ra nội tâm thành thực.

Chương 82.3

"Tử sĩ?" Mộc thừa tướng phục hồi tinh thần lại, thậm chí còn có tử sĩ, đây chính là một điều tối kỵ, người nào có thể nuôi dưỡng được một nhóm tử sĩ đây, nếu như vật e rằng còn có rất nhiều tên nữa, những người này được giấu ở chỗ nào chứ.

"Xem ra chuyện này phải lập tức bẩm báo với hoàng thượng."

Hắn hắn là đã sớm biết, Mộc Thanh Dao dáng vẻ tươi cười càng phát ra mỉ hoặc, hay mình trở về phủ thăm viếng lần này, chính là do hoàng thượng bố trí, bởi vì hắn không có thể xác định được thế lực âm thầm, vì thế mới cho nàng trở về phủ, để nhử lực lượng trong bống tối lô ra, người bình thường chỉ sợ không có sức khiêu chiến để có thể làm cho những kẻ này phải vận dụng đến tử sĩ, chỉ có nàng, mà lúc ban đầu đem nàng để trên đầu sóng ngọn gió chính là hoàng thượng, hiện tại nàng không thể không hoài nghi hắn dụng tâm kín đáo, đứng ở vị trí của hắn bây giờ, đã không phải là chuyện đơn giản, dù cho chỉ là bằng hữu bình thường, cũng không còn vô tư nữa...

Mộc Thanh Dao quanh thân bao phủ một tầng ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt hiện lên sương mù óng ánh, nhợt nhạt cười: "Có lẽ hoàng thượng đã biết, phụ thân hà tất nóng ruột chứ?"

Mộc thừa tướng nghe xong Mộc Thanh Dao nói, trong lòng thở dài một hơi, dường như lại nhớ tới cái gì liền vươn tay nắm tay Mộc Thanh Dao.

"Dao nhi, phụ thân biết ngươi thông minh, cơ trí, chỉ cần ngươi nguyện ý, nhất định sẽ có thể giúp hoàng thượng, xin hãy giúp hắn một chút có được không? Đứng ở địa vị cao đó, có một số việc là thân bất do kỹ, hắn là vua của một nước, những điều hắn phải làm, muốn làm, nên làm có rất nhiều, nhưng điều đầu tiên hắn phải cam đoan là không vong quốc, mới đúng là minh quân, vì thế chỉ cần ngươi có năng lực này, xin giúp đỡ hắn, được không? Ngẫm lại Huyền Nguyệt trên trăm vạn quân dân, nếu như nội loạn xảy ra hơn nữa còn có hoạ ngoại xâm, giang sơn rung chuyển, gió lửa tất sẽ nổi lên, đến lúc đó sẽ không có Huyền Nguyệt, Dao nhi, nhà so với nước thì rất là nhỏ bé."

Mộc Thanh Dao đang nhìn thừa tướng phụ thân của mình, ánh mắt của hắn trong suốt tựa như một hồ hoa sen, làm cho người ta liếc mắt một cái liền trông thấy đáy, nhưng chỉ cần có sự trong suốt kia thì đã làm cho nàng không thể cự tuyệt, nguyên lai thừa tướng phụ thân cái gì đều hiểu, cái gì cũng biết, hiểu rõ có rất nhiều chuyện nàng không muốn nhúng tay vào, hiểu rõ nàng chỉ muốn rời khỏi hoàng cung.

Kỳ thực hắn nói không sai, mặc dù mình là sống lại ở nơi đây, nhưng nàng thân thể hiện tại nàng chiếm giữ là người Huyền Nguyệt, cho nên nàng chính là dân Huyền Nguyệt, nếu như nước mất, nàng chính là vong quốc nô, vong quốc nô lệ mặc kệ đến quốc gia nào đều kém hơn một bậc, còn có thân nhân của nàng, bọn tỷ muội của nàng, chẳng lẽ thực sự muốn cho các nàng cũng làm nô lệ vong quốc sao?

"Được, phụ thân, ta đáp ứng người, chỉ cần ta có đủ khả năng, ta nhất định sẽ giúp hắn, cho đến khi hắn an định lại."

"Cám ơn, Dao nhi." Mộc Ngân tay run nhẹ nhè, làm một thửa tướng, chuyện hắn nên làm có thể làm, hắn sẽ làm tất cả, kế tiếp chính là chuyện của hoàng thượng...

Mộc Thanh Dao không nói gì, nhớ tới chuyện tình của thái hậu nương nương, nàng hôm nay về phủ thăm viếng, chủ yếu vẫn là hỏi phụ thân về chuyện năm đó của thái hậu nương nương và Lý hoàng hậu.

"Phụ thân, ta muốn biết năm đó Lý hoàng hậu là chết như thế nào."

Mộc Ngân ngân ra, nhìn Mộc Thanh Dao, ánh mắt có chút bất an, chuyện này đều qua mười mấy năm rồi, Dao nhi còn nhắc tới để làm gì?

"Đều đã là chuyện của mười mấy năm trước, muốn biết chuyện Lý hoàng hậu, nàng kỳ thực là bạn tốt nơi khuê phòng với đại nương ngươi, ngươi có thể hỏi nàng, phụ thân không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ ở giữa" Mộc thửa tướng nói xong, quay đầu hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Người đâu, đi đem đại phu nhân kêu đến đây."

"Dạ, lão gia." Mai Tâm ở bên ngoài lên tiếng trả lời, tiếng bước chân dần đi xa.

Trong thư phòng, Mộc Ngân quan tâm hỏi: "Dao nhi vì sao hỏi chuyện của Lý hoàng hậu?"

"Là hoàng thượng, hắn muốn cho ta điều tra ra Lý hoàng hậu là chết như thế nào, và tìm được chứng cứ năm đó." Mộc Thanh Dao báo cáo với phụ thân, loại sự tình này cũng không có gì hay để giấu giếm, nếu đại nương là bạn tốt nơi khuê phòng của Lý hoàng hậu, như vậy nhất định có thể từ đó biết rất nhiều bí mật không thể cho người khác biết.

"Hoàng thượng cần gì phải khổ như thế chứ?" Mộc Ngân nhăn mài lại, mọi người đều biết Lý hoàng hậu rất có thể bị thái hậu hiện nay hại chết, khổ nỗi không có chứng cứ, đã nhiều năm bình an trãi qua, nhưng hoàng thượng lại nghĩ tới điều tra chuyện năm đó, đều đã qua bao nhiêu năm, còn có thể có dấu vết gì chứ? Hơn nữa hiện tại Huyền Nguyệt bên binh quyền đều ở trong tay Sở Phong Ngọc, nếu như hoàng thượng mạo muội tra ra chuyện

này, tất sẽ dây lên náo động a.

Đại phu nhân rất nhanh đi vào thư phòng, trước hành lễ với Mộc Thanh Dao sau đó mới hành lễ với Mộc lão gia, cuối cùng mới cung kính hỏi.

"Lão gia tìm ta tới làm cái gì?"

"Nương nương có việc muốn hỏi ngươi, ngươi ngồi xuống đi, đem chuyện ngươi biết nói rõ cho nương nương, nói không chừng đối nương nương có điều giúp đỡ." Mộc Ngân trầm giọng mệnh lệnh, đại phu nhân lập tức gật đầu: "Dạ." sau đó ngồi ở một bên, yên tĩnh chờ.

"Đại nương, nghe nói ngươi cùng Lý hoàng hậu năm đó là bạn tốt khuê phòng, có việc này không?"

Đại phu nhân sợ run một chút, không nghĩ tới nương nương lại hỏi chuyện của Lý hoàng hậu, nhớ tới tình cảm tỷ muội năm đó, liền có chút thương cảm, chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, nương nương, Lý hoàng hậu nguyên danh Lý Nguyệt Hoàn, là thiên kim tiểu thư của Lâm An phủ doãn, cha ta là thông chính sử, chúng ta hai nhà có qua lại, vì thế hai chúng ta được xem là hảo bằng hữu, thường xuyên cùng ở một chỗ thêu hoa tết sợi."

Đại phu nhân nói xong thì dừng lại, nhìn hoàng hậu nương nương, Mộc Thanh Dao đôi mài thanh tú nhảy lên, không nghĩ tới đại nương lại cùng Lý hoàng hậu có tình tỷ muội, nếu như Lý hoàng hậu còn sống, chỉ sợ đại tỷ Thanh Châu có thể bình yên vào cung.

"Đại nương, vậy thái hậu hiện nay cùng Lý hoàng hậu cũng là bạn phải không?"

"Ừ, thái hậu hiện nay tên Sở Mộng Vân, kỳ thực cha nàng chỉ là một chủ sự nho nhỏ, tiểu quan viên lục phẩm mà thôi, vốn không có cùng cấp bậc với Nguyệt Hoàn, nhưng có một lần ở am ni cô gặp mặt nên kết làm bằng hữu, Sở Mộng Vân kia rất có tâm kế, không có việc gì liền tới tìm Nguyệt Hoàn, xin nàng dạy cho thêu thùa, hoặc làm thơ vẽ tranh vân vân, ta đã khuyên nàng mấy lần, bảo nàng cách xa nữ nhân kia một chút, nói nàng ta tâm kế quá sâu, thế nhưng Nguyệt Hoàn bản tính luôn luôn thiện lương, đâu nghĩ đến chuyện này, về sau nàng tiến cung, không ngờ Sở Mộng Vân cũng vào cung, sau đó tiên hoàng coi trọng Nguyệt Hoàn, nàng là cái loại nữ nhân rất dễ dàng làm cho người ta thích, lớn lên lại tốt, hơn nữa cha của nàng là tam phẩm đại quan viên, có thể nói là môn đăng hộ đối, hoàng thượng liền sắc

phong nàng làm hoàng hậu, về sau bởi vì nàng ở trong cung, mà ta thì ở ngoài cung, liền bị mất liên lạc, nhưng thật ra có nghe nói nàng cùng Sở Mộng Vân kia tình cảm rất tốt."

Đại phu nhân nói đến đây thì dừng lại, chờ Mộc Thanh Dao hỏi tiếp.

"Lúc trước ngươi có nghe Lý hoàng hậu đề cập qua chuyện của Sở Mộng Vân không?"

"Nghe qua, Nguyệt Hoàn nhiều lần đều nói đến nàng, nói nàng rất khổ sở, phụ thân muố cho nàng tiến cung làm phi, mà nàng thì thực sự đã có ý trung nhân..."

Chương 82.4

"Chờ một chút." Mộc Thanh Dao đột nhiên lên tiếng, bên trong thư phòng thửa tướng cùng đại phu nhân lại càng hoảng sợ, vội vàng khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy, nương nương?"

"Vừa rồi ngươi nói Sở Mộng Vân có ý trung nhân, là chuyện như thế nào?" Mộc Thanh Dao nhìn thẳng đại phu nhân để hỏi những lời này, đại phu nhân gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói nàng có một ý trung nhân, kêu là..."

Đại phu nhân trong lúc nhất thời không nghĩ ra được, nhăn mài lại, đôi mắt Mộc Thanh Dao sáng lên, nhìn nàng hi vọng, Mộc Ngân thấy nữ nhi rất muốn biết việc này, không khỏi giục: "Ngươi nghĩ nhanh lên một chút, Dao nhi chờ đâu!"

"Nha, đều qua nhiều năm như vậy rồi, đâu có nghĩ ra." Đại phu nhân lẩm bẩm, bỗng nhiên kêu lên: "Nhớ rồi, nam nhân đó kiêu là Tô Trảm, bởi vì chũ kia rất đặc biệt, vì thế ta nhớ rất kỹ, hắn gọi Tô Trảm, là con trai của ông chủ bố tac phường, hình như gia đình kia ở ngay tại Đông Giao, hắn hiện giờ chắc là đã cưới vợ sinh con rồi, nghe nói năm đó Sở Mộng Vân bị ép tiến cung, thương tâm vô cùng."

"Nha, được rồi, cảm ơn đại nương."

Mặc dù không có trực tiếp tra ra nguyên nhân Lý hoàng hậu chết, nhưng biết một ít chuyện của thái hậu cũng không tệ, Mộc Thanh Dao cười cười, đứng dậy: "Ta mệt mỏi, về Thanh viện trước nghỉ ngơi một chút"

"Tốt, tốt, ngươi hãy đi nghỉ ngơi trước, buổi tối cả nhà chúng ta ngắm trăng."

"Ừ." Mộc Thanh Dao gật đầu, hướng về phía đại nương gật đầu, sau đó đi ra ngoài, nghe được phía sau đại nương lấy làm kỳ quái hỏi thừa tướng phụ thân: "Dao nhi làm cái gì vậy? Đang êm đẹp hỏi chuyện Nguyệt Hoàn làm gì?"

"Đây là chuyện ngươi cần quan tâm sao?" Mộc thừa tướng thanh âm nặng nề, trong phòng liền im bặt.

Mộc Thanh Dao mím môi cười cười, có đôi khi thừa tướng phụ thân thật đúng là uy nghiêm, trước cửa, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cung kính mở miệng: "Nương nương, nói chuyện xong rồi, có muốn trở về đi nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Ừ, đi." Mộc Thanh Dao vẻ mặt tuy rằng lạnh lanh như trước, nhưng ý cười luôn luôn đọng ở trên gương mặt, khiến người ta cảm thấy thân thiết, hoàn toàn không giống sự lãnh lệ ở trong cung.

Đoàn người đi trở lại Thanh viện, về phần bọn người Hoa Ly Ca, quản gia mộc phủ sẽ hảo hảo chuẩn bị chỗ cho bọn họ, không cần nàng bận tâm.

Trời thu, gió mát thổi qua rất thoải mái, trong không khí mang theo mùi thơm ngát của trúc, Mộc Thanh Dao ngủ ở trong phòng của mình, mặc dù nhỏ, nhưng ổn định, yên bình mà ngủ một giấc, không có chuyện lục đục với nhau, không có việc kinh tâm động phách, có chăng chỉ là sự an nhàn, làm cho người ta bất giác thả lỏng tâm tình.

Nàng thức dậy là lúc hai vị tỷ tỷ Thanh Châu cùng Thanh Hương đã qua đây, bởi vì nương nương buổi tối phải trở về cung, sau này không biết đến bao giờ mới được gặp lại, hai tỷ muội phải nắm bắt tốt cơ hội này để tâm sự.

Trong phòng ngủ nho nhỏ, thỉnh thoảng sung sướng tiếng cười vang lên bay ra ngoài, câu được câu không, thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời đã nhanh chóng hạ xuống phía tây, quản gia mộc phủ đã đi tới, cung kính đứng ở ngoài cửa bẩm báo sự tình.

"Nương nương, Sở phủ Sở công tử cầu kiến."

"Sở công tử?" Mộc Thanh Dao ôm vai trả lời xong thì dừng lại động tác, một bên Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nghe đến tên người nam

nhân kia, không khỏi nhớ tới lão yêu bà họ Sở, không khỏi tức đến không có chỗ để phát tác, lạnh lùng phân phó: "Đem hắn đuổi ra ngoài đi."

Mộc Thanh Dao không nói gì, tiếp tục soi gương, nhìn Mai Tâm đang vấn tóc cho nàng, ngoài cửa lại vang lên thanh âm của quản gia.

"Hắn nói có việc muốn gặp nương nương."

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh xuống, bỏ gương đồng trên tay lên bàn, ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Thanh Châu đang muốn phát tác, vội giơ một tay lên chặn nàng lại, hướng ra phía ngoài lên tiếng: "Ngươi đem hắn mới đến hoa đình phía sau hoa viên đi."

"Dạ, nương nương."

Quản gia lui xuống, nương nương ngay cả thanh âm đều có một cỗ thiên uy, làm cho người ta không dám khinh thường.

Trong phòng, Mộc Thanh Châu quay đầu hỏi Mộc Thanh Hương ở bên cạnh: "Ngươi nói hắn tìm đến Thanh Dao làm gì? Sẽ không chạy đến cửa để tính toán mưu đồ gì đối với nhà của chúng ta chứ?"

"Dù sao họ Sở cũng không phải là thú tốt đẹp gì." Mộc Thanh Hương ánh mắt cũng lạnh lênh, âm trầm nói.

Mộc Thanh Dao biết hai vị tỷ tỷ bị đả kích, lúc này nhìn thấy họ Sở tự nhiên sẽ không có hảo cảm, hơn nữa nàng đối họ Sở cũng không có cảm tình gì, nhưng bây giờ người ta nói có chuyện tìm nàng, nàng cũng nên đến xem rõ cuộc là chuyện gì?

"Được rồi, hai vị tỷ tỷ trở về đi, Thanh Dao phải gặp khách, nhìn xem Sở đại công tử có chuyện gì muốn gặp bắn cung."

Mộc Thanh Dao quanh thân đậm đặc, bộ váy màu trắng mỏng thêu hàn mai, làm cho nàng càng cao quý ưu nhã, thanh lệ thoát trần.

"Được, nương nương coi chừng một chút, ngàn vạn lần đừng để tên Sở Thiển Dực yêu nam kia thực hiện được âm mưu, nam nhân này chuyên môn mê hoặc nữ nhân." Luôn luôn yêu thích tuấn nam, Mộc Thanh Châu rốt cuộc đã triệt để hiểu ra, còn nhớ rõ nhắc nhở muội muội làm Mộc Thanh Dao khóc mồi mỉm cười.

"Ta đã biết."

Nhin bóng dáng hai tỳ tỷ đi ra ngoài, sắc mặt nàng lập tức lạnh xuống, khéo môi mang vẻ sắc bén, ánh mắt lạnh lẽo như dao: "Mạc Sầu, đi hoa đình phía sau hoa viên của Mộc phủ."

"Dạ, nương nương."

Mộc phủ hậu hoa viên, mặc dù không có hoa lệ như ngự hoa viên hoàng cung, nhưng cũng có hơn mươi loại hoa cỏ quý báu, bạch ngọc điêu lan làm thành, muôn đóa hoa tím đỏ vàng hồng, rêu rao đón gió, hương thơm khắp cả vườn.

Bên cạnh hoa viên có một hoa đình tinh xảo, lúc này bên trong đình đã ngồi một người, gió nhẹ thổi qua, làm tóc đen của hắn bay cao, màu bạc của áo choàng bao quanh lấy thân hình cao to, chỉ thấy hắn thản nhiên tự đắc nâng chung trà lên uống, bộ dáng hưởng thụ phẩm trà, ngoài đình có hạ nhân Mộc phủ đứng hầu, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy thân ảnh của Mộc Thanh Dao, vội cung kính mở miệng: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao phát phát tay, hạ nhân đều lui ra xa bên ngoài vài bước, ngay cả Mai Tâm cùng Mạc Sầu cũng tự động canh giữ ở ngoài đình.

Trong đình, yêu nghiệt Sở Thiển Dực cũng không có nhúc nhích, chỉ là buông chung trà trong tay xuống, hướng về phía Mộc Thanh Dao bày ra một tư thế triêu người, hắn nở nụ cười phong tình vạn chủng, mặt mày yêu mị, cả người cực kỳ lười biếng, trong dáng vẻ đó còn lộ ra vẻ phóng túng, không giống như hình tượng cung kính lúc bình thường gặp nàng, hoặc là có khi táo bạo gan góc, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, cuối cùng Mộc Thanh Dao kéo kéo khéo môi.

Tuy nói Mộc gia cùng Sở gia là đối đầu, nhưng nàng từ lúc nhìn thấy Sở Thiển Dực này đến bây giờ, hắn cũng không có làm khó dễ qua nàng, ngược lại mặc dù không có nói chuyện nhiều với nhau, nhưng tựa như lão bằng hữu có thể nói giỡn, hay công kích, khinh bỉ nhau một phen.

"Nói đi, Sở đại công tử ngươi hôm nay nhiệt huyết dâng trào chạy tới mộc phủ làm gì? Phải biết rằng này mộc trong phủ có người muốn đem ngươi xương thịt nghiên thành tro."

Sở Thiển Dực mím môi cười, cúi đầu đưa tay rót chén trà cho Mộc Thanh Dao, hai tay làm động tác mòi, nhàn nhã mở miệng: "Khó có được dịp người xuất cung một lần, ta tới tìm người uống chút trà, thuận tiện nói một ít việc."

Chương 82.5

Trên gương mặt của hắn trước sau như một vân bày ra dáng vẻ tươi cười yêu nghiệt, nhưng Mộc Thanh Dao nhìn thấy đáy mắt hắn có vẻ đăm chiêu, nàng không biết là hắn muốn nói cái gì nên ngồi xuống, nam nhân này thật đúng đáo khách thành chủ mà, nàng cũng không thèm cùng hắn khách khí, nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái.

"Nói đi, chuyện gì? Ta nghe đây."

Sở Thiển Dực thu hồi dáng vẻ không đứng đắn, con người sâu thẳm thâm thúy và thần bí, tựa như một hồ nước mùa xuân.

Mộc Thanh Dao lảng lặng nhìn hắn, nam nhân này quả thật có vốn liếng làm nhiễu loạn lòng người mà, hắn tuấn mỹ không giống như Mộ Dung Lưu Tôn khí phách, cũng bất đồng với vẻ lạnh lùng của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, đó là một loại diện mạo khác, cái loại như ánh mặt trời, ôn nhu mềm mại, có chút giống như lông tơ trên người của tiểu hò ly Mao Tuyết Cầu mà nàng nuôi, làm cho người ta không tự chủ được muốn tới gần, thế nhưng lúc người đến gần bên hắn, thì hắn lại giấu đi những điều quan trọng không lộ ra bất cứ kẻ hở nào.

"Theo ta đi." (TT:)

"Phụt ——" trà trong miệng của Mộc Thanh Dao cứ như vậy trực tiếp phun đến trên mặt của hắn, lần phun này là dùng toàn bộ sức phun ra, nên một giọt cũng chưa từng rơi xuống đất, nam nhân này đôi mắt nháy cũng không nháy chút nào, hắn cũng không tức giận, thậm chí mâu quang so với trước càng nhu hòa hơn, nhưng Mộc Thanh Dao thì lại có điểm băn khoăn.

"Sở đại công tử, đây chính là do người tự chuốc lấy, có thể trong lúc ta uống trà đừng nói ra những lời tức cười đó hay không."

"Ta nghiêm túc đó."

Sở Thiển Dực lại bồi thêm một câu, sau đó cũng không nhìn tới Mộc Thanh Dao, động tác ưu nhã lấy ra một cái khăn gấm, lau khô nước trà cộng thêm

nước bọt ở trên mặt.(TT:)

Mộc Thanh Dao liền bình tĩnh lại nhìn nam nhân này, đầu óc nghĩ vong do biết bao nhiêu lần, cũng nghĩ không ra Sở đại công tử này bị mất cái chứng gì, nàng nhớ kỹ từ trước cho tới bây giờ cũng chưa ám chỉ cho hắn bất cứ điều gì chứng tỏ bản thân mình có ý muốn cùng hắn bỏ trốn, mỗi lần gặp mặt, nàng không phải chửi hắn thì chính là châm chọc hắn, hắn không tức giận thì thôi, bỗng nhiên bây giờ lại kiêu nang và hắn cùng nhau đi, chẳng lẽ hắn thích bị ngược cuồng, bởi vì thân phận rất cao quý, bình thường không ai dám đối với hắn như vậy, vì thế có người ngược hắn, thì mới đúng khẩu vị của hắn, có người có suy nghĩ kỳ lạ vậy sao?

“Sở Thiển Dực, ngươi xác định đầu óc không có bệnh chứ, kêu ta và ngươi đi?”

Sở Thiển Dực lau khô nước trà trên mặt, khéo môi câu ra nụ cười nhợt nhạt, hắn đã trở lại dáng vẻ yêu nghiệt bình thường , bộ dạng nhìn cảnh đẹp ý vui.

“Ta bảo ngươi cùng ta đi, không phải nói hai chúng ta cùng nhau bỏ trốn vân vân, chỉ là bởi vì ta không muốn để cho ngươi dính liếu vào trong cuộc này, ngươi cùng ta, đều sẽ trở thành quân cờ trong tay người khác, chẳng lẽ ngươi cam tâm sao? Cam tâm tình nguyện làm một con cờ, bị người ta lợi dụng sao?”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn trầm thấp rất nhiều, tựa như những con sóng biển cuồn cuộn muôn phá vỡ tất cả.

Mộc Thanh Dao ánh mắt sâu thẳm, âm u hắn đi, nhớ tới lời nói của thừa tướng phụ thân, có thể nàng sẽ trở thành một con cờ, nhưng là lại không phải ai cũng có thể động vào, trừ phi nàng muốn, bằng không ai cũng đừng nghĩ động đến nàng, hiện tại nàng sẽ không giống như trước thản nhiên mà không đếm xỉa đến như vậy, bởi vì người đã ở trong cục, muốn đặt mình ở ngoài là chuyện không thể nào, chỉ có chủ động xuất kích.

Thiên hạ tồn vong, thất phu hữu trách, chỉ cần không chạm đến giới hạn của nàng, nàng sẽ không ngại giúp hoàng thượng một tay.

“Sở Thiển Dực, ta không biết ngươi là xuất phát từ loại tâm tư nào lại chạy tới nói với ta những điều này, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ta sẽ không mặc cho người điều khiển.”

Mộc Thanh Dao đứng lên, phía chân trời đã bắt đầu tối lại, trăng tròn như đĩa ngọc treo ở chân trời, nàng vẫn chưa quên hôm nay là mười lăm tám tháng, ngày hội Trung thu, nàng còn muốn cùng người nhà ngắm trăng, không đếm xỉa tới nam nhân kỳ lạ khó hiểu này.

“Xin mời?”

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, trong ánh mắt của Sở Thiển Dực chỉ còn thắt vọng, mang theo một tầng sương mù u ám, làm cho người ta thấy không hết, nói không rõ ràng, vẫn nhìn theo phía sau thân hình của Mộc Thanh Dao cho đến khi khuất sau con dốc ở trong bóng đêm.

“Nương nương, lão gia phái người qua đây, bảo người qua bên đó.”

“Ù, đã biết, tiễn Sở công tử đi ra ngoài.” Mộc Thanh Dao gật đầu, đồng thời xoay người lại phân phó hạ nhân mộc phủ, hạ nhân cung kia kính thong thả tiến vào trong đình, Sở Thiển Dực ánh mắt đã biến mất nhuệ khí, khôi phục bộ dạng yêu nghiệt lúc trước, cười đến điên đảo chúng sinh, hạ nhân kia thấy thế ngẩn ngơ, người trước mắt đã sải bước đi ra ngoài, lúc hẵn đi ngang qua người Mộc Thanh Dao, dừng chân ngừng một chút, sau đó tùy ý nở nụ cười, sải bước hướng ngoài phủ đi ra, nụ cười kia tuy rằng xinh đẹp, nhưng mang theo một loại thê lương nói không nên lời .

Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm cùng Mạc Sầu nhìn bóng lưng hắn hòa vào trong ánh trăng, chau lông mài một chút cũng không nói gì.

Mạc Sầu thấy kỳ quái nhện không được nhíu mày: “Nam nhân kia tựa hồ rất thương tâm, mặc dù đang cười, nhưng nụ cười đó không phải thật lòng.”

Mộc Thanh Dao không biết khuya hôm nay Sở Thiển Dực bị thế nào, vì sao không rõ nguyên nhân lại chạy tới cùng nàng nói những lời này, đáy lòng còn thê lương nữa, tâm tư nàng đang đủ loại suy nghĩ thì phía sau vang lên hai đạo thanh âm.

“Dao nhi.”

Nguyên lai là Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đã đi qua đây, nhìn Mộc Thanh Dao cứ đứng yên lặng ở ngoài đình, thấy kỳ quái liền mở miệng: “Tên khốn kia đâu?”

“Bẩm đại tiểu thư, đã đi.” Mai Tâm cướp lời mở miệng trước.

“May là đi, bằng không đánh cho hắn răng rơi đầy đất, dám chạy đến mộc phủ, sau này mộc phủ chúng ta cùng Sở phủ thề bất lưỡng lập, gặp một lần đánh một lần, thấy hai lần đánh một đôi.”

Mộc Thanh Châu nghiến răng nghiến lợi gio quả đấm, nếu như Sở Thiển Dực kia đang còn ở đây, mộc đại tiểu thư nhất định sẽ thú tính nổi lên, Mộc Thanh Dao bị động tác khoa trương của Mộc Thanh Châu chọc cười, dứt bỏ sự phức tạp trong lòng, Mộc Thanh Hương bên cạnh vẫn ôn nhu mở miệng: “Đi thôi, phụ thân đang chờ chúng ta đây.”

“Ừ, đi.” Hai tỷ tỷ một người một bên đỡ Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao khoe môi hiện lên nụ cười, trong lòng ấm áp, các nàng bây giờ là người nhà của nàng, là người một nhà tương thân tương ái, nếu như mình thật có thể vì các nàng làm bất cứ thứ gì, cũng là một chuyện vui vẻ.

Dưới ánh trăng, tam đáo hoa mộc phủ, các hữu phong tư, cùng nhau hướng tiền thính của phủ thừa tướng mà đi.

Mười lăm tháng tám là ngày hội Trung thu, ngày người nhà đoàn tụ.

Phủ thừa tướng sớm đã rất vui vẻ, trước đây mộc thừa tướng có phong tục không ăn té trung thu chỉ ở chính sảnh dùng cơm mà thôi, nhưng hôm nay lại ở trung đình, đặt mua một bàn tiệc rượu, trung đình có một cây hoa quế cao to, hoa nở um tùm, mùi hương quấn lấy con người.

Ánh trăng như nước, gió nhẹ thổi qua, hoa quế rơi lá tả xuống, còn bị gió thổi đến trên mặt đất, thổi tới thức ăn ở trên bàn, lại ta8nt thêm vài phần mỹ cảm.

Người một nhà ngồi vây quanh ở bàn ăn, ấm áp như nước, Mộc Thanh Dao nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia, đáy lòng rung động rất lớn, nguyên lai người một nhà có thể trải qua ngày hội Trung thu như vậy, một bên ngắm trăng, một bên tâm sự, sau đó ăn những món ngon nhất, uống rượu hoa quế thơm nhất ...

Mặc dù mình không phải là con ruột của họ, nhưng đêm nay nàng cảm xúc mênh mông kích động, coi như bọn họ là thân nhân từ nhỏ của nàng, cảm giác này càng ngày càng đậm .

Kiếp trước, lễ Trung thu của nàng, vẫn là cùng tổ mẫu trãi qua, cha mẹ cách xa ở ngoài ngàn dặm, muôn gấp một mặt cũng rất khó khăn, càng không cần nói đến lễ Trung thu.

Hiện tại nàng có thứ mà kiếp trước khát vọng nhất, đó là thân tình.

Cho nên nàng sẽ cố gắng quý trọng, sau này chỉ cần là chuyện nàng đủ khả năng, nàng nhất định sẽ giúp đỡ họ.

“Đao nhi, phụ thân mời ngươi một chén, đây là rượu hoa quê do chính tay Nhị nương ngươi cất, uống ít một chút sẽ không say.”

Mộc thừa tướng đứng lên, bưng chén rượu, từ ái nhìn Mộc Thanh Dao.

“Cám ơn phụ thân.” Mộc Thanh Dao đứng lên, cùng thừa tướng cha cùn ly, phụ tử hai người cạn một chén hoa quê cát.

Không biết là rượu say hay người tự say, hoặc bởi vì tâm tình quá tốt, rượu hoa quê cát hương vị thơm ngon ngọt ngào, tựa như vật trân quý nhất trên đồi, so với kia quỳnh tương ngọc dịch càng hương nồng hơn mười phần.

Nàng từ kiếp trước cho đến kiếp này, tới bây giờ còn không có uống qua hoa quê cát tốt như vậy, là do người nhà đích tay cất ché ra, mang theo hương vị thân tình nồng đậm, mặc dù đại nương cùng Nhị nương, bây giờ nhìn lại cũng dễ thân thiết như vậy, mâu quang của các nàng nhìn nàng, cùng nhìn nữ nhi của mình không có gì khác biệt, hay là các nàng cảm nhận được, nương nương cũng là người Mộc gia, cùng các nàng là máu thịt tương hòa, sống cùng sống, chết cùng chết.

Thừa tướng phụ thân vừa mới ngồi xuống, đại nương cùng Nhị nương liền đứng lên, mỗi người bưng một chén hoa quê cát, vẻ mặt tươi cười nhìn Mộc Thanh Dao: “Nương nương, trước đây chúng ta nếu có làm chuyện gì không tốt, xin nương nương tha thứ, đều là phụ nhân vô tri, tuy rằng ngu dốt, nhưng chưa từng có lòng muốn hại người, xin nương nương thông cảm một chút nhé, chúng ta lấy hành động trước kia mà cảm thấy hổ thẹn.”

Nói xong hai người liền uống rượu, Mộc Thanh Dao muốn đứng lên, thì đại nương lấy tay đè lại nàng: “Nương nương ngồi uống là được, chúng ta cũng vì nghĩ đến người, nương nương được tốt, thì chúng ta mới tốt, ngu phụ hôm nay mới hoàn toàn hiểu rõ.”

Thùa tướng phụ thân cũng ở một bên gật đầu: “Dao nhi, ngươi cứ ngồi đi, ngươi là hoàng hậu, muốn đứng cũng chưa đến lượt, hơn nữa trước đây là do các nàng xác thực đã nợ vì đối với ngươi không thỏa đáng, là nương nương lòng dạ rộng lượng, các nàng nên cảm ơn mới đúng.”

“Dạ, họ đã hiểu rõ.” Mộc Thanh Dao lại uống một chung, đại nương cùng Nhị nương mới ngồi xuống, mọi người vừa ăn thức vừa nói chuyện, trên đỉnh đầu, hoa quế bay lả tả, lúc này thùa tướng phụ thân cảm giác như còn thiếu thứ gì, liền phân phó nha đầu đem đàn của nhị tiểu thư mang tới, để cho nhị tiểu thư đàn một bản từ khúc cho nương nương.

Tây Vũ rất nhanh chạy đi phòng của nhị tiểu thư đem đàn lấy mang đến, hạ nhân một phen bận rộn, Mộc Thanh Hương rời khỏi ngồi trước cây đàn, bàn tay trắng nõn lướt trên dây đàn.

Tiếng đàn của nàng khi phát ra so với Tây Môn Tân Nguyệt, thì kém nhiều lắm, thế nhưng đêm nay, Mộc Thanh Dao nghe từ khúc, chỉ cảm thấy trong lòng có từng đợt khí nóng lưu chuyển.

Tiếng đàn lý tràn đầy cảm giác gia đình ấm áp, tình cảnh này, ngàn vàng không thể đổi.

Tiệc rượu càng về sau, Mộc Thanh Dao đã hơi có vẻ say rượu, thùa tướng phụ thân thấy trắng đã treo trên cành liễu, bữa tiệc cũng sắp tàn, đàn cũng đã nghe xong, liền phân phó hạ nhân đem ly chén dọn xuống để bắt đầu bắn pháo bông.

Quân gia Trung thúc dẫn hạ nhân, đem tất cả pháo hoa đều dời đến trên đất trống của trung đình, bọn Hoa Ly Ca đã dùng qua bữa tối cũng đều động thủ hỗ trợ, trong lúc nhất thời toàn bộ đất trống đều bày đầy pháo hoa.

Mọi người bắt đầu bắn pháo hoa, một phát, hai phát càng ngày càng nhiều, màu sắc sáng đẹp loá mắt khắp cả bầu trời, rất chói mắt, rất mê người.

Mộc Thanh Dao che lỗ tai, trốn đông trốn tây nhảy tránh trong lúc phóng ra, lúc này đâu còn là hoàng hậu nương nương quanh thân quạnh quẽ, rõ ràng là một nữ tử vui vẻ đơn thuần, mọi người cùng nhau nhìn nàng hài lòng cười, ấm áp...

Hoa quế rơi, pháo hoa bay, thật là một bức tranh đẹp tráng lệ đầy màu sắc,

Mộc Thanh Dao say, một màn đêm nay sẽ sống mãi ở trong đầu của nàng.

Mạc Sầu đứng ở phía sau nàng, nhìn chủ tử vui vẻ như vậy, không đành lòng nhắc nhở nàng, nên trở về cung.

Cho đến khi thanh âm từ ái của mộc thừa tướng vang lên: “Dao nhi, nên trở về cung.”

Mộc Thanh Dao ngoái đầu nhìn lại cười, khuynh quốc khuynh thành, tuy rằng hương hoa quê, pháo hoa đẹp, nhưng vẫn không thể hơn Dao nhi cười, tựa như dòng rượu cam thuần chảy xuôi trong lòng phụ thân, đêm nay ngoại trừ Dao nhi hài lòng, bọn họ tất cả mọi người cũng rất vui vẻ a.

“Đúng vậy, phụ thân, ta cần phải trở về.” Mộc Thanh Dao lời nói như hiểu rõ, nhưng đáy mắt lại lưu luyến, nếu như có thể, nàng thật muốn đứng ở trong mộc phủ, hiện tại mọi người đều tương thân tương ái, hằng ngày trãi qua đều rất hài lòng, vừa nghĩ tới hoàng cung, đáy lòng liền có chút lạnh, bất quá vì bọn họ, người nhà thân ái của nàng, nàng cần phải làm những thứ nên làm.

Mộc Thanh Dao vươn tay ôm lấy thừa tướng phụ thân, dùng lời nói nhẹ nhàng chỉ có hai người mới có thể nghe được.

“Phụ thân, ta sẽ giúp hắn.”

“Bé ngoan.” Mộc thừa tướng ánh mắt vừa ướt, thì Mộc Thanh Dao đã buông hắn ra, xoay người lại ôm đại nương cùng Nhị nương, cuối cùng ba tỳ muội ôm nhau, hẹn nhau, ba người đều phải hạnh phúc...

“Hồi cung.” Hoàng hậu ra lệnh một tiếng, mộc phủ cả nhà cung kính đem hoàng hậu nương nương đưa tới trước cửa liền xa hoa lệ.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương.”

Liễn xa chuyển động, xe ngựa đi về phía cung đình, sau đó là Hoa Ly Ca cùng Băng Tiêu, các dẫn một đội người, bảo vệ hoàng hậu nương nương hồi cung.

Bên trong liễn xe, Mộc Thanh Dao cảm xúc dâng trào, thật lâu mới đè nén được, hơi nghiêng người nháu lên tấm rèm, nhìn vào bóng đêm, gió mát thổi phất qua gương mặt nóng bừng của nàng, lạnh lạnh rười rượi rất thoái mái,

liễn xa lung lay lắc lắc làm người ta nhanh chóng buồn ngủ, nàng khép hờ hai mắt, nhắm lại dưỡng thần.

Mạc Sầu cùng Mai Tâm nhìn vẻ mặt sung sướng của chủ tử, nhỏ giọng nghị luận.

“Hôm nay nương nương tựa hồ rất vui vẻ.”

“Ư, người một nhà ở cùng một chỗ đương nhiên vui vẻ.” Mạc Sầu thanh âm có chút cô đơn, nàng nhớ tới người nhà của mình, buổi tối hôm nay là mười lăm tháng tám, ngày gia đình đoàn viên .

Chủ tử vốn vẫn nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt ra, nhìn phía Mạc Sầu:
“Mạc Sầu, hôm nay là mười lăm tháng tám, bằng không ngươi trở về xem bọn hắn đi?”

Mạc Sầu sững sốt, không nghĩ tới chủ tử nghe được các nàng nói chuyện, lập tức sắc mặt ngưng tụ, trang trọng mở miệng: “Chủ tử, nô tỳ không muốn đi về, nô tỳ đã ký khé ước bán thân, chính là người của chủ tử .”

“Ngươi a.” Mộc Thanh Dao nhìn nàng kiên trì như vậy, cũng không nói thêm cái gì nữa, nàng biết bản tính Mạc Sầu, rất bướng bỉnh kiêu ngạo, nhận thức lý lẽ, nàng nói cũng vô dụng.

Liễn xa vẫn bình ổn chạy, bỗng nhiên bá một chút, ngừng lại, Hoa Ly Ca theo phía sau lập tức ruồi ngựa tiến lên, lạnh lùng mở miệng: “Chuyện gì xảy ra?”

Phía trước có thị vệ mở miệng: “Bẩm thị Vệ đại nhân, có người xông tới trước ngựa, kinh động thánh giá.”

“Còn không làm cho hắn cút ngay.” Hoa Ly Ca lạnh lùng cứng rắn mệnh lệnh thủ hạ, thủ hạ kia giục ngựa qua đó, chỉ chốc lát sau lại tới: “Đại nhân, là một người, tựa hồ đang bị thương, chặn đường đi của chúng ta, không biết là đã chết hay còn sống.”

Mộc Thanh Dao nhíu mày một cái, như thế nào lại có người bị thương, sẽ không phải là quỷ kế gì chứ, hay là có người bị thương thật ? Nàng vén rèm hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Hoa thông lĩnh?”

Tiếng vó ngựa vang lên, Hoa Ly Ca giục ngựa qua, cung kính ôm quyền:

“Nương nương, chuyện gì?”

“Đi qua đó xem là ai? Rồi qua đây bẩm báo.”

Hoa Ly Ca lĩnh mệnh, dẫn theo vài người qua đó kiểm tra, không nghĩ tới kẻ ngăn trở lối đi của bọn họ đúng là một thiếu niên mười hai mươi ba tuổi, sắc mặt tái nhợt, môi tím bầm, nhìn qua chắc là bị người hạ độc, Hoa Ly Ca đem tình huống kiểm tra được bẩm báo cho hoàng hậu nương nương.

Mộc Thanh Dao luôn luôn là người không phải thích chõ mũi vào chuyện người khác, nhưng đêm nay tâm tình tốt, lúc này cả người đều hớn hở, vì thế phát tay phân phó Hoa Ly Ca: “Đem hắn mang về Phượng Loan cung đi.”

“Nương nương?” Vài đạo thanh âm vang lên, nương nương cũng không phải là người thích chõ mũi vào chuyện người khác, hôm nay mới vừa gặp người ám sát, ai biết thiếu niên này là người thế nào a? Nếu như là người ám sát nàng phái ra, chẳng phải là rước họa vào thân sao, nhiều một chuyện không bằng bót một chuyện.

Mạc Sầu lên tiếng: “Nương nương, không biết thiếu niên kia là ai, nếu là người có ý đồ, nương nương chẳng phải là tự đem nguy hiểm đặt ở bên người sao? Nương nương chẳng lẽ đã quên chuyện Xuân Hàn sao?”

Mạc Sầu không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới Xuân Hàn, Mộc Thanh Dao liền nghĩ đến lúc ban ngày Xuân Hàn lấy cái chết để bảo vệ nàng, trong lòng lại chua xót khổ sở lên, càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình.

“Được rồi, đều đã nói xong, dẫn hắn hồi cung, nếu như hắn chỉ là một người bị thương ngoài ý muốn ? Chẳng lẽ thực sự thấy chết mà không cứu sao? Như vậy chúng ta làm người cùng cầm thú có cái gì khác biệt đâu? Cũng không phải tất cả mọi người đều là người xấu, chí ít Xuân Hàn không có lãng phí một nũa huyết nhân sâm”

Q.2 - Chương 83: Huyền Đế Động Tâm

Mộc Thanh Dao nói xong buông rèm xuống, mọi người không dám nói thêm cái gì, đêm nay nương nương vốn tâm tình vô cùng tốt, các nàng cũng không muốn chọc giận nương nương, Hoa Ly Ca lĩnh mệnh, phân phó thủ hạ đem thiếu niên kia an trí ở phía sau xe ngựa, đoàn người chậm rãi hướng hoàng cung mà đi.

Vốn mọi người rất sợ lại chuyện gì phát sinh, dọc theo đường đi luôn cảm thận cảnh giác, thế nhưng cuối cùng chuyện gì cũng không có xảy ra, liền xa bình ổn chạy thẳng vào hoàng cung.

Phượng Loan cung, đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều đứng ở trên thềm đá trước cửa xin đợi hoàng hậu nương nương.

Vừa nhìn thấy liền xa chạy đến đây, nữ quan Y Vân dẫn một đồng thái giám cung nữ chạy vội ra, quỳ xuống đầy đất: "Cung nghênh nương nương hồi cung."

Mộc Thanh Dao định tay Mạc Sầu bước xuống xe, nâng đầu lên nhìn cung điện hoa lệ, dưới ánh trăng, Phượng Loan cung rồng bay phượng múa thiếp vàng chữ lớn, khiến cho lòng người không khỏi trầm xuống, cả đêm sung sướng tiêu tan thành mây khói, ở đây thật giống như chiến trường, tiếp theo, nàng sẽ bắt đầu một hồi chiến tranh kinh tâm động phách, mà nàng nếu đã đồng ý với thừa tướng phụ thân, tất nhiên sẽ tận tâm giúp đỡ hoàng thượng.

"Tất cả đứng lên đi." Mộc Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, tay áo gấm mềm nhẹ như nước vung lên, như hoa mai thanh u lay động theo chiều gió, cung nữ cùng thái giám quỳ bên dưới đều ngửi được hương thơm liên cung kính lui qua một bên.

Thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca cùng ám vệ Băng Tiêu tiến lên cáo lui.

"Thuộc hạ xin cáo lui."

"Được, các ngươi đi xuống đi." Mộc Thanh Dao gật đầu, chuyện xảy ra buổi

sáng hôm nay, cũng đủ để cho bọn họ mệt lòng, khóc mồi xả ra nụ cười yếu ớt: "Làm phiền hai vị."

Hai người khom người: "Không dám."

Băng Tiêu nhớ tới người bị thương phía trên xe ngựa, cẩn thận xin chỉ thị: "Nương nương, ngươi xem thiếu niên bị thương kia?"

"Để lại Phượng Loan cung đi, bản cung sẽ phái người trị liệu cho hắn." Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng, ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng đã chìm dần về phía tây, xem ra đêm đã khuya: "Các ngươi lui xuống đi nghỉ ngơi đi."

"Tạ nương nương." Hai người lĩnh mệnh, không dám nói thêm cái gì, tính tình của hoàng hậu nương nương, bọn họ đã được một... hai... lần thưởng thức qua, bất luận là kẻ nào tốt nhất không nên chọc nàng nổi giận, nàng nổi giận tất nhiên người đó sẽ trả giá thật nhiều, vì thế trước lúc nàng bắt đầu tức giận, thấy chuyên biệt tốt thì nên rút lui, mới là quan trọng.

Thị vệ cùng ám vệ đều lui xuống, trên mảnh đất trống to như vậy, chỉ còn lại có thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao nhìn về phía Mạc Sầu bên người: "Ngươi lĩnh hai thái giám đem thiếu niên kia an trí đến Thiên điện đi, lập tức phái một ngự y qua đây kiểm tra một chút, xem hắn rốt cuộc là trúng độc gì? Có thể giải hay không?"

"Dạ, nương nương." Mạc Sầu lĩnh mệnh, vung tay lên dẫn theo hai thái giám qua chỗ thiếu niên kia.

Bởi vì đêm nay uống hoa qué cát, Mộc Thanh Dao vốn có chút say, tuy rằng bị gió thổi qua đã thanh tỉnh rất nhiều, nhưng tim vẫn đang đập nhanh hơn, sắc mặt ửng đỏ, đầu cũng có chút choáng, nàng phải dựa vào Mai Tâm lên tiếng: "Đi thôi, bản cung hơi mệt một chút, đi vào tắm cung ngủ thôi."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm đỡ chủ tử lên bậc thềm, chuẩn bị tiến vào đại điện, Y Vân đi theo phía sau vội vàng bước hai bước lên phía trước, cẩn thận bẩm báo: "Nương nương, hoàng thượng ở đại điện chờ nương nương đã lâu."

"Àh, hắn tới làm gì?" Mộc Thanh Dao nhíu mày, lắc đầu mới có thể thanh tỉnh một ít, dừng bước nhìn về phía Y Vân, chỉ thấy Y Vân vẻ mặt run như cầy sấy, tựa hồ bị kinh sợ không ít, nàng lấy làm kỳ quái hỏi: "Làm sao

vậy?"

"Hoàng thượng từ giờ Tuất đã tới đây, đợi đủ hai canh giờ, sắc mặt thật là khó nhìn, đem nô tỳ và mọi người toàn bộ đuổi ra ngoài, vì thế nô tỳ sợ hãi..."

Y Vân nói còn chưa có nói xong, nàng không biết hoàng thượng tức giận cái gì, sợ nương nương sẽ bị trách phạt, không biết có phải là nương nương đã làm chuyện gì ảnh hưởng đến hoàng thượng hay không, làm hại hoàng thượng giận dữ đến vậy, Phượng Loan cung to như vậy mà một điểm động tĩnh cũng không có, mọi người đều ngoan ngoãn đứng ở trước cửa hầu, rất sợ chọc chủ tử bên trong tức giận, một khi không cẩn thận, ngay cả mệnh cũng đều giữ không được.

Mộc Thanh Dao nghe xong Y Vân nói, càng nghĩ càng không hiểu, nàng trở về phủ thăm viếng là do hắn đồng ý, hiện tại lại chạy tới nơi này phát cái gì tính tình chứ, thực sự là không hiểu nổi nam nhân này, đều nói quân tâm khó dò, xem ra một chút cũng không có giả, bất quá Y Vân sợ hắn, không có nghĩa là nàng sợ hắn, Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên lạnh lại, chuyện xảy ra hôm nay nàng cũng nên cùng hắn hảo hảo tính toán, có phải là hắn đã sớm biết thích khách theo dõi hay không, vậy mà còn phái nàng đi lấy thân thử kiếm, đây là thật lòng đối đãi mà nam nhân đã nói đêm đó sao, thực sự là buồn cười!

"Được rồi, các ngươi canh giữ ở bên ngoài đi."

"Dạ, nương nương." Y Vân thở dài một hơi, nhìn tinh thần không biết sợ của nương nương mà bối phục vô cùng, thật đúng là nương nương a, biết rõ hoàng thượng đang phát giận, dĩ nhiên một điểm cũng không sợ.

Mộc Thanh Dao dẫn Mai Tâm đi vào đại điện, ánh sáng xanh trăng của dạ minh châu soi sáng đại điện giống như ban ngày, nam tử đang ngồi trên cao vừa nhìn thấy thân ảnh của nàng, liền sải bước từ trên phượng trường kỵ nhảy xuống, đi nhanh mấy bước đã tới trước mặt nàng, giống như thái sơn áp đỉnh bao phủ trên đầu của nàng, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ lo lắng khó gấp, trong đôi mắt đen nước biển lan tạo nên sóng ngầm không rõ từ nơi sâu thẳm, hô hấp thì dần dập đưa tay lên lôi kéo nàng.

"Dao nhi, ngươi không sao chứ?"

Mộc Thanh Dao có điểm không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại, đợi đến lúc

nàng hiểu rõ ràng, thì trên đại điện đã không có một bóng người, thái giám A Cửu cùng Mai Tâm đều lui xuống, chỉ có nàng cùng nam nhân trước mắt đang lôi kéo nàng vài vòng, mặt của nam nhân này chưa bao giờ có biểu hiện thân thiết, dù lòng hắn có lo lắng bất an, thế nhưng gương mặt anh tuấn lạnh như người chết đó, cũng không ảnh hưởng đến nét đẹp của hắn, ngược lại còn tăng thêm mị lực, Mộc Thanh Dao bình tĩnh đánh giá hắn vài lần, cuối cùng mặt rất lạnh rút về tay.

"Hoàng thượng đang làm gì?"

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." hoàng đế trong lòng nôn nóng cuối cùng cũng yên ổn xuống, đưa tay lên ôm chặt lấy Mộc Thanh Dao đang giãy dụa không muốn, tựa hồ cả đêm hắn âm ngao táo bạo đều là bởi vì nàng bị đâm mà phản ứng như vật, nhưng đây chẳng phải là hắn thiết kế hay sao?

Mộc Thanh Dao giãy dụa, nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

"Hoàng thượng, buông ta ra, ngươi đang làm gì?"

"Trẫm biết ngươi bị đâm, lòng nóng như lửa đốt, nếu không phải có công vụ, trẫm đã sớm đi phủ thừa tướng thăm ngươi, cũng may ngươi bây giờ không có việc gì, trẫm liền an tâm."

Mộ Dung Lưu Tôn luôn luôn trầm mặc ít lời, nhưng đêm nay lại nói rất nhiều, xem ra nàng bị đâm, quả thật làm cho hắn bị kích, chẳng lẽ hắn thực sự thích nàng, không phải một chút mà là rất nhiều sao? Mộc Thanh Dao mê hoặc nghĩ, bỗng nhiên dùng sức lắc đầu, xem ra tối nay uống quá nhiều hoa qué cất rồi, chưa từng nghe nói qua có hoàng đế thật tình, hắn sinh ra trong một gia đình đầy dã tâm.

"Hoàng thượng mà cũng sẽ nóng lòng? đây chẳng phải là trong sự tính toán của hoàng thượng sao?"

Chương 83.2

Tuy rằng nhìn ra trong mắt nam nhân này chỉ có hoảng sợ, tựa hồ trong cảm nhận của hắn nàng thật là bảo bối quan trọng nhất, nhưng vừa nghĩ tới hắn lợi dụng nàng, nàng liền không nhịn được muốn châm chọc hắn.

"Ngươi?" Mộ Dung Lưu Tôn thình lình buông nàng ra, nắm lấy thân thể

nàng, trong mắt của hắn là mây đen tầng tầng cuồn cuộn, âm ngao lạnh lùng trùng mắt nàng.

"Mộc Thanh Dao, ngươi kẻ ngu ngốc này, tiểu nha đầu lãnh huyết vô tình, đã là lúc nào rồi mà ngươi vẫn còn hoài nghi ta dụng tâm kín đáo, ta chỉ là nhìn thấy ngươi sống ở trong cung không vui sướng, cho nên nhân dịp hôm nay là ngày hội Trung thu, muôn cho ngươi vui vẻ một hồi, không nghĩ tới ngươi lại hoài nghi dụng tâm của ta, ta bây giờ nên đánh cái mông của ngươi một hồi, hay là phải xoay người rời đi?"

Nói xong hắn thở hồn hồn lạnh lùng trùng mắt Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao dùng sức lắc đầu, xem ra đêm nay nàng thực sự uống say, bằng không tại sao lại nghe được cái tên luôn luôn trầm ổn nói liên tục một đồng lớn như thế, quan trọng nhất là hắn đã quên tự xung minh là trẫm, trái lại một tiếng ta hai tiếng ta, thật giống như quan hệ của hắn và nàng ngày càng gần thêm một bước, Mộc Thanh Dao lui hai bước về phía sau, xoa xoa huyệt Thái Dương.

"Ta say, hoàng thượng, ngươi nhất định không phải cái tên Mộ Dung Lưu Tôn kia, nói, ngươi là ai?"

Mộ Dung Lưu Tôn có chút dở khóc dở cười, xem ra do mình bình thường quá nghiêm túc, nữ nhân này mới có thể làm vẻ hoài nghi lớn như vậy trước mặt hắn, còn nói hắn là người khác nữa, bất quá đêm nay nàng có chút không giống như ngày thường, lúc nãy khi hắn ôm nàng, rõ ràng nghe thấy được trên người nàng có mùi rượu, mang theo hương thơm nhàn nhạt của hoa qué, chẳng lẽ nàng uống rượu?

Không phải là say chứ? Mộ Dung Lưu Tôn nhìn sang, chỉ thấy cái người bình thường lạnh lùng, lúc này đã thì thào cười khúc khích, trên gương mặt xinh đẹp đã đỏ ửng một mảnh, đặc biệt triều người, hiện tại nàng đang xoay quanh trong đại điện, vừa di chuyển vừa nói: "Trời ạ, vì sao cái phòng lại chuyển động được a? Được rồi, đừng nhúc nhích, ta lệnh cho ngươi đừng có động nữa, đâu ta choáng váng, chóng mặt."

Nói xong thì thăng tấp ngã xuống trên đại điện, Mộ Dung Lưu Tôn vừa bức mình vừa buồn cười tiến lên một bước, ôm chặt lấy thân thể của nàng, vừa tới gần nàng, liền ngửi được mùi rượu hoa qué nhàn nhạt, quả nhiên là uống rượu, vốn còn muốn hỏi nàng hôm nay có phát hiện gì không, bây giờ chắc là hỏi không được, bàn tay to dùng sức một chút, liền ôm lấy nàng hướng

tầm cung đi đến.

Dọc theo đường đi, nha đầu kia cũng không chịu an ổn, quyền đấm cước đá, làm hại Mộ Dung Lưu Tôn bị trúng vài cái, thực sự không thể nào hiểu nổi, một nữ nhân bình thường yên tĩnh lại nội liễm như vậy vì sao khi say rượu, lại hoàn toàn khác hẳn, chẳng lẽ bình thường đều là giả vờ, đây mới thực sự là nàng, kiêu ngạo tự đắc như một con mèo hoang nhỏ, nhưng bất kể nàng là người thế nào, cá tính ra sao, đều phát ra ánh sáng làm cho người ta đui mù.

Bất quá Mộc Thanh Dao vừa vào đến liền chiếm cứ không buông, Mộ Dung Lưu Tôn ngồi ở bên giường, nhìn nữ nhân đang ôm chặt cái gối đầu không buông, trong lòng hắn bỗng nhiên ám áp, cảm giác này bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện, từ sau khi mẫu hậu qua đời, hắn đã không còn có loại cảm giác này, mặc dù có muội muội Tình Trúc, nhưng bọn hắn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, tuy rằng hiện tại ở cùng một chỗ, thế nhưng hắn là hoàng thượng, ngày lại ngày luôn bận rộn, căn bản là không rảnh để bận tâm nàng, vì thế tình cảm của hai người mặc dù tốt, nhưng không có gây cho hắn cảm giác trong lòng như có dòng nước ấm, nhưng từ khi gặp phải nha đầu Mộc Thanh Dao này, hết thấy tất cả đều thay đổi.

Lúc ban đầu, hắn chỉ cảm thấy nàng thông minh, giáo hoạt, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng từ ánh sáng ngọc trên người nàng càng ngày càng rõ, làm cho hắn không tự chủ được bị hấp dẫn, hắn bắt đầu chống cự, hắn có mơ ước, muốn loại trừ ngoại bang, thống nhất đất nước thì không thể có cảm tình, thế nhưng càng chống cự thì càng bị hấp dẫn, không bằng thẳng thắn tiếp nhận nàng, giữ nàng lại bên người, nghĩ đến đây hắn liền cảm giác được hết thấy tất cả đều có hi vọng.

Mộ Dung Lưu Tôn ngồi ở bên giường sủng nịch nhìn nữ nhân trên giường, tư thế ngủ kia khó coi đến miễn bàn, nguyên lai nàng cũng có những điểm không nhã nhặn, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn xả ra nụ cười, hắn vẫn cho là nàng hoàn mỹ không tì vết, giống như tinh linh không thuộc về nhân gian khói lửa này, nguyên lai nàng cũng có khuyết điểm, bất quá khuyết điểm nhỏ này lại làm cho nàng càng thêm đáng yêu.

Hoàng thượng đang lúc nghĩ ngợi lung tung, nữ nhân kia đang ngủ say ngọt bỗng nhiên xoay người, một chân liền gác lên đùi của Mộ Dung Lưu Tôn, tư thế này ái muội cực kỳ, khuôn mặt phấn nộn đỏ bừng, đôi môi đỏ như cánh hoa khẽ cong lên, thật làm cho người ta không muốn dời tầm mắt.

Mộ Dung Lưu Tôn hô hấp dồn dập hắn lên, vội vàng quay đầu nhìn về nơi

khác, nhưng tim đập ùm ùm thật là lợi hại, giờ phút này hắn giống như một tiểu tử vừa hiểu được động tình, ai biết được, Huyền đế khôn khéo cơ trí trong mắt thế nhân, kỳ thực chưa từng có sủng hạnh qua các phi tần, đây là bí mật không thể cho người khác biết, cũng không phải hắn có ham mê khác thường gì, mà bởi vì mẫu thân Lý hoàng hậu hàm oan chưa rõ, hắn làm con nhất định phải thay mẫu hậu giải oan, nên không sủng hạnh hậu phi, nhưng về sau hắn lại sinh ra một loại hi vọng, nếu có một ngày gặp phải nữ nhân mình thích, thì hắn tuyệt đối sẽ không phải trở thành một người thứ hai như phụ hoàng, gây ra một loạt những sai lầm như thế.

Trong tấm cung đã bắt đầu dậy sóng, bầu không khí nhu mì xoay chuyển, Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng vẫn là rơi xuống trên mặt Mộc Thanh Dao, tim đập lại nhanh hơn, lúc này tựa hồ hắn muốn làm chút gì đó, thế nhưng nha đầu kia đang ngủ, nếu hắn làm cái gì, thì chẳng phải là giật đổ bìm leo sao? Huyền đế sức tự chủ luôn luôn mạnh, thế nhưng lúc này, đáy lòng dậy sóng thật giống như một con ngựa hoang được cởi bọ dây cương, điên cuồng chạy, cuối cùng rốt cục vẫn nhịn không được, cúi người xuống nhẹ nhàng liếm một chút cánh môi hồng nhạt kia, sau đó vội vàng ngồi thẳng người. (TT : Ca ăn trộm đậu hủ)

Trên mặt tuấn mỹ khí phách của Mộ Dung Lưu Tôn, lúc này hiện lên vẻ mê man, khẽ liếm môi của mình, ôn nhu mềm mại, tựa hồ đang ăn món gì đó thật ngon, hắn nhịn không được lại cúi đầu hút một chút, cảm giác thật là lạ a, tựa hồ toàn bộ thân thể đều bắt đầu khô nóng, rõ ràng đã là mùa thu, bên trong tấm cung cửa sổ đều mở, thế nhưng hắn vẫn là cảm giác rất nóng, dường như không ngừng muốn thứ gì đó, còn phải muốn càng nhiều, Mộ Dung Lưu Tôn đang định hôn lâu thêm một chút, thì người đang ngủ trên giường, dường như có chút tức giận, có người quấy rầy giấc ngủ của nàng, liền kéo tay ba một tiếng đánh vào sau ót của hoàng đế, sau đó xoay người, quay mặt hướng bên kia ngủ tiếp.

Mộ Dung Lưu Tôn thoảng cái thanh tịnh rất nhiều, nhanh chóng đứng lên, trên khuôn mặt sóng tình đang chuyển động, hiện lên sự kinh ngạc, thuận tiện sải bước rời khỏi tấm cung, ngoài cửa tấm cung A Cửu cùng Mai Tâm bọn họ vẫn đang đứng hồi, nhìn hoàng thượng trong tấm cung đi ra, vội vàng cùng nhau cúi thân thể xuống: "Tham kiến hoàng thượng."

Nhưng mà hoàng thượng hình như không nghe thấy, nhanh chóng đi tới, A Cửu vội vàng chạy theo sau, tất cả mọi người có điểm không hiểu, hoàng thượng sao vậy? Vừa rồi sắc mặt dường như rất hồng, chẳng lẽ tối hôm nay, hoàng thượng cũng uống rượu, cho nên mới phải phát giận sao?

Mấy người nha đầu hai mặt nhìn nhau nhẹ nhàng đi vào tẩm cung, nương nương vẫn an ổn ngủ ở trên giường lớn, ngay cả y phục cũng chưa từng cởi, Mai Tâm sợ nàng ngủ được không, nên vội vàng bò lên giường, cởi quần áo cho nàng, thu dọn lại một phen, mới yên tâm lui xuống, ngoại trừ người gác đêm, những người khác đều lui xuống nghỉ ngơi.

Chương 83.3

Buổi sáng, sương sớm thấm sâu vào vạn vật, màn sương lạnh mỏng nhẹ nhàng lơ lửng.

Ngoài cửa tẩm cung một hàng cung nữ đang đứng chờ, có người trong tay bưng một cái bồn rửa mặt, có người cầm khăn mặt, còn có người bưng nước súc miệng, lặng lẽ đứng một điểm âm hưởng cũng không có, cho đến khi bên trong vang lên thanh âm lười biếng, đám người ngoài cửa mới thở phào nhẹ nhõm, nương nương đã tỉnh...

Mộc Thanh Dao mở to đôi mắt lanh lợi, nhìn màn ngủ trên đỉnh đầu, đêm hôm qua thật là lạ a, nàng lại nằm thấy mộng xuân, mơ tới có người hôn nàng, chẳng lẽ là tư xuân, không nên a, nàng không phải là không muôn nói chuyện tình cảm nữa sao? Tại sao lại nằm cái loại mộng này chứ? Xem ra hôm qua say rượu quá lợi hại, đầu óc thiểu chút nữa bị hỏng luôn, sau này vẫn là uống ít rượu mới tốt, một phen tự nhận định xong nhưng vẫn không nhúc nhích một chút, bên giường Mai Tâm cùng Mạc Sâu vẫn lặng lẽ chờ, nhưng tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu thì không có lòng kiên nhẫn, từ trên mặt đất nhảy lên giường, nhảm trong lòng Mộc Thanh Dao chui vào, làm nũng, Mộc Thanh Dao vuốt bộ lông mềm mại trên người nó, đùa giỡn một hồi mới rời giường.

Mai Tâm lập tức kêu gọi bọn người bên ngoài tiến vào, đem đồ dùng cần thiết đưa lên đến, hầu hạ nương nương rời giường.

Mạc Sâu đứng ở một bên, cung kính bẩm báo sự tình.

"Nương nương, hôm qua thiểu niênn mà người cứu trở về, đại khái chỉ khoản mười hai mươi ba tuổi, ngụ ý đã tới khám và chữa bệnh qua, chỉ sơ ——"

Mạc Sâu nói xong, sau đó không có nói nữa, bên trong tẩm cung yên tĩnh không tiếng động, Mộc Thanh Dao phất phất tay, ý bảo những người khác đều đi xuống, bọn họ ngồi đuôi nhau lui ra ngoài, bên trong tẩm cung chỉ có Mộc

Thanh Dao cùng hai thiếp thân nha đầu, Mộc Thanh Dao ôm Mao Tuyết Cầu đứng lên, đi tới cạnh cửa sổ nhìn đám sương mù bên ngoài, thật lâu mới mở miệng.

"Là bị hạ độc sao?"

"Đúng vậy, nương nương, ngự y nói, là do vài loại độc tố dung hợp với nhau tạo thành, trong đó có vài loại độc mà hắn không biết, hắn chỉ biết là trong số đó có độc của rắn hổ mang, đừng nói các loại độc khác, chỉ riêng độc rắn đã không có thuốc nào cứu chữa được, ngự y hiện tại đang dùng kim châm khóa huyết đạo của hắn, để cho máu chạy chậm một chút, dù cho như vậy, chỉ sợ sau mười hai canh giờ, cũng khó bảo toàn tính mạng của hắn, một đêm đã trôi qua chỉ còn lại hai canh giờ mà thôi."

Mộc Thanh Dao nhíu mài một chút, là ai lại cùng một đứa bé có thâm cùu đại hận như vậy, hắn mới có mười hai mươi ba tuổi thôi, nàng không khỏi thương hại mở miệng: "Đi xem hắn đi, không biết hắn còn có thể nói chuyện hay không, hỏi hắn một chút có tâm nguyện gì?"

"Dạ, nương nương." Mạc Sầu cúi đầu, đi phía trước dẫn đường, Mộc Thanh Dao cùng Mai Tâm theo nàng, ra khỏi tẩm cung, một đường hướng về phía Thiên điện mà đi, dưới hành lang, trong hoa viên, lúc nào cũng có thể thấy được cung nữ cùng thái giám đang bèle bộn công việc, vừa nhìn thấy nương nương đi qua, họ đều cung kính cẩn thận hành lễ, Mộc Thanh Dao cũng không để ý tới, chỉ ôm cả một vật thể tuyet trắng, Mao Tuyết Cầu đáng yêu xinh đẹp, hướng Thiên điện mà đi.

Trong thiên điện, ngoại trừ chính sảnh, có gian phòng khác, chỉ dùng để đến chiêu đãi khách nhân, lúc này ở trong gian phòng lịch sự tao nhã kia, đang nằm một thiếu niên mươi hai mươi ba tuổi, thiếu niên đầu tóc cuộn lại thả xuống, sắc mặt lúc này rất tái nhợt, mày kiếm, lông mi vừa đen lại dày, mặc dù thân trúng kịch độc, nhưng dọc theo đường viền trên mặt, mơ hồ cảm giác ra, hắn hắn là một đứa nhỏ chói mắt như ánh mặt trời, y phục trên người tuy rằng dơ bẩn, nhưng đều là gấm vóc thượng đẳng, đứa nhỏ này không phú túc quý a, thế nhưng ai lại muốn hại hắn đây?

Mộc Thanh Dao tỉ mỉ đánh giá thiếu niên kia, tuổi còn nhỏ đã gấp phải sự đối đãi không thích hợp với bản thân như vậy, đáy lòng không khỏi dây lên vẻ thương hại, lặng lẽ nhìn hắn.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu còn có hai cung nữ khác, tựa hồ cũng có chút không

đành lòng, ai cũng không nói gì, lúc này Mao Tuyết Cầu trong lòng Mộc Thanh Dao chi ô chi ô kêu lên, không đợi Mộc Thanh Dao có phản ứng, nó thản nhiên giãy khỏi tay Mộc Thanh Dao nhảy tới trên giường, lao thẳng về hướng thiếu niên kia miệng khẽ liếm.

Trong phòng tất cả mọi người quá sợ hãi, đây chính là tiểu hồ ly nương nương sủng ái nhất, nó lại đi liếm môi thiếu niên này, đây chính là thứ cực độc, trời ạ, mấy tiểu nha đầu đều muốn nhanh chóng ngất xỉu.

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, vội vàng mệnh lệnh Mai Tâm: "Mau đem Mao Tuyết Cầu ôm tới."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm lên tiếng trả lời chuẩn bị đi tới, thế nhưng nàng còn chưa có hành động nào thì thiếu niên vẫn mê man vô tri giác kia, bởi vì chịu không nổi Mao Tuyết Cầu kích thích, thân thể khẽ động, oa một tiếng phun ra một ngụm máu đen, thân thể ngã xuống lại tiếp tục hôn mê, trong phòng một cỗ mùi hôi thối bốc lên khó ngửi đến cực điểm, mọi người phải lui ra một bước.

Chỉ có Mao Tuyết Cầu, động tác ngược lại với mọi người vô cùng hào hứng nhào tới, tẩm tắc ăn, đem máu thúi mà thiếu niên kia ói ra, ăn không còn một mảnh.

Mộc Thanh Dao sắc mặt đại biến, trầm giọng mệnh lệnh: "Nhanh, đem nó ôm lại đây."

Thế nhưng máu đen kia đã bị nó liếm sạch sẽ, trong phòng, mấy người tiểu nha đầu mặt xám như tro tàn, cẩn thận len lén nhìn hoàng hậu nương nương, chỉ thấy nương nương bộ ngực trên dưới pháp phòng, tựa hồ bị kích thích rất lớn, rất nhanh lắc mình nhảy tới phía sau tiểu hồ ly ôm nó lên, dùng sức vỗ đầu của nó: "Nhanh, Mao Tuyết Cầu, nhổ ra, nhổ ra, ngươi để một lúc sẽ không toàn mạng, còn không nhổ ra."

Mộc Thanh Dao đau lòng, cũng nhanh chóng chạy qua, đây chính là lễ vật mà Tú di đưa cho nàng, hơn nữa tiểu hồ ly này có linh tính, ngay cả sắc mặt của nàng nó cũng biết nhìn, tại sao hôm nay nó lại như thế, chẳng lẽ nó không biết là có độc sao?

Mao tuyết cầu tự dung gấp đánh, trợn to đôi mắt xinh đẹp mong nước nhìn chủ tử, vẻ mặt khó hiểu, dứt khoát rụt đầu lại, cũng không thèm để ý chủ tử

nữa...

Mạc Sầu lúc này mới phát hiện khác thường, nhíu mày lấy làm kỳ quái nhìn phía vẻ mặt nóng lòng của nương nương: "Nương nương, tại sao đã qua lâu như vậy mà Mao Tuyết Cầu lại không có việc gì?"

Mạc Sầu vừa nói, mọi người cũng phát hiện được tên này một chút việc cũng không có, ngược lại tựa hồ như rất thỏa mãn, vẻ mặt hưởng thụ.

Mộc Thanh Dao nghe được Mạc Sầu nói, cũng thấy khác thường, kéo đầu Mao Tuyết Cầu, lắc trái lắc phải, lắc trên lắc dưới, làm cho Mao Tuyết Cầu hai mắt trắng dã, không biết này chủ tử lại bị cái gì điên rồi, làm nó sắp bị hôn mê, vừa mới ăn được đồ ngon thôi mà.

"Nó đúng là không có việc gì."

Mộc Thanh Dao mở miệng khẳng định, một lần nữa xác nhận Mao Tuyết Cầu không có việc gì, lòng của nàng cũng liền rơi xuống đất, lý trí khôi phục lại, đầu lập tức linh hoạt suy nghĩ.

Vì sao Mao Tuyết Cầu ăn máu cực độc lại không có chuyện gì, chẳng lẽ nó bách độc bất xâm? Nếu quả thật là như vậy, máu nó là linh đan giải độc tốt nhất trên đời, trời ạ, chuyện này thật sự là quá tốt, Mộc Thanh Dao tim đập mạnh, rất nhanh nhìn về phía Mạc Sầu.

"Mao Tuyết Cầu là bách độc bất xâm, xem ra thiếu niên này mệnh không có tuyệt, đi, lập tức đem kim châm đến cho bản cung, ta sẽ lấy vài giọt máu trên người Mao Tuyết Cầu cho hắn uống thử xem có giải được không."

"Dạ, nương nương." Mạc Sầu cũng hài lòng hàn lê, trong phòng tất cả mọi người đều nở nụ cười: "Nhanh, đi kim châm đến."

"Được." Mạc Sầu lắc mình rời đi, trong phòng, Mộc Thanh Dao lên lớp dạy Mao Tuyết Cầu một khóa dũng cảm: "Mao Tuyết Cầu, đợi một chút ta sẽ ở trên người của ngươi lấy hai giọt máu, ngươi phải chịu đựng một chút, còn có máu của ngươi nhất định phải hữu dụng nha, như vậy chúng ta có thể cứu ngươi."

Vốn có cho rằng Tú di chỉ là tặng một sủng vật cho nàng, không nghĩ tới Mao Tuyết Cầu còn có năng lực bức này, chẳng lẽ Mao Tuyết Cầu là Tú di dụng độc mà nuôi lớn, vì thế nó mới bách độc bất xâm, nếu quả thật là như

vậy, thì Tú di đã phí không biết bao nhiêu tâm huyết mới có thể nuôi dưỡng được con vật thông tuệ như thế, cho tới giờ khắc này, Mộc Thanh Dao mới cảm nhận được Tú di thương yêu nàng, giống như một mẫu thân yêu thương nữ nhi sâu đậm như vậy.

"Nương nương, đây, kim châm tới."

Kim châm đã được mang tới, Mộc Thanh Dao ôm Mao Tuyết Cầu, phân phó Mạc Sầu ở bên cạnh: "Đem miệng của hắn mở ra."

Vốn nàng cho rằng Mao Tuyết Cầu sẽ chống cự, nhưng ai biết tên kia lại mỏ to đôi mắt xinh đẹp, vẫn không nhúc nhích gì nhìn các nàng dùng kim châm đâm vào dưới bàn chân của nó để lấy máu, xem ra trước đây Tú di đã làm này, vì thế vật nhỏ này rất thản nhiên tiếp nhận.

Bởi vì không biết có tác dụng hay không, vì thế Mộc Thanh Dao chỉ thả vài giọt liền dừng lại.

"Được rồi, chỉ nghe theo mệnh trời, nếu như mệnh hắn vẫn chưa hết, nói không chừng máu này có thể giải độc tố trong cơ thể của hắn, bắn cung đói bụng rồi, đi ăn cơm."

Mộc Thanh Dao phân phó hai cung nữ ở lại tận tâm hồn hạ thiếu niên kia, tự mình ôm Mao Tuyết Cầu rời khỏi phòng, đến chính sảnh Thiên điện dùng cơm.

Không nghĩ tới thiếu niên kia ăn xong máu của Mao Tuyết Cầu, thì thanh tịnh lạ lùng, tuy rằng nhưng rất suy yếu, hơn nữa độc tố cũng chưa trừ hết, nhưng đã giải được một phần độc, điều này chứng tỏ máu mao huyết cầu thật là thuốc giải độc hay, Mộc Thanh Dao nghe xong cung nữ bẩm báo, cao hứng ôm lấy Mao Tuyết Cầu làm một trận chà đạp, tội nghiệp tên kia vẫn không hiểu, chủ tử điên cuồng như vậy làm gì?

"Thật sự là quá tốt, nguyên lai tên này là một bảo bối a!"

"Nương nương?" Mai Tâm không đành lòng nhìn Mao Tuyết Cầu tiếp tục bị chủ tử độc hại, vội vàng mở miệng: "Thiếu niên kia muốn gặp người."

"Nha, Được" Mộc Thanh Dao đứng dậy, ôm thiếu gia hỏa đi về phía Thiên điện, nếu máu Mao Tuyết Cầu hữu dụng, khi trở lại nên lấy thêm một ít cho hắn dùng, tin rất nhanh có thể giải độc.

Trong phòng của thiên điện, thiếu niên kia mở to đôi mắt nhìn tất cả mọi thứ xung quanh mình, vừa nghe có tiếng bước chân tới cửa, lập tức ngẩng đầu nhìn sang, đi đầu chính là một nữ nhân cao quý thanh tao lịch sự, trong tay ôm một súng vật trắng như tuyết, từ từ hướng hắn đi tới, vừa nhìn thấy người đến cung nữ bên cạnh hắn, liền cẩn thận hành lễ: "Nương nương, hắn đã tỉnh lại."

Nguyên lai là nữ nhân sáng chói như ngọc xinh đẹp như hoa đào này đã cứu hắn, hắn không nghĩ tới trên đời này thậm chí còn có người có thể giải ngũ hành độc trong cơ thể hắn, ngũ hành độc là dùng năm loại độc lợi hại nhất phối hợp lại với nhau, vốn hắn cho là mình phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ tới cuối cùng lại không chết.

Thiếu niên dùng dằng muốn xuống đất tạ ân, Mộc Thanh Dao đi tới, vươn một tay đè lại bờ vai của hắn, nhàn nhạt mở miệng: "Không cần lưu ý đến lẽ tục này, ngươi thân thể còn chưa khỏe, chờ khỏe lại rồi hãy nói."

Chương 83.4

"Ta nương nương." Thiếu niên thanh âm có chút khàn khàn, bởi vì thân mình trúng kịch độc, lại bị xâm nhập vào máu, làm cổ họng hắn như bị thiêu đốt, chỉ sợ phải một hai ngày nữa mới tốt trở lại.

Mộc Thanh Dao nghiêm túc liếc mắt đánh giá thiếu niên, giữa trán của hắn có một cổ anh khí, ánh mắt thanh minh, tuy rằng chỉ có mười hai mươi ba tuổi, nhưng đường viền rõ ràng, lập thể, lò mò có thể nhìn ra, khi trưởng thành nhất định sẽ là một kẻ làm cho nữ nhân phí sức và hao tổn tinh thần, lúc này trên người hắn chỉ mặc một kiện trung y (lớp áo trong cùng) bình thường, bộ quần áo hoa phục đã bị bọn họ thay đổi, cả người trở nên sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

Mộc Thanh Dao phân phó đi xuống, cung nữ lui ra ngoài, gian phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, Mạc Sầu mang một cái ghế qua đây, ở trên nó đặt đệm ngồi dày và xốp: "Nương nương, mời ngồi."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu ngồi xuống, một bên vuốt đầu của tiểu hồ ly, một bên tùy ý hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Không đợi đến câu trả lời của thiếu niên, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn lướt qua hắn, thấy hắn nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn trên đỉnh đầu trống rỗng, không nói được lời nào, thế nhưng đáy mắt lại hiện lên nỗi bi ai buồn bã rất sâu, thật giống như người chết đuối đang trong cơn tuyệt vọng, bi thương không nói nên lời.

Mộc Thanh Dao thở dài một tiếng, xem ra chính mình đã chọc tới chuyện thương tâm của người ta, không đề cập tới cũng được, sửa lời nói lại hỏi việc khác vậy.

"Ngươi sau này có tính toán gì không? Độc sau khi giải xong, bản cung sẽ cho người đưa ngươi xuất cung, chuyện quá khứ đều là quá khứ."

Mộc Thanh Dao không biết nói cái gì cho phải, nàng không có thói quen an ủi người khác, tuy rằng rất đồng tình với thiếu niên này, thế nhưng chỉ có người chịu đối mặt với hiện thực, mới có thể sống tốt hơn.

Bất quá lời nói của nàng vừa mới dứt, thì thiếu niên kia xoay mình quay đầu lại nhìn sang, thì thào tự nói: "Ta không biết phải đi chỗ nào, ta không có nhà, ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Thiên hạ to lớn, nhất định sẽ có đất dung thân." Mộc Thanh Dao rất ít khi kiên nhẫn giống như bây giờ, hay bởi vì đối tượng là một đứa bé, cho nên nàng nói chuyện dễ hơn.

Đôi mắt của thiếu niên lóe ra bất định, khéo môi bỗng nhiên câu ra nụ cười, làm cho gương mặt tái nhợt kia đặc biệt dễ nhìn hơn, hắn bình tĩnh nhìn nàng: "Ngươi có thể thu nhận ta không? Sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa cho ngươi, chỉ cần đừng để cho ta rời khỏi, mạng của ta là do ngươi cứu, sau này mặc kệ lên núi đào xuống chảo dầu, ta dẫn sẽ đi đầu xung trận."

Mộc Thanh Dao ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hai nha đầu phía sau, nàng không nghe lầm chứ, thiếu niên này dĩ nhiên muốn ở lại cùng nàng, hắn cũng biết ở đây là nơi nào mà?

"Ngươi biết nơi này là nơi nào không? Hoàng cung, sống ở chỗ này, muốn đi ra ngoài cũng rất khó khăn, ngươi cần gì phải ở lại nơi này đâu? Đừng suy nghĩ nhiều, chờ ngươi bình tĩnh trở lại rồi hãy nói chuyện này đi."

Mộc Thanh Dao suy đoán thiếu niên này nhất định là bị kích thích quá lớn, cho nên đầu óc mới nhất thời hồ đồ mới nói như vậy, chờ hắn sau này tĩnh

táo lại, sẽ tự giác xuất cung, cũng không quá lớn để ý đến việc cùng ở lại nơi này, điều nàng nên nói đã nói tất cả, nên cứu cũng đã cứu, chuyện còn lại chờ đến lúc thân thể hắn tốt hơn nàng sẽ cho người đưa hắn xuất cung.

"Không." Thiếu niên nhìn Mộc Thanh Dao đang đứng dậy định đi ra ngoài, vội vàng, dùng tay xoay người ngồi xuống, bởi vì thân thể chịu tổn hại quá lớn, lại không có sức lực gì nên ùm một tiếng, cảm đầu ngã trên mặt đất, Mai Tâm vội vàng tiến lên đỡ hắn trở lại trên giường: "Ái chà, chủ tử chúng ta là vì muốn tốt cho ngươi, ở hoàng cung không thể so với nơi khác, ngươi nếu muốn ở lại, chỉ sợ sau này sẽ không ra được."

Mộc Thanh Dao thân thể vẫn bất động, chỉ nghiêng đầu nhìn hắn: "Biết không? Ta không để lại người vô dụng, ngươi ở lại thì có thể vì ta làm cái gì đây?"

Đáy mắt của thiếu niên hiện lên ánh sáng u tối, sắc mặt ngưng trọng lại, nghiêm túc nghĩ mình có thể vì ân nhân cứu mạng làm những thứ gì, cuối cùng ngẩng đầu chấp nhận nói.

"Ta có võ công, đủ để bảo vệ ngươi, hoàng cung từ trước cho tới bây giờ đều là nơi ăn thịt người, sau này ta sẽ tùy thời tùy chỗ bảo vệ ngươi, chỉ cầu xin ngươi thu nhận ta."

Điều này cũng làm cho Mộc Thanh Dao có chút hứng thú, trong mắt hiện lên suy tư, rất nghiêm túc để nghĩ vấn đề này, thiếu niên này nói cũng không có sai, tuy rằng bên cạnh nàng có một Mạc Sầu, nhưng về lâu dài vẫn không đủ, sau này xuất cung ra ngoài, người của lục quốc sẽ không bỏ qua cho nàng, nếu quả thật có thêm một người biết võ công bên cạnh, chẳng phải là càng ổn thỏa hơn sao, Mạc Sầu cộng thêm thiếu niên này, còn có chính mình, ba người biết công phu ở cùng một chỗ, thì không phải người bình thường có thể đối phó được.

"Vậy chờ ngươi khỏe lại rồi hãy nói, nếu như võ công của ngươi thực sự rất lợi hại, ta liền giữ ngươi lại, nhưng mà ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng, chỉ cần quyết định đi theo ta, thì không có đường quay đầu lại."

Mộc Thanh Dao trên mặt hiện lên vẻ lạnh lùng, tuy rằng nhợt nhạt, nhưng cũng dễ làm cho người ta nhìn ra sự hung tàn, thị máu của nàng.

Thiếu niên thận trọng gật đầu, từ lúc hắn bị hạ độc, hắn cũng đã không còn là hắn trước kia, nếu không có giải được của nàng, bản thân mình đã sớm

chết, nếu như hắn còn sống, thì đã không còn là hắn trước kia nữa rồi.

"Xin chủ tử ban tên cho."

Thanh âm khàn khàn lộ ra kiên định không có nữa điểm do dự hay nghi ngờ, Mộc Thanh Dao không nghĩ tới tên này đối với võ công của mình lại tự tin như vậy, xem ra là một kẻ có thực lực, nghĩ đến đó trong lòng nàng cũng rất cao hứng, ngưng mài đã liếc mắt nhìn Mạc Sầu ở bên cạnh.

"Gọi là Mạc Ưu đi, đây là Mạc Sầu cùng Mai Tâm."

"Dạ, nương nương." Thiếu niên, không, hắn hiện tại kêu là Mạc Ưu, Mạc Ưu thở dài một hơi, bây giờ hắn cuối cùng thoát khỏi dĩ dãng trước đây, sau này hắn chính là một Mạc Ưu đơn thuần, một Mạc Ưu chỉ biết bảo vệ nương nương.

"Được rồi, an tâm tịnh dưỡng đi, nếu như võ công của ngươi kém cỏi, bản cung chắc là sẽ không lưu giữ ngươi." Mộc Thanh Dao lành lạnh ném lại một câu nói, ôm tiểu hồ ly xoay người rời đi, Mai Tâm cùng Mạc Sầu cao hứng nhìn Mạc Ưu liếc mắt một cái, không nghĩ tới bên người các nàng lại có thêm một người để bảo vệ nương nương, điều này thật tốt quá, hắn kêu là Mạc Ưu phải không? vừa nhìn thì thấy đã biết là một người rất chính trực, mặc dù mới mười hai mươi ba tuổi, nhưng tính tình cũng nội liễm trầm ổn, đứa nhỏ này tựa hồ trưởng thành rất sớm, không biết đã từng trải qua đau khổ gì, Mai Tâm cùng Mạc Sầu cảm thán.

Ngoài cửa, Mộc Thanh Dao dừng bước, quay đầu nhìn Mai Tâm: "Đem Mao Tuyết Cầu dẫn đi, lấy một ít máu cho Mạc Ưu, còn có, chuyện Mao Tuyết Cầu có thể giải bách độc, ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài, chuyện này bản cung hi vọng càng ít người biết càng tốt, bởi vì sẽ có người gây tổn thương tới nó."

"Dạ, nương nương."

Mai Tâm vươn tay ôm lấy Mao Tuyết Cầu, ba người đều không muốn thương tổn đến tên đáng yêu này...

Bởi vì Mộc Thanh Dao bị ám sát, hoàng thượng vốn có những chi tiết bên trong muôn hỏi nàng, ai biết đợi nàng hai canh giờ, nha đầu kia lại uống say, cuối cùng chuyện nên hỏi còn không có hỏi đến, vì thế hoàng đế vừa xử lý xong công việc trong tay, liền dẫn A Cửu đi đến Phượng Loan cung.

Hai người vừa gặp mặt, liền cảm giác bầu không khí có chút bất đồng, hoàng thượng thì ánh mắt nóng bỏng mập mờ không rõ, tựa hồ có chuyện gì đang lặng lẽ sinh sôi này nở ra, bên trong đôi mắt đẹp chứa đựng thật nhiều sủng nịch, làm cho Mộc Thanh Dao da đầu có chút tê dại, nỗ lực nghĩ, dùng hết sức suy nghĩ, buổi tối hôm qua mình rốt cuộc đã làm chuyện gì, mà chỉ trong một đêm hoàng thượng dường như thay đổi thành một người khác.

A Cửu cùng Mai Tâm hai người nhìn hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, tuy rằng họ không có nói chuyện, nhưng ánh mắt kia đặc biệt tình chàng ý thiếp, lập tức lạnh lợi cáo lui ra ngoài.

"Hoàng thượng sao lại tới."

"Dao nhi, lúc không có người, ngươi có thể gọi tên của ta." thanh âm của Mộ Dung Lưu Tôn tựa như âm trầm mị hoặc, Mộc Thanh Dao ánh mắt mở chuông như chuông đồng, cầm xuýt chút nữa là rót xuống, nàng bây giờ hoàn toàn xác định đêm qua thực sự đã xảy ra chuyện, bằng không nam nhân này vì sao lại có thể nói như thế, Mộc Thanh Dao cẩn thận từng li từng tí thử thăm dò, chẳng lẽ hôm qua bản thân mình uống rượu say, đối hoàng thượng đã làm ra cái chuyện gì không nên làm, vì thế mới làm cho người này, lập tức cả người đều thay đổi.

"Hoàng thượng, ngày hôm qua ta có chút say, có thể đã làm chuyện gì rất kỳ quái hay không?"

Mộc Thanh Dao cười mỉa, xấu hổ không được tự nhiên nhìn hoàng thượng ngồi ở bên cạnh, đôi mắt trong trễ hiện lên một mảnh nghi ngờ.

Hoàng đế ánh mắt chớp lóe, khéo môi nhéch lên nụ cười thâm ý, cúi đầu ôn nhu lên tiếng: "Trẫm không biết hoàng hậu thì ra lại nhiệt tình như vậy!"

"A?" Mộc Thanh Dao chấn kinh, lời này của hắn là có ý gì, làm cho nàng không còn vẻ bình tĩnh lạnh lùng từ trước đến giờ, nói chuyện thì lắp bắp, che miệng lại hơn nửa ngày mới nói ra tiếng: "Ta sẽ không đối với ngươi làm cái gì chứ?"

"Nàng cứ nói đi?" Huyền đế cười với vẻ mặt ái muội bất minh, ánh mắt càng ngày càng sâu thẳm, cháy lên những tia lửa, vẻ mặt này đã triệt để dọa Mộc Thanh Dao, nàng bị hù đến mặt mũi trắng bệch, trong lòng kêu rên lên một tiếng, mẹ của ta ơi, thì ra ta có tính tình không tốt khi uống rượu, hôm qua đã

gây ra chuyện lớn rồi, cho dù muốn động tay động chân, cũng không cần chọn hoàng đế a, thật là xui xẻo, hơn nữa nam nhân này vẻ mặt xuân phong đặc ý là có ý gì?

"Hoàng thượng, kỳ thực hôm qua ta uống rượu say, cái gì đều không nhớ rõ."

Nàng thật sự cái gì cũng đều không nhớ rõ, dùng sức nghĩ liều mạng nghĩ, cũng chỉ nhớ được một ít chuyện buổi tối hôm qua thôi, đáy lòng ảo não cực kỳ, sắc mặt thối lạnh lùng, mình rốt cuộc đã đối với người nam nhân này làm cái gì, mà hắn lại cười quỷ dị đến như vậy, giống như vừa trúng được giải thưởng lớn, Mộc Thanh Dao trong đầu linh quang chợt lóe, không phải là hôm qua mình hôn nam nhân này chứ, chẳng lẽ cái mộng xuân kia là thật, chuyện này có thể sánh bằng việc thế giới bị hủy diệt, càng làm cho nàng sợ hãi thêm.

"Nàng đã nghĩ ra."

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn nhìn nữ nhân bên cạnh bộ dạng cả kinh, sắc mặt thì thay đổi liên tục, làm hắn cảm thấy thú vị ngoài ý muốn, hắn cũng không nói sao, bọn họ đã gần hơn một bước lại thêm động tác thân mật, là hắn hôn trộm nàng, không phải nàng xâm phạm hắn, bất quá hắn sẽ không ngốc mà nói rõ chuyện này ra đâu.

"Không có." Mộc Thanh Dao bực bội oán hận lắc đầu, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, quên đi, làm gì thì cũng đã làm rồi, sáng sớm khi thức dậy nàng xem trên người mình vẫn mặc bộ áo ngủ đàng hoàng, tối đa thì chỉ là hôn hắn mà thôi, hiện tại có thể giả ngu được rồi: "Hoàng thượng, chuyện qua thì đã qua rồi, hoàng thượng tại sao lại tới đây? Không có việc gì chứ?"

Kỳ thực nàng muốn hỏi là, Huyền Nguyệt sắp bị diệt vong sao? Nhưng nghĩ lại bị diệt vong đối với nàng cũng không có cái gì tốt cả, cuối cùng cũng nên tích một ít đức cho cái miệng, đành nhịn lại, bất quá vì vội vàng đã chuyển đổi trọng tâm của câu chuyện.

Đôi mắt đen của Mộ Dung Lưu Tôn lộ vẻ hiểu rõ, khoe môi nhất câu, tươi cười mở miệng: "Ừ, trẫm qua đây là hỏi Dao nhi một chút, tình huống gấp phải thích khách trong ngày hôm qua, nghe Hoa Ly Ca nói những người đó là tử sĩ, trong đó có một người mà ngươi biết, là ai vậy?"

Mộc Thanh Dao vừa nghe đến hắn hỏi, ánh mắt đột nhiên âm lạnh xuống,

quan trọng nhất là ám sát khí.

"Tần Hạo, chính là người nam nhân ở trong cung làm nhục Mộc Thanh Hương, hắn là người người thái hậu, đây là chuyện Xuân Hàn trước khi chết đã nói, mặt khác lúc Xuân Hàn sắp chết, còn nói ba chữ Nguyệt Giác tự, ta không biết hắn nói lời này là có ý gì."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, nhường lên đôi mày thanh tú, bình tĩnh nhìn hoàng thượng, không biết hắn có ý kiến gì không, nàng đã đồng ý với thừa tướng phụ thân, dùng hết năng lực của mình để giúp đỡ hắn, nếu như vậy thì nàng sẽ giúp hắn, diệt trừ hết thế lực ác đang ẩn nấp.

"Nguyệt Giác tự?"

Mộ Dung Lưu Tôn đôi lông mày hép dài nhảy lên, ánh mắt âm u lợi hại tựa như đao kiếm, không nghĩ tới thái hậu dám đem người chưa chấp ở trong cung, nếu như Xuân Hàn còn sống, nguyện ý đứng ra chỉ chứng nàng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, nhưng là bây giờ người đã chết, chết không có đối chứng.

"Như vậy trẫm sẽ phái người đi thăm dò một chút, Nguyệt Giác tự rốt cuộc ẩn chứa huyền cơ gì, còn có những tử sĩ này đến tận cùng là từ nơi nào nhô ra, nếu đã có một nhóm, chứng tỏ trong chỗ tối vẫn còn, vậy thì bọn họ ẩn thân ở nơi nào đây?"

"Hoàng thượng, Thanh Dao có một kiến nghị, không biết hoàng thượng có đồng ý hay không?"

"Nói." Mộ Dung Lưu Tôn ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt âm u hiện lên vẻ ôn nhuận sáng bóng, Dao nhi lần này sau khi trở về phủ thừa tướng, rõ ràng không giống như trước tạ hồ đã nguyện ý giúp đỡ hắn, chắc là thừa tướng đã nói giúp hắn.

"Ta muốn xuất cung một chuyến, đi đến Nguyệt Giác tự."

"Không, như vậy sao được!" phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Lưu Tôn chính là không đồng ý, tại sao có thể làm cho nàng lấy thân đi mạo hiểm chứ! Trước chính mình chỉ là hoài nghi có người muốn âm thầm đối với nàng động thủ, nhưng bây giờ là đã biết rõ ràng, làm sao có thể để cho nàng ra mặt nữa, hiện tại hắn biết nàng đối với mình là rất quan trọng, hôm qua khi nghe được nàng bị ám sát, chính mình thiếu chút nữa đã trực tiếp đi tìm

nàng, hiện tại làm sao còn để cho nàng đi mạo hiểm nữa.

"Dao nhi, trẫm sẽ phái người điều tra, người vẫn là an tâm ở trong cung đi, trẫm tự có chủ trương."

"Hoàng thượng, chẳng lẽ còn có người so với ta thích hợp hơn sao?" Mộc Thanh Dao ngũ khí cơ trí mà bình tĩnh, mâu quang ló ra ánh sáng thông minh trí tuệ.

Hoàng thượng biết nàng nói không sai, trên đời này chỉ sợ không ai có trí tuệ bực này như nàng, trong lòng còn khéo léo, nhưng như thế sẽ phải gánh chịu phiêu lưu, hắn nghĩ đi nghĩ lại, tóm lại vẫn không thể được, Mộc Thanh Dao ánh mắt tối sầm lại, khép môi nhếch lên, trong đại điện yên tĩnh không tiếng động, cuối cùng vang lên thanh âm lạnh mỏng của nàng.

"Ta kiên trì."

Cuối cùng hoàng thượng đành phải tán thành cách làm của nàng, nhưng vẫn chưa quên dặn dò nàng: "Nàng nếu như cảm thấy được cái gì, không thể hành động thiếu suy nghĩ, mặt khác ta phái Băng Tiêu cùng Lưu Chiêu bảo hộ nàng, để tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Để cho Băng Tiêu bảo hộ ta là được rồi, đừng kinh động Nam An vương, mục tiêu của hắn rất lớn, chắc có người theo dõi hắn, hắn chỉ khẽ động, người ẩn thân biết liền không hành động, vậy ta không phải đã đi không một chuyến sao? Người cũng đừng lo lắng cho ta, bên cạnh ta hiện tại đã có thêm một người để bảo vệ ta."

Chương 83.5

"Ai?"

Mộ Dung Lưu Tôn hiếu kỳ nhíu mày, bên cạnh nàng người có thể dùng, ngoại trừ Mạc Sầu, thì những người khác đều là tay trói gà không chặt, mà võ công của nàng chẳng qua là tay ngang ba phần mà thôi, nếu như đánh với cao thủ, căn bản là không chịu nổi một kích, vì thế hắn mới không yên lòng.

"Mạc Ưu, cái người ta vừa cứu trở về, băng trực giác ta thấy võ công của hắn nhất định bất phàm, tuy rằng không phải tuyệt đỉnh, nhưng hắn là cùng Mạc Sầu tương xứng, như vậy bên cạnh ta thì có hai người có thể dùng, sau này ngươi đừng lo lắng, ngoại trừ võ công, ta còn có cái này."

Mộc Thanh Dao gõ gõ vào đầu của mình đầy tự tin mở miệng, không phải tất cả mọi chuyện đều dựa vào vũ lực để đối phó, phải có sách lược, nàng sẽ không để cho người ta tùy tiện khi dễ đến trên đầu của mình.

"Không phải nói hắn độc không có cách giải sao?"

Mộ Dung Lưu Tôn vừa mở miệng, Mộc Thanh Dao liền cảm thán, xem ra chuyện gì ở trong cung đều chạy không thoát ánh mắt của hoàng thượng, chuyện ngự y khám và chữa bệnh cho Mạc Ưu, hắn liền nhanh như vậy đã biết, bất quá nàng mới sẽ không nói cho hắn biết, chuyện của Mao Tuyết Cầu.

"Bí mật, nói chung ta đã cứu hắn."

Mộc Thanh Dao mím môi cười nhạt, vẻ thần bí khó lường mở miệng, khuôn mặt ánh sáng tỏa ra, Mộ Dung Lưu Tôn nở nụ cười, không truy hỏi nàng nữa, kỳ thực hắn định gọi cho Tương Ba trở về, Tương Ba y thuật và giải độc bản lĩnh tương đối cao siêu, không nghĩ tới nàng tự có biện pháp cứu mệnh thiếp niên kia, như vậy cũng tốt, bên nàng có thêm người bảo vệ, sẽ làm cho hắn yên tâm một ít, chỉ là thân phận thiếp niên kia?

"Nàng cần phải tỉ mỉ điều tra rõ thân phận của hắn, sợ sẽ là người bất lợi với chính mình."

"Ta sẽ lưu tâm." Mộc Thanh Dao gật đầu, đáy lòng thật ra đã tin Mạc Ưu, một người muốn biết hắn có phải người xấu hay không, chỉ cần nhìn ánh mắt liền biết được, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, lòng rối loạn, hoặc không tốt, trên cơ bản có thể thấy được, giống như Xuân Hàn, lúc trước làm chuyện thật có lỗi với nàng, ánh mắt tránh né không dám trực tiếp nhìn nàng.

"Ừ, vậy là tốt rồi."

Huyền đế yên lòng, mặc dù có lo lắng, thế nhưng hắn càng tin năng lực nữ nhân này, nàng làm sao mà chủ quan qua loa không lưu tâm được, hắn hiểu rõ, dù cho không có võ công kinh người, người bình thường vẫn khó có thể đối phó được nàng.

Xử lý xong chính sự, hai người đều trầm mặc, Mộc Thanh Dao không được tự nhiên nhìn ngoài cửa điện, sao lại không có người nào tiến vào thế? Làm hại nàng cùng hoàng thượng ngồi như tượng, rất sợ hắn nhắc lại chuyện buổi

tối hôm qua, quê muôn chết, bất quá hoàng thượng cũng không làm khó nàng, còn mở miệng mời nàng.

"Dao nhi, chúng ta đến ngự hoa viên đi dạo một chút đi."

"Tốt." Chỉ cần không cần ngồi yên lặng ở đây thì làm cái gì cũng không sao cả, Mộc Thanh Dao lập tức đứng dậy đi ra ngoài, phía sau Huyền đế vẻ mặt mang ý cười, nha đầu kia đi nhanh như vậy làm gì, giống như hắn sẽ ăn nàng vậy, bất quá nhớ tới nụ hôn buồi tối hôm qua, hắn thật đúng là muốn ném thử lại cánh môi mê người kia, có điều bây giờ thời cơ không đúng, vẫn nên chờ nàng tiếp nhận hắn vậy, thân hình cao to đứng lên, hai người kẻ trước người sau đi ra khỏi đại điện.

Trăng tròn như chiếc dĩa ngọc treo ở giữa không trung, ánh sáng như lúa, bao phủ cả tòa hoàng cung.

Sương khuya trong suốt, bám đầy trên hoa cỏ, phản xạ ánh sáng lấp lánh, đặc biệt quyến rũ.

Hoàng đế cùng hoàng hậu đi ở phía trước, những người khác không dám đến gần quá, chỉ theo rất xa, cẩn thận từng li từng tí không phát ra một chút âm hưởng, cười tiếng sung sướng phía trước vang lên, xem ra hoàng thượng cùng hoàng hậu quan hệ càng ngày càng tốt.

"Dao nhi thích nghe tiêu, muốn học không?"

Mộ Dung Lưu Tôn tiếng nói rất có lực mê hoặc, bất quá Mộc Thanh Dao chỉ cao hứng hai giây, liền nghĩ đến một vấn đề hiện thực, hoàng thượng ngày lo trăm việc, lúc nào lại có thời gian dạy nàng thổi tiêu a, bởi vậy rồi rãnh mở miệng: "Thổi tiêu cũng không phải là một hai ngày mà học được, hắn là phải mất thời gian rất lâu mới học được."

Mà khi đó nàng cũng không biết đã ở nơi nào, nàng tuy rằng đáp ứng giúp đỡ hắn, cũng không có nghĩa sẽ ở lại bên cạnh hắn, hoàng cung tuy rằng xa hoa, nhưng khiến người ta hít thở không thông, nàng không thể nào tin nổi, mình thực sự sẽ vì người nam nhân này mà buông bỏ tự do, để làm được như vậy nàng phải cần rất nhiều nghị lực cùng tình yêu a, tối thiểu là hiện tại nàng không cách nào tưởng tượng ra.

"Ừ, trăm nhất định khi có thời gian sẽ dạy nàng, kỳ thực Dao nhi ngộ tính cao, mặc kệ là học cái gì, hắn sẽ rất dễ tiếp thu, người có ngộ tính học cái gì

cũng sẽ rất nhanh."

Thanh âm của Mộ Dung Lưu Tôn ở trong bóng đêm nhẹ nhàng như nước chảy qua, thanh duyết êm tai.

Hai người đi theo con đường u kín trong ngự hoa viên, một đường đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói, cũng rất vui vẻ, Mộc Thanh Dao không ghét hoàng thượng, tuy rằng bây giờ không yêu, nhưng không có nghĩa là tương lai không thương, cũng không có nghĩa là hai người không thể trở thành bằng hữu.

Hoàng thượng vừa đi một bên vừa liếc trộm Mộc Thanh Dao bên cạnh, thấy mắt của nàng lấp lánh ánh sáng, đường như nàng không bài xích khi ở cùng một chỗ với mình, trong lòng hiện lên hưng phấn nhẹ nhè, xem ra giữa bọn họ đã tiến thêm một bước dài, Dao nhi không phải là cái loại dễ dàng để cho người khác tới gần.

Bóng đêm êm dịu, gió nhẹ phơi phới.

Trước hoa dưới ánh trăng, hoàng thượng rất tự nhiên dắt tay Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao ngạc nhiên một giây, cũng không có bài xích, mặc hắn lôi kéo tay của mình đi đến phía trước.

Rất xa thái giám cùng cung nữ cười trộm, hoàng thượng cùng hoàng hậu cảm tình thật tốt a, nam thì cao to tuấn mĩ, nữ thì linh khí bức người, dưới ánh trăng, hai người tựa như một bức họa, thật ám áp tự nhiên, ngay cả bọn họ đều cảm nhận được hai người trong này dịu dàng mờ ám.

Gió đêm thổi lên, trong không khí lơ lửng mùi thơm ngát nhàn nhạt, ánh trăng màu bạc sáng tỏ chiếu sáng khắp nơi, làm cho cả tòa hoàng cung như được bao phủ một tầng sa mỏng, mông lung mà uyển chuyển hàm xúc, đêm nhu hòa như vậy, hai người ai cũng không muốn nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng tản bộ ở trong ngự hoa viên, thả lỏng từng tát da thịt để cảm nhận, rồi nhìn nhau cười, nhưng vẫn không nói lời nào trong hoàn cảnh này cả.

Một trận tiếng đàn du dương vang lên, ở trong đêm tối âm thanh càng thêm rõ ràng, như nước chảy xuôi, tỉ mỉ động lòng người.

Tất cả mọi người đứng nghiêm lại, lắng nghe xem tiếng đàn từ nơi nào mà đến, âm sắc mênh mông, trêu chọc lòng người, càng phát ra êm tai.

Mộc Thanh Dao ánh mắt u ám, khéo môi xả ra nụ cười, tiếng đàm này rõ ràng là Tây Môn Tân Nguyệt đang đàm, là một nữ nhân, nàng phải bội phục sự dẻo dai trên người của Tây Môn Tân Nguyệt, mặc dù biết hoàng thượng không có khả năng đến ngự hoa viên, nhưng vẫn thường xuyên ở chỗ này đánh đàm, còn đàm hay cao nhã động lòng người như thế, đến tột cùng là nàng ta tâm kế quá sâu, hay do quá si niệm cố chấp, nếu như nàng ta nghĩ như vậy sẽ dẫn tới hoàng thượng chú ý, nàng liền giúp nàng ta một hồi để xem như thế nào?

"Là Tây Môn Tân Nguyệt đang khảy đàm, hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, ngữ điệu bình thản, một điểm tâm tình cũng không có, lời nói gió êm sóng lặng như vậy, lại làm cho Mộ Dung Lưu Tôn một trận buồn bực, nàng biết rõ nữ nhân kia đang câu dẫn hắn, và mà lại có thể thờ ơ, nên nói nàng sức tự chủ mạnh, hay là đối với hắn không thèm quan tâm đây? Nàng cũng biết hắn không dễ dàng thích người khác, nếu như là cuối cùng có người làm gọi cho lòng hắn cao hứng, chỉ sợ ngoài người trước mặt sẽ không còn kẻ thứ hai.

Bởi vì trong lòng không vui, ánh mắt liền có chút âm ngao, không có hứng thú tùy ý mở miệng: "Nữ nhân này thực sự là không thú vị, ngày mai phân phó xuống, từ nay về sau ở ngự hoa viên không cho phép có người đánh đàm."

Mộc Thanh Dao vừa nghe mệnh lệnh này, không khỏi dở khóc dở cười, nam nhân này nóng giận thật là có chút tính tình như trẻ con, nơi nào lại có cái quy định này, nàng khẽ cười đầy hắn ra một chút.

"Hoàng thượng, ta nghĩ nghe đàm."

"Hử ? " Mộ Dung Lưu Tôn hoài nghi nheo lại mắt, những mũi nhọn guy hiểm lóe ra: "Là thật lòng muốn nghe, hay dụng tâm kín đáo?"

"Hoàng thượng nói cái gì đó?" Mộc Thanh Dao rút về tay, nam nhân này thực sự là được một tấc lại muôn tiến một thước, nàng mặc dù có lòng trợ giúp Tây Môn Tân Nguyệt một lúc, nhưng nếu như hắn thực sự đối nữ nhân kia vô ý, nên sớm làm cho nàng ta hết hy vọng, mà không phải vĩnh viễn ngóng trông như vậy, thật là làm cho người ta đau khổ...

"Đi thôi." Mộ Dung Lưu Tôn cũng không biết nghĩ đến cái gì, lại nở nụ cười, vươn bàn tay to ôm lấy thân thể của nàng đi về phía trước mặt,

Mộc Thanh Dao muốn tránh ra khỏi cánh tay hắn đang ôm mình, tư thế này ái muội cực kỳ, thân hình hắn cao lớn, mà vóc người của nàng thì hoàn toàn ngược lại, xinh xắn lanh lợi, lúc này bị hắn ôm, cả người như núp ở trong ngực của hắn, gương mặt dán vào ngực của hắn, nghe tiếng hắn tim đập hối lực, nghe trên người mùi vị của hắn, làm cho hô hấp nàng không khỏi dồn dập, liền nhanh chóng mở miệng.

"Hoàng thượng, buông ra."

Thế nhưng thanh âm kia bởi vì hơi thở không đều, đã không còn lành lạnh như trước đây, mà có điểm mềm mại đáng yêu, càng giống như hòn dổi hơn.

Hoàng thượng cũng không để ý đến nàng, khéo môi nở nụ cười hờ ly, nguyên lai nàng là một tiểu yêu tinh ngoại cương nội nhu, chỉ cần làm rối loạn mạch suy nghĩ của nàng, thì mình có thể nắm trong tay toàn cục.

"Nàng không phải muốn nghe đàm sao? Đi thôi." Mộ Dung Lưu Tôn cũng không có buông tay ra, cứ ôm nàng nhắm thường hoa đình trong ngự hoa viên đi tới.

Phía sau thái giám cùng cung nữ từ trong tiếng đàm động lòng người phục hồi tinh thần lại, cầm đầu sấp rót ra ngoài, người nam nhân kia là hoàng thượng luôn luôn cơ trí anh minh, lạnh lùng thị máu của bọn hắn sao? Nhìn thế nào cũng giống như một người khác.

Ngắm hoa đình, tiếng đàm vừa dứt, thì trong đình vang lên một tiếng than nhẹ phiền muộn, hình như có vô hạn tâm sự, toàn bộ hòa vào trong ánh trăng, Tây Môn Tân Nguyệt một tay đeo trên mặt, nhìn trăng tròn phía bên ngoài đình, trăng tròn người đoàn viên, nhưng nam nhân mà mình ái mộ lại đối với nàng như không nhìn thấy, thực sự là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a.

Đang lúc nàng trằn trọc trăm mồi tơ dò, bỗng nhiên ngoài đình vang lên thanh âm thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Tây Môn Tân Nguyệt ngắn ra, lập tức phục hồi tinh thần lại, trên gương mặt ôn nhu đa tình, hiện lên nụ cười như nước, nhanh chóng đứng dậy hướng bên ngoài đình đi đến, xem ra lời nguyện cầu của nàng, ông trời đã nghe được, rõ cuộc cũng cho nàng một cơ hội, hoàng thượng rõ cuộc cũng đi qua thường hoa đình rồi?

Tây Môn Tân Nguyệt bước hai ba bước đã ra khỏi thường hoa đình, cung kính mở miệng: "Tây Môn Tân Nguyệt tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi." thanh âm lạnh lùng khí phách vang lên, tuy rằng một điểm nhiệt độ cũng không có, nhưng đây là lần đầu tiên hoàng thượng cùng nàng nói chuyện ở khoảng cách gần như vậy, thanh âm này đối với Tây Môn Tân Nguyệt mà nói thì rất tự nhiên, nàng cười mở miệng: "Ta ơn hoàng thượng."

Tây Môn Tân Nguyệt đứng dậy, vươn mâu quang thâm tình nhìn hướng hoàng thượng, thế nhưng nàng nhìn thấy hoàng thượng đứng ở trước mặt nàng đang ôm chặt một nữ tử, nam tuấn mỹ, nữ linh động, xứng đôi như vậy, trên ngũ quan của nam nhân bao phủ nét lạnh lùng, tựa như cái rét lạnh của mùa đông, cặp mắt đen như vực sâu u ám bất minh, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn nàng một cái, trong nháy mắt hoàng thượng cúi đầu xuống, đáy mắt nhu hòa đầy màu sắc như ao hồ, lòng của nàng đau đớn giống như bị đánh một cái thật mạnh, thì thào mở miệng: "Hoàng hậu nương nương?"

Mộc Thanh Dao cười nhạt gật đầu, nàng không phải không thấy được sự tuyệt vọng trong mắt của Tây Môn Tân Nguyệt, thế nhưng người nam nhân này không thích nàng ta, mặc dù nàng ta đau lòng cũng phải thừa nhận, nếu như nàng ta nghĩ thông suốt, cũng là một chuyện tốt, bởi vì lấy tư sắc xuất trần như vậy, hơn nữa bản tính thông minh, nhất định có thể tìm được một nơi tốt để gả, Mộc Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, thì Mộ Dung Lưu Tôn ngẩng đầu nhìn Tây Môn Tân Nguyệt, trong đôi mắt đen lóe ra ánh sáng khiếp người.

"Hoàng hậu muốn nghe đàm, ngươi có thể diễn tấu một khúc hay không?"

Q.2 - Chương 84: Sóng Ngầm Tuôn. Bắt Cóc

"Dạ, hoàng thượng, " Tây Môn Tân Nguyệt cắn răng, nén chịu lại, nàng nhất định phải nhịn những việc mà người thường không thể nhịn, nàng vẫn nhớ kỹ một đêm trước khi tiến cung, cha cùng nói nàng nói chuyện trước đây của thái hậu, thái hậu nương nương năm đó từ một lục phẩm quý nhân bò đến vị trí thái hậu, cũng đã nhịn những việc mà người thường không thể nhịn, mới thành có được địa vị tôn quý như hôm nay, vì thế dù hiện tại hoàng thượng thích nữ nhân trước mắt, cũng không có nghĩa là vĩnh viễn yêu thích nàng, từ xưa đến nay hoàng đế đều vô tình, nam nhân người nào lại không có mới nói cũ, Tây Môn Tân Nguyệt sau một phen tự mình suy xét, sắc mặt đã ôn hòa lại, dịu dàng mở miệng, thân thể dời đi, mời hoàng thượng cùng hoàng hậu tiến vào thưởng hoa đình.

Trong đình có bàn đá, Tây Môn Tân Nguyệt đợi được hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương ngồi xuống mới cung kính đích tay dâng trà, sau đó yên tĩnh tiêu sai qua một bên đánh đàn, trên mặt từ đầu tới cuối vẫn duy trì dáng vẻ ôn nhu tươi cười như gió nhẹ, nàng đánh đàn rất cẩn thận, tựa hồ hoàng thượng cùng hoàng hậu ân ái cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với nàng.

Mộc Thanh Dao đang cầm chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, nàng tuyệt đối sê không tin tưởng Tây Môn Tân Nguyệt đã hoàn toàn thức tỉnh, nhưng với thái độ hiện tại chỉ có lời giải thích duy nhất.

Tây Môn Tân Nguyệt người này, cũng không phải nữ nhân tầm thường, trí tuệ cùng suy nghĩ của nàng ta chỉ sơ so với nàng không kém bao nhiêu, nhưng nàng ta lại có thể chịu được việc mà người thường không thể nhịn, hôm nay ẩn nhẫn chỉ sợ ngày sau nàng ta sẽ đạt được tất cả, Mộc Thanh Dao đôi mắt sâu lạnh lùng nghiêng người nhìn hoàng thượng, hoàng thượng vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt sâu không lường được, thấy không rõ ràng tâm tình, không biết lúc này hắn đang nghĩ cái gì?

Trong đình, ba người ôm tâm tư khác nhau, cũng quên thưởng thức tiếng đàn, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, thì khúc đã kết thúc.

Tây Môn Tân Nguyệt ưu nhã đứng dậy, thi lễ, chậm rãi mở miệng: "Làm cho

hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương chê cười."

Mộc Thanh Dao nhẹ gật đầu một cái, tiếng đàn của Tây Môn Tân Nguyệt xác thực dễ nghe, tự nhiên hòa hợp, cũng giống như con người của nàng, nhu tình như nước.

Không biết là do tiếng đàn, hay là còn ẩn ý sâu xa nào khác mà sắc mặt của hoàng thượng đã hòa hoãn một ít, khoe môi nhất câu, cuồng mị mở miệng: "Tây Môn tướng quân có khỏe không?"

"Đã làm cho hoàng thượng bận tâm, phụ thân mọi chuyện đều tốt."

Dối trá khách sáo, Mộc Thanh Dao khinh thường nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái, mỗi ngày trong triều đều nhìn thấy phụ thân nàng ta, có khỏe hay không hắn chẳng lẽ không biết, còn cố ý hỏi như vậy.

"Ừ, vậy là tốt rồi." Hoàng thượng không nói gì khác nữa, bất quá chính là lời nói giản đơn nhưng khá thân thiết, đã làm cho Tây Môn Tân Nguyệt vạn phần kích động, nàng rốt cuộc cùng hoàng thượng đã tiến gần hơn một bước, có một số việc không thể cất, từ từ sẽ đến, nàng nhất định sẽ được như ý nguyện khi vào cung.

Mộ Dung Lưu Tôn quay đầu nhìn phía Mộc Thanh Dao, ôn nhuận mở miệng: "Hoàng hậu, khúc cũng nghe xong, đêm đã khuya rồi, cần phải trở về."

"Ừ, đi thôi, ta cũng mệt mỏi." Mộc Thanh Dao ngáp một cái, một điểm hình tượng cũng không có, Tây Môn Tân Nguyệt vẫn đứng ở một bên, ánh mắt hiện lên sự khิง thường, nữ nhân này thật thô lỗ, hoàng thượng lại thích nữ nhân như vậy sao, thật là làm cho người ta buồn bực.

Hai người đứng dậy chuẩn bị rời đi, ai ngờ Tây Môn Tân Nguyệt vẫn đứng bất động bỗng nhiên mềm mại mở miệng: "Chờ một chút."

Một đôi Đế Hậu, ngừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn vào trong đình, Tây Môn Tân Nguyệt đứng ở dưới ánh đèn lò mờ, ôn nhu như nước lên tiếng: "Tân Nguyệt từng nghe quý phi tỷ tỷ nói qua, tiếng tiêu của hoàng thượng là giai điệu hay trong thiên hạ khó có được, không biết Tân Nguyệt có điểm phúc được nghe hay không?"

Tây Môn Tân Nguyệt nói vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao liền cảm nhận

được thân thể nam nhân bên cạnh thân trở nên cứng ngắc, quanh thân hắn bao phủ sự thị máu vô tình tàn bạo như ma vương, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tây Môn Tân Nguyệt, tiếng nói lợi hại như đao vang ở trong thường hoa đình.

"Như vậy quý phi nương nương có nói cho người biết, tiếng tiêu của trẫm không ai có thể nghe, ngoại trừ..." Mâu quang của hắn dời về phía Mộc Thanh Dao, đáng tiếc nữ nhân này không thèm nhìn hắn cái nào.

Tây Môn Tân Nguyệt ngắn ra, sắc mặt có chút lúng túng, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, đáy lòng thầm mắng mình không có đầu óc, lúc nàng và Sở Ngũ Yên được sắp xếp ở cùng nhau, nàng cũng không có nghe nàng ta nói hoàng thượng không thích có người nghe hắn thổi tiêu, bất quá lời của hoàng thượng cũng chưa có nói hết, có phải chứng tỏ tiếng tiêu của hắn kỳ thực vẫn có người có thể nghe, người kia hắn là? Hoàng hậu, nghĩ đến đây, Tây Môn Tân Nguyệt trong lòng đau đớn dường như bị đục khoét, chẳng lẽ mình thực sự một chút cơ hội cũng không có sao? Hoàng thượng thương yêu hoàng hậu như vậy, chỉ sợ không có bất luận lực lượng gì có thể phá hủy được, nhưng chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà xuất cung sao? Không.

"Tân Nguyệt đã mạo phạm, xin hoàng thượng thứ tội."

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không nhìn tới nàng, lôi kéo tay Mộc Thanh Dao đi ra khỏi thường hoa đình, tuy nói phụ thân Tây Môn Tân Nguyệt là hộ quốc tướng quân, nhưng trước khi tiên hoàng lâm chung, đã đem binh lính của hắn thu hồi, đưa về cho hai vị thừa tướng quản lý, hiện tại binh quyền của tả thừa tướng đã trở lại trong tay hắn, chỉ còn có binh quyền của Sở gia, hắn sẽ mau chóng nắm lại một nữa kia, cho nên đối với việc ở lại trong cung của Tây Môn Tân Nguyệt, hắn không muộn cũng không rảnh mà để ý tới, thái hậu không phải thích giữ người ta sao? Cứ để cho nàng đem người nhà cho vào nữa là được.

Trong đình, Tây Môn Tân Nguyệt đứng trước gió, mâu quang không khỏi hàm chứa sự oán hận, nhìn chằm chằm bóng người rời đi, hai tay dùng sức nắm chặt lan can chạm khắc bằng ngọc, những ngón tay mảnh khảnh trong nháy mắt xanh trắng một mảnh, nàng sẽ không dừng tay, nếu cứ như vậy xuất cung, nàng cả đời cũng sẽ không vui vẻ, không bằng liều mạng ở lại trong cung, nàng tin tưởng hoàng thượng sớm muộn gì cũng sẽ phong nàng tiến nhập hậu cung, mà tất cả chuyện này đều không thể thiếu tài trí của chính mình, nghe nói hoàng thượng thích nữ nhân thông minh, đêm nay hành vi cử chỉ của nàng đã không khôn ngoan, sau này sẽ không để lộ ra nữa

điểm sai lầm nào, còn có nữ nhân Sở Ngữ Yên kia, không chỉ một... mà... lại ba lần lừa dối nàng, chờ nàng vào hậu cung, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta...

Mộc Thanh Dao theo phía sau hoàng thượng trở về Phượng Loan cung, dọc theo đường đi hoàng thượng đều không có nói gì, nhưng mi tâm đã có vẻ khinh giận, tựa hồ ai chọc đến tâm tình của hắn làm hắn không hài lòng, Mộc Thanh Dao nhịn không được mở miệng hỏi: "Hoàng thượng, làm sao vậy?"

Hoàng thượng không có trả lời, trên đường rất trầm mặc, sau đó đem Mộc Thanh Dao đưa về Phượng Loan cung, cũng không chào hỏi tiếng nào, liền dẫn thái giám A Cửu cùng mấy người tiểu thái giám ngồi lên nhuyễn kiệu trước cửa cung trở về Lưu Ly cung.

Mộc Thanh Dao đứng ở trên thềm đá, giật mình ngã người nhìn cỗ kiệu kia rời đi, không biết nam nhân này tức giận cái gì, bất quá nói thật, nàng lúc này không còn nhìn thấy một hoàng thượng cơ trí anh minh nữa, mà giống như một đứa nhỏ không đạt được thứ mình muốn, tự nhiên tức giận không giải thích được.

"Nương nương, làm sao vậy?"

Mạc Sầu cảm thận hỏi, lúc nãy nhìn hoàng thượng cùng hoàng hậu ở chung đụng rất tốt mà, nhưng sau khi nghe xong tiếng đàn của Tây Môn Tân Nguyệt, hai người tựa hồ đều trầm mặc, cái gì cũng không nói, hoàng thượng mặt thối thấy sợ, nổi giận dùng dùng rời khỏi Phượng Loan cung.

"Không có việc gì, vào đi thôi." Mộc Thanh Dao quay đầu tiến vào Phượng Loan cung, trong lòng thầm nghĩ, hoàng thượng chắc không phải là bởi vì đoán được ẩn ý của nàng chứ, biết nàng có ý muốn đi nghe Tây Môn Tân Nguyệt đàn, cho nên mới giận dỗi như vậy, bất quá ngẫm lại cũng không đúng với tình hình hiện tại, cuối cùng đành không nghĩ nữa, trở về tắm cung ngủ.

Chương 84.2

Ngày ngày bình yên trôi qua, trong Quảng Dương cung, một điểm tin tức cũng không có, yên tĩnh lạ lùng, từ sau khi công chúa Như Âm gả đi, thái hậu ăn chay niệm phật, tựa hồ như không hề hỏi đến những việc vặt vãnh ở trong cung nữa.

Mộc Thanh Dao phái người tra xét việc muội muội tiểu Nhu của Xuân Hàn, thì tìm được nàng ở Hoán Tẩy phòng nơi hạ đẳng nhất, nàng không nghĩ tới tiểu Nhu chỉ là một đứa nhỏ có mười tuổi, bởi vì làm quá nhiều việc nặng, hơn nữa ăn uống không đầy đủ, nên chỉ có bộ dáng của đứa bé bảy tám tuổi, nhìn thấy người là sợ hãi, đầu cúi cúi gầm xuống, ngay cả nói cũng không dám nói, Mộc Thanh Dao thở dài, đứa nhỏ như vậy làm sao mà ở trong cung được, nên nàng phân phó Mạc Sầu đưa nàng trở về phủ thừa tướng, Mộc thừa tướng thương hại nàng, thu nhận làm nghĩa nữ, ở lại Mộc phủ nuôi nàng.

Hoàng thượng mỗi ngày sẽ đến Phượng Loan cung một chuyến, cũng không nói đến chuyện đêm đó nữa, chỉ cùng Mộc Thanh Dao dùng cơm, tản bộ, chơi cờ, thỉnh thoảng cũng dạy nàng thổi tiêu, tình cảm của hai người nhanh chóng tăng lên, hình như đã từ bằng hữu chuyển biến thành hảo bằng hữu, nói chung so với trước đây càng sâu đậm thêm một tầng, tuy rằng Mộc Thanh Dao không cảm giác ra đó chính là yêu, nhưng cũng không phủ nhận, mọi chuyện mà hoàng thượng làm vì nàng, điều đó đã làm lòng của nàng ấm áp, hơn nữa bản thân cũng chậm rãi tiếp nhận sự cần thận tỉ mỉ săn sóc của hắn, nếu như nàng hoàn toàn không thích, thì nàng sẽ không tiếp nhận hắn.

Thời gian qua rất nhanh, độc của Mạc Uu toàn bộ đã được giải, hắn lại biến thành một thiếu niên vui vẻ, tuy rằng chỉ có mười hai mươi ba tuổi, thế nhưng tất cả mọi người cảm giác được hắn dường như quá trầm ổn, không có cái tâm lý ham chơi mà tuổi này nên có, giống như một người lớn sống nội tâm, về phần kẻ đầu độc hắn, còn có thân thể của hắn, Mộc Thanh Dao cũng không có hỏi, người người đều có những khoản thời gian thương tâm phải trải qua, cần gì phải chạm đến vết sẹo của người khác, nếu như hắn thực sự muốn nói, thì sẽ nói cho nàng biết.

Điều nàng muôn chính là sự trung thành tuyệt đối của hắn mà không phải là vết sẹo của hắn.

Ngày hôm nay ánh nắng rực rỡ, gió nhẹ ấm áp, trong vườn hoa của Phượng Loan cung, những đóa hoa nở rực rỡ lóng lánh.

Cung nữ cùng bọn thái giám đứng thành một vòng tròn, đang xem náo nhiệt, mà ngồi ngay ngắn ở trước mặt mọi người, chính là hoàng hậu nương nương, vừa uống trà vừa mệnh lệnh hai người đứng ở giữa: "Bắt đầu đi, để cho bản cung nhìn bản lĩnh của ngươi cao đến đâu?"

Mạc Ưu cùng Mạc Sầu nhận được mệnh lệnh, lập tức ôm quyền chào hỏi, thân hình khẽ động, hai người nhanh chóng cướp trước thời cơ tấn công đánh tới.

Mạc Sầu sử dụng chính là nhuyễn kiém, Mạc Ưu sử dụng chính là loan đao giống như lưỡi liềm, lưỡi liềm này dài hơn một thướt, nó có hình dáng như mặt trăng đầu tháng, ngân quang sáng quắc, lợi hại không gì sánh được, hắn vung tay lên, Nguyệt loan đao mang theo nội lực cực mạnh đánh thẳng về hướng Mạc Sầu, Mạc Sầu vừa nhìn thế đánh tới hung mãnh, không dám trực diện nghênh địch, vội vàng lắc né xa, mà nơi nàng vừa lách mình rời khỏi, bị nội lực nổ một hố rất sâu to, thanh âm ầm ầm vang lên.

Tất cả mọi người nhìn thấy thế mở to mắt há hốc mồm, thiếu niên này nội lực thật mạnh, võ công bất phàm a, Mộc Thanh Dao cao hứng đến nỗi ngay cả trà cũng đều quên uống, mở to đôi mắt băng hàn nhìn trận đấu, không nghĩ tới nàng lại cứu được một bảo vật, Mạc Ưu võ công quả thực lợi hại a, sau này có hắn ở bên cạnh, thật đúng là như hổ thêm cánh, không nghĩ tới tiểu tử so với Mạc Sầu còn mạnh hơn, tuy rằng hiện tại võ công hắn còn không có đạt được trình độ đăng phong tạo cực, nhưng một thời gian nữa, nhất định sẽ trở thành một cao thủ đứng đầu.

Hai người lại đánh nhau, rất nhanh Mạc Sầu cũng có chút lực bất tòng tâm, thở hổn hển, trước khi Mạc Ưu xông lên phía trước tiến công thêm lần nữa, thì nàng đã thân hình lùi xa ra, thu hồi nhuyễn kiém, cam bái hạ phong.

"Tốt, ta thua."

Mạc Ưu thấy nàng đã chịu thua, cũng ngoan ngoãn thu hồi đao, đem Nguyệt đao kia đeo lại bên hông, ôm quyền khách khí nói: "Đa tạ."

Vốn hắn không muốn xuất toàn lực ra, rất sợ làm Mạc Sầu bị thương, thế nhưng chủ tử nói, nếu như võ công không được, sẽ để hắn xuất cung đi ra ngoài, vì muốn được giữ lại, hắn nhất định phải làm cho chủ tử nhìn thấy mặt lợi hại nhất của hắn, cho nên mới phải toàn lực ứng phó, hiện tại sắc mặt chủ tử đã tốt rất nhiều, nghĩ đến việc ở lại của hắn đã không thành vấn đề.

Nếu như không ở lại, hắn cũng không biết mình nên đi chỗ nào, sau này chỉ có theo chủ tử, mình mới có một gia đình, hơn nữa chủ tử là ân nhân cứu mạng của mình.

Hai người cùng nhau đi đến trước mặt Mộc Thanh Dao, Mạc Sầu thở phì

phò, cướp lời mở miệng trước: "Nương nương, tiểu tử này không muốn sống nữa, ta nhận thua, hắn thiếu chút nữa đã đánh bại ta."

Mộc Thanh Dao nở nụ cười, khẽ liếc mắt nhìn Mạc Sầu một cái: "Vậy ngươi càng phải chăm chỉ luyện tập."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu lên tiếng trả lời, Mạc Ưu đứng ở trước mặt Mộc Thanh Dao, lảng lặng chờ, mặc dù biết chủ tử sẽ lưu lại hắn, nhưng nàng không mở miệng, trong lòng của hắn luôn luôn có một chút không an ổn: "Nương nương?"

"Mạc Ưu, võ công của ngươi không tệ, bất quá nếu ngươi muốn lưu lại, thì phải hiểu người đi theo bản cung, phải tuyệt đối trung thành, nếu để cho bản cung biết ngươi có hai lòng, ngươi sẽ chết rất khó coi."

Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên biến đổi, âm ngao lạnh giá, đôi mắt kia tựa như miếng băng đầy hàn khí, vẻ mặt nghiêm túc đến cực điểm, làm cho không người nào có thể hoài nghi lời của nàng, tất cả người lớn nhỏ trong Phượng Loan cung sao lại không rõ thái độ làm người của nương nương, liền cùng nhau nhìn về phía thiếu niên kia, thiếu niên này lớn lên thật tuấn tú, tuy rằng chỉ có mười hai mươi ba tuổi, thế nhưng ngũ quan lập thể dương cương, tóc hơi quăn, hợp với đôi mắt sáng của hắn, lộ ra nét đẹp mạnh mẽ mê người.

Mạc Ưu nghe xong Mộc Thanh Dao nói, trong lòng một trận cao hứng, ôm quyền cung kính mở miệng: "Nương nương yên tâm đi, Mạc Ưu mệnh là của nương nương, sau này có lên núi đào xuống chảo dầu cũng không chối từ."

"Tốt, vậy theo bản cung đi," Mộc Thanh Dao cuối cùng cũng nói ra, Mạc Ưu thoáng cái vui vẻ, mặt mài mang theo ý cười, đứng ở bên cạnh hắn Mạc Sầu cười vươn tay ra: "Mạc Ưu, hoan nghênh ngươi trở thành một thành viên của chúng ta."

"Cám ơn." Mạc Ưu vươn tay cầm tay Mạc Sầu một chút.

Cung nữ cùng thái giám vẫn xem bọn hắn tỵ thí lúc nãy bây giờ đã vây lại, mỗi người tranh nhau nắm tay Mạc Ưu, trong hoàng cung này suốt năm suốt tháng không có nhìn thấy nam nhân mà không phải là thái giám, lúc này khó có cơ hội được nhìn thấy một tiểu mỹ nam, mặc dù có chút nhỏ tuổi, nhưng nhìn cho đã mắt thì vẫn có thể, bởi vậy Mạc Ưu thoáng cái trở thành cái bánh bao thơm ngon.

Mộc Thanh Dao cười đứng dậy, cũng không thèm để ý tới cung nữ cùng thái giám này, dẫn theo hai nha đầu trở về tẩm cung.

"Chủ tử, người xem Mạc Ưu cười đến vui vẻ như vậy a? Hừ, không phải là lớn lên đẹp trai một tí thôi sao" Mai Tâm có chút dấm chua, các nàng sống ở chỗ này, lúc trước được hoan nghênh như thế, mà tiểu tử kia mờ lần là cướp sạch danh tiếng của các nàng, Mộc Thanh Dao liếc nhìn nàng một cái.

"Ngươi là ganh tị với Mạc Ưu, hay là ganh tị với bọn họ, nếu không ngươi cũng đi đến đó nắm chặt tay Mạc Ưu đi" Mộc Thanh Dao nói xong quay đầu lại, trước khi đi còn ném một câu: "Xem ra Mai Tâm chúng ta đã động lòng rồi."

Chương 84.3

"Đúng vậy, nương nương, " Mạc Sầu buồn cười, nhìn Mai Tâm tức giận đứng ở tại chỗ giật chân, nói gì vậy a, nàng động cái gì lòng chú, mục tiêu cuộc đời nàng là đi theo chân nương nương, cả đời bất ly bất khí... (TT : cô có phải nam nhân đâu mà đòi bất ly bất khí -_-)

"Chờ ta một chút, chờ ta một chút, " Mai Tâm chạy theo sau...

Bởi vì trong lòng nhớ đến chuyện của Nguyệt Giác tự, Mộc Thanh Dao cho rằng cần phải đi một chuyến, hoàng thượng vốn không đồng ý cho nàng đi, nhưng vì nàng cương quyết nên cuối cùng đành phải đồng ý cho nàng đi Nguyệt Giác tự, mệnh lệnh cho Băng Tiêu âm thầm bảo vệ nương nương, Mộc Thanh Dao chỉ dẫn theo hai người thủ hạ một nam một nữ, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, mình thì thay áo choàng gấm xanh ngọc, ngọc trâm cột tóc, lập tức thấy được một tiểu công tử phong lưu tiêu sái nhẹ nhàng, Mạc Sầu cùng Mai Tâm mắt cứ nhìn đăm đăm, đều nói hoàng thượng là mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, nhưng chủ tử biến đổi như thế, quả nhiên cùng hoàng thượng đều mỹ như nhau.

"Chủ tử, lên đường đi."

Mạc Sầu cung kính xin chỉ thị, Mộc Thanh Dao sắc mặt ngưng tụ, trầm ồn gật đầu: "Phân phó xuống, không được đem tin tức ta xuất cung tiết lộ ra ngoài, nếu có người dám can đảm tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ, nhất định cung quy xử phạt."

"Dạ, nương nương," đứng ở bên cạnh Mạc Sầu thân hình của Y Vân nhẹ run lên một cái, sau chuyện xảy ra lần đó mỗi lần nghe được hai chữ cung quy kia, nàng liền run rẩy.

Mai Tâm nhìn chủ tử mang theo Mạc Ưu cùng Mạc Sầu rời khỏi, không yên lòng đuổi theo, dặn dò Mạc Sầu: "Ngươi phải cẩn thận một chút, ngàn vạn, ngàn vạn đừng cho nương nương gặp phải chuyện gì?"

"Yên tâm đi." Mạc Sầu vỗ vỗ vai Mai Tâm, Mai Tâm tuy rằng nhát gan sợ phiền phức, nhưng rất trung thành, hầu hạ chủ tử cũng hết sức tận tâm tận lực.

Mai Tâm đưa mắt nhìn ba người rời đi, không biết vì sao, lần này chủ tử rời cung, trong lòng nàng cảm thấy có chút bất an, hình như có chuyện gì đó sẽ phát sinh, trước đây nàng chưa từng có cảm giác như thế, chỉ mong chủ tử cũng không có chuyện gì, Mai Tâm ở trong lòng cầu nguyện nhưng vẫn tiễn chủ tử đến bên ngoài cửa điện, nhìn các nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa không phải là loại xe chuyên dụng của cung đình, mà là xe ngựa tầm thường của những người nhà giàu có, làm như vậy là vì không muốn có người biết, lần này bọn họ xuất cung, là cải trang mà đi, đương nhiên bình thường chừng nào càng tốt chừng ấy, nếu như bị người khác nhìn thấy ra chân tướng, thì làm sao mà điều tra được chuyện gì.

Mộc Thanh Dao khép hờ hai mắt nằm ở trên nhuyễn giáp, Mạc Sầu ngồi ở bên người nàng, trầm mặc không phát ra tiếng động, Mạc Ưu cùng với xa phu ngồi ở bên ngoài xe ngựa, mà xa phu kia là một thị vệ thân thủ không tệ ở trong cung.

Đoàn người này, mỗi người bản thân đều có võ công, tuy rằng đều không phải là cao thủ đứng đầu, nhưng người bình thường nếu muốn gần các nàng, thì tuyệt đối không có khả năng, vì thế Mạc Sầu cũng không lo lắng, chỉ lảng lặng nhìn chủ tử, chủ tử từ khi lên xe đến bây giờ vẫn duy trì một loại tư thế, mỗi lúc như thế này, Mạc Sầu biết nàng đang suy nghĩ.

Cho đến khi Mộc Thanh Dao đột nhiên mở to đôi mắt, ánh sáng quý dị bắn ra, trên khuôn mặt xinh đẹp bao phủ hàn băng, bình tĩnh nhìn Mạc Sầu.

"Nguyệt Giác tự nhất định có chuyện, nếu như chúng ta đến đó gặp phải phiền phức gì, chẳng may bắn cung bị người bắt đi, ngươi hãy dùng Mao Tuyết Cầu có thể tìm được vị trí của ta."

Mộc Thanh Dao ánh mắt u ám không rõ, Mao Tuyết Cầu không phải sủng vật bình thường, nó là một con tiểu hồ ly có linh tính, bởi vì cả ngày cùng nàng ở chung một chỗ, nên nó quen thuộc mùi vị trên người nàng, chỉ cần mang nó đến Nguyệt Giác Tự. Nó nhất định sẽ biết cách, tìm được nàng chỗ ở của nàng.

Mạc Sâu sắc mặt trắng nhợt, trầm ồn mở miệng: "Nương nương yên tâm đi, nô tỳ dù chết một vạn lần cũng sẽ không để cho người ta cướp nương nương đi."

"Được rồi, những người đó đều không phải là kẻ ngòi không, đừng quên bọn họ là tử sĩ, lần trước nếu không phải dẫn theo một nhóm lớn thị vệ trong cung, chỉ sợ chúng ta khó có thể thoát thân, lần này nếu như bọn họ thật sự có mưu đồ mà nói, bản cung nhất định sẽ chạy không khỏi, vì thế đến lúc đó người cũng đừng tự trách, bản cung không có việc gì, những người đó không dám ở Nguyệt Giác tự giết người, nếu như Nguyệt Giác tự thật sự là sào huyệt của bọn họ, làm thế chẳng phải là tự mình bại lộ sao."

"Nương nương?"

Mạc Sâu nghe chủ tử phân tích, chỉ cảm thấy kinh hãi đắm chiến, nếu chủ tử đã đoán được tất cả, tại sao còn muốn mạo hiểm đi Nguyệt Giác tự, không bằng phái ngự lâm quân đến Nguyệt Giác tự là được, hà tất phí tâm sức đổi mặt với nhiều trắc trở như vậy.

"Nương nương, nếu chuyến đi này hung hiểm như vậy, chúng ta sao không hồi cung, để cho hoàng thượng hạ chỉ điều tra Nguyệt Giác tự, nếu như nương nương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ hoàng thượng sẽ không tha cho tất cả chúng ta."

Mạc Sâu không phải sợ chết, nàng tình nguyện người những kẻ đó muốn là mình, bắt cũng là mình, giết cũng là mình, mà không phải nương nương, nếu như chủ tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù nàng chết, cũng muốn nương nương chịu bất cứ thiệt thòi nào.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, hơn nữa đây đều là do bản cung suy đoán, bản cung nếu thật sự nắm chắc, còn đơn độc một mình đi trước sao? Mọi việc đều có những điều ngoài ý muốn xảy ra, nói không chừng Nguyệt Giác tự kia căn bản không có mờ ám gì, hoặc là Xuân Hàn trước khi lâm chung, nói Nguyệt Giác tự chỉ là lời nói vô tâm mà thôi, chẳng

lẽ chúng ta vì lời nói đó để cho hoàng thượng hạ chỉ lục soát nó sao, như vậy hoàng thượng chẳng phải là hôn quân sao, lúc đó làm sao mà ngăn được miệng lưỡi của người trong thiên hạ, chỉ sợ thái hậu sẽ thừa cơ hội quấy nhiễu thêm."

Mộc Thanh Dao đôi mài chau lại, đôi mắt hàm chứa uy nghi, tiếng nói lành lạnh, không hờn không giận, dường như không chút nào bị ảnh hưởng, chậm rãi nhắm mắt lại tựa vào nhuyễn giáp nghỉ ngơi, xe ngựa bình ổn chạy trên đường cái náo nhiệt phồn hoa,

Bên tai hết lần này đến lần khác nghe thấy tiếng ồn ào la hét, sóng người bắt đầu chuyển động nên xe ngựa không thể tăng tốc đi về phía trước, chỉ phải thả chậm tốc độ.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm quen thuộc truyền vào.

"Đại gia vào xem một chút đi, ta nhất định sẽ từ từ hầu hạ đại gia."

Tiếng nói vừa rơi xuống, một mùi hương của son phấn rỉ tiền bay vào, khó ngửi cực kỳ, bất quá thanh âm này cũng làm cho Mộc Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, vén rèm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trước cửa một thanh lâu sở quán, mấy cô nương mặc trang phục hoa lệ trang điểm xinh đẹp đang chiêu dụ khách hàng, trong đó có một nha đầu trang điểm lòe loạt bắt mắt chóp lòe, thì ra là nha đầu Bảo Tranh kẻ đã phản bội Mộc Thanh Châu, không nghĩ tới nàng lưu lạc đến cõi này, hơn nữa còn là gái hạ đẳng nhất ở thanh lâu, chỉ xứng đứng cửa mời chào khách nhân, mặc cho người ta động tay động chân vào người.

Mạc Sâu theo tầm mắt của nương nương nhìn sang, chau lông mài một cái, tàn ác mở miệng: "Tự làm tự chịu."

Mộc Thanh Dao buông mành, khéo môi xả ra nụ cười nhạt, gieo nhân nào thì gặp quả nấy, bị cái lão thái hậu yêu bà lợi dụng, sao khi sự việc thành công, nàng có thể ở lại trong cung làm một cung nữ vân vân, đáng tiếc sự việc không như mong muốn, cái gì cũng không thành công, thái hậu làm sao mà tha cho nàng ta, đây là do nàng ta tự chuốc lấy.

Hai người không nghĩ đến chuyện nha đầu kia nữa, vẫn nên nghỉ dưỡng sức thật tốt mới là chuyện cần thiết, đợi một lúc đến Nguyệt Giác tự, chỉ sợ sẽ có chuyện kinh tâm động phách phát sinh.

Xe ngựa đi qua khói phố xá náo nhiệt, thì bắt đầu gia tăng tốc độ, một đường nhanh chóng chạy ra khỏi hoàng thành, đi thẳng đến vùng ngoại ô.

Chương 84.4

Hương Hoa Sơn, quanh co khúc khuỷu, lúc này đã là cuối mùa thu, sương lạnh giăng khắp nơi, khung cảnh cả ngọn núi có chút tiêu điều, bên cạnh những mảng lá xanh ngắt đã bị lây một ít màu sắc của lá vàng, ánh nắng chiết xạ lên cành lá, bao phủ một tầng kim quang tựa như nó đang thong thả tản bộ.

Gió thổi qua, có một ít lá khô nhẹ nhàng rơi xuống, chậm rãi và thong thả như đang trôi trong dòng suối, hóa thành một cảnh đẹp trong khung cảnh tiêu điều của mùa thu.

Dưới chân núi, có rất nhiều xe ngựa, nhiều người lên núi xuống núi, vẫn giống như lần đầu tiên các nàng đến đây, ngoại trừ cành lá khô héo, khí trời bắt đầu lạnh thì cũng không có thay đổi gì, khách hành hương vẫn tấp nập, mùa thu tiêu điều cũng không ảnh hưởng đến nhang khói của Nguyệt Giác tự, theo lời nói của khách hành hương thì Liễu Không đại sư của Nguyệt Giác tự, đạo hạnh cao thâm, cao thâm sao? trong đầu Mộc Thanh Dao hiện ra một thân ảnh cao lớn, tuy rằng tuổi già, nhưng có dáng dấp già cả, ngược lại ánh mắt lấp lánh có thần, cơ trí nhạy bén, nếu như bên trong Nguyệt Giác tự thật sự có tử sĩ, như vậy thì Liễu Không giữ vai trò gì trong đó?

Mộc Thanh Dao chợt nhớ tới bản thân mình đã cho người đi điều tra chuyện năm xưa của thái hậu, phát hiện ra một chuyện kỳ quái, người nam nhân kia bởi vì yêu thương quá sâu, nghe nói đã xuất gia đi làm hòa thượng, chẳng lẽ? Trái tim trong lồng ngực của Mộc Thanh Dao đập nhanh đến lợi hại, nàng thực sự không muốn tin, hòa thượng trong Nguyệt Giác tự đúng là người yêu năm đó của thái hậu, đã nhiều năm như vậy, mà hai người còn ở cùng một chỗ, hơn nữa phàm là người có đầu óc suy nghĩ đều sẽ biết, thái hậu chẳng qua là lợi dụng hắn mà thôi, nếu như Liễu Không đại sư thật là người kia, hắn đã chịu đựng biết bao nhiêu cay đắng, người con gái trong lòng mình từng yêu phải gả cho nam nhân khác, bản thân thì trở thành vũ khí để cho nàng lợi dụng.

"Chủ tử, chúng ta lên đi."

Mọi người hòa theo dòng người lên núi, dọc đường đi dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người xung quanh, chuyến đi này của bọn họ, nam tuấn mỹ, nữ

xinh đẹp, tuy rằng Mộc Thanh Dao mặc trang phục nam tử, nhưng vẫn là quần tinh ứng nguyệt, rõ ràng là mùa thu, nhưng hết lần này tới lần khác nàng cứ cầm cây quạt, tự cho là phong lưu quạt a quạt, thật là có tiền vốn để trêu hoa ghẹo nguyệt mà, càng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt hoa si của các cô nương, lấp lánh như sao nhìn thăng.

Mạc Sầu nhìn chủ tử dọc theo đường đi lên núi dáng vẻ rêu rao như vậy, không khỏi mắt trợn trừng, chủ tử thật đúng là bảo trì được bình thản, biết rất rõ ràng chuyến này dẫu nhiều lành ít, còn có thể chơi đến vui vẻ như thế, dáng vẻ này của nàng thật là một lòng muôn sớm có chuyện mà.

"Chủ tử."

Mộc Thanh Dao quay đầu lại liếc nhìn Mạc Sầu một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu kia đã trắng bệch, không khỏi nhíu mày một chút, cúi người nói qua: "Ngươi khẩn trương như vậy làm gì, chẳng lẽ không biết ở chỗ tối có người theo dõi chúng ta sao?"

"A?" Mạc Sầu kêu sợ hãi, là ai ở lúc các nàng vừa lên núi liền theo dõi chặc chẽ bọn họ, nương nương thật là lợi hại a, xem ra chính mình quá khinh thường rồi, chỉ lo nhìn chằm chằm nương nương, mà quên người ở chỗ tối.

"Nô tỳ đã biết, " Mạc Sầu nhỏ giọng nói, lập tức lấy lại vẻ mặt bình tĩnh theo phía sau chủ tử, Mộc Thanh Dao thỉnh thoảng quay đầu lại phía sau, ở mặt nhẹ gật đầu một chút, cử chỉ cực kỳ ngắn, mắt thấy có rất nhiều nữ nhân hít thở không thông, tiểu công tử này thật phong lưu a.

Nguyệt Giác tự rộng rãi trang nghiêm, khách hành hương như nước chảy, trước cửa quảng trường càng náo nhiệt rất nhiều, ngoại trừ mấy người bán phấn son, vẫn còn có một ít người bán rất nhiều vật phẩm thỉnh thoảng có tiếng người bán hàng rong chào bán một ít đồ vật, lần trước Mộc Thanh Dao không có chú ý, lần này bởi vì vẫn đe tử sĩ, nàng không khỏi nhìn thêm mấy lần, tại sao lại có người đến trước cửa ngôi đền bán mấy thứ này?

"Chủ tử?" Mạc Sầu theo ánh mắt của Mộc Thanh Dao nhìn sang, lấy làm kỳ quái nhíu mày, chủ tử đang hoài nghi chuyện gì sao?

Mộc Thanh Dao cũng không nói lời nào, tự cho mình siêu phàm phe phẩy cây quạt, nghênh ngang dẫn ba thủ hạ, hướng về nơi bán son phấn và bán hàng rong đi đến, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu một tắc cũng không rời nàng, rất sợ chủ tử gặp phải cái gì nguy hiểm...

"Cái này bán thế nào?"

Mộc Thanh Dao vừa thu lại chiết phiến, khéo mỉm cười nhìn mấy món hàng son phấn của người bán hàng rong, chỉ thấy người bán hàng rong mặt khôn chút thay đổi liếc mắt nhìn hủ son trên tay Mộc Thanh Dao, trầm giọng mở miệng: "Năm văn tiền một hủ."

Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, quơ quơ chiết phiến, nhìn phía Mạc Sầu: "Sầu nhi, thích cái này không? Thiếu gia mua tặng cho ngươi. Vì ngươi hôm qua buổi tối tận tâm hầu hạ thiếu gia, đến, cầm lấy"

Nàng nhìn Mạc Sầu, ánh mắt biến hóa thất thường, ánh sáng bắn ra kinh người, Mạc Sầu vừa nhìn, trong lòng thông minh chợt hiểu, chẳng lẽ người bán hàng rong này có vấn đề, vẻ mặt bình thản e thẹn cười: "Thiếu gia, ngươi sao lại ở trước mặt nhiều người như vậy mà nói ra, " nói xong đưa tay lên đem hủ son nhận lấy, tiện tay lấy ra một ít bạc vụn đưa trên tay người bán hàng rong kia.

"Cho ngươi, " Mạc Sầu đem tiền để vào trong tay người bán hàng rong, đánh giá cẩn thận người bán hàng rong, chỉ thấy hắn từ đầu tới đuôi mặt không chút thay đổi, cũng không có hỉ nộ ái ố, không có bất luận dao động gì, thật giống như một con rối bị người ta điều khiển, Mạc Sầu thấy vậy kinh hãi, chẳng lẽ những người này là? Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, người bán hàng rong thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Không có tiền thối lại."

Mạc Sầu nghẹn họng nhìn trân trối, còn có người làm ăn như vậy sao, nếu là thật sự chính người bán đồ, sao có thể nhìn khách hàng mà mặt không cười, họ sẽ nói khoác một phen với khách nhân, để khách nhân mua thêm vài món đồ, mà người này thì lại lạnh lùng nói không có tiền thối.

Mộc Thanh Dao dùng cây quạt rõ vào sập người bán hàng, hào phóng mở miệng: " Phản còn lại gia thưởng ngươi "

Mười phần là đúra con phá của, bên cạnh có rất nhiều người nhìn sang, sau đó dùng ánh mắt khinh thường, sau đó quay đầu chú tâm buôn bán đồ của mình, nhưng chính là cái nhìn này, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu đã nhìn ra có rất nhiều người vẻ mặt không thay đổi đang lẩn vào trong khách hành hương, chỉ sợ bọn họ đều là tử sĩ, ban ngày ngụy trang thành người bán hàng

rong trước cửa Nguyệt Giác tự, buổi tối thì ẩn thân vào trong Nguyệt Giác tự, thật là một thủ đoạn cao minh, đôi mắt Mộc Thanh Dao phát ra ánh sáng u ám.

"Vị đại ca này, nhà ngươi ở nơi nào? Thiếu gia ta nhìn chung quanh đây không có nhà của ai cả, các ngươi đến nơi xa này cũng kiểm không được bao nhiêu tiền a."

Lời vừa nói ra, người bán hàng rong kia đột nhiên ngẩng đầu, mâu quang hiện lén sát khí, sau đó nhanh chóng ẩn giấu lại, mặc dù rất nhanh nhưng vẫn không tránh được ánh mắt của Mộc Thanh Dao, hiện tại nàng thập phần khẳng định, những người này chính là tử sĩ, nhưng mà rõt cuộc là có bao nhiêu người, nhìn kỹ một chút, trên quảng trường này ước chừng hai ba trăm người, chỉ sợ số lượng tử sĩ này chỉ là một nữa.

"Nuôi gia đình sống tạm mà thôi, " thanh âm nồng nề vang lên, người bán hàng rong nói xong, lại cúi đầu chỉnh lý quầy hàng, Mộc Thanh Dao biết kế tiếp có hỏi nữa cũng không có manh mối gì, liền xoay người dẫn ba người thuộc hạ đi vào chính điện của Nguyệt Giác tự, mâu quang hung tàn ở phía sau gắt gao nhìn chằm chằm nàng...

Mộc Thanh Dao dẫn ba người vào trong chùa dâng hương, Mạc Sầu cúng tiền nhan đèn, nhưng không có xin xăm, Mộc Thanh Dao liền đứng dậy mang người đi vào phía sau điện, dọc theo đường đi nhìn thấy mấy người tiểu hòa thượng đang quét tước, Mộc Thanh Dao ngăn cản một tiểu hòa thượng áo xanh, nói muốn cầu kiến chủ trì, tiểu hòa thượng kia ngẩng đầu lên quét mắt nhìn nàng một cái, kinh ngạc sững sốt đứng lặng trong chốc lát, liền chấp hai tay, cung kính dẫn nàng đi về phía sương phòng của chủ trì.

Chương 84.5

Chủ trì đại sư Liễu Không được tiểu hòa thượng bẩm báo, đích thân ra đón, từ ái mở miệng: "Không biết thí chủ có chuyện gì muốn gấp lão nạp?"

Mộc Thanh Dao nghiêm túc nhìn hắn, hòa thượng này hơi có chút phong thái tiên phong đạo cốt, hơn nữa mi tâm cơ trí, thảo nào khách hành hương đều nói hắn có đạo hạnh cao, nghĩ lại cũng có chút đạo lý, Mộc Thanh Dao hai tay chấp lại, chậm rãi mở miệng: "Tại hạ có một chuyện thỉnh giáo phuơng trượng đại sư, hi vọng phuơng trượng đại sư chỉ điểm cho?"

"Không dám. Thí chủ mời vào."

Liễu Không đại sư đem đoàn người các nàng tiến vào sương phòng, trong phòng bài biện cực kỳ giản đơn, chỉ có hé ra một cái giường mềm, ở giữa để một cái bàn nhỏ, trên mặt có mõ gỗ, phía sau trên tường có một chữ không thật to, bút pháp như gió, lợi hại không gì sánh được, ngoại trừ chữ trên tường thì không có thêm vật gì khác, trên mặt đất có mấy tấm bồ đoàn chắc là để cho các đệ tử nghe hắn chỉ điểm.

"Thí chủ, chê cười."

"Không cần khách khí."

Mộc Thanh Dao cũng không chê, vén trường bảo, ngồi xuống đất ba thủ hạ tự nhiên không dám tỏ vẻ gì, theo sát nàng ngồi lên ba tấm bồ đoàn ở phía sau, Liễu Không đại sư thì ngồi ngay ngắn trên giường mềm, từ ái mở miệng: "Thí chủ xin cứ hỏi, hi vọng lão nạp có thể giải được khúc mắc trong lòng thí chủ."

"Dạ" Mộc Thanh Dao nhìn Liễu Không ngồi ở trước mặt, trong lòng đã có chút hi vọng, nàng hi vọng tất cả mọi chuyện không quan hệ đến Liễu Không đại sư, bằng không tội nghiệp của hắn thật quá sâu nặng, Mộc Thanh Dao sắc mặt cũng không còn phong dang như lúc trước, mà có chút bi thương, tựa hồ sự bi thương kia kéo dài tới bên ngoài, cả người bị đả kích, thanh âm chậm rãi lạnh nhạt vang lên.

"Đại sư, ta bị trúng độc tình yêu của một nữ nhân, nhưng nàng lại phải gả cho người khác, ta muốn xuất gia làm hòa thượng, ngươi có thể để cho ta ở Nguyệt Giác tự xuất gia không?"

Mộc Thanh Dao một thân tịch mịch, tựa hồ thật sự có chuyện đó, phía sau nàng ba người ánh mắt chớp nhanh, không biết nương nương muôn làm gì, bất quá mỗi người đều tự giác không phản ứng gục đầu xuống.

Liễu Không đại sư ngồi ở trên cao, vẻ mặt ngắn ra, cặp mắt cơ trí kia một mảnh vẫn đục, nhưng chỉ thất thần trong chốc lát, rồi lại khôi phục như cũ, thương xót mở miệng: "Thí chủ trần duyên chưa dứt, chuyện lúc trước chưa xong, chuyện sau này lại tới, thứ cho lão nạp bất lực."

"Đại sư?"

Đôi mắt sâu thẳm của Mộc Thanh Dao quét nhìn về phía Liễu Không, chỉ

thấy hắn khuôn mặt đau thương, cả người có vẻ cực kỳ mệt mỏi, không còn sự điềm đạm như lúc nãy, trên mặt bao phủ mây đen, chàm chậm mở miệng: "Thí chủ mời trở về đi, xin thứ cho lão nạp bất lực."

Hắn nói xong, cũng không đợi Mộc Thanh Dao mở miệng, liền hướng bên ngoài cửa gọi người: "Người đến, tiễn thí chủ đi ra ngoài."

"Dạ, sư phụ," thanh y tiểu hòa thượng đã dẫn Mộc Thanh Dao tới, thông minh lắc mình đi vào, cung kính mở miệng: "Thí chủ mời."

Mộc Thanh Dao dẫn ba người đứng dậy, ôm quyền chậm rãi mở miệng: "Đã quay rầy đại sư," nói xong liền theo tiểu hòa thượng bước ra bên ngoài, đi tới sương cửa phòng thì dừng bước, quay đầu lại mở miệng gặng từng chữ một: "Mặc dù thân đã thoát khỏi hồng trần, tâm còn vướng bận nơi nơi, thì dù cho tu phật, chỉ sợ cũng là trần duyên chưa hết."

Một lời vừa rơi xuống, người đã ly khai, chỉ để lại dư âm trong phòng của Liễu Không đại sư,

Đại sư nét mặt hiện lên nghi ngờ, hắn đến tốt cùng là ai? Bỗng nhiên như hiểu ra cái gì, thì ra là nàng, hắn cười khổ, nên tới cuối cùng đến, không phải sao? Chỉ sợ trận hạo kiếp này là tránh không khỏi...

Mộc Thanh Dao theo tiểu hòa thượng rời khỏi, đến nơi không có ai thì tạ ơn quá tiểu hòa thượng, dẫn Mạc Sầu các nàng đi về phía trước mặt.

Mạc Sầu quay đầu lại quét mắt liếc nhìn một cái, bước lên hai bước, nhỏ giọng mở miệng: "Chủ tử, nơi này có điểm kỳ quái, ngay cả cái phượng trượng đại sư kia cũng vậy."

"Ừ, cẩn thận một chút, chỉ sợ trong bóng tối có người đang theo dõi chúng ta."

Mộc Thanh Dao nói xong, ba một tiếng mở cây quạt ra, tự cho mình siêu phàm đi về phía trước, lúc này ngôn hành cử chỉ của nàng, hoàn toàn nhập vai từ dáng vẻ đến nụ cười đều rất tuyệt, ngay cả ba thủ hạ phía sau nàng, nếu không phải biết nàng là chủ tử bọn hắn, chắc cũng sẽ lầm tưởng cho rằng đó là một kẻ phá của...

Vốn có cho rằng sẽ gặp phải những cản trở, thế nhưng đoàn người lại thuận lợi một đường xuống núi, Mộc Thanh Dao nhíu mài, trong con mắt hiện lê

sự hài hòa, chẳng lẽ nàng suy đoán sai lầm, thế nhưng vừa rồi thần sắc Liễu Không đại sư đã tiết lộ hành vi của hắn, có ẩn chứa huyền cơ.

Chân núi, người đã thưa thót hơn, có người lên núi, cũng có người xuống núi rời khỏi, chỉ có xe ngựa bắt mắt của bọn họ vẫn đứng ở kia, Mộc Thanh Dao ngẩn đầu nhìn giữa sườn núi, tuy rằng những người đó không hề động thủ, nhưng nàng vẫn nhận ra điều đó, Nguyệt Giác tự xác thực không bình thường, người bán hàng rong trước cửa đều có vấn đề, thử hỏi chung quanh bao nhiêu dặm không một bóng người cư ngụ, ai lại cố ý chạy đến Nguyệt Giác tự làm ăn buôn bán, trước đây không để ý nên không cảm thấy cổ quái, nhưng hiện tại nàng nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ lạ, chỉ sợ những người đó cũng chỉ là một phần, số người còn lại vẫn ẩn thân ở trong miếu nghỉ ngơi, nhưng tất cả mọi nơi trong chùa trước sau nàng đều đi xem hết, cũng không có bao nhiêu nơi để ẩn nấp, người chủ mưu đã đem họ giấu ở nơi nào?

Mộc Thanh Dao đang lúc có trăm ngàn suy nghĩ, bỗng nhiên thân thể chợt rùng mình, ánh mắt u lãnh, quả nhiên nên sê tối, sát khí đầy rẫy ẩn giấu ở trong rừng, không khí giết chóc ngày càng dày đặc, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu kề cả người thị vệ kia cẩn thận cùng nhau vây quanh Mộc Thanh Dao, cảnh giới nhìn bốn phía.

"Chủ tử, cẩn thận một chút."

"Bản cung không có việc gì," Mộc Thanh Dao trầm ổn mở miệng, vừa thu lại cây quạt đôi mắt đã lăng hàn, mắt lạnh lẽo quét nhìn bốn phía, trên gương mặt xinh đẹp, mà liều cũng dựng thẳng, trong đôi mắt đen hiện lên sóng to gió lớn.

Bầu trời, mây đen che mất thái dương, ánh sáng thoáng cái bị thu hồi trở về, phía chân trời đông nghịt một mảnh màu đen, rất nhanh mười mấy khắc y nhân bay xuống, bao vây các nàng, Mộc Thanh Dao lạnh lùng nghiêm nghị nhìn những hắc y nhân này, trang phục cùng tử sĩ đêm đó ám sát nàng giống nhau như đúc, chẳng lẽ bọn họ là?

Những người áo đen kia vừa hiện thân, cũng không nói tiếng nào, người thủ lĩnh vung tay lên, những kẻ còn lại liền bọc đánh qua đây, Mộc Thanh Dao lạnh lùng mệnh nay: "Đánh, liều chết mà đánh," lời nói lạnh giá đầy thị máu, trong lúc này, nếu như không tập hợp sức mạnh đoàn kết lại, chỉ sợ sẽ trở thành vong hồn dưới đao, nàng sao có thể để cho thủ hạ mà mình vất vả lắm mới có được bị người ta giết chết.

Lời của nàng rơi, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu rất nhanh lắc mình nghênh địch, dặn dò thị vệ kia bảo vệ tốt chủ tử.

Mộc Thanh Dao dõi mắt nhìn lại, những người áo đen kia có mười mấy tên, hơn nữa thân thủ đều rất cao, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu tuy rằng võ công lợi hại, nhưng rốt cuộc có nhược điểm là thể lực yếu, Mộc Thanh Dao khéo léo néch lên, lạnh lùng mệnh lệnh thị vệ bên người: "Ngươi qua đó giúp bọn hắn."

Chương 84.6

"Chủ tử?" Thị vệ kia không dám động đậy, nương nương nếu như gặp phải chuyện không may, hắn thật gánh vác không nổi, hai người kia chỉ là thủ hạ tính mệnh so với nương nương có sự cách biệt quá nhiều, bởi vậy hắn chần chờ một chút, Mộc Thanh Dao vừa nhìn thấy thần sắc của hắn, quanh thân bao phủ sát khí, thân thể nhoáng một cái đã ở ngoài nghênh địch, ai ngờ trong rừng cành lá tuôn rơi rung động, chừng mười một nữ tử như hoa như ngọc, một thân màu trắng giữa không trung đáp xuống, dẫn đầu chính là Băng Tiêu, Băng Tiêu ôm quyền: "Làm cho chủ tử bị sợ hãi."

Mộc Thanh Dao vừa nhìn Băng Tiêu xuất hiện, lập tức thở dài một hơi, những ám vệ này võ công vô cùng lợi hại, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, thì các nàng sẽ không có việc gì.

Dưới chân núi đánh nhau đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, những khách hành hương đâu ai dám xuống núi. Đao kiếm không có mắt, trong không khí đầy rẫy hơi thở giết chóc, mùi máu tươi nồng đậm khắp nơi...

Mộc Thanh Dao không thèm đếm xỉa đến, hai tay ôm ngực, thở ơ lạnh nhạt hết thảy trước mắt, rất nhanh nàng phát hiện một điểm kỳ quái đáng ngờ, những hắc y nhân này so với lần trước có chút không giống nhau, tựa hồ họ có điều e ngại, không như lần trước thẳng tay hạ sát, dường như họ muốn bắt sống, chứ không phải giết chết không tha, phát hiện này, làm cho mắt nàng dây lên sự nghi ngờ, những người này không phải tử sĩ, như vậy bọn họ là người phương nào phái tới, chẳng lẽ có hai nhóm người đều đánh chủ ý vào nàng, trời ạ, mình đã bị cuốn vào cái thế cục gì đây?

Mộc Thanh Dao không nói gì chỉ hỏi trời xanh, nàng vốn thầm nghĩ điều tra nơi ở của tử sĩ, không ngờ bây giờ lại lòi ra thêm một bọn người khác, những người này vừa vì sao phải bắt nàng, chẳng lẽ là người của lục quốc, bọn họ không muốn giết nàng, mà chỉ bắt nàng...

Bất quá từ sau khi Băng Tiêu các nàng xuất hiện, cục diện lập tức gay cấn, những người áo đen kia đã lâm vào thế yếu, nhanh chóng liền có người bị thương, Mộc Thanh Dao nhìn ra, cứ theo đà này, hẳn là rất nhanh sẽ kết thúc...

Thế nhưng ai nghĩ tới, từ trong rừng rậm lại toát ra một nhóm hắc y nhân nữa, có khoảng chừng có mươi mấy người, những người này hoàn toàn không giống với nhóm hắc y nhân lúc trước, vừa hiện thân, liền dẫn đến mưa bay trên núi chấn động mạnh mẽ, sát khí thị máu bao phủ nửa bầu trời, người đứng đầu vung tay lên, lạnh lùng vô tình nói thốt ra: "Giết."

Một tràng giết chóc hủy thiên diệt địa đã bắt đầu rồi, Băng Tiêu các nàng kế tiếp đã bị đánh bại phải rút lui, những hắc y nhân mới xuất hiện, sử dụng nhiều chiêu chí mạng, nhắm tử huyệt mà đánh, làm Mạc Sâu các nàng không dám khinh thường, toàn lực nghênh địch, Mộc Thanh Dao giờ phúc này làm sao mà không đếm xỉa đến, lau vào trong đó, làm vài người kêu lên: "Chủ tử."

Trời biến đổi mây phá vỡ, Mộc Thanh Dao bị mấy người hắc y nhân bao quanh vây xung quanh, chớp mắt đã bị bắt, vì không để có thêm thương vong, nàng trầm giọng mệnh: "Mau chạy đi."

Lời vừa nói xong, đã bị một người áo đen điểm huyệt ngủ, ôm lấy nàng lắc mình rời đi...

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu quá sợ hãi, vội vàng lui lại, phải lập tức trở về trong cung bẩm báo hoàng thượng, nương nương bị người ta bắt đi, chỉ sợ hoàng thượng sẽ giận dữ, hơn nữa phải nhanh chóng tìm được nương nương, may là nương nương đã có dự kiến trước, dặn nàng, để cho Mao Tuyết Cầu mang nàng các đi tìm người.

"Đi."

Đoàn người tung người lên ngựa, chớp mắt đã biến mất không thấy, nhóm tử sĩ kia cũng không truy đuổi các nàng, mục tiêu của bọn họ là người bị cướp đi kia, họ liền nhìn nhau liếc mắt một cái "Rút."

...

Lúc Mộc Thanh Dao tỉnh lại, trời đã gần đến hoàng hôn, nâng người đứng

dậy, xoa xoa đầu, một màn lúc nãy liền hiện lên ở trong óc, nàng ở chân núi Nguyệt Giác tự bị người ta bắt cóc, nơi này là nơi nào, ngược mặt đánh giá chõ ở hiện tại của mình, đây là một gian phòng tinh xảo, bên trong phòng đốt huân hương nhàn nhạt, mà nàng đã ngủ ở trên một cái giường lớn, cũng không có bất luận dấu hiệu nào bị người ta ngược đãi.

Đây là chuyện gì?

Mộc Thanh Dao hoang mang nháy đôi mắt, xoay người ngồi xuống, vừa nghiêng người đã phát hiện bản thân mình dường như rất suy yếu, hơi suy nghĩ một chút, liền phát hiện thêm nội lực của nàng hoàn toàn biến mất, nàng bây giờ chỉ là một người bình thường, lập tức hoảng hốt, sắc mặt khó coi.

Có người cho nàng phục dùng thuốc hóa giải nội lực, cho nên mới phải yên tâm đem nàng để ở chõ này như vậy, bởi vì không có nội lực nàng cùng người thường không có gì khác nhau, muốn muốn chạy trốn, chỉ sợ không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng bọn họ bắt nàng để làm gì?

Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, xuyên qua một nửa cửa sổ mở rộng, nàng nhìn thấy đây là một tiểu viện nhỏ, trong viện trồng một gốc cây tùng bách, còn có mấy con gà chạy loạn đầy đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu chiêm chiếp, vui vẻ đến cực điểm.

Ở đây dường như là một gia đình nhà nông bình thường, mà không phải là căn cứ của tử sĩ, kẻ bắt nàng tới đây, cũng không phải là tử sĩ, mà là một đám người khác, chỉ là bây giờ nàng không biết vì sao những người đó phải bắt nàng.

Mộc Thanh Dao đang lúc nghĩ đến nhập thần, thì cửa phòng vang lên một chút thanh âm, sau đó có người đi vào.

Hai nữ nhân mặc trang thô kệts của nhà nông, vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao tỉnh lại, mừng rỡ đi tới: "Ngươi đã tỉnh? Đói không vậy?"

Mộc Thanh Dao trùng mắt nhìn qua, quanh thân băng hàn, cường thế lên tiếng: "Nói, các ngươi là ai? Ta tại sao ở chõ này."

Hai nữ nhân kia hiển nhiên bị hình dáng lạnh lùng của Mộc Thanh Dao làm cho sợ hãi, hơn nửa ngày cũng không lên tiếng, đợi đến khi phản ứng được,

thì một người trong lón tuổi một tí vội vàng mở miệng: "Cô nương, chuyện không liên quan đến chúng ta, là có người đem người để ở chỗ này, xin chúng ta chiếu cố người, hắn sẽ cho chúng ta tiền."

"Người kia hình dạng thế nào?"

Mộc Thanh Dao bình tĩnh lên tiếng, nữ nhân đang nói chuyện chầm chậm một chút, ngẩng đầu lên thấy Mộc Thanh Dao đang hung hăng nhìn nàng, không dám chậm trễ: "Là một công tử lớn lên rất tuấn tú, hắn nói đem người tạm thời gửi để ở chỗ này, kêu chúng ta cố gắng chiếu cố người, hắn nói rất nhanh có thể đem người đón đi, cô nương, người kia hình như là rất thích người."

Phụ nhân nhớ tới khi công tử kia ôn nhu đem nàng ôm vào, giống như nàng là bảo bối của hắn, hơn nữa trước khi đi, còn quay lại nhìn lần cuối cùng mới quyết định ly khai.

"Nam nhân rất tuấn tú, thích ta?"

Mộc Thanh Dao nhíu mày, nàng nhớ không nổi lúc nào lại có một công tử rất tuấn tú như thế từng thích qua nàng, trong óc linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là Trưởng Tôn Trúc, tên này vẫn muốn mang nàng rời khỏi Huyền Nguyệt, thế nhưng vì sao lại làm cho thần bí như vậy, bất quá còn có một người khác, yêu nghiệt Sở đại công tử, chắc không trùng hợp như vậy chứ, đêm đó ở phủ thừa tướng hắn vừa mới bảo nàng đi theo hắn, thì hôm nay đã cho người bắt mình lại....

Nếu như người bắt mình là Trưởng Tôn Trúc, có thể hiểu được, nếu như là Sở đại công tử, như vậy hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản giống như biểu hiện bên ngoài, nhóm hắc y nhân bắt cóc nàng, rõ ràng đã được tổ chức và nghiêm chỉnh huấn luyện, cho dù không phải tử sĩ, cũng là một tổ chức tương đối lợi hại...

Mộc Thanh Dao lạnh lùng trầm mặt suy tư, xem ra có rất nhiều thế lực âm thầm đã trỗi lên trên mặt nước, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì, nếu như có thế lực này là của Trưởng Tôn Trúc, hắn tuyệt đối không sẽ ngốc đến nỗi cùng Huyền đế chơi tâm kế, nếu như là của Sở Thiển Dực, như vậy là vì muốn giúp Bắc Tân vương đăng ngôi vị hoàng đế sao?

Hiện tại càng ngày càng có nhiều dấu hiệu cho thấy, Bắc Tân vương mới là kẻ có âm mưu lớn nhất, việc hắn muốn soán ngôi vị hoàng đế là chuyện càng

ngày càng chân thực, nhưng nếu như Sở Thiển Dực thực sự muốn giúp Bắc Tân vương, như vậy hắn nên giết nàng, mà không phải đem nàng nhốt ở chỗ này, hắn rốt cuộc nghĩ cái gì?

Mộc Thanh Dao không nói lời nào, hai phụ nhân nhà nông kia, cũng không dám nói thêm cái gì? Trong phòng rất yên tĩnh.

Cho đến thanh âm lạnh như băng của Mộc Thanh Dao vang lên: "Ở đây là địa phương nào?"

Hai phụ nhân tuy rằng rất sợ hãi nàng, nữ nhân này nhìn qua dường như rất lợi hại, nhưng điều không nên nói, các nàng là sẽ không nói, dùng sức lắc đầu, tỏ vẻ mình không thể nói ra.

Mộc Thanh Dao đứng dậy, bước xuống đất mang giày vào đi ra ngoài, hai phụ nhân kia vội vàng ngăn cản nàng: "Cô nương, ngươi đi đâu?"

"Ta phải rời khỏi đây, các ngươi tốt nhất chớ chọc ta, băng không đừng trách ta không khách khí," Mộc Thanh Dao lạnh lùng cảnh cáo, dùng sức đẩy hai nữ nhân kia, rồi bước ra bên ngoài, không nghĩ tới hai nữ nhân kia cũng không cản trở nàng, chỉ là theo phía sau nàng kêu.

"Cô nương, ngươi không đi được, cô nương."

Mộc Thanh Dao đi tới cửa liền hiểu rõ xảy ra chuyện gì, thì ra ở trước cửa viện đứng hai nam nhân mặt không chút thay đổi, nghe được trong phòng động tĩnh, ngược mắt quét nhìn nàng một cái, sau đó lại quay đầu nhìn nơi khác.

Đôi mắt sâu u của Mộc Thanh Dao tối lại, khẽ nhếch môi, tức giận hung hăng xoay người lại đi vào trong sương phòng.

Tốt, thì ra người ta đã phái người coi chừng nàng, căn bản không để cho nàng có cơ hội chạy trốn,

Hiện tại nàng không có nội lực, thì không có năng lực để đào tẩu...

Hoàng cung.

Đại điện của Lưu Ly cung, không khí vắng vẻ chết chóc, hoàng thượng đang ngồi ở trên cao, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên thị máu tàn bạo, dǎng dǎng sát

khí nhìn vài người bên dưới.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu còn ngăn Băng Tiêu.

"Đáng chết, mấy người các ngươi vẫn còn nguyên vẹn, tại sao hoàng hậu lại bị người ta cướp đi, còn dám can đảm trở về gấp trãm."

"Thuộc hạ (nô tỳ) đáng chết."

Vài người sợ hãi cúi thấp đầu, ngẫm lại chuyện này đúng lý, nương nương bị người cướp đi, các nàng phải đi cứu nương nương, chứ không phải hồi cung bẩm báo với hoàng thượng, hoàng thượng có thể không tức giận sao? Không ai dám thở mạnh, trong Lưu Ly cung tràn ngập hàn ý, ai cũng không dám mở miệng.

Chỉ thấy hoàng thượng đang ngồi ở chỗ cao xoay mình đứng dậy, trên gương mặt tuấn mỹ đã khôi phục bình tĩnh, một đôi mắt sáng như trăng dày đặc âm ngao, lạnh lùng mệnh lệnh.

"A Cửu, lập tức báo ngự lâm quân, trãm muốn xuất cung đi cứu hoàng hậu."

"Hoàng thượng, " tất cả mọi người trên đại điện đều thất sắc, bên ngoài đã loạn như vậy, hoàng thượng còn muốn đi, nói không chừng những người đó chính là muốn dẫn dụ hoàng thượng hiện thân, hoàng thượng đi như vậy chẳng phải là rơi vào miệng cọp sao, những người đó việc gì mà không dám làm chứ.

Thế nhưng trong đôi mắt thị máu của hoàng thượng không có nửa điểm cho người khác có cơ hội thương lượng, người đã đi xuống khỏi long ỷ, âm trầm quét về phía A Cửu bên cạnh, A Cửu tuy rằng không đồng ý, cũng không dám ngăn cản hoàng thượng, chỉ phải lĩnh mệnh lanh chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc này, ngoài cửa điện có thái giám bẩm báo: "Hoàng thượng, Nam An vương gia tới rồi."

Đại điện thượng rất nhiều người thở dài một hơi, Nam An vương tới, thật sự là quá tốt, Nam An vương gia nhất định sẽ ngăn cản hoàng thượng.

"Tuyên." Hoàng thượng lạnh lùng mở miệng, Nam An vương thân ảnh cao lớn đi đến, gương mặt cương nghị so với ngày thường lại càng lạnh hơn, hai tròng mắt quét nhìn người trên đại điện, sau đó thỉnh an hoàng thượng:

"Thần đê tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng, " Nam An vương đứng dậy lui qua một bên, nhíu mài trầm giọng mở miệng: "Thần đê nhận được tin tức, hoàng hậu nương nương hôm nay đi Nguyệt Giác tự bị kẻ xấu bắt cóc, vì thế thần đê lập tức tiến cung."

"Ừ, trẫm hiện tại muốn xuất cung đi tìm nơi hoàng hậu bị giam giữ, " Mộ Dung Lưu Tôn nặng nề mở miệng, người luôn luôn nội liễm bất động thanh sắc, lúc này đã mất đi bình tĩnh, trong lòng hiện lên sầu lo, chuyện này vốn không phải là chuyện của Dao nhi, là hắn đem nàng kéo vào, nếu như nàng thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

"Hoàng thượng, trăm ngàn lần không thể, chuyện này chỉ sợ chính là âm mưu của kẻ xấu, hoàng thượng vẫn nên nghĩ lại đi."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vội vàng lén tiếng ngăn cản hoàng thượng, hoàng thượng là nền tảng của một quốc gia, thân thể ngàn vàng, sao lại để xảy ra nửa điểm sai lầm, chỉ sợ hoàng hậu bị bắt, những kẻ ẩn nấp trong bóng tối cũng đã nhận được tin tức, nếu như hoàng thượng thực sự xuất cung, những người đó sẽ không bỏ qua cơ hội này...

"Không cần nói nữa, trẫm đâu phải là hạng người ham sống sợ chết, lúc này chuyện cần thiết là phải mau chóng tìm được hoàng hậu, nếu như hoàng hậu có một chút tổn thương nào, hết thảy các ngươi sẽ bị chôn cùng."

Q.2 - Chương 85: Đêm Cứu Hoàng Hậu

Ánh mắt Hoàng thượng thâm thúy như một cái hố nhìn không thấy đáy, trên đại điện vang lên tiếng nói hung tàn ngoan độc hắc, Mạc Sầu cùng Mạc Uu còn có Băng Tiêu đều kinh hãi đảm chiến, cũng không phải họ sợ chết, chỉ sợ nếu lần này hoàng thượng thực sự sẽ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó, bọn họ có chết vạn lần cũng không gánh nổi trách nhiệm.

"Được, nếu hoàng thượng có ý muốn xuất cung, thần đệ và hoàng thượng sẽ đi cùng nhau."

Nam An vương biết chuyện hoàng huynh đã quyết định, thì không thể nào thay đổi, hiện nay chỉ có một kế sách, một ngầm khóa hết tất cả tin tức, hai nhanh chóng tìm được nơi hoàng hậu bị giam giữ, nếu hoàng hậu thực sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lòng của hoàng thượng cũng sẽ chết theo. Đến lúc đó thật sự không biết sẽ có bao nhiêu người chịu thương vong.

"Hoàng thượng, nô tỳ có việc bẩm báo."

Mạc Sầu nhớ tới lời dặn dò của nương nương, vội vàng bẩm báo.

"Nói?"

Hoàng thượng vung tay lên, u ám mệnh, khuôn mặt tuấn mĩ lúc này đã nổi lên gân xanh, tựa như Tu La trong bóng tối, làm người ta không lạnh mà run.

"Nương nương trước khi đến Nguyệt Giác tự đã từng dặn nô tỳ, nếu như nương nương thực sự bị người ta bắt đi, có thể dùng Mao Tuyết Cầu để dẫn chúng ta tìm được vị trí của người."

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt. Mộ Dung Lưu Tôn rất nhanh mệnh lệnh: "Vậy còn chờ cái gì, lập tức đi đem tiểu hồ ly kia mang tới, chúng ta sẽ đi đến chân núi của Nguyệt Giác tự trước."

"Dạ, hoàng thượng."

Mạc Sầu không dám chậm trễ, nhanh chóng đứng dậy chạy về Phượng Loan

cung trước, mang theo tiểu hồ ly đến, đoàn người trong đêm tối nhanh chóng rời cung, đi đến Nguyệt Giác tự...

Trong bóng đêm, ánh sáng quý dị.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, xa xa gần gần đều không thấy được ánh sáng của một nữa ngôi sao, trời âm u trên không bao phủ một tầng sương mù mông lung, lượn lờ.

Trong thư phòng Bắc Tân vương phủ. Trữ quản gia vẻ mặt hung phấn lắc mình tiến thư phòng.

"Vương gia, thật tốt quá, trong cung có tin tức đưa tới, " hắn gio thư tín trong tay lên, rất nhanh đem để trên bàn sách của vương gia.

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch đôi mắt tối sầm lại, lạnh nhạt trầm mặt phát phất tay, ý bảo Trữ quản gia lui xuống, rồi im lặng mở phong thư, khéo môi không tự chủ xả ra nụ cười, thật quá tốt, lần này đúng là ông trời đã giúp hắn, không ngờ tên kia lại xuất cung, còn nghĩ rằng hắn thiết huyết vô tình đâu? Nguyên lai là vẫn có chỗ uy hiếp được hắn, hắn thật sự thích nữ nhân kia, chuyện này quá tốt, ban đầu chỉ dự tính không cho nữ nhân kia trở thành trợ thủ của hắn, hiện nay xem ra, nàng ta là nhược điểm trí mạng của hắn.

Bên trong thư phòng, trên khuôn mặt tái nhợt của Bắc Tân vương hiện lên sự sắc bén, tựa như âm hồn im hơi lặng tiếng, hắn đem thư đưa tới trên ánh đèn thiêu hủy, sau đó hướng ra phía ngoài kêu một tiếng.

"Trữ Phúc, lập tức đem người điều ra, giết không tha, nhớ kỹ, đừng ở Nguyệt Giác tự động thủ, ngay cả nữ nhân kia cũng không cần buông tha, một lưới bắt hết, một cũng không chừa."

Lời nói tiết ra vẻ hung tàn thị máu và vô tình, Trữ Phúc cung kính gật đầu: "Dạ, vương gia."

Ngoài phòng đã lâm vào vắng vẻ, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch đặc ý mỹ mãn nở nụ cười, chẳng lẽ tối nay là lúc bản vương trở mình, bất quá để tránh vạn vô nhất thất (tuyệt đối không để xảy ra sai lầm), hắn vẫn không nên lộ diện mới tốt.

...

Tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu thiên tính thông minh, cùng sự nhạy bén của Mạc Sâu, được nàng chỉ thị, nó rất nhanh từ chân núi Nguyệt Giác tự, dẫn một đám người lên núi, theo hành trình của Mộc Thanh Dao trước khi bị bắt.

Mặc lâm quá sơn, khắp núi đầy gai của cây tùng cây mận. Thực sự là chuyện không dễ đi, hơn nữa không có ánh trăng, đoàn người bọn họ cũng không dám tùy tiện đốt đuốc. Chỉ phải đi theo bước chân của người ở trước mặt.

Người khác thì không có gì, thân đều là nô tỳ hoặc thuộc hạ, cái dạng khổ cực gì mà không chịu qua, nhưng hoàng thượng và Nam An vương gia thân thể tôn quý, lại phải di chuyển trong rừng gai, cảnh này khiến cho người đi theo thấy áp lực, không ai dám thở mạnh ra ngoài, ngoại trừ tiếng bước chân tiến vào rừng, không còn có thêm âm hưởng nào khác.

Cũng may nhóm trên dưới một trăm người này, đều là người biết võ công, hơn nữa võ công không tệ, nên cũng không phát ra nhiều âm thanh lầm...

Bốn phía bóng cây lắc lư, vắng vẻ không tiếng động, thỉnh thoảng một trận gió lạnh thổi qua, thổi trúng ngọn cây làm nó chuyển động phát ra tiếng gào khóc thảm. Trên mặt đất bóng cây loang lổ càng phát ra vẻ quỷ dị. Tuy là người tập võ, nhưng cũng nhặt không được, mồ hôi lạnh nhỏ giọt, lông tóc dựng đứng cả lên.

Đoàn người thật vất vả lăm mới liên tục đi qua núi được, bên kia núi, lại có một nông trang, mà bên kia nông trang, cũng là dãy núi lớn, như vậy ngọn núi xoay mình tạo thành thế tứ diện, tình cảnh như vậy chỉ duy nhất có ở nơi này, nếu như không phải theo chân Mao Tuyết Cầu tiến vào, bọn họ căn bản nghĩ không ra, trong núi còn có nhiều người sinh sống như vậy.

Hoàng thượng tự mình dẫn đầu, nên mọi người không dám khinh thường, rất sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vì thế vẫn cẩn thận chú ý bốn phía.

Người trên ngọn núi này đã sớm sống theo quy luật, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, đó là cách sống trước sau như một của bọn hắn.

Lúc này toàn bộ thôn trang rơi rụi vào vắng vẻ, trong bóng đêm, Mao Tuyết Cầu linh hoạt dẫn đường ở phía trước, rất nhanh liền đứng ở trước cửa một gia đình, cũng không chịu cất bước đi nơi nào khác nữa, Mạc Sâu vừa nhìn động tác của nó, tâm trạng vui mừng, đưa tay ôm lấy nó, tiến đến bên người hoàng thượng, nhỏ giọng mở miệng.

"Nương nương nhất định ở chỗ này."

Trong bóng tối, tuy rằng thấy không rõ sắc mặt của hoàng thượng, nhưng quanh thân hắn trong nháy mắt bao phủ sát khí thị máu, thanh âm lạnh lùng u ám vang lên: "Lên."

Hắn vung tay, Hoa Ly Ca đứng ở bên cạnh, việc nhân đức không nhường ai một bước đá tung cửa, thanh âm ầm ầm vang lên, cửa lén tiếng trả lời rồi rơi xuống, ánh đèn bên trong phòng phát sáng, ngoài sân gà bay chó sủa, trong phòng nhanh chóng có người vọt ra, hoàng thượng ra lệnh một tiếng: "Bắt bọn họ lại cho ta."

"Dạ, chủ tử," Hoa Ly Ca cùng Băng Tiêu lĩnh mệnh, thân hình chợt lóe vọt tới, chớp mắt chế phục hai ba hắc y nhân, giải đến trước mặt hoàng thượng: "Chủ tử, đã bắt được."

"Áp giải đi, nhất định phải làm cho bọn họ khai ra người đứng chủ mưu phía sau."

Huyền đế âm lãnh mở miệng, thân hình cao lớn bước đi vào nhà, ánh đèn phục vụ vang lên hai tiếng, trong phòng một đạo thân ảnh tinh tế mềm mại đi ra, đứng ở chỗ ánh sáng dịu dàng, người đó chính là Mộc Thanh Dao, vẻ mặt đậm đà, nhàn nhã bên ngoài sân, không gấp không vội, cho đến khi hoàng thượng lọt vào tầm mắt, nàng không khỏi kinh ngạc. Ngàn suy vạn nghĩ, nàng cũng không nghĩ đến hoàng thượng đích thân đến, điều này sẽ đem đến không biết bao nhiêu nguy hiểm, thanh âm của nàng đã không còn bảo trì vẻ ôn hòa.

"Sao ngươi lại tới đây?"

"Dao nhi, nàng không sao chứ" Huyền đế sai bước đi tới, đưa tay lên kéo qua Mộc Thanh Dao, ở dưới ánh đèn kiểm tra kỹ càng một lần, xác định nàng không xảy ra chuyện gì, xoay người kéo vào trong ngực của mình, thanh âm ôn nhuận trầm thấp vang lên: "Ta chỉ muốn mau sớm tìm được nàng."

Mộc Thanh Dao lặng lẽ nằm ở trong ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập, đêm yên tĩnh được một chút âm thanh cũng không có, hai người làm trò trước mặt mấy trăm người, ôm nhau đứng cùng một chỗ.

Mọi người chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hoàng thượng cùng hoàng hậu thực sự rất ân ái a.

Chương 85.2

Bỗng nhiên phía chân trời sáng lên, mọi người ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bên ngoài tiều viện, vô số cây đuốc sáng lên, lập tức có thủ hạ tiến đến bẩm báo: "Không xong, chủ tử, có người bao vây chố này."

"Hoàng thượng?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, thì ra người chủ mưu phía sau chỉ dùng nàng để câu hoàng đế, nhưng hắn làm sao sẽ biết hoàng thượng nhất định sẽ tới cứu nàng đâu, đám người bắt cóc nàng và đám người hiện tại chỉ sợ không cùng một nhóm, mà là hai nhóm đều có cùng mục đích, tuy rằng nàng không có thể xác định, bọn họ rốt cuộc có mục đích gì, nhưng có thể khẳng định là hai nhóm người.

Huyền đế cũng không e ngại, hắn có thể trở thành hoàng đế được thế nhân ca tụng, sao lại bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, lạnh lùng mệnh lệnh: "Chuẩn bị nghênh địch."

"Dạ, chủ tử."

Mọi người chỉnh tề có trật tự lui ra ngoài, Huyền đế lôi kéo tay Mộc Thanh Dao, rất nhanh liền phát hiện nàng một chút nội lực cũng không có, lập tức sắc mặt khó coi mở miệng: "Dao nhi, nội lực của nàng?"

"Ta bị người bỏ thuốc, rất có thể là loại đơn dược hóa giải nội lực, hoàng thượng đừng làm ơn đừng bận tâm đến ta, nên toàn lực nghênh địch đi."

Trong lúc này, vẫn nên nghĩ biện pháp đối phó với kẻ xấu bên ngoài quan trọng hơn, về phần vẫn đề nội lực của nàng, sau này mới nghiên cứu tiếp đi.

"Ghê tởm." Huyền đế lạnh lùng rửa thầm, bàn tay nắm chặt đôi tay trắng nõn của Mộc Thanh Dao hô lên: "Đi."

Trong đêm tối, vô số ánh đuốc, chiếu sáng bên phía chân trời, thôn nhô luộn luộn yên bình, lúc này bao phủ mùi máu tanh, không khí nặng nề hít thở không thông, cành lá thì chập chờn, mỗi một cây đuốc chiếu xuống là một người hắc y nhân đang đứng, những hắc y nhân này quanh thân bao phủ hơi thở tử vong, như người chết, không có bất cứ phản ứng gì nhìn chằm chằm bọn hắn, đôi mắt một tí nhiệt độ cũng không có.

Mộc Thanh Dao đứng ở bên người Huyền đế, lạnh lùng đánh giá, liếc mắt nhìn, liền chậm rãi mở miệng: "Đây là tử sĩ, xem ra bọn họ đêm nay nhất định phải giết chúng ta, cho nên mới xuất động nhiều người như vậy" Mộc Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn nhìn ra đi ngoài, có chừng hơn hai trăm người, chỉnh tề có trật tự bao vây toàn bộ tiểu viện, ngay cả một con ruồi cũng đừng nghĩ bay ra ngoài.

Bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết những người ở đây, đây chính là nhiệm vụ tối nay của bọn họ...

Nam An vương vẫn đứng ở phía trước bèn lui ra phía sau hai bước. Trầm ồn mở miệng: "Hoàng thượng, người phải cẩn thận một chút."

"Đánh đi, giết bọn họ, một cũng không giữ lại." Đây là tử sĩ. Dù cho lưu lại người sống, nhiệm vụ không thành họ cũng sẽ tự sát, nói chung bọn họ đừng nghĩ từ trong miệng những người này khai thác một điểm tin tức nào, vì thế không cần phải lo lắng.

Hoàng đế một tiếng lệnh ban ra, mọi người lĩnh mệnh, ai cũng không dám khinh thường, những tử sĩ này là những sói đói thị máu, vì thế bọn họ cũng phải phối hợp lại để đủ sức lực, mới có thể toàn thắng, đối với địch nhân từ, chính là đối với bản thân tàn nhẫn, rất có thể sẽ trở thành vong hồn dưới đao.

"Lên."

Trong ánh lửa tận trời, chỉ thấy những người đó như mãnh hổ hạ sơn, thị máu tàn nhẫn nhào tới, nháy mắt, trong bóng đêm vang lên tiếng hô như sấm.

Đao quang kiếm ảnh, cánh tay gãy lìa, máu chảy ra như suối.

Đây là cục diện ám sát thị máu rất khó có thể hình dung ra, tiếng quát tháo, thanh âm giết chóc, tiếng đao kiếm xẹt qua trong không khí, hòa trộn lẫn nhau, kinh thiên động địa, người trong thôn trang nhỏ đã sớm thức tỉnh, nhưng tất cả mọi người giống như ngủ đông ở nhà, động cũng không dám động, kêu cũng không dám kêu, liền một tí thanh âm cũng không dám phát ra, có mấy đứa nhỏ nhất bị sợ đến khóc, người lớn vội vàng che miệng nó lại, không cho nó phát ra một điểm thanh âm, rất sợ kẻ ác tới cửa, tự chuốc lấy khổ.

Có người bị thương, có người chết, nói chung loạn thành một đoàn, cũng phân không rõ ai là ai? Chỉ để ý dùng chiêu độc mà đánh.

Huyền đế vừa đối phó người bên cạnh, một bên chiếu cố Mộc Thanh Dao, vẫn còn thời gian nhàn rỗi quan tâm nàng: "Dao nhi, là ai đem nàng đưa tới chỗ này?"

Mộc Thanh Dao mắt trợn trắng, thấy một thanh kiếm ở trước mặt đậm qua, nam nhân này vung tay lên, nội lực mạnh mẽ dữ dội bắn ra, đem người nọ đánh bay ra ngoài, bàn tay to của hắn nhấc lên ôm nàng xoay một vòng, rồi vững vàng đặt nàng ở một bên, Mộc Thanh Dao không trả lời hắn, đều đã đến nước này rồi mà còn hỏi, trước đánh xong rồi hãy nói, nàng ngược mắt nhìn xa một chút, hai bên tựa hồ thương vong đều rất lớn, không ít người bị thương, hơn nữa có không ít người đã chết, lòng nàng không khỏi chìm xuống, những tử sĩ đã chết không quan hệ với nàng, nhưng nàng không muốn người bên mình phải chết hết.

"Hoàng thượng, cứ đánh tiếp như vậy cũng không phải biện pháp, chỉ sợ hai bên đều bị chết nhiều người?"

Mộc Thanh Dao luôn luôn trầm ổn nội liêm đã có chút nóng nảy, ánh mắt u ám hắn, khoe môi nhéch lên...

Hai người đang nói chuyện, thì Nam An vương đã dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lui qua đây, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu bình tĩnh mở miệng: "Hoàng thượng, người cùng hoàng hậu nương nương đi trước, thần đê đoạn hậu."

Nói xong mệnh lệnh Mạc Sầu cùng Mạc Ưu: "Hai người các ngươi bảo hộ hoàng thượng cùng nương nương rời khỏi."

"Dạ, vương gia," Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lĩnh mệnh, lúc này bảo hộ hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương là quan trọng nhất, Mộc Thanh Dao mở to đôi mắt nhìn Nam An vương gia, trong bóng tối mặt của hắn thật giống như từ khói băng điêu khắc mà thành, lạnh lùng dị thường, thế nhưng đôi mắt lại lóe ra sự quan tâm áp, bình tĩnh mệnh lệnh.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. Chúng ta theo bên này đột phá vòng vây đi."

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu cung kính mở miệng, ở phía trước mở đường máu,

Nam An vương phía sau đoạn hậu, nhóm người hắc y nhân vừa nhìn thấy động tác của bọn họ muôn chạy, dường như muôn điên cuồng, giết chóc hoàn toàn như chó điên, cǎn bǎn hộ không có cách đột phá vòng vây ra.

Mắt thấy lại muôn bị bao vây, bỗng nhiên từ bên kia con đường nhỏ xuất hiện hơn hai mươi mấy người hắc y nhân, mặc kệ mọi việc liền gia nhập trận đấu, Mộc Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn vốn đang cho là bọn họ cùng phe với tử sĩ, ai ngờ những tên kia đầu tiên là giúp đỡ bọn họ đánh những người áo đen kia, trong sân tình cảnh lập tức thay đổi.

Nam An vương thấy cục diện trước mắt, cũng không vội mà để cho hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương rời đi, dẫn Mạc Sầu và Mạc Ưu một lần nữa vọt vào.

Một trận chiến này đánh cả một đêm.

Từ xa phía chân trời ánh sáng làm lộ ra bầu trời xanh trǎng, bao phủ toàn bộ thôn nhỏ yên bình, buổi sáng sương mù lượn lờ ở giữa không trung.

Những tử sĩ toàn bộ đã bị giết, sau đó hơn hai mươi mốt hắc y nhân vừa gia nhập, cũng không đợi bọn hắn nói lời cảm tạ liền lắc mình ly khai, chờ khi bọn hắn phục hồi tinh thần lại. Mới phát hiện mấy người hắc y nhân lúc trước trông coi Mộc Thanh Dao cũng không thấy.

Nguyên lai đám người vừa xuất hiện là đám người bắt cóc hoàng hậu, nếu bắt cóc hoàng hậu, vì sao lại muôn giúp đỡ bọn họ giết tử sĩ này?

Mọi người trăm mối nghi ngờ không giải được, đánh một đêm, đều mệt chết đi, mọi người ngồi xuống đất, nghỉ ngơi một chút, đợi một lúc sẽ xuống núi.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao ngồi ở một chỗ, bên cạnh hắn Nam An vương đang đứng thăng: "Hoàng huynh, ngươi xem ở đây?"

"An bài vài người đem ở đây thu thập một chút, những người khác theo xuống núi, nếu như là người của chúng ta, an táng."

"Dạ" Nam An vương nhận được mệnh lệnh, quay đầu qua một bên đi phân công nhiệm vụ, Mộc Thanh Dao ngồi trên một tảng đá lớn, Mộ Dung Lưu Tôn ngồi bên cạnh nàng, mâu quang hắn sâu u nhìn nàng, nàng thì đang nhìn ngọn núi lớn phía xa xa, buổi sáng trên núi, sương mù rất nặng, cǎn bǎn thấy không rõ bất luận cảnh vật gì, chỉ có một mảnh mông lung.

Mâu quang của nàng như có điều suy nghĩ, dường như đang suy tư điều gì, thanh âm ôn nhuận của Mộ Dung Lưu Tôn vang lên.

"Dao nhi, nghĩ gì thế?"

"Ta đang suy nghĩ chuyện lần này, xem ra này tử sĩ xác thực có liên quan cùng Nguyệt Giác tự, có thể nơi bọn họ ẩn thân chính là Nguyệt Giác tự, chúng ta phải nhanh một chút trở lại đó, phái người kê biên tài sản của Nguyệt Giác tự, một lưỡi bắc hết, một cung không để lại, không biết Liễu Không phượng trượng của Nguyệt Giác tự ở sắm vai gì bên trong?"

Mộc Thanh Dao nhớ lại Liễu Không đại sư, suốt đời vì tình mê muội, kết quả là còn đem tặng tính mạng oan uốn, nếu đã vào pháp môn, chính là cùng trần thế cách biệt, vì sao vẫn không buông ra mà vẫn can thiệp vào đây...

"Tốt, nguyên lai Nguyệt Giác tự thực sự cát giấu tử sĩ, như vậy tử sĩ là người phượng nào bồi dưỡng ra được?"

Huyền đế đôi mắt mâu quang bắn ra hàn ý khiếp người, nương theo tầm mắt của Mộc Thanh Dao nhìn lên trên núi, kỳ thực trong lòng hai người đều biết rõ, nhưng bởi vì trong lòng biết rõ ràng, nên tâm mới cảm thấy lạnh lẽo, có đôi khi ngôi vị hoàng đế so với thân tình còn quan trọng hơn nhiều lắm, hoặc là khi sanh ở trong hoàng thất, liền mất đi điều cơ bản này.

"Hoàng thượng, nương nương, uống nước đi."

Thanh âm của Mạc Sầu vang lên, trong tay nàng cầm một túi nước. Là từ trong một hộ nhà nông tìm được, Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn về phía tiểu viện từng giam giữ mình, gia đình này vốn không có người ở, chỉ là một tòa sân trống, hôm qua một trong hai phụ nhân, chắc là người ở thôn trang này, nếu như nàng hiện tại mở miệng, chắc hoàng thượng sẽ hạ lệnh lục soát trang, nói không chừng còn sẽ khiến có người bị giết, cho nên nàng không muốn phá hủy sự yên bình nơi đây.

Mộc Thanh Dao nhận lấy, đưa tới trên tay Mộ Dung Lưu Tôn: "Hoàng thượng, uống một chút đi, đợi một lúc chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây, đừng quấy rầy bọn họ, cuộc sống của bọn họ ở chỗ này cũng không dễ dàng."

Mộ Dung Lưu Tôn nhận túi nước uống hai cái, một đêm chưa nghỉ ngơi, cũng không có vẻ mệt mỏi rã rời, ngược lại tinh thần rất phấn chấn, hắn có

thần công hộ thể, chỉ điểm mệt áy đối với hắn mà nói, không đáng kể chút nào. Nhưng mà Mộc Thanh Dao bởi vì mất đi nội lực, cả người có vẻ cực kỳ mệt, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Ừ."

Sau khi nghỉ ngơi mọi người cũng không ồn ào, ngoại trừ lưu lại mấy người ngự lâm quân, những kẻ khác toàn bộ đứng dậy, bay qua khu rừng gai trại rộng trên đỉnh núi, trở lại chân núi Nguyệt Giác tự, theo đường cũ hồi cung.

Lúc đến dãy theo trên dưới một trăm người, nhưng trải qua trận chiến chỉ còn khoản bốn đến năm mươi người, hơn nữa Nam An vương gia còn bị thương, cho đến lúc ra khỏi rừng rậm, mọi người mới phát hiện chuyện này, mà hắn từ đầu tới đuôi không rên một tiếng, vẫn như bình tĩnh, phần cá tính kiên cường không loạn này, làm cho Mộc Thanh Dao rất kính nể.

"Thần đệ, không có sao chứ?"

Mộ Dung Lưu Tôn quan tâm hỏi, Nam An vương bình tĩnh lắc đầu, sắc trời đã không còn sớm, để tránh lại phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn. Nhất định phải mau chóng hồi cung.

"Hoàng thượng, mời lên xe ngựa, thần đệ không có gì đáng ngại, vẫn là mau chóng hồi cung đi."

Chương 85.3

Nam An vương cung kính mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn sao lại không rõ nỗi lo lắng trong lòng hắn lúc này, bọn họ bây giờ mỗi người đều rất mệt mỏi rã rời, hơn nữa trong đó có rất nhiều người bị thương, nếu như hiện tại lại xuất hiện một nhóm người nữa, chỉ sợ hoàng thượng có nguy hiểm, vì thế hắn mới vội vàng nóng ruột muốn hồi cung như vậy.

"Được, hồi cung."

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, người thì ngồi xe ngựa, kẻ thì cưỡi ngựa, đoàn người nhanh chóng rời khỏi Hương Hoa Sơn, trở về hoàng cung.

Bắc Tân vương phủ, lúc này một mảnh tĩnh mịch.

Trong sương phòng, dòng nước lạnh chảy tán loạn, bầu không khí yên lặng

chết chóc, người trên giường lớn mặt càng thêm tái nhợt trắng bạch đến dọa người, một đôi mắt hiện lên sự cuồng bạo hủy thiên diệt địa.

"Cái gì, ngươi nói thất bại? Vì sao không phái thêm một ít nhân thủ nữa."

"Vương gia, lần này chúng ta tổn thất trầm trọng, phái đi hơn hai trăm tử sĩ, không một may mắn tránh khỏi, toàn bộ đều bị giết."

Trữ quân đau lòng chết lặng, những tử sĩ này là do hắn hơn mười năm tâm huyết tìm kiếm và huấn luyện, hôm qua chỉ một đêm đã tổn thất hơn phân nửa, hiện tại chỉ còn lại có một nửa số người, hắn sao lại không thương tâm, nhưng khi nhìn thấy vương gia đang nổi giận, hắn một chữ cũng không dám nhiều lời, rất sợ vương gia làm ra chuyện nông nổi.

"Cái gì? Tổn thất hết một nửa tử sĩ." Mộ Dung Lưu Mạch gương mặt tái nhợt vẫn vẹo dữ tợn, người nam nhân kia thủ đoạn thật là lợi hại, tuy rằng vẫn biết võ công của hắn cao cường, nhưng chưa từng chính diện giao đấu, không nghĩ tới lại lợi hại như thế, hơn hai trăm một tử sĩ đều dễ dàng bị giết.

"Một người sống cũng không có sao?"

"Không có, " Trữ quân đau lòng bẩm báo, tử sĩ nếu nhiệm vụ không thành, thì phải chết trận, làm sao có thể trở về.

Bắc Tân vương trong lòng đau nhung đồng thời nghĩ tới một chuyện khác: "Chỉ sợ Nguyệt Giác tự đã bị bại lộ ngươi đem những người đó rút đi chưa?"

" Nguyệt Giác tự vốn có chỉ có phân nửa người, còn có một nửa đang ở địa phương khác, vương gia yên tâm đi, chỗ đó rất bí ẩn, người bình thường tìm không được, nhưng mà lão hòa thượng ở Nguyệt Giác tự, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trữ quân đôi mắt hiện lên âm ngoan, chỉ sợ lão hòa thượng kia sẽ làm hỏng việc, hắn từ đầu tới đuôi đều biết hành động của bọn họ, nếu như hoàng thượng muốn hắn cung khai, chỉ sợ đến lúc đó hắn sẽ chịu không nổi đại hình, sẽ khai bọn họ ra, Trữ quân lo lắng mở miệng.

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch khéo môi nhếch lên, đó là nụ cười lạnh lùng thị máu.

"Điều này thì ngươi không cần lo lắng, bản vương đã sớm cảnh cáo hắn, nếu

như phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, hắn dám can đảm khai ra bản vương nói, Tô gia một nhà bọn họ, đừng nghĩ sống, ta tin tưởng hắn không dám tùy tiện nói lung tung."

"Ừ, vậy là tốt rồi."

Trữ quân yên tâm, ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn nam nhân trên giường một cái, cung kính mở miệng: "Vương gia, thuộc hạ cáo lui."

"Mấy ngày gần đây ngàn vạn lần đừng có động tĩnh gì, qua thêm mười ngày nữa chính là ngày đại hôn của bản vương, ngươi đem hôn sự này xử lý cho tốt là được."

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh." Trữ quân lui ra ngoài.

Trong sương phòng, Bắc Tân vương nghiêm mặt lạnh lùng, thở dài một tiếng, đáy lòng khó nén sự mỉm cười lớn, không nghĩ tới chỉ thiếu một bước, tuy rằng thất bại, nhưng hắn có thể biết người nam nhân kia thực sự quá lợi hại, sau này hành động nhất định càng phải chu toàn, ôn hòa mới hành động, nghĩ thế hắn xoay người lại nằm dài trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoàng cung.

Hoàng thượng tự mình đem Mộc Thanh Dao đưa đến trước cửa Phượng Loan cung, lạnh lùng cứng rắn mệnh lệnh Mạc Sầu: "Hầu hạ tốt nương nương."

Quay đầu lại đối mặt với Mộc Thanh Dao thì thần sắc liền ôn nhuận rất nhiều, tràn đầy ân cần thân thiết trong lời nói: "Dao nhi, về trước ngủ một giấc đi, trẫm đi xử lý chuyện của Nguyệt Giác tự, đợi một lát nữa sẽ sang đây thăm nàng. Xem có thể vận công giúp nàng khôi phục nội lực hay không."

"Tạ ơn hoàng thượng." Mộc Thanh Dao thanh âm có thêm mùi vị ôn nhu hòa nhã, không còn lạnh lùng giống như trước đây, buổi tối hôm qua. Hắn cứ như vậy bỏ tất cả trách nhiệm chạy ào vào núi cứu nàng, nàng đã không thể tiếp tục thái độ đạm bạc trước đây, dường như đáy lòng có một nơi không khỏi mềm mại, tuy rằng không phải yêu, nhưng nàng đã không bài xích khi hắn đến gần.

"Nương nương, đi thôi."

Mạc Sầu đỡ nàng xuống liền xa, Mạc Ưu ôm Mao Tuyết Cầu từ phía sau đi tới, đoàn người tiến vào Phượng Loan cung, không ngờ chỉ đi trước dâng hương, lại xảy ra chuyện phong ba lớn đến như vậy, trong Phượng Loan cung rộng lớn, Mai Tâm cùng Y Vân các nàng dẫn theo cung nữ cùng thái giám chạy tới, vừa nhìn thấy nương nương cuối cùng cũng đã trở về, phân nửa bọn họ đã khóc lên.

"Nương nương, người hôm qua một đi không trở về, nô tỳ thật quá sợ hãi."

Mai Tâm khóc lớn nhất, nhịn hết một đêm, nên ánh mắt đã hồng hồng, lúc này vừa nhìn thấy Mộc Thanh Dao nàng liền cảm thấy rất ủy khuất, hôm qua khi Mạc Sầu đến ôm Mao Tuyết Cầu, tiện thể nói với nàng một tiếng, nương nương bị người ta bắt cóc, nàng liền sợ hãi, cứ khóc mãi, mà Y Vân các nàng cũng rơi lệ với nàng.

Một đêm này, ở Phượng Loan cung mọi người chưa từng nghỉ ngơi qua, cũng may hiện tại nương nương đã trở về, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

"Được rồi, nương nương tuy rằng đã trở về, nhưng đã một đêm không ngủ, hãy để cho nàng đi nghỉ ngơi một chút, đại gia làm việc trước đi, có chuyện gì chờ nương nương tĩnh lại hãy nói."

"Dạ, Mạc Sầu tớ tớ."

Trong lời nói của mọi người khó giấu sự hài lòng, nương nương trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Mạc Sầu cùng Mai Tâm hầu hạ Mộc Thanh Dao tắm rửa trước, sau đó tiến tắm cung nghỉ ngơi, Mộc Thanh Dao thấy Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đánh nhau một đêm, nhất định cũng rất mệt, liền phân phó: "Để cho Mai Tâm coi chừng là được. Người cùng Mạc Ưu cũng xuống ngủ một chút đi."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu lĩnh mệnh, đi ra tắm cung, Mạc Ưu đứng ở ngoài cửa, Mạc Sầu ngắm hắn liếc mắt một cái. Mở miệng: "Nương nương cho người đi ngủ một chút, mệt mỏi một đêm rồi."

"Được."

Hai người vừa nói chuyện xong liền rời khỏi tắm cung đi nghỉ ngơi.

Lưu Ly cung, Huyền đế tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại hưng phấn, tuy Dao nhi mất đi nội lực, làm cho hắn đau lòng, nhưng cũng nhận được một chút tin tức có ích, đó chính là Nguyệt Giác tự chúa chấp tử sĩ, như vậy chuyện hàng đầu là kê biên tài sản của Nguyệt Giác tự.

Nam An vương tiến về phía trước chờ lệnh, hoàng thượng đâu thể làm cho hắn thêm vất vả, hắn cũng đã bị thương.

"Nam An vương mệt nhọc một đêm, nên hồi phủ nghỉ ngơi đi. Gọi ngự y khám và xem thương thế một chút."

"Thần đệ lĩnh chỉ." Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu biết hoàng huynh sẽ phái người khác đi xử lý chuyện này, liền cung kính lĩnh mệnh, chỉ cần hoàng huynh trở lại trong hoàng cung, hắn cũng không cần lo lắng nữa, ở đây không ai dám tùy tiện xông vào.

"A Cửu."

"Hoàng thượng?" A Cửu cung kính tiến lên nghe chỉ, hôm qua hoàng thượng không cho hắn theo, để hắn ở lại trong cung giám thị thái giám cùng cung nhân, để không cho tin tức lộ ra ngoài, thế nhưng hoàng thượng tựa hồ vẫn bị giặc co một đêm, chẳng lẽ có tin tức lộ ra.

Chương 85.4

"Lập tức phân phó tiểu thái giám tuyên tả thừa tướng cùng Hình bộ thượng thư tiến cung."

"Dạ, hoàng thượng" A Cửu đi ra ngoài, an bài mấy người tiểu thái giám chia nhau đến phủ thừa tướng cùng phủ của Hình bộ thượng thư, tuyên chỉ hoàng thượng triệu kiến, để cho hai vị đại nhân kia túc khắc tiến cung, sau đó A Cửu tự mình đi vào đại điện, hoàng thượng ngồi trên cao sắc mặt âm u, đôi mắt đen sâu không lường được, quanh thân bao phủ lệ khí, băng hàn mở miệng.

"Hôm qua vẫn có người tiết lộ tin tức, ngươi lập tức đi thăm dò cho trẫm, nhìn xem là ai đã để lộ tin tức, Lưu ly cung, từ trên xuống dưới một kẻ cũng không buông tha. Cẩn thận một chút."

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu lĩnh mệnh đi xuống, ra lệnh cho đại thái giám thủ hạ kín đáo tra rõ việc này, sau đó rất nhanh đã tra ra được đối tượng khả nghi, thế nhưng tiểu thái giám này lại mất tích, hắn ra lệnh cho người đi tìm, cũng không thấy hình bóng, xem ra rất có khả năng đã bị diệt khẩu, thủ đoạn của kẻ trong tối này thật là lợi hại a, người này là ai đây? Chẳng lẽ là thái hậu. Nhưng gần nhất thái hậu đã an phận rất nhiều. Chuyện gì cũng không màn đến, sao có thể chú ý tới chuyện này?

A Cửu đi vào Lưu Ly cung bẩm báo chuyện đã xảy ra, đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn u ám hắn, không nghĩ tới ngay tại Lưu Ly cung của hắn cũng có gián điệp, nhưng đều hắn không ngờ, sau khi xong chuyện còn giết người diệt khẩu, thực sự là quá lầm rồi, hắn lạnh lùng nhìn A Cửu ở bên dưới.

"A Cửu, đây là do ngươi thất trách, nếu như chuyện như thế này diễn ra nữa, ngươi nên biết điểm giới hạn của trẫm."

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu cung kính mở miệng, hắn vẫn chú ý phuong diện này, không ngờ lại để cho người ta lẩn vào được, xem ra sau này phải càng thêm cẩn thận mới được.

Trong đại điện an tĩnh lại, tả thừa tướng cùng Hình bộ thượng thư đã ở ngoài cửa điện chờ, thái giám vừa báo, hoàng thượng đã phất tay phân phó cho bọn họ tiến vào.

"Thần khâu kiến hoàng thượng."

Tả thừa tướng Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư cung kính hành lễ với hoàng thượng, hoàng thượng vung tay áo gầm lên, lạnh lùng tà mị mệnh lệnh: "Tả thừa tướng Mộc Ngân và Hình bộ thượng thư, cùng nhau đi đến Nguyệt Giác tự ở Hương Hoa Sơn kê biên tài sản và vật sở hữu ở trong chùa, tất cả mọi người bắt được, áp giải đến đại lao Hình bộ chờ xét xử."

Tả thừa tướng Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì, Nguyệt Giác tự bọn họ đều biết, là nơi phật môn thanh tu, đèn nhang tràn đầy, trong chùa có Liễu Không đại sư, được người người ca tụng là cao tăng đặc đạo, hoàng thượng lần này làm như vậy chỉ sợ bị dân chúng kêu ca, tả thừa tướng Mộc Ngân vội vàng mở miệng hỏi.

"Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì. Nguyệt Giác tự là nơi phật môn thanh tu, hoàng thượng vì sao phải kê biên tài sản Nguyệt Giác tự?"

"Bên trong Nguyệt Giác tự chúa chấp một nhóm người mưu nghịch, là loạn thần tặc tử nuôi dưỡng tử sĩ, thùa tướng cho rằng không nên kê biên tài sản sao?"

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt băng hàn, lời nói trong trẻo hung tàn, vội vã đem tâm mắt căm tức nhìn Tả thừa tướng cùng Hình bộ thượng thư, hai người nghe thế quá sợ hãi, còn có chuyện này nữa sao? Nhất là Tả thừa tướng Mộc Ngân, nhớ tới lần trước nữ nhi trở về mộc phủ thăm viếng đã bị ám sát, lúc ấy nàng có nói qua, là do chết sĩ gây nên, không nghĩ tới tại Lâm An thành thật sự có người bồi dưỡng tử sĩ, người này nếu như bị điều tra ra, chẳng phải là bị tru di cửu tộc hay sao.

"Chúng thần tuân chỉ." Tả thừa tướng Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư không dám khinh thường, lập tức lịnh chỉ.

"Dấu vết nào cũng không thể bỏ sót, nhất là một nơi không lớn như Nguyệt Giác tự, dưới đất rất khả năng có hầm ngầm, nhất định phải bắt cho được nghịch tặc"

"Dạ, hoàng thượng." Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư lĩnh mệnh, đến bộ binh trước để điều binh, một đường đi thẳng đến Nguyệt Giác tự...

Hoàng thượng xử lý xong chuyện của Nguyệt Giác tự, nghĩ đến còn có một việc phải làm, hắn tựa hồ thật lâu không có đi thỉnh an thái hậu nương nương, trong đôi mắt đen hiện lên ánh sáng lợi hại, khéo môi mân ra cười nhạt: "A Cửu, bãi giá Quảng Dương cung, trẫm muốn đi thỉnh an mẫu hậu."

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu lĩnh mệnh, tiến lên hầu hạ hoàng thượng ra khỏi Lưu Ly cung, dẫn một đám người cuồn cuộn đi đến Quảng Dương cung.

Quảng Dương cung lúc này vô cùng an tĩnh.

Bên trong tẩm cung, thái hậu khẽ nhắm hờ hai mắt, tựa hồ rất thoái mái, cả người ghé vào trên nhuyễn trường kỷ, bên cạnh Lý công công đang ngồi, hắn cẩn thận từng li từng tí đấm bóp vai cho nàng, thỉnh thoảng nói vài lời nói dí dỏm, trong tẩm cung không khí trở nên ấm áp.

"Ân, thật là thoái mái, tiểu Lý tử, tay nghè của ngươi càng ngày càng tốt, ai gia chắc không nở rời khỏi ngươi, nếu như ai gia chết, ngươi phải làm sao bây giờ? Bằng không theo ai gia chôn cùng đi."

Thái hậu giống như nói đùa, nhưng lại hù Lý công công sắc mặt trắng bạch, tay cứng lại một chút. Nhưng rồi rất nhanh phục hồi tinh thần lại, tiếp tục mát xa, chuyện xảy ra trong nháy mắt này, cũng bị thái hậu bắt được. Khóe môi hiện lên nụ cười nhạt.

"Có phải sợ rồi hay không."

"Không có, tiểu nhân có thể theo thái hậu nương nương, là tiểu nhân có phúc khí," Lý công công vốn là người khéo đưa đẩy, vừa rồi chỉ là một lúc bị dọa, bây giờ tinh táo lại, nào dám khinh thường, hơn nữa thái hậu nương nương sắc mặt đang có chút khó coi.

"Hừ, ngươi a, chút tâm tư như vậy, cho rằng ai gia không biết sao? Yên tâm đi, ai gia sẽ không chết dễ dàng như vậy."

Trên gương mặt duyên dáng sang trọng của thái hậu lóe ánh sáng nhu hòa, rất nhanh nàng sẽ không cần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nữa, khéo lộ vẻ tiểu ý, thế nhưng nụ cười này còn không có duy trì được bao lâu, thì nghe được bên ngoài tần cung vang lên thanh âm thái giám cung kính: "Hoàng thượng giá lâm."

Khuôn mặt sung sướng của thái hậu chậm rãi bao phủ sự ngạc nhiên, trong đôi mắt lóe ra phẫn hận, cuối cùng không còn chút sung sướng nào của lúc trước nữa, phát phất tay: "Lui qua một bên đi."

"Dạ, thái hậu nương nương."

Lý công công vừa thối qua một bên, thì thân hình cao của hoàng thượng đã đi vòng qua bình phong ngọc lưu ly, bước thăng đến trước giường, vẻ mặt ôn nhuận mang ý cười, chậm rãi mở miệng: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu."

"Ư, hoàng nhi đã tới, ngồi, ai gia mới vừa rồi còn nghĩ thầm, hoàng thượng cần phải tới, hai mẹ con chúng ta thực sự là tâm hữu linh tê a."

Thái hậu khuôn mặt vui vẻ, từ ái mở miệng, ý bảo hoàng thượng ngồi một bên, màn kịch trước mắt, nếu như là xa lạ người, nhất định sẽ vì cảnh mẫu tử hiếu mà cảm động, nhưng chỉ có trong lòng bọn họ mới biết rõ ràng, đây hết thảy chẳng qua là sự giả tạo, lúc này họ ước gì có thể lột mặt nạ của nhau ra.

Hoàng thượng thanh âm ôn nhuận như nước vang lên: "Mẫu hậu có lòng, hôm nay trẫm có việc trì hoãn, vì thế quá đà tới chậm."

"Hoàng thượng vội cái gì đấy?"

Thái hậu tùy ý mở miệng, đôi mắt u ám của Mộ Dung Lưu Tôn trong nháy mắt phóng ra hỏa hoa xinh đẹp, chậm rãi mở miệng: "Lệnh cho Tả thừa tướng cùng Hình bộ thượng thư đi thăm dò Nguyệt Giác tự, nghe nói nơi đó có dấu phản tặc."

"Cái gì?" Thái hậu đột nhiên cả kinh, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng khẽ run, xoay mình đứng dậy, thân thể lắc lư hai cái, ngã ngồi ở trên nhuyễn trường kỷ.

Chương 85.5

Mẫu quang của Mộ Dung Lưu Tôn lập tức thay đổi, tìm tòi nghiên cứu phản ứng đã nén lại của thái hậu, rồi chậm rãi mở miệng hỏi: "Mẫu hậu, có chuyện gì sao?"

"A," thái hậu thét chói tai, phục hồi tinh thần lại, hoảng hốt khi thấy bản thân mất đi dáng vẻ trầm tĩnh lúc nãy, vội vàng điều chỉnh hô hấp, sau đó xả ra nụ cười yếu ớt, rất lâu sau mới mở miệng: "Ai gia chỉ là không nghĩ tới nơi thanh tu của phật môn lại phát sinh những chuyện như vậy, nên vô cùng kinh hoảng, bây giờ là thái bình thịnh thế, mà còn có phản tặc, quả thật quá ghê tởm."

"Đúng vậy, nghịch tặc này dụng tâm kín đáo, nếu để cho trẫm bắt được hắn, sẽ trừ phạt nghiêm khắc, tuyệt đối không dung tha."

Hoàng đế mang vẻ mặt lãnh khốc, quanh thân lạnh lùng tiêu sát. Mang theo mười phần uy thế mở miệng, trong tẩm cung vang lên tiếng nói hưu lực của hắn, ngạo khí bỗng nhiên thiêng hala.

Thái hậu chỉ cảm thấy ngũ tạng như bị thiêu đốt, toàn thân tê liệt, một câu nói cũng không nén lời, thân thể không chế được khẽ run rẩy, bàn tay bên trong ống tay áo đang dùng sức nắm chặt móng tay cầm vào trong da thịt, liều mạng đè nén xung động điên cuồng của mình, chậm rãi mở miệng: "Hoàng nhi, ai gia hôm nay hơi mệt chút, hoàng thượng hãy trở về đi."

"Dạ, trẫm đi về trước, mẫu hậu an tâm tĩnh dưỡng thân thể."

Hoàng thượng đứng lên, cao nhã mở miệng, cáo lui ra ngoài, trong đôi mắt đẹp lóe ra ánh sáng lạnh lẽo. Hắn chính là muốn làm cho nàng bất an, làm cho nàng kinh hãi, bất quá biểu hiện của nàng có phải quá ít hay không, Mộ Dung Lưu Tôn nghĩ hoặc nghĩ, nếu như Nguyệt Giác tự thực sự ẩn dấu tử sĩ, Bắc Tân vương sẽ khó thoát tội, nhưng lúc này Bắc Tân vương một chút chuyện cũng không có xảy ra, mà thái hậu lại thất thố như vậy, chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?

"Hoàng thượng?"

A Cửu thấy hoàng thượng đứng yên ở ngoài cửa Quảng Dương cung, dường như không nghĩ cất bước, vội vàng cung kính mở miệng kêu một tiếng, Huyền đế phục hồi tinh thần lại, dẫn một bang thái giám rời khỏi Quảng Dương cung.

Bên trong tẩm cung, thái hậu thoảng cái dường như già nua thêm vài tuổi, nước mắt ào ào chảy xuống, thân thể run như lá cây trước gió, cuối cùng không nhịn được nhào tới trên nhuyễn trường kỷ, hơn nửa ngày vẫn không nhúc nhích, Lý công công lập ở một bên, lập tức kinh hãi đám chiến, sắc mặt lóe ra vẻ khó tin, thái hậu nương nương sao lại như vậy? Lúc trước còn cao hứng, thoảng một cái đã thương tâm thành dạng này.

"Nương nương, nương nương. Người cẩn thận thân thể."

Lý công công cẩn thận mở miệng, thái hậu xoay mình ngồi xuống. Hai tròng mắt dữ tợn xấu xí trùng Lý công công, công công lại càng hoảng sợ, sau này lui hai bước: "Nương nương, làm sao vậy?"

"Đi, lập tức tuyên Mạch nhi tiến cung, ai gia muốn ngay tức khắc nhìn thấy hắn, nhanh lên một chút."

"Thái hậu? Vương gia không cho người truyền hắn tiến cung," Lý công công nhắc nhở thái hậu nương nương, vương gia đã sớm dặn dò bọn họ, không có việc gì không được đi Bắc Tân vương phủ, nếu cải lời đừng mong sống sót.

Thái hậu vốn đang phẫn nộ. Vừa nghe Lý công công nói xong giống như phát điên, xoay người từ trên nhuyễn trường kỷ nhảy xuống, ôm đầm Lý công công, hét lên: "Ai gia nói, người không có nghe rõ sao? Lập tức, lập tức tuyên Mạch nhi tiến cung, ai gia không quản được nhiều như vậy, chẳng lẽ

mẫu thân muốn gặp con trai cũng không được sao?"

Thanh âm kia tê tâm liệt phế, giống như sẽ nhanh chóng sụp đổ, Lý công công thật sợ thái hậu nương nương phát điên, vội vàng lĩnh mệnh: "Nương nương, ngươi đừng vội, tiểu nhân phái người đi mời vương gia, nương nương, ngồi xuống trước đi."

Thái hậu nghe được Lý công công nói, đã an tĩnh một ít, không hề làm ầm ī nữa.

Lý công công vội vàng đỡ nàng ngồi vào nhuyễn trường kỷ, còn mình thì đi ra ngoài phân phó tiểu thái giám bí mật đi mời vương gia, bảo vương gia lập tức tiến cung. Thái hậu tự hồ đang bị cái gì đả kích.

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch sau khi nhận được tin tức, chau đôi mài thanh tú, hoàng thượng thật nhanh tay, chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền phái người đến lục soát Nguyệt Giác tự, bên trong thư phòng một mảnh sát khí, Trữ quản gia lo lắng nhìn vương gia.

"Những người đó bị bắt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì? Ngoại trừ Liễu Không kia, nhưng người khác căn bản không biết sự tồn tại của tử sĩ, hiện tại bản vương lo lắng không phải là Liễu Không, hắn tuyệt sẽ không khai ra chuyện của bản vương, bởi vì Tô gia hơn một trăm miệng ăn đều nằm ở trên tay hắn, nếu như hắn dám can đảm nói ra một chút, người của Tô gia toàn bộ sẽ bị chôn cùng."

Bắc Tân vương không còn sự tao nhã trước đây, ánh mắt bắn ra ánh sáng khiếp người, hung tàn dị thường.

"Bản vương hiện đang lo lắng chính là mẫu hậu, nàng vẫn quan tâm cái lão hòa thượng kia, lần này lão hòa thượng bị bắt, chỉ sợ nàng sẽ không ngồi xem, nếu như nàng làm ầm ī lên, tất nhiên sẽ làm hoàng thượng cảnh giác, vậy cũng thật phiền toái."

Trữ quản gia đôi mài nhíu càng ngày càng chặt, vì thái hậu nương nương mà đau lòng, tuy rằng hiện tại hắn là thủ hạ của vương gia, nhưng trong lòng chân chính nghe lệnh vẫn là thái hậu. Năm đó mệnh hắn là do thái hậu cứu, thái hậu không chỉ cứu hắn một cái mệnh, còn cứu Trữ gia bọn họ hơn mươi miệng ăn, hiện tại Trữ gia mọi người sống rất an nhàn, đây đều là do nàng ban tặng, vì thế hắn suốt đời sẽ vì nàng mà cống hiến sức lực.

Chính vì hắn theo nàng rất nhiều năm, mới biết được gút mắc trong lòng của nàng, người nàng chân chính yêu không phải tiên hoàng, mà là cái lão hòa thượng kia, nam nhân Tô Trảm này với nàng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, năm đó Tô Trảm bởi vì nàng tiến cung, trong cơn tức giận đã đi làm hòa thượng, mười mấy năm trước, sau khi hai người gặp nhau lần nữa, vẫn còn duy trì liên lạc, về sau thái hậu nhờ Tô Trảm hỗ trợ, lúc đó hắn chỉ là một hòa thượng vô danh, bởi vì xây Nguyệt Giác tự, cho nên mới thành Liễu Không đại sư.

"Vương gia, vậy phải làm sao bây giờ? Nương nương còn đang chờ đấy? Nếu như vương gia không tiến cung, chỉ sợ nương nương chịu không nổi?"

Mẫu quang của Bắc Tân vương lạnh lẽo liếc xéo Trữ quản gia một cái, cuối cùng cũng không nói gì. Nhàn nhạt mở miệng: "Bản vương biết phải làm sao, người phân phó người kia về trước đi."

"Dạ, vương gia," Trữ quản gia đi ra ngoài.

Bên trong thư phòng, Bắc Tân vương gia sắc mặt âm ngao, trong mắt một mảnh hàn ý lạnh buốt, đôi bàn tay thon dài nắm chặt, gân xanh nổi lên, xem ra Liễu Không này không thể lưu lại, bằng không mẫu hậu nhất định sẽ làm hỏng chuyện, bất quá đợi một lúc nữa tiến cung nhất định phải trấn an mẫu hậu lại...

Bởi vì Mộc Thanh Dao nội lực đã mất, hơn nữa một đêm không ngủ, cả người có vẻ mệt chết đi, từ sáng sớm ngủ thẳng đến buổi chiều mới từ từ tỉnh lại, mở mắt ra, lại có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người không nên xuất hiện ở chỗ này, hoàng thượng Mộ Dung Lưu Tôn, ánh sáng mặt trời sau giờ ngọ chiếu trên ngũ quan lập thể tuấn dật của hắn, lông mi thật dài khẽ rung động vài cái, lại mang thêm vài phần tư thế xinh đẹp, cũng không còn dáng vẻ cao cao tại thượng thường ngày, lúc này hắn ôn hoà dịu dàng, tựa như một khói ánh sáng ôn nhu quý báu, hai tròng mắt như hồ nước mùa xuân, nhu hòa nhìn nàng.

Chương 85.6

"Tỉnh?" ngay cả thanh âm cũng mang theo nồng đậm quyến rũ như rượu, Mộc Thanh Dao có chút không quen, chớp ánh mắt vài cái, để chứng tỏ mình không có bị hoa mắt, nàng vừa mới tỉnh ngủ nên gương mặt ửng đỏ, động tác kia miễn bàn có bao nhiêu đẹp đẽ trong đó, làm cho ánh mắt của

hoàng thượng càng thêm sâu sắc, hắn vuơn tay ra nắm lấy tay nàng.

"Đói bụng không? Đứng dậy ăn một chút gì đi."

"Ừ, được," Mộc Thanh Dao ngồi dậy. Trong đầu không khỏi nhớ tới buổi tối hôm qua hắn nghĩa vô phản cố đi cứu nàng, trong lòng liền có chút mềm mại, nàng có phải nên thử tiếp nhận hắn hay không? Thế nhưng nàng thực sự muốn ở lại hậu cung hoa lệ gông cùm xiềng xích này sao? Đáy lòng không khỏi mọc dây lên hoang mang, ánh mắt mơ màng, người nam nhân này nỗ lực nhiều, nàng không phải không phát hiện, hắn vẫn muốn nàng ở lại.

"Người đâu?" Hoàng thượng thanh âm lạnh lùng vang lên, ngoài cửa tắm cung, Mạc Sầu đi đến, cung kính mở miệng: "Hoàng thượng?"

"Nương nương đói bụng, truyền lệnh ngự thiện đem vào, chọn những món ngon miệng một chút."

"Dạ, hoàng thượng." Mạc Sầu rất nhanh lui ra ngoài, nhanh chóng dẫn một hàng cung nữ tay bưng khay đi tới, Mộc Thanh Dao ngồi ở trên giường lớn, mặc một bộ trung y màu trắng, tóc đen thả xuống rối tung, cả người lười biếng, thiếu vẻ lạnh lùng thường ngày, còn mang thêm một ít nhuẬn.

Hoàng đế ngồi ở bên người nàng, giữa hai người có bầu không khí nhẹ nhàng ám muội đang lưu chuyển, Mạc Sầu cùng mấy người cung nữ một bên mím môi cười, một bên động thủ an bày tốt đồ ăn, vài người cung kính mở miệng.

"Nương nương, mời dùng bữa."

"Ừ, các ngươi đi xuống đi, "Mộ Dung Lưu Tôn thu hồi mâu quang sảng nịch, lãnh chìm mở miệng, Mộc Thanh Dao hơi ngát một chút. Rồi gật đầu ý bảo Mạc Sầu các nàng đi xuống.

Trong tắm cung, an tĩnh lại, Mộc Thanh Dao bắt đầu ăn, bởi vì bụng quá đói, cũng không để ý tới nam nhân bên người, tuy rằng không nhìn, nhưng vẫn là tiếp thu được tầm mắt sâu u nóng cháy của hắn đang rơi vào trên người của nàng, nam nhân này dường như không giống với lúc ban đầu thấy nữa, tại sao phải thay đổi nhiều như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn làm tất cả bởi vì thật sự yêu sao? Chỉ đơn thuần thế sao? Không phải bởi vì nàng có thiên phú kinh người mà động tâm cơ, mặc dù có yêu mến, chỉ sợ cũng mang theo những suy tính cá nhân trong đó.

Mộc Thanh Dao vừa ăn vừa suy nghĩ, sắc mặt biến hóa thất thường, ngồi ở đối diện nàng Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt u ám như đầm, thấp vọng nói.

"Dao nhi. Nàng có chuyện muốn hỏi?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt nhàn nhạt, thả chiếc đũa trên tay xuống, nghiêm túc nhìn sang, mắt của nàng hiềm khi nghiêm túc như vậy.

"Hoàng thượng, chúng ta vẫn là nói chuyện buổi tối hôm qua đi."

"Được, nàng cứ nói." Nhắc tới chuyện buổi tối hôm qua, sắc mặt hoàng thượng rất lạnh, không biết rõ cuộc là ai động thủ bắt hoàng hậu, kẻ này lá gan thực sự rất lớn.

"Nhóm tử sĩ nhất định giấu ở trong Nguyệt Giác tự, mấy tiểu hòa thượng thì không biết, nhưng Liễu Không đại sư nhất định biết, ta đã gặp Liễu Không đại sư hai lần, cũng xem như là người quen, hãy để cho ta đi gặp hắn. Xem có thể thuyết phục hắn khai ra người chủ mưu sau lưng hay không."

Mộc Thanh Dao thần sắc khôi phục lại vẻ bình tĩnh, bây giờ không phải là lúc nói chuyện cảm tình, nên giải quyết tốt chuyện nhóm tử sĩ mới là quan trọng, nếu nàng đã đáp ứng phụ thân giúp đỡ hoàng thượng, tự nhiên phải tận tâm tận lực mà làm.

"Như vậy sao được?"

Mộ Dung Lưu Tôn lắc đầu không tán thành, đôi mắt lóe lên sự lạnh lẽo quý dì, lão hòa thượng Nguyệt Giác tự võ công nhất định cực cao, nếu như Dao nhi đi gặp hắn, nàng bị giết thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng kiên quyết không chịu mạo hiểm.

"Dao nhi, nội lực của nàng đến tột cùng là bị người nào bỏ thuốc?" Đây là để cho người nghi hoặc địa phương, nếu như người bỏ thuốc là nhóm tử sĩ kia, chỉ sợ họ đã sớm giết nàng, hà tất còn làm nhiều chuyện vô vị, nghĩ đến đây. Hắn biết có hai cổ thể lực đang âm thầm ẩn nấp, nếu như một trong số đó người là Bắc Tân vương gia, như vậy một cổ thể lực khác là người phuơng nào tạo ra?

Mộ Dung Lưu Tôn nghĩ tới những thứ này, sắc mặt hoang mang thay đổi, ánh mắt càng phát ra băng lãnh hung tàn, hắn nắm chặt hai tay, đầu ngón tay

trở nên xanh trăng, bọn người kia quá ghê tởm. Nếu để cho hắn điều tra ra, giết, một cũng không giữ.

"Ta không biết, ta chỉ biết người bỏ thuốc tuyệt đối không phải là tử sĩ, mà là một đám người khác, nếu như thế. Nay giờ đã có hai thế lực, âm thầm nhìn thẳng vào chúng ta, vì thế phải càng thêm cẩn thận."

Mộc Thanh Dao cẩn thận mở miệng, tuy rằng nàng hoài nghi đám người đó là của Sở Thiển Dực, nhưng chuyện không có chứng cứ, nàng sẽ không nói. Hơn nữa nếu quả thật chính là người nam nhân kia, hắn hẳn nên cùng Bắc Tân vương liên thủ mới phải, vì sao phải tách ra hai đạo nhân mã, Sở gia bọn họ đã có binh quyền, vì sao còn xây một tổ chức khác? Như vậy lần này nàng tự mình đánh giá lại, nếu không phải Sở Thiển Dực, thì là người phương nào đây? Hay Sở Thiển Dực có bí mật không thể cho ai biết.

"Là trẫm khinh thường."

Trong đôi mắt tà mị đen kịt của Mộ Dung Lưu Tôn toát ra mũi nhọn, chọt lóe lên, rồi lao nhanh như bay, tựa như ngựa ô vạn lý, trùng điệp xen kẽ.

"Dao nhi, chuyện kế tiếp, trẫm sẽ xử lý, nàng mất đi nội lực, trẫm sẽ vận công giúp nàng khai thông một chút, xem có thể làm cho nàng khôi phục nội lực hay không."

"Hoàng thượng?"

Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới nam nhân này lại tình nguyệt giúp đỡ nàng khôi phục nội lực, mặc kệ có thành công hay không, nàng vẫn cảm tạ tâm ý của hắn: "Cám ơn hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn thấy Mộc Thanh Dao không có chống cự hắn, đáy lòng hiện lên vui sướng, hắn là thật lòng thích nàng, thân cung rất tịch mịch, có thể được một người thật lòng thật dạ làm bạn, cũng tâm nguyện lớn nhất của hắn, ánh mắt băng hàn biến mất, chỉ còn nhu hòa như nước mùa xuân, hắn gọi người tiến vào: "Người đâu, đem đồ vật dọn dẹp đi."

"Dạ" Mai Tâm cùng Mạc Sầu dẫn hai cung nữ tiến vào, trong thân cung, bầu không khí trở nên âm áp, hoàng thượng còn chưa bao giờ có dùng cơm, mâu quang như nước đang thân thiết nhìn chăm chú vào nương nương, hoàng thượng lúc này, đều tuấn mỹ hơn bất cứ lúc nào, hấp dẫn tầm mắt của mọi người, mấy người cung nhân không dám nhìn thẳng, thu dọn mọi thứ rồi

nhanh chóng lui ra ngoài.

Hoàng đế hạ lệnh: "Không cho phép bất luận kẻ nào đã quấy rầy."

"Dạ, hoàng thượng, " Mạc Sầu lĩnh mệnh, thối lui đến bên ngoài tẩm cung, những người khác không biết, chỉ có nàng biết, nội lực của nương nương đã mất hết, hoàng thượng nhất định nghĩ biện pháp giúp nương nương chữa trị nội lực, bởi vậy có thể thấy được, hoàng thượng là thật tình đối đãi với nương nương, nhưng nàng cũng biết chủ tử luôn luôn thích tự do, trong lòng phải phát sinh tình yêu, mới nguyện ý vì hoàng đế mà lưu lại nơi thâm cung này, hơn nữa trong cung còn có Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt...

Trên giường lớn khắc hoa tinh xảo, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao hai người ngồi đối diện nhau, song chưởng chạm vào, hai người trong lòng đồng thời giật mình, dường như có dòng điện chạy qua, quanh thân run lên, mâu quang sâu u của hoàng thượng không tự chủ được dời về phía đôi môi hồng hạt của Mộc Thanh Dao. (TT: tội nghiệp ca ghê, cô lên đi ca sẽ được đèn bù ^_^)

Đêm đó tuy rằng lướt qua cũng đủ làm cho hắn biết được mùi vị kia, nguyên lai môi của nàng mềm mại như vậy, nghĩ đến đây, quanh thân dâng lên một cỗ khôn nóng, ánh mắt u ám vô biên, Mộc Thanh Dao nào biết hoàng thượng lúc này ruột gan ngỗng ngang trăm mối, thấy hắn chưa vận lực, kỳ quái mở miệng.

"Hoàng thượng, làm sao vậy?"

"Ah, không có việc gì, bắt đầu đi, " Mộ Dung Lưu Tôn có một chút xấu hổ, vội vàng nhắm hai mắt lại, trong lòng áp lực rối loạn đã trở về chỗ cũ. Bắt đầu vận lực, nội lực của hắn luôn luôn mạnh mẽ, chỉ mong có thể hỗ trợ nàng chữa trị nội lực bị hao tổn, chỉ là không biết có hiệu quả hay không.

Tẩm cung rất yên tĩnh, không tiếng động, chậm rãi, đinh đầu hai người bốc lên một luồng khói trắng, Mộc Thanh Dao trên mặt đã có mồ hôi, đang chậm rãi chảy xuống, thần sắc có chút bất ổn, hô hấp dồn dập, thân thể run rẩy, tựa hồ có điểm không thể chịu nổi, sắc mặt càng ngày càng hồng, cuối cùng phát ra một tiếng thở nhẹ.

Mộ Dung Lưu Tôn kinh hãi, xoay mình thu tay lại, chỉ thấy thân hình Mộc Thanh Dao thăng tấp ngã qua một bên, hai mắt nhắm nghiền, một điểm tri giác cũng không có, hoàng thượng sắc mặt đại biến, rống to.

"Lập tức truyền ngự y, nhanh lên một chút."

Ngoài cửa tắm cung mọi người vừa nghe thanh âm hồn hển của hoàng thượng, nào dám chậm trễ, sớm có người chạy vội đi tìm ngự y, mà Mạc Sầu cùng Mạc Ưu không biết xảy ra chuyện gì, gấp đến độ ở ngoài cửa tắm đi qua đi lại liên tục, nhưng không dám mạo muội xông vào, cho đến khi ngự y thở hào hển chạy lại, mới dám theo phía sau hắn cùng vào bên trong.

Chỉ thấy trên giường lớn, hoàng thượng ôm chặt nương nương, trên gương mặt luôn luôn nội liễm trầm ổn, lúc này hiện lên một tia kinh hoảng, mang theo sự lạnh lẽo hung tàn, hướng ngự y đang đi tới rống giận: "Còn đứng ngày đó làm gì? Nhìn nương nương xem xảy ra chuyện gì?"

"Dạ, dạ." Ngự y vốn còn muốn hành lễ với hoàng thượng nhưng bị cơn giận của hắn sợ đến run như cầy sấy, cũng không thể quan tâm chuyện khác nữa liền đi nhanh qua, ý bảo hoàng thượng đem người thả xuống, xung động bảo vệ đặc biệt như vậy là không được bình thường, đợi hoàng thượng buông người ra, ngự y mới dám vội vàng bắt mạch, băng không nhất định sẽ bị hoàng thượng giết chết.

Một đống người vây quanh bên giường, ngoại trừ hoàng thượng ngồi ở trên giường vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, thì Mạc Sầu cùng Mai Tâm đã không cầm được nước mắt, không biết một lát sau sẽ xảy ra chuyện gì, nương nương mồ hôi nhỏ giọt. Khuôn mặt đỏ ửng, cả người hôn mê bất tỉnh.

Ngự y chẩn đi chẩn lại, cuối cùng mới cẩn thận từng li từng tí buông cánh tay nương nương ra, quỳ xuống bẩm báo tình huống.

"Bẩm hoàng thượng, nương nương bị cường đại nội lực đánh vào, khí huyết công tâm, nhất thời hôn mê bất tỉnh, nếu không có gì trở ngại, rất nhanh sẽ tỉnh lại."

Q.2 - Chương 86: Cửu cung hoàn

Tiếng nói của Ngự y vừa dứt, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Mai Tâm cùng Mạc Sâu nhìn chủ tử chịu khổ, trong lòng đem cái kẻ bắt nương nương đi mắng không dưới một trăm, muốn thiên đao vạn hỏa hăn, tại sao phải bỏ thuốc nương nương, làm hại nàng chịu khổ như vậy, nếu như không phải mất nội lực, hoàng thượng cũng sẽ không chữa trị cho nương nương, nương nương cũng không phải chịu hành hạ như vậy?

"Nương nương nội lực mất hết, hiện tại có biện pháp nào không?"

Đôi mắt lạnh lẽo âm ngao của Hoàng thượng làm cho người ta thấy cực kỳ gay go, sát khí dâng dâng, tên đáng chết kia, nếu như bị hăn bắt được, nhất định sẽ trùng phạt nghiêm khắc không tha, tuyệt đối sẽ không qua cho hăn, dám làm ra loại chuyện này.

Ngự y nghe xong hoàng thượng nói, trên mặt lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Hoàng thượng, kỳ thực nội lực của nương nương cũng không có mất vẫn còn ở trong người, chỉ là bị bỏ thuốc nên hiện tại nếu muốn khôi phục nội lực, nhất định phải lấy được giải được, loại thuốc này nhiều trong người giang hồ thường dùng."

Lời của Ngự y vừa thốt ra, hoàng thượng thở dài nhẹ nhõm, lúc trước do hăn quá quan tâm nàng, mà quan tâm sẽ bị loạn, nên đã quên việc mau chóng tìm được giải được, kỳ thực đó cũng không phải chuyện khó khăn đáng ngại gì.

"Tốt, thân thể nương nương hơi yếu, người hãy kê thang thuốc mang qua đây, rồi lui ra ngoài đi."

Ngự y sợ hãi lui ra, đáy lòng thở dài một hơi, cuối cùng tuy có hoảng sợ nhưng hăn cũng đã vượt qua nguy hiểm, Mai Tâm theo hăn đi lấy thuốc.

Bên trong tẩm cung, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt âm ngao, lạnh lùng mở miệng: "A Cửu? Lập tức thông tri tú đại ám vệ, mau chóng lấy cho được giải được."

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu lĩnh mệnh đi ra ngoài làm việc, bên trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao

đã tỉnh lại, nhìn mọi người đang vây quanh bên cạnh giường của mình, nàng không khỏi nhíu mày, chỉ cảm thấy quanh thân rất suy yếu, sau đó chậm rãi dời tâm về phía Mộ Dung Lưu Tôn, đôi mắt u ám uca3 hoàng thượng lóe ra sự đau lòng, hắn vươn tay nắm lấy tay nàng: "Dao nhi, không có việc gì, trẫm đã sai người đi tìm thuốc giải, chỉ cần lấy được giải được, thì chuyện gì cũng không có."

"Không có việc gì, " Mộc Thanh Dao khẽ cử động, Mạc Sầu lập tức tiến lên đỡ lấy nàng, so với bình thường thì nàng dễ mệt một chút, và không sử dụng được nội lực mà thôi, thân thể cũng không có gì đáng lo ngại, vừa rồi nàng cảm thấy nóng lên, nhiệt huyết sôi trào, là bởi vì nội lực của hoàng thượng quá mạnh mẽ, mà nàng thì không có nội lực vì thế nhất thời khí huyết công tâm, mới chịu không nổi bất tỉnh đi, hiện tại ngoài một thân đầy mồ hôi ra thì không có tổn hại gì cả.

"Hoàng thượng không cần phải lo lắng, ta không có việc gì, nên xử lý công vụ quan trọng hơn."

"Dao nhi?" Mộ Dung Lưu Tôn còn muốn nói thêm điều gì, nhưng lúc này ngoài cửa vang lên thanh âm thái giám: "Hoàng thượng, thura tướng đại nhân đang ở ngoài Lưu Ly cung chờ, nói có việc bẩm báo cùng hoàng thượng?"

"Đi thôi, " Mộc Thanh Dao thấy hắn sắc mặt âm ngao, đôi mắt nàng hiện lên sự thân thiết, thân hình không có cử động, nhưng đã vội vàng nhẹ đẩy hắn ra: "Đi xem Nguyệt Giác tự có phải có bí ẩn gì khác nữa hay không?"

"Được, buổi tối trẫm sẽ sang đây thăm nàng."

Mộc Thanh Dao gật đầu, hoàng thượng bước xuống giường, lập tức có thái giám bước qua hầu hạ hắn mặc long bào mang giày vàng vào, sau đó sửa sang lại quần áo một chút, mới trầm ổn đi ra ngoài.

Đợi đến khi hoàng thượng đi khỏi, bên trong tẩm cung người mới dám mở miệng nói chuyện, Mạc Sầu vẻ mặt lo lắng: "Nương nương vô duyên vô cớ bị người ta bỏ thuốc, phải làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì, ta không có sao, nếu người kia không có hạ độc mà chỉ bỏ thuốc hóa giải nội lực, ta tin tưởng rằng hắn không có ác ý, mục đích chỉ là muốn giam giữ ta, làm cho ta sống ở đó thôn nhỏ trên núi đó không làm gì được, nhưng ta thực sự đoán không ra hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt ngưng đọng, trầm giọng mở miệng.

Tốt cho người Sở Thiển Dực, ta không chọc giận đến người, người lại đến tìm ta gây chuyện, tốt, ta thật muốn nhìn xem Sở gia người muốn làm cái gì? Ai cũng trở thành món đồ trong tay để Bắc Tân vương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Mạc Sầu nhìn thần sắc chủ tử, tựa hồ có thể đoán được một tí nghĩ trong đó, nàng cảm thấy kỳ quái truy hỏi: "Chẳng lẽ chủ tử biết là ai bỏ thuốc người sao?"

"Đoán được một tí."

Mộc Thanh Dao sắc mặt càng lạnh hơn, chỉ cần nghĩ đến chuyện lần này, quanh thân nàng liền bốc hỏa, nếu như lúc này Sở đại công tử ở trước mặt nàng, nàng nhất định hung hăng cắn hắn một ngum, bất quá, nàng có phải nên tìm Sở đại công tử lấy giải dược trước hay không?

Ánh mắt Mộc Thanh Dao hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo nguy hiểm, nàng không hề chớp mắt nhìn bình phong ngọc lưu ly đặt ở trước cửa.

"Nương nương, người đã biết là người nào hạ độc, vì sao không nói cho hoàng thượng? Người như thế nên xét nhà diệt tộc, tuyệt đối không thể thả, nương nương cũng dám bắt cóc, còn bỏ thuốc cho nương nương nữa?"

Mạc Sầu tức giận đέ mặt mũi trắng bệch, dùng hết sức quơ tay ra.

Mạc Ưu đứng ở bên người nàng tuy rằng không nói chuyện, nhưng cũng tán thành cách nghĩ của Mạc Sầu, người dám động đến trên đầu chủ tử như thế, nên để hoàng thượng hạ chỉ diệt tộc, kẻ đáng hận đó.

Mộc Thanh Dao nhìn hai người thủ hạ của mình, biết bọn họ là vì quan tâm mình, nói ra những câu này cũng không có gì sai, nhưng về người bỏ thuốc lần này, thứ nhất nàng không có mười phần chắc chắn, sao có thể mạo muội chỉ chứng Sở đại công tử, chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, sẽ bị tru di cửu tộc, hắn làm sao mà thừa nhận, thứ hai, việc này nếu bẩm báo với hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng mất đi lý trí, trực tiếp đem Sở Thiển Dực nhốt vào đại lao, mà bây giờ Sở gia đang liên kết với Bắc Tân vương, ngoài ra còn có thái hậu nương nương, hiện nay, càng ngày càng nhiều chứng cứ chứng minh, Bắc Tân vương là một nhân vật lợi hại, hiện tại chỉ có thể phân ra mà đánh, tiêu diệt từng bộ phận, mới có thể đạt được thắng lợi, vì thế chân

tướng về Sở Thiển Dực còn chưa tra ra, và không năm bắt được ý nghĩ của hắn, thì bọn họ tuyệt đối không thể hành động thiêu suy nghĩ.

Hắn tựa hồ cũng không phải chỉ đơn thuần muốn trợ giúp Bắc Tân vương, mà hắn còn có động cơ của mình, đến tột cùng là suy tính của hữu tướng Sở Phong Ngọc, hay là suy tính của bản thân Sở Thiển Dực?

"Được rồi, chuyện này ta sẽ xử lý, còn chưa tới lúc nói cho hoàng thượng biết, hiện tại không có chứng cứ chứng minh là hắn hạ độc, nếu bị vu không, ta không muốn gặp phải chuyện như vật, lúc này chuyện quan trọng vẫn là xử lý vấn đề của nhóm tử sĩ."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu biết nương nương tự có tính ra, không nói thêm gì nữa, lúc này Mai Tâm đã đem thuốc tiên hảo tặng tiến đến, Mộc Thanh Dao ăn vào đi, tùy ý tựa ở giường thượng nghỉ ngơi...

Lưu Ly cung.

Bầu không khí giết chóc bao phủ cả điện, hoàng đế nét mặt âm trầm, quanh thân lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng: "Nguyệt Giác tự tra xét ra sao? Có phát hiện những kẻ còn lại của loạn đảng hay không?"

"Bẩm hoàng thượng, không có," Mộc Ngân cung kính báo cáo, khuôn mặt nghiêm túc, đau lòng không gì sánh được mở miệng: "Ở Nguyệt Giác tự kê biên tài sản phát hiện ra có tòa cung điện ở dưới đất, bên trong có rất nhiều binh khí, trải qua kiểm chứng, là được một bí mật tiền hành diễn tập, những tử sĩ này rất có khả năng quanh năm suốt tháng sống ở dưới mặt đất."

"Ghê tởm," hoàng thượng phẫn nộ dùng sức đập lên long ý, đôi mắt đen trong nháy mắt phóng xuất ra mũi nhọn lạnh giá chói mắt, không khí chung quanh lạnh lẽo xơ xác tiêu điều, không có thêm bất cứ âm thanh nào ở đại điện thượng: "Có ai sẽ nghĩ tới, ở dưới mặt của trẫm, lại phát sinh chuyện như vậy, có người dám can đảm âm thầm bồi dưỡng tử sĩ, còn là nơi phát mòn, những kẻ ăn chay niệm này dám can đảm làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo như vậy, trị, nhất định phải trị tội nặng."

Chương 86.2

"Dạ, hoàng thượng, thần biết việc này rất là trọng đại, Liễu Không đại sư

cùng tất cả hòa thượng của Nguyệt Giác tự hiện tại đều bị nhốt trong đại lao Hình bộ, chờ hoàng thượng xử lý."

Mộc Ngân lời nói vừa dứt, hoàng đế đột nhiên im lìm lại, một đôi mắt u ám nhanh chóng phát ra ánh sáng lạnh, âm ngao cười rộ lên: "Mộc Ngân truyền chỉ."

"Thần tiếp chỉ."

Mộc Ngân vội vàng lĩnh mệnh, không biết hoàng thượng muốn để cho hắn làm gì, nên cẩn thận từng li từng tí quỳ xuống.

"Lập tức tuyên chỉ Nam An vương cùng Bắc Tân vương, lần này vụ án kê biên tài sản của Nguyệt Giác tự, giao cho hai vị vương gia và Hình bộ cùng nhau thẩm tra xử lí, cần phải tra ra người chủ mưu phía sau."

"Dạ, hoàng thượng, " Mộc Ngân lĩnh chỉ, đáy mắt hiện lên vẻ hiểu rõ, hoàng thượng thực sự giỏi tính toán, quả nhiên phái Bắc Tân vương đi thẩm tra xử lí vụ án này, nếu quả thật là do Bắc Tân vương gây nên, không biết hắn còn có thể duy trì sự bình tĩnh yên lặng như trước đây hay không, tâm cơ của hắn rốt cuộc sâu đậm đến đâu? Họ đã ẩn nấp nhiều năm như vậy, mà khi đó hắn chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, thế nên nhóm tử sĩ này không thể nào là Bắc Tân vương bồi dưỡng, rất khả năng là do người khác, người đó vì sao cam tâm giúp đỡ thái hậu làm ra loại chuyện này, Mộc Ngân vừa suy nghĩ vừa lĩnh mệnh lui ra ngoài.

A Cửu từ cửa điện đi vào: "Hoàng thượng, tiểu nhân đã thông báo cho tứ đại ám vệ, mau chóng tìm được giải được, nên hoàng thượng hãy yên tâm, nội lực của nương nương nhất định sẽ nhanh chóng khôi phục lại."

"Tốt, đi xuống đi." Hoàng thượng phát tay, hắn muốn yên tĩnh một mình, sự kiện tử sĩ lần này, làm cho hắn càng thêm cảnh giác, việc nội hoạn nhất định phải mau chóng thanh trừ.

A Cửu bước ra ngoài, hắn theo hoàng thượng đã nhiều năm, biết hoàng thượng không thể nào chấp nhận việc sơ suất này, nên nhất định tự trách không thôi, hơn nữa chuyện nương nương bị bỏ thuốc, trong lòng hắn bây giờ rất là phiền muộn, hãy để cho hắn một mình yên tĩnh đi...

Quảng Dương cung.

Bên trong tấm cung, tiếng khóc ô ô vang lên, thái hậu không thể khống chế được tâm trạng nên khóc rống, một bên khóc một bên nhìn con trai Mộ Dung Lưu Mạch của mình, khuôn mặt duyên dáng sang trọng trước kia, đã bị nước mắt trôi đi sưng phù lên, khó coi cực kỳ, hai con mắt đã hồng hòng, có thể thấy, nàng đã khóc rất lâu.

"Mạch nhi, là ta liên lụy hắn, là ta liên lụy hắn, van cầu ngươi hãy cứu hắn đi, mẫu hậu cái gì cũng không cầu xin, chỉ cầu ngươi cứu hắn."

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch vẻ mặt không chút thay đổi nhìn mẫu hậu của mình, đáy lòng thở dài, nữ nhân mặc kệ là cao quý đến cỡ nào đều xử trí theo cảm tính, ngay cả người luôn dùng mọi thủ đoạn độc ác như mẫu hậu mình cũng không ngoại lệ, xem ra người đó vẫn nên diệt trừ sớm một chút mới tốt, hắn nhìn mẫu hậu, nàng luôn luôn là một nữ nhân duyên dáng sang trọng bây giờ lại thế này, còn ra thế thống gì, hơn nữa lại vì một nam nhân khác mà không phải phụ hoàng, điều này càng làm cho hắn không cách nào hiểu nổi, cái lão hòa thượng kia có cái gì tốt, đã nhiều năm như vậy, nàng vẫn còn lo lắng cho hắn.

"Mẫu hậu, hắn đã bị giam ở trong đại lao, người nói Mạch nhi làm thế nào mà cứu? Hiện tại mẫu hậu không phải nên lo lắng cho ta hay sao? Nếu như người kia khai ra nhi thần, nhi thần chỉ có một con đường chết mà thôi."

Bắc Tân vương ánh mắt lóe lên dữ tợn, hung tàn mở miệng, mặc dù biết Liễu Không không có khả năng khai ra hắn, thế nhưng hắn vẫn không tránh được lo lắng, hiện tại hi vọng tên kia mau chóng chết cho rồi.

"Mạch nhi, hắn đã đáp ứng mẫu hậu, nên sẽ không bao giờ đem ngươi khai ra đâu, hắn là người như thế nào làm sao mẫu hậu lại không biết, hắn bị như ngày hôm nay đều là do mẫu hậu liên lụy, vì thế ngươi hãy nghĩ một biện pháp đem hắn cứu ra, trừ hắn ra, người khác mẫu hậu sẽ không hỏi đến."

Thái hậu nhìn con trai mình với ánh mắt cầu xin, bi ai đến cực điểm, hành động của nàng lúc này làm cho Bắc Tân vương nhớ tới lúc tiên hoàng băng hà, mẫu hậu tựa hồ cũng không có thương tâm nhiều, không nghĩ tới vì một người ngoài, nàng lại thương tâm đến như vậy, hắn càng nghĩ càng giận, bất quá lúc này, không nên chọc giận mẫu hậu mới là chuyện quan trọng hơn, chờ cái lão hòa thượng kia chết đi đã.

"Được rồi, mẫu hậu, nhi thần sẽ nghĩ biện pháp, mẫu hậu yên tâm đi, nhi thần cần phải trở về, nếu có người phát hiện, vậy chẳng phải kiếm cui ba

năm bị thiêu một giờ sao."

Bắc Tân vương đi tới bên cạnh thái hậu trấn an, khi bà đang bị thát thần tuyệt vọng, lời của hắn làm cho thái hậu tựa như một người sắp chết đuối và được nhánh cây cứu mạng, hai tròng mắt hắn tia máu mọc lên hi vọng: "Mạch nhi, mẫu hậu chờ tin tức của ngươi, ngươi mau trở về đi thôi, trở về đi."

"Dạ, mẫu hậu bảo trọng thân thể, nhi thần đi về trước."

Đôi mắt Bắc Tân vương chợt lóe ra ánh sáng ác độc rồi nhanh chóng biến mất, khéo môi hiện lên nụ cười lạnh lùng, cùng thái hậu nói lời từ biệt, ly khai Quảng Dương cung, trở về Bắc Tân vương phủ...

Giờ Dậu, trên trời đã bao phủ mưa phùn tối tăm.

Trong ngoài Lưu Ly cung đều sáng như ban ngày, ngoài cửa điện, trên thềm đá, dưới hành lang đều đứng rất nhiều thái giám cùng cung nữ, dẫn đầu chính là tổng quản thái giám A Cửu, mọi người thở cũng không dám thở mạnh, hoàng thượng ở bên trong đã một canh giờ, bây giờ còn không có động tĩnh, ngay cả bữa tối cũng không ăn.

A Cửu xoa xoa tay dạo bước qua lại trước cửa điện, đang suy nghĩ biện pháp để đi vào nhìn một cái thì chợt nghe thái giám phía sau kêu một tiếng: "Tân Nguyệt cô nương?"

Đèn cung đình chiếu xuống, Tây Môn Tân Nguyệt lã lướt phong tư, mặc một bộ váy mỏng màu hồng phấn, trên vai khoác một áo choàng hồng thêu hàn mai, cả người cực kỳ quyến rũ, đang dẫn một thiếp thân thị nữ, thuởta đi tới, nhìn thấy A Cửu đăm đăm nhìn nàng, liền mím môi cười mang theo tư thái động lòng người mở miệng.

"Tân Nguyệt tham kiến A Cửu công công."

"Không dám, đứng lên đi, không biết Tân Nguyệt cô nương khuya như vậy tới đây làm gì?"

A Cửu phục hồi tinh thần lại, nữ nhân trong cung này thực sự là một người so với một người thì càng đẹp hơn, Tây Môn Tân Nguyệt cùng hoàng hậu nương nương khi so sánh, hai người đều các hữu phong tư. Nương nương tựa như hàn mai ngạo nghễ, mà Tân Nguyệt cô nương thì giống như một đóa

thủy tiên trong nước, về phần quý phi nương nương, lại mang một phong thái khác nữa.

"Tân Nguyệt có việc cầu kiến hoàng thượng."

Tây Môn Tân Nguyệt tiếng nói vừa dứt, A Cửu cũng có một ánh hồn thú, bởi vì hắn đang suy nghĩ biện pháp để đi vào gặp hoàng thượng? Hoàng thượng ngay cả bùa tối cũng chưa từng dùng, cũng không cho người ta đi vào, nếu là Tân Nguyệt cô nương có việc cầu kiến hoàng thượng, đúng lúc hắn có thể đi vào bẩm báo.

"Được, Tân Nguyệt cô nương xin chờ một chút, tiểu nhân sẽ đi vào bẩm báo."

A Cửu khách khí trả lời, kỳ thực hắn đã nhìn ra, Tây Môn Tân Nguyệt này là một nhân vật lợi hại, tâm kế chỉ sờ so với hoàng hậu nương nương không thua kém bao nhiêu, sau này nếu được vào cung, cũng là một chủ tử lợi hại, vì thế hắn vẫn nên cẩn thận một chút, đừng đắc tội nàng, nữ nhân đều là người thù dai.

"Làm phiền A Cửu công công." Tây Môn Tân Nguyệt không chỉ người đẹp, ngay cả thanh âm đều uyển chuyển êm tai, chỉ có mấy câu như vậy, truyền vào trong lỗ tai của thái giám ngoài cửa điện, mỗi người đều có một cảm giác tê dại, lâng lâng, Tây Môn Tân Nguyệt cùng hoàng hậu nương nương thật sự là trái ngược, hoàng hậu nương nương quanh thân lạnh lùng, chỉ liếc mắt một cái liền làm cho người ta không dám xem thường, mà Tây Môn Tân Nguyệt thì nhu mèm như nước, làm cho người ta càng muốn nhìn, càng muốn dựa vào được gần hơn một tí.

Chương 86.3

Trên đại điện, hoàng thượng vẫn còn duy trì tư thế lúc trước, không có nhúc nhích, hai mắt khẽ nhắm, lông mi thật dài tạo thành bóng râm trên mặt, có thể làm hắn ấm áp ôn nhu như ngọc.

Nghe được ngoài cửa đại điện truyền vào tiếng bước chân, hắn đột nhiên mở mắt ra, cặp mắt kia như nước biển sâu không lường được, mang theo sát khí băng hàn khiếp người bắn qua, lạnh lùng lên tiếng: "Chuyện gì?"

"Hoàng thượng, Tây Môn Tân Nguyệt cầu kiến?"

A Cửu cung kính bẩm báo, đối với sát khí băng hàn như vậy của hoàng thượng, hắn cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì hắn biết hoàng thượng không phải là hôn quân tùy tiện giết người, chỉ cần không chống đối và chọc giận hắn, thì hoàng thượng sẽ không tùy tiện động sát khí.

"Nàng? Chuyện gì?"

Mộ Dung Lưu Tôn nhíu mày, đối với Tây Môn Tân Nguyệt, hắn không có quá nhiều ấn tượng, chỉ nhớ rõ nữ nhân này là tay đánh đàn rất hay, hắn cũng không có hứng thú để biết thêm gì về nàng. Không biết đã trễ thế này, nàng tới làm gì? Đôi mắt hắn đượm vẻ không vui.

"Nàng nói có việc cầu kiến hoàng thượng."

"Tốt, để cho nàng đi vào đi," Mộ Dung Lưu Tôn chậm rãi mở miệng, hắn cũng muốn nhìn xem nữ nhân này muôn giờ trò gì, mà dám chạy đến Lưu Ly cung gặp hắn, nữ nhân này thật là to gan, dám ở trong lúc này làm phiền hắn, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì đừng trách hắn không nể tình? Những mũi nhọn lạnh giá lóe lên trong ánh mắt Mộ Dung Lưu Tôn.

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu trong lòng run lên, ánh mắt của hoàng thượng vừa rồi không phải là điểm tốt nha, Tây Môn Tân Nguyệt kia tốt nhất là thật sự có chuyện trọng yếu phải tìm hoàng thượng, bằng không sẽ tự rước họa vào thân, hoàng thượng hiện tại tâm tình rất tệ, nếu như chọc giận hắn, nhẹ thì bị đem đuổi ra cung, còn nặng thì khó nói à.

Ngoài cửa điện, dáng vẻ yếu điệu của Tây Môn Tân Nguyệt, vẫn không thay đổi, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, nàng đang liều mạng đánh cuộc, không biết hoàng thượng có muốn gặp nàng hay không, chỉ cần chịu gặp nàng thì sẽ thuận lợi, sợ nhất chính là không gặp, không gặp liền vô kể khả thi.

Bất quá sự lo lắng của nàng là dư thừa, A Cửu công công đã đi ra, cung kính mở miệng: "Tân Nguyệt cô nương, mời vào đi, hoàng thượng bảo ngươi đi vào trong."

"Hoàng thượng, hắn có khỏe không?" Tây Môn Tân Nguyệt nhắc kéo lán vây lên, mềm mại yêu kiều nhìn A Cửu, câu hỏi kia là hỏi có kỹ xảo, hơn nữa nói chuyện với tư thái tựa như đang hờn dỗi, mặc dù A Cửu là một thái

giám, nhưng mà trời sinh vẫn là người thương hương tiếc ngọc.

"Tân Nguyệt cô nương cần phải có chuyện quan trọng, bằng không..."

A Cửu không nói tiếp, nhưng kẻ thông minh như Tây Môn Tân Nguyệt làm sao mà không hiểu lời nói của A Cửu, hoàng thượng hiện tại tâm tình không tốt, cho nên tốt nhất nàng thật sự có chuyện quan trọng cần tìm hắn, bằng không chỉ là tự mình chuốc lấy đau khổ, Tây Môn Tân Nguyệt mím môi cười, đáy lòng âm thầm suy nghĩ, hoàng thượng là vì nữ nhân kia mà sốt ruột? Hay bởi vì chuyện khác.

"Tạ ơn A Cửu công công."

Hai người nói xong thì bước vào đại điện xa hoa lộng lẫy, bốn góc đều treo dạ minh châu, ánh sáng phát ra sinh động chói lọi, làm cho tất cả vật thể trong đại điện đều giống như bị phủ một tầng sa mỏng, càng tăng thêm vài phần cảm giác thần bí hoa lệ, bên trong kim đỉnh đốt long tiên hương, mùi vị dễ ngửi vô cùng.

Tây Môn Tân Nguyệt không dám tùy ý quan sát, chỉ sơ sài nhìn lướt qua, vội vàng dẫn thiếp thân tỳ nữ Liên Yên, quỳ xuống dập đầu ra mắt hoàng thượng

"Tây Môn Tân Nguyệt tham kiến hoàng thượng."

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn hiện lên mũi nhọn khiếp người, đậm nhiên lạnh lùng nhìn Tây Môn Tân Nguyệt đang quỳ bên dưới, lúc này đây cuối cùng hắn cũng nhìn rõ Tây Môn Tân Nguyệt là hình dạng gì, giở tay nhắc chân đều mang dáng vẻ dịu dàng như nước, quanh thân khí phái, cũng thật không hổ danh là ái nữ của Tây Môn tướng quân.

"Tây Môn Tân Nguyệt, có chuyện gì muôn gấp trễ?"

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không có bởi vì Tây Môn Tân Nguyệt lời nói dịu dàng bộ dáng xinh đẹp, mà có chút thương tiếc nào, hắn không phải là dạng hoàng đế trông mặt mà bắt hình dong, ngay cả khi lần đầu gặp gỡ hoàng hậu, hắn cũng không có bất luận tâm tình gì, phải trải qua chung dung rất lâu, mới bị ánh sáng trên người nàng hấp dẫn, từ đáy lòng hắn sinh ra sự yêu thích, nếu như hắn là một hoàng đế trông mặt mà bắt hình dong, thì quý phi nương nương kia sao lại một mình ở khuê phòng nữa năm, hơn nữa hậu cung cũng không có phi tử dư thừa, tất cả tinh lực hắn đều dùng ở việc an định thiên hạ.

Tây Môn Tân Nguyệt nghe thanh âm lãnh khốc vô tình của hoàng thượng, đáy lòng khó tránh khỏi thất vọng, nhưng mà thất vọng càng nhiều, thì lại càng thêm yêu quý người nam nhân này, ở trong cảm nhận của nàng, đây mới là nam nhi tốt chân chính, không phải loại, nhìn người bằng dáng vẻ bên ngoài, xem ra hoàng thượng về điểm này, nàng đã không có nhìn nhầm.

"Bẩm hoàng thượng, xin bỏ qua cho sự đùòng đột của Tân Nguyệt, hôm nay Tân Nguyệt bởi vì thân thể không khỏe, liền đến ngự y quán lấy thuốc, thì nhìn thấy cung nữ Phượng Loan cung cũng lấy thuốc ở đó, Tân Nguyệt mới hỏi qua người của Ngự Y quán, biết được hoàng hậu nương nương bị bệnh, vì thế Tân Nguyệt cả gan, đặc biệt dâng lên một đan dược, viên thuốc này tên Cửu Cung Đan, là do quý y Vô Tình bào chế, nghe nói có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì cường thân kiện thể, quan trọng nhất viên thuốc này là thứ mà người trong giang hồ năm mơ cũng đều muốn lấy được, để gia tăng nội lực."

Thanh âm của Tây Môn Tân Nguyệt chậm rãi như nước vang lên, Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi trên cao cũng thấy có chút hứng thú, tuy rằng hắn không phải người trong giang hồ, thế nhưng danh tiếng của quý y Vô Tình hắn cũng biết, nghe nói người này võ công bí hiểm, thái độ làm người càng cổ quái vô tình, tâm tình tốt thì sẽ cứu người, tâm tình tệ thì chỉ biết giết người, mà không cứu người, y thuật được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất, chỉ cần hắn muốn cứu, sẽ không có người cứu không sống, nếu như Cửu Cung Đan, thật sự do Vô Tình bào chế, nói không chừng có thể khôi phục nội lực của Thanh Dao.

"Tốt, viên thuốc này hiện ở nơi nào?"

Tiếng nói của Mộ Dung Lưu Tôn lộ ra hi vọng nhẹ nhè, vẻ lạnh lùng đã giảm đi rất nhiều, Tây Môn Tân Nguyệt nhìn hoàng thượng ngồi ở trên Long ỷ, bởi vì một nữ nhân khác, mà sắc mặt lại phát ra tia sáng rực rỡ, trong lòng không khỏi sinh ra mùi vị chua chát, thế nhưng hoàng đế có thể sủng hạnh một nữ nhân bao lâu, nàng sẽ chẳng mắt mà xem.

"Liên Yên," Tây Môn Tân Nguyệt hướng tỳ nữ ở phía sau kêu lên một tiếng, Liên Yên có một chút không vui, nhưng ở trước mặt hoàng thượng cũng không dám kháng nghị, cẩn thận lấy ra viên thuốc, Cửu Cung Đan là vật lão gia cho tiểu thư dùng, để tăng nội lực, lão gia thật vật và mới có được một viên, tiểu thư lại đem đưa cho nữ nhân kia.

"Tiểu thư, đây."

Tây Môn Tân Nguyệt cầm lấy rồi dâng lên, A Cửu rất nhanh tiến qua nhận lấy, đi tới chỗ cao đưa cho hoàng thượng.

Một cái hộp tinh xảo, trên nắp hộp có khâm nạm bảo thạch, chỉ liếc qua một cái liền biết được Cửu Cung đan này cực kỳ trân quý, ngay cả hộp đựng cũng nạm bảo thạch có giá trị xa xỉ, huống chi là đan được bên trong, hơn nữa quỷ y Vô Tình, cho tới bây giờ cũng không có ai gặp qua hắn, chớ nói chi là được hắn cho một viên đan được, hắn cả đời ở tại Vô Tình cốc, mà cốc kia bốn phía là ao đầm, còn có hoa đào trận pháp, cho dù là thế ngoại cao thủ cũng không có khả năng đi vào, chỉ có hiểu được huyền môn trận pháp mới vào được, hơn nữa dù cho có vào được thì cũng là có đi vào mà không có đi ra.

Chương 86.4

Nghĩ như thế, nên Mộ Dung Lưu Tôn đối với đan dược này liền hoài nghi, Tây Môn Tân Nguyệt làm thế nào mà có đan dược của quỷ y Vô Tình.

"Tây Môn Tân Nguyệt, Cửu Cung đan này từ nơi nào mà có được?"

"Bẩm hoàng thượng, đây là vật của gia phụ, gia phụ qua một năm lại già thêm một tuổi, vì từng có một lần giúp đỡ quỷ y Vô Tình, nên hắn lấy Cửu Cung đan tặng cho gia phụ."

Tây Môn Tân Nguyệt dịu dàng mở miệng, đối với nghi vấn của hoàng thượng, nàng đã dự liệu từ đầu, lúc phụ thân đem Cửu Cung đan đưa cho nàng, nàng cũng từng hoài nghi viên thuốc này là giả, nhưng về sau hỏi qua một bằng hữu tốt của phụ thân, mới biết viên thuốc này thực sự là do Vô Tình đích thân ban tặng, đối với việc gia tăng nội lực trong người giúp ích rất nhiều, bởi vậy phụ thân mới đưa cho nàng, vì nàng là người học võ, tự nhiên sẽ xem viên thuốc này như bảo bối, chỉ là hoàng hậu bệnh nặng lần này, nếu nàng dâng lên viên thuốc thì sẽ khiến cho hoàng thượng coi trọng nàng, vứt đi hài tử để bắt được con sói lớn, đạo lý này, nàng vẫn hiểu, tuy rằng có đau lòng, nhưng vẫn là nghĩa vô phản cố đem ra.

"Tốt" Mộ Dung Lưu Tôn từ trên chỗ ngồi bước xuống, băng sơn trên mi tâm tán đi không ít, đôi mài hẹp dài nhảy lên, đôi mắt phượng xinh đẹp toát ra hai đám lửa nhỏ, tùy ý cuồng vọng mở miệng: "Bãi giá Phượng Loan cung."

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu lĩnh mệnh, nhìn hoàng thượng tâm tình tốt lên, tâm tình của hắn cũng không có lý do mà phấn khởi theo, nhìn Tây Môn Tân Nguyệt đang còn trên đại điện, mâu quang càng phát ra nhu hòa, Tây Môn Tân Nguyệt này thật không đơn giản a, biết diễn cố vứt mận đổi đào, đúng là một nhân vật lợi hại.

"Đứng lên đi, " Mộ Dung Lưu Tôn khi đi qua người Tây Môn Tân Nguyệt, chậm rãi mở miệng, lời nói như băng sơn lãnh khốc vô tình lúc trước, lúc này giống như đang bị tan chảy, đôi mắt đen của Tây Môn Tân Nguyệt lóe lên một cái, tiếng nói càng phát ra uyển chuyển hàm xúc: "Tạ ơn hoàng thượng, Tân Nguyệt có một chuyện thỉnh cầu."

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt nhấp nháy một chút, hơi lạnh lùng, bất quá vẫn hắn chưa phát tác, nữ nhân này thật hiện thực, vừa mới đưa đồ tới, bây giờ đang muốn ban thưởng sao? Vẫn là Dao nhi tốt nhất, nàng chưa bao giờ đòi hỏi hắn cái gì cả.

"Nói."

"Tân Nguyệt nguyện ý theo hoàng thượng đi đến Phượng Loan cung, vì hoàng hậu nương nương thử đan dược."

Lời vừa nói ra, Mộ Dung Lưu Tôn một lần nữa lại dùng hai mắt nhìn Tây Môn Tân Nguyệt, nàng này không chỉ lớn lên bất phàm, ngay cả tâm tư cũng trí tuệ thông minh, biết hắn hoài nghi viên thuốc này là giả, nên tự nguyện thử đan dược, hắn gật đầu đi qua: "Được."

Mộ Dung Lưu Tôn bước ra ngoài trước, A Cửu theo sau, Tây Môn Tân Nguyệt không nhanh không chậm đứng lên, đi phía sau bọn họ để ra ngoài.

Ngoài cửa Lưu Ly cung, đã có nhuyễn kiệu chờ sẵn, hoàng thượng lên nhuyễn kiệu, phân phó cho A Cửu chuyện hiềm thấy: " Chuẩn bị một nhuyễn kiệu khác cho Tây Môn Tân Nguyệt."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu lĩnh mệnh, lập tức phất tay ý bảo tiểu thái giám nhanh chóng chuẩn bị cho Tân Nguyệt cô nương nhuyễn kiệu, đợi đến khi Tây Môn Tân Nguyệt lên kiệu, đoàn người mới từ từ đi đến Phượng Loan cung.

Phượng Loan cung, hoàng hậu đang ở trên đại điện cùng công chúa Mộ Dung Tinh Trúc nói chuyện, còn có nha đầu Mạc Sầu và Mai Tâm, cả thiếp

thân thị nữ Lam Y của công chúa nữa, mọi người bao quanh lại làm thành một vòng tròn, đùa chơi với tiếu hồ ly Mao Tuyết Cầu, thỉnh thoảng có tiếng cười bay ra ngoài, cả tòa điện đều ám áp, xa xa còn có mấy người thái giám cùng cung nữ. Trên mặt tất cả đều mang ý cười nhìn vào bên trong.

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng của thái giám vang lên: "Hoàng thượng giá lâm."

Mấy người cung nữ ở trên cao nhanh chóng chạy xuống dưới, ngoại trừ hoàng hậu nương nương cùng Tinh Trúc công chúa thân hình chưa động, thì những nữ nhân còn lại đều cẩn thận quỳ trên mặt đất, cùng hô lên: "Tham kiến hoàng thượng."

Thân ảnh cao to màu vàng đã nhanh chóng tiến vào, đi theo phía sau là A Cửu cùng Tây Môn Tân Nguyệt, hoàng thượng tâm tình tựa hồ rất tốt, thanh âm nồng thấp như rượu.

"Bình thân."

"Tạ ơn hoàng thượng," mọi người trên đại điện đều đứng lên, Mạc Sầu cùng Mai Tâm liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở giữa đại điện có thêm một nữ nhân là Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta khẽ cúi thân thể, dịu dàng như nước mở miệng: "Tân Nguyệt tham kiến hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao sắc mặt tối sầm lại, khóe môi xả ra nụ cười, Tây Môn Tân Nguyệt rốt cuộc cũng ra tay rồi sao? Nữ nhân này xem ra không đạt mục đích tuyệt đối không bỏ qua.

"Hãy bình thân."

"Tạ nương nương," Tây Môn Tân Nguyệt dẫu tỳ nữ đứng dậy, lui qua một bên, trên đại điện, vài đôi mắt phẫn nộ trùng trùng nhìn nàng, Tây Môn Tân Nguyệt sao lại không biết, nơi này chính là địa bàn của hoàng hậu, nàng mạo muội xông tới, đương nhiên sẽ bị người ta ghét, bất quá chuyện này đã được hoàng thượng đồng ý, Tây Môn Tân Nguyệt từ đầu tới đuôi đều biểu hiện vẻ ôn nhu thanh tao lịch sự, cười tươi như hoa xuân.

Mộc Thanh Dao không rõ hoàng thượng vì sao lại đi cùng Tây Môn Tân Nguyệt, còn đem nàng đến Phượng Loan cung, bất quá nhìn thần sắc của hoàng thượng, dường như thật cao hứng, cầm trong tay một hộp gấm hoa lê, sải bước tiêu sái đến trên đài cao.

"Dao nhí, nàng xem, đây là Cửu Cung đan, do Tây Môn Tân Nguyệt dâng tới, nghe nói viên thuốc này rất có công hiệu, chỉ cần nàng ăn xong, nói không chừng có tác dụng."

Mộc Thanh Dao nhíu mày, không nghĩ tới Tây Môn Tân Nguyệt lại tới đây xuất ra chiêu này, tốt, xem ra lần này nàng ta thông minh, không dàn giống như trước, ở ngự hoa viên đánh đòn.

"Hoàng thượng, Cửu Cung đan này, thật sự dùng được sao?"

Mộc Thanh Dao hoài nghi, nàng cũng không phải sinh bệnh gì, chỉ bị bỏ thuốc mà thôi, Cửu Cung đan này chẳng lẽ có thể khôi phục nội lực của nàng, nếu như không thể khôi phục nội lực, nàng ăn nó làm gì, còn tự dung nợ nữ nhân này một cái ân tình, mặc dù nữ nhân này không nói, nhưng đây cũng là sự thực.

Mộ Dung Lưu Tôn còn không có lên tiếng, thì Tây Môn Tân Nguyệt đã mở lời: "Bẩm hoàng hậu nương nương, đan dược này là thuốc của quý y Vô Tình, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì cường thân kiện thể, quan trọng nhất là người tập võ ăn nó vào nội lực sẽ tăng rất lớn"

Tây Môn Tân Nguyệt vừa mới nói xong, Mộc Thanh Dao ngồi trên cao có chút không vui, mâu quang khiếp người bắn về phía Tây Môn Tân Nguyệt, nàng cùng hoàng thượng nói chuyện, cũng không có hỏi nàng ta, đang định phát tác, thì công chúa Mộ Dung Tình Trúc bên cạnh đã nhanh hơn một bước.

"Lớn mật, hoàng hậu đang cùng hoàng thượng nói chuyện, ai cho ngươi xía miệng vào, nếu không phải nể tình ngươi đã biểu tặng đan dược, thì ta đã cho ngươi vả miệng."

Mộc Thanh Dao nghe xong lời công chúa, cũng thấy vô cùng kinh ngạc, nha đầu kia từ trước đến nay đều đơn thuần nhu hòa, hiếm khi nhìn thấy nàng tàn nhẫn như vậy, xem ra trong cơ thể công chúa vẫn có huyết thống cao quý của hoàng thất, lúc này phát huy vẻ cứng cỏi một chút cũng không thua người khác.

Tây Môn Tân Nguyệt bị tiểu công chúa giáo huấn vài câu, sắc mặt trong nháy mắt một mảnh đỏ đậm, căm rǎng không lên tiếng, không nói thêm cái gì nữa, xem ra tiểu công chúa rất thích hoàng hậu, mới bảo vệ nàng ta như vậy,

nàng sau này cũng phải cẩn thận ứng phó mới được.

"Dạ, công chúa, Tân Nguyệt nhớ kỹ."

Hoàng thượng Mộ Dung Lưu Tôn tà tà quét mắt nhìn nàng một cái, cũng không nói gì thêm, mà lại ôn nhuận nhìn về phía Mộc Thanh Dao.

"Để cho nàng ta thử thuốc đi, chỉ cần không có gì, là dùng được."

"Này?" Đôi mắt của Mộc Thanh Dao u ám lại, sắc mặt lành lạnh nhìn Tây Môn Tân Nguyệt, không biết này Cửu Cung đan này rốt cuộc có thể khôi phục nội lực của nàng hay không, nói thật lòng, nàng cũng muốn khôi phục nội lực: "Thử xem đi."

Chương 86.5

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, hoàng thượng quay đầu quét mắt băng hàn nhìn người trên đại điện, lạnh lùng mệnh lệnh: "Lập tức mang nước đến, trước hết để cho Tây Môn Tân Nguyệt thử thuốc, sau đó mới để cho hoàng hậu dùng."

"Dạ, hoàng thượng."

Mai Tâm lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh đem nước tiến vào, đưa tới trong tay Tây Môn Tân Nguyệt, đồng thời đem đan dược đưa qua, tổng cộng có một viên, làm sao mà thử, tất cả mọi người hiếu kỳ không ngớt, cùng nhau nhìn về phía Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ thấy nàng động tác mềm nhẹ mở hộp gấm, bên trong hộp gấm có một viên đan dược màu vàng, bên cạnh có một cây ngân châm, dùng ngân châm đâm thủng viên thuốc, nó rơi ra mấy viên hoàn nhỏ, nàng ta khéo léo tách miếng vỡ đó ra, sau đó dùng ngân châm xuyên qua một viên, uống một ngụm nước rồi chậm rãi ăn vào.

Từ đầu tới đuôi khí định thần nhàn, mây bay nước chảy lưu loát sinh động và ưu nhã, một điểm cũng không hoảng loạn, sau khi thử đan dược vừa xong, nàng ta chậm rãi làm thi lễ, mỉm cười mở miệng.

"Hoàng hậu nương nương, viên thuốc này không có độc, mời hoàng hậu nương nương dùng."

Tất cả mọi người trên đại thở ra một hơi nhẹ nhõm, Mai Tâm bước tới nhận lấy đan dược rồi đưa lên, trong lòng hi vọng viên thuốc này có thể khôi phục

nội lực của nương nương.

"Nương nương mời dùng."

"Được" Mộc Thanh Dao gật đầu, dùng ngân châm cắm vào đan dược, ngân châm xác thực không có đổi màu, xem ra thật sự không có độc, liền đem nuốt vào miệng, liên tiếp mấy viên đều ăn xong, đan dược này hương thơm không gì sánh được, vừa vào cổ liền tan ngay, làm miệng tràn đầy hương thơm, hơn nữa trong cơ thể liền nóng nóng, trong chớp mắt có luồn nội lực di chuyển trong kinh mạch, thân thể không còn mệt mỏi giống như lúc trước, ngược lại, tinh thần còn khôi phục rất nhiều, nàng âm thầm vận lực, dồn khí xuống đan điền, thì nội lực tự dung trở về, hơn nữa tựa hồ so với trước còn lưu chuyển nhanh hơn, đan dược này thực sự có thể làm cho nàng khôi phục nội lực. Chứng tỏ viên thuốc này rất trân quý.

"Hoàng thượng?"

Mộc Thanh Dao hướng về phía hoàng thượng, gật gật đầu, khéo môi không tự chủ hiện lên nụ cười, hoàng thượng vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng, đã sớm cao hứng sải bước nhảy đến bên cạnh, vươn tay nắm lấy tay của nàng, hai tay vừa nắm, liền biết nội lực của nàng toàn bộ đã trở về, sắc mặt hàn lập rạng rõ lên rất nhiều, đôi mắt trên gương mặt tuấn mị bắn ra ánh sáng rạng rõ khắp bốn phía, câu lấy lòng người.

Trong điện mấy người nhìn thấy đều ngẩn ngơ, nhất là Tây Môn Tân Nguyệt càng nhìn càng ngây người, hoàng thượng thật quá tuấn tú, thế nhưng sự vui vẻ lúc này của hàn, lại là vì người khác, nghĩ đến đây đáy lòng nàng liền đau, nhưng cố kìm nép không thể biểu hiện ra ngoài, Tây Môn Tân Nguyệt từ đầu tới đuôi không biết hoàng hậu nương nương sinh bệnh gì, bất quá xem bộ dạng cao hứng của bọn hàn lúc này, tựa hồ thực sự đã thành công, thanh âm vang lên như nước: "Chúc mừng nương nương."

"Tốt, Tây Môn Tân Nguyệt có công tăng đan dược, nói, muốn ban thưởng cho cái gì, trẫm lập tức thưởng hơn mười phần như thế cho ngươi."

Hoàng thượng tâm tình thật tốt, thanh âm trầm thấp vang lên, đôi mắt đen láy của Tây Môn Tân Nguyệt hiện lên vui sướng, điều nàng muốn nhất chính là để cho nàng tiến cung, nhưng lúc này nàng tuyệt đối sẽ không nói ra những lời nói này, việc này không vội?

"Hoàng thượng, Tân Nguyệt không cần ban thưởng, chỉ cần hoàng hậu

nương nương bình yên vô là tốt, Tân Nguyệt cáo lui."

"Được, ngươi lui ra đi, " Mộ Dung Lưu Tôn phất phất tay, Tây Môn Tân Nguyệt dẫn tỳ nữ lui xuống, hai người vẫn chưa ngồi lên nhuyễn kiệu, mà theo một con đường đá uốn khúc đi trở về Vị Uong cung, tỳ nữ Liên Yên nhỏ giọng thầm thì "Tiểu thư, thuốc đó trân quý vô cùng, tại sao phải cho nữ nhân kia?"

"Nha đầu ngốc, ngươi biết được cái gì, ta muốn người nam nhân kia, tất nhiên phải hi sinh một vài thứ, mới có thể đạt được, trên đời không có chuyện không làm mà được hưởng."

Liên Yên nhớ tới một màn nhìn thấy trên đại điện, hoàng thượng thoát nhìn là người rất nặng tình, làm sao có thể là cái loại có mới nói cũ, tiểu thư tại sao lại nói như vậy chứ, nàng không hiểu.

Đại điện Phượng Loan cung.

Mộ Dung Tinh Trúc đã cáo lui đi trở về, thái giám cùng cung nữ cả điện cũng thối lui đến ngoài cửa điện coi chừng.

Trên đại điện xanh vàng rực rỡ, Mộ Dung Lưu Tôn vươn tay nắm chặt tay Mộc Thanh Dao, chậm rãi mở miệng: "Dao nhi cuối cùng cũng khôi phục nội lực."

"Đã để cho hoàng thượng bận tâm."

Mộc Thanh Dao khó có khi nở nụ cười, như tăm gió xuân, từ trước tới nay nàng đều đậm mạc, bây giờ cả người mềm mại như một khối bèo nước, làm cho hoàng đế tâm viên ý mãn lên, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn thẳng vào mặt của nàng, bị tầm mắt nóng bỏng của người đó nhìn làm Mộc Thanh Dao có chút bất an, nóng ruột tìm cách chuyển đổi trọng tâm câu chuyện.

"Hoàng thượng, việc kê biên tài sản của Nguyệt Giác tự có tìm ra được thêm nghịch đảng nào nữa không?"

Nhắc tới vấn đề nghiêm trọng này, hoàng đế thu lại thần sắc ôn nhuận, cả người băng lạnh tiêu sát, con ngươi sâu thẳm như nước biển.

"Không có, rất hiển nhiên đã bị người khác nhanh chân đến trước dời đi, người đó thật lợi hại, " Mộ Dung Lưu Tôn phải bội phục người đứng phía

sau chuyện này, trên khuôn mặt tuấn dật mây đen bao phủ đen kịt.

Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng: "Hoàng thượng, người đứng sau màn kịch này sẽ là ai chứ? Còn có nhóm người lạ kia lại là ai đây?"

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt âm ngao khó coi, thật lâu mới chậm rãi mở miệng: "Chỉ sợ đám tử sĩ kia là do Bắc Tân vương đào tạo, trẫm nghĩ không ra còn có kẻ nào dám làm như thế, nhưng nếu nói không người có nào dám làm như vậy, thì đám người ngầm xuất hiện giúp đỡ rồi chạy thoát kia là ai, bọn họ muốn làm cái gì?"

Mộc Thanh Dao đưa tay cầm lấy một bên bàn cờ, từ từ đưa máy quân cờ đặt ở trong bàn cờ, chậm rãi mở miệng.

"Nếu như đây là hoàng thượng, đây là Bắc Tân vương, hoàng thượng cùng Bắc Tân vương đấu nhau, tất nhiên sẽ lưỡng bại câu thương, như vậy có khả năng đường lang bộ thiền, hoàng tước ở phía sau hay không." Mộc Thanh Dao lại thả thêm một con cờ vào bàn cờ.

Con ngươi của Mộ Dung Lưu Tôn nỗi lên ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

"Chẳng lẽ là Sở gia, bọn họ làm sao lại dám?"

Mộc Thanh Dao không lên tiếng, nâng chung trà trên áng lên, mâu quang nhìn chằm chằm bàn cờ kia, nếu như không phải tình huống này, thực sự nghỉ không ra đám người lạ đó muốn làm gì? Hơn nữa Sở gia là có hiềm nghi lớn nhất, nắm giữ phân nửa binh quyền của Huyền Nguyệt, rõ ràng là muốn giúp đỡ thái hậu nương nương, đem Bắc Tân vương lên ngôi vị hoàng đế, nhưng họ đã ngầm hạ nuôi dưỡng tay chân khác, chỉ như vậy mới có thể chứng minh, đêm đó tại sao có người ra mặt giúp đỡ bọn họ, bởi vì một nhóm người khác không muốn Bắc Tân vương dễ dàng lên ngôi vị hoàng đế.

Âm thầm nhìn bọn họ nội bộ đấu đá, cho đến khi họa loạn thiên hạ, sau đó bọn họ ngồi hưởng thế ngư ông đắc lợi.

Người nam nhân Sở Thiển Dực kia chỉ sợ là một nhân vật lợi hại.

"Hoàng thượng?" Mộc Thanh Dao kêu một tiếng, đôi môi Tôn lạnh mỏng của Mộ Dung Lưu héch lên, hơn nửa ngày mới mở miệng: "Trẫm sẽ gấp mặt để biết suy nghĩ của bọn họ như thế nào, xem ra trẫm cần phải cùng Thiển Dực liên hệ cảm tình rồi, thời gian thật lâu rồi không có liên lạc, cũng

trở nên xa lạ hơn." Hoàng đế một lời rơi xuống, khóc mồi hiện lên nụ cười thị mó.

Mộc Thanh Dao không nói gì, trong thế cuộc này, ai cũng có thể bị lợi dụng, ai cũng có khả năng bị thương tổn...

"Hoàng thượng, ngày mai ta muốn đi gặp Liễu không đại sư."

"Không được, hắn là trọng phạm của triều đình, nếu là chó cùng rút giậu, làm nàng bị thương thì sao bây giờ?" Mộ Dung Lưu Tôn không muốn để cho nàng lấy thân mạo hiểm nữa, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lùng, nổi lên ánh sáng mạnh mẽ chói lóa, nàng sẽ không chịu thua thiệt nữa đâu.

Chương 86.6

"Có lẽ qua ngày mai, bản cung có thể làm cho thái hậu nương nương chính miệng nói ra chuyện năm đó hại chết Lý hoàng hậu."

Mộ Dung Lưu Tôn giật mình, bởi vì quá mức vu kinh ngạc, ngay cả phản ứng cũng đã quên, đây là tâm nguyện của hắn nhiều năm qua, nữ nhân kia làm sao lại thừa nhận mình giết mẫu hậu hắn chứ, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, thế nhưng Dao nhi tự tin như vậy, rốt cuộc là có ẩn tình gì?

"Dao nhi?"

"Hoàng thượng hãy tin ta đi, ta sẽ làm cho nàng chính miệng nói ra."

Khuôn mặt của Mộc Thanh Dao nhẹ nhàng lộ ra ánh sáng trí tuệ, trấn định nhìn hoàng thượng, nàng tin Liễu Không đại sư không phải loại người tùy ý giết người, điều hoàng thượng lo lắng căn bản là dư thừa.

"Dao nhi?" Mộ Dung Lưu Tôn nhường đôi mài hép dài, sắc mặt thay đổi, cuối cùng thì đồng ý: "Được."

Hắn rất muốn biết năm đó nữ nhân kia, tại sao lại làm hại mẫu hậu hắn, vì sao phải hại mẫu hậu hắn?

"Nàng ngàn vạn lần phải ghi nhớ kỹ, không thể lỗ mäng, cũng đừng chọc tức cái lão hòa thượng kia." Hoàng đế vẫn không quên dặn dò Mộc Thanh Dao, tuy rằng rất muốn biết mẫu hậu chết như thế nào, thế nhưng trong lòng vẫn

đang lo lắng, rất sợ Dao nhi gặp phải chuyện gì, hơn nữa Dao nhi dường như che giấu hấn điều gì đó, đến tột cùng là cái gì đây? Đôi mắt đen nhánh của hoàng đế chợt lóe lên ánh sáng rồi biến mất...

Đêm dài dằng dặc không ngủ được.

Vị Ương cung lạnh lẽo, vắng vẻ, tiêu điều, bên trong tấm cung to lớn, một điểm âm thanh cũng không có.

Phía trước cửa sổ, gió đêm thổi qua, làm lay động rèm lụa, một thân ảnh tinh tế tiêu điều đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt như sương mù trong đêm, bầu trời không trăng sao, trong lòng không khỏi tăng thêm buồn bã.

Có tiếng bước chân vang lên, một cung nữ y phục hoa lệ đi tới gần, thanh âm nhu hòa vang lên.

"Nương nương, nghỉ ngơi đi, đêm đã khuya rồi."

Quý phi Sở Ngữ Yên quay đầu đang nhìn thiếp thân tỳ nữ Thu Nguyệt của mình, trên khuôn mặt như hoa, lại tràn đầy nước mắt, nghẹn ngào không tiếng động.

Thu Nguyệt lại càng hoảng sợ: "Nương nương, người làm sao vậy?"

"Thu Nguyệt, ta có phải rất ngu hay không, ngây ngô chờ, ngây ngô yêu, biết rõ người nam nhân kia sẽ không quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, vậy mà hàng ngày vẫn không từ bỏ ý định, vẫn hi vọng có một ngày hắn sẽ phát hiện ta vẫn ở chỗ này chờ đợi hắn." (TT : Tôi nghiệp tỳ này nhất, cố chấp quá trong tình cảm để rồi đau khổ chỉ là bản thân)

Vô tận chua xót khổ sở, tràn ra trong tấm cung, thân thể đơn bạc mềm mại tựa hồ không chịu nổi cái lạnh trong đêm, nhẹ nhàng run run, Thu Nguyệt đau lòng tiến lên một bước ôm chủ từ mình, ánh mắt hung ác độc địa mở miệng.

"Nương nương, chúng ta không thể vẫn ngồi bất động như vậy, băng chỉ chịu thiệt thòi mà thôi, chúng ta phải chủ động xuất kích."

"Này?"

Sở Ngữ Yên chần chừ, nàng ta muốn thế nào chủ động xuất kích a, hoàng

thượng cùng Sở gia bất hòa, hắn căn bản không muốn thấy nàng, nàng cùng Tây Môn Tân Nguyệt không có giống nhau, phụ thân của Tây Môn Tân Nguyệt là thần tử thân tín của hoàng thượng, mà cha của nàng thì ngược lại, là kẻ mà hoàng thượng căm thù đến tận xương tuỷ, các nàng căn bản là không nên cư ở đây phải trực tiếp chủ động.

"Đúng vậy, vẫn là Thu Nguyệt có hiểu biết a."

Trong tấm cung bỗng nhiên vang lên một tiếng nói tà mị, người còn chưa tới, thanh âm đã tới trước, Thu Nguyệt vừa nghe thấy thanh âm này, sớm mừng rỡ kêu lên: "Đại thiếu gia, người đã đến rồi?"

Theo cửa nàng tiếng kêu, một đạo thân ảnh cao lớn rơi vào trong tấm cung.

Quả nhiên là Sở gia đại thiếu gia, Sở Thiển Dực, chỉ thấy hắn tuấn mỹ không gì sánh nổi, trên mặt bày ra bộ dáng tươi cười yêu nghiệt, một đôi mắt đen kịt nhuộm ánh sáng sâu không lường được.

"Ca ca, " Sở Ngữ Yên buông Thu Nguyệt ra, lao thẳng tới trong lòng Sở Thiển Dực, thất thanh khóc lên, trong tấm cung vắng vẻ không tiếng động, chỉ có thanh âm tinh tế khóc nức nở của Sở Ngữ Yên, cho đến khi nàng khóc mệt, Sở Thiển Dực mới vỗ vai của nàng an ủi.

"Được rồi, đừng ủy khuất, lúc trước lúc muội muốn vào cung, không phải ta không cho muốn tiến cung sao? Nếu đã vào, thì cần phải tranh thủ được tâm của người nam nhân kia."

"Thế nhưng?" Sở Ngữ Yên ngược lên đôi mắt lòe xòa đẫm lệ, nàng căn bản không có cơ hội a, người nam nhân kia không gấp nàng, không nhìn nàng, nàng có biện pháp nào chứ?

"Ca ca, hắn không chịu gấp ta."

"Được rồi, ca ca sẽ giúp ngươi." Đáy mắt của Sở Thiển Dực chợt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi biến mất, hắn lôi kéo tay Sở Ngữ Yên ngồi qua một bên trường kỷ.

Thu Nguyệt phục hồi tinh thần lại, vội vàng dâng trà cho đại thiếu gia cùng nương nương, vừa rồi bản thân vì nhìn thấy đại thiếu gia mà ngây người, hắn vẫn là cao to tuấn mỹ như vậy.

"Thu Nguyệt, ta có việc cùng chủ tử nhà ngươi nói chuyện, ra bảo vệ cửa tắm cung đi."

Sở Thiển Dực chậm rãi mở miệng, Thu Nguyệt đỏ mặt gật đầu, thiếu gia nói chuyện vẫn dễ nghe như vậy, nàng lĩnh mệnh lui ra ngoài, nếu đại thiếu gia xuất hiện, hắn nhất định sẽ giúp đỡ nương nương, nàng tin nương nương sẽ nhận được sự sủng ái của hoàng thượng.

Bên trong tắm cung, hai huynh muội Sở gia ngồi đối diện nhau, vẻ mặt bi thương của quý phi Sở Ngữ Yên, cũng may đã không chế được, nâng chung trà trên áng đưa cho ca ca.

"Ca ca, tại sao lại tới?"

Sở Thiển Dực tiếp nhận chén trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi buông xuồng, con ngươi chỉ còn một mảnh nhu hòa, chậm rãi mở miệng: "Biết muội muội ta chịu ủy khuất, vì thế sang đây nhìn xem, lúc trước ngươi cứ muốn vào cung, nhìn hiện tại thì thương tâm đến vậy."

"Ca?" Sở Ngữ Yên vừa nghe lời này, lại khóc, nàng lúc trước muốn đi là bởi vì yêu hoàng thượng, ai biết sẽ đi tới cục diện ngày hôm nay như thế, nhưng bây giờ nàng vẫn rất yêu hoàng thượng a, nếu bảo nàng xuất cung, nàng thật không cam lòng, hiện tại nàng không cầu hoàng thượng yêu thương nàng, chỉ cần có thể theo ở bên người hoàng thượng, nàng liền mãn nguyện, thế nhưng vì sao ngay cả tâm nho nhỏ ấy cũng không thể đạt thành?

"Ca ca là tới giúp ngươi, vì nhận được ân sủng của hoàng thượng, muội nguyện ý bỏ ra chút hi sinh không?"

Sở Ngữ Yên không biết lời ca ca nói là có ý gì, nàng mở to đôi mắt nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó dụng sức gật đầu: "Được, ta nguyện ý."

"Tốt" ánh mắt Sở Thiển Dực chợt lóe lên, nghiên người qua bên cạnh, nhỏ giọng nói thầm vào lỗ tai của Sở Ngữ Yên, sắc mặt Sở Ngữ Yên rất nhanh đỏ lên, cắn chặt môi, đợi Sở Thiển Dực ngồi trở lại vị trí, nàng vẫn còn không kịp phản ứng.

"Đây chính là cơ hội duy nhất của muội."

"Ca ca, thực sự phải làm như vậy sao?" Sở Ngữ Yên mặt đỏ mè như tôm luộc, nàng tốt xấu gì cũng là một nữ nhân, còn là một tiểu thư khuê các, tại

sao có thể làm ra loại chuyện này chứ?

"Nếu như muội không muốn hoàng thượng, như vậy xem như ca ca chưa nói gì, sau này muội cũng không có cơ hội nữa," Sở Thiển Dực khí định thần nhàn tiếp tục uống trà, hắn biết muội muội sẽ đồng ý, nữ nhân khi lòng đã yêu nam nhân, sẽ thành người liều lĩnh, giống như hắn, kỳ thực không có ai biết, hắn bây giờ rất thích nữ nhân cao cao tại thượng kia, chỉ vì quen thói ngao du cho nên không ai tin tưởng hắn thật lòng, hơn nữa nữ nhân kia cũng không thuộc về hắn.

"Được, ca, ta đáp ứng ngươi."

Quý phi Sở Ngữ Yên cắn răng một cái, lên tiếng trả lời, ngồi ở đối diện Sở Thiển Dực buông chén trà, chậm rãi mở miệng: "Đêm mai giờ Tuất, ngươi cứ đi đến Lưu Ly cung chuyện còn lại ca ca sẽ làm tốt tất cả."

Nói xong, cũng không đợi Sở Ngữ Yên nói thêm cái gì, hắn rất nhanh lắc mình rời đi, Sở Ngữ Yên đứng lên kêu một chút: "Ca ca."

Nhưng đâu còn thấy bóng dáng của ca ca, đã như vậy, thì đêm mai liền buông tay đánh cuộc đi, tuy rằng một nữ nhân mà làm ra chuyện như vậy, thực sự làm cho nàng bối rối, thế nhưng ai bảo người nam nhân kia là kẻ nàng một lòng muốn chú, tốt, cứ như vậy mà làm đi, Sở Ngữ Yên sau khi nghĩ thông suốt, ý chí chiến đấu lại sục sôi, phấn chấn hơn không còn héo rũ như lúc trước, khẽ gọi ra ngoài cửa điện: "Thu Nguyệt, hầu hạ bản cung đi ngủ."

"Dạ, nương nương," Thu Nguyệt đi đến, quét mắt một vòng, nhìn thấy đại công tử đã đi, đáy lòng không khỏi thất vọng, bất quá vẫn động tác vẫn linh hoạt hầu hạ nương nương nghỉ ngơi...

Ngày thứ hai.

Mộc Thanh Dao mang theo Mạc Sầu cùng Mạc Ưu còn có mấy người thị vệ cải trang ra khỏi hoàng cung, đi đến đại lao Hình bộ, gặp Liễu Không đại sứ người bị kê biên tài sản.

Lúc ở giữa đường, Mộc Thanh Dao bỗng nhiên nghĩ đến tên Sở Thiển Dực kia làm hại bản thân mình phải chịu tội, không khỏi tức giận, lạnh trâm mặt kêu Mạc Ưu bên cạnh, phân phó hắn đi đến Sở phủ, mời Sở đại công tử đi ngoài một chuyến, nói có người ở Minh Phượng lâu chờ hắn.

Mạc Ưu lĩnh mệnh rời đi, đoàn người Mộc Thanh Dao đến Minh Phượng lâu trước.

Minh Phượng lâu, trước sau như một vẫn rất náo nhiệt, làm ăn thịnh vượng, thiếp vàng chữ lớn ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, sinh động rực rỡ.

Đoàn người bước lên thềm đá, Mộc Thanh Dao một thân hoa phục, hình tượng một công tử thư sinh, điểm tiểu nhị vừa nhìn thấy những người này liền biết lai lịch không nhỏ, lập tức nhiệt tình đem bọn họ mời vào bên trong, một bên dẫn đường một bên cung kính mở miệng.

"Khách quan là uống trà, dùng cơm, hay dùng chân?"

Q.2 - Chương 87: Đây Là Lần Đầu Tiên

Mộc Thanh Dao ôm quyền, tư thái ưu nhã mở miệng: "Tại hạ là băng hưu của Sở đại công tử, bởi vì đã cùng Sở đại công tử ước hẹn, vì thế xin dẫn chúng ta đến phòng riêng của Sở công tử đi."

Điếm tiểu nhị vừa nghe nói là băng hưu của công tử hữu thừa tướng, thì càng không dám chậm trễ, một đường đem bọn họ dẫn đi lên lầu, thẳng đến lầu hai phòng dành riêng cho Sở Thiển Dực.

"Công tử xin chờ một chút, nước trà và điểm tâm lập được mang đến."

Điếm tiểu nhị lui ra ngoài, mấy người thị vệ thì đứng ở trước cửa, Mạc Ưu đứng ở bên cạnh nàng, lấy làm lạ mở miệng: "Chủ tử không phải muốn đi Hình bộ sao?"

Mộc Thanh Dao không lên tiếng, quay đầu theo cửa sổ đang mở nhìn xuống, chỉ thấy trong đại sảnh lầu một, người cũng không nhiều lắm, không khí yên tĩnh không tiếng động, bỗng nhiên một đạo thân ảnh xinh đẹp hấp dẫn tầm mắt của nàng, Mộc Thanh Dao nhìn kỹ lại, thấy nữ nhân kia cúi người nói nhỏ cái gì đó cùng với chưởng quỹ, chưởng quỹ cẩn thận dè dặt gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên hướng lầu hai nhìn liếc một cái, tiếp theo lại cúi đầu tiếp tục tính toán, nữ nhân vừa nói chuyện kia, là người mà Mộc Thanh Dao quen biết, chính là thủ hạ ám vệ Băng Tiêu, theo thái độ vừa rồi của chưởng quỹ xem ra, lão bản phía sau của Minh Phượng lâu chính là Băng Tiêu, không, lão bản chân chính hắn là hoàng thượng.

Tiểu ản ản vu dã, đại ản ản vu thị (*), quả nhiên là có đạo lý, xem ra ám vệ của hoàng đế đều ẩn nấp bên trong phố phường, đây cũng là phương pháp thu hoạch tin tức nhanh nhất mau lẹ nhất.

Mộc Thanh Dao đang muốn thu hồi tầm mắt, thì mâu quang bị một chiếc liễn xa hoa lệ dừng ở ngoài cửa hấp dẫn, từ trên xe ngựa bước xuống một tên quanh thân phong lưu phóng khoáng, không phải là Sở Thiển Dực thì còn là ai? Lúc này hắc khoác bộ trưởng bào làm điên đảo chúng sinh, vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt của Mộc Thanh Dao liền lạnh lại, mâu quang u ám, ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn Mạc Ưu một cái rồi phát phát tay: "Ngươi đi xuống trước

đi, ta muốn ở trong này với Sở đại công tử, để chống mắt xem bộ mặt thật của hắn?"

"Dạ, chủ tử, " Mạc Ưu lĩnh mệnh lui ra ngoài, vừa mới bước tới trước cửa đã nghe được bên dưới thang lầu truyền đến tiếng bước chân, chớp mắt đã thấy bọn họ đi đến cửa, một đôi mắt hoa đào quý mị, hiện lên câu hồn mê hoặc lòng người, khéo môi hiện lên nụ cười sáng lạng như ngọc, theo phía sau hắn là một thủ hạ vẻ mặt không chút thay đổi, tạo thành sự đối lập mạnh mẽ, Mạc Sầu cũng đi theo phía sau bọn họ lên đây.

Mạc Ưu thần sắc nhàn nhạt mở miệng: "Chủ tử ở bên trong chờ ngươi?"

Bằng ánh mắt tiên mắt, hắn liền không thích người nam nhân trước mắt này, quá yêu nghiệt, có tướng gây tai họa cho chúng sinh, nam sinh tướng nữ, nam nhân này chỉ sợ có ý không đứng đắn với chủ tử, Mạc Ưu nghĩ thế nên sắc mặt đối với hắn cũng không tốt cho lắm.

Sở Thiển Dực mắt vừa quét nhìn, cũng không thèm để ý tên tiểu hài tử xấu xa này, nghênh ngang đây cửa đi vào, thủ hạ Nguyệt Diêu tự nhiên sẽ đứng chờ ở ngoài cửa như bọn họ Mạc Ưu.

Bên trong gian phòng trang nhã, Mộc Thanh Dao tựa người ngồi gần cửa sổ, tùy ý lười biếng ôm đầu gối nhìn ra bên ngoài, động tác lúc này của nàng, giống như một con thỏ nhỏ đáng yêu, câu được xuân tâm nhộn nhạo của Sở đại công tử, hắn hận không thể lập tức đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo chà đạp một phen, nhưng mà nữ nhân này rất lợi hại, hắn không dám khinh thường, tùy ý nở nụ cười.

"Ta còn tưởng rằng là ai? Nguyên lai là hoàng hậu nương nương đại giá a."

Câu này vừa nói xong, hắn đem trong lòng mình cõi hạ xuống một chút, nếu không biết là nàng, thì tốc độ hắn mà chạy đến đây so với thỏ còn nhanh hơn sao, trong lòng có nai con dường như đang nhảy loạn.

Lúc này hắn nghiêm túc nhìn nàng, đáy lòng ý nghĩ càng ngày càng bức thiết, nếu như nàng đồng ý cùng hắn rời khỏi, hắn nguyện ý từ nay về sau tẩy sạch duyên hoa (tình duyên đào hoa), ngoan ngoãn làm một người bình thường không có chí lớn, chỉ cầu có nàng ở bên người, cùng nhau ngắm nhìn bình minh và hoàng hôn...

Bất quá Mộc Thanh Dao không biết trăm mối lo toan trong đáy lòng của hắn,

sắc mặt nàng thối thúi còn rất lạnh, ánh mắt cũng âm ngao khó coi, cắn răng mổ miệng.

"Sở Thiển Dực, ngươi cái tên đên này, cũng dám bỏ thuốc với ta, hại ta mất đi nội lực."

Lời của nàng vừa rơi xuống, tên kia rất nhanh ngồi vào chỗ đối diện với nàng, cười đến giảo hoạt như hồ ly không có tim không có phổi: "Ngươi nói cái gì đó? Ta lúc nào lại bỏ thuốc nương nương đâu?"

"Ngươi đừng có nói sạo, dù cho ngươi không thừa nhận thì thế nào? Ngươi, còn Sở gia các ngươi nữa, chỉ sợ cũng không ai có lòng muốn bình yên, ta sở dĩ bị ngươi bắt được, chỉ bởi vì đã quên mất đi ngươi, không nghĩ tới nhà ngươi cũng là một kẻ có dã tâm, ta vốn cho là, tuy rằng ngươi yêu nghiệt, ngươi phong lưu, nhưng ít ra ngươi không có dã tâm, bây giờ nghĩ lại, là nam nhân thì đều có dã tâm."

Mộc Thanh Dao nở nụ cười, bất quá nụ cười kia không có chút nhiệt độ nào, rất lạnh lẽo.

Lúc này, cửa phòng bị gõ hai cái, tiếng của điểm tiểu nhị vang lên đến: "Sở công tử, trà tới đây."

"Vào đi, " Sở Thiển Dực hướng ra phía ngoài cao giọng mở miệng, điểm tiểu nhị bưng khay đi tới, bên trong để một bình trà ngon, trên đó còn có điểm tâm chiêu bài, hắn tay chân linh hoạt đem từng cái từng cái một đặt trên bàn, rồi vội vàng lui ra ngoài, tuy rằng trong phòng có hai đại tuyệt sắc mỹ nam, thế nhưng lại có luồng khí lạnh đang lưu chuyển rất lợi hại, hai người này thật sự là băng hưu sao?

Đợi đến khi điểm tiểu nhị lui ra ngoài, cửa phòng đã đóng lại, Sở Thiển Dực mới khôi phục nụ cười, tự mình động đưa tay châm trà cho Mộc Thanh Dao.

"Nương nương, đừng tức giận, ném thử phô trà này xem. Vị đạo rất thuần hậu."

Mộc Thanh Dao thân hình không có động, ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo người này, xem ra hắn không dự định nói cho nàng biết, ánh sáng quỷ dị khẽ động, khoe môi liền hiện lên nụ cười bốn cột: "Lời đêm đó ngươi nói còn tình hay không?"

Lời của nàng vừa thốt ra, Sở Thiển Dực tựa hồ có chút phản ứng không kịp, há to mồm, thật lâu cũng không có động tĩnh, tựa như khúc gỗ lăng lăng nhìn nàng đang nhàn nhã thưởng thức phẩm trà, khuôn mặt rất dễ chịu, tựa hồ cực kỳ thích thú với mùi vị chén trà.

"Ngươi là nói, ngươi muốn cùng ta rời khỏi nơi này."

"Nếu như chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi đây, có phải liền không cần để ý tới tất cả mọi chuyện hay không."

Mộc Thanh Dao buông chén trà lên bàn, nghiêm túc hỏi Sở Thiển Dực, thần thái của nàng là nghiêm túc, nhìn không ra chút vui đùa nào, Sở Thiển Dực trong lòng không khỏi bắt đầu bao phủ ba phần vui sướng, nhưng đáy mắt vẫn còn hoài nghi, nàng chẳng phải đang tốt lành, tại sao lại muốn cùng hắn rời khỏi chứ, trước không phải vẫn phản đối sao?

"Ngươi đừng đùa giỡn ta, ta sẽ tưởng thật đó" Sở đại công tử luôn luôn tự cho mình siêu phàm khó có khi lại chần chờ không thể quyết định như vậy, tuy rằng đáy lòng rất là vui, nhưng hắn rất sợ hi vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng nhiều, hắn là thật tâm thích nữ nhân trước mắt, nếu quả thật có nàng làm bạn, có thể rời xa thế tục trần thế này sao? Trò chơi nhân sinh của hắn đã lâu như vậy, đã quá mệt mỏi, sớm muốn tìm một nơi niếp bàn, trải qua cuộc sống an nhàn.

"Chẳng lẽ người thật sự không chịu?" Mộc Thanh Dao hỏi lại, mắt trọn trắng trừng tên kia liếc một cái, đám mây trong đáy mắt của hắn vẫn chưa tán đi, cho nên biểu hiện của nàng càng phát ra chân thành.

(*) Tiểu Tuyền : ta bất tài không hiểu câu này lắm, để tra ra ý nghĩa sẽ cập nhập sau ^.^

Chương 87.2

"Thực sự," Sở Thiển Dực ôm đodom lấy tay nàng, rốt cuộc cũng có một chút tin tưởng, hắn không nghĩ ra được lý do khiến nàng gạt hắn, vì thế, nói không chừng, nàng thực sự muốn rời xa nơi đây, trong những âm mưu nũng nè này, ai lại muốn ý trở thành một bị người lợi dụng quân cờ, huống chi hiện tại nàng đã không còn nội lực, cũng giống như một người bình thường.

"Bất quá, đừng quên lời ta nói với ngươi, mặc dù ta với ngươi cùng đi, cũng

chỉ là băng hưu, là băng hưu, mà không phải là thứ gì khác." Mộc Thanh Dao rút về tay, nhàn rỗi mở miệng, lời này của nàng pha trộn vẻ đạm mạc, càng làm cho Sở Thiển Dực tin thêm vài phần, mặt mài hắn mang ý cười yêu nghiệt, nói không nêu lời.

"Tốt, ta mang ngươi đi, rời xa hết thảy, hoàng thượng, hắn bất quá cũng chỉ lợi dụng ngươi mà thôi."

Mộc Thanh Dao ánh mắt buồn bã lại, đáy lòng suy nghĩ, thực sự như thế sao? Sau đó lại trong lòng lại toát ra một câu, chẳng lẽ ngươi không có lợi dụng ta, thật tâm đơn thuần muốn mang ta đi sao?

"Nhưng mà ngươi không lợi dụng sao? Ta không tin lắm, vì để cho ta xem thành ý của ngươi, ta muốn gia truyền chi bảo của Sở gia."

Mộc Thanh Dao ung dung thản nhiên mở miệng, nghe nói Sở gia có một gia truyền chi bảo, rất là trân quý, về phần đến tột cùng nó là cái gì, người ngoài cũng không biết được, ngay cả Mộc Thanh Dao cũng không biết đó là cái gì, bất quá nàng mượn lời nói này tới để thử Sở Thiển Dực.

Sở Thiển Dực nghe xong nàng nói, không nghi ngờ gì cả, cũng bởi vì một câu nói kia, làm cho hắn càng tin, nàng thật lòng tính toán cùng hắn rời khỏi đây.

Thứ nhất, hắn lớn lên tuấn mỹ bất phàm, là nữ nhân thì đều sê thích hắn, tuy rằng Dao nhi không giống người thường, nhưng rốt cuộc cũng là một nữ nhân, thứ hai, hắn là công tử hữu tướng, gia thế cũng không có bôi nhọ nàng, bọn họ Sở gia cùng Mộc gia, trước đây là quan hệ đối địch, nói không chừng sau này sê vì bọn họ liên hợp, mà quan hệ hai nhà sê trái ngược lúc trước.

"Được, ta mang ngươi trở về Sở phủ lấy."

Người này vừa nói xong đã tới kéo tay nàng, Mộc Thanh Dao sắc mặt tối lại, lạnh lẽo rút ra tay: "Ta cũng không muốn bị mẹ ngươi đuổi ra Sở phủ, nếu không ngươi cho thủ hạ đi lấy đến đây đi."

Nàng biết ở ngoài cửa phòng có thủ hạ Nguyệt Điêu của hắn, cái đại khói băng đông chết người kia, cùng với Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu không khác gì mấy.

"Được" Sở Thiển Dực tuy rằng hoài nghi, nhưng mà khéo môi lại câu ra nụ

cười, nàng không có công phu, dù cho nàng đùa giỡn ra cái dạng gì, cũng không làm gì được hắn, hắn cũng muốn nhìn xem, nàng rốt cuộc định làm gì? Dù bất luận nàng hành động như thế nào, hắn đều cảm thấy rất hứng thú.

"Nguyệt Diêu, lập tức trở về Sở phủ, đến gặp phu nhân đâu đem vật gia truyền của Sở gia lấy tới đây, nói là thiếu gia bảo ngươi đến."

Hắn nói xong tim không nhảy hơi thở không gấp, hình như đây là một sự kiện rất bình thường, Mộc Thanh Dao nhìn hắn lúc này không quy không cù, hình dạng lười biếng tùy ý, trong đôi mắt hoa đào, có hai đốm lửa nhỏ cháy lên một chút, khoe môi thì nhất câu đó là ý cười trêu chọc lòng người.

"Dạ, công tử," Nguyệt Diêu vô cùng kinh ngạc lên tiếng trả lời, nhưng cũng chưa nói thêm cái gì, vẻ mặt vẫn vô cảm như trước, cho dù hắn có nghi vấn, cũng chôn dấu trong lòng, nghe được công tử phân phó, lên tiếng trả lời xong liền đi xuống lầu dưới.

Đồ vật gia truyền của Sở gia vẫn do phu nhân cất giữ sao, phu nhân không biết đã hối thúc công tử bao nhiêu lần, bảo hắn mang một con dâu trở về cho nàng, thì vật gia truyền sẽ có tin tức, nhưng công tử vẫn không chịu, hôm nay tại sao mới vào ngồi có một chút, vật gia truyền liền có manh mối, nhưng khi hắn nhìn thấy ngoài cửa có vài người coi chừng, rất giống người ở trong cung, ai đang ở trong phòng thế?

Nguyệt Diêu đi tới trước cửa Minh Phượng lâu, thì dừng bước, quay đầu nhìn lên lầu hai, công tử chắc không có việc gì chú, ngẫm lại không có khả năng có chuyện, công tử là ai chứ? Sau đó xoay người rời đi.

Mộc Thanh Dao ngồi trước cửa sổ ở lầu hai nhìn thấy thân ảnh Nguyệt Diêu rời đi, nội tâm hờ lạnh một tiếng, đôi mắt bị lây hơi thở lạnh mỏng, không nhanh không chậm hớp trà, chậm rãi mở miệng.

"Sở Thiển Dực, ta thực sự không quá tin, ngươi thật lòng buông tay, dù cho ta và ngươi có rời khỏi, ngươi thực sự sẽ dành lòng buôn bỏ tất cả sao?"

"Như vậy, Dao nhi muôn như thế nào mới tin ta đây?"

Sở Thiển Dực thanh âm thì thầm như nước lộ ra sự thân mật, đôi mắt đen sâu như mực, thật sự cũng có ba phần chân thành tha thiết, còn lại bảy phần là làm cho người ta nắm bắt không được sự u ám bên trong, hắn nghiên người đứng dậy, tiến đến bên cạnh Mộc Thanh Dao, lần thứ hai nắm lấy tay nàng.

Mộc Thanh Dao cười lạnh một tiếng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ra tay nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt, một chiêu xuất thủ, điểm trúng huyệt Sở Thiển Dực.

Sở đại công tử có chút giật mình, ngây dại, đây là chuyện gì, hắn không phải cho nàng dùng thuốc rồi sao? Nội lực của nàng tại sao lại khôi phục như thường, một chút việc cũng không có, đáng hận thật, nữ nhân này thay đổi sắc mặt thật nhanh, hắn chợt hiểu rõ ràng, nàng căn bản không phải muốn cùng hắn đi, mà sử dụng mỹ nhân kế, hắn luôn tự cho mình vẫn thân cận và hiểu rõ nữ nhân, lại cũng có lúc nhìn nhầm, Sở Thiển Dực cay đắng cười rộ lên.

"Ngươi, ngươi định làm gì? Mau thả ra."

"Thả ngươi ra, phàm là người đắc tội với ta, ta từ trước đến nay không dễ dàng tha thứ, huống chi ngươi còn bỏ thuốc với ta, làm cho ta mất đi nội lực, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, Sở Thiển Dực, ngươi đừng chơi trò côn não, mà đem người khác làm đồ ngốc."

Mộc Thanh Dao cười nhạt, thân thể đã đi ra bên ngoài, phía sau Sở Thiển Dực ánh mắt thoáng cái sâu không lường được, kêu lên.

"Ai, hoàng hậu nương nương, ta chỉ nói đùa, ngươi làm cái gì vậy?"

"Không làm gì," Mộc Thanh Dao hờ lạnh, cũng không để ý tới vẻ mặt đau xót của nam nhân trước mắt, bước ra ngoài phân phó Mạc Ưu đang đứng gác: "Dem y phục của Sở đại công tử cởi hết cho ta, một cái cũng không chừa lại, tất cả đều mang đi ra ngoài."

"Cái gì?"

Có thanh âm của vài người vang lên, trong đó Sở đại công tử lớn tiếng nhất, thiên hạ tối độc phụ nhân tâm a, nàng tại sao có thể làm như vậy chứ? Hắn dễ dàng bị nàng chế phục, là bởi vì trong lòng có nàng, mới khinh thường như thế, nữ nhân này lại đối với hắn như vậy.

"Dạ, chủ tử," Mạc Ưu lĩnh mệnh ở đi vào trong phòng, rất nhanh liền nghe được thanh âm yêu nghiệt của Sở đại công tử thông khổ giống như bị bệnh táo, kèm theo tiếng châm chọc khi thường của Mạc Ưu: "Ngươi có thể kêu lớn tiếng một chút, nói không chừng sẽ có rất nhiều người muốn xem."

Mạc Ưu nhanh chóng đem y phục của Sở đại công tử từng cái một cởi sạch, rồi ôm đi ra ngoài, đi tới trong góc phòng lầu hai thấy không có ai, hắn liền ném đi, nghênh ngang tiêu sai xuống lầu, sải bước đuổi theo bóng dáng phía trước: "Chủ tử, làm xong."

"Tốt" Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh lùng dời về phía lầu hai, dáng đời, để cho Sở đại công tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở ném thử tư vị bất lực lúc này, bất quá đừng tưởng rằng nàng cứ như vậy mà buông tha hắn, Mộc Thanh Dao khéo môi nhéch lên nụ cười, mắt thấy đối diện có một tiểu thư nhà giàu đi nào, nàng liền đi tới cười rất dịu dàng.

"Tiểu thư lớn lên tướng mạo thật đẹp, thảo nào Sở gia công tử của hưu tướng rất quý mến tiểu thư, đặc biệt lệnh tiểu nhân kính mời tiểu thư đại giá."

Chương 87.3

Tiểu thư kia ban đầu có chút không vui, thế nhưng vừa nghe được trong miệng của công tử tuấn tú như vậy khen nàng đẹp, trong lòng vui rạo rực, lại nghe là Sở công tử của hưu tướng quý mến nàng, không khỏi há miệng cười đến không thể khép lại, ngực dường như có nai con nhảy loạn.

"Công tử nói là sự thật?"

"Sở công tử ở lầu hai trong phòng dành riêng cho khách đang chờ tiểu thư đây?"

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, thì tiểu thư kia đã sớm không còn giữ được hình tượng vẹt lên lầu, hiện tại nàng sở dĩ ở chỗ này, là bởi vì nhận được tin tức, nói Sở công tử hưu tướng đang ở chỗ này, cho nên mới thu xếp một phen tới đây, không ngờ hưu tướng công tử chưa bao giờ cùng nàng tiếp xúc nhiều, thì ra lại thích nàng...

Mộc Thanh Dao giải quyết xong Sở Thiển Dực, tâm tình thật tốt, dẫn mấy tên thủ hạ ra rời khỏi Minh Phượng lâu, lên xe ngựa đi đến Hình bộ.

Trên xe ngựa, vẫn ngồi như cũ Mạc Sầu cùng Mạc Ưu quét mắt liếc nhìn chủ tử của mình một cái. Nghĩ đến Sở Thiển Dực kia hiện tại trán chuông chịu khổ, da đầu không khỏi có chút tê dại, chủ tử thật là người có thù tất báo, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ ác liệt, người bình thường tốt nhất không nên chọc tới nàng.

"Chuyện gì vậy?"

Mộc Thanh Dao tà liếc nhìn hai người thủ hạ, sao lại không biết tâm tư đang thay đổi của bọn họ, nên nàng buồn cười mở miệng.

Mạc Ưu cùng Mạc Sâu đồng thời lắc đầu, bọn họ cũng không muốn chọc nàng, hiện tại tâm tình của nàng đang tốt, nếu như khiến cho tâm tình nàng xấu đi, nhất định sẽ trừng phạt bọn họ.

Hình bộ đại lao.

Nơi này đã là lần thứ hai Mộc Thanh Dao đi tới, trước đó một lần là vì chuyện của Nam An vương, lúc này thì lại vì một chuyện khác.

Trong ngoài phòng giam đều có trọng binh canh gác, tầng tầng lớp lớp trạm kiểm soát, người bình thường cẩn bản vào không được, bất quá Mộc Thanh Dao là hoàng hậu, lại có khẩu dụ của hoàng thượng, vì thế Hình bộ thượng thư vừa nhận được tin tức, đã vội vàng theo nàng qua đây, ngoại trừ Hình bộ thượng thư, còn có Nam An vương cùng Bắc Tân vương, đoàn người và nàng cùng nhau ở trước đại lao.

Bởi vì chuyện của Nguyệt Giác tự liên quan trọng đại, hoàng thượng không cho phép người khác đơn độc gặp phạm nhân, bởi vậy Mộc Thanh Dao phân phó Nam An vương gia cùng đi nàng vào nhà giam, Hình bộ thượng thư và Bắc Tân vương gia thì ở bên ngoài chờ, tuy rằng hai người kia rõ ràng có chút không vui, nhưng cũng không dám đưa ra kháng nghị.

Nhà tù, ẩm ướt âm u.

Từ trong ra ngoài, giam giữ rất nhiều phạm nhân, ngay cả tiểu hòa thượng đều không ngoại lệ đều bị bắt nhốt ở bên ngoài nhà tù, tận cùng bên trong chính là phòng giam giữ phuơng trượng Nguyệt Giác tự Liễu Không đại sư, lúc này hắn đang ngồi ngay ngắn trong phòng giam, hai tay niệm phật châu, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng lầm bẩm, quanh thân an hòa, cũng không vì bị giam ở trong đại lao, mà có điều sơ hãi.

Mộc Thanh Dao cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nhìn nhau, quay đầu lại phân phó lính cai tù mở cửa lao.

Cai tù kia được Nam An vương ra lệnh, tay chân nhanh nhẹn mở cửa lao ra.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vung tay lên, cai tù liền lui xuống, Mộc Thanh Dao dẫn Mạc Sầu và Mạc Ưu đi vào.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cũng không có vào trong, mà chỉ dẫn thủ hạ thiếp thân, canh giữ ở trước cửa lao, hắn tin nữ nhân này, mà Mộc Thanh Dao sở dĩ lệnh cho Nam An vương đi theo, vì biết hắn sẽ giúp đỡ mình.

Trong phòng giam, Liễu Không hòa thượng nghe được tiếng động, từ từ mở mắt ra, ngược nhìn Mộc Thanh Dao, chậm rãi rồi vô cùng đau lòng mở miệng.

"Thí chủ đã tới."

"Dạ, đại sư," Mộc Thanh Dao cũng không có bởi vì hắn là tù nhân, mà khinh thường khi đối đãi với hắn, ngược lại nàng khách khí làm lễ, cũng không ngại nhà tù do bẩn, nhắc lên áo bào rồi ngồi xuống đất, hai người mặt đối mặt, không có vẻ gì giống kẻ địch, mà giống bằng hữu hơn.

Liễu Không đại sư đôi mắt cơ trí song toàn, trong trẻo nhìn Mộc Thanh Dao, hai tay tạo thành chữ thập: "Thí chủ tìm đến lão nạp, là có việc gì?"

"Dạ, đại sư nên biết là vì chuyện gì chứ? Nguyệt Giác tự dưới đất có huyền cơ gì, đại sư chắc đã biết, mà chuyện này có bao nhiêu trong tội, đại sư cũng biết, ta tìm đến đại sư, chỉ là muốn đem tội nghiệp đã tạo thành của đại sư hạ xuống mức thấp nhất, vì một nữ nhân, mà tổn hại đến nhiều người như vậy, đại sư cho dù có đến cửu tuyễn, chỉ sợ cũng không thể an lòng."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, thân thể của Liễu Không đại sư khẽ rung lên, hai mắt bao phủ sương mù, ngón tay dùng thêm một ít lực, làm phật chau kia bị chặt đứt, từng viên một văng tung tóe, lăn lộn, đầy đất, Liễu Không mặt xám như tro tàn, đau lòng thở dài một hơi.

"Tôi nghiệp a tội nghiệp, đây hết thảy đều là lỗi của lão nạp, nếu cái chết của lão nạp có thể miễn cho những người khác chịu tội, lão nạp tự nguyện được chết."

Mộc Thanh Dao ánh mắt đột nhiên băng hàn lên, quanh thân triệt để lạnh lẽo, âm ngao trùng về phía Liễu Không.

"Tô Trảm, chẳng lẽ đến bây giờ người còn khăng khăng cố chấp như vậy sao? Chuyện người cần làm, là chỉ ra người chủ mưu phía sau, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn cho những tiểu hòa thượng vô tội của Nguyệt Giác tự cái gì cũng không biết kia, bọn họ có cái gì sai chứ, hơn nữa người đã quên người của Tô gia, nếu như người không giao nhận rõ ràng, rất có khả năng sẽ bị tru di cửu tộc, chẳng lẽ người thực sự muốn tro mắt nhìn một nhóm lớn người, bởi vì sự si tình của người, mà phải mất đi sinh mệnh sao?"

Lời nói của Mộc Thanh Dao giống như tiếng sét nổ giữa thiên không, Liễu Không đại sư đầu váng mắt hoa, thân thể ngã trái ngã phải, sắc mặt trắng bệch, trong con người đã rơi ra giọt nước mắt.

"Trời ạ, lão nạp nguyện cùng phật chầu trước mặt sám hối, cam nguyện chịu năm trăm năm nỗi đau khổ trong địa ngục."

Liễu Không đại sư nhắm lại hai mắt, hai tay chấp lại, miệng lẩm bẩm, nỗi thống khổ của hắn Mộc Thanh Dao thấy rất rõ ràng, nhưng tiếp theo hắn lại không có thêm bất cứ động tĩnh gì, Mộc Thanh Dao nhìn ra được hắn sẽ không khai ra người chủ mưu phía sau, đã như vậy, nàng cần hỏi hắn một chuyện khác.

"Đại sư, người làm như thế nào mà biết Sở Mộng Vân, có thể nói cho ta nghe một chút không? Yêu cầu này hắn là không có xúc phạm đến điểm giới hạn của đại sư."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Liễu Không đại sư đột nhiên mở mắt ra, chuyện cũ trước kia như mây bay, hết thảy tất cả đều tập hợp lại trong đầu của hắn, bao nhiêu chua xót khổ sở đau lòng của ngày xưa, rõ ràng giống như mới xảy ra ngày hôm qua, hắn nặng nề thở dài một tiếng.

"Chuyện cũ nghĩ lại mà đau đớn trong lòng, một lần nữa quay đầu nhìn lại, đều là lúc còn trẻ kiêu ngạo, thật giống như một giấc mộng" hắn thống khổ thở dài, nếu như không phải hắn si niệm quá sâu, thì đâu có kết quả như ngày hôm nay, chắc là nàng và hắn, mỗi người đều đã có một cuộc sống theo dòng tuần hoàn khác nhau.

"Ta cùng với nàng quen biết nhau lúc đó chúng ta chỉ có mười tuổi, ta là con trai của một bô tá phường nho nhỏ, mà nàng là thiên kim của một quan gia, thế nhưng nàng chưa giờ khinh bỉ ta, khi ta đói bụng, nàng đã lén lúc lấy đồ trong nhà đem đến, để cho ta được ăn no, vì thế, lúc ta mười tuổi năm ấy, liền biết, chỉ cần nàng vui vẻ, ta cái gì cũng đều nguyện ý làm..."

Trong đại lao, chỉ có thanh âm vô cùng trầm trọng của Liễu Không đại sư, bi thương lạnh lẽo như hàn đầm, mang theo hơi thở tuyệt vọng vô biên, có thể làm cho Mộc Thanh Dao cảm nhận khốn cảnh trong tim của hắn, hắn vốn là một nam nhi có tương lai tốt đẹp, vốn có thể một lần nữa làm lại cuộc đời, nhưng lại chấp niệm quá sâu dẫn đến sai lầm lớn như ngày hôm nay, tất cả đều do bản thân tự chuốc lấy.

Chương 87.4

Đợi đến lúc hắn nói xong, nước mắt đã ràn rụa, một người tuổi già, nhưng lúc này lại đau xót như vậy, chuyện cũ trước kia thát giống như một giấc chiêm bao.

Mộc Thanh Dao đứng lên, thi lễ, những gì nên hắn sẽ nói, mà không nên nói, dù cho nàng có đợi tiếp, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nói.

Người chủ mưu phía sau, không có gì phải nghi ngờ, chính là Bắc Tân vương, mặc dù trong lòng bọn họ biết rõ ràng, nhưng cũng không có biện pháp chỉ chứng hắn, mà Tô Trảm, thái độ vừa rồi của hắn cho thấy dù bị giết một nghìn lần, một vạn lần, hắn cũng sẽ không khai ra Bắc Tân vương.

"Đã quấy rầy đại sư."

Mộc Thanh Dao thi lễ xong, xoay người chuẩn bị ly khai nhà tù, đại sư đang ngồi an ổn, bỗng nhiên úm một tiếng vọt chân song phòng giam, hai tay nắm chặt cánh cửa, tuyệt vọng lầm bẩm: "Thí chủ, nếu như có khả năng, xin hãy bỏ qua cho Tô gia một nhà, lão nạp sẽ ở trước mặt bồ tát, thay thí chủ cầu phúc, phật có đức hiếu sinh, thí chủ sẽ có hồi báo tốt đẹp."

Mộc Thanh Dao quay đầu lại, trong mắt khẽ khép lại, nàng có thể đáp ứng hắn cái gì, có thể giúp đỡ hắn cái gì sao? Mộc Thanh Dao không nói được lời nào quay đầu dẫn Mạc Ưu cùng Mạc Sầu đi ra ngoài, dọc theo đường đi vẫn nghe được thanh âm cầu xin bên tai, những tiểu hòa thượng vô tội này không ngừng cầu khẩn, tiếng nói này sẽ từng chữ truyền vào lỗ tai của Liễu Không, hắn muôn chịu đựng đến bao lâu nữa?

Ngoài cửa đại lao, Hình bộ thượng thư cùng Bắc Tân vương nhìn hoàng hậu nương nương đi ra, đồng thời thở dài một hơi.

"Hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao tâm tình trầm trọng không gì sánh được ngang đầu, mâu quang bi thương xuyên thấu qua Hình bộ thượng thư, rơi thăng trên người Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, người nam nhân này là ma quý sao? Hắn cũng biết, chính mình làm những chuyện như vậy sẽ liên lụy đến bao nhiêu người vô tội, người như vậy mặc dù lợi dụng thủ đoạn chiếm được ngôi vị hoàng đế, hắn xứng làm quân làm hoàng sao? Nếu như người trong thiên hạ biết, thì hắn sẽ tự mình xử lý như thế nào, ngay cả chuyện quang minh chính đại thăng thăng vô tư cũng không làm được, còn xứng làm một quân hoàng sao?

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch tiếp nhận mũi nhọn giết chóc lãnh lệ trong ánh mắt của hoàng hậu, đáy lòng nỗi lên kinh hãi.

Chẳng lẽ Liễu Không đã chỉ chứng hắn, nhưng ngẫm lại thì không có khả năng, nếu như hắn bị chỉ chứng, nữ nhân này còn có thể trấn định như vậy sao? Chỉ sợ nàng đã sớm gọi người bắt giữ hắn, nữ nhân này chắc là đã hoài nghi hắn, cho nên mới tới gặp Liễu Không.

"Hồi cung."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng, cũng không để ý tới đám người trước cửa Hình bộ đại lao, vẻ mặt cũng không biểu hiện rõ ràng, xem ra phải nhanh một chút nắm được đuôi của Bắc Tân vương, thứ nhất, võ công của hắn vì sao có thể che giấu được, hai, những tử sĩ đã đi đâu, ba, bước tiếp theo trong kế hoạch hành động hắn, hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, hắn tuyệt đối không ngồi chờ chết, nhất định sẽ nhanh chóng ra tay.

"Cung tiễn nương nương, " Hình bộ thượng thư chờ người rời khỏi liền thở dài một hơi, đem hoàng hậu nương nương vẫn đưa đến trước cửa xe ngựa, đợi đến khi xe ngựa đi xa, Hình bộ thượng thư mới lau mồ hôi trên đầu, hỏi Nam An vương đứng bên cạnh: "Hoàng hậu ở trong đại lao có hỏi ra manh mối gì không?"

Nam An vương quét mắt liếc nhìn Hình bộ thượng thư một cái, tiện thể liếc nhìn thần sắc có chút bất an của Bắc Tân vương, xong rồi thì cái gì cũng không nói, bí hiểm dẫn thủ hạ rời khỏi, chỉ để lại Hình bộ thượng thư cùng Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch hai mặt nhìn nhau...

Xe ngựa một đường trở về hoàng cung.

Trong xe Mộc Thanh Dao nhắm mắt dưỡng thần, về chuyện Liễu Không đại sư là Tô Trảm, nàng không có bẩm báo với hoàng thượng, nếu như hoàng thượng biết Liễu Không đại sư chính là Tô Trảm, cũng chính là người tình năm xưa của thái hậu, chỉ sợ người của Tô gia chạy không khỏi một kiếp này, hoàng thượng nhất định sẽ động đến Tô gia, kỳ thực Tô Trảm làm những chuyện như vậy, Tô gia căn bản hoàn toàn không hay biết gì cả, nhưng hình pháp cổ đại cùng hiện đại không giống nhau, động một chút thì diệt cửu tộc vân vân, nếu như bởi vì Tô Trảm, mà bị chém người nhiều như vậy, lòng nàng làm sao an, Mộc Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, nhìn Mạc Sầu đang ở bên người.

"Mạc Sầu, lập tức giúp bản cung đi làm một chuyện."

"Dạ, nương nương," Mạc Sầu lĩnh mệnh, Mộc Thanh Dao cúi người nhỏ giọng cùng nàng nói mấy câu, cuối cùng không quên dặn dò nàng: "Ngươi để cho bọn họ tức khắc rời khỏi Lâm An thành, đi được càng xa càng tốt, mặt khác cẩn thận người theo dõi, chỉ sợ đang có người giám thị họ"

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu cơ trí lên tiếng trả lời, đợi lúc xe ngựa chạy chậm một tí, nàng lặng yên nhảy xuống, cũng không có dừng lại, để tránh có người chú ý tới.

Mạc Sầu rời đi xong, Mộc Thanh Dao lại nhắm mắt nghỉ ngơi một chút nhí, hiện tại nàng có thể lợi dụng chuyện của Tô Trảm làm cho thái hậu khai ra chuyện năm đó hại chết Lý hoàng hậu, nàng tin nữ nhân sẽ khai báo, khóe môi hiện lên vẻ thị máu, trên mặt nghiêm nghị lại.

Xe ngựa chậm rãi hướng hoàng cung chạy tới, nhưng không có gia tăng tốc độ, bởi vì bọn họ phải đợi Mạc Sầu trở về.

Trước khi vào cung, Mạc Sầu cuối cùng cũng đã trở về, bất quá nàng mang về tin tức không có khả quan, sắc mặt khó coi mở miệng: "Nương nương, những người đó không tin ta, căn bản họ không chịu rời đi, còn nói ta muốn chiếm lấy đất đai của bọn họ, người nghe xem, thật buồn cười, chết đến nơi, còn cố giữ tài sản."

Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, nhìn tường thành bên ngoài xe ngựa, xem ra chỉ nghe theo mệnh trời.

"Kệ bọn họ đi thôi, nói không chừng hoàng thượng tra không được những

người đó, hiện tại chỉ có thể nghĩ như vậy."

"Chỉ mong là vậy," Mạc Sầu lén tiếng trả lời, xe ngựa phi nhanh vào cung, hướng đến Phượng Loan cung.

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao đã trở lại, các cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm, mỗi lần nương nương đi ra ngoài, tất cả bọn họ đều chờ đợi lo lắng, rất sợ xảy ra chuyện gì, cũng may lúc này đã bình an vô sự.

"Nương nương, không có sao chứ?"

Mai Tâm thấy chủ tử từ khi trở về đến bây giờ liền ở trên bàn cờ bố trận, tư thế kia giữ rất lâu, thức ăn cũng không ăn, chỉ lo loay hoay những thứ đó, không biết nàng đang suy nghĩ gì, Mai Tâm rốt cuộc cũng nhịn không được bước tới hỏi.

Mạc Sầu vội vàng vươn tay ra đem nàng kéo qua một bên, suyt một tiếng, ý bảo nàng đừng quấy rầy chủ tử, nàng muốn bố trí lại sự tình, chờ nàng suy nghĩ cẩn thận xong, là sẽ ăn cơm.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mai Tâm nhỏ giọng nói thầm, Mạc Sầu nhún vai một cái, đây cũng không phải là quyền hạn của nàng nhé, nàng cái gì cũng sẽ không nói.

Mộc Thanh Dao cầm một quân cờ đặt lên trên bàn cờ, cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, vươn một chút thân thể thư giãn, sau đó ngẩng đầu nhìn lướt qua, chỉ thấy trên đại điện cực kỳ yên tĩnh, Mai Tâm đang nghiên người tựa đầu vào một cây cột ngủ gật, Mạc Sầu thì lười biếng ngồi ở một bên, xem ra mình đã suy nghĩ lâu lắm, bụng cũng rất đói.

"Mai Tâm. Mai Tâm?"

Mộc Thanh Dao vừa kêu lên, thì Mai Tâm lập tức tỉnh lại, nhanh chóng chạy tới oán trách: "Nương nương, người nghĩ gì thế? Bọn nô tỳ ngay cả nói chuyện cũng không dám, thiếu chút nữa ngủ luôn."

"Ta đói bụng rồi," Mộc Thanh Dao trè môi, Mai Tâm lập tức chạy vội ra ngoài truyền lệnh cho cung nữ tiến vào, nương nương muốn dùng thiện, Mộc Thanh Dao nhìn bóng lưng của nàng, cười cười: "Nha đầu này."

"Nàng thật lòng yêu thương nương nương." Mạc Sầu nói một câu.

Mộc Thanh Dao gật đầu: "Ta biết."

Mạc Sầu hiểu kỳ nhìn nương nương ở bài bô cái gì ở trên bàn cờ, xuyên qua thân thể nhìn cờ đen cùng cờ trắng, đang lần lượt thay đổi xếp đặt.

"Nương nương, đây là cái gì?"

Chương 87.5

"Ngươi tới nhìn." Mộc Thanh Dao ngoắc tay ý bảo Mạc Sầu đến gần, nàng lấy tay di chuyển theo các vị trí trên bàn cờ, vừa chuyển động, vừa nói: "Ngươi xem, ta dùng thế cục này lấy ví dụ cho tình hình bây giờ, hiện tại ta dùng Tô Trảm, chính là Liễu Không đại sư để kiềm chế thái hậu nương nương, nàng nhất định sẽ khai ra chuyện năm đó Lý hoàng hậu bị hại chết, tiếp theo lại dùng thái hậu kiềm chế Bắc Tân vương, Bắc Tân vương nhất định không dám tùy ý động thủ, hắn sẽ phải nghĩ ra một phương án tốt nhất, như vậy mười ngày nữa thì sẽ là đại hôn của hắn, đây có thể nói là một thời cơ tốt nhất, bản cung tin rằng, hắn nhất định sẽ chọn ngày đó để ra tay, vì vậy hôn nhân này là do hoàng thượng tự hôn, mà chúng ta nếu muốn ở hôn lễ toàn thắng vì đánh bất ngờ, thì một mặt phải có quân phòng giữ của kinh thành, cộng thêm ngự lâm quân, mặt khác còn có một bộ phận binh lực của Nam An vương phủ, mà Bắc Tân vương ngoại trừ thế lực âm thầm, hắn còn có thêm một thế lực lớn nữa đó là Sở gia, lực lượng của họ trên triều đình, chúng ta không dám ước định, bởi vì hữu tướng Sở Phong Ngọc đã tạo dựng gốc rễ nhiều năm như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người trợ giúp hắn, nhưng mà chúng ta còn có một bảo bối khác, chính là quý phi Sở Ngữ Yên, chỉ cần nàng nguyện ý ra mặt, để cho phụ thân hữu tướng của nàng đem binh quyền giao ra, như vậy chúng ta chẳng phải là một kích tức trúng sao, còn sợ không năm được Bắc Tân vương nữa sao?"

Mộc Thanh Dao đem bô cục tỉ mỉ của mình nói xong, Mạc Sầu cảm thấy rất hoàn mỹ, bất quá nàng vẫn còn có nghi vấn: "Quý phi Sở Ngữ Yên thuyết phục được phụ thân nàng giao ra binh quyền sao?"

"Nàng sẽ, ta sẽ đem quan hệ lợi hại trong đó nói rõ, nếu như nàng vẫn không chịu giao ra, vẫn còn có một người khác có thể giúp đỡ chúng ta."

Mộc Thanh Dao ánh mắt chìm xuống, khéo môi nháu lên ý cười.

"Ai?" Mạc Sầu nghĩ không ra còn người nào có thể đến giúp đỡ bọn họ.

"Tây Môn tướng quân, đừng quên bảo bối nữ nhi của hắn vẫn ở trong cung, hơn nữa nữ nhi của hắn rất là thích hoàng thượng, hắn nhất định sẽ giúp đỡ hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, Mạc Sầu nhíu mài một chút: "Nhưng mà Tây Môn tướng quân không nhất định sẽ ra tay, hoàng thượng còn không có nạp Tây Môn Tân Nguyệt làm phi, hắn làm sao mà giúp đỡ hoàng thượng chứ?"

"Đây chính là nguyên nhân ta không hy vọng sẽ tìm Tây Môn gia, Tây Môn Tân Nguyệt thông minh như vậy, nàng nhất định sẽ lợi dụng sự kiện lần này, để cho nàng phụ thân nàng đưa ra điều kiện, buộc hoàng thượng cho nàng tiến nhập hậu cung, nếu như hoàng thượng thực sự dùng đến thế lực của Tây Môn gia, tất nhiên phải nạp Tây Môn Tân Nguyệt vào cung làm phi."

"A, như vậy sao được, cô nương kia, nương nương?"

"Ta chỉ suy nghĩ và tính toán về vấn đề này, còn chuyện hoàng thượng có nạp Tây Môn Tân Nguyệt làm phi hay không thì đó chính là chuyện của hắn, không phải việc ta có thể làm chủ được."

Mộc Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, nhưng đáy lòng cuối cùng vẫn có chút chua xót khổ sở, dù nói như thế nào, hiện tại trên danh nghĩa nàng cũng là hoàng hậu của Mộ Dung Lưu Tôn, hơn nữa hắn vẫn rất yêu thương nàng, cũng rất nỗ lực để cho nàng ở lại.

"Nương nương, bằng không chúng ta đi khuyên quý phi nương nương đi, nói nàng khuyên hữu tướng giao ra bình quyền." Mạc Sầu vội vàng mở miệng, thời gian gần đây, nương nương cùng hoàng thượng cảm tình tốt, nàng cũng không hy vọng có nữ nhân khác ở bên trong can thiệp, Sở Ngữ Yên so với Tây Môn Tân Nguyệt thì an phận hơn nhiều, mặc dù đang ở trong cung, nhưng hoàng thượng không có dụng nàng, cũng không có để ý nàng, bất quá chỉ cho nàng một danh phận, điều này cũng làm cho Mạc Sầu có thể chấp nhận một ít, nhưng nếu Tây Môn Tân Nguyệt kia vào hậu cung, chỉ sợ sẽ quấy phá làm mọi người không được sống yên ổn, nữ nhân kia vừa nhìn cũng biết không phải là chủ tử thiện lương.

"Nhưng Sở gia còn có một Sở đại công tử, hắn dường như rất có dã tâm."

Mộc Thanh Dao vừa nói đến Sở Thiển Dực liền thấy đau đầu, không biết cái tên kia từ khi nào lại có tình cảm với nàng, một lòng muốn mang nàng đi, cũng không biết là hắn có thật tâm thực lòng muốn mang nàng đi không, hay vẫn muốn đem nàng kiềm chế lại, để không chế thế cục thiên hạ trong tay, tùy ý hắn xếp đặt, thực sự là buồn cười, hoàng thượng là người rất khôn khéo, đã biết gần thể lực bí mật của hắn, sao có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

"Nương nương?" Mạc Sâu còn muốn nói gì, thì Mai Tâm đã dẫn một hàng cung nữ tiến vào, Mộc Thanh Dao liền ngừng đe tài câu chuyện lại, phát phát tay ý bảo: "Đem cái này dẹp xuống, ta thật đói bụng."

"Được" Mạc Sâu lên tiếng trả lời đem bàn cờ thu vào, Mai Tâm dẫn tiểu nha đầu đem đồ ăn ngon nhất đến, rồi đứng ở một bên hầu hạ, những người khác đều lui xuống.

Mộc Thanh Dao vừa ăn vừa hỏi Mai Tâm, trong cung ngày hôm nay có chuyện gì không, Mai Tâm vừa nghe hỏi lập tức thích thú.

"Bẩm nương nương, Tinh Trúc công chúa có đến chơi một hồi, bất quá người biết còn có ai tới thỉnh an?"

"Ai?" Mộc Thanh Dao hỏi với vẻ xem thường, nha đầu vẫn mang một bộ dạng giả vờ bí ẩn, rõ ràng là việc rất nhỏ hàng ngày lại làm ra vẻ thần thần bí bí.

Mai Tâm che miệng lại nở nụ cười: "Là Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân kia qua đây nói thỉnh an nương nương, thái độ thật đúng là cung kính, bất quá trong lòng của nàng có thật sự như vậy không, lúc nàng tới, thì công chúa cũng ở nơi này, công chúa đã giáo huấn nàng một hồi, bảo nàng không có việc gì đừng có qua đây lôi kéo làm quen, sắc mặt nữ nhân kia lúc đó lúc trăng, nô tỳ thấy vậy trong lòng hả giận ghê."

Mộc Thanh Dao nghe Mai Tâm khoa trương nói, cũng không thèm để ý nàng, tiếp tục ăn, bất quá Tinh Trúc nha đầu này đã đặc tội với người ta, nếu sau này Tây Môn Tân Nguyệt tiến cung, chỉ sợ nàng sẽ bị thương tổn, nữ nhân kia nhìn sơ cũng là một người ghi hận, những khuất nhục phải chịu hôm nay, chỉ sợ ngày nào đó nàng ta sẽ đòi lại.

"Ngươi a, cũng đừng cười trên nỗi đau của người khác."

Mộc Thanh Dao vừa ăn vừa một bên nhắc nhở nha đầu đang đắc ý vênh vách: "Há mồm lớn như vậy, cẩn thận con ruồi bay vào đó."

Mai Tâm vừa nghe, vội vàng mím chặt miệng lại, nhìn chung quanh một chút, cuối cùng phát hiện Mạc Sầu đang cười, mới biết là chủ tử đang chế nhạo nàng, dẫu miệng lèn ra vẻ không vui: "Nương nương."

"Được rồi, ta cũng đã ăn no, đem đồ vật thu gọn xuống đi, ta đi nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ đi tìm hoàng thượng nói chi tiết về những chuyện này."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, sáng sớm chạy đi chạy lại nửa ngày, trở về còn giằng co một canh giờ, nàng có hơi mệt chút, vẫn là nghỉ ngơi một tí, sau đó thức dậy sẽ đi tìm hoàng thượng.

"Là, nương nương," Mai Tâm lĩnh mệnh phân phó cung nữ bắt đầu đem đồ ăn dọn dẹp xuống, bản thân đỡ thì đỡ nương nương tiến vào tắm cung nghỉ ngơi, Mạc Ưu canh giữ ở bên ngoài cửa tắm cung, may là Mạc Ưu chỉ có mười hai mươi ba tuổi, vẫn có thể ở Phượng Loan cung đi tới đi lui như bình thường, nếu như lớn hơn một chút, chỉ sợ hắn sẽ không thể ở chỗ này quay lại tự nhiên...

Đêm dần buông xuống, đèn kít một mảnh, mây đen dày đặc làm bầu trời càng thêm thấp, âm khí nặng nề.

Mộc Thanh Dao ngủ một giấc, cảm thấy tinh thần sảng khoái. Dùng bữa tối xong lại xem sách một chút, vốn nàng muốn chờ hoàng thượng qua đây, để cùng hắn nói một chút chuyện có liên quan đến của thái hậu nương nương và Lý hoàng hậu năm đó, nhưng không nghĩ tới đợi cả một canh giờ, hoàng thượng cũng không có qua đây, không bằng nàng đến Lưu Ly cung xem vậy, nghĩ đến liền làm, là phong cách từ trước đến nay của Mộc Thanh Dao, nàng lập tức phân phó Mai Tâm cùng Mạc Sầu, còn có Mạc Ưu, theo nàng đi đến Lưu Ly cung.

Chương 87.6

Lưu ly cung, lúc này sáng như ban ngày, trước cửa có một hàng thái giám cùng cung nữ đứng hầu, nhưng không thấy được thái giám tổng A Cửu, những cung nữ cùng thái giám vừa nhìn thấy hoàng hậu nương nương qua đây, vội vàng cung kính hành lễ: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, hoàng thượng đâu?"

Một thái giám dẫn đầu tiến lên một bước bẩm báo: "Khởi bẩm nương nương, một canh giờ trước, hoàng thượng đã đi tắm, nhưng đến bây giờ còn chưa có đi?"

Không thể nào, Mộc Thanh Dao có chút nghẹn họng nhìn trân trối, hoàng thượng thật là biết ngâm a, tắm rửa mà đến một canh giờ, không phải đã ngủ quên chứ, nàng mím môi cười, dẫn mấy tên thủ hạ đi vào trong đại điện: "Bản cung đến đại điện chờ hoàng thượng."

"Dạ, nương nương."

Bọn thái giám cung kính lên tiếng trả lời, theo lý người bình thường tiến vào Lưu Ly cung phải bẩm báo, nhưng hoàng hậu không phải người bình thường, cả hoàng cung này, ai không biết hoàng thượng cực sủng nương nương, vì thế bọn họ người nào dám cản chú, trừ phi không muốn sống nữa.

Mộc Thanh Dao dẫn mấy người tiểu nha đầu đi vào đại điện, bên trong đại điện rất yên tĩnh, một tí thanh âm cũng không có, thái giám cùng cung nữ toàn bộ đã canh giữ ở bên ngoài, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng đứng qua một bên, chỉ có Mộc Thanh Dao giống như đanh định khám phá cái gì, sờ đông, sờ tây, ở trên đại điện quan sát chung quanh một lần, cuối cùng đi tới nơi hoàng thượng xử lý chính vụ, trên long án để rất nhiều tấu chương, vẫn còn chưa có xử lý xong, Mộc Thanh Dao tùy ý mở ra xem, đều là một ít việc vặt trên triều đình, đúng là làm một hoàng đế thật không có dễ dàng, ngày lo trăm việc đã dành, còn phải quan tâm đến những thế lực ẩn núp trong bóng tối tùy lúc đều muốn mạng nhỏ của hắn.

Mộc Thanh Dao vuốt nhẹ lên minh hoảng long ỷ, cái ghế này tượng trưng cho hoàng quyền cao nhất, chỉ vì bảo tọa này, mà không biết bao nhiêu kẻ giết người như ngóe, quay lưng ngoảnh mặt với thân tình, thậm chí để đến được nơi cao này, họ đã không tiếc hết thải đẹp lênh thiêng người khác để bò lên, vị trí này thực sự ngời tốt thế sao?

Mộc Thanh Dao tiện thể ngồi xuống, mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, nàng cũng muốn xem một chút vị trí này có cái gì hay.

Xa xa, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn thấy động tác của chủ tử, sắc mặt đã sớm trắng, chủ tử đang làm gì? Nếu như bị hoàng thượng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ rước lấy họa sát thân.

Mộc Thanh Dao nào biết đâu trong lòng ngực mấy tên kia ruột gan sấp lộn tung phèo, nàng vẫn vô tư nghiên trái nghiên phải, phát giác cũng không có gì khác lạ, ánh mắt vô tình nhìn trên long án có một chén trà ngon vừa mới pha, nàng thuận tay bung túi, khẽ nhấp vài hớp, trà này thật là thơm a, xem ra đồ dùng của hoàng thượng cái gì cũng đều là tốt nhất, hôm nào nói với hắn xin một ít đem về nếm thử.

Mộc Thanh Dao đang uống ngon miệng, thì xa xa Mai Tâm từ trong khiếp sợ của lúc nãy phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng vọt tới, sợ hãi kéo Mộc Thanh Dao, thiếu chút nữa làm nàng té ngã.

"Nương nương, người ngàn vạn đừng có dọa nô tỳ, nếu như bị hoàng thượng nhìn thấy, có thể rước lấy đại họa, ngài nếu như mệt, nô tỳ đem ghế đến cho người ngồi, người đừng dọa nô tỳ."

Lời nói của Mai Tâm đầy nghẹn ngào, nếu như Mộc Thanh Dao còn ngồi xuồng nữa phỏng chừng nàng ta sẽ khóc lên, Mộc Thanh Dao buồn cười buông chén trà xuống, nhìn nha đầu đang thút thít, không cần khoa trương như vậy, nàng vẫn nhớ kỹ trước đó không bao lâu có người nào đó khoa trương nói, lời của hoàng hậu nói cũng giống như lời của hắn nói, chẳng lẽ hắn ngồi trên cái ghế này được, mà nàng thì không thể ngồi một chút sao, nhưng mà vì để tránh cho nha đầu khóc lên, chỉ đành đứng dậy an ủi nàng ta.

"Được rồi, không ngồi là được, không cần khóc nhè thế."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu cũng từ một góc đại điện đi tới, hai người đều không đồng ý cách làm của chủ tử: "Nương nương, dọa chết chúng ta."

"Các ngươi a." Mộc Thanh Dao đem thanh âm kéo dài, lần lượt liếc xéo bọn họ, chắc không phải là mình quá dung túng các nàng, nên mỗi một người đều bắt đầu dại dỗ nàng rồi, nàng liền thay đổi sắc mặt đang chuẩn bị dùng lời lẽ nghiêm khắc một phen, thì lúc này từ ngoài đại điện truyền đến giọng nói: "Hoàng thượng, người thật quá đáng, quả nhiên ở trong bồn tắm mà ngủ, hù chết tiểu nhân?"

Thanh âm của A Cửu công công truyền đến, xem ra hoàng thượng đúng là ngủ ở trong bồn tắm, nên A Cửu mới có thể oán trách như vậy, Mộc Thanh Dao vừa nghe lời nói của hắn, liền nở nụ cười, nguyên lai bên cạnh mỗi chủ tử đều có nô tài dài dòng, còn nghĩ rằng chỉ có thủ hạ của nàng mới có mấy người quái thai, Mộc Thanh Dao phất phất tay ý bảo mấy người thối lui qua

một bên đại điện.

A Cửu vẫn theo ở bên người hoàng thượng lầm bẩm, vừa ngẩng đầu lên trông thấy hoàng hậu đứng ở trong đại điện, hắn sững sốt một chút rồi lấy lại tinh thần, vội vàng thỉnh an Mộc Thanh Dao: "Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi." Mộc Thanh Dao tùy ý phát tay, quay đầu nhìn về phía hoàng đế đang ở bên cạnh hắn, không khỏi giật mình.

Hoàng thượng vừa mới tắm rửa xong, đang mặc một bộ trung y màu trắng, ở bên hông chỉ buột một dây lưng đơn giản, phía trước lộ ra một mảng ngực lớn trơn truột như ngọc, tóc dài đen như mực vẫn chưa khô, tùy ý thả xuống rồi tung trên vai, trên khuôn mặt trong suốt như ngọc, lúc này đã bị ửng đỏ, hơi thở càng tăng thêm mê người, môi tản ra màu hồng nhàn nhạt sáng bóng, mang theo mùi hương thoang thoảng tỏa ra ngoài, dễ ngửi vô cùng. (TT : ta đở không nổi vẻ đẹp của Tôn ca)

Lúc này một đôi mắt u ám đang toát ra hỏa hoa nóng cháy, Mộc Thanh Dao nhìn thấy vậy miệng khô lưỡi khô, đang dùng sức hít thở không khí, thân thể tựa hồ đều có vẻ khô nóng, nàng làm sao thế này? Nhìn thế nào cũng thấy người nam nhân này rất nóng bỏng, chẳng lẽ là tư xuân?

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn sắc mặt nàng đang hồng lên, cánh môi tươi mát mềm mại như đóa hoa, ngực không khỏi cứng lại, khát vọng của đêm đó lần thứ hai xông tới, lần này tựa hồ có chút không bình thường, không khí ám muội đầy rẫy ở trên đại điện.

A Cửu nhìn chủ tử, rồi lại nhìn hoàng hậu nương nương, sau đó vội vàng rút lui một bước, trong mắt chủ tử dục vọng nóng bỏng đang nhanh chóng thiêu cháy, điều này rất là hiếm thấy, hắn liền vội vàng lui ra phía sau, đi tới trước cửa điện, nở nụ cười dịu dàng ngoắc tay bảo Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bọn họ lui ra ngoài, còn phái vài người canh giữ ở cửa điện, không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy.

Trong đại điện, Mộ Dung Lưu Tôn tiến lên hai bước, Mộc Thanh Dao vội vàng giơ tay lên ngăn cản.

"Đứng lại, đừng nhúc nhích, đầu của ta nóng quá, thân thể cũng nóng, vì sao như vậy?"

Mộc Thanh Dao dùng sức lắc đầu, tựa hồ có chút không bình thường, vì sao toàn thân nàng như đang bị đốt cháy, dù cho nam nhân này đẹp đến nhân thần cẩm phẫn, bây giờ lại ngọt ngào như một khối điểm tâm, nhưng mình cũng không đến mức nôn nóng như vậy chứ, giống như từ trước cho tới bây giờ chưa nhìn thấy nam sắc, nàng sinh hoạt ở hiện đại, hình ảnh mãnh nam nào mà chưa từng xem qua (TT : tỳ còn xem mấy cái hình đó nữa chứ), làm gì đến nỗi không chịu được một kích thế này?

Mộ Dung Lưu Tôn vẫn không nghe lời của nàng, mà càng nhảy lên thêm một bước, bộ ngực khêu gợi xinh đẹp kia càng bày ra ở trước mặt nàng, làm cho nàng hận không thể trực tiếp bồ nhào qua đó, áp đảo hắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như đang bị đùa giỡn? Hô hấp ngày càng gấp, thân thể càng lúc càng nóng, tựa hồ như muốn tìm những thứ gì đó thư giải một chút mới tốt, mà trong đầu lúc này tất cả đều là hình ảnh tình dục, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mộc Thanh Dao lui về phía sau một bước, một tay chống lên long án, ánh mắt không tự chủ liếc về phía chén trà, con ngươi co rút lại, nguyên lai là chén trà có vấn đề, là ai ở trong trà hạ độc, tuyệt đối không có khả năng là hoàng thượng, hoàng thượng không biết nàng qua đây, như vậy đã có người bỏ thuốc cho hoàng thượng, là ai có thể trong lúc thần không biết quý không hay làm những chuyện như vậy?

"Hoàng thượng?" Bởi vì tình sóng đã khởi động, nên thanh âm thoát ra, càng giống như nhẹ nhàng thân thiết, làm cho Mộ Dung Lưu Tôn quanh thân nhất thời có một trận tê dại, ngực cứng lại, hắn cũng bất chấp những cái khác, bàn tay to liền nhấc lên kéo thân hình của nữ nhân này qua, ôm chặt vào trong lòng mang, gò má trên mặt của nàng đánh ngực vào ngực hắn, nàng liền cảm thấy quanh thân cảm giác thoải mái ào ào, mùi vị nam tính duy nhất này làm cho nàng muốn càng nhiều, thế nhưng lý trí vẫn nhắc nhở nàng, không nên làm như vậy.

"Hoàng thượng, trong trà bị hạ độc."

Thật vất vả Mộc Thanh Dao mới nói xong một câu hoàn chỉnh, đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên sâu thẳm, bàn tay to rất nhanh vuốt lên gò má trên mặt của nàng, mồ hôi đang nhỏ giọt, quả nhiên đốt nóng kinh người, trong lòng ảo não, là ai bỏ thuốc, hơn nữa đối tượng bỏ thuốc rất có thể là hắn, nếu như không phải nàng uống làm chén trà kia, chỉ sợ đã có người thừa cơ bò lên giường của hắn, cuối cùng là ai dám làm như vậy? Trong đầu đang tự đánh giá, thì một bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương tay đã sờ

lên ngực hắn, nhất thời làm cho hắn thở hốc vì kinh ngạc, hiện tại bất kể là bỏ thuốc cũng được, mà không bỏ thuốc cũng tốt, nữ nhân này tối nay đừng nghĩ rời đi, Huyền đế đôi mắt đã đục ngầu một mảnh tình dục, bàn tay to nhấc lên, ôm lấy thân thể nữ nhân mềm mại không có xương này, đi vào bên trong tâm cung.

Tâm cung, gió nhẹ thổi bay màn lụa bằng gấm, mùi Long Tiên Hương lượn lờ ở giữa không trung, trong phòng ngủ rộng lớn, hương vị xông vào mũi.

Mộ Dung Lưu Tôn ôm nữ nhân đang bị sóng tình dâng trào, nhẹ nhàng đặt ở trên giường lớn, từ trước cho tới bây giờ không có một người nào đi vào trong phòng của hắn, ngủ hắn trên giường lớn của hắn, trước kia hắn vẫn kháng cự chuyện này, bây giờ thì lại thuận lý thành chương, mà hắn lại khẩn cấp muốn nàng như vậy.

Trên giường, thân hình tinh tế lả lướt, bởi vì chịu không nổi cảm giác bị bỗng nóng mà giãy dụa, như cành dương liễu mềm mại, mặc dù biết nàng lúc này như vậy là do tác dụng của thuốc, mới đối với hắn khát cầu, nhưng hắn vẫn rất cao hứng, bởi vì nếu không phải thuốc này, thật không biết hắn và nàng đến ngày nào năm nào mới đột phá cửa ải này.

Thân hình cao to cúi xuống, tuy rằng nàng nôn nóng, nhưng hắn cũng không muốn cấp thiết có được nàng, mà là chậm rãi thưởng thức, hương thơm của một nữ nhân...

Đôi môi xinh đẹp khêu gợi kia là cho người ta muốn cắn một cái, nó mềm mại không gì sánh được, hắn nhẹ nhàng cúi người, trong lòng liền tràn ngập cảm giác nhẹ nhàng thư thái, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của hắn, thậm chí còn muốn ngọt hơn, lưỡi khẽ liếm, chậm rãi thăm dò sự sâu cạn, để thân thể theo bản năng đi thưởng thức, hắn dùng sức hút một chút, không có kỹ xảo như người khác, có thì chẳng qua là thăm dò, từ từ quấn quanh ở cùng một chỗ, thân hình đang đốt nóng của nàng bởi vì hắn dụng chậm, mà không tự chủ phát ra một tiếng ngâm khẽ như mèo kêu, tiếng ngâm kia rơi vào lỗ tai của hắn, càng cảm thấy khắc cốt ghi xương.

Đôi môi lạnh mỏng chậm rãi nóng bỗng lên, di chuyển từng chút từng chút một, sự mong mỏi trong đáy lòng vẫn chưa đủ nên trên môi vẫn quấn quýt, tựa hồ muốn càng nhiều, ý thức này vừa mãnh liệt vừa xa lạ, mà nàng vẫn đang phát ra tiếng ngâm khẽ như mèo, gương mặt càng ngày càng hồng, bàn tay mềm mại nhỏ bé lướt qua áo choàng tắm của hắn, đến khi chạm tới trên người của hắn, gây cho hắn cảm giác chưa bao giờ có, thì ra chỉ cần nàng

chạm đến, là dễ dàng khiến cho hắn say mê đến phát rung, cảm giác này quá trêu người.

Huyền đế thông minh cơ trí nhưng đối với chuyện nam nữ, thì đơn thuần tựa như một đứa trẻ con mới sinh, lúc này hắn đang nỗ lực tiêu hóa hết thảy, tất cả đều làm theo bản năng đi, bởi vì trong người lửa cháy cuồng nhiệt lan ra đồng cỏ, bàn tay hắn bắt đầu cởi y phục trên người Mộc Thanh Dao, bởi vì không thành thạo, nên mất rất nhiều sức lực, đến mức vẻ mặt đỏ bừng, cuối cùng thật vất vả mới thành công, thân thể nữ tính hoàn mỹ không tỳ vết, làm hắn ngay cả thở dốc cũng khó khăn, đôi mắt nhìn nàng sùng bái như nữ thần, sùng bái thân hình như ngọc ở trước mắt, nhẹ tay khẽ chạm đến, mang theo một chút hiếu kỳ, một chút run rẩy, một chút kích động, nói chung là vô số ý niệm, bàn tay to của hắn như có dòng điện di chuyển lướt qua thân thể Mộc Thanh Dao, lúc này nàng bởi vì tay hắn chạm vào, mà phát ra thanh âm thỏa mãn "Hoàng thượng?"

"Gọi ta Lưu Tôn, " một tay của hắn chạy loạn trên người nàng, tay kia sờ lên mặt của nàng, nhẹ hút môi nàng, một bên hút một bên mê hoặc dụ dỗ nàng, thẳng đến khi ý thức của nàng mơ màng mở miệng: "Lưu Tôn, Lưu Tôn..."

Nghe được tiếng gọi yêu kiều say lòng người như vậy, tâm của hoàng thượng cũng say mê, hô hấp nóng bỏng lên, bàn tay kia giống như có ma lực cũng gây cho Mộc Thanh Dao cảm giác khác lạ.

Thế nhưng kế tiếp, Mộ Dung Lưu Tôn có chút mơ hồ, vội vàng muốn tìm một nơi để đột phá, tay cứ hạ xuống chạm đến người của Mộc Thanh Dao cho đến khi quanh thân nàng nóng như lửa đốt, dùng sức giãy dụa, hắn cúi người hôn lên môi của nàng, trên người áo choàng tắm tuột xuống, nhưng không biết làm như thế nào để tiến thêm một bước, vừa vội vừa nóng, đến mức khuôn mặt hết trắng lại đỏ bừng.

Mộc Thanh Dao thân người đã bị đốt nóng đến tột đỉnh, nhanh chóng chịu không được, lúc này ý thức của nàng hoàn toàn bị cuồng tình, đôi tay trắng nõn nhỏ dài nhắc lên, từ trên bộ ngực hắn trượt xuống từng chút một, cuối cùng chạm tới nơi lửa nóng của hắn, cổ họng của nàng nuốt một ngụm lớn nước bọt, mà hoàng đế khi bị bàn tay nhỏ bé của nàng sờ đến, cũng hít vào một ngụm khí lạnh, hắn cảm thấy thân thể thật thoái mái, thật thoái mái, nhịn không được nhắm mắt lại phát ra thanh âm thỏa mãn, mà Mộc Thanh Dao ý thức lúc này mơ hồ hoàn toàn không khống chế được vượt ve nơi nóng cháy của hắn, cho đến khi hắn hoàn toàn chịu không nổi muốn bứt ra, thì một đôi chân như ngọc đã vòng quanh hông của hắn, thân thể hắn rốt cuộc cũng tìm

được nơi đê đột phá, một lần tiến vào, cảm giác như thấu xương tiêu hồn làm cho hắn nhịn không được than nhẹ, cũng là lúc đụng tới chướng ngại vật, hắn động cũng không dám động một chút nào, cho đến khi không khống chế mình được nữa thân thể chuyển động một cái. thì nghe được Mộc Thanh Dao phát ra một tiếng tiếng kêu rên trầm thấp, đau quá.

Nhưng mà đau đớn rất nhanh lại bị một cảm giác khác thay thế, kế tiếp đó thì hai người triền miên đến mất hồn, hai người như trẻ con vừa mới sinh ra, khám phá ra điều khác lạ, liều chết không ngừng quần quýt, từng lớp từng lớp sóng dâng trào lên đầu, trong tẩm cung to lớn, một phòng tràn đầy tiếng thở dốc ám muội.

Tuổi còn trẻ hoàng đế, chưa bao giờ biết trên đời còn có chuyện tiêu hồn thực cốt như vậy, trong nháy mắt có thể làm cho người ta như xông thẳng đến trời xanh, trong nháy mắt lại ngã xuống, lửa nóng đốt cháy quanh thân bởi vì mới ném thử tình dục, hơn nữa còn là người trong lòng của mình, nên không chỉ một mà là ba lần triỀn miên vô tận, không biết mệt mỏi, trên giường lớn khắc hoa, một đồng quần áo mắt trật tự, hai người liều chết triỀn miên, thẳng đến khí phía chân trời mờ sáng, mới nặng nề vào giấc ngủ...

Một đêm thực cốt, lúc hừng đông, Mộ Dung Lưu Tôn mở đôi mắt đen kít như mực, nhớ tới một đêm triỀn miên, khóc môi câu ra nụ cười thỏa mãn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi nữ nhân nằm trong lòng, nguyên lai chuyện đẹp nhất thế gian này là cùng người mình yêu, làm chuyện liều chết triỀn miên.

Thật quá tốt a, hắn thỏa mãn phát ra tiếng thở dài, nhưng mà hắn nên rời giường để vào triỀu sớm, bằng không, tầm mắt nóng bỏng của hắn lần thứ hai nhìn xuống, chạm đến thân hình trơn truột như ngọc của nàng, thấy nó hiện lên từng vết hôn xanh tím, ở một góc giường, máu nhuộm thành hình dạng mê hoặc, làm cho hắn không khỏi hít vào một ngụm không khí, vẻ đẹp của nàng là điều tốt đẹp nhất, mà cả đời hắn nên hảo hảo quý trọng.

Dao nhi, sau này chúng ta chính là một thể, nàng nhất định phải ở lại bên cạnh trẫm.

Q.2 - Chương 88: Trùng Phạt Thái Hậu

Mộ Dung Lưu Tôn xoay người ngồi dậy, áo choàng tắm trên người trượt rơi xuống, lộ ra thân hình anh tuấn như ngọc, làm cho người ta không muốn dời tầm mắt, bàn tay thon dài giơ lên, kéo chăn gầm qua, đem thân hình hoàn mỹ của nàng che kín lại, cho đến khi cái gì cũng đều nhìn không thấy được, mới chậm rãi xuống giường, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "A Cửu."

A Cửu vẫn gác ở bên ngoài, vừa nghe thấy thanh âm của hoàng thượng, liền biết hoàng thượng hôm nay tâm tình thật tốt, không cần nghĩ cũng biết, hoàng thượng đã ăn vụng thành công, hoàng thượng lúc này mới chính thức động phòng, chuyện phát sinh ở đại hôn đêm đó, hắn cũng biết được, hoàng thượng không có dụng đến hoàng hậu, không nghĩ tới hai người sau hai tháng thành hôn hôm nay mới viên phòng.

"Hoàng thượng" A Cửu vừa đi tới, đã nhìn thấy hoàng thượng đứng ở bên cạnh giường lớn, đôi mắt lóe ra ánh sáng sảng nghịch, thâm tình nhìn hoàng hậu nương nương, mà hoàng hậu nương nương thì đang say ngủ trên giường lớn khắc hoa, hắn chỉ thấy được mái tóc đen dài như mây, ngoài ra không nhìn thấy thứ gì khác nữa, hoàng thượng thật đúng là lòng dạ hẹp hòi a, A Cửu buồn cười, vội vàng thay y phục cho hoàng thượng, để chuẩn bị vào triều sớm.

Lúc hoàng thượng rời đi, đặc biệt dặn dò Mạc Sầu cùng Mai Tâm.

"Để cho nương nương ngủ nhiều một chút, đừng đánh thức nàng."

"Dạ, hoàng thượng." Mai Tâm cùng Mạc Sầu cúi thân thể một chút, mím môi cười trộm, hôm nay vẻ mặt ôn hòa của hoàng thượng thực sự là hiếm thấy, hơn nữa cả người xuân phong đầy mặt, lại càng thêm xuất sắc, đợi đến khi hắn đi, Mai Tâm cùng Mạc Sầu mới đứng thẳng lên, nhìn nhau liếc mắt một cái.

"Xem ra, hoàng thượng buổi tối hôm qua sảng hạnh nương nương."

"Ù" hai nha đầu đi vào tắm cung, chỉ thấy nương nương đang yên ổn ngủ trên giường lớn khắc hoa, dường như cực kỳ mệt mỏi, bất quá trên chiếc cỗ

trăng nồng kia hơi lộ ra mấy vết bầm xanh tím, Mai Tâm không khỏi đau lòng muốn đi tới xốc chấn lên nhìn, Mạc Sầu vội vàng lôi kéo nàng, ý bảo nàng không thể lỗ mang.

"Ngươi đừng lỗ mang. Hoàng thượng hôm qua sủng hạnh nương nương, nghĩ chắc đây là... đây là..."

Mạc Sầu nói không được nữa, thân là nữ nhân giang hồ, lại lớn lên ở trong xóm Cô Đầu, tự nhiên hiểu biết so với Mai Tâm nhiều hơn một chút, biết đó chính là án ký lưu lại do ân ái triền miên, điều này nói rõ hoàng thượng buổi tối hôm qua cực kỳ yêu thương nương nương.

Đáng tiếc nha đầu Mai Tâm kia lại không hiểu, mở to hai mắt chờ đợi, thấy Mạc Sầu cứ áp a áp úng nói không nên lời, liền có giác chút ảo não: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng đánh nương nương, bằng không ở đâu ra nhiều vết bầm như vậy, cái này phải làm thế nào mới tốt? Nương nương sao không đánh trả thê?" (TT: sao mi biết không đánh trả, đánh trả dữ dội đó chứ)

"Được rồi, ngươi đừng đánh thức nương nương, cẩn thận hoàng thượng trở về phạt ngươi."

Mạc Sầu sợ nàng đánh thức nương nương, vội vàng lấy hoàng thượng để uy hiếp nàng ta, nha đầu kia cuối cùng cũng tự giác không lên tiếng, bất quá đối với vết bầm xanh tím trên cổ nương nương, vẫn đang có chút bất mãn.

Mộc Thanh Dao mới ném thử mây mưa hoan hỉ, hơn nữa hoàng đế tinh lực hơn người, cũng là lần đầu làm chuyện này, đương nhiên sẽ tìm mọi cách thương yêu, thiếu chút nữa không đem nàng mệt chết, vì thế lúc hoàng thượng đi nàng cũng không biết, vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, mở mắt ra thấy mình đang ở nơi xa lạ, một giường đầy quần áo matted tự, hơn nữa bên trong tấm cung vẫn còn hơi thở ám muội, nàng rốt cuộc cũng hậu tri hậu giác nhớ tới tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Nàng cùng hoàng thượng ở trên giường, hơn nữa nam nhân kia một đêm còn muốn nàng nhiều lần như vậy, thiếu chút nữa không đem nàng hành chết rồi.

Nghĩ đến tất cả mọi chuyện, nàng không khỏi nhíu mày, sự thuần khiết cát giữ bao nhiêu năm, hôm qua một rót cuộc cũng tặng đi ra ngoài, nhưng cảm giác này cũng không có tệ lầm, tuy rằng lúc đầu có chút đau, nhưng về sau nàng tựa hồ rất cũng rất hưởng thụ, tuy rằng hoàng thượng không có kỹ xảo, nhưng rất dũng mãnh, Mộc Thanh Dao đang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên thầm

mắng bản thân mình một tiếng, hôm qua nàng bị người ta bỏ thuốc, phá hủy đi sự thuần khiết của mình, sao bây giờ có thể nghĩ những thứ này chứ, sắc mặt nàng lạnh lùng lại, nhàn nhạt mở miệng kêu một tiếng: "Mai Tâm."

Mai Tâm đang đứng bên ngoài bình phong Ngọc lưu ly, vừa nghe tiếng biết chủ tử tỉnh, vội vàng chạy vào, vừa nhìn thấy chủ tử sắc mặt lạnh lùng, không khỏi đau lòng mở miệng.

"Chủ tử, hoàng thượng hôm qua đã đánh người phải không?"

"Hử?" Mộc Thanh Dao kỳ quái nhíu mày, hoàng thượng không có đánh nàng a, nàng nhìn theo mâu quang của Mai Tâm, rồi kinh hô lên một tiếng nhanh chóng kéo cao tấm chăn đắp lại thân thể đầy vết hôn của mình, nha đầu kia cái gì cũng không biết, còn tưởng rằng hoàng thượng đánh nàng, thật là buồn cười, lạnh lùng trừng mắt liếc nàng ta một cái: "Ngươi hãy làm như không nhìn thấy, không ai nói ngươi câm điếc đâu."

"Nương nương?"

Mai Tâm chu môi, Mạc Sầu từ bên ngoài bình phong đi tới, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Mai Tâm, không khỏi buồn cười, đã bảo nàng đừng hỏi, mà nàng vẫn nhịn không được, đáng đời bị chủ tử la rầy.

"Hoàng thượng đâu?"

"Đã vào triều sớm, chắc sẽ rất nhanh trở về" Mộc Thanh Dao vừa nghe hoàng thượng sẽ nhanh chóng trở lại, nghĩ đến buổi tối hôm qua hai người làm những chuyện như vậy, hình như nàng còn rất to gan chỉ dẫn hoàng đế hoàn thành lần đầu tiên của họ, điều này làm cho nàng cảm thấy rất không còn mặt mũi, vội vàng phân phó Mai Tâm cùng Mạc Sầu: "Hầu hạ ta đứng dậy, trở về Phượng Loan cung đi."

"Nương nương vội và như vậy làm gì?"

Mai Tâm trong đầu vừa nghĩ thì miệng đã mở lời, nhưng động tác cũng không chậm, nhanh chóng hầu hạ chủ tử mặc quần áo, lúc xốc chăn gầm lên, lơ đãng nhìn thấy vết máu ở trên giường, không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhưng bắt gặp chủ tử đang trừng mắt với nàng, thì vội vàng ngậm miệng lại, nàng cũng không muốn đi Hoán Tẩy phòng giặt quần áo đâu.

Bất quá, nàng vừa mới thu thập xong, thì hoàng thượng vừa bãi triều, đã trực

tiếp đi tới, vừa bước vào liền nhìn thấy Mộc Thanh Dao ngồi ở bên giường, Mai Tâm đang mang giày thiêu cho nàng, khóc mếu không khỏi nở nụ cười say lòng người, quan hệ của bọn hắn đã không giống như lúc trước, bây giờ bọn họ đã hòa làm một thể, tuy rằng Mộc Thanh Dao không dám gật bùa, thế nhưng hoàng thượng đã tự nhận cùng nàng là nhất thể, mặt mày hắn đầy ý cười.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

"Dạ, hoàng thượng." Bên trong tẩm cung, vài người đã lui xuống, chỉ còn lại Mộc Thanh Dao cùng hoàng thượng hai người, Mộ Dung Lưu Tôn đem bàn tay to nhát lèn cầm lấy bàn tay nhỏ dài trắng nõn của Mộc Thanh Dao, ôn nhu mở miệng: "Dao nhi, sau này trẫm sẽ thật tình đối tốt với nàng, quyết không phụ lòng nàng."

"Hoàng thượng?" Mộc Thanh Dao muốn nói gì đó, nhưng còn không có nói ra miệng, thì Mộ Dung Lưu Tôn đã vươn tay che miệng của nàng lại, kiên định mệnh lệnh nàng: "Kêu trẫm Lưu Tôn, lúc không có người, cứ gọi tên của trẫm, không nên gọi hoàng thượng, kêu như thế cảm thấy rất xa lạ."

Mộc Thanh Dao nhìn mâu quang ôn nhu của hắn, lúc này đang sủng nịch nhìn nàng, làm cho nàng lời nói đã đến cửa miệng vẫn phải thu trở về, nàng vốn muốn nói với hắn, chuyện tối hôm qua chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, xin hoàng thượng không nên để ở trong lòng, trước đây như thế nào, thì sau này cứ tiếp tục như vậy, nhưng bây giờ khi đối mặt với người nam nhân đang hưng phấn mãnh liệt này, mâu quang đầy thâm tình chân thành, nàng lại một phen nói không nên lời như vậy, điều này có phải chứng tỏ trong lòng của nàng cũng rất lưu ý đến hắn, nên mới không đành lòng.

Chương 88.2

Nghĩ đến buổi tối hôm qua, trên mặt Mộc Thanh Dao đỏ ửng thành một mảnh, thật là cảm thấy khó xử, thì ra từ trong xương của nàng cũng có sự nhiệt tình như vậy, bất quá vừa nghĩ tới chén trà kia, sắc mặt liền có chút lạnh.

"Hoàng thượng, chén trà đó? Đã điều tra ra là ai đối với ngươi hạ thủ chưa?"

Mộc Thanh Dao chuyển đổi trọng tâm câu chuyện, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt cũng lạnh xuống vài phần, ánh mắt âm ngao.

"Buổi tối hôm qua, nghe A Cửu nói, quý phi nương nương có qua đây muôn gặp ta, nghe nói ngươi đang ở nơi này, thì sắc mặt liền tái đi, nếu như trẫm đoán không lầm, nhất định là người của Sở gia đã động tay động chân."

"Sở Thiên Dực?"

Đáy mắt của Mộc Thanh Dao trở nên lạnh buốt, nam nhân này ban ngày đã bị giáo huấn xong, vậy mà buổi tối lại xuất hiện, hắn bỏ thuốc cho hoàng thượng, thật chỉ đơn thuần hi vọng muội muội được sủng ái, hay còn có mục đích khác?

"Nhất định là hắn, Sở Ngữ Yên nhất định được chỉ thị của hắn, cho nên mới đi đến đây, buổi tối hôm qua, nếu như trẫm uống chén trà kia, mà nàng ta vừa lúc qua đây..."

Hoàng thượng không có nói tiếp nữa, nhưng cả khuôn mặt bao phủ tầng sương lạnh, hắn đang suy nghĩ có nên đến Vị Ưng cung cảnh cáo quý phi Sở Ngữ Yên một chút hay không, Mộc Thanh Dao bên cạnh đã biết ý nghĩ của hắn, nên nhẹ nhàng mở miệng: "Hay để ta qua đó gặp nàng một chút."

"Ừ"

Hoàng đế hơi có chút bất ngờ, Dao nhi luôn luôn không muốn gặp Sở Ngữ Yên, nhưng bây giờ lại tự động muốn đi gặp nàng, việc này có chút cỗ quái, hắn đưa bàn tay lên, không có kiêng ky gì đem Mộc Thanh Dao kéo vào trong lòng, ngữ điệu nhu hòa ở bên tai nàng mở miệng: "Nói, Dao nhi có phải giấu giếm trẫm chuyện gì hay không?"

"Buông ra, " Mộc Thanh Dao giãy dụa, đáng tiếc nam nhân kia tay không có nói lồng chút nào, còn làm như không nghe thấy, ngay cả hô hấp cũng đều phun ở trên cổ của nàng, vừa nóng vừa ngứa, hiện tại nàng đánh thì đánh không lại hắn, giãy dụa cũng giãy dụa không được, chỉ có thể làm mặt lạnh lùng cảnh cáo: "Hoàng thượng, buông ta ra, ta muốn cùng ngươi nói chuyện chính sự."

Vừa nghe đến nói chính sự, hoàng đế cuối cùng cũng nói tay, ngồi xuống.

Hắn biết nữ nhân trước mặt này chuyện gì cũng có giới hạn, tốt nhất chờ có chọc giận nàng mới tốt.

"Nói đi, trẫm nghe đây?"

"Ta đi gặp Sở Ngũ Yên, là muốn khuyên nàng nói với hữu tướng giao ra binh quyền, tuy rằng ngươi không nói, ta không nói, nhưng trong lòng chúng ta đều biết rõ, những tử sĩ đó rất có khả năng chính là Bắc Tân vương bồi dưỡng ra, mà Sở gia là thế lực lớn nhất của Bắc Tân vương, nếu như bọn họ có thể giao ra binh quyền, chúng ta sẽ vững vàng hơn nhiều lắm, một Bắc Tân vương sẽ không đủ gây ra chuyện lớn, nếu như hữu tướng không giao ra binh quyền, chỉ sợ việc này có chút phiền phức."

Mộc Thanh Dao sắc mặt bao phủ lãnh ý, bình tĩnh nhìn hoàng thượng.

Huyền đế sắc mặt âm u, khó coi đến cực điểm, lời nói của Mộc Thanh Dao, chính là tình cảnh khó khăn nhất hiện nay, hữu tướng vẫn không chịu giao ra binh quyền, rất khả năng sẽ giúp đỡ Bắc Tân vương để đối phó hắn, cho nên mới năm mãi binh quyền không buông.

"Bất quá bây giờ ta không còn nghĩ như vậy, lần đó ở Nguyệt Giác tự, chúng ta gặp phải hai nhóm người, nhóm mà giúp đỡ chúng ta chỉ sợ là người của Sở gia, nếu như Sở gia thực sự giúp đỡ Bắc Tân vương, vì sao không thông nhất hành động, điều đó chỉ có thể chứng minh một việc, đường lang bộ thiền, hoàng tước ở phía sau, nếu như ta đem quan hệ lợi hại trong đó nói cho Sở Ngũ Yên nghe, nếu hữu tướng không có dã tâm, nhất định sẽ giao trả lại binh quyền, nếu như không giao, hoàng thượng phải nhanh một chút bố trí lại."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt nói xong, thì hơi nghiêng người nhìn nam nhân này.

Trên ngũ quan tuấn mị của Mộ Dung Lưu Tôn, lúc này đang nổi trận lôi đình, bão tố sắp xảy ra, trong đáy mắt của hắn ẩn chứa màu đỏ yêu mị.

"Giỏi cho Sở gia, dã tâm thật là lớn, không chỉ muốn ăn trãm, ăn Bắc Tân vương, mà còn muốn nuốt trọn giang sơn Huyền Nguyệt."

"Vốn là ta cũng không dám khẳng định, nhưng hôm qua Sở Thiển Dực đã bỏ thuốc cho ngươi, rất khả năng hắn hy vọng quý phi nương nương nhận được thánh sủng, sau đó mang long tử, mà Sở gia bọn họ, sẽ hiệp thiên tử để hiệu lệnh chư hầu, đến lúc đó, tất cả quyền lớn sẽ nằm ở trong tay Sở gia."

"Thật là mưu kế âm hiểm."

Mộ Dung Lưu Tôn vung bàn tay ra, đánh nát đèn ngọc lưu ly trên bàn, mảnh vụn rơi đầy đất, ngoài cửa tấm cung thái giám cùng cung nữ đang đứng hầu không biết bên trong xảy ra chuyện gì? Mỗi người đều run như cây sậy, nhất là Mạc Sầu cùng Mai Tâm, mặt mũi trắng bệch, hô hấp cũng khó khăn, không phải chủ tử chọc giận hoàng thượng chứ, hoàng thượng tức giận đã đánh nát vật gì vậy chứ? Trời ạ, ở tấm trước cửa cung mỗi người đều mang vẻ mặt khác nhau mà đứng đợi.

Mộc Thanh Dao thấy hoàng thượng quanh thân bao phủ sát khí, sắc mặt âm ngao đen thui, đôi mắt thì sắc bén như dao, tựa hồ bị đả kích không ít, về chuyện của Bắc Tân vương, hoàng thượng đã biết, ngay cả chuyện Sở gia muôn giúp Bắc Tân vương đoạt ngôi vị hoàng đế, hoàng thượng cũng biết, thế nhưng hắn vạn lần không thể chấp nhận được là chuyện Sở gia lợi dụng bọn họ, muôn độc chiếm Huyền Nguyệt, bọn họ có cái năng lực gì đòi độc chiếm Huyền Nguyệt, cả một bọn ghê tởm đó?

"Được rồi, hoàng thượng cũng đừng tức giận, hiện tại tất cả mọi chuyện bí ẩn đã trồi lên mặt nước, hành động trước sẽ chiếm ưu thế, chỉ cần nhanh chóng bố trí là được."

Mộ Dung Lưu Tôn thở dài một hơi, sắc mặt đã hòa hoãn một ít, tuy rằng vẫn lạnh lùng cứng rắn, nhưng đã không còn phẫn nộ giống lúc nãy.

"Dao nhi yên tâm, trẫm sẽ xử lý việc này."

Huyền đế một lời rơi xuống, Mộc Thanh Dao cũng đã đứng lên, tùy ý mở miệng: "Hiện tại ta sẽ để cho hoàng thượng chính tai nghe một chút, chuyện thái hậu nương nương năm đó làm thế nào hại chết Lý hoàng hậu?"

Những lời này của nàng làm cho Mộ Dung Lưu Tôn híp đôi mắt phượng lại, có vẻ khó tin, cái lão bà kia sao lại thăng thăng thừa nhận chuyện này chứ, nhưng khi nhìn vẻ mặt tự tin của Dao nhi, tựa hồ không giống giả, chẳng lẽ còn có chuyện gì mà hắn không biết sao? Đáy mắt hắn càng âm u hơn.

"Đi thôi."

Mộc Thanh Dao cũng không để ý tới thần sắc thay đổi của Mộ Dung Lưu Tôn, khôn khéo như hắn, làm gì mà không nghĩ ra nàng có chút chuyện không nói cho hắn biết, tỷ như Liễu Không chính là Tô Trảm, là người tình năm đó của thái hậu, mà Tô Trảm chính là con trai của lão bản bố tac phường, nàng không nói cho hắn, bởi vì không muốn đem những người vô

tội dính dáng vào chuyện này, người của Tô gia từ hơn hai mươi mấy năm trước đã mất đi liên hệ với Tô Trảm, chẳng lẽ hiện tại còn muốn đả thương cùng vô tội...

Hai người quanh thân quạnh quẽ tiêu điều thong thả đi ra khỏi tẩm cung, ngoài cửa, mấy tiểu nha đầu không biết rõ ràng càng thêm hoảng sợ, hoàng thượng cùng hoàng hậu sắc mặt thật là khó nhìn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cung kính hô một tiếng.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Mộ Dung Lưu Tôn vẻ mặt âm trầm, sải bước đi tới, theo phía sau hắn Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng: "Tất cả đứng lên đi, bây giờ đi Quảng Dương cung."

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Mạc Sầu cùng Mai Tâm các nàng nghe ý tứ trong lời nói của chủ tử, tựa hồ cũng không có cùng hoàng thượng cãi vả, chắc là vì chuyện khác, hiện tại đi Quảng Dương cung, chẳng lẽ là chuyện của thái hậu nương nương, vài người lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng theo sau nương nương đi đến Quảng Dương cung.

Chương 88.3

Quảng Dương cung.

Vắng vẻ không tiếng động, không khí một mảnh tiêu điều, bên ngoài cửa lớn của cung điện, có mấy người cung nữ cùng thái giám chịu đựng không được tùy ý nghiên đầu dựa trên cây cột, cho đến khi nhìn thấy hai nhuyễn kiệu đứng ở ngoài cửa điện, mới thất kinh lấy lại tinh thần, quỳ xuống đầy đất.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Mộ Dung Lưu Tôn ngược mắt quét nhìn hàng chữ lớn cứng cáp có lực trên đỉnh đầu, Quảng Dương cung, ở đây vốn nên là nơi mẹ đẻ của hắn Lý hoàng hậu ở, hiện tại không chỉ bị lão bà chiếm giữ nơi này, nàng còn ác độc hại chết mẫu hậu hắn.

Trên ngũ quan tuấn mỹ của hoàng đế, đôi mắt trở nên u ám quý mị, đôi môi lạnh mỏng nhéch lên, quanh thân bao phủ khí thế uy nghiêm như núi.

Mộc Thanh Dao quét mắt nhìn đám người thái giám cùng cung nữ đang khùng hoảng quỳ rạp trên đất, nhàn nhạt phát phát tay: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương," mọi người thở dài một hơi, chậm rãi đứng dậy lui qua một bên, Mộc Thanh Dao đi tới trước hai bước, nhìn quanh không thấy được thiếp thân thái giám Lý công công của thái hậu, không khỏi nhíu mày kỳ quái, lạnh lùng hỏi: "Thái hậu nương nương đang ở bên trong điện à?"

"Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương bị bệnh, hiện tại đang ở trong tẩm cung, Lý công công đang ở bên trong hầu hạ, nên mệnh lệnh cho chúng tiểu nhân ở ngoài cửa coi chừng."

"À" Mộc Thanh Dao nhướn mày một chút, trong đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi biến mất, xem ra nữ nhân kia còn có chút lương tâm, nàng đâu phải bị bệnh thật, chỉ là tâm bệnh mà thôi.

Thái giám vừa trả lời thấy hoàng hậu không nói gì, vội vàng mở miệng: "Để tiểu nhân đi vài bẩm báo."

Mộc Thanh Dao nhẹ lắc đầu, ngăn cản động tác của hắn: "Được rồi, không cần phải bẩm báo, hoàng thượng cùng bản cung trực tiếp đi vào là được."

Nói xong quay đầu nhìn về phía hoàng thượng, lúc này hoàng thượng mới thu hồi tầm mắt u ám bất minh, khéo môi nhéch lên nụ cười lạnh lẽo, hắn vượt lên phía trước bước vào Quảng Dương cung, kế tiếp là Mộc Thanh Dao, thứ nhì là thái giám cùng cung nữ, đoàn người cuồn cuộn hướng về tẩm cung mà đi.

Ngoài cửa tẩm cung có mấy người cung nữ đứng hầu, lúc này vừa thấy được hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đến nên quá sợ hãi, định hô lên thì Mộc Thanh Dao đã khoát tay áo, ý bảo đám cung nữ kia không được phép lên tiếng, bọn cung nữ được cảnh cáo, đâu còn dám nhiều lời nữa, cả đám sợ hãi gục đầu xuống lui qua một bên.

Mộc Thanh Dao không phát ra tiếng động dù mắt nhìn, ý bảo hoàng thượng chờ ở bên ngoài, đợi một lúc sẽ nghe được tất cả những chuyện hắn muốn biết.

Trên giường lớn trong tẩm cung, thái hậu nương nương đang nghiên người

tựa ở bên giường, trên gương mặt duyên dáng sang trọng ngày xưa, lúc này là một mảnh tang thương, cặp mắt thì đầy tơ máu, cả người thê thảm vô cùng, thỉnh thoảng còn hít mũi, dùng khăn lụa lau nước mắt, bên người nàng thái giám Lý công công đang đứng thảng hào.

"Nương nương, người đừng thương tâm, sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể, đừng nghĩ đến chuyện đáng ghét kia nữa."

Đáng tiếc người đang rời lệ căn bản không để ý tới hắn, vẫn lau nước mắt thương tâm như trước, nước mắt kia dường như có lau thế nào cũng không hết được.

Lý công công thở dài, bất đắc dĩ nhìn thái hậu nương nương, cả khuôn mặt đã tái nhợt không gì sánh được, càng làm cho người ta khiếp sợ hơn là mái tóc đen của nàng, lúc này đã trắng hơn phân nửa, cho nên có thể thấy được nội tâm của nàng bị dày vò lớn đến cỡ nào.

"Nương nương?" Lý công công kêu gọi chủ tử, đang muốn tiếp tục khuyên giải nàng, hắn vừa nhấc tay lên, đã thấy hoàng hậu nương nương dẫn hai tỳ nữ đi đến, Lý công công há to mồm, một câu nói cũng nói không nên lời, ngay ngắn cả người ra, lúc này hoàng hậu tới đây làm gì, nhìn nàng quanh thân lạnh lùng, đôi mắt đầy ánh sáng lạnh mãnh liệt, không phải là muốn đối phó thái hậu chứ, cái này đúng là sóng này chưa đi sóng khác lại tới.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương."

Lý công công vội vàng hành lễ với Mộc Thanh Dao.

Thái hậu nương nương vừa nghe Lý công công nói, lập tức phục hồi tinh thần lại, ngược ánh mắt đầy tơ máu lên đăm đăm nhìn Mộc Thanh Dao, hoàn toàn không còn khí thế uy nghi hiếp người, cùng kiêu ngạo hung tàn nữa, lúc này nhìn nàng, thì chỉ thấy là một lão phụ nhân vừa già vừa đáng thương mà thôi, thế nhưng khi nghĩ đến những chuyện nàng đã, chỉ khiến cho người ta khinh thường chứ không hề thương hại, Mộc Thanh Dao trầm mặt, chậm rãi đi tới, thi lễ.

"Tham kiến thái hậu nương nương."

Thái hậu vừa nhìn thấy nàng qua đây, vốn không muốn để ý tới, thế nhưng thấy nữ nhân này mang vẻ mặt lạnh lùng, làm cho nàng không tự chủ được phát hỏa lớn, giận tái mặt.

"Hoàng hậu tới đây làm gì?"

"Nghe nói thái hậu nương nương bị bệnh, vì thế Thanh Dao cố ý qua đây thăm thái hậu nương nương, chuyện này không có gì là không đúng cả, hơn nữa ánh mắt thái hậu nương nương sưng đỏ, tóc thì bạc, nhìn qua rất tiêu tụy, là chuyện gì mà làm cho thái hậu nương nương phí công đau khổ như vậy?"

Mộc Thanh Dao lành lạnh mở miệng, thái hậu cắn răng, thanh âm ác độc nói:

"Còn không phải do ngươi các gây ra sao, các ngươi đem công chúa gả đến Vạn Hạc quốc, ai gia nhớ công chúa, cho nên mới phải thương tâm rời lê, ngay cả tóc cũng bạc luôn."

Mộc Thanh Dao trong đáy lòng cười nhạt, chuyện tới nước này, mà bà ta còn ngụy biện được, thực sự là không đến được Hoàng Hà thì không bỏ cuộc.

"Nha, nếu thái hậu nương nương nói như thế, xem ra không cần Thanh Dao phí tâm rồi, Thanh Dao vốn cho rằng, thái hậu sẽ vì chuyện này mà cảm ơn, xem ra ta nghĩ sai rồi."

Mộc Thanh Dao nói xong, từ trong tay áo lấy ra một phật chầu đặt ở trước mặt thái hậu, phật chầu này chính là lúc ở trong nhà tù bị Liễu Không đại sư làm đứt, nàng đã lượm một ít mang qua đây.

Thái hậu nương nương vừa nhìn thấy phật chầu, cả người giống như bị si ngốc, một bên nhặt lên phật chầu, một bên hướng về phía Mộc Thanh Dao rồng giận.

"Ngươi, ngươi đã đối với hắn làm cái gì, các ngươi đối với hắn làm cái gì?"

"Hắn là nên nói thái hậu đối với hắn làm cái gì chứ, nếu như không có thái hậu, hắn có thể có chuyện gì, chẳng lẽ thái hậu làm hại hắn chưa đủ thảm sao? Người biết Nguyệt Giác tự bị liên can đều bị giam giữ ở trong đại lao không? Ngẫm lại thì tội nghiệt của ngươi thật quá sâu nặng, từ trước đây cho đến bây giờ, hai tay của ngươi đã nhiễm biết bao nhiêu là máu, mà ngươi bây giờ vẫn có thể bình yên ở trong tâm cung này, yên tâm thoải mái hưởng thụ vinh hoa phú quý."

Mộc Thanh Dao phẫn nộ hừ lạnh, nàng thật sự vì những người đó mà căm

thấy bất bình, một nữ nhân sát tâm nặng và làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy.

"Ta... Ta..." Thái hậu bị Mộc Thanh Dao chỉ trích đến á khẩu không trả lời được, ngực dường như cũng trở nên nặng nề, cứ ngược hoi lên mà không thể thở xuống, sắc mặt tái nhợt xấu xí, một câu nói rất lâu cũng không nói được đầy đủ, Lý công công vẫn đứng ở bên cạnh nàng, vội vàng đưa tay vuốt cho nàng dễ thở hơn, bất quá hắn cũng không dám lên tiếng, rất sợ bị hoàng hậu trách phạt, hiện tại hoàng hậu, giống như Tu La trong bóng tối, thị máu lạnh lùng.

Mộc Thanh Dao cũng không để ý tới nàng ta, tiếp tục nói.

"Từ lúc ngươi bắt đầu tính toán với Lý hoàng hậu, cũng là lúc ngươi đánh mất đi lương tâm, lòng của ngươi cũng đen tối hơn, Lý hoàng hậu xem ngươi giống như muội muội ruột của mình, còn ngươi, Người đã đói đái như thế nào với nàng?"

Mộc Thanh Dao hung hăng mở miệng, thái hậu thở xuống một hơi, ngạc nhiên trừng mắt nhìn Mộc Thanh Dao

"Làm sao ngươi biết?"

Chương 88.4

"Ta làm sao biết chuyện của ngươi cùng Lý hoàng hậu sao? Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, ngươi dám nói ngươi không có hại Lý hoàng hậu sao?"

Mộc Thanh Dao đột ngột xoay người, âm trầm trừng mắt nhìn thái hậu, thái hậu bị nàng lén mặt hù dọa đến nhảy dựng, khống chế không được hét rầm lên: "Ai gia không phải cố ý, là nàng ép ta, là nàng ép ta, ta không phải cố ý hại nàng."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, bên trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, mà khuôn mặt của Lý công công thì cứng lại, thái hậu sao lại nói ra chử, hiện tại đầu óc của nàng bị đấm kích nhiều quá, nên mới bị hoàng hậu đánh trúng một kích, thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng nói ra.

"Nương nương?"

Lý công công kêu một tiếng, thái hậu phục hồi tinh thần lại, liên tục lắc đầu:

"Ta chưa nói, ta không có nói gì."

Một đạo thân ảnh cao to màu vàng từ sau tấm bình phong đi tới, trên ngũ quan tuấn mĩ, lúc này bao phủ sự âm trầm bi thống, trong đôi mắt đen kia đang dâng lên cơn sóng hủy thiên diệt địa, khóc môi nhéch lên, ánh sáng khiếp người bắn thẳng đến người thái hậu, thái hậu sắc mặt tái nhợt, thân thể khống chế không được run rẩy, vươn tay lôi kéo Lý công công: "Ta không nói gì, ta không nói gì."

Lúc này, Lý công công nào dám nhiều lời nữa, cẩn thận cúi thấp đầu.

Bên trong tẩm cung, bị bao phủ bởi bầu không khí tử vong, nó len lỏi đến từng góc nhỏ, mỗi một người đều bị áp lực hít thở không thông, hàn khí lạnh lẽo đang từng đợt di chuyển, thái hậu hai tay ôm lấy thân thể, ra sức lắc đầu, trên mặt tràn đầy nước mắt.

"Ta không nói gì, ta chưa nói."

Mộ Dung Lưu Tôn đau lòng không gì sánh được mở miệng: "Nói cho trãm biết, ngươi làm như thế nào hại chết mẫu hậu? Vì sao phải hại nàng?"

Mộc Thanh Dao đứng ở một bên, đang cố tìm một chỗ cho mình để ngồi xuống, kế tiếp chính là chuyện của hoàng thượng cùng thái hậu, nàng đã làm cho thái hậu cung khai, bất quá nói thật lòng, nàng cũng hiểu kỹ thái hậu tại sao lại hạ thủ với Lý hoàng hậu, cho nên nàng lấy hai tay chống cằm, khí định thần nhàn chờ, nàng tin, thái hậu nhất định sẽ nói, đã đi đến nước này, thì có nói hay không cũng không có khác biệt gì?

Quả nhiên, thái hậu cuối cùng cũng chịu không được, cắn răng một cái, nói ra tất cả.

"Phải, là ta lệnh cho thái giám độc chết tỷ tỷ, sau đó để người ta đem nàng ném ở hồ nhân tạo mà tiên hoàng đã xây cho nàng."

Lời vừa nói ra, Mộ Dung Lưu Tôn cũng không còn vẻ lãnh tĩnh tự cao như bình thường nữa, trên mặt tuấn mĩ một mảnh băng hàn, đôi mắt âm ngao, nổi giận cắn răng thở mạnh. Bàn tay to nắm chặt, gân xanh trải rộng, dáng vẻ lúc này của hắn tựa như dã thú thị máu trong rừng rậm, hận không thể một ngụm cắn chết nữ nhân kia, thanh âm lạnh buốt quỷ mị như từ trong địa ngục nhô ra:

"Ngươi tại sao phải làm như vậy, nàng đã xem ngươi như muội muội ruột, ngươi có thể làm được việc như thế sao?"

Thái hậu thân thể run run không ngừng, tuyệt vọng nhìn hoàn cảnh hết thảy trước mắt, thống khổ co lại thân thể, tóc xõa xuống mắt trật tự, nàng không ngừng lấy tay nhéo đầu mình, giờ phút này khi nàng thừa nhận cũng chịu rất nhiều thống khổ.

"Tiên hoàng phi thường sủng ái nàng, nàng là hoàng hậu, mà ta chỉ là một lục phẩm quý nhân nho nhỏ, khi được tiên hoàng sủng hạnh, không lâu sau thì sinh ra mạch nhi, thế nhưng một lục phẩm quý nhân mặc dù sinh con trai, thì cũng chỉ liên lụy nhi tử theo ta chịu khổ, vì thế ta đến cầu xin nàng, nói nàng hãy cầu hoàng thượng phong ta làm phi, ta tin, chỉ cần nàng lên tiếng, hoàng thượng nhất định sẽ cho hai mẹ con chúng ta một vị trí tốt, chỉ cần có thể làm phi, ta liền mãn nguyện, thế nhưng không ngờ nàng ta cái gì cũng không làm, để ta liên tiếp sinh hai người con, cũng không nói hoàng thượng đem ta thăng phi vị, vì thế ta hận nàng, ta hận nàng?"

Thái hậu nói xong lời cuối cùng, không chỉ kéo tóc của mình, mà còn liên tục thét chói tai, toàn bộ ý thức lâm vào mê loạn, thảm không gì sánh được.

Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh lùng nhìn hết thảy, đáy lòng nói không nên lời, có lẽ nữ nhân này lúc ban đầu cũng là một người tốt, bởi vì tiến nhập vào thâm cung, mới đem nàng biến thành một người thủ đoạn độc ác, đã nhiều năm như thế này, lòng nàng thực sự trải qua ngày tháng tốt đẹp sao? Nếu quả thật hạnh phúc, vì sao lúc biết Tô Trầm bị nhốt vào đại lao, lại thống khổ như vậy, chỉ một đêm tóc đã bạc đầu? Mộc Thanh Dao đáy lòng nặng nề, đây là hoàng cung, nàng thực sự muốn ở tại chỗ này sao? Lòng nàng lúc này không khỏi thật sâu nổi lên nghi ngờ...

"Là ngươi, là ngươi hại nàng, vì sao ngươi biết nàng không nói gì, khi đó mặc dù trẫm còn nhỏ, nhưng trẫm biết nàng vì ngươi cầu xin, nhưng bởi vì phụ hoàng sợ người khác uy hiếp đến nàng, vì thế đã không đồng ý, nhưng không ngờ một muội muội như ngươi lại hoài nghi nàng?"

Hoàng thượng rống lên, lúc này hắn đã không chế được cảm xúc của mình nữa, hoàn toàn mất đi bình tĩnh, lửa giận ở bên trong tâm cung ngút trời, rất nhiều thứ bị đập nát, thái hậu không biết bởi vì sợ, hay chịu không nổi kích thích, cuối cùng đã ngất đi...

Hoàng thượng thở ớ lạnh nhạt nhìn thái hậu vẫn không nhúc nhích, ngọn lửa phẫn nộ cuối cùng cũng hạ xuống một ít, bất quá sắc mặt vẫn tàn bạo đến dọa người, trong đôi mắt đen lóe lên những mũi nhọn sâu không lường được, khóe môi là băng hàn thị máu, lạnh lùng nhìn lướt qua người Lý công công.

"Người đến."

Hắn ra lệnh một tiếng, A Cửu dẫn mấy người tiểu thái giám đi tới, kinh hãi đảm chiến nhìn một điện bừa bãi, thở cũng không dám thở mạnh, vừa rồi nghe tiếng rống giận dữ của hoàng thượng như lâm vào điện cuồng, đã sớm truyền tới lỗ tai của bọn họ, bọn họ ai dám nói tiếng nào chứ.

"Hoàng thượng."

"Kể từ hôm nay, phong tỏa Quảng Dương cung, bất luận kẻ nào không được tiến vào Quảng Dương cung một bước, trái lệnh trảm."

Tiếng nói thị máu cuồng bạo vang lên, cả một điện không người nào dám lên tiếng hay thở mạnh.

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu lĩnh chi.

Bên trong tẩm cung, thái hậu vẫn mê man như cũ, gương mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, đang ngủ ở trên giường lớn, lúc này ai mà dám đề nghị mời ngự y cho nàng chứ.

Mộc Thanh Dao đứng lên, hoàng thượng xử trí thái hậu như thế nào là chuyện của hoàng thượng, việc nàng nên làm đã làm.

"Đi thôi, hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn quay đầu nhìn Mộc Thanh Dao, mâu quang của nàng sáng tỏ như nước. Làm cho lòng cuồng loạn thị máu của hắn cũng nhận được an ủi, chậm rãi bình phục, trầm ổn mở miệng: "Đi thôi, trẫm còn nhiều chính sự phải xử lý nữa?"

"Ừ, ta đói bụng, sáng sớm đến giờ còn không có ăn đâu?"

Mộc Thanh Dao chu miệng lên, chỉ lo xử lý chuyện của hắn, kết quả là ngay cả cơm nàng còn không có ăn đâu? Bụng thật đói a

"Đi thôi." Hoàng không thèm nhìn thái hậu nương nương, vươn bàn tay ra nắm lấy nàng, đi ra ngoài, ngoài cửa tắm cung đứng thẳng một đám người lớn nhỏ, cuối cùng họ cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, chỉ có thái hậu từ nay về sau hậu không được rời khỏi Quảng Dương cung một bước, hơn nữa còn không biết hoàng thượng sẽ trừng phạt nàng như thế nào?

Vốn dĩ Mộc Thanh Dao chuẩn bị trở về Phượng Loan cung dùng bữa, ai ngờ hoàng thượng lại phân phó người đem đồ ăn sáng truyền vào Lưu Ly cung, nguyên nhân là hắn cũng chưa có ăn gì. Hai người đúng lúc cùng nhau dùng bữa.

Mộc Thanh Dao nhìn hắn lúc này bị dồn vặt rất nhiều, bây giờ tuy rằng đã khôi phục bình tĩnh, thế nhưng đáy lòng nhất định vẫn còn rất đau, cho nên cứ tùy ý hắn.

Chương 88.5

Trong thiên điện, hai người yên tĩnh dùng đồ ăn sáng, Mộc Thanh Dao thật sự rất đói bụng, vì thế ăn thật ngon lành, nhưng hoàng thì mang vẻ mặt như có điều suy nghĩ, lơ đãng há miệng ăn từng miếng mà thực sự không biết mùi vị gì, từ trước đến nay hắn vẫn muốn biết, nàng vì sao phải hại mẫu hậu, nhưng bây giờ khi nghe được lời nàng ta cung khai, lòng hắn càng đau hớn, nhớ tới mẫu hậu vô tội phải chịu chết thảm, hắn hận không thể lập tức sai người ta chém đầu nữ nhân kia, nhưng hắn sẽ không làm thế, cứ để nàng sống không bằng chết, không phải nàng luôn muốn con trai mình leo lên ngôi vị hoàng đế sao? Hắn sẽ để nàng tận mắt nhìn, Mộ Dung Lưu Mạch sẽ chết thảm như thế nào, đôi mắt Mộ Dung Lưu Tôn càng phát ra vẻ âm trầm lạnh lẽo.

Mộc Thanh Dao đã nhanh chóng ăn uống no đủ, nàng dùng chiếc đũa gỗ lên mặt bàn, nhắc nhở nam nhân đối diện.

"Hoàng thượng, ngươi nghiên cái gì đó?",

Chỉ thấy cái đĩa điểm tâm trước mặt hoàng thượng, bị hắn đâm nghiên đến độ nhìn không ra hình dáng gì nữa.

Mộ Dung Lưu Tôn phục hồi tinh thần lại, ném chiếc đũa xuống: "Trẫm no rồi."

"Ta cũng no rồi," Mộc Thanh Dao là thật sự no, còn nam nhân này chỉ sơ do

phẫn nộ mà no, loại chuyện này xảy đến trên người của ai, thì nhất thời đều không thể tiếp thu được, hãy để cho hắn từ từ bình phục vậy, nàng tin với cơ trí và tính cách của hắn sẽ rất nhanh điều chỉnh tốt trở lại.

Mộc Thanh Dao đứng lên, thật sự thì thân thể của nàng chua xót khó chịu vô cùng, buổi tối hôm qua bị nam nhân này giằng co cả đêm, lúc này nàng mệt mỏi l้า, chỉ muốn đi ngủ: "Hoàng thượng, ta trở về Phượng Loan cung đây."

"Được."

Huyền đế vẫn chưa quên mình còn có chính vụ phải xử lý, nội loạn vẫn còn chưa trừ đâu, thù mới nợ cũ hắn sẽ cùng tính toán một lượt, nghĩ đến đây khéo môi hắn câu ra nụ cười âm lãnh, nhẹ chau đôi lông mày. Đôi mắt lòe ra ánh sáng lợi hại, âm trầm nhìn đăm đăm giữa không trung, mang theo sự tàn bạo giết chóc...

Mộc Thanh Dao cũng không để ý tới hắn nữa, dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu rời khỏi Lưu Ly cung để quay về Phượng Loan cung, tối hôm qua, nàng mệt muộn chết rồi, thuốc kia đúng là của Sở Thiển Dực cái tên hồn đản kia hạ, đương nhiên hắn bỏ thuốc, không phải là vì muốn thành toàn chuyện tốt cho nàng cùng hoàng đế, mà muốn thành toàn chuyện tốt cho Sở Ngữ Yên cùng hoàng thượng, như lại bị nàng chó ngáp phải ruồi.

Cái tên lòng dạ xấu xa khó lường, sớm biết buổi tối hôm qua hắn sẽ làm cái chuyện thiếp đạo đức này, thì ban ngày nàng nên đem hắn đã bị lột sạch, đưa đến trước cửa phòng Minh Phượng lâu, làm cho tất cả mọi người đều được nhìn thấy Sở đại thiếp gia không mặc y phục, còn đẹp trai như vậy không?

Mộc Thanh Dao mơ mơ màng màng nghĩ, cuối cùng cũng ngủ quên.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu canh giữ ở ngoài cửa điện, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy...

Trong Vị Ương cung, lúc này một mảnh bùa bã.

Quý phi nương nương chưa bao giờ phát giận đập nát nhiều đồ cổ đến như vậy, thiếp thân nha đầu Thu Nguyệt đau lòng liên thanh kêu lên: "Nương nương, đừng đập phá, đây chính là đồ từ Sở gia mang đến a?"

Lời này không nói thì tốt, vừa nói ra Sở Ngữ Yên càng tức giận thêm, ở nhìn

xung quanh mọi nơi trong đại điện, liếc mắt một cái nhìn thấy một bình hoa lam màu, nàng liền nhặt lên ném xuống mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Nguyệt càng lo âu thêm, nương nương rốt cuộc là bị cái gì kích thích, tối hôm qua khi trở về, vẫn ngồi yên lặng cho đến hừng đông, sau đó liền điên cuồng đập bể đồ đạc.

Không lẽ là bởi vì hoàng thượng không triêu kiến nàng sao, đây cũng là chuyện thường tình mà, cho tới bây giờ nàng cũng chưa có phát giận lần nào.

Thu Nguyệt không hiểu sự thật, không biết trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì mà nàng không biết đây.

"Nương nương, người đừng tức giận, tức giận quá sẽ không tốt cho thân thể, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói với nô tỳ một chút đi, chúng ta có thể tìm lão gia cùng đại thiếu gia thương lượng?"

"Thương lượng cái gì, thương lượng cái gì, họ chỉ biết làm chuyện xấu mà thôi, còn thương lượng, đều là do hắn," Sở Ngũ Yên một lời vừa nói xong, liền dừng tay lại, vừa thở phì phò vừa đi qua một bên ngồi xuống, gương mặt đẹp bây giờ khó coi đến cực điểm.

Thu Nguyệt cũng chạy nhanh đi qua, rót chén trà cho chủ tử, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên bảo.

"Mặc kệ thế nào? Chủ tử tức giận như vậy cũng không giải quyết được chuyện gì, không phải sao? Chúng ta lúc này hắn nên động não suy nghĩ, nghe được Tiểu Xảo nói, mấy ngày nay, Tây Môn Tân Nguyệt kia cũng không ít lần hướng về hoàng đế mà chạy đến, nghe nói hai ngày trước, nàng còn tặng một viên đan hoàn cho hoàng hậu nương nương, làm cho hoàng thượng rất cao hứng, lúc đó đã nghĩ đến chuyện ban thưởng cho nàng, bất quá nàng ta không muốn, thái độ của nàng như thế, khẳng định trong lòng hoàng thượng đối với nàng rất hảo cảm, nếu nàng ta có thể làm vậy, chúng ta cũng có thể a."

Quý phi Sở Ngũ Yên nét mặt âm trầm, hớp vào từng ngụm trà, từ trước đến giờ nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, nghĩ đến chuyện phải đi đút lót nữ nhân kia, cơn giận liền bùng lên khó đè nén, nhưng quan trọng nhất là, thấy hoàng thượng xem nàng ta như bảo vật, còn nàng thì như cỏ rác, càng không giữ được bình tĩnh.

"Nương nương, người đừng quá nóng giận, hiện tại quan trọng là lòng của

hoàng thượng, bằng không để cho nữ nhân Tây Môn Tân Nguyệt kia tiến cung, mà hoàng thượng vẫn như cũ đối với người hờ hững, nữ nhân kia nhất định sẽ bò lên trên đầu khi dễ người, nàng ta cũng không giống hoàng hậu nương nương, nữ nhân kia tuy răng lạnh lùng, nhưng chỉ cần không chọc tới nàng ta, thì chắc là sẽ không khi dễ đến chúng ta, nhưng Tây Môn Tân Nguyệt thì không giống, nàng nhất định sẽ trả thù nương nương."

Thu nguyệt cố nói cho hết lời, con túc giận của Sở Ngữ Yên cuối cùng cũng bị đè nén không ít, sắc mặt tuy vẫn khó coi, nhưng đã tĩnh táo lại.

"Được rồi, ta biết, để cho ta suy nghĩ một chút đi."

Sở Ngữ Yên đặt chén trà xuống, một tay chống đầu, nghĩ đến tình trạng hiện nay của mình, thực sự là thập phần khổ não.

Trong đại điện rất yên tĩnh.

Lúc này một đạo thân ảnh lã lướt thướt tha đi đến, còn kèm theo giọng nói giòn như chim hoàng oanh.

"Ái chà, Đã xảy ra chuyện gì? Quý phi tỷ tỷ tại sao lại tức giận, trời ạ, đồ vật quý báu như thế cũng bị lấy đi đập bể, rốt cuộc đúng là gia đình hữu tướng, không giống với gia đình người bình thường, ra tay thật là rộng rãi, khi nóng giận, mắt cũng không chớp cái nào hủy đi hơn một nghìn hai lượng bạc."

Người nói chuyện chính là kẻ ở nhò tại Vị Ương cung Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta mặc một bộ quần áo màu hồng phấn, dưới chân váy thêu vài đoán mây trắng, nơi eo thì buộc một cái thắt lưng màu trắng, thắt thành một nơ con bướm thật to, siết chặt cái eo nhỏ nhắn, càng làm cho nó thêm mềm mại yêu kiều, Tây Môn Tân Nguyệt lúc này đang đứng ở trước cửa đại điện, một tay nắm lấy khăn thiêu, một tay che miệng cười khẽ, thân thể chậm rãi cúi xuống đất, vừa nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất, vừa một phen cảm khái.

Quý phi Sở Ngữ Yên vừa nhìn thấy nữ nhân này với bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác, khí giận không có chỗ để phát tác nên lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng ta.

Nàng không có cách nào so sánh với hoàng hậu, nhưng nữ nhân trước mắt dựa vào cái gì đến chế giễu nàng, nàng ta cái gì cũng đều không phải, chỉ là một tú nữ, nếu không được sủng ái, sợ rằng mấy ngày nữa sẽ phải cút ra khỏi cung.

"Tây Môn Tân Nguyệt, ngươi tới làm gì? Chẳng lẽ là đến để ché giễu, ngươi có tư cách gì cười bẩn cung, đừng quên thân phận của ngươi."

Sở Ngữ Yên một lời vừa rơi xuống, sắc mặt của Tây Môn Tân Nguyệt lập tức trầm xuống, đôi mắt toát ra ánh lửa, bộ dạng cười như yêu nghiệt lúc nãy hiện tại đã không còn nữa, vẻ mặt u ám trùng trùng nhìn Sở Ngữ Yên, Sở Ngữ Yên cũng đâu có sợ nàng ta, hờ lạnh một tiếng, tiếp tục mở miệng.

"Ngươi chạy tới nhìn ta để cười nhạo, sao không giỏi tới cười nhạo hoàng hậu, ngươi có biết tối hôm qua hoàng thượng sủng hạnh nương nương không? Cả một đêm chưa từng cho nàng rời khỏi Lưu Ly cung, đây là chuyện có bao nhiêu quang vinh ân sủng a, ngươi có sao, ngươi có sao?"

Chương 88.6

Sở Ngữ Yên cười nhạt, liên tục lén tiếng hỏi tới.

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nghe lời nói của Sở Ngữ Yên, một nửa là tức giận, một nửa là đau lòng, sắc mặt trắng bệch, lại càng đặc biệt động lòng người, bất quá người trên đại điện này, ngoại trừ thiếp thân tỳ nữ của nàng vì nàng mà đau lòng, còn những người khác căn bản không thèm để ý tới nàng, bởi vì đây là Vị Ương cung, nơi ở của Quý phi nương nương.

Trên đại điện, bầu không khí an tĩnh lại, hai xuất sắc nữ nhân, giống như hai con gà chơi nhau đầy thù hận.

Thiếp thân tỳ nữ Thu Nguyệt của Quý phi nương nương quét mắt liếc nhìn các nàng một cái, bỗng nhiên mở miệng: "Nương nương hà tất cùng Tân Nguyệt cô nương giận hờn lẫn nhau, Tân Nguyệt cô nương cũng đừng giận chủ tử chúng ta, kỳ thực tâm ý hai vị đều là muốn được hoàng thượng yêu thích có phải không? Nếu đã như vậy thì nên chung sống hoà bình, cùng nhau tìm cách để tạo cho hoàng thượng niềm vui, chỉ cần hoàng thượng mưa móc đều đủ, thì sợ cái gì, nữ nhân tại hậu cung này sẽ ngày càng nhiều, nô tỳ nghĩ, nếu như Tân Nguyệt cô nương không cùng chủ tử ta liên thủ. Chỉ sợ chuyện chuyên sủng sẽ rơi xuống trên đầu vị chủ tử Phượng Loan cung kia, đến lúc đó, chỉ sợ hoàng thượng ai cũng đều không muốn, vậy các ngươi làm những chuyện như thế này, chẳng phải là uổng phí tâm cơ sao."

Sở Ngữ Yên cùng Tây Môn Tân Nguyệt vừa nghe lời nói của Thu Nguyệt, cũng rất có đạo lý, thế nhưng hai nữ nhân này đều là người tâm cao khí

ngạo, nhất thời cũng không muôn bỏ mặt mũi xuống, nên Tây Môn Tân Nguyệt lạnh lùng trừng Sở Ngữ Yên một cái, nặng nề mở miệng.

"Đừng tưởng rằng Sở gia các ngươi còn có thể chiếm giang sơn Huyền Nguyệt, cô cô của ngươi không biết đã làm cái gì chọc giận đến hoàng thượng, hiện tại ngay cả Quảng Dương cung cũng đều không được bước ra khỏi đó nữa bước."

Tây Môn Tân Nguyệt nói xong, vung tay một cái, lắc lắc cái eo nhỏ nhăn rời khỏi đại điện.

Trong đại điện, Sở Ngữ Yên đang ở trong trạng thái ngạc nhiên, như róng mài một cái, trong đôi mắt bị lây nhiễm sự lo lắng.

"Thu Nguyệt, lời nói của nàng ta là có ý gì? Cô cô làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi lập tức phái người đi Quảng Dương cung nhìn xem, vì sao cô lại bị nhốt, nếu quả thật là như vậy, chúng ta muôn lập tức truyền tin cho phụ thân mới được."

"Dạ, nương nương, nô tỳ sẽ phái người đi Quảng Dương cung ngay."

"Ừ" Sở Ngữ Yên quả nhiên cảm thấy một trận bất an ở trong lòng, tựa hồ thực sự sẽ có chuyện không tốt phát sinh, cuối cùng là chuyện gì đây?

Tây Môn Tân Nguyệt sau khi ra khỏi Vị Ương cung, dẫn thiếp thân tỳ nữ, một đường đi thẳng đến Lưu Ly cung, không còn khuôn mặt phẫn nộ như lúc trước, bây giờ nó tràn đầy nhu tình như nước, hiện tại nàng phải đi gấp hoàng thượng, tại sao có thể làm cho cơn tức giận đen tối ánh hưởng đến phong thái của mình chứ, đôi mắt nàng lóe ra ánh sáng lợi hại.

"Tiểu thư, chúng ta bây giờ đi chỗ nào vậy?"

Thiếp thân tỳ nữ Liên Yên của nàng, không biết chủ tử muôn đi đâu, nàng liếc nhìn lộ trình, cũng hiểu hình như là hướng về Lưu Ly cung mà đi, tiểu thư sẽ không đi gấp hoàng thượng chứ, gương mặt Liên Yên liền trắng bạch.

"Đi Lưu Ly cung gấp hoàng thượng.,

"Tiểu thư, vì sao đi gấp hoàng thượng, nhưng mà vừa rồi nghe người nói hoàng thượng vì tâm tình không tốt, cho nên mới nhốt thái hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt dừng bước lại, quay đầu nhìn thiếp thân nha đầu của mình. Khuôn mặt thanh tú đã sớm trăng, nha đầu này lá gan thật là nhỏ, đưa tay gõ một cái vào đầu của nàng, lạnh lùng cảnh cáo: "Liên Yên ngươi như vậy, sau này làm thế nào hầu hạ tiểu thư nhà ngươi, gan phải lớn một chút, ta bây giờ đi gặp hoàng thượng, tin rằng một lúc nữa, tâm tình hoàng thượng sẽ tốt hơn."

Tây Môn Tân Nguyệt khéo môi câu ra nụ cười đắc ý vừa lòng, nàng đang có được một thông tin có lợi, tin là hoàng thượng nhất định sẽ cao hứng, vì thế đâu có lý do nào để nỗi giận với nàng đâu?

"Tiểu thư?"

Liên Yên hét chõ nói rồi, tiểu thư luôn luôn tài cao mập lớn (vừa tài năng vừa can đảm), hơn nữa rất thông minh, nếu như nàng ta nói như thế, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, hơn nữa dù cho nàng có ngăn cản, thì tiểu thư cũng sẽ không nghe lời nàng.

Hai người trực tiếp đi đến Lưu Ly cung.

Ngoài cửa Lưu Ly cung, yên tĩnh không tiếng động, hoàng thượng đang ở bên trong làm việc, ai lại dám ồn ào nói thêm câu nào chứ, một hàng thái giám tinh thần phấn chấn nhìn cửa đại điện, vừa thấy hai chủ tớ của Tây Môn Tân Nguyệt đi đến, tiểu thái giám này đã sớm nở nụ cười, Tân Nguyệt cô nương là một người tuyệt vời, hơn nữa thái độ làm người nhu hòa, nói chuyện cũng nhẹ giọng nhẹ lời.

"Tham kiến Tân Nguyệt cô nương."

"Ừ, ta muốn gặp hoàng thượng." Tây Môn Tân Nguyệt khéo nở nụ cười, cả khuôn mặt càng tỏa ra vẻ mềm mại như nước, tóc đen khéo léo vấn lên, thả xuống vài lọn theo từng bước đi mà dung đưa nhẹ nhàng, tăng thêm sự tinh tế cho dung nhan, yếu điệu cho dáng vẻ.

"Hoàng thượng đang ở bên trong xử lý chính sự? Bất luận kẻ nào không gặp." đại thái giám dẫn đầu vội vàng mở miệng, hoàng thượng đã phân phó xuống dưới, hôm nay bất luận kẻ nào cũng không gặp, tuy rằng bọn họ rất muốn trợ giúp Tân Nguyệt cô nương, nhưng là lực bất tòng tâm.

Tây Môn Tân Nguyệt mỉm cười, cũng không làm khó những thái giám này:

"Vậy có thể giúp ta gọi A Cửu công công ra đây không?"

"Vậy?" đại thái giám nhíu mài một chút, ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười quyến rũ tươi mát của Tây Môn Tân Nguyệt, liền không nói lời cự tuyệt được, cuối cùng đành cắn răng một cái, gật đầu: "Được, Tân Nguyệt cô nương chờ một chút, tiểu nhân đi vào bẩm báo với A Cửu công công."

"Làm phiền công công."

Tây Môn Tân Nguyệt thi lễ, đại thái giám kia thấy thế đã sớm mừng rỡ hấp tấp chạy vào, Tân Nguyệt cô nương xinh đẹp như vậy, quanh thân khí phái, hơn nữa nhìn nàng có vẻ rất thông minh, hoàng thượng thì luôn luôn thích nữ nhân thông minh, nếu như ngày nào đó nàng được sủng ái, sao lại có thể quên những người như bọn họ chứ.

A Cửu được bẩm báo, liền theo đại thái giám kia đi ra ngoài.

"Tân Nguyệt cô nương có chuyện gì muốn gặp tiểu nhân?"

A Cửu thân là thiếp thân thái giám của hoàng thượng, trong hoàng cung này cũng là một nhân vật, bởi vậy hắn đối Tây Môn Tân Nguyệt cũng không cần quá nhiều cấp bậc lễ nghĩa, nhưng mà vẫn rất khách khí hỏi.

"Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với hoàng thượng, là việc về trọng phạm bị giam trong tù, Liễu Không hòa thượng."

Tây Môn Tân Nguyệt lời vừa thốt ra, ánh mắt của A Cửu liền sắc bén lên, đây chính là chuyện quan trọng a, nên hắn đưa tay đánh vào sau cái ót của đại thái giám một cái, Tân Nguyệt cô nương là có chuyện đại sự muốn gấp hoàng thượng, ngươi cũng dám chậm trễ, đánh xong đại thái giám kia, A Cửu xoay người, cung kính mở miệng: "Tân Nguyệt cô nương xin chờ một chút."

"Được."

Tây Môn Tân Nguyệt mím môi khẽ cười, mục đích của nàng đã đạt được, tin rằng hoàng thượng nhất định sẽ gặp nàng.

Tây Môn Tân Nguyệt nàng sẽ từng bước, đi vào bên người hoàng thượng, sau đó tiến nhập hậu cung, Tây Môn Tân Nguyệt khéo môi vung lên nụ cười đặc ý mãn nguyện.

A Cửu đi vào bẩm báo, rất nhanh đã trở ra, loại chuyện này hoàng thượng sao lại không gặp nàng được.

"Tân Nguyệt cô nương, mời cùng tiểu nhân đi vào, hoàng thượng ở bên trong chờ ngươi."

"Làm phiền A Cửu công công." Tây Môn Tân Nguyệt nở nụ cười dịu dàng dẫn Liên Yên, theo sau A Cửu đi vào Lưu Ly cung, đại thái giám bị A Cửu đánh vào cái ót không khỏi há to mồm, Tân Nguyệt cô nương thật là tâm kế lợi hại a, rõ ràng là muôn diện kiến hoàng thượng, nhưng lại nói gặp A Cửu công công, trên thực tế có thể gặp được A Cửu công công, cũng giống như gặp được hoàng thượng vậy, nữ nhân trong cung a, người này so với người kia còn lợi hại hơn.

Đại điện nguy nga lộng lẫy, vắng vẻ không tiếng động.

Mùi Long Tiên hương lớn vỗn khắp nơi, sa truồng màu vàng rủ xuống.

A Cửu dẫn Tây Môn Tân Nguyệt lướt qua những tấm rèm, đi tới phía trước, chỉ thấy trên mặt long án lộ ra một đồng tấu chươn, trên long ỷ nam vàng, ánh sáng kim quang rực rỡ, hoàng thượng đang ngồi ngay ngắn ở bên trên để phê duyệt tấu chươn, nghe được tiếng bước chân, thì dừng lại động tác, nhìn sang chỉ thấy hắn một thân long bào chói mắt, quanh thân khí phách, đôi mắt đen trên ngũ quan tuấn mỹ, đang ẩn chứa những cơn sóng giao động, tựa như từng cơn sóng biển bắt đầu mang tất cả phong ba đến, và trong chớp mắt nó che lấp Tây Môn Tân Nguyệt.

Nàng chỉ cảm thấy tim đập ùm ùm rất lợi hại, mỗi một lần nhìn thấy hoàng thượng, thì nàng khó lòng kìm lòng nổi, ý niệm muốn đi vào hậu cung ngày càng lớn mạnh.

"Tân Nguyệt tham kiến hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn vẻ mặt bình thản quét mắt nhìn nàng, nhớ tới việc lúc trước nàng dâng tặng cho hoàng hậu đan được, thì sắc mặt liền hòa hoãn một... hai... phần, phất phất tay: "Đứng lên đi, A Cửu, ban thưởng ngồi."

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu mang một cái ghế qua đây, mặt trên của ghế lót một cái đệm dày, mời

Tây Môn Tân Nguyệt ngồi xuống.

"Nghe nói ngươi biết Liễu Không hòa thượng?" Đôi mắt đen của Hoàng thượng bắn ra ánh sáng khiếp người, mắt không nháy không chớp nhìn chằm chằm Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt ở cảm thụ được sự lãnh khốc vô tình của hắn, chân tay liền có chút luống cuống đối với cái nhìn này, bất quá nàng vẫn có thể trấn định lại tâm tình, chậm rãi mở miệng.

"Không phải Tân Nguyệt quen biết, mà là một hạ nhân của Tây Môn gia biết, ngày đó lúc hắn đi dâng hương, thì gặp ngay thời gian hoàng thượng hạ chỉ kê biên tài sản Nguyệt Giác tự, hắn nhận ra Liễu Không đại sư, liền đi bẩm báo phụ thân, phụ thân cũng không dễ dàng tin vào việc này, vì sự tình liên quan trọng đại, hơn nữa hoàng thượng cũng đã mệnh lệnh cho Nam An vương và Bắc Tân vương cùng Hình bộ thẩm tra xử lí, nhưng phụ thân lại nghĩ, nói không chừng một chi tiết nhỏ có thể giúp được cho hoàng thượng, bởi vậy mới phái hạ nhân kia truyền tin vào cung cho Tân Nguyệt đến gấp hoàng thượng."

Tây Môn Tân Nguyệt kể lại chuyện đã xảy ra, hoàng thượng ngồi ở trên cao nhường mài, nhanh chóng mắt đi tính nhẫn耐, lạnh lùng mở miệng: "Liễu Không đó rốt cuộc là liên quan gì đến chuyện này?"

"Bẩm hoàng thượng, Liễu Không hòa thượng, nguyên lai tên gọi là Tô Trảm, khi tuổi còn trẻ, là người yêu của thái hậu nương nương."

"Tô Trảm?"

Q.2 - Chương 89: Hoàng Hậu Phát Uy

Huyền đé sắc mặt đột nhiên âm u, đôi lông mài hép dài nhúng lên, con ngươi thâm thúy hiện lên sắc băng hàn, Liễu Không đại sư đó tên Tô Trảm, là tình nhân lúc còn trẻ của thái hậu, như vậy không cần hoài nghi nữa, kẻ đứng chủ mưu phía sau sai khiến hắn chính là Bắc Tân Vương. Hiện tại chỉ cần làm cho Liễu Không khai ra Bắc Tân vương, như vậy hắn sẽ không cần mất nhiều công sức có thể dễ dàng bắt được Bắc Tân vương. Nếu như hắn không có chứng cứ gì mà đem Bắc Tân vương bỏ tù, thì người trong thiên hạ sẽ nhìn hắn như thế nào đây. Bây giờ xem ra, tất cả những điểm mấu chốt đều ở trên người Liễu Không.

"Đúng vậy, hoàng thượng, hơn nữa Tô gia vốn chỉ là gia đình có một xưởng nhỏ ở Đông Giao thôii, mà án tử của Tô Trảm lại liên quan đến nhiều chuyện trọng đại, hoàng thượng tại sao không đem một nhà Tô gia toàn bộ bắt giam vào đại lao, thì hắn nhất định sẽ khai ra kẻ chủ mưu ở phía sau."

Tây Môn Tân Nguyệt ôn nhu mở miệng, không ngờ nàng ta tâm kế cũng thâm trầm, Mộ Dung Lưu Tôn ngược mắt nhìn về phía nàng, nữ nhân này quả thực thông minh, hơn nữa thủ đoạn rất cay độc, không giống như Dao nhi, tuy rằng bề ngoài nàng rất lạnh mạc, nhưng trên thực tế tâm địa lại lương thiện, người bình thường chỉ cần không lấn đến trên đầu nàng, thì căn bản nàng không thèm động đến họ, không giống với Tây Môn Tân Nguyệt. Hoàng thượng khéo hiện lên nụ cười nhạt, ánh mắt u ám khó hiểu...

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy, trong lòng run lên, vội vàng đứng dậy nhu thuận mở miệng.

"Tân Nguyệt lầm miệng rồi."

"Không, kế sách của ngươi tốt lắm, trẫm sẽ lưu ý." Biểu cảm trên khuôn mặt tuấn mĩ của Mộ Dung Lưu Tôn làm cho người ta không thấy được lúc này hắn đang nghĩ gì, phất phất tay ý bảo A Cửu đang đứng ở một bên: "Tiễn Tây Môn Tân Nguyệt đi ra ngoài."

"Dạ, hoàng thượng." A Cửu lĩnh mệnh, đi tới trước mặt Tây Môn Tân Nguyệt, cung kính làm một động tác thỉnh mòi, Tây Môn Tân Nguyệt hướng

về phía hoàng thượng hành lễ, rồi dẫn Liên Yên theo sau A Cửu đi ra ngoài, khi bước tới cửa, nàng nhịn không được nén dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn hoàng thượng một cái, lưu luyến không muốn rời khỏi.

Hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn khéo mím chặt, quanh người tỏa ra khí lạnh nhưng trong đôi mắt đen toát ra hai đốm lửa.

Hoàng hậu thậm chí có chuyện gạt hắn, nàng đi gặp Liễu Không, thì nhất định đã biết kẻ đó là Tô Trầm, nhưng nàng lại giấu giếm hắn, hơn nữa hôm nay nàng đã khiến thái hậu nói ra sự việc năm xưa sát hại mẫu hậu hắn. Lúc trước, bởi vì do hắn quá phẫn nộ, nên đã quên suy nghĩ kỹ, nguyên lai điều mà các nàng nói là chuyện của Tô Trầm, bởi vậy mới có thể làm cho thái hậu tâm thần đại loạn, cuối cùng khẩu bất trạch ngôn (nói mà k suy nghĩ), mới khai ra chuyện sát hại mẫu hậu hắn.

Dao nhi, ngươi cư nhiên dám gạt trẫm ?

Đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn lóe ra ánh sáng lạnh lẽo bất định, quanh thân lanh lệ, bàn tay to nắm chặt, bút lông sói trong tay phát ra một tiếng "ba", gãy thành hai đoạn, rơi trên mặt đất.

A Cửu từ bên ngoài vừa đi vào nhìn thấy hoàng thượng quanh thân lanh ý, sắc mặt cũng đã thay đổi, thì vội vàng cẩn thận đi tới, nhặt lên hai đoạn bút lông sói kia, quan tâm hỏi.

"Hoàng thượng làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chuyện Tây Môn Tân Nguyệt vừa nói, đừng tiết lộ ra ngoài, nhất là bên phía Hoàng hậu." thanh âm chán chường thất vọng vang lên, A Cửu trong lòng run lên một cái, hoang mang suy nghĩ, hoàng hậu sao thế? hôm qua hoàng thượng rất sảng ái hoàng hậu, như thế nào mới có chốc lát liền thay đổi sắc mặt, chẳng lẽ chuyện Tây Môn Tân Nguyệt vừa nói có liên quan tới Hoàng hậu, A Cửu ngăn người ra, hắn cũng đã đoán ra ít nhiều, nào dám nói thêm cái gì.

"Dạ, tiểu nhân tuân chỉ."

"Trẫm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút." Hoàng thượng đứng lên, đôi tay thon dài vuốt vuốt mi tâm, tối hôm qua hắn cũng mệt muốn chết rồi, tuy rằng trong lòng tức giận Dao nhi, nhưng nhớ tới buổi tối hôm qua nàng rất nhiệt tình, đáy lòng vẫn dậy sóng.

"Dạ." A Cửu hầu hạ hoàng thượng tiến vào tắm cung nghỉ ngơi...

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao ngủ được một lúc thì tự nhiên tỉnh, bên trong tắm cung đã lèn đèn, nàng chớp chớp đôi mắt to trong suốt, như có chút phản ứng, đợi đến lúc trán tĩnh mạch suy nghĩ mới xoay người ngồi dậy. Bên trong tắm cung, Mai Tâm cùng Mạc Sầu chỉ huy cung nữ thu dọn đồ đạc, thấy nàng tỉnh lại, lập tức phát tay ý bảo bọn đi xuống trước.

"Nương nương, có thấy tốt hơn chút nào không?"

Mai Tâm ân cần hỏi chủ tử, đối với vết hôn xanh xanh tím tím trên người chủ tử, nàng không có cách nào quên được. Bởi vì cho tới bây giờ, cũng không có ai giải thích cho nàng, vết xanh tím kia là cái gì, cho nên nha đầu vẫn cảm thấy chủ tử bị hoàng thượng khi dễ.

"Ừ, tốt hơn nhiều rồi." Mộc Thanh Dao vươn vai giãn gân cốt ra một chút, tinh thần đã khôi phục gần như cũ, mỉm cười vươn tay vịn lấy tay Mai Tâm: "Ta muốn tắm rửa, thân thể đều bốc mùi."

"Không có a, nương nương lúc nào cũng đều thơm hết a!" Mai Tâm lấy lòng mở miệng, giống như cún con đang tranh thủ tình cảm.

"Ngươi a, đâu chỉ biết nghe lời, nếu như một ngày nào đó lập gia đình, nhất định sẽ dỗ được tướng công ngươi thật vui vẻ."

Mộc Thanh Dao vừa nói xong, Mai Tâm không vui, một mực giải thích: "Ta chỉ hầu hạ nương nương, muốn theo nương nương cả đời, không lấy chồng a."

"Tốt, vẫn là Mai Tâm nhà ta tốt nhất, Mai Tâm đáng yêu như vậy có thể đỡ nương nương ta đứng lên đi tắm hay không đây?"

Mộc Thanh Dao đưa tay ra, Mai Tâm cùng Mạc Sầu lập tức vươn tay đỡ nàng đứng lên dậy, hai người hầu hạ nàng tắm rửa, ngâm mình vào một cỗ nước nóng thơm ngào ngạt. Hiện tại cả người thần thanh khí sáng, càng thêm quyến rũ động lòng người. Bởi vì khí trời lạnh, Mai Tâm sợ nàng bị cảm lạnh nên vội vàng dùng vải bông lau khô tóc, nàng cũng không để ý, chỉ tùy ý thả chúng xõa trên vai, càng phát ra vẻ tươi đẹp động lòng người, Mộc Thanh Dao mặc trên người một bộ y phục quần dài mỏng, áo khoác thì thêu cây mẫu đơn, xinh đẹp trên nhiều phương diện, làm cho người ta nhìn một

cái liền không muốn dời tầm mắt. Nhất là lúc này trên mặt nàng mang nụ cười ôn nhu ám áp, làm cho người ta có ý nghĩ muốn yêu thương đến tận đáy lòng.

"Nương nương, ngàn vạn lần đừng để bị cảm lạnh." Mai Tâm một bên đưa cho chủ tử áo choàng cùng dây lưng, một bên không quên dặn dò nàng.

"Đã biết." Mộc Thanh Dao cười rộ lên, nàng biết Mai Tâm cùng Mạc Sầu là thật tâm đối tốt với nàng, từ trước đến nay chỉ cần là người thật tình đối đãi, thì nàng luôn coi như thân nhân, vì thế ba người cảm tình đặc biệt tốt, hiện tại còn có thêm Mạc Ưu, bốn người các nàng giống như một gia đình nhỏ tương thân tương ái.

"Nương nương, có đói bụng hay không, nô tỳ bắt đầu chuẩn bị bữa tối?"

Mai Tâm sau khi thoả mãn đánh giá chủ tử trên dưới một hồi, cuối cùng cũng hỏi.

"Không được, ta muốn đi Vị Ương cung một chuyến."

Mộc Thanh Dao vừa mở miệng, Mai Tâm cùng Mạc Sầu lập tức phản đối: "Chủ tử, người đi tới đó làm gì? Nữ nhân kia nếu như có lòng dạ thì khác làm sao bây giờ?"

Chương 89.2

"Ta có việc." Mộc Thanh Dao bình tĩnh mở miệng, nếu không có có việc, nàng mới sẽ mặc kệ những người đó, nước sông không phạm nước giềng, không ai trêu chọc ai, nhưng hiện tại có chuyện cần Sở Ngữ Yên đi làm, chỉ mong Sở Ngữ Yên có thể trợ giúp hoàng thượng, khuyên phụ thân nàng giao ra binh quyền, bằng không có thể Sở gia phải đối mặt với đại họa.

Mai Tâm cùng Mạc Sầu nghe chủ tử nói có việc, cũng không dám nói thêm gì, nhìn thần sắc chủ tử rất nghiêm túc, nhất định là có việc quan trọng, bằng không nàng cũng sẽ không đi gặp Sở Ngữ Yên.

"Vậy để ta phân phó người gọi nàng qua đây."

"Không cần, ta đã ngủ nửa ngày, nhân tiện đi tản bộ một chút." Mộc Thanh Dao giơ tay lên ngăn cản động tác của Mạc Sầu. Nương nương đã kiên trì như vậy, thì Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng không có ý kiến, liền theo nương

nương xuất cung, vừa lúc nhìn thấy Mạc Uưu đi tới, đuôi lông mày khẽ nhéch: "Nương nương muôn đi chỗ nào?"

"Tới Vị Ương cung."

Mạc Sâu nói luôn. Mạc Uưu mặc dù mới tiến cung nhưng đã sớm quen thuộc mọi nơi ở trong cung, Mạc Sâu vừa nói ra, hắn liền biết đó là tẩm cung của Quý phi nương nương, đuôi lông mày giật giật, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ đi theo phía sau các nàng. Hắn có trách nhiệm phải bảo vệ chủ tử thật tốt, về phần việc làm của chủ tử, không phải chuyện hắn có thể quản được.

Trăng đầu tháng như cái móc câu, ánh sáng của nó như nước trút xuống mặt đất, bao phủ toàn bộ hoàng cung.

Rường cột cổ kính chạm trổ, mái hiên xa xa gần gần quay quanh nhau như những đám mây.

Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn lại một chút, trong lòng hiện lên sự cảm khái vô hạn, không nghĩ tới nàng xuất giá tiến cung cũng đã hơn hai tháng, bầu trời đêm lạnh lẽo, nhành hoa khẽ đung đưa trong gió làm những giọt sương đêm không trụ lại được mà rơi xuống, phát ra âm thanh "tốc tốc". Sương đêm óng ánh đọng trên thảm cỏ, làm cho không khí khắp nơi bao phủ ẩm ướt, ánh trăng chiếu xuống vạn vật tạo nên một mảnh nhuận.

Nhóm người đi xuyên đình vượt cầu tiến thẳng về tẩm cung của Quý phi nương nương ở phía tây.

Lúc này, phía trước đại điện, có mấy người cung trang nha đầu đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn có thái giám ra vào, một nhóm thái giám đứng thành hàng ở phía bên ngoài.

Mộc Thanh Dao người còn chưa tới, thì thái giám dẫn đường ở phía trước đã tuyên:

"Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Một âm thanh vang lên khiến tất cả cung nữ cùng thái giám đang đi lại bên ngoài Vị Ương cung hoảng sợ nhất loạt quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao từ từ đi tới, khuôn mặt trong trẻo bao phủ thêm một nụ cười

hời hợi: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương." Thái giám cùng cung nữ phân thối lui ra phía sau, động cũng không dám động, trong lòng kinh hãi suy đoán, hoàng hậu đến Vị Ương cung làm gì, nghe đồn Hoàng hậu cùng Quý phi nương nương bất hòa, lần này qua đây chỉ sợ có chuyện chẳng lành, nghĩ như vậy, nên mọi người càng thêm bất an.

Quý phi Sở Ngữ Yên vừa nghe được thái giám bẩm báo, lập tức dẫn hai thiếp thân nha hoàn ra đón. Mặc dù nàng không cam tâm nhưng cấp bậc lẽ nghĩa thì không thể bỏ qua, Hoàng hậu là người đứng đầu tam cung lục viện, nàng tất nhiên phải ra nghênh tiếp.

Sở Ngữ Yên tam bộ tịnh trú lưỡng bộ (3 bước gộp còn 2, ý là nhanh chóng ấy) đi ra, cung kính thi lễ: "Tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao đi tới, nhẹ nhàng khom lưng, nâng Sở Ngữ Yên dậy, thanh âm như nước vang lên: "Quý phi nương nương đứng lên đi."

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

Sở Ngữ Yên trong lòng đầy lên sự bất an, lúc chạng vạng nàng đã nhận được tin tức, Thái hậu nương nương quả thật bị Hoàng thượng giam lỏng, nàng vốn đang lo lắng sốt ruột, nhưng không ngờ Hoàng hậu lại tới nơi này, không biết nàng qua đây là vì chuyện gì, Sở Ngữ Yên tâm kinh đảm chiến (ruột gan rối bời), không dám khinh thường.

Mộc Thanh Dao hiếm khi có được vẻ mặt ôn nhuận, lông mài nhuộm ý cười, không nhanh không vội, tiếng nói vui vẻ vang lên vang lên.

"Quý phi nương nương đừng lo lắng, bản cung chỉ là ngủ nửa ngày, ở trong cung thấy không thú vị, liền qua đây tìm Quý phi nương nương nói chuyện phiếm mà thôi."

Sở Ngữ Yên đánh giá ý tú trong lời nói của nàng, nhưng dò xét mãi vẫn không thấy được, bất quá đối với nét mặt cùng ý tú của Hoàng hậu, nàng thật không dám tin tưởng, hoàng hậu tiến cung cũng hơn hai tháng, nàng cùng Hoàng hậu đâu có khi nào thân cận như vậy, đêm nay nhất định là có chuyện gì đó?

"Hoàng hậu nương nương mời."

Mộc Thanh Dao cũng không khách khí, hào sảng cười, nhấc chân sải bước lên trên thềm đá, cùng Sở Ngữ Yên kẻ trước người sau tiêu sái tiến vào Vị Ương cung.

Đại điện của Vị Ương cung đèn đuốc sáng trưng, phía bên trong đại điện, chỉ có mấy người cung nữ đang đứng ở một bên, Mộc Thanh Dao vừa tiến vào, thì những cung nữ này đều cẩn thận hành lễ, Quý phi Sở Ngữ Yên mời Mộc Thanh Dao ngồi chủ vị (vị trí của chủ nhà), tự mình cũng ngồi xuống, Thu Nguyệt lập tức nhanh nhẹn dâng trà.

"Hoàng hậu nương nương mời dùng trà."

Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, nâng mi quét mắt liếc nhìn cung nữ vừa nói chuyện, vẻ mặt khôn ngoan lanh lợi, xem ra là một tiểu nha đầu thông minh, ánh mắt lưu chuyển, tựa hồ đang thay chủ tử lo lắng.

Bất quá Quý phi Sở Ngữ Yên tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Hữu tướng, tình cảnh gì mà chưa thấy qua, chuyện gì đến sẽ đến, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, thần sắc bình tĩnh phát phất tay.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

"Dạ, nương nương." Thu Nguyệt không yên lòng liếc mắt nhìn chủ tử một cái, cuối cùng mới dẫn đám nha hoàn trên đại điện lui xuống, Mộc Thanh Dao cũng quét mắt liếc nhìn mấy người phía sau. Bọn họ vừa bắt gặp ánh mắt của Hoàng hậu, cũng tự động lui ra ngoài, bọn hắn bây giờ rất là ăn ý, có đôi khi không cần nói chuyện, chỉ cần một ánh mắt, thì bọn họ liền biết nên làm như thế nào.

Trên đại điện, một điểm âm hưởng cũng không có.

Mộc Thanh Dao nhẹ nhàng nâng lên chén trà, nhàn nhã thưởng trà, cũng không có vội vã nói cái gì.

Sở Ngữ Yên một bên lòng dạ như bị treo ngược, không biết Hoàng hậu nương nương có ý tứ gì, nàng ta nếu tìm đến nàng, tất nhiên là có việc, bằng không nữ nhân này tuyệt đối sẽ không tới đây, nghĩ đến chuyện buổi tối hôm qua Hoàng thượng sủng hạnh nàng ta cả một đêm, Sở Ngữ Yên trong bụng có oán khí, không cam lòng nhìn nàng đánh giá.

Chỉ thấy Mộc Thanh Dao một thân thanh nhã, không nhiễm mùi son phấn tục khí, cả người thanh khiết không gì sánh được, giơ tay nhấc chân liền lộ ra sự cao nhã, mâu quang của nàng sáng tỏ đến cực điểm, lông mi thật dài che đầy con ngươi tràn đầy quang hoa (ánh sáng rực rỡ). Tay nâng một chén trà thơm, lẳng lặng thưởng trà, thần thái của nàng lúc này tựa như tuyết liên trên Thiên Sơn kia, lộ ra khí chất sâu kín của hoa mai, đừng nói là hoàng thượng, ngay cả nàng thân là nữ nhân cũng cảm nhận được một cỗ thơm ngát thoảng qua.

"Hoàng hậu?"

Sở Ngữ Yên kêu một tiếng, Mộc Thanh Dao liền đặt chén trà xuống, hướng tầm mắt nhìn phía Sở Ngữ Yên, đáy mắt hiện vẻ âm trầm sắt đá, dường như dễ dàng đem linh hồn của con người hấp thụ đi vào.

"Buổi tối hôm qua là người bỏ thuốc cho hoàng thượng ?"

Mộc Thanh Dao đi thẳng vào vấn đề, cũng không cùng Sở Ngữ Yên quanh co lòng vòng, nữ nhân kia vừa nghe thấy, sắc mặt biến hồng, không nghĩ tới quỷ kế của mình bị người ta nhìn thấu, nếu Hoàng hậu đã biết, như vậy Hoàng thượng cũng nhất định biết, vậy tại sao không thấy có động tĩnh nào?

"Nương nương là qua đây để trừng phạt ta sao?"

Sở Ngữ Yên rất bình tĩnh mở miệng, kỳ thực nàng trong lòng biết rất rõ ràng Mộc Thanh Dao có thể tới tìm nàng, nhất định còn có chuyện khác, nếu như chỉ đơn thuần là vì trừng phạt nàng, thì không đáng để nàng tự mình qua đây.

Chương 89.3

"Vậy thì không phải, bản cung chỉ bởi vì chuyện tối hôm qua, mới biết Quý phi ấp ú mong muốn làm mẹ, tuy nhiên Hoàng thượng không có để ý đến người. Nhưng nếu muốn ở lại trong cung, chỉ có một khả năng, chính là làm cho hoàng thượng tiếp nhận người, người biết hoàng thượng vì sao không tiếp nhận người không?"

Mộc Thanh Dao đang thực hiện kế hoạch của mình, nên cũng không nhìn sắc mặt thay đổi của Sở Ngữ Yên. Nói thật ra, lần này tới tìm Sở Ngữ Yên, trong lòng nàng vẫn có một chút áy náy, bởi vì dù cho Sở gia có giao ra binh quyền, thì Hoàng thượng cũng không nhất định lưu Sở Ngữ Yên ở trong cung, cho nên nàng làm như vậy có tính là lợi dụng nữ nhân này không?

Đây chính là điều mà Sở Ngữ Yên vẫn hoang mang, Hoàng thượng không tiếp nhận nàng, nàng nên làm như thế nào, mới có thể làm cho Hoàng thượng tiếp nhận nàng đây, lúc này vừa nghe hoàng hậu nói vậy, nên có vài phần chờ đợi.

"Vì sao?"

"Là bởi vì binh quyền ở trong tay Sở gia, Quý phi nương nương hắn là nhận được tin tức Thái hậu bị Hoàng thượng giam lỏng, về phần vì chuyện gì, bản cung không tiện ở chỗ này nói. Thế nhưng bản cung có thể chính xác nói cho ngươi biết, thời thế bây giờ không còn như lúc trước, đã như vậy, sao không biết thời thế, khiến cha ngươi đem binh quyền giao ra đây, như vậy Hoàng thượng nói không chừng sẽ hậu đãi Quý phi nương nương, chẳng lẽ Sở gia thực sự phải chờ tới hoàng thượng động thủ mới cam tâm sao? Đến lúc đó chỉ sợ..."

Mộc Thanh Dao xoay mình nâng tầm mắt, đồng tử đen kịt. "...Là sóng to gió lớn", tuy rằng lời kế tiếp nàng không nói ra miệng, thế nhưng Sở Ngữ Yên đã biết ý tứ đó, không khôi tâm kinh đảm chiến, lông tóc trên người dựng đứng. Không nghĩ tới trong chớp mắt, Sở gia lại suy tàn. Tuy rằng Hoàng hậu nương nương nói rất có lí, chỉ cần phụ thân giao ra binh quyền, Hoàng thượng có thể sẽ hậu đãi nàng, thế nhưng Sở gia từ nay về sau sẽ trở thành người dưới trướng, phụ thân cùng ca ca sẽ cam tâm sao?

Nhưng cho dù không giao ra binh quyền, Hoàng thượng chẳng lẽ cam lòng chịu mất binh quyền sao?

Sở Ngữ Yên sắc mặt từ hồng tới trắng, lại chuyển xanh, thay đổi liên tục. Trong đại điện, vắng vẻ không tiếng động, chỉ nghe tiếng thở ồ ồ của Sở Ngữ Yên.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ vang lên âm thanh nhỏ, khiến Mộc Thanh Dao chú ý. "Có người nghe trộm", khéo môi nhếch lên lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Ai?"

Một tiếng lành lạnh khẽ vang, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu vẫn canh gác ngoài cửa vọt vào, quan sát mọi nơi: "Nương nương?"

"Bên ngoài có người nghe trộm."

Lời nói vừa roi xuống, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu liền xông ra ngoài

Trong điện, Sở Ngữ Yên cuối cùng bình tĩnh lại, ngược mắt nghiêm túc nhìn Mộc Thanh Dao, nhàn nhạt mở miệng: "Ngữ Yên chỉ là nữ tử, chỉ sợ nếu làm theo lời nương nương nói, phụ thân căn bản không nghe, thế nhưng Ngữ Yên vẫn cố thử."

"Tốt, Quý phi nương nương là một người thông minh, bản cung tin Hữu thừa tướng cũng là một người thông minh." Mộc Thanh Dao đứng lên, đáy mắt vọt qua một tia hung ác. Đúng vậy, nàng tin Sở Ngữ Yên cùng Hữu thừa tướng đều là người thông minh. Trong lúc này, kẻ bình thường sẽ bị bức đến chó cùng rút giật, nhưng bên cạnh đó nàng chưa quên còn có một Sở đại công tử, động cơ ở phía sau nam nhân kia chỉ sợ không bình thường, mà là âm mưu động trời.

"Cung tiễn Hoàng hậu nương nương." Sở Ngữ Yên theo Mộc Thanh Dao đứng lên, cung kính thi lễ, đưa mắt nhìn Mộc Thanh Dao đi ra đại điện, nữ nhân này không phải như những nữ nhân bình thường, sự bình tĩnh tự nhiên, cơ trí thông minh của nàng, còn có khí phách hung tàn nữa, đều không phải là đối tượng mà các nàng có thể đối phó. Sở Ngữ Yên đứng trên đại điện, cười khổ không ngót.

"Người đâu!" Thiếp thân thị tì của nàng Thu Nguyệt rất nhanh đi tới, nhìn vẻ mặt chủ tử giống như bị đả kích rất nhiều, không khỏi đau lòng truy vấn: "Chủ tử, Hoàng hậu nương nương nói cái gì vậy?"

"Không liên quan đến chuyện của nàng, lập tức đưa tin cho cha ta, bảo hắn bí mật tiến cung tới gặp ta."

"Dạ, nương nương." Thu Nguyệt nhìn vẻ mặt chủ tử lạnh lùng, không dám nói thêm cái gì, rất nhanh lĩnh mệnh đi xuống...

Dưới bóng đêm, mái tóc đen của Mộc Thanh Dao tuỳ ý tung bay trong gió, áo choàng đung đưa theo nhịp bước chân, cả người như tinh linh trong đêm tối.

Ở trước có thái giám cầm đèn, phía sau thì có ba thủ hạ, đoàn người trở về Phượng Loan cung.

Mạc Sầu kỳ quái mở miệng: "Nương nương, vừa rồi người ở bên ngoài nghe

trộm là ai a?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui vẻ của Mộc Thanh Dao bỗng che phủ bởi một tầng sương mỏng, lây nhiễm cả nụ cười.

"Ở trong cung còn ai có thể có công phu như vậy?"

Phía sau Mai Tâm sớm kêu lên: "Tây Môn Tân Nguyệt, nghe đồn Tây Môn Tân Nguyệt văn võ song toàn, võ công như thế chắc chắn không nhầm, như vậy nghe trộm nhất định là nàng, nữ nhân này thật là âm hiểm, dĩ nhiên ở bên ngoài nghe trộm."

"Kỳ thực bản cung đã tính đến nàng việc nghe trộm, như vậy sẽ giảm đi nhiều phiền toái."

Mộc Thanh Dao bí hiểm nở nụ cười, cặp mắt loé lên ánh sáng ngọc đẹp không gì sánh được. Nàng tin Tây Môn Tân Nguyệt rất nhanh sẽ nói cho phụ thân nàng Tây Môn tướng quân ra mặt giúp đỡ Hoàng thượng. Tây Môn tướng quân mặc dù không có binh quyền, nhưng đức cao vọng trọng, nhiều năm chinh chiến sa trường, có rất nhiều kẻ dưới trướng đã chịu ơn của hắn. Mặc dù không có binh quyền, cũng là kẻ có thực lực nhất.

"A." ba người phía sau kêu lên sợ hãi. Không biết lời này của nương nương là có ý gì, nhưng Mộc Thanh Dao cũng không nói thêm gì, mà trực tiếp đi về hướng tâm cung...

Ngày thứ hai, hoàng thượng ở trên thư phòng cho triệu kiến tất cả những kẻ xử lí vụ án Nguyệt Giác Tự, Nam An vương, Bắc Tân vương cùng Hình bộ thượng thư.

"Chúng thần tham kiến Hoàng thượng."

Hai vị vương gia cùng một vị trọng thần, cung kính hành lễ với hoàng thượng.

Trên gương mặt tuấn dật của Hoàng thượng bao phủ sát khí hung tàn, đáy mắt đen kịt như hồ băng ẩn chứa cuồng nộ vô hạn, mâu quang một lần rồi một lần đảo qua ba vị thần tử đang ở phía dưới, cuối cùng rơi xuống người Bắc Tân vương gia

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch bất động thanh sắc cúi đầu. Mặc dù cúi

đầu, hắn cũng có thể cảm nhận được sát khí của Hoàng thượng đang bao phủ ở trên người của hắn.

Hoàng thượng đã cảnh giác, hắn càng phải cẩn thận mà chống đỡ...

"Bình thân." Thanh âm lãnh khốc vô tình của Hoàng thượng vang lên, ba người đều không dám khinh thường, chậm rãi mở miệng: "Tạ ơn hoàng thượng."

"Ban thưởng ngồi."

Trong thượng thư phòng một số người nín thở, Hình bộ thượng thư ngồi vào vị trí của mình, thỉnh thoảng lấy tay lau trán, cho tới nay hoàng thượng đều là một người làm kẻ khác run như cây sậy nhưng chưa từng có lúc nào dày đặc sát khí thế này, giống như áp lực trên đỉnh núi Thái Sơn vậy, làm cho người ta không thở nổi, chẳng lẽ là bọn họ làm sai chuyện gì, khiến cho hoàng thượng mất hứng, Hình bộ thượng thư suy đoán.

Cuối cùng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu chậm rãi mở miệng:
"Không biết hoàng thượng triệu tập chúng thần có chuyện gì quan trọng cần bàn bạc?"

Nam An vương tiếng nói vừa dứt, Hình bộ thượng thư vội vàng phụ họa:
"Đúng vậy, không biết hoàng thượng có chuyện gì triệu kiến chúng thần?"

Chương 89.4

Hoàng thượng thu lại một ít khí phách dọa người, đôi môi mím chặt, không nhanh không chậm mở miệng: "Trẫm cho truyền các vị ái khanh qua đây, là muốn hỏi một chút vụ án Nguyệt Giác Tự tiến triển như thế nào rồi?"

Thanh âm Hoàng thượng vừa dứt, Hình bộ thượng thư lập tức đem mâu quang dời về phía Nam An vương cùng Bắc Tân vương. Đại án lần này có Nam An vương cùng bắc tân vương hai vị vương gia ở đây, đâu đến phiên Hình bộ thượng thư như hắn, mọi việc toàn bộ để cho hai vị vương gia làm chủ.

"Bẩm hoàng thượng, chúng thần đã thẩm vấn qua trụ trì Nguyệt Giác Tự Liễu Không, bất đắc dĩ hòa thượng kia ngậm miệng không nói, mặc dù sử dụng đại hình, cũng không hé lộ một chữ."

Nam An vương bẩm báo, con ngươi Hoàng thượng bất chợt hiện lên vẻ u ám tối tăm, hàn băng bắn về phía Bắc Tân vương: "Nhi hoàng đệ nghĩ nên xử trí như thế nào?"

Bắc Tân vương vừa nghe đến hoàng thượng điểm tên mình, thì lập tức cung kính đứng dậy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười ôn hòa, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: "Người xuất gia tâm tắt phải từ bi, không nghĩ tới dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến mức này, thần đệ cho rằng, nên dùng đại hình "hầu hạ". Nếu không làm như vậy, hòa thượng kia nhất định sẽ không giao ra kẻ sai bảo phía sau. Khoan dung với hắn, chắc chắn hắn sẽ không giao."

Lời nói của Bắc Tân vương vừa rơi xuống, vài ánh mắt bắn về phía hắn, Hoàng thượng cùng Nam An vương mang vẻ mặt bí hiểm, mà Hình bộ thượng thư thì mang vẻ mặt khó có thể tin. Đây là Bắc Tân vương ôn nhuận như ngọc sao, nguyên lai thủ đoạn hành sự cũng rất là cay độc, xem ra người của hoàng thất, không ai không độc ác.

"Tốt, nhị hoàng đệ nói rất đúng, xem ra nếu không dùng trọng hình, hắn chắc sẽ không giao ra người chủ mưu phía sau, nếu như để cho trẫm tra ra là ai đại nghịch bất đạo như vậy, trẫm nhất định sẽ đem hắn ngũ mã phanh thây, treo trước Lâm An thành ba ngày thị chúng, làm cho người trong thiên hạ đều biết kẻ nghịch tặc sẽ bị xử lí như thế nào."

Ngôn từ thị huyết vang vọng ở bên trong thư phòng, Bắc Tân vương một thân mồ hôi lạnh, mặc dù biết người nam nhân này thủ đoạn độc ác, thế nhưng nghe cái cách xử tội như thế, khiến kẻ khác tâm kinh đắm chiêm, hắn càng phải thêm cẩn thận mới được.

Bên trong thư phòng, vắng vẻ không tiếng động, một luồng gió lạnh thổi qua, Hoàng thượng không nói lời nào, lạnh lùng bẽ nghẽ, loại thời gian này, ai mà dám nói chuyện a.

Ngoài cửa Thượng thư phòng vang lên thanh âm A Cửu: "Hoàng thượng, Tây Môn tướng quân cầu kiến."

"Tuyên."

Thanh âm lãnh mị của Hoàng thượng vang lên. Bên trong thư phòng Bắc Tân vương bất giác phát run một chút, Hoàng thượng cho gọi Tây Môn lão tặc (lão già) tới làm gì, cái lão già này từ trước đến nay đối địch với Sở

gia, không, là đối địch với hắn cùng rất nhiều kẻ trong triều, tự cho mình công cao lao khổ, cǎn bǎn không đem người bình thường để vào mắt.

A Cửu rất nhanh đem Tây Môn lão tướng quân lĩnh tiến vào Thượng thư phòng. Chỉ thấy Tây Môn tướng quân tuy rằng tuổi già, thế nhưng vẫn rất uy phong như trước, cao lớn lực lưỡng, không thấy được dáng vẻ của một lão nhân, trên gương mặt như khắc hình chữ "quốc" (-_-), dưới mày kiếm là hai đôi mắt lấp lánh có thần, vừa đi vào bên trong Thượng thư phòng, cung kính cấp chắp tay thi lễ với Hoàng thượng.

"Lão thần khấu kiến hoàng thượng."

"Tây Môn ái khanh hãy bình thân, ban thưởng tạ." Hoàng thượng ngũ khí đang lạnh lùng, bất ngờ hòa hoãn đi vài phần, khiến ba người ngồi dưới nhất thời không đoán được ý đồ của Hoàng thượng, chỉ có thể trợn mắt nhìn Tây Môn Chính Hào hoàn toàn không đem người khác để vào mắt, ngang nhiên ngồi ở một bên, hơn nữa hoàng thượng cư nhiên ngầm đồng ý để cho hắn kiêu ngạo như vậy.

"Bẩm hoàng thượng, Tô gia một trăm lẻ tám người, tất cả đã bị bắt về quy án."

Tây Môn Chính Hào vừa ngồi xuống, liền ném một đòn phủ đầu, đòn sấm sét này đương nhiên khiến Bắc Tân vương đầu váng mắt hoa, còn kẻ khác thì không hiểu, Tô gia này có liên quan gì chứ?

"Tốt." Hoàng đế ngồi ở trên cao, khuôn mặt tuấn dật hiện lên ý cười, lập tức hạ chỉ: "Kể từ hôm nay, vụ án Nguyệt Giác Tự giao cho Tây Môn Chính Hào tướng quân làm chủ thẩm, Nam An vương, Bắc Tân vương cùng Hình bộ bồi thẩm, cần phải đem bắt hết những kẻ đứng sau về quy án, trăm rát mỗi mắt mong chờ."

Mộ Dung Lưu Tôn liếc nhìn những kẻ bên dưới, con ngươi chợt lóe lên sắc bén, hiện tại quan trọng là diệt trừ Bắc Tân vương, sau này mới quay lại đối phó họ Sở, không lo binh quyền kia không trở về. Chỉ có thống nhất binh quyền thiên hạ hắn mới có năng lực thống nhất những quốc gia khác...

"Chúng thần tuân chỉ."

Bên trong thượng thư phòng, vài người đồng thời đứng lên lĩnh mệnh, bất quá Nam An vương cùng Hình bộ thượng thư có điểm không hiểu. Hình bộ

thượng thư tuy rằng nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều, nhưng Nam An vương thì không như vậy, ôm quyền cung kính mở miệng.

"Hoàng thượng, Tô gia một trăm lẻ tám người đã xảy ra chuyện gì?"

Mâu quang u ám của Hoàng thượng tùy ý quét về phía Tây Môn Chính Hào, Tây Môn Chính Hào nhận được ý tứ của hoàng thượng, lập tức cao giọng mở miệng.

"Trụ trì Nguyệt Giác tự kia nguyên danh là Tô Trảm, là chủ nhân bố tác phuờng Tô gia, hiện tại hắn là kẻ mưu phản nghịch tặc, nên Tô gia cả nhà một trăm lẻ tám người toàn bộ bị hạ ngục, thần tin rằng Tô Trảm kia sẽ chẳng trơ mắt nhìn đám người Tô gia toàn bộ bị giết, chắc chắn sẽ giao ra kẻ đứng sau sai khiến."

Tây Môn Chính Hào mở miệng, giọng nói đanh thép. Hắn vốn là tướng quân chinh chiến sa trường, tự cho rằng đây là phương pháp tối ưu nhất, tin chắc rằng lão hòa thượng Liễu Không kia nhất định đem toàn bộ sự thật nói ra.

Khóe mi Nam An vương cùng Bắc Tân vương đồng thời giật giật, trước tiên là không đồng ý thủ đoạn tàn nhẫn này, nếu như kẻ đó kiên quyết tuyệt đối không hé răng, có phải là đã giết oan Tô gia một trăm lẻ tám mạng người hay không. Sau đó sẽ làm cho mọi người sợ đến mất hồn mất vía, đáy mắt vương một mảnh mịt mờ, trong lòng ngầm bức, ai có thể nghĩ tới thậm chí có người còn tra ra được Liễu Không là Tô Trảm, hắn ta thậm chí đã xuất gia hơn hai mươi năm.

Nam An vương đang muốn nói chuyện, thì Hoàng thượng ngự phía trên cao đã vung tay lên lạnh lùng nói: "Đều lui ra đi, trăm hi vọng mau chóng giải quyết xong vụ án này."

"Dạ, Hoàng thượng yên tâm đi, lão thần nhất định sẽ làm cho kẻ kia khai ra sự thật."

Tây Môn Chính Hào tuy chính trực ngay thẳng nhưng xuất thân là con nhà võ, nói chuyện lỗ mãng, hơn nữa một lòng muốn lập công, vì nữ nhi Tây Môn Tân Nguyệt của hắn còn ở trong cung, thân là phụ thân, hắn đương nhiên sẽ giúp đỡ nữ nhi của mình.

"Chúng thần xin cáo lui."

Đám người rời khỏi thượng thư phòng. Ở bên ngoài Nam An vương vẻ mặt băng lãnh, sắc mặt so với lúc trước càng lạnh hơn, còn sắc mặt của Bắc Tân vương thì trắng bệch, ánh mắt âm u, Hình bộ thượng thư đầu đầy mồ hôi. Trong cả nhóm, người duy nhất cao hứng đó là Tây Môn Chính Hào, đắc ý mãn nguyện cười nghênh ngang mà đi.

Hình bộ thượng thư đứng ở phía sau Bắc Tân vương cùng Nam An vương, nhỏ giọng nói thầm.

"Lão ta là cái gì a, sao lại biết kẻ kia là Tô Trảm. Còn không nghĩ tới lần này để hắn cướp công đầu rồi."

Nam An vương cùng Bắc Tân vương đồng thời trùng mặt liếc hắn một cái, lúc nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện cướp công, đây chính là một trãm lẽ tám cái nhân mạng a, nếu như Tô Trảm không khai, chỉ sợ sẽ bức hết một trãm lẽ tám cái mạng, nếu như Tô Trảm chịu giao ra, thì sao lúc thọ đại hình hắn vẫn ngậm miệng không đề cập tới chuyện này....

Chương 89.5

Hình bộ thượng thư cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng làm khuôn mặt tươi cười, nhưng tâm tư thì xám xịt theo sau hai vị vương gia rời khỏi Thượng thư phòng...

Tây Môn tướng quân xuất thân nhà võ, hành sự luôn nóng nảy, hơn nữa lần này Nguyệt Giác tự mắc tội loạn đảng nhất án (muru phản), hắn muốn ở trước mặt hoàng thượng lập công, làm tốt thì có thể tranh thủ giúp nữ nhi nhập cung, bởi vậy vừa nhận được ý chỉ của Hoàng thượng hắn liền dẫn một đoàn người tới nhà tù Hình bộ nghiêm thâm Liễu Không, cũng chính là Tô Trảm.

Đáng tiếc Liễu Không gan lì, cái gì cũng không nói, mặc cho người khác đe dọa dụ dỗ, thậm chí dùng đại hình "hầu hạ", cũng không làm hắn dao động nửa phần. Nhà tù Hình bộ mười tám bàn cực hình, đã thử hết mười loại cũng chỉ thấy hắn hơi thở yếu ớt, vô cùng thê thảm, quanh thân vết máu loang lổ, có thể coi là bị hành hạ chết đi sống lại, nhưng hắn vẫn như trước không nói gì.

Tây Môn Chính Hào cùng Nam An vương Bắc Tân vương đợi đến một ngày một đêm không đạt được kết quả gì, mọi người cũng mệt mỏi, nên đem Liễu Không sống dở chết dở kia ném vào nhà ngục, chuẩn bị ngày thứ hai thảm

vấn.

Liễu Không bị thương nặng như vậy, nếu như là người bình thường, mặc dù không chết cũng sẽ tự sát, nhưng hắn thì ngược lại, cố gắng sống sót dù cho chỉ còn lại một ngụm hô hấp cuối cùng .

Ngày thứ hai, phía trên võ trường, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào người, tuy không cảm thấy nóng nhưng vẫn khiến người ta thấy chói mắt.

Võ trường bốn phía là binh tướng đứng gác, Tây Môn Chính Hào phải ở chỗ này thẩm vấn phạm nhân. Bởi vậy từ sáng sớm, trên võ trường Tây Môn Chính Hào đã nghiêm nghị ngồi phía trên cao, Nam An vương cùng Bắc Tân vương còn có Hình bộ đại quan, theo thứ tự mà ngồi.

Bốn phía võ trường tiếng người ồn ào, chen lấn tấp nập, tất cả mọi người hiểu kỹ nhìn hết thấy trước mắt, không biết ở đây xảy ra chuyện gì, quan binh tầng tầng trấn áp mới có thể khiến tiếng ồn giảm thiểu một ít.

Tây Môn Chính Hào nhìn sắc trời không còn sớm, người nén tối cũng đã tới, hắn liền ra lệnh một tiếng.

Tô gia một trăm lẻ tám người, trẻ có già có, già thì chừng bảy tám chục tuổi, nhỏ cũng chỉ có vài tuổi, tất cả đều bị trói bằng xích sắt, bị áp giải đến pháp trường, nhất thời phát ra tiếng khóc, âm thanh cầu xin không ngừng, họ rất nhanh bị đưa tới giữa võ trường, lần lượt từng người quỳ xuống, rất nhiều người cắn bắn không biết xảy ra chuyện gì, tóc tai bù xù, võ trường lúc này hiện lên một mảnh thảm.

Tiếng nghị luận phát ra từ đám người vây xem, đây là Tô gia ở Đông Giao, có rất nhiều người biết, chỉ là một gia tộc an phận đàng hoàng, không biết xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên toàn bộ bị bắt, còn phải nhận loại đói đói này.

Tây Môn Chính Hào cũng không để ý tới những kẻ đang ồn ào phía dưới, vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, ánh mắt thị huyết quét qua những kẻ đó.

Hôm nay ở võ trường thẩm tra xử lí án, hắn có hai mục đích, thứ nhất, Tô gia có rất đông nhân khẩu, không có công đường nào chừa hết, thứ hai, hắn muốn bức ra chủ mưu phía sau, nếu Tô Trảm bị bắt, những người đó hắn phải ra cứu hắn mới đúng. Đáng tiếc bản tính của hắn đã gở lầm.

Tây Môn Chính Hào đang ở trong lòng tính toán kế hoạch, thì trên võ trường

một lão hòa thượng gần như hấp hối bị mang ra, lúc này trên nét mặt hiền từ kia loang lổ vết máu, chân đã không thể chấm đất, chỉ có thể để hai quan binh tùy ý một đường lôi vào giữa võ trường.

Hắn vừa xuất hiện, lần thứ hai gây náo động, đám người vây xem lần thứ hai kêu lên.

Tây Môn Chính Hào quét mắt liếc đám người đang tranh cãi ầm ĩ, xoay mình đứng lên, mười phần bức bối, thanh âm như tiếng sấm vang lên: "Trật tự một chút, các ngươi không nên ồn ào, lão hòa thượng này là trọng phạm triều đình, là phần tử loạn đảng. Hắn tên gọi là Tô Trảm, là người của Tô gia, hiện tại hắn là trụ trì Nguyệt Giác tự, ở dưới lòng đất lục soát ra một lượng lớn binh khí, nay tội danh mưu phản đã thành lập. Hiện tại bản tướng quân phụng ý chỉ hoàng thượng, làm cho hắn giao ra kẻ chủ mưu phía sau. Tuy nhiên hắn thà chết không khai, vì thế đừng trách bản tướng thủ đoạn độc ác. Hôm nay nếu như hắn không giao ra kẻ đúng sau sai sứ, Tô gia cầm chắc cái chết."

Tây Môn Chính Hào tiếng nói vừa dứt, xung quanh đồng loạt im lặng, đám bách tính khi nãy còn sôi nổi bàn luận giờ ai cũng không dám hé răng, phải biết rằng tội danh mưu phản này cũng không phải là việc nhỏ đi.

Bách tính yên lặng, thế nhưng Tô gia có rất nhiều người khóc lên, vừa khóc vừa la, hướng về phía lão hòa thượng thét chói tai.

"Tô Trảm, ngươi đã gây ra nghiệt gì, tại sao lại muốn hại chúng ta a, ngươi không phải đã sớm đi làm hòa thượng sao? Thế nào còn làm loại chuyện thương thiên hại lý này?"

Người vừa kêu là một lão gia đầu tóc bạc phơ, chính là trưởng lão trong Tô gia, lúc này môi run rẩy, nói năng không trọn vẹn.

Lão hòa thượng Tô Trảm, trong cơn mơ màng màng, bên tai nghe tiếng kêu khóc tranh cãi ầm ĩ, cố sức mở mắt ra, quét mắt nhìn người bên cạnh, chỉ thấy trên võ trường rộng lớn, rất nhiều người đang quỳ, trẻ có già có, trong đó còn có một chút bóng dáng quen thuộc, trong đầu Tô Trảm một thanh âm vang lên.

Trời ạ, đây là cái nghiệt gì a, ông trời, ngươi có báo ứng, thì báo ứng ở trên người của ta đi, đừng giày vò người ta của ta, lão nạp từ lâu đã hối hận, hy sinh người vô tội, đây đều là lão nạp nhất niệm chi thác (một hành động mà

gây rối loạn tất cả) a, cực khổ nhiều hơn nữa, lão nạp đều nguyện ý, cầu người đừng giày vò người nhà của ta nữa.

Tây Môn Chính Hào vừa nhìn thấy Tô Trảm tỉnh lại, thanh âm lại vang dội lên.

"Tô Trảm, tất cả sinh mạng Tô gia hiện tại đều nằm trong tay ngươi, ngươi nếu còn không giao ra kẻ đứng phía sau, đừng trách bản tướng đem người của Tô gia từng bước từng bước giết sạch."

Lão hòa thượng Tô Trảm hai tròng mắt trợn trừng, chảy ra hai hàng huyết lệ, nhìn trời cười dài, cuối cùng gắt gượng mở miệng.

"Nào có kẻ đứng sau sai khiến, tất cả hết thảy đều do lão nạp gây nên, không quan hệ đến người của Tô gia, xin tướng quân xử tử lão nạp, cho người Tô gia một con đường sống đi."

Tô Trảm tiếng nói vừa xong, Tây Môn Chính Hào cũng chẳng thèm để ý, cười lạnh một tiếng, hướng bên cạnh vung tay lên ra lệnh: "Dẫn tới."

Tiếng hắt hắt xuống, lập tức có quan binh mang tới một lão nhân, chính là huynh trưởng Tô Trảm, đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, lúc này từ trong mắt chảy xuống hai hàng lệ, thống khổ nhìn Tô Trảm: "Tô Trảm a, đây đều là nghiệt chướng ngươi gây ra, ngươi căn bản cũng không phải là người Tô gia, nếu quả thật là người Tô gia, liền nói cho rõ ràng đi, đừng làm cho Tô gia tuyệt hậu a."

Lời này của lão nhân vừa rơi xuống, Tây Môn Chính Hào quát to một tiếng: "Tô Trảm, ngươi có khai hay không?"

Bốn phía võ trường nhất loạt im lặng, tất cả mọi người đều nhìn Tô Trảm.

Chỉ thấy lão hòa thượng ngửa mặt lên trời cười, xoay người thoát khỏi hai tay lính đang giữ mình, hai tay ngưng tụ nội lực, hai ngón tay đâm thẳng vào tròng mắt mình, trong chớp mắt, hai mắt đã trống rỗng, máu đầm đìa chảy ra từ hai nhán cầu, dù hắt đau đớn không ngừng, nhưng vẫn gắt gượng mở miệng: "Lão nạp chính là đầu sỏ gây nên." Nói xong liền ngất đi.

Chương 89.6

Lúc này, trên võ trường phát ra rất nhiều tiếng thét chói tai, rất nhiều người

bị cảnh tượng này làm hoảng sợ, sau đó là một loạt những âm thanh ầm ĩ.

Tây Môn Chính Hào căn bản không để ý tới những người vây xem, quay đầu phân phó binh tướng bên cạnh: "Hắt nước cho hắn tỉnh lại."

"Dạ, tướng tướng quân."

Một thùng nước được đem qua, thanh âm nước hắt xuống cùng với cảnh máu tanh hòa lẫn nước tạo thành cảnh tượng thực dọa người.

"Tô Trảm, nếu như ngươi còn không khai ra, bản tướng hôm nay liền đem Tô gia người từng người từng người chém sạch." Tây Môn Chính Hào thích giết chóc mở miệng, quanh thân cường liệt lãnh khí, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu bên cạnh đã sớm không quen nhìn thủ đoạn của hắn đang thực hiện, xoay mình đứng dậy: "Tây Môn tướng quân, làm như vậy có phải hay không quá tàn nhẫn?"

"Tàn nhẫn? Nam An vương gia biết cái gì gọi là tàn nhẫn, bản tướng năm đó giết địch một thương chém rơi bao nhiêu cái đầu, cũng vẫn chưa gọi là tàn nhẫn. Bản tướng chỉ dùng bằng này người để Tô Trảm giao ra loạn đảng, như thế đã coi tàn nhẫn sao? Nếu như vương gia không dám nhìn, liền tạm thời rời khỏi đi, để tránh ảnh hưởng tới tôn giá." Tây Môn Chính Hào cuồng vọng mở miệng, kiêu ngạo đến cực điểm, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, sắc mặt thật khó coi, vung tay một cái ly khai võ trường.

Tây Môn Chính Hào thấy không ai có ý kiến nữa, lại tiếp tục hành hình...

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đứng ở bìa rừng rậm, nhìn người ta đang ồn ào phía võ trường, nhìn lại, đứng nói Tô gia một trăm lẻ tám người, ngay cả tiểu hòa thượng Nguyệt Giác tự, chỉ sợ cũng đều khó thoát khỏi cái chết, vậy phải làm sao bây giờ a? Nam An vương lo lắng đi qua đi lại, hoàng huynh đem chuyện này giao cho Tây Môn Chính Hào xử trí, đã ngầm tán thành hắn dùng thủ đoạn cay độc, bằng không Tây Môn Chính Hào cũng không dám kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ thực sự tro mắt nhìn những người vô tội này chịu chết sao?

Nhân tình Mộ Dung Lưu Chiêu sáng lên, bây giờ còn có một người có thể cứu những người này, chỉ mong nàng có thể hỗ trợ, lập tức ngoặc tay ý bảo thủ hạ Cảnh Hàn.

"Cảnh Hàn, lập tức tiến vào hoàng cung, nhất định phải nhanh chóng chạy

tới Phượng Loan cung đi mời Hoàng hậu nương nương qua đây."

"Vương gia? Hoàng hậu có thể ngăn cản được Tây Môn tướng quân sao? Hắn là phụng ý chỉ của hoàng thượng ở đây thẩm án, tuy là Hoàng hậu nhưng cũng chỉ là hậu cung phi tàn, chỉ sợ không ngăn cản được hắn."

"Không, bản vương nhớ kỹ lúc đầu, hoàng huynh từng ở trước sứ thần ngũ quốc nói qua, Huyền Nguyệt Hoàng hậu ngang với Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng hậu nương nương có thể tới, Tây Môn Chính Hào kia tất nhiên không dám động thủ, người ra roi thúc ngựa chạy tới hoàng cung đi."

"Dạ, vương gia." Cảnh Hàn ôm quyền lĩnh mệnh, phi thân lên ngựa, chạy nhanh đi, chớp mắt đã không thấy bóng người, chỉ còn thấy bụi bay mịt mờ.

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao đang cùng công chúa ở trong vườn hoa tưới hoa, mấy người tiểu nha đầu ở bên cạnh theo dõi, nương nương cùng công chúa một bên tưới một bên cười, rất là vui vẻ.

Lúc này, có một tiểu thái giám sắc mặt hoảng loạn chạy tới, một bên chạy một bên hô hoán: "Nương nương, nương nương không xong, không xong, Nam An vương phái người tiến cung tới."

"Ân." Mộc Thanh Dao ngẩng đầu lên, đuôi lông mày nhếch một chút, lãnh ý nhuộm đậm ở đáy mắt, không vui mở miệng: "Nam An vương phái người tới làm gì?"

"Đang ở ngoài cửa điện đợi Hoàng hậu nương nương đó? Tựa hồ thực vội, nương nương mau trở về đi thôi."

"Ừ." Mộc Thanh Dao vươn vai, đem bình tưới đưa cho cung nữ đang đứng bên cạnh, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Tình Trúc: "Ta đi có chút việc, lát quay lại tưới cùng ngươi, các ngươi tưới trước đi?"

"Được a." Mộ Dung Tình Trúc cao hứng gật đầu, nàng đang tưới rất vui vẻ, không nghĩ tới tưới hoa cũng có bí quyết nữa, nàng là một công chúa, cho tới bây giờ cũng chưa làm qua loại chuyện này, trái lại cảm thấy nó rất mới mẻ.

Mộc Thanh Dao sửa lại một chút tóc mai, không nhanh không chậm đi đến cửa cung, dọc theo đường đi nhìn bên đường hoa hoa thảo, rất vui vẻ thoải mái.

Ở phía dưới bậc đá thèm đại điện một thân nam tử mạnh mẽ đứng chờ, thấy không rõ mặt của hắn, chỉ thấy hắn tương đối lo lắng, đi qua đi lại ở trước cửa điện, thỉnh thoảng xoa xoa tay, vừa nghe đến tiếng bước chân, chọt ngẩng đầu lên nhìn thấy Hoàng hậu nương nương hào quang rực rỡ, cuống quít cung kính chào.

"Cảnh Hàn tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Mộc Thanh Dao ngược mắt nhìn qua, liền nhận ra Cảnh Hàn - thủ hạ đắc lực của Nam An vương, lúc này trên khuôn mặt tuấn dật nghiêm chỉnh đầy vẻ nóng vội.

"Đứng lên đi, xảy ra chuyện gì?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt liếc hắn một cái, phất tay ý bảo hắn đứng lên, không biết Nam An vương tại sao có chuyện lại tìm nàng, hắn nên đi tìm Hoàng thượng mới đúng.

Cảnh Hàn nghe Mộc Thanh Dao hỏi xong, cũng không có đứng dậy, mà vẫn quỳ, không nhúc nhích bẩm báo.

"Hoàng hậu nương nương, vụ án Nguyệt Giác tự Hoàng thượng giao cho Tây Môn tướng quân thẩm tra xử lí, Tây Môn tướng quân kia không biết từ nơi nào có được tin tức, lại tra ra Liễu Không đại sư nguyên lai là Tô Trảm, hiện tại đem Tô gia một trăm lẻ tám miệng ăn toàn bộ bắt tới võ trường, bức bách Liễu Không giao ra người sai sứ phía sau. Liễu Không không giao, hắn liền giết người của Tô gia, thủ pháp cực kỳ thị huyết tàn nhẫn, Nam An vương thực sự vô pháp đồng ý chuyện này, liền sai thuộc hạ đến bẩm báo nương nương, mong nương nương thiện tâm, cứu giúp Tô gia."

Cảnh Hàn luôn luôn là một người băng lãnh vô tình, nhưng hôm nay không ngờ lại bị một màn chém giết ở võ trường làm cho kinh sợ, Liễu Không đại sư tự hủy đi hai mắt làm cho người chứng kiến sợ hãi, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Cảnh Hàn lời nói vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao sắc mặt trở nên lạnh lẽo, xung quanh phủ một tầng sương mỏng, rốt cuộc chuyện này vẫn xảy ra. Nàng lúc trước sở dĩ không nói ra Liễu Không chính là Tô Trảm, chính là sợ Hoàng thượng đả thương người vô tội. Tô Trảm kia hơn hai mươi tuổi đã xuất gia, cùng gia đình cắt đứt liên hệ, hiện tại bởi vì chuyện của hắn, lại liên luy Tô gia một trăm lẻ tám nhân mạng, đây không phải là oan nghiệt thì là

gi.

Mộc Thanh Dao đáy lòng lạnh buốt run sợ, hai bàn tay nắm chặt, quay người chuẩn bị tới Lưu Ly cung đi tìm Hoàng thượng.

Cảnh Hàn tiến lên một bước ngăn trở lối đi của nàng: "Nương nương, đi tìm Hoàng thượng đã không còn kịp rồi. Hoàng thượng đem chuyện này toàn quyền giao cho Tây Môn tướng quân xử lý, chính là muốn dùng thủ đoạn thi huyết bức bách Tô Trảm giao ra người chủ sự phía sau, thế nhưng Tô Trảm tình nguyện nhận tất cả tội, cũng không nói ra người phía sau. Hiện tại nương nương chỉ có đi trước võ trường, ngăn cản ở Tây Môn tướng quân hành hình, mới có thể cứu những người đó."

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, dừng bước, con ngươi lạnh lùng hình như hiện lên sóng biển đen kịt.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đang ở bên cạnh đều cho rằng việc này nếu Hoàng thượng đã giao cho Tây Môn tướng quân, tất nhiên không thể trì hoãn, nương nương nếu như đi võ trường, tất nhiên sẽ làm hoàng thượng tức giận, đến lúc đó chỉ sợ cứu không được những người đó, còn làm liên lụy bản thân.

"Nương nương, trăm triệu không thể."

"Nương nương, xin ngẫm lại, những người này vô tội. Việc này đã không thể trì hoãn, nếu chậm trễ một phút đồng hồ, chỉ sợ người của Tô gia bị chết càng nhiều."

Cảnh Hàn trầm giọng mở miệng, trên gương mặt xinh đẹp của Mộc Thanh Dao lại bao phủ thêm hàn khí, đôi mắt đen lóe lên một cái lạnh lùng hạ lệnh: "Cảnh Hàn, dẫn đường."

"Nương nương."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu kêu lên, nương nương đi chuyến này, chỉ sợ sẽ chọc giận Hoàng thượng, thế nhưng chuyện Mộc Thanh Dao đã quyết định, từ trước đến nay sẽ không thay đổi, trầm giọng mở miệng: "Đây là chuyện bản cung đã quyết."

Hơi thở lạnh lẽo kia như đến từ địa ngục, một điểm tình cảm ám áp cũng không có, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu không dám nói cái gì nữa, chỉ cung kính

trầm giọng: "Thuộc hạ theo nương nương cùng nhau đi tới võ trường."

"Tốt, đi." Mộc Thanh Dao ra lệnh một tiếng, Cảnh Hàn phía trước dẫn đường, cũng không đi qua cung môn, như vậy quá lộ liễu, chỉ đi qua thiên đạo (như cửa nách, cửa hông), vòng theo đường nhỏ, rất nhanh đến bên tường cao bao quanh cung điện. Mọi người đều có võ công, chân tường cao kia căn bản không ngăn cản được các nàng.

Ở phía ngoài có một con ngựa, Mộc Thanh Dao phi thân lên ngựa, quất mã tiên (roi ngựa), con ngựa bị đau, chạy nhanh đi.

Mà Mạc Sầu cùng Mạc Ưu còn có Cảnh Hàn theo sau, mỗi người đoạt một con ngựa, đuổi sát thân ảnh phía trước.

Mộc Thanh Dao theo trí nhớ, một đường quất roi thẳng đến võ trường, dọc theo đường đi làm đổ rất nhiều thứ, đợi cho những người bên đường phục hồi tinh thần lại thì chỉ nhìn thấy một đạo thân ảnh phi thường mạnh mẽ vụt qua, căn bản không thấy được chút bóng dáng. Vừa đem đồ vật nhặt lại thì lại có ba lại con ngựa xông tới, lần thứ hai đụng ngã bọn họ, các loại hoa quả tươi chớp mắt đều bị giẫm lên...

Võ trường, tiếng người ồn ào, tiếng khóc la một mảnh, bách tính vây xung quanh cũng bắt đầu tức giận bất bình kêu lên.

Mặc dù lão hòa thượng kia phạm pháp, thế nhưng Tây Môn tướng quân thủ đoạn giết người quá tàn nhẫn, ngày cả người già trẻ nhỏ cũng không tha, hơn nữa lão hòa thượng kia cũng đã bị hành hạ đến không ra hình người. Nếu quả thật phạm tội, giết là tốt rồi, hà tất phải tàn nhẫn dồn vặt hắn như vậy, hắn không phải nói đều là do hắn làm sao?

Phía trên Tây Môn Chính Hào sắc mặt rất lạnh, u mich nhìn Tô Trảm. hắn không nghĩ tới, lão hòa thượng này vẫn không khai. Hắn không tin, hắn một tướng quân chinh chiến sa trường, giết người như ngóe, lại không đối phó được một lão hòa thượng.

"Tô Trảm, ngươi không giao đúng không. Được, nếu như ngươi không giao, Tô gia ngươi một nhà đã có thể tuyệt hậu."

Tây Môn Chính Hào thanh âm thị sát vang lên, một trận tiếng khóc của đứa nhỏ vang lên nghe đến tê tâm liệt phế. Lão hòa thượng Tô Trảm nhìn không thấy, thế nhưng nghe được trong lòng, con ngươi trống rỗng kia lần thứ hai

tuôn trào lê huyết. Kỳ thực trong lòng hắn rõ ràng, cho dù hắn giao ra người đứng sau, người của Tô gia cũng chạy không thoát một kiếp này, đã như vậy, hắn hà tất làm điều thừa, hắn đến dưới cửuuyền hướng liệt tổ liệt tông thỉnh tội thì tốt hơn.

"Trảm."

Tây Môn Chính Hào thấy Tô Trảm không có động tĩnh, lãnh khốc vô tình hét lên. Đám người trên võ trường phát ra tiếng kêu phản đối kịch liệt, đây chính là mạng người a, mắt thấy sẽ nhanh chóng diễn ra bạo động, quan binh không trấn áp được.

Đại đao vung lên, phát ra ánh sáng chói mắt, đứa nhỏ ngẩng đầu lên, ở một khắc cuối cùng nó đã quên mắt khóc, cặp mắt to hồn nhiên kia bình tĩnh nhìn đại đao.

Giờ khắc này đoàn người an tĩnh lại, thật là nhiều người nhắm hai mắt lại, không dám nhìn sự việc trước mắt.

Gió thổi, đao rơi.

Tiếng vó ngựa vang lên, ánh sáng màu bạc hiện lên, rất nhanh bắn vào đại đao, tia lửa lóe lên, đao phủ rút lui hai bước, đại đao ầm một thanh âm vang lên rơi xuống mặt đất, đứa nhỏ ở trong nháy mắt bị dọa khóc...

Đoàn người sôi nổi ngẩng đầu, nhìn phía giữa võ trường, chỉ thấy đánh bay đại đao chính là một cây trâm màu bạc, cắm lệch trên mặt đất.

Tây Môn Chính Hào vừa nghe tiếng vó ngựa vang lên, có người tới phá hủy hành hình, lập tức hắc đồng hiện lên kinh hỉ, có người tới cứu Liễu Không, thật tốt quá, cuối cùng cũng lộ mặt, hắn nhanh chóng đứng lên, chỉ thấy ngoài võ trường, một bạch y nữ tử, trên lưng ngựa xoay người bay xuống, đầu ngón chân nhất điểm, người đã nhắm ở giữa võ trường hạ xuống, thân thể nhanh nhẹn bay tới, chậm rãi rơi xuống, trên người quần áo trắng tung bay theo gió, tựa như thiên ngoại phi tiên.

"Người nào? Lớn mật, cư nhiên nhiễu loạn pháp trường."

Tây Môn Chính Hào hét lớn một tiếng, hai mắt bắn ra sát khí thị huyết, nhìn thẳng về phía thân hình mảnh khảnh ở giữa võ trường, tóc đen dày như mây, cao cao vén lên, bạch y thẳng tuyết, chỉ một cái bóng lưng, liền làm cho

người ta nhận ra nữ nhân này có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp không gì sánh nổi. Đợi cho nàng chậm rãi xoay người lại, mài như liễu, mắt tựa như sao, quanh thân lạnh lùng phẫn nộ, khoe môi lộ ra tiêu ý lạnh như băng.

"Là bả cung, Tây Môn tướng quân."

Lời vừa nói ra, trên đài cao người người đều kinh hãi, tất cả đều ngây ra như phỗng, vẫn đứng phía ngoài võ trường, Nam An vương ba bước như hai bước vọt vào, đứng trước một bước cung kính quỳ xuống: "Chúng thần tham kiến Hoàng hậu nương nương."

Q.2 - Chương 90: Tội Hành Thích

Trong lúc nhất thời mọi người phục hồi tinh thần lại, mọi người đang đứng đều sôi nổi quỳ trên mặt đất, ngay cả Tây Môn Chính Hào tâm không cam lòng không tình nguyện cũng phải quỳ xuống, cùng nhau cao giọng hô lên: "Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương."

Bách tính bốn phía trên võ đường đã yên tĩnh lại, cuối cùng cũng bạo phát tung ra một tiếng hô to, đồng thời quỳ xuống, cao giọng mà hô: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu nương nương nếu đã xuất hiện ở trong võ đường, lại dùng trâm bạc đánh bay đại đao trong tay đao phủ, xem ra người của Tô gia không cần phải chết toàn bộ.

Lão hòa thượng Tô Trảm vẫn đang nằm co quắp trên mặt đất, vật lộn quay đầu lại, hướng về phía Mộc Thanh Dao đang đứng, nặng nề dập đầu, liên tục mở miệng kêu lên: "Lão nạp tham kiến hoàng hậu nương nương, xin hoàng hậu nương nương khai ân, bỏ qua cho những người còn lại của Tô gia, lão nạp dù có chết trăm lần cũng không chối từ" nói xong bàn tay to vận lực, nắm ngón tay đánh thẳng về phía trước ngực, trong nháy mắt máu chảy ra như suối, ầm một tiếng ngã xuống bên cạnh, dường như hắn có thể kiên trì cho đến bây giờ, chính là đang đợi một người, mà người này chính là hoàng hậu nương nương, bởi vì chỉ có nàng mới có thể cứu người của Tô gia.

"Tô Trảm?"

Mộc Thanh Dao thương xót kêu lên một tiếng, nhìn hắn ngã vào trong vũng máu, đây đều là một cuộc oan nghiệt, nếu như nói Tô Trảm là một người đáng hận, thì chữ Tín hận đối với thái hậu là không thể nghi ngờ, mà thái hậu khi nghe được hắn bị tù, cả người cũng điên cuồng không ngớt, cảm tình của thái hậu đối với hắn là thật lòng, chỉ có thể trách thế sự trêu người, thế gian mọi sự vốn có hỉ thì có bi, người ác độc, cũng có mặt thiện lương, mà người thiện lương thì cũng mặt tàn ác.

"Tất cả đứng lên đi, " Mộc Thanh Dao quay đầu nhìn phía các đại thần quỳ bên cạnh võ đường, chậm rãi mở miệng.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương" tất cả mọi người đứng lên, nhưng vẫn có

thể cảm nhận được nàng đang tản mát ra khí chất động lòng người, ngay cả bách tính bên ngoài võ trường tựa hồ cũng bị nhiễm dáng vẻ không nhuốm bụi trần của nàng, tràng diện bạo động lúc nãy, thoảng một cái đã yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt không động tĩnh gì nhìn về phía giáo trường.

Tây Môn tướng quân vừa nhìn thấy hoàng hậu xuất hiện, mà Tô Trảm lại đột nhiên tự sát, lập tức trong lòng phẫn hận không ngớt, đôi mắt hung tàn, trầm giọng mở miệng.

"Không biết hoàng hậu nương nương đánh rơi đại đao hành hình là có ý gì?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lêo, quanh thân đầy tức giận, bộ y phục màu trắng của nàng trong nháy mắt phủ thêm một tầng sương gió, u ám nhìn hắn: "Tây Môn Chính Hào, ngươi thật to gan, hoàng thượng bởi vì tính trọng đại của vụ án, mới giao cho ngươi xử lý, sao có thể cho ngươi xem mạng người như cỏ rác như thế? Nhìn xem ngươi bây giờ đã giết bao nhiêu người?"

Thanh âm uy nghi lạnh lùng của Mộc Thanh Dao vang lên, lời nói kia như tiếng chuông vang vọng trong võ trường vắng vẻ, trong lòng mọi người đều run lên.

Tây Môn Chính Hào, một đời lão tướng, không nghĩ tới lại bị một nữ nhân chỉ trích, sắc mặt lập tức hồng lên, cơn giận dữ dâng trào.

"Hoàng hậu, nơi này chính là võ trường, xin tự trọng, lão thần phụng hoàng thượng ý chỉ, đang ở đây phá án."

Tây Môn Chính Hào tiếng nói vừa dứt, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh tựa như khói băng, quanh thân hàn ý, con ngươi hiện sát khí, thân hình chợt lóe, chớp mắt đã đến bên người Tây Môn Chính Hào, lướt qua một quan binh liền đưa tay lên rút ra bảo kiếm tùy thân của hắn, nhanh như ánh chớp, bảo kiếm đã gác ở trên cổ Tây Môn Chính Hào, một loạt động tác này, chỉ diễn ra trong nháy mắt, liền mạch và lưu loát mà hoàn thành.

Tây Môn Chính Hào là nhất đại danh tướng, không nghĩ tới lại bị một nữ lưu quản chế, truy xét nguyên nhân, là bởi vì hắn vạn lần không nghĩ tới, hoàng hậu lại ở trước mặt mọi người động thủ khống chế hắn, mà hắn vì khinh thường mà hoàn toàn sơ hở, cứ như vậy tro mắt, để hoàng hậu ở trước mặt mọi người lấy bảo kiếm lạnh lẽo gác ở trên cổ của hắn.

"Hoàng hậu, ngươi?"

"Tây Môn Chính Hào, ngươi thật to gan, bản cung là hoàng hậu, còn nhớ rõ hoàng thượng từng ở trước mặt các vị sứ thần, miệng vàng lời ngọc, lời nói của đại huyền hoàng hậu cũng như lời của hoàng thượng, ngươi là dưới mà dám phạm thượng, nếu bản cung hôm nay có giết ngươi, cũng là trùng phạt đúng tội."

Mộc Thanh Dao khí phách như cầu vòng, thanh âm như chuông cổ, nặng nề vang vọng khắp bầu trời võ đường, rơi vào trong lỗ tai mỗi người.

Bách tính vẫn vây xem ở bên ngoài võ trường, nhìn khí thế lên mặt nuốt người bẽ nghẽ vạn vật của hoàng hậu nương nương, không chỉ không ác cảm, ngược lại còn khiến cho nhiệt huyết của họ chưa bao giờ sôi trào, lại một lần rồi một lần hoan hô lên.

"Hoàng hậu thiên tuế, hoàng hậu thiên tuế, hoàng hậu thiên thiên tuế a."

Sóng người bắt đầu chuyển động, quần tâm nhộn nhạo, gương mặt của Tây Môn Chính Hào thay đổi liên tục, từ trắng sang xanh, từ xanh thành tím, cực kỳ khó coi, nhưng hắn cũng không dám lộn xộn một chút nào, vì bảo kiếm ở trên cổ là hàng thật giá thật, nếu như hắn lại chọc tức hoàng hậu một lần nữa, làm nữ nhân này nổi giận, chỉ sợ mạng già của hắn sẽ khó bảo toàn.

Hoàng hậu Huyền Nguyệt, hắn có nghe nói qua, hành sự luôn luôn độc đoán, nghe đồn ở trong cung, hoàng thượng sủng ái nhất là nàng, hơn nữa đối theo như lời nàng vừa nói, hắn cũng đã nghe, hoàng thượng từng ở trước mặt sứ thần, miệng vàng lời ngọc, đại huyền hoàng hậu cũng như hoàng thượng, bản thân mình vừa rồi quả thật có thái độ của kẻ bè tôi phạm thượng, thế nhưng hoàng thượng đã đem Nguyệt Giác tự nhất án giao do hắn thẩm tra xử lí, chẳng lẽ hắn thực sự muốn không công mà trở về, nhưng bây giờ Tô Trảm đã chết, chẳng lẽ hắn cứ như vậy mà thả người của Tô gia cùng tiểu hòa thượng của Nguyệt Giác tự .

"Hoàng hậu?"

Mộc Thanh Dao ánh mắt lạnh lẽo bắn ra ánh sáng khiếp người, u ám mở miệng: "Nam An vương, giám sát tất cả mọi thứ ở nơi này cho bản cung, nếu như có người dám can đảm lại vọng động một chút, giết không tha."

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cung kính tiến lên một bước lĩnh mệnh: "Thần tuân chỉ, " Nam An vương đáy lòng thở dài một hơi, tuy rằng

Tô gia đã bị giết không dưới mười mấy người, thế nhưng những người còn lại cuối cùng cũng không cần chết.

Mộc Thanh Dao vừa thu lại bảo kiếm, lạnh lùng căm tức nhìn Tây Môn Chính Hào, chỉ thấy bộ dạng kiêu ngạo thị máu lúc trước của hắn, bây giờ an phận hơn rất nhiều, một tay che cổ, một tay căm tức nhìn Mộc Thanh Dao, nhưng cũng không có bất luận hành động gì, Tô Trảm đã chết, dù hắn có giết sạch rồi người Tô gia cũng vô dụng, hiện tại dân tình đang xúc động phẫn nộ, những người khác tựa hồ cũng rất tức giận, bên cạnh mình còn có một mụ la sát nhìn chăm chăm.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt liếc võ trường một cái, thấy bách tính đang vây quanh bốn phía võ trường, nàng liền chậm lại hai bước, dồn khí đan điền, giọng nói lành lạnh, vang vọng khắp nơi trên võ trường.

"Về nhất án lần này của Nguyệt Giác tự, Tô Trảm xác thực đã cùng loạn đảng cấu kết, hoàng thượng hạ chỉ điều tra việc này, cũng là lo nghĩ cho sự an vui hòa bình của Huyền Nguyệt, hi vọng mọi người hiểu rõ, mặt khác, những người còn lại của Tô gia, hoàng thượng nhất định sẽ xử lý thích đáng, mọi người phải tin tưởng Huyền Nguyệt hoàng đế của chúng ta luôn là người nhân từ yêu dân như con."

Mộc Thanh Dao mắt sáng như đuốc, thanh âm dễ nghe, chậm rãi truyền vào trong lỗ tai mỗi người, trong nháy mắt, những người vây xem sôi nổi gật đầu, tán thành hoàng hậu nương nương nói, hơn nữa mâu quang mỗi người đều đuổi theo bóng dáng của hoàng hậu nương nương, nương nương lớn lên đẹp quá a, tâm địa lại thiện lương, Huyền Nguyệt thực sự là may mắn, thỉnh thoảng còn có tiếng cảm khái vang lên.

Tây Môn Chính Hào, đáy lòng thật căm hận a, không nghĩ tới chỉ là việc thẩm tra xử lí án tử, lại đem uy vọng của hoàng hậu đề cao rất lớn trong lòng bách tính, đây là chuyện mà hắn nằm mơ cũng thật không ngờ.

Mộc Thanh Dao nói xong, thì hai người thủ hạ vẫn đứng ở bên ngoài, rất nhanh đi vào võ đường, cung kính mở miệng: "Nương nương."

"Hồi cung," Mộc Thanh Dao trầm ổn mệnh lệnh, xoay người, lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người trong võ đường một cái, cuối cùng dẫn hai người ra khỏi đó, phi thân lên ngựa, bạch y thăng túng, vỏ ngựa vung lên, phiêu nhiên dục tiên, làm cho đám người vây xem lần thứ hai phát ra tiếng hô to, trước nay chưa từng có...

Bên trong võ đường, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nhíu mài trầm giọng mệnh lệnh thủ hạ: "Cảnh Hàn, Đoan Nhật, lập tức dẫn một đám người, bảo hộ nương nương tiến cung, ngàn vạn lần không được có chút sai lầm nào."

"Dạ, vương gia," Cảnh Hàn cùng Đoan Nhật liền ôm quyền, dẫn một nhóm thủ hạ, phi thân lên ngựa, theo sát thân ảnh phía trước mà đi.

Mộc Thanh Dao dẫn đám người hoả tốc chạy về hoàng cung, liền một hơi cũng chưa từng thở, đi thẳng đến Lưu Ly cung.

Lưu Ly cung, hoàng thượng đang xử lý tấu chương, thì nghe được A Cửu bẩm báo, sắc mặt bao phủ vẻ ôn nhuận ấm áp sáng lạng, phát phất tay: "Để cho nàng đi vào."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu gật đầu, có chút hốt hoảng, hoàng thượng mang vẻ mặt cao hứng, nhưng nương nương tại sao lại có sát khí tận trời như vậy, hình như đến để tìm người liều mạng, ngay cả hắn khi thấy cũng run như cây sậy.

Ngoài cửa điện, Mộc Thanh Dao một thân lạnh lùng, mài ngưng tụ thành sắc thu, đọng thành phiến băng mỏng, làm cho thái giám cùng cung nữ ngoài cửa điện, thở cũng không dám ra thở mạnh, mọi người cúi thấp đầu, nhìn mặt đất.

A Cửu đi ra, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Nương nương, hoàng thượng bảo người đi vào?"

Mộc Thanh Dao quét mắt liếc nhìn A Cửu, hờ lạnh một tiếng, phuôi tay dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đi vào đại điện, hai người thủ hạ đứng ở bên cửa điện, chỉ có một mình nàng vòng qua rèm mỏng, đi vào nơi hoàng thượng xử lý chính vụ.

"Hoàng thượng?" Lời nói lạnh lùng tràn ra tối, vang lên vẻ không vui.

Mộ Dung Lưu Tôn đang ngồi ngay ngắn trên long ý liền ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt của Mộc Thanh Dao lạnh lùng đầy tức giận, chậm rãi mở miệng: "Dao nhi, tại sao tới đây?"

"Hoàng thượng có phải đã hạ lệnh cho Tây Môn tướng quân thẩm tra xử lí

Nguyệt Giác tự nhất án?"

Mộc Thanh Dao đi thẳng vào vấn đề, cũng không để ý tới vẻ mặt ôn hoà của hoàng thượng, không nghĩ hắn gạt nàng chuyện này, tốt, khéo môi câu ra nụ cười lạnh lùng, đôi mắt u ám căm tức nhìn hoàng thượng, bất quá tiếng nói của nàng vừa dứt, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt liền hung ác không gì sánh được, ánh mắt u tối làm cho người ta nhìn không thấy bất luận suy nghĩ gì của hắn.

"Dao nhi làm sao biết chuyện này?"

Chương 90.2

Hắn cũng chưa từng hỏi chuyện nàng giấu giếm hắn, rõ ràng đã sớm biết Liễu Không là Tô Trảm, nhưng cũng không nói cho hắn biết, nếu không có Tây Môn Tân Nguyệt nói ra, chỉ sợ cho đến bây giờ hắn chẳng hay biết gì, nghĩ vậy, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt càng phát ra âm u, tiếng nói lạnh lùng vang lên.

"Hoàng hậu là hậu cung phi tần, sao có thể tham dự việc của triều đình, trẫm sẽ xử lý chuyện này, mời hoàng hậu không nên hỏi đến," cường thế lạnh lùng mệnh lệnh.

Mộc Thanh Dao khéo mồi hiện lên nụ cười, nhẹ nhàng bay bổng tựa như mây trên bầu trời, lạnh nhạt hư vô, đây là ý nghĩa khi nam nhân này nói đại huyền hoàng hậu cũng như hoàng đế sao, thật là tức cười, nam nhân a, lời hắn nói cùng việc hắn làm luôn luôn không giống nhau, bất quá chuyện này nàng nhất định phải quản.

"Hoàng thượng chẳng lẽ người thực sự muốn trở thành một bạo quân thị ma sao? Đây chính là thứ mà lúc trước người luôn miệng nói muốn trở thành minh quân thống nhất thiên hạ sao? Tô Trảm là nên giết, nhưng người nhà của hắn căn bản không biết việc hắn làm, hiện tại hắn xảy ra chuyện, Tô gia thật sự đáng chết sao? Ta không đồng ý hoàng thượng làm như thế."

Mộc Thanh Dao không hề nhượng bộ chút nào, lạnh lùng bình tĩnh mở miệng.

Mộ Dung Lưu Tôn đã bị nàng chọc giận, hắn là Huyền Nguyệt hoàng đế, là Huyền đế trong mắt thế nhân, chẳng lẽ hắn làm việc còn phải nhìn sắc mặt của một người nữa sao? Xoay người đứng dậy, đôi mắt hung ác cực kỳ tàn

bạo, mở miệng cảnh cáo.

"Mộc Thanh Dao, trẫm xem hình như ngươi đã quên thân phận của mình?"

"Thân phận sao?" Mộc Thanh Dao cười nhạt: "Thân phận như vậy, quân hoàng như vậy, không có cũng được" khí thế áp đảo trên vạn vật, thái độ cao ngạo cuồng vọng, không thua với bất luận kẻ nào, ngược lại so với bất luận kẻ nào còn muôn tà mị hơn mười phần.

"Lời của ta hôm nay để ở chỗ này, sau đó hoàng thượng hãy suy nghĩ lại đi, Tô Trảm đã chết, Tô gia một nhà đã bị Tây Môn Chính Hào chém giết hơn mười miếng ăn, những người còn lại hoàn toàn do hoàng thượng quyết định, trở thành minh quân nhân từ trong mắt thế nhân, hay trở thành bạo quân, chỉ do một ý nghĩ của hoàng thượng, Thanh Dao đã nói hết lời, hoàng thượng hãy ngẫm lại mà làm đi."

Nói xong, nàng vung tay một cái nhìn cũng không thèm nhìn nam nhân tuấn dật này nữa, ngũ quan trên gương mặt của hắn bây giờ hung ác nham hiểm, đôi mắt đen trỏ nê doạ người.

"Hồi cung" thanh âm lạnh lùng truyền vào bên trong rèm trướng, Mộ Dung Lưu Tôn tức giận đến mức đấm mạnh lên long án, sau đó vung tay lên hất đổ tất cả tấu chương, bàn tay thon dài xoa nhẹ mi tâm một chút, hướng ra phía ngoài giận dữ quát một tiếng: "Người đến."

A Cửu sợ hãi đi tới, nhìn thấy tấu chương rơi đầy đất, còn hoàng thượng thì mang sắc mặt hung ác tàn bạo đến khó hiểu, hắn vội vàng cúi đầu nhặt đống tấu chương lonen kia.

"Buông."

Hoàng thượng mệnh lệnh một tiếng, A Cửu nhẹ run lên một cái, vội vàng buông tay không dung đến nữa, hắn đứng dậy cẩn thận mở miệng: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

"Chuyện của Nguyệt Giác tự sao có thể truyền tới tai hoàng hậu."

"Tiểu nhân cũng không biết, hơn nữa tin tức này cũng chỉ vài người biết thôi." A Cửu chậm rãi mở miệng, trong lòng có chút hiểu được vấn đề, xem ra hoàng hậu cùng hoàng thượng đã cãi nhau, chuyện này cũng bình thường thôi, đâu có đôi phu thê nào mà không giận dỗi nhau chứ, chỉ có điều sắc

mặt hoàng thượng quá dọa người đi.

"Xem ra đã có người đưa tin cho nàng" Mộ Dung Lưu Tôn đã bình tĩnh lại, nhớ tới lúc nãy theo như lời nói của Mộc Thanh Dao, nhất định là Tây Môn Chính Hào đã vận dụng đại hình, hơn nữa việc Tô Trảm đã chết làm sao nàng biết, hắn đang nghĩ ngợi, thì có một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, run sợ mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, Tây Môn tướng quân cùng Nam An vương gia cầu kiến."

"Tuyên."

Mộ Dung Lưu Tôn u ám mệnh lệnh xong liền đứng dậy rời khỏi long ý, đi ra phía ngoài đại điện, A Cửu vẫn theo sát sau lưng hắn.

Nam An vương cùng Tây Môn tướng quân đi tới, cùng nhau cung kính thỉnh an hoàng thượng .

"Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc."

"Đứng lên đi, " ngồi ở trên cao, sắc mặt hoàng đế cũng không tốt lắm, cả một trời u ám, lạnh nhạt nhìn Tây Môn Chính Hào cùng hoàng đế đang ở bên dưới, phát hiện sắc mặt của Tây Môn Chính Hào so với hắn cũng không khá hơn chút nào, ở trên cổ còn có vết máu tràn ra, điều này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

"Tây Môn tướng quân đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng thượng vừa mở lời, thì Tây Môn Chính Hào liền đứng lên, lần thứ hai úm một tiếng quỳ xuống đất, lệ rơi đầy mặt: "Hoàng thượng, người cần phải vì lão thần làm chủ, lão thần là phụng chỉ phá án, thế nhưng hoàng hậu lại chạy tới võ trường ngang ngược ngăn cản, không chỉ không cho phép thần phá án, còn ở giữa ngàn vạn bách tính, lấy thanh kiếm gác ở trên cổ lão thần, một đời anh danh của lão thần đều bị huỷ "

"Cái gì?"

Hoàng đế gầm lên một tiếng, trên gương mặt tuấn mĩ, một mảnh hung ác khó coi, đôi mắt đen kịt như mực kia nhanh chóng phun lửa, Dao nhi lá gan quá lớn, trả lại cho hắn một chiêu tiền trảm hậu tấu, không chỉ đến võ trường ngăn trở Tây Môn Chính Hào thẩm án, còn chạy đến Lưu Ly cung hướng về hắn phát hỏa một hồi, chẳng lẽ là do gần đây hắn quá sủng nàng, đã làm cho

nàng có chút vô pháp vô thiên, trong mắt Mộ Dung Lưu Tôn hỏa hoa bắn ra bốn phía. (eo Dao tỷ làm lớn chuyện thế mà ca nói chỉ có chút ít vô pháp vô thiên, sủng tỷ ấy thấy sợ luôn ^_^)

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu từ nãy đến giờ vẫn im lặng không lên tiếng, liền trầm giọng mở miệng.

"Hoàng huynh, việc này không nên trách hoàng tẩu, là thần đê cho người đi thông báo với nàng, hoàng thượng muốn trách phạt liền trách phạt thần đê đi."

Mộ Dung Lưu Chiêu nhắc lên áo bào, chậm rãi quỳ xuống đất, khuôn mặt vốn đã băng lãnh, lúc này lại càng lạnh dị thường, một điểm biểu tình cũng không có.

Hoàng thượng tức giận vô cùng, căm tức nhìn Nam An vương đang quỳ bên dưới, hoàng đê mà hắn sủng ái nhất.

"Nam An vương, trẫm chẳng lẽ chưa nói qua, không cho phép đem việc này tiết lộ ra ngoài sao?"

"Bẩm hoàng thượng, Tây Môn Chính Hào là nhất giới vũ phu, thủ đoạn tàn nhẫn thích giết chóc, tuy nói là ép Tô Trảm giao ra người chủ mưu phía sau, nhưng Tô Trảm kia tình nguyện chịu cực hình, cũng không muốn giao ra người đứng sau lưng, hắn liền dùng tính mệnh một trăm lẻ tám miệng ăn của Tô gia để uy hiếp Tô Trảm, nhưng Tô Trảm vẫn không khai, cuối cùng đã tự sát bỏ mình, Tây Môn tướng quân đã liên tiếp giết hơn mười người vô tội, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, mắt thấy bách tính vây quanh xem đã muốn bạo loạn, lúc đó thần đê cẩn bản không ngăn cản được bàn tay thị huyết của hắn, vì thế mới phái người đưa tin cho hoàng hậu nương nương."

Nam An vương bẩm báo xong, hoàng thượng cũng chưa nói thêm lời nào, đáy mắt sâu không lường được.

Tây Môn Chính Hào không nghĩ tới việc Nam An vương đá hắn một cước, trong lòng oán hận, giận dữ trùng mắt Nam An vương, cao giọng mở miệng: "Hoàng thượng mời làm chủ cho lão thần."

"Hoàng thượng, muốn phạt liền phạt thần đê đi, việc này không liên quan đến hoàng hậu."

"Được rồi," Mô Dung Lưu Tôn đột ngột mở miệng, lạnh lùng trừng mắt liếc Nam An vương một cái, trầm giọng mở miệng: "A Cửu, truyền ý chỉ của trẫm, hoàng hậu bế môn tư quá ba ngày, không cho phép ra khỏi Phượng Loan cung."

"Dạ, hoàng thượng" A Cửu lĩnh mệnh hoả tốc đi Phượng Loan cung truyền chỉ.

Nam An vương Mô Dung Lưu Chiêu thở dài một hơi, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng vô tình hiện lên một tia buông lõng.

Tây Môn Chính Hào trong lòng oán hận a, hoàng thượng rõ ràng che chở cho hoàng hậu, dựa theo những chuyện hoàng hậu làm, đúng là đại nghịch bất đạo, dù cho không bị trẫm, chí ít cũng nên nhốt vào lanh cung đi bế môn tư quá, không nghĩ tới chỉ ở tại trong cung bế môn ba ngày, cục tức trong miệng hắn làm sao nuốt trôi đây, bất quá trước mắt phải chịu đựng, chỉ cần Tân Nguyệt vào hậu cung, nữ nhân kia cũng đừng nghĩ yên thân, nữ nhi của hắn, hắn làm sao mà không biết.

"Tây Môn tướng quân, lần này bị thương, hãy hồi phủ an tâm tĩnh dưỡng đi" hoàng thượng quay đầu trấn an Tây Môn Chính Hào, bây giờ còn không phải lúc thích hợp vạch mặt Tây Môn Chính Hào, hắn vẫn còn có chỗ để dùng: "Người đâu, lần này Tây Môn tướng quân thẩm tra án có công, ban thưởng một ngàn lượng hoàng kim."

"Tạ ơn hoàng thượng."

Tây Môn Chính Hào lĩnh chỉ, nếu hoàng thượng đã cho hắn một bậc thang, hắn nên đi xuống bậc thềm này, về loạn đảng nhất án của Nguyệt Giác Tự, phương trượng Tô Trảm đã chết, dù cho có điều tra nữa, cũng tra không được gì, không bằng lúc này phủi tay mặc kệ, mới là hành động khôn ngoan.

"Vụ án này sẽ giao cho tá tướng kết thúc, Nam An vương cũng không cần nhúng tay vào nữa."

Hoàng đế đang nhìn hoàng đế Nam An vương của mình, vừa tức vừa giận, người này không tin hoàng huynh của mình, lại đi tin Dao nhi, còn trực tiếp thông báo cho Dao nhi nữa, bọn họ từ lúc nào nào thì cảm tình đã tốt như vậy, nghĩ đến đây, trong ngực hoàng thượng đột nhiên nặng trịch, thật giống như bị vật gì đè xuống.

"Chúng thần tuân chỉ."

Nam An vương cùng Tây Môn tướng quân lĩnh chỉ, hai người cáo an rồi trở về phủ của mình.

Trong đại điện của Lưu Ly cung, hoàng thượng nhớ tới chuyện mới vừa rồi hắn cùng Mộc Thanh Dao đối chơi gay gắt, hơn nữa chính mình hạ chỉ, bắt nàng bế môn tư quá, nữ nhân kia chắc chắn sẽ tức giận, chuyện này mình cũng không muốn xử lý như vậy, Mộ Dung Lưu Tôn vung tay một cái từ trên chỗ ngồi bước xuống, vừa đúng lúc A Cửu đi tuyên chỉ xong trở về, cung kính bẩm báo tình huống.

"Hoàng thượng, đã tuyên chỉ xong."

"Hoàng hậu thế nào?"

Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt khôi phục như thường, vẻ nôn nóng lúc trước chợt lóe lên, nhìn bộ dạng bình tĩnh của A Cửu, đáy mắt hiện lên sầu lo.

"Không tức giận? Không phát hỏa?" Hoàng đế lại truy hỏi một câu, A Cửu lắc đầu, hoàng đế tuấn mỹ cũng không biết phải nói thêm cái gì, liền trầm mặt xoay người đi vào... (TT: ta buồn cười quá, Ca thật có máu sợ vợ mà)

Bắc Tân vương phủ

Bên trong thư phòng, một người thanh tú gầy gò đang ngồi ngay ngắn ở phía trước bàn đọc sách, khuôn mặt tái nhợt lúc này bao phủ ánh sáng âm lãnh của hàn đầm, ánh mắt thị máu, khóe môi nhêch lên, nhìn chằm chằm vào một người khác đang ngồi ở vị trí khách quý, mà người nọ mặc một thân áo choàng màu đỏ tím, làm nổi bật da thịt như tuyết, đôi mắt hoa đào lúc này tản ra thâm ý chưa từng có, trên mặt mang theo bộ dạng chẳng quan tâm, hai chân của hắn nghiêng qua một bên gác lên ghế dựa khác, hoàn toàn không đem sự tức giận của người kia để vào mắt.

"Ngươi nói mẫu hậu bị giam lỏng? Đây là chuyện khi nào?"

Nam tử gầy kia chính là Bắc Tân vương, Mộ Dung lưu mạch, thanh âm ma quái vang lên, tàn bạo chất vấn.

Kẻ mặc áo bào đỏ tím, thờ ơ không để ý kia đang cười đến sấp rút gân chính là Sở Thiển Dực, hắn tà tà liếc nhìn Bắc Tân vương đang nóng lòng như lửa

đốt, sau đó gật gật đầu.

"Ngươi không có nghe lầm, hoàng thượng đang giam lỏng thái hậu, không cho phép nàng ra khỏi Quảng Dương cung một bước."

"Vì sao, hắn muốn làm gì? Bản vương muốn vào cung hỏi hắn, rốt cuộc muốn làm gì?"

Chương 90.3

Bắc Tân vương thân thể di chuyển, áo choàng xanh ngọc vừa thổi lên một trận gió, người đã đi tới cửa, tên lười biếng kia cũng không nóng nảy, lạnh lanh mở miệng: "Hay là hoàng thượng đang chờ ngươi làm như vậy đây?"

Thân ảnh ngoài cửa chợt dừng lại một chút, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hắn xoay người đi trở lại trước bàn đọc sách, bàn tay to nắm chặt, dùng sức đấm mạnh lên mặt bàn, đồ vật trên bàn bị chấn động vang lên tiếng va chạm, sau đó là một đôi mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía kẻ vẫn đang cười với mình.

"Ta không đợi kịp, còn có mấy ngày nữa chính là đại hôn của bản vương, ta nhất định phải ở tại ngày đó một lần bắt được hắn."

Bắc Tân vương âm tàn hung hăng mở miệng.

"Ngươi có biết Ngũ Yên hôm qua đã gọi cha ta tiến cung không?" Sở Thiển Dực lại mở miệng, lần này hắn đã kìm nép một ít, trong đôi mắt hoa đào bắn ra mũi nhọn khiếp người, khoe môi xả ra tia cười nhạt.

Bắc Tân vương ngược mắt nhìn hắn, kỳ quái mở miệng: "Ân, bảo hắn tiến cung làm gì?"

"Giao ra binh quyền của Sở gia, muội muội ngây thơ của ta lại hiểu được việc lấy đại nghĩa làm trọng khuyên phụ thân ta giao ra binh quyền Sở gia, quá buồn cười đi." Sở Thiển Dực hờ lạnh, sắc mặt có chút khó coi, không nghĩ tới Ngũ Yên lại trả cho hắn chiêu này, nhưng mà đến tột cùng là chủ ý của ai đây? Hoàng thượng không bao giờ nói những lời này với Ngũ Yên, như vậy chắc là ý của hoàng hậu, nữ nhân này? Vừa nghĩ tới chuyện ngày đó nàng đã làm, sắc mặt của hắn trở nên hung ác nham hiểm đến dọa người, chuyện làm ngày đó của nàng, kết quả là Sở phủ có thêm một tiểu thiếp, Sở Thiển Dực hắn luôn luôn không thích bị ràng buộc, hiện ở trong phủ lại có

một tiểu thiếp nhưng không phải do hắn muốn, đây đều là do nữ nhân kia ban tặng.

"Cái gì, còn có loại chuyện này, hữu tướng sẽ không thực sự nghe theo lời của quý phi nương chúa?" Bắc Tân vương nhíu mày khó tin, nếu hữu tướng quả thật làm như vậy, thật sự làm cho hắn thất vọng đau khổ, lông mài nhỏ nhêch lên, nhìn chăm chăm Sở Thiển Dực.

"Đúng vậy, hắn đem lời nói của Ngũ Yên để lọt vào tai, muốn giao ra binh quyền, rồi cáo lão hồi hương."

Sở Thiển Dực không nhanh không chậm mở miệng, Bắc Tân vương thân thể nhạy không được nhẹ run lên một cái, mặc dù bản thân hắn có một đám người của mình, nhưng thế lực lớn nhất vẫn là Sở gia, trước giờ hữu tướng vẫn kiên trì muốn đưa hắn lên ngôi vị, vậy mà vừa biết mẫu hậu bị giam lỏng, lại dám chuẩn bị cáo lão quy điền, chẳng lẽ để mặc cho hắn một mình phần đấu sao, đôi mắt của Bắc Tân vương lúc này doạ người đến cực điểm.

"Ghê tởm, lúc trước hắn đã từng phát thê qua, hôm nay lời thê son sắt phải trợ giúp bắn vương đâu rồi, không ngờ đến giờ phút cuối cùng, quả nhiên dám thu tay lại, ghê tởm, dù cho không có hắn, bắn vương tin cũng sẽ thành công."

Lần này Bắc Tân vương đã triệt để bị chọc giận, bàn tay vung lên, một cỗ chưởng lực mạnh mẽ đánh ra ngoài, một ít đồ vật bên trong thư phòng đều bị hất đổ, rơi đầy trên đất.

Sở Thiển Dực nhìn hắn tức giận phát hỏa, cũng không nóng nảy, đợi hắn phát tiết xong lửa giận, mới nhanh không chậm mở miệng.

"Ngươi hoảng hốt cái gì, không phải còn có ta sao? Sở gia còn có ta, ta sẽ giúp ngươi."

Lời vừa nói ra, mâu quang của Mộ Dung Lưu Mạch hiện lên hoài nghi, Sở đại công tử luôn luôn phong lưu không kèm chế được có năng lực gì mà giúp đỡ hắn đây? Trong đôi mắt đen sự nghi ngờ rất nhiều, Sở Thiển Dực cũng không nóng lòng, chậm rãi uống chén trà trong tay, trong phòng này sách là đồ vật duy nhất còn hoàn chỉnh nguyên vẹn.

"Ngươi hỗ trợ thế nào? Có mục đích gì?"

Bắc Tân vương mới không tin thẳng nhãi này lại có lòng tốt, hoặc là do cùng hắn có giao tình thâm hậu vân vân, hắn tình nguyện tin, nam nhân này dụng tâm kín đáo, hoặc là có dã tâm.

"Thế nhân chỉ nói Sở Thiển Dực ta phong lưu thành tính, chỉ biết ở nơi yên hoa, ta càng muốn để cho bọn họ nhìn, chỉ cần một lần ta cũng có thể làm nên chuyện lớn, hôm nay ta giúp người, nếu nói đến mục đích thì chính là, nếu như người lên ngôi hoàng đế, xin đem vị trí của cha ta để lại cho ta."

Sở Thiển Dực vẻ mặt thật thà mở miệng, biểu hiện của hắn không giống như đang nói đùa, ngữ khí cùng thần thái của hắn lúc này chưa bao giờ thấy qua, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin lý do đó đủ để một người làm như vậy, nhưng tình thế hiện nay hắn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, bất quá, nam nhân này có bản lãnh gì đây? đôi mắt dài nhỏ nheo lại.

"Ngươi có năng lực gì để giúp ta?"

"Vì giúp ngươi, ta đã hy sinh rất nhiều đây, cha ta là hưu tướng mà phải miệng nghiêng mũi lệch, không thể nói chuyện, nhưng chỉ có ngươi biết ta biết, người khác không biết, ta sẽ phải người thay phụ thân xin nghỉ, hoàng thượng nhất định sẽ cho là phụ thân ta muốn nắm giữ binh quyền mà tránh không chịu gặp mặt, đương nhiên hoàng thượng không biết là hắn đã không thể tự chủ được, mà ta sẽ lợi dụng thời gian này giúp đỡ ngươi, mượn hơi là người Sở gia mà hành động, đến lúc đó một lần thắng sẽ được thiên hạ."

Sở Thiển Dực nói xong, ánh mắt của Mộ Dung Lưu Mạch tản ra ánh sáng rực rỡ, trên gương mặt tái nhợt bị lây một ít kích động đã trở nên đỏ ửng, bất quá đáy mắt chọt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi nhanh chóng biến mất, không nghĩ tới Sở Thiển Dực này lại khôn khéo như vậy, người này hắn phải cẩn thận ứng phó, ngàn vạn không nên dũ hổ mưu bì (*), ngược lại còn biến thành chó cắn lại hắn.

(*) đây là một câu thành ngữ ý nói đàm phán mà hy sinh lợi ích của đối phương thì thường không thể thành công.

"Tốt, chúng ta lúc đó hảo hảo bố trí một chút, ngày đại hôn của bản vương, một lần hành động phải bắt được người kia, sau đó để cho hắn hạ chỉ, lập bản vương làm hoàng đế."

Bắc Tân vương cùng Sở Thiển Dực hai người đối mặt nhau cười, nhưng

trong bụng mỗi người đều ôm tâm kế, giống hai con hổ ly, cười xong, Sở Thiển Dực nghiêm trang nói.

"Ngày đại hôn ta xem cũng chưa chắc thành công, nếu như ngươi nghĩ đến chuyện này, thì khẳng định hắn cũng có nghĩ qua, chỉ sợ hắn sẽ tỉ mỉ bố trí, đến lúc đó chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao" Sở Thiển Dực lo âu mở miệng, hắn cũng không hy vọng Bắc Tân vương khinh địch như vậy.

"Không, nếu như không phải ngày đó, chỉ sợ bản vương cũng không có cơ hội nữa, vụ án của Nguyệt Giác tự, hắn đã hoài nghi ta, hiện tại đã bắt được thời cơ, thì bản vương mới có thể tìm đường sống trong cái chết, ngoại trừ ngày đó, chỉ sợ vĩnh diễn sẽ không có cơ hội trở mình."

Bắc Tân vương u ám nói, người kia cũng không phải ngồi không, Trữ quân gia đã đem những tử sĩ này di chuyển mấy lần, người kia vẫn phái ngự lâm quân ở bốn phía tìm tòi, nếu như bị hắn lục soát ra chỗ của tử sĩ, hắn còn có thể trống cậy vào cái gì, hiện tại Sở gia xu hướng không rõ, tuy Sở Thiển Dực nói giúp hắn, chỉ sợ cũng đang dụng tâm kín đáo, nên hắn không dám khinh thường.

Sở Thiển Dực biết lời của Mộ Dung Lưu Mạch nói không sai, phải tiên hạ thủ vi cường, dù cho ngày đó có nguy hiểm, cũng có thể tìm đường sống trong cõi chết, bất quá có thể tìm đường sống trong cõi chết hay không, thì phải nhìn vận khí của Bắc Tân vương, mà mục đích chân chính của hắn chỉ là quấy đục hồ nước này mà thôi, tuy rằng Huyền đế cơ trí hơn người, nhưng trăm lần cẩn thận vẫn có lần sơ hở? Hắn cũng không tin, tìm không được một chút kẽ hở, lúc này bọn họ nên tỉ mỉ bố trí, hảo hảo phòng bị mới là chuyện cấp thiết, bất quá chỉ có thể âm thầm hành động, không thể phô bày ra ánh sáng.

Trên mặt Sở Thiển Dực hiện lên ý cười mịt mờ...

Bên trong thư phòng, hai người tỉ mỉ bàn tính mưu kế ...

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao trãi qua những ngày tiêu diêu tự tại, cũng không bởi vì bị hoàng thượng trừng phạt mà có điều bất mãn, trên thực tế nàng biết đây đã là sự trừng phạt vô cùng nhẹ, chính mình xông vào võ trường, phá hủy việc thảm án của Tây Môn Chính Hào, còn uy hiếp Tây Môn tướng quân, chỉ cần một việc trong những việc nàng đã làm, cũng đủ để đem nàng phế bỏ dài đến lãnh cung.

Hiện tại hoàng thượng chỉ là phạt nàng cấm túc ba ngày, nàng vui vẻ vì được thanh nhàn.

Bất quá mặc dù sống ở Phượng Loan cung, nhưng đáy lòng nàng vẫn lo lắng cho những người còn lại trong vụ án của Nguyệt Giác tự, hoàng thượng đã xử lý như thế nào, trải qua chuyện nàng gây náo động, tin rằng hoàng thượng sẽ suy nghĩ và xem xét lại, Mộc Thanh Dao nằm dài trên nhuyễn trường kỷ đọc sách, nhưng tầm mắt cũng không có đặt trên cuốn sách, mà nhìn qua một bên rồi ngây người, Mao Tuyết Cầu đang nằm trong ngực của nàng, tên này vẫn ngủ say.

"Nương nương, nương nương?"

Mạc Ưu đã trở về, Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt nhìn sang, xem ra đã có tin tức, nàng phái Mạc Ưu ra ngoài tìm hiểu tin tức, xem phụ thân xử trí những người đó như thế nào.

"Đã trở về?"

"Dạ, nương nương, có tin tức, trên đường có rất nhiều người đang nghị luận chuyện này, vụ án của Nguyệt Giác tự đã trình đến trong tay của thừa tướng đại nhân, hắn xử lý rất thích đáng, những người còn sống của Tô gia, thanh niên trai tráng có sức lao động thì đi sung quân, về phần người già nhiều bệnh chỉ bị đuổi ra khỏi kinh thành."

"Ừ, vậy cũng được, " Mộc Thanh Dao gật đầu một chút, thở dài một hơi, đây đã là kết cục tốt nhất, chí ít mệnh được bảo vệ, chỉ có sống mới là điều trân quý nhất.

"Còn có những tiểu hòa thượng thì sao? Xử lý thế nào?" Mộc Thanh Dao nhớ tới còn có một nhóm người vẫn chưa xử lý?

"Bẩm nương nương, những tiểu hòa thượng đó đều bị trực xuất đến miền bắc lạnh khủng khiếp để làm hòa thượng, cả đời không được trở lại kinh thành."

"Ừ, vậy cũng tốt, phụ thân xử sự, ta luôn luôn yên tâm, " Mộc Thanh Dao gật đầu, tảng đá trong lòng nàng đã rơi xuống, chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, về phần kẻ chủ mưu đứng phía sau, nàng tin tưởng rất nhanh hắn sẽ động thủ, Mộc Thanh Dao ánh mắt u ám không gọn sóng, chớp lóe lên ánh sáng sắc bén.

Mạc Ưu thấy chủ tử thần sắc đã khá, vẻ mặt nhuộm ý cười, chủ tử tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng thật ra xử sự rất đúng cách, đối với người có tội, mà không đáng chết, thì cố gắng chỉnh đốn, người vô tội thì trong lòng nàng luôn có sự thương hại, đây chính là điều đáng quý.

Hai người đang nói chuyện thì Mai Tâm lao đến như một cơn lốc, vẻ mặt mắt hừng, nhìn nụ cười nhợt nhạt trên mặt Mộc Thanh Dao, tâm tình càng thêm buồn bực.

"Nương nương, người còn cười, hoàng thượng đã ba ngày không có tới Phượng Loan cung, người còn cười được, hoàng thượng nếu như tức giận, sau này cũng không đến Phượng Loan cung nữa, thì làm sao bây giờ?"

Mộc Thanh Dao vừa nghe nàng nhắc tới người nam nhân kia, tuy nàng biết hoàng thượng cũng không làm sai cái gì, thế nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, không vui mở miệng.

"Hắn không đến, ta vui mừng vì được tiêu diêu tự tại, không đến thì không đến đi, trông thái độ ngươi như vậy, hắn là chủ tử của ngươi, hay ta là chủ tử của ngươi."

Mai Tâm vốn muốn nói hoàng thượng là lớn nhất, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo nương nương, lập tức dịu ngoan mở miệng: "Đương nhiên là nương nương," bất quá nói xong, trong lòng suy nghĩ rồi bồi thêm một câu: "Nhưng hắn là hoàng thượng, ở trong hoàng cung, hoàng thượng lớn nhất đây thôi."

"Mai Tâm, da của ngươi ngứa có phải hay không?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng kêu lên, quyển sách trên tay cũng chuẩn xác ném qua chỗ Mai Tâm, ngay ngắn đàng hoàng bắn trúng mặt nha đầu kia, rồi rơi xuống trên mặt đất, nha đầu kia biết đã chọc tới chủ tử, cũng không dám nói thêm lời nào, vội vàng nhặt sách lên, giống như con chó nhỏ ngoắt ngoắt cái đuôi đưa lên: "Nương nương, đừng tức giận, từ nay về sau, nương nương chính là chủ tử độc nhất vô nhị trong cảm nhận của Mai Tâm, tức là cái gì hoàng thượng đều không thể sánh bằng."

Nàng vừa dứt lời, thì từ ngoài cửa điện truyện đến một tiếng nói ôn nhuận: "Nói cái gì đó?"

Thanh âm kia uy nghi mười phần, còn mang theo một cỗ băng hàn, Mai Tâm

vừa nghe, mặt đều bị doạ đến trắng, má ơi, gấp phải quỷ hay sao? Hoàng thượng qua đây, vì sao không ai kêu hô vậy, chân lập tức mềm nhũn quỳ xuống, sợ hãi mở miệng: "Nô tỳ tham kiến hoàng thượng."

Mạc Ưu vẫn đứng ở bên cạnh cũng kêu một tiếng: "Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng."

"Tất cả đứng lên đi, " Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt âm u, đại nhân đại lượng phất phất tay, hắn sở dĩ qua đây là muốn gặp nàng, cũng không phải vì trùng phạt nha đầu miệng lưỡi này.

"Dạ, nô tỳ xin cáo lui, " Mai Tâm liền lăn và bò nhanh chóng xông ra ngoài, bởi vì chân nàng đã mềm nhũn, chỉ có thể trốn như vậy, mà Mạc Ưu cũng theo phía sau của nàng cáo an, lui ra ngoài.

Chương 90.4

Trên đại điện, Mộc Thanh Dao làm như không nhìn thấy được hoàng thượng, không chuyển không dời, tiếp tục nhìn quyển sách trong tay, trên dung nhan xinh đẹp tất cả đều mang vẻ lạnh lùng, lông mi thật dài để che giấu đi ánh sáng ngọc rực rỡ trong đôi mắt, chỉ lẳng lặng nhìn sách.

Thật lâu cũng không nghe được thanh âm vang lên, ngay lúc nàng có chút không kiên nhẫn, trên nhuyễn trường bên cạnh nàng bỗng nhiên hạ xuống, có một thân hình cao lớn ngồi sát bên người nàng, trên người hắn mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt truyền vào mũi nàng, chọc được nàng ngẩng đầu, trợn mắt, lạnh lùng nhìn trừng qua.

Không ngờ nàng vừa nhìn sang đã lọt vào một mảnh đại dương mênh mông, đại dương mênh mông kia mang theo thâm tình động lòng người, khoe môi của hắn câu ra nụ cười ôn nhuận nhu hòa, thanh âm từ tính vang lên: "Dao nhi, ba ngày, cơn giận còn chưa tan sao?"

Nam nhân này không chỉ nói, mà còn động thủ, đưa tay ra kéo tay nàng qua, hành động này ái muội đến cực điểm, đáng tiếc Mộc Thanh Dao cẩn bản không để cho mình bị đẩy vòng vòng, dùng sức rút về tay, lạnh nhạt liếc nhìn hắn.

"Hoàng thượng, ngươi làm cái gì vậy? Thanh Dao là người đang mang tội, ngàn vạn lần chớ làm bẩn thân thể quý giá của hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không có tức giận, ba ngày không qua đây, vì hắn biết nàng sẽ tức giận, hơn nữa ba ngày nay hắn suy nghĩ kỹ, Dao nhi căn bản là không có nói sai, thủ đoạn của Tây Môn Chính Hào thật sự tàn nhẫn thị máu, nếu như lúc đó không phải Dao nhi ngăn trở, chỉ sợ sẽ kích động sự phẫn nộ của dân chúng, những người đó cuối cùng sẽ mang đến trên đầu vị hoàng đế như hắn, mọi người sẽ nói hắn là bạo quân.

"Được rồi, đừng nóng giận, trẫm không phải đã tới thăm nàng sao?"

Lời nói của hắn ôn nhuận mềm mại, gương mặt tuấn mỹ kề sát gần nàng, hơi thở nóng hổi phun cả trên mặt của nàng, làm cho nàng không tự chủ nhớ tới chuyện đêm hôm đó, sắc mặt một trận ửng đỏ, thoát nhìn lại hết sức động lòng người, và cũng làm cho hoàng đế tâm viễn ý mã, ánh mắt nóng cháy xao động, hắn ngược đầu lên hôn lên trán của Mộc Thanh Dao một cái.

"Được rồi, đừng nóng giận."

Mười ngón tay của hoàng thượng cùng mười ngón tay của Mộc Thanh Dao đan vào nhau, thì có một dòng điện nhẹ nhẹ chạy qua giữa bọn họ, hành động ái muội nhu hòa này là hoàn toàn chân thật ...

"Sau này chúng ta thật tình ở chung được không? Trẫm cũng không có tức giận chuyện trước đó Dao nhi giấu giếm trẫm, Liễu Không kỳ thực chính là Tô Trảm."

Hoàng đế hơi thở thổi ở bên tai nàng, bàn tay nháu lên ôm lấy thân thể của nàng kéo vào lòng, Mộc Thanh Dao giận tái mặt, nam nhân này một điểm kiềm chế cũng không có, nơi này là đại điện mà, nàng liền vươn tay vỗ vào tay của hoàng thượng.

"Hoàng thượng, nơi này là đại điện, " nàng là người hiện đại, muốn thân thiết cũng không có gì, nhưng trải qua chuyện lần trước, tóm lại nàng cảm thấy phiền muộn, hơn nữa nàng không có thói quen cùng người khác có hành động vô cùng thân thiết như vậy, quan trọng là... Nàng không cho phép tim của mình rung động, nàng thật sự muốn ở lại bên cạnh người nam nhân này sao? Trải qua vụ án Nguyệt Giác tự, đáy lòng nàng càng mù mịt hơn, vì thế trước lúc xảy ra thêm chuyện ngoài ý muốn nàng cần phải chỉnh lý tốt tâm tình của mình, nàng sẽ không cùng người nam nhân này có bất kỳ quan hệ nào nữa.

"Thanh Dao sở dĩ giấu giếm hoàng thượng, là bởi vì người của Tô gia thực

sự một chút quan hệ với Tô Trảm cũng không có, nếu như nói trước với hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ đem những người đó nhốt vào đại lao, bởi vì sợ liên lụy đến người vô tội, cho nên mới không nói, nhưng không ngờ hoàng thượng cuối cùng vẫn biết."

Mộc Thanh Dao buông tay của hoàng thượng ra, chậm rãi bước xuống nhuyễn trường kỷ, ở giữa đại điện đi tới đi lui.

Đôi mắt của hoàng đế u ám không rõ nhìn chằm chằm nàng, thấy cảm xúc bất an của nàng, hắn biết nàng vẫn chưa có thói quen cùng một người nam nhân chung đụng tự nhiên, hiện tại hắn không trách việc nàng ngại ngùng, ngược lại càng quý trọng sự tinh khiết thuần lương của nàng, có một số việc không thể gấp, từ từ sẽ đến, bọn họ có rất nhiều thời gian.

"Được rồi, lần này chuyện của Nguyệt Giác tự đã qua."

Mộ Dung Lưu Tôn không muốn vì chuyện này mà phá hư bầu không khí hài hòa giữa bọn họ, liền thở mạnh phất phất tay.

Mộc Thanh Dao xoay người lại nhìn hắn, kỳ thực nói thật lòng, một hoàng đế khôn khéo cơ trí có thể làm được đến bước này, trong lòng của nàng đã rất cảm động, hơn nữa mình cũng không phải người thờ ơ, chỉ là nàng vẫn không xác định được bản thân mình có thực sự trăm phần trăm yêu người nam nhân này hay không? Có thể vì hắn mà cam nguyện bị nhốt trong thâm cung này sao...

"Kỳ thực mặc dù Tô Trảm cái gì cũng không nói, nhưng chúng ta đều biết, người chủ mưu phía sau nhất định là Bắc Tân vương, có nữa mấy ngày, là ngày đại hôn của Bắc Tân vương, ta tin, hắn nhất định sẽ động thủ trong hôm đó, hoàng thượng, người thực sự muốn hôm đó đi Bắc Tân vương phủ chủ hôn sao?"

Mặc dù có kế sách vẹn toàn, cũng khó bảo đảm vạn vô nhất thất, nếu như hoàng thượng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Huyền Nguyệt sẽ bị rối loạn, vì thế Mộc Thanh Dao không tán thành việc hoàng thượng đi chủ hôn, thế nhưng nếu hoàng thượng bất động, chỉ sợ Bắc Tân vương kia cũng sẽ không hành động, cục diện cứ giằng co như vậy cũng không phải chuyện tốt, chỉ sợ càng ngày càng hỗn loạn hơn.

Hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn làm sao mà không nghĩ đến chuyện này, ánh mắt trở nên u ám hung ác, tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

"Trẫm không phải là hạng người ham sống sợ chết, nếu hắn muốn ngôi vị hoàng đế của trẫm như vậy, trẫm sẽ cùng hắn đấu một ván xem như thế nào?" Khí phách cuồng vọng bẽ nghẽ thiêng hạ, trên gương mặt tuấn dật chợt lóe lên ánh sáng lợi hại rồi biến mất.

"Hoàng thượng? Về hữu tướng của Sở gia?"

Mộc Thanh Dao muốn hỏi hắn về chuyện hữu tướng của Sở gia, nhưng không ngờ nàng vừa nhắc tới đề tài này, sắc mặt hoàng thượng liền đen, u ám mở miệng.

"Đã thấy được Sở gia rõ ràng muốn trợ giúp Bắc Tân vương, đã nhiều ngày qua, hữu tướng cáo bệnh không có vào triều, chúng tôi là muốn kéo dài thời gian, lấy binh quyền trong tay tương trợ Bắc Tân vương."

Mộc Thanh Dao nhướng mày một chút, không ngờ Sở gia lại tỏ thái độ giúp đỡ Bắc Tân vương rõ ràng như vậy, thế thì bọn họ càng phải cẩn thận hơn, mỗi một bước đi đều phải thiết kế chặt chẽ, bởi vì ngoại trừ ngự lâm quân cùng binh tướng của Nam An vương phủ, còn có đoàn ám vệ của hoàng thượng, những người khác đều không thể tin.

"Hoàng thượng hiện tại cần phải làm là, triệu Tây Môn tướng quân cùng thừa tướng lập tức tiến cung, đem hướng đi của đại quan trong triều đình nắm giữ một chút, mặt khác Tây Môn Chính Hào là một đời lão tướng, mặc dù hắn không có binh quyền, nhưng trong quân đội nhất định có người của hắn, chỉ cần hắn thật lòng giúp đỡ hoàng thượng, hắn là có thể điều phối và sử dụng rất nhiều người, việc này phải tiến hành nhanh một chút, càng nhanh càng tốt."

Mộc Thanh Dao vừa nói xong, Huyền đế vẫn ngồi ở trên nhuyễn trường kỷ ánh mắt u ám lại, khéo môi giương lên nụ cười nhợt nhạt.

"Xem ra trẫm cùng Dao nhi thật đúng là tâm linh tương thông, đều có suy nghĩ giống như nhau."

Lời nói ôn nhuận của hoàng thượng vừa dứt, thì A Cửu từ ngoài cửa điện tiên vào, cung kính bẩm báo: "Hoàng thượng, Tây Môn tướng quân cùng thừa tướng đại nhân đã đến rồi, hiện đang ở ngoài cửa thư phòng chờ."

"Ừ" Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình đứng lên, thân ảnh minh hoảng long bào

sừng sững ở trong đại điện, khí thế uy nghinh như một ngọn núi, nhưng mặt mài vẫn ôn nhu như nước, sừng nịch liếc mắt nhìn Mộc Thanh Dao một cái: "Dao nhi yên tâm đi, trẫm sẽ xử lý tốt chuyện này."

Hắn nói xong sải bước đi về phía trước, A Cửu đuổi theo sát ở phía sau hắn để đi ra ngoài.

Tầm mắt của Mộc Thanh Dao bao phủ u ám, mang theo sự chua chát nhợt nhạt không dễ phát hiện, chỉ có bản thân nàng biết.

Hoàng thượng dùng đến thế lực của Tây Môn gia, chỉ sợ Tây Môn Tân Nguyệt nhất định sẽ được tiến cung, trong cung vốn có một Sở Ngữ Yên rồi, hiện tại lại tới một Tây Môn Tân Nguyệt, có thể sau này, còn có nhiều nữ nhân khác, chẳng lẽ nàng thực sự muôn ở lại nơi này cùng người nhiều như vậy cộng thị nhất phu sao? Khóe môi không tự chủ nở nụ cười nhạt, hiện tại nàng chỉ chờ tất cả mọi chuyện đều kết thúc, liền rời khỏi nơi đây, bất quá nàng không có trách hắn, không buồn hắn, bởi vì sự giáo dục từ nhỏ đến lớn của hắn cùng với sự giáo dục của nàng không giống nhau...

Trước cửa Thượng thư phòng, khi vừa nhìn thấy thân ảnh của hoàng thượng, Tây Môn chính hào cùng Mộc Ngân đã cung kính tiến lên một bước: "Chúng thần tham kiến hoàng thượng."

"Bình thân, tất cả vào đi."

"Dạ, hoàng thượng," hai người đi theo phía sau hoàng thượng bước vào bên trong Thượng thư phòng, đợi đến khi hoàng thượng đến vị trí chủ toạ ngồi xuống, hai người cung kính đứng hầu ở một bên: "Không biết hoàng thượng cho đài thần tiến cung là vì chuyện gì?"

"Lần trước vụ án loạn đảng của Nguyệt Giác tự, tuy rằng Liễu Không đã chết, nhưng người chủ mưu phía sau còn không có bắt được, vì thế trẫm ngày đêm khó an, nay đặc biệt cho đài Tây Môn tướng quân cùng thừa tướng tiến cung thương thảo việc này, dựa vào tình hình trước mắt, theo Tây Môn tướng quân cùng thừa tướng đại nhân, thì người chủ mưu phía sau có khả nghi nhất là ai?"

Đôi mắt sắc bén của hoàng thượng nhìn chằm chằm vào hai vị thần tử bên dưới, một văn một võ, đều là công thần của Huyền Nguyệt đã mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước.

Tây Môn Chính Hào thái độ làm người luôn luôn kiêu ngạo, có chuyện là nói thăng, lúc này nghe được hoàng thượng hỏi, ôm quyền thăng thắn nói: "Nói đến kẻ hoài nghi nhất sao? Lúc lão thần trở về đã cẩn thận nghĩ tới chuyện này, người có khả năng nhất chính là Bắc Tân vương."

Tả thừa tướng Mộc Ngân thì trầm ổn hơn nhiều lăm, nghe xong lời nói của Tây Môn Chính Hào, cũng trầm mặc không nói gì.

Ngồi ở trên cao đuôi lông mài của hoàng thượng khẽ giật, tầm mắt rơi xuống trên người của hắn: "Thừa tướng nghĩ như thế nào?"

"Thần tán thành lời của Tây Môn tướng quân, bởi vì Liễu Không hòa thượng là người tình năm xưa của thái hậu, người sáng suốt vừa nhìn liền biết người chủ mưu phía sau, nhất định là Bắc Tân vương."

"Tốt, nếu các ái khanh đều có kiến giải này, như vậy trẫm muốn hỏi hai vị ái khanh, nếu như chủ mưu phía sau thực sự là Bắc Tân vương, như vậy hắn có thu tay lại không? Nếu như hắn không thu tay, thì khi nào hắn sẽ động thủ lần nữa?"

Hoàng thượng một lần luân phiên truy vấn, làm cho Tây Môn Chính Hào cùng Mộc Ngân không khỏi nhíu mài suy nghĩ, bên trong thượng thư phòng rơi vào yên tĩnh, lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của A Cửu: "Hoàng thượng, Nam An vương gia tới!"

"Để cho hắn tiến vào"

Hoàng đế lạnh lùng phân phó, A Cửu ở bên ngoài lên tiếng đáp xong, thì Nam An vương đã nhanh chóng đi vào, vẻ mặt vẫn diện vô biểu tình như trước, quanh thân lạnh lùng, vừa đi vào Thượng thư phòng, liền cung kính thỉnh an hoàng thượng: "Tham kiến hoàng thượng."

"Ư, ba người các ngươi đều ngồi xuống đi, " hoàng thượng phất phất tay, ý bảo mọi người ngồi xuống, cùng thương nghị đại sự để tìm cách ...

Tây Môn Chính Hào, thân là một đời lão tướng, mặc dù không có binh quyền, nhưng có uy tín tương đối cao, chỉ bản thân hắn cũng giống như có một phần ba binh quyền.

Quân đội phòng giữ kinh thành lần này, cùng bộ binh họ đều đã từng là thuộc hạ dưới trướng của hắn.

Mà tả tướng Mộc Ngân đã âm thầm điều tra rõ những quan viên có liên hệ với Sở gia, rồi đem danh sách trình cho hoàng thượng.

Nam An vương thì có ngự lâm quân cùng binh lực của Nam An vương phủ.

Trên Thượng thư phòng, mỗi một bước đi đều được hoàng đế thiết kế độc đáo, làm cho đại thần đứng đầu đều kính nể đồng thời cũng không dám phớt lờ, việc này sự tình liên quan trọng đại, nếu như có xảy ra sai lầm, chỉ sợ Huyền Nguyệt sẽ lâm vào rối loạn, đến lúc đó bọn họ đều là tội nhân thiên cổ.

"Chúng thần xin cáo lui."

"Ừ, đều đi xuống đi, hãy mau chóng hành sự, nhưng nhất định phải bảo mật, ngàn vạn lần chớ để lột phong thanh ra bên ngoài." Huyền đế bình tĩnh mệnh lệnh, ba người đồng thời lên tiếng đáp rồi lĩnh mệnh mà đi.

Chương 90.5

Trong thư phòng, con ngươi của Mộ Dung Lưu Tôn u ám giống như quỷ trong địa ngục, khéo môi xả ra nụ cười lạnh buốt.

"Hoàng đế, trẫm rất muôn nhỉn xem lần này ngươi còn có thể lật trời được không."

Kỳ thực trong tay hắn còn ẩn giấu một đoàn ám vệ, hai ngày trước đã bị hắn điều trở lại kinh thành đợi mệnh, đại hôn ngày đó tất nhiên thế như chẻ tre, hắn cũng muôn nhỉn xem rốt cuộc ai mới là người chiến thắng, nhưng mà lần này có chuyện nằm ngoài dự tính của hắn là Tây Môn Chính Hào, vốn ngỡ rằng Tây Môn Chính Hào sẽ nương cơ hội này, buộc hắn nạp Tây Môn Tân Nguyệt vào hậu cung làm phi, không ngờ Tây Môn Chính Hào cái gì cũng không nói, xem ra là cũng là một kẻ thông minh, biết hắn không phải là một người dễ bị uy hiếp...

Có mấy ngày nữa chính là đại hôn của Bắc Tân vương, toàn bộ kinh thành, cũng không có cảm nhận được không khí vui vẻ, ngược lại mọi người dường như cảm thấy được những đợt sóng ngầm sắp khởi động, đè nén toàn bộ người của Lâm An thành, làm họ cảm nhận được dường như sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Trong cung, hoàng thượng vẫn ung dung bình tĩnh lâm triều như trước, xử lý chính vụ, sau đó thì đi đến chỗ hoàng hậu nương nương.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua.

Ngày mai chính là đại hôn chi hỉ của Bắc Tân vương, bên trong Bắc Tân vương phủ nơi nơi đều dán đầy câu đối đỏ, dưới mái hiên đều treo màn che, đèn lồng đỏ thắm được thắp sáng, màu đỏ chói mắt này tràn ngập nhuộm toàn bộ phía chân trời.

Trong Bắc tân vương phủ, bọn hạ nhân đều bận rộn, nhưng sắc mặt thì một điểm vẻ vui cũng không có, ngược lại đều mang theo cẩn thận can đảm, ngày mai là ngày vui của vương gia, thế nhưng càng gần ngày đại hôn, sắc mặt của vương gia càng hung ác nham hiểm, các nàng chỉ là nha đầu và ma ma, ai mà dám làm cản chừ.

Bên trong thư phòng, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch sắc mặt tái nhợt dường như đã khá hơn, ánh mắt hung ác nham hiểm không gì sánh được.

"Vương gia, thuộc hạ cho rằng, ngày mai chỉ sợ không thể được."

"Không thể được, vì sao không thể được?" Bắc Tân vương tức giận đứng lên, vỗ một cái thật mạnh lên bàn viết, hắn chờ đợi ngày này đã đợi bao nhiêu năm, hiện tại mẫu hậu còn bị giam lỏng, chẳng lẽ muôn hắn tro mắt nhìn mẫu hậu chịu khổ sao? Dù cho ngày mai có khả năng là cạm bẫy, hắn cũng muốn được ăn cả ngã về không, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, nếu như mất đi cơ hội ngày mai, hắn sẽ không có cơ hội lần nữa.

"Vương gia, Sở đại thiếu gia bây giờ còn không có xuất hiện?"

Trữ phúc nhắc nhở chủ tử, hiện tại thái hậu nương nương bị giam lỏng ở trong cung, trong lòng của hắn cũng rất lo lắng, thế nhưng đêm nay, tâm thần của hắn không yên, dường như cảm giác được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Sợ cái gì? Chúng ta đã thương lượng thỏa đáng chuyện này, hắn có xuất hiện hay không đều như nhau, một phần phòng giữ quân kinh thành đã được chúng ta thuyên chuyển về, còn có một phần bộ binh cũng bị đưa ra ngoài, mặt khác còn có người của chúng ta, ngày mai ta nhất định phải giết chết người nam nhân kia, giang sơn này chính của ta."

Bắc Tân vương kiêu ngạo cười rộ lên, bên cạnh Trữ quản gia ngược nhìn lên chủ tử, đáy lòng đau nhói thật nhiều, chủ tử gần nhất thần kinh căng thẳng rất nhiều, sự thực hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dễ đối phó như vậy, chỉ sợ ngày mai chính là ngày chết của bọn họ...

Lưu Ly cung

Hoàng thượng nắm những quân cờ đang chơi trong tay, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, khéo môi cầu nở nụ cười nghiêm ngâm.

A Cửu từ bên ngoài đi tới: "Hoàng thượng, Sở công tử đã tới."

"Ừ, truyền hắn vào đi, " Mộ Dung Lưu Tôn nhuận cười lên, nắm chặt bàn tay thon dài giơ lên, nhìn thoáng qua tâm tình hắn dường như vô cùng tốt.

A Cửu lĩnh mệnh, rất nhanh lắc mình đi ra ngoài, nhanh chóng dẫn Sở Thiển Dực đi vào, thằng nhãi yêu nghiệt này trên mặt lại lộ ra nụ cười chiêu bài, vẻ mặt trấn định, nhìn hoàng thượng thi lễ: "Thiển Dực tham kiến hoàng thượng, không biết tối nay có chuyện gì quan trọng mà hoàng thượng triệu kiến Thiển Dực?"

"Trẫm buồn chán, muốn tìm người chơi cờ, liền gọi Thiển Dực tiến cung" trên gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng một chút dao động không có, ánh sáng của dạ minh châu toả ra một ít màu sắc mộng ảo, chiếu vào đáy mắt hắn.

"Nha, " Sở Thiển Dực nhướng mày, bình tĩnh đi tới, ngồi một bên bàn cờ, hắn mới không tin hoàng thượng thực sự là tìm hắn đánh cờ, nhưng mà hoàng thượng rốt cuộc là muốn làm gì đây? Nhưng nghĩ mãi cũng không ra, nên hai người ôm hai tâm tư khác nhau bắt đầu hạ cờ, họ hạ cờ tuy chậm, nhưng trên bàn cờ sóng cuộn ba đào mãnh liệt, tâm tư khó lường, hoàng đế ngưng mài nhìn bàn cờ, chậm rãi mở miệng.

"Bệnh của hữu tướng còn chưa hết sao?"

"Ừ, còn chưa có khởi sắc, đã nhọc tâm hoàng thượng lo lắng" Sở Thiển Dực lấy một con cờ chậm rãi đặt lên bàn cờ, khéo môi câu ra nụ cười hò ly giảo hoạt, nếu hoàng thượng đã muốn cùng hắn chơi đánh đố, hắn cần gì phải nôn nóng chứ.

Toàn cục đánh gần hai canh giờ, đến cuối cùng thì càng ngày càng chậm,

từng bước kinh tâm, bao vây lẫn nhau, càng về sau càng kinh tâm động phách.

Hoàng thượng nở nụ cười, nhìn trước mắt: "Mấy ngày không gặp, kỳ nghệ của Thiển Dực càng tiến thêm một bước, hơn nữa từng nước cờ có thể thấy được dã tâm cùng khí phách, làm cho người ta không thể khinh thường a."

"Không dám" Sở Thiển Dực cười yếu ớt, trong lòng bắt đầu nảy sinh nghi vấn, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Một cỗ dự cảm bất an bắt đầu khởi động mãnh liệt, làm ảnh hưởng suy tư của hắn, cuối cùng chỉ đi sai nước cờ làm hắn thua cả gián.

"Hoàng thượng tâm kế mới là độc bộ thiên hạ?" Sở Thiển Dực kinh hãi mở miệng, hoàng thượng đánh cờ đã xảo diệu như vậy, hơn nữa phong vân thay đổi trong nháy mắt, tựa hồ mọi thứ đều nắm ở trong tay, Sở Thiển Dực nhíu mày, bỗng nhiên thầm kêu một tiếng không tốt, chẳng lẽ đại hôn ngày mai của Bắc Tân vương, hoàng thượng đã bày thiên la địa võng, lập tức sắc mặt hắn có chút tối, nhưng vẫn bình tĩnh ôm quyền.

"Hoàng thượng, đêm đã khuya, Dực phải đi về."

"Trở về?" Mộ Dung Lưu Tôn vẫn thường thức việc đánh cờ liền nở nụ cười bí hiểm, nụ cười này thị máu uy nghi và lạnh giá, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Sở Thiển Dực, bàn tay dùng một ít lực, quân cờ kia hóa thành bụi phấn theo khe hở giữa ngón tay chảy xuống đất.

"Người đến," hắn hét lớn một tiếng, sự nỗi giận tựa như đất bằng sấm sét vang lên: "Con trai của hữu tướng dám ám sát trẫm, bắt."

Q.2 - Chương 91: Từng Bước Vì Cục

Ngoài đại điện, lập tức có một nhóm thị vệ cao lớn tiến vào, trừng thương run lên, đồng loạt giương về phía đại thiếu gia – Sở Thiên Dực. Lúc này rõ cuộc hắn cũng hiểu được, mục đích đêm nay của Huyền Đế khi truyền hắn tiến cung, căn bản là không có ý định để hắn rời đi. Huyền Đế làm thế là chuẩn bị chặt đứt đường lui của Bắc Tân Vương. Thì ra tất cả mọi việc vẫn bị người nam nhân trước mắt này thao túng. Mà Bắc Tân Vương lại giống như những con tôm tép ở đâu nhảy đến, hiện tại đã đến lúc hắn thu lưới, vậy mà bọn họ vẫn tự cho mình là những kẻ thông minh, quang minh chính đại dâng tặng cho nam nhân trước mắt một lý do để diệt trừ bọn hắn.

“Hoàng thượng muốn làm gì?”

Sở Thiên Dực quét mắt về phía mười mấy thị vệ, dẫn đầu chính là Hoa Ly Ca, đôi mắt đen của hắn bắn ra ánh sáng khiếp người, lạnh băng mở miệng: “Sở Thiên Dực, ngươi thật to gan, quả nhiên dám ám sát Hoàng thượng, muốn chết, bắt.”

Sở Thiên Dực không còn gì để nói, vừa rồi hắn bất quá cùng Hoàng thượng giằng co một ván cờ mà thôi, bỗng nhiên bây giờ lại trở thành thích khách ám sát Hoàng thượng. Nếu hoàng thượng đã có lòng hâm hại hắn, hắn dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được tội này. Mà Hoàng thượng sở dĩ làm như vậy, một là để giam hãm hắn, hai là có thể buộc Sở gia tự động giao ra bình quyền.

“Bắt”

Trên khuôn mặt của Mộ Dung Lưu Tôn sự cuồng dã tàn bạo chợt lóe lên rồi biến mất, nếu đã dám động trên đầu của hắn thì cũng đừng trách hắn không khách khí. Một Sở gia nhỏ mà muốn nhảy vào cơn sóng to gió lớn này thật buồn cười đến cực điểm.

Sở Thiên Dực quét mắt nhìn về phía thị vệ, tuy rằng nếu đánh bắn thân mình vẫn thắng được bọn hắn, nhưng quan trọng là người nam nhân thủ lĩnh trên kia, hắn đánh không lại, thôi thì tiết kiệm chút khí lực, đợi nghĩ được kế hoạch khác đã, nghĩ vậy nên đôi mắt hắn trở nên u ám, trầm giọng: “Được,

ta đi theo các ngươi."

Huyền Đế khóc nở nụ cười nhạt, Sở Thiên Dực thật là kẻ thức thời nếu hắn dám phản kháng, thì hôm nay mình sẽ không bỏ qua cho hắn.

"Giải vào đại lao."

"Dạ. Hoàng thượng"

Hoa Ly Ca lĩnh mệnh, vung tay lên, hai thị vệ một phải một trái dẫn Sở Thiên Dực đi ra ngoài...

Ngày tám tháng mười, trời trong nắng ấm, những đám mây trắng như mòn trang sức điểm tô cho bầu trời xanh, thực sự là một ngày thời tiết tốt.

Hôm nay là đại hôn của Bắc Tân Vương, người nối đuôi nhau tập lập, vừa giống như một đường hầm dài vạn lý, lại giống một con mäng xà dài nhìn không thấy đầu.

Trà lâu quán rượu, những vị trí tốt gần cửa sổ đã chật kín, hôm nay Bắc Tân vương đại hôn, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương tự mình chủ hôn, điều này không những làm người ta nhiệt huyết sôi trào mà còn kích động vạn phần, thế nhân đều biết Huyền đế là một người cơ trí khôn khéo lại là mỹ nam tử hiếm thấy, hơn nữa Hoàng hậu càng là quốc sắc thiên hương, lòng nhân ái xa gần ai cũng biết, cùng Huyền đế có thể nói là một đôi do trời đất tạo thành.

Bắc Tân vương phủ sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, nha hoàn bà tử qua lại khắp nơi, trên mặt phơi phới, hôm nay là ngày đại hôn của vương gia, các nàng làm hạ nhân, không thể để vẻ mặt đau khổ, tuy rằng sắc mặt vương gia cũng không tốt chút nào...

Trong ngoài Vương phủ, đều có binh tướng đứng gác, hôm nay Hoàng thượng muốn tới chủ trì hôn sự, nếu như xuất hiện bất kỳ sai lầm gì, thì Bắc Tân vương phủ không khỏi bị liên lụy trong đó, vì thế sáng sớm Trữ quản gia liền đem những người này kiểm tra một lần rồi lại một lần, cho đến khi xác thực tất cả đều là người của mình, mới yên lòng, tiến vào thư phòng bẩm báo vương gia.

"Vương gia, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng."

"Ừ." Bắc Tân vương gật đầu một cái, cũng không có nói thêm gì, trên gương mặt lạnh lẽo tái nhợt chợt lóe lên sầu lo rồi biến mất, chậm rãi mở miệng: "Sở Thiển Dực không biết đã chạy đi đâu, hắn phái tới những người này tới không biết có hữu khi hành động hay không?"

"Vương gia, thuộc hạ có một câu nói muốn nói, chuyện hôm nay vương gia cần phải cực kỳ thận trọng, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu gióng trống khua chiêng tới chủ trì hôn sự cho người, người sáng mắt trong thiên hạ đều có thể thấy rõ, nếu như bọn họ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ rất khó thuyết phục."

"Thuyết phục, thắng làm vua, thua làm giặc, bản vương cần phải thuyết phục với những người nào chứ."

Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch tàn bạo lạnh lùng lên tiếng, bây giờ cung đã ở trên dây không bắn không được, mặc kệ Sở Thiển Dực kia đã đi đâu, hắn chỉ có thể được ăn cả ngã về không.

"Vương gia?" Trữ quản gia còn muốn nói gì nữa, thì bắt gặp đôi mắt thi huyết lạnh lẽo của vương gia đang căm tức nhìn hắn, khiến hắn không dám nói thêm cái gì nữa, không biết vì sao, hắn cứ thấy bất an, cảm giác này càng lúc càng lớn lan toả khắp thân người, nhưng đến tột cùng là chuyện không may xảy ra ở đâu thì hắn không biết được, Trữ quản gia đành rời khỏi thư phòng, Mộ Dung Lưu Mạch một người ở lại trong thư phòng.

Trong Bắc Tân vương phủ to lớn, màu hồng ma quái bao phủ khắp nơi, sắc hồng kia rất nặng che mắt hết tất cả.

Giờ Thìn, kiệu hoa của Bắc Tân vương phủ đã bắt đầu xuất phát, thắng tiến đến phủ học sĩ đón tân nương, mà Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch bởi vì thân thể không khỏe, nên không có đi theo kiệu hoa, mà chờ kiệu hoa trở về rồi đá cửa kiệu là được.

Trước sáu chữ lớn ở cửa, khách đến chúc mừng không ngừng tiến vào, trước tiên là làm tân khách, sau đó là xem náo nhiệt, nghe nói hôm nay Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương tự mình đến chủ hôn, bọn họ đương nhiên phải đến xem cảnh tượng đông vui này.

Trữ quản gia một bên chào hỏi khách khứa, một bên ngược mắt quét nhìn xa xa, vương gia vẫn ngồi ở thư phòng không có đi ra?

Hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương sắp tới rồi, hắn còn phải ra bên ngoài nghênh chào khách quý.

Long liễn chuyên dụng của hoàng gia đã rời khỏi hoàng cung, một đường đi về hướng Bắc Tân vương phủ, đi đầu là năm trăm thiết kỵ mở đường, phía sau là đội danh dự, sau đó mới đến long liễn của Hoàng thượng, đi phía cuối hàng là Nam An vương dẫn theo một đội ngự lâm quân hộ tống, muốn bảo đảm hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương vạn vô nhất thất.(không xảy ra sai lầm gì)

Trên đường phố, toàn một màu đen của tấm vải bình phong, quan binh phân thành hai hàng đứng ở ven đường để duy trì trật tự, bình phong vải đen này để che lại những bách tính quá khích trong giờ phút quan trọng, xa xa nghe được có tiếng tấu nhạc rất lớn, tiếp theo là tiếng vó ngựa chỉnh tề có trật tự, chớp mắt đã thấy tới trước mặt, đi đầu là năm trăm thiết kỵ, những con ngựa cao lớn, người cưỡi trên lưng mặc khôi giáp, vẻ mặt không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn qua năm trăm thiết kỵ này, cũng biết là được tinh tế huấn luyện lựa chọn ra.

Năm trăm thiết kỵ binh vừa đi qua, kế tiếp chính là đội danh dự, mỗi người đều mặc hoa phục, thổi ra làn điệu âm nhạc vui tươi, du dương thuần hậu.

Phía sau là long liễn màu vàng, hoa lệ xa xỉ và khí phái của hoàng gia nhìn một cái thấy rõ ràng, trên đỉnh long liễn có khảm nạm một dạ minh châu rất lớn, dưới ánh nắng chiếu xuống, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, rèm xe thiêu bách hoa màu vàng trên lụa mỏng phủ xuống bốn phía, bên trong như ẩn như hiện lộ ra hai bóng người, chắc hẳn là Huyền đế cùng Hoàng hậu, đoàn người không khỏi bạo phát ra tiếng kêu, đợt sau cao hơn đợt trước.

"Hoàng hậu nương nương, thiên tuế, hoàng hậu nương nương. Thiên thiên tuế."

Từ sau vụ án của Nguyệt Giác tự, đương triều hoàng hậu nương nương, đã khắc sâu vào trong đầu của bách tính, rất nhiều người hơi bị điên cuồng...

Trong Long liễn, người đang ngồi ngay ngắn chính là thiên tử hiện nay Huyền đế, còn có hoàng hậu Mộc Thanh Dao, hai người nghe tiếng hoan hô như sấm động bên ngoài, bèn nhìn nhau cười, Huyền đế đưa bàn tay nắm chặt tay của Mộc Thanh Dao, nhu hòa kêu một tiếng: "Dao nhi."

"Hoàng thượng, ta thấy hôm nay ngươi không nên đến đây", Mộc Thanh Dao đối với hắn tự mình tiếp cận nguy hiểm rất không đồng ý, nếu như hắn xảy ra chuyện, Huyền Nguyệt có thể xảy ra lộn xộn, đến lúc đó, giang sơn này sẽ không còn là của Mộ Dung gia, cũng không phải là của Sở gia, mà là của sáu quốc gia khác.

"Đừng lo lắng, nếu như trẫm không xuất hiện, tin rằng hắn sẽ không động thủ, tất cả trẫm tự có sắp xếp, Dao nhi an tâm."

Huyền đế nở nụ cười như đã định liệu trước, ánh mắt sâu thẳm giống như một xoáy nước khổng lồ, rất dễ dàng đem linh hồn của con người hút vào đó, khoe môi của Mộc Thanh Dao nở nụ cười, nếu hắn đã nói như thế, tất nhiên đã có mười phần nắm chắc, người nam nhân này năng lực làm việc tuyệt đối có thể xếp vào loại bậc nhất.

"Vậy là tốt rồi."

Trong Long liền, bầu không khí trở nên nhu hòa, hai người không nói thêm lời nào, nhưng bàn tay to của hoàng thượng cũng không có buông tay nàng ra, ngón tay thon dài vuốt nhẹ nhè đầu ngón tay thon mịn như ngọc của nàng, mang đến một cảm giác tê dại...

Long liền cuồn cuộn một đường chạy đến Bắc Tân vương phủ, trong phủ sớm đã có người hồi báo, Bắc Tân vương gia dẫn tất cả tân khách lớn nhỏ tới bên ngoài nghênh đón.

"Chúng thần cung nghênh thánh giá Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương."

Huyền đế ưu nhã dẫn đầu bước xuống long liền, thân thể cao lớn của hắn vừa đứng xuống nơi này, liền giống như một tòa núi lớn sừng sững bất động, uy nghi hàng vạn hàng nghìn lần, giơ tay nhấc chân liền có một cổ quý phái trang nhã, khí phách mười phần, hắn chậm rãi vươn một bàn tay thon dài ra, thanh âm trầm ấm vang lên: "Dao nhi, xuống được rồi."

Mọi người nghe lời nói mềm mại như vậy, đều cảm nhận được trong đáy lòng như có dòng suối chảy qua, xem ra lời đồn đãi là thật, hoàng thượng rất ái hoàng hậu nương nương.

Mộc Thanh Dao đỡ tay hoàng thượng, bước xuống xe, hai người cùng đi đến

cửa lớn của Bắc Tân vương phủ, nhìn phía trước người quỳ đong nghiêng một tầng, ngay cả những Thủ vệ quân để bảo vệ Bắc Tân vương phủ, cũng đã thả trường thương trong tay mà quỳ xuống.

"Tất cả đứng lên đi, " thanh âm lang lanh vang lên.

Huyền đé tiến lên khẽ nâng người quỳ phía trước đứng lên, hôm nay làm Tân Lang nên trên khuôn mặt gầy gò thanh tú của Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, nhuộm chút sắc hồng nhàn nhạt, lại so với ngày thường thấy khá hơn một chút, Mộ Dung Lưu Tôn tiếng nói nhẹ nhàng như nước mở miệng: "Người có hỉ sự tinh thần thoải mái hơn, khí sắc của Bắc Tân vương hôm nay nhìn qua so với ngày bình thường tốt hơn rất nhiều."

"Nhờ phúc của hoàng huynh", Bắc Tân vương tao nhã mở miệng, hắn nói xong thì ngược mắt nhìn ra phía sau đoàn người một cái, rồi lập tức cung kính mở miệng: "Nhi thần đại hôn, mẫu hậu tại sao lại không đến?"

Đôi mắt đen của Mộ Dung Lưu Tôn hiện lên ánh sáng sắc bén, khéo môi câu ra nụ cười: "Mẫu hậu thân thể không khỏe, nên chờ Bắc Tân vương sau khi đám cưới, mang theo tân nương tiến cung thỉnh an cho lão nhân gia nàng là được."

"Dạ, hoàng huynh, " Mộ Dung Lưu Mạch cúi thấp đầu, đáy mắt hiện lên sự căm ghét, là đại hôn của con mình mà mẫu hậu lại không được tham gia, hắn ta thật đúng là lang sói mà.

"Thần đệ chúc mừng nhị hoàng huynh" Nam An vương ở một bên chậm rãi mở miệng, Mộ Dung Lưu Mạch gật đầu: "Không dám."

Tân khách tại Bắc Tân vương phủ đều là người trên triều đình, lúc này ở trước mặt hoàng thượng cùng hoàng hậu, đâu đến phiên bọn họ nói chuyện, tất cả đều trầm mặc không nói gì, khom lưng đứng ở một bên, Bắc Tân vương nhìn thấy hết thảy trước mắt, nên vội vàng phân phó quản gia đem tân khách đến chỗ buổi tiệc mà chiêu đãi, bản thân mình thì cùng hoàng thượng hoàng hậu và Nam An vương đến bên kia khách sảnh.

Hoàng thượng ngồi vào vị trí chủ toạ, Mộc Thanh Dao thì ngồi bên tay trái của hắn kế đó chính là Nam An vương.

Có tỳ nữ mặc áo xanh mang trà đưa vào, Bắc Tân vương tự mình bưng trà đưa tới trong tay hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, cung kính mở

miệng: "Hôm nay thần đệ đại hôn, làm phiền hoàng huynh cùng hoàng tẩu."

"Người trong nhà nói khách khí làm gì" đôi mắt đen của Huyền đế tùy ý liếc chén trà kia một cái, nhưng cũng không có động thủ.

Mộ Dung Lưu Mạch đạm nhiên nhìn lướt qua chỗ ngồi phía trên của hoàng thượng cùng hoàng hậu, còn có Nam An vương, ba người sắc mặt đều rất bình tĩnh, nhìn không thấy chút dấu mồi nào, hôm nay thực sự phải ra tay sao? Bắc tân vương nhớ tới lời nói của Trữ quản gia, vương gia, thuộc hạ cho rằng hôm nay không phải thời cơ tốt để động thủ.

Đúng vậy, làm trò nhiều như vậy trước mặt đại quan trong triều, nếu như một lần ám sát thành công, thì cũng có thể chế phục được những quan viên này, nếu như không bắt được, thì sẽ bị tan xương nát thịt, ánh mắt Bắc Tân vương lóe ra vẻ nghi hoặc vạn phần.

Xem ra vẫn nên cẩn thận mới thỏa đáng, nghĩ thế nên hai chân mày của hắn cũng giãn ra, đang chuẩn bị mở miệng, thì phía bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập đi tới, thì ra là Trữ quản gia, hắn thở hào hển mở miệng.

"Vương gia, kiệu hoa tới rồi, kiệu hoa tới rồi, người phải nhanh đi ra đá cửa kiệu."

"Được" Bắc Tân vương một bên trả lời một bên quay đầu lại cáo an cùng hoàng thượng, tiện thể phân phó Trữ quản gia, đem ba người bọn họ mời đến chính sảnh của Bắc Tân vương phủ, đợi một lúc sẽ bái đường, vì hoàng thượng cùng hoàng hậu là người chủ hôn a.

Trữ quản gia cung kính đem đám người của hoàng thượng mời đến chính sảnh của Bắc Tân vương phủ, ở chính sảnh lúc này đã đứng đầy tân khách chờ xem náo nhiệt, lúc này vừa nhìn thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đi tới, vội vàng khom lưng thỉnh an: "Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

"Miễn lễ", Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, tất cả mọi người đều lui xuống, đứng chia ra hai bên của tấm thảm đỏ thảm, thảm này được trải từ chính sảnh kéo dài đến trước cửa lớn, lúc này phía đầu kia của tấm thảm, Bắc Tân vương đang nắm tay của tân nương tử đi vào, bên người tân nương tử có ma ma cùng nha hoàn dìu, bà mai thì ở một bên của tân nương tử, vừa nói những câu chúc tốt lành, vừa hoà theo đoàn người hướng vào phòng khách mà đi tới.

Cung đình đã phái tới lễ nghi quan đứng ở một góc của thảm đỏ, đầu tiên là thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, sau đó mới cử hành nghi thức.

Trong phòng khách thoáng chốc an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn tân lang Bắc Tân vương, cơ thể luôn luôn yếu đuối nhiều bệnh, hiếm khi có được sắc mặt hồng mà không tái nhợt, trên mặt luôn luôn có ý cười dịu dàng, mang theo mười phần phong phạm quân tử.

"Tốt, hiện tại bắt đầu bái đường" lễ nghi quan quát lên một tiếng thật dài, tân lang cùng tân nương đều đứng yên tại vị trí của mình, tân lang Bắc Tân vương khuôn mặt đầy ý cười, mà tân nương thì được người săn sóc dâu cùng nha hoàn nâng đến vị trí của mình rồi đứng yên.

"Nhất bái thiên địa, ", một tiếng xướng lên.

"Nhị bái cao đường, " bởi vì thái hậu không có ở đây, nên hoàng thượng sẽ nhận lấy cái bái này.

"Phu thê giao ——" lễ nghi quan còn chưa có nói xong, chỉ thấy mới vừa rồi còn phòng khách một mảnh vui sướng, chớp mắt phong vân đã biến sắc, tân nương xoay mình vén lên khăn hỷ đội đầu, hướng về phía Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch kêu một tiếng: "Vương gia, lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào, chúng ta cùng nhau giết hắn."

Tân nương từ tiếng nói vừa dứt, thì thân ảnh màu hồng đã cầm kiếm xông lên, không ngờ trên người nàng lại ẩn dấu một thanh kiếm, thẳng hướng về phía hoàng thượng đang ngồi đâm tới.

Biến hóa này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn, làm cho tất cả mọi người sơ choáng váng, đợi đến khi họ kịp phản ứng, thì mỗi người đều lắc đầu chạy trốn, mà Nam An vương đột nhiên hét lớn: "Bắc tân vương, ngươi thật to gan, dám hợp mưu ám sát hoàng thượng" thân hình hắn lập tức chuyển động, trường kiếm bên hông chợt lóe lên, đâm thẳng về phía Bắc Tân vương, Bắc Tân vương thì phản ứng theo bản năng, thân hình lách qua để né tránh, một động tác lui qua mộ bên lúc này, chứng tỏ hắn có võ công, cho dù không đánh, chỉ sơ hôm nay cũng khó thoát khỏi tai ương lao ngục, không bằng liều mạng đánh cuộc, nghĩ vậy, hắn liền hét lớn một tiếng: "Giết."

Bên trong Bắc Tân vương phủ thoảng cái đã loạn cả lên, ngự lâm quân cùng những tử sĩ đang ẩn nấp đang đánh nhau, tiếng kêu tiếng hét không ngừng.

Những tân khách đến dự nhìn thấy toàn bộ vương phủ đều đang đánh nhau, lại cũng bất chấp mặt mũi, lập tức kêu cha gọi mẹ chạy thoát đi ra ngoài.

Trên chính sảnh, Nam An vương đang đánh với Bắc Tân vương, mà tân nương tử Diệp Tiêm Tiêm cũng đang đánh với hoàng thượng, ngoài ra binh tướng của Bắc Tân vương phủ cũng vọt vào, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách một mảnh hỗn loạn, con mắt không kịp nhìn gì nữa, mâu quang sắc bén của Mộc Thanh Dao tùy ý quét qua, rồi chậm rãi đứng lên, bỗng nhiên một thanh kiếm đâm về phía này, nàng giương tay lên một quyền đánh trả lại, thân hình lách qua, hung hăng đá một cước vào kẻ vừa đánh lén làm hấn văng xa hơn ba trượng, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu cũng gia nhập cuộc đấu.

Bắc Tân vương phủ bên trong thì đẳng đẳng sát khí, bên ngoài thì đánh thành một đoàn.

Bỗng nhiên, tiếng vó ngựa vang lên, gấp gút và chỉnh tề, tiếp theo liền có người vọt vào, chỉ nghe được một thanh âm to khoẻ: "Lão thần cùu giá châm trẽ, xin hoàng thượng thứ tội."

Người tới chính là Tây Môn Chính Hào, phía sau hắn là năm nghìn phòng vệ quân của kinh thành, tiếng nói vừa dứt, hắn liền rút ra bảo kiếm tùy thân, chỉ huy thủ hạ phía sau: "Giết, nghịch thần tặc tử dám mưu hại hoàng thượng."

Năm nghìn phòng vệ quân tựa như mảnh hổ hạ sơn, binh tướng của Bắc Tân vương phủ căn bản là không chịu nổi một kích, những tử sĩ tuy rằng dũng mãnh, thế nhưng số người quá ít, mà vừa rồi nhóm phòng vệ quân giúp đỡ Bắc Tân vương phủ, bây giờ toàn bộ quay mũi lao đồi phó lại bọn họ, Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch nhìn tâm huyết nhiều năm của mình cứ như vậy mà tan rã, hơn nữa lại không chịu được một đòn của người khác, bị hoàng thượng dễ dàng bắt được.

"Người đến, bắt nghịch tặc."

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, hai thanh bảo đao đồng loạt gác trên cổ của Bắc Tân vương Mộ Dung Lưu Mạch, trên gương mặt tái nhợt của hắn bao phủ một tầng thống khổ, ủm một tiếng quỳ xuống đất, mặc cho người khác xử trí, chẳng lẽ đây chính là kết quả mà hắn nhiều năm qua đã tì mỉ bố trí

sao? không ngờ lại chịu không nỗi một kích như thế, đầu tiên là Sở gia, không hiểu vì lý do gì lại muôn giao ra binh quyền, tuy rằng Sở Thiên Dực nói sẽ giúp đỡ hắn, nhưng khi sự việc xảy ra lại không thấy bóng dáng, quay đầu lại nhìn sau, mâu quang lạnh lùng tàn ác của Mộ Dung Lưu Mạch ngước lên quét nhìn về phía tân nương tử, cho đến lúc này, hắn mới phát hiện, tân nương tử này thật là quái dị, dù nàng đã bị người ta bắt giữ nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi, không hề hoảng sợ hỗn loạn ngược lại còn trấn định tự nhiên, thử hỏi tiểu thư khuê các mà có khí phách bức này sao?

"Ha ha, " Bắc Tân vương điên cuồng cười lên, thì ra hắn đã sớm bối rối tắt cả, mà bản thân mình mới là kẻ mơ hồ nằm trong cục của hắn, vừa rồi nếu không phải tân nương tử kia thình lình xuất hiện động tác đó, thì hắn sẽ không dễ dàng động thủ như thế, nguyên lai, nàng ta cũng là người của hắn...

"Hoàng huynh thật là mưu kế cao minh, xem ra thần đệ vẫn còn non tay một chút."

Tiếng nói của Bắc tân vương vừa dứt, thì hoàng đế đang đứng ở giữa đại sảnh sắc mặt trở nên âm lãnh, đôi mắt sâu u, lạnh lẽo mệnh lệnh: "Người đến, đem Bắc Tân vương nhốt vào đại lao, kê biên tài sản của Bắc Tân vương phủ, những người có liên can đến vương phủ toàn bộ nhốt vào đại lao chờ thẩm vấn."

"Dạ, hoàng thượng" ngụ lâm quân cùng năm nghìn phòng vệ quân cùng lên tiếng trả lời, động tác linh hoạt phân công nhau đi ra ngoài làm việc, mặt khác có người tự mình bước qua đây đem Bắc Tân vương cùng tân nương tử áp giải đi.

Rất nhanh, trong Bắc Tân vương phủ vang lên tiếng kêu cha gọi mẹ, vang động cả tòa vương phủ, nhìn lại những thi thể trải rộng trong vương phủ to lớn, tay chân gãy đứt khắp nơi, máu me đỏ thẫm chảy từ phía tây sang đông, ở trong gió cảnh tượng càng thêm thê lương, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đã phát sinh chuyện biến hóa long trời lở đất, làm cho người ta không kịp đề phòng.

Những quan viên lúc trước bỏ chạy khi nhìn thấy màn thảm sát, lúc này vội vàng chạy vào, hoảng sợ quỳ đầy đất.

"Chúng thần đáng chết, xin hoàng thượng trách phạt."

Đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh của Huyền đế quét mắt nhìn một vòng, trong

đám người này đều là quan văn, bản tính nhát gan, gặp phải cảnh tượng giết người, liền lắc đầu lẩn trốn như chuột, thì cũng là chuyện bình thường, chỉ cần không để quấy rầy hắn là tốt rồi, Huyền đế khéo môi câu ra nụ cười lạnh lẽo.

"Tất cả đứng lên đi, hôm nay việc Bắc Tân vương đại nghịch bất đạo, các vị thần tử đều đã tận mắt nhìn thấy."

"Đã, chúng thần tận mắt nhìn thấy, không ngờ người mà ai cũng cho rằng thân thể yếu đuối nhiều bệnh Bắc Tân vương, võ nghệ lại siêu quần, hơn nữa còn lập kế cho tân vương phi ám sát hoàng thượng, muốn mưu triều đoạt vị". Bên dưới một mảnh thanh âm phẫn nộ lang lanh vang lên, Huyền đế thoả mãn gật đầu, phát phất tay: "Tất cả đứng lên đi."

"Tạ ơn hoàng thượng."

Mọi người đứng dậy, chia thành hai bên, chỉ thấy lúc này trong ngoài ngoài Bắc Tân vương phủ chẳng những có ngự lâm quân, còn có phòng vệ quân của kinh thành, đem tất cả hạ nhân trong ngoài vương phủ đều bắt hết, tiếng kêu khóc không ngừng vang lên, họ không ngờ Bắc Tân vương phủ lại cất giấu bí mật lớn đến như vậy...

"Hồi cung", thanh âm âm ngao của hoàng đế vang lên, các đại thần sẽ đều khom lưng cung tiễn Đế hậu: "Cung tiễn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Nam An vương dẫn theo một nhóm người bảo vệ hoàng thượng cùng hoàng hậu rời khỏi đó, đi theo phía sau là một đám đại quan trong triều, mọi người đều vây quanh hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương để rời khỏi Bắc Tân vương phủ, trước cửa phủ một hàng thiết ky cao to đang đứng đợi, đội danh dự vẫn dừng lại ở nguyên vị trí cũ, chỉ là trên mặt của mỗi người đều bao phủ vẻ bất an hoảng loạn, không ngờ Bắc Tân vương gia lại dám ám sát hoàng thượng, một đại hồn tốt lành, lại biến thành quang cảnh như vậy, thật là làm cho người ta thấy thê lương, hơn nữa mọi người chẳng ai ngờ rằng, Bắc Tân vương lại ẩn giấu một thân võ công, còn nuôi thêm một nhóm lớn tử sĩ, hiện giờ xem ra, chuyện của Nguyệt Giác tự thực sự có liên quan đến Bắc Tân vương nhưng trải qua sự kiện lần này, Bắc Tân vương vĩnh diễn không có cơ hội trở mình....

Trước liền xa cao to hoa lệ, Huyền đế một thân long bào đang bước lên trong tiếng hoan hô của mọi người, Mộc Thanh Dao từ đầu tới đuôi vẫn thờ ơ lạnh

nhạt nhìn tất cả, đáy lòng nàng bị kinh ngạc cực đại, chẳng ai ngờ rằng, hoàng thượng đã sớm bắt đầu bối rối, tất cả những gì diễn ra trong ngày đại hôn hôm nay, nàng đều nhìn rõ ràng, tân nương chắc chắn là người của hoàng thượng, nàng nằm mơ cũng thật không ngờ, hoàng thượng sợ Bắc Tân vương án binh bất động, vì thế đã tìm một ngòi nổ, chính là tân nương Diệp Tiêm Tiêm, hoặc nàng ta căn bản không phải là thiên kim của phủ học sĩ, mà chính là thủ hạ ám vệ của hoàng thượng, giả mạo tân nương để gả cho Bắc Tân vương.

Đợi đến lúc đại hôn, sẽ ám sát hoàng đế, mà thân phận hiện tại của tân nương là Vương phi của Bắc Tân vương phủ, nếu ám sát hoàng thượng đương triều, chứng tỏ Bắc Tân vương muốn mưu triều đoạt vị, cho dù Bắc Tân vương không có ra tay, nhưng chỉ cần tân nương từ một ngụm cắn chặc khai ra do Bắc Tân vương sai khiến, thì Bắc Tân vương cũng sẽ bị bắt giam vào đại lao, Bắc Tân vương cũng hiểu rõ điểm này, cho nên mới bị ép phải xuất thủ, mà ở giữa hoàng thượng đã thiết kế săn hố bẫy trong đó.

Không chỉ có thể diệt trừ cái định trong mắt Bắc Tân vương, đều quan trọng nhất là có rất nhiều thần tử chứng kiến, Bắc Tân vương dù có miệng cũng đừng hòng biện giải, dù có giả bộ cũng đều không được, xem ra hắn chắc chắn sẽ chết mà không thể nghi ngờ.

Liễn xa rời đi trong tiếng cung tiễn của các vị đại thần, nó chậm rãi ly khai Bắc Tân vương phủ.

Phía trước vẫn là thiết kỵ binh, rồi đội danh dự, nhưng đã không còn khí thế cao hứng đầy màu sắc như lúc trước, hiện giờ nó mang theo một cỗ gió lạnh với hơi thở tử vong, ngay cả người của đội danh dự cũng không dám đàn ra âm điệu lớn nữa, cả một đội ngũ đông người chậm rãi di chuyển, hướng về phía hoàng cung mà đi...

Chương 91.4

Trong Liễn xa, gương mặt tuấn dật của Huyền đế, đã giãn ra, mặt mày đều nhuộm ý cười, dịu dàng ấm áp.

Hắn rốt cuộc đã loại bỏ được tâm phúc đại họa, có thể nào không vui sao, liền quay đầu nhìn Mộc Thanh Dao ở bên cạnh, hoàng hậu từ đầu tới đuôi cũng không nói một câu nào: "Dao nhi làm sao vậy?"

"Hoàng thượng mưu kế thật là sâu, nếu như đã có kế hoạch chu đáo như vậy,

"lúc đầu vì sao phải sát hại người vô tội của Tô gia chứ?"

Mộc Thanh Dao nhíu mày, trong đôi mắt đầy ý nghĩ lạnh lùng, hoàng đế sâu xa khó lường như vậy, làm cho nàng kinh hãi như rơi vào hố sâu, không biết một giây sau hắn sẽ nghĩ cái gì, làm ra cái gì? (TT: ở gần người thông minh quá cũng mệt mỏi, ta hiểu tâm trạng của tỷ)

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn thấy bộ dạng và ngữ khí bất hoà của Mộc Thanh Dao, tâm tình cao hứng nhanh chóng thu lại rất nhiều, bàn tay thon dài nháu lên, nắm lấy bàn tay trắng nõn của Mộc Thanh Dao, trong ánh mắt lộ ra sự chân thật: "Dao nhi, hoàn cảnh từ nhỏ lớn lên của trẫm không giống với ngươi, vì thế mặc kệ là chuyện gì cũng phải sắp đặt trước cho tốt, ở trong hoàng cung, chỉ có cách so với người khác nghĩ xa hơn một chút, sâu hơn một chút, thì mới có thể bảo đảm bản thân sẽ không chết."

Trong lời nói của hắn mang theo vẻ đau xót, tựa hồ có một số việc cũng không phải hắn muốn làm như thế.

"Từ nhỏ trẫm phải chịu nhiều thương tổn của người khác mang lại, đều may mắn mà vượt qua, nếu như không phải trẫm nghĩ suy nhiều suy nghĩ xa, chỉ sợ sớm đã bị người ta hãm hại."

Mộc Thanh Dao khẽ giật mình, nghe giọng nói trầm thống của hắn, đáy lòng nàng đau đớn như xé rách, nhưng bên trong sự đau đớn này, đồng thời cũng rất hoảng sợ, khi đó hoàng thượng mới bao nhiêu tuổi đây, chắc khoản mươi mấy tuổi, một đứa trẻ mười mấy tuổi đã có thể nghĩ sâu như vậy, bậc tâm kế này người bình thường sao có thể so sánh được, hắn thành khẩn thật tình như vậy đối đãi với mình, chẳng lẽ không phải chỉ là một ván cờ sao? Nàng không giống với người khác, đối với tình yêu rất chấp nhận, theo đuổi sự hoàn mỹ, cho nên mới dẫn đến bản thân bị hồn xuyên đến thời không này, nếu như lúc này nàng lại rơi vào trong ván cờ của nam nhân này thiết kế, thì chính bản thân nàng sẽ không thể tha thứ cho mình.

"Hoàng thượng" nhưng mà khi nghe hắn kể lại chuyện xưa làm cho người ta đau xót, nàng vẫn sẽ vì hắn mà đau lòng.

"Dao nhi, không có việc gì, hiện tại trẫm rốt cuộc cũng vén được mây mù để thấy mặt trời mọc, biết hung thủ sát hại mẫu hậu, còn trừ đi kẻ ẩn nấp trong bóng tối Mộ Dung Lưu Mạch, hơn nữa trẫm vẫn còn có nàng bên cạnh" Mộ Dung Lưu Tôn nói xong lời nói cuối cùng, trên mặt thần thái động lòng người, một đôi mắt phượng hép dài bao phủ ánh sáng nóng bỏng, bàn tay to

nắm chặt tay Mộc Thanh Dao.

"Sau này, chúng ta sẽ tương thân tương ái ở cùng một chỗ."

Nói xong, tay hắn nháu lên kéo Mộc Thanh Dao qua tựa ở trước ngực của mình, Mộc Thanh Dao động cũng không có động, sự cao hứng của hắn đã lây sang nàng, nhẹ nhàng nắm ở trước ngực của hắn, nghe tiếng tim đập hắn ầm ầm, mạnh mẽ và hứa lực như vậy, hiện tại, vẫn là yên tĩnh để hưởng thụ hết tất cả đi, nên nàng nhẹ nhàng khép lại hai mắt.

Bên trong liền xa, gió thổi nhộn nhạo, một mảnh nhu hòa.

Đội ngũ cuồn cuộn bước đi trên phố xá náo nhiệt, chỉ nghe được bên tai âm thanh ầm ỹ không ngừng, rất nhiều lời nói có thể nghe rõ ràng.

"Biết không? Bắc tân vương tạo phản, còn muốn giết hoàng thượng?"

"Không phải nói hắn là tay trói gà không chặt sao?"

"Đều là giả thôii, tâm cơ thật đáng sợ a, may là hoàng thượng chúng ta anh minh, mang đến rất nhiều người để hộ giá, hơn nữa Tây Môn tướng quân cũng đúng lúc chạy tới."

"Nguy hiểm thật a."

Mộ Dung Lưu Tôn nghe được lời nói như vậy, nhẹ nhắm mắt lại, lông mi dài run run, để che giấu mũi nhọn lợi hại như đao trong ánh mắt hắn.

Lиễn xa thuận lợi vào cung, Mộ Dung Lưu Tôn đem Mộc Thanh Dao đưa về Phượng Loan cung, còn sủng nịch dặn dò nàng: "Dao nhi, trẫm đi xử lý chuyện của Bắc Tân vương, buổi tối trẫm sẽ tới tìm nàng" đáy mắt hắn nóng cháy như lửa đỏ, thấy vậy Mộc Thanh Dao vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác, mâu quang của nam nhân này, dường như muốn ăn thịt người. (TT: muốn ăn tỳ đó mà ^.^)

Đợi đến khi liền xa rời khỏi, Mai Tâm đã dẫn theo một đám người vọt tới, kỳ quái truy vấn: "Các người sao trở lại nhanh như vậy, không phải đi tham gia hôn lễ của Bắc Tân vương gia sao?"

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lại, cũng không muốn nói nhiều, chuyện xảy ra ngày hôm nay, thực sự đã gây cho nàng kinh ngạc rất lớn, vì thế nàng mới

hiểu rõ hoàng thượng hơn, tâm tư cẩn mật kỹ càng, điều này làm cho nàng cảm nhận được sự bất an, dạng người như hắn mà trong chuyện cảm tình lại không hiểu rõ ràng, chuyện xảy ra đêm đó, nàng vẫn còn nhớ rõ, một nam nhân tuấn mỹ bất phàm, cơ trí khôn khéo như hắn vậy, cũng có lúc chân tay luồng cuồng, nàng thật không biết bản thân mình có nên tin hắn không.

"Bản cung mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát."

Mộc Thanh Dao phất phất tay, cũng không để ý tới nha đầu phía sau đang hai mặt nhìn nhau, bước lên phía trước đi vào đại điện.

Mạc Sâu cùng Mai Tâm vội vàng theo sau: "Nương nương, nương nương, nô tỳ hầu hạ người nghỉ ngơi" đoàn người trở về Phượng Loan cung, thế nhưng Mộc Thanh Dao chưa kịp ngủ, thì bên ngoài cung liền vang lên giọng nói nóng nảy : "Hoàng tẩu, hoàng tẩu, bọn họ nói là sự thật sao?"

Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc vọt vào, rất nhanh vòng qua bình phong ngọc lưu ly, kéo thân thể Mộc Thanh Dao đang chuẩn bị nằm xuống nghỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ nóng lòng.

Mộc Thanh Dao không biết nàng hỏi cái gì, kỳ quái nhíu mày một chút: "Ngươi nói cái gì đó?"

"Bọn họ nói nhị hoàng huynh mưu phản, muốn giết hoàng huynh, tự mình làm hoàng đế, có chuyện này hay không?"

Mộ Dung Tinh Trúc nói xong vừa nhanh vừa vội, đôi mắt to rưng rưng nước mắt, ở trong đầu nàng, không thể nào lý giải tiêu hóa nổi chuyện như vậy, nhị hoàng huynh rõ ràng là người yếu đuối nhiều bệnh mà, làm sao lại ám sát hoàng huynh đây? Còn muốn mưu triều đoạt vị, rõ ràng thân thể hắn không tốt, còn muốn làm hoàng đế cái gì chứ.

Mộc Thanh Dao nhìn bộ dạng thương tâm của nha đầu này, liền vươn tay sờ sờ đầu của nàng, người ở trong hoàng thất, chuyện như vậy là bình thường bất quá.

"Được rồi, hiện tại không có việc gì, đều đã qua."

"Thế nhưng, thế nhưng ta thực sự có điểm khó mà tin được?" Mộ Dung Tinh Trúc nức nở khóc, hoàng tẩu nói như vậy, rõ ràng là sự thật, vì cái gì a, nhị hoàng huynh vì sao lại muốn giết hoàng huynh, hắn đối với bọn họ vẫn rất

tốt mà, chẳng lẽ ngôi vị hoàng đế thực sự tốt như vậy sao? Ngay cả tánh mạng của mình cũng không cần.

"Nhà đầu ngốc, người ở trong hoàng cung, những thứ này là điều không tránh khỏi, người đừng suy nghĩ nhiều, sau này không có việc gì, không còn ai muốn đoạt vị trí của hoàng thượng nữa." Mộc Thanh Dao ánh mắt u ám, kế tiếp chính là Sở gia, nghe nói Sở Thiển Dực đã bị hoàng thượng giam lại, hơn nữa lúc trước hắn định giúp đỡ Bắc Tân vương và phòng vệ quân, đã đem Sở gia tham dự vào chuyện này, nếu như thế, binh quyền Sở gia nhất định sẽ khó giữ được.

"Hoàng tẩu, thái hậu nếu biết chuyện này nhất định sẽ rất thương tâm."

Tinh Trúc công chúa còn không biết chuyện thái hậu bị giam lỏng, cũng không biết thái hậu từng giết mẫu hậu của nàng, Mộc Thanh Dao cũng không muốn để cho nàng biết chuyện như vậy, điều này quá tàn nhẫn, vẫn là để lại trong lòng nàng một điểm hồn nhiên vô tư đi.

Chương 91.5

"Ừ, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ" Mộc Thanh Dao nghe được lời của công chúa, nghĩ đến nữ nhân đáng hận kia, nếu như biết Bắc Tân vương bị bắt, Tô Trảm cũng đã chết, chỉ sợ nàng ta sẽ điên mất, bất quá đây đều cũng là sự trùng phạt đúng tội của nàng.

Mộc Thanh Dao không muốn công chúa cứ bị vây hãm trong chuyện này, nên vội vàng lái đi trọng tâm câu chuyện, cùng nàng nói sang chuyện khác, hỏi sáng sớm hôm nay nàng tưới hoa thế nào, sau đó lại nói hai tiếng cười nhạo nàng, mới đem lực chú ý của công chúa dời đi, nàng ngồi chơi thêm một chút thì trở về cung của mình.

Bên trong cung, Mai Tâm nghe vừa chủ tử cùng công chúa nói chuyện, làm nàng kinh hãi không ngớt.

"Vậy Bắc Tân vương có thể chết hay không?"

Mạc Sầu lạnh lùng trừng mắt liếc nàng một cái, không thấy chủ tử không vui sao? Thực sự là bùn loãng thì không thể trét lên tường mà, nàng phải vội vàng lên tiếng trả lời: "Ám sát hoàng thượng, đương nhiên là tội chết, được rồi, chủ tử mệt mỏi, để cho nàng nghỉ ngơi đi."

“Được” Mai Tâm cũng không nói thêm gì nữa, vội vàng động thủ hầu hạ chủ tử nghỉ ngơi, còn hai người các nàng thì gác ở bên ngoài...

Quảng Dương cung.

Bên trong tẩm cung to lớn, thái hậu đang nằm trên ghế quý phi rộng rãi, nàng ta bây giờ không còn tao nhã như ngày xưa, bây giờ chỉ là một lão phụ nhân đáng thương mà thôi, đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt hằn lên nếp nhăn, hai mắt thì sưng đỏ, tầm mắt đã mơ hồ không còn nhìn thấy rõ, bởi vì đã lớn tuổi, lại thêm mấy ngày liên tiếp khóc than, hơn nữa hoàng thượng cũng để người nào truyền ngự y cho thái hậu, lúc này, nàng dù nhìn người hay nhìn vật đều phải nheo lại, tập trung rất nhiều mới có thể nhìn rõ.

“Tiểu Lý tử, Mạch nhi vẫn không có tin tức sao?” thanh âm thê lương của nàng vang lên, Tiểu Lý tử vẫn chờ ở bên người nàng, vội vàng tiến lên một bước đáp lời: “Nương nương, chưa có đâu, nếu như có được tin tức của vương gia, tiểu nhân sẽ bẩm bào cho người.”

Tiếng nói của Lý công công vừa dứt, thì nghe được bên cạnh bình phong vang lên tiếng bước chân, hắn cảnh giác mở miệng: “Ai?”

Người đến một thân uy nghi, hoàng thượng mặc minh hoàng long bào, trên gương mặt tuấn mỹ khủng bố âm ngao, Lý công công vừa nhìn thấy, bị một cú sốc lớn, vội vàng quỳ xuống chuẩn bị lên tiếng, thì hoàng thượng phát phất tay, hắn chỉ phải lĩnh mệnh chậm rãi lui ra ngoài.

Bên trong tẩm cung, chỉ còn thái hậu nương nương nằm trên ghế quý phi, đang dùng sức trợn to hai tròng mắt nhìn sang, chỉ thấy được một thân ảnh màu vàng, thân thể không khỏi khẽ run.

“Là ngươi, hoàng thượng.”

Mộ Dung Lưu Tôn ngồi xuống chỗ đối diện với nàng, A Cửu đứng ở bên cạnh hắn hầu hạ.

Chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng hiện lên ánh nắng mùa xuân ấm áp, khéo môi câu ra nụ cười, dưới đáy mắt mang vẻ khinh thường.

“Trẫm đến thăm ngươi, thuận tiện nói cho ngươi biết hai việc, không biết mẫu hậu nghe xong sẽ thương tâm hay không?” hai chữ “mẫu hậu” kia đặc biệt sắc bén cùng lạnh lẽo cứng rắn.

“Chuyện gì?” Thái hậu cảnh giác từ trên ghế quý phi xoay người ngồi dậy, dựa theo giọng nói, mà quay đầu theo một phương hướng để nhìn hoàng thượng, sắc mặt hiện lên vẻ khủng hoảng, hai tay nhịn không được khẽ run.

“Chuyện thứ nhất, là chuyện về Liễu Không cũng là Tô Trảm, cũng chính là người tình năm xưa của ngươi, hắn đã chết, chuyện thứ hai, chính là con trai bảo bối của ngươi, Bắc Tân vương muốn mưu phản hành thích vua, đã bị bắt nhốt vào đại lao.”

Mộ dung Lưu Tôn nói xong, thì bên trong phòng ngủ rơi vào sự yên lặng chết chóc, bà lão vẫn ngồi ngay ngắn ở trên ghế quý phi, hình như bị đóng vào cột, một chút cử động cũng không có, chỉ có nước mắt không tiếng động chảy xuống, môi khẽ run, toàn bộ thân thể bắt đầu run run như lá rụng trong gió, cuối cùng cũng kịp phản ứng, thanh âm chói tai phá tan sự yên lặng trong tầm cung.

“Là ngươi, là ngươi đã giết hắn, rồi bắt Mạch nhi, ngươi là một ma quỷ, ngươi là một ma quỷ.”

Cùng với tiếng thét chói tai vang lên, thì thân hình từ trên trường kỷ nhào tới, muôn bắt dính hoàng thượng, đáng tiếc hoàng thượng thân hình khẽ dời, để cho thân thể kia nặng nề rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng khóc thét thống khổ, cuối cùng liên tục cầu khẩn.

“Hoàng thượng, ngươi hãy tha cho Mạch nhi đi, tha hắn đi, đều là lỗi của ta, khi còn bé hắn rất là thích ngươi, là ai gia ngăn cản không cho hắn đến gần ngươi, là ai gia từng nhiều lần ghé vào lỗ tai hắn dặn dò, hắn mới là người nên có được ngôi vị hoàng đế kia, Mạch nhi hắn trời sinh không phải là một tiểu hài tử xấu, hoàng thượng van cầu ngươi bỏ qua cho hắn đi.” (TT: ta tức a, có người mẹ nào như bà không, dạy con mình điều xấu để bị kết quả như bây giờ >_

Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng trầm mặt đứng ở bên cạnh trường kỷ, nhìn nữ nhân quỳ trên mặt đất khóc rống nước mắt tuôn như mưa, không ngừng cầu khẩn hắn, bộ dáng lúc này của nàng, không còn một chút hình dạng uy phong cao ngạo của lúc trước, chỉ sợ ngay cả một tên ăn mày cũng không bằng, bất quá nếu như Bắc Tân vương đã có dã tâm, thì không thể buông tha hắn được, đôi mắt đen của Mộ Dung Lưu Tôn tàn bạo xúi, thanh âm càng lạnh hơn.

“Ngươi giết mẫu hậu của trẫm, còn khắp nơi bày cách mưu hại tính mạng trẫm, hôm nay sẽ là ngày báo ứng của ngươi, trẫm muốn cho ngươi hai bàn tay trắng, những người ngươi thương yêu, tất cả đều mất hết” hoàng đế nói xong thì nở nụ cười, thanh âm kia cực kỳ phẫn hận.

Thái hậu dùng sức dập đầu, nghĩ đến chuyện Mạch nhi bị giam ở trong đại lao, dù cho bảo nàng dập đầu đến bể, nàng cũng nguyện ý, chỉ cầu hoàng thượng bỏ qua cho Mạch nhi một mạng.

“Hoàng thượng, van cầu ngươi, van cầu ngươi bỏ qua cho Mạch nhi đi, đều là lỗi của ai gia, ai gia nguyện ý được chết.”

Thái hậu vừa nói xong, quay đầu hướng về cột đồng trong tẩm cung đánh túi, tất cả mọi thứ bên trong tẩm cung này nàng rất là quen thuộc, bởi vậy cả người không có lầm lẫn nhầm chính xác cột mà đập vào, bất quá Mộ Dung Lưu Tôn cũng không để cho nàng chết đơn giản như vậy, bàn tay hắn vung lên, mang theo kinh phong, kéo thân thể của nàng ra, rồi ném qua một bên đi, thanh âm lạnh lẽo vô tình lần thứ hai vang lên.

“Trẫm muốn ngươi tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện xảy ra, nhìn tận mắt con trai của ngươi bị xử tử.”

Nói xong liền vung tay một cái rời khỏi tẩm cung, A Cửu vội vàng đi theo, đi tới bên ngoài tẩm cung, Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng nhìn lướt qua thiếp thân thái giám Lý công công của thái hậu, lạnh khốc vô tình nói: “Nếu như thái hậu mà chết, ngươi cũng chôn cùng nàng đi.”

Thân thể của Lý công công run lên, vội vàng quỳ xuống đất, đợi đến khi hoàng thượng đi khuất, hắn mới nhanh chân chạy ào vào tẩm cung, coi chừng thái hậu nương nương, nếu như thái hậu thực sự xảy ra chuyện, cái mệnh của hắn cũng sẽ không còn.

“Nương nương, đừng thương tâm”, Lý công công nhìn hình dạng này thê lương thống khổ của thái hậu, trong lòng đau xót, chỉ có thể chậm rãi khuyên bảo, nhưng thái hậu lại giống như người điên ôm đùm cánh tay của Lý công công, thét chói tai không ngớt: “Hắn muốn giết Mạch nhi, hắn muốn giết Mạch nhi, ông trời a, cầu xin ngươi bỏ qua cho Mạch nhi đi, hắn không có sai, tất cả đều là lỗi của ta a.”

Thái hậu nói xong lại muốn đập đầu vô cây cột, nhưng Lý công công sao có thể để cho nàng như ý nguyện, thái hậu mà chết, hắn cũng sẽ mất mạng, nên

vội vàng chặn ở trước mặt nàng, trong lúc nhất thời bên trong tâm cung thanh âm vang động ầm ĩ không ngừng.

Lưu Ly cung

Hoàng thượng đang nghiên người nhẹ nhàng nằm ở trên long trường kỷ, tùy ý nhắm hờ hai mắt, khéo môi là nụ cười như có như không, những chuyện xảy ra ngày hôm nay, coi như đã vẹn toàn, tất cả sự đều ở trong sự tính toán của hắn.

A Cửu dẫn hai tiểu thái giám từ bên ngoài đi tới, thần sắc có chút bất an, nhanh chóng mở miệng: "Hoàng thượng, Hình bộ thượng thư đã tới, nói có việc bẩm báo."

Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt như hàn đầm, nổi lên ánh sáng lạnh yếu ớt khó hiểu, thanh âm trầm thấp vang lên: "Tuyên."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu cung kính quay đầu đi ra ngoài, rất nhanh đem Hình bộ thượng thư mời vào, cái tên này sắc mặt trắng bệch, lộ ra bộ dạng run rẩy, lung lay lắc lắc đi đến, úm một tiếng quỳ xuống đất, há mồm run run hơn nửa ngày mới nói ra miệng: "Bẩm..., bẩm hoàng thượng, Sở Thiển Dực đã chạy thoát!"

Chương 91.6

Hoàng đế đang ngồi trên cao, ánh mắt đen kịt như bầu trời đêm không trăng sao, bí hiểm quái dị, làm cho người ta nhìn không rõ sự ảo diệu bên trong.

"A Cửu, lập tức thông báo cho tả tướng, kể cả Hình bộ thượng thư cùng nhau đi đến Sở gia, kê biên hết thảy tài sản của Sở gia, tất cả mọi người Sở gia bắt giam vào tù."

"Dạ, hoàng thượng,,, A Cửu lĩnh mệnh, nhanh chóng đi truyền chỉ, Hình bộ thượng thư thấy hoàng thượng bỏ qua không trị tội hắn, nên rất kích động môi cứ run run, còn liên tục dập đầu tạ ơn : "Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn hoàng thượng."

"Chuyện hôm nay trẫm tạm thời tha cho ngươi một lần, còn Bắc Tân vương vẫn bị giam giữ ở trong đại lao, ngươi phải phái thêm nhiều người canh giữ cẩn thận, nếu như lại để cho hắn bỏ trốn, ngươi cẩn thận cái đầu của ngươi cho trẫm" hoàng đế thị huyết mở miệng, Hình bộ thượng thư sắc mặt trắng

bạch, trên đầu từng giọt mồ hôi hột chảy xuống, mẹ của ta ơi, lần này ngàn vạn lần xin đừng xảy ra chuyện gì nữa, mình phải trở về, để nhanh chóng đến bộ binh phái thêm nhiều người một chút, đem đại lao Hình bộ bảo vệ gắt gao, làm cho một con ruồi cũng không bay vào được.

"Dạ, thần tuân chỉ."

"Đi xuống đi, " hoàng đế phất phất tay, Hình bộ thượng thư vội vàng lui xuống, vô luận như thế nào, hắn sẽ đích thân canh giữ ở đại lao Hình bộ, cách thời điểm Bắc Tân vương bị trấn còn nhiều ngày, dù không ăn cơm, hắn cũng sẽ lĩnh người canh giữ ở trước nhà tù, hắn cũng không tin, đến như vậy mà còn có thể để cho người ta cứu người đi.

Phía sau hắn, Mộ Dung Lưu Tôn không hề ồn ào giận dữ mà còn có vẻ thong dong, khoe môi hiện lên nụ cười, tất cả mọi việc xem như thuận lợi a, binh quyền của Sở gia rốt cuộc cũng rơi vào trong tay của hắn, Sở Thiền Dực, người chạy thoát thật là đúng lúc a, bất quá trấn đã đoán chắc người sẽ trốn, Sở gia không có binh quyền, trấn nhìn xem người có thể làm ra được chuyện gì.

Tả tướng cùng Hình bộ thượng thư đi đến Sở gia, đem toàn bộ những người có liên can đến Sở gia bắt nhốt vào Hình bộ đại lao, chờ hoàng thượng xử lý...

Tin tức này rất nhanh được truyền tới trong cung, khuôn mặt diễm lệ của Sở Ngũ Yên trong nháy mắt thành một mảnh tro tàn, nàng không thể nào tin được, Sở gia từng một thời phong quan cứ như vậy mà tan rã, phụ thân cùng ca ca bọn họ đều bị nhốt vào đại lao.

"Nương nương, bây giờ phải làm sao đây?"

Thu Nguyệt nhìn sắc mặt tái nhợt của quý phi nương nương, nóng lòng không ngớt, tin tức này là do một gia nô bỏ trốn của Sở gia phải vất vả lăm mới sai được người đưa vào trong cung, không ngờ trong thời gian ngắn nhận được liên tiếp tin tức đã kích như vậy, chủ tử làm thế nào mà có thể chấp nhận được chứ.

"Thu Nguyệt, vì sao a, tại sao phải đến tình trạng này, phụ thân không phải đã đồng ý với ta sẽ giao ra binh quyền sao? Nếu như hắn giao ra binh quyền, chí ít có thể miễn tội chết cho Sở gia, tại sao cuối cùng cũng bị như vậy?"

Sở Ngữ Yên thương tâm khóc rống lên, Thu Nguyệt vươn đưa tay nắm chặt thân thể dung đưa của chủ tử, âm thầm cùng chủ tử rời lê.

"Chủ tử, đừng thương tâm."

"Không, ta muốn đi gặp hoàng thượng" Sở Ngữ Yên bỗng nhiên đứng dậy, càng làm cho thu Nguyệt hoảng sợ, vội vàng ngăn cản động tác của nàng: "Nương nương, đừng như vậy, ngươi đi gặp hoàng thượng, chỉ tự mình rước lấy hoạ mà thôi."

"Sở gia đều đã mất, chẳng lẽ chỉ chừa một mình ta lay lắt sống ở trên đồi này."

Sở Ngữ Yên thái độ rất kiên quyết, thanh âm lạnh lùng bình tĩnh, tuy nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, thế nhưng con ngươi vô cùng kiên định.

Thu Nguyệt biết không ngăn cản được nàng, chỉ có thể cùng đi với nàng, nghĩ đến Sở gia một nhà khốn khổ, đáy lòng thương tâm so với chủ tử không kém bao nhiêu, từ nhỏ nàng lớn lên ở Sở gia, đối với từng cọng cây ngọn cỏ nơi đó, một hòn gạch một viên ngói đều có cảm tình thâm hậu.

"Ta cùng người đi."

Chủ tử hai người vành mắt hồng hồng đỡ lấy nhau cùng đi ra ngoài, mới vừa đi ra khỏi cửa cung, liền đụng phải Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ thấy nữ nhân này trên gương mặt nở nụ cười mềm mại đáng yêu, vịn tay tiều nha đầu chuẩn bị đi tới, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy bộ dáng đáng thương rõ ràng của hai chủ tử Sở Ngữ Yên, nhường mài lấy làm kỳ quái hỏi: "Quý phi nương nương có chuyện gì thế, lại có người hiệp đáp ngươi?"

Sở Ngữ Yên cùng Thu Nguyệt vừa nghe lời nói của nữ nhân này, là hiểu nàng ta còn không biết chuyện xảy ra ở bên ngoài, nếu để cho nàng ta biết Sở gia hiện tại đã xuống dốc, còn bị bắt giam vào trong đại lao, không biết sẽ chế nhạo các nàng đến cỡ nào đây?

"Cút ngay."

Sở Ngữ Yên hoàn toàn đã không còn vẻ ôn nhu thanh tao lịch sự của ngày xưa, chỉ lạnh lùng trầm giọng, đẩy ra Tây Môn Tân Nguyệt đang ngăn trở lối đi, trực tiếp dẫn Thu Nguyệt rời khỏi.

Phía sau Tây Môn Tân Nguyệt có chút ngạc nhiên, nữ nhân này hôm nay sao thế, dường như một chút cũng không giống với ngày xưa, nàng liền vội vàng quay đầu bảo tiểu nha đầu đến gần một chút, rồi nhỏ giọng nói mấy câu, tiểu nha đầu kia khẽ cúi người rồi lắc mình ly khai.

"Tiểu thư làm sao vậy?"

Liên Yên nhìn tiểu thư nhà mình, mang khuôn mặt thần bí, không biết tiểu thư đã phát hiện được cái gì, nên vội vàng hỏi tới.

"Đi thôi, nữ nhân kia hình như đang có chuyện gì giấu chúng ta" nói xong quay đầu dẫn Liên Yên hướng cung điện của mình mà đi, vốn muốn cùng nàng ta nói chuyện phiếm, ai ngờ không biết nữ nhân này bị động kinh cái gì...

Sở Ngữ Yên dẫn Thu Nguyệt đi đến Lưu Ly cung, trước cửa cung có một loạt thái giám đang đứng hầu, vừa nhìn quý phi nương nương đi tới, vội vàng cung kính hành lễ: "Tham kiến quý phi nương nương."

"Ta muốn gặp hoàng thượng." Sở Ngữ Yên trầm mặt lạnh lùng lên tiếng, những tiểu thái giám này hai mặt nhìn nhau, cuối cùng một thủ lĩnh thái giám đi tới cung kính nói một tiếng: "Nương nương, xin chờ một chút."

Trong đại điện, ngoại trừ hoàng thượng đang ngồi ở trên cao, còn có tả thừa tướng Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư đang ở đó bẩm báo lại vụ án ở Sở phủ.

"Bẩm hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến."

Thái giám vừa bẩm xong, thì trên đại điện yên tĩnh lại, tả tướng vốn đang nói chuyện thì dừng lại, nhìn về phía thái giám đang đứng ở cửa, vào lúc này mà quý phi nương nương còn cầu kiến, nàng là người của Sở gia cũng là người có liên quan đến vụ án, Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư đem mâu quang dời về phía hoàng thượng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hoàng thượng bao phủ mây đen, lông mài cũng trở nên băng hàn, giận dữ trừngh mắt nhìn thái giám ở bên dưới một cái: "Không gặp, bảo nàng trở về Vị Ương cung đi."

Đại thái giám vừa nhìn thấy hoàng thượng nổi giận, đâu còn dám nhiều lời nữa, vội vàng lui ra ngoài, thi lễ với Sở Ngữ Yên đang đứng chờ ở trước cửa "Hoàng thượng không gặp, lệnh cho quý phi nương nương trở về Vị Ương cung đi" nói xong cũng không nhìn tới sắc mặt trắng bạch đang

chuyển hồng của Sở Ngũ Yên, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, nghiên người hai cái, cuối cùng cố nén bi thương, úm một tiếng quỳ gối trước cửa điện, lớn tiếng kêu lên: "Hoàng thượng, hoàng thượng, ta muôn gấp hoàng thượng, bằng không thiếp sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy."

Tiếng ồn ào bên ngoài rất nhanh kinh động đến người ở bên trong, hoàng thượng vẻ mặt âm trầm nhìn về phía A Cửu: "Đi đem nàng tuyên vào đây, trầm cũng muôn xem nàng ấy muôn làm gì?"

"Dạ, hoàng thượng."

A Cửu lĩnh mệnh nhanh chóng đi ra, thi lễ với Sở Ngũ Yên đang quỳ trên mặt đất: "Quý phi nương nương xin đứng lên đi, hoàng thượng cho người đi vào đây?"

"Cám ơn A Cửu công công," Sở Ngũ Yên đứng lên, dẫn Thu Nguyệt theo phía sau A Cửu cùng tiến vào đại điện.

Trên đại điện xanh vàng rực rỡ, hoàng đế một thân minh hoảng Long bào đang ngồi ở trên cao, đầu đội Cửu Long kim quan, khí phách mười phần, mặt mài anh khí bức người, trên gương mặt anh tuấn như được quý thần đúc khắc, một điểm nhu hòa dịu dàng cũng không có, có chăng chỉ là sự lãnh khốc vô tình, đôi mắt đen bắn ra tia sáng khiếp người về phía nàng, đôi môi lạnh mỏng thốt ra lời nói đóng băng trái tim con người.

"Ngươi tới làm cái gì?"

Sở Ngũ Yên cay đắng nở nụ cười, đây là nam nhân mà nàng yêu, là người mà nàng mong ngóng, để được người nam nhân này liếc mắt nhìn nàng một cái, phát hiện ra nàng yêu hắn, thế nhưng đến cuối cùng, hắn và nàng vẫn như trước cái gì cũng đều không có, hiện tại nàng chỉ cầu hắn có thể bỏ qua cho phụ huynh một mạng.

"Ngũ Yên không còn sở cầu gì, chỉ xin hoàng thượng bỏ qua cho phụ thân và huynh trưởng một mạng."

"Tha cho phụ thân và huynh trưởng của ngươi một mạng, phụ thân ngươi đang ở trong tù, còn huynh trưởng của ngươi đã bỏ trốn, phía trước Bắc Tân vương phạm án, thì phía sau huynh trưởng ngươi lẩn trốn, hiện tại tất cả mọi người đều bị giam trong đại lao, chờ vụ án của Bắc Tân vương thẩm tra xử lí rõ ràng, nếu như phụ thân và huynh của ngươi thật sự không cấu kết với Bắc

Tân vương, trẫm tất nhiên sẽ không giết người vô tội."

"Bắc Tân vương phạm án, huynh trưởng lẩn trốn," Sở Ngũ Yên khó có thể tin được những lời này, tại sao lại liên quan đến Bắc Tân vương, vậy Bắc Tân vương phạm phải án gì, đầu óc của Sở Ngũ Yên một điểm cũng không sáng tỏ, nhưng mà nếu hoàng thượng đã nói như thế, nhất định là án tử cực kỳ quan trọng, mà phụ thân lại liên quan ở trong đó, nếu người phạm án là Bắc Tân vương, thì phụ thân cùng ca ca làm sao lại không có việc gì được?

"Hoàng thượng, cầu xin người hãy bỏ qua cho phụ thân ta đi, bọn họ tuyệt đối không giúp đỡ Bắc Tân vương, van xin người, Ngũ Yên tự nguyện bị phạt, chỉ cầu người buông tha cho người nhà của ta."

Sở Ngũ Yên liên tiếp dập đầu, vừa nhanh lại mạnh, cái trán nhỏ nhanh chóng có máu chảy ra ngoài, Mộc Ngân cùng Hình bộ thượng thư vẫn đứng ở bên cạnh nhìn thấy lòng đều chua xót, Mộc Ngân vội vã đứng lên, cung kính bẩm tấu.

"Hoàng thượng, lão thần nhìn thấy hữu tướng đại nhân miệng không thể nói, tay không thể động, hình như bị mắc trọng bệnh, không biết Sở gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sở Ngũ Yên nghe xong lời nói của Mộc Ngân, đột ngột dừng lại động tác, vết máu kia lại tràn ra, giống như một đóa hoa nhỏ đỏ tươi, nhuộm cả lông mài, cho dung nhan mỹ lệ nàng tăng thêm vài phần tươi đẹp, đôi mắt lóe ra một cái, vội vã kêu lên: "Làm sao có thể, mấy ngày trước, ta còn gặp qua phụ thân, lúc đó thân thể hắn rất tốt, ta khuyên hắn hãy giao ra binh quyền, hắn còn đồng ý với ta, không ngờ Sở gia lại phát sinh chuyện như vậy?"

Nước mắt của Sở Ngũ Yên rốt cuộc cũng nhịn không được, lá chả rơi xuống, thất thanh khóc rống.

Hoàng thượng ngồi ở trên cao ánh mắt chớp lóe lên, sắc bén đến cực điểm, trong đáy lòng đã hiểu rõ, xem ra hữu tướng sau khi được nữ nhi khuyên bảo đã chuẩn bị giao ra binh quyền, nếu như lúc ấy hắn giao ra binh quyền, còn có thể cứu được bọn họ một mạng, nhưng hiện nay nói cái gì cũng đã muộn, Bắc Tân vương sao có thể tro mắt nhìn Sở gia chạy trốn, đến lúc đó hắn sẽ một lưới bắt hết.

"Sở ngũ yên, ngươi thật to gan, thân là hậu cung phi tần, lại dám tư thông với người nhà, người đâu, kể từ hôm nay quý phi Sở Ngũ Yên cách chức

biếm lanh cung, bế môn tư quá."

Hoàng đế một tiếng quát lạnh, Sở Ngũ Yên thân thể lắc lư, ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân tuấn mỹ bức người ở trên cao, lòng của hoàng đế, luôn luôn băng lãnh vô tình, nhưng hết lần này tới lần khác nàng còn tin tưởng hắn sẽ quay đầu liếc nhìn nàng một cái, mà Sở gia đã rước họa vào thân y như lời nói của hoàng hậu, đều là bởi vì bên binh quyền kia, Sở Ngũ Yên nghĩ thông suốt được điểm này, liền ngửa mặt lên trời cười to, vừa cười xong thì lui về phía sau hai bước, chạy nhanh ra khỏi đại điện, chỉ biết rằng người nam nhân này muốn cho người chết, tất nhiên là có lý do...

Mấy người tiểu thái giám theo phía sau Sở Ngũ Yên đi ra ngoài...

Đại điện an tĩnh lại, hoàng đế cau mày, lạnh lẽo nhìn Mộc Ngân ở bên dưới liếc mắt một cái, chậm rãi mở miệng.

"Hữu tướng chẳng lẽ thực sự bị bệnh, hắn không phải đang giả đò chứ?"

"Hoàng thượng, lão thần đã phái đại phu đến kiểm tra, hữu tướng đúng là bị bệnh, hơn nữa không nhẹ."

"Tốt, trước mắt cứ giam giữ ở trong đại lao đi, cùng bị thẩm tra xử lí cùng với vụ án của Bắc Tân vương, nếu có tội thì trị tội."

"Chúng thần tuân chỉ," tả tướng cùng Hình bộ thượng thư lĩnh mệnh, cung kính mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn phát phát tay: "Đều đi xuống đi."

"Thần xin cáo lui," hai người lui ra ngoài.

Trên đại điện, vắng vẻ không tiếng động, Long Tiên Hương trong kim đinh tràn ra ở khắp ngõ ngách, hoàng thượng xử lý xong công việc, mặt mày khôi phục lại như dòng nước ấm chảy qua, nhu hòa đến cực điểm, khéo môi câu ra nụ cười, A Cửu vừa nhìn thấy hoàng thượng tâm tình vô cùng tốt, vội vàng tiến lên nói: "Hoàng thượng, có muốn truyền bùa tối không?"

Huyền đế đứng dậy, nhưng vẫn chưa lên tiếng, cho đến lúc từ trên cao đi xuống, tâm tình thật tốt mới mở miệng: "Bãi giá Phượng Loan cung."

Nguyên lai hoàng thượng muốn đi vấn an nương nương, thảo nào mà tâm tình tốt đến vậy, A Cửu lập tức cao giọng hô: "Hoàng thượng bãi giá Phượng Loan cung."

Bên ngoài đại điện, đã sớm chuẩn bị sẵn một nhuyễn kiệu, đợi hoàng thượng lên kiệu xong, đoàn người từ từ đi về phía Phượng Loan cung.

Ánh trăng như nước, bóng đêm lạnh mỏng, hương thơm của hoa cỏ tươi mát tràn ngập ở trong không khí, bên trong hoàng cung uốn lượn, như bị một tầng khói nhẹ bao phủ lên, vừa giống sương mù vừa tựa mây mờ.

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao đang dẫn Mai Tâm cùng Mạc Sầu đến Thiên điện dùng thiện, đoàn người vừa mới đi qua hành lang chậm long khắc phượng, thì nghe được bên ngoài đại điện tiếng kêu lạnh lùng của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Mộc Thanh Dao dừng lại bước chân, đứng ở bên cạnh hành lang nhìn phía nam từ đang từ trong kiệu đi tới, không phải hoàng thượng thì là ai đây, chỉ thấy hắn một thân minh hoàng long bào còn chưa thay, trên đầu đội tử kim quan sáng loáng, màu sắc này dưới ánh trăng càng phát ra rực rỡ dập dènh động lòng người, hắn uy nghi tiêu saí bước tới, tựa như một thanh bảo kiếm giấu ở trong vỏ, ẩn chứa những mũi nhọn sắc bén lợi hại, nhưng kiếm này một khi ra khỏi vỏ, thì ánh sáng sẽ sắc bén như thế nào nàng đã biết được.

"Hoàng thượng?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng kêu một tiếng, con ngươi trong suốt tựa như nước suối thanh khiết, lúc này Mộ Dung Lưu Tôn đã theo một bên hành lang đi đến, vươn tay ôm lấy vai của nàng: "Dao nhi còn không có dùng bữa sao? Trẫm dùng với nàng" thái độ vô cùng thân thiết tự nhiên, ôm lấy nàng đi về hướng Thiên điện.

Mộc Thanh Dao tràn đầy nhu thuận, mặc cho hắn ôm lấy nàng tiến vào Thiên điện, nàng cũng muôn nhìn xem trong hồ lô hắn bán thuốc gì?

Nghe nói Sở Thiến Dực đã từ trong đại lao chạy thoát, toàn bộ Sở gia đều bị bắt giam trong đại lao, đây là hậu quả của việc Sở gia không giao ra binh quyền, nhìn hắn sắp đặt từng bước lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, xuất ra nhiều chiêu trí mạng, tựa hồ như tất cả sự việc đều nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, nhưng mọi chuyện có thực sự xảy ra như hắn mong muốn không? Chỉ sợ chưa chắc, trong đôi mắt của Mộc Thanh Dao chợt lóe lên sự lạnh lùng.

Q.2 - Chương 92: Lời Đồn, Đánh Tây Môn Tân Nguyệt

Thiên điện, ánh sáng lung linh đủ loại sắc màu tràn ngập, hoàng thượng đã thay bộ y phục màu tím, tóc đen trên đầu buột lên đơn giản, thái giám cùng cung nữ đều đã thối lui, bên trong chỉ có hắn và nàng.

Giữa đại điện bày ra một bàn tiệc, rượu ngon mỹ thực đều được bày đủ trên bàn, Mộc Thanh Dao lẳng lặng nhìn hoàng thượng, ánh mắt không hề thay đổi, nàng cũng muốn nhìn xem một chút người nam nhân này rốt cuộc trong hò lô bán thuốc gì.

"Đến, Dao nhi đói bụng không, đêm nay ta thật cao hứng, chúng ta cạn một chén."

Nguyên lai là hắn cao hứng. Hắn đương nhiên cao hứng, đứng giữa càn khôn, vạn sự đều nắm trong tay, làm sao có thể mất hứng, bất quá nhìn hắn cao hứng, đáy lòng của Mộc Thanh Dao cũng cảm thấy dễ chịu. Nàng biết lòng đầy tâm kế cũng không phải do hắn muốn có, sinh trưởng ở trong hoàng thất, người không giết người, người cũng sẽ giết người, hoàng đế chỉ là mưu lược kinh tâm mà thôi, nàng cũng không có trách hắn. Chẳng qua là cảm thấy quá đáng sợ, sợ bản thân cũng trở thành một quân cờ trong đó, cho nên mới trì nghi bất thị (chần chờ do dự).

Đêm nay nàng cũng nên thoải mái một chút, nghĩ đến đó, liền nhàn nhạt cười khẽ, trên mặt lập tức hiện lên vầng sáng mê người.

"Tốt, hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn mâu quang ánh sáng như ngọc, đáy mắt nhiễm vẻ nồng nhiệt, bung lên một bình ngọc đựng rượu, vụng về rót rượu, Mộc Thanh Dao không biết thì ra còn có loại rượu như thế này, hương thơm nhẹ nhàng thanh thúy, quả nhiên là rượu ngon.

"Rượu này thế nào?" Hoàng thượng một bên nhẹ giọng hỏi, một bên dùng đũa gấp một miếng bào ngư, bỏ vào bát của Mộc Thanh Dao: "Ném thử bào ngư đi, mùi vị không tồi."

"Rượu là rượu ngon, đồ ăn cũng là đồ ăn ngon, hoàng thượng, cái này dường như không giống tính của người lầm." Ngồi xuống ghế, Mộc Thanh Dao cũng không nói gì thêm, tập trung vào thưởng thức món bào ngư kia, quả thực ngon miệng, quả là nộn hoạt tiên mĩ (thơm mềm tươi ngon).

Hoàng thượng sáng suốt và thông minh hơn người như vậy, làm sao mà không hiểu rõ ý tứ câu nói của nàng, không khỏi hào sảng nở nụ cười.

"Dao nhi nghĩ gì thế? Trong chốn thâm cung này, có người là tri kỉ của ta, trí tuệ hơn người, ta chỉ là thật cao hứng mới bày bàn tiệc này, những cái khác không cần để ý."

Mộ Dung Lưu Tôn nói xong, tiện tay rót hai chén rượu, ánh mắt nhu mì nhìn Mộc Thanh Dao, kiên trì nói: "Dao nhi, người chẳng lẽ không thấy được chân tình của ta sao? Ta chỉ muốn người lưu lại bên ta, cả đời ở cùng ta."

Mộc Thanh Dao ngược mắt lên, không biết là rượu say người, hay là lời nói hoàng thượng làm say lòng người, gò má của nàng thoáng đỏ bừng, nhẹ nhàng nhìn về phía nam từ sáng trong như nguyệt, như vậy ôn nhuận, như vậy thật tình, tim bất giác không tự chủ đập sai nhịp làm cả người nàng diễm lệ không gì sánh được.

"Cả đời?"

Có thể không? Thế gian này liệu có cái gì là cả đời không, phải trải qua bao nhiêu lần ngày ngày rồi lại đêm đêm, mà vẫn có thể vĩnh viễn lưu luyến thân thuộc như lúc ban đầu, mãi cho đến già?

"Ta sẽ khiến nàng tin, đến, Dao nhi cạn thêm chén nữa," Mộ Dung Lưu Tôn lại cạn một chén, ánh mắt sáng như sao Tinh (một chòm sao trong Nhị thập bát tú, xem thêm tại "<http://www.xemngay.com/webLog.aspx?blog=wld&postid=25>") đây mắt che dấu sự dao động, khéo môi câu ra nụ cười làm say lòng người, Mộc Thanh Dao không nghi ngờ, lại cùng hắn cạn một chén, nàng không thể uống nhiều hơn nữa, lắc lắc đầu, nàng thấy như trời đất đang chuyển động.

"Hoàng thượng, ta không thể uống nữa."

"Được, chúng ta không uống nữa, Dao nhi cảm thấy thế nào?"

Thanh âm ôn nhuận như nước vang lên bên tai, Mộc Thanh Dao cảm thấy

thanh âm này thật là dễ nghe a, liền đưa tay lên muốn chạm vào, thì người đã đổi sang một bên, đầu óc có chút choáng váng, tại sao lại như vậy? Không phải là hai chén rượu sao. Dựa theo bình thường, nàng hoàn toàn có thể uống hơn hai chén, hôm nay sao lại kỳ lạ vậy a?

"Đầu choáng váng," Mộc Thanh Dao vừa mới gục xuống, thì toàn bộ cơ thể đã rơi vào một cái ôm áp, mùi vị Long Tiên Hương quen thuộc, làm cho nàng dịu ngoan như mèo cuộn tròn trong cái ôm đó, tìm một vị trí ngủ thoái mái.

Hoàng thượng vẻ mặt hiện lên ý cười, con ngươi sáng lên, tựa như hồ sâu u ám, ôm ngang nữ nhân mê người đang nằm trong lòng mình, hướng tới ngoài điện bước đi.

Hắn nhìn thấu bất an trong lòng nàng, lại thêm phỏng đoán bản thân, mà hắn thì không muốn để cho nàng rời đi, vì thế hắn muốn cho nàng mang thai một đứa nhỏ, chỉ có mang thai đứa nhỏ, nàng sẽ ở lại, huyết mạch hoàng thất không thể mang ra ngoài.

Rượu này, thật ra là rượu trân quý được ủ trong cung đình, hương thơm tuy nhẹ, nhưng không thể uống nhiều, người bình thường chỉ có thể uống một chén, nhưng hắn là bởi vì thường xuyên thưởng thức thượng phẩm, vì thế có thể uống ba chén.

Ngoài cửa điện, A Cửu nhìn thấy hoàng thượng ôm hoàng hậu nương nương đi tới, cung kính kêu một tiếng: "Hoàng thượng, nương nương nàng?"

"Nàng say, trầm đưa nàng đi tắm cung nghỉ ngơi, các ngươi ở ngoài cửa điện coi chừng đi."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu cùng Mạc Sầu các nàng đâu ai dám nói thêm lời nào, tất cả đều rùng mình câm miệng.

Đoàn người theo sau hoàng thượng hướng tắm cung chính điện mà đi tới, đợi đến khi hoàng thượng ôm nương nương đi vào trong tắm cung, cả đám đều ở cửa điện coi chừng.

Tắm cung.

Hoàng thượng đem nữ nhân nhu nhuyễn đáng yêu kia nhẹ nhàng đặt lên trên giường, chỉ thấy mặt nàng hồng hồng như tôm luộc, hàng mi thật dài che

giấu ánh mắt thông minh trí tuệ, tư thế say rượu kia người thật quá trêu chọc lòng người, từ sau một đêm hưởng qua nam nữ tình sự, hắn vẫn nhớ kỹ, thân thể cao lớn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nàng. Người kia trong lúc ngủ mơ, nào đâu biết rằng có người mang dụng ý xấu, liền đưa hai tay nháu lên, ôm cổ hoàng thượng, theo bản năng đáp lại hắn.

Phía trong tắm cung, nhiệt lưu bốn phía.

Người ở trên giường gắt gao quần lấy nhau, hai người đều nhiệt tình hiếm thấy, tiếng thở trở nên nặng nề.

Lúc này đây, hoàng thượng so với lần đầu tiên thành thạo hơn, dễ dàng rút xuống quần áo của cả hai, để lộ ra thân ảnh mềm mại làm hắn kinh ngạc tán thán. Làn da nàng trơn mềm đầy xúc cảm, tựa như đang chạm vào một khối tuyết mịn, làm cho người ta luyến tiếc không buông, ôm chặt nàng vào trong ngực, từng lần từng lần một thân mật ôm hôn, cho đến khi nhiệt lưu quần ở quanh thân, cơ thể tràn đầy cuồng nhiệt đạt lên tới đỉnh, mà nàng khi được hắn thương yêu, quanh thân nổi lên sắc hồng phấn, cả người dính chặt lấy hắn, tựa như muôn đồi hỏi nhiều hơn.

Đôi mắt hắn trở nên thăm thẳm, không hề chần chừ, tùy tiện xâm nhập nụ nhẫn ngọt ngào của mình. Nàng chính là say lòng người như vậy, hắn tuyệt đối không muốn chia sẻ chút nào với người khác. Hắn thật hy vọng nàng mau chóng lưu lại huyết mạch của hắn, thì nàng sẽ mãi mãi thuộc về hắn.

Tiếng rên nhẹ càng kích thích hắn cuồng tình đại phát, cả người như đang cưỡi một con ngựa thượng đẳng trên thảo nguyên, cái khối đất đai màu mỡ này, mặc cho hắn cày cấy, hắn hi vọng mau chóng tạo ra mầm mống, để đạt được thu hoạch. Nếu được như vậy, nàng sẽ một lòng dốc sức vì hắn.

"Dao nhi, đến, gọi tên ta, " hắn nhẹ nhàng dụ dỗ nàng, cho đến khi trên đôi môi đỏ tươi của nàng nghe được tên của hắn, mới hoàn toàn thỏa mãn.

Đêm tưởng như vô tận, mà trong tắm cung lại mang dạng hoạt sắc sinh hương...

Chương 92.2

Triền miên cả một đêm, thẳng đến khi mệt mà ngủ thật say, trước khi ngủ còn không quên ôn nhu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cái loại ý nghĩ muốn vây hãm nàng cứ lớn mạnh ở trong đầu, cũng không phải do nàng

thông minh hơn người, mà do loại cảm giác khác cứ tràn đầy trong lòng.

Chân trời dần lộ ra những tia nắng đầu tiên, hắt rời giường, giống như lần rước, kín đáo chặt chẽ đắp chăn che kín nàng. Nàng là của hắn, vì thế bất luận cái gì một chút điểm tốt đẹp nào cũng không muốn cùng người khác chia sẻ, dù cho kẻ đó có là thái giám như A Cửu. Trong cảm nhận của hắn, thái giám mặc dù có khiếm khuyết nhưng cũng là đàn ông a.

Mộ Dung Lưu Tôn sau khi đã thu gọn ỗn thoã cả, hài lòng cười thoả mãn, cuối cùng mâu quang dời đi chỗ khác, lấy lại vẻ băng lãnh thường ngày, lạnh giọng phân phó.

"Người đâu."

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu dẫn hai thái giám đi tới, thấy hoàng thượng mặc một lớp áo lót màu trắng, quanh thân mêt trật tự, phóng đãng đến cực điểm, không cần phải nói cũng biết chuyện gì xảy ra, hắn liền dời tầm mắt về phía giường, chỉ thấy được một mái tóc đen xoã tung trên gối, còn chưa kịp thu hồi tầm mắt thì trên đỉnh đầu đã truyền đến tiếng quát lạnh.

"Nhìn cái gì mà nhìn, coi trùng trùng mắt ngươi."

A Cửu vội vàng thu hồi tầm mắt, bản tính chiếm hữu của hoàng thượng thật lớn a, mím môi cười trộm một tiếng: "Tiểu nhân đáng chết."

"Trẫm muốn tắm rửa một chút, sau đó đi vào triều sớm" Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng vung tay lên, A Cửu vội vàng vươn tay đỡ hoàng thượng đi ra ngoài, mặt khác phân phó tiểu thái giám phía sau: "Mau dâng hoàng thượng y phục, chuẩn bị để hoàng thượng tắm rửa."

"Dạ, hoàng thượng, " hai tiểu thái giám ánh mắt một chút cũng không dám nhìn lung tung, mỗi người lượm một ít y phục, vội vàng cung tiến về thân ánh phía trước.

Ngoài cửa tắm cung, Mạc Sầu cùng Mai Tâm đợi hoàng thượng rời đi, không khỏi nhìn nhau, cuối cùng lộ ra vẻ cười, nói không nên lời, hoàng thượng thật là âm hiểm xảo trá, đây rõ ràng là chuốc chủ tử uống rượu say, lại còn một đêm triền miên a...

Mặt trời lên cao, Mộc Thanh Dao cuối cùng cũng đã tĩnh lại, đau đầu cộng thêm thân thể mệt mỏi đau nhức, cứ như bị xe ngựa cán qua, nhất thời không

nghĩ được đã xảy ra chuyện gì. Ngồi hơn nửa ngày mới nghĩ ra tối hôm qua dường như uống rượu say, hoàng thượng hình như còn ở lại qua đêm. Nghĩ đến đó, một buổi tối hôm qua, hoàng thượng dường như cố ý dụ nàng uống rượu, chuyện sau đó không cần nói cũng tự nghĩ ra được rồi, nam nhân này nhưng thật sự là vì mục đích không từ thủ đoạn a. Ánh mắt nàng trở nên âm u.

"Mạc Sâu, hoàng thượng khi nào thì đi?"

Hai tiểu nha đầu vốn đang ở bên cửa sổ đùa giỡn với tiểu hồ ly, ánh mắt trời chiếu sáng trên người Mao Tuyết Cầu, bộ lông trắng như tuyết của nó cũng trở nên chói mắt hơn.

"Nương nương đã tỉnh," Mạc Sâu kinh hô, lập tức buông tiểu hồ ly ra chạy tới, Mai Tâm theo sát phía sau, ngay cả Mao Tuyết Cầu cũng không chịu lạc hậu, từ bậc cửa sổ nhảy phốc xuống, rơi thẳng trên chiếc giường lớn, hướng lòng Mộc Thanh Dao chui vào.

"Hoàng thượng đã đi từ sớm."

Mộc Thanh Dao ánh mắt đứng đong, cũng không nói gì thêm, kỳ thực nàng biết hoàng thượng là sợ hãi nàng không ở lại bên hắn. Nên hắn sở tác sở vi, nàng có thể hiểu được, đồng thời cũng biết trong lòng hắn có vị trí của nàng, thế nhưng có đôi khi hiểu cũng không có nghĩa là đồng ý, quên đi, không nghĩ nữa.

"Ta muốn tắm rửa, sau đó ăn một bữa, quả thật rất đói."

"Dạ" hai tiểu nha đầu nhìn chủ tử không có phản ứng như tức giận hay gì đó, thì lập tức liền vui vẻ lên, vươn tay ra đỡ nương nương đứng dậy, dẫn nàng tới phòng tắm, cơ thể nàng lập tức được bao phủ bởi nước ấm.

Sở Thiển Dực tuy rằng chạy thoát, Sở gia đều bị giam vào đại lao, trong buổi thẩm vấn Bắc Tân vương, Bắc Tân vương cái gì cũng không nói. Vì thế cứ một ngày rồi lại một ngày, chớp mắt đã qua ba ngày, hoàng thượng cũng mất đi kiên nhẫn, lệnh cho Hình bộ lập tức đem Bắc Tân vương định án tử, để tránh khỏi đêm dài lầm mông. Về phần Sở gia, đợi đến khi loại bỏ được tro ngại là Bắc Tân vương, tiếp theo sẽ loại bỏ bọn họ. Cho dù Bắc Tân vương không có khai ra Sở gia, thì Sở gia cũng không dễ dàng trốn tránh.

Lúc này, trên phố lớn nhỏ trong Lâm An thành dân chúng lưu truyền lời

đòn, về chuyện của Bắc Tân.

Lời đòn rằng, đương kim Huyền đế không khoan dung cho hoàng đế của mình, nên đã bày kế hãm hại đế, khiến cho Bắc Tân vương bị bỏ tù, bị hám oan không thể giải thích. Hoàng thượng còn thừa dịp đó đem Sở gia công cao lao khổ cắt bỏ mà bắt giam vào đại lao, tiếp theo sẽ chuẩn bị thu thập và trừng trị các trọng thần.

Lời đòn còn nói rằng, hoàng thượng đã tâm bùng bùng, không chỉ làm cho Bắc Tân vương cùng Sở gia phải chịu khổ sở, mà còn muốn động tới một bộ phận lớn quan viên trong triều.

Lời đòn khiến cho toàn bộ Lâm An thành, thậm chí quan viên trong triều, lòng người bàng hoàng, bên trong tưu lâu trà quán, chật ních tân khách, ngay cả các nhã gian sáng sớm cũng vì thế mà được đặt trước, những quan viên này không dám ở phủ đệ gặp nhau, tụm ba tụm năm, nên chỉ có cách tề tụ cùng nhau thương nghị tìm đường tiến lui.

Tin tức này rất nhanh đã lọt vào trong cung, hoàng thượng giận dữ, không cần nghĩ, cũng biết lời đòn này là ai truyền tới. Nhất định là cái tên Sở Thiển Dực kia, hắn phái ám vệ ở kinh thành bí mật tìm viện binh, không chỉ có năng lực man thiên quá hải (dối trời lừa biển), lại còn có thể phát tán ra tin tức lớn như thế. Tất cả điều này có thể thấy rõ thế lực của hắn là rất mạnh, mà thế lực này cũng không phải của Sở gia, Sở gia hiện đã bị giam vào đại lao, binh quyền kia cũng thu trở về, quan viên trong triều giờ cũng không còn dám liên hệ với bọn họ, bởi vậy người này quả thực không đơn giản.

"Lập tức truyền Nam An vương cùng Thừa tướng, còn có Ngự sử đại nhân tiến cung."

Hoàng đế âm ngạo mạnh mẽ hạ lệnh, A Cửu lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài phân phó tiểu thái giám tuyên đại thần, tự mình đi tới, trấn an hoàng thượng.

"Hoàng thượng, ngươi đừng có gấp, chờ thừa tướng bọn họ tới, nhất định sẽ có biện pháp có thể ngăn cản này sự tình này."

"Trẫm đã xem thường hắn ta" trên khuôn mặt tuấn mỹ của hoàng thượng hiện lên vẻ lạnh lùng đến dọa người, con ngươi một mảnh sắc bén...

Cũng trong lúc đó Phượng Loan cung cũng nhận được tin tức, là Nam An vương sai người đem tin tức đưa đến Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao

lúc đầu vô cùng kinh ngạc, sau cung bình tâm tĩnh khí tìm kế sách đối phó.

Lời đồn này không cần nghĩ cũng biết do Sở Thiển Dực truyền ra. Nam nhân này xem ra thật sự có chút thế lực, bất quá thế lực đó là cái gì? Sở gia binh quyền đã không còn, hơn nữa mọi người đều bị giam vào đại lao, theo lý không ai dám trợ giúp hắn, như vậy thế lực này đến từ đâu?

Mộc Thanh Dao ngồi trên đại điện, nghiêm túc suy tư điều này, cuối cùng cũng phân tích ra, Sở Thiển Dực này hẳn là cấu kết với những kẻ ngoại quốc, rất có khả năng đó chính là thế lực viện trợ từ bên ngoài, cũng là nguyên nhân làm cho hắn vẫn có thể thoải mái hành động.

Thế nhưng chuyện này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu như hoàng thượng dùng võ lực trấn áp, như vậy trong mắt người trong thiên hạ, Huyền đế một là sẽ trở thành một bạo quân, liệu người ta sẽ cam tâm trở thành bách tính của một bạo quân sao? Đến lúc đó dân chúng đều đứng lên phản đối, như vậy mộng tưởng thống nhất bảy nước của hắn sẽ rơi vào khoảng không. Mà Sở Thiển Dực này mới thực là kẻ âm mưu hiểm độc, để cho bọn họ vương đối vương đấu, trai cò mổ nhau, kết quả bất kể như thế nào đều không tốt, mà hắn, kẻ đứng ngoài xem lại được lợi, hắn rốt cuộc cấu kết với quốc gia nào đây?

Chương 92.3

Mộc Thanh Dao đang lúc suy nghĩ đến xuất thân, thì Mạc Sầu đi đến.

"Nương nương, Lý công công trong Quảng Dương cung không thấy tăm hơi?"

"Ân?" Mộc Thanh Dao nhăn mi lại, nhẹ nhàng đứng dậy, đi qua đi lại trong đại điện. Lý công công này là thiếp thân thái giám của thái hậu nương nương, bị hoàng thượng cầm túc ở Quảng Dương cung, không được ra ngoài, hơn nữa bên ngoài Quảng Dương cung còn có thái giám coi chừng, làm sao lại không thấy được, Mộc Thanh Dao con ngươi sáng ngời, sắc mặt trầm xuống.

"Mạc Sầu, ngươi cùng Mạc Ưu mang hai người đến Vị Uông cung đi, nếu như bản cung đoán không lầm, Lý công công kia bị Tây Môn Tân Nguyệt nhốt trong Vị Uông cung. Nếu quả thật chính là nàng động thủ, hảo hảo dạy dỗ nàng cho bản cung, để cho nàng biết đây là hoàng cung, không phải Tây Môn phủ nhà nàng."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lĩnh mệnh mà đi, phân phó một vài thái giám theo bọn họ đi về phía Vị Ương cung, Tây Môn Tân Nguyệt kia không biết đang tính làm trò gì đây. Nàng chẳng qua là một tú nữ, cũng dám ở trong cung động tay động chân, chê mình sống quá lâu hay sao.

Mai Tâm thấy chủ tử sắc mặt xấu xí, vội vàng tiến lên: "Nương nương, đừng tức giận, vì nữ nhân như vậy không đáng."

"Nữ nhân này quá ghê tởm," Mộc Thanh Dao phất tay đi ra ngoài, nhớ tới chuyện Tô gia lần trước, càng cău giận thêm, nữ nhân này không chỉ thủ đoạn độc ác, đã thế còn e sợ thiên hạ không đủ loạn. Muốn vào cung đến sắp đên rồi, dù vậy cũng không thể thương tổn đến người vô tội.

"Nương nương định đi đâu a?" Mai Tâm đi theo sau Mộc Thanh Dao hỏi, Mộc Thanh Dao cười, lập tức nhàn nhạt mở miệng: "Đi Lưu Ly cung."

Chuyện này vốn không liên quan gì đến nàng, thế nhưng thà thừa tướng phụ thân nhất định là khó xử đi. Hắn thân là thừa tướng, lại làm quan gương mẫu. Hiện tại triều đình phát sinh chuyện tình lớn như vậy, hoàng thượng chắc chắn cho đòi bọn họ tiến cung, hiện tại nàng là chủ hậu cung, giúp bọn họ thương lượng tốt chuyện này, còn nàng sớm một chút đem cửa ải khó khăn này vượt qua đi.

Nhuyễn kiệu của Mộc Thanh Dao đi về phía Lưu Ly cung, Mai Tâm theo bên cạnh kiệu, còn có mấy người cung nữ khác, nhanh chóng tiêu sái bước trên hành lang ngọc thạch hướng về phía Lưu Ly cung.

Tả thừa tướng Mộc Ngân cùng Nam An vương còn có Ngự sử đại nhân đều đã đến, trên đại điện một mảnh lanh trâm, mọi người mắt thấy hoàng hậu nương nương qua đây, đều đứng dậy hành lễ.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Ngồi cả đi." Mộc Thanh Dao phất tay một chút, ngược mắt quét về phía hoàng đế đang ngồi phía trên cao. Hoàng thượng có vẻ rất tức giận, cả người bao phủ một tầng băng sương, đây là lần đầu tiên Mộc Thanh Dao nhìn thấy hoàng thượng không khống chế được bản thân như vậy, có lẽ đại khái đây là chuyện hắn không ngờ tới.

"Tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi." Hoàng thượng vỗ vỗ vào chõi ngồi bên người, cũng không nói nhiều, Mộc Thanh Dao chậm rãi tiêu sái bước tới, bước đi của nàng chậm chạp sinh phong, ưu nhã chí cực.

"Trẫm cho đòn các ngươi tiến cung, chính là muốn nghe một chút các vị khanh gia có ý kiến gì?"

Hoàng thượng tiếng nói trầm thuần ngừng lại, Nam An vương xoay mình đứng lên: "Bẩm hoàng thượng, việc này chắc chắn phải nhanh một chút lắng dịu lại, bằng không sẽ có tổn hại khí thế hoàng gia chúng ta."

"Phải, lão thần cũng nghĩ như vậy, hiện tại phải nhanh một chút tìm ra một biện pháp, nếu không khống chế được tin đồn thì chỉ sợ càng truyền càng khó nghe."

Ngự sử đại nhân cũng không nói gì thêm, mà chỉ vuốt chòm râu, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, trong thời điểm này bất kể hoàng thượng có làm cái hành động gì, chỉ sợ người dân cũng vẫn cho rằng hắn có tật giật mình a.

"Trẫm là hỏi các ngươi có biện pháp gì không? Còn chuyện kia trẫm đương nhiên biết."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm vẫn bình ổn như trước, chỉ là trong cái bình ổn còn kéo thêm cơn giận lôi đình.

Phía dưới ba thần tử hai mặt nhìn nhau, cuối cùng trầm mặc nhìn phía hoàng thượng: "Chúng thần vô pháp."

Thanh âm của ba người vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao chậm rãi mở miệng: "Bản cung cũng biết tin đồn này, là Nam An vương phái người đưa tin cho bản cung, vì thế bản cung nghĩ ra một điểm quan trọng, chỉ là không biết có dùng được hay không?"

Mộc Thanh Dao vừa nói xong, mâu quang ánh sáng khiếp người của hoàng thượng trùng về hướng Nam An vương, hoàng đệ này, hiện tại chuyện gì cũng đều bẩm báo cho hoàng hậu, huynh trưởng của hắn mới là người chủ trì đại cục, bất quá Dao nhi có thể nghĩ ra được điểm quan trọng đương nhiên là tốt. Hoàng thượng không kịp giáo huấn Nam An vương, quay đầu nhìn phía

Mộc Thanh Dao, ngoại trừ ánh mắt mờ mịt của hoàng thượng nhìn hoàng hậu, thì phía dưới đại điện ba người cũng đồng loạt nhìn nàng.

"Dao nhi cứ nói."

"Nếu lời đồn ác độc như vậy, chúng ta chỉ có lấy độc chế độc, đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Hoàng thượng có thể hạ chỉ để dẹp lời đồn, đại khái nói Bắc Tân vương là do thái hậu nương nương cùng Liễu Không hòa thượng sinh ra, cũng không phải là huyết mạch hoàng thất, như vậy mới có thể làm lắng lại lời đồn này. Tuy rằng sẽ có ảnh hưởng đến danh dự của tiên hoàng, thế nhưng so với thiệt hại và rắc rối hiện nay đã là tốt. Lời đồn nếu truyền ra, mặc dù hoàng thượng có giải thích chuyện Bắc Tân vương có ý mưu triều đoạt vị, nhưng vẫn sẽ có kẻ bịa đặt sinh sự, danh dự hoàng thượng cũng vẫn phải chịu ảnh hưởng."

Mộc Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, phía dưới lập tức vang lên tiếng phản đối.

"Trăm ngàn lần không thể, hoàng hậu nương nương, đây là chuyện làm ô nhục danh dự của tiên hoàng. Từ xưa việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, huống chi đây là chuyện giả dối hư ảo."

Phụ thân tả tướng của Mộc Thanh Dao lập tức đứng ra phản đối, hắn là trọng thần của tiên hoàng, sao có thể tùy ý để người ta ô nhục huyết thống tiên hoàng, tuy rằng Bắc Tân vương gây ra tai họa, thế nhưng huyết thống hoàng thất là không được nói lung tung.

Ngự sử đại nhân cũng không đồng ý lắc đầu, hoàng hậu nương nương sao có thể đưa ra chủ ý như vậy.

Chỉ có Nam An vương không nói gì, hắn tin hoàng hậu còn có lời muốn nói. Hai đại thần bên cạnh hắn lòng nóng như lửa đốt, thực sự là tuổi già hủ bại.

"Được rồi, tả tướng cùng ngự sử đại nhân đừng nóng lòng, bản cung còn chưa có nói xong," Mộc Thanh Dao hờ lạnh, nếu không phải vì phụ thân, nàng cần phải quản loại chuyện tốn hơi tốn sức này sao?

"Chẳng lẽ mọi người đều không có hoài nghi qua, Tô Trảm tại sao phải đối mặt với chuyện tra tấn cũng không giao ra kẻ chủ mưu Bắc Tân vương? Còn nữa hắn là một hòa thượng tại sao phải tham dự đến việc này, chẳng lẽ thật là bởi vì một chữ tình thôi sao?"

Mộc Thanh Dao đem hoài nghi nói ra, hết nhìn hoàng thượng lại nhìn đến ba người phía dưới, tất cả đều trợn trừng mắt, cũng không mở miệng nói lời nào. Cuối cùng Nam An vương nhịn không được lên tiếng: "Ý hoàng hậu là, Bắc Tân vương kia kỳ thực thật là do hòa thượng đó cùng thái hậu sinh ra?"

Lời vừa nói ra, tựa như tiếng sét đánh giữa không trung, khiến mọi người đều vắng mặt hoa, một câu cũng không nói nên lời, chỉ nghe được hoàng hậu chậm rãi mở miệng: "Bản cung quả thực sự rất nghi ngờ vấn đề này, vì sao tiên hoàng lúc sắp chết lại nói cho hoàng thượng, Lý hoàng hậu là do Thái hậu hiện giờ giết chết. Con người lúc sắp chết đều nói lời thật lòng, hắn vì sao làm như vậy chứ, chứng tỏ nội tâm hắn có oán khí rất lớn, có lẽ cuối cùng hắn đã phát hiện ra chuyện này, vì thế đã sinh lòng oán giận. Điều này cũng có thể giải thích vì sao đôi mắt với chuyện một trăm lẻ tám miệng ăn của Tô gia bị trám, Tô Trám cho dù đau, cũng vẫn có thể kiên trì, nguyên nhân bởi vì Bắc Tân vương kia là con trai ruột của hắn, hắn không có cách nào, giao con mình ra."

Trong đại điện, rất yên tĩnh, một điểm âm thanh cũng không có, thật giống như đã bị đông lạnh.

Cuối cùng đôi mắt của hoàng đế lóe lên, nếu như Bắc Tân vương thật không phải là huyết mạch tiên hoàng, vậy là tốt rồi, nhưng đây rốt cuộc cũng chỉ là do hoàng hậu suy đoán. Mâu quang của hoàng thượng lập tức hiện lên đủ loại màu sắc, quét về phía dưới: "Nam An vương, tức khắc đi tới Hình bộ đại lao, cùng Bắc Tân vương lấy máu kiểm tra."

Loại chuyện này mà đi hỏi thái hậu, nàng ta dù có bị đánh chết cũng sẽ không nói, huống chi nữ nhân kia hiện tại đã điên điên, có nói người khác cũng không tin, chỉ có dùng cách kiểm chứng mới có thể biết được sự thật.

"Dạ, hoàng thượng, thần lĩnh mệnh."

Nam An vương lui xuống, tǎ thừa tướng Mộc Ngân cùng Ngự sử đại nhân hai vị cựu thần vẫn có chút khó có thể tin, tựa như thực vô pháp tiêu hóa loại chuyện như vậy, đồng loạt kinh ngạc nhìn hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu quả bạo gan, chuyện như vậy cũng dám nghĩ, còn nói đến triệt để như thế.

Mộc Thanh Dao cũng không cho rằng ý nghĩa của mình có nhiều kinh hãi thế tục. Người cổ đại coi trọng nhất chính là huyết mạch hoàng thất, nếu như

có thể chứng minh Bắc Tân vương không phải huyệt mạch hoang thất, như vậy cũng sẽ không có cái gì rối loạn, chỉ sợ mọi người còn đồng tình với hoàng đế, quay ra mắng Bắc Tân vương.

"Hoàng thượng có thể cho người tới Quảng Dương cung truyền thiếp thân thái giám Lý công công của Thái hậu làm chứng, chứng minh Bắc Tân vương mưu đồ phản loạn, hơn nữa hắn không phải huyệt mạch hoang thất, sau này lời đồn sẽ tự sụp đổ."

Mộc Thanh Dao nói xong, liền nhìn thấy phụ phụ thân cùng ngự sử đại nhân không khỏi húp một ngụm khí lạnh, nên có chút đồng tình, những cổ nhân này thật là dễ bị hù doạ, chuyện huyệt mạch hoang thất không trong sạch bất quá cũng là bình thường, hoàng đế phi tử nhiều như vậy, nhưng không làm gì chỉ để nhìn, chẳng lẽ bắt những nữ nhân kia cả đời phải thủ tiết sao?

"Tốt, cứ dựa theo phuơng án hoàng hậu nói mà tiến hành, chờ Nam An vương mang tin tức qua đây, sau đó hãy quyết định."

Hoàng thượng một lời vừa thốt ra này như đinh đóng cột, tuy rằng hắn cũng khiếp sợ chuyện như vậy, nhưng có thể giải quyết lời đồn mới là chuyện tối quan trọng, thật không biết Dao nhi vì sao lại có suy nghĩ như vậy, nhìn thura tướng sắc mặt đều bị doạ đến trắng bệch, đổi mặt với loại chuyện như vậy mà nàng lại có suy nghĩ khác với mọi người. Đôi mắt đen của hoàng thượng lại càng sâu không lường được.

"Chúng thần xin cáo lui."

Chương 92.4

Thura tướng cùng ngự sử đại nhân cáo lui ra ngoài, đại điện an tĩnh lại, khuôn mặt tuấn mỹ của hoàng thượng nổi lên nụ cười, tựa như được bao quanh bởi chân trâu sáng bóng, nhu hòa ôn nhuận.

"Đa tạ Dao nhi giải nguy cho ta."

Mộc Thanh Dao vừa nhìn hắn cười lại nghĩ tới chuyện đêm qua, tức giận hờ lạnh.

"Ta chỉ là không thể đứng nhìn Huyền Nguyệt rơi vào khốn cảnh, thấy phụ thân khó xử, chuyện này không có liên quan đến hoàng thượng không quan hệ."

Nói xong liền đứng lên hướng về phía dưới đại điện mà đi, Mộ Dung Lưu Tôn bàn tay to đưa lên, nhưng lại rơi vào khoảng không.

Lúc này A Cửu dǎn tiều thái giám tiến vào, đưa mắt quét nhìn Mộc Thanh Dao một cái, cuối cùng ngẩng đầu hướng về hoàng thượng: "Hoàng thượng, Tây Môn Tân Nguyệt cầu kiến?"

"Nàng tới làm gì?"

Hoàng thượng như giãm phải cái định, tâm tình tự nhiên không tốt, lãnh đạm nhẫn mi lại, thanh âm thập phần lǎng hàn, A Cửu vừa nhìn thấy hoàng thượng mắt hùng, vội vàng hồi bẩm.

"Nàng bị người ta đánh."

"Bị đánh?" Hoàng thượng cũng có vài phần hiếu kỳ, đây là hoàng cung, Tây Môn Tân Nguyệt kia cư nhiên lại bị người đánh, ly kỳ như thế sao, không khỏi phát phát tay phân phó A Cửu: "Để cho nàng đi vào, trẫm muốn xem một chút là ai đánh nàng?"

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu nói xong, lại hướng về phía hoàng hậu nương nương liếc mắt một cái, Mộc Thanh Dao thân thể đã dừng lại không đi, đứng ở trên đại điện, một thân băng tuyết phong tư, quanh thân lộ ra một loại tài năng mỹ mạo, u đạm thỉnh liệt, khiến người khác không thể rời đi tầm mắt...

Hoàng thượng thấy nàng đứng ở phía trên đại điện, đôi mắt lóe lên một cái liền hiểu rõ, vừa rồi chuẩn bị đi lại ngừng lại, xem ra Tây Môn Tân Nguyệt bị đánh có chút liên quan, hắn không quan tâm nàng ta ngược lại muốn nhìn xem, hoàng hậu vì sao cho người ta đánh Tây Môn Tân Nguyệt.

Tây Môn Tân Nguyệt theo A Cửu đi tới, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy thân ảnh đứng giữa đại điện, hoàng hậu lạnh lùng trầm mặt quét mắt nhìn về phía nàng, thì lại càng hoảng sợ, nhanh chóng thu lại tầm mắt, quỳ xuống vội vàng tới thỉnh an hoàng thượng, nàng thực vạn lần không ngờ đụng phải hoàng hậu ở đây.

"Tân Nguyệt khâu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương."

Tây Môn Tân Nguyệt dung nhan yêu kiều như hoa, lúc này gò má nửa bên mặt sưng đỏ một mảnh, thương thế có chút nghiêm trọng, dường như bị đánh

đến không nhẹ.

Lần này phá vụ án Bắc Tân vương, Tây Môn lão tướng quân không thể không có công, hoàng thượng đương nhiên sẽ không nghĩ sẽ bôi nhọ công lao của Tây Môn gia, bởi vậy liền chậm rãi mở miệng: "Tây Môn Tân Nguyệt, thương thế trên mặt ngươi là xảy ra chuyện gì?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, là...là...?" Nói đến đây, nàng liếc mắt một cái nhìn Mộc Thanh Dao, bộ dạng mềm mại không gì sánh được, nhanh chóng cúi đầu, tựa như rất e ngại hoàng hậu, cuối cùng cắn răng một cái mở miệng: "Là người trong cung của hoàng hậu nương nương, không hiểu sao lại đánh Tân Nguyệt, Tân Nguyệt không biết đã gây ra chuyện gì?"

Mộc Thanh Dao đi tới trước mặt Tây Môn Tân Nguyệt, từ trên cao nhìn xuống nàng, lạnh lùng mở miệng: "Chẳng lẽ ngươi thật không biết sao? Người một tú nữ nho nhỏ, cũng dám ở hậu cung một mình bắt giam thái giám, ngươi nói, ngươi cho ngươi là cái thứ gì?"

Mộc Thanh Dao lạnh như băng mở miệng, tiện nhân này còn dám diễn kịch trước mặt hoàng thượng. Nếu nàng ta cho là nàng không dám động thủ, như vậy nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta có thể giả bộ đến khi nào. Mâu quang hiện lên dụng ý, Mộc Thanh Dao đột nhiên vung tay lên, "ba" một tiếng rất nhanh tặng cho nàng ta một cái bạt tai.

Trên đại điện, thái giám cùng cung nữ ngây ngẩn cả người, hoàng hậu luôn luôn lạnh đến bức người, nhưng rất ít khi nổi giận, không nghĩ tới hôm nay lại đánh Tây Môn Tân Nguyệt.

Hoàng đế ngồi trên cao cũng ngây ngẩn cả người, đôi mắt đen thăm tựa như biển sâu, cắn bản nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

"Một tát này đều đánh vào cho hai bên mặt cân đều, hơn nữa đây không phải là bản cung muốn đánh ngươi, chỉ là thay cho người vô tội của Tô gia đánh ngươi." nói xong nàng xoay mình buông lỏng tay, đứng lên, hai tay phủi phủi, giống như trên tay có cái gì bẩn cần phải đem phủi sạch, sau đó vể mặt ưu nhã cười: "Được rồi, bây giờ có thể khóc lóc kể lể với hoàng thượng."

Mộc Thanh Dao xong xuôi chính sự, ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng thượng, từ đầu tới cuối cũng không có nói gì.

"Thanh Dao cáo lui."

Nói xong liền nhanh nhẹn rời đi, trên đại điện, Tây Môn Tân Nguyệt là chân thật giật mình, viền mắt tràn ngập lệ, tức đến hộc máu. Nữ nhân kia lại ở trước mặt hoàng thượng làm trò đánh nàng, hơn nữa hoàng thượng thật giống như không có nhìn thấy, điều này làm cho nàng nhớ tới lúc nãy, bạt tay bên mặt là tự mình đánh vào, khi dùng sức nặng nhẹ đều có tính toán, nhưng cái nữ nhân độc ác kia sử dụng hết khí lực, đánh cho nàng một bên đầu óc ong ong: "Hoàng thượng."

Mộ Dung Lưu Tôn phất phất tay, ngữ khí hòa hoãn một ít: "Được rồi, đi xuống đi, đừng quên, hoàng hậu vẫn mãi là hoàng hậu."

"Dạ, hoàng thượng," cái này đúng là ăn trộm gà không thành còn mất đi nắm gạo. Nàng vốn là muốn bí mật giam giữ Lý công công, không ngờ thủ hạ của hoàng hậu lại xông tới, không chỉ mang đi Lý công công, còn đánh nàng. Tuy nàng biết võ công, nhưng cũng không phải đối thủ của hai người kia, nếu một người còn có thể ứng phó. Bất quá bọn họ cũng không đánh vào mặt nàng. Nàng vì muốn tranh thủ sự đồng tình của hoàng thượng nên mới tới đây, hiện tại còn đồng tình không có còn ăn thêm một cái bạt tai đau điếng.

Hoàng đế nhìn nàng nước mắt lung tròng, bộ dáng nhu nhược không chịu nổi, hơn nữa trên khuôn mặt luôn luôn dịu dàng động lòng người kia lại có vết sưng to, tâm nảy sinh ba phần thương hại, phân phó A Cửu.

"Truyền ngự y, vì nàng chuẩn trị một chút."

"Dạ, hoàng thượng," A Cửu dẫn nàng đi ra ngoài.

Tây Môn Tân Nguyệt ở cuối cùng cũng cảm nhận được hoàng thượng mềm lòng. Từ khi nàng tới đây, lần đầu tiên thấy được hi vọng, nên không cảm thấy gương mặt còn đau nữa, tâm địa nam nhân a, chỉ cần mềm lòng là tốt rồi, khoe môi nàng hiện lên nụ cười.

Đại điện Phượng Loan cung.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn Lý công công, trên mặt có vết thương, tựa như bị Tây Môn Tân Nguyệt đánh cho không nhẹ.

"Lý công công, bản cung tìm ngươi, là muốn ngươi làm một việc?"

"Hoàng hậu nương nương, tiểu nhân bất tài, tiểu nhân không biết liệu có thể vì hoàng hậu nương nương làm chuyện gì đây?" Lý công công ủm một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

"Được rồi, vụ án Bắc Tân vương mưu phản, bản cung hi vọng ngươi đứng ra làm nhân chứng."

Mộc Thanh Dao ngắn gọn nói rõ, lời của nàng vừa rơi xuống, Lý công công chần chờ một chút, không hề động đậy...

"Bản cung biết ngươi đang lo lắng cái gì? Chỉ cần ngươi giúp đỡ bản cung hoàn thành việc này, bản cung có thể cho ngươi một khoản bạc, cũng đủ ngươi an độ lúc tuổi già, sau đó sẽ phái người đưa ngươi xuất cung."

Mộc Thanh Dao nói vừa rơi xuống, Lý công công kia lập tức gật đầu: "Tiểu nhân tạ ơn ân điển của hoàng hậu nương nương, nương nương yên tâm, tiểu nhân nhất định làm tốt việc nương nương giao phó."

Chương 92.5

Lý công công mặc dù là nô tài thủ hạ của thái hậu nương nương, nhưng mấy ngày nay ở trong cung, cũng nghe qua nhiều chuyện về hoàng hậu nương nương, đã hiểu được thái độ làm người của hoàng hậu, đối với nàng càng thêm tin tưởng chứ không nghi ngờ. Vì thế lời này từ miệng hoàng hậu nói ra, hắn là vạn lần tin tưởng, không giống nữ nhân Tây Môn Tân Nguyệt kia, dù cho đánh chết hắn, hắn cũng không tin lời nàng ta.

"Được rồi, Mạc Sầu đem Lý công công dẫn đi, phái người đưa đến Nam An vương phủ, Nam An vương sẽ biết phải làm gì."

"Dạ, nương nương" Mạc Sầu cúi đầu lĩnh mệnh, đích thân đi tới chỗ Lý công công, ý bảo hắn theo mình ra ngoài, Lý công công trước lúc rời đi, lại dập đầu lạy Mộc Thanh Dao: "Tạ ơn hoàng hậu nương nương, tạ ơn hoàng hậu nương nương."

Đại diện lại khôi phục vẻ an tĩnh như lúc trước, Mộc Thanh Dao quanh thân như bao phủ ánh sáng, nhưng vẻ mặt lại có điều suy nghĩ, cả người tựa trên nhuyễn tháp, Mạc Ưu cùng Mai Tâm cũng không dám quấy nhiễu nàng, ngay cả khi Mạc Sầu vào, nương nương vẫn không có nhúc nhích một chút.

Ba người đều cảm giác được nương nương dường như có chút khác lạ, hình như đang quyết định chuyện gì đó, rốt cuộc là chuyện gì đây? Ba người hai mặt nhìn nhau...

Mộc Thanh Dao duy trì một tư thế như vậy qua một canh giờ, mới giãn gân cốt ra một chút, ngược mắt, con ngươi u đạm quyết liệt.

"Ba người các ngươi qua đây, những người khác đều lui xuống đi."

"Dạ, nương nương," tiếng đáp lại vang trên đại điện, họ cúi người lui xuống, tất cả cung kính nhìn chủ tử ngồi trên cao, chỉ thấy thân thể nàng hơi nghiêng, mệt mỏi co người lại trên nhuyễn tháp, tựa một con mèo cao quý lười biếng.

"Mai Tâm, Mạc Sâu, Mạc Ưu, bản cung đã quyết định một chuyện, nhưng cũng muốn nói cho các ngươi biết."

"Dạ, nương nương mời nói," ba người cùng trầm giọng, nương nương thận trọng như thế, chuyện này hẳn rất trọng đại, bằng không nàng sẽ không trang trọng như vậy.

Mộc Thanh Dao nhướng mày, mắt nhìn về phía không trung, ánh mắt tràn đầy kiên định: "Bản cung muốn chờ sau khi vụ án Bắc Tân vương kết thúc sẽ đi khắp nơi du ngoạn giang hồ, các ngươi có bằng lòng theo bản cung rời khỏi nơi đây hay không."

Trên đại điện chỉ còn một mảnh im lặng, ba người hai mặt nhìn nhau, hơn nửa ngày cũng không hề có động tác gì, chỉ có một ý niệm trong đầu, nương nương như vậy là thế nào? Hoàng thượng rất sủng ái nương nương, nương nương tại sao muốn rời khỏi nơi đây, bất quá nếu chủ tử muốn đi, bọn họ liền không có lý do gì ở lại, cả ba đều lên tiếng trả lời.

"Dạ, nô tỳ (thuộc hạ) nguyện cùng nương nương rời khỏi."

"Tốt, các ngươi trong lòng phải hiểu rõ, từ giờ những gì cần hãy đi chuẩn bị, có dịp, chúng ta liền rời khỏi đây, xuất cung ra ngoài."

Mộc Thanh Dao trầm giọng mở miệng, nghĩ đến việc phải rời khỏi nơi đây, đáy lòng có gì đó không rõ ràng xuất hiện, rất là khó chịu. Nàng không phải người vô tình, người nam nhân kia thích nàng, nàng không phải là không biết, thế nhưng gần đây, nàng càng ngày càng cảm giác được, giữa bọn họ

xuất hiện sự rạn nứt. Còn có vấn đề quan niệm, đều khác nhau rất nhiều. Tỷ như, nàng không đồng ý việc một người phạm tội, phải liên lụy cả nhà, nàng cũng không vui vẻ khi bàn tay tàn nhẫn của mình nhuốm máu kẻ khác, mặc dù có khi nàng so với người khác càng thị huyết, nhưng cũng chỉ nhắm vào một người, tuyệt đối không để người khác bị liên lụy.

"Dạ, nương nương."

Ba người lĩnh mệnh, kỳ thực nghĩ đến việc xuất cung, ba người bọn họ thực vui vẻ. Hoàng cung tuy rằng hoa lệ, nhưng rốt cuộc cũng là một nơi giam giữ người, nương nương sở dĩ ly khai cũng chỉ là vì khát vọng tự do.

"Ừ, các ngươi đều lui xuống đi."

Mộc Thanh Dao phát phát tay, muốn được yên tĩnh. Hôm nay từ Lưu Ly cung trở về, nàng thực nghiêm túc suy nghĩ. Nàng cũng không muốn phải đợi đến khi cả hai người thực sự trở mặt thành thù, cuối cùng phải rơi vào bế tắc rồi vẫn phải ra đi, như vậy chỉ sợ chút tự tôn cuối cùng cũng không còn. Nàng cũng không đồng ý hoàng thượng chuyện hoàng thượng muốn thống nhất thiên hạ, xâm lược các quốc gia khác, cũng giống như việc hoàng thượng không tán thành phuơng thức hành sự của nàng. Hôm nay nàng đánh Tây Môn Tân Nguyệt, tuy rằng hoàng thượng không nói gì, nhưng trong mắt của hắn có một tia sắc bén chọt lóe lên rồi biến mất, nàng cũng làm như không thấy.

Nàng biết, hắn đang trách nàng tại sao trước mặt hắn lại làm chuyện đó, nàng chỉ không nói, không có nghĩa là không biết.

Một việc, nếu đã để lại vết nứt, dù cho bên ngoài có bỏ qua, nhưng trong lòng thì vẫn luôn tồn tại nghi ngờ. Cũng giống như trong lòng của nàng, không thể chấp nhận, việc hắn có thể coi mạng người như cỏ rác, và cũng không thể nào tha thứ cho việc vì muốn nàng ở lại, mà hắn sử dụng tâm kế. Nếu như là chân thực yêu thương, ít nhất phải thản thành chân thành tha thiết, nếu như yêu cũng dùng đến tâm kế, thì tình yêu này không phải là điều nàng muốn.

Tất cả rồi sẽ kết thúc, bản thân mình cũng không thuộc về nơi này.

Chương 92.6

Nhớ tới sự sủng ái của nam nhân kia đối với mình, có đôi khi cũng sẽ có cảm

giác hạnh phúc. Nếu như hắn không phải quân hoàng, không phải là một kẻ có nhiều tâm kế như vậy, có lẽ cảm tình giữa bọn họ thực sự sẽ càng thêm chân thành tha thiết. Nàng không phủ nhận nàng cũng có ý niệm lưu lại cùng hắn, dù đây có là nơi giam cầm người thì đã sao?

Nhưng bây giờ không phải lúc để văn vẻ như vậy, qua một thời gian dài nhất định cái kim trong bọc cũng lòi ra, Thanh Dao chậm rãi nở nụ cười.

Hết thảy cũng không nghĩ tới, sự tình lại đúng như hoàng hậu nói, Bắc Tân vương trải qua thử máu, không thể cùng máu của Nam An vương dung hoà, đừng nói là Nam An vương sợ ngây người, mà ngay cả Bắc Tân vương cũng sợ ngây người, không ngờ mình thật sự không phải là huyết mạch của hoàng thất.

Vậy bao nhiêu năm nay mình tranh cái gì, đoạt cái gì, cho dù chỉ là một vương gia, cũng là hậu đãi hắn lắm rồi.

Cùng lúc đó, tại Quảng Dương cung, thái hậu đã nhảy xuống hồ, tại chính hồ nhân tạo mà tiên hoàng vì Lý hoàng hậu xây dựng. Khi nàng được người ta vớt lên, sắc mặt thật bình yên, tựa như cái chết không có chút gì thống khổ. Nếu như lúc trước không chọn con đường tiến cung tuyển tú, thì mọi chuyện cũng không giống như ngày hôm nay, tất cả sự tình, đều có hai mặt của nó, đi sai một bước thì chẳng còn gì.

Mộ Dung Lưu Tôn phái người bí mật đem thái hậu an táng, vào thời khắc cuối cùng, hoàng thượng cũng đã tha thứ cho nàng, đem nàng táng bên trong hoàng lăng, ở vị trí gần tiên hoàng. Tuy rằng nàng khi còn sống hay cho đến lúc chết cũng không có yêu tiên hoàng, thế nhưng trong mắt thế nhân, nàng vẫn là phi tử của tiên hoàng, là đương kim thái hậu nương nương của triều đại này.

Bên trong Lâm An thành, hoàng thượng ban bố chiêu thư, phố lớn nhỏ ai cũng biết Bắc Tân vương cũng không phải huyết mạch của hoàng thất, lời đồn tựa như không có cách gì dẹp yên lại thoảng một cái bị công phá. Quan niệm thế nhân thực sự là kỳ quái, vốn lúc đầu họ đồng tình với Bắc Tân vương gia, đến khi biết Bắc Tân vương không phải huyết mạch hoàng thất, thì lập tức thuận theo chiều gió mà quay ra công kích Bắc Tân vương, tựa như hắn là một tên đáng chết.

Sau chuyện Bắc Tân vương không phải huyết mạch hoàng thất, hoàng thượng đã hạ chiêu thư, nghiêm cấm từ nay không cho phép bất luận kẻ nào

bàn luận lại việc này, nếu cãi lệnh đem trảm. Mặc dù trong lòng mọi người không hiểu rõ, nhưng cũng không dám đem chuyện này ra nói nữa.

Từ đó lời đồn liền bị dẹp yên.

Sau khi được hình bộ điều tra xét xử cuối cùng cũng tra ra, có Diệp Tiêm Tiêm làm nhân chứng, còn có rất nhiều đại quan trong triều đã từng tận mắt thấy, hiện tại thiếp thân thái giám Lý công công của thái hậu lại đứng ra chứng minh, Bắc Tân vương đã sớm lên kế hoạch mọi chuyện và thái hậu cũng biết.

Bắc Tân vương, luận tội đương phải giết, buổi trưa canh ba ngày mai xử trảm.

Về phần Sở gia, tuy rằng Bắc Tân vương không có khai ra, thế nhưng họ lại thuyên chuyền cho Bắc Tân vương phủ ba vạn quân, nói chính xác hơn, là Sở đại công tử lấy binh phù thuyên chuyền bọn họ, bởi vậy bọn họ mới nghe lệnh hành sự. Chính vì Sở gia dùng binh phù thuyên chuyền quân binh, như vậy Sở gia có tội cũng không cần phải hoài nghi, trải qua Hình bộ thẩm tra xử lí, hữu tướng không thể nói gì, Sở gia một nhà khóc hết nước mắt, hô cha gọi mẹ, đáng tiếc Hình bộ là nơi chấp pháp nghiêm minh, sao có thể dễ dàng dung tha tội phạm.

Sở gia hơn tám mươi nhân khẩu, ba ngày sau đều đem đi xử trảm.

Bố cáo được dán lên, toàn bộ kinh thành đều chấn động.

Không nghĩ tới một Sở gia luôn bênh vực kẻ yếu đều bị chết thảm như vậy. Mọi người tuy rằng đồng tình bọn họ, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, bởi vì Bắc Tân vương thế nhưng lại là thần tử phản nghịch, mà Sở gia còn giúp đỡ Bắc Tân vương cùng nhau ám sát hoàng thượng, khẳng định cầm chắc cái chết. Loại sự tình này là không cần nghi ngờ, mọi người cũng không dám có cái gì kháng nghị, cũng không cho quyết định của hoàng thượng là có vấn đề gì.

Ai cũng biết đêm nay nhất định sẽ sinh ra biến cố.

Hình bộ hậu đường bị cháy, khắp nơi tràn ngập ánh lửa, khiến cho Hình bộ rối tung lên, mọi người vì lo chữa cháy mà vận dụng rất nhiều binh lực, thế nhưng lại có người thừa lúc loạn lạc, một bước vọt vào đại lao Hình bộ, giết chết rất nhiều binh tướng trấn giữ, đả thương một đại bộ phận người, cuối

cùng đem Bắc Tân vương cướp đi.

Mộ Dung Lưu Tôn khi nghe được tin tức, cơn giận dữ bùng phát.

Hình bộ bị đốt rụi hơn phân nửa, tử tù Bắc Tân vương lại bị người cướp đi.

"Hình bộ thượng thư, người còn muốn nói cái gì?" Hoàng thượng ngồi ở trên cao, sắc mặt bao phủ sương tuyết lạnh lùng, âm u căm tức nhìn Hình bộ thượng thư đang run rẩy ở phía dưới. Những mũi nhọn ánh sáng khiếp người nhắm thẳng vào tim của hắn, làm cho hắn một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết dập đầu, sắc mặt khổ sở, xem ra hôm nay là ngày giỗ của hắn.

"Âm Âm "

Hoàng thượng đã mất đi kiên trì, hướng phía ngoài kêu lên: "Người đến, đem Hình bộ thượng thư dẫn đi, nhốt vào trong đại lao."

"Dạ, hoàng thượng" Hoa Ly Ca dẫn người tiến vào, rất nhanh đem Hình bộ thượng thư lôi ra ngoài. Trên đại điện, xa xa còn nghe được Hình bộ thượng thư vô lực cầu xin: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng."

Đại điện, một mảnh xơ xác tiêu điều.

Hoàng đế vẻ mặt âm ngao, đôi mắt đen tựa như giếng cổ ngàn năm sâu thăm thẳm, một điểmごん sóng cũng không có, một thanh âm băng lãnh truyền ra.

"Nam An vương, tả tướng, lập tức xuất động binh lực, tra khắp toàn thành, cần phải mau chóng bắt cho bằng được Bắc Tân vương."

Người nam nhân này thế nhưng không khác gì tang gia chi khuyến (chó chết chủ = kẻ mất đi nơi nương tựa), còn không biết sẽ làm ra hành động gì?

"Dạ, hoàng thượng, " Nam An vương cùng tả tướng lập tức lĩnh mệnh, đang chuẩn bị đi ra ngoài, thì hoàng thượng lại kêu một tiếng: "Tả tướng, đem Sở gia chuyển giao đến bộ binh, trẫm không hy vọng lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Ba ngày sau, Sở gia vẫn hành hình như cũ." Hắn thật muốn nhìn Sở Thiển Dực này còn có biện pháp nào chịu được.

"Dạ, hoàng thượng."

Mộc Ngân lập tức cung kính lĩnh mệnh, hai người lui ra ngoài làm việc.

Bắc Tân vương bị cướp đi, đây chẳng lẽ là do Sở Thiển Dực gây nên? Hình bộ có nhiều binh tướng như vậy, nhưng nghe những binh tướng bị thương này nói, người tới không chỉ vô công lợi hại, hơn nữa nhân số đông đảo, nhìn qua đều biết đã được huấn luyện, không phải kẻ tầm thường. Sở Thiển Dực tìm ở đâu ra những người này, binh quyền Sở gia đã bị thu lại, chẳng lẽ hắn có mưu tính từ trước. Quan trọng là trước mắt của hắn mà Sở Thiển Dực dám hành động như vậy, có thể thấy được tâm kế của hắn là khá sâu, thế nhưng hắn làm sao mà làm được.

Đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng dị thường, trong ý nghĩ càng rõ ràng hơn trước đây.

Chẳng lẽ Sở Thiển Dực cấu kết cùng quốc gia khác. Hắn và nước khác liên thủ, là vốn muốn lợi dụng Bắc Tân vương để ăn tươi nuốt sống Huyền Nguyệt, bằng không sẽ không có cách nào giải thích hắn vì sao lại cứu Bắc Tân vương, mà không cứu người của Sở gia.

"A Cửu, lập tức mệnh lệnh ám vệ, toàn bộ xuất động, đem Lâm An thành trong ngoài lục soát một lượt, nhìn xem gần đây Lâm An thành ngoại trừ người Huyền Nguyệt, còn có người nước nào?"

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu lập tức đi ra ngoài, gần đây rất nhiều ám vệ đã bị hoàng thượng triệu hồi kinh thành, đúng lúc cần sử dụng đến, nên vội vàng đem kim bài phát ra.

Phượng Loan cung.

Mộc Thanh Dao cũng nhận được tin tức, Hình bộ đại lao bị đốt, Bắc Tân vương bị người cướp đi.

Lúc này tin tức không phải là Nam An vương đưa tới, mà do Mộc Thanh Dao phái Mạc Ưu xuất cung đi tìm hiểu tin tức. Bởi vì chuẩn bị xuất cung, mấy ngày gần đây, Mạc Ưu không cần ở trong cung, mà trà trộn làm tiểu dân trên phố, nghe ngóng tin tức, chờ hoàng hậu nương nương phân phó bước tiếp theo.

"Hình bộ bị đốt, người này thật to gan a? Sẽ là ai a?" Mạc Sầu chấn kinh lên tiếng trước.

Mộc Thanh Dao giận tái mặt, đôi mài nhướn lên, không cần nghĩ cũng biết

kẻ cướp đi Bắc Tân vương chính là Sở Thiển Dực, nhưng hắn tại sao lại muốn cướp đi Bắc Tân vương, mà không cứu người nhà của mình? Về chuyện Sở Thiển Dực rất có khả năng cùng nước khác liên thủ, Mộc Thanh Dao cũng không có nói với hoàng thượng, nghĩ đến hắn khôn khéo như vậy, không có khả năng không biết, Mộc Thanh Dao khéo mồi xuất ra nụ cười tự giễu.

Nàng vẫn là yên lặng theo dõi kỳ biến đi, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt.

"Hữu tướng công tử?" Ba thủ hạ trố mắt kết luận, trong đầu song song hiện lên một cái ý niệm, Sở đại công tử vì sao không cứu người nhà, mà lại dẫn người đi cứu Bắc Tân vương già, đây là cái đạo lý gì. Cuối cùng mâu quang đồng loạt nhìn về phía chủ tử.

Mộc Thanh Dao ngưng mi suy tư, cuối cùng lên tiếng.

"Sở đại công tử cứu Bắc Tân vương trước, bởi vì ngày mai là ngày Bắc Tân vương bị xử trảm. Hắn làm như vậy bởi vì Bắc Tân vương còn có giá trị lợi dụng đối với hắn, về phần Sở gia, nếu như hắn còn có một chút nhân nghĩa, nhất định còn có phương pháp khác có thể cứu bọn họ, hơn nữa một đám người như vậy muốn cứu cũng không phải dễ."

Ba người nghe nương nương phân tích, ngơ ngẩn nhìn nàng, chuyện triều đình thật đúng là dễ thay đổi đến chóng mặt, một khắc trước còn như vậy, một khắc sau đã không biết biến thành cái dạng gì, may là chủ tử quyết định đúng, phải rời khỏi nơi đây.

Q.2 - Chương 93: Cứu Người, Cung Tâm Sách

Cuối mùa thu, thời tiết càng thêm giá lạnh.

Cuồng phong gào thét, cành khô đong đưa, sàn sạt cuồn cuộn thổi rơi những tàn lá, xoay tròn rồi rơi xuống.

Trời u u ám ám, bao phủ toàn bộ tẩm cung.

Mộc Thanh Dao tay đang cầm ám lô, đứng ở trước bệ cửa sổ, yên lặng nhìn cảnh vật bên ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ để mở, gió lạnh thổi phật vào bên trong, giá rét thẩm thấu vào da thịt, trong tẩm cung lạnh đến thấu xương.

Mạc Sâu một bên đóng cửa sổ một bên kêu lên: "Nương nương, vào trong đi, quá lạnh."

Mộc Thanh Dao khẽ thở dài một cái, mùa đông cuối cùng cũng đã tới, trong bóng đêm, con gió phàn phật thổi qua, bầu trời lại đổ tuyết, tuyết trắng như hoa mai trong gió, lơ lửng trên không trung rồi rơi hết xuống mặt đất, sau đó lại cuồn cuộn bay lên, lại hạ xuống, nơi nơi bao phủ một mảnh thê lương, sau khi vuơn tay đóng kỹ cửa sổ.

"Bên ngoài tuyết rơi."

"Đúng vậy, bất tri bất giác mà đã tiến cung được bốn tháng rồi, trời cũng lạnh, sáng sớm ngày mai nương nương phải mặc y phục nhiều thêm một tí, sau khi tuyết rơi xong thì đi thưởng mai, thật không ngờ, trong Phượng Loan cung có vài gốc cây mai, hai ngày trước nô tỳ đã nhìn thấy chúng nó nở ra mấy nụ hoa, một đêm gió thổi mạnh như vậy, hàn mai kia nhất định đã nỡ rộ."

"Tốt, ngày mai chúng ta đi thưởng mai," Mộc Thanh Dao tán thành gật đầu, cả người đi tới trước giường lớn, Mai Tâm tiến lên một bước cởi áo khoát màu trắng trên người nàng xuống.

Đúng lúc này, một trận gió lạnh cuốn theo hoa tuyết bay vào trong, cánh cửa sổ trong nháy mắt bị người ta mở toang, vài đạo thân ảnh nhanh chóng phi

thân đi vào, Mộc Thanh Dao thân hình vừa lui, nhanh chóng kéo Mai Tâm lùi về bên cạnh, thân hình của Mạc Sầu đột nhiên phóng lên cao, nhuyễn kiềm bên hông chớp mắt đã nắm ở trong tay, đâm thẳng về phía mấy người vừa bay vào, trường kiếm run lên, phóng ra mấy đoá hoa sắc bén.

Mai Tâm sợ đến sắc mặt tái nhợt, không khỏi kêu lên: "Người đến a, có thích khách, có thích khách."

Mạc Ưu bên ngoài cửa tắm cung, vừa nghe thanh âm này đã sớm vọt vào, Nguyệt Nha đao màu bạc ném đi, ánh sáng phát ra mạnh mẽ, xoát xoát bắn thẳng trúng vào một người nam nhân, người nam nhân này khuôn mặt tuấn tú, vóc người gầy gò cao ngất, quả nhiên là?

"Bắc Tân vương?"

Mộc Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, bên trong phòng ngủ, chỉ có thanh âm của binh khí va chạm vào nhau, còn mang theo những tia lửa nhỏ.

Nam tử thủ lĩnh, quả thật là Bắc Tân vương, hắn lúc này quanh thân lạnh lẽo tàn bạo, hắn cũng không nhiều nói, bàn tay vung lên một cỗ chuồng phong mạnh mẽ, đánh thẳng vào điểm yếu của Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao kinh hãi, không còn dám nói nhiều, thân hình nhúng một cái bay vọt lên, chuồng phong kia đánh trượt, vì Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bị mấy người kia chặn lại, nên vừa đánh vừa cố gắng xông lại, nhưng vô ích vì những tên kia thân thủ cũng mãn tiệp, võ công bất phàm, trong khoảng thời gian ngắn thoát ra là không xong.

Mà Bắc Tân vương sau khi đánh một chuồng thất bại, mắt thấy Mộc Thanh Dao bay vụn vụt qua, sắc mặt càng lạnh hơn, lập tức không dám khinh thường, trường bào xanh ngọc mang theo phản kích mạnh phi thân bay thẳng về hướng Mộc Thanh Dao, hai người chớp mắt đã đánh nhau.

Mai Tâm tuy rằng sợ hãi, nhưng thái độ làm người cũng không ngốc, vừa nhìn thấy chủ tử đánh nhau, cũng đã tinh táo hai phần, chậm rãi lùi ra phía sau, nhanh chóng chạy ra ngoài, chờ ra khỏi tắm cung, một đường xông ra kêu to.

"Người đến a, có thích khách, người đến, có thích khách."

Tiếng gọi này, làm cho người bên trong tắm cung căng thẳng, mỗi người đều sử đủ khí lực, cướp công đánh trước.

Bắc Tân vương võ công và nội công vô cùng lợi hại, một chưởng đánh ra, tất nhiên mang theo khí lực mạnh mẽ lợi hại, Mộc Thanh Dao không dám trực tiếp đương đầu, chỉ có thể lùi ra xa né tránh, qua một lúc, thì đã có chút thở hổn hển.

Lúc này, bên ngoài cửa tắm cung lắc mình tiến vào một người, lau thǎng vào gia nhập cùng Mộc Thanh Dao ở bên này, hai người hợp lực công kích Bắc Tân vương, Mộc Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, theo tầm mắt nhìn phía người đối diện vừa ra tay, đúng là Tây Môn Tân Nguyệt, ánh mắt nàng lập tức hiện lên nghi hoặc, nữ nhân này có ý gì, lần trước mình tự tay đánh nàng, bây giờ nàng ta lại đến mình.

Mộc Thanh Dao chợt dừng lại, thì một bàn tay đánh thǎng về phía nàng, Tây Môn Tân Nguyệt trường kiếm rất nhanh nhấc lên, phát ra một lực đánh từ bàn tay, đồng thời thét lên kinh hãi.

"Hoàng hậu nương nương cẩn thận."

Mộc Thanh Dao phục hồi lại tinh thần, lúc này vẫn là xuất ra toàn lực để đối phó Bắc Tân vương mới quan trọng hơn, về phần Tây Môn Tân Nguyệt, sau này hãy suy nghĩ cũng không muộn.

"Được" một vừa lời rơi, cả người bay lên cao, hai nữ nhân dùng toàn lực đốí phó Bắc Tân vương, nhưng không ngờ Bắc Tân vương gia võ công lại bí hiểm như vậy, hai nữ nhân cùng đánh, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn, từ từ cả hai liền rơi vào thế hạ phong, hai người đều dốc hết sức, bước bộ đã bắt đầu chậm chạp, nhưng Bắc Tân vương cũng không dám khinh thường, xuất chưởng càng thêm sắc bén, một chưởng vừa đánh ra, thì một khác chưởng khác lại cuốn cuộn mà đến, nội lực mạnh mẽ ngưng tụ thành chưởng phong, một vòng rồi lại một vòng bay qua, mục tiêu chủ yếu của hắn vẫn là Mộc Thanh Dao, vì thế đại bộ phận sức lực đều đặt ở trên người Mộc Thanh Dao, đối với Tây Môn Tân Nguyệt tương đối nhàn nhượng một ít.

Mắt thấy đã đánh nhau gần một nén hương, Mạc Sầu và Mạc Ưu cùng đánh với bốn năm tên khác, cũng không có vẻ tồn sức, chỉ là không ra thể thoát thân ra, mà hai nữ các nàng đấu với một mình Bắc Tân vương, đã bị đẩy vào thế hạ phong, mắt thấy đã không kịp rồi.

Thì bên ngoài cửa tắm vang lên tiếng bước chân, Bắc Tân vương lập tức khẩn trương, trở tay một chưởng đánh về phía Tây Môn Tân Nguyệt để

đẩy lùi nàng, đồng thời song chưởng kéo về đánh thẳng vào Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao lùi về phía sau, chưởng lực kia tan vào không khí bên trong phòng, phát ra một tiếng vang lớn, bên trong tẩm cung đồ cổ ngọc khí bị trúng vỡ thành bốn năm mảnh, hai chưởng đều thất bại, hắn cũng không bỏ cuộc lần đánh tới.

Lúc này Tây Môn Tân Nguyệt vừa bị chưởng kia đẩy lùi xoay mình vọt tới, chặn ở trước người Mộc Thanh Dao, tự mình nghênh đón chưởng lực kia, phát sinh tình huống như vậy liền trúng Bắc Tân vương một chưởng, thân thể bị đánh bay ra ngoài, lực đạo mười phần, thân thể của nàng tựa như một con búp bê rách nát, từ giữa không trung chậm rãi ngã xuống.

Lúc này bên ngoài tẩm cung xông tới một đám người, dẫn đầu chính là hoàng thượng, đi theo phía sau là đám người Hoa Ly Ca, mọi người đã tận mắt chứng kiến tất cả, hoàng thượng sắc mặt âm ngao, giận dữ mở miệng.

"Bắt lại."

Hoa Ly Ca vung tay lên, mười mấy thị vệ thủ hạ đồng thời xông tới, bao vây Bắc Tân vương cùng thủ hạ của hắn.

Mộ Dung Lưu Tôn rất nhanh đi đến bên người Mộc Thanh Dao, lôi kéo nàng trên dưới kiểm tra một lần, thở dài một tiếng: "May là không có gì trở ngại." Vừa nói xong lời này mới nhớ tới đến Tây Môn Tân Nguyệt, lập tức lôi kéo Mộc Thanh Dao xoay người lại nhìn Tây Môn Tân Nguyệt.

Chỉ thấy trên gương mặt mềm mại đáng yêu đa tình của Tây Môn Tân Nguyệt, lúc này đã không có chút máu nào, tái nhợt như tờ giấy trắng, khói môi tràn ra máu, nhiễm đỏ cả lớp áo mỏng trên người nàng, máu quang của nàng ướn ướt nhu hòa nhìn hoàng thượng đầy yêu mến, trên mặt bao phủ nụ cười, cuối cùng ánh sáng trong đôi mắt chậm rãi mất đi, đầu liền nghiên một bên.

Chương 93.2

Mộ Dung Lưu Tôn trong lòng xúc động, vội vã kêu mấy tiếng: "Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt?"

Mộc Thanh Dao lặng lẽ nhìn hết thảy, đối mặt với nữ nhân ái mộ mình sâu sắc mình, chỉ sợ hoàng thượng cũng không thể bình tĩnh, đây chính là mục đích của Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta thực sự là giỏi tâm kế a, nhưng vì

sao bản thân mình lại cảm thấy nợ nàng ta, bởi vì nàng ta đã cứu nàng, đây là sự thực không cách nào thay đổi được.

Hoàng thượng xoay người đứng dậy, lạnh lùng quét về phía những người còn đang tranh đấu bên trong tâm cung.

Hiện tại chỉ còn lại vài người trong đó Bắc Tân vương một mình chiến đấu hăng hái nhất, những kẻ khác đều đã bị giết, thất linh bát lạc(*) nằm ở bên trong tâm cung.

(*) ý nói thua mất không toàn vẹn

Hoa Ly Ca vốn thân thủ bất phàm, cộng thêm mười mấy thị vệ, nên Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đã lui xuống.

Bắc Tân vương kia dù cho võ công lợi hại, cũng không thể một mình địch mười mấy người, chớp mắt liền bị thua, thế nhưng lúc này không giống với lần trước, hắn ngưng tụ nội lực lên chưởng phong, bàn tay quay lại trán của mình đánh vào, vừa đánh trúng thì ngay cả hô một tiếng cũng không kịp, liền ngã xuống bên trong tâm cung.

Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt sắc bén, nghi hoặc nhìn cái chết của Bắc Tân vương, từ đầu tới đuôi đều không nghe thấy hắn nói tiếng nào.

"Kiểm tra một chút, có phải hắn đích dung hay không?"

Hoàng thượng vừa hạ lệnh, Hoa Ly Ca lĩnh mệnh, nhanh chóng đi tới, đi qua chỗ Bắc Tân vương, trên dưới kiểm tra gương mặt xong, còn dùng tay lần theo cằm hắn, dùng sức kéo, cuối cùng thật sự là da thịt hoàn hảo, mới trầm giọng mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, hắn đúng là Bắc Tân vương gia.",

Mộ Dung Lưu Tôn thở dài một hơi, lạnh giọng mệnh lệnh: "Đem tất cả mọi người kéo xuống, xử lý sạch sẽ ở đây."

"Dạ, hoàng thượng."

Hoa Ly Ca cùng mười mấy thị vệ đem thi thể của Bắc Tân vương và mọi người kéo ra ngoài, bên trong tâm cung an tĩnh lại, Mộc Thanh Dao ngồi xổm xuống bên cạnh Tây Môn Tân Nguyệt, vẻ mặt khó xử, hoàng đế liền đi tới, thật hiếm có khi hắn ôm lấy thân hình của Tây Môn Tân Nguyệt, ngẩng đầu lên an ủi Mộc Thanh Dao.

"Dao nhi, ngươi đừng vội, trẫm sẽ truyền ngự y chuẩn trị cho nàng" (TT:
Tôn ca huynh thật vô tâm >_

"Được" Mộc Thanh Dao gật đầu, nhưng sắc mặt lại nhạt dần, cho đến khi thân hình cao lớn kia đi ra ngoài, trong lòng nàng giống như bị đánh mạnh một cái, rất khó chịu, hình như một chút cũng thở không nổi, có cảm giác hít thở không thông, ngoài cửa sổ ngập trời tuyết trắng, hoa tuyết theo cửa sổ bay vào, lơ lửng ở bên trong tầm cung, một đóa hai đóa thổi qua gò má trên mặt của nàng, nhưng nàng lại không có cảm giác lạnh.

Mạc Ưu không nói tiếng nào đi tới đóng cửa sổ, Mạc Sầu vươn tay đỡ lấy chủ tử, đem nàng ngồi ở trên giường lớn.

Mai Tâm từ bên ngoài đi tới, sắc mặt tái nhợt nghiêm trọng, nước mắt đã lưng tròng, chắc hẳn nàng cũng đã nhìn thấy hết thảy, tất cả mọi người đều cảm thấy không thở nổi, mặc dù có chút việc, ngay từ đầu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cảm nhận được lòng không khỏi lạnh giá.

Ba người không nói được một lời thất thần như có cái gì đó trói chặt mình bên trong tầm cung, còn có vết máu loang lổ trên mặt đất, ngay cả một cung nữ cũng không có vào, nên chỉ phải tự mình động thủ, vì không có bị đâm kích nhiều như chủ tử.

Một canh giờ trôi qua, tất cả đều thu gọn sạch sẽ, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu đem những đồ vật bị bắn và mang theo một chậu nước đầy máu bung ra ngoài.

Mai Tâm đi tới, thấy chủ tử vẫn đờ đẫn, trên mặt vừa lạnh lùng vừa khó chịu.

"Nương nương, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi."

Mộc Thanh Dao cuối cùng cũng phản ứng, bộ dạng mất tự nhiên cười cười, nâng đầu lên nhìn Mai Tâm: "Làm sao vậy, tiểu nha đầu?"

Thanh âm mang theo một phần nghẹn ngào, làm nha đầu của nàng Mai Tâm sao không biết chủ tử trong lòng khó chịu, nước mắt lập tức chảy ra: "Nương nương, ngươi khó chịu liền nói ra đi, đánh nô tỳ cũng được, mắng nô tỳ cũng tốt, chỉ cần người thấy thoải mái là được, đừng có kìm né đến nghẹn, nô tỳ nhìn thấy như vậy rất khó chịu, nương nương."

Mai Tâm nói xong lời cuối cùng lại khóc lên, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu từ ngoài tắm cung đi vào, trầm mặc đứng ở phía sau Mai Tâm.

Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, đứng lên lôi kéo Mai Tâm rồi lau khô nước mắt cho nàng: "Ngươi nha đầu này, luôn nhát gan lại sợ chuyện, còn thích khóc nữa, ngươi nói chủ tử nhà ngươi làm sao dám mang ngươi đi ra ngoài?"

"Nương nương?"

Ba người đồng thời gọi nàng, Mộc Thanh Dao dùng sức hít một hơi, tựa như đã hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng: "Được rồi, mặc kệ như thế nào, ta đã sớm chuẩn bị đi, vì thế các ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ta hẳn nên cảm thấy may mắn, vì trước khi đi, có người nguyện ý ở cùng với hoàng thượng, bởi vì thích hoàng thượng, nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên mới cứu ta không phải sao? Mặc kệ nàng xuất phát từ mục đích nào, nhưng rốt cuộc đã cứu ta, chờ nàng tĩnh lại ta sẽ đi, các ngươi hãy chuẩn bị."

"Dạ, nương nương."

Ba người cùng lên tiếng trả lời, nếu lần đầu tiên nói đến chuyện rời đi bọn họ còn hi vọng nương nương ở lại, nhưng bây giờ đã triệt để hạ quyết tâm, cùng nương nương rời khỏi hoàng cung, lưu lạc trên giang hồ.

Xuân Ương cung.

Phi dương điện, đây là chỗ ở của Tây Môn Tân Nguyệt, bên trong điện, trên chiếc giường lớn tinh xảo, Tây Môn Tân Nguyệt bị đặt trên đó, hoàng thượng tuấn mỹ một thân lạnh lùng đứng ở một bên, ngự y đang vì Tây Môn Tân Nguyệt bắt mạch, sắc mặt có chút ngưng trọng, hơn nửa ngày mới buông tay nàng ra, tiểu nha đầu Liên Yên ở bên cạnh lập tức tiến lên chỉnh lý tốt cho tiểu thư.

"Bẩm hoàng thượng, Tây Môn tiểu thư bị nội lực chấn thương kinh mạch bên ngực trái, bất quá cũng may là không có thương tổn đến trái tim, bằng không thì đại la thần tiên chỉ sợ cũng bất lực, nhưng dù là như vậy, chỉ sợ tiểu thư cũng phải từ từ tĩnh dưỡng, điều tức, nếu muốn trong thời gian ngắn mà tốt lại là chuyện không thể nào."

"Đi xuống kê thuốc đi."

Mộ Dung Lưu Tôn nghe được ngụy y bẩm tấu, biết không có gì trở ngại liền yên lòng, đối với những gì hắn hiểu biết về Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ngoại trừ thông minh thủ đoạn độc ác, trên người còn có một chút phẩm chất đáng quý, hơn nữa nữ nhân này đến chết cũng rất thương hắn.

"Dạ, hoàng thượng" ngụy y lĩnh mệnh lui xuống, có khác tiếu nha đầu theo hắn đi ra ngoài lấy thuốc.

Mộ Dung Lưu Tôn đứng lên nhìn lướt qua Tây Môn Tân Nguyệt đang nằm trên giường từ từ nhắm hai mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cõi bàn tay vì bị thương mà trắng như tờ giấy, cũng khiến cho người thấy cũng đau lòng, hắn rất cảm kích nàng đã cứu Dao nhi, đối với nàng cũng có chút thương tiếc.

"Hảo hảo chiêu cỗ tiếu thư nhà các ngươi."

"Dạ, hoàng thượng." Liên Yên cúi thấp đầu lên tiếng trả lời, không nghĩ tới tiếu thư lại bị thương nặng đến như vậy, nhưng cuối cùng cũng chỉ được một ít thương hại của người nam nhân này, thật không biết rõ cuộc có đáng giá để làm như vậy không?

Mộ Dung Lưu Tôn phân phó xong, liền dẫn A Cửu rời đi, nhưng mà vừa mới bước qua bình phong, liền nghe được bên trong vang lên một tiếng ho nhẹ, còn kèm theo là tiếng kêu vui mừng của Liên Yên: "Tiếu thư, tiếu thư?"

Mộ Dung Lưu Tôn vốn định rời đi, nhưng mơ hồ nghe thanh âm truyền tới: "Hoàng thượng, hoàng thượng?"

Chương 93.3

Nữ nhân này cuồng dại quá sâu đậm rồi, rõ ràng bị thương nặng như vậy, còn nghĩ về hắn, Mộ Dung Lưu Tôn một cước cuối cùng đã không có bước ra, mà chậm rãi lùi về, xoay người lại đi tới trước giường lớn.

Chỉ thấy đôi mắt của Tây Môn Tân Nguyệt buồn bã không ánh sáng, nhưng khi nhìn thấy hắn, liền kích động đến những điều muốn nói cũng không nói ra được, nàng dùng sức thở dốc, sắc mặt đau đớn mức độ bùng, đang nỗ lực nuốt xuống, Mộ Dung Lưu Tôn khẽ cúi người, chậm rãi mở miệng: "Nếu khó chịu, thì không cần nói, không có việc gì?"

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không có sao chứ?"

Thật quý hiếm khi nàng tinh dậy mà còn quan tâm hoàng hậu, đôi mắt Mô Dung Lưu Tôn nhu hòa đi vài phần, gật đầu: "Hoàng hậu không có việc gì, ngươi an tâm tĩnh dưỡng đi." (TT: con nhỏ này nếu làm diễn viên sẽ đoạt được giải Oscar)

"Ù, vậy là tốt rồi, ta đã yên tâm, hoàng thượng." Nàng thở phì phò, khóe môi lộ ra ý cười, dường như hoàn toàn không thèm để ý đến thương thế của mình, Mô Dung Lưu Tôn có chút không đành lòng, nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi tại sao phải làm như vậy?"

"Hoàng thượng chẳng lẽ không biết sao?"

Tây Môn Tân Nguyệt hỏi lại, đôi mắt hiện lên cái nhìn nóng cháy, chăm chú nhìn chằm chằm hoàng thượng, gương mặt nàng ửng đỏ, miễn bàn bộ dạng nàng lúc này xinh đẹp có bao nhiêu phong tình, mặc dù nàng thụ thương, nhưng dáng điệu mềm mại đáng yêu như nước phoi bày ra làm cho người ta không sót cái gì.

"Hoàng thượng, Tân Nguyệt không cầu hoàng thượng sẽ thích Tân Nguyệt, đây là chyện của bản thân Tân Nguyệt, Tân Nguyệt thích hoàng thượng, chỉ muốn ở lại trong cung theo hoàng thượng làm bạn, dù cho chỉ đứng xa xa nhìn hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng cùng hoàng hậu ân ái là được, hoàng hậu cũng tựa như tỷ tỷ của Tân Nguyệt, chỉ cần có người dám thương hại nàng, Tân Nguyệt dù còn một hơi thở, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó." (TT: ta ói, những lời giả dối vậy mà cũng nói được)

Tây Môn Tân Nguyệt nói xong lời cuối cùng bắt đầu thở hổn hển, khẩn cấp như vậy, mà vẫn cẩn thận từng li từng tí, rất sợ hoàng thượng phất tay bỏ đi.

Tự tôn nam nhân của Mô Dung Lưu Tôn chiếm được cực đại thỏa mãn, nữ nhân này không chỉ thông minh, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý yêu hắn, trong lúc yêu hắn đồng thời còn có thể tôn trọng hoàng hậu, lấy sinh mệnh của hoàng hậu làm điều kiện tiên quyết, điều này so với đương kim thái hậu hiện tại quả thực quá khác xa, trong lòng hắn liền dâng lên một luồng nhiệt, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

"Tốt, nhìn ngươi lấy mệnh che chở cho hoàng hậu, có thể nói là diễn phạm cho nữ tử thiên hạ, trẫm hôm nay phong ngươi làm Thục phi, ban thưởng Kiến Dương cung."

"Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn hoàng thượng," Tây Môn Tân Nguyệt khóc mắt

chảy ra một giọt lệ, cuối cùng khóc mồi lộ ra ý cười, rồi ngất đi.

Bên trong điện vang lên một mảnh thanh âm trong trẻo vang lên: "Chúc mừng Thục phi nương nương, chúc mừng Thục phi nương."

"Được rồi, chiêu cõi tốt chủ tử các ngươi, chuyện hôm nay tạm thời không thể truyền ra ngoài, bằng không trảm không tha."

"Đã, hoàng thượng" trong điện thanh âm sợ hãi vang lên, cung tiễn thượng đิ ra ngoài xong, Liên Yên rất nhanh tiêu sái đến bên giường lớn, yêu thương nắm tay chủ tử: "Tiểu thư, người rốt cuộc cũng trút bỏ được sầu lo rồi, rốt cuộc được trút bỏ được sầu lo, đã nghe chưa? Hoàng thượng phong người làm Thục phi, sau này người chính là phi tử, còn ban thưởng Kiến Dương cung."

Bên trong tẩm cung vang lên thanh âm vui vẻ rộn ràng.....

Mộ Dung Lưu Tôn đi ra khỏi Kiến Dương cung, phía trước cửa điện là một mảnh tuyết trắng, trong thiên địa khắp nơi đều màu trắng, trước mặt hoa tuyết đang lơ lửng, nhẹ nhàng rơi xuống, tuyết ở trong cơn gió, một đóa, hai đóa, đánh tới trên mặt của hắn, hắn chợt nhớ lại, trong lòng có chút bất an, nhẹ nhàng trở về.

Hắn thực sự nạp Tây Môn Tân Nguyệt làm phi, việc này hắn phải nói trước với Dao nhi mới đúng.

Bất quá Dao nhi cũng không nên phản đối, vì Tây Môn Tân Nguyệt không thể so với người khác, nàng ta tốt xấu gì cũng cứu mạng của nàng, bằng không người chịu thương thế này là Dao nhi, hắn chỉ vì cảm động tấm lòng của Tây Môn Tân Nguyệt, nên mới phải cho nàng tiến cung, mà người trong lòng của hắn luôn là Dao nhi, thế nhưng việc này?

Bên cạnh A Cửu công công bị đông lạnh đến run rẩy, nhìn hoàng thượng không có ý bước lên nhuyễn kiệu, liền vội vàng mở miệng thúc giục: "Hoàng thượng, hồi cung nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải vào triều sớm?"

"Hảo" Mộ Dung Lưu Tôn lên tiếng trả lời khom lưng bước lên nhuyễn kiệu, đáy lòng lại nghĩ, Dao nhi thiện lương như vậy, chắc sẽ đồng ý cho Tây Môn Tân Nguyệt tiến cung, hắn thở ra một hơi thở, nhìn bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, thật không giống hắn?

"Khởi giá hồi cung, " trong đêm rét lạnh, thanh âm thỉnh giòn của A Cửu vang lên, ánh sáng của tuyết làm cho bốn phía một mảnh minh khiết, đoàn người rất nhanh hướng về Lưu Ly cung mà đi.

Sau cơn tuyết rơi bầu trời trở nên quang đãng, sáng sớm trong ngoài Phượng Loan cung, thái giám cùng cung nữ dọn dẹp tuyết đọng ngoài cửa điện, trước sau tất cả đều được quét dọn sạch sẽ.

Bên trong tẩm cung, Mộc Thanh Dao ôm tiểu hồ ly ám áp úp vào trong mặt, lặng lẽ không nói gì nhìn màn lụa gấm trên đỉnh đầu, buổi tối hôm qua một lần nhìn thấy hình ảnh đó tuy rằng kích thích đến nàng, nhưng trải qua một đêm tự điều chỉnh, hiện tại nàng đã bình tĩnh hơn nhiều lắm.

"Nương nương, nương nương?"

Mai Tâm từ bên ngoài chạy vào, gào lên kêu to, vừa bước vào, đập mạnh hai chân một cái, sau đó đi tới ám lô hơ tay, thở mạnh, khí thở ra rất nhanh biến thành một làn khói trắng, nhìn về phía chủ tử đang ở trên giường lớn.

"Nương nương, người biết không? Bên ngoài thật là náo nhiệt, có cung nữ nắn đôi người tuyết, còn có người ném tuyết nữa, phía sau cung điện vài cọng gốc hàn mai đã nở ra."

"Ta không muốn, ở trong ống chăn ám áp nóng nồng, ta bỏ không rời được." Mộc Thanh Dao bĩu môi la hét lên, kỳ thực nàng đang đợi tin tức, sáng sớm đã phái Mạc Sâu đến Mạt Ương cung để hỏi thăm tin tức, nhìn xem Tây Môn Tân Nguyệt có gì đáng ngại hay không, đã tỉnh lại hay chưa.

Mai Tâm còn muốn nói thêm cái gì nữa, thì lúc này Mạc Sâu đi đến, cung kính ôm quyền bẩm báo tin tức bên kia: "Nương nương, không có chuyện gì, ngự y hôm qua đã chuẩn mạch, nghe nói bị thương kinh mạch ở ngực trái, không bị trí mạng, nhưng cần một thời gian dài để tĩnh dưỡng, nghe nói lúc nửa đêm, Tây Môn Tân Nguyệt có tỉnh lại một lúc, sau đó lại ngất đi, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại đâu?"

"Ừ, chỉ cần không có việc gì là tốt."

Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, thân thể cũng không có chuyển động, Mạc Sâu len lén lấy mắt liếc nhìn chủ tử, rồi hạ quyết tâm mở miệng.

"Hoàng thượng hình như tử đã ở bên đó ngồi đợi rất lâu."

"Đợi sao? Người ta đã động lớn tâm tư như vậy, dù sao chúng ta cũng ra đi, ta đã nghĩ thông suốt, sẽ không quần quýt" Mộc Thanh Dao nhàn nhạt nói, nhưng ngực vẫn đau đến lợi hại, chỉ là không muốn làm cho Mai Tâm cùng Mạc Sầu vì quan tâm mình mà lo lắng thê, nam nhân này đã cùng mình ở chung một chỗ lâu như vậy, hơn nữa hai người còn có lần đầu tiên, nóng bỏng như vậy, bất luận là nữ nhân nào đối với nam nhân đầu tiên của mình, luôn luôn sẽ có tình cảm lưu luyến, bằng không nàng cũng không có để ý cảm giác của hắn nhiều như vậy, nhưng vì cái gì khi nàng muốn đi, lại cảm nhận được yêu thương chứ? Mộc Thanh Dao lôi kéo chăn, xoay đầu một cái, hướng vào bên trong ngủ: "Ta không muốn gặp ai, các ngươi đừng quấy rầy ta."

"Nương nương không phải muốn đi thường mai sao?"

Chương 93.4

Mạc Sầu hỏi tới, nhưng hơn nửa ngày cũng không có được câu trả lời thuyết phục, chỉ phải hai nha đầu nhìn nhau rồi thôi, xem ra chủ tử đã ngủ thật, hai người nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài, lại không biết rằng trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng bức người kia, cuối cùng vẫn chịu thua rơi xuống một giọt nước mắt, sau đó nhấp chặt mắt lại, đem hết thảy tất cả nuốt vào trong lòng..... (TT: eo tỳ yêu Tôn ca rồi, nén đau khổ đến vậy)

Mộc Thanh Dao cả người mệt mỏi, ngủ thẳng đến buổi chiều, cũng không muốn ăn cơm, không muốn cử động, nàng vốn không muốn đứng lên, nhưng sau đó bị nha đầu Tinh Trúc cuốn lấy, không có biện pháp đành thức dậy, tiểu nha đầu này hôm nay mặc bộ váy áo màu hồng phấn mỏng, trước ngực thêu hàn mai, cực kỳ độc đáo, dưới thân nàng mặc quần lụa trắng, trên người thì khoác áo choàng đỏ thẫm, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ánh hồng lên tựa như tô son, càng phát ra phần nộn đáng yêu.

Mộc Thanh Dao hôm nay mặc áo mùa đông màu xanh nhạt, bên dưới mặc quần ôm có thêu hoa, nhìn từ trên xuống dưới, giống như đang mặc bộ trang phục cưới ngựa, rất có phong cách, trên thân khoác bộ áo choàng màu trắng lông cáo, làm nổi bật cả người, tựa như một công tử xinh đẹp, miễn bàn có bao nhiêu ý nhị.

Vài người ở bên trong cung nhìn đến ngây người, Tinh Trúc công chúa phát ra một tiếng kinh hô trước.

"Hoàng tẩu, quá khoa trương rồi, nếu như bị hoàng huynh nhìn thấy, chắc là sợ ngây người, thật quá tuấn a."

"Được rồi, chúng ta đi thưởng mai đi," Mộc Thanh Dao phát hiện bản thân mình đặc biệt cảm thấy phiền khi nhắc tới người kia, nếu đã quyết định rời đi, tội gì cứ quần quýt mãi, việc nàng nên làm là phải mau chóng buông ra, bất quá nàng may mắn, mình còn không quá hâm sâu vào trong đó, vì thế chưa bị nhiều thương tổn, nếu quả thật yêu sâu đậm, chỉ sợ hành động của nàng cũng sẽ không đậm đà như vậy, giống như lúc trước đối với Tiêu Duệ, cũng bởi vì có cái nhìn quá sâu với hắn.

"Ừ, đi thôi."

Tinh Trúc nắm lấy cánh tay của Mộc Thanh Dao, hai người một tuần một xinh, dắt tay nhau đi ra ngoài.

Trời đất bây giờ là một mảnh trăng xóa, mái hiên cung điện, hành lang cột trụ, hoa đình, mỗi một chỗ đều là màu trăng, màu trăng này không làm cho cảnh vật xấu đi, ngược lại hiện ra một mảnh băng thanh ngọc khiết, trong suốt thấu đáo, những thứ dơ bẩn không sạch sẽ cuối cùng đều đem hóa thành gió xuân mà bay đi.

"Đi thôi, nương nương, phía sau điện có vài cây hàn mai đã nở, chúng ta qua đó thưởng mai đi" Mạc Sầu đề nghị.

Mộ Dung Tinh Trúc cùng Mộc Thanh Dao đều tán thành, hai người ôm ấm lô trong tay đi dọc theo hành lang ra phía sau điện, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều tiểu nha đầu đang ném tuyết, nhìn thấy chủ tử liền giật mình, nhưng không sợ hãi, chỉ cung kính cười chào: "Công chúa, nương nương."

"Ừ" Mộc Thanh Dao gật đầu một cái, hiện tại Phượng Loan cung đã không giống lúc trước, ở đây hoà hợp êm thắm, chỉ cần ngươi không phạm sai lầm, không gây sự, làm tốt bổn phận của mình, chủ tử là một chủ tử tốt, sẽ không tùy tiện trừng phạt người, ngược lại đối với cung nhân rất yêu thương, bởi vậy mỗi người ở đây đều rất thích chủ tử.

Đoàn người theo hành lang hướng về vườn hoa phía sau mà đi.

Ở hoa viên, một mảnh trống vắng, những thứ hoa hoa thảo thảo đã hoàn toàn bị tuyết trắng bao phủ, chỉ còn lại có cây hàn mai, lặng yên thích nghi, chỉ trong một đêm, hoa mai đã nở đầy cành, tư thái bày ra trước mắt, từng đóa

từng đoá, giống như được nhuộm qua, màu sắc đẹp cực kỳ, mùi hương thơm mát xông vào mũi.

Ở giữa hoa viên, có xây một tiểu đình, bên trong còn có bàn đá, trên bàn đã được xếp đặt nhiều thứ, bày sẵn điểm tâm cùng trà nóng, ghế đá đã lót mây cái đệm mềm mại, vừa nhìn qua cảm thấy cực kỳ thoải mái, trong đình có đặt một ám lô lâu, toàn bộ không khí trong tiểu đình, ám áp như xuân, một chút cảm giác mát lạnh cũng không có.

Mộc Thanh Dao quét nhìn một cái, ngược mắt cười với Mai Tâm cùng Mạc Sầu: "Các ngươi thật có lòng."

"Chủ tử ngồi xuống đây đi, dùng trà rồi thưởng mai, quá tốt phải không." Mạc Sầu cười mở miệng, nàng là muôn cho chủ tử vui vẻ một tí, nhìn chủ tử kiên cường, nhưng đáy mắt thì mang vẻ cô đơn, làm nô tỳ, trong lòng nàng sao có thể thoải mái đây, chỉ mong nương nương sớm một chút rời khỏi hoàng cung này, cách xa đây hết thảy, chủ tử cũng sẽ buông lỏng tim mình.

"Ừ, Mạc Sầu thực sự là tri kỷ, nếu không sáng mai đi theo ta?"

Tiếng nói của Tinh Trúc công chúa vừa rơi xuống, Lam Y ở sau lưng nàng chu miệng lên, đôi mắt lập tức đỏ: "Công chúa là chê nô tỳ không tốt sao?"

"Ái chà, nha đầu kia thật đa tâm" Mộ Dung Tinh Trúc cười nhìn về phía Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao vươn tay bóp mũi của nàng một chút, khuôn mặt bị lạnh lúc này hồng lên, đặc biệt đáng yêu: "Ngươi a, đừng nghĩ đến nha đầu của ta, Lam Y rất tốt, mọi chuyện đều nghe theo ngươi, đi nơi nào có thể tìm được hầu gái như thế tri kỷ thế, hãy biết tự mãn nguyện đi."

Lam Y vừa nghe hoàng hậu nương nương khen nàng, lập tức lại cao hứng, quỳ gối cúi thân thể một chút.

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương đã khen."

Nha đầu này không chỉ diện mạo tốt, lại khéo léo lẽ phép, Mộc Thanh Dao tán thưởng gật đầu.

Mai Tâm lập tức tiến lên châm trà, hầu hạ các chủ tử dùng trà thưởng mai, bên trong tiểu đình một mảnh thấp hinh, tiếng cười vung lên, Mộc Thanh Dao tựa như đã quên mất những chuyện phát sinh trước kia, Mạc Sầu cùng Mai Tâm đồng thời thở dài một hơi, đây cũng là nguyện vọng của các nàng,

hi vọng chủ tử thật vui vẻ.

Qua tiếp mấy ngày nữa là sẽ đến lễ mừng năm mới, không biết qua năm mới chủ tử định đi đâu, hay là vẫn như mấy ngày nay đi, hai người mang hai sắc mặt để suy đoán.

Ba ngày sau, Sở gia ở ngọ môn sẽ bị chém đầu.

Ngày hôm nay tuy rằng khí trời rất lạnh, thế nhưng ở bốn phía pháp trường tại ngọ môn, trong ngoài bị vây ba lớp người, Tây Môn Chính Hào lĩnh mệnh ở đây giám trảm những kẻ liên can đến Sở gia.

Buổi trưa một khắc vừa qua khỏi, tất cả Sở gia lớn nhỏ hơn tám mươi người, bị binh tướng của bộ binh giải qua đây, xích sắt trói ở chân, trên tay còn còng đeo gông, đoàn người khóc rống nước mắt không ngừng chảy xuống, quỳ gối trên đài cao, mà dẫn đầu chính là hữu tướng Sở Phong Ngọc, đã từng một thời phong quan, nhưng hiện tại, hắn không chỉ già đi, hơn nữa tay không thể cử động, miệng không thể nói, hết lần này tới lần khác trong lòng đều biết rõ, nên nước mắt theo khói mắt chảy xuống, trong lòng hắn oán hận, vốn định giao ra binh quyền, nhưng không ngờ nghịch tử kia lại hại hắn, bây giờ là một nhà khổ chủ đều sắp bị xử tử, nó cũng mất bóng luôn.

Bốn phía pháp trường, biển người đông nghich, vây quanh chặt như nêm cối, tất cả mọi người đều mở to mắt, nhìn tất cả mọi người lớn nhỏ của Sở gia, tiếng khóc không ngừng lọt vào tai họ.

Ngày xưa họ là những người hưởng đủ vinh hoa phú quý, lúc này so với con kiến hôi cũng không bằng, bình thường đâu có thèm ngẩng đầu nhìn ai, lúc này khi đối mặt với sống chết, cũng trở nên nhỏ bé, kêu trời trách đất, rất nhiều người ở đây đều không có đồng tình, ngược lại còn cảm thấy như được giải hận, hữu tướng này, luôn luôn ý vào việc có thái hậu chống lưng, mặc dù không có xem đồng hương như cá thịt, nhưng vẫn coi thường và xem họ như người hạ đẳng, lúc nào cũng mang bộ dạng khinh người cao cao tại thượng.

Buổi trưa hai khắc đã qua.

Tây Môn Chính Hào hạ lệnh một tiếng, bốn phía vang lên tiếng trả lời như sấm, tất cả đã được chuẩn bị sắp xếp, hai đạo phủ cầm tay đại dao phát sáng đưa lên, dao phong vô cùng sắc bén, dưới ánh mặt trời càng phát ra ánh sáng lạnh giá, ánh sáng lạnh này đập vào mặt làm cho người bị trảm thủ trên đài

lui ra phía sau một chút.

Chương 93.5

Cuồng phong gào thét thổi qua, hàn khí bao phủ toàn bộ pháp trường, quần áo của người Sở gia có chút đơn bạc, lúc này đang run rẩy, tựa như tàn lá trong cơn gió .

Tây Môn chính hào ngẩng đầu lên nhìn trời, đánh giá thấy thời gian đã đến, đưa tay ra lấy thẻ bài trám trong ống.

Nhưng mà thẻ bài trám kia ở trong tay còn chưa có ném ra, bỗng nhiên có người nhảy tới giữa không trung, hét lớn một tiếng: “Dừng tay.”

Bộ áo bào trắng vung lên, bị cuồng phong thổi bay lên cuồn cuộn thật lâu ở trên cao, tóc đen như mây, trút xuống trên vai, trên khuôn mặt như ngọc lúc này bao phủ sát khí tàn bạo, đang chậm rãi từ trên cao đáp xuống mặt đất, thân hình của hắn xoay lại đối mặt với đạo phủ, đồng thời cùng phương hướng đó song song bay vọt ra hơn mười đạo thân ảnh rời xuống phía sau hắn, thái độ cẩn thận cung kính: “Chủ tử?”

Nam tử áo bào trắng, mặt mày đều yêu nghiệt bức người, người này chính là con trai của hữu tướng Sở Thiển Dực, lúc này gặp lại hắn, so với lúc trước càng thêm phóng đãng hơn, gio tay nháu chân đều mang theo một cỗ quý khí, khoe môi nhéch lên tạo ra nụ cười điên đảo chúng sinh, trong đám người xem có rất nhiều người phải hít sâu, nam nhân này thật tuấn tú a.

“Tây Môn tướng quân, đã lâu không gặp” Sở Thiển Dực ôm quyền, thái độ ba phần thật lòng bảy phần đùa giỡn.

“Nghịch tặc, quả nhiên giống như hoàng thượng dự đoán, ngươi nhất định đến cướp pháp trường,” Tây Môn Chính Hào xoay mình đứng lên, phát ra tiếng hô như sấm, tay vừa nháu lên, phía sau lập tức có người đưa lên một thanh huyền thiết trường đao, đao này nặng chừng mười mấy cân, nhưng để ở trong tay Tây Môn Chính Hào, thật giống như hắn đang cầm một thanh kiếm, có thể thấy được cánh tay của hắn có sức mạnh kinh người, công phu cũng rất khá.

“Tặc tử chịu chết đi.”

Tây Môn Chính Hào thân hình nhảy lên, bay vút qua bàn, rơi thẳng đến

trước mặt Sở Thiển Dực, trừng đao run lên liền đâm tới, thủ hạ ở phía sau Sở Thiển Dực biến sắc, vài tên đã vọt tới trước, một người quát lạnh: “Lớn mật, dám vô lễ đối với tam hoàng tử, muốn chết.”

Lời này vừa thốt ra, Tây Môn Chính Hào đã bị sững sót, lời của người này có ý gì, ánh mắt nhìn hắn thật sâu: “Ngươi lại muốn giờ trò gì?”

Sở Thiển Dực khéo mồi nhất câu, nụ cười càng phát ra xinh đẹp, như đóa hoa trên cành, chỉ thấy tên thủ hạ vừa giận mắng Tây Môn chính hào mở miệng lần nữa: “Đây là tam hoàng tử điện hạ của Vân Thương quốc chúng ta, đừng nói ngươi chỉ là một tướng quân nho nhỏ, ngay cả Huyền đế của các ngươi, chỉ sợ cũng chẳng dám ngang nhiên động thủ, chẳng lẽ các ngươi thực sự muốn cùng Vân Thương quốc chúng ta khai chiến?”

Lời vừa nói ra, không chỉ người ở trên đài chấn kinh, mà ngay cả những người đang xem ở dưới đài, cũng đang nghị luận sôi nổi, nghiêm túc quan sát nam tử yêu nghiệt không gì sánh nổi trên đài, hắn là công tử con của hữu tướng không sai a, tiểu tử này lớn lên rất đẹp, họ nhìn thấy hắn từ nhỏ cho đến lớn, sao có thể là tam hoàng tử của Vân Thương quốc được? Dù như thế nào cũng không có ai tin.

“Nói bậy, các ngươi cho tùy tiện tìm đại một lý do, bắn tướng quân liền tin các ngươi sao?”

“Tây Môn Chính Hào to gan, bắn điện hạ chẳng lẽ cần ngươi tin tưởng sao? Hiện tại ta muốn gặp Huyền đế, lập tức,” Sở Thiển Dực đột nhiên biến sắc, âm ngao không gì sánh được, như vừa chạm vào cơn lôi đình thịnh nộ.

Tây Môn Chính Hào đổi mặt với tình trạng đột phát trước mắt, không dám khinh thường, hắn đang lâm vào thế khó xử, nhưng nếu trước mắt thực sự là tam hoàng tử của Vân Thương quốc, như vậy cho dù như thế nào, bọn họ cũng không thể đánh hắn, bằng không hai nước tất sẽ khai chiến, thế nhưng nói hắn là tam hoàng tử Vân Thương quốc, thì vô luận như thế nào Tây Môn Chính Hào cũng không tin, nam tử ở trước mắt này là đệ nhất yêu nghiệt công tử Lâm An thành con trai của hữu tướng, dù có hóa thành tro, hắn cũng nhận ra được, vì sao bây giờ lại thành tam hoàng tử của Vân Thương quốc?

“Bắn tướng sẽ không tin lời của tiểu nhân như ngươi nói, chẳng lẽ muốn bắn tướng đem ngươi đưa vào hoàng cung để ám sát hoàng thượng sao.”

Tây Môn Chính Hào không dám khinh thường, nết thái độ rất kiên quyết.

Sở Thiển Dực âm u lạnh lùng căm tức liếc hắn một cái, hai tay đưa vào trong áo, lấy ra một lệnh bài, trên mặt lệnh bài có viết Văn Ngọc tam hoàng tử của Vân Thương quốc, không ngờ Sở Thiển Dực lại thật là tam hoàng tử của Vân Thương quốc, nhìn thấy vật này Tây Môn Chính Hào không dám nói thêm cái gì.

“Được, tiến cung,” những chuyện thế này chỉ phải vào cung, hắn cũng không quyền lợi xử trí chuyện như vậy.

Giờ ngọ ba khắc đã qua, những người bị trám của Sở gia, bị giam vào trong đại lao bộ binh, còn Tây Môn Chính Hào cùng Sở Thiển Dực thì tiến cung.

Lưu Ly cung.

Mộ Dung Lưu Tôn đối mặt với tình huống như vậy cũng rất là ngạc nhiên, hắn đã phái ám vệ điều tra, biết gần nhất có người của Vân Thương quốc đang hoạt động ở Lâm An thành, hắn đang chờ tin tức bắt được người ở ngọ môn pháp trường, chỉ là không ngờ tới, Sở Thiển Dực căn bản không phải người của Sở gia, mà là người của Vân Thương quốc, hắn sao lại là người Vân Thương quốc.

“Ngươi nói ngươi là Vân Thương quốc tam hoàng tử?”

“Đúng vậy, Huyền đế” Sở Thiển Dực đã không còn vẻ đùa bỡn như lúc trước, hiếm khi thấy được hắn đoan trang, trầm ổn nội liễm mở miệng, quanh thân đầy quý khí, còn ưu nhã lấy ra tín vật của mình.

nguyên lai Hắn thật là tam hoàng tử Văn Ngọc của Vân Thương quốc, nhưng vì sao hoàng tử Vân Thương quốc lại trở thành công tử của hữu tướng đây? hoàng đế ngồi trên cao, sắc mặt trở nên âm ngao xâu xí, trầm giọng mở miệng: “Hiện tại là ngươi lấy thân phận tam hoàng tử của Vân Thương quốc quang lâm Huyền Nguyệt của ta, không biết tam hoàng tử vì sao lại ngăn cản Tây Môn tướng quân của Huyền Nguyệt hành hình.”

Sở Thiển Dực nhợt nhạt cười rộ lên, đôi mắt hắn nhộn nhạo rực rỡ như gió xuân buổi sáng.

“Huyền đế, kỳ thực hữu tướng cũng không có giúp đỡ Bắc Tân vương, ba ngàn phòng vệ quân kia là ta thuyên chuyền, thế nhưng ta lại không phải người Sở gia, như vậy Huyền đế lấy lý do gì để trám cả nhà Sở gia đây?”

Mộ Dung Lưu Tôn vẻ mặt âm trầm, đáy mắt đen như vực sâu vô biên.

Hắn biết những gì Sở Thiển Dực nói là sự thực, nếu như Sở Thiển Dực không phải người Sở gia, như vậy hắn sẽ không có chứng cứ chứng minh Sở gia có tội, ba ngàn phòng vệ quân có thể làm chứng là Sở đại công tử dụng binh phù để thuyên chuyển bọn họ, nhưng bây giờ Sở đại công tử căn bản không phải người Sở gia, mà là tam hoàng tử Văn Thương quốc, nếu như hắn chém Sở gia, tất nhiên phải có một lời giải thích hợp lý.

“Ngươi?”

Mộ Dung Lưu Tôn giận dữ trừng bén dưới, ánh mắt ẩn chứa ý cười, tựa như chỉ trong nháy được rửa sạch bằng vũ lô: “Tốt, trẫm đã coi thường ngươi, Văn Ngọc, không ngờ tới ngươi giấu kín đến như vậy, trẫm hiện tại muốn biết, ngươi làm như thế nào để đổi trắng thay đen, để làm con trai của Sở gia hơn hai mươi năm, trong chớp mắt lại biến thành hoàng tử tôn quý của một quốc gia?”

Sở Thiển Dực nhướng mày, ngưng mắt, nhanh chóng thu liễm nụ cười sấp nở ra, trên mặt là vẻ chăm chú, kỳ thực hắn tình nguyện bản thân là một người bình thường của Sở gia, như vậy, hắn sẽ sớm khuyên phụ thân giao ra binh quyền, nhưng đáng tiếc hắn không phải, từ nhỏ sứ mệnh của hắn, chính là gánh vác, trà trộn vào Huyền Nguyệt, nhằm bắt thiên tử để hiệu lệnh chư hầu, như vậy ngoài mặt Văn Thương quốc là một quốc gia đơn độc, nhưng trên thực tế là một quốc gia chia hai, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, Ngũ Yên kia có điểm cuồng dại, quả nhiên đã yêu hoàng thượng, bất luận bọn họ đã khuyên dạy nàng bao nhiêu lần, nàng cũng không chịu dùng quý kế ở trên người hoàng thượng, vì thế cuối cùng cục diện này đã bị phá vỡ.

Chương 93.6

"Lúc ta vừa sinh ra đã bị đánh tráo, khi ta chỉ còn là đứa bé bốn tuổi, sư phụ đã nói cho ta biết, ta là tam hoàng tử Văn Thương quốc."

"Như vậy hài tử của Sở gia đâu?"

Huyền đế trên mặt bao phủ hàn khí lạnh lùng như sương tuyết, không nghĩ tới bọn họ bố cục lớn đến như vậy, từ hơn hai mươi năm trước đã bắt đầu rồi, khó trách hắn không điều tra ra được, người thiết kế cục diện này tâm tư

quá cẩn mật đi.

"Để tránh trừ hậu họa, sớm đã bị giết."

Sở Thiển Dực thong thả mở miệng, đôi mắt u ám hắn đi, đây là chuyện mà Vân Thương quốc nợ Sở gia, vì thế hắn không thể để cho bọn họ bị giết chết.

"Tốt, Vân Thương quốc ngươi đủ độc." Huyền đế ngồi trên cao nở nụ cười, nụ cười âm lãnh băng giá, nhưng ánh mắt lại lóe lên sắc bén, cười xong, hắn nhìn về phía Tây Môn Chính Hào: "Tây Môn tướng quân, tạm thời đem những người liên can đến Sở gia bắt giam lại."

"Dạ, hoàng thượng." Tây Môn Chính Hào lui ra ngoài.

Trên đại điện, hoàng đế đang nghiêm mặt lạnh lùng suy tư, nếu thân phận của Sở Thiển Dực đã bị vạch trần, hắn cũng không có lý do gì để giết người Sở gia, thái hậu đã chết, Bắc Tân vương cũng chết, hữu tướng thì miệng không thể nói, tay không thể cử động, khi giết người Sở gia hắn vốn muốn trảm thảo trừ căn, đem Sở Thiển Dực bức ra, một lần diệt trừ cả bọn, nhưng bây giờ Sở gia căn bản không có con trai, con của bọn họ hơn hai mươi năm trước đã bị giết, trước mắt chỉ là tam hoàng tử Vân Thương quốc, lý do hắn ẩn nấp ở chỗ này, hoàng thượng không cần hỏi cũng biết nguyên do trong đó.

Vân Thương quốc đúng là lòng lang dạ thú, quả nhiên đã thâm nhập triệt để như vậy, hơn hai mươi năm trước đã bắt đầu bối rối, mà bản thân mình lại không biết một chút nào, thực sự là chủ quan đến đáng hận.

"Tam hoàng tử, bắt đầu từ ngày hôm nay, Huyền Nguyệt chúng ta không chào đón ngươi, mời lập tức rời khỏi cảnh nội của Huyền Nguyệt, vĩnh viễn không nên bước vào Huyền Nguyệt một bước, bằng không, người của Sở gia trảm không tha."

Mộ Dung Lưu Tôn âm trầm hạ lệnh đuổi khách, hắn biết trong đáy lòng của Sở Thiển Dực không muốn người Sở gia phải chết, hắn sẽ dùng Sở gia để kiềm chế tên này, tin rằng từ nay về sau, hắn sẽ không bước vào Huyền Nguyệt một bước, nếu như có gặp lại, thì hãy ở trên chiến trường phân cao thấp đi.

"Sau này còn gặp lại," Sở Thiển Dực cũng không nói nhiều, kết cục này từ lâu hắn đã đoán được, lập tức không nói thêm gì nữa, ôm quyền thối lui ra

bên ngoài, Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng mệnh lệnh: "Hoa Ly Ca, lập tức tiến tam hoàng tử Văn Ngọc rời kinh."

Hoa Ly Ca tiến đến ôm quyền lĩnh mệnh: "Đạ, hoàng thượng." hắn phi thân dẫn một đám người đuổi theo thân ảnh phía trước.

Đại điện, an tĩnh lại, Huyền đế ngồi trên cao, vẻ mặt âm ngao lạnh lẽo khó coi cực kỳ, bỗng nhiên có thái giám từ bên ngoài xông vào bẩm báo: "Hoàng thượng, Lễ bộ Thượng thư cầu kiến."

Đôi mài hép dài của Mộ Dung Lưu Tôn giật mình, nhướng lên: "Tuyên."

Tiểu thái giám quay đầu rời đi, rất nhanh Lễ bộ Thượng thư đã bước vào, thân mặc quan phục, hắn cung kính đi tới: "Tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi, chuyện gì?"

"Thần nhận được bá thiếp, lục quốc đều phái ra sứ thần đến Huyền Nguyệt chúng ta, hiện tại cách Lâm An thành chúng ta chỉ hơn tám trăm dặm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đêm hôm nay sẽ đến Lâm An thành."

"Ù, bọn họ tới làm gì?" sắc mặt của Huyền đế vốn đã khó coi, lúc này lại bao phủ thêm tầng mây đen, con ngươi sâu thẳm, tựa như giếng cổ, làm cho người ta nhìn không thấy đáy.

"Bẩm hoàng thượng, thần đã phái người tìm hiểu qua, lần này người của lục quốc tới, đều là đại thần thông minh cơ trí của các quốc gia, bọn họ dường như đều hướng về hoàng hậu mà đến."

Lễ bộ Thượng thư lời nói vừa rơi xuống, gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Lưu Tôn chợt lóe lên mũi nhọn rồi biến mất, chắc là lần trước người của lục quốc thấy được tài hoa kinh người của hoàng hậu, vì thế đã kinh động đến hoàng đế lục quốc, bây giờ một lần nữa lại phái sứ thần qua đây dò xét, xem hoàng hậu có lợi hại như lời đồn đãi hay không, thiên hạ bị phân làm bảy, cho tới nay đều hòa bình ở chung với nhau, tuy rằng mỗi một quốc gia đều muốn thống nhất lục quốc, nhưng cũng không lý do để hành động, nhưng bây giờ Dao nhi xuất hiện, chỉ sợ chính là lý do để bọn họ thực hiện âm mưu.

Mộ Dung Lưu Tôn đôi mắt tựa như ánh sáng của viên thủy tinh đen, phát ra vầng sáng loá mắt, đã không còn lạnh lùng kêu ngạo như trước.

"Tốt, lẽ bộ và cả tá tướng, còn có Tây Môn tướng quân cùng nhau thay trẫm ra khỏi thành nghênh tiếp quý khách, lần này hãy đem toàn bộ khách nhân an bài ở phía đông của Dịch cung đi, phái người của binh bộ cần phải bảo vệ tốt bọn họ"

"Dạ, hoàng thượng." Lẽ bộ Thượng thư lĩnh mệnh lui ra.

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không còn cứng rắn lạnh lùng như trước, khuôn mặt đã trở nên nhu hòa, tuy rằng tức giận Sở Thiển Dực không ở trong cục mà mình thiết kế, nhưng hiện tại nội loạn đã trừ, binh quyền hết thảy đã quy về trong tay hắn, mà bên cạnh hắn có thêm Dao nhi thông minh cơ trí, có hắn và nàng, lo gì thiên hạ sẽ không thống nhất. (TT: haiz Ca vẫn chưa biết được Dao tỷ đang đau lòng, Ca thật vô tâm)

Hoàng đế cuồng ngạo cười rộ lên, chợt nhớ tới Sở Ngũ Yên ở lanh cung, nữ nhân dường như cũng không hư hỏng như vậy, hơn nữa cũng không chiều theo lời nói của Sở Thiển Dực mà làm, nên giờ này đã giảm đi rất nhiều phiền phức cho hắn, chứng tỏ trong lòng của nàng lương thiện trong sạch, hơn nữa cũng chủ động khuyên hữu tướng giao ra binh quyền, nếu như không phải Sở Thiển Dực giở trò trong đó, hữu tướng đã sớm giao binh quyền ra, đối với nữ nhân này cũng có ba phần tội nghiệp.

"A Cửu, phái tiểu thái giám đi đến lanh cung tuyên chỉ, để cho quý phi nương nương trở về Vị Uông cung đi."

"Dạ, hoàng thượng," thanh âm nhu thuận của A Cửu vang lên, lĩnh mệnh chạy vội ra ngoài, phân phó tiểu thái giám đi tuyên chỉ.

Hoàng thượng ngồi trên cao đại điện, khuôn mặt phát sáng, đôi mắt như phóng ra các loại màu sắc chói mắt.

Hiện tại tất cả mọi sự đều viên mãn, hậu cung, triều đình...

Phượng Loan cung, Mộc Thanh Dao miễn cưỡng cử động thân thể híp mắt tựa trên nhuyễn trường kỷ rộng rãi, giống như một con mèo lười nhúc nhích, cả người cuộn lại ở phía trên, thỉnh thoảng há mồm ngáp một cái.

Mạc Sầu cùng Mai Tâm nhìn nhau, lo lắng hiện lên trong đáy mắt.

Mấy ngày nay chủ tử không biết bị làm sao, luôn luôn không muốn hoạt

động, còn không quá thích ăn đồ, hơn nữa chỉ thích ngủ, chẳng lẽ sinh bệnh.

Hai người đi tới, Mạc Sầu cẩn thận tỉ mỉ sửa tấm chăn lông dày đắp trên người chủ tử, Mai Tâm thì đưa tay sờ sờ trán chủ tử, thân thiết mở miệng: "Nương nương, ngươi có điểm gì là lạ nha, hay cho người gọi một ngự y sang đây xem đi?"

"Có thể là trời lạnh, người thì có chút lười biếng, nói chung không muốn cử động."

"Mai Tâm, đi, bảo tiểu thái giám qua đó tuyên một ngự y đến đây, " Mạc Sầu vừa bảo Mai Tâm, thì người nầm ở trên nhuyễn trường kỳ mở mắt ra, có chút không vui: "Ta không có việc gì, các ngươi đừng khẩn trương.",

"Không được, lần này nhất định phải mòi " Mạc Sầu cùng Mai Tâm trầm giọng một lời cự tuyệt, nói xong Mai Tâm đã bước ra ngoài phân phó tiểu thái giám truyền ngự y.

Ngoài cửa đại điện , Mạc Ưu đi tới, thân hình thon dài như ngọc mang theo mười phần kiêu ngạo, nhắc trường bào qua một bên, cung kính khom lưng: "Chủ tử, thuộc hạ nhận được tin tức, người Sở gia không có bị trámm, chỉ bị áp tải đến đại lao bộ binh, nghe nói là Sở đại công tử đã ngăn cản hành hình, hơn nữa còn nghe đồn đãi, nói Sở đại công tử nguyên lai không phải người Sở gia, mà là Vân Thương quốc tam hoàng tử."

"Vân Thương quốc tam hoàng tử?"

Thanh Dao mở to mắt, dường như có điểm khó tin, không nghĩ tới Sở đại công tử sinh trưởng ở nơi này lại là tam hoàng tử Vân Thương quốc, như vậy là từ nhỏ hắn đã tiến vào Sở gia, trời ạ, cổ nhân tâm kệ thật là ác độc, không chỉ chia rẽ cốt nhục thân tình của gia đình người ta, chỉ sợ đứa nhỏ năm ấy chắc khó trốn khỏi độc thủ.

"Đúng vậy, nương nương."

"Đáng thương Sở gia, " Thanh Dao thở dài, không nghĩ tới Sở gia lại vấp ngã lớn đến như vậy, bất quá cũng may Sở Thiển Dực kia rốt cuộc cũng có lương tâm, dù sao bọn họ có công ơn nuôi dưỡng hắn, nên cuối cùng vẫn ra mặt cứu bọn họ một mạng, như nếu không, chỉ sợ bảy tám chục người của Sở gia, một đứng hòng sống.

Đại điện an tĩnh lại, Mai Tâm từ bên ngoài dẫn ngự y đi vào.

Ngự y cung kính hành lễ với Thanh Dao, Thanh Dao gật đầu, thân thể cũng không có cử động, chỉ chậm rãi lười biếng mở miệng: "Tốt, nếu đã tới, liền xem một chút cho bản cung đi, gần đây hình như chỉ muốn ngủ, thân thể có điểm lạ, quan trọng nhất là dạ dày không muốn ăn cái gì cả."

Lão ngự y nghe Thanh Dao nói bệnh trạng, không chỉ không sầu lo, mà đáy mắt dường như có chút cao hứng, bất quá cũng không dám nói cái gì, mà chỉ sờ soạng chòm râu một chút, chờ Mai Tâm đem đến một cái đệm ngồi xuống, mới cẩn thận tỉ mỉ vì hoàng hậu chấn mạch, rất nhanh, trên mặt hắn liền lộ ra ý cười, bất quá vì bảo đảm không có gì bất ngờ xảy ra, lại xem một lần nữa, cuối cùng buông ra tay Thanh Dao ra, quỳ xuống trên mặt đất, liên thanh mở miệng: "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, đây là hỉ mạch, nương nương đã mang long chủng, đứa nhỏ đã hơn một tháng, nương nương nhất định phải bảo trọng thân thể."

Lời nói của ngự y làm cho mọi người trong đại điện sợ ngây người, mặt Thanh Dao thoảng cái lạnh xuống, nàng đã chuẩn bị đi, bây giờ lại mang thai, đây thật là một việc ngoài ý muốn? Âm thầm phất phất tay: "Tốt, ngươi đi xuống đi, chuyện này không nên tiết lộ ra ngoài, bản cung sẽ tự mình nói với hoàng thượng."

"Dạ, hoàng hậu nương nương."

Ngự y cũng không có phát hiện hoàng hậu khác thường, chỉ cao hứng lui xuống.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn lướt qua đại điện, cũng may ở trong điện đều là người của nàng, chỉ có mấy người bọn hắn, thân thể nàng khẽ cử động, Mai Tâm nhanh nhẹn tiến lên giúp đỡ nàng tìm điểm tựa, ôn nhu nói: "Nương nương?"

"Các ngươi đều đi xuống đi, ta muốn suy nghĩ lại."

Thanh Dao phất tay, hiện tại nàng muốn im lặng một mình, thảo nào mấy ngày gần đây không muốn ăn cơm, thân thể cũng lười vận động, nguyên lai là bản thân mình mang thai, tỉ mỉ tính lại, quả thật đã trễ mấy ngày, nàng vốn cũng không có để ý, không ngờ đúng là mang thai.

"Dạ, nương nương, " ba người lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Trong điện, Thanh Dao vẫn không nhúc nhích, sắc mặt lần lượt thay đổi, con ngươi âm u khó hiểu, nàng mang thai, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thực sự muôn dãy đúra nhỏ rời khỏi, nhưng dù có như thế nào thì nàng cũng không làm được việc xoá bỏ đúra nhỏ, nếu như mang theo nó ly khai, liệu sau này hắn có oán trách nàng hay không? Bởi vì quyết định của bản thân, mà làm cho hắn vừa ra đã không có phụ thân, hay là nàng nên ở lại?

Nội tâm của Thanh Dao có hai đòn cân, trên dưới lắc lư, làm một mẫu thân, nàng có phải nên vì đúra nhỏ mà hy sinh một ít hay không, dù trong lòng hoàng đế có tính toán, nhưng còn miễn cưỡng nàng có thể chấp nhận, hoặc hoàng thượng tuy có tam cung Lục Viện, nhưng nàng có thể ngăn cản, không cho hắn nạp phi, thế nhưng nếu như nàng thực sự làm vậy, ngay cả tự tôn nàng cũng đánh mất luôn, lưỡng tình tương duyệt, là điều quan trọng nhất, ít nhất sẽ vì đối phuơng mà cam tâm tình nguyện nỗ lực, dù cho hôm nay nàng chịu bỏ ra, chẳng lẽ hắn thật sự có thể đáp lại sao?

Trong đại điện một tí âm hưởng cũng không có, lúc này, bên ngoài cửa điện thanh âm của thái giám nhu hòa vang lên: "Tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi, gác ở bên ngoài."

"Dạ, hoàng thượng", tiếng nói của tiểu thái giám nói thanh rơi, Mộc Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy từ ngoài cửa đi vào là hoàng thượng, hắn một thân y phục màu vàng, trên người bao phủ áo choàng khổng tước, năm màu ánh sáng rực rỡ mặc vào người hắn càng đẹp đẽ quý giá bức người, vừa đi vào đại điện, A Cửu liền cung kính tiến lên cởi áo khoác cho hắn, hai tay cầm áo khoác kia thối lui ra ngoài cửa điện đứng hâu.

Hoàng thượng vẻ mặt đầy ý cười nhu hòa, như dòng nước đang chảy xuôi, Thanh Dao nhìn hắn đáy mắt trở nên nhu tình, nghĩ đến đúra nhỏ trong bụng, khóe môi không tự chủ câu ra nụ cười.

"Ngươi đã đến rồi?"

"Ừ, Dao nhi hôm nay một thế nào? Lạnh không?" Hắn đi tới, rất tự nhiên đưa bàn tay to ra, đem bàn tay nhỏ bé của nàng để trong lòng tay của hắn, tay hắn không băng lãnh giống như trước, ngược lại rất ấm áp, nhanh chóng sưởi ấm cho đôi tay nhỏ bé của nàng, rất thân thiết, giờ khắc này đáy lòng nàng đang chảy xuôi một dòng nước, và nàng nghe được có giọng nói nhẹ nhàng phát ra, ở lại cùng hắn đi, hắn thật ra rất là yêu nàng. (TT: đúng vậy a)

"Bình thường, bất quá mấy ngày nay lúc nào cũng muốn ngủ." Thanh Dao cười rộ lên, đã không còn lãnh đạm xa cách nữa, giống như đoá hoa nở rộ giữa ngày xuân, trên vàng trán đầy toan tính, suy đoán nếu như hắn biết nàng mang thai, có phải thật cao hứng hay không, không biết thái độ của người làm phụ sẽ thế nào?

"Dao nhi hôm nay hình như thật cao hứng, có gì vui phải không?" hoàng thượng sủng nịch trầm thấp hỏi, một tay lôi kéo tay nàng, còn tay kia thì vô cùng tự nhiên thân thiết giúp nàng vuốt mái tóc chảy xuôi xuống, động tác nhẹ nhàng nhu hòa, lại sâu sâu khắc vào lòng của nàng...

Q.2 - Chương 94: Xuất Cung

Thanh Dao giả vờ thầm bí lắc đầu, trên mặt lại lơ đãng tiết lộ ra nàng đang có chuyện gì đó cao hứng mà lén gạt hắn, hoàng thượng thấy vậy cũng không nóng lòng, vuơ tay ra kéo thân thể của nàng, dán chặt vào ngực mình, thanh âm trầm thấp quyến rũ vang lên.

"Dao nhi, không nghĩ tới Sở Thiển Dực lại là tam hoàng tử của Vân Thương quốc, xem ra Sở gia không thể chém, bằng không người khác sẽ nói trẫm như thế nào đây, hiện tại Bắc Tân vương đã chết, thái hậu cũng chết luôn, hữu tướng miệng không thể nói tay không thể cử động, trẫm định giữ lại mạng cho người Sở gia, bất quá sẽ đem bọn họ cách chức đuổi ra khỏi kinh thành, người xem có được không?"

"Được, hoàng thượng quyết định như thế nào cũng được." Thanh Dao đưa tay ra ôm chặt lấy thắt lưng của hoàng thượng, xử trí như vậy không có vấn đề gì, Sở gia tuy rằng đáng trách, nhưng đều là nghe theo lệnh của thái hậu, tuy rằng muốn trợ giúp Bắc Tân vương mưu triều đoạt vị, nhưng cũng không có thực tế hành động, trái lại con trai của bọn họ từ lúc sinh ra đã bị giết chết, trong lòng nhất định rất thống khổ.

"Được rồi, Dao nhi, trẫm muốn cùng nàng nói một chuyện."

Ngữ khí của Mộ Dung Lưu Tôn bỗng nhiên có chút cẩn trọng chậm rãi mở miệng, Thanh Dao cười nói: "Ngươi nói đi."

"Ừ, ta biết Dao nhi tuy rằng lạnh lùng, kỳ thực tâm địa rất thiện lương, Tây Môn Tân Nguyệt đã cứu Dao nhi, nên muốn vào hậu cung làm phi, trẫm đã đồng ý với nàng, Dao nhi thấy được không?"

Tiếng nói của hoàng thượng vừa rơi xuống, liền cảm giác được thân thể mềm mại ở trong lòng cứng đờ, không nhúc nhích sau đó rất lâu, đáy lòng của hắn có chút bất an nên lên tiếng hỏi hai câu: "Dao nhi, nàng không đồng ý sao? Trẫm chỉ vì nàng ta cứu nàng, cho nên mới phải đồng ý"

"Đây là chuyện của hoàng thượng." giọng nói vang lên bình thản không có gì lạ, nhưng hoàng thượng biết nàng tức giận, mắt híp, thế nhưng hắn vì nhất thời không đành lòng, nên đã cho phép Tây Môn Tân Nguyệt vào cung, từ xưa đến nay hoàng đế miệng vàng lời ngọc, hắn không thể thu lại lời nói

kia.

"Dao nhi, ở trong cảm nhận của trẫm, hoàng hậu chỉ có một mình nàng, hậu cung tất cả nữ nhân đều phải nghe lệnh của nàng, nếu như ái muối đánh nhau chủ ý vào nàng, nàng có thể trừng phạt họ."

"Hoàng thượng, Thanh Dao muốn hỏi ngươi, ngươi có nghĩ tới, cùng Thanh Dao suốt đời một đời một đôi người sao?"

"Suốt đời một đời một đôi người?" trên gương mặt tuấn dật của hoàng đế có chút kinh ngạc, con ngươi sâu thẳm như đại dương mênh mông, quả nhiên vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng: "Dao nhi muốn cho trẫm cả đời chỉ cưới một nữ nhân sao?"

Thanh Dao cũng không có nhúc nhích, nhưng khéo môi cười cay đắng, từ trong đáy lòng đau quá, nàng tưởng tượng đến tương lai sẽ có rất nhiều nữ nhân bước vào hậu cung, nàng mặc dù là hoàng hậu cao nhất nhưng vậy thì thế nào, đến lúc đó khi nàng yêu quá sâu, chỉ sợ sẽ điên, kiếp trước, nàng đã điên qua một lần, nếu không phải điên, thì nàng cũng không đến không gian này, cho nên nàng cảm thấy may mắn, bản thân mình còn không có yêu quá sâu, tuy rằng trong lòng rất đau, nhưng vẫn còn chịu đựng được.

"Không có, chỉ là hôm qua ta nằm mộng, giấc mộng thật kỳ quái a, thậm chí có nam nhân cùng nữ nhân suốt đời nhất thế một đôi người, thực sự là thế ngoại tiên lữ"

"Dao nhi, đó là nằm mơ, đừng nói trẫm là hoàng thượng, ngay cả nhà giàu phú quý tầm thường, cũng đã có rất nhiều thê thiếp, làm sao có thể suốt đời một đời một đôi người đây? Thế nhưng trẫm có Dao nhi, sau này ta sẽ không tùy tiện nạp phi."

Đôi môi hép dài của hoàng đế nhíu lại, rõ ràng không tin, hắn rất nghi ngờ lời nói kia, Thanh Dao cũng nhịn không được nữa, một giọt lệ đã rơi xuống, may là chỉ có một giọt, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép mình chảy thêm giọt thứ hai, một giọt lệ này là vì tiễn bước tình yêu bọn họ đi xa.

Từ nay về sau nàng sẽ không dám lần nữa dụng chạm đến ái tình, nhất là tại thời không này.

"Hoàng thượng, ta mệt mỏi, muốn ngủ, " Thanh Dao rút thân thể về, trên mặt là thần thái nhàn nhạt, nhìn không ra nàng có bất kỳ sự mệt hưng nào, hoặc

không thoải mái chỗ nào, thế nhưng Mộ Dung Lưu Tôn vẫn cảm giác được bất an, tựa như bất cứ lúc nào nàng cũng sẽ rời đi, bàn tay to nhắc lên cầm tay Thanh Dao: "Dao nhi nếu như không thích Tây Môn Tân Nguyệt, vậy trẫm sẽ không phong nàng làm phi, như vậy được không."

Thanh Dao nhìn nam nhân tuấn dật, luôn luôn mười phần thành công này, hiện giờ đáy mắt hắn lại có một chút lo lắng, mặt mài không khỏi giãn ra.

Dù cho không có Tây Môn Tân Nguyệt, sau này sẽ có nữ nhân khác, chẳng lẽ nàng cần trở được một lần, sẽ cần trở được lần thứ hai, lần thứ ba sao? Chỉ sợ sau này nàng và hắn sẽ trở ra mặt thành thù, lưỡng tình tương duyệt, suốt đời nhất thế một đôi người, ý nghĩ này phải phát ra từ sâu trong nội tâm như vậy mới có ý nghĩa, mà không phải do nàng cưỡng cầu.

"Hoàng thượng trở về đi, ta không có ý kiến, nạp phi là chuyện của hoàng thượng, đây cũng rất bình thường, huống chi Tây Môn Tân Nguyệt đã cứu ta, ta làm sao mà không đồng ý chứ?"

Nét mặt của Thanh Dao tươi cười như hoa, đầy nhẹ thân thể hắn: "Hoàng thượng, ta mệt mỏi thật sự, để cho ta ngủ một chút đi, được không?"

Đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn hiện lên ánh sáng như ngọc, gật đầu: "Được, bất quá trẫm nói cho nàng biết một việc, lục quốc lại phái sứ thần tới, hình như muôn gấp nàng một chút."

"Ừ, ta đã biết, " Thanh Dao phát tay, đưa mắt nhìn thân ảnh màu vàng cao to của hắn đi ra ngoài, khi tới trước cửa điện còn quay đầu nhìn sang, mặt mài như gió xuân tháng ba, say lòng người đến nói không nên lời, không biết vì bản thân sắp có hỉ sự, hay bởi vì muôn dâng tân phi, nói chung tất cả những điều đó đã rời xa nàng rất xa, lúc này mắt của nàng đã ướn ướt.

Cho đến khi tiếng nói của Mạc Sầu cùng Mai Tâm vang lên.

"Nương nương, người làm sao vậy?"

Thanh Dao giật mình trở lại, liếm mi cười nhẹ, tựa như không có chuyện gì xảy ra, nếu đã quyết định buông ra, nàng tội gì còn quấn quýt chuyện cũ, không buông thì thật không phải là nàng.

"Các ngươi chuẩn bị một chút, tối nay chính là lúc chúng ta rời đi."

Thanh Dao tiếng nói vừa roi xuống, Mạc Sầu cùng Mạc Uy lại càng hoảng sợ, tuy rằng nương nương lúc trước có nói chuyện rời khỏi đây, bọn họ cũng đồng ý, thế nhưng hiện tại, chủ tử đã mang long thai, chẳng lẽ còn phải ly khai sao?

Mạc Sầu cùng Mạc Uy ba người nhất thời không nhúc nhích được, nương nương tuy rằng cười yếu ớt, nhưng chẳng biết tại sao, bọn họ lại cảm thấy chua chát, tuy rằng nhìn qua nàng giống như không có chuyện gì, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ thấy đáy mắt bốc lên một ít sương mù.

"Nương nương, xảy ra chuyện gì?"

Thanh Dao không có trả lời, có chút căm giận mắng nô tài này. Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ muốn nhìn thấy chủ tử bị cười nhạo có phải hay không, nàng hung hăng trợn mắt nhìn người bên dưới một cái, lơ đãng phất phất tay: "Các ngươi đều đi xuống đi, ta trở về tắm cung nghỉ ngơi một chút, trở lại sẽ phân phó, các ngươi lưu ý hướng đi trong cung"

"Dạ, nương nương," ba người lên tiếng trả lời, nhưng mà đều có chút nghẹn ngào, chủ tử đang có chuyện gì giấu giếm bọn họ, sợ bọn họ biết sẽ không dễ chịu.

Thanh Dao kéo tấm chăn trên người qua, mang giày vào, thản nhiên hướng về bên trong tắm cung mà đi, một loạt động tác rất là vội vã, mây bay nước chảy khoan khoái và lưu loát sinh động, thân ảnh cao nhã đến nỗi không nên lời, càng rực rỡ như một đoá hoa, nhưng chỉ càng làm đau lòng ba người đang nhìn, chờ đến khi không thấy bóng dáng nàng nữa, Mai Tâm xoay người nhìn phía Mạc Sầu, rốt cuộc cũng khóc ra tiếng, nhào tới trong lòng Mạc Sầu.

Chương 94.2

"Chủ tử bị làm sao thế? Vì sao nàng cái gì cũng không nói?"

"Nếu nàng không muốn nói, thì chúng ta cũng không nên hỏi," Mạc Sầu bình tĩnh mở miệng, nàng luôn luôn là người trầm ổn, làm việc cực có chừng mực, biết suy trước nghĩ sau, đã mơ hồ cảm giác ra đầu mối, giữa lông mài bị lây hận ý, nếu như không phải vì chủ tử, nàng thật muốn chạy tới Lưu Ly cung chất vấn hoàng thượng, sao lại nhẫn tâm thương tổn chủ tử thế? Nàng mang thai hài tử của hắn a, tại sao có thể ở lúc một nữ nhân đang mang thai, mà thương tổn lòng của nàng như vậy, thế nhưng cuối cùng nàng cái gì cũng

không có làm, chỉ hóa thành một lời nói lạnh lùng.

"Được rồi, chúng ta đi ra ngoài an bài một chút, tối nay tất cả cung nhân đều phải ngủ như chết, để bảo đảm vạn vật vô nhất thất."

"Mạc Ưu, xuất cung đi mua thuốc."

"Mai Tâm, đi sắp xếp tối nay để cho hai chúng ta gác đêm."

"Dạ" ba người phân công nhau hành sự, rất nhanh biến mất ở trên đại điện.

Đêm rét lạnh dài dằng dặc, cuồng phong gào thét, thổi mạnh vào tấm rèm màu trắng làm cho song linh, vang lên một chuỗi thanh âm, Thanh Dao mở hai mắt thật to ngồi ở trên giường, trong lòng có Mao Tuyết Cầu đang nằm, trong tay đang cầm ấm lô, đạm mạc nhìn bình phong ngọc lưu ly, xung quanh yên lặng như tờ.

Ngoài cửa tắm vang lên tiếng bước chân, Thanh Dao ngẩng đầu, nhìn thấy Mai Tâm cùng Mạc Sâu đang đi tới đi lui, hai người thỉnh thoảng trách cứ nhau lúc làm việc, bắt gặp nàng ngồi bên giường vẫn không nhúc nhích, sắc mặt khẽ biến, tiến lên hai bước: "Nương nương, người sao không chịu nghỉ ngơi?"

"Ta ngủ không được, Mai Tâm, bây giờ là giờ gì?"

Thanh Dao cầm ấm lô trong tay đưa cho Mạc Sâu, để cho tay nàng ấm một chút, Mạc Sâu nhận lấy, chỉ trong chốc lát, đôi tay lạnh lẽo đến sắp cứng đã ấm áp lại, sau đó nàng đưa cho Mai Tâm ở một bên, Mai Tâm cầm ấm lô trong tay đáp lời.

"Nương nương, bây giờ là giờ tí, nương nương ngủ thêm một chút đi."

Mai Tâm lo lắng nhìn chủ tử của mình, vốn cho rằng nàng đang nghỉ ngơi, ai biết nàng tỉnh lại cũng không gọi các nàng.

"Không, ngươi đi chuẩn bị giấy mực đem qua đây cho ta, Mạc Sâu đi thu dọn một chút, đem cái gì nén đem theo, sau đó gọi Mạc Ưu tiền vào đây cho ta."

"Dạ nương nương" Mai Tâm lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, Mạc Ưu đang ở ngoài cửa chờ, vừa nghe nói nương nương muốn gấp hắn, liền rất nhanh lắc

mình tiến vào.

Chỉ thấy chủ tử đã bình tĩnh nhiều lăm, quanh thân tựa như hoa cỏ vừa được băng sương rửa sạch, nàng nhàn nhạt có trật tự phân công nhiệm vụ.

"Mạc Ưu, gần nhất ngươi vẫn trà trộn ở Lâm An thành, một là quen thuộc rất nhiều nơi, hiện tại ngươi đi ra ngoài mua một chiếc xe ngựa, không nên quá xa hoa, tinh xảo một tí là được, sau đó đưa nó đến bên cạnh tường cao ở thành tây, chờ mà lần trước chúng ta đi ra đó, chúng ta ở nơi nào đó chờ, cửa thành vừa mở ra, chúng ta lập tức rời khỏi Lâm An thành."

"Dạ, chủ tử."

Mạc Ưu lĩnh mệnh lắc mình rời đi.

Mai Tâm thì đi lấy giấy mực, còn Mạc Sầu lo chỉnh lý y phục, trong lúc nhất thời mọi người đều có chuyện phải làm, Thanh Dao không nhanh không chậm buông tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu ra, sửa sang quần áo một chút, rồi bước đến bên giường, Mai Tâm đã mang giấy bút đến, vội vàng chạy tới giúp nàng mang giày da vào, rồi dù nàng đi tới trước bàn.

Thanh Dao hơi ngung mi, hạ bút có thần, lưu loát không gì sánh được, xoát xoát viết chữ trên giấy, rất nhanh đã viết xong rồi gấp lại, doan doan chính chính đặt ở trên bàn. Sau đó đứng dậy không chút chần chừ. Đi qua một bên rửa mặt, tất cả phải nén kết thúc, hà tất còn lưu luyến dằng co, Mạc Sầu đã thu dọn xong y phục, được hai bao lớn, thật chính tề để nó ở một bên, trầm mặc đứng ở bên cạnh.

Tiến cung đến có mấy tháng, chợt bừng tỉnh thì ra chỉ là giấc mộng, không nghĩ tới bây giờ lại phải xuất cung, lúc nàng còn đang ngắn ngủi thì nghe được chủ tử gọi nàng.

"Mạc Sầu, theo ta đi một chỗ?"

"Gì ạ?" Mạc Sầu nhíu mài một chút, trong lòng trầm xuống một chút, bất an hỏi, Thanh Dao nhàn nhạt cười: "Đừng quên người ta đã cứu ta một mạng, mặc dù nàng có mục đích riêng, nhưng ta vẫn nợ nàng một tiếng cảm ơn, vì người nam nhân kia, nàng đã đặc cược được ăn cả ngã về không, nếu như chưởng lực của Bắc Tân vương mạnh thêm một chút, chỉ sợ nàng ta đã mất mạng, cuối cùng nàng ấy đã cứu ta."

"Dạ, nương nương."

Mạc Sầu lén tiếng trả lời, theo phía sau của nàng, hai người ra khỏi tẩm cung, thân hình gọn gàng đi qua hành lang, hướng về Vị Ương cung mà đi, Mạc Sầu đã đi qua một lần, nên biết Tây Môn Tân Nguyệt ở nơi nào, bởi vậy nàng đi phía trước dẫn đường, dọc đường thi triển khinh công, nên chớp mắt đã tới rồi.

Chỗ ở của Tây Môn Tân Nguyệt, đèn lồng cung đình toả sáng một mảnh mông lung.

Mạc Sầu lắc mình đi vào, chỉ thấy trên giường ngủ lớn là Tây Môn Tân Nguyệt, bên cạnh có hai tiểu cung nữ một người xem chừng đang ngủ gật, người khác là thiếp thân thị nữ Liên Yên của nàng, đang tựa ở giường ngủ gật.

Tay áo rộng thùng thình của Mạc Sầu mở ra, nhẹ tay phất qua, liền đánh ra ba hòn đá nhỏ, lúc đi trên đường nàng liền sợ bên trong tẩm cung có người.

Bên trong tẩm cung huyệt ngủ của ba người đều bị đánh, nên chậm rãi hướng sang một bên ngã xuống, phát ra âm hưởng rất nhỏ, tiếng vang này tuy rằng nhỏ, nhưng vẫn kinh động đến Tây Môn Tân Nguyệt, nàng đột ngột mở mắt ra, nhìn lập thấy Thanh Dao đứng trước giường của nàng, đáy mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, nữ nhân này nửa đêm canh ba tới đây làm gì, hiện tại nội thương của mình còn chưa có tốt, sẽ đánh không lại các nàng a, chẳng lẽ nàng biết chuyện hoàng thượng phong mình làm phi, vì thế đố kị tới đây giết người diệt khẩu.

"Ta đến là để nói tiếng cảm ơn với ngươi, tuy rằng ngươi làm thế là có mục đích riêng, nhưng xác thực cũng đã cứu ta, về phần mục đích của ngươi, đã không quan trọng nữa."

Thanh Dao nhẹ giọng mở miệng, nhàn nhạt cười, trong bóng tối dung nhan nàng xinh đẹp bức người, con ngươi tối tăm hiện lên sương tuyết lạnh lùng, lẳng lặng như vậy đứng dưới ánh đèn, thật giống như một gốc cây vô cốc u lan, bất nhiễm thế tục bụi trần, còn mang theo ánh sáng trí tuệ, giờ khắc này, Tây Môn Tân Nguyệt không thể không thừa nhận, hoàng thượng yêu nàng ta hơn tất cả là có nguyên nhân vì nữ nhân này có chính phẩm chất cao quý.

"Ngươi tới, chỉ vì nói như vậy?"

Tây Môn Tân Nguyệt nhẹ giọng mỉm cười, nàng thậm chí đã nghị, nàng có thể không tranh không cướp, chỉ cam tâm ngoan ngoãn làm Thục phi của nàng.

"Phải, ngươi hãy hảo hảo điều dưỡng thân thể, tất cả rồi sẽ tốt, ngươi có gắng bảo trọng, ta đi."

Thanh Dao vươn tay vì nàng kéo lại góc chăn, thật giống như đang đối đãi với muội muội của mình, không có chút nào phẫn nộ hay đố kị, kỳ thực nàng lúc trước cũng hận qua Tây Môn Tân Nguyệt, thế nhưng sau khi nghĩ thông suốt, Tây Môn Tân Nguyệt tuy rằng hung ác, vì mục đích không từ thủ đoạn, nhưng vì hoàn cảnh lớn lên của nàng và nàng ta không giống nhau, tướng quân phụ thân của nàng ấy, đã cho nàng ấy thân phận cao quý cộng thêm năng lực hơn người, vì gả cho nam nhân mình yêu quý, mà nỗ lực lớn đến như vậy, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng, có thể thấy nàng ta kỳ thực cũng không có xấu xa đến như vậy.

Mọi người chẳng qua là lựa chọn vị trí, và đường đi của bản thân mình khác nhau mà thôi, vì thế không có thể nói ai xấu hơn ai cả.

"Cám ơn," hiếm khi Tây Môn Tân Nguyệt nói được một câu như vậy, nhìn Thanh Dao xoay người ly khai tầm cung của nàng, thân ảnh tinh tế cứng rắn đó, dù cho có trải qua bao nhiêu năm, nàng vẫn nhớ kỹ này bóng hình ngạo nghễ như mai này.

Chương 94.3

Thanh Dao cùng Mạc Sầu từ Vị Ương cung trở về, thì Mai Tâm và Mạc Sầu chia nhau mỗi người một cái bao, còn Thanh Dao thì ôm lấy Mao Tuyết Cầu, ba người cùng nhau rời khỏi.

Bên trong Phượng Loan cung rộng lớn, tất cả mọi người đều đang ngủ say, chỉ có các nàng tựa như linh hồn trong bóng đêm, im hơi lặng tiếng biến mất ở trong trời đất.

Cuồng phong gào thét, thổi qua những đụn tuyến đọng đang tan, ở trong bóng đêm, phát ra những âm thanh nước rơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung liền phát hiện nương nương mắt tích, nữ quan Y Vân cùng tổng quản thái giám hoảng sợ đến phát khóc, cũng không dám bẩm báo cho hoàng thượng, chỉ có

thể phái ra tất cả thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung ở hậu cung mà tìm tòi, chỉ mong là nương nương có việc phải đi ra ngoài.

Hai canh giờ sau, trong Phượng Loan cung tiếng khóc vang thành một mảnh, hoàng hậu nương nương mắt tích, kể cả tỳ nữ mà lúc trước nàng mang vào cung cũng không thấy.

Mà lúc này trên đại điện Lưu Ly cung, thiếu niên tuấn dật hoàng đế đang mang vẻ mặt rạng rỡ tiếp đón lục quốc sứ thần, ngoài ra còn có các quan viên đại thần cùng đi theo.

"A Cửu, phái thái giám đi tuyên hoàng hậu nương nương, nói là có quý khách từ xa tới muốn gặp hoàng hậu nương nương."

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm trong trèo ấm áp mang theo vẻ tự hào, vung tay lên, tùy ý cuồng phóng.

"Dạ, hoàng thượng, " A Cửu lĩnh mệnh lui ra, đến ngoài cửa điện phân phó tiểu thái giám đi qua Phượng Loan cung mời hoàng hậu nương nương, nói là hoàng thượng gọi nương nương qua đây, lục quốc sứ thần đã tới.

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, thật nhanh xoay người đi đến Phượng Loan cung tuyên chỉ.

Bên trong đại điện hoa lệ rực rỡ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười sung sướng, trong đám người này thì tiếng cười vang dội nhất, triêu người nhất hiện nay là thánh thượng.

Trên khuôn mặt tuấn dật của hắn đầy xuân phong đắc ý, đôi môi phượng hép dài nhường lên, hai tròng mắt tản mát ra ánh sáng ngọc nhiều màu, khoe môi nhất câu nở nụ cười xuất động lòng người, hiện tại trong thất quốc, Huyền Nguyệt là có phần thắng lớn nhất, điều này có thể dựa theo thái độ cẩn thận cùng mảnh khoé của lục quốc sứ thần mà thấy được, lấy cơ trí cùng tâm tính của Dao nhi, nếu như được nàng tương trợ, tất sẽ như hổ thêm cánh, còn có được món vũ khí thần thông, uy lực thâm tăng, vì thế các lục quốc đều có chút run sợ, nên mới có chuyện đi bái phỏng lần này của sứ thần lục quốc.

Lục quốc sứ thần thái độ rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn nói nhiều lời khen tặng, Huyền đế đã là hoàng đế khôn khéo nhất trong thiên hạ, nếu như hoàng hậu thực sự có vũ khí tinh nhuệ như lời đồn đãi, chỉ sợ bánh xe Huyền Nguyệt sẽ bùng cháy mạnh, bọn họ thực sự cần phải hao tổn chút tâm tư

rồi...

Ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân, lục quốc sứ thần đồng loạt nhìn về phía cửa, trong ánh mắt của mỗi người đều mang theo vẻ tìm tòi mới lạ cùng sự chờ đợi để nhìn hoàng hậu nương nương túc trí đa mưu trong lời đồn, thế nhưng họ chỉ nhìn thấy một tiểu thái giám với sắc mặt hoảng sợ, giơ cao một phong thư vọt vào kêu to: "Hoàng thượng, không xong, hoàng hậu nương nương để lại một phong thư rồi rời cung."

Lời vừa nói ra, người trên cả tòa đại điện đều thay đổi sắc mặt, đều có vẻ khó tin, cũng có vẻ đắc chí.

Tuổi trẻ hoàng đế đang ngồi trên cao sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, mất đi sự bình tĩnh, âm ngao mở miệng: "Đọc."

"Huyền Nguyệt lẻ ba năm, ta Mộc Thanh Dao hưu hoàng đế Mộ Dung Lưu Tôn, từ nay về sau nam hôn nữ gả không can thiệp chuyện của nhau, văn võ bá quan ghi nhớ, lục nước sứ thần làm chứng, Mộc Thanh Dao bái thượng."

Tiểu thái giám đọc xong, nước mắt lá chả tuôn rơi run, cả tòa đại điện bầu không khí yên lặng chết chóc, mọi người tựa hồ cũng từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại. Từ xưa đến nay chỉ có nam tử bỏ vợ, cũng chưa từng nghe qua nữ tử cũng có thể hưu phu, không chỉ hưu phu, mà người nàng hưu là hoàng thượng đương triều, là hoàng đế trẻ tuổi tuấn mỹ nhất trong thiên hạ, chuyện quái lạ hàng năm đều có, nhưng đây chính là chuyện kỳ quái nhất.

Đơn độc một mình hưu đế, có thể nhìn ra hoàng hậu tâm tư độc đáo cả gan làm loạn, dám làm những chuyện mà người thường không dám làm, quả thật là một kỳ nữ tử.

Ánh mắt của Lục quốc sứ thần lóe ra một cái, đã có chút hiểu ra, sôi nổi đứng dậy, cung kính mở miệng: "Bẩm Huyền đế, hoàng thượng của chúng thần phái đến Huyền Nguyệt, chính là muốn cùng hoàng hậu nương nương thỉnh giáo, hiện tại hoàng hậu nương nương nếu đã rời cung, chúng thần cũng không có lý do gì để ở lại nữa, cần phải cáo từ."

"Tiễn khách," thanh âm cắn răng kèm theo sự lạnh lùng âm trầm.

Lục quốc sứ thần lui ra ngoài, hoả tốc rời khỏi hoàng cung, mỗi người đều trở về quốc gia mình, tốt nhất là bẩm báo với quân hoàng của họ tình trạng

vừa đột ngột phát sinh này, có thể đây là cơ hội để chuyển biến tình thế, nũ tử như vậy, có thể lợi dụng thì cứ lợi dụng, lúc không thể lợi dụng, tuyệt đối không thể giữ lại...

Lưu Ly cung đại điện.

Nam An vương là người đầu tiên lên tiếng chất vấn, khuôn mặt luôn băng lãnh, hiếm khi nổi lên chút dao động như lúc này, đôi mắt đen tuôn trào gợn sóng.

"Hoàng huynh, sao lại xảy ra chuyện này? Hoàng hậu vì sao rời khỏi cung?"

Người thứ hai là Mộc Ngân cũng đứng lên, mài nhíu lại hiện lên vẻ khó tin: "Dao nhi đang yên ổn tốt lành, tại sao có thể hưu đế chứ? Nàng không phải là đứa nhỏ không biết chừng mực."

Hắn nhớ kỹ nàng đã đồng ý với hắn, cố gắng giúp đỡ hoàng đế, hơn nữa cho tới bây giờ nàng làm rất khéo, Huyền Nguyệt nội hoạn đã trừ, trong đó không thể không có công lao của nàng.

Những đại thần khác cũng không dám thở mạnh ra ngoài, mỗi người đều nhìn ra, sắc mặt hoàng thượng khó coi đến cỡ nào.

Trên khuôn mặt tuấn dật bị bao phủ bởi cơn lôi đình thịnh nộ, đôi mắt đen hiện lên hàn băng, vung tay ra, tất cả đồ vật trên bàn bên cạnh đều bay ra ngoài, tiếng loảng xoảng vang lên, đồ sứ ở trong tay của hắn đã bị đánh nát đồng thời cũng làm mình bị thương, từng giọt máu tích tụ rơi trên mặt đất.

"Hoàng thượng, người bị thương?"

A Cửu kinh hô, đau lòng đi tới muốn trợ giúp hắn xử lý vết thương, đáng tiếc đôi mắt hoàng đế âm ngao, vừa kéo tay lại, vừa lạnh lùng nhìn những gương mặt dưới đại điện.

"Trẫm cũng muốn biết đã có chuyện gì xảy ra? Hôm qua nàng vẫn đang rất tốt, làm sao chỉ trong một đêm lại nghĩ ra việc này?"

Mộ Dung Lưu Tôn nói xong, nhớ tới đêm qua, nàng tựa hồ có chút gì đó không giống với ngày thường, nhưng mà không giống ở chỗ nào? Dường như lúc nằm trong lòng hắn nàng có chút cứng ngắc, khi đó hắn đang nói sẽ dâng Tây Môn Tân Nguyệt tiến cung, chẳng lẽ nàng không đồng ý hắn

phong Tây Môn Tân Nguyệt làm phi, hay là?

Hoàng đế lại nghĩ tới gương mặt nàng ôn nhu nói với hắn một câu, hoàng thượng, tối hôm qua, Dao nhi nằm mộng, mơ thấy trên đồi này lại có người suốt đời nhất thé một đôi người, chẳng lẽ nàng hi vọng trong hậu cung rộng lớn này chỉ có hắn và nàng?

Đại điện rơi vào vắng lặng.

Ngoài cửa điện lần thứ hai có một thái giám chạy vào: "Bẩm hoàng thượng, có ngự y cầu kiến."

"Tuyên" trên đại điện sát khí suru suru, hoàng thượng đã sắp không khống chế được tâm tình, nên không ai dám nói nhiều thêm một câu, chỉ dăm dăm nhìn hoàng đế ngồi trên cao, không biết có phải bị hoàng hậu hưu phu nêu tức giận, hay do hoàng hậu đi, mà thương tâm.

Tiểu thái giám vừa lui ra ngoài, ngự y đã nhanh chóng tiến vào, trong đại điện áp lực không khí rất thấp, ngự y run như cây sậy, cẩn thận từng li từng tí quỳ xuống: "Bẩm hoàng thượng, hôm qua thân thể hoàng hậu nương nương có chút khó chịu, vì thế đã tuyên thần đến chuẩn mạch cho nàng, kết quả, kết quả?"

Lời kế tiếp ngự y không dám nói, hơi sợ hãi một chút, hắn sợ hoàng thượng sẽ phát cuồng, nghe nói không thấy nương nương đâu.

"Nàng làm sao vậy?" Hoàng đế khẩn trương lên, chẳng lẽ Dao nhi sinh bệnh?

"Hoàng hậu nương nương mang thai." Hắn cố dùng hết sức lực mở miệng, hoàng đế ngồi trên cao trong nháy mắt con ngươi mở lớn, nhuộm đầy kinh hỉ, cả khuôn mặt không còn âm ngao như trước, mà giống như đoá hoa tháng ba, chói mắt đến không nói nên lời.

Bên dưới vang lên một mảnh thanh âm vui sướng: "Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, mừng đã có long chủng."

Mộ Dung Lưu Tôn không ngờ chuyện mà bản thân mình thực sự nghĩ thầm, Dao nhi quả nhiên thực sự mang thai, hắn nhớ kỹ lúc hôm qua khi nhìn thấy nàng, nàng tựa hồ cao hứng khác thường, dường như có chuyện muốn nói, thế nhưng về sau khi biết hắn muốn nạp phi, nên không nói gì nữa, chỉ nói

mệt mỏi, thì ra là nàng mang thai, lúc đó, nàng thật sự rất cao hứng, nghĩ đến đây, hoàng thượng ảo não không ngót, tại sao bản thân mình lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy.

Người có quyền thế thường có một điều tốt, chính là kiềm kẽ chét thay, trong cơn phẫn nộ mâu quang của hoàng đế lạnh lùng nhìn chằm chằm ngụy y đang quỳ bên dưới, giận dữ thở ra khí lạnh quát lên.

"Ngươi thật to gan, hôm qua chấn mạch biết hoàng hậu mang thai long loại, vì sao không bẩm báo?"

Trên đại điện, mọi người đồng loạt nhìn về phía ngụy y già nua, đang không ngừng lao mồ hôi, đôi môi run run, cơ hồ sẽ nhanh chóng ngất xỉu, sau đó mọi người đều đồng tình với hắn, nhưng không dám lầm miệng a, hoàng đế bây giờ còn đang nổi giận, hoàng hậu hưu hắn, từ cổ chí kim còn chưa từng nghe qua chuyện hoàng thượng bị hưu, nhưng chuyện này bây giờ lại lưu lạc tới trên đầu hoàng thượng, bất quá phỏng chừng đó là hoàng thượng tự tìm.

"Hoàng thượng, hoàng thượng?" ngụy y kia bởi vì hoảng sợ, hơn nữa tuổi lại lớn, nói cũng nói cũng không rõ ràng, chỉ kêu lên hai câu, đã bắt đầu thở hổn hển, cuối cùng cũng dùng hết sức lực cuối cùng để nói ra: "Hoàng hậu nương nương không cho lão thần nói, nương nương nói muốn chính miệng đem hỉ sự này nói cho hoàng thượng."

Ngụy y lời nói vừa rơi xuống, mọi người lần thứ hai đem tầm mắt dời về phía hoàng thượng, Nam An vương cũng nhịn không được nữa, thốt ra.

"Hoàng thượng hôm qua người đã cùng nương nương nói cái gì? Có thể làm cho nương nương dưới cơn nóng giận mới làm ra loại chuyện thế này? Còn rời cung đi ra ngoài."

Đây là chuyện hiện nay mọi người muốn biết nhất, hoàng thượng làm chuyện gì, mà khiến hoàng hậu nương nương nổi giận, bằng không vẫn đang tốt lành, vì sao lại muốn mở miệng hưu phu ra cung, mọi người chỉ cần vừa nghĩ tới hoàng hậu mang long thai, ở bên ngoài lưu lạc không nơi để sống yên ổn, liền cảm nhận được ba phần thê lương, Thượng Quan Hạo kia sẽ không bỏ qua cho nương nương, lúc này nương nương không đang phải rất nguy hiểm sao, sắc mặt mỗi người đều âm u không ánh sáng.

Tả tướng Mộc Ngân đôi mắt càng mang vẻ sâu lo, hôm nay hắn một đường từ trong nhà đến đây, nữ nhi căn bản không có về nhà, điều này chứng tỏ

nàng sẽ không quay lại Mộc gia, nàng đã mang thai, thì sẽ đi chỗ nào đâu?

"Trẫm nói phong Tây Môn Tân Nguyệt làm phi, hoàng hậu cũng đồng ý."

Hoàng đế lời vừa nói ra, trong đại điện có vài người xuýt xoa, đáy mắt đều không vui, hoàng thượng thực sự là hờ lì hờ đồ, hoàng hậu đang mang thai long chung, ngươi vội vàng nạp phi cái gì, nếu là nữ nhân nào cũng đều phẫn nộ, chỉ bất quá hoàng hậu kịch liệt một tí thôi, quăng luôn hoàng đế.

"Thần đệ cáo từ, " Nam An vương nổi giận, sắc mặt trầm xuống, đôi mắt đen so với sương tuyết vào đông còn lạnh lùng hơn, xoay người đứng dậy cáo an, cũng không chờ đợi hoàng thượng nói cái gì, vung tay áo choàng ly khai.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đáy lòng dâng lên một trận sầu lo, nương nương xuất cung lúc này, là rất nguy hiểm, lục quốc sứ thần đều biết nàng xuất cung, phải làm sao bây giờ a? Xem ra phải nhanh một chút tìm ra nàng mới được, vẫn nên ở trong hoàng cung mới an toàn.

Chương 94.4

Đại điện thượng, Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng trầm mặt nhìn Nam An vương phủ áo mà đi, trong đôi mắt đen của hoàng thượng tràn đầy lửa giận, lúc nào cũng có thể đốt đám người trên đại điện thành tro, u ám giận dữ nhìn chằm chằm bọn thần tử bên dưới, tựa hồ bọn họ mà nói thêm một câu nữa thôi, là hắn nổi trận lôi đình, hắn cũng không muốn phát sinh chuyện này a, nếu như biết Dao nhi không thích hắn cho Tây Môn Tân Nguyệt tiến cung, hắn sẽ bồi thường cho Tây Môn gia thứ khác, nhưng ai biết nàng lại vô thanh vô túc bỏ đi, còn hưu phu nữa?

Nghĩ đến đây thì trong lòng hoàng thượng lại đau, đồng thời cũng phẫn nộ, còn có xóa sạch sự tàn bạo nữa.

Hắn, Huyền đế trong mắt thế nhân, tự nhiên bị một nữ nhân hưu, còn ở trước mặt của lục quốc sứ thần, chỉ sợ tin tức này, đã mau chóng truyền khắp lục quốc, thực sự là đau đầu mà.

Dao nhi, nếu như ngươi trở về, trẫm nên xử trí ngươi như thế nào đây?

Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi lảng động, tựa như đang hóa thành sương mù, làm cho người ta nhìn không ra nói không rõ, hắn vung tay lên lạnh lùng lạnh phân phó.

“Đều đi xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng,” các vị đại thần đứng dậy, đều thở dài một hơi, lão ngự y đang co quắp té trên mặt đất cũng thật vất vả thở hổn hển một hơi, giật lộn đứng dậy, trốn ở bên trong chúng đại thần rời khỏi Lưu Ly cung.

Lưu Ly cung an tĩnh lại.

Cả điện trông vắng, A Cửu vội vàng phân phó tiểu thái giám mang tới một hòm thuốc, tự mình xử lý vết thương cho hoàng thượng và bôi thuốc.

Hoàng thượng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, đáy mắt quấn quýt, cô đơn, còn có lăng hàn, âm ngao, ngàn vạn cảm xúc cứ chuyển động ở trong đó, có thể nhìn sắc mặt thay đổi của hắn là biết, nó thay đổi không biết bao nhiêu lần, cuối cùng lạnh lùng mệnh lệnh cho A Cửu.

“Lập tức tuyên chỉ cho Nam An vương, bảo hắn xuất cung đi tìm hoàng hậu nương nương, nhưng cần phải đi trước lục quốc một bước, đừng để họ tìm được tung tích của nàng, trẫm không hy vọng nàng xảy ra chuyện gì?”

“Dạ, hoàng thượng,” A Cửu lĩnh mệnh đi ra ngoài, mới vừa đi tới cửa đại điện, đã nghe được từ chỗ ngồi trên lại vang lên thanh âm dịu dàng sâu đậm: “Phân phó Nam An vương, nếu như đã gặp nàng, hãy nói, chỉ cần nàng trở về, tất cả rồi sẽ tốt.”

Nếu như nàng thực sự không đồng ý nạp Tây Môn Tân Nguyệt làm phi, hắn sẽ tự hôn cho Tây Môn Tân Nguyệt một lần nữa, nhưng mà?

Trong đôi mắt phượng mê người của nam tử ngồi ở trên cao hiện lên nghi ngờ, hoàng hậu phản ứng như vậy có tính là đang ghen tị hay không?

A Cửu biết ý tứ trong lời nói của hoàng thượng, cái gì gọi là tất cả rồi sẽ tốt, đại khái ý là sẽ dựa theo lời hoàng hậu nói mà làm, chuyện này thật là hiếm thấy, A Cửu theo hoàng thượng đã lâu, chưa từng thấy hoàng thượng thỏa hiệp như thế bao giờ, đây là lần đầu tiên, chỉ mong hoàng hậu sẽ trở về, trong bụng của nàng đang mang long thai, nếu như là một tiểu hoàng tử, nói không chừng sẽ là thái tử nữa.

Trên con đường lớn, một chiếc xe ngựa tinh xảo không nhanh không chậm chạy qua.

Xe ngựa này không có quá xa hoa, Bát Bảo làm nắp, đinh chόp xe có khǎm ngọc, bốn góc thì treo trang sức cộng thêm tua cờ, theo chuyển động của xe ngựa chạy trốn, chập chòn ở trong gió.

Bên trong xe ngựa có một nǔa không gian được thiết kế một cái giường mềm, mặt trên của nó lót tấm thảm màu trắng quý giá mềm mại thoái mái, một góc khác thì đặt một kỷ trà cao, bày biện dưa trái cây và điểm tâm, còn có nước trà, lúc này nước trà đó có khí nóng bay lên, nhưng cũng không có vì xe ngựa chạy như điên mà bắn ra ngoài, điều này đủ để thấy kỹ năng rất tốt của người lái xe, đem xe ngựa chạy vừa nhanh lại ổn.

Trên giường êm, lúc này có một mỹ nhân lười biếng đang nằm, tóc đen như mây đang được trút xuống, hé ra khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, da thịt trong suốt như tuyết, mi dày, mắt thì sáng quắc, quanh thân lười biếng, năm ngón tay bạch ngọc của nàng đang cầm một ly trà, hương vị trà như bao phủ toàn bộ thùng xe, nữ tử có đôi mắt đẹp đang yên lặng lạnh lùng nhìn chằm chằm lá trà không ngừng chập chòn ở nước trà còn tùy ý xoè ra, tản mát hương thơm ngào ngạt.

“Tiểu thư, hiện tại chúng ta đi đâu?”

Tiểu nha đầu vừa nói chuyện mặt mày thanh lệ, có một cỗ đẹp đẽ tự nhiên đáng yêu, đôi mắt to trong veo như nước ẩn chứa cảm giác khôn khổ.

Người nằm trên giường êm chính là đệ nhất hoàng hậu từ cổ chí kim dám hưu đέ Mộc Thanh Dao, mà người vừa nói chính là nha đầu Mai Tâm của nàng, các nàng đã rời cung ba ngày, nơi này cách Lâm An thành chừng bảy tám trăm dặm, dọc theo đường đi, bọn họ cẩn thận từng li từng tí tách ra khỏi thôn trấn lớn, chỉ tá túc ở những trấn nhỏ ít người, một đường điên cuồng chạy đi về phía nam.

Mắt thấy đã rời khỏi kinh thành khá xa, tốc độ xe ngựa liền chậm rất nhiều.

Nhưng mà trừ chủ tử, ngay cả ba thủ hạ cũng không biết trên đoạn đường chạy như điên này, bọn họ muốn đi đâu, lúc này Mai Tâm rốt cuộc cũng nhịn không được phải hỏi nương nương, nha, không, nương nương từ khi xuất cung liên phân phó các nàng, sau này hãy gọi là tiểu thư, nếu nàng đã xuất cung, sau này sẽ không bao giờ còn là Huyền Nguyệt hoàng hậu nữa, mà chỉ là tam tiểu thư của Mộc phủ.

Q.3 - Chương 95: Trùng Trị Trẻ Hư

Một người nam tử mặc măng bào trắng áo màu xanh nước biển, mắt sáng như sao lông mài như điêu khắc, tóc đen dài như mây, quanh thân tôn quý khí phái.

Đúng là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu.

Lúc này hắn nhìn Mộc Thanh Dao, trên gương mặt băng giá, khó có được một tí dao động lộ ra ngoài như thế, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng, ba bước thành hai bước tiến lên, trầm giọng mở miệng: "Nương nương?"

Thái độ của Thanh Dao vẫn lạnh lùng cứng rắn, giơ tay lên ngăn cản lời nói cùng động tác của hắn, nàng không muốn làm cho người ở nơi này sợ hãi, hoặc sẽ nghĩ ra nàng chính là hoàng hậu nương nương của Huyền Nguyệt?

Mà nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới bọn họ đến nhanh như vậy, điều này chứng tỏ, người của hắn như mạch nước thẳm thấu đến mỗi ngõ ngách, nhưng chính vì như vậy, nàng càng không cùng hắn trở về.

"Nam An vương, đã lâu không gặp."

Nàng hào sảng ôm quyền, mi tâm anh khí bức người, đáy mắt ẩm ướt, rồi quay người lại vượt lên trên đi đến một góc phòng khách ngồi xuống, Mai Tâm Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, theo sát mà phía sau của nàng, đứng hầu.

Mộ Dung Lưu Chiêu cũng theo phía sau nàng, nhưng ngồi ở đối diện với nàng, hắn đã mang đến một ban thị vệ, đang đứng ở phía sau hắn, mâu quang của hai người chuyển động đấu nhau dữ dội, hợp lại rồi bắn ra, hận không thể đấu đến đầu roi máu chảy mới giải được hận.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

Mộ Dung Lưu Chiêu lên tiếng trước, mười mấy thị vệ liền đi ra ngoài, Thanh Dao cũng phát tay.

"Các ngươi đều tự trở về phòng đi, Mạc Ưu nghỉ ngơi sớm một chút, ngươi

đã mệt mỏi cả một ngày."

"Chủ tử?" Mạc Ưu chần chờ một chút, nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của chủ tử, thì lui xuống không một tiếng động, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng không dám nói thêm cái gì, theo Mạc Ưu hướng về lâu hai mà đi.

Phòng khách an tĩnh lại, Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Chiêu ngồi đối diện, hai người nhìn sơ qua đều rất khách khí.

Thế nhưng ngay cả điểm tiêu nhị ngốc nghênh thành thật cũng nhìn ra, hai người kia khí nóng rất lớn, đều không phải là đại nhân vật dễ chọc, nên hắn liền mang lên một bình trà, là vội vàng lui xuống ngày.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đứng dậy, đưa tay rót một chén trà cho Thanh Dao, sau đó quay lại tự mình rót một chén trà.

Hắn không nhìn nàng, chỉ đau lòng mở miệng: "Trở về đi, nương nương xuất cung, hoàng thượng rất lo lắng, nương nương có chuyện gì luẩn quẩn ở trong lòng, chỉ cần nói ra, hoàng thượng nhất định nghe theo."

Kỳ thực hắn cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, một băng lạnh trong lòng, lại lạ kỳ vì nữ nhân trước mắt mà nóng lên, có lẽ là khi nàng đến thiên lao trào phúng một hồi, có lẽ là sớm hơn, đáng tiếc nàng nữ nhân của hoàng huynh, cũng là nữ nhân huynh ấy rất yêu thích! Bằng không hắn cho dù có mất đi cái mạng, cũng sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm thương tổn! Nhưng mà bây giờ hắn có thể làm như vậy sao?

Ngay vừa rồi, ánh mắt đầu tiên khi gặp được nàng, hắn hận không thể tiến lên. Ôm nàng vào lòng thật chặt, sau đó hung hăng răn dạy nàng.

Tại sao lại muôn rời cung đi ra ngoài, có biết người bị doạ chết không chỉ có hoàng huynh hay không, còn có hắn, hắn cũng hoảng sợ.

Thật hư hỏng, nàng gầy yếu như vậy, làm sao né tránh được bàn tay của lục quốc.

Trong lúc Nam An vương còn đang nhất động nhất tĩnh, chờ rất lâu cũng không thấy trả lời nên sinh nóng lòng, nhưng cả người vẫn lạnh băng cũ, vẻ mặt không có bất kỳ phản ứng nào.

"Nương nương?"

Thanh Dao giơ tay lên, đôi mài thanh tú, như gió lạnh mùa đông, kéo dài đến tận đuôi mắt.

"Ta chỉ nói một lần, ngươi nghe cho rõ, ta sẽ không trở về hoàng cung, người nam nhân kia ta đã hưu, tuy rằng ta không phải là hoàng đế, cũng chưa nói tới cái gì là miệng vàng lời ngọc, nhưng nếu đã nói ra, ta tuyệt đối không sẽ dẫm đạp lên nó, mời ngươi trở lại nói cho người nam nhân kia, ta cùng hắn đã không còn quan hệ gì nữa."

"Nương nương, điều này là không có khả năng, nương nương người đang mai long thai."

Mộ Dung Lưu Chiêu thanh âm vẫn có một ít dao động, nói không nên lời là vui hay là buồn, biết rõ nàng mang thai là chuyện bình thường, thế nhưng trong lòng vẫn là không ngừng có nước chua dâng lên.

"Hắn là con của ta, không có liên quan đến bối cảnh kể nào."

Thanh Dao nghĩ đến đứa nhỏ, sắc mặt hiếm khi nhu hòa được vài phần, một đứa bé không thể làm khó được nàng, nàng tin tự mình có năng lực nuôi nấng tốt đứa bé này, ở hiện đại nhiều phụ nữ có con ngoài hôn nhân, nhưng vẫn đem con nuôi nấng trưởng thành, mà nàng còn có tiền tài, nàng sẽ tự sáng tạo cho mình cùng đứa nhỏ một khung trời riêng biệt.

Nam nhân, nàng cũng không dám dễ dàng yêu thương nữa.

Nhất là ở thời đại này, ở nơi nào mà có suốt đời nhất thế một đôi người.

Thanh Dao cười rộ lên, nàng bây giờ đang đem mình cười nhạo, đáy mắt càng lạnh lěo hàn khí.

Mộ Dung Lưu Chiêu nhìn cô gái trước mắt, một cái nhăn mài một nụ cười, cũng lôi kéo sự chú ý của hắn, thế nhưng nàng không thuộc về hắn! Nàng thuộc về một người đàn ông khác, nhưng hết lần này tới lần khác người nam nhân kia không biết quý trọng nàng, nàng trân quý như vậy, đừng nói là Tây Môn Tân Nguyệt, chính là nhiều nữ nhân hơn nữa cũng không thể cùng nàng so sánh, nếu làm thế đó là một hành động khinh thường nàng, nhưng hoàng huynh vì sao lại không hiểu rõ?

"Nương nương?" Mộ Dung Lưu Chiêu lên tiếng nữa, làm nàng có chút giật

xoay mình đứng dậy, lạnh lùng trùng mắt liếc hắn.

"Sau này đừng gọi ta nương nương, ta đã không có bất cứ quan hệ nào với hoàng cung nữa, nếu như ngươi còn muốn cùng ta bình tâm tĩnh khí nói chuyện, xin gọi ta Mộc tam tiểu thư, hay kêu tên của ta cũng được, chỉ là không nên gọi ta nương nương."

Thanh Dao nói xong, xoay người chuẩn bị rời đi, cũng không thèm nhìn tới nam nhân luôn luôn lạnh lùng cứng rắn ở phía sau, đáy mắt hắn đang lóng túng.

"Nương?" Mộ Dung Lưu Chiêu mới nói ra một tiếng, liền nhớ tới lời cảnh cáo của nàng, vội vàng im miệng. Thật lâu sau mới đổi cách gọi: "Thanh Dao."

Đây là lần đầu tiên hắn kêu tên của nàng, thậm chí trái tim đập thình thịch lên vì vui sướng, tên này kêu rất khoan khoái, làm cho đáy lòng bắt đầu khởi động sự thân thiết vô cùng.

Thanh Dao dừng lại bước chân, nhíu mày một chút, không nghĩ tới Nam An vương luôn luôn lạnh lùng, dường như không muốn chọc giận nàng, xem ra hắn còn có chút hiểu biết đấy.

"Cho hoàng huynh thêm một cơ hội đi, sau này hắn sẽ biết quý trọng ngươi."

Thanh Dao vốn có cho là hắn gọi nàng là vì có chuyện khác, nên vừa nghe hắn lại nhắc đến người kia, liền thật sự nổi giận, xoay người lại trùng hắn liếc mắt một cái: "Đã nói ngươi đừng nói chuyện với ta về hắn, một chữ cũng đừng nói."

Mắng xong cũng không thèm quay đầu lại nhìn chạy thẳng lên lầu.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu mơ hồ suy nghĩ, Thanh Dao vì sao cùng hoàng thượng cùng quyết liệt đến như vậy, bọn họ trước giờ không phải rất tốt sao? (TT: ặc hãy trách tên hoàng huynh ngốc nghếch của Ca kia =.=)

Nhìn thấy ánh mắt nàng quật cường giống như mèo hoang, hắn không khỏi cười khổ, nhưng nụ cười lại có một chút cảm giác ngọt ngào, mặc dù nàng cái gì cũng không biết. Không biết đáy lòng hắn có nàng, bất quá chỉ cần đứng xa xa nhìn nàng thì đã mãn nguyện.

Hắn biết nàng tuy rằng bè ngoài lạnh lùng, nhưng đáy lòng rất thiện lương, kỳ thực hắn làm sao mà hi vọng nàng trở lại hoàng cung, nhưng bên ngoài cung rất nguy hiểm, hắn rất sợ nàng gặp phải chuyện gì, mà hắn chỉ cần nàng không gặp nguy hiểm, vĩnh viễn sống an toàn, dù cho cả đời chỉ len lén nghĩ nàng cũng được.

Chương 95.2

Thanh Dao?

Mộ Dung Lưu Chiêu ở trong lòng nghĩ thầm, nhưng mà vừa nghĩ đến thái độ tuyệt quyết của nàng, chỉ sợ sẽ không đơn giản theo hắn cùng trở về, phải làm sao bây giờ đây?

Nam An vương mài kiếm nhíu lại, mặt lạnh quét mắt nhìn khách điếm, điếm tiểu nhị cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Khách quan là ở trọ, hay là?"

"Ở trọ, đem tất cả gian phòng lầu hai cho ta thuê, ngoại trừ gian phòng lúc trước bọn họ ở, một nửa còn lại cho chúng ta ở."

Nam An vương tiếng nói vừa dứt, thị vệ canh giữ ở phía ngoài khách sạn đã đi đến, tất cả đều thở dài một hơi, ba ngày nay, bọn họ ngựa không dừng lại một đường cuồn cuộn đi, theo từ trấn nọ chạy đến cái thôn kia, lại từ cái thôn kia chạy đến trấn này, ngay cả nghỉ ngơi cũng chưa từng có thời gian, càng miễn bàn ăn cơm, hôm nay cuối cùng cũng được ăn cơm, còn có gian phòng để nghỉ ngơi, sao không làm người ta cao hứng được?

"Chủ tử."

"Khuya hôm nay hãy ở chỗ này, tất cả mọi người cũng mệt mỏi rồi, theo điếm tiểu nhị lên phòng đi nghỉ ngơi đi."

"Còn chủ tử?" Có thị vệ không yên lòng hỏi, Mộ Dung Lưu Chiêu ngồi xuống, khuya hôm nay nào hắn dám ngủ, thứ nhất vì nhìn thấy nàng nên quá hưng phấn, hắn ngủ không được, thứ hai, hắn sợ nàng thừa cơ bọn họ ngủ len lén trốn đi, vì thế vẫn nên gác ở đại sảnh mới là tốt nhất.

"Ta ngồi một chút, các ngươi đi ngủ đi." Mộ Dung Lưu Chiêu phát tay, mấy

tên thủ hạ lần lượt lên lầu hai.

Cảnh Hàn và Đoạn Nhật cùng một đám người đã phân tán đi nơi khác tìm người, xem ra ngày mai phải phái người đưa tin cho bọn họ biết, Mộ Dung Lưu Chiêu cúi đầu nặng nề suy nghĩ.

Lúc Thanh Dao trở lại trên lầu, Mai Tâm cùng Mạc Sầu đã chờ ở trong phòng, vừa thấy được thân ảnh của nàng liền lo lắng truy vấn: "Tiểu thư, không có sao chứ, làm sao bây giờ?"

"An tâm ngủ đi, các ngươi đừng suy nghĩ nhiều, nếu tối nay hắn ở chỗ này, chúng ta cứ an tâm ngủ một chút, bất quá ngày mai đến giờ dần liền thức dậy, vượt qua bọn họ, len lén rời khỏi nơi này."

Đôi mắt Thanh Dao lóe sáng, nàng biết Mộ Dung Lưu Chiêu tối nay nhất định sẽ gác ở đại sảnh, để ngừa bọn họ trốn.

Nàng liền không cho hắn như ý, kiên định vững vàng ở trong phòng ngủ, đợi đến lúc trời gần sáng, là lúc hắn mệt nhất, các nàng sẽ rời đi.

"Dạ" Mai Tâm cùng Mạc Sầu lên tiếng trả lời, sau đó hầu hạ tiểu thư tắm rửa một, rồi lên giường ngủ, Mạc Sầu cùng Mai Tâm cũng tự mình tắm rửa đi ngủ.

Trong đêm tối vắng vẻ không tiếng động, vạn vật chìm đắm ở trong mộng đẹp.

Giờ dần vừa đến, cửa bị gõ nhẹ hai cái, người ở bên trong phòng liền tỉnh lại, Mạc Uy lắc mình tiến vào, Mạc Sầu cùng Mai Tâm lập tức thu gọn mọi thứ rồi đứng lên, lại hầu hạ chủ tử thức dậy, đoàn người động linh hoạt gọn gàng, mở cửa sổ.

Lạnh lùng nhìn chân trời xa vời, ánh trăng đã chìm về phía tây, bầu trời từng bước, mang theo một tia ánh sáng nhạt, hơi sương mù mỏng manh bao phủ trên ngọn núi lớn! Bốn phía là một mảnh mơ hồ.

Mạc Sầu nhìn quanh mọi nơi một phen, thấy ở phía dưới không có ai, mới xoay người lại bẩm báo chủ tử.

"Không ai, chúng ta đi thôi."

"Được" Thanh Dao gật đầu, nhưng chưa quên phân phó Mạc Sầu: "Đem tiền trợ đặt lên bàn, họ buôn bán nhỏ cũng không dễ dàng."

"Dạ, chủ tử." Mạc Sầu lén tiếng trả lời, nàng vẫn chưa quên chuyện này.

Chiều cao của tầng hai tiểu lâu so với công phu của các nàng dễ dàng như một bữa ăn sáng, Mạc Ưu mang theo Mai Tâm, Mạc Sầu mang theo bao quần áo, mà Thanh Dao thì ôm Mao Tuyết Cầu, đoàn người chỉ trong chớp mắt từ lâu hai nhảy xuống mặt đường.

Trên đường cái im ắng, một bóng người cũng không có, trong đám sương mờ mây người bọn họ liền lên xe ngựa, thế nhưng xe ngựa một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Thanh Dao kỳ quái nhíu mày: "Mạc Ưu, như thế nào còn không đi?"

"Chủ tử, có người?"

Thanh Dao đuôi lông mày nhúng lên một chút, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, không phải là cái tên âm hồn bất tán Mộ Dung Lưu Chiêu chứ, nàng nhắc lên rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong đám sương mờ, có một người thân thể cao lớn, lảng lặng ngăn cản lối đi của các nàng.

"Mộ Dung Lưu Chiêu, ngươi muốn làm gì?"

Thanh Dao đột nhiên bị làm khó dễ. Đôi mắt hiện lên lửa giận bộ dạng hung hăng, nàng đã đủ ủy khuất, sáng sớm không được ngủ chuẩn bị len lén trốn đi, hắn còn muộn thế nào?

Mộ Dung Lưu Chiêu ôm quyền, thanh âm hùng hậu trầm ồn vang lên:
"Thanh Dao, hãy trở về đi."

Hắn lời vừa nói xong, Thanh Dao xoay mình từ bên trong xe ngựa phi thân ra, một chiêu giao long xuất thủy, mang theo lăng hàn khí phách, thân thể nàng từ trên không vừa rơi xuống trước mặt Mộ Dung Lưu Chiêu liền giương tay lên, đó là một bạt tay vừa vang dội lại giòn, kèm theo tiếng vang này còn có tiếng nói giận dữ không sánh được của nàng.

"Ta nói rồi, đừng nhắc điều đó với ta một lần nữa, ta sẽ tức giận."

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu quá sợ hãi, không nghĩ tới chủ tử khi giận dữ quả nhiên đánh cả Nam An vương, Nam An vương là ai, chính là thân vương,

hơn nữa thái độ làm người cực kỳ lạnh lùng, hai người rất sợ chủ tử bị hại, nên vội vàng tung người rơi xuống bên người chủ tử, che ở phía trước chủ tử.

Mười mấy thị vệ mà Mộ Dung Lưu Chiêu mang đến đang yên lành thì nhìn thấy một màn vương gia bị đánh, lập tức sắc mặt đại biến, nhanh chóng vọt tới, chớp mắt bao vây Thanh Dao, hơn mười chuôi bảo kiếm đồng loạt nhắm ngay các nàng.

"Lớn mật, dám đánh chủ tử bọn ta, muốn chết?"

Những thị vệ này cũng không biết người trước mắt là ai, bởi vậy chỉ cảm thấy phẫn nộ.

Mộ Dung Lưu Chiêu sắc mặt nhàn nhạt, con ngươi đột nhiên lạnh thêm, giật dữ trùng mắt về hướng mười mấy tên kia, âm ngao mệnh lệnh: "Còn không lui xuống."

"Vương gia?"

Mười mấy người bối rối, vương gia làm sao thế? Tìm ba ngày, ngựa không ngừng nghỉ để đuổi theo nữ nhân này, hiện tại bị đánh cũng không phản kháng, chẳng lẽ nữ nhân này là người trong lòng của vương gia, mọi người suy đoán mãi không ra, nên hoảng chỉ sợ lui qua một bên.

Thanh Dao lạnh lùng trùng mắt với Mộ Dung Lưu Chiêu, vừa rồi nàng cực kỳ tức giận, trong cơn nóng giận đã đánh Nam An vương, chỉ là nàng không nghĩ tới hắn không có tránh, còn tự nhận một tát của nàng, nàng biết, bằng thân thủ của nàng, nếu như hắn không tự nguyện nhận một tát này, nàng ngay cả ống tay áo của hắn cũng đừng nghĩ dụng vào một chút.

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Thanh Dao, ta sẽ không để cho các ngươi rời đi" Mộ Dung Lưu Chiêu nói như đinh đóng cột, rõ ràng dựa vào thái độ của mà hắn thấy, nàng sẽ không cùng hắn hồi cung, như vậy sẽ hắn theo nàng.

Thanh Dao mặc kệ hắn, dẫn hai người thủ hạ của mình, lên xe ngựa, lãnh chìm mệnh lệnh Mạc Ưu: "Đi, nếu như có người cản xe ngựa nữa, dụng cho ta, dụng chết cú tính toán với ta."

"Dạ, chủ tử."

Mạc Ưu lĩnh mệnh, lên ngựa, run dây cương, xe ngựa chạy như bay lướt qua, vù vù xé gió, không thèm quan tâm đến người ở phía sau, bất quá người ta cũng không chần chờ, Nam An vương vung tay lên, lạnh lùng mệnh lệnh: "Lên ngựa, cùng tiến về xe ngựa phía trước."

Kết quả này thật ngoài ý muốn, đoàn người cang trở nên náo nhiệt hơn, cuồn cuộn hùng hồn, đi đến chỗ nào đều làm cho người khác chú ý, hơn nữa hai người dẫn đầu, thần thái hơn người, nam tử cao to lanh khốc lộ ra lanh khí thị huyết, người thấp hơn thì tuấn tú, phong lưu không kềm chế được, nên chỗ nào đi qua, phàm là nữ tử, ai cũng tranh nhau ngắm nhìn.

Chương 95.3

Thanh Dao vẫn muốn quăng bọn họ đi, chỉ là bất đắc dĩ, biện pháp thì suy nghĩ ra không ít, nhưng đều không có thành công, cuối cùng đành phải chịu thôi.

Trãi qua một thời gian ở chung, nàng phát hiện, Nam An vương tuy rằng lạnh, nhưng thái độ làm người lại rất cẩn thận, hơn nữa tâm tư cẩn mật, cũng không phải giống như một người lỗ mãng, chỉ sợ nàng muôn ở trong tay hắn chạy trốn, không phải là một chuyện dễ dàng, trừ phi có người giúp đỡ nàng.

Từ khi bọn họ theo nàng, nàng cũng không vội vàng gấp gáp chạy đi nữa, thực sự đã trở thành chuyến du sơn ngoạn thủy, tất cả chi tiêu ăn ở đi lại, cũng đều để cho nam nhân kia xử lý, ai bảo hắn cứ muốn đi theo, đi theo nàng thì làm ví tiền của nàng đi.

Đương nhiên Nam An vương ví tiền rất to, căn bản không bị sự hoang phí của nàng ảnh hưởng, hơn nữa mặc kệ là nàng muốn làm gì, hoặc cố tình gây sự, hắn đều bỏ mặc, ngược lại chỉ cần là đồ nàng muốn, nàng thích. Hắn nhất định sẽ mua cho nàng, đến cuối cùng, làm hại bọn họ tâm lý bất an.

Ngày hôm nay, đoàn người đã đi tới Phù Phong thành.

Nơi này cách Hoài Thành không xa, đại đại khái là khoản hai ba ngày liền đến Hoài Thành, bất quá theo thời gian mà tính toán, dường như sắp đến lễ mừng năm mới.

Phù Phong thành, người ra vào tấp nập rất huyên náo, thanh âm rao hàng của

người bán hàng rong vǎng vǎng vang xa.

Năm mới vừa buông xuồng, trên đường không khí vui mừng ở khắp nơi, có rất nhiều thương gia trước cửa đều treo đèn lồng đỏ thắm, liếc mắt nhìn trên đường một cái, cả thành đều đỏ tươi, may mắn vừa vui khí.

Trên đường cái, từng chiếc xe ngựa đứng ở bên cạnh nhau, rất nhiều đại gia đình đang thu mua hàng Tết, thỉnh thoảng còn có tiếng cười bay qua, trong lúc này, là thời gian các thương gia cao hứng nhất, vì tiền tài cứ cuồn cuộn mà đến, lúc này còn không kiêng lời thì đợi khi nào, suốt một năm bận rộn, chính vì chờ đợi lợi nhuận của năm mới, vì thế làm sao có thể mất hứng cho được.

Thanh Dao ngồi ở trong xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, Mai Tâm cùng Mạc Sầu vén rèm đánh giá Phù Phong thành, thỉnh thoảng phát ra tiếng tán thưởng.

"Tiểu thư, ở đây thật náo nhiệt a, hơn nữa có rất nhiều người bán hàng rong đang bán câu đố, pháo treo và những vật trang trí, mà ngày tân niên nhất định phải có! Cũng may chúng ta cũng sắp đến Hoài Thành! Đến lúc đó đến nhà cùng Tô Ca di nương đoàn tụ."

Mai Tâm hài lòng nói, ánh mắt Thanh Dao có chút tối lại, kỳ thực nàng căn bản không muốn đem Nam An vương đưa đến Hoài Thành, nếu như đem bọn họ mang qua đó, đối với Tô di chỉ sợ không được tốt, tuy rằng các nàng không sợ Nam An vương, thế nhưng gia đình người bình thường, mà nhìn thấy thân vương đến nhà, còn có thể làm như không có việc gì để tổ chức lễ mừng năm mới sao? Vì thế vô luận như thế nào, nàng chắc chắn sẽ không đem một đám người bọn họ đưa đi Hoài Thành, nhưng bây giờ không đi Hoài Thành. Thì đi chỗ nào đây?

Thanh Dao có chút chần chừ, cuối cùng vẻ mặt an tường, mang ý cười mở miệng.

"Chúng ta ở nơi Phù Phong thành này để mừng năm mới."

"A, " hai nha đầu đều có điểm chấn kinh, các nàng thì không sao cả, thế nhưng làm cho chủ tử phải lưu lạc ra bên ngoài để mừng năm mới, tóm lại trong lòng các nàng có chút bất an: "Chủ tử không muốn để cho Nam An vương đi Hoài Thành, sợ kinh động đến Tô Ca di nương, làm cho các nàng không được ăn tết tốt lành phải không?"

Thanh Dao gật đầu không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại.

Xe ngựa thong thả một đường hướng về phía đường phố phồn hoa nhất của Phù Phong thành chạy tới, mấy ngày nay, các nàng đều là ở túu lâu tốt nhất, ăn món ăn ngon nhất, dù sao cũng không phải tự mình trả tiền, cũng không cần phải lo lắng có người nhận biết các nàng, bởi vì người nàng các muôn tránh xa, hiện tại giống như một côn trùng xấu theo các nàng mãi?

Phù Phong thành, túu lâu xa hoa nhất là Đức Thỉnh lâu, túu lâu tổng cộng có bốn tầng, ăn cơm dừng chân, nghỉ ngơi huyên náo cả lên, ở đây có thể nói là vung tiền như rác, quan to quý nhân cùng phú hào Phù Phong thành lui tới nơi này thường xuyên, vì thế giá cả nơi đây căn bản không phải người bình thường nào cũng tiêu xài được...

Nhưng dù như vậy, vẫn đang đông như trẩy hội, người đến người đi, hương xa bảo mã dừng lại xếp thành hàng dài, điều này chứng tỏ bên trong Phù Phong thành có rất nhiều kẻ có tiền, những kẻ có tiền thì không quan tâm nhiều đến bạc, trời vừa tối, liền ba người một đám, năm người một bọn tụ tập ở chỗ này, hoặc nghe điệu hát dân gian a, hoặc bài bạc, hoặc tìm mấy người phụ nhân để vui chơi, nói chung ở đây tuy rằng không phải thanh lâu, nhưng vẫn như oanh ca yến ngũ không ngừng, so với thanh lâu sở quán càng cao cấp hơn vài phần.

Mạc Ưu theo dòng người, một đường lái xe mà qua, cuối cùng cũng tới được Đức Thỉnh lâu, thì dừng lại.

Xe ngựa dừng lại, trong xe Thanh Dao mở mắt ra, Mạc Sầu liền vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên cạnh là một túu lâu, đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng trước cửa treo cao, tiếng cười nói ồn ào, người đến người đi cực kỳ náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có nam tử ôm oanh yến yến đi theo bên người, mùi son phấn thơm bay vào mũi, bất quá không phải là cái loại mùi hương son phấn thấp kém, mà tràn đầy mùi hoa, có thể thấy được những nữ nhân này, mặc dù là thanh lâu kỹ nữ, chỉ sợ cũng đều là rất có giá trị.

Thanh Dao nhíu mày một chút, nàng xưa nay chán ghét những chỗ này, hay là tìm một nhà khác đi, đang muốn mở miệng, thì lại nghe bên ngoài vang lên thanh âm lạnh như băng của Mộ Dung Lưu Chiêu.

"Hay là tìm một chỗ khác đi, ở đây tựa hồ là nơi của Tam Giáo Cửu Lưu"

Vừa nghe thấy lời của hắn, Thanh Dao không khỏi có một trận bực mình, nơi của Tam Giáo Cửu Lưu à, tốt, người không thích đúng không, ta càng phải ở tại nơi Tam Giáo Cửu Lưu này, nhìn người có thể làm thế nào? Nếu không có người cứ bám lấy chúng ta, chúng ta sẽ ở nơi của Tam Giáo Cửu Lưu này sao? Lập tức mài giàn ra, lời nói lạnh lùng bay ra ngoài!"

"Ta mệt mỏi, cứ ở túu lâu này đi."

"Dạ, chủ tử." Mạc Ưu xoay người xuống ngựa, ánh mặt trời mang đầy màu sắc nhuộm trong đáy mắt mang theo ý cười của hắn, từ sau khi gặp phải Nam An vương, hắn liền không cần mang cái áo choàng che kín, liền hé ra khuôn mặt dương cương như ánh bình minh! làm cho vô số ánh mắt ghé nhìn.

Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nghe thấy bên trong xe ngựa truyền đến thanh âm lạnh mỏng, bất đắc dĩ thở dài, mấy ngày nay, nàng đều đối nghịch với hắn, hắn không mở miệng thì tốt rồi, vừa mở miệng tất nhiên lọt vào tai của nàng thì bị bắn ngược lại, nàng cũng biết, hắn là vì nàng mà suy nghĩ, vì đứa bé trong bụng của nàng mà lo lắng.

Nơi Tam Giáo Cửu Lưu tập hợp, rất dễ rước lấy thị phi, nàng dung mạo xuất sắc như vậy, dù có mặc trang phục nam tử, nhưng bộ dạng tuyệt thế tao nhã, cũng che lấp không được chút nào.

Đoàn người cuồn cuộn, tập trung ở trước cửa Đức Thịnh lâu, điểm tiểu nhị ở trước cửa sớm đã lưu ý tới họ, trời sinh hai mắt hắn nhìn qua vô số người, vừa liếc sơ qua. Liền biết những người ở trước mắt đều là chủ tử có tiền, cái loại người này không sợ bị keo kiệt đâu, bởi vậy vẻ mặt hắn tươi cười tiến lên đón tiếp, nhiệt tình không gì sánh được mở miệng.

"Khách quan là ở trọ hay ăn cơm."

"Ăn ở trọ cùng lúc." Mạc Sầu vén rèm từ bên trong xe ngựa nhảy xuống. Điểm tiểu nhị kinh ngạc một chút. Không nghĩ một đám người như thế, lại nghe theo lệnh một nha đầu thanh tú bức người, liền vội vàng lấy lòng nhìn Mạc Sầu.

"Nhiều người thế này muốn mây gian phòng đây?"

Mạc Sâu nhìn cưng không thèm nhìn người ở phía sau, lạnh lùng lên tiếng: "Đem phòng nghỉ của một tầng lâu toàn bộ bao hết."

"A, " điếm tiểu nhị nghe lời nói càng thêm hoảng sợ, há hốc miệng hớp vào một ngụm lớn gió bắc, sau đó mới nuốt xuống, liên tiếp rùng mình mấy cái, rồi phục hồi tinh thần lại, những người này thật là tài đại khí thô, chỉ mỗi việc bao một tầng lâu phải có một khoản bạc không nhỏ, sắc mặt y thay đổi trên dưới quét mắt nhìn đoàn người, cuối cùng cẩn thận hỏi: "Khách quan, việc này cần phải có một số bạc lớn, hơn nữa mỗi lâu đều đã có khách nhân ở, nếu như muốn bao hết tầng lâu, thì phải đem những khách nhân này chuyển qua phòng khác, còn phải bồi thường cho người ta nữa?"

Chương 95.4

Điếm tiểu nhị lý sự dong dài nói hết một tràng, làm cho Thanh Dao ngồi ở trong xe ngựa đã có chút phiền chán, nên lạnh lùng lên tiếng: "Ở đâu ra tên nhiều lời lý sự vô ích thế?"

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thì Nam An vương đang ngồi trên lưng ngựa, sưu một tiếng ném ra một tấm ngân phiếu, tuy rằng ngân phiếu làm bằng giấy, nhưng lại mang theo một cỗ nội lực sắc bén, đã đàng hoàng ngay ngắn bay ra, rơi vào trong tay điếm tiểu nhị, điếm tiểu nhị thấy lòng trầm xuống, liền biết những người ở trước mắt không phải dễ chọc, lập tức không dám nói thêm cái gì, cúi đầu nhìn xuống, đúng là năm trăm lượng ngân phiếu rồi, lập tức sắc mặt hắn hiện lên vẻ kích động, bao nhiêu đây cũng có thể ở đến một tháng luôn, hắn liền nhiệt tình không gì sánh được mở miệng.

"Khách quan, mời, mời đi theo tiểu nhân, tiểu nhân sẽ cho người đi sắp xếp ổn thoả"

Mộ Dung Lưu Chiêu gật đầu một cái đám thị vệ phía sau xoay người xuống ngựa, lập tức có người chạy đến dẫn ngựa đi về hướng chuồng nuôi, sau đó mọi người cùng nhau cung kính đứng ở bên cạnh xe ngựa, điếm tiểu nhị hiếu kỳ mở to mắt nhìn chằm chằm xe ngựa, không biết ở bên trong rốt cuộc là hạng người gì, thậm chí có phái đoàn lớn như vậy theo hầu hạ, Tri phủ đại nhân của Phù Phong thành cũng không có phô trương như bọn họ như, chỉ là hạ nhân và thủ hạ cũng đã mười mấy người, có thể thấy được người ở bên trong một là một đại nhân vật, hoặc là một người rất có tiền.

Lúc này Mạc Sâu đang vén rèm xe lên, Mai Tâm từ bên trong bước xuống, đứng ở một khán, vươn tay ra ôn nhu mở miệng: "chủ tử, xuống đây đi."

"Ừ " Thanh Dao lên tiếng, từ trên xe ngựa chậm rãi bước xuống đất.

Chỉ thấy nàng ngọc thụ lâm phong, môi hồng răng trắng, mặc một bộ cẩm bào màu lam băng hồi, ống tay áo cùng vạt áo có thêu vài cọng thủy trúc, mềm mại động lòng người, bên ngoài khoác một kiện áo choàng thiêu chim phượng hoàng, chỉ kim tuyến thì được thêu vòng quanh nó, quanh thân thì khí phách, mặt mài lạnh đậm, làm người ta cực kỳ e sợ, đôi mắt đen tuyền đảo qua, mang theo ánh sáng khiếp người, làm người ta nhìn thấy bị một trận hít thở không thông, rõ ràng là công tử trẻ tuổi tuấn tú bức người, nhưng hết lần này tới lần khác lại phát ra một cỗ uy nghi làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Điểm tiểu nhị hoảng sợ chỉ dám ở phía trước dẫn đường, trong lòng âm thầm than thở.

Biết điều một chút không dám nói nhiều, chỉ biết thắc mắc trong lòng người này là ai a. Khí thế thật quá lớn, ngay cả Tri phủ đại nhân của bọn họ mà cùng người này so sánh căn bản là quá kém, không cùng một cấp bậc, trông người ta vừa ra liếc nhìn thôi đã làm cho người khác run như cây sậy, một tí cũng không dám khinh thường.

Đoàn người vừa vào Đức Thịnh lâu.

Chỉ thấy trong lâu tiếng người ồn ào, ăn cơm uống rượu, rất náo nhiệt, phòng khách lâu một, có xây dựng một đài cao ở ngay giữa, để cho người ta ở đây hát điệu hát dân gian, tiếng hoan hô từng đợt không停 người, nên không có người nào chú ý tới đám người bọn họ .

Điểm tiểu nhị cười tủm tỉm đem ngân phiếu đưa tới trước mặt chưởng quỹ, chưởng quỹ kia mở to mắt, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng miệng cười đến sấp sáy quai hàm.

"Tốt, lập tức đi an bài gian phòng tốt nhất cho khách nhân."

"Dạ, chưởng quỹ, " điểm tiểu nhị tuân lệnh một tiếng, xoay người nhìn phía đoàn người Thanh Dao, dẫn đầu đám người này, là một công tử có diện mạo tuấn mỹ, nhưng mỗi người bọn họ đều không phải dễ chọc, nhất là người trẻ tuổi tuấn tú, bản thân hắn cũng không dám nhìn thẳng người đó.

"Mời cùng tiểu nhân lên nhã giữa lâu bốn, tiểu nhân sẽ đem hai gian phòng

khách nhân của lầu bốn an bài đến lầu ba."

"Được" Mạc Sâu gật đầu, đoàn người theo điểm tiểu nhị đi lên lầu.

Tứu lầu này, xa hoa đại khí, bên trong phòng màu sắc trang hoàng đều được lựa chọn rất cẩn thận, nhìn toàn diện, liền có một loại cảm giác rộng rãi hoa lệ, lầu màu sắc có một chút tạp nham, nhưng lên lầu hai, liền thống nhất cách trang trí, đồng thời lộ ra vẻ cao nhã nhiều lăm, thanh âm ồn ào náo động đã chậm rãi biến mất, chỉ có tiếng bước chân lên lầu của đoàn người các nàng, không gian nhã giữa lầu hai, so với lầu một rõ ràng không lớn lăm, thỉnh thoảng còn kèm theo thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tía tay.

Lúc bước vào ngã quẹo để lên lầu ba, thì bỗng nhiên xuất hiện một đám người chặn lối đi của bọn họ, điểm tiểu nhị vừa ngăn đầu lên, nhìn thấy người cầm đầu, lập tức sợ hãi lui qua một bên, đồng thời ngầm ý bảo đám người của Mộc Thanh Dao cũng thối lui đứng qua một bên, người trước mắt không phải là thứ mà họ có thể trêu chọc.

Bọn người này chính là môn nhân của Công tử ca Phù Phong thành, đây là bọn cường hào ác bá, người nhìn thấy ai cũng phải kiêng nể ba phần, dẫn đầu chính là công tử Tô Minh Kiệt con của tri phủ Phù Phong thành, phía sau của Tô đại công tử cũng có một đám người theo hầu hạ, đám người này đều là tay sai ăn chơi trác táng từ xưa đến nay, cũng là con cái của một ít phú thương tại bản địa, hoặc là con bợn quan viên thủ hạ của tri phủ đại nhân, lúc này bọn họ đều có ba phần men say, càng ra vẻ ngang ngược càng rõ, một đường ngã trái ngã phải đi xuống lầu, chuẩn bị đến thanh lầu sở quán tìm một ít phụ nữ đẹp vui vẻ một hồi, không nghĩ vừa đến lầu ba, có người dám can đảm ngăn cản lối đi của bọn họ, sắc mặt lập tức có chút khó coi, một chuỗi lời khó nghe liền phát ra.

"Con bà nó, là ai dám chặn lối đi của lão tử, còn chưa cút ngay. Chẳng mai chọc đại gia phiền lòng, địt chết ngươi." (TT: ta thè ba chữ cuối là nguyên văn bản convert ta ko có biẹ)

Tiếng mắng chửi vừa rơi vào trong lỗ tai của Thanh Dao, lập tức quanh thân nàng bao phủ hàn ý, sắc mặt lạnh lùng, gần đây, tâm tình nàng vốn không tốt, hôm nay có tên đáng chết còn muốn chọc đến nàng, tuy nói võ công của nàng không mạnh bằng người khác, không đối phó được giang hồ cao thủ, thế nhưng đối phó đám lưu manh trước mắt này, thì dễ dàng như ăn một bữa ăn sáng, lập tức con ngươi loé lên hàn quang, âm trầm mở miệng.

"Ngươi mắng ai đó? Ngươi là đại gia của ai chứ?"

Tô đại công tử vừa nghe tiếng nói, không ngờ có người dám khiêu khích lời nói của hắn, lập tức liền có ba bốc hoả, giơ mắt lên kỹ càng nhìn sang, chỉ thấy ngăn cản lối đi của bọn họ chính là một công tử tuấn tú, gương mặt kia, dáng vẻ kia, tuy là nam tử, chỉ sợ ngay cả nữ tử cũng cảm thấy không bằng..., hắn nhìn đến hai mắt phát ra ánh sáng, khoe môi nước dài đều đã chảy xuống, mắt không nháy không chớp, nở nụ cười tục tĩu.

"Đại gia còn chưa từng hưởng qua tư vị của nam nhân, chỉ sợ càng tiêu hồn hơn, chỉ nhìn thôi mà trong lòng liền ngứa ngáy rồi."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, phía sau liền vang lên tiếng cười ầm ĩ, phụ họa, còn phun ra thanh âm chắc chắn từ miệng, tựa hồ thực sự sắp mất hồn đến nơi.

Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, hàn ý dâng cao, cũng không nói thêm nhiều, thân hình xẹt qua, một bàn tay trắng nõn vươn ra, chớp mắt nắm lấy cánh tay của Tô đại công, dưới chưởng dùng lực một cái, xoay mình quật tới, đem kia Tô đại công tử quăng lên cao, rồi ngã xuống đất, cùng lúc thì nghe được răng rắc một tiếng đầu khớp xương gãy lìa, mà cái này còn chưa tính xong, đồng thời một cái chân ngọc hung hăng đạp lên chỗ gãy làm hắn mất đi tri giác, cánh tay gãy cứ nằm trên mặt đất mặc cho nàng dùng chân hạ lực, hung hăng chà đạp vài cái, chỉ nghe được xương tay kia răng rắc răng rắc bị gãy làm mấy đoạn, lúc này toàn bộ lầu ba, liền vang lên tiếng kêu như giết heo của Tô đại công tử.

Điểm tiểu nhị sợ đến mặt xám như tro tàn, đám người đi theo ủng hộ Tô đại công tử cũng phục hồi tinh thần lại, lập tức một tiếng oa nổ tung, ầm ầm xông tới, cảm giác say đã biến mất, liền thanh tịnh rồng to.

"Ngươi thật to gan, lại dám đánh gãy tay của công tử nhà Tri phủ đại nhân, còn đánh xương hắn gãy mấy khúc."

Thanh Dao vỗ tay một cái, vẻ mặt bình thản nhẹ nhàng mở miệng.

"Vậy thì thế nào, các ngươi một cũng đừng nghĩ sẽ tránh thoát được, người đâu, mạnh tay giáo huấn bọn người kia cho ta, để cho bọn họ hết cùn rõ."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lập tức tiến lên một bước, không chút nào lưu tình công kích những tên nhìn được mà không còn

dùng đượ, trong nháy mắt liền đem những cậu ám này đánh cho hoa rơi nước chảy, kêu cha gọi mẹ, từ cửa thang lầu ba vẫn bay xuống cầu thang lầu hai, nằm chòng chéo lên nhau náo loạn cùng một chỗ, Mạc Ưu còn phá phách đạp cho họ thêm hai cái, trong nháy mắt lại vang lên hàng loạt tiếng kêu rên.

Chương 95.5

Nam An vương nhìn hết thấy trước mắt, nhưng không nhúc nhích một chút nào, hắn biết nàng đang tức giận, đã như vậy, cứ để nàng phát tiết đi, hắn sẽ giải quyết tốt hậu quả.

Thanh Dao đi tới cái tên bị nàng văng gãy đầu khớp xương, bước đến gần cánh tay đã gãy của Tô đại công tử, vẻ mặt mang ý cười mở miệng.

"Ngươi là đại gia của nhà ai đây?"

"Công tử tha mạng a, công tử tha mạng a."

Tô đại công tử không còn kiêu ngạo như ngày xưa, sắc mặt tái nhợt, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống, trong miệng nhất liên tục cầu xin tha thứ, trên tay đau đớn như bị kim châm.

"Ngươi nói lớn lên xem ngươi là đại gia của nhà ai, trả lời đàng hoàng xem ta có tha hay không buông tha ngươi, bằng không ta có nhiều thời gian ở đây cùng ngươi chơi đùa."

Thanh Dao mở miệng ngoài cười nhưng trong không cười, đôi mắt đen u ám, tràn đầy sát khí, tựa như sứ giả trong địa ngục u tối, lãnh ý xâm nhập mọi phía đến doạ người, Tô đại công tử cũng nhịn không được nữa, liên tục kêu lên: "Ta là đại gia của nhà ta, ta là đại gia của nhà ta."

"Nhà ngươi là nhà nào? nhất định phải nói cho rõ, bằng không thương tổn càng nhiều."

Thanh Dao lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, không hài lòng hờ lạnh, Tô đại công tử lúc này nghe lời như một con chó nhỏ, vừa nghe câu nói của nàng, đã vội vã bổ sung "Ta là đại gia của Tô gia, ta là đại gia của Tô gia."

"Tốt, câu trả lời này không sai, kêu lớn tiếng một chút." Thanh Dao đứng dậy, khí định thần nhàn mệnh lệnh, Tô đại công tử không còn bộ dạng hay hình tượng gì đáng nói nữa, một bên chảy nước mắt một bên lớn tiếng kêu:

"Ta là đại gia của Tô gia, ta là đại gia của Tô gia, ta là..."

Mộc Thanh Dao không nói ngừng, hắn cũng không ngừng, cũng không dám nhỏ giọng, một tiếng rồi một tiếng kêu to, thanh âm trên lầu ba này đã sớm kinh động đến dưới lầu, mọi người có chút không hiểu được, toàn bộ người trong đại sảnh đã nghe được Tô đại công tử rống lên từng tiếng một: "Ta là đại gia của Tô gia, ta là đại gia của Tô gia"

Điếm tiểu nhị kia hơi thở đã mau chóng chuyển thành suyễn, hắn dùng sức cầm lấy tay vịn, mới không còn làm cho mình ngã xuống đất, trời ạ, những người này lá gan thật là lớn.

Thanh Dao đợi đến khi Tô đại công tử kêu mệt, giọng nói cũng đã khàn đi, mắt thấy hắn đã sắp bất tỉnh, nàng cũng phiền lòng, giơ một cước lên đem Tô Minh Kiệt từ cửa thang lầu ba đá lăn xuống lầu hai đụng vào khúc quẹo, đúng lúc rơi vào trên người cái đám nịnh nọt kia, ép những người đó lại gào lên một trận như khóc quỷ, mà Tô đại công tử rốt cuộc không chịu nổi cú lăn này mặt trợn trăng miệng mở to ngất đi.

Thanh Dao tùy ý liếc qua điếm tiểu nhị đang cầm lấy tay vịn thang lầu liều mạng thở hổn hển.

"Được rồi, phía trước dẫn đường đi."

Điếm tiểu nhị kia đâu còn đứng được nữa, thân thể hăm mềm nhũn, chân thì run lên, liên tục gật đầu, run run đến nửa ngày mới mở miệng.

"Ta đi không được."

Tiếng nói hắn vừa dứt, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu liền gọi một thi vệ mặc thường phục, đến một bên nắm lấy hắn nhắm lầu bốn bước đi, mà Thanh Dao không nhanh không chậm nhìn lướt qua Mộ Dung Lưu Chiêu, đột nhiên nàng mặt mài rạng rỡ, thần thái như gió xuân, đợi đến khi hắn bước tới bên cạnh nàng, liền vươn tay vỗ vai hắn, tuỳ ý như lão bằng hữu với nhau.

"Lưu Chiêu, ta thấy trên đường đi, ngươi không có việc gì để làm, thật quá nhảm chán, kế tiếp, phỏng chừng ngươi sẽ rất bận, ta cũng không muốn để cho người khác vây quanh lấy ta, việc này ngươi có xử lý tốt đi nha."

Nói xong cũng không nhìn mặt Mộ Dung Lưu Chiêu nữa, nếu như nàng mà

nhìn, liền sẽ phát hiện, trong đôi mắt của người đàn ông luôn luôn lạnh lùng này, đang giống như một hồ nước mùa xuân, ấm người đến cực điểm.

Đoàn người đi lên lầu bốn, toàn bộ những căn phòng trang nhã đều không tiếng động, tuy nói có hai gian phòng bị khách nhân ở, nhưng cuối cùng cũng bị điểm tiểu nhị phối hợp được mà chuyển đi.

Bây giờ lầu bốn chính là địa bàn của các nàng, một tiếng ầm ỹ cũng không có, rất là yên tĩnh, hơn nữa cách phòng khách lầu một khá xa, nên những tiếng ồn ào náo kia truyền vào không được, vì thế cả tầng lầu liền yên tĩnh không tiếng động.

"Tiểu thư, những người đó thật đáng ghét?"

Mai Tâm động tác linh hoạt đang chuẩn bị khăn lông ướt cho chủ tử lau mặt, nàng lặng lẽ đứng ở bên cạnh, nhớ tới những tên lúc nãy, tức giận mở miệng.

Mạc Sầu thì có chút lo lắng: "Tiểu thư, cường long không áp được bọn rắn độc, chỉ sợ những người đó không phải dễ chọc, hiện tại chủ tử đả thương bọn họ, tin là rất nhanh sẽ có người tìm tới đây?"

"Vậy thì thế nào? Đừng quên bây giờ bên người chúng ta đang có một thân vương đi theo. Còn thêm mười mấy thị vệ thân thủ rất cao, chẳng lẽ còn sợ những người đó à! Quan trọng nhất là, Nam An vương theo chúng ta đúng là nhân tài mà không được trọng dụng (=.=), chúng ta phải tìm chút chuyện để cho hắn làm chứ."

Vừa nghĩ tới Mộ Dung Lưu Chiêu cứ đi theo các nàng, Thanh Dao liền có chút tức giận, bởi vì căn bản ném không được bọn họ, nếu như vẫn bị bọn họ quấn quít lấy, nàng còn có thể đi chỗ nào đây?

Hiện tại hắn cũng không bắt buộc nàng phải trở về, cũng không nói những câu làm nàng phiền lòng, cứ như vậy theo nàng, mặc kệ ăn ở hay là mặc, tất cả đều là tốt nhất, dù cho nàng nói lên núi, hắn cũng không phản đối, nàng giết người, hắn giải quyết tốt hậu quả, nói chung tốt đến độ làm cho nàng áy náy. Thật biết cách làm cho nàng chột dạ mà, bất quá đừng hy vọng vì như vậy mà nàng sẽ quay về.

Hơn nữa nàng cũng sẽ không để cho hắn theo mãi. Bởi vì nàng vẫn chưa quên Nam An vương thân đệ đệ của hoàng thượng. Hơn nữa thái độ làm

người của hắn luôn luôn ngay thẳng. Tuyệt đối không làm chuyện vi phạm đến ý muốn của hoàng thượng. Người như vậy, nàng sao có thể cho hắn đi theo đây? Nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ tin tức sẽ nhanh chóng đến kinh thành.

"Mạc Sầu, Phù Phong thành rất đông đúc, nói không chừng đêm nay chúng ta có thể rời đi."

Thanh Dao ánh mắt bí hiểm hắt lên, nàng có thể nương nhờ nhiều người, đem Nam An vương cùng thủ hạ của hắn toàn bộ quăng đi.

Vừa nghe nói có thể bỏ rơi bọn người Nam An vương, Mạc Sầu cùng Mai Tâm lập tức rất hứng thú, nhất tè vây đến bên cạnh nàng: "Chúng ta làm như thế nào đây?"

"Bởi vì sẽ nhanh đến lễ mừng năm mới, trong Phù Phong thành nhất định rất nhộn nhịp, mà chúng ta vừa chọc bọn ác bá ở nơi này, phỏng chừng đợi một lúc người ta nhất định sẽ đến trên lầu này, chúng ta sao không thừa cơ hỗn loạn quăng Nam An vương, chỉ cần ra khỏi Đức Thịnh lâu, hắn cũng đừng nghĩ có thể theo chúng ta nữa."

"Tốt."

Thanh Dao vươn tay, trãi qua mấy ngày liên tiếp tức giận, nên đã sớm hung phấn vươn tay ra cùng Mạc Sầu và Mai Tâm vỗ tay hoan hô, cực kỳ hài lòng.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Thanh Dao, cái đám anh em của tên công tử bị đánh, được gia nô sau khi khiên trở về, đã nhanh chóng ngóc đầu trở lại, kẻ mang theo một nhóm người chính là Tô tri phủ Phù Phong thành, con trai bảo bối bị người ta đánh cho tàn phế, hắn có thể không tức giận sao? Nên lập đến phủ nha điêu xuất binh tướng, hơn nữa còn mang theo các gia nô của những phú hào Phù Phong thành, nên tới rất nhiều người, ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây lấy Đức Thịnh lâu.

Mộ Dung Lưu Chiêu nghe được động tĩnh ngoài cửa lầu, rất sợ thanh âm àm ỹ kia ảnh hưởng đến người ở bên trong, nên lập tức dẫn một ban thị vệ đi xuống lầu, quanh thân lạnh lùng cứng rắn, sắc mặt âm trầm xâu xí.

Chỉ thấy trong đại sảnh lầu một rát vắng vẻ, từ lúc biết Tô phủ công tử bị đánh, những người đang ăn cơm uống rượu nghe hát liền chạy trối chết, ai có

lá gan lớn ở lại xem náo nhiệt chứ, chẳng phải là không muốn sống nữa sao.

Chương 95.6

Chưởng quỹ cùng điếm tiếu nhị sơ đến sắc mặt trăng bêch, dãm một đám đau bếp trong điếm có liên can, đứng ở ngoài cửa, xin lỗi và bồi tội với đại dãm đau, còn tự mình tát vào mồm mấy cái.

Nam nhân trung niên dãm đau, chính là tri phủ Phù Phong thành, vừa nhìn thấy từ trên lầu đi ra một nam tử áo măng bào bạch ngọc, quanh thân đẹp đẽ quý phái, hơn nữa lớn lên cao to, tuấn mỹ không gì sánh nổi, nhưng lại có vẻ mặt lạnh lùng, quanh thân hàn ý, trong mắt tri phủ đại nhân lập tức phóng ra ánh sáng xanh, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cuối cùng đã xác nhận, và khẳng định tên kia tối đa cũng chỉ là người có tiền mà thôi, hắn từ trước đến bây giờ còn chưa có gặp qua người này.

“Lớn mật điêu dân, cả gan dám đánh khuyển tử.”

Tri phủ gầm lên một tiếng, binh tướng phía sau cùng reo hò trợ uy, trường côn trong tay đập thùng thùng trên mặt đất vang thành một mảnh, Tri phủ giơ tay, bọn người kia liền đình chỉ hành động, xung quanh mình rơi vào yên tĩnh, chỉ thấy Tri phủ đại nhân sắc mặt tàn bạo, mang theo vẻ tàn nhẫn, lạnh lẽo trùng mặt Nam An vương.

“Còn không mau mau nhận đến lấy cái chết, tốt nhất là đừng để cho bản quan động thủ, bằng không các ngươi chết sẽ càng khó nhìn hơn, tất cả đều loạn côn đánh chết.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, từ trên lầu truyền đến một tiếng nói lạnh như nước.

“Ta cũng rất muốn biết, sẽ chết khó coi đến cỡ nào, như thế nào mà con trai cùng lão cha lại có một tính tình thế? Động một chút là thích nói mình là đại gia, bằng không thì chính là uy hiếp người khác vậy?”

Thanh âm lành lạnh băng hàn vừa rơi xuống đất, một công tử có gương mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng từ bên trong đi tới, hai mắt có thần, lóng lánh như vì sao trên bầu trời xanh, nụ cười ở bên môi, rõ ràng là uớt át như ngọc, nhưng bộ dáng lại làm cho người ta có một loại áp lực sát khí thị máu, máu quang tùy ý đảo qua, người người đều cảm thấy nội tâm run lên, thở hốc vì kinh ngạc.

Thanh Dao vừa hiện thân, một công tử bị thương nhẹ đứng ở bên người Tô tri phủ, sớm đã không e ngại nhường lối, chìa tay về phía nàng nói với Tô tri phủ.

“Chính là hắn đánh Minh Kiệt, tiểu tử này có chút tà môn, rất là lợi hại.”

Nói xong nhịn không được run run một chút, vội vàng lắc mình trốn ra phía sau quan binh.

Thanh Dao ánh mắt châm chọc liếc nhìn hắn một cái, hèn nhát, còn là nam nhân sao? Đã sợ thành như vậy mà còn dám xuất hiện, sau đó đem mâu quang nghênh đón cái nhìn của Tô tri phủ, chỉ thấy gương mặt già nua của Tô tri phủ sớm đã tái lại, hắn đường đường là tri phủ của Phù Phong thành, trời cao hoàng đế xa, ở tại nơi này hắn chính là hoàng đế, không nghĩ tới lại bị một tiểu tử hoàng mao chất vấn, khuôn mặt lập tức vặn vẹo dữ tợn hắn lên, căm tức nhìn Mộc Thanh Dao, lạnh lùng ngoắc tay, mệnh lệnh.

“Đánh, theo lời ta nói đánh chết, một cũng không lưu.”

Đây chính là kết quả, đối diện Đức Thỉnh lâu có rất nhiều bách tính vây quanh xem näo nhiệt, tất cả mọi người đều có chút bận tâm, tuy nói công tử từ nơi khác đến thoát nhìn cũng rất lợi hại, nhưng Tô tri phủ lại là bá vương của nơi này, hơn nữa thủ hạ có nhiều người như vậy, thật tội nghiệp cho công tử này, e rằng hắn sẽ không có kết cục tốt.

Thanh Dao vừa nghe tri phủ nói, sắc mặt sớm đã thay đổi, không đợi người ta xông lên, nàng đã sớm tiên phát chế nhân, một cước đá ra mang theo mười phần lực đạo, đem Tô tri phủ đá bay ra ngoài, cả người nện vào đống bể nát phía sau, đụng ngã vài người, lập tức có người chạy đến, nâng Tô tri phủ dậy, chỉ thấy mặt hắn biến thành xanh, vươn tay đè ngực lại, bị một cước này đá trúng ngực hắn khó chịu, thiếu chút nữa đã ngất xỉu, tên đáng hận này, hắn vung tay lên, bọn thủ hạ lập tức đồng loạt vây bắt lại.

Vừa rồi tim của Mộ Dung Lưu Chiêu thiều chút nữa đã ngưng đập, Dao nhi đang cô ý ở đây đập phá mà (TT: Ca gọi thế để tỷ ấy biết thì sẽ thảm đó, chỉ có Tôn ca mới được gọi thế thôi)

Nàng cũng không phải là một người hay xung động, nếu như bọn họ thật sự đánh nhau! Chỉ sợ nàng sẽ thừa cơ hỗn loạn mà trốn mất.

Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nghĩ thấu được đạo lý này, thì thân hình khẽ động, người đã nhanh như chớp bay ra ngoài, kéo áo Tô tri phủ một cái, trong tay một lệnh bài sáng loáng đã đưa đến trước mặt hắn, tam phẩm mang Đới Dao thị vệ, Tô tri phủ lắc đầu, đợi đến khi hắn lắc xong thì đã đứng ở trước mặt Mộc Thanh Dao, hắn ngây ngốc nhìn một đám người trước mặt, cuối cùng lại liếc mắt nhìn về phía Nam An vương, rồi quỳ xuống.

“Hạ thần đáng chết, không biết Thống lĩnh đại nhân quang lâm tệ xá, không có từ xa tiếp đón, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, mong rằng thống đại nhân bao dung.”

Tri phủ đại nhân dập đầu như giã tỏi, đám đại quan binh phía sau mất một lúc lâu mới kịp phản ứng, đợi được đến khi tất cả đều quỳ xuống đất, trước cửa Đức Thỉnh lâu quỳ đông nghịt thành một mảnh, chưởng quỹ cùng điểm tiểu nhị, còn có đám dân chúng đang đứng trên mặt đường, mắt thấy những biến hóa long trời lở đất vừa xảy ra, thật là có chút không thích ứng, bất quá họ có thể khẳng định một việc, chính là công tử từ nơi khác đến này đại quyền so với tri phủ, lớn hơn nhiều, cho nên mới phải làm cho tri phủ đại nhân luôn luôn cao cao tại thượng sợ hãi đến như vậy.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét nhìn đám quan binh đông nghịt kia, cuối cùng vẻ mặt buồn chán tiêu sái đến trước mặt Tô tri phủ, lạnh nhạt mở miệng.

“Rốt cuộc là ai bị chết càng khó nhìn đây? Tri phủ đại nhân.”

“Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết,” Tô tri phủ hoảng sợ mở miệng. Lúc trước cho hắn nhìn thấy lệnh bài chính là tam phẩm thị vệ, lớn hơn hắn đến hai cấp bậc, thế mà người kia đối với kẻ trước mặt vô cùng cung kính, như vậy địa vị của người này rốt cuộc là cao đến đâu đây? Tri phủ càng nghĩ càng sợ hãi, giọt mồ hôi trên đầu không ngừng lăn xuống, cuối cùng vội vàng dùng sức dập đầu.

Mộc Thanh Dao chậm rãi nở nụ cười, cười đến nỗi nhìn thế nào cũng đều có điểm âm mưu lớn trong đó, Mộ Dung Lưu Chiêu a, Mộ Dung Lưu Chiêu, không ngờ ngươi lạ xem thấu tâm tư của ta, chẳng lẽ ngoại trừ cách kia, ta không còn cách nào khác sao?

“Tô tri phủ?” thanh âm của Thanh Dao nghe như từng trận gió từ cõi âm, tay kia của nàng đã sờm kéo râu mép của Tô tri phủ lên, lạnh lẽo cười, sau đó xoay người kè sát vào lỗ tai của hắn cảnh cáo.

“Vị thị Vệ đại nhân này của chúng ta cũng không phải người dễ chọc, ngươi nên nhanh chóng lôi kéo hắn, đái tiệc tạ lỗi, bằng không ngươi chờ mất chức bỏ mệnh đi.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thân hình của Tô tri phủ run rẩy, khuôn mặt khủng hoảng, quay đầu lại nhìn về phía Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, nghĩ đến việc có thể mất chức bị ném đầu, đâu còn suy nghĩ thêm điều gì khác nữa, vọt tới, ôm lấy đùi của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, tiếng khóc nhất thời vang lên.

“Thị Vệ đại nhân, ngươi bỏ qua cho ta đi, ta trên có mẹ già dưới có trẻ nhỏ, còn có một nhà khổ mang phải nuôi sống! Ngàn vạn lần không nêna, ngàn vạn lần không nêna.”

Phía sau Tri phủ đại nhân một tầng binh sĩ đông nghịt, nhất thời vang lên tiếng hô như sấm: “Thị Vệ đại nhân, bỏ qua cho chúng ta đi.”

Mộ Dung Lưu Chiêu trong nháy mắt có chút ngây người, không biết trước mắt đang phát sinh tình huống gì, mà Mộc Thanh Dao ở một bên đã sớm lặng yên không một tiếng động vung tay lên, vài người rất nhanh lắc mình thối lui khỏi con đường, chỉ trong chớp mắt đã dung nhập vào trong đám người đứng xem, đợi đến khi Nam An vương phát hiện, các nàng đã chạy thật xa ra ngoài, lập tức sắc mặt hắn đại biến, đột nhiên hiểu rõ vì sao bị Tô tri phủ ôm lấy đùi, liền hướng phía sau mệnh lệnh.

“Mau đuổi theo.”

Mười mấy thị vệ phục hồi tinh thần lại, nữ nhân kia lại chạy rồi, lập tức theo sát bên cạnh vương gia, hướng phía thân ảnh trước mặt mà đuổi theo. (TT: Ca đâu phải đối thủ của tỷ ây, chỉ có Tôn ca mới trị được thôi ^.^)

Trên đường cái, người qua lại tấp nập, Thanh Dao cùng ba thủ hạ giống như những con cá, chuyên môn hướng chỗ đông người chui vào, phía sau Nam An vương tuy rằng công phu tốt, thế nhưng đây chính là đường cái náo nhiệt, không có cách nào thi triển khinh công, hơn nữa còn là buổi tối, một lần không để ý, người đã không thấy tăm hơi, bởi vậy tuyệt không dám khinh thường, đuổi sát phía sau Mộc Thanh Dao, không xa không gần chạy theo.

Mộc Thanh Dao thật là túc a, nhưng hiện tại bọn họ không có biện pháp khác, lúc này, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu một bên chạy một bên lo lắng mở

miệng: “Tiểu thư, đứa nhỏ trong bụng người.”

Mà bên kia Mai Tâm, sớm đã thở hổn hển như trâu, một tay ôm Mao Tuyết Cầu, một tay quơ quơ: “Ta không được, ta không được.”

Thanh Dao quay đầu lại, mắt thấy Nam An vương sắp đến gần, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ kiếm cùi ba năm thiêu trong một giờ, như vậy sao được, sắc mặt nàng trầm xuống, mệnh lệnh: “Hai người các ngươi dùi nàng, ta không sao, đưa Mao Tuyết Cầu cho ta,” nói xong nàng đưa tay lên tiếp nhận Mao Tuyết Cầu, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đồng thanh trả lời.

“Dạ, tiểu thư.”

Q.3 - Chương 96: ĐÔNG CUNG THÁI TỬ PHI

Mộc Thanh Dao cũng bất chấp tất cả, dù sao lúc này, chỉ cần có thể thoát khỏi Nam An vương là được, những chuyện khác sau này hãy tính, bởi vậy, thân hình nàng chợt lóe lên rồi nhảy vào xe ngựa Mạc Sầu cùng Mạc Ưu và cả Mai Tâm, cũng lắc mình nhảy theo.

Từ xa Nam An vương vừa nhìn thấy, Thanh Dao nhảy lên một xe ngựa xa hoa, trên mặt lập tức đại biến, giật lấy một con tuấn mã bên đường, chuẩn bị xông lên, thì ai ngờ bên trong đám người bỗng nhiên thoát ra một nhóm hắc y nhân, chặn đường đi của bọn họ, hai nhóm người liền đánh nhau, Mộc Thanh Dao nhìn thấy mấy bóng đen càng ngày càng xa, không khỏi thở dài một hơi, quanh thân nhẹ nhàng, nàng rốt cuộc cũng thoát khỏi Nam An vương.

Bất quá là ai giúp đỡ mình vậy? Nàng vội vàng giương mắt nhìn qua, chỉ thấy trong xe ngựa có một người.

Một nha đầu diện mạo xinh đẹp, tuy lớn lên không tính là thập toàn thập mỹ, nhưng nàng ta là cái loại nha đầu rất có nội hàm, mặc trên người tuy rằng không phải tơ lụa gấm vóc, nhưng vẫn là loại vải tốt nhất, hẳn là cái loại đại nha hoàn bên người chủ tử, nhưng sợ rằng không chỉ đơn giản muốn trợ giúp các nàng như vậy, bằng không vì sao lại còn có người ngăn cản đường đi của Nam An vương.

"Ngươi là ai?"

Thanh Dao trầm ổn mở miệng, một đôi mắt tàn bạo không giận mà uy, quét thẳng về phía nha hoàn đối diện.

Bên trong xe ngựa tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm nha hoàn kia, chỉ thấy nàng không tự ti cũng không kiêu ngạo khuôn mặt đầy ý cười: "Ta gọi là Nghênh Phong, chủ tử nhà của ta muốn gặp mặt công tử."

"Nếu như ta không muốn gặp, dựa vào một tiểu nha đầu như ngươi có thể ngăn cản được chúng ta sao?"

Thanh Dao cố ý thử lòng mỉm miệng, nếu người ta thành tâm muốn mang các nàng đi gặp chủ tử, kiên quyết sẽ có sự chuẩn bị đề phòng, quả nhiên, Thanh Dao một lời rời xuống, Nghênh Phong liền mím môi cười, động tác ưu nhã nhắc lên màn kiệu, chỉ thấy phía sau xe có bảy tám con ngựa cao to chạy theo, có mấy kẻ ngồi ngay ngắn trên đó mặt không chút thay đổi, ánh mắt lấp lánh có thần, vừa nhìn liền biết đều là người có thực lực.

Thanh Dao vừa nhìn thấy tình thế này đã hiểu nguyên lai bản thân mình thoát khỏi ổ sói lại rơi vào hang cọp, không cần nghĩ, cũng biết chủ nhân ở phía sau Nghênh Phong là ai, nhất định kẻ này là người của một trong sáu quốc gia còn lại, nhưng hắn rốt cuộc là ai đây? khuôn mặt thanh lệ lạnh lùng trâm xuống, quanh thân liền bao phủ một tầng hàn ý.

"Chẳng lẽ ngươi muốn bắt cóc?"

Mạc Ưu cùng Mạc Sầu còn có Mai Tâm vừa nghe chủ tử nói, lập tức trợn mắt nhìn lên, bên trong buồng xe không khí thoáng cái trở nên giương cung bắc kiếm.

Nhưng Nghênh Phong kia lại lơ đãng, nhàn nhạt mỉm miệng: "Công tử không cần phải lo lắng, chúng ta không phải bắt cóc, chủ tử chỉ nói, công tử là bằng hữu của chủ tử, nhất định phải mời đến công tử đến làm khách, bằng không tính mạng của chúng ta khó mà giữ được, vì thế xin công tử yên tâm, chuyện này căn bản không phải là bắt cóc."

Đôi mắt Thanh Dao lạnh lùng hiện lên hàn khí suru suru, đang suy nghĩ tính toán nếu như các nàng cùng những kẻ trước mặt đánh nhau, phần thắng có bao nhiêu phần, bất quá sau khi tính toán xong, tựa hồ không có hy vọng thắng, cuối cùng đành thôi, bất quá trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ lạnh lùng như băng.

"Hiện tại ngươi đem chúng ta đưa đến nơi nào?"

"Phượng Vũ sơn trang," Nghênh Phong cũng không có giấu giếm, thái độ cung kính mở miệng, nói xong nàng liền dựa vào một bên vách nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đôi mắt của Thanh Dao hiện lên câu hỏi, Phượng Vũ sơn trang? Rồi quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người thả hờ vẻ mặt cũng đồng thời mang dấu chấm hỏi, đoàn người các nàng, căn bản cũng không có kinh nghiệm xông xáo giang hồ, vì thế căn bản không biết Phượng Vũ sơn

trang là nơi nào?

Bất quá đã đến thì cứ yên đây, nàng đảo muôn nhìn rõt cuộc người phía sau là ai, cũng không nên quá mức làm khó nàng ta, có thể dựa theo thái độ của Nghênh Phong mà nhìn ra, chủ tử sau lưng, nhất định cũng không hoàn toàn có ý xấu, bằng không Nghênh Phong sẽ không mang vẻ mặt ôn hoà, vô cùng cung kính như vậy.

Mấy người trong xe liền trầm mặc xuống, Thanh Dao dựa vào bên trên giường êm, lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi, đêm khuya dần, xe ngựa một đường chạy như bay, vù vù xé gió.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu cũng không nói thêm cái gì nữa, chỉ ngồi ở một bên xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, nếu đã không biết Phượng Vũ sơn trang ở nơi nào? Các nàng có thể an tâm ngồi trên xe ngựa mà đi, nhìn xem những người này đem các nàng đưa đến chỗ nào?

Bỗng nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên.

Hù đến mọi người nhảy dựng, tất cả đều mở mắt ra, nhìn về phía người vừa phát ra tiếng thét chói tai là Mai Tâm, chỉ thấy đôi mắt trong veo như nước của nha đầu kia mở to hiện lên khẩn trương.

"Chủ tử, bao quần áo chúng ta toàn bộ để quên ở khách điếm rồi."

Lời này vừa nói ra, mấy người trong xe ngựa vẻ mặt hắc tuyến, Thanh Dao quét mắt liếc nàng một cái, rồi tiếp tục nhắm mắt lại, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu cũng làm như không có nghe thấy, hiếm khi Nghênh Phong có lòng tốt mở miệng nói: "Ngươi đừng vội, Phượng Vũ sơn trang của chúng ta cái gì cũng có, ngươi thiếu cái gì, có thể nói với ta."

"Nha." Mai Tâm xấu hổ cười, sau đó gãi gãi đầu, thấy chủ tử không để ý tới nàng, vội vàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nàng cũng mệt chết đi được.

Lúc bình minh, thì xe ngựa đã lái vào một tòa trang viên xa hoa.

Trong làn sương mù buổi sáng, một tòa rường cột chạm trổ, cổ kính trang viền, tựa như cảnh thiên tiên trong các bức họa, đá xanh trải dài tạo thành những con đường kéo dài, xe ngựa từ phía trước gào thét mà qua, lúc này, người ở bên trong xe ngựa đều đã tỉnh lại, Mai Tâm xốc liêm lên nhìn ra bên ngoài nhìn, chỉ thấy hai bên đường.

Nước chảy dưới cầu nhỏ, núi giả làm bình phong, rõ ràng là thời tiết vào đông lạnh lẽo, nhưng ở đây hết lần này tới lần khác lại đạt dào màu xanh, từng đám sương bao phủ những ngôi đình yên tĩnh như mộng như ảo, hoa cỏ tươi mát, cây khô hiện lên mùa xuân.

Biết rằng khi đi qua con đường tiên cảnh là sẽ đến bích hồ, quả đúng là có một hồ nước xanh, mặt hồ rộng lớn trong suốt, hàng cây liễu bên bờ in ảnh ngược lên mặt hồ, khi gió thổi qua, dương liễu nhẹ nhàng đung đưa, nói không nên lời tình thơ ý họa trong đó, cành lá mềm mại nhẹ nhàng phớt qua mặt hồ tạo nên những gọn sóng lăng tăn.

Giữa hồ cái một cầu đá hình vòm bạch ngọc, hai bên lan can cầu được điêu khắc đầu hồ sư tử, thật là uy vũ, xe ngựa chạy qua cầu bạch ngọc thì ngừng lại.

Nghênh Phong bước xuống xe ngựa đầu tiên, rồi cung kính mở miệng: "Công tử, mời xuống xe, chủ tử chúng ta cho mời."

Thanh Dao ôm Mao Tuyết Cầu, miễn cưỡng không nhúc nhích, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu các nàng đã bước xuống trước, sau đó vươn tay dùu chủ tử xuống xe.

Vừa bước xuống xe Mai Tâm nhịn không được phát ra một tiếng thét kinh hãi: "Thật là xinh đẹp a."

Chỉ thấy hai bên cầu bạch ngọc có nhiều người đã hép hàng tạo thành một con đường, những hầu gái mặc hoa phục vô cùng cung kính, không dám thở mạnh, người người cúi thân thể xuống.

Thanh Dao lạnh lùng bước qua, từ trên người những hầu gái này, liền biết chủ tử của các nàng là một người thần bí nghiêm cẩn, bất quá đến tận cùng là người nào đây? Trong lòng nàng đang hiện lên nghi hoặc, thì Nghênh Phong đã đi tới, cung kính làm một động tác mời.

"Công tử mời, chủ tử ở phía sau đợi công tử đây?"

Đoàn người theo phía sau Nghênh Phong đi về phía trước, chỉ thấy cách đó không xa, có một rường cột bằng ngọc được chạm trổ làm cột trụ của nhà chính, điêu khắc sinh động như huy, hành lang gấp khúc uyển chuyển, mỗi một chỗ đều rất tinh xảo mà thiết kế, bên ngoài hành lang, dưới thềm đá bạch

ngọc, lúc này đang san sát hằng hà nha đầu bà tử, đợi đến khi các nàng nhất đi tới, liền nghe được thanh âm thanh thúy vang lên: "Hoan nghênh khách nhân đại giá quang lâm Phượng Vũ sơn trang."

Chương 96.2

Thì ra nơi này chính là Phượng Vũ sơn trang, quả nhiên như phượng hoàng đang nhảy múa, bên trong hoa lệ đại khí, tinh xảo, tuy không rộng rãi như hoàng cung, nhưng lại có chút ý vị của yên vũ mong lung.

"Công tử, mời."

Nghênh Phong cung kính dẫn các nàng đi dọc theo đường đá, băng qua hành lang dài, mang các nàng đi thẳng đến trước cửa nhà chính.

Đoàn người đứng ở bên ngoài cửa nhà chính, chỉ thấy Nghênh Phong cẩn thận mở miệng: "Chủ tử, khách đã tới."

"Vào đi," một đạo thanh âm trầm thấp từ tính vang lên, Mộc Thanh Dao nghe thanh âm này, tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, đến tột cùng là ai, nhưng nếu người ta đã bảo đi vào, thì các nàng đâu cần khách khí, một bước nhảy vào bên trong.

Một trận mùi xạ hương dễ ngửi đầy rẫy ở trong phòng khách, một cái kim đinh nhỏ tinh xảo được đặt trong phòng khói xanh lượn lờ phía trên nó.

Trên kệ có nhiều đồ vật nạm vàng khảm ngọc, ngoài ra nó còn bài biện nhiều món đồ cổ quý báu, tất cả những thứ đó đều được xếp đặt ở một góc phòng khách.

Trên cái bàn khắc hoa có phủ tấm trãi bàn bằng gốm quý giá, bên cạnh nó đồng thời đặt hai cái ghế.

Trên vách tường trắng như tuyết treo đầy những bức tranh sơn thuỷ và tranh cá chép đang đùa giỡn, rất là thú vị.

Lúc này một người nam tử mặc áo bào màu tím trên người đang đứng ở trước bức tường để thưởng thức mấy bức tranh, dáng người hắn cao to, tóc đen dài như mây, chỉ dùng một vải lụa màu vàng buộc lên rất đơn giản, nhưng đồng thời cũng phóng đãng đến cực điểm, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng chỉ một bóng lưng, cũng có thể tưởng tượng ra hắn tuyệt thế tao

nhã, nghe được ngoài cửa có động tĩnh, hắn chậm rãi xoay người lại.

Giương mặt như quan ngọc, mài như sương tài, đôi mắt thì sáng như sao, ẩn chứa từng gọn sóng ánh sáng, khoe môi nhất câu, đó là nụ cười rung động lòng người, quanh thân dường như có dòng nước tràn đầy ánh sáng chảy qua.

“Đã lâu không gặp.” Tiếng nói ôn nhuận ấm áp như nắng sớm vừa dứt, thì người đã đi lên phía trước hai bước, hai tay khoanh ở trước ngực, vẻ mặt khí định thần nhàn.

“Đã lâu không gặp, Trưởng Tôn Trúc, ngươi lại định diễn trò gì lại đem chúng ta ép buộc đến chỗ này, còn Phượng Vũ sơn trang này là sao?”

Thanh Dao sắc mặt đột nhiên chìm xuống, không nghĩ tới chủ tử ở phía sau Phượng Vũ sơn trang lại là Thanh La quốc thái tử Trưởng Tôn Trúc, như vậy nơi đây là địa giới của nước nào? Chẳng lẽ vẫn là cảnh nội của Huyền Nguyệt quốc? Nghĩ đến đây, Thanh Dao không khỏi tức giận, những người này thật giỏi đùa giỡn, hắn chạy đến đất của Huyền Nguyệt xây một trang viên, còn người Huyền Nguyệt thì xây một vườn hoa trên mặt đất của hắn, những chuyện như thế này, tên Mộ Dung Lưu Tôn kia cũng đã làm không ít a.

“Nghênh Phong.” người lúc trước vẻ mặt mang đầy ý cười, trong nháy mắt khuôn mặt đã trở nên băng hàn, âm ngao lạnh lùng quét nhìn về phía thiếp thân hầu gái Nghênh Phong bên dưới.

Nghênh Phong vừa nhìn thấy chủ tử tức giận, lập tức biến sắc, sờ hãi mở miệng: “Thuộc hạ đáng chết!” Vừa nói xong thì tay đã nhấc lên hướng vào trán của mình đánh tới, Mộc Thanh Dao ánh mắt đột ngột lạnh đi, thân hình di chuyển, một chưởng đánh văng tay của Nghênh Phong ra, quay đầu cắm tức nhìn Trưởng Tôn Trúc.

“Ngươi dạy nô tài, mời đừng làm ở trước mặt ta, hay là ngươi cố ý phát tác cho chúng ta nhìn.”

Trưởng Tôn Trúc nở nụ cười, cũng không còn vẻ hung tàn, bạo ngược như trước nữa, phất phất tay: “Ngươi đi xuống đi.”

“Dạ, chủ tử.” Nghênh Phong thở dài một hơi, chậm rãi lui ra ngoài, chỉ là trước khi rời đi quay đầu liếc mắt nhìn công tử đã cứu nàng một mạng, trong

nét tuấn tú lộ ra sự quyền rũ, công tử này không phải là? Ánh mắt chợt lóe lên một cái thì người đã rời khỏi phòng khách.

“Nói đi, ngươi đem chúng ta tới nơi này là muốn làm gì?”

Thanh Dao không thèm cùng hắn khách khí, người nam nhân này là một con hùng sư, nếu như là kẻ không có năng lực, làm sao có thể trong hoàng gia trở thành Đông cung thái tử, thủ đoạn độc ác là nhất định có, chỉ sợ tâm kế càng lợi hại thập phần.

Hắn nếu đem các nàng mang đến nơi đây, nhất định là có mục đích riêng, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn muốn đem nàng mang đi.

“Kỳ thực ngươi cũng không nhất thiết phòng bị như vậy, nếu đã từ hoàng cung đi ra, tất nhiên là không muốn trở về, thế nhưng ta tin là mặc kệ ngươi có trốn ở đâu, lấy năng lực của Huyền đế, chỉ sợ không được mấy ngày, tất nhiên sẽ tìm được nơi ngươi cư ngụ, nhưng nếu như ngươi ở Phượng Vũ sơn trang, ta tin sẽ không có người biết được tung tích của ngươi, như vậy tại sao không làm, hay ngươi chỉ là làm bộ làm tịch, cuối cùng cũng muốn trở lại bên cạnh người nam nhân kia?”

Mộc Thanh Dao có chút xem thường, nam nhân này thật là không thú vị, không ngờ lại dùng phép khích tướng, nàng khinh thường trùng hán liếc mắt một cái, xoay người đi qua một bên ngồi xuống.

“Ngươi đừng kích ta, ta không ăn thứ này, ta sống ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là ta muốn biết ngươi tại sao lại mang chúng ta đến đây, cũng phải biết rõ ràng mục đích của ngươi, nếu không ta sợ cuộc sống hàng ngày sẽ bất an.”

Thanh Dao vừa nói xong, Trưởng Tôn Trúc tựa hồ như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, nhịn không được bật cười lên, một đôi mắt tà mị bắn thẳng về phía Thanh Dao, nhạo báng nói.

“Ta nghĩ rằng ngươi là người trời không sợ, đất không sợ, nguyên lai ngươi cũng có chuyện sợ hãi a.”

“Tại sao ta lại không thể có chuyện sợ hãi? Ta cũng chỉ là người bình thường, đương nhiên sợ chết, còn nữa ngươi nói nhanh lên một chút, bằng không ta đi thật đó.” Thanh Dao khẽ giận, ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt thay đổi bất thường, làm Trưởng Tôn Trúc tựa hồ thật sự sợ nàng tức giận, mặc dù

hắn có thể dùng võ công vây bắt nàng, nhưng chỉ sợ lấy đầu óc thông minh trí tuệ của nàng, cuối cùng vẫn có cách rời khỏi nơi đây, vì thế nên làm cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại mới là tốt nhất.

”Chúng ta không là bằng hữu sao? Ta chỉ là muôn mời ngươi đi Thanh La quốc làm khách, tuyệt đối không có dụng ý khác, nếu như ngươi nghĩ đi, lúc nào cũng có thể rời khỏi?”

Mộc Thanh Dao không có trả lời hắn, đề nghị này của Trưởng Tôn Trúc có thể xem là một con đường thoát, hiện tại nếu như nàng muốn rời đi Huyền Nguyệt, chỉ sợ không thể qua biên quan, nhưng Trưởng Tôn Trúc nhất định có biện pháp, có thể mang nàng các đi ra ngoài, chỉ cần ra khỏi Huyền Nguyệt, không phải ở trong phạm vi của Mộ Dung Lưu Tôn, dù thế nào, cũng sẽ không bị biết triệt để như vậy.

Tuy rằng Trưởng Tôn Trúc trong lòng có tâm kế, nhưng đồng thời nàng chắc là sẽ không phải là hổ dễ lột da, đến lúc đó lại tìm cơ hội rời đi cũng có gì khó.

Trong nháy mắt, Mộc Thanh Dao liền quyết định, nàng cười thanh tao lịch sự.

”Được, nếu Trưởng Tôn thái tử đã mời chúng ta đi làm khách, đương nhiên không nên từ chối, bất quá đừng quên lời ngươi đã nói hôm nay.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu cùng Mai Tâm liền kêu lên: “Chủ tử.”

Sắc mặt bọn họ đều có chút khó coi, phàm là người có mắt đều biết, Trưởng Tôn Trúc này không phải là thứ tốt lạnh gi, nhất định đánh chủ ý với tiểu thư, lần trước ở Mộc phủ không phải cũng bắt tiểu thư đi một lần rồi sao?

Nếu như các nàng đi Thanh La quốc, là phạm vi thế lực của Trưởng Tôn thái tử, chỉ sợ...

”Tốt.”

Trưởng Tôn Trúc không đợi Thanh Dao trả lời thuộc hạ của mình, liền hào sảng nở nụ cười, vẻ mặt sáng ngời, trên khuôn mặt tươi đẹp như hoa, bao phủ một tầng ánh sáng chói lọi, tựa hồ Thanh Dao chịu ở lại, hắn từ trong ra ngoài đều vạn phần cao hứng, thần thái bay cao.

Chương 96.3

"Người đâu" Trưởng Tôn Trúc kêu một tiếng, lập tức từ ngoài cửa đi tới một tỳ nữ áo xanh, tương tự như Nghênh Phong, nữ tử này là một người cao gầy diễm lệ, ở giữa mi tâm mang theo vẻ ngạo khí, chậm rãi mở miệng: "Chủ tử."

"Nghênh Tình, đem khách nhân an bài đến Lan Linh hiên đi," Trưởng Tôn Trúc tiếng nói vừa xong, thì nữ tử diễm lệ kia ngạc nhiên một chút, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại phản ứng, cung kính mở miệng: "Dạ, chủ tử."

Lan Linh hiên, chính là viện bờ trống tinh xảo và đẹp nhất Phượng Vũ sơn trang, nó được xây đối diện bích hồ, có hai tầng tiểu lâu, lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng ngủ, khi mở cửa sổ, có thể nhìn thấy hồ nước trong xanh bên ngoài, hồ nước đó rất trong chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy được đáy, dưới đáy hồ có những tảng đá lớn, nên khi gió nhẹ thổi qua, sẽ nổi lên những gợn sóng lăng tan động lòng người, nơi này cảnh trí có thể nói là đẹp không sao tả xiết.

Phòng ốc không chỉ cắp bờ hồ, mà còn gần nơi ở của chủ tử.

Hạ nhân của Phượng Vũ sơn trang đều biết, nơi này chính là vị trí của nữ chủ nhân tương lai của sơn trang, mà bây giờ chủ tử lại đưa nữ nhân mặc nam trang không rõ lai lịch này an bài đến Lan Linh hiên, thân là đại a đầu thiếp thân của chủ tử, Nghênh Tình tựa hồ có chút mâu thuẫn.

Vì thế từ đầu tới đuôi đều trưng ra gương mặt hùng hổ, hoặc là, đáy lòng của nàng có vẻ đồ kị.

Chẳng biết tại sao chủ tử lại không chịu đựng vào những nữ nhân hậu ở viện kia nữa, ngay cả nàng hắn cũng không đựng, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tất cả hết thảy đều vì một nữ nhân này, chủ tử mất lớn công sức, tỉ mỉ bố trí để đem được nàng đưa đến Phượng Vũ sơn trang.

Lúc nào thì hắn đối với nữ nhân lại tận tâm như thế, hậu viện giai lê ba nghìn, nhưng vị trí thái tử phi vẫn còn bờ trống, mà tất cả những nữ nhân dâng cho hắn, hắn bất quá chỉ xem như y phục, nhưng bây giờ hắn đối đãi nữ nhân này không giống với người khác.

Nghênh Tình càng nghĩ càng không cam lòng, việc này nếu như bị các trắc

phi ở hậu viện biết được, chỉ sợ s敬畏 có chuyện tốt để xem? (TT: ta xem thường, Dao tỷ hoàng hậu còn ko thèm lại, lại cần cái vị trí Thái tử phi sao?)

Gia đã lo lắng cho nàng ta như vậy, tất nhiên sẽ đem nàng ấy đưa đi Thanh La quốc ... Mà tất cả những chuyện này, Thanh Dao đều không biết, Trưởng Tôn Trúc đối với nàng, chẳng qua là một người quen, ở ý thức của nàng, ngay cả là bằng hữu cũng đều không phải, bởi vì hố bụng dạ khó lường, dụng tâm kín đáo, nàng là chưa bao giờ đem người có dụng tâm kín đáo trở thành bằng hữu mình, cho nên nàng căn bản không biết sự mâu thuẫn của Nghênh Tình là từ đâu mà có.

Lan Linh hiên, hạ nhân đông đảo, đều là những tiểu nha đầu mài thanh măt đẹp, đối với việc Thanh Dao vào ở, họ vẫn một mực vô cùng cung kính, nàng ở Phượng Vũ sơn trang, mỗi người đều đối xử vô cùng tốt với nàng, ngoại trừ người mang các nàng tới đây Nghênh Tình, nàng ta tựa hồ không thích các nàng, còn những người khác thì đều tận tâm tận lực hầu hạ.

Nếu như bỏ đi Trưởng Tôn Trúc.

Thì mấy người các nàng đều rất thích ở Phượng Vũ sơn trang, nơi Giang Nam này, khí hậu hợp lòng người, toàn bộ bên trong tòa trang viên đều nhuộm màu xanh dat đào, hoàn cảnh thì ưu mĩ.

Nhất là Lan Linh hiên, bốn phía đều là hố, buổi sáng ánh nắng đầu xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng khiến nó trở nên sáng lạng, không khí đập vào mặt, tươi mát động lòng người, nếu như có thể, nàng thật hy vọng có thể ở lâu thêm ít ngày.

Trưởng Tôn Trúc đã nhiều ngày qua vẫn ở lại Phượng Vũ sơn trang, không có việc gì thì đến tìm nàng chơi cờ, uống trà, du hố, hoặc là mang nàng đi dạo vườn hoa, năm mới cứ như vậy mà trôi qua, đã không còn khí sôi nổi, cũng không còn vẻ thê lương lạnh lẽo, ngược lại rất an nhàn, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Sau năm mới, Trưởng Tôn Trúc đưa ra kiến nghị, chuẩn bị mang nàng các rời khỏi Phượng Vũ sơn trang, đi đến Thanh La quốc, như vậy sẽ bảo đảm vạn vô nhất thất, ở một chỗ quá lâu, cũng sẽ lộ ra chân tướng, Thanh Dao cuối cùng cũng đồng ý, vì thế Trưởng Tôn Trúc biến mất hai ngày cũng chưa lộ diện, đại khái chắc chắn đi an bày chuyện này, nếu là ở biên quan phát sinh chuyện gì, thì sẽ rất phiền toái.

Sau khi ăn trưa ở Lan Linh hiên, ánh nắng đầy đủ, đoàn người mới đi dọc theo bờ hồ để tản bộ.

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu cùng Mai Tâm, cộng thêm một nhóm người của Nghênh Phong đi theo nữa, hai ngày nay Trưởng Tôn Trúc không có xuất hiện, liền phái Nghênh Phong qua đây ở cùng các nàng, kỳ thực các nàng nếu không có người đi theo, thì vẫn ăn được uống được, ngủ càng ngon, nhưng tâm ý của người ta không thể chối từ.

"Nghênh Phong, chúng ta tự mình đi tản bộ là được, người cứ đi làm việc đi."

Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, từ khi tới Phượng Vũ sơn trang, cả người của nàng hình như vừa trải qua lễ rửa tội, an nhàn hẳn đi.

"Không, tiểu thư, chủ tử đã phân phó chuyện này, nô tỳ không dám không tuân theo." Nghênh Phong cung kính mở miệng, thần sắc vẫn không thay đổi, nhưng một đôi mắt cơ trí nhìn về phía người nữ tử thanh tươi xinh đẹp bức người kia, đã nhiều ngày nay nàng nhìn thấy sự hài lòng trên mặt gương mặt của gia, nàng biết gia rất vui vẻ với tiểu thư này, tuy rằng nàng không biết nữ nhân này là từ đâu đến, thế nhưng nàng biết là gia rất coi trọng nàng, vì thế không chút nào dám khinh thường.

Thanh Dao giương mắt nhìn mặt hồ yên tĩnh phía xa xa, trời không gió, nên nó rất trong, thật giống như một cái gương thiên nhiên, toả ra ánh sáng nhàn nhạt.

Mọi người dừng lại bước chân, để hít thở không khí mới mẻ, mỗi người đều cảm thấy an bình.

Đúng lúc này, thì từ xa xa vang lên tiếng bước chân, một đạo thân ảnh cao gầy đã chạy vội đến, đợi đến khi họ phục hồi tinh thần lại, thì người đã đứng ở trước mặt với khuôn mặt không vui.

"Nghênh Phong, ngươi chạy đến tới đây làm gì? Chủ tử sai ngươi dọn dẹp một chút cho khách nhân, chúng ta cần phải trở về nước."

"A, được." Nghênh Phong sững sót một chút, lập tức hung phấn, nàng đặc biệt khát vọng về nhà, mà bọn người của Mộc Thanh Dao thì ngược lại, họ phải rời xa quê nhà, mắt thấy Nghênh Phong cùng Nghênh Tình đã đi ở phía trước, Mai Tâm nhịn không được nói thầm.

"Tiểu thư, chúng ta thực sự phải đi Thanh La quốc sao? Chỉ sợ đến lúc đó khó có thể chạy thoát."

Thanh Dao nhíu mày, ánh mắt sắc bén, tì mỉ suy nghĩ lợi hại được mât trong đó, tuy nói Trưởng Tôn Trúc dụng tâm kín đáo, thế nhưng đi Thanh La quốc sẽ có lợi, thứ nhất có thể tách ra khỏi Mộ Dung Lưu Tôn, thứ hai thừa cơ mà đi ra ngoài, bằng không chỉ sợ các nàng không thể qua được biên quan, nếu như vẫn còn ở Huyền Nguyệt, sớm muộn gì cũng bị mang về hoàng cung.

Chỉ cần ở trong phạm vi thế lực của Trưởng Tôn Trúc, trời sẽ không tuyệt đường con người, trong lúc còn chưa hiểu được mục đích của hắn, nàng nên vui vẻ tiêu diêu tự tại đã, hơn nữa còn một điểm quan trọng nhất, chính là nàng muốn tìm người để bái sư học nghệ, đã biết năng lực của bản thân, mặc kệ là đi tới đâu, cũng sẽ gặp nhiều phiền phức, vì thế nếu muốn làm cho tốt, nhất định phải có đủ thực lực để bảo vệ mình, không chỉ có năng lực bảo vệ mình, còn phải có thế lực riêng của mình nữa, trong thời loạn thế này, không phải bo bo giữ mình có thể sống tốt, chân chính bo bo giữ mình, là có đủ thực lực, mới có thể làm được chuyện mà mình muốn làm.

Hiện tại nàng đã hiểu đạo lý này.

"Đi thôi, cần thận là được..."

Hai ngày không gặp Trưởng Tôn Trúc, quả nhiên là đi biên quan để chuẩn bị, đợi đến lúc đoàn người các nàng xuất hiện, liền chào hỏi mọi người xong thì đưa lên xe ngựa, đi Thanh La quốc đi.

Tuy nói biên quan trọng địa, thế nhưng có bạc thì dễ làm việc, lời này quả nhiên không giả, lúc đoàn người các nàng đi qua biên quan, Trưởng Tôn Trúc lấy ra bạc cho trạm kiểm soát, người gác cổng liền thoải mái sảng khoái cho đi, bởi vậy, làm cho Thanh Dao một trận cảm khái, nơi nào cũng đều có khe hở a, dù Mộ Dung Lưu Tôn có khôn khéo hơn người, thế nhưng trời cao hoàng đế xa, cũng không nhất định là người người đều nghe hắn sai khiến.

Chương 96.4

Thanh La quốc và Huyền Nguyệt quốc cách nhau bởi một quốc gia nhỏ, là Hoàng Viên quốc, tuy rằng đường xá xa xôi, nhưng khi ra khỏi Huyền Nguyệt, tảng đá trong lòng Thanh Dao đã buông xuồng, chỉ một đường du sơn ngoạn thủy.

Đoàn người ngồi trên xe ngựa xa hoa, hướng về phía tây, đọc theo đường đi, Trưởng Tôn Trúc cẩn thận tỉ mỉ lại ân cần, thân là Đông cung thái tử khôn khéo cơ trí của Thanh La quốc, Trưởng Tôn Trúc, chính là Đông cung thái tử chỉ đứng sau Huyền đế về việc được mọi người ca tụng, mười tuổi liền đọc đủ thứ thi thư, có thể đọc thuộc lòng ra toàn bộ thiên trường ca luận, mười ba tuổi, liền đăng triều đình, phụ trợ hoàng đế phủ định chính sách dân luận, thay đổi cải cách điền chế, rất được nhân dân Thanh La quốc tôn sùng.

một nam nhân xuất sắc thông minh như vậy lại luôn luôn xem nữ nhân như không tồn tại, nữ tử đối với hắn chẳng qua như y phục có cũng được mà không có cũng không sao, dùng xong thì vứt đi, chẳng bao giờ phí tâm với ai, luôn luôn đối với những nữ nhân ở hậu viện kia mưa móc đều dính.

Cũng không biết bắt đầu khi nào thì hắn đã không còn lưu luyến đến hậu viện, xem nữ tử như là những kẻ không liên quan. Mặc cho các nàng mỗi mắt chờ mong, nhưng cũng không chiếm được hắn một điểm phản ứng.

Nguyên lai đáy lòng của hắn đã có một người khác, mà người này chính là nữ tử trước mặt.

Đọc theo đường đi, Nghênh Tình mặt mũi càng ngày càng mờ, đến cuối cùng chỉ có thể dùng hai chữ phẫn nộ để hình dung, nàng cũng một gã tỳ nữ từng bò lên trên giường chủ tử, nhìn thấy chủ tử chưa bao giờ dùng thanh âm nhu hòa như vậy nói chuyện cùng nàng, chưa bao giờ có thái độ chiếu cố nàng, tất cả đều này là thứ mà mọi người mỗi mắt chờ mong nhất, nữ nhân này không chỉ ngang nhiên hưởng thụ, thậm chí còn có vẻ khinh thường, đây chính là điều làm cho nàng không thể chịu đựng được.

Cũng may, trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì náo động, hơn nữa trước mặt chủ tử, nàng cũng không dám tỏ vẻ gì, chỉ có thể ở nơi mà chủ tử không nhìn thấy, oán hận căm tức nhìn nàng.

Một tháng sau, bọn họ cuối cùng cũng tới đế đô của Thanh La quốc, Phượng Phản thành.

Phượng Phản thành, là một đế đô phồn hoa, quả nhiên không hồ là đô thành của Thanh La quốc, cẩm tú chi bang, trên đường người qua lại tấp nập, phi thường náo nhiệt, năm mới vừa qua khỏi, nhưng bầu không khí vui mừng vẫn không có thối lui, khắp nơi là bức tranh ánh sáng tràn đầy màu sắc, hàng vạn người qua lại trên đường, kín người hết chỗ, thỉnh thoảng có thanh âm

Ồn ào náo động truyền đến, thì ra là có người đang múa đèn rồng, người vây quanh đó hết ba tầng ngoài đến ba tầng trong, náo nhiệt không gì sánh được.

Xe ngựa xa hoa vẫn hướng về phía đường phố náo nhiệt nhất của Phượng Phàn thành mà đi đến phủ Đông cung thái tử.

Hơn một nữa con đường đã bị phủ thái tử chiếm, có thể thấy được diện tích kiến trúc cực lớn của thái tử phủ, bên trên cánh cửa cao to là mấy chữ lớn 'Thái tử phủ' như rồng bay phượng múa, mấy chữ này được mạ vàng chạm bạc, nên dưới ánh mặt trời nó phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, đồng thời càng rực rõ lộng lẫy.

Hai bên cửa lớn, là hai pho tượng sư tử đá, uy vũ trang nghiêm, khí thế bàng bạc.

Trước cửa thềm đá, một bên là đám hạ nhân hơi khom người quỳ đầy đất, một bên khác đào hồng liễu lục, sá tử thiên hồng, làm cho người ta hoa cả mắt, họ đều là nữ nhân trong hậu viện của phủ Đông cung thái tử, vừa nghe nói gia hôm nay đã trở về, những nữ nhân nhiều ngày đã không gặp gia này, tựa như mèo nhiều ngày không ăn cá, nên vừa nghe tin lập tức hành động, mỗi người đều tỉ mỉ trang điểm, dẫn nha đầu các viện, đến trước cửa đón tiếp thái tử điện hạ.

Dưới ánh mặt trời chói chang, chỉ nghe được thanh âm cung kính cùng lúc vang lên.

"Các nô tài (nô tỳ) , cung nghênh thái tử hồi phủ."

Trong những nữ nhân kia, lợi hại nhất chính là nữ tử được Trưởng Tôn Trúc phong làm trắc phi Thẩm Nhứ Tuyết, phía sau nàng chính là nhà mẹ đẻ, một gia tộc có quyền thế đệ nhất Thanh La quốc Thẩm gia, Thẩm gia đương thời chịu trách nhiệm bên quân đội, tinh trung bảo quốc, chịu hoàng ân rất sâu, ở Thanh La quốc từ trên xuống dưới, ai mà không biết Thẩm gia, bởi vậy Thẩm Nhứ Tuyết ở thái tử phủ luôn luôn độc đại (*), không ai dám chọc tới nàng, càng không ai dám ở trước mặt thái tử nêu ra ý kiến.

(*) tựa như một mình một cõi

"Nhứ Tuyết dẫn bọn muội muội, cung nghênh điện hạ hồi phủ."

Tiếng nói như Oanh thanh yến ngữ vang lên.

Từ phía sau một chiếc xe ngựa bước xuống đầu tiên chính là Nghênh Phong, thứ hai là Nghênh Tình, nàng cung kính nhắc lên màn xe, chỉ thấy một đạo thân ảnh cao to như vàng trăng phát ra muôn ngàn tia sáng đang chậm rãi bước xuống xe ngựa, quanh thân hàn tôn quý hoa mỹ, đôi mắt đẹp như ngọc thạch ngũ sắc, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, mọi người vừa nhìn thấy người nam nhân lạnh khí bức người này, lập tức cùng kêu một tiếng.

"Gia."

Mà Trưởng Tôn Trúc cũng không thèm để ý tới những hạ nhân kia, chỉ quay đầu, vẻ mặt mang ý cười ôn nhuận như ngọc, họ chưa bao giờ nhìn thấy hàn cười động lòng người như vậy.

"Đến, tới rồi."

"Làm phiền thái tử điện hạ rồi." Một đạo thanh âm lạnh lùng bức người vang lên, Thanh Dao cũng không có vịn tay Trưởng Tôn Trúc, mà chỉ nhìn về phía sau hàn, tỳ nữ của nàng Mai Tâm cùng Mạc Sầu vừa thấy vậy, lập tức tiến lên một bước, vươn tay ra, đồng thanh mở miệng: "Chủ tử, xuống đây đi."

"Ừ." Một tiếng đáp nhẹ, một thân hình lả lướt chậm rãi xuống xe ngựa.

Trước cửa thái tử phủ, đột nhiên không khí yên lặng chết chóc, gia dần theo một nữ nhân trở về, hơn nữa nữ nhân này tựa hồ không muốn nhận lấy ân tình của hàn, đây thật là chuyện kỳ lạ nhất thiên hạ mà, thanh âm hít thở sâu lần lượt vang lên, mà các nữ nhân ở bên kia, từ lâu nha đã nghiến răng ken két, nhất là người dẫn đầu Thẩm trắc phi, sắc mặt đã sớm thay đổi, xâu xí đến cực điểm.

Gia chưa lúc nào dùng khuôn mặt tươi cười để đối diện với các nàng, cho tới nay, mọi người chỉ biết Gia lạnh lùng, cho dù cần nữ nhân, thì từ trước đến giờ cũng chỉ đến và đi vội vàng, nhưng bây giờ hàn không chỉ đối với nữ nhân kia cười, còn đối với nàng ôn nhu săn sóc, vậy mà nữ nhân kia còn không thèm nhận, nếu là người khác chỉ sợ đã tranh nhau đến vỡ đầu mẻ trán cũng cam lòng, còn nữ nhân này thì lại khinh thường.

Thẩm Nhứ Tuyết chợt ngẩng đầu, kể cả hơn mười đạo ánh mắt ở phía sau nàng, cũng đồng thời bắn về phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nữ tử này, hàng lông mài như bút vẽ, tinh tế và thật dài, đôi mắt sáng như ngôi sao hôm đẹp

nhất trong đêm tối, loang loáng mà chói mắt. Còn mang theo ánh mắt đẹp làm cho người ta trầm mê, cái mũi rất cao, như cho thấy cá tính nàng ngang tàng ngạo nghẽ, hai cánh môi đỏ tươi như máu, khéo léo như hai cánh hoa, mùi thơm của nó tỏa ra như hoa mai thổi tới, trên thân một bộ áo mỏng màu ngà, một làn vayah dài vừa rời xuống đất, liền bình tĩnh hướng về phía trước đại môn, không tự ti cũng không kiêu ngạo, tư thái cuồng ngạo, mi tâm mang theo anh khí bức người, bên trong con người chưa đựng ánh sáng khiếp người, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua, liền mang theo vẻ thị máu khí, ép tới người ta không thở nổi, đừng nói là nữ tử, ngay chính cả nam tử, đều cảm thấy không bằng....

Nữ nhân này lai lịch không nhỏ, Thẩm Nhú Tuyết phản ứng trước tiên, trong lòng tuy rằng hận, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cung kính tiến lên một bước.

"Gia, vị này chính là?"

Trưởng Tôn Trúc sắc mặt trầm xuống, thanh âm sắc bén lạnh lùng mở miệng: "Các ngươi đi ra ngoài làm gì? Đều đi xuống."

Thẩm Nhú Tuyết run lên, Gia sinh khí, lập tức không dám nói thêm cái gì, cung kính lên tiếng trả lời: "Dạ, gia."

Lập tức xoay người dẫn dắt nữ nhân liên can trong hậu viện đồng loạt lui xuống, mà trước đại môn, thanh âm lãnh chìm của Trưởng Tôn Trúc vang lên lần nữa: "Hoằng Văn, đem Mộc cô nương đưa đến Minh Nguyệt uyển đi."

Lời vừa nói ra, mọi người trong ngoài thái tử phủ đều cả kinh, Minh Nguyệt uyển là nơi nào, Mộc Thanh Dao không biết, thế nhưng ở thái tử phủ người người đều biết, đó là nơi ở của thái tử phi tương lai, nó không thuộc về hậu viện hay bất luận một viện nào, nó nằm độc lập, ở thái tử phủ tự thành một phong thái, nơi đó rất đẹp, bởi vì cái vị trí kia tượng trưng cho sự vinh quang vô thượng, mọi người bên trong thái tử phủ đều đoán rằng vị trí kia sớm muộn gì có một ngày sẽ bị Thẩm Nhú Tuyết ngồi lên.

Chương 96.5

Nhưng không nghĩ tới Thẩm Nhú Tuyết còn không có ngồi lên, bây giờ đã bị một nữ nhân không rõ lai lịch ngồi vào.

Bên trong đại môn Thẩm Nhứ Tuyết nghe nói như thế, sắc mặt đã sờm đen, đặc biệt âm u xấu xí, cắn răng vung tay một cái, lạnh lùng phân phó: “Lập tức đến An Lạc viện”

An Lạc viện chính là chỗ ở Thẩm Nhứ Tuyết, nàng muốn lập tức đến đó họp, thương thảo kế sách, để cho một người lạ vào ở Minh Nguyệt Uyển, nàng không cam lòng, đừng nói nàng không cam lòng, ngay cả một đồng nữ nhân trong hậu viện đều không cam lòng nếu như bị Thẩm Nhứ Tuyết ngồi, các nàng cũng còn có thể chấp nhận được, tốt xấu gì gia đình nhà mẹ nàng ấy là đệ nhất thế gia của Thanh La quốc, Thẩm Nhứ Tuyết cũng là hậu nhân của danh môn, ngồi vào vị trí kia là hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng nay đột nhiên nhô ra một nữ nhân, không rõ lai lịch, nếu ngồi trên vị trí thái tử phi, mỗi người các nàng ở đây, không phải là thiên kim của Lê bộ Thị lang, thì cũng chính là thiên kim của ngự sử đại phu, mỗi người đều là con của chính thất, vậy mà còn phải ở trong hậu viện, cam tâm làm một gã tỳ thiếp, mà nữ nhân kia, ngay cả lai lịch cũng không có, đã có thể ở Minh Nguyệt uyển, dựa vào cái gì a?

Bên ngoài Thái tử phủ Hoằng Văn đã khôi phục lại phản ứng bình thường, hắn diện mạo tuấn tú, giở tay nhắc chân liền mang theo vẻ nhã nhặn của văn nhân, là quản gia thái tử phủ, lúc này hắn đã dẫn một đám hạ nhân đứng lên, đi tới bên người Mộc Thanh Dao cung kính mở miệng: “Mời Mộc cô nương theo tiểu nhân qua đây.”

“Ù, làm phiền.” Thanh Dao thần thái nhàn nhạt mở miệng, động tác không tự ti cũng không kiêu ngạo làm cho Hoằng Văn lại liếc mắt nhìn thêm một lần nữa, rồi vội vàng cúi đầu dẫn đường ở phía trước.

Thanh Dao xoay người lại nhìn Trưởng Tôn Trúc liếc mắt một cái, nam nhân này ánh sáng tỏa ra như vạn năm huyền băng gấp lửa, nhiệt tình hòa tan ra kéo dài không ngừng, khéo môi câu ra bộ dạng tươi cười ôn nhuận như ngọc.

“Trưởng Tôn thái tử, cáo từ.”

“Ù, Thanh Dao đi thôi, một lát ta trở lại thăm ngươi.” Trưởng Tôn Trúc phát phất tay, Mộc Thanh Dao quay đầu lại, dẫn ba thủ hạ đuổi kịp quản gia hướng về Minh Nguyệt uyển mà đi, Mai Tâm trong tay đang ôm tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu, tên này vừa tới nơi xa lạ, liền xèo xèo kêu không ngừng, tựa hồ rất cao hứng.

Mâu quang ôn nhuận như nước của Trưởng Tôn Trúc cứ nhìn chăm chú vào bóng người đã đi xa kia, cho đến khi nàng biến mất không thấy, mới xoay người lại dùng ánh mắt dọa người quét nhìn đám người thái tử phủ, lạnh lùng mở miệng: “Đều đi xuống đi.”

“Dạ, thái tử điện hạ.”

Mọi người đều lui xuống, chỉ có Nghênh Phong cùng Nghênh Tình hai người vẫn đi theo phía sau hắn, chỉ thấy hai tròng mắt hắn như ngọn đuốc, đột nhiên truyền đến thân mình, trên gương mặt tuấn mỹ như bức tranh, lúc này bao phủ một tầng thị máu sát khí, âm trầm tàn bạo, đôi mắt âm u như lửa ma, từng trận gió lạnh thổi về phía Nghênh Tình.

Nghênh Tình chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thở cũng không dám thở mạnh, càng không dám động, hoảng sợ mở miệng.

“Gia?”

“Lá gan của ngươi tựa hồ rất lớn, dọc theo đường đi, ngươi nghĩ cái gì, chẳng lẽ bản thái tử không biết, đừng tưởng rằng bò lên giường của bản thái tử, thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm.”

Thanh âm ma quái lạnh giá của hắn dừng lại, thì tim của Nghênh Tình đã run lên, nguyên lai tất cả mọi chuyện đều không lừa được ánh mắt gia, lập tức không nói nhiều thêm nữa lời, liên tục dập đầu: “Gia tha mạng, gia tha mạng.”

“Tự mình đi lĩnh hai mươi quân côn, nếu như có lần tiếp theo nữa” Trưởng Tôn Trúc lời nói vẫn chưa nói hết, nhưng thanh âm lạnh như băng chẳng khác nào tiếng của ma quỷ, làm người ta són tóc gáy, quanh thân run lên, Nghênh Tình đâu còn dám nói thêm một chữ nào, lập tức lĩnh mệnh đi xuống chịu phạt.

Mà bên kia Nghênh Phong, tuy rằng không bĩ ai phạt, nhưng giống như đang đứng trên miếng băng mỏng, nơm nớp lo sợ, động cũng không dám động một chút.

Trưởng Tôn Trúc thu lại một ít sát khí giết chóc, chậm rãi mở miệng: “Ngươi đi đến hậu viện, bảo cho những nữ nhân kia biết kiềm chế một tí, băng không dùng trách bản thái tử thủ đoạn độc ác, sau này dẫn vài người, đến Minh Nguyệt Uyển đi chiêu cõi tốt nàng, nếu như nàng có một chút xíu

chuyện ngoài ý muốn, người cũng đừng tới gặp ta.”

“Dạ, gia.” Nghênh Phong khẽ run run lên tiếng trả lời, không dám nói thêm lời nào.

Nàng đã sớm biết, ở trong cảm nhận của gia, nữ nhân kia quý giá không gì sánh được, những nữ nhân này càng không thể so được, chỉ mong các phu nhân trắc phi trong hậu viện hiểu biết điều này, đừng xông loạn gây ra họa mà chọc giận gia, lửa giận của gia cũng không phải là người bình thường có thể chịu nổi.

Minh Nguyệt uyển, quả nhiên là một nơi tốt, bên trong nhà chính thì rường cột chạm trổ, trước cửa còn có một hoa viên lớn, trong hoa viên hoa cỏ rực rỡ như ngọc, tuy rằng cái lạnh của mùa đông đã trôi qua, mùa xuân cũng đã tới, thế nhưng ở đây hình như đã sớm đầy vườn sắc xuân, cả tòa Minh Nguyệt Uyển, tựa như một tòa viện đầy màu sắc giữa trời và đất, nơi nơi đều là mùi thơm.

“Tiểu thư, không nghĩ tới đế đô của Thanh La quốc, lại phồn hoa như vậy, tựa hồ không kém bao nhiêu so với Huyền Nguyệt chúng ta.”

Mai Tâm cảm thán, vừa nói chuyện vừa ở một bên buông Mao Tuyết Cầu ra, quay đầu đánh giá tòa nhà lớn này, rốt cuộc vẫn là thái tử phủ, so với hoàng cung chẳng kém bao nhiêu, chỉ một chỗ cho khách ở, đã xa hoa như thế, nhưng các nàng nào biết đâu rằng, ở đây là một tòa nhà xa hoa nhất trong cả tòa thái tử phủ, Đông cung thái tử Trưởng Tôn Trúc không phải cái loại người thích hào nhoáng bên ngoài, thân là thái tử, hắn đương nhiên phải làm gương tốt, sao có thể sống quá mức xa xỉ đâu, nhưng nơi này là chỗ ở của thái tử phi tương lai, đương nhiên phải trang hoàng so với nơi khác càng cao nhã tinh xảo hơn.

Trong chính sảnh ở trước cửa đã đứng thảng mây người tiểu nha hoàn, vô cùng cung kính, tựa hồ ngay cả ngắm nhìn bộ dạng của bọn nàng họ cũng không dám, Mộc Thanh Dao ngồi uống trà, đôi mắt xinh đẹp nhìn quét nhìn mọi thứ, sau đó âm thầm suy đoán, đến tót cùng là quy củ của thái tử phủ nghiêm cẩn, hay là bởi vì còn nguyên nhân nào khác nữa?

Đang nghĩ đến nhập thần, thì ngoài cửa vang lên giọng nói của mấy tiểu nha đầu : “Nô tỳ tham kiến Nghênh Phong tỳ tỳ.”

“Đứng lên đi, ” một đạo thanh âm trong trẻo vang lên, sau đó vài người từ

ngoài cửa đi vào, dẫn đầu chính là Nghênh Phong, đi theo phía sau là ba tiểu nha hoàn mài thanh mảnh đẹp, bốn người đồng thời khom xuống thân thể, cung kính mở miệng: “Nô tỳ tham kiến Mộc cô nương.”

“Đứng lên đi.” Thanh Dao khoát tay áo, thả chung trà bạch ngọc trên tay xuống, ánh mắt lạnh lẽo bao phủ Nghênh Phong, nhưng khéo môi vẫn là nụ cười thản nhiên: “Ngươi như thế nào lại không hầu hạ gia nhà các ngươi a?”

“Bẩm Mộc cô nương, gia lệnh cho chúng ta qua đây, sau này phải hầu hạ Mộc cô nương, sợ Mộc cô nương ngại nha hoàn Minh Nguyệt uyển làm việc không vừa lòng, cho nên liền dặn nô tỳ đến cửa, sau này Mộc cô nương có chuyện gì, chỉ để ý phân phó cho nô tỳ làm là được.”

Nghênh Phong cung kính nói xong, sau đó lui qua một bên, mấy nàng nha đầu bên cạnh nàng liền đứng dậy, thông minh tự giới thiệu mình “Nô tỳ Xảo Tâm”

“Nô tỳ Thính An”

“Nô tỳ Bình Hủy”

Mộc Thanh Dao đợi được ba nha hoàn tự giới thiệu xong, sắc mặt có chút không tốt, lạnh lùng, trong đôi mắt bao phủ sương mù lạnh lẽo, dịu dàng mở miệng: “Gia các ngươi có ý tứ gì, đem tất cả ngươi các đều phái ra, bản thân ta cũng có nha hoàn bên người, cái gì gọi là làm việc không vừa lòng, đây không phải là nhục mạ ta sao? Ta tự mình đã có một nha hoàn, các ngươi đều trở về đi.”

Chương 96.6

Ai ngờ tiếng nói của Mộc Thanh Dao vừa dứt, thì sắc mặt của Nghênh Phong cùng ba nha đầu đại biến, ủm một tiếng quỳ xuống đất, liên tục cầu khẩn.

“Mộc cô nương, xin ngươi hãy làm ơn cho chúng nô tỳ ở lại đi, nếu như nô tỳ trở về, gia sẽ trách phạt chúng ta.”

Tiếng năn nỉ của các nàng vừa rơi xuống, Mộc Thanh Dao liền nhớ đến chuyện lần trước Nghênh Phong muốn tự sát, không nghĩ tới Đông cung thái tử Trường Tôn Trúc lại đối với hạ nhân nghiêm cẩn như vậy, nhìn mấy tiểu nha đầu này, vừa nghe nói để cho các nàng trở về, sắc mặt liền thay đổi, có

thể thấy được thủ đoạn của tên kia nhất định rất độc ác, nhìn những nha đầu này, đều kinh hoảng đến độ nào là biết.

Nhưng Mộc Thanh Dao cũng không muốn đem những người này ở lại, nhất là Nghênh Phong, mấy ngày nay ở chung với nhau, nàng biết, nàng ấy không chỉ nội liễm trầm ổn, hơn nữa võ công cũng không kém, chắc là thủ hạ thị vệ của thiếp thân Trưởng Tôn Trúc. Nàng ấy nếu đến bên người các nàng, thì rõ ràng là giám thị các nàng, sau này nếu như các nàng muốn chạy trốn, chỉ sợ không dễ.

Nghênh Phong sợ Mộc Thanh Dao không để các nàng ở lại, vội vàng mở miệng.

"Mộc cô nương, nếu như ngươi phiền chán khi nhìn thấy chúng ta, sau này không có việc gì chúng ta sẽ không xuất hiện ra là được, ngươi có thể yên tâm, nếu có việc cần chúng ta bảo vệ, thì chúng ta mới xuất hiện "

Mộc Thanh Dao nhìn họ một chút, vài người đều có vẻ mặt sợ hãi vẻ, trong đáy mắt tản mát ra sự sợ hãi thật sự, mà không phải làm bộ hay giả vờ, vì thế cũng không đành lòng đem các nàng đuổi ra ngoài, càng không muốn các nàng đánh mất đi tính mạng, việc đầu tiên đến đây liền gấp phải chuyện tình này, lòng cũng không nhẫn tâm như thế, nên cuối cùng chỉ phải phát phát tay.

"Tất cả đứng lên đi."

"Cám ơn Mộc cô nương, " Nghênh Phong cùng ba người khác trăm miệng một lời tạ ơn, rồi lui qua một bên...

An Lạc viện trong phòng khách nhỏ đang tụ tập đầy người, mười mấy người phụ nhân nhất tề tụ tập ở một chỗ, mỗi người đều sắc mặt âm ngao, xấu xí đến cực điểm, trên vị trí chủ toạ Thẩm Nhứ Tuyết thân hoa phục đang ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nàng phẫn nộ, trong đôi mắt đen lóe ra ánh sáng dữ tợn, âm trầm mở miệng "Ai ngờ đến chúng ta ngóng trông mõi mòn, đợi ba bốn tháng, gia rốt cuộc đã trở về, nhưng hẵn lại mang về một kinh hỉ lớn như vậy?"

"Đúng vậy, ta vừa nghĩ tới nữ nhân kia, trong lòng không ngăn được sợ."

"Gia tựa hồ rất sùng ái nàng, các ngươi có nhìn thấy không, khi gia nhìn nàng, đôi mắt toả ra ánh sáng thật ôn nhu a."

"Đúng vậy, cho tới bây giờ còn chưa có thấy qua hắn đối với người nào như vậy nữa?"

Thanh âm tranh nhau mà nói của các nữ nhân kia, Thẩm Nhứ Tuyết ngồi ở trên cao, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nàng vẫn cho là ở trong cảm nhận của Trưởng Tôn Trúc, nàng sẽ khác biệt, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn chỉ bắt quá biểu hiện đối với nàng khách khí một chút, bởi vì phía sau nàng là đệ nhất thế gia, Thẩm gia, mà nàng vẫn nghĩ cuối cùng nàng sẽ leo lên chỗ ngồi của thái tử phi, tương lai là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ai ngờ tới hiện tại lại nhô ra một nữ nhân, cướp đi vị trí của nàng, nàng không cam lòng.

Nàng Thẩm Nhứ Tuyết là ai? chỗ dựa phía sau nàng là đệ nhất thế gia, nàng sợ ai a.

"Được rồi, đều đừng ôn." Thẩm Nhứ Tuyết quát lạnh một tiếng, những thanh âm nhao nhao thì thầm lập tức ngừng lại, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên nữ nhân đang ngồi chỗ cao, chờ nàng nói tiếp.

"Hiện tại điều quan trọng nhất là phải tra rõ ràng, nữ nhân này có lai lịch gì, sau đó chúng ta có thể đúng bệnh hốt thuốc, nếu như ngay cả nàng là ai cũng không hiểu rõ ràng, thì làm thế nào mà động thủ?"

Thẩm Nhứ Tuyết âm trầm mở miệng, những nữ nhân khác im lặng không lên tiếng, nói thật ra, các nàng ai cũng không dám cùng gia đối nghịch, hắn cũng không phải là một người thiện lương gì, nếu như chọc tới hắn, đừng nói là các nàng, chỉ sợ gia tộc phía sau các nàng cũng chịu liên lụy, ở đây chỉ có Thẩm Nhứ Tuyết có chỗ dựa cứng rắn một tí, gia mặc dù túc nàng, cũng sẽ không đối với đệ nhất thế gia động thủ, cho nên bọn họ đi theo trộn lẩn làm gì?

Thẩm Nhứ Tuyết nhìn bên dưới liếc mắt một cái, liền biết những nữ nhân này đang suy nghĩ gì, ánh mắt càng lạnh hơn, nàng cũng không tin, vì một nữ nhân không rõ nguồn gốc, mà Trưởng Tôn Trúc không để ý đến đại thần trong triều, không để ý nhà mẹ đẻ phía sau của các nàng, muốn các nàng động thủ, trong ánh mắt âm ngao dữ tợn đầy lên đại hỏa hừng hực.

"Ta sẽ không để cho nữ nhân kia dễ chịu."

Thẩm Nhứ Tuyết ánh mắt lạnh lùng loé ra ánh sáng ác độc, lúc này, ngoài

cửa vang lên tiếng bước chân, mọi người trong thoảng chốc liền khẩn trương lên, có vài người vì kinh hoảng mà đứng dậy, không phải là gia túr chừ, ngay cả hô hấp cũng không thở nổi, may là người từ ngoài cửa đi vào là Nghênh Phong nha đầu kia.

Đối với Nghênh Phong, những phu nhân này bình thường rất là nịnh bợ, nàng là người tâm phúc bên cạnh gia, vì thế vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, Thẩm Nhứ Tuyết lập tức cười tersed tím mờ miệng.

"A, đây không phải là Nghênh Phong cô nương sao? Mau vào, ngồi một chút đi."

Nghênh Phong dẫn theo ba nha đầu, đứng ở cửa không nhúc nhích, hai tròng mắt tùy ý quét mắt liếc phòng khách nhỏ một cái, nên tới đều đã tới, nàng lập tức mang vẻ mặt đạm mặc mở miệng.

"Gia phân phó, các ngươi tốt nhất hãy an phận chút, nếu như trêu chọc phải người không nên trêu chọc, đến lúc đó có hậu quả gì các ngươi nên biết, vì thế cái gì nên làm, cái gì không nên làm, hãy suy nghĩ cho kỹ"

Nàng vừa nói xong, ở trong phòng khách mấy nữ nhân này hai mặt nhìn nhau, xưa nay gia đình không để ý tới chuyện những nữ nhân ở hậu viện này, không nghĩ tới lần này lại phái người đến cảnh cáo các nàng, điều này nói rõ cái gì, nói rõ gia rất xem trọng nữ nhân kia, xem ra nữ nhân kia có thể sẽ là thái tử phi.

Những nữ nhân liên can, người nào cũng không dám lộn xộn nữa.

Thủ đoạn hành sự của thái tử gia như thế nào, các nàng sao mà không biết, đó cũng không phải chỉ là đơn giản xử phạt cho xong việc, nặng chỉ sợ sống không bằng chết a, xem ra các nàng vẫn nên an phận một chút mới tốt, chỉ có Thẩm Nhứ Tuyết ánh mắt một mảnh băng lãnh, không ngờ hắn dĩ nhiên vì nữ nhân kia mà cho người đến cảnh cáo các nàng, xem ra hắn đã thực sự đe bụng, nàng cũng không tin, hắn có thể đối với đệ nhất thế gia của nàng như thế nào? Chẳng lẽ hắn đăng cơ, thì không cần chờ đợi của đệ nhất thế gia ở sau lưng.

"Nghênh Phong cô nương nói cái gì đó? Một đám tỳ muội chúng ta ở chỗ này nói chuyện chơi thôi?"

"Vậy là tốt rồi, Thẩm trắc phi luôn là một người thông minh, nếu nói

như thế là người đã hiểu ý tú trong lời nói của gia" Nghênh Phong nói xong, liền dẫn ba nha đầu, hành lễ đối với các phòng phu nhân rồi xoay người rời đi.

Bên trong phòng khách, Thẩm Nhứ Tuyết nhìn thấy Nghênh Phong đã đi xa, mới dám hờ lạnh.

"Người nào a, bất quá chỉ là một nha hoàn, lại dám vênh váo tự đắc như thế."

Bên dưới mấy người phụ nhân đồng thời nhìn về phía nàng, đáy mắt đều có nghi vấn, vậy sao người không ở trước mặt nàng mà phát uy, sau lưng phát giận cái gì?

Trong phòng khách giờ mới an tĩnh lại, một đạo thân ảnh hấp tấp chạy vội đến, thì ra là nha đầu của An Lạc viện, nàng thở hổn hển chạy vào thở dốc liên tục cố gắng mở miệng: "Nương nương, nghe nói Nghênh Tình cô nương bị gia phạt, đánh hai mươi quân côn."

"Sao, còn có việc này a." Thẩm Nhứ Tuyết đứng lên, đáy mắt rất nhanh hiện lên vẻ tính toán, chuyện này thật sự là quá tốt, Nghênh Tình kia xưa nay tâm cao khí ngạo, ý vào việc đã bò lên trên giường của gia, bình thường đã không đem những nữ nhân các nàng để vào mắt, hiện tại tự tìm khổ, đáng đời, bất quá, nha đầu kia nhất định cũng không cam lòng, vừa lúc có thể tra ra, nữ nhân kia lai lịch là gì?

Thẩm Nhứ Tuyết một phen tính toán xong liền nở nụ cười dịu dàng, tâm tình thật tốt, phát tay: "Được rồi, các muội muội, nếu như gia đã phát ra lời nói, chúng ta liền thôi đi, xem ra người được chọn làm thái tử phi đã định, các muội muội vẫn là đến vấn an thái tử phi đi, hãy liên lạc một chút cảm tình."

"Dạ, tỷ tỷ."

Mười mấy nữ nhân lên tiếng trả lời, cũng đồng thời thở dài một hơi, các nàng thực sự sợ hãi Thẩm Nhứ Tuyết lệnh các nàng làm chuyện gì đó, gia đã tức giận, các nàng thực sự không dám trêu chọc đâu, thầm nghĩ cứ an tâm ở trong hậu viện mới là tốt nhất.

Thẩm Nhứ Tuyết đợi được tất cả nữ nhân đều bỏ đi, thì xoay mình đứng lên, lòng như lửa đốt mở miệng: "Được, chúng ta đi thăm Nghênh Tình cô nương?"

"Dạ, nương nương." thiếp thân tỳ của nàng nữ vội vàng lên tiếng trả lời, rồi theo phía sau của nàng, hướng chỗ ở của Nghênh Tình cô nương cất bước.

Nghênh Tình mặc dù là thiếp thân thị vệ của gia, nhưng bởi vì đã bò lên giường gia,(TT: cái tên này ăn bậy quá >_

"Nghênh Tình cô nương, nghe nói người bị đánh? Gia làm sao có thể đánh người đây?"

Nghênh Tình lúc này đang nằm lỳ ở trên giường, trong phòng có tiểu nha đầu hầu hạ, vừa nhìn thấy Thẩm trắc phi qua đây, nên nàng cũng không dám đắc tội, tay chân lưu loát rót trà bụng lên.

Nghênh Tình vừa nghe Thẩm Nhứ Tuyết kia đè nén ý cười trên nỗi đau của người khác, thì vẻ mặt giống như bị táo bón, giận mà không có chỗ phát, chỉ có thể âm lãnh trừng mắt với nàng ta.

"Ngươi ít cười trên nỗi đau của người khác đi, đừng cho là ta không biết ngươi muốn làm gì ? Muốn biết cái gì, liền trực tiếp hỏi, ít ở nơi nào làm bộ hảo tâm đi, cẩn thận coi chừng nội thương."

Thẩm Nhứ Tuyết ở thái tử phủ, luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh đã quen, mặc dù chỉ là một trắc phi, nhưng tất cả mọi người đều đối đãi với nàng như thái tử phi, tục ngữ nói rất đúng, trong núi không hổ, con khỉ trở thành vua, nguyên lai trong phủ vẫn không có thái tử phi, cho nên nàng là một trắc phi, tự nhiên có thể sống an nhàn như nước chảy, khi nào lại phải chịu sự chế ngạo đến như vậy, lập tức sắc mặt thay đổi liên tục, thế nhưng hiện tại đích nhân lớn nhất của nàng, không phải nha đầu Nghênh Tình kia, mà là kẻ ngụ ở Minh Nguyệt Uyển, nữ nhân đoạt đi vị trí của nàng.

"Tốt, sáng khoái, ta liền thích tính tình nhanh nhẹn của Nghênh Tình cô nương."

"Nói đi." Nghênh Tình vẫn nằm lỳ ở trên giường, nhắm mắt lại, cái mông đều nở hoa rồi, mới bôi thuốc thôi, nên tâm nhẹ nhẹ đau đớn, lúc này nàng không muốn nói thêm cái gì, cũng lười để ý tới nữ nhân trong phòng.

"Nữ nhân ngụ ở Minh Nguyệt Uyển kia là ai? Lai lịch ra sao?"

"Ta không biết lai lịch của nàng, chỉ biết là nàng tên Mộc Thanh Dao, là người của Huyền Nguyệt quốc, gia dường như đã sớm biết nàng, hơn nữa

nàng cũng không phải muốn tới nơi này, là gia cường thế để nàng ở lại, nàng chỉ vì không có biện pháp mới đến Thanh La quốc."

Nghênh Tình nói xong liền không lên tiếng nữa, Thẩm Nhú Tuyết ở bên cạnh sắc mặt ngưng trọng đặt chén trà xuống, nàng không nghĩ tới gia lại ý mạnh như vậy, trong thiên hạ ít có nam nhân phải dùng đến thủ đoạn hèn hạ ở trên người nữ nhân, nghĩ vậy lập tức trong lòng nàng khó chịu cực kỳ, nặng nề mang chung trà để ở trên bàn, xoay người đứng dậy đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng, thanh âm của Nghênh Tình vang lên.

"Ngươi đừng động đến trên đầu nàng, gia sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm nàng bị thương, nhưng nếu như ám toán, chỉ sợ gia?"

Lời kế tiếp nàng vẫn chưa nói, đã nhắm mắt lại như trước, tựa hồ như đang ngủ, Thẩm Nhú Tuyết là nữ nhân thông minh đến cỡ nào, làm sao lại không rõ ý tứ trong lời nói của nàng, khéo môi nhất câu nở ra nụ cười lạnh lùng.

Nếu là người Huyền Nguyệt quốc, chắc hẳn ở tại Thanh La quốc không có chỗ nương tựa, nếu như ly kỳ mất tích, cho dù gia có đau lòng, thì có thể làm gì? Nam nhân, tối đa chỉ thương tâm một chút, cũng không bao lâu sẽ phải ôm trái ấp rồi.

Q.3 - Chương 97: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Thanh Dao ở trong thái tử phủ, mỗi ngày Trưởng Tôn Trúc sau khi hạ triều sẽ đến xem nàng, rồi bồi nàng ăn uống chơi cờ, sau đó trở về chỗ của mình xử lý công vụ, hắn chưa bao giờ nói chuyện gì khác, thái tử phủ to lớn như vậy, nhưng người người đối với nàng vô cùng cung kính, đi đến chỗ nào cũng đều tiếp nhận ánh mắt kính trọng của mọi người, cảnh này khiến nàng có chút không hiểu tại sao, tuy rằng lúc trước nghĩ tới việc hắn muốn lập nàng làm thái tử phi, bởi vì hắn đã từng nói qua chuyện này, nhưng hiện tại xem ra, nàng đã suy nghĩ nhiều, người ta cái gì cũng chưa từng nói, nàng cũng được vui vẻ thanh nhàn tự tại.

Bất quá bên trong thái tử phủ, nữ nhân hình như nhiều lắm, nơi nào mà có nữ nhân thì thị phi sẽ nhiều hơn, lời này nàng vẫn còn nhớ rất kỹ, vì thế mấy ngày nay, nàng đang suy nghĩ rất kỹ, tìm một cơ hội để rời khỏi nơi đây, bất quá khi rời khỏi nơi đây rồi thì sẽ đi nơi nào đây? Nàng nhất thời tìm không được manh mối, hiện tại chuyện quan trọng nhất là cần phải tìm danh sư, để học bản võ công, bao gồm cả võ công của Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người họ đều phải học tập...

Ở thời đại này, nếu võ công không cao, thì sẽ luôn luôn bị người ta khống chế, mặc dù nàng không muốn tranh giành với đời, nhưng cũng không thể trở thành thớt cho người ta chặt thịt, mặc cho người xâm lược, mà dù nàng trăm không muốn, vạn không muốn, nhưng nếu như không có thế lực cùng hoàng thượng đối kháng, cuối cùng vẫn phải đi về, nhưng phải đi nơi nào để tìm được sư phụ một võ công cao cường đây? Điều này khiến cho nàng rất phiền não.

Thanh Dao ở trong phòng cứ quấn quýt chuyện này, Mạc Sầu cùng Mai Tâm đi đến, nhìn bộ dạng cùng vẻ mặt của nàng như có điều suy, lấy làm hiểu kỳ hỏi.

"Tiểu thư, nghĩ gì thế?"

"Ta nghĩ đến chuyện bái sư học nghệ, Mạc Sầu, ngươi cũng thấy đây, võ công của chúng ta rất kém hơn người ta, mặc dù đối với phó với người bình thường thì có thể, nhưng đối mặt với cao thủ chân chính, căn bản chịu không

nỗi một kích, người nghĩ xem trong thời loạn thế này, có biết bao nhiêu người có năng lực cao cường a, nếu như võ công chúng ta không cao, vẫn sẽ bị người ta chế phục."

Mạc Sầu rất tán thành những lời này của chủ tử, nếu như hiện tại các nàng có võ công lợi hại, đâu cần phải ẩn nấp tại thái tử phủ, mà đã sớm ra đi như thường, nhưng bây giờ các nàng như con thú cùng đường, cẩn bản muôn chạy cũng đi không được a, tuy Trưởng Tôn Trúc có nói qua, lúc nào các nàng muôn ra đi cũng có thể, bất quá nhìn bối cục mà hắn bày ra này, chỉ sợ nhất thời nửa khắc sẽ không đi được.

"Nhưng bây giờ phải đi nơi nào để tìm sư phụ lợi hại đây?"

Mạc Sầu nhíu mày, hơn nữa nơi này là Thanh La quốc, nếu muốn tìm đến danh sư lợi hại, chỉ sợ càng khó, đây là địa bàn của Thanh La quốc, người ta sẽ không dám đắc tội với Đông cung thái tử Trưởng Tôn Trúc, mà thu nhận các nàng làm đồ đệ a.

"Được rồi, chúng ta cứ nhớ kỹ chuyện này là được, đây là đều có duyên mới gặp mà không thể cưỡng cầu, không phải muốn tìm là tìm được."

Thanh Dao cảm thán một tiếng, chỉ cần các nàng lưu tâm một chút là được, hơn nữa thái tử phủ cuối cùng cũng không phải là chỗ ở lâu, chỉ sợ đi lui, sẽ để lại không ít kẻ thù a.

Tâm tư của những nữ nhân này, sao nàng lại không biết.

Hơn nữa nhìn ánh mắt của các nàng ấy không có ý tốt, tựa hồ mỗi người đều rất căm hận nàng, nàng cũng không muốn gặp phải những phiền phức không đáng có.

Nàng đối Trưởng Tôn Trúc một chút ý nghĩ cũng không có, vì thế những người đó căn bản là hận sai đối tượng rồi.

Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, thì ngoài cửa đi tới một tiểu nha đầu, cung kính bẩm báo.

"Mộc cô nương, Lam phu nhân, Vân phu nhân và mấy vị phu nhân cầu kiến."

Thanh Dao đuôi lông mày nhướng một chút, quét nhìn về phía Mạc Sầu

cùng Mai Tâm, thực sự là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, hôm nay Nghênh Phong đã giúp đỡ Trưởng Tôn Trúc đi ra ngoài làm việc, cũng không còn ai ở lại trong Minh Nguyệt Uyển, lúc Nghênh Phong ở đây thì không ai bái phỏng, nàng ấy vừa đi liền có người tới bái phỏng.

Điều này nói rõ cái gì, nói rõ những phu nhân này, đang một mực chờ cơ hội, muôn làm gì đây?

Thanh Dao sắc mặt đột nhiên lạnh lại, đáy mắt hiện lên hơi thở lạnh băng, bình tĩnh phát tay: "Để cho các nàng vào đi."

"Dạ, Mộc cô nương, " tiểu nha đầu cung kính lui ra ngoài, rất nhanh liền có tiếng nói vang lên: "Lam phu nhân, Vân phu nhân, Lý phu nhân, Triệu phu nhân, Mộc cô nương cho mời."

Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa một trận gió mang theo hương thơm thoảng qua, có bốn đạo thân ảnh trang điểm xinh đẹp yếu điệu tiến vào, trên vẻ mặt mang nụ cười dịu dàng như nước, mỗi người đều mang theo ba phần cẩn thận bảy phần dò xét "Thiép thân tham kiến Mộc cô nương."

Thanh Dao liếc mắt nhìn lại một cái, hoàn phi yến gầy, cái gì cần có đều có, Trưởng Tôn Trúc thật là biết hưởng đủ tề nhàn chi phúc(*), trong những nữ tử này chỉ cần lấy ra một người, cũng đều thuộc hàng quốc sắc thiên hương, hơn nữa cử chỉ đoan chính, vừa nhìn đã biết là loại tiểu thư khuê các.

(*) *Tề nhàn chi phúc*: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

"Làm phiền mấy vị phu nhân, mời ngồi."

Thanh Dao quan sát xong, không tự ti cũng không kiêu ngạo phất tay một chút, ý bảo mấy vị phu nhân ngồi, trước cửa lập tức có tiểu nha đầu qua đây dâng trà.

"Không biết mấy vị phu nhân đại giá quang lâm, là vì chuyện gì, Thanh Dao thật sợ hãi, " Mộc Thanh Dao tự thấy cùng những nữ nhân này không cần khách sáo làm gì, nên gọn gàng dứt khoát mở miệng, mấy người kia tựa hồ không nghĩ tới tính tình của Mộc Thanh Dao lại ngay thẳng như vậy, vẻ mặt lập tức có chút nhăn nhó, nàng nhìn ta, ta nhìn nàng, cuối cùng Lam phu nhân với diện mạo quyền rũ đã mở miệng.

"Mộc cô nương đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là sang đây thăm cô nương, bởi

vì cô nương là khách nhân, đến thái tử phủ cũng có vài ngày rồi, nên tỳ muội chúng ta mới tới đây nhìn một chút, xem cô nương ở có quen không? Nếu có nha hoàn nào chiếu cố không được tốt, Mộc cô nương có thể sai người đến hậu viện nói với chúng ta."

"Khách khí," Thanh Dao thanh tao lịch sự khẽ gật đầu, cũng thực sự đã làm khó các nàng, bất quá nàng cũng không muốn tìm phiền phức với các nàng ấy.

Huống chi trong những nữ nhân này ai lại cam tâm tình nguyện đến thăm nàng chứ, chỉ bất quá đến tìm hiểu tình huống mà thôi.

Mà nàng cũng không muốn cùng các nàng nói thêm cái gì, dù sao ở chỗ này không bao lâu nữa nàng sẽ rời đi.

"Các phu nhân mời uống trà," Thanh Dao nâng chung trà lên, báo cho họ biết một chút, bên dưới mấy người phụ nhân lập tức lấy lòng nâng chung trà lên, trong thoáng chốc ở chính sảnh, chỉ còn lại thanh âm uống trà, không còn có thêm bất cứ điểm âm hưởng nào nữa, Mộc Thanh Dao không nói lời nào, bộ dạng nhu thuận không thấy mục đích này làm các phu nhân cũng không dám tùy ý mở miệng.

Trên người Mộc cô nương nhìn như thế nào cũng thấy một cỗ tử sát khí, dường như không phải người dễ chọc.

Mặt mày tú tuyễn, quanh thân nội liễm cuồng phóng, giơ tay, nhắc chân, đều mang theo phong phạm của hoàng đế cao ngạo, làm cho người ta không dám khinh thường, lại không dám tùy ý xâm phạm nàng.

Nàng không nói lời nào, phía dưới mấy người phụ nhân cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể uống trà, trà kia uống một chén rồi lại một chén, có tiểu nha hoàn thỉnh thoảng tiến đến châm vào chén, nên mỗi người đều uống no ăn no, nhưng cũng tìm không được lời nói nào, làm cho bầu không khí càng cùngh kỳ cứng ngắc.

Cũng may cuối cùng, Nghênh Phong đã xuất hiện, đôi mài lạnh lùng cứng rắn nhíu lại, sắc mặt không vui mở miệng.

"Các phu nhân tới đây làm gì?"

Lam phu nhân lập tức cười dịu dàng mở miệng: "Chúng ta sang đây xem

Mộc cô nương thôi."

"Được, nhìn cũng nhìn rồi, đều trở về đi, Mộc cô nương muốn nghỉ ngơi một chút nhỉ" Nghênh Phong trực tiếp đuổi người, những nữ nhân uống trà đã no này ước gì lập tức rời khỏi đây, nên họ cũng không nói hai lời, đứng lên cùng chào hỏi cùng Mộc Thanh Dao xong liền đi.

Trước khi đi, Nghênh Phong còn không có quên cảnh cáo các nàng: "Sau này không có Mộc cô nương gọi đến, không cho phép mọi người đến Minh Nguyệt uyển."

"Phải, phải, Nghênh Phong cô nương yên tâm đi."

Vài người cuối cùng cũng đi, trong chính sảnh an tĩnh lại, Nghênh Phong cung kính đi lên phía trước, cúi thân thể xuống một chút: "Mộc cô nương, các nàng không có làm khó người chú, nếu như các nàng dám can đảm làm khó dễ người, nô tỳ sẽ đi bẩm báo với gia, nhất định sẽ trừng phạt nặng các nàng."

"Nghênh Phong cô nương đã suy nghĩ nhiều rồi" Mộc Thanh Dao đứng dậy, khởi động thân thể mềm mại mảnh khảnh một chút, lười biếng phát phát tay, nàng cũng không phải cái loại người có thể tùy tiện để cho người ta khi dễ mình, sau này chỉ có nàng khi dễ người ta, người khác muốn khi dễ nàng, không có cửa đâu.

"Cô nương mệt không, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Nghênh Phong ân cần hỏi, Thanh Dao lắc đầu, nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài, trời trong nắng ấm, tuy nói đã tới đây mấy ngày, cũng không có hảo hảo đi dạo qua phủ Đông cung thái tử, tuy rằng cảnh sắc Minh Nguyệt Uyển không tệ, nhưng nhìn hoài cũng chán ngấy, khí trời như vậy đúng lúc thích hợp đi dạo hoa viên.

"Không cần, Nghênh Phong, ta muốn xem một chút thái tử phủ có bộ dáng gì, hôm nay một chúng ta đi dạo ngay trong thái tử phủ đi."

Hiếm khi thấy Thanh Dao có hứng trí tốt như vậy, Nghênh Phong thật vui vẻ, lập tức cung kính mở miệng: "Tốt, nô tỳ sẽ hướng dẫn Mộc cô nương đi dạo trong thái tử phủ."

"Được, đi thôi, " Thanh Dao gật đầu tán thành, vươn tay ôm lấy Mao Tuyết

Cầu ở một bên, vuốt nhẹ cái đầu nhỏ của nó, ôn nhu nhở nhẹ mở miệng: "Mao Tuyết Cầu, chúng ta đi dạo vườn hoa nhé, mấy ngày nay buồn sấp chết đi."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Mao Tuyết Cầu kia phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt rất chói tai, giống như đang đáp lại nàng, Nghênh Phong rất là kinh ngạc, mở to mắt nhìn vật thể trắng như tuyết kia, tiểu hồ ly rất đẹp và đáng yêu, nó tựa hồ nghe hiểu tiếng người, thật là hiếm thấy quá?

Thanh Dao dẫn Mạc Sầu cùng Mai Tâm, đi theo Nghênh Phong ra ngoài, nhìn thấy Mạc Ưu đứng ở dưới hành lang để phơi nắng, vừa nhìn thấy chủ tử đi ra, liền bước theo phía sau các nàng, cùng đi dạo vườn hoa, một đội người cuồn cuộn một đường ra khỏi Minh Nguyệt uyển.

Ở đây vừa động tĩnh lập tức có người đến An Nhạc viện bẩm báo, Thẩm Nhứ Tuyết vừa nhận được tin tức, lập tức thu gọn một chút, rồi cũng dẫn một tiểu nha đầu của mình ra khỏi viện, hôm nay một nàng muốn nhìn rõ cái nha đầu kia một chút, rốt cuộc là có cái bản lĩnh dụ dỗ gì, mà có thể mê hoặc được gia đến nỗi phân không rõ phương hướng, mà đối xử với nàng tốt như vậy?

Thái tử phủ, chiếm một diện tích cực lớn.

Viên môn rất đông đảo, chỉ riêng hậu viện đã không thua gì tam cung Lục Viện của hoàng thượng, bất quá ngẫm lại cũng rất hợp lý, vì thái tử tương lai chính là hoàng đế, cho dù có tam cung Lục Viện cũng không có gì ngạc nhiên.

Trong hoa viên, không phải là loại hoa xa xỉ, thì cũng được tuyển chọn rất cẩn thận, tượng đá được điêu khắc nhiều vô số, ao đầm thì vài cái, mà hoa đình cũng có mấy toà, lan cang điêu khắc dài mãi không thấy đầu cui.

Mộc Thanh Dao đi dạo nửa ngày, bụng đã sớm đói, vậy mà mới đi dạo có không có bao nhiêu khu vườn, nghe Nghênh Phong nói, họ vẫn chưa đi được phân nửa đâu! Thật là làm cho người ta lúi lưỡi, hơn nữa tất cả mọi người đều mệt mỏi, cũng không muốn đi dạo nữa, vẫn nên trở về đi thôi.

"Mộc cô nương không đi dạo nữa sao?" Nghênh Phong thấy Mộc Thanh Dao dừng chân liền cung kính xin chỉ thị.

Mộc Thanh Dao ngược mắt nhìn lại, xa xa có hồ lung linh khói sương, còn

có bóng của rừng cây in trên mặt nước, nhưng nhìn mãi không thấy đâu, nếu như còn đi dạo tiếp, chỉ sợ là một ngày cũng đi dạo không hết, hiện tại mọi người đều đã đói bụng, nên nàng lập tức quyết định không đi dạo nữa, để hôm khác lại tiếp tục vậy.

"Được rồi, trở về đi."

Đoàn người đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, bỗng nhiên một đạo thanh âm quỷ mị lạnh lẽo vang lên: "A, đã đi trở về à?"

Mọi người kinh hãi, người này thân thủ thật là lợi hại, đến gần bên người như vậy, mà các nàng một chút cảm ứng cũng không có, thứ nhất là bởi vì hắn không có sát khí, thứ hai nội lực của hắn cao thâm đến độ làm cho người ta phát hiện không được sự hiện hữu của hắn.

Người nọ ở dưới một gốc cây cao to cành nhánh rậm rạp che đi ánh sáng, nên nhìn không rõ lầm tướng mạo của người nói chuyện, sắc mặt Nghênh Phong lạnh lùng hướng giữa không trung hét lớn.

"Người nào? Đi ra."

Một trận gió nhẹ thổi qua, thân ảnh lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất, nếu không phải là ban ngày, tất cả mọi người sẽ hoài nghi đây chắc là một vong hồn, nhưng bây giờ là ban ngày, nên dưới ánh mặt trời họ thấy người đến mặc một thân trường bào màu đen, trên trường bào mở ra có kim tuyến chạy vòng quanh như châm phá vài nét bút, cả người hắn lạnh lùng kêu ngực mười phần, hé ra gương mặt như quỷ thần điêu khắc, tinh雕 tế mài, da thịt oán hận sáng bóng, khi ánh mặt trời chiếu vào càng sinh động rạng rỡ, đôi mài dài nhỏ như ngọn núi, mà ánh mắt của hắn cũng dài nhỏ, nhưng bên trong nó đang tản mát ra ánh sáng thị máu khiếp người, vừa nhìn một cái đã biết tên này là loại người âm tàn sắc bén, lúc này khoe môi của hắn câu ra nụ cười tựa tiêu phi tiêu, nhìn phía Nghênh Phong.

"Tiểu Phong nhi, mới đi ra ngoài có mấy ngày, ngay cả gia đình nhận thức không ra, xem ra đáng đánh đòn a."

Mặc dù lời nói hờn dỗi, thế nhưng thanh âm kia lành lạnh một chút nhiệt độ cũng không có, không chỉ thanh âm không có nhiệt độ, ngay cả người cũng không có nhiệt độ.

Mộc Thanh Dao mắt lạnh nhìn kẻ đột nhiên từ đâu nhô ra, hắn lớn lên cực kỳ

yêu nghiệt, nếu như nói Sở Thiển Dực yêu nghiệt mang theo một luồng ánh mặt trời vui vẻ, thì hắn căn bản là Tu La đến từ địa ngục, ánh mắt quý mị, hơi thở đê mê, nói chuyện thì lạnh băng băng, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy cực kỳ khó chịu, cảm giác như có một trận gió lạnh từ cõi âm, khiến cho đáy lòng người ta bắt đầu sinh ra một loại sợ hãi, tựa hồ như câu hồn dạ quỷ.

"Nguyên lai là Dận vương gia, Dận vương gia làm cái gì vậy? Thật hù chết nô tỳ."

Nghênh Phong ngoài miệng nói chữ sợ hãi, nhưng ngôn hành cử chỉ lại không tự ti cũng không kiêu ngạo, mang dáng vẻ thản nhiên.

Thì ra người trước mắt là hoàng đệ của Trưởng Tôn Trúc, Dận vương gia, Trưởng Tôn Dận, không biết hắn ẩn náu trên cây to kia để làm gì? Mộc Thanh Dao ngẩng đầu nhìn gốc cây rậm rạp kia, nếu như không phải hắn lên tiếng, chỉ sợ không ai biết hắn ở trên đó.

"Vị này chính là quý khách mà thái tử gia mang về sao?"

Trưởng Tôn Dận quả nhiên đem đầu mâu nhắm ngay Mộc Thanh Dao, Nghênh Phong liền ngắn ra, đang định nói chuyện, thì bên cạnh thần sắc của Thanh Dao đã lạnh lẽo, trong đồng tử xẹt qua sự lạnh giá tàn bạo, nam nhân này, thật đáng ghét, vì thế nàng thần sắc không thay đổi mở miệng.

"Thanh Dao thật nhận không nổi hai chữ khách quý, Dận vương gia quá đế cao tại hạ."

Lạnh lùng tàn ác không lưu tình, không chút khách khí bày ra trên gương mặt, nàng nói xong liền quay đầu nhìn về phía Nghênh Phong: "Chúng ta cần phải trở về."

"Dạ, Mộc cô nương, " Nghênh Phong nói xong, quét mắt liếc nhìn Trưởng Tôn Dận một cái ; thản nhiên làm thi lễ: "Nô tỳ lui xuống trước, gia hôm nay một không có ở trong quý phủ, Dận vương gia vẫn nên trở về đi."

"Không dám"trong ánh mắt của Trưởng Tôn Dận chợt lóe lên sắc bén, còn mang theo nồng đậm mùi vị thị máu, nghĩ mãi không ra người mà Trưởng Tôn Trúc mang về, cả gan cuồng ngạo và dám không đem hắn để vào trong mắt, tốt, tốt, Trưởng Tôn Dận khéo môi câu ra ý cười âm trầm phát tay.

Mộc Thanh Dao nhìn cũng không thèm nhìn đến Trưởng Tôn Dận nữa, nam nhân này căn bản cũng không phải là người tốt, ở cái nhìn đầu tiên nàng liền nhận ra dã tâm trong mắt của hắn, hơn nữa người như sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, chỉ sợ Thanh La quốc cũng sẽ không yên bình, xem ra sắp có nội loạn a, các nàng vẫn nên mau chóng rời đi mới được

Đoàn người vội vã rời đi.

Để lại phía sau một ánh mắt thị máu hung tàn vẫn còn đưa mắt nhìn các nàng.

Đợi đến khi thân ảnh các nàng biến mất, thì bên cạnh Trưởng Tôn Dận một người lặng lẽ đi qua đây xem kịch vui, Thẩm Nhứ Tuyết mang vẻ mặt nghiêm ngâm, tà tà liếc mắt Dận vương gia một cái.

"Xem ra mặt mũi của Dận vương gia chúng ta cũng không còn a, nói không chừng người đúng thật là thái tử phi, tương lai chắc sẽ là hoàng hậu a."

"Hừ, nàng ta cũng xứng, " Trưởng Tôn Dận hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đã sấp phun ra lửa, sau đó mở miệng: "Nàng ta đến tốt cùng là ai?"

Thẩm Nhứ Tuyết lắc đầu: "Không biết, chỉ biết là nàng tên Mộc Thanh Dao, là người của Huyền Nguyệt, không ai biết lai lịch của nàng ấy, ngoại trừ gia, người khác ai cũng không biết, nếu như biết được nàng ta có lai lịch gì, nói không chừng hạ thủ sẽ tốt hơn!"

Thẩm Nhứ Tuyết vẻ mặt phiền não, nữ nhân kia vẫn còn ở Minh Nguyệt Uyển, nàng muôn hạ thủ cũng không có cơ hội, hơn nữa ở trong thái tử phủ, nàng cũng không dám động tay động chân, nếu như bị gia biết, chỉ sợ hắn tức giận sẽ thật sự ra tay đối với đệ nhất thế gia, mà nàng thì không dám mạo hiểm như vậy.

Chương 97.2

"Ừ", Trưởng Tôn Dận nhường mài một chút, cũng không nói chuyện, Thẩm Nhứ Tuyết quay đầu quan sát hắn, bỗng nhiên hài lòng nở nụ cười: "Dận vương gia nếu như thật sự thật lòng muốn biết nàng là ai? Kỳ thực cũng không phải là không có biện pháp, ngoại trừ thái tử gia ra, còn có biện pháp khác!"

"Biện pháp gì?" Trưởng Tôn Dận lãnh léo trừng mắt nhìn Thẩm Nhứ Tuyết,

hắn làm sao không biết Thẩm Nhứ Tuyết đánh bàn tính gì? Bất quá lúc này bọn họ coi như đứng cùng một con đường, vì thế hắn cũng không vội mà đối phó nàng.

"Mỹ nam kê, Dận vương gia nếu như không quá lạnh lùng, thật ra là một mỹ nam tử đây, bên người nữ nhân kia không phải có hai nha đầu sao? Dận vương gia nếu như thi triển chút mỹ nam kê, mấy nha đầu chưa biết việc đời kia nhất định sẽ động tâm, đến lúc đó chuyện gì mà không biết được a."

Thẩm Nhứ Tuyết âm hiểm độc ác mở miệng, nữ nhân, bất kể là nha đầu hay đại gia tiểu thư, đều khát vọng được nam nhân yêu quý, mấy tiểu nha đầu kia cũng không ngoại lệ đi.

Trưởng Tôn Dận không nghĩ tới Thẩm Nhứ Tuyết lại đưa ra loại này kiến nghị buồn chán này, đột nhiên giận đến mặt, hờ lạnh một tiếng: "Buồn chán cực độ."

Sau đó vung tay áo, hắc bào bay lên, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, đôi mắt của Thẩm Nhứ Tuyết nhìn khoan dát trống trước mặt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, bất quá cuối cùng nàng lại cười.

Nói không chừng tên kia cuối cùng vẫn sẽ thực thi mỹ nam kê, ta cũng không tin hắn không muốn tra ra, nữ nhân kia đến tận cùng là ai?

Bên trong Thái tử phủ, nháy mắt phong vân thay đổi.

Cũng trong lúc này, trong hoàng cung Huyền Nguyệt, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hoàng thượng vẻ nóng lòng chợt lóe lên rồi biến mất, Thanh Dao đã rời khỏi hoàng cung gần hai tháng, bây giờ là một điểm tin tức cũng không có, nhớ tới nàng quyết tuyệt rời cung, tim của hắn đầu tiên là phẫn nộ, nhưng đến bây giờ đã trở thành lo lắng, thời gian dường như đặc biệt dài dằng dặc, nội hoạn đã trừ, trên triều đình loạn đảng nên trừ đã hết trừ, hiện tại chính vụ tá tướng đã có thể hiệp trợ hắn xử lý, vì thế phần lớn thời giờ, hắn chờ đợi tin tức của Nam An vương.

Thế nhưng chờ lâu như vậy, một điểm tin tức cũng không có, làm sao hắn không nóng ruột được, trên dưới Huyền Nguyệt quốc, chẳng lẽ tìm không được tin tức của Dao nhi, lúc này nàng đang mang thai! Nếu như nàng chẳng may rơi vào trong tay của lục quốc.

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nghĩ đến đây da đầu liền ê dại, tâm tình trầm trọng

không gì sánh được.

Mà bây giờ hắn có tức giận đều tìm không được đối tượng, bởi vì tất cả những chuyện này do chính hắn gây ra.

Trong chuyện này hắn đã không chịu suy nghĩ sâu thêm, tưởng rằng cho nàng điều mà nữ nhân tối khát vọng nhất, dành cho nàng quang vinh ân sủng tối cao nhất, hết thảy như vậy là đủ rồi, nhưng hắn đã quên nàng cần gì, khát vọng cái gì, lần này nội hoạn của Huyền Nguyệt được diệt trừ, không thể không nói công lao to lớn của nàng, nàng một mực tận tâm giúp đỡ hắn, nhưng hắn đã làm cái gì, hơn nữa chỉ cần nghĩ tới nàng mang thai mà vẫn phải ở bên ngoài lưu lạc, nội tâm liên rầu rĩ, đau đớn.

Trong một góc đại điện, A Cửu cẩn thận gọi hắn: "Hoàng thượng, nên dùng bữa tối."

"Mang đi xuống đi, " trên khuôn mặt âm ngao chỉ có sương lạnh trahi rộng, mà không có biểu hiện nào khác nữa, A Cửu thở dài, hoàng thượng cần gì phải thế chứ? Nương nương đã bỏ đi, Nam An vương gia cũng đi tìm rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức, cần gì phải khó xử bản thân mình đâu, dù cho nương nương không trở lại, thì cuộc sống chẳng phải vẫn trôi qua hay sao? Quan trọng nhất là, thiên hạ nữ nhân nhiều như vậy, chỉ cần hoàng thượng muốn, cái dạng nữ nhân gì mà không có a?

"Hoàng thượng, người ăn chút đi, gần nhất người vẫn không ăn cái gì cả vậy, bảo trọng long thể quan trọng hơn a, hoàng thượng muốn cái dạng nữ tử gì mà không có a?"

Thanh âm của A Cửu vừa rơi xuống, Mộ Dung Lưu Tôn tựa như một con sư tử đang gào gú tức giận, vung tay lên, đem đồ ăn trên bàn đều ném xuống đất.

"Ngươi biết cái gì? A Cửu, ngươi không hiểu tình yêu nam nữ, tuy rằng hoàng hậu có năng lực, nhưng trẫm cũng không phải bởi vì năng lực của nàng mới thích nàng, trước đây trẫm không biết, nhưng đoạn thời gian gần đây, trẫm suy nghĩ rất rõ ràng, đó chính là tình yêu nam nữ, chẳng lẽ thực sự hoàng đế đều không có tình hay sao?" (TT: Hazz ta nói mà, lúc đầu Ca ấy ko nghĩ rằng ca yêu Dao tỷ sâu đậm)

Hoàng đế luôn luôn cuồng ngạo hơn người, lại cũng có một mặt nhu vậy, đúng là chuyện ngoài ý muốn, A Cửu không dám nói thêm cái gì nữa, từ xưa

đến nay hoàng đế đều không có tình a, hoàng thượng như vậy, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây, ở hậu cung Tây Môn Tân Nguyệt cùng Sở Ngữ Yên, chẳng lẽ thật sự chỉ để bày trí thôi sao.

"Hoàng thượng, tiểu nhân biết sai rồi, người đừng nóng giận."

"Thu dọn xuống đi, " hoàng đế không nói thêm cái gì nữa, phiền chán phát phát tay, sắc mặt cực kỳ âm ngao.

Lúc này, ngoài cửa đại điện Hoa Ly Ca đã đi tới, cung kính mở miệng:
"Hoàng thượng, Nam An vương có tin tức?"

"Cái gì? Nói mau, tin tức gì, " nam nhân ngồi chỗ cao gấp gáp đứng lên, trong đôi mắt đen kịt như mực đã bắt đầu nhuộm lên ánh sáng, Hoa Ly Ca cẩn thận bẩm báo: "Hoàng thượng, Nam An vương phái người đưa tin tức về, vốn hắn đã tìm được nương nương, thế nhưng nàng cự tuyệt trở về, Nam An vương chỉ phải đi theo nàng không ngờ ở Phù Phong thành, lại có người trợ nàng âm thầm thoát đi, Nam An vương hiện tại cùng đám thủ hạ ám vệ đang lẩn tìm trong Huyền Nguyệt quốc, nhưng không có thu hoạch gì, Nam An vương gia nói, chỉ sợ hoàng hậu đã bị người ta mang ra khỏi Huyền Nguyệt quốc."

"Xảy ra chuyện như vậy, không phải nên báo đến biên quan hay sao? Như thế nào còn để cho nàng đi? Sao còn để phát sinh loại sự tình này?" (TT: ta nói mà, nếu là Tôn ca gấp tỷ ấy thì tỷ ấy đừng hòng thoát hehe)

Nam nhân cuồng ngạo ngồi ở trên cao, lúc này tựa như một con mãnh sư thị máu, nhìn chằm chằm những kẻ bất an dưới, tựa hồ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người khác, trên đại điện một mảnh vắng lặng, ai cũng không dám nói thêm cái gì, nam nhân kia đi tới đi lui, bỗng nhiên dừng lại cước bộ lại, ngược mắt lên.

"Mệnh lệnh Nam An vương lập tức kiểm tra, đem tin tức báo đến trong tay ám vệ, nhìn xem ở những quốc gia khác có tin tức của nàng hay không?"

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn u ám giống như mặt nước đại dương mênh mông, vô biên vô hạn, từng cơn sóng ba đào ẩn sâu bên dưới, và không biết nó nằm nơi đâu.

Đáy lòng đầy rẫy sự khủng hoảng mãnh liệt, tựa hồ có một loại ý niệm lúc nào cũng có thể mắt đi nàng, khiến cho lòng hắn như một sợi dây đàn đang

bị căng quá chặt chẽ, nếu như nàng đã yêu người khác thì làm sao bây giờ? Loại ý nghĩ này vừa phát sinh ra, thì đọng lại mà không tan biến đi, lúc này hắn mới cảm nhận rõ ràng được cảm giác của nàng khi biết hắn nạp phi, đáy lòng sẽ đau đớn đến đường nào, giống như hắn lúc này vậy, chỉ tưởng tượng ra cảnh nàng sẽ yêu người khác, toàn bộ tâm giống như đang ở trong chảo đang chiên chǎng có chỗ nào dễ chịu.

"Dạ, Hoàng thượng."

Hoa Ly Ca lập tức lui ra ngoài, A Cửu dẫn thái giám ở đại điện thu dọn bàn chén dĩa kia xuống.

Đại điện ngay lập tức lúc này lặng ngắt như tờ.

Ngoài cửa điện đi vào một tiểu thái giám, cẩn thận sợ hãi mở miệng: "Hoàng thượng, Thục phi nương nương cầu kiến."

Lời vừa nói ra, hình như chạm đến dây đàn đang căn trong lòng kia, hoàng thượng xoay mình quay lại, cầm tucus nhìn tiểu thái giám, thân hình cao lớn khẽ động, một cước đã nhắm ngay tiểu thái giám kia đá xuống, tàn bạo mở miệng: "Bảo nàng trở về, không cho phép bước vào Lưu Ly cung một bước."

"Dạ, hoàng thượng."

Chương 97.3

Tiểu thái giám chỉ cảm thấy ngực mình hơi đau, run run đứng lên, lui ra ngoài, bên ngoài cửa điện, Tây Môn Tân Nguyệt dịu dàng đứng chờ, vừa nhìn thấy sắc mặt tiểu thái giám tái nhợt, run run đi tới, liền biết hoàng thượng không muốn gặp nàng, thời gian gần đây từ khi hoàng hậu nương nương rời đi, nàng biết nguyên nhân là do nàng, nên vẫn không dám tới gặp hắn, hôm nay phải cố lấy hết dũng khí để qua đây, ai biết hắn cắn bản không muốn gặp, ngẫm lại cũng phải, hắn và hoàng hậu ân ái như vậy, trong khoảng thời gian ngắn này chỉ sợ sẽ không dễ dàng tiếp nhận người khác, nhưng nàng nguyện ý chờ.

"Hoàng thượng không gặp, nương nương."

"Được, chúng ta đi trở về thôi," Tây Môn Tân Nguyệt dẫn thị nữ Liên Yên, xoay người đi trở về, vừa bước tới nơi yên lặng không người, Liên Yên nhịn không được nói thầm, "Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ? Tuy rằng

người được phong làm phi, nhưng nếu nữ nhân kia trở về, chỉ sợ hoàng thượng cái gì cũng đều nghe nàng, đến lúc đó, hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng cho người một mối hôn sự, rồi xuất cung."

"Người như nàng ta vậy, chỉ sợ sẽ không đơn giản mà trở về."

Tây Môn Tân Nguyệt nhớ đến bản thân mình lần cuối cùng nhìn thấy bóng lưng cao ngạo kiên cường quết đoán đó, nữ nhân kia một khi đã quyết định chuyện gì, chỉ sợ không có đơn giản để thay đổi, vì thế sự lo lắng của Liên Yên căn bản là dư thừa.

"Thế nhưng nghe nói nàng ta đã mang thai, hoàng thượng không thể nào để cho huyết mạch lưu lạc ra ngoài, hơn nữa hắn vốn rất thích nàng, nhất định sẽ tìm nàng đón trở về, đến lúc đó?"

Liên Yên nói xong, thì không nói thêm gì nữa, bỗng nhiên ánh mắt hiện lên tia hung ác, xoay mình mở miệng: "Bằng không bảo lão gia phái người đi ra ngoài?"

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nghe Liên Yên nói, sắc mặt đột nhiên biến đổi, hung hăng trọn mắt nhìn nàng liếc một cái.

"Đầu óc của người thế nào mà không chịu khôn ra thế? Hiện tại tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào nàng, chúng ta làm như vậy không phải là muốn chết hay sao? Huống chi căn bản không cần chúng ta động thủ, hiện tại nàng xuất cung, với năng lực của nàng ấy như, chỉ sợ đã là mục tiêu của lục quốc, người ta căn bản sẽ không bỏ qua cho nàng ấy đâu, vì thế người sợ cái gì a, an tâm chờ ở chỗ này đi, hoàng thượng thích nàng, trong lúc nhất thời sẽ không buông tay đâu, người chờ không phải súc sinh nên đều là có cảm tình, bất quá ta tin chờ một thời gian dài nữa, phần tình cảm kia sẽ phai nhạt, đến lúc đó hắn sẽ buông tay, ta không vội, dù sao cũng đã tiến cung, còn có cái gì à không thể chờ."

Tây Môn Tân Nguyệt khí định thần nhàn mở miệng, dã nha đầu của mình hồi cung.

Thanh La quốc.

Thái tử phủ, trong Minh Nguyệt Uyển phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Mai Tâm giống như vừa phát hiện ra một tân đại lục khi chỉ vào bụng của

chủ tử, lắp bắp hơn nửa ngày mới mở miệng: "Chủ tử, bụng người phồng lên kìa."

Mộc Thanh Dao trùng mắt liếc nàng một cái, may mà lúc này trong phòng không có người ngoài, gần, bởi vì cái thai có phản ứng, nàng ăn được rất ít, ngửi thấy được mùi dầu mỡ gì đó liền muốn nôn, vì thế căn bản không ăn được cái gì, cả người gầy ốm, nhưng mà đã có thai bốn tháng, chẳng lẽ bụng một tí cũng không nhín ra được sao? Chỉ là bình thường nàng mặc y phục rộng thùng thình, vì thế mới không nhín ra mà thôi, hiện tại vừa cởi bỏ quần áo, người này liền hét đến kinh thiên động địa.

Mạc Sầu giật nàng một cái, ý bảo nàng nói nhỏ chút.

"Ngươi nhỏ giọng một chút, biết không? Đừng làm như đã xảy ra chuyện gì đó không bình thường?"

"Nha, ta đã biết, " Mai Tâm vội vàng nhỏ giọng gật đầu, lúc này ở ngoài cửa Nghênh Phong nghe được động tĩnh trong phòng, đứng cách rèm cửa nhẹ giọng hỏi: "Mộc cô nương, không có sao chứ."

"Không có việc gì, " Mộc Thanh Dao lại trùng mắt với Mai Tâm một cái, lập tức hướng ra phía ngoài mở miệng, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, ánh mắt nàng không khỏi hiện lên một hai mảng sương mù, trên gương mặt xinh đẹp nhẹ nhàng bao phủ ánh sáng, một tay không tự chủ xoa xoa bụng, trước đây vô tri vô giác, thế nhưng mấy ngày gần đây, hắn đột nhiên cử động, có đôi khi nàng tâm tình không tốt, hắn liền thỉnh lình động đậy như giật mình, tựa như muốn an ủi nàng vậy, khi nghĩ đến chuyện trên thế giới này có một người huyết mạch tương liên với mình, thì trong lòng liền dâng lên cảm động, vẻ mặt hạnh phúc, đứa nhỏ này là của nàng, chỉ của một mình nàng thôi.

Trong thời loạn thế này, nếu như muốn bảo toàn cho mình và đứa nhỏ, tất nhiên phải có võ công tốt, cùng thể lực mạnh mẽ, mới không làm cho mình cùng đứa nhỏ bị thương.

Đúng, nhất định phải có võ công cùng thể lực của mình, nhưng bây giờ phải đi nơi nào để bái sư học nghệ đây, suốt ngày bị vây ở trong phủ thái tử, thì làm sao tìm được danh sư đâu, nhưng Trưởng Tôn Trúc lại không nói không cho phép nàng đi ra ngoài, nghĩ đến đây, tinh thần của Thanh Dao liền tinh táo lại, phát tay phân phó Mạc Sầu ở bên cạnh.

"Đi, tìm cho ta một kiện y phục rộng thùng thình, chúng ta cần phải đi ra cửa để dạo phố."

"Tiểu thư," Mạc Sầu cùng Mai Tâm kêu lên, nhưng thấy vẻ mặt kiên định của chủ tử, liền biết nàng đã quyết tâm, Mạc Sầu đi tới tủ quần áo khắc hoa, kéo cánh cửa tủ màu tím ra, bên trong y phục đủ mọi màu sắc, cái gì cần có đều có, những y phục này rất hoa lệ quý báu, đều xuất phát từ tay những thợ may danh gia tay, đủ các loại kiểu dáng, Mạc Sầu chọn lựa một kiện quần áo dài màu trắng ngà rộng thùng thình, rồi đi tới hầu hạ chủ tử mặc vào.

Tuy rằng y phục rộng thùng thình, trên dưới nhìn qua toàn thân, cũng nhìn không ra chút nào đầu mối, bất quá da thịt thủy nộn bây giờ, so với trước đây càng đầy đặn mịn màng hơn, thật khiến người ta muốn nhéo một cái, ánh mắt thì sáng long lanh làm cho người ta nhìn vào liền bị hâm sâu trong đó, vô pháp tự kềm chế, chủ tử đúng là càng ngày càng có mị lực.

"Ừ, không tệ, đi thôi."

Thanh Dao xoay một vòng, cảm giác thật thoải mái, quần dài rộng thùng thình, cộng thêm búi tóc lỏng lẻo nhìn qua rất đặc biệt, quanh thân trên dưới, chỉ cảm thêm một bích ngọc trâm nghiên nghiên trên búi tóc, nhưng mà cây trâm kia lại là đồ tốt, oánh nhuận trong suốt, lộ ra từ mái tóc đen tựa như một dòng nước nhỏ đang chảy xuôi.

Thanh Dao ôm tiểu hồ ly, dẫn theo hai nha đầu xuất môn, ngoài cửa Mạc Uy cùng Nghênh Phong đang đứng thảng, vừa nhìn thấy Thanh Dao đi ra, hai người song song kêu một tiếng.

"Chủ tử (Mộc cô nương)."

Thanh Dao gật đầu, cười dịu dàng mở miệng: "Nghênh Phong, ta muốn đi dạo phố."

"Đi dạo phố?" Nghênh Phong sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ qua Mộc cô nương lại muốn đi dạo phố, chủ tử đã phân phó, nếu như Mộc cô nương muốn đi dạo phố, thì phải cho người thông tri hắn, hắn sẽ theo nàng cùng đi, nhưng mà bây giờ chủ tử lại không có ở bên trong thái tử phủ, mà Mộc cô nương lại muốn đi dạo phố thì phải làm sao bây giờ? Sắc mặt của Nghênh Phong thay đổi liên tục, đã làm Thanh Dao không vui, mặt trầm xuống, con ngươi toát ra ánh sáng lạnh, giá buốt nhìn chằm chằm nàng.

"Chẳng lẽ ta ngay cả ra đường phố đi dạo cũng không thể, vậy còn ở lại thái tử phủ của các ngươi làm gì?"

Nghênh Phong vừa thấy Mộc cô nương sinh khí, đâu còn dám ngăn cản, vội vàng cung kính mở miệng: "Mộc cô nương suy nghĩ nhiều, nô tỳ theo cô nương đi trên đường phố là được."

"Ừ, đi, " Thanh Dao cũng không còn lạnh lùng nữa, vẻ mặt như trăng rằm, ánh sáng ngọc toả ra không gì sánh được, khoe môi câu ra nụ cười êm dịu như gió : "Vậy đi thôi."

Nàng vượt lên trên đầu bước đi ra ngoài, Mạc Sầu cùng Mai Tâm, còn có Mạc Ưu theo sát phía sau nàng, Nghênh Phong vội vàng phân phó nha hoàn, chờ gia hòi phủ liền bẩm báo cho gia biết, nàng bồi Mộc cô nương đi dạo phố, khi phân phó xong liền bước nhanh vài bước cùng tiến về phía thân ảnh ở trước, đoàn người ra khỏi Minh Nguyệt Uyển, đi về phía nhà chính để ra ngoài.

Đọc theo đường đi, hạ nhân vương phủ đều cung kính cẩn thận chào hỏi, nhưng ở phía sau vẫn len lén liếc nhìn, bất quá không ai dám nghị luận gì, đây thái tử phi tương nay, các nàng cũng không phải là không muốn sống nữa.

Chương 97.4

Quân gia Hoằng Văn của Thái tử phủ vừa nghe nói Mộc cô nương muốn đi dạo phố, ngoại trừ bọn người của Nghênh Phong, mặt khác hắn còn phân phó thêm mấy người thị vệ đi bảo hộ các nàng, rất sợ ra một điểm sai lầm nào, trách nhiệm này ai cũng không gánh vác nổi a.

Mộc Thanh Dao mắt lạnh quét một vòng, trong lòng thật tức a, cái này mà bảo vệ sao, rõ ràng là giám thị, kỳ thực nói thật lòng, hôm nay nàng đang chuẩn bị tìm cơ hội len lén trốn đi, nhưng bây giờ phía theo một đám người nhiều như vậy, còn đều là người có thân thủ bất phàm, nhìn tình hình này, nàng còn trốn đi được sao? Thực sự là tiền đồ một mảnh âm u mà.

Bằng không đi gặp Trưởng Tôn Trúc, hỏi hắn một chút, lúc nào các nàng có thể rời khỏi phủ?

Phượng Phàn thành, rất náo nhiệt.

Bên đường phố có rất nhiều người bán hàng rong đứng bên cạnh hàng hoá của mình, điều này vô cùng tiện lợi, cho những bá tánh gia đình bình thường có thể mua đồ lặt vặt.

Về phần cửa hàng hai bên đường phố, thì rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có, làm người xem hoa cả mắt mà vẫn không kịp nhìn.

Buôn bán đắt nhất đại khái chính là túu lâu trà tú, trước cửa người ta lắp nập ra vào, hương xa bảo mã như nước chảy, hơn nữa càng tới gần buổi trưa, người ăn càng lúc càng nhiều, bởi vậy chỉ thấy trước cửa các đại túu lâu khách sạn, khách đông kín người đến người đi lắp nập.

Thanh Dao chầm chậm tiêu sái đi ở trên đường cái, một đôi mắt xinh đẹp thỉnh thoảng quét nhìn đoàn người quanh mình, đều là một ít người tầm thường, nhìn ra phía sau nữa, Nghênh Phong một tắc cũng không rời khỏi các nàng, trong lòng không khỏi thêm ngăn trở, nàng càng nhìn càng cảm thấy, Nghênh Phong chính là người mà Trưởng Tôn Trúc phái ra giám thị các nàng.

Trên đường cái, có rất nhiều người gặp đoàn người các nàng thì đều tự động tránh ra, thỉnh thoảng còn đánh giá các nàng, kèm theo tiếng nghị luận nho nhỏ, Thanh Dao có chút cảm thấy khó hiểu, bất quá nhìn thấy Nghênh Phong thì đã có câu trả lời những người đó vì sao cho nhường đường các nàng, bởi vì ai mà không nhìn được đây là người của thái tử phủ.

Một đường đi, một đường dạo, tuy rằng trên đường có rất nhiều trò chơi, đồ ăn ngon, đáng tiếc Thanh Dao một điểm hứng thú cũng không có.

Nàng hiện tại đâu có gì tốt đẹp so với cảnh cá chậu chim lồng, hơn nữa còn là một con cá chậu chim lồng đáng thương, từ nơi chiếc lồng này nhảy đến một khác chiếc lồng khác...

Đoàn người cuồn cuộn không mục đích ở trên đường cái di chuyển tuỳ tiện, giống như con ruồi không đầu, Nghênh Phong mấy lần muốn miệng, để Mộc cô nương trở về, thế nhưng chỉ cần nhìn thấy Mộc cô nương sắc mặt không vui, đôi mắt thỉnh thoảng lạnh lùng quét về phía các nàng, không biết các nàng đã làm cái gì chọc giận nàng ấy, nên một câu cũng không dám nói.

Đúng lúc này, có người từ hướng đường cái đối diện đánh tới, Thanh Dao rất sợ thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng, vội vàng né sang bên cạnh để nhường lối, người nọ liền chạm nhẹ vào thân thể của nàng, trong nháy mắt đó, Thanh

Dao liền có tính toán, con người lóe ra một cái, khéo mồi đột nhiên mím chặt, nhưng cũng không nói thêm lời nào, đợi được người kia cùng vài người truy đuổi hắn chạy tới, mới làm như nhớ tới cái gì, đưa tay sờ túi tiền tùy thân, vẻ mặt hoảng hốt rầm lên.

"Tiền của ta, túi tiền của ta không thấy, chắc bị người kia trộm đi, bên trong có ta đồ vật cần dùng đó? Nhanh, Nghênh Phong, đem hắn bắt băng được cho ta!"

Nghênh Phong vừa nghe thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức bỏ xuống một câu nói cho ba nha đầu phía sau nàng: "Chiếu cố tốt Mộc cô nương." Rồi đích thân dẫn mấy người thị vệ chạy đi, một đường đuổi theo tên trộm kia.

Mà Thanh Dao sắc mặt đột nhiên chìm xuống, quanh thân lạnh như hàn đầm, căm tức nhìn ba nha đầu thái tử phủ bên cạnh: "Còn không mau đi giúp Nghênh Phong, nếu mà đồ của ta bị đánh mất, các ngươi một cũng đừng nghĩ dễ chịu, nhanh lên một chút đi hỗ trợ."

Ba nha đầu vừa thấy Mộc cô nương tức giận, lập tức không dám nói thêm cái gì, tung người hướng phía trước mặt bay đi, giúp đỡ Nghênh Phong bắt lại tên trộm kia.

Trên đường cái, Mộc Thanh Dao ôm tiểu hồ ly, nhìn thấy tình thế trống vắng như chỉ mành treo chuông này, rất nhanh mệnh lệnh thủ hạ: "Mau chạy đi."

"Dạ" đoàn người động tác lưu loát thối lui, chớp mắt đã hướng về phía một con đường khác mà đi, cũng cùng lúc đó đám người Nghênh Phong đã bắt được tên trộm đang quay lại, lập tức nhìn thấy động tác của Mộc Thanh Dao, sắc mặt trắng bệch, thân hình nhúng một cái, cũng không quản chuyện ví tiền nữa, phi thân chạy tới, trên đường cái, đâu còn bóng dáng Mộc cô nương, chỉ thấy đầu đường cuối ngõ tất cả đều là người, căn bản không có thân ảnh Mộc cô nương.

Nghênh Phong sắc mặt xấu xí cực kỳ, quay đầu quét nhìn về nha đầu phía sau: "Ngươi lập tức trở về thông báo cho thái tử, ta dẫn người tìm kiếm trên đường, nếu như tìm thấy Mộc cô nương, ta sẽ đem nàng mang về."

"Dạ" nha đầu kia vội vã chạy đi, thông tri thái tử, mà Nghênh Phong thì mang theo mấy người thị vệ cùng hai tiểu nha đầu, động tác linh hoạt hướng về phía con đường khác bay đi.

Đám người của Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu, rốt cuộc cũng thoát khỏi sự giám thị của Nghênh Phong, đồng thời thở dài một hơi, nở ra nụ cười.

"Thật sự là quá tốt, rốt cuộc cũng thoát đi sự giám thị của các nàng, làm sao bây giờ? Chúng ta phải đi đâu."

"Đi, trước tiên tìm một cửa hàng mua quần áo để thay, không thể mặc như vậy đi qua lại ở trên đường, quá phô trương, nhất định rất nhanh sẽ bị Trưởng Tôn Trúc tìm được."

Thanh Dao bình tĩnh mệnh lệnh, đoàn người hướng bên đường cái đổi diện đi sang.

Lúc này, có mười mấy người diện vô biểu tình, một thân áo choàng màu đen xông ra, rất nhanh cùng tiến về phía mấy thân ảnh phía trước, chớp mắt liền chặn lối đi.

Mộc Thanh Dao thân hình vừa né, liền dâu lưng vào nhau, đổi diện mười mấy người hắc y, hai mắt đang toát ra thị máu sát khí, âm trầm một điểm biểu tình cũng không có, thở ra hít vào cho thấy hô hấp hùng hậu, nội lực nhất định kinh người, phải làm sao bây giờ? Mộc Thanh Dao sắc mặt âm ngao, nàng không hiểu, tại sao mình vừa thoát khỏi bọn người Nghênh Phong liền có người chặn đường các nàng, chẳng lẽ tên trộm vừa rồi?

Đôi mắt đen hiện lên ánh sáng lợi hại, nguyên lai là do người ta giở trò đống kịch, như vậy nếu họ muốn tránh mặt bọn người Nghênh Phong, thì chứng tỏ cái gì? Những người này nhất định sợ người thái tử phủ nhận ra, bọn họ sẽ là ai chứ? Là thế lực sau lưng nữ nhân kia à, hay cho một thủ đoạn tà ác, xem ra thái tử phủ này càng ngày càng không thể ở lại.

"Các ngươi làm gì?"

Tiếng nói lạnh lùng của Thanh Dao vang tiếng, nàng đang kéo dài thời gian, hi vọng có người lợi hại đi qua, có thể cứu các nàng.

Thế nhưng con đường này người qua lại thưa thớt, ngẫu nhiên cũng có mấy người đi qua, nhưng đều hoảng sợ chạy trối chết, căn bản không ai để ý tới việc các nàng, càng miễn bàn đến chuyện cứu các nàng, chẳng lẽ hôm nay các nàng khó thoát khỏi cái chết...

Chương 97.5

"Giết," đối diện mười mấy người cẩn bản không cần các nàng nói nhiều, nam nhân dẫn đầu vừa rút ra thanh đao phía sau, thì hàn khí bắn ra bốn phía, giật dữ quát một tiếng, mươi mấy người còn lại động tác nhanh rọn rút đao ở phía sau lưng lắc mình vây quanh mấy người các nàng, Thanh Dao đem tiểu hồ ly ở trong tay thảy đến chỗ Mai Tâm, thân thể trầm xuống, hai tay giao nhau, bi bình tĩnh nhìn những nam nhân kia, mắt thấy bọn họ đã công tới, không chút nào không dám khinh thường.

"Lên."

Bên phía các nàng tổng cộng có ba người biết võ công, Mạc Ưu võ công mạnh hơn một chút, nhưng Mộc Thanh Dao thì lại không dám có động tác quá lớn, sợ thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng, còn Mai Tâm thì một chút võ công cũng không có, nàng ôm tiểu hồ ly ở bên trong đao quang kiếm ánh thỉnh thoảng phát ra tiếng thét chói tai, Thanh Dao một bên cố định bụng, một bên còn phải chiêu cố nàng, nhất thời luồng cuồng tay chân, ứng phó không xuể, mà địch nhân, mỗi người đều võ công cao cường, còn thêm thị máu tàn nhẫn, xuất ra nhiều chiêu trí mạng, chớp mắt Mạc Sầu đã bị trúng một kiếm, Thanh Dao đau lòng kêu to: "Mạc Sầu, ngươi cần thận một chút."

Bên này vừa kêu xong, thì mắt nhìn thấy ánh đao lóe lên, có đao bổ về phía Mai Tâm, Thanh Dao đâu còn quản được đứa nhỏ ở trong bụng nữa, thân hình nhúng một cái, dùng sức đẩy Mai Tâm ra, làm cho nàng tránh thoát nhát đao kia, còn chính mình thì lại nằm trong đường đao của đối thủ, hàn khí chảy ròng ròng ra, đại đao nhắm vào trên người của nàng đâm tới.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu hoảng sợ kêu to: "Tiểu thư!"

Mắt thấy chủ tử hắn phải chết không thể nghi ngờ, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu liền hết hy vọng, đúng lúc này, kỳ tích đã xảy ra, không biết từ đâu nhí bay tới một sợi dây bạc mềm mại, mang theo một cỗ khí phách sắc bén, thăng tắp bắn qua, chớp mắt quần lấp hắc y nhân ở gần Mộc Thanh Dao nhất, giật mạnh lên không né tránh, chớp mắt đã đem hắc y nhân lợi hại kia vứt ra ngoài, dễ dàng giống như ném rau cỏ hay đậu hũ vậy, chỉ thấy hắc y nhân kia cong người một cái, miệng phun ra máu ngã xuống đất mà chết.

Sợi dây bạc kia tựa như có mắt, lần thứ hai cuốn lấy thêm một người, cũng không cần tốn nhiều sức lực đã né tên kia văng xa, hắc y nhân này khúc nhúc nhích một chút nào, cứng đơ một cái thì chết.

Không khí lạnh lẽo lại, một cỗ âm khí đậm đặc giống như đến từ địa ngục, lan toả ở giữa không trung, những người áo đen kia bị hù cho hoảng sợ, cùng lúc thối lui ra xa một bước, khốn khổ thành một đoàn, cây đao trong tay giơ lên, cảnh giới nhìn bốn phía, họ căn bản không biết binh khí mềm dẻo kia là từ đâu nhô ra, có thể thấy được người ẩn náo, võ công lợi hại bao nhiêu.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu sững sờ há hốc miệng, quên cả việc ngâm lại, chỉ dựa vào một sợi dây bạc mềm làm binh khí, mà lại giết người trong vô hình, người này, chỉ sợ là cao nhân bí hiểm, nếu như có thể bái ông ta làm thầy, tất nhiên sẽ học được một thân bản lĩnh lợi hại...

Ở đây Thanh Dao đang tính toán, thì nơi đó tất cả hắc y nhân đã hoảng sợ đến sắc mặt đều thay đổi, tựa hồ như nhớ tới cái gì, có chút kinh ngạc, rồi cuối cùng cũng thì thào mở miệng: "Các hạ là người phuơng nào, không phải là? Không phải là?"

Liên tiếp mấy tiếng đều nói không ra câu, đúng lúc này, một trận gió như không thổi qua, rõ ràng nhẹ như lông hồng, nhưng lại mang theo hơi thở tử vong, bao phủ hết mọi người, làm cho họ cảm thấy như trong lòng đang bị tảng đá đè lại, hít thở không thông...

Đợi cho cơn gió ngừng lại, ngay phía trước mặt bọn hắn, vạn đạo ánh sáng bao phủ một nam tử mặt mài đẹp như ngọc, hai hàng lông mài như núi, ánh mắt trong suốt, tựa như tuyết trên Thiên Sơn lạnh đến thấu xương, một điểm nhiệt độ cũng không có, da thịt ở dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống làm cho nó trong suốt bóng loáng, mái tóc đen như mực nhu thuận thả tung trên vai, nhưng một người bình tĩnh cứ hiềm thấy trong thiên địa như vây lại ngồi trên xe lăn.

Hắn vừa xuất hiện, những người áo đen kia tựa như thây quỷ, đồng thời lui lại mấy bước, ngay cả nói cũng đều nói không xong.

"Ngươi, ngươi?"

"Cút" đôi môi mềm mại như cánh hoa, nhẹ nhàng thốt ra một chữ, những người áo đen kia bị doạ đến bỏ chạy, hai bên đường chớp mắt đã an tĩnh lại, Mạc Sâu che lấy cánh tay bị thương bước tới bên cạnh Mộc Thanh Dao, vài người cùng nhau nhìn nam nhân đang ngồi ở trên xe lăn, cùng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, người này là ai vậy?

Thanh Dao nghĩ đến công phu vừa rồi của hắn, thực sự là đã tới tình trạng xuất thần nhập hóa, nếu như bái người này làm sư, thì sau này không ai dám khi dễ nàng, lập tức cũng không cùng người ta khách khí, tiến lên một bước ôm quyền: "Cám ơn ân công ơn cứu mạng, xin hỏi ân công đại danh."

"Vô Tình."

Vô Tình, người cũng như tên, từ đầu tới đuôi đều không có biểu tình gì, sóng mắt vừa lưu chuyển, thì hơi thở lạnh lùng đã đập vào mặt, hắn cứ như vậy bình tĩnh nhìn Mộc Thanh Dao, làm cho nàng nhịn không được đánh rùng mình một cái, nam nhân này lớn lên tuấn mỹ có thể nói hiếm thấy trong thiên hạ, dung nhan không nhiễm một hạt bụi trần, ngay cả ánh mắt cũng đều trong suốt không có một chút tạp niệm nào, như đoá tuyết liên trên đỉnh núi xa xa mịt mờ tuyết trắng, lạnh lùng mà cô tịch, mang theo hương thơm và phủ lên mọi người cảm giác mát mẻ.

Phía sau hắn đứng thẳng hai người thiếu niên, sắc mặt đều không vui cẩm túc nhìn các nàng, tựa hồ như các nàng đã làm ra chuyện gì không thể tha thứ được vậy.

"Vô tình ân công, cảm ơn người đã cứu ta mệnh, ta có thể cầu người một việc không?"

Mộc Thanh Dao cảm giác lúc này mình hành động giống như một người ngu ngốc, người ta căn bản không để ý tới nàng, chỉ có một mình nàng tự nói mà thôi, thế nhưng nàng nhìn tới nhìn lui, võ công của Vô Tình đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa rồi, nếu như hắn nhận lời của nàng, thì sau này nàng sẽ không bị người ta khi dễ nữa.

"Nói, " hai hàng lông mài như ngọn núi của Vô Tình nhúróng lên, đáy mắt băng sương dày đặc.

"Xin hãy thu nhận lấy ba người chúng ta " Mộc Thanh Dao đưa tay lên kéo Mạc Sầu và Mạc Ưu qua, úm một tiếng quỳ xuống: "Chúng ta muốn theo ngươi học võ."

Guong mặt tinh xảo xuất sắc nhất trong thiên địa, trong nháy mắt ngây ra như phỗng, cuối cùng nụ cười kỳ dị, nụ cười này, làm cho Mộc Thanh Dao nhìn đến ngây người, dễ nghe như thanh âm của hoa nở vậy, khuôn mặt hắn dịu dàng như nước, giống như đoá hoa quý hiếm nhất thế gian, sạch sẽ đến không chút bụi trần.

Nhưng hắn chỉ khẽ cười một cái, rồi không phục vẻ lạnh lùng như cũ, trên khuôn mặt đẹp kia một điểm nhiệt độ cũng không có, nhàn nhạt qua ba người các nàng thanh âm nhẹ như lông hồng vang lên.

"Ta chỉ nể tình đúra đúra nhỏ trong bụng ngươi mà thôi, băng không mạng của các ngươi thì có quan hệ gì đến ta đâu?"

Một lời vừa nói xong, liền quay đầu mệnh lệnh cho hai người thiếu niên phía sau : "Thanh Phong, Minh Nguyệt, đi."

Hắn vừa nói xong, Mộc Thanh Dao chỉ thấy hai người thiếu niên kia đưa tay lên, đỡ lấy xe đẩy của hắn, chớp mắt biến mất ở trước mặt ba người, khinh công kia chỉ sợ đã đạt đến trình độ đẹp tuyệt vô ngân, làm người ta hít hà tặc lưỡi đồng thời không khỏi tức giận.

"Tiểu thư, người này thật ngông cuồng a, các người đứng lên đi."

Mai Tâm tiến lên một bước nâng tiểu thư dậy, cái người tên Vô Tình tên kia lớn lên thật tốt, là nhân vật hiếm thấy trong thiên hạ, hắn đẹp giống như một loại gốm sứ, tinh xảo đến khác thường, nhưng một người như thế lại hết sức lạnh lùng, thật làm cho người ta mất hứng.

Chương 97.6

Mộc Thanh Dao đứng lên vuốt bụng mình một cái, hắn làm thế nào mà nhìn ra trong bụng của nàng có đúra bé, thực sự là lợi hại a, hơn nữa người này đến tột cùng là ai? Vì sao những người đó lại sợ hắn như vậy ?

Vô tình, vô tình, người cũng như tên, nếu như nói hắn thực sự lãnh huyết vô tình, thì tại sao lại vì đúra bé trong bụng của nàng, mà ra tay cứu giúp, nếu nói là hắn có tình, vì sao cả người lạnh như một khối băng sương, ngay cả lời nói ra cũng lạnh, hơi thở cũng lạnh, thực sự rất là khó hiểu!

Mộc Thanh Dao lắc đầu, quét mắt liếc nhìn đường cái, các nàng vẫn phải nhanh lên một chút rời đi thôi.

Nhưng vẫn chưa đi được thì tiếng vó ngựa đã vang lên, các nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã có người lập tức nhảy xuống, nhanh chóng vọt tới bên cạnh nàng, lôi kéo nàng trên dưới kiểm tra một phen, cuối cùng cũng thở dài một hơi, sau đó ở trước mặt mọi người, ôm nàng vào lòng.

Mộc Thanh Dao sững sốt một hồi sau đó sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, chợt đầy thân thể hàn ra, nghiêm mặt giận dữ trùng mắt với hắn.

“Trưởng Tôn Trúc, ngươi làm gì?”

“Thanh Dao, ngươi không có việc gì là tốt rồi, đi thôi, hồi phủ, bản thái tử nhất định sẽ đem những kẻ hại ngươi thiên dao vạn quả.”

Trên khuôn mặt tuấn dật của Trưởng Tôn Trúc hiện lên sát khí thị máu tàn bạo mở miệng.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng nhìn hắn, mở miệng gặng từng chữ một: ”Ngày ấy ngươi đã nói, chỉ cần ta muốn rời đi, lúc nào cũng có thể đi, như vậy hiện tại ta muốn đi! Đừng cản ta.”

Nói xong, nàng đưa tay lên lôi kéo Mai Tâm bên cạnh, Mạc Sầu cũng che cánh tay bị thương theo sát phía sau của nàng chuẩn bị ly khai.

Trưởng Tôn Trúc sắc mặt đại biến, thân hình chợt lóe lên, ngăn trở lối đi của nàng, thanh âm nhu nhuyễn như nước vang lên: “Thanh Dao, ngươi đừng nóng giận, ta cam đoan sau này sẽ không phát sinh chuyện như thế này nữa, ngươi tin ta, ta tuyệt đối sẽ không cho bất cứ người nào xúc phạm đến ngươi nữa, Mạc Sầu đang bị thương, cho dù muốn đi, cũng phải chờ vết thương của nàng tốt lại rồi hãy đi.”

Thanh Dao quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, bàn tay ôm lấy cánh tay bị thương toàn là máu.

Thanh Dao cảm thấy đau lòng nên dừng bước lại, chậm rãi quay đầu lại nhìn Trưởng Tôn Trúc: “Được, hôm nay ta trở về với ngươi trước, thế nhưng khi nào ta muốn đi, không cho phép ngươi cản ta, bằng không đừng trách ta phóng hỏa đem thái tử phủ của ngươi thiêu rụi.”

Nàng lạnh lùng mở miệng, Trưởng Tôn Trúc thở dài một hơi, liên tục gật đầu: “Được, chỉ cần ngươi vui vẻ, tùy tiện ngươi đót.”

Thanh Dao xoay người đỡ lấy Mạc Sầu đi trở về, nàng hoàn toàn không chú ý tới ý nghĩa trong lời nói của Trưởng Tôn Trúc, chỉ cần nàng cao hứng, nàng có thể tùy tiện đốt thái tử phủ của hắn, nhưng hắn cũng không có đáp ứng cho nàng rời đi.

Trưởng Tôn Trúc ngoắc tay, ý bảo thủ hạ phía sau kéo ngựa tới, đem Mạc Sầu diu lên ngựa, Mạc Ưu cùng ngồi chung một con ngựa để chiêu cố nàng.

Trưởng Tôn Trúc đưa tay liền kéo Mộc Thanh Dao lên ngựa, phía sau Mai Tâm ôm tiểu hồ ly sơ đến kêu to: “Tiểu thư, chờ ta một chút, chờ ta một chút.”

Mộc Thanh Dao không nghĩ tới Trưởng Tôn Trúc lại làm vậy với nàng, sắc mặt lập tức âm ngao không gì sánh được, giận dữ trừng mắt nhìn chằm chằm phía sau lưng hắn: “Mau buông ta xuống.” May là hắn không có đem nàng đặc ở phía trước, bằng không nàng xác định sẽ không để cho hắn yên thân.

Trưởng Tôn Trúc giương roi ngựa quất một cái, tuấn mã bình ổn chạy về phía thái tử phủ, sau đó bỏ xuống một câu: “Sẽ có người chiêu cố nàng ta, ngươi đừng lo lắng.”

Con ngựa kia một đường chạy nhanh đến thái tử phủ, dọa nàng hoảng sợ vội vàng vươn tay lôi kéo hắn, ngàn vạn lần không thể để hài tử của nàng bị thương, nhưng mà sắc mặt của nàng thì muôn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu, lần này chuồn êm chẵng những đi không được mà còn bị thua thiệt, làm hại Mạc Sầu bị thương, bất quá được một thu hoạch duy nhất là gặp mỹ nam Vô Tình, võ công của hắn thực sự rất lợi hại, nàng một lòng muốn học võ công xuất thần nhập hóa như vậy, nếu như được hắn chân truyền, từ nay về sau, trong thiên hạ ai dám khi dễ nàng, ngẫm lại mới vừa rồi, lúc mấy người kia nhìn thấy Vô Tình, đã hoảng sợ đến chạy trối chết, thì có thể thấy được hắn lợi hại đến cỡ nào...

Chỉ là hắn ở nơi nào đây?

Trong óc của Mộc Thanh Dao đang nhiều lần tính toán, nàng có thể tìm hiểu một chút ở người khác, nếu hắn đã nổi danh như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người biết hắn ngụ ở chỗ nào.

Nghĩ đến đây một, Thanh Dao mới cảm thấy hài lòng, phẫn nộ của lúc trước đã biến mất, cũng không còn trách cứ Trưởng Tôn Trúc nữa.

Thái tử phủ chớp mắt đã tới, mấy người các nàng rất nhanh bị Trưởng Tôn Trúc đưa vào Minh Nguyệt Uyển.

Trước khi Trưởng Tôn Trúc rời đi, Mộc Thanh Dao gọi hắn lại.

“Ngươi đem Nghênh Phong gọi tới đây, ta có việc hỏi nàng, đừng khôn̄g có việc gì thì trùng phạt nàng, việc này khôn̄g liên quan đến nàng.”

Cũng bởi vì một câu nói của nàng, mà Nghênh Phong tránh thoát được một kiếp, bằng khôn̄g y theo quy cũ trước đây của thái tử phủ, nàng chắc chắn phai chết khôn̄g thể nghi ngờ, bởi vậy hiện tại Nghênh Phong hầu hạ Mộc Thanh Dao càng tận tâm tận lực hơn, từ trong tới ngoài hi vọng nàng có thể trở thành thái tử phi.

Bởi vì khi gia biết nàng mất tích, thiếu chút nữa đã phát cuồng, cho nên nàng khôn̄g hy vọng Mộc cô nương lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa!

“Nghênh Phong, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Mộc Thanh Dao vừa mở miệng, Nghênh Phong cung kính đáp: “Mộc cô nương xin hỏi, chỉ cần Nghênh Phong biết, nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tǎn (biết gì nói đấy, tuyệt đối không giấu diếm).”

“Tốt, ngươi có biết Vô Tình khôn̄g?”

Mộc Thanh Dao vừa mở miệng, trong phòng tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn Nghênh Phong, bởi vì tất cả mọi người rất hiếu kỳ, nam tử tuyệt sắc như vậy, rốt cuộc có lai lịch ra sao, khôn̄g chỉ diện mạo tốt, hơn nữa võ công còn rất lợi hại, tuy rằng ngồi xe lăn, nhưng lại khôn̄g tốn hao gì đến hình ảnh khôn̄g nhiễm một hạt bụi trần của hắn, đẹp đến kinh tâm đẹp đến người khác muôn đui mù.

Nghênh Phong ngẩn ra, rất rõ ràng có chút hoảng sợ, bất quá vẫn cung kính mở miệng.

“Người là đang nói quỷ y Vô Tình sao?”

“Quỷ y?” Mộc Thanh Dao nhướn mày một chút, cúi đầu nhìn bụng của mình, cái tên kia võ công chẳng những lợi hại, diện mạo xuất trần hơn nữa còn là một thần y, thảo nào chỉ liếc mắt một cái đã biết nàng mang thai, bởi vì sùng bái võ công của Vô Tình, nên Mộc Thanh Dao rất tò mò, tiếp tục tìm hiểu.

“Quỷ y Vô Tình, vì sao mọi người lại sợ hắn như vậy?”

Q.3 - Chương 98: Cung Yến

Nàng nhớ lại thái độ của những kẻ muốn giết nàng, khi họ nhìn thấy hắn, không khác gì đang nhìn thấy quỷ, trong chớp mắt bỏ chạy không còn một bóng, theo như cảm nhận của nàng, người nam nhân kia tuy rằng lạnh, nhưng lại lớn lên rất tuấn a, hơn nữa ánh mắt của hắn trong suốt thanh khiết, không giống như những đôi mắt tràn ngập dục niệm của con người, đôi mắt của hắn hoàn toàn sạch sẽ, vô cầu, tại sao mọi người lại sợ hãi hắn như thế?

"Quỷ y Vô Tình, tính cách quái gở, tâm tình tốt thì sẽ cứu người, tâm tình không tốt, chỉ giết người chứ không cứu người, bởi vì y thuật hắn không chỉ hơn người, mà võ công còn xuất thân nhập hóa, cho nên muốn giết người nào, thì người kia sẽ chết, không có chuyện không thành công, bởi vậy mọi người mới sợ hắn a, không biết hắn lúc nào thì giết người."

"A?"

Vài đạo thanh âm đồng thời kêu lên, cái nam nhân giống như trích tiên kia, còn có thể giết người nữa, nhưng mà đôi mắt của hắn vì sao không có sự tàn bạo giống như những kẻ giết người khác, hoặc ít nhiều phải mang theo sát khí thị máu, ngược lại còn bình tĩnh an tường đến như vậy ?

Mộc Thanh Dao nghi hoặc, nhưng mà nàng vẫn là muốn học võ với hắn, hắn không chỉ võ công cao cường mà còn am hiểu y thuật, nàng không chỉ có thể học võ, còn có thể thuận tiện cùng hắn học một ít y thuật, chỉ là người như vậy, sợ sẽ không dễ dàng thu nhận các nàng, đây mới là điều làm cho nàng khổ não, nàng nhất định phải nghĩ một biện pháp, làm cho hắn dạy nàng học võ, tốt nhất là đem y thuật kia tất cả đều dạy cho nàng.

"Hắn sống ở chỗ nào a?"

Mộc Thanh Dao tiếp tục truy vấn, Nghênh Phong có điểm cảnh giác, nhìn chằm chằm nàng xem hơn nửa ngày, mới thử mở miệng: "Mộc cô nương, sao lại đối quỷ y Vô Tình có hứng thú như thế ?"

Mộc Thanh Dao sóng mắt chuyển động một cái đã có chủ ý, cười mở miệng: "Không nói gạt ngươi, hôm nay chúng ta bị ám sát, chính là Vô Tình đã cứu chúng ta."

Chuyện này, mặc dù nàng không nói, Nghênh Phong sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Nhưng chuyện nàng một lòng muốn bái Vô Tình làm sư phụ thì không nói.

Nghênh Phong vừa nghe Mộc Thanh Dao nói, cũng thấy hiểu kỳ hắn lên, nghi hoặc lên tiếng: "Người mà Mộc cô nương nói là cùng một người với ta nói sao? Mộc cô nương được Quý Y vô tình cứu, chuyện này thực sự là không thể tưởng tượng nổi, nghe nói Vô Tình suốt đời ghét nhất là nữ nhân, mặc dù cứu, hắn cũng chỉ cứu đứa nhỏ cùng người già, chứ không cứu nữ nhân."

Lời của nàng rơi xuống, Mộc Thanh Dao mắt trợn trắng, tay không tự chủ sờ lên bụng của mình, trong lòng thầm than, bảo bối a, xem ra mẫu thân chính là nhở phúc của ngươi hết a, nguyên lai kia Vô Tình thực sự bởi vì ngươi mới cứu mấy người chúng ta, bằng không hiện tại nương đã sớm chết.

Nhớ tới dung nhan trích tiên không nhiễm một hạt bụi trần của Vô Tình, một người như vậy, lại chán ghét nữ nhân, vì sao a? Đáy mắt nàng đầy nghi hoặc.

"Hắn tại sao phải chán ghét nữ nhân a?"

Nghênh Phong lắc đầu: "Điều này ta cũng không biết, có người nói vô tình bị mẹ hắn từ bỏ, có người nói hắn bị nữ nhân yêu mến từ bỏ, nói chung là lời đồn rất nhiều, nhưng sự thật như thế nào thì không ai biết, bất quá ai mà dám nói chuyện của hắn chứ, muốn chết hay sao."

Nghênh Phong nghĩ mà sợ nói, đến cuối cùng nàng không tự chủ rụt cổ một chút, nhẹ giọng mở miệng: "Vũ khí mà hắn thường dùng là Thiên Tàm Ti cùng một thanh phượng vĩ cầm, thiên tam ti xuất quỷ nhập thần, ngay lập tức dồn người ta vào chỗ chết, mà phượng vĩ cầm, thì dùng âm luật để giết người, chỉ là hắn rất ít dùng cây đòn kia."

Uy lực của Thiên tam ti Mộc Thanh Dao đã thấy qua, về phần phượng vĩ cầm, nàng còn không có thấy được, tuy rằng Vô Tình ở trong miệng của Nghênh Phong, là người thị máu thành ma, nhưng lúc nàng thấy hắn, trực giác cho biết, hắn so với rất nhiều người trên thế gian này thì đơn thuần nhiều lắm, tuy rằng khi giận dữ thì giết người, còn vui vẻ thì cứu người, đúng thật rất cổ quái, nhưng so với một số người tiêu lí tang đao thì tốt hơn nhiều.

"Hắn sống ở chỗ nào? Người biết không?"

Hiện tại điều Mộc Thanh Dao muốn biết nhất chính là hắn ở chỗ nào, chỉ cần biết chỗ ở của hắn, nàng nhất định sẽ đi bái sư học nghệ.

Nghênh Phong thấy Mộc Thanh Dao cứ hỏi mãi nơi ở của Vô Tình, tuy rằng có chút kỳ lạ, bất quá cuối cùng cũng nói cho nàng ấy biết.

"Vô Tình ở tại Vô Tình cốc, Vô Tình cốc ở biên giới của Hoàng Viên quốc, bốn phía có núi vây quanh, trãi dài không dứt, bên kia dãy núi chính là của Huyền Nguyệt, mà bên này lại là Hoàng Viên quốc, bất quá Vô Tình cốc, chung quanh toàn là ao đầm rộng lớn, nghe người ta nói trong ao đầm đó có cá ăn thịt người, bên trong cốc có đào hoa lâm, trong rừng đào tràn ngập độc khí, còn có các trận pháp bố trí liên kết với nhau, nên tất cả những người đi vào đều không có ai trở ra, bởi vậy, nơi đó là cấm địa, cẩn bản không ai dám đi."

Nghênh Phong nói xong nhìn Mộc Thanh Dao.

"Mộc cô nương, sẽ không muốn đi tìm hắn chứ."

Mộc Thanh Dao nhàn nhạt cười rộ lên, nếu đã biết chỗ ở của hắn, sao nàng lại để cho người khác biết tâm tư của mình đây, liền nghiêm sắc mặt, nghiêm túc mở miệng: "Nếu nguy hiểm như vậy, ta đâu còn dám đi, bất quá lần tới nếu như gặp hắn lần nữa, nhất định phải cảm ơn ơn cứu mạng của hắn."

Nghênh Phong nghe thấy vậy, nên đứng lên nói vài tiếng nữa rồi đi ra ngoài, thật là kỳ quái, tên Vô Tình kia khi nào lại có lòng tốt như vậy, lại chịu cứu nữ nhân, chưa nghe nói qua bao giờ a.

Trong phòng, Mộc Thanh Dao trải qua mấy ngày xui xẻo liên tiếp, hiện tại nàng chỉ có một mục đích, chính là muốn đi Vô Tình cốc để học nghệ.

"Tiểu thư?" Mai Tâm thấy vẻ mặt chủ tử có chút vui mừng, không khỏi quan tâm truy vấn: "Chuyện gì mà cao hứng như thế a?"

"Cuối cùng cũng biết sau này nên làm cái gì? Chờ vết thương của Mạc Sâu không phục tốt, ta quyết định sẽ đi Vô Tình cốc bái sư học nghệ, " Mộc Thanh Dao thần thái nghiêm túc mà kiên quyết, làm cho người ta không nhìn nàng có chút đùa cợt nào, nhưng tiến vào Vô Tình cốc, trong phòng vài

người đều mờ to hai mắt, chủ tử đại khái chỉ nghe được nửa đoạn trước, mà không nghe thấy nửa đoạn sau.

"Chủ tử, ngươi không nghe Nghênh Phong nói sao? Vô Tình cốc địa thế hiểm yếu, trên có ao đầm, mà trong nó có cá ăn thịt người, còn có hoa đào trận, hơn nữa trong trận có độc khí, mọi người có vào mà không có ra, hơn nữa quý y Vô Tình kia chán ghét nữ nhân, làm sao mà để cho chúng ta tiến vào đây?"

"Vậy thì ngươi đã không hiểu rồi " Mộc Thanh Dao mắt trọn trăng, khoe môi xả ra vẻ bất đắc dĩ.

"Nghênh Phong khẳng định nói có chút khoa trương, dù cho thực sự lợi hại như vậy đi, các ngươi đã quên, trong bụng ta có đứa nhỏ, mà quý y Vô Tình không phải sẽ cứu tiểu hài tử cùng người già sao? Ta đây một cũng coi như tiểu hài tử a, đừng quên hắn đã cứu chúng ta, cũng bởi vì đứa nhỏ trong bụng."

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn nhau, xem ra chủ tử đã quyết tâm muôn đến Vô Tình cốc, được rồi, nếu nàng ấy đã muốn đi, chờ vết thương tốt lên, thì mọi người cùng nhau đi thôi.

Mộc Thanh Dao như nhớ tới cái gì, quay đầu quan tâm hỏi Mạc Sầu:
"Thương thế của ngươi đã khá hơn chút nào không?"

"Ừ, khá, không có gì đáng ngại nữa, tiểu thư yên tâm đi."

"Vậy là tốt rồi, chúng ta ở lại hai ngày, liền rời khỏi nơi đây, đi Vô Tình cốc bái sư học nghệ."

"Được " Mạc Sầu cùng Mạc Ưu song song lên tiếng trả lời, nhưng đáy lòng thì hiện lên sầu lo, Trưởng Tôn Trúc kia thực sự sẽ thả các nàng rời đi hay sao? Chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng, các nàng ở thái tử phủ hết một thời gian dài, đã nghe được một ít tin đồn, nghe đồn Minh Nguyệt Uyển này, chính là nơi chuẩn bị cho thái tử phi tương lai, mà Trưởng Tôn thái tử, lại đem tiểu thư sấp đặt ở đây, trong chuyện này có ý tú không rõ ràng.

Buổi tối, Trưởng Tôn Trúc xuất hiện ở Minh Nguyệt uyển...

Thanh Dao vung tay cho hạ nhân lui ra ngoài, chỉ lại hai người bọn họ, làm bầu không khí có chút xấu hổ, bất quá rất nhanh đã khôi phục như thường,

bởi vì Mộc Thanh Dao nói một câu nói, đã làm cho Trưởng Tôn Trúc không thể khống chế được.

Nàng nói: "Ta phải đi, Trưởng Tôn Trúc, cảm ơn ngươi mấy ngày nay đã chiếu cố."

Mặt Trưởng Tôn Trúc lập tức liền thay đổi, vọt tới lôi kéo tay nàng, cặp mắt đen như mực tản mát ra ánh sáng thâm tình chói mắt, hắn chân thành mở miệng.

"Thanh Dao, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được sao? Ta muốn cho ngươi ở lại, trong thái tử phủ này vẫn không có nữ chủ nhân."

Mộc Thanh Dao đầu tiên là bình tĩnh nhìn hắn, cuối cùng là cười nhạt, nàng đã biết, hắn có tính toán này, đột nhiên nàng rút tay ra khỏi tay hắn, âm ngao mở miệng.

"Trưởng Tôn Trúc, ta không thích ngươi, càng không thích làm cái gì thái tử phi, ta ngay cả hoàng hậu đều không thích làm, thì làm thái tử phi gì chứ, ngươi có phải đang đánh giá rất cao năng lực của bản thân hay không, trong thái tử phủ của ngươi nhiều nữ nhân như vậy, chắc hẳn mỗi người đều muốn làm thái tử phi, tiện tay bắt lấy một cái là được, tại sao lại đem ta kéo vào trong hồ nước này, ngươi có phải muốn hại chết ta hay không?"

Thanh Dao gọn gàng dứt khoát cự tuyệt hắn, nàng không thích dây dưa dài dòng, hại người hại mình, tuy rằng thái độ làm người của Trưởng Tôn Trúc không tệ, lớn lên cũng rất tốt, gia thế càng tốt đến không phản đối, đường đường là thái tử của một quốc gia, thế nhưng nàng không thích hắn.

Lời của nàng tựa hồ rất đả kích Trưởng Tôn Trúc, thân hình cao to của hắn lui phía sau hai bước, trong đôi mắt hiện lên đau đớn, bình tĩnh nhìn nàng, sau đó ngồi lên trên ghế, nhẹ nhàng lẩm bẩm.

"Tại sao vậy chứ? Là bởi vì có người làm thương tổn ngươi, vì thế ngươi mới chán ghét ta, có phải hay không?"

Cuối cùng con ngươi hắn hiện lên tia máu, giống như thần kinh không bình thường, xoay mình đứng lên, quanh thân bao phủ hơi thở giết chóc, cuồng bạo ở chính sảnh đi qua đi lại.

Thanh Dao lạnh lùng nhìn hắn, Trưởng Tôn Trúc thân là Thanh La quốc thái

tử, từ nhỏ đến lớn vẫn đặc chí vừa lòng, cao cao tại thượng, thừa nhận tất cả sự ngưỡng mộ của mọi người, trong cảm nhận của hắn thích cũng chỉ là một loại dục vọng chinh phục, bởi vì nàng cùng những nữ nhân khác không giống nhau, nên không có quý hắn, yêu say đắm hắn, vì thế hắn liền muốn chinh phục nàng, người trong hoàng thất sẽ không dễ dàng thích một người, vì trên lưng họ gánh vác nhiều lầm.

"Trưởng Tôn Trúc, ta không ghét ngươi, cũng không thích ngươi, nếu như ngươi còn muốn chúng ta làm bằng hữu, xin cho ta bình yên rời khỏi, khi gặp lại, chúng ta vẫn là bằng hữu như cũ, bằng không..."

Thanh Dao đáy mắt hiện lên sương mù, đó là sương mù băng giác, sắc mặt âm ngao xấu xí.

Nói thật ra, nàng không muốn cùng Trưởng Tôn Trúc trở mặt, mình bây giờ đang ở Thanh La quốc, hơn nữa năng lực Trưởng Tôn Trúc có con mắt thì sẽ thấy, thêm một người bạn, tốt hơn nhiều so với một kẻ thù, nhưng nếu hắn cứ tiếp tục dây dưa không rõ, vậy thì khó nói!

"Thanh Dao, ngươi ở lại đi, buổi tối ngày mai theo ta tham gia yến hội trong cung, đến lúc đó, ta sẽ cầu phụ hoàng cùng mẫu hậu cưới ngươi làm thái tử phi."

Trưởng Tôn Trúc căn bản không cho Mộc Thanh Dao cự tuyệt, thân hình vừa chuyển, người đã vọt tới trước mặt Thanh Dao, hắc đồng hiện lên sự bá đạo, hắn lúc này, hoàn toàn mất đi bình tĩnh.

Mộc Thanh Dao thấy buồn cười, nam nhân này điên rồi?

Nàng cự tuyệt hắn, hắn cũng không nghe thấy sao?

"Trưởng Tôn Trúc, ngươi điên rồi, ta sẽ không gả cho ngươi, ngươi đừng khiến cho chúng ta ngay cả bằng hữu cũng làm không được, ta sẽ không đi theo ngươi tham gia cung yến gì đó."

Nàng dùng sức rút tay ra, thân thể lui ra phía sau, cùng hắn duy trì một khoảng cách, nam nhân này rốt cuộc vì cái gì, mà không thể không có nàng, nàng không tin, là hắn yêu nàng khắc cốt ghi xương, đây thật là chuyện cười nhạo nhất trong thiên hạ.

"Được rồi, sắc trời không còn sớm, ta muốn nghỉ ngơi, ngươi đi đi."

Nàng lạnh lùng mở miệng, khuôn mặt tuấn dật Trưởng Tôn Trúc bao phủ sương lạnh, mày kiếm nhíu chặt, tựa hồ rát khó nã, hắc đồng sâu thăm như giếng sâu, làm cho người không biết được hắn đang suy nghĩ gì. Nhìn mâu quang phòng bị lạnh lùng của Mộc Thanh Dao, khoe môi hắn đột nhiên xả ra ý cười nhợt nhạt.

"Ngươi chuẩn bị cho tốt, đêm mai ta cùng ngươi tiến cung."

Nói xong liền xoay người rời đi, hình như từ đầu tới đuôi không nghe thấy Mộc Thanh Dao cự tuyệt, Mộc Thanh Dao cưng người lại, đợi cho bóng lưng cao to của hắn biến mất ở ngoài cửa, tức giận đưa tay lên, gạt đi những chén trà trên bàn trà bên cạnh, bỗng một tiếng toàn bộ bị ném trên mặt đất.

Còn có người như thế sao, thực sự là tức chết nàng, trên ngực hạ pháp phòng vì tức giận, ba thủ hạ nghe thấy thanh âm liền vọt vào, lo lắng mở miệng.

"Chủ tử, xảy ra chuyện gì?"

"Hắn muốn phong ta làm phi, thực sự là buồn cười, ngươi nói tên này đang làm chuyện gì chứ? Lúc trước rõ ràng có nói chúng ta lúc nào cũng có thể ly khai, nhưng bây giờ lại giam lỏng chúng ta, thực sự là đáng hận."

Thanh Dao phẫn nộ quét nhìn một vòng quanh mình, lúc này, ngoài phòng còn truyền đến thanh âm lãnh chìm tà mị: "Nghênh Phong, xem kỹ Mộc cô nương, nếu như nàng không thấy, thì những người ở Minh Nguyệt uyển một mạng cũng đừng nghĩ sống."

Sau đó là một mảnh thanh âm sợ hãi : "Tuân lệnh, gia."

Đại sảnh, Mộc Thanh Dao mắt trọn trăng, nhìn phía Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, xem đi, người này thủ đoạn thật là cay độc, hắn lớn tiếng như vậy, không phải cố ý nói cho nàng nghe sao? Cho rằng nàng đồng tình những người trong thái tử phủ sao? Vậy hắn có phần coi thường nàng, chết sống của người trong thái tử phủ bọn họ có quan gì đến nàng đâu? Chỉ bất quá oán các nàng tự mình đi theo làm chủ tử.

Mộc Thanh Dao đang oán thầm, thì Nghênh Phong đã dẫn theo mấy người nha đầu từ bên ngoài tiến vào.

Ùm một tiếng quỳ xuống, sợ hãi nói.

"Mộc cô nương, ngươi ở lại đi, gia chưa từng có muốn giữ ai lai như vậy, chỉ có một mình Mộc cô nương thôi."

Mộc Thanh Dao con ngươi lạnh lẽo như một khối hàn băng, chậm rãi đi tới nâng dậy Nghênh Phong, đạm nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Nghênh Phong, đều các ngươi nên lo lắng, là đi theo một chủ tử thị máu thay đổi thất thường như vậy, thì tính mạng lúc nào cũng sẽ mất, chứ không phải chuyện ta có ở lại hay không, ta từ trước đến nay không thích bị người ta quản lý, chó đừng nói chi là uy hiếp, được rồi, ta mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi."

Nói xong nàng cũng không nhìn đến sắc mặt trắng bệch của bọn Nghênh Phong, liền xoay người dẫn người của mình ra khỏi chính sảnh, đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Chương 98.2

Đêm khuya dần, trong phòng ngủ.

Mộc Thanh Dao đâu có ngủ được, nghĩ đến tối ngày mai Trưởng Tôn Trúc muốn dẫn nàng tham gia cung yến, nếu như mình thật sự đi, chỉ sợ cả nước trên dưới đều biết, đến lúc đó, nàng không chỉ trở thành mục tiêu của những nữ nhân trong thái tử phủ, còn có thể thành mục tiêu của tất cả nữ tử chưa kết hôn Thanh La quốc.

Cho nên nàng kiên quyết sẽ không đi tham gia cái cung yến gì đó.

Thế nhưng Trưởng Tôn Trúc nói khẳng định như vậy, hắn có phải đã có phương pháp gì đó ép nàng tham gia cung yến hay không, đó là cái gì đây?

Trong lòng nàng rối loạn thành một đoàn, cuối cùng thảng thắn ngồi xuống, nhìn ánh trăng như nước bên ngoài cửa sổ, trong lòng càng lạnh lẽo, trăng tròn sáng trong như thế, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy ánh trăng kia thật lương thiện vậy?

"Tiểu thư, làm sao vậy?"

Mai Tâm cùng Mạc Sâu xoay người đứng lên, ngồi ở bên cạnh chủ tử.

"Buổi tối ngày mai, Trưởng Tôn Trúc muốn ta tham gia cung yến của Thanh La quốc nói sẽ hướng hoàng thượng cùng hoàng hậu thỉnh cầu nạp ta làm

thái tử phi, ngươi nói xem chuyện này sẽ đem đến biết bao nhiêu sóng gió đây? Đến lúc đó, ta sẽ phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió, ngươi nói hắn làm thế là có ý gì?"

"Nếu không chúng ta đào tẩu đi, " Mạc Sầu đè nghị, Mai Tâm lập tức gật đầu tán thành.

Mộc Thanh Dao hướng phía ngoài cửa liếc một cái, nhợt nhạt thở dài: "Chỉ sợ đi không được, ngoài cửa nhất định đã có người coi chừng."

Mai Tâm không tin, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, đi tới bên cửa sổ, nhìn xa phía bên ngoài, quả nhiên ánh trăng kéo dài xuống mấy cái bóng nhỏ, những cái bóng kia ở trong sân không ngừng đung đưa.

Đêm đã khuya, không nghĩ tới trong viện vẫn đang có người coi chừng, không phải giám thị thì là cái gì?

"Tiểu thư, quả nhiên có người giám thị động tĩnh của chúng ta, phải làm sao bây giờ?"

Mai Tâm kinh hãi đám chiến mở miệng, sao hiện tại có cảm giác sơn vũng phiêu diêu như thế, trước đây chỉ nghĩ chuyện đến thái tử phủ làm khách, nhưng gần nhất càng ngày càng không bình thường, đầu tiên là các nàng không hiểu nguyên nhân vì sao bị ám sát, đến lúc này thì Trưởng Tôn Trúc muốn nạp chủ tử làm thái tử phi, sự tồn tại của chủ tử e rằng sẽ khơi lên một phen sóng to gió lớn ở Thanh La quốc.

"Các ngươi đừng lo lắng, dù sao ta cũng sẽ không theo hắn đi tham gia cung yến kia, hơn nữa chúng ta sắp rời khỏi thái tử phủ, đến vô tình cốc, hiện tại chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới sẽ không mặc cho người muốn làm gì thì làm."

Thanh Dao càng ngày càng bức thiết muốn có được một thân võ công cao cường.

"Tiểu thư vậy nghỉ ngơi trước đi, cũng đừng nghĩ đến nhiều nữa."

"Ừ" Thanh Dao gật đầu, mặc dù nàng không muốn ngủ, nhưng vì suy nghĩ cho đứa nhỏ ở trong bụng, nàng không cho phép chính mình suy sụp, hoặc là mang một bộ dạng không được lịch sự.

Mọi người vừa nói chuyện vừa nằm xuống nghỉ ngơi, một đêm yên bình không có chuyện.

Đến ngày thứ hai, thì không thấy Mai Tâm đâu, mọi người vốn cũng không có để ý, thế nhưng nửa ngày không thấy được, thì có điểm kỳ quái, Mạc Sầu lập tức đem tình huống bẩm báo cho chủ tử.

Mộc Thanh Dao đang ở bên trong Minh Nguyệt uyển nhìn người làm vườn đang cắt sửa hoa cỏ, vừa nghe Mạc Sầu bẩm báo, sắc mặt lập tức khó coi đến cực điểm, hơi nghiêng người nhìn về phía Nghênh Phong cùng mấy người tiểu nha đầu: "Nói đi, nàng đi đâu vậy, các ngươi nên biết, nơi này là Minh Nguyệt uyển, hướng đi mấy người chúng ta, sẽ chạy không khỏi ánh mắt của các ngươi."

Nghênh Phong cùng ba nha đầu khác ánh mắt loé lên một cái, không dám nhìn thẳng Mộc Thanh Dao.

Mộc Thanh Dao là người thông minh, vừa nhìn thấy hành động của các nàng, sao lại không biết xảy ra chuyện gì? sắc mặt lập tức lạnh lại, âm trầm mở miệng.

"Là Trưởng Tôn Trúc sai người ta đem nàng mang đi, hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

Nghênh Phong vừa nhìn Mộc cô nương sinh khí, hù nàng hoảng sợ ủm một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu.

"Mộc cô nương ngươi đừng nóng giận, Mai Tâm muội muội sẽ không có việc gì, ngươi yên tâm đi, gia chỉ muốn cho người theo hắn tiến cung tham gia yến hội thôi, chờ người từ trong cung trở về, sẽ thả Mai Tâm muội muội."

"Lấy nha đầu của ta uy hiếp ta, tốt cho người Trưởng Tôn Trúc, xem ra ta vẫn đánh giá cao ngươi, vốn nghĩ rằng ngươi là người hành sự luôn luôn quang minh lỗi lạc, hiện tại xem ra, chính là hạng người vì mục đích mà không từ thủ đoạn."

Thanh Dao quanh thân hiện lên ánh sáng u ám, lãnh khí lập tức tỏa ra, ngưng tụ thành màn sương dày đặc, đôi mắt bị nhiễm lệ khí, phẫn nộ trừng mắt nhìn Nghênh Phong.

"Lập tức dẫn ta đi gặp chủ tử các ngươi."

"Dạ, Mộc cô nương, gia ở trong thư phòng chờ Mộc cô nương đến!" Nghênh Phong nào dám nói thêm cái gì nữa, gia đã sớm đoán được Mộc cô nương nhất định đi gặp hắn, vì thế sáng sớm liền ở thư phòng chờ.

"Tốt, thật sự là quá tốt," Mộc Thanh Dao tức giận sắp hộc máu, không nghĩ tới Trưởng Tôn Trúc chơi trò đâm sau lưng nàng, hắn muốn làm gì, nếu như nàng không theo hắn đi tham gia cung yến, chẳng lẽ hắn sẽ giết nha đầu của nàng sao, nếu như Mai Tâm xảy ra chuyện gì, nàng quyết sẽ không tha thứ hắn.

"Đi," Mộc Thanh Dao ý bảo Nghênh Phong ở phía trước dẫn đường, nàng căn bản không biết thư phòng ở nơi nào trong thái tử phủ, ngoại trừ Minh Nguyệt uyển, những nơi khác nàng đại khái chỉ biết là một ít, nhưng lại không biết thư phòng ở nơi nào.

Nghênh Phong thấy Mộc cô nương bị tức không nhẹ, đâu còn dám nói thêm câu nào, vội vàng đứng dậy, ở phía trước dẫn đường, một đường ra khỏi Minh Nguyệt uyển, hướng phía thư phòng mà đi.

Đọc theo đường đi, rất nhiều hạ nhân bị sát khí của Mộc Thanh Dao lăm cho hoảng sợ, không dám thở mạnh, nhanh chóng lui đi làm việc.

Kỳ thực Minh Nguyệt uyển cách thư phòng cũng không xa, bởi vì thư phòng cũng là Thiên Nhiên cư nơi thái tử ở, mà Thiên Nhiên cư cùng Minh Nguyệt uyển lại liền nhau, chỉ cách một tòa hoa viên, đoàn người rất nhanh đã tới bên ngoài cửa thư phòng.

Mộc Thanh Dao lãnh trâm mặt, cũng không chờ Nghênh Phong thông báo, người đã trực tiếp xông vào thư phòng.

Những người khác không dám lỗ mãng, đều ở lại ngoài thư phòng chờ.

Thư phòng không phải đặc biệt xa hoa, nhưng rất trang trọng, ngoại trừ những quyển sách bìa cứng, còn có các bức thư họa, kế đến mới là đồ cổ ngọc khí.

Trưởng Tôn Trúc vẻ mặt thản nhiên ngồi ngay ngắn ở bên trong thư phòng, đối với sự lỗ mãng của nàng hắn cũng không so đo, chỉ phát phát tay, ý bảo bọn Nghênh Phong lui xuống.

Thư phòng an tĩnh lại, hắn chậm rãi cười, trên khuôn mặt tuấn dật đang giãn ra, một đôi mắt đen tựa như ngôi sao trong đêm tối, chói mắt đến nghẹn lời, quanh thân tùy ý không gò bó.

"Ngươi đã đến rồi?"

Mộc Thanh Dao nhìn về mặt hắn bình thường như không có việc gì, tức đến không có chỗ phát, bắt nha đầu của nàng, mà trên mặt vẫn còn cười được, còn cười đến nhàn hạ thoái mái phong cảnh vô hạn như vậy, nàng thật muốn đấm một cái cho sưng mặt của hắn, không biết nàng nóng ruột đến bao nhiêu sao? Mai Tâm tuy là nha đầu của nàng, nhưng ở lòng nàng xem nàng ấy như tý muội, lần đầu mình xuyên qua đây, người đầu tiên nhìn thấy là nàng ấy, cảm tình thâm hậu trong đó, không phải người nào cũng có thể hiểu.

Có đôi khi, nàng cảm thấy cô đơn, khi gặp nàng ta, tâm tình liền không khỏi thả lỏng.

Bởi vì nàng ấy sẽ nghĩ ra cách nào đó để chọc cho nàng cười, chọc cho nàng vui vẻ.

Tuy rằng nàng ta rất ngốc, lá gan lại nhỏ, thế nhưng vẫn đối với nàng trung thành và tận tâm.

"Ngươi đem Mai Tâm giấu đến nơi nào rồi?"

"Đêm nay theo ta tham gia cung yến, sáng sớm ngày mai, ta sẽ đem nàng hoàn hảo vô khuyết giao cho ngươi."

Trưởng Tôn Trúc cười dịu dàng mở miệng, thanh âm ôn nhuận như mặt nước, tựa hồ đây là chuyện rất bé nhỏ không đáng kể.

Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên chìm, tàn bạo quyết tuyệt mở miệng: "Ta muốn biết, nếu như ta không cùng ngươi tham gia cung yến, nàng ta sẽ như thế nào?"

Chương 98.3

Đây là chuyện nàng muốn biết nhất, nếu như nàng không theo hắn tham gia cung yến, hắn sẽ làm những chuyện như thế nào, chẳng lẽ thực sự dùng thủ đoạn độc ác giết chết Mai Tâm, người như vậy nàng tuyệt đối sẽ không đồng

ý làm thái tử phi của hắn, thực sự là cuồng dại đến lệch lạc mà.

"Như vậy ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được nàng ta."

Trưởng Tôn Trúc ý cười vẫn không thay đổi, thế nhưng lời nói kia lộ ra một cỗ sát khí máu tanh, lan toả đầy rẩy ở trong thư phòng, Mộc Thanh Dao sớm đã nghĩ đến điều này, thế nhưng khi chính tai nghe được hắn nói ra chuyện ấy, vẫn cảm thấy lòng lạnh tận đáy, tiếp theo nàng ngắn đầu lên với ánh mắt đầy cừu hận, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Trúc.

"Tại sao lại muốn đem mọi chuyện biến thành như vậy? Lúc ngươi đem ta mang ra khỏi Huyền Nguyệt, khi đó ít nhất trong tâm ta rất cảm kích, vì sao lại muốn cho ta hận ngươi mới được? Vào lúc ngươi có thể thản nhiên nói ra những lời lạnh huyết vô tình này, lòng căm hận của ngươi dành cho ngươi chỉ có nhiều hơn, mà không phải voi bót đi chút nào."

Lời nói của nàng cuối cùng cũng đả kích được Trưởng Tôn Trúc, hắn rốt cuộc cũng không thể vẫn duy trì cái nụ cười thản nhiên đó, xoay mình đứng lên, nghiên thân về phía trước, trong đôi mắt đen sát khí thị máu rất nặng.

"Nếu như không phải ngươi ép ta, ta sẽ không làm ra chuyện quyết tuyệt như thế."

"Vì sao nhất định phải nạp ta làm phi, ngươi thật là thích ta sao? Hay bởi vì trong lòng ngươi thực sự có mục đích khác."

Mộc Thanh Dao lạnh lùng chất vấn hắn, Trưởng Tôn Trúc nghe thấy lời chất vấn của nàng thì sững sốt một chút, rất nhanh mở miệng.

"Ta thích ngươi, trong thiên hạ này người có thể hợp với Trưởng Tôn Trúc ta không có ai ngoài ngươi, không có thêm người nào khác nữa, vì thế ngươi nhất định phải làm thái tử phi của Thanh La quốc."

Hắn bá đạo tuyên bố, mang theo sự cuồng vọng thị máu, nếu không đạt mục đích quyết không bỏ qua.

Khi hắn nói đến đây, thì Thanh Dao biết mình nói thêm cái gì nữa cũng vô ích, người nam nhân này giống như một kẻ trúng độc, nhất định phải nạp nàng làm thái tử phi, mà nàng thì tuyệt đối không thể nào đồng ý, nhưng nếu như nàng không đáp ứng, chỉ sợ Mai Tâm sẽ thực sự bị hắn giết chết, một người như vậy có cái gì mà không dám làm.

Nàng vạn lần không hy vọng Mai Tâm gặp chuyện chẳng may, vì thế chỉ có thể dùng kế hoãn binh, trước đáp ứng hắn tham gia yến hội đêm nay, đến lúc đó đành hành sự tùy theo hoàn cảnh.

"Được, đêm nay ta tham gia yến hội hoàng cung của các ngươi, chỉ mong ngươi sẽ không hối hận, nếu như ngày mai ta không thấy được Mai Tâm, ta sẽ đem thái tử phủ của các ngươi hỏa thiêu, cho thái tử phủ các ngươi một manh giáp cũng không còn."

Mộc Thanh Dao sát khí tận trời giận dữ rống lên, sắc mặt âm ngao lãnh khốc, trong con ngươi một mảnh cuồng bạo huyết khí, tựa như tu la đến từ địa ngục, nếu như Trưởng Tôn Trúc ngày mai không thả Mai Tâm, phỏng chừng nàng thật sự một ngọn đuốc đốt phủ Đông cung thái tử.

"Được, ngày mai ta nhất định bảo người ta thả nàng."

Trưởng Tôn Trúc đã đạt được mục đích của chính mình, cũng không cần làm khó nàng, nhìn nàng tức giận như thế, lại cảm thấy có chút đau lòng, ánh mắt hiện lên thống khổ, hắn thật sự là muốn giữ nàng lại, nhưng vì sao lại khó như vậy chứ? Hiện tại mặc kệ hắn làm cách nào, chỉ sợ nàng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Như vậy hắn cũng không ngại làm tàn ác thêm một chút, chỉ cần có thể mang nàng lưu lại là tốt rồi, hắn tin tất cả rồi từ từ sẽ tốt.

Thanh Dao một chữ cũng đều không nói thêm nữa, gương mặt của Trưởng Tôn Trúc, hiện tại ở trong mắt nàng đã trở thành âm hiểm, thủ đoạn độc ác, mặc dù lớn lên tuấn tú thì thế nào, tức giận xong nàng vung tay một cái rồi đi ra ngoài, nhìn cũng không thèm nhìn nam nhân bên trong thư phòng một cái nào mặc công ô uế đôi mắt.

"Tiểu thư?" Mạc Sầu cùng Mạc Ưu kêu lên một tiếng, hai người đều rất lo lắng, không nghĩ tới Trưởng Tôn Trúc lại âm hiểm lại làm ra hành vi tiểu nhân đến bậc này, đem một người không biết võ công như Mai Tâm mang đi, chỉ mong Mai Tâm không gặp phải chuyện không may mới là tốt nhất.

"Đi thôi." Thanh Dao trầm giọng mở miệng, bước lên phía trước trở về Minh Nguyệt uyển, ngoại trừ Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, Nghênh Phong cũng theo nàng rời đi...

Vừa về tới Minh Nguyệt uyển, Thanh Dao cho bọn Nghênh Phong lui ra ngoài, chỉ chừa lại Mạc Sầu cùng Mạc Ưu.

"Khuya hôm nay, ta cùng Trưởng Tôn Trúc đi tham gia cung yến, các ngươi không cần theo ta, ở lại trong phủ tìm cho được Mai Tâm, nàng nhát gan, nhất định sẽ rất sợ hãi."

Thanh Dao vừa nghĩ tới tình cảnh Mai Tâm lúc này, không khỏi lo sợ, trong lạnh run như nước tưới qua, cả người đều mất đi sự bình tĩnh.

"Chủ tử, như vậy sao được, " Mạc Ưu không yên lòng, quay đầu nhìn Mạc Sầu liếc mắt một cái, hai người cùng nhau nhìn về phía chủ tử, bất quá vẻ mặt chủ tử rất kiên định, thần sắc uất giận mở miệng.

"Đáng chết Trưởng Tôn Trúc, đợi khi tìm được Mai Tâm, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp lập tức ly khai thái tử phủ, người nam nhân này thì ra cũng là một tiểu nhân âm hiểm giả dối, còn ở lại đây chỉ sợ không có chuyện gì tốt, hơn nữa Thanh La quốc bọn họ cũng không phải nơi bình yên, Trưởng Tôn Dận kia tựa hồ có dã tâm tranh ngôi vị thái tử, nếu như chúng ta tiếp tục ở lại, chỉ sợ sẽ trở thành bia ngầm."

"Dạ, chủ tử người yên tâm đi, tối nay chúng ta nhất định sẽ điều tra rõ nơi Mai Tâm bị giam, Mao Tuyết Cầu từ trước giờ rất thân cận nàng, nhất định sẽ tìm được vị trí nàng ấy."

Đối với điểm này Mạc Sầu rất có tự tin, nghĩ đến tình cảnh của Mai Tâm lúc này, chỉ sợ đang chờ mong các nàng đến không chịu nổi, nếu như là nàng hoặc Mạc Ưu bị bắt, thì không sao cả, bởi vì bọn họ biết võ công, còn có thể kiên trì một hồi, mà Mai Tâm thì không có võ công, lá gan lại nhỏ, lúc này nhất định rất sợ hãi.

Khí lạnh len lỏi khắp trong phòng, hơi thở giết chóc trôi nổi ở trong không khí.

Buổi tối rất nhanh tới.

Trăng tròn nhẹ chiếc, ánh sáng như tầng lụa mỏng màu bạc, bao phủ toàn bộ thái tử phủ.

Trước cửa Thái tử phủ, một chiếc xe hoa lê đang dừng ở đó, phía sau xe đứng thẳng một hàng thị vệ thật dài, mặc giáp trụ màu bạc, cầm trong tay

trường thương, dưới ánh trăng, hàn ý lan rộng.

Thái tử Trưởng Tôn Trúc lúc này đang đứng ở bên cạnh liễn xa hoa lệ, trên khuôn mặt tuấn mỹ, con ngươi của hắn nhuộm ánh sáng rực rỡ của trăng phát ra từng gợn sóng động lòng người.

Cung yến hôm nay chính là ngày sinh của Trần quý phi, Trần quý phi, là mẹ ruột của Dận vương gia, luôn luôn rất được lòng của vua, Trần quý phi là người rất biết lung lạc nhân tâm, vì thế trên dưới triều đình, hiện tại chia làm hai đại phái tranh đấu gay gắt, con ông cháu cha là phái của vương gia, trong cuộc minh tranh ám đấu này, hiện nay vẫn còn duy trì thế cân bằng, điều này Trưởng Tôn Trúc cũng không để ở trong lòng, hắn tự nhận sẽ không thua Dận vương Trưởng Tôn Dận.

Đêm nay, tâm tình của hắn tốt.

Điểm này, toàn bộ người thái tử phủ đều biết.

Rất xa, một thân hoa phục Mộc Thanh Dao đã đi tới, quanh thân lạnh lùng xa cách, nàng vốn đã khuynh thành trên người mang theo đồ trang sức trang nhã, càng phát ra mỹ lệ, dưới ánh trăng dịu dàng, tựa như một khối mỹ ngọc đang phát ra ánh sáng rực rỡ sinh động, trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi như mực, ánh mắt giống như thủy tinh đen, không chỉ láp lánh hơn nữa còn rất chói mắt, khéo môi nhất câu, đó là nụ cười lạnh như nước, rõ ràng nàng đang cười, nhưng không làm cho người ta cảm giác ấm áp, ngược lại làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tình của nàng cực kỳ không tốt, nên những người khác tốt nhất ít chọc đến nàng.

Chương 98.4

Trưởng Tôn Trúc làm sao lại không biết nguyên nhân nàng tức giận đến như vậy, nên lập tức cũng không nói nhiều, chỉ cần nàng có thể xuất hiện, hắn đã rất vui vẻ rồi, nên vươn tay ôn nhuận cười rõ lên.

"Đi."

Đáng tiếc Mộc Thanh Dao không ưa bộ dạng này của hắn, trước mắt bao nhiêu người, né đi bàn tay to thon dài của hắn, phát ống tay áo rộng dài tạo thành cơn gió đầy hương thơm, đợi khi nó thoổi qua thì nàng đã vượt lên đầu bước vào liễn xa, thanh âm lạnh lẽo vang lên.

"Đi thôi, Trưởng Tôn thái tử."

Trước cửa Thái tử phủ có một đống hạ nhân, ai cũng không dám nói thêm một câu nào, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, không khí lạnh lùng âm hàn, nhưng mà Trưởng Tôn Trúc cũng không có tức giận, còn hào sảng cười, chuyển mình bước lên liền xa hoa lệ.

Nghênh Phong cùng nha đầu Xảo Tâm cũng lên xe ngựa, còn những người khác thì nhảy lên ngựa, đoàn người hao hao đãng đãng hướng hoàng cung Thanh La quốc mà đi.

Hôm nay cung yến, Thanh Dao điều Nghênh Phong cùng Xảo Tâm đi, chính là để cho Mạc Sầu cùng Mạc Ưu có thể tìm ra Mai Tâm, mà Trưởng Tôn Trúc sao lại không biết dụng tâm của nàng, thế nhưng thứ nhất nàng đã chịu tiến cung, không muốn cùng nàng huyên quá mức căng thẳng, thứ hai thái tử phủ lớn như vậy, tìm một người không phải chuyện dễ dàng, huống chi Nghênh Tình còn đang trong thái tử phủ, vì thế Trưởng Tôn Trúc không có sợ hãi, vì cho là Mạc Sầu cùng Mạc Ưu không thể dễ dàng tìm được người.

Trong Liễn xe bầu không khí rất lạnh.

Thanh Dao lạnh trầm mặt nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không thèm nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Trưởng Tôn Trúc, chỉ cần liếc mắt thêm một cái thôi, nàng liền có một loại xúc động muôn xé rách mặt của hắn.

Nàng có thể chịu được hắn dùng mưu kế, dùng mưu lược, thế nhưng vì sao lại đê tiện như vậy, lại động đến trên đầu một tiểu nha hoàn .

Nếu như hắn dùng mưu kế động đến trên đầu của nàng, nàng cũng không có tức giận đến như vậy.

"Thanh Dao, còn đang tức giận sao?" thanh âm ôn nhuận như ngọc của Trưởng Tôn Trúc vang lên, Mộc Thanh Dao một chút cũng không phản ứng, vẫn nhắm mắt lại không nhìn tới hắn như trước, chỉ nghe trong liễn xa vang lên một tiếng than nhẹ, dường như có vô hạn phiền muộn.

"Thanh Dao, ngươi liền ở lại bên cạnh bản cung đi, chỉ cần ngươi ở lại, ngươi nghĩ muốn cái gì, bản cung đều đáp ứng cả..."

Trưởng Tôn Trúc nhìn khuôn mặt mềm mại đáng yêu đến chói mắt trong liễn xa, hai mắt khẽ nhắm, lông mi thật dài che dấu con ngươi loang loáng

ánh sáng như ngọc, da thịt bóng loáng như có thể nỗi trên mặt nước, môi đỏ tươi loá mắt, làm người ta không ngừng có những ý nghĩ kỳ quái, yết hầu của hắn không khỏi nuốt xuống hai cái, nhưng cũng không dám lỗ mang.

Nàng rõ ràng là xa cách hắn ngoài ngàn dặm, nên căn bản nghe không đến bất luận lời nói nào của hắn.

"Chỉ cần ngươi ở lại, bản cung cái gì cũng đều đáp ứng ngươi!"

Trưởng Tôn Trúc không thấy phiền, cũng không tức giận, trong liễn xe nhỏ nhở, thỉnh thoảng vang lên thanh như nước của hắn.

Mộc Thanh Dao từ đầu tới đuôi cũng không nói lời nào, quanh thân bao phủ hàn ý, nhìn cũng không thèm nhìn Trưởng Tôn Trúc, càng không đem lời của hắn nghe lọt vào tai, đôi mài của nàng cau lại, trong lòng lo lắng cho Mai Tâm, nha đầu kia nhát gan như con chuột, không, là so với con chuột lá gan còn nhỏ hơn, không biết nàng sẽ như thế nào? Nghĩ đến đây, trong lòng liền hoang mang rối loạn, tựa hồ như có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

Liễn xa vẫn hướng về phía hoàng cung chạy tới.

Chờ khi đám người bọn hắn đến, rất nhiều người đều đã tới rồi, ánh sáng liễm diễm bên bờ hồ, màu sắc tràn đầy, trời nước như một màu, đèn lồng đỏ thẫm đều được treo thành hàng thẳng tắp, liếc mắt một cái nhìn lại, cả bờ hồ ửng đỏ.

Quỳnh tương ngọc dịch, rượu thơm món ngon, nên rất nhiều người đã về chỗ ngồi, Trưởng Tôn Trúc cùng nàng vừa đến, liền có thái giám tuân lệnh đi ra hô: "Thái tử giá lâm."

Chỉ thấy bên cạnh bờ hồ rực rỡ, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn sang, đèn lồng chiếu rọi xuống, thái tử Trưởng Tôn Trúc quần áo cẩm bào hoa lệ, tóc đen như mực được buộc lên gọn gàng, sắc mặt như quan ngọc, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng, ôn nhuận như ngọc, bộ dạng này của Trưởng Tôn Trúc, mọi người chưa từng gặp qua, nên chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy hắn ghé mắt nhìn về phía nữ tử bên cạnh, mặt mày trở nên nhu nhuận ôn nhu như nước.

Một Thái tử như vậy, một Trưởng Tôn Trúc như vậy, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, đồng thời không khỏi hiếu kỳ nhìn nữ tử bên cạnh hắn.

Chỉ thấy nàng mặt mày tuyễn tú xuất trần, quanh thân đậm mạc xa cách, một thân hoa y mặc vào người nàng ánh sáng rực rõ bắn ra bốn phía, giở tay nhắc chân mang theo sự thanh tao lịch sự và tự nhiên.

Nếu bàn về khuôn mặt đẹp, trên yến hội này người đẹp hơn nàng rất nhiều, nhưng phong thái xuất trần kia thì không ai bằng, khi gương mặt quay nhìn lại càng phát ra ánh sáng sắc bén.

Trong lúc nhất thời, Mộc Thanh Dao trở thành đối tượng bị người chú ý nhất yến, mọi người đang sôi nổi nghị luận, chau đầu ghé tai, người người lén suy đoán, nữ tử này là người phương nào, mà có thể được Trưởng Tôn thái tử ôn nhu cười, lại còn cẩn thận tỉ mỉ che chở.

Trưởng Tôn Trúc hình như không biết suy đoán của mọi người, nên vẫn cẩn thận tỉ mỉ vươn tay đỡ Mộc Thanh Dao, đem nàng an trí đến chỗ ngồi.

Lúc này lập tức có đại thần đi qua chào hỏi, Trưởng Tôn Trúc rất nhanh bị vây quanh qua một bên, nói chuyện với những người đó.

Mộc Thanh Dao thờ ơ lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện bên cạnh, trên cung yến, sắc màu rực rỡ, đào hồng liễu lục, ánh sáng suy đoán, đồ kị theo bốn phương tám hướng bắn qua đây, Mộc Thanh Dao néo mắt nhất nhì quét trở lại, cũng không thấy nàng có chút nào phí sức hay khẩn trương, ngược lại, trong đôi mắt xinh đẹp, những mũi nhọn lạnh lẽo trải rộng, tựa như mũi tên trên cây cung, nhìn đến chỗ nào, là những nữ nhân kia đều vội vã bị áp lực khiếp người đánh bại, nhanh chóng cúi đầu.

Mắt thấy thời gian lặng lẽ trôi qua chậm chạp, đáy mắt Mộc Thanh Dao càng phát ra sắc bén, trong lòng sự lo lắng càng ngày càng nặng, Mai Tâm không biết như thế nào, tại sao cung yến còn không bắt đầu? Quay đầu quét mắt liếc nhìn Nghênh Phong ở bên cạnh một cái, Nghênh Phong liền khom lưng nhỏ giọng mở miệng.

"Đừng nóng vội, Mộc cô nương, hoàng thượng cùng hoàng hậu lập tức tới ngay."

Nàng vừa dứt lời, liền nghe được thanh âm lanh lảnh của thái giám vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm, quý phi nương nương giá lâm," một thân minh Hoàng Long bào Trưởng Tôn hoàng đế, dắt theo hai nữ tử trang phục lộng lẫy xuất hiện, nữ tử bên tay phải, ung dung

sang trọng, một thân phượng y màu đỏ thẫm đẹp đẽ cao quý, trên phượng y thêu con phượng hoàng năm màu, vị này nhất định là mẹ đẻ Trưởng Tôn Trúc, Thanh La quốc hoàng hậu nương nương.

Bên tay trái của Trưởng Tôn hoàng đế có một nữ tử khác, nàng này một thân quyến rũ xinh đẹp, quang hoa bức người, y phục khiêu gợi, một thân quần áo dài hở ngực, đem thân thể hoàn mỹ mềm mại lả lướt bày biện ra ngoài, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ, cùng Trưởng Tôn Dận phi thường giống, chắc hẳn vị này là Thanh La quốc quý phi nương nương, mẹ đẻ của Trưởng Tôn Dận.

Lúc này Trưởng Tôn Dận đứng ở bên người Trần quý phi, một bên đem tay dùi maul phi của mình, một bên ngược mắt quét nhìn toàn bộ yến hội, trong mấy trăm người trên yến hội, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nữ tử xinh đẹp lạnh lẽo bức người kia, khóc môi hắn nhất đó là nụ cười ma quái vô hồn, nữ tử này đến tột cùng là người phương nào?

Thanh Dao theo mọi người đứng dậy quỳ lạy chào, lúc này Trưởng Tôn Trúc đã đi tới trước mặt hoàng đế cùng hoàng hậu, thanh âm lang lảnh vang lên."Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Trúc nhi tới, mau đứng dậy đi, " Trưởng Tôn hoàng đế từ ái mở miệng, thanh âm của hắn tiết lộ, hắn cực kỳ yêu thích đứa con trai này.

Chương 98.5

Đợi đến khi hoàng đế hoàng hậu, cùng quý phi nương nương ngồi xuống, thì mọi người mới có thể đứng dậy, sôi nổi đi về chỗ ngồi.

Ánh trăng nhẹ toả, làm cho mặt hồ phát ra từng đợt sóng ánh sáng dồn dập, lúc này yến hội chính thức bắt đầu, Trưởng Tôn Trúc ngồi ở bên cạnh Mộc Thanh Dao, cả người hắn ôn nhu như ngọc, điều này khiến cho Trưởng Tôn hoàng đế cùng Trưởng Tôn hoàng hậu mở to mắt ngạc nhiên, nhìn nhau liếc mắt một cái, cô gái này là người phương nào, Trúc nhi vì sao lại mang nàng tới tham gia cung yến, từ trước tới nay cung yến đều do Thẩm Nhứ Tuyết tham gia, hôm nay sao lại là người khác, cô gái này, không phải là người trong lòng Trúc nhi chứ.

Trưởng Tôn hoàng đế bất động thanh sắc đánh giá Mộc Thanh Dao...

Lúc này vũ cơ chậm rãi bắt đầu hiến vũ, trong lúc nhất thời, ca múa mừng cảnh thái bình, bên cạnh phái hoà bình lúc này như mạch nước ngầm dưới

bắt đầu khởi động, nhưng sau đó ngay lập tức bị che dấu đi.

Hoàng thất của Thanh La quốc, có tất cả ba hoàng tử, thái tử Trưởng Tôn Trúc, Dận vương Trưởng Tôn Dận, còn có một hoàng tử vẫn chưa được phong vương, chỉ có mười sáu tuổi, đang ngồi ngay ngắn ở phía dưới Trưởng Tôn Dận .

Trưởng Tôn Trúc là do hoàng hậu sở sinh, hơn nữa thuở nhỏ thông minh, mười lăm tuổi liền được phong làm thái tử, mà Trưởng Tôn Dận cũng không yếu, mười sáu tuổi liền được phong vương, trong triều đình này, chia làm hai phe tranh đấu gay gắt, con ông cháu cha là một phe với vương gia, Trưởng Tôn hoàng đế thái độ làm người khôn khéo cơ trí, sao lại không biết tâm tư những người này, thế nhưng hai phái cho tới bây giờ vẫn còn rất hoà bình, vì thế hắn cũng không nhúng tay vào việc mờ ám giữa bọn họ, bất quá xem ra đất nước này càng ngày càng không ra hồn, đang chờ thời gian để thanh lý.

Trưởng Tôn hoàng đế đang tính toán suy nghĩ, ánh mắt lần thứ hai quét nhìn về phía nữ tử vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra kia, nàng vẫn đang chăm chú thưởng thức món ngon mỹ vị, cùng với ca vũ trong cung. Trong trường hợp có sự kiện lớn như vậy, lại có thể mặt không đổi sắc, đến tột cùng là vô tri, hay vẫn là cơ trí hơn người?

Yến hội tiếp tục tiến hành, cung yến hôm nay cũng chính là thọ yến của Trần quý phi, nên các vị đại thần phải có hành động một phen, bởi vậy khi yến hội tiến hành đến phân nửa, liền ngừng lại, để mọi người dâng quà mừng thọ, Trưởng Tôn Trúc cũng chuẩn bị hậu lễ dâng, bây giờ còn không phải là lúc đến quyết liệt với nhau, đương nhiên hắn sẽ không xé rách mặt mũi của Trần quý phi.

Hơn nữa hôm nay hắn có chuyện quan trọng hơn, Trưởng Tôn Trúc khéo miệng câu ra ý cười, hai tròng mắt ôn nhuận nhìn về phía Thanh Dao bên cạnh.

Chỉ thấy nàng khí định thần nhàn, thần nhiên bình tĩnh, căn bản là không bị bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến, quanh thân nàng khí phái buông thả, thật không hổ là nữ nhân hắn coi trọng, nên càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn.

Lúc dâng tặng lễ vật, có một chút bị cản trở, vì khi Trưởng Tôn Trúc đang chuẩn bị mở miệng, xin phụ hoàng cùng mẫu hậu vì hắn và Thanh Dao mà tú hôn, thế nhưng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trưởng Tôn Dận đã đứng lên cướp trước một bước, cung kính nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng đế cùng Trưởng Tôn hoàng hậu ở trên cao, chậm rãi mở miệng.

"Phụ hoàng, không phải người Thanh La quốc của chúng ta vẫn muốn biết đại huyền hoàng hậu danh chấn thiên hạ hay sao? Kỳ thực hôm nay nàng đã ở trên yến hội."

Lời vừa nói ra, như đá chìm đáy biển, yến hội lập tức dậy lên làn sóng chưa bao giờ có, các đại thần nghị luận sôi nổi, ngẩng đầu nhìn xung quanh khắp nơi, đại huyền hoàng hậu sao lại đến Thanh La quốc, trong đó mâu quang của rất nhiều người rơi xuống trên người Mộc Thanh Dao, nữ nhân thái tử mang đến không phải là đại huyền hoàng hậu chứ?

Nữ nhân này xác thực không tầm thường, ở trường hợp long trọng như vậy, làm như không có việc gì, quanh thân bình tĩnh lạnh lùng, không phải người bình thường có thể làm được, sẽ không thật sự là vị hoàng hậu Huyền Nguyệt hưu hoàng đế chứ.

Toàn bộ yến hội lập tức nghị luận sôi nổi.

Trưởng Tôn Trúc mặt đen lại, âm ngao giận dữ nhìn trùng trùng Trưởng Tôn Dận, hắn làm sao biết Thanh Dao là Huyền Nguyệt hoàng hậu, mâu quang lập tức quét về phía người ngồi bên cạnh Trưởng Tôn Dận, hắn ập tức liền hiểu được, bên người Trưởng Tôn Dận có một đại thần, chính là sứ thần lần đầu tiên đi đến Huyền Nguyệt, hắn nếu như nhận ra Thanh Dao, dĩ nhiên sẽ đem chuyện quan trọng này nói ra.

Trưởng Tôn Trúc xoay mình đứng dậy, yến hội lập tức an tĩnh lại, yên lặng đến nỗi ngay cả cây kim có rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, mọi người nín thở để xem thái tử Trưởng Tôn Trúc sẽ có hành động gì.

Thế nhưng Mộc Thanh Dao đã nhanh nhẹn cướp trước một bước đứng lên, thanh âm như nước chậm rãi vang lên.

"Phải, ta chính là hoàng hậu của Huyền Nguyệt, Mộc Thanh Dao."

"Hiện tại đã không phải " Trưởng Tôn Trúc như đinh đóng cột tiếp lời, nàng có ý đồ gì, hắn làm sao lại không biết, sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi mở miệng: "Xin phụ hoàng cùng mâu hậu tú hôn cho chúng ta."

Trưởng Tôn Trúc một lời rời, toàn bộ yến hội lập tức nổ tung, khơi lên một làn sóng mạnh mẽ, Trưởng Tôn hoàng đế đang ngồi trên cao sắc mặt có chút khó coi, đôi mắt đen u ám, thái tử sao lại làm ra chuyện hò đồ như vậy, nữ nhân này là Huyền Nguyệt hoàng hậu, tuy nói nàng đã hưu đế, bất quá cũng phải cẩn hoàng đế đồng ý mới được, tại sao lại bị dính vào trong như thế?

Bên cạnh hoàng đế Trần quý phi lập tức bắt được cơ hội, quyền rũ mở miệng: "Thái tử rốt cuộc là thái tử, đúng là khác xa với mọi người."

Hoàng hậu vừa nghe lời nói gây xích mích của nàng ta, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía con trai của mình, Trúc nhi đây là thế nào, hiện tại trên triều đình đã có rất nhiều người ủng hộ Dận vương gia, hắn cũng không phải không biết, một khi làm không tốt, không chỉ ngôi vị thái tử bị phế, còn mới liên lụy đến rất nhiều đại thần.

"Trúc nhi, ngồi xuống, không thể lỗ mang."

Thế nhưng Trưởng Tôn Trúc căn bản là đã quyết tâm, cố chấp mở miệng: "Xin phụ hoàng, mẫu hậu tú hôn."

Yến hội lần thứ hai lâm vào vắng vẻ, lúc này đây không còn ai dám lên tiếng cả, Trưởng Tôn hoàng đế sắc mặt âm ngao không gì sánh được, một đôi ánh sáng khiếp người bắn về phía Mộc Thanh Dao, nữ nhân này thật có bản lãnh, đường đường một thái tử Thanh La quốc lại vì nàng, ngay cả tiền đồ cũng không để ý, nữ nhân này quả nhiên là kẻ gây tai họa.

Mộc Thanh Dao lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Trưởng Tôn Trúc, cuối cùng mới ngược mắt nhìn về phía Trưởng Tôn hoàng đế trên cao.

"Thanh La là muốn hướng Huyền Nguyệt chính thức khai chiến phải không? Tuy rằng ta đã rời khỏi Huyền Nguyệt, nhưng nếu Huyền đế biết ta hiện tại ở Thanh La quốc, chỉ sợ chiến tranh sẽ nổ lên, mà Thanh La quốc đại khái là một quốc gia không thể khai chiến nhất trong thất quốc, vì thế xin Trưởng Tôn thái tử hay suy nghĩ lại đi."

Lời vừa nói ra, mọi người đều hoảng sợ, nữ tử này ý nghĩ thật là sắc bén a, chỉ xuất hiện có một hồi, liền đem Thanh La quốc nhìn thấu triệt để, không sai, hiện tại Thanh La quốc là quốc gia không muốn khai chiến nhất, bởi vì nội loạn chưa trù, hai phái tranh chấp không ngừng, lòng người trên triều đình đều bất hòa, liên lụy đến dân chúng không ngừng kêu khóc, quốc gia như vậy, còn dám khai chiến hay không?

Trưởng Tôn hoàng đế ngực cứng lại, xem ra thời gian thanh lý đóng rối mù này đã đến, thiên hạ e rằng rất nhanh liền rối loạn a.

Về phần nữ nhân này, người ta căn bản không có ý nghĩa muốn gả cho Trúc Nhi, bằng không sẽ không trước mặt nhiều người như vậy cự hôn, nhìn Trúc Nhi tựa hồ bị đã kích không nhẹ a, thực sự là nghiệt duyên, cô gái này rất cơ trí còn có suy nghĩ hơn người như vậy, nếu như nàng thật tình gả cho Trúc Nhi, cũng có thể xem như Thanh La Quốc có thêm một người trợ giúp thái tử một tay a, đáng tiếc người ta căn bản không muốn, dưa hái còn xanh thì không ngọt, chỉ mong Trúc Nhi sẽ nghĩ thông.

Bất quá người thông tuệ sắc bén như vậy, chỉ sợ không giữ lại được a!

Trưởng Tôn hoàng đế con ngươi lóe ra một cái, lướt qua Trưởng Tôn Trúc, rồi nhìn sang Trưởng Tôn Dận, khéo môi câu ra nụ cười như có như không.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi."

Trưởng Tôn hoàng đế phát tay, ý bảo mọi người ngồi xuống, yến hội tiếp tục, thế nhưng không có nửa phần vui vẻ như lúc trước, mà Trưởng Tôn Trúc từ sau lời nói kia của Mộc Thanh Dao, cả người lâm vào trầm mặc, Thanh Dao nói không sai, nếu như hắn nạp nàng làm thái tử phi, như vậy Huyền đế tất nhiên sẽ cùng Thanh La khai chiến, mà Thanh La hiện tại nội bộ đang rung chuyển bất an, xem ra cần phải có thời gian chỉnh lý những người đó!

Về phần Thanh Dao, hắn sẽ chờ, đợi đến khi nội loạn diệt trừ, hắn cũng không sợ cùng Huyền đế khai chiến.

Trong thiên địa. Chỉ có nàng mới xứng đôi với ngôi vị thái tử phi của hắn
Thái tử phủ.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu chờ tới khi chủ tử rời đi, liền ôm tiễn hồ ly Mao Tuyết Cầu đi ra ngoài tìm nơi Mai Tâm bị giam, chỉ là không nghĩ tới, ngoài cửa Minh Nguyệt Uyển lại có nữ nhân Nghênh Tình kia coi chừng, dưới ánh trăng, nữ nhân này vẻ mặt như người ta thiếu tiền nòng, làm cho Mạc Sầu cùng Mạc Ưu thật muốn đánh nàng ta một hồi.

"Đi làm gì?"

Nghênh Tình lạnh lùng mở miệng, dẫn hai thị vệ của vương phủ, ngăn cản lối đi của Mạc Sầu cùng Mạc Ưu.

"Chúng ta muốn đi ra ngoài dạo, chuyện này cũng không được sao?" Mạc Sầu mắt trợn trắng, nữ nhân này thật đáng ghét, không phải chỉ là bò lên trên giường của chủ tử thôi sao? Thì đã vênh váo tự đắc như chim công, cùng lầm nàng ta chỉ là công cụ ám giường thôi.

"Trong thái tử phủ có cấm địa, nếu là ngươi các tùy tiện xông vào cấm địa thì làm sao bây giờ?"

Nghênh Tình sắc mặt lạnh hơn, nghĩ đến thái tử mang nữ nhân kia đi tham gia cung yến, rất khả năng hôm nay sẽ làm cho hoàng thượng tú hôn, trong lòng của nàng liền phiền muộn, có một loại xung động muốn đánh người, vì thế những người này nếu chọc tới nàng, nàng liền không khách khí.

"Ngươi lời này có ý gì? Chúng ta sống ở chỗ này cũng được một thời gian thật dài, cũng không có nghe Nghênh Phong nói qua thái tử phủ có cấm địa, người đầu tiên liền nói có cấm địa, thực sự là nữ nhân đáng ghét."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Nghênh Tình liền nổi giận, nhún người nhảy qua đây, cùng Mạc Sầu đánh nhau, Mạc Ưu vừa nhìn thấy, rất sợ Mạc Sầu bị hại, vội vàng lau - người qua mà hai thị vệ kia cũng vọt tới.

Trong lúc nhất thời trên đất trống trước cửa Minh Nguyệt uyển, đánh nhau thành một đoàn, hạ nhân bên trong Minh Nguyệt uyển cũng không biết xảy ra chuyện gì, sớm đã có người đi bẩm báo với quản gia, chớp mắt thấy người đến càng ngày càng nhiều.

Mạc Sầu liền ném một ánh mắt cho Mạc Ưu, hai người tâm linh tương thông, Mạc Sầu một chiêu liền thất bại, ăn của Nghênh Tình một chưởng, thân hình ngã xuống, thanh âm thở ra đau đớn, Mạc Ưu giận dữ, nguyên nha đao vung lên, ánh sáng mạnh mẽ bắn ra, đánh trúng Nghênh Tình cùng hai thị vệ ép họ phải rút lui một bước, Mạc Sầu thừa cơ lặng lẽ lui ra phía sau, lướt qua đoàn người đang vây quanh, lắc mình ly khai.

Hoàng Văn quản gia nghe xong bẩm báo, lập tức dẫn hạ nhân vương phủ chạy qua đây, lạnh lùng quát bảo Nghênh Tình ngưng lại.

Đợi được mọi người im lặng im lặng xuống, mới phát hiện Mạc Sầu không

thấy, sắc mặt Nghênh Tình lập tức đại biến, nhanh chóng tiến lên hai bước, tiến đến bên tai của Hoằng Văn quản gia, nhỏ giọng nói thầm hai câu, sắc mặt của Hoằng Văn liền thay đổi theo, lập tức phân phó hạ nhân vây xem, nhanh chóng đi tìm Mạc Sầu cô nương.

Trong lúc nhất thời cả tòa thái tử phủ bị đều động, mọi người phân công nhau đi tìm Mạc Sầu.

Mà Mạc Sầu ôm theo tiểu hồ ly, rất nhanh liền tìm được nơi Mai Tâm bị giam địa phương, là một gian sài phòng phía sau trù phòng của thái tử phủ, không biết bởi vì thái tử đánh giá cao năng lực của hắn, hay hắn cẩn thận là không muốn khó xử Mai Tâm, vì thế bên ngoài sài phòng chỉ treo có một ổ khóa, ngay cả một người canh gác cũng không có.

Mạc Sầu một bước đá văng ra cửa, lắc mình đi vào, chỉ thấy bên trong sài phòng dưới ngọn đèn yếu ớt, Mai Tâm đang nằm nghiêng ở trên một đóng cùi, không nhúc nhích một chút nào, Mạc Sầu nhường mài, người này sao lại ngủ được chứ, chẳng lẽ không biết chủ tử cùng các nàng lo lắng muốn gần chết sao?

Nàng ôm chặt tiểu hồ ly vọt tới, đỡ lấy Mai Tâm.

"Mai Tâm, Mai Tâm, ngươi không sao chứ."

Thế nhưng hơn nửa ngày Mai Tâm cũng không có một chút phản ứng nào, Mạc Sầu cảm giác được có điểm gì là lạ, hơn nữa trong tay tựa hồ có cảm giác dinh dinh, một mùi máu tươi đầy rẫy ở trong mũi, sắc mặt của nàng lập tức đại biến, con ngươi không ngừng co rút lại, dùng sức lắc thân hình của Mai Tâm.

"Mai Tâm, Mai Tâm, ngươi tỉnh lại, ngươi tỉnh lại a, ngươi đừng như vậy, ngươi làm sao vậy? Mai Tâm, ngươi không phải nói muốn chiếu cố tiểu thư cả đời sao? Người đừng làm ta sợ."

Mạc Sầu luôn luôn kiên cường đã phải khóc lên, dù thân thể Mai Tâm đứng dậy, chỉ thấy ở trước ngực của nàng, doan doan chính chính cầm một thanh chủy thủ, máu từng giọt tí tách rơi trên mặt đất, mà trên mặt đất lúc này đã có một đống máu thật lớn.

"A?" Mạc Sầu điên cuồng kêu lên.

Lúc này bên ngoài sài phòng, Hoằng Văn quản gia cùng Nghênh Tình đã dẫn đám người thái tử phủ chạy tới, bao vây quanh sài phòng, nghe được bên trong sài phòng truyền đến thanh âm bi thương gào thét, lập tức có cảm giác không tốt, hơn nữa bốn phía thị vệ canh giữ sài phòng một cung đều không thấy, là ai đã động tay động chân, Hoằng Văn cùng Nghênh Tình vội vàng xông vào, Mạc Ưu cũng chặt chẽ theo sau.

Chỉ thấy bên trong sài phòng, Mạc Sâu ôm chặt Mai Tâm kêu gào giống như kẻ điên.

"Mai Tâm, ngươi tỉnh lại, ngươi tỉnh lại a, tiểu thư sẽ làm bị thương tâm, nàng vẫn lo lắng còn ngươi! Người ngàn vạn không nên chết?"

"Mạc Sâu, đây là có chuyện gì?"

Mạc Ưu kinh hãi, vội vàng vọt tới, truy vấn, Mạc Sâu nước mắt ràn rụa ngược nhìn hắn, dùng sức cắn môi: "Ta qua đây, đã gặp nàng bị người ta giết."

Lúc này, Mai Tâm vẫn bị Mạc Sâu ôm thật chặt, khẽ giật mình, nhẹ nhàng vô lực mở miệng: "Tiểu thư, tiểu thư?"

"Mai Tâm, ngươi đã tỉnh, Mai Tâm, ngươi đã tỉnh?"

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu vẻ mặt kinh hãi, Mạc Sâu buông nàng ra một chút, chỉ thấy dưới ánh đèn yếu ớt, Mai Tâm mặt trắng như tờ giấy, hô hấp như có như không, ánh mắt căn bản cũng không có mờ, tựa hồ chỉ còn một hơi thở, tay nàng ở giữa không trung quơ qào, Mạc Sâu liền nắm chặt tay nàng, chỉ nghe nàng không ngừng kêu nhỏ.

"Tiểu thư, tiểu thư?"

Q.3 - Chương 99: Vô Tình Cố

Trong sài phòng (phòng chứa củi), ngoại trừ Mạc Sầu cùng Mạc Ưu thương tâm, còn có nhiều tiểu nha đầu khác cũng khóc ầm lên. Mạc Sầu quay đầu nhìn Mạc Ưu, bình tĩnh phân phó.

"Mạc Ưu, mau ra ngoài đợi, tiểu thư nhất định sẽ quay lại, đưa nàng tới đây, ta sợ Mai Tâm nàng, nàng..."

Mạc Sầu nói không nên lời, nước mắt lần thứ hai tuôn ra, một tay ôm thật chặt Mai Tâm. Nàng có thể cảm giác được rõ ràng mạch của nàng ta càng ngày càng yếu, như có như không, ngay cả hô hấp cũng gần như không thể nghe thấy, thế nhưng nàng vẫn gắng gượng để giữ lấy một hơi thở, tựa hồ như đang đợi tiểu thư.

Cũng đúng, nha đầu kia là kẻ thích lo lắng, nàng ta sao có thể nào yên tâm để tiểu thư lại một mình chứ?

Mạc Ưu cố gắng chùi nước mắt, đột nhiên đứng lên, hung hăng trừng Nghênh Tình cùng Hoằng Văn quản gia một cái, nếu như không phải tại bọn hắn ngăn cản, thì Mai Tâm cũng sẽ không bị người ta giết.

Hoằng Văn cùng Nghênh Tình nhìn hết thảy trước mắt, tâm kinh đảm chiến (tim gan rối loạn), hoang mang, rốt cuộc là ai dám ở thái tử phủ ra tay giết người, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng nặng trịch, tựa hồ có một tảng đá lớn đè nén trong lòng làm cho mọi người không thở nổi, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía nữ tử đang từ từ mất đi sinh mệnh kia.

Ánh trăng nhẹ nhẹ tỏa, che mờ đi mây đen, nó vẫn như lúc trước tỏa ra thứ ánh sáng dịu ngọt.

Mộc Thanh Dao ngồi trong liễn xa, chỉ cảm thấy tim bỗng đập mạnh, tựa hồ có chuyện gì không hay xảy ra, có một loại cảm xúc rất khó chịu, muốn khóc mà không khóc được. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Mai Tâm?

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu ngay lập tức đã bị nàng loại bỏ.

Không có khả năng, Mai Tâm không có việc gì, nàng ta đã từng nói qua, muốn chiếu cố nàng cả đời, không lấy chồng, vĩnh viễn hầu hạ nàng, cho nên

nàng không cho phép nàng ấy có chuyện.

Mai Tâm, tiểu thư không cho phép người có chuyện...

Trong liễn xa, bầu không khí tựa hồ phảng phát hàn ý, Trưởng Tôn Trúc vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử bên cạnh, lông mày khẽ cau lại, ánh mắt sầu lo, tựa hồ bị thứ gì vây hãm, không khỏi quan tâm hỏi.

"Thanh Dao, làm sao vậy?"

Mộc Thanh Dao đột ngột ngẩng đầu, con ngươi sắc bén, hàn quang tỏa ra bốn phía, mang theo sát khí thị huyết, dường như bị mây đen bao phủ nồng nặc.

Trưởng Tôn Trúc kinh hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong mắt rất nhanh lướt qua tia bất an.

"Nếu như nàng ta không có việc gì thì thôi, Trưởng Tôn Trúc, nếu như nàng ta thực sự xảy ra chuyện, ta nhất định bắt người phải trả giá."

Nàng lạnh lùng nói, quanh thân bao phủ hàn ý, lạnh lẽo như khói băng mùa đông, một điểm nhiệt độ cũng không có, lại âm u tựa như không khác gì ma quỷ, mang theo sát khí sắc bén như đến từ trong địa ngục.

Trưởng Tôn Trúc sững sốt, tùy tiện cười rộ lên, khuôn mặt giãn ra, thanh âm nhu thuận hắn.

"Ngươi yên tâm đi, nàng ta sẽ không có việc gì, ai dám ở thái tử trong phủ động thủ a?"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, thì liễn xa hoa lệ ngừng lại, đã tới thái tử phủ rồi, thị vệ phía sau liễn xa xoay người xuống ngựa, chỉnh tề đứng phía sau ngựa, đợi chủ tử xuống xe.

Bỗng nhiên một trận gió ào qua, có thân ảnh chạy tới, giọng Mạc Ưu khàn khàn vang lên.

"Chủ tử, nhanh lên một chút, Mai Tâm đã xảy ra chuyện!"

Một lời rơi xuống, mây đen đầy trời, bầu trời đầy đặc sát khí.

Mộc Thanh Dao từ trong xe vội nhảy xuống đất, Mạc Ưu đưa tay đỡ nàng, hướng bên trong thái tử phủ chạy đi. Mộc Thanh Dao chỉ cảm thấy ngực mình như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua, chuyện nàng sợ nhất vẫn xảy ra. Tối hôm nay, nàng tâm tình bất an, chính là sợ hãi Mai Tâm gặp chuyện không may, bởi vì nàng ta căn bản chỉ là một nữ tử trói gà không chặt, thái tử phủ này nhiều nữ nhân âm ngoan hiểm độc như vậy, các nàng mặc dù không dám đối với nàng hạ thủ, nhưng sẽ đổi Mai Tâm hạ thủ.

Còn có đối thủ Dận vương của Trưởng Tôn Trúc, hắn làm sao có thể không lợi dụng cơ hội như vậy chứ?

Nàng hận, tất cả mọi chuyện đều là Trưởng Tôn Trúc tạo thành, nếu như hắn sớm một chút để cho các nàng ly khai, căn bản không có loại chuyện này xảy ra, hoặc là không bắt Mai Tâm, mà hạ độc thủ với nàng, cũng sẽ không xảy ra loại sự tình này.

Trưởng Tôn Trúc, nếu như nàng ta xảy ra chuyện gì, ta nhất định phải tự tay giết ngươi.

Trước cửa thái tử phủ, khuôn mặt Trưởng Tôn Trúc trong nháy mắt hung dữ đến dọa người, con ngươi một mảnh tinh hồng, là ai, ai dám ở thái tử phủ động thủ?

Trong hậu viện những nữ nhân kia căn bản không có gan này, kể cả Thẩm Nhứ Tuyết dù có đệ nhất thế gia chống lưng phía sau, bọn họ cùng lăm chi dám động thủ ở ngoài phủ, tựa như thích khách ngày đó vậy, nhưng tuyệt đối không dám ở bên trong phủ động thủ, như vậy kẻ đó là ai?

Dận vương, Trưởng Tôn Dận, không nghĩ tới hắn cư nhiên dám động thủ trước một bước. Được lăm, Trưởng Tôn Dận, ngươi cũng dám chạy đến thái tử phủ ám toán ta, từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ nể tình huynh đệ, hãy chân chính đấu một phen đi.

Trưởng Tôn Trúc thân hình chot l Lowe, nhún người đuổi theo thân ảnh phía trước.

Cho dù có chuyện thì thế nào? Chẳng qua chỉ là một đứa nha hoàn, hắn sẽ bồi thường cho nàng...

Hạ nhân thái tử phủ ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây sài phòng, một trận hàn khí lạnh lẽo qua, mọi người bỗng cảm thấy có một cỗ áp lực đang tiến

tới, tự động tránh ra một lối, chỉ thấy Mộc Thanh Dao cùng Mạc Ưu như cuồng phong tiến đến, rất nhanh chạy ào vào.

Trong sài phòng, ánh đèn lờ mờ, Mạc Sầu ôm Mai Tâm thương tâm khóc rống, mà tiểu hồ ly bên cạnh yên tĩnh đến cực điểm.

Mạc Sầu vừa ngẩng đầu, nhìn thấy chủ tử đã trở về, từng giọt từng giọt nước mắt lần nữa rơi xuống, thương tâm mở miệng: "Tiểu thư, Mai Tâm nàng, nàng đang đợi người!"

Một lời rơi xuống, Mai Tâm dường như có cảm ứng, xoay mình mở mắt ra, chỉ là con ngươi vô lực, ánh sáng rời rạc, môi mấp má vài cái, mới phát ra thanh âm rất nhỏ: "Tiểu thư, tiểu thư?"

Mộc Thanh Dao bỗn nhào về phía trước, một tay đoạt lấy nàng từ trong tay Mạc Sầu. Mai Tâm tựa như muội muội của nàng, tình cảm của nàng cùng nàng ấy, thậm chí so với người trong Mộc phủ còn tốt hơn, bởi vì người đầu tiên nàng mở mắt ra nhìn thấy chính là nàng ta, cho nên nàng ta chính là chỗ dựa của nàng.

"Mai Tâm, Mai Tâm, ngươi thế nào?"

Cho dù là khi rời khỏi hoàng cung, nàng cũng không từng rơi nước mắt, đối mặt với chuyện hoàng đế nạp phi, nàng cũng không có đau đớn như vậy, thế nhưng giờ khắc này, đáy lòng của nàng sợ hãi, đau đớn, cái loại sợ hãi này như nuốt sống cả người nàng.

Nước mắt trong phút chốc bỗng rơi xuống, rốt cuộc cũng nhịn không được mà khóc.

Mai Tâm thở hổn hển nhìn nàng, nhìn nàng rơi lệ, tựa hồ như không muốn, tay giật giật, cuối cùng cũng không có sức lực vì nàng mà lau nước mắt, nhẹ nhàng thở dài, tựa như một khối cơ thể không có linh hồn.

"Tiểu thư, xin lỗi, Mai Tâm phải đi, tiểu thư nhất định phải sống thật tốt, thật vui vẻ."

Chương 99.2

"Mai Tâm, ngươi đừng làm ta sợ, không phải nói muốn chiêu cố tiểu thư cả đời sao? Tiểu thư còn muốn cho ngươi lập gia đình. Người như thế nào nói

không giữ lời đùa."

Bên trong sài phòng vang vọng thanh âm thống khổ của nàng, tất cả mọi người đều khóc, cho đến Trưởng Tôn Trúc đi tới, mọi người cũng không để ý, chỉ khóc nức nở nhìn một đôi chủ tớ bên trong.

Trưởng Tôn Trúc bị kinh ngạc, giờ khắc này, trong lòng cũng đau đớn không ít, bởi vì hắn biết, nha hoàn kia đối với nàng, cũng không chỉ là một đứa nha hoàn, giống như thân nhân, bằng không nàng sẽ không thống khổ như vậy, cả đêm cũng không an bình, cuối cùng lại biến thành sự thực, nàng làm sao có thể không đau lòng?

"Tiểu thư?"

Mai Tâm kêu một tiếng, ánh mắt chật rã từ trên mặt Mộc Thanh Dao dời xuống, cuối cùng nhìn tới bụng của nàng, dùng sức thở gấp, dùng hết lực, mới vừa nói: "Bảo vệ tốt bảo bảo (con), hắn sẽ là thân nhân của ngươi, thay ta bảo vệ ngươi..."

Một lời rơi xuống, nàng rốt cuộc không còn gắng nỗi, đầu nghiêng một bên, mắt cũng không mở ra được nữa, tay chật rã trượt rơi xuống, vĩnh viễn ly khai, nàng yêu thích tiểu thư.

"A —— "

Trong sài phòng, Mộc Thanh Dao kêu lên, tựa phát điên, con ngươi đỏ đậm thị huyết, quanh thân sát khí, hai tay dùng một ít lực, đem thanh chủy thủ kia rút ra, xoay mình đứng lên. Cả người tựa như một mảng hỏa diễm phẫn nộ, hoa y liêu khởi, tóc đen tán loạn, con ngươi đỏ tươi, tựa như ác quỷ trong địa ngục đẹp máu mà đến, dọa mọi người ở sài phòng không nhịn được mà rút lui một bước.

Mà nàng trong nháy mắt, tốc độ làm cho người ta không tưởng tượng được, rất nhanh vọt tới phía trước người Trưởng Tôn Trúc, giơ đao lên đâm tới, dùng mười phần lực đao.

Không biết là bởi vì quá đột ngột, hay là Trưởng Tôn Trúc tự cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, khi tay nàng giơ lên, chủy thủ đâm thật sâu vào lồng ngực hắn. Tất cả mọi người sợ choáng váng, đồng thời hô to một tiếng: "Thái tử điện hạ."

Đáng tiếc Mộc Thanh Dao cũng chưa từ bỏ ý định, lại dùng lực, chủy thủ dùng sức ngập vào sâu hai phân, chỉ thấy mặt Trưởng Tôn Trúc trong chớp mắt tái nhợt như giấy, môi khẽ run, bàn tay to nhấc lên, nắm tay nàng: "Là lỗi của ta, ta không biết ngươi đã mang thai đứa nhỏ."

Nói xong, thân thể vô lực sau này ngã về phía sau, Mộc Thanh Dao ngây ngẩn cả người, buông tay, nhìn bàn tay đày máu, trong lòng vẫn không thể thả lỏng.

Mai Tâm, ta nói rồi sẽ không bỏ qua hắn, dù có phải chết, ta cũng muốn trừng trị hắn.

Người trong thái tử phủ bị tình hình trước mắt làm cho sợ hãi, thái tử lại bị như vậy, nữ nhân này chính là bị thiên đao vạn quả (băm vằm ngàn mảnh) cũng không phải quá đáng, Nghênh Tình lập tức gầm lên giận dữ: "Đến a, lập tức đem nữ nhân này bắt lại."

Mộc Thanh Dao ánh mắt băng lãnh, quay đầu hơi nghiêng nhìn phía Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người cũng đang vô cùng bi phẫn. Cả hai sắc mặt đều âm u, phẫn nộ đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, cung kính mở miệng: "Tiểu thư!"

"Mang theo Mai Tâm cùng Mao Tuyết Cầu, hôm nay muốn chết cùng chết, muôn sống cùng nhau sống."

"Dạ, tiểu thư, " Mạc Sầu lên tiếng, rất nhanh đi tới chỗ Mai Tâm, mặc dù nàng đã chết, các nàng cũng phải đem nàng mang đi ra ngoài, Mạc Sầu lôi kéo làn váy, tê bên, đem Mai Tâm buộc ở trên người, mà mao tuyêt cầu tựa hồ có cảm ứng, phi thân lên, bám vào vai Mạc Ưu, ba người làm thành một đoàn, lạnh lùng đối mặt với sài trước cửa phòng, võ trang đầy đủ thị vệ cùng thái tử phủ thủ hạ.

"Ta nếu dám giết thái tử của các ngươi, cũng không có ý định sống để đi ra ngoài."

Mộc Thanh Dao cuồng vọng mở miệng, giương tay lên, trường lăng ở trong tay, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu binh khí toàn bộ cầm ở trong tay, ba người sắc mặt trầm xuống, đang định xông ra, lúc này thái tử Trưởng Tôn Trúc bị thương ngã xuống đất, bỗng nhiên lên tiếng, tuy rằng suy yếu, nhưng nhung không mất đi vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

"Thả các nàng đi."

"Gia?" Nghênh Phong cùng Nghênh Tình đồng thời lên tiếng, mặt biến sắc, chủ tử mệnh lệnh bọn họ không dám không tuân, thế nhưng nếu thả thích khách ám sát thái tử, nếu như chủ tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ sợ toàn bộ thái tử phủ mọi người đều bị đem chôn cùng.

"Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy sao?"

Trưởng Tôn Trúc che thương thế ở ngực, dùng sức thở dốc, sắc mặt tái nhợt, cuối cùng thân thể chậm rãi ngã xuống một bên, Nghênh Phong cùng Nghênh Tình quá sợ hãi, vội vàng lao tới, nén giọng phân phó: "Mau, tuyên thái y, tuyên thái y."

Thái tử phủ người hoảng loạn thành một đoàn, người ngã ngựa đỗ (nhồn nháo), Hoằng Văn quản gia dẫn người đem thái tử ra ngoài, những người khác cũng theo sau mà đi.

Thanh Dao thừa dịp loạn dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu xông ra ngoài. Ngoài cửa, thị vệ mặc ngân sắc giáp trụ, giơ trường thương trong tay nhắm phía các nàng, đằng đằng sát khí nhìn ba người, những thị vệ này không dám tiến lên, thái tử đã ra lệnh, để cho các nàng đi, nếu như bọn họ cãi mệnh lệnh thái tử, đến khi hắn tỉnh lại, chỉ sợ bọn họ một người cũng đừng nghĩ giữ được mạng, thế nhưng nếu như thái tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ thả những người này, chỉ sợ bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mộc Thanh Dao từng bước ép sát, những người đó cứ dần dần lui bước về phía sau, một đường hướng cửa bên ngoài phủ đi đến.

Bên ngoài ngoại trừ liễn xa, còn có xe ngựa, Mạc Ưu nhảy lên ngựa, giật giật dây cương trầm ổn mở miệng: "Tiêu thư, lên."

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu vội vàng nhảy lên xe ngựa, bên này thị vệ vừa nhìn Mộc Thanh Dao mang người lên ngựa, rất sợ các nàng chạy. Bởi vậy hơn mười chiếc trường thương hướng về phía mã xa, ai ngờ trong mã xa xoát xoát bắn ra mười mấy ám khí, song song đánh trúng tay thị vệ, chỉ nghe tiếng ùm ùm, trường thương toàn bộ rơi xuống mặt đất.

Xe ngựa lao vút đi.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu kinh hãi, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy bên

trong xe ngựa còn có một người, Nghênh Phong.

Dung nhan thanh tú xinh đẹp bị bao bởi hàn sương, không nói một lời nhìn các nàng, cuối cùng thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng: "Đi thôi, ta đưa các người ra khỏi thành."

Mộc Thanh Dao sững sốt một chút, không nghĩ tới Nghênh Phong lại giúp đỡ các nàng, lập tức cảm kích mở miệng: "Cám ơn ngươi."

"Là thái tử lệnh cho ta làm như vậy," Nghênh Phong nói xong, quay đầu hơi nghiêng, không hề nhìn các nàng, bên trong xe ngựa rơi vào yên lặng.

Nghênh Phong không thể nào hiểu được, vì sao thái tử đối với Mộc cô nương tốt như vậy, Mộc cô nương thế nhưng lại muốn thương tổn thái tử, còn dám ra tay sát hại thái tử, chẳng lẽ nàng nhìn chưa ra thái tử có bao nhiêu thích nàng ta sao? Hắn chưa từng có đối với bất kỳ người nào tốt như vậy.

Nghe Nghênh Phong nói như thế khiến Mộc Thanh Dao sắc mặt càng lạnh hơn, mặc dù Trưởng Tôn Trúc làm vậy, nàng cũng sẽ không tha thứ, bởi vì Mai Tâm của nàng không thể quay trở về. Ánh mắt nàng nhuộm hàn mang, vươn tay chạm đến Mai Tâm mặt, an tường như vậy, lạnh lẽo lạnh lẽo, trong đầu là của nàng khuôn mặt tươi cười.

Tiểu thư, Mai Tâm cả đời không lấy chồng, cả đời hầu hạ tiểu thư.

Thế nhưng nàng không có đợi được cả đời, chỉ có mấy tháng, nàng liền đã chết, lúc nàng chết nhất định rất sợ hãi. Một người sống ở dạng địa phương đó, trước khi chết vẫn không nói gì, vẫn đang quan tâm nàng.

Mai Tâm, trong lòng tiểu thư đau quá, người biết không?

Thanh Dao lấy tay đè lại ngực, nơi đó tựa hồ trống rỗng.

Đêm càng về khuya, trên đường cái rất vắng vẻ, xe ngựa vùn vụt phóng đi, chỉ có thanh âm bánh xe lăn.

Vạn vật câu tịch, tất cả mọi người yên lặng rơi vào mộng đẹp, nào ai biết thái tử phủ đã phát sinh biến hóa kinh thiên động địa, Thanh La quốc rơi vào khủng hoảng, những âm mưu toan tính vô hình bắt đầu hành động.

Cửa thành, binh lính thủ thành đứng xiêu vẹo tranh thủ nghỉ ngơi, vừa nghe đến tiếng vó ngựa vang lên, vài người lảo đảo giơ lên trường thương đang cầm trong tay, ý bảo mã xe dừng lại. Mộc Thanh Dao tâm khẩu nhất trát (miệng lưỡi không thông = lo lắng), quay đầu nhìn Nghênh Phong bên cạnh, chỉ thấy Nghênh Phong mặt không chút biểu tình quét mắt qua mấy người các nàng liếc một cái, cuối cùng thản nhiên nháy lên màn xe đưa ra một lệnh bài, là thứ gì đó của thái tử phủ, binh lính thủ thành nào dám chậm trễ, lập tức phục hồi tinh thần mở cửa thành, phóng các nàng đi ra ngoài.

Ra khỏi thành, Nghênh Phong xuông xe, bình tĩnh nhìn các nàng.

Kỳ thực đáy lòng nàng cũng không trách Mộc cô nương, nàng ta là một người có tình nghĩa, đối một đứa nha hoàn đều tốt như vậy, thế nhưng nàng vô pháp lý giải chính là, nàng ta vì sao không thể ở lại thái tử phủ, làm thái tử phi, nàng vốn chính là một người đặc biệt, nghe nói khôn khéo cơ trí, còn dám hưu cả Huyền đế. Vậy như thế nào lại coi trọng một thái tử nhỏ đi?

Nghênh Phong cười khổ, lại ngẩng đầu, thản nhiên mở miệng.

"Mộc cô nương đi đường cẩn thận."

"Cám ơn ngươi," Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, buông màn xe, mệnh lệnh Mạc Ưu lái xe phía trước: "Đi thôi."

"Dạ, tiểu thư," Mạc Ưu lĩnh mệnh, giật dây cương, xe ngựa chạy nhanh về phía trước. Nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng tiểu thư, Mạc Ưu đánh xe vừa nhanh lại ổn, hôm nay tiểu thư gặp kích thích quá lớn, chỉ sợ đứa nhỏ sẽ chịu ảnh hưởng, nàng hiện tại đã đủ thương tâm, vì thế đứa nhỏ nhất định không thể có việc.

Bên trong xe ngựa, Mạc Sầu nhìn chủ tử, chỉ thấy nàng hai tròng mắt si ngốc nhìn Mai Tâm, không nói một lời.

Mạc Sầu cảm thấy bi thương, hiện tại các nàng là ba thích khách ám sát thái tử, tuy rằng ra khỏi Phượng Phồn thành, thế nhưng vẫn là ở địa giới Thanh La quốc, chỉ sợ ngày mai liền có hoàng榜 thông báo truy nã. Cho nên bọn họ càng phải cẩn thận, mà tiểu thư thương tâm như vậy, đứa nhỏ phải làm sao bây giờ?

"Tiểu thư, ngươi đừng thương tâm, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Mai Tâm đã chết, các nàng không thể vẫn mang theo cơ thể của nàng, như vậy rất dễ bị phát hiện.

Mộc Thanh Dao tuy rằng đau lòng, thế nhưng nàng không muốn cũng không nguyện liên lụy Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, trọng yếu nhất là, nàng còn có đứa nhỏ, vì thế hiện tại nhất định phải đem Mai Tâm an táng, các nàng ba người mau ly khai địa giới Thanh La quốc.

"Mạc Ưu, ngươi tìm một chỗ dừng lại, chúng ta đem Mai Tâm táng, đợi được một ngày kia, ta sẽ trở về đem nàng mang về."

Thanh âm của nàng lạnh như nước, Mạc Ưu trong lòng run lên, lên tiếng trả lời: "Dạ, tiểu thư."

Xe ngựa một đường đi phía, tới tảng sáng, Mạc Ưu tìm được một chỗ dừng lại.

Chương 99.3

Tiết trời rạng đông lạnh lẽo như nước, sương mù nhàn nhạt càng khắc sâu vẻ âm u, trời bỗng nổi trận mưa phùn, hạt mưa nhẹ rơi như trong mộng, sầu như tâm trạng con người, viễn sơn cận thủy (núi ở xa nước ở gần), bị bao phủ giữa một tầng ánh sáng mờ ảo không rõ của buổi sớm. Kia những mầm cây nhú lên, ở trong mưa hưởng thụ sự ban phát của đất trời, thiên nhiên một mảng xanh ngát.

Mùa xuân tới, thế nhưng vì sao lại lạnh như vậy.

Mạc Ưu đem thi thể Mai Tâm tới, tìm một nơi gần hồ, bốn phía hoa dại trải rộng, ba người bới một cái mả đem Mai Tâm chôn xuống, cũng dựng lên một khôi mộc bài, viết lên dòng chữ, Thanh Dao trung thành nhất muội muội, Mai Tâm chi mộ.

Đến khi dàn xếp ổn thỏa hết thảy, Thanh Dao nhìn gò đất, cuối cùng nhịn không được khẽ nói.

"Mai Tâm, tiểu thư nhất định sẽ học được bản lĩnh, cuối cùng có một ngày sẽ san bằng Thanh La, đến đem ngươi mang về bên cạnh tiểu thư, ngươi hãy chờ ta."

Yên sắc mông lung trung, ba người thần sắc ngưng trọng cuối cùng liếc mắt

nhìn mờ Mai Tâm. Lúc đến bốn người, lúc đi chỉ còn ba người, kết cục thê lương, hơn nữa còn là cái kia nhát gan nhất, sợ hãi nhất - Mai Tâm, nàng một người ở chỗ này, sẽ sẽ không cảm thấy cô đơn chứ?

Mạc Ưu cùng Mạc Sầu nâng chủ tử đang thương tâm dập, ôn nhu mở miệng: "Tiểu thư, đi thôi, trời đã sáng, không đi nữa sợ là có người đuổi theo tôi."

Thanh Dao gật đầu, lên xe ngựa, Mạc Ưu đánh xe, Mạc Sầu đỡ nàng cùng nhau vào xe ngựa, xe ngựa chậm rãi ly khai nơi này.

Thái tử bị loại chuyện như vậy, ở Thanh La quốc đã thành chuyện nhà nhà đều biết, trên phố lớn nhỏ dán đầy bô cáo, bộ dáng thích khách, một người cầm đầu, chính là Mộc Thanh Dao xinh đẹp như trích tiên (tiên giáng trần), thứ nhì là Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, trên đường cái người ta tấp nập bàn luận chuyện này. Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Mạc Ưu, đứng lẩn trong đám người, lúc này ba người bọn họ cải trang qua đây, nghe ngóng tình hình.

Ở hiện đại Mộc Thanh Dao chính là tham mưu trưởng lục quân, mọi loại cải trang đều biết, vì thế dịch dung đối với nàng mà nói là chuyện dễ dàng.

Nàng bây giờ cho dù đứng ở trước mặt Trưởng Tôn Trúc, hoặc là trước mặt bất cứ người nào, chắc chắn bọn họ không thể nhận ra nàng. Vì thế dọc đường đi các nàng cũng không có khiến cho quá nhiều người chú ý, đã liên tục qua mấy thành, rồi tới Thanh La quốc biên quan - Nhạn Môn Quan, chỉ cần qua Nhạn Môn Quan, chính là địa giới Hoàng Viên quốc.

Vô tình cốc của Quý y vô tình ở ngay chỗ giao giới Hoàng Viên quốc cùng Huyền Nguyệt. Lần này, ba người quyết định trước đi vô tình cốc học nghệ.

Thời buổi loạn lạc, quân tử muôn phòng thân, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, trở thành đối tượng làm người ta e ngại, mới có thể bảo vệ bản thân. Giống như Quý y vô tình vậy, ai dám lấn đến trên đầu của hắn?

Nhạn Môn Quan.

Canh phòng nghiêm ngặt, chính là ban ngày, trên đường cái cũng không lúc nào không có binh sĩ mang trường thương đi lại, bách tính ký khẩn trương hụu đảm chiến (vừa căng thẳng vừa khiếp sợ), ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám. Cả phố tiêu điều u ám, ngay cả người bán hàng rong cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

Toàn bộ Nhạn Môn Quan tràn ngập một cỗ vị đạo hít thở không thông, người người cảm thấy bất an, mỗi người cẩn thận, trong tuzu lâu trà tú, thỉnh thoảng có quan binh tiến xuất xuất, kiểm tra khách nhân ở trọ.

Đứng lẩn trong hàng người là một lão nhân, tóc trắng xoá, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đi theo phía sau là hai người nông dân thành thật chất phác. Ba người tất cả đều là quần áo vải thô, trên y phục là những chỗ vá nhỏ, hoàn là một bộ dáng bách tính bình thường.

Lão nhân kia xoay mình ngẩng đầu, con ngươi lạnh lẽo, hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt già nua kia, cảnh giới quét mắt một lần quanh mình, quay đầu trầm ổn mệnh lệnh hai người phía sau.

"Đi thôi, xuất quan."

"Là, chủ tử, " hoá trang thành nông dân kia chính là Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, mà lão già chính là Mộc Thanh Dao. Bởi vì nàng mang thai, bụng hơi bồn thảng, nếu như phẫn thành những người khác rất dễ bị lộ, nàng liền phẫn thành một lão già tóc trắng xoá, lưng gù, móm mềm, cầm theo một cây gậy như vậy có thể bót được không ít phiền hà.

Ba người hướng cửa thành mà đến, sắc trời đã không còn sớm, ánh nắng chiều tàn mang theo màu máu nhuộm đỏ ửng, bao phủ cửa thành cao to uy vũ.

Trước cửa thành, đội ngũ binh lính xếp thật dài, binh lính thủ cửa thành chừng mươi mấy, bên cạnh có hai đội thị vệ khác, lục soát từng người một, đối chiếu bức họa. Một kẻ đều không buông tha. Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Mạc Ưu nhìn nhau, ánh mắt kiên định tiêu sái tiến vào trong đội ngũ, một, hai...

Rất nhiều người xuất quan, quan binh vặn hỏi tùng kẻ một, nghiêm túc mà chuyên chú, không dám khinh thường chút nào, mắt thấy đến phiên Mộc Thanh Dao các nàng, ba người đi tới.

Quan binh kiểm tra kia, nghiêm túc xem xét người đứng trước bàn, bên cạnh bàn còn có hai binh sĩ, một bên có người cầm bức họa, một bên có người kiểm tra đồ đạc, vài người phối hợp rất khéo. Những người khác trông coi cửa thành, thần thái nghiêm cẩn, không hề qua loa, có thể thấy được lần này vụ án thái tử bị giết, Trưởng Tôn hoàng đế ra lệnh tuyệt đối không thả hung

thủ.

Binh lính kiểm tra ngang đầu nhìn Mộc Thanh Dao liếc mắt một cái, lông mi cau lại một chút, vươn một tay bưng kín mũi, bởi vì trên người Mộc Thanh Dao tỏa ra một thứ mùi lạ, khó ngửi cực kỳ, là cái loại mùi đặc trưng của mấy ông lão bà lão, ngoại trừ cái quan binh kia, cũng có vài binh sĩ khác khó chịu khi thấy các nàng, sắc mặt rất lạnh.

Quan binh lạnh lùng hỏi: "Vì sao ra khỏi thành?"

Mộc Thanh Dao há cái miệng không còn chiếc răng nào: "A, trà? Ta còn không có uống nga. Quan gia cho ta uống trà sao?" (Dao tỉ chơi chữ ạk =.=)

Nàng nói xong liền chuẩn bị đưa tay với lấy cốc trà mà quan binh kia đặt trên bàn. Quan binh kia không nghĩ tới gấp phải người như thế, phẫn nộ trừng Mộc Thanh Dao: "Nguyên lai là một người điếc, " quay đầu nhìn về binh lính ở một bên: "Ngươi hỏi tôi hán, lớn tiếng một chút! Hắn nghe không được."

"Dạ, đại nhân, " người binh lính kia cúi người một cái, quay đầu hỏi Mộc Thanh Dao: "Các ngươi ra khỏi thành làm gì?"

"Nha, các ngươi hỏi khỏe không a? Khỏe, khỏe lắm" Mộc Thanh Dao liên tục gật đầu, khuôn mặt già nua lộ ra tiểu ý, tựa hồ rất hài lòng với người binh lính kia. Người binh lính kia thiếu chút nữa bị nàng làm tức chết, hơn nữa trên người nàng vị đạo khó ngửi cực kỳ, còn có những người phía sau đã bắt đầu khó chịu, liên tiếp hướng về đây, binh sĩ đã sớm mất kiên nhẫn, quay đầu nhìn quan binh ở phía bên kia: "Đại nhân, người nọ là một người điếc, căn bản nghe không được, coi như xong, để cho bọn hắn đi ra ngoài đi, thật tốn sức mà dễ lỡ việc."

"Ân, " quan binh gật đầu một cái, ngang đầu quét mắt liếc mắt Mộc Thanh Dao một cái, lại liếc về phía bức họa trong tay binh sĩ, xác thực không một điểm giống nhau, kia bức tranh thượng ba người trẻ đẹp a, thế nhưng người trước mắt, nghĩ đến là muôn điên, thực là sức mạnh của thời gian a.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu, Mạc Ưu nhìn động tác của bọn họ, nhất thời thở dài một hơi, chỉ cần ra khỏi Nhạn Môn Quan này, không phải địa giới Thanh La quốc thì tốt rồi.

Thế nhưng, bỗng nhiên từ trong cửa thành truyền đến tiếng vó ngựa, một kẻ

cưỡi ngựa phóng đến, dừng lại, xoay mình nghe được một tiếng thấp mị, thanh âm như một kẻ không có linh hồn.

"Đều chú ý một chút, nhất định không được để cho thích khách chạy, bằng không các ngươi một người cũng đừng mong sống."

Thanh âm này vừa vang lên, Mộc Thanh Dao cảm thấy đáy lòng như một cây cung bị kéo căng, người này đúng là Dận vương Trưởng Tôn Dận. Mặc dù nói mình bây giờ đã cải trang, Trưởng Tôn dận không có khả năng nhận ra các nàng, thế nhưng Trưởng Tôn dận tuyệt đối không phải hạng người vô năng, vì thế chỉ sợ sẽ có chuyện xấu a!

Ba người đồng thời nắm chặt nắm tay, lúc này chỉ thấy quan binh kia không nhịn được phất tay: "Mau đi đi, mau đi đi."

Nói xong đứng lên đi nghênh tiếp Dận vương gia, Mộc Thanh Dao thở dài một hơi, vội vàng dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu thắng đến phía bên ngoài cửa thành. Tuy rằng trong lòng gấp đến độ hận không thể một bước chạy đi, thế nhưng vẫn cố gắng trấn định. Thật vất vả đi ra khỏi cửa thành, ba người vội vàng dùng tốc độ nhanh hơn, theo sóng người ly khai Nhạn Môn Quan.

Trên đường, dùng tiền mua một chiếc xe ngựa đơn giản, ba người thắng đến giao giới Hoàng Viên quốc cùng Huyền Nguyệt quốc...

Chương 99.4

Nhạn Môn Quan.

Quan binh kia dẫn một đội người chính đang trợ giúp Dận vương gia kiểm tra, cũng nhìn bọn họ vào sổ, đại thể không xảy ra chuyện gì. Trưởng Tôn dận ngược mắt, nhìn ánh nắng chiều đã lui, trời sắp tối rồi, lập tức ngưng mi suy tư, dựa theo đạo lý, các nàng hẳn là đến Nhạn Môn Quan, vì sao không thấy đâu?

Nữ nhân kia cũng không phải hạng người bình thường, nếu quả thật từ Nhạn Môn Quan đi ra ngoài, như vậy nhất định sẽ cải trang, cải trang?

Trưởng Tôn dận dường như nhớ tới cái gì, vội xoay mình đến nơi vừa mới ghi tên, sắc mặt đột nhiên lanh léo, một mảnh sát khí, xoay người xuống ngựa, chỉ vào người vừa mới vào sổ.

"Ba người này đi qua lúc nào?"

"Mới xuất quan không lâu lắm, " quan binh kiểm tra tâm kinh đám chiến mở miệng, không biết đã xảy ra chuyện gì, cố gắng nhớ lại, ba người kia là ông lão a, cùng trên bức họa người một điểm cũng không giống, thế nhưng Dận vương gia lại sinh khí (tức giận) gì a?

Trưởng Tôn Dận hắc đồng hiện lên hàn thị âm u, tức giận chỉ vào quyển sổ: "Ngươi nói các nàng dẫn theo một con hôi sắc (màu xám) hò ly?"

Quan binh kia sợ hãi lên tiếng trả lời: "Đúng vậy, hình như là hò ly."

Nói xong nhìn về một bên binh lính: "Đó là con hôi sắc hò ly nhỉ ?"

"Dạ, vương gia, là một tiểu hò li, lông màu xám, thật đáng yêu, " người binh lính kia chứng minh, bọn họ tiếng nói vừa dứt, Trưởng Tôn Dận đã vung lên một roi. Roi kia vung xuống mang theo lăng hàn sát khí, chớp mắt quấn lấy quan binh kiểm tra, dùng sức vung, quan binh kia bay thẳng ra ngoài, đập vào cửa thành, phát ra « ba » một tiếng, rơi thẳng xuống đất, lăn lộn hai cái liền bất động.

Trước cửa thành, trong nháy mắt nhân tâm táo động, mọi người khủng hoảng rút lui, những người chuẩn bị rời khỏi thành thì sợ đến tứ phân ngũ tán (bốn năm phần rời rạc = chạy loạn), trong chớp mắt không còn một người.

Mà Dận vương Trưởng Tôn Dận dẫn một đám thủ hạ phi thân lên ngựa, rất nhanh đuổi theo.

Lần này thái tử bị đâm, nghe nói đã hai ngày chưa tỉnh, phụ hoàng thương tâm không ngót, hạ lệnh hắn nhất định phải bắt được hung thủ ám sát thái tử, đây chính là cơ hội tốt nhất của hắn, không nghĩ tới lão thiên cuối cùng lại đứng về phía hắn, không để hắn phải ra tay liền có người giúp hắn trừ đi thái tử, xem ra giết được cái nha đầu kia thật đáng giá a.

Trưởng Tôn Dận đặc ý, một đường truy tới, ra khỏi Nhạn Môn Quan, phía trước là Hoàng Viên Quốc, hắn không thể gióng trống khua chiêng lục soát, bất quá nữ nhân kia có một kẽ hở, chính là các nàng mang theo một tiểu hò li. Chính là người có thể biến (thay đổi), lông hò ly có thể biến, nhưng lại không có khả năng đem hò ly biến thành một con mèo, hoặc là biến thành một con chó, như vậy chính là cho hắn cơ hội.

Mộc Thanh Dao, chỉ cần bắt được ngươi, giắc mộng trở thành thái tử của bản vương có thể hoàn thành.

Có một việc Trưởng Tôn Dận không có nói sai, người là có thể biến, lông hò ly cũng có thể biến, vì thế Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu, Mạc Ưu, hiện tại đã không phải lão già lục trước cùng trang phục nông dân, mà là ba người có dáng dấp thư sinh, cầm trong tay chiết phiến, cũng có người cầm cây sáo trong tay, có một người khác trong lòng ôm tiểu hồ ly, lông hò ly kia cũng không là bạch sắc, cũng không phải hôi sắc, mà là trắng đốm xám.

Thế nhưng tiểu hồ ly vĩnh viễn là tiểu hồ ly, không thể đem nó biến thành tiểu miêu, cũng không thể đem biến thành tiểu cẩu, vì thế đây là kẽ hở, Trưởng Tôn Dận theo cái tin này một đường truy tung mà đi.

Thẳng đến sơn lâm Hoàng Viên quốc biên giới, mới mất đi đầu mối.

Núi này liên miên không dứt, khắp bầu trời sương mù, suốt năm không gặp ánh mặt trời, bên trong có rất nhiều dã thú, Trưởng Tôn Dận dẫn một nhóm thị vệ đứng ở chân núi, sắc mặt ngưng trọng nhìn sương mù dày đặc bao lấy ngọn núi, rùng cây cao vút như đâm thẳng tới bầu trời, nhìn từ xa sắc bén như lưỡi dao, vách núi vách đá dựng đứng.

Trưởng Tôn Dận nghĩ không ra, nữ nhân kia dẫn hai người thủ hạ tiến ngọn núi này làm gì? Các nàng không muốn sống nữa?

"Vương gia, làm sao bây giờ?"

Có thị vệ lo lắng xin chỉ thị Trưởng Tôn Dận, bọn họ đều sợ hãi ngọn núi này, bởi vì ngọn núi này chẳng những có độc xà cuồng thú, còn có một làm người ta sờn tóc gáy - Quỷ y vô tình. Vô tình cốc ở trong núi lớn này, một chút cũng không tốt, bọn họ tiến vào chỉ sợ xương cốt không còn một mảnh. Nghe nói Vô tình lúc không có chuyện gì làm, thích ở Vô tình cốc xung quanh bày trận pháp, trong trận kia còn có một con đại mãng (trăn lớn), còn có cuồng thú, bọn họ nếu đi vào, chỉ sợ...

"Vào núi."

Trưởng Tôn Dận vì ngôi vị hoàng đế, đã quyết tâm được ăn cả ngã về không, phụ hoàng thích thái tử hoàng huynh, lần này thái tử bị đâm, chỉ cần hắn bắt được hung thủ, phụ hoàng nhất định sẽ coi trọng hắn, như vậy ngôi vị này nhất định là của hắn.

Đám thị vệ vừa nghe Trưởng Tôn Dận nói, mỗi người đều hoảng hốt được mặt mũi trắng bệch, chân tay run bần bật, biết rõ là đường chết, còn đi vào, không phải là chịu chết sao?

Rặng cây rậm rạp tươi tốt, hoa đại trải rộng khắp núi.

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá rậm rạp, tạo nên từng sợi kim quang.

Mộc Thanh Dao dẫn Mạc Sâu, Mạc Ưu tới một nơi xanh biếc. Lúc này các nàng đã khôi phục diện mạo như cũ, Mộc Thanh Dao sắc mặt rất lạnh, mà lạnh ngưng thành thu sắc, con ngươi hiện lên âm ngao hàn khí. Trong núi lớn như vậy, đâu đâu cũng có nguy hiểm, cho dù mang vẻ bề ngoài như một tiểu hài tử, nàng dù gì cũng là tham mưu trưởng lục quân, cũng đã từng trải qua những kì huấn luyện ở những nơi hoang dã. Trong rừng này tuy nói tầng tầng chướng khí tràn ngập, nhưng không làm khó được nàng. Ba người trong miệng lúc này đang nhai một loại cỏ dại gọi là nguyệt lan hoa, loại này cỏ không chỉ có thể phòng độc chướng, còn có thể phòng rắn độc, nếu không phải cẩn thận bị độc xà cắn một cái, độc cũng không thể ngay lập tức phát tác.

"Tiểu thư ! Cái rừng tối tăm u ám này thực dọa người nha."

Cho dù có là kẻ to gan, ở vào nơi âm trầm sâm quý dị như vậy, vẫn sẽ bị hù đến tóc tóc phát đầu (run run rẩy rẩy), các nàng lại phải ở cái nơi không người như vậy thực muốn chết quá.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Ưu sắc mặt cũng không để tâm, ánh nắng ban ban (lốm đốm, như vết nắng ấy) chiếu trên mặt bọn họ, gương mặt trắng bệch không điểm huyết sắc, nhéch môi, nhưng lại cho thấy các nàng trong lòng khẩn trương cao độ.

"Được rồi, không sao, nếu có sức sợ hãi, còn không bằng dùng sức để chú ý động tĩnh xung quanh."

Mộc Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, suru một tiếng, đã phóng ra một cành cây, phóng lên cao hơn 3 thước, chỉ thấy một con rắn đang lơ lửng giữa không trung, bị Mộc Thanh Dao dùng cành cây phi dính lên cây, đuôi rắn kia vẫn còn giật giật, nọc độc từng giọt rơi xuống.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu sắc mặt càng trắng.

"Tiểu thư."

"Đi, " Mộc Thanh Dao ngưng mi lăng nghe một chút, sắc mặt đột nhiên trở nên trầm trọng, phát tay ra lệnh cho hai người phía sau. Có người vào núi. Bởi vì trong rừng này vô cùng vắng vẻ, chỉ cần có người vào núi, động vật găp sẽ chạy trốn, người nghe kĩ, sẽ nghe được cước bộ dã thú hoảng loạn.

"Có người vào núi, nếu như ta đoán không sai, nhất định là Trưởng Tôn Dận."

"A, Trưởng Tôn Dận vậy mà theo chúng ta vào, " Mạc Sầu hô to, vừa mới hô hoan, ánh mắt mở so với chuông đồng còn lớn hơn, chỉ thấy xa xa có một con lợn rừng mắt đỏ lòm, đang phẫn nộ nhìn chằm chằm các nàng, nơi này là thế giới của dã thú, nhân loại xâm chiếm đến lãnh thổ của chúng, chúng sẽ thú tính đại phát.

Kỳ thực lợn rừng cũng không đáng sợ, chỉ là bởi vì đang ở nơi âm trầm kinh khủng, liền khiến người khủng hoảng ba phần, cho nên mới phải cảm thấy nó đáng sợ.

Mộc Thanh Dao nhìn liếc mắt một cái lợn rừng, trầm giọng mệnh lệnh Mạc Ưu: "Đi, đem giải quyết."

"Dạ, chủ tử, " Mạc Ưu nghe được chủ tử mệnh lệnh, lại nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng chủ tử, đã nhiều ngày tựa hồ có chút không ổn, đau vài lần, hắn không thể để cho đứa nhỏ lại có cái gì nguy hiểm, lập tức quát lên một tiếng, tay cầm dao xông tới, một đạo ngân quang cường đại phi tiết phát ngoài, đánh trúng lợn rừng khiến nó đầu óc choáng váng, bất tri sở thô (hoảng loạn), ngay sau đó một dao đậm tới, chỉ nghe lợn rừng phát ra một tiếng kêu đau đớn, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mạc Ưu thoảng cái hưng phấn, quét mắt về phía Mạc Sầu.

"Nguyên lai mầy thứ này cũng không đáng sợ."

"Đúng vậy, trong rừng vốn không có gì đáng sợ, chỉ cần hai người các ngươi dám, sẽ không có gì không đối phó được. Thế nhưng ngươi trước phải khắc phục lo sợ trong lòng, không cảm thấy chúng nó đáng sợ, chúng nó sẽ không làm ngươi sợ."

"Dạ, tiểu thư, " hai người cuối cùng cũng ổn định lại, ba người lại đi thăng tối phía trước, theo ánh dương quang (mặt trời) mà đi, các nàng căn bản không biết vô tình cốc ở địa phương nào, chỉ có đi thăng phía trước mà tìm.

Nơi này lớn như thế, liên miên không hết, một núi lại một núi, dãy núi nhấp nhô, ngân luyên thùy quái, thủy hoa tú tiên (cái này ta chịu =.=).

Từng đám mây trắng trôi nổi khắp bầu trời, cuối cùng như hóa thành khói xanh mà tán đi.

Từ sáng sớm đi thăng đến chạng vạng, khắp núi như bị bao phủ bởi sắc hồng

Đói bụng - ăn dã quả (quả dại), khát - tách một khối vỏ cây, vắt một ít nước uống, núi này nước trong khe suối có độc, căn bản không thể uống.

Ngay lúc ba người thấy tuyệt vọng, các nàng phát hiện một cái ao đầm vô cùng lớn, nhìn không thấy đầu, đầm này một khi không cẩn thận rơi vào, chắc chắn sẽ không thể thoát ra, như vực sâu. Trong vũng bùn, cư nhiên lại có những đóa hoa hồng sắc nở rộ, trong gió nhẹ, đóa hoa kia nở ra cup vào, xinh đẹp cực kỳ, Thanh Dao chăm chú nhìn sang, chỉ thấy kia đóa hoa như há miệng, không ngừng mở ra đóng lại, tựa hồ mời gọi « mỹ vị thực phẩm » tìm đến.

Quả nhiên là thực nhân hoa (hoa ăn thịt người).

Chương 99.5

Không nghĩ tới này trong ao đầm này cư nhiên mọc ra thực nhân hoa, thực nhân hoa, thực vật ăn thịt, chỉ cần người rơi xuống trên người nó, tầng tầng dây sẽ cuốn quít lấy người, thăng đến từng miếng từng miếng nuốt hết người, một loại thực vật tàn nhẫn nhất thế gian, không nghĩ tới lại sinh trưởng ở trên một mảnh ao đầm, phát ra hương thơm tuyệt vời như vậy, chỉ sợ trong ao đầm này, có không biết bao nhiêu cành khô xương gãy.

Vô tình cốc, ở đây nhất định là vô tình cốc.

Vô tình, thực sự vô tình như vậy sao? Mạng người trong mắt hắn như mẩu xương khô, nàng phải đi vào thật sao? Thế nhưng nếu như không đi vào, trong thế giới này còn chỗ cho nàng đứng sao? Chẳng lẽ nàng thực sự muốn mất tự tôn, một lần nữa trở lại Huyền Nguyệt ư?

Thanh Dao tâm tình đột nhiên trầm xuống.

Không, thà bỏ xác trong ao đầm này chứ nàng nhất định không quay trở lại.

Cúi đầu chăm chú nhìn thực nhân hoa kia, chỉ thấy nhìn xa nhìn gần đều như một bức tranh gấm tuyệt đẹp, đẹp đến cực điểm, kỳ thực có chút lộn xộn, tổng thể nhìn lại, đúng là một thứ bát quái. Nguyên lai trong ao đầm này còn có chút bí mật, đó chính là thực nhân hoa, cũng không hoàn toàn là thực nhân hoa, trong đó có một chút là giả, chỉ cần không tính sai phương hướng, liền có thể băng qua ao đầm, tiến vào vô tình cốc đối diện.

Thanh Dao một trận mừng rỡ, hình như thấy được hi vọng, lại chăm chú nhìn sang, may là từ trước nàng đối bát quái đồ có chút nghiên cứu, biết này trận pháp làm sao đi.

Này thực sự là trời không tuyệt đường người a, Thanh Dao quanh thân khoan khoái, mỗi một tế bào đều sống động như muôn hò hét.

Chỉ cần ta tiến vào vô tình cốc, sẽ không có người có thể khiến cho ta đi ra, vô tình, ta ngược lại muôn nhìn, người rốt cuộc là vô tình hay hữu tình, chẳng lẽ ngươi thật có thể tro mắt bỏ mặc nhất thi hai mệnh (một người 2 mạng = Dao tỉ + đúra nhỏ)?

Mộc Thanh Dao đang muốn nói cho Mạc Ưu cùng Mạc Sầu cách vượt qua, bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng rầm.

Có âm ngao lanh chìm thanh âm vang lên: " Hảo a, bản vương thiên hạnh vạn đắng (ném trải bao đau khổ) cuối cùng cũng tóm được các ngươi, tốt hơn theo bản vương trở về đi, ao đầm này, thế nhưng là vực sâu vạn trượng, phía trước các ngươi chỉ có đường chết, nếu như cùng bản vương trở lại, nói không chừng còn có một đường mạng sống."

Trưởng Tôn Dận tà mị lên tiếng, hai mắt lóe lên ánh sáng quắc, nói thật ra, hiện tại ngay cả hắn cũng động tâm tư, mà bọn họ một đội người, hiện tại chỉ còn lại có vài người, nàng nữ tử như vậy, mà mặt không đổi sắc đi qua rùng rậm chướng khí tràn ngập.

Nếu như nàng nguyện ý cùng hắn hợp tác, hắn có thể bảo hộ các nàng một mạng, chỉ bất quá muôn nàng gả cho hắn.

"Phi, " Mộc Thanh Dao xoay mình lạnh mặt, âm ngao không gì sánh được, căm tức Trưởng Tôn dận liếc mắt một cái, nàng từ đầu tới đuôi đều chán ghét, hơn nữa nàng còn có một chuyện nghi hoặc.

"Trưởng Tôn Dận, Mai Tâm có phải hay không ngươi giết?"

Nếu như là thật, nàng cuối cùng có một ngày sẽ tự tay giết hắn, thay Mai Tâm báo thù. Về phần Trưởng Tôn Trúc, nàng biết hắn tuyệt đối không thể có thể cho người giết Mai Tâm, nàng chỉ là hận hắn giam giữ các nàng, bằng không Mai Tâm sẽ không chết như vậy, này Trưởng Tôn gia hai người, nàng đều sẽ không bỏ qua.

"Phải, không nghĩ tới giết một nha đầu, dĩ nhiên trừ đi Trưởng Tôn Trúc, xem ra lão thiên đã ở giúp bản vương a, bất quá bản vương bắt đầu cũng không biết ngươi dĩ nhiên là Huyền Nguyệt hoàng hậu, bằng không nha đầu kia có thể không cần chết."

Trưởng Tôn dận giả mù sa mưa nói (= mèo khóc chuột), vẻ mặt tiếc hận.

Nghe hắn nói chuyện thản nhiên, Mộc Thanh Dao con ngươi sung huyết, hận không thể lập tức đi tới đâm hắn một phát, nhưng nàng biết hắn đang kích nàng, mà nàng kiên quyết không mắc lừa, nếu như rơi vào tay hắn, chỉ sợ chạy trốn không xong. Hiện tại nàng thầm nghĩ tiến vào vô tình cốc, chỉ cần vào cốc, nàng cuối cùng có một ngày hạ sơn, làm cho những kẻ đã từng khi dễ người của nàng, mỗi một người đều đừng nghĩ sống yên ổn.

Âm lãnh cười, gió nổi lên, nàng như thực nhân hoa khát máu, tản mát ra vẻ đẹp kinh diễm, thấy Trưởng Tôn Dận cùng kia mấy người thị vệ mục trừng khâu ngốc mà lãnh mị mở miệng.

"Đi, Mạc Sâu, Mạc Ưu, nghe mệnh lệnh của ta hành sự."

"Là, tiểu thư, " trước có sói, sau có hổ, tình nguyện rơi vào miệng sói, cũng không nguyện quay đầu lại, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu quyết tâm, lên tiếng trả lời.

Chỉ nghe Mộc Thanh Dao thanh âm chậm rãi vang lên, chỉ có Mạc Ưu cùng Mạc Sâu nghe thấy.

"Các ngươi theo phương hướng thực nhân hoa đi, nhớ lời ta, về phía trước ba bước, đổi, hướng bên trái hai bước..."

Bên bờ, lục cỏ bạc phơ, Trưởng Tôn Dận cùng mấy người thị vệ mục trừng khâu ngốc nhìn tất cả sự việc phát sinh trước mắt, nghe đồn, trên đời không người có thể đi vào vô tình cốc, nghe đồn vô tình trong cốc có thực nhân hoa, thế nhưng vì sao nữ nhân này trước mặt bọn họ dám tiến qua, rất nhanh hướng bờ bên kia mà đi, chớp mắt đã đi phân nửa, chỉ còn lại có bóng dáng bạch sắc xinh đẹp, khiến cho bọn họ chưa chiến đã bại.

Vẫn là này ao đầm căn bản là giả, là đồn dại làm người, bằng không vì sao, các nàng có thể dễ dàng băng qua.

Các nàng có thể quá, chẳng lẽ bọn họ không được, Trưởng Tôn Dận hai mắt sáng ngời, rất nhanh mệnh lệnh thủ hạ: "Truy, ao đầm này là giả, căn bản không có việc gì, ngươi xem các nàng đều băng qua đó!"

"Dạ, vương gia," hai thị vệ được mệnh lệnh, nhìn hết thảy trước mắt, không nghi ngờ gì, thả người rơi xuống thực nhân hoa, chỉ thấy một trận gió thổi qua, hoa nở đầy hồ, mùi máu tươi dày đặc, kia hai thị vệ sợ đến oa oa kêu to, thế nhưng kia thân thể chậm rãi bị cành cây quấn chặt, hướng chỗ sâu ở trong ao đầm tha đi, chỉ thấy vô số đóa hoa giống như yêu tinh, xa gần đều chạy vội tới, vô số đóa hợp lại một chỗ, vui vẻ « phân thực » hai người kia, chớp mắt liền còn lại một đống xương khô, mới vừa rồi còn là người vui vẻ, lúc này lại không còn gì cả, này thực nhân hoa quả nhiên là vật đáng sợ nhất!

Trưởng Tôn Dận chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, vọt qua một bên nôn thốc nôn tháo, đợi đến khi ngẩng đầu lên đã không thấy thân ảnh ba người kia đâu

Các nàng lại thực sự tiến nhập vô tình cốc, nguyên lai này trong ao đầm cất giấu bí mật, chỉ là hắn không biết mà thôi, nữ nhân kia quả nhiên không phải người giản đơn, tự mình giết nha đầu của nàng, đây là trả thù sao?

Trưởng Tôn Dận chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, phía sau còn dư lại ba thị vệ, vẫn đang cố nhịn không để nôn ra.

"Trở lại."

Người đã không thấy, bọn họ lưu lại cũng không tốt, không băng trở về đi, thật đúng là không bắt được gà còn mất nắm gạo.

Tia nắng cuối ùng hạ xuống, bầu trời một mảng lu mờ ảm đạm, bao phủ rùng đào.

Gió nhẹ nhàng thổi, cánh hoa bay múa đầy trời, nhẹ xao động trong không trung, thật lâu không rơi. Kia màu hồng xinh đẹp quyến rũ, chưa từng thấy qua hoa đào mỹ lệ như vậy, tùy ý rơi không bị cản trở, nhiệt tình như lửa, hương phiêu mướt đậm...

Chương 99.6

Nơi này chính là vô tình cốc, Mộc Thanh Dao vui mừng thở dài một hơi, mấy ngày liên tiếp bôn ba mệt nhọc cùng lo lắng hãi hùng, ngàn vạn loại tình tự xông lên đầu, nàng rốt cuộc không chịu nổi chậm rãi ngã xuống, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu phục hồi tinh thần lại, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch.

"Tiểu thư, tiểu thư?"

Mạc Sầu ôm nàng, một bên gọi, một bên hướng noi sâu trong rừng đào thét chói tai: "Van cầu các ngươi, cứu cứu tiểu thư đi, van cầu các ngươi?"

Thanh âm kia vang xa, vọng vào bên trong rừng đào.

Ở sâu phía trong rừng đào, có người đang gảy đàn, tiếng đàn man mác, ưu nhã động lòng người, bạch y như tuyết, mười ngón xanh nhạt, đích thực là một đôi tay thiên bẩm để đánh đàn. Đôi tay di chuyển trên huyền cầm (dây đàn), từ đầu ngón tay xuất ra thứ âm thanh tuyệt diệu vô cùng, linh hoạt như hoa đào, sống động như vạn vật, khi ôn nhu như nước, khi thì du dương oán hận, khi lại trực thượng vân tiêu, một khúc cuối cùng, hoa đào rơi xuống đồn dập, màu hồng yêu mị tràn ngập mặt đất.

Thứ hồng phấn tinh khiết này như trải một tầng mỏng lên thân bạch y ? .

"Công tử, phía bên ngoài hình như có người bị thương?"

Thiếu niên vừa nói chuyện lộ rõ vẻ trầm ổn nội liễm, hai hàng lông mày lanh liệt, vừa nhìn đã biết là kiểu người thiếu ngôn quả ngữ (ít nói, kiệm lời), đôi mắt sáng hướng về phía vị chủ tử đang ngồi sâu trong rừng đào.

"Thanh Phong, ngươi dường như có chút muốn quản chuyện kẻ khác?"

Một thanh âm lạnh lùng không mang chút nhiệt độ vang lên, nam tử đánh đàn ngược mắt, con ngươi kia tựa như trong veo không mang theo một điểm tạp chất, làm tôn thêm vẻ đẹp của hàng mi dài hẹp, làm con người ta dễ thấy

chói mắt, đôi môi anh đào hồng diễm. Cả thân hình mỹ đắc kinh diễm (đẹp đến không thể phát hoảng), khiến cho người ta vừa liếc mắt nhìn thì không thể rời đi được. Nhưng người xuất sắc như vậy cư nhiên quanh thân lại lạnh lùng, một điểm nhiệt độ cũng không có.

"Dạ, công tử, là Thanh Phong nhiều chuyện, " thiếu niên trầm mặc ít lời cung kính liếm mi, đi tới phía sau đầy xe lăn của chủ tử quay về.

Trong rừng đào, có một ngôi nhà trên nóc có hình chim điêu (đại bàng), ngói đỏ tường trắng, trước cửa có hành lang, lan can được đẽo khắc tinh tế, còn có thềm đá sườn dốc trơn nhẵn, trước cửa là giả sơn thủy thạch, cây liễu xanh tươi rậm rạp, nơi đây tựa hồ như chốn bồng lai tiên cảnh, đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta lưu luyến quên đường về...

Thanh Phong đẩy chủ tử vào trong phòng, lúc này, từ một nơi khác trong rừng đào có một thiếu niên như dương quang lóa mắt chạy ào tới, vẻ mặt không vui, từ xa đã kêu lên.

"Công tử, công tử, bên ngoài có người bị thương?"

"Lắng chuyện, " Vô Tình mặt không chút cảm xúc hờ lạnh, Thanh Phong cũng không có dừng lại, đem chủ tử đẩy đi lên thềm đá, chuẩn bị đi vào. Thiếu niên vừa xuất hiện liền bùi môi, không nghe theo mở miệng: "Người ta là muốn nói cho người biết cái người bị thương kia là ai thôi! Chính là nữ nhân ngày ấy cung uổng, còn muốn bái người làm thầy kia!"

Vô tình nhẫn mi, trong đầu tự động hiện lên ánh mắt ngang tàng cô tịch, cặp mắt kia, đẹp, nhưng mang theo ngạo khí không chịu khuất phục. Sở dĩ có thể nhớ kỹ, là bởi vì trong cặp mắt kia hán dường như có thể thấy được bản thân, cô tịch, dòng dạng như loài sói, mang theo vẻ khát máu hung tàn, có đôi khi không phải thích đả thương người, mà là bất đắc dĩ.

Ánh mắt sắc bén chọt lóe, hắn xoay tới phía sau tấm bình phong, lạnh lùng mở miệng.

"Đem các nàng mang vào, chờ tĩnh lại, đuổi đi."

"Dạ, công tử, " Thanh Phong trầm ổn mở miệng, xoay người đi làm việc, Minh Nguyệt cá tính hoạt bát, theo hắn một đường đi ra ngoài, kỳ quái nhíu mày truy vấn: "Công tử thật kỳ quái, chưa bao giờ cứu nữ nhân, tại sao phải cứu nữ nhân kia chứ?"

"Đi, không phải chuyện của ngươi, " Thanh Phong hờ lạnh, đều là do cái tên lầm chuyện này gây ra, chủ tử biết là một nữ nhân mang thai, có thể không cứu sao? Hắn từ trước đến nay thông cảm cho trẻ con cùng người già, tự nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu được.

Bất quá hắn lo lắng chính là, nữ nhân kia là làm sao xông qua ao đầm, ao đầm kia cũng không phải là người bình thường có thể xông vào.

"Đi thôi, chuyện là do ngươi gây ra, ngươi đi mang vào, kiểm tra một phen, chờ nàng khỏe rồi, đem các nàng đi, bằng không công tử nhất định sẽ phạt ngươi."

"Ta biết, " Minh Nguyệt nhăn mặt nhìn trời, nghĩ muốn cố gắng, là để mình cứu sao? Hắn chỉ bất quá cười trên nỗi đau của người khác mà thôi, nữ nhân kia lại bị thương, là công tử muốn cứu mà? Vì sao mỗi lần gặp chuyện không may đều là do hắn chứ? Minh Nguyệt phẫn nộ nhìn những kẻ trong rừng.

Thanh Dao tỉnh lại, đã là ngày thứ hai.

Ngoài cửa sổ, chim nhỏ hót vang, ánh mắt trời xán lạn mà loá mắt, tất cả đều tốt đẹp như vậy, sắc phấn hồng theo làn gió thơm mát thoảng qua, có cánh hoa bị gió cuốn nhẹ rơi xuống, tâm nàng vô thức cảm thấy khoan khoái, tất cả đều tốt, nàng cuối cùng đã tới vô tình cốc. Vô Tình cũng không vô tình, nàng chỉ biết hắn sẽ không thấy chết mà không cứu, nếu như thế, Thanh Dao con ngươi một mảnh hàn quang, nàng sẽ mạnh mẽ hơn, tất cả những gì đã mất nàng sẽ đòi lại.

Mai Tâm, tiểu thư sẽ mang ngươi rời khỏi nơi đó...

Q.3 - Chương 100: Học Nghệ

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đứng ở trước giường, thấy nàng tỉnh lại, sắc mặt lo lắng của hai người cuối cùng cũng trở lại bình thường

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Thanh Dao lắc lắc đầu, xoay người ngồi xuống, quay đầu đánh giá trong phòng ngủ. giản dị mộc mạc, một cái giường, cái bàn, hai ghế ngồi, bên giường còn đặt một bộ y phục nam nhân, phía trên còn treo hai bộ y phục, đây là một căn phòng thập phần nam tính.

"Nơi này là chỗ nào?"

Thanh âm của Thanh Dao có chút khàn khàn, không biết có phải là mấy ngày qua sốt ruột, hay vẫn là quá nóng.

Mạc Sâu còn chưa kịp mở miệng đáp lời, thì cửa phòng hé mở, một thiếu niên xinh đẹp chói mắt giống như ánh mặt trời đi đến, tuổi cùng Mạc Ưu lớn nhỏ như nhau, cũng là bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, làn da màu đồng, ánh mắt rất lớn, rất sáng, dường như biết nói, vừa đi vào, đã gặp ba người các nàng, sắc mặt liền có chút khó coi, lạnh trâm xuống đuổi người.

"Tốt lắm, vậy ngươi đã tỉnh lại, mau đi nhanh đi, nếu không ta cũng không có phòng ngủ."

Hóa ra đây là phòng của thiếu niên này, Thanh Dao ngưng mi nghĩ một chút, nhớ rõ Vô Tình kêu thiếu niên này Minh Nguyệt, thực sự giống như mặt trăng sáng tỏ, khiến người ta cảnh đẹp ý vui, tức hò trong vòng ba thước đều có cảm giác ấm áp.

"Minh Nguyệt, ta muốn gặp Vô Tình công tử."

Thanh Dao không kiêu ngạo không siêm nịnh mở miệng. Nàng tiến vào Vô Tình cốc chính là vì bái sư học nghệ, nếu đã vào được, lại không thể tay không mà quay về.

Minh Nguyệt vừa nghe lời của nàng, trợn to hai mắt, giống như nhìn thấy quái vật vậy, cuối cùng thổi phù một tiếng bật cười, ngang bướng chỉ vào

Mộc Thanh Dao.

"Các ngươi còn chưa từ bỏ ý định a, nói cho các ngươi biết, công tử không thể nào nhận các ngươi làm đồ đệ, hắn không thích nữ nhân, vẫn là nhanh lên đi thôi, bằng không nhất định hại ta bị phạt."

Minh Nguyệt cười xong, vẻ mặt nghiêm túc, đều do hắn hôm qua lầm mồm, báo hại hắn phải mang cái phòng nhường lại, ở Đào hoa lâm mở một cái túi vải ngủ qua một đêm, hiện tại xương sống cùng thắt lưng vẫn còn đau, nếu các nàng vẫn không chịu đi, chỉ sợ lại phải tiếp tục ngủ ở trong Đào hoa lâm, công tử cũng sẽ không can thiệp vào việc không quan hệ gì tới mình.

"Nếu ta nói không đi?" Thanh Dao dung mạo tươi đẹp, tựa như một đóa hoa trà xinh đẹp, hai tròng mắt hàm chứa ẩn nhẫn kiên định, khoe môi vẽ ra một chút cười khẽ, lại mang theo hương vị nguội lạnh: "Nếu hắn không thu chúng ta, tốt lắm, chúng ta cứ đợi ở chỗ này không đi, dù sao ở đây núi cũng đẹp, hoa cũng đẹp, hoàn cảnh lại tốt, nếu như vẫn ở lại chỗ này cũng tốt đấy!"

Thanh Dao trong lời nói mặc dù nghiêm túc nhưng lại rõ ràng mang theo ý vị xấu.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu sững sốt, còn chưa từng xem qua bộ dạng này tiêu thư.

Trong phòng ngủ, Minh Nguyệt ngây ngẩn cả người, tựa hồ không nghĩ tới loại tình huống này, khuôn mặt xinh đẹp lướt qua kinh ngạc, theo đó đỏ lên, tức giận chỉ vào Mộc Thanh Dao: "Còn có loại người như thế sao, thậm chí mặt không đỏ tim không đập đòi ở lại chỗ người khác, dù cho ngươi lại ở trong này cũng vô dụng, công tử chắc chắn là sẽ không gặp ngươi, nữ nhân quả nhiên cũng không phải tốt lành gì."

Minh Nguyệt nói xong lời cuối cùng, cơ hồ có điểm phẫn nộ, oán hận đậm chán, âm ngoan trừng mắt nhìn Thanh Dao, Thanh Dao bỗng bật cười, rất lớn tiếng.

Bởi vì chứng kiến Minh Nguyệt kinh ngạc thật thú vị, thiếu niên này mất tự nhiên cùng nói bùa, làm nàng phát hiện một chuyện hay.

Hắn dường như không thường cùng nữ nhân giao tiếp, vậy chủ tử kia cũng là như thế sao?

"Dù sao ta cũng sẽ không đi, nếu Vô Tình công tử không gặp chúng ta, chúng ta liền ở lại trong này."

Mộc Thanh Dao nếu biết nhược điểm của Minh Nguyệt, lại càng bất chấp đạo lí, mấy ngày liên tiếp chịu tra tấn cùng đau đớn, thế nhưng tiêu tan rất nhiều, hiện tại nàng thật là thật tâm thích Vô Tình cốc, mặc kệ bên ngoài lan truyền như thế nào, mọi người ở đây tựa hồ cũng rất đơn thuần.

"Ngươi dám lại ở trong này, ta đem ngươi đuổi ra ngoài."

Minh Nguyệt chán nản. Đổ mặt tía tai cùng Thanh Dao àm ĩ lên.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn bên này, trông bên kia, cuối cùng phát hiện tinh thần chủ tử tốt hơn nhiều, con ngươi hiện lên ánh sáng trí tuệ, cái kia âm ngao tựa hồ đã không có, điều này làm cho nàng rất vui vẻ, cũng không ngăn cản nàng cùng Minh Nguyệt cãi nhau, liền ở một bên xem kịch vui, đôi khi còn phối hợp với chủ tử gật đầu.

"Ngươi đuổi đi, dù sao ta, còn có hai tử trong bụng ta, đều ở trong đây, ngươi đuổi chúng ta đi, hoặc là đánh chết chúng ta, hoặc là kê đơn độc chết chúng ta, tùy ý các ngươi, dù sao có mấy cái mạng cũng như nhau, đến chỗ nào cũng chết, mặc cho các ngươi xử trí."

Thanh Dao nói xong lời cuối cùng, nghĩ đến Mai Tâm đã chết, hốc mắt liền hồng hồng, bộ dáng đáng thương.

Minh Nguyệt trước vẫn còn căm giận trùng mắt nàng, đến cuối cùng thấy hốc mắt nàng đỏ lên, liền có điểm không hiểu, cuối cùng đậm chân một cái, mệt mỏi mở miệng: "Không cùng các ngươi nói nữa, ta đi tìm công tử, còn có người như vậy?"

Hắn nói xong, giống như một trận gió lắc mình liền không thấy.

Trong phòng ngủ ba người lúi lưỡi, công phu thật là lợi hại a, Vô Tình kia đến tột cùng có bao nhiêu lợi đây, chỉ nhìn hai thị động thủ hạ của hắn đều lợi hại như thế, huống chi bản thân của hắn.

Thanh Dao quay đầu nhìn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, vẻ mặt nghiêm túc kiên định: "Chúng ta nhất định phải học giỏi võ nghệ, bằng không ở đâu đều bị người bắt nạt, hiện tại chẳng những muốn thật tốt võ nghệ, ta còn muốn

thành lập một cái thế lực, thương tổn người của ta, ta sẽ không buông tha."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng lạnh tựa khói băng, lạnh lùng theo trong địa ngục nổi lên.

"Vâng, tiểu thư, người yên tâm đi, từ nay về sau, chúng ta nhất định chăm chỉ học tập, tuyệt đối không để người ta lần nữa khi dễ chúng ta."

"Ừ, vậy là tốt rồi," Thanh Dao thỏa mãn gật đầu: "Quỷ y Vô Tình, bởi vì chán ghét nữ nhân, cho nên chỉ sợ không chịu dễ dàng dạy chúng ta võ công, cho nên chúng ta cần hạ quyết tâm, dựa vào hắn, hơn nữa ta có pháp bảo," Thanh Dao vỗ vỗ bụng, khoe môi cười ranh ma.

"Chúng ta đã biết," ba người bàn luận chuyện phải trái ở vô tình cốc, liền an tâm chờ đợi.

Trái lại Minh Nguyệt, ở chỗ Mộc Thanh Dao bên này bị đè bẹp, tức giận đến oa oa kêu to, thẳng hướng phía sau núi mà đi, phía sau núi là một mảnh vườn được tháo, Vô Tình đang chỉ huy mấy hạ nhân trong cốc sửa sang lại được tháo, cái nào đúng lúc thì nên thu hoạch, cái nào chưa đến thì một lần nữa nuôi trồng, Thanh Phong đứng ở phía sau hắn, phụ giúp hắn.

Rất xa nghe được tiếng kêu của Minh Nguyệt, Vô Tình liếc mắt nhìn Thanh Phong một cái, quay đầu tiếp tục chỉ huy người khác làm việc, căn bản không để ý tới thanh âm đó.

Thanh Phong trầm ổn, Minh Nguyệt hoạt bát.

Tất cả sinh hoạt thường ngày của Vô Tình, đều là Thanh Phong xử lý, mà Minh Nguyệt cả ngày ở trong cốc quấy rối, thường đem về phiền toái cho chủ tử, bất quá chính là bởi vì có hắn, trong cốc mới có không khí, cho nên tất cả mọi người rất yêu thương hắn.

Chương 100.2

"Công tử, công tử, túc chết ta."

Minh Nguyệt khi nói chuyện, người đã vọt tới, hai tay chống nạnh, thở hổn hển nói ra tâm trạng

Liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ thấy trong vườn thảo dược, mọi người làm

chuyện của mọi người , giống như không thấy hắn, càng không có nghe được hắn tiếng nói chuyện, Minh Nguyệt lập tức bị đả kích lớn, chưa từ bỏ ý định mở miệng lần nữa.

“Công tử, công tử, người không nghe ta nói sao?”

“Ta lại không điếc,” Vô Tình lạnh lùng lên tiếng, thanh âm của hắn mang theo một chút hương vị mờ ảo, tuy nhiên nó lại có thể làm yên lòng lòng người, Minh Nguyệt vừa nghe lời của hắn, liền bình tĩnh hơn, bùi môi nói : “Vậy các ngươi vì cái gì đều không để ý ta?”

“Nói đi, lại có chuyện gì sao?”

Vô Tình hỏi hắn, Minh Nguyệt vừa nghe công tử hỏi hắn , lập tức bỏ đi không thoái mái lúc trước, chính là vừa nghĩ tới chuyện nữ nhân kia ở lại trong cốc, sắc mặt lại khó nhìn, phẫn nộ tố cáo.

“Công tử, người nói còn có người như vậy, nàng nói muốn gặp người, ta nói người không gặp nàng, mời các nàng rời đi.”

“Ân, chuyện này làm rất đúng,” Vô Tình gật đầu, cúi người xem xét hai gốc dược thảo bên chân, kiểm tra một chút, ngoắc ý bảo hạ nhân: “Cây thuốc này sinh bệnh, các ngươi cần thận tìm nguyên nhân là gì?”

“Vâng, công tử,” người nọ tiếp nhận dược thảo trong tay Vô Tình, đứng lên đi kiểm tra.

Minh Nguyệt thấy công tử lại bận rộn công việc, không vui, lại bảo: “Công tử?”

“Ta nghe mà! Người chuyện này làm rất khá, nhưng các nàng đã xuất cốc đi sao?”

Vô Tình phủi phủi bộ quần áo màu trắng, ngồi lại đàng hoàng, nhìn về phía Minh Nguyệt, thật ra hắn đã sớm đoán được, nữ nhân kia chỉ sợ sẽ không dễ dàng xuất cốc, nếu cứ như vậy nhẹ nhàng xuất cốc, chỉ sợ cũng không phải là nàng, nàng thiên tân vạn khổ (*) đi tới vô tình cốc, mạo hiểm bị thực nhân hoa ăn thịt, tính cách như vậy, chỉ sợ không phải Minh Nguyệt nho nhỏ có thể đối phó được.

(*thiên tân vạn khổ: trăm cay nghìn đắng, ý chỉ quá trình làm việc cay đắng,

khó khăn)

“Không có, nàng nói người không gặp nàng, nàng không đi, liền lưu lại trong Vô Tình cốc.”

Thanh Phong vừa nghe lời nói của Minh Nguyệt, con ngươi hiện lên khinh thường, khinh bỉ mở miệng: “Nếu muốn khiến các nàng xuất cốc rất đơn giản, bằng công phu của ngươi, dù cho mấy lần nữa cũng sẽ tổng được các nàng ra ngoài, các nàng còn muốn không đồng ý sao?”

Minh Nguyệt thấy Thanh Phong xem thường hắn, lập tức oa oa kêu to.

“Ta đương nhiên biết, chính là nàng nói, nếu chúng ta muốn cho nàng xuất cốc, hoặc là giết nàng cùng đứa nhỏ, hoặc là độc chết nàng cùng đứa nhỏ, dù sao nàng cũng không ra khỏi cốc, không gặp được công tử, sẽ không đi.”

“Hừ, nữ nhân quả nhiên phiền toái, công tử, người xem việc này?”

Thanh Phong sau khi kinh ngạc một hồi, con ngươi lại hiện lên khinh thường, nữ nhân quả nhiên là phiền toái, loại sự tình này cũng làm ra được, may mắn là trong Vô Tình cốc chỉ có nam nhân, một nữ nhân cũng không có, chính là trong vườn được thảo đến con kiến cũng là giống đực.

“Không cần để ý tới các nàng, cứ để các nàng đợi, một ngày ba bữa cứ theo lẽ thường đưa qua, các nàng nguyện đợi đến lúc nào, liền đợi đến lúc đó.”

Vô Tình lạnh lùng lên tiếng, xoay người lăn xe lăn, hướng bên cạnh mà đi, Thanh Phong theo sau, đẩy công tử ly khai vườn được thảo.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn công tử đi xa, thật lâu không phản ứng, cứ như vậy sao? Các nàng không đi, ngủ ở trong phòng của hắn, hắn sẽ trú ở địa phương nào a?

“Công tử, buổi tối ta ngủ ở chỗ nào a?”

Thanh âm không đồ âm của Vô Tình từ rất xa nhẹ nhàng thổi: “Ngủ ở Đào hoa lâm.”

“A, không cần a,” Minh Nguyệt kêu lên, hù dọa chim thú bay mất, mà hắn như thế nào cũng không rõ, vì cái gì công tử lại để ba người kia lưu lại, này là hiện tượng chưa bao giờ có trước kia, công tử từ khi nào thì tốt bụng như

thế, vẫn để cho các nàng lưu lại.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn phía mây hạ nhân đang thu dọn vườn dược thảo.

“Công tử, gần đây có phải hay không bị cái gì kích thích?”

“Minh Nguyệt công tử, chúng ta không biết,” hạ nhân trăm miệng một lời nói, Minh Nguyệt tự cảm thấy không thú vị, xoay người bay đi, hiện tại hắn muốn phát tiết, mặc kệ người thú gì một người cũng đừng hòng thoát được, đi lại giống như một trận gió, hạ nhân trong vườn dược thảo không khỏi thở dài.

Không biết lại là người nào động vật nào xui xéo hứng chịu cơn giận của Minh Nguyệt công tử.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu, còn có Mạc Ưu trú ở dưới Vô Tình cốc, chậm rãi đã biết một ít tình huống trong cốc.

Vô Tình cốc, liên tiếp nối liền nhau trong núi lớn, phong cảnh như vẽ, hoàn cảnh tuyệt đẹp, trong cốc trừ bỏ Vô Tình, còn có Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, hai thị đồng này, động một tí yên tĩnh, được Vô Tình truyền lại võ công, tuy rằng chính là đồng tử, thân thủ lại vô cùng lợi hại, trừ bỏ Vô Tình cùng hai người bọn họ, trong cốc còn có mấy người, mấy người hạ nhân, tất cả đều là nam tử, bình thường phụ trách công việc trong cốc.

Trong cốc, một cái nữ nhân cũng không có, phỏng chừng cả động vật cũng là giống đực.

Quỷ y Vô Tình chán ghét nữ tử, nguyên lai là dự thật, chính là hắn vì sao lại chán ghét nữ nhân? Bất kể chuyện gì đều có tiền căn hậu quả (nguyên nhân hậu quả), tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ chán ghét nữ nhân.

Bất quá các nàng vào cốc đã vài ngày, cũng không gặp được Vô Tình, thậm chí cả Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng không thấy, một ngày ba bữa có hạ nhân đưa lên, những người đó hỏi gì cũng không biết, các nàng muốn từ miệng bọn họ moi ra chuyện tình tuyệt đối không có khả năng, cuối cùng chỉ phải từ bỏ, một lần, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu hoài nghi bọn họ là người câm, bất quá có một lần nghe được người đưa cơm mở miệng.

“Ăn cơm đi.”

Lúc ấy dọa các nàng nhảy dựng, nguyên lai những người này không phải người câm a, kia sao có thể quanh năm không nói lời nào đâu, bất quá người ta chỉ nói một câu như vậy, lại tiếp tục không mở miệng.

Trong cốc, im ắng, một chút thanh âm đều không có.

Hoa đào nở tươi đẹp rực rỡ, đào hồng liễu xanh, gió nhẹ thổi qua, hoa đào nhẹ nhàng bay lả tả, rơi đầy đất, xinh đẹp cực kỳ.

Phía trước nhà trù bờ rừng đào, ở ngoài hành lang, trồng một ít hoa cỏ, muôn hồng nghìn tía (*), mùi thơm ngào ngạt.

(*muôn hồng nghìn tía: hoa khoe màu đua sắc)

Mặt sau của nhà, có một mảnh vườn được thả rát to, bên trong có đủ loại được thả kì lạ, theo gió lướt nhẹ, một cỗ mùi được thảo thơm ngát, ở mặt sau vườn được thảo, có một hồ nước tròn, làn khói tía mỏng xoáy lên, dường như có làn khí nóng bay lên từ trong hồ, không gió, hồ kia trong suốt tựa như một cái gương, bên bờ được thảo nhẹ nhàng rơi xuống, nước kia như mang theo một cỗ hương thơm tươi trẻ, chẳng những dễ ngửi, hơn nữa khi tắm rửa, thoái mái cực kỳ.

Có một lần Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu vụng trộm xuống ngâm nước trong chốc lát, nước nóng lạnh thay nhau luân chuyển, cảm thấy giống như mỗi một tấc da thịt đều căng ra, ngay cả mạch máu cũng chìm xuống, lại có thể cảm nhận được máu lưu động, như vậy thanh sạch.

Chương 100.3

Sau khi ngâm mình tắm xong, toàn thân như giãn ra, chưa bao giờ thần thanh khí sáng như thế.

Bất quá Mộc Thanh Dao không dám ngâm lâu, bởi vì trong cốc này, đều là nam tử, chỉ có nàng cùng Mạc Sầu hai nữ tử, nếu như bị người ta bắt gặp được sẽ rất xấu hổ a.

Nhưng mà cho tới bây giờ, ngoại trừ mấy người hạ nhân kia ra, các nàng ai cũng chưa gặp được!

Sau giờ ngọ, buổi trưa Thanh Dao tinh ngủ, mở to đôi mắt đầy sương mù nhìn hoa đào ngoài cửa sổ, một cảm giác buồn bã bỗng nhiên xông lên đầu,

không khỏi thở dài một hơi, Mạc Sầu ôm Tiểu Hồ Ly từ bên ngoài đi tới, quan tâm hỏi: "Chủ tử, làm sao vậy?"

"Bọn họ căn bản là không để ý tới chúng ta, làm sao bây giờ đây?"

"Không để ý tới cũng được, chúng ta vẫn cứ ở chỗ này, dù sao ở đây tựa như thế ngoại đào nguyên, ở cũng rất thoải mái."

Mạc Sầu cùng nàng giống nhau, từ từ đã bắt đầu thích cái chỗ này, bởi vì nơi này không có lục đục với nhau, cũng không có giết chóc thị máu, có chăng chỉ là sự ôn hoà, tuy rằng những người đó không gặp mặt các nàng, thế nhưng cũng không làm khó các nàng, như vậy là đủ rồi.

Mạc Sầu vừa dứt lời, Mạc Ưu từ bên ngoài đi tới, vẻ mặt hung phấn.

Hai ngày nay không thấy được bóng dáng của hắn đâu, không nghĩ tới vừa xuất hiện, lại mang khuôn mặt cao hứng như vậy, Mạc Sầu kỳ quái nhíu mày: "Mạc Ưu, ngươi thế nào cao hứng như thế?"

"Hai ngày nay biết ta đi không?" Mạc Ưu thần bí mở miệng, lập tức không đợi Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu suy đoán, hắn đã sớm nóng ruột nói ra: "Ta từ trước đến nay cùng Minh Nguyệt kia kết giao tình cảm, tiểu tử kia cuối cùng cũng không bài xích ta, vì thế ta liền từ lời nói của hắn, rốt cuộc cũng nghe được một ít chuyện."

Mộc Thanh Dao vừa nghe lời của hắn, lập tức có hứng thú.

"Nghe được cái gì?"

"Vô Tình công tử mỗi ngày sau giờ ngọ thích ở đào hoa lâm đánh đàn, tiểu thư sao không đi gặp hắn."

Mạc Ưu hắc đồng trống suốt loé sáng, hung phấn thở phì phò, Mạc Sầu nghe xong lời nói, ngẩng đầu xuyên thấu qua song linh nhìn đào lâm ngoài cửa sổ, khẽ nhướng mày có chút khó tin.

"Không thể nào, vì sao chúng ta nghe không được tiếng đàn?"

Đúng vậy, các nàng chỗ ở ngay bên cạnh rừng đào, vì sao các nàng cho tới bây giờ cũng không nghe thấy có người đánh đàn ở bên trong đây?

"Không phải, trong rừng đào có bày trận pháp, chỉ tiến vào đào lâm mới có thể nghe được tiếng đàn, bên ngoài căn bản nghe không được, hình như ngăn cách thanh âm."

Mạc Ưu nói xong, Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu lập tức hai mắt sáng lên: "Thật là trận pháp lợi hại a!"

"Tốt, chúng ta tiến vào đào hoa lâm tìm tòi xem, chỉ cần hắn ở trong rừng đào, ta nhất định làm cho hắn thu chúng ta làm đồ đệ, " Mộc Thanh Dao nhắc áo ngủ bằng gấm trên người lên, xuống giường sửa sang lại một chút quần áo, dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đi ra phòng ngủ.

Chỉ thấy sau giờ ngọ ánh nắng một mảnh ấm áp, tháng ba là mùa đẹp nhất, hoa đào nở rất tươi đẹp, cây cỏ xanh tươi, ở ngoài lan can, chim tước cất lên tiếng hót, thanh thúy dễ nghe.

Gió nổi lên, hoa đào rơi, nhưng mà không có tiếng đàn, bốn phía chỉ một mảnh mờ mịt.

Mộc Thanh Dao nhìn lướt qua Mạc Sầu cùng Mạc Ưu.

"Các ngươi ở tại chỗ này, ta đi vào."

"Tiểu thư, cẩn thận một chút, " Mạc Sầu dặn dò, trong đào hoa lâm có trận pháp cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là Vô Tình, chỉ cần tiểu thư không làm cho hắn tức giận, thì không có việc gì: "Ngươi đừng chọc hắn."

"Ta biết."

Thanh Dao nở nụ cười, làm đôi môi cong cong, đôi mắt chứa ánh sáng ngọc, tuy rằng hoa đào xán lạn, nhưng nàng cũng là một đóa ra tươi đẹp nhất, thân hình nhúng một cái, người đã vào trong rừng.

Quả nhiên vừa vào bên trong, liền nghe được tiếng đàn miếu miếu vang xa, cửu khúc thập bát chuyển, động lòng người đến cực điểm, nàng còn chưa từng có nghe qua tiếng đàn êm tai như thế, mặc dù có đàn của Tây Môn Tân Nguyệt, còn có tiếng tiêu của Mộ Dung Lưu Tôn, thế nhưng so với tiếng đàn đang phát ra này, tựa hồ cũng còn kém một chút, đàn này lôi cuốn xúc động lòng người, tựa như mang theo một cỗ ma lực, nó vui người cũng vui, nó buồn, người càng nước mắt lã chã rơi, Thanh Dao ở trong rừng giẫm chân tại chỗ đi qua.

Cây đào bỗng nhiên chuyền động, hoa đào khắp trời bỗng mang theo kinh phong sắc bén đánh qua đây, nàng thầm kêu một tiếng không tốt, người đà nhảy lên, thế nhưng hoa đào kia dường như có linh tính, nó theo sát người bay lên tới giữa không trung, bao quanh quấn quít lấy người, cho người cảm thấy hít thở không thông, còn mang theo một cỗ sát khí.

Bỗng nhiên tiếng đàn đồi nhịp, tựa như suối trong chảy qua núi cao, sạch sẽ, tần tràn sát khí, hoa đào tú tán, trên không trung bay lượn.

Nàng bình tĩnh nhìn lại, bên trong hoa đào bay lả tả, một người ngồi ở trong rừng, bàn tay trắng nõn đang gảy đàn, chuyên tâm mà chăm chú, đôi mắt khẽ nhắm hờ, tóc đen dài như mây trút xuống vai, hai hàng lông mài như vàng trăng non, da thịt trắng tuyết, mặc dù thấy không rõ ánh sáng trong suốt rực rỡ trong đôi mắt hắn, nhưng vẫn làm cho người ta chấn động, một người sao lại có thể có khí chất thần tiên như vậy, tựa như dòng nước từ trên Thiên Sơn chảy xuống, càng giống như một đóa tuyết liên, đẹp đến khuynh thành tuyệt vời đẹp, nhưng không nhuộm một điểm khói lửa trần thế.

Thanh Dao thấy chuyên chú, tán thưởng, tựa hồ như quên mất mục đích của chính mình, chỉ lo thưởng thức một mỹ cảnh trước mắt, thật giống như một bức họa.

Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên, con ngươi bắn ra ánh sáng khiếp người, giống như mây đen bay ra khỏi ánh trăng, ánh sáng nó trong suốt không có một tia tạp niệm nào, liền như vậy bình tĩnh nhìn nàng.

Tiếng đàn từ từ, mông lung uyển chuyền trở thành hàm xúc, bỗng triền miên đa tình hắn lên, Thanh Dao tinh thần có chút hoảng hốt, tựa hồ như nhìn thấy Mai Tâm đang đứng ở trước mặt nàng, thần nhiên tươi cười, tiểu thư, người tới gặp ta sao.

Thanh Dao hài lòng nở nụ cười, vươn tay muốn đi lôi kéo Mai Tâm đang đi phía trước mặt, trong miệng vô ý thức lẩm bẩm: "Mai Tâm, đừng đi, người không phải nói muốn hầu hạ tiểu thư cả đời sao?"

Tiếng đàn bỗng nhiên vang lớn lên rồi, đình chỉ.

Vạn vật trở nên vắng vẻ, Mộc Thanh Dao đột nhiên rùng mình một cái, cả người phục hồi tinh thần lại, mồ mịt nhìn nam tử xuất thần đang ngồi ngay ngắn ở xe lăn, vẻ mặt hắn diện vô biểu tình, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi nhập ma."

Mộc Thanh Dao mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu không có hắn lưu cho nàng một mạng, chỉ sợ lúc này nàng đã lao tới hoàng tuyề, tiếng đàn này lại mang theo sát khí mạnh như thế, chỉ sợ là một ma cầm mê hoặc tâm trí con người.

"Cám ơn ngươi."

Mộc Thanh Dao nhợt nhạt mở miệng, trong ánh mắt vẫn là chấp nhất, nghiêm túc nhìn hắn, rồi không đợi hắn nói chuyện, xoay mình quỳ xuống đất: "Xin thu nhận chúng ta làm đồ đệ đi."

Vô Tình lảng lặng nhìn nàng, thanh lịch đạm bạc, ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng nàng quỳ, thế nhưng lại làm cho người ta nhìn không thấy sự thấp kém, ngược lại cao quý ngang tàng ngạo nghẽ, khí chất sáng trong, đẹp như lan, hình như trong sơn cốc này cây hoa lan là loài có linh khí nhất, đồng thời cũng làm cho người ta nhìn không thấu, hắn không tự chủ được hoang mang, nàng rốt cuộc có cái dạng huệ chất lan tâm gi.

Bất quá, hắn trước đây đã nói qua, kiếp này không cùng nữ tử có bất kỳ liên hệ gì, nên dù cho phép các nàng ở lại trong cốc, cũng tuyệt đối không dạy nàng bất kỳ thứ gì.

"Ta không thu đồ đệ."

Vô Tình thanh âm vừa vang lên, Mộc Thanh Dao còn muốn nói thêm gì nữa, thế nhưng trước mắt không có gì để nói cả, trích tiên nam tử kia, còn có đàn của hắn, trong rừng đào, gió nhẹ thoổi qua, tạo ra tiếng vang sàn sạt.

Mộc Thanh Dao ngang tàng ngạo nghẽ hướng giữa không trung kêu lên.

"Tốt, Vô Tình, ta liền xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu vô tình, ngươi không dạy ta, hôm nay ta liền quỳ chết tại đào hoa lâm này, thế nhân đều nói ngươi thị máu thành ma, thì ngươi cũng sẽ chẳng quan tâm thêm một dòng máu nhuộm hoa đào, nhất định càng nó sẽ càng thêm xinh đẹp?"

Nàng biết hắn nghe thấy, nói xong liền không hề nói nữa, không phát thêm lời nào chỉ yên lặng quỳ.

Bên ngoài rừng đào, Mạc Ưu cùng Mạc Sâu đợi hết cả buổi trưa, cũng không thấy được chủ tử đi ra từ đào hoa lâm, trong lòng hoảng hốt, lập tức cũng bất chấp mệnh lệnh của nàng, chẳng lẽ chủ tử gặp độc thủ của Vô Tình, nếu như nàng thực sự xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không sống nữa, hai người nhìn nhau, thân hình song song nhảy lên, lọt vào đào lâm.

Trong đào hoa lâm, yên tĩnh đến kỳ lạ, một điểm âm hưởng cũng không có.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu theo đào lâm đi vào, lại không gặp phải bất luận cái gì cỗ quái, nguyên lai Vô Tình đã rút đi trận pháp, cũng rút lui khói độc.

Rất xa, hai vị này nhìn thấy thắt lưng chủ tử rất thắt tắt, quỳ gối trong đào lâm vẫn không nhúc nhích, hù doạ hai người sắc mặt đại biến, rất nhanh tiến lên: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

"Ta gặp được hắn, nhưng hắn không thu chúng ta làm đồ đệ, ta ở đây cược, cược hắn rốt cuộc có bao nhiêu vô tình, thế nhân đều nói hắn thị máu thành ma, thế nhưng ta cho rằng, hắn thật ra là kẻ sạch sẽ nhất thế gian này, nếu như ngay cả hắn cũng vô tình như vậy, thì ta chết lấy thân chôn trong hoa đào, có cái gì không được chứ?"

Thanh Dao bi tráng nói xong, thần sắc lạnh lùng.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu hai tròng mắt đồng thời nhìn phía bụng chủ tử, đã hơn năm tháng mang thai, bởi vì nàng ăn rất ít, hơn nữa bôn ba không ít, nên làm cho mình gầy đi, nhưng cũng nhìn thấy bụng đã rất lớn, nếu chủ tử quyết tâm liều chết, như vậy các nàng cùng nàng ấy chịu chung vây.

"Chủ tử, chúng ta quỳ với người, nếu như bọn họ thực sự vô tình như vậy, nô tỳ cùng với chủ tử chết ở đây lấy thân vùi trong hoa đào, như vậy cũng rất tốt, ít nhất hồn phách có thể dựa vào nhau, sau này đào lâm chính là rẽ của ta, hồn của ta."

Mạc Sâu chém đinh chặt sắt mở miệng, Mạc Ưu trầm ổn gật đầu, hai người đồng loạt quỳ xuống.

Đêm càng sâu, sương sớm lạnh mỏng, làm ướt cả hoa đào, làm ướt cả tóc, làm ướt cả quần áo, cảm giác lạnh lẽo sưng ướt da thịt, đến thấu xương, Thanh Dao bỗng nhiên đánh mấy cái rung mình, quỳ nửa ngày, bụng dì nhiên khó chịu hàn, mồ hôi lạnh theo y phục chảy xuống, tay không tự chủ sờ lên bụng, thở phì phò không ngừng đối với cục cưng trong bụng nói.

"Cục cưng, hãy theo mẫu thân chịu đựng, mẫu thân tin trực giác của mình, hắn tuyệt đối không phải người vô tình, hắn nhất định sẽ dạy chúng ta, chỉ có nương học được tuyệt thế võ học, mới sẽ không bị người ta hiếp đáp."

"Tiểu thư, người đừng nói chuyện, nói chuyện tiêu hao khí lực."

Mạc Sầu đau lòng mở miệng, nhìn bóng lưng tiểu thư, thấy rõ ràng quần áo của nàng đã dính vào trên thân thể, thế nhưng nàng vẫn như cũ ngang tàng ngạo nghễ quỳ thẳng, nhìn thấy cảnh này, Mạc Sầu không khỏi càng dùng sức thẳng thân thể mà quỳ.

Đêm càng ngày càng sâu...

Chương 100.4

Bên trong phòng ngủ lịch sự tao nhã, có một nam tử đang ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, đôi mắt khẽ nhắm, gương mặt như tinh điêu tể mài, mặc dù không có bất luận biểu tình gì, thế nhưng nếu cẩn thận tỉ mỉ quan sát, vẫn sẽ phát hiện một chút đầu mối, lông mi của hắn thật dài, thỉnh thoảng phe phẩy, cho thấy tâm thần của hắn không yên, mắt đi sự lãnh khốc ngày xưa .

Bên trong rất yên tĩnh, Thanh Phong vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh chủ tử.

Tối nay, chủ tử tâm tình có chút không yên, đây là hiện tượng chưa bao giờ có, dù cho giết người, hắn cũng chưa bao giờ có bất luận biểu tình gì, hay không yên ổn, nhưng bây giờ lại có chút khác thường, ánh mắt của Thanh Phong trở nên sâu thẳm, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Đúng lúc này, cửa bị một lực mạnh đẩy ra.

Minh Nguyệt từ bên ngoài chạy vội vào, vẻ mặt không đành lòng: "Công tử, các nàng vẫn còn quỳ, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ?"

"Ngươi lại nhiều chuyện rồi" Thanh Phong nhìn cử động của Minh Nguyệt, con ngươi hiện lên âm độc, giật trùng hắn liếc mắt một cái, không thấy được chủ tử tâm thần không yên sao? Hắn còn ở nơi này sinh sụ.

"Các ngươi đều đi ra ngoài đi, " thanh âm lạnh lùng không có bao nhiêu nhiệt độ vang lên.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt không nói cái gì nữa, chủ tử đã nổi giận, chỉ cần hắn tức giận, bọn họ cũng không dám nói thêm cái gì, tuy rằng Minh Nguyệt luôn luôn lỗ mãng, nhưng chủ tử nếu như nổi giận, hắn đã sẽ dịu ngoan hơn.

Hai người lui xuống, một phòng lạnh lạnh, Vô Tình đột nhiên mở mắt ra, nhìn mặt trăng phía ngoài cửa sổ, trong lòng bắt đầu khơi lên mạch suy nghĩ lạnh lạnh, nàng rốt cuộc vì sao kiên trì như vậy? Thật là vì học nghệ sao? Đáy lòng đột ngột hiện lên tức giận, nàng cũng biết, làm như vậy sẽ bị thương đứa nhỏ trong bụng, đứa nhỏ đâu có tội tình gì?

Thế gian vì sao có cha mẹ không chịu trách nhiệm như vậy, nghĩ đến đây, Vô Tình xoay mình phát cuồng đứng lên, bàn tay thon dài bạch tích giơ lên, trong phòng ngủ có tiếng leng keng phát ra, rất nhiều thứ bị đánh nát...

Trời không rõ, Thanh Dao sẽ nhanh chóng không trụ được nữa, thân thể lạnh quá, hàm răng run lẩy bẩy, sương mù làm ướt cả y phục, tựa như từ trong nước đi ra.

Các nàng ba người một đêm không ngủ, còn có một người một đêm cũng không ngủ, lúc hừng đông, rốt cục vẫn phải nhịn không được xuất hiện.

Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nàng, cắn răng lạnh lùng hỏi nàng: "Vì sao không bảo vệ đứa nhỏ, chẳng lẽ ngươi không biết làm như vậy sẽ bị thương đến đứa nhỏ sao?"

Thanh Dao ngẩng đầu nở nụ cười, tay không tự chủ chạm đến bụng, mâu quang nhu hòa vạn phần.

"Thiên hạ rất nhanh sẽ loạn, ta học võ cũng là vì cho hắn an bình, chỉ có chính mình đủ mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ tốt cho hắn cùng bản thân."

"Vì sao khẳng định ta sẽ dạy ngươi, thế nhân không phải nói ta thị máu thành ma sao?" Trong ánh mắt đẹp của hắn hiện lên sự phức tạp, mê man, nếu tất cả mọi người nói hắn thị máu thành ma, vì sao nàng không sợ hắn, còn tin tưởng hắn nhất định sẽ dạy nàng tập võ?

"Bởi vì ta tin hai mắt của mình, ngươi là người thiện lương, trên đời này, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền tin ngươi, chỉ có ngươi mới có thể giúp đỡ ta."

Nàng nói, trên mặt càng rạng rõ, khéo môi hiện lên ý cười, nhưng bởi vì quỳ một đêm, cũng đã không chịu nổi, mà nghiên người ngã qua một bên, thăng tắp ngã vào chân của hắn, dung nhan thanh tú tuyệt như tiên của hắn chợt thay đổi, chấn động cực kỳ, hắn vẫn cho là tất cả mọi người sợ hắn, xem hắn là ma quỷ, không nghĩ tới lại có người nói hắn thiện lương, thực sự là cảm giác kỳ quái, một đôi thon dài tay không chế không được cảm xúc sờ vào gò má trên mặt của nàng, quả nhiên là nóng hỏi, làm hắn hoảng sợ, hướng hai người phía sau nàng mệnh lệnh.

"Lập tức đem nàng dùu vào đi thôi."

"Dạ, công tử, " Mạc Sầu cùng Mạc Ưu thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên, quỳ một đêm, bọn họ tay chân đều đã tê rần, phải nhúc nhích mạnh người, mới khôi phục lại, rất nhanh vươn tay đỡ lấy thân hình chủ tử, chỉ thấy nàng quanh thân đốt nóng, trên người thật giống như vừa bị nước rửa qua, cả người ướt sũng, mà bọn họ cũng không ngoại lệ, cũng may, bọn họ hoàn thành một việc.

Vô Tình tựa hồ đã chịu thua, xem ra tiểu thư không uổng phí công sức.

Thanh Dao sốt cao rất nhanh khỏi, cục cung trong bụng cũng được an thai, không có gì đáng ngại, các nàng thật cao hứng, Vô Tình rốt cuộc đã chịu thua, thế nhưng từ sáng sớm hôm xảy ra chuyện đến nay, bọn họ vẫn như trước không nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu.

Thanh Dao không khỏi thất vọng, suy đoán, chẳng lẽ Vô Tình thay đổi chủ ý, nghĩ đi nghĩ lại điều này rất có khả năng, nàng ở trong lòng không chỉ một lần mắng hắn tiểu nhân, bất quá cuối cùng phải từ trong miệng Minh Nguyệt mới biết được, Vô Tình cùng Thanh Phong xuất cốc.

Hắn quả nhiên xuất cốc, cũng không nói một tiếng nào, liền xuất cốc.

Thanh Dao tức giận mấy ngày, cuối cùng cũng bình tĩnh lại rồi, thế nhưng Minh Nguyệt thì không như thế, bởi vì công tử đem hắn lưu ở trong cốc cùng... nữ nhân này, làm hại hắn không được xuất cốc đi chơi, tâm tình kiai miến bàn có bao nhiêu buồn bức, vì sao mỗi lần hắn đều phải làm loại chuyện này, hiện tại là tồi tệ nhất, phải hâu hạ nữ nhân.

Thanh Dao các nàng ở trong cốc, ăn được ngon uống được tốt, hơn nữa không có một chút lục đục nào với nhau, cuộc sống hàng ngày tạm ổn và trôi

qua hết sức dẽ chịu, dĩ nhiên nuôi nàng cũng mập một ít, sắc mặt hồng nhuận phát sáng, càng phát ra dẽ nhìn.

Một tháng sau, Vô Tình đã trở về.

Trở lại, liền phân phó Thanh Phong gọi ba người các nàng đi chính sảnh, trên khuôn mặt dẽ nhìn như trích tiên, vẫn không có gì biểu tình như trước, chỉ nhàn nhạt mở miệng.

"Ta nói rồi không thu đồ đệ, thế nhưng ngươi đã các muôn học, cũng đã vào vô tình cốc, chúng ta xem như có duyên, ta liền truyền cho mỗi người các ngươi công phu như nhau."

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Mạc Ưu, ba người nhìn nhau, lập tức trong lòng vui sướng, đang chuẩn bị quỳ xuống thì ngồi ở chính sảnh Vô Tình khoát tay, ba người chỉ cảm thấy một cổ cường đại nội lực phát ra, đến thân thể các nàng, có thể làm cho các nàng không thể động đậy.

"Cám ơn Vô Tình công tử."

Ba người chỉ phải dùng miệng cảm tạ, Vô Tình vẫn chưa cùng các nàng nói thêm cái gì, mấy ngày nay, các nàng cũng biết tính cách Vô Tình, không thích nhiều lời, cá tính lạnh lùng.

Chỉ thấy hắn thân thể cử động, Thanh Phong lập tức ăn ý thúc xe đẩy hắn ra khỏi chính sảnh, theo hướng bên phải hành lang, đi thẳng đến trước một bức tường, chỗ đó, nhìn qua đều là đá, một điểm khe hở cũng không có, thế nhưng vô tình đưa tay xoay vài cái, chỉ thấy một thanh âm ầm ầm vang lên, lại xuất hiện một cửa đá, cửa đá nữa đóng nữa mở, Thanh Phong đẩy Vô Tình đi vào, chỉ thấy bên trong cửa đá có một cái động và một sườn dốc thật dài vẫn xuống phía dưới.

Dưới đất, thậm chí có một Tàng Bảo Các, trên kệ cao to, bày đầy đủ các loại binh khí, còn có bí quyết võ học.

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Mạc Ưu, hung phấn đến con ngươi phóng đại, hô hấp đều khó khăn, hai mắt ngắm trái ngắm phải, cuối cùng rốt cuộc nhịn không được chạy tới, phát ra một tiếng hoan hô.

"Trời ạ, Tàng Bảo Các thật lớn a, nhiều binh khí như vậy, còn có võ học bí quyết."

Thanh âm của Vô Tình lãnh mị vang lên: "Các ngươi mỗi người có thể chọn một thứ, cái nào cũng như nhau, luyện xong sẽ trở thành cao thủ đứng đầu trong chốn giang hồ."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu hai mắt bốc hỏa, sớm hưng phấn vọt tới, từ trước ra đến mặt sau, rồi từ mặt sau ra đến mặt trước, bất kể là vũ khí, hay bí quyết võ học, cũng làm cho người ta yêu thích không buông tay, hơn nữa mỗi một thứ nhìn qua đều là thứ tốt, làm cho người ta khó quyết định là lấy hay bỏ.

Chương 100.5

Ngược lại, Mộc Thanh Dao thì bình tĩnh nhiều lắm, không vội không nóng, con ngươi hiện lên mũi nhọn, từ từ đi qua đó, tỉ mỉ tìm kiếm, đáy lòng nàng có chút tính toán, nếu như mọi thứ đều như nhau chỉ lấy một thứ là có thể trở thành cao thủ đứng đầu trên giang hồ, như vậy nếu học hai thứ chẳng phải là khó có địch thủ sao, xem ra vẫn học hai thứ tốt hơn, bất quá, Vô Tình sẽ đồng ý sao?

Từng bước một dời qua, bỗng nhiên giữa một rừng binh khí một ánh sáng phát ra từ chiếc vòng màu bạc hấp dẫn tầm mắt của nàng, cái vòng tay kia hình tròn, mặt trên có điêu khắc hoa văn tinh tế, một trang sức như vậy thì có tác dụng gì, làm sao mà trở thành vũ khí được? Thanh Dao cầm lên, nhìn trái nhìn phải, thực sự là càng xem càng thích, vòng bạc này làm cho người ta khó lòng phòng bị, tối đa họ cũng chỉ nghĩ là một món đồ trang sức mà thôi, ai mà biết đây là một món vũ khí đâu, bất quá nó rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào?

Mộc Thanh Dao cầm cái vòng bạc kia, cười rạng rỡ nhìn ba người đối diện nói: "Vật này có chỗ lợi hại gì?"

"Đây là ám khí vô cùng lợi hại, chỉ cần sử dụng cho tốt, một chiêu tức trúng" Vô Tình tiếng nói vừa dứt, trong tay hắn Thiên tàm ti đã bay ra ngoài, nhẹ nhàng cuốn lấy vòng bạc trong tay Mộc Thanh Dao, vòng tay đó liền rơi xuống trên tay của hắn, chỉ thấy hắn giơ tay lên, vòng bạc kia bập ra ra ngoài, lại thành hình dạng một đóa liên hoa, cánh hoa là lưỡi dao bạc sắc bén, trên không trung vang lên thanh âm sưu sưu, mang theo sức mạnh uy hiếp, binh một tiếng, cắm sâu vào hòn đá cứng rắn như sắt.

Chiêu thức ấy làm tâm thần Mộc Thanh Dao nhộn nhạo, thật là ám khí lợi hại, chỉ một động tác đơn giản liền đánh sâu vào hòn đá, nếu như đó là đầu người, thực sự là đậm còn dễ dàng hơn so với thức ăn, lập tức trên mặt hiện

lên ý cười, người khác chỉ cho rằng nó là một chiếc vòng bạc, có ai biết là ám khí trí mạng đâu?

Vô Tình thấy nàng thoả mãn, liền vận lực một cái, cách không phát lực, ám khí kia trên tay của hắn chớp mắt đã nhẹ nhàng ném qua, liền rơi xuống trên tay của Mộc Thanh Dao, Mộc Thanh Dao nhìn vòng bạc trên tay thật là một kiện trang sức đẹp, mà Minh Nguyệt ở một bên đã sớm từ trên kê mang xuống bí quyết luyện ám khí, đưa tới.

"Cẩn thận học đi, ngươi nhất định sẽ trở thành cao thủ ám khí."

"Ừ" Thanh Dao gật đầu, lúc này Mạc Sầu cùng Mạc Ưu mỗi người cũng đã tìm được một võ học bí quyết, một người là kiếm thuật chính tông, một người là tâm pháp bí quyết, Vô Tình nhìn sang, chậm rãi phân phó Minh Nguyệt cùng Thanh Phong ở phía sau: "Đến đây, các ngươi làm mẫu một chút."

"Dạ, công tử," hai người lĩnh mệnh, không nói thêm cái gì nữa, nếu mọi người đều đã chọn xong, Vô Tình liền dẫn người chuẩn bị rời đi, ai ngờ Mộc Thanh Dao không biết từ nơi nào tìm được một quyền võ học bí quyết khác.

Cầm ma, đúng là một quyền cầm phỗ, không hiểu vì sao, nàng vừa nhìn thấy bản cầm phỗ này liền thích vô cùng, không biết là bởi vì bộ dáng đánh đòn xuất trần không nhiễm bẩn của người kia, hay vẫn là đáy lòng nàng thích đánh đòn.

"Ta còn muốn học thứ này."

Nàng tiếng nói vừa dứt, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt sắc mặt đã có chút khó coi, mặt đồng thời trầm xuống, bọn họ đã biết nữ nhân này không phải dễ dàng thoả mãn như vậy mà, nên không đợi công tử mở miệng, Minh Nguyệt liền cướp trước một bước: "Không được, ngươi đã chọn ám khí, lại còn muốn học cầm ma, huống chi cầm ma không phải ai muốn học là học, ngoại trừ công tử, chúng ta còn không có học đâu!"

Minh Nguyệt thật là tức a, sắc mặt âm ngao, bất quá nói thật ra, hắn căn bản không muốn học cầm ma, bởi vì nó đòi hỏi sự kiên trì không gì sánh được, mà khuyết điểm của hắn chính là kiên trì, nhưng là mình không học là một chuyện, bị người ta học được lại là một chuyện khác.

Cầm ma, là võ học bá đạo nhất thế gian, là một môn công phu có lực sát

thương rất mạnh, bình thường công tử cũng không dùng võ học này.

Không nghĩ tới nữ nhân này có ánh mắt sắc bén thấy được, hơn nữa lại mang vẻ mặt tình thế bắt buộc, ngay cả người luôn luôn trầm ổn như Thanh Phong cũng không vui.

"Không được, ngươi đã chọn một thứ rồi, thì cũng chỉ cho học một thứ thôi."

"Ta muốn học hai thứ, bằng không không đủ dùng," Thanh Dao thái độ rất kiên quyết, ánh mắt trong trẻo không nhìn Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, mà bình tĩnh nhìn chằm chằm Vô Tình, vẻ mặt ngang tàng ngạo nghễ, không cho một chút cơ hội thương lượng nào, Vô Tình đáy lòng thở dài, chẳng biết tại sao, chỉ cần nàng bày ra bộ dạng này, thì việc này chính là ván đã đóng thuyền, dù cho hắn không đồng ý, nữ nhân này nhất định sẽ giở trò không đi ra khỏi Tàng Bảo Các.

Chẳng lẽ hắn thật sự phải giam nàng một lần sao, lần trước thiếu chút nữa không làm hại nàng mất đi đứa nhỏ, lúc này đây nếu như hắn không đồng ý, chỉ sợ bị kịch kia lại tái diễn.

Vô Tình lông mi thật dài chớp hai cái, đôi mắt sắc bén như dao, sắc mặt vốn đang băng hàn, đến cuối cùng cũng mềm mại một ít, nhàn nhạt mở miệng: "Đừng quên trong bụng ngươi có đứa nhỏ, căn bản không có thể nào học cái này."

"Ta hiện tại không học, không có nghĩa là sau khi sinh đứa nhỏ không thể học."

Thanh Dao nghe ra trong lời Vô Tình đã mềm hoá lại, nên nàng đã sớm đem cầm phô kia nhét vào trong lòng, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt há mồm líu luưỡi, nhìn công tử, rồi lại nhìn vẻ mặt đương nhiên của nữ nhân kia, cuối cùng nhìn nhau, một cỗ không nói nên lời tràn đầy ở trong lòng.

Công tử sẽ không thích người ta chứ, không phải vẫn chán ghét nữ nhân sao? Trước đây đối với nữ nhân vẫn rất hận, vì sao lúc này lại khác lạ như thế?

"Đi thôi."

Vô Tình một tiếng mệnh lệnh, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt tuy rằng không cam lòng, đáng tiếc cũng không có cách nào thay đổi chuyện hiện thực như định đóng cột này.

Mộc Thanh Dao nữ nhân kia, không chỉ cầm ám khí phô, mà còn lấy cầm ma, trời ạ, nếu quả thật bị nàng ta luyện thành, rồi hạ sơn, thật không biết trong thiên hạ sẽ loạn thành bộ dáng gì nữa, bất quá nữ nhân này sẽ không giết người lung tung chứ, hai người suy đoán xong, cuối cùng cũng lười suy nghĩ nữa, cầm ma kia cũng không phải tất cả mọi người đều có thể luyện thành, hơn nữa, nó cần một cây đàm tốt, mà đàm tốt thì khó có được, ngoại trừ công tử cho phượng vĩ cầm!

Nghĩ đến đây một, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đáy lòng song song hiện lên bất an.

Công tử, ngàn vạn lần không nên đem phượng vĩ cầm đưa cho nữ nhân kia mới tốt, bằng không chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn thật.

So với sự lo lắng của Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, Thanh Dao thì thập phần cao hứng, bởi vì nàng biết mình đoạt được hai kiện thứ này đều là bảo bối, trên tay ám khí cùng cầm phô.

Từ đó ba người bắt đầu tập võ, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu công phu căn bản vốn rất tốt, hơn nữa các nàng chọn bí quyết cũng là sở trường của mình, bởi vậy rất nhanh liền thuận buồm xuôi gió, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng vui vẻ vì được thanh nhàn.

Về phần Thanh Dao, do Vô Tình tự mình dạy, nguyên nhân là bởi vì nàng mang thai, vì thế ngay từ đầu không thể tập cầm ma, mà chỉ tập một ít tâm pháp, tu luyện để tăng nội lực của mình, thuận tiện luyện một chút ám khí, đương nhiên đều là những động tác nhỏ, không thể có những động tác quá lớn.

Thanh Dao công phu mặc dù do Vô Tình chỉ dạy, nhưng đa số thời gian, nàng đều nhìn không thấy người của hắn, chỉ dựa theo hắn phương án hắn đã sắp đặt trước mà tiến hành, mỗi ngày luyện tập một giờ tâm pháp, một giờ ám khí, cuối cùng là ra phía sau ngâm một giờ trong suối lạnh.

Chương 100.6

Nguyên lai dòng nước suối lạnh này, có rót rất nhiều dược thảo, làm cho người ta nội lực tăng thêm, bất quá nó không thích hợp để ngâm quá lâu, mỗi ngày chỉ có thể ngâm một giờ, nếu như quá một giờ thương tổn rất lớn đối tiểu hài tử, tất cả đều lấy đúra nhỏ làm trọng.

Mặc dù như vậy, nửa tháng gần đây, Thanh Dao cũng cảm nhận được quanh thân của mình khí lưu không giống với ngày xưa, hơi thở hít vào thở ra, hơi thở hồn hậu hữu lực nhiều lăm, hơn nữa tinh lực sự dư thừa.

Tâm pháp kia càng luyện càng thuận tay, một dòng khí từ đan điền, chạy qua kì kinh bát mạch, ám khí tuy rằng không đạt được cảnh giới tối cao, nhưng là có thể sử dụng ổn thoả có hình có dạng, không thể cắm sâu vào trong tường, nhưng tốt xấu gì cũng bách phát bách trúng, sơn gian tẩu thú, trong rừng chim chóc nàng đánh trúng không ít.

Bước đột phá của ám khí nàng đã biết không ít, nhưng mà cầm phô thì vẫn không có bỏ quên, tâm pháp kia tu luyện được thất thất bát bát, hiện tại chỉ có thể dùng sức chuyên tâm tu luyện, mặt khác phải chờ tới đứa nhỏ sinh ra, mới có thể chân chính tập cầm phô.

Thanh Dao rời khỏi Huyền Nguyệt hoàng cung, chớp mắt đã hơn năm tháng.

Trong cung hoàng đế từ sự nôn nóng lúc ban đầu giờ đã bình tĩnh lại, tỉ mỉ nhớ lại cá tính của Thanh Dao, biết mình nếu muốn cho nàng trở về, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng, dù cho có phái Nam An vương đi, hoặc là ám vệ, chỉ sợ cũng không có biện pháp khiến nàng hồi tâm chuyển ý, thế nhưng bảo hắn hoàn toàn buông tay, hắn lại làm không được, bởi vì có thể thích một người thực sự không phải chuyện dễ dàng, nhất là một đế vương, mất đi nàng, sau này chỉ sợ lại khó gặp được một người như vậy.

Vì thế Huyền đế sau khi nhận được ám vệ bẩm báo, nói hoàng hậu có đến Thanh La quốc, hoàng hậu còn giết Trưởng Tôn thái tử, hiện tại chính là nghi phạm truy bắt của Thanh La quốc. Mộ Dung Lưu Tôn lòng nóng như lửa đốt đồng thời hắn đã làm ra một quyết định to gan, nên lập tức hạ lệnh cho A Cửu truyền Nam An vương tiên cung.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vừa mới hồi kinh, nhận được thánh chỉ, người ngựa không nghĩ chạy vào hoàng cung.

Vừa nghe thấy chủ ý của hoàng huynh, bị hù doạ đến gương mặt đều thay đổi, lập tức liên tục phản đối: "Hoàng huynh, trăm triệu lần không thể, thần đê nguyện thay hoàng huynh đi trước Thanh La quốc một chuyến."

"Không được, trăm chủ ý đã định, việc này là trăm gây ra, tất nhiên trăm phải tự mình đi, bằng không dù cho ngươi có tìm được nàng, nàng cũng chưa

chắc theo ngươi trở về, như vậy chẳng phải là lãng phí thời gian sao, vì thế..."

Huyền đế con ngươi u ám như nhất như nước giếng cổ ngàn năm sâu không lường được, toả ra ánh sáng lạnh yếu ớt.

Nam An vương nhìn thấy hoàng huynh như vậy, biết hắn tâm ý đã định, thế nhưng sao lại bắt hắn làm ra loại sự tình này, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Sắc mặt âm tình bất định, Huyền đế nội liễm mở miệng: "Hiện tại thất nước tạm thời không có động tĩnh, Thanh La quốc thái tử bị thương, lại càng không thể chủ động phát binh, bởi vậy chúng ta trong khoảng thời gian ngắn không có vấn đề gì, mà trong triều đã có tả tướng cùng ngự sử đại phu giúp ngươi, cũng không cần ngươi phí nhiều tâm, ngươi liền an tâm đợi đi."

"Hoàng huynh?" Nam An vương sắc mặt tái nhợt, không biết làm sao ngăn cản hoàng thượng quyết định.

Huyền đế cũng không để ý đến phản đối Nam An vương, dẫn theo một nhóm thủ hạ ám vệ bí mật rời kinh, mà ở kinh thành hoàng đế vẫn đang ở bên trong hoàng cung, còn Huyền đế chân chính, đã cải biến thành hình dáng của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu.

Nguyên lai này Huyền đế theo Xích Hà lão nhân tập qua thuật dịch dung, vì thế đơn giản liền cải trang hình dạng của Nam An vương cùng mình .

Chân chính Huyền đế đã rời kinh, bí mật đi đến Thanh La quốc, mà Nam An vương lại thành Huyền đế, tọa trấn kinh thành...

Vô tình cốc, ngày ngày như mặt nước chảy xuôi qua.

Bên trên sườn núi, thân ảnh ngang dọc, nhìn không thấy người, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng màu trắng thổi qua, một kích tức trúng, ngọn cây ầm phát ra một tiếng vang thật lớn, Mạc Sâu kiếm thuật đã đăng phong tạo cực, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi mấy tháng thời gian, nhưng là công phu của nàng vốn đã lợi hại, hiện tại chỉ là nâng cao một bước.

Mà Mạc Ưu thì càng lợi hại không gì sánh được, nội lực hồn hậu, lại có thể lấy lực ngự khí, Loan Nguyệt đao trên không trung dường như không động tĩnh, chỉ thấy đồ vật không chút nào bị tàn phá, nhưng phía sau núi thỉnh thoảng lại phát ra thanh âm ầm ầm.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đứng ở đàng xa nhìn, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hai người này quả nhiên thông tuệ, so với trước đây tiến bộ hơn nhiều, thân thủ như vậy, đi lại trong chốn giang hồ, mặc dù không phải là cao thủ số một, nhưng cũng vô cùng lợi hại.

Mà Thanh Dao, tâm pháp cùng ám khí tập được không tệ, nhưng là bụng của nàng đã lớn, hiện tại hành động bất tiện, căn bản không có biện pháp tập võ, chỉ có thể nghiêng người dựa vào trong rừng nghe Vô Tình đánh đàn, đàn của hắn thật là dễ nghe, du dương mờ ảo, tựa như tiên nhạc trên bầu trời, làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, hình như đang dạo chơi trong thanh sơn lục thủy, tâm tình không khỏi thật tốt, nhưng vì sao bụng lại bắt đầu đau lên, hơn nữa hạ thể có một trận đau đớn, chẳng lẽ muốn sinh sao?

Thanh Dao mở to mắt, hoảng hốt gọi lên: "Vô tình, ta muốn sinh!"

Một lời rơi, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại...

Chương 101: Sinh con gái· Tiêu Ngư nhi

Chương 101.1

Trong phòng, thỉnh thoảng có thanh âm kêu đau truyền tới, còn kèm theo giọng nói của Mạc Sầu: "Tiểu thư, dùng sức, dùng sức tiếp đi, đau cục cưng đã thấy được, đến, nghe theo lời của ta dùng sức đi, thở ra, hít vào..."

Bên ngoài phòng, mấy người đại nam nhân vẻ mặt khẩn trương, ngay cả kẻ luôn luôn diện vô biểu tình như Vô Tình, cũng không tự chủ nắm chặt bàn tay thon dài, nguyên lai nữ nhân sinh con thống khổ như vậy, mỗi một đứa bé trước khi được sinh ra, phải chỉnh me mình đến chết đi sống lại.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt còn có Mạc Ưu ba người đều là thiếu niên, nên tất cả đều có vẻ mặt trắng bệch, vừa hiếu kỳ, vừa khẩn trương, làm như người đang sinh con là mình vậy.

Ngoài cửa có vài người, mà bên trong gian phòng vẫn vang lên thanh âm của Mạc Sầu, dùng sức rồi lại hít vào thở ra, làm cho mọi người ở đây cũng hít thở không thông như vậy.

Bên trong gian phòng bỗng nhiên vang lên thanh âm mừng rỡ: "Sinh, sinh, tiểu thư, rốt cuộc sinh."

Mạc Sầu vẻ mặt đầy mồ hôi thở dài một hơi, nàng vâng theo chỉ thị của Vô Tình công tử, cố gắng hoàn thành các bước được chỉ dẫn, đứa nhỏ cuối cùng cũng hưu kinh vô hiềm được sinh đi ra, chủ tử cũng không xảy ra chuyện gì, thật sự là quá tốt, ba một tiếng, Mạc Sầu dùng sức đánh cái mông của đứa nhỏ, người này cuối cùng cũng khóc lên.

"Chúc mừng tiểu thư, là một tiểu tiểu thư."

Thanh âm của Mạc Sầu vừa rơi xuống, ngoài cửa mấy tên đang đứng, lập tức nhíu mài một chút, hai ba đạo thân ảnh mau chóng tản ra, trong đó còn kèm theo thanh âm không khách khí của Minh Nguyệt.

"Lại thêm một nữ nhân, thật làm cho người ta đau đầu mà."

Nói xong ba người nhất trí lắc mình ly khai, chỉ để lại một mình Mạc Ưu ở trước cửa chờ, không biết có nên vào phòng hay không...

"Ôm tới ta xem một chút," Thanh Dao vừa mới sinh xong đứa nhỏ, cả người suy yếu không gì sánh được, thế nhưng vừa nghĩ tới trên người mình có một miếng thịt vừa rời khỏi, đáy lòng vẫn tuôn ra một trận mừng rỡ, trên mặt lộ ra ánh sáng mẫn tính, nhẹ giọng phân phó Mạc Sầu.

Mạc Sầu đem đứa bé bọc tốt, liền nhẹ chân nhẹ tay đặt ở trong lòng chủ tử, sau đó đem thân mình tiểu thư xử lý sạch sẽ, thu gọn xong tất cả, mới bung một chậu máu loãng đi ra ngoài, bên ngoài phòng, Mạc Ưu đang mở to mắt, vừa nhìn thấy nàng đi ra, khẩn trương mở miệng.

"Chủ tử không có sao chứ."

"Không có việc gì, mẹ con bình an, ngươi vào xem một chút đi."

"Ừ, đi," Mạc Ưu lên tiếng trả lời rồi bước vào bên trong, Mạc Sầu kỳ quái nhíu mày: "Ai, còn những người khác đâu?"

"Đều đã đi!" Mạc Ưu vọt đi vào, Mạc Sầu trợn tròng mắt, những người này thật đúng là lãnh huyết, tiểu thư tốt xấu gì cũng sinh đứa nhỏ, mà không cao hứng dùm một chút, ngay cả bóng cũng không thấy, oán xong nàng bung máu loãng ra ngoài xử lý xong, lại xoay người đi vào gian phòng.

Trong phòng.

Mộc Thanh Dao đang nghiêng người quan sát đứa nhỏ do chính mình sinh, mặt nho nhỏ, thân thể nho nhỏ, ánh mắt đóng chặt, cũng không nhúc nhích núp ở trong cái bọc, tựa như một con mèo con điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy uất ức, đây là con của mình, đứa nhỏ này nàng thật vất vả mòi sanh ra, sau này nàng hi vọng con có thể bình an vui vẻ lớn lên.

"Tiểu thư, tiểu thư nhỏ lớn lên cùng người thật giống a!"

Mạc Ưu ngồi ở bên giường, nhỏ giọng nói thầm.

Thanh Dao phì một tiếng nở nụ cười, tiểu tử này thật là biết vượt mong ngựa.

"Mạc Ưu, tiểu hài tử còn nhỏ chưa nhìn ra được giống ai đâu!"

Lúc này Mạc Sâu cũng đi đến, đứng ở một bên nhìn, ba người vây quanh nghiên cứu đứa trẻ nhỏ vừa sinh ra, nhìn xem nàng ta trưởng thành rốt cuộc là giống ai, ngay trong lúc các nàng đang thảo luận rất nóng bỏng, con người nho nhỏ kia giật mình, đột nhiên mở mắt, ba người cả kinh một câu nói cũng nói không nên lời.

Cặp mắt kia đen kịt như mực, lóe ra ánh sáng lạnh lùng, không khóc không nháo, bình tĩnh nhìn mấy người các nàng, trong nháy mắt bắn trúng tim của các nàng, ba người chỉ cảm thấy trái tim đập mạnh, bên trong gian phòng bầu không khí cực kỳ quái dị, ánh mắt này đâu phải là ánh mắt của một đứa trẻ, nó lộ ra thông minh lành lạnh, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, rất lâu, một điểm âm hưởng cũng không có.

Thẳng đến khi nàng ta đột nhiên khóc ra tiếng, ba người cả kinh một thân đổ mồ hôi lạnh, liền phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu thư, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ta vừa hoa mắt sao?."

Mạc Sâu dùng sức xoa mắt, vừa rồi nhất định là hoa mắt, bằng không vì sao nàng lại nhìn thấy trong ánh mắt của một đứa trẻ, hơi thở lạnh lùng nội liễm, một loại cảm giác nói không ra lời, giống như nàng ta là một người trưởng thành, nhưng bây giờ nghe được tiếng khóc của nàng, rõ ràng là một đứa bé a?

Mạc Ưu lập tức tán thành gật đầu: "Đúng vậy, nhất định là hoa mắt."

Thanh Dao nhíu mài một chút, đáy lòng bất an mở rộng, vừa rồi ánh mắt của đứa bé này làm cho nàng cảm giác được rất quen thuộc, bình tĩnh thông minh như vậy, đến tột cùng là giống ai đây? Thế nhưng chăm chú nhìn kỹ, lúc này con người nho nhỏ kia đang khóc đến thở không ra hơi, làm cho người mẹ như nàng cũng không kịp nghĩ ra điểm kỳ quái nào.

"Mạc Sâu, nhìn nàng làm sao vậy? Có phải tiểu hay không?"

Ba người luồng cuồng tay chân hắn lên, Thanh Dao vừa mới sinh xong, tự nhiên không thể cử động lộn xộn, Mạc Sâu tay chân lanh lẹ kiểm tra xong một lần, cuối cùng lắc đầu: "Không có, tiểu thư."

"Vậy nàng khóc cái gì?"

Thanh Dao nhìn nữ nhi bối rối khóc đến bộ dạng sấp ngất xỉu, lòng không khỏi hoảng lên, trên khuôn mặt hiện lên lo lắng: "Chẳng lẽ nàng sinh bệnh, Mạc Ưu, người đi mời Minh Nguyệt công tử qua đây, giúp nàng kiểm tra một chút, nhìn xem có phải thật sinh bệnh hay không?"

"Dạ, tiểu thư," Mạc Ưu thân hình chợt lóe, tựa như một trận gió chớp mắt liền không thấy, hiện tại công phu của hắn đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa.

Minh Nguyệt rất nhanh bị mời đi sang, mặc dù không thích nữ nhân này, nhưng đứa bé vừa sinh ra rốt cuộc cũng là một tiểu hài tử, có thể nào không quan tâm, thế nhưng kiểm tra một lần rồi lại một lần, cẩn bản không có vấn đề gì, thế nhưng đứa nhỏ vẫn khóc, cẩn bản không chịu ngừng lại, cứ nhắm mắt, cũng thèm để ý đến những người lớn đang lo lắng, chỉ lo khóc của mình.

Thanh Dao rất nóng ruột, rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, lúc trước vẫn còn tốt mà?

"Tiểu thư, người đừng vội, bằng không chắc là nàng đói bụng, tìm ít đồ cho nàng ăn đi."

Mạc Sâu đề nghị, bởi vì đứa nhỏ vừa mới sinh xong, tiểu thư còn không có sữa, cẩn bản không cách nào làm bé bú sữa mẹ được, chỉ phải tìm thứ khác

để thay thế.

"Vậy trước đút cho nàng một ít nước ngọt đi, nhìn xem có khá hơn một chút hay không?" Minh Nguyệt kién nghị, nhìn đứa bé nho nhỏ, hắn không khỏi cảm thấy hoà hợp, nên chẳng phải bài xích.

Kết quả, đứa nhỏ căn bản không chịu uống, chỉ lo nhắm mắt lại sống chét mà khóc, Thanh Dao vừa mới sinh xong, thân thể suy yếu, cũng không có biện pháp chiểu cố nàng, chỉ phải đưa cho Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người này thay phiên ôm dỗ, thế nhưng nha đầu kia tựa như bị động kinh, khóc mãi không ngừng.

Chương 101.2

Từ lúc sinh ra đến giờ vẫn khóc, đầu tiên là lớn tiếng khóc, sau đó nhỏ giọng khóc, cuối cùng thì vô lực mà khóc, thanh âm đều tắt, cuối cùng giống như một con mèo nhỏ ốm yếu tựa vào trong lòng Mạc Sầu, thỉnh thoảng nắc lên một tiếng...

Thanh Dao bị dày vò, bị kích rất lớn, vốn nàng thật cao hứng sinh một đứa nhỏ ruột thịt của mình, sau này ở trên đời lại thêm một người gắn bó thân thuộc, nhưng ai biết đứa nhỏ lại vẫn khóc đến mạc danh kỳ diệu, nàng nhỏ như vậy, nếu như cứ theo đà này, chỉ sợ rất nhanh sẽ mất mạng.

"Mạc Sầu ôm tới cho ta."

"Tiểu thư, vẫn là không nên nhìn, " Mạc Sầu nhìn tiểu thư vẻ mặt bị đả kích, rất sợ nàng sẽ nhịn không được, thế nhưng vẻ mặt Mộc Thanh Dao rất kiên trì, Mạc Sầu không còn phương pháp, chỉ phải đem tiểu hài tử đặt ở bên cạnh tiểu thư, chỉ thấy nàng ta cũng không nhúc nhích, thỉnh thoảng nắc một tiếng, nếu cứ tiếp tục không ngừng tự hành hạ như vậy, chỉ sợ không quá sáng sớm ngày mai liền mất mạng, thương cảm tiểu thư phải chịu mất mát lớn như vậy, mà đột nhiên sinh ra một đứa bé kỳ lạ đến thế.

"Ngươi a, chẳng lẽ chúng ta kiếp trước là oan nghiệt sao, bằng không vì sao đến dần vặt ta."

Mộc Thanh Dao vô ý thức mở miệng, ai ngờ tiếng nói nàng vừa dứt, thì đứa bé lúc trước vẫn nhắm hai mắt khóc kia, co rút thân hình nho nhỏ lại, nín khóc, nàng ta còn mở mắt ra, tròng mắt đen thùi như mực lại sáng như ngôi sao chói mắt, mắt không nháy không chớp nhìn chăm chằm Mộc Thanh Dao,

đôi tròng mắt đang bao phủ sự chờ đợi, tựa hồ cần khẩn thứ gì đó?

Mạc Sầu ngạc nhiên ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt, rất lâu mới tìm được thanh âm của mình.

"Tiểu thư, điều này quá kỳ quái, tại sao lại như vậy chứ?" Dựa theo quy luật tự nhiên thì không cách nào lý giải được hiện tượng này, làm cho Mạc Sầu da đầu tê dại, hù doạ cả người nàng đều là mồ hôi lạnh, nàng thân là trưởng nữ trong nhà, phía dưới có vài đệ muội, có một hai tiểu hài tử đều do nàng đẻ ra thân chiết cốt, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua chuyện kỳ quái như thế.

Mộc Thanh Dao cũng cảm thấy kỳ quái, tâm tình chấn động cực kỳ, đứa nhỏ này là nàng sinh, hành động không bình thường của nó, làm cho nàng trăm mối nghi ngờ không giải được, duy nhất một lời giải thích chính là nó thực sự cùng kiếp trước của nàng có liên hệ, nhưng mà mình lại cùng ai có ân oán mà tạo ra nghiệp duyên không rõ đây?

Ngoại trừ Tiêu Duệ, thì chính là Kiều Nam?

Nghĩ đến Kiều Nam, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh xuống, con ngươi sắc bén như dao, hung hăng căm tức nhìn đứa bé vừa sinh ra, chỉ thấy mắt của nàng trong suốt, đáy mắt có một loại ẩn chứa ý cười, biểu hiện này tựa như của Kiều Nam, quả thật rất giống.

Thanh Dao chỉ cảm thấy một trận sấp ngất xỉu, ông trời sẽ không chơi nàng như thế đi, hại nàng một lần còn chưa đủ, còn đem Kiều Nam đưa qua đây hành hạ nàng, tuy rằng không thể trăm phần trăm khẳng định, thế nhưng Thanh Dao càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng như bị tạt một chậu nước lạnh, nhìn chằm chằm đứa bé vừa sinh kia, chậm rãi mở miệng gặng từng chữ.

"Ngươi không phải là Kiều Nam chứ?"

Một lời rơi, đứa bé lập tức lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật tươi, đáng yêu cực kỳ, nhưng nụ cười đó rơi vào trong mắt Mộc Thanh Dao, rõ ràng là đáng tươi cười của ma quỷ, nàng không chịu đựng nổi nữa mà ngất đi...

Trong phòng, Mạc Sầu quá sợ hãi kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư?"

Còn đứa bé thì nhỏ tiếng khóc, kỳ thực nàng ta cũng không phải khóc, mà là

đang nói, chỉ không ai nghe hiểu mà thôi.

Đứa trẻ mới sinh này đúng là Kiều Nam trọng sinh, đây đã là lần trọng sinh thứ năm của nàng, không biết vì sao khi qua cầu nại hà, nàng không uống canh Mạnh bà, nên vẫn nhớ kỹ chuyện của kiếp trước, mặc kệ đau thai đến nhà của hạng người nào, không đến ba ngày liền hồn về cửu thiên, chính là nhân vật mà diêm vương rất đau đầu, cuối cùng chỉ phải đáp ứng yêu cầu của nàng, làm cho nàng đầu thai chuyển thế đến bên người Tô Trần, để hoàn thành tâm nguyện mà kiếp trước chưa xong, lúc nàng sắp chết, chỉ có một tâm nguyện. Hi vọng nhìn thấy Tô Trần tìm được một tình yêu đích thật của nàng, tận mắt thấy nàng ấy mặc áo cưới, đến lúc đó, dù cho nàng có hồn phi phách tán cũng không sao cả.

Cả đời này nàng cho rằng sẽ không có cơ hội gặp lại Tô Trần, ai biết vừa mở mắt ra, lại nhìn thấy một người xa lạ, vì thế cũng giống như trước đây, nàng chuẩn bị chết, ai biết Tô Trần nguyên lai không có đi đầu thai, nàng ấy trực tiếp hồn xuyên đến cổ đại, hiện tại mình lại trở thành con của nàng, như vậy người nam nhân kia đâu? Hắn thật lòng yêu nàng sao? Kiều Nam trong lòng liên tiếp nghi vấn, thế nhưng lúc này, Tô Trần lại ngất đi, nghĩ vậy, nàng không khỏi làm cho lớn tiếng hơn.

"Tô Trần, Tô Trần (a, a)..."

Đêm tối, trong vô tình cộc, tiếng thét chói tai cùng khóc thét không ngừng vang lên, cuối đêm đã tắt cả mọi người dẫn qua đây.

Trong phòng, Vô Tình diện vô biểu tình bắt mạch cho Thanh Dao, rất nhanh theo trên người lấy ra một viên thuốc, quay lại bảo Mạc Sâu: "Cho nàng ăn vào đi, đang yên lành thế làm sao lại ngất đi?"

Đôi mài dài nhỏ của hắn nhíu lại một chút, mâu quang quét nhìn về phía người trên giường, sau khi sinh đứa nhỏ, gương mặt nho nhỏ, cầm đầy, trên da thịt trắng bóng thoảng có chút tái nhợt, lông mi thật dài che giấu ánh mắt thông tuệ của nàng, làm cho người ta nhìn không thấy sự lợi hại trong đó, mái tóc đen thùi sợi tóc matted tự phân tán ở áo gối thượng, làm cho người ta không tự chủ được mà đau lòng, Vô Tình vừa có ý niệm này trong đầu, liền kinh hãi không ngớt, hắn không phải là người máu lạnh vô tình sao?

Sư phụ vì sao đặt tên cho hắn là Vô Tình, bởi vì hy vọng hắn không có tình, chẳng lẽ những điều trước đây thương tồn còn chưa đủ sao?

Vô Tình sắc mặt đột nhiên lãnh, thân thể khẽ động, Thanh Phong bước tới đem hắn đẩy ra ngoài, trên mặt công tử trong nháy mắt biếu tình biến hóa, đều rơi vào mắt của hắn, trong lòng không khỏi lo lắng.

Công tử như vậy có tốt không?

Hắn động tình, đúng vậy, tuy rằng hắn bài xích, nhưng là thị đồng của hắn, bản thân liền biết hắn động tình, Thanh Phong không giống Minh Nguyệt lỗ mãng, vĩnh viễn không bao giờ hiểu tâm tư của công tử, nhưng Thanh Phong rất hiểu!

"Công tử, chúng ta trở về đi, nàng không có việc gì."

"Được, về thôi" dưới bóng đêm, thanh âm của hắn lạnh lùng so với tảng băng không có gì khác biệt, nhưng trong đó đang đè nén tình riêng, cuối cùng có một ngày nó sẽ như con ngựa hoang được cởi bỏ dây cương không cách nào khống chế được, đến lúc đó, công tử còn có thể lạnh lùng bình tĩnh như thế sao? Thanh Phong không nói được một lời nào đầy công tử rời đi.

Bên trong gian phòng, Mạc Sầu đã hầu hạ tiểu thư uống thuốc, thuốc của quý y Vô Tình, là thứ mà người bình thường muôn cầu cũng cầu không được, tin rằng tiểu thư uống xong, liền không có gì đáng ngại.

Tiểu thư uống xong thuốc, sắc mặt tái nhợt rất nhanh lại, hô hấp đều đều, an tường nằm ngủ.

Bên trong gian phòng, Mạc Ưu cùng Minh Nguyệt còn đang ở đó, hai người thiếu niên kỳ quái nhíu mày nhìn đứa trẻ trong tay Mạc Sầu: "Nàng quả nhiên không khóc nữa."

"Đúng vậy, tiểu thư nói một câu nói, nàng ta đã không náo loạn nữa, nhưng kết quả là tiểu thư ngất đi."

Mạc Sầu đáy lòng khó có thể úc chế vẻ run sợ, nàng còn thì không cách nào chấp nhận được hành động quái dị từ đầu tới đuôi của đứa nhỏ này, ánh mắt kia căn bản không giống một đứa trẻ ngày thơ trong sáng, tựa hồ có rất nhiều thứ đang chảy bên trong nó, giờ khắc này nàng khóc mệt, đã ngủ say, thì vẫn là một đứa trẻ con phán nộn đáng yêu .

Mạc Ưu cùng Minh Nguyệt tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng đêm đã khuya, hai người thiếu niên liền lui xuống.

Mạc Sầu đem đứa bé đặt ở bên cạnh tiếu thư, thu thập xong, nàng cũng nằm trên giường êm nhỏ ở gian phòng để nghỉ ngơi, thời gian gần đây nàng vẫn ở lại gian phòng của tiếu thư chiếu cố nàng.

Chương 101.3

Buổi sáng là khoán thời gian mà Vô Tình cốc xinh đẹp nhất.

Những giọt sương trong suốt đọng ở trên cành lá, ánh nắng sớm xuyên thấu tầng tầng khe hở, chiếu xạ lên giọt sương, nhẹ nhàng đung đưa phát ra tia sáng rạng rỡ động, như thủy tinh chói mắt nhất quý giá nhất.

Hoa cỏ ẩm ướt, ở trong gió nhẹ nhàng chập chờn, hoa đào bay lả tả rơi xuống, đầy cả mặt đất.

Chim tước bay xuyên qua những đám mây, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe .

Toàn bộ buổi sáng rất là ấm áp mỹ lệ, thế nhưng sự yên lặng này lại bị một tiếng thét chói tai đột ngột cắt đứt phần tuyệt đẹp của quang cảnh, mấy con chim tước hoảng sợ phanh phạch vỗ cánh bay đi, những giọt sương đọng trên cành lá cũng run rẩy rơi đầy trên đất.

Trong sơn cốc tất cả mọi người đều bị đánh thức, tiếp theo mọi người làm như không nghe không biết gì, tiếp tục làm chuyện mà mình đang làm.

Trong phòng, Mạc Sầu xoa xoa ánh mắt, chỉ thấy tiếu thư tóc tai bù xù, vẻ mặt dữ tợn đang bóp cổ tiếu thư nhỏ, thần tình làm cho người ta sợ hãi cực kỳ, Mạc Sầu nhảy dựng lên, trước tiên từ trong tay của tiếu thư cướp lại đứa bé kia, chỉ thấy tên kia đã thở hổn hển, cổ gắt gánh hớp nhiều không khí, Mạc Sầu yêu thương vỗ lưng của nàng, thật vất vả mới làm cho nàng thở đều lại, thì ra một tiếng khóc nức nở.

"Tiếu thư, người điên rồi, đây chính là hài tử của ngươi?"

"Con của ta, nếu không phải nàng, ta phải ở chỗ này sao? Kiều Nam, ngươi đúng là âm hôn bát tán, sao vẫn bám theo ta, " Thanh Dao hoàn toàn mắt đi thái độ bình tĩnh, tức giận rống lên, đứa bé kia vốn có ủy khuất đang khóc trong nháy mắt liền mở to mắt, tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, một giọt nước mắt lớn còn đọng ở trên đuôi mắt, nhưng đã nhu thuận tự động im lặng.

Nàng là bằng hữu tốt của Tô Trần, sao lại không biết bản tính của nàng, nàng đã bắt đầu lâm vào điên cuồng, nếu như còn dám chọc nàng, xác định vững chắc là sẽ bị diệt, vì thế vẫn là ngoan một chút mới tốt.

Bất quá nàng không nghĩ tới cơn tức của Tô Trần còn quá lớn đến như vậy, từ kiếp trước kéo dài đến kiếp này.

Nàng chỉ muốn nhìn nàng ta sống có tốt hay không mà thôi, lại quên mất, nàng ấy nhất định còn ghi hận nàng, sớm biết rằng như thế, sẽ giả bộ không nhận ra nàng ta là được rồi, nhưng bây giờ không thể nào giả bộ nữa, nói không chừng nàng ta giận lên trực tiếp đem nàng quăng cho chết đuối, xem ra chính mình vẫn nên đi theo vị tỷ tỷ trước mặt quan trọng hơn.

Kiều Nam phiết miệng, nhìn Mạc Sầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra điềm đạm đáng yêu, Mạc Sầu trong lòng yêu thương đồng thời cũng cảm giác có sự khác thường, vẫn cảm thấy nha đầu kia giống như đang lợi dụng nàng vậy.

"Tiểu thư, người nói cái gì đó? Ta nghe không hiểu."

Mạc Sầu nghiêm túc nhìn qua, nhìn tiểu thư từ trên xuống dưới, để xác định tiểu thư có phải bị điên rồi hay không, bằng không vì sao tĩnh lại, biến thành như vậy chứ?

Mộc Thanh Dao sắc mặt lãnh chì, dùng sức thở dốc, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại một ít, thế nhưng trong lòng vẫn đang phiền muộn bất an, nàng rất thích đứa bé này, vẫn mong mỏi nàng ta sinh ra, thế nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng không sinh ra một tiểu gia hỏa tri kỷ, lại sinh ra một oan gia đồi đầu, hiện tại nàng thật hối hận, vì sao lúc trước không động thai khí mạnh một chút, nói không chừng có thể đem nàng bỏ luôn, đỡ phải làm cho chính mình tức chết.

Hơn nữa Mạc Sầu căn bản không hiểu nàng tức cái gì, nàng cũng không thể nói rõ cho nàng ấy biết, nếu quả thật nói ra, chỉ sợ hù chết nàng ta, nghĩ vậy, liền phắt phất tay, mệt mỏi rã rời mở miệng.

"Nói chung ta không muốn nhìn thấy nó, người đem nó ôm xa một chút, mắt không gặp thì lòng không phiền."

Đứa bé vừa mới sinh xong, cứ như vậy bị Thanh Dao vứt bỏ, Mạc Sầu tuy

rằng yêu thương, nhưng cũng không có biện pháp thuyết phục tiểu thư, tiểu thư dường cùng đứa bé này có cùu oán với nhau vậy, nếu như nàng còn nói nhiều thêm một câu nữa, chỉ sợ nàng ấy lại nhào tới.

"Hài tử đáng thương, " Mạc Sầu thở dài làm bộ làm tịch, nghĩ sẽ khiến cho mẫu tính trong lòng tiểu thư phát sinh, đáng tiếc tiểu thư làm như không nghe thấy, hướng về trên giường nằm quay lưng lại, tiếp tục ngủ, vừa mới sinh xong thân thể rất suy yếu, hơn nữa vừa rống giận, nên nàng vừa nằm xuống thì đã ngủ.

Nên đứa bé vừa sinh tạm thời đi theo Mạc Sầu.

Nàng mặc dù còn nhỏ, thế nhưng rất yên tĩnh, phần lớn thời gian chỉ ngủ, cũng phù hợp đặc thù của một mới đứa trẻ con, thế nhưng lúc nàng tỉnh, liền mở một đôi mắt to, yên tĩnh ngoan ngoãn nằm ở trong vòng tay của nàng, lúc này Mạc Sầu có cảm giác nàng ta không giống một đứa con nít, quá mức yên tĩnh, mâu quang kia giống như bảo thạch rực rỡ, tản mát ra ánh sáng quý dị.

Bất quá ngoại trừ những điều quái dị đó, thì cũng không có gì khác. Mạc Sầu lúc ban đầu khiếp sợ nhưng càng về sau lại càng thản nhiên.

Hai ba ngày sau, tiểu thư bắt đầu có sữa, vẫn than phiền là khó chịu, nàng mở miệng kiến nghị cho tiểu bảo bảo bú, tiểu thư lập tức thay đổi sắc mặt, hù doạ nàng một chữ cũng không dám nhiều lời, thật không biết tiểu thư cùng tiểu oa nhi có thâm cùu đại hận gì, đây chính là một miếng thịt trên người nàng rơi xuống a.

Nếu không thể bú sữa, chỉ phải nghiền các loại bột gạo để đút cho trẻ nhỏ ăn, bất quá nàng ta quả thật cũng không làm àm ī, đút cái gì thì ăn cái đó, ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, sau đó yên tĩnh nghe mấy người lớn các nàng nói chuyện, sau tám đến mười ngày, hình dáng đã thay đổi hoàn toàn, đã không nhiều nếp nhăn như lúc mới sinh, cũng không nhỏ bé nữa, làn da ửng hồng rất đẹp, lông mi hép dài, ánh mắt phượng, quả nhiên lớn lên không giống tiểu thư, lại giống hoàng thượng như được từ khuôn mẫu đúc ra

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn xong thở dài, sao lại không giống tiểu thư, trái lại giống hoàng thượng, thật là đủ làm cho người ta phiền muộn...

Mười ngày sau, Mộc Thanh Dao bỗng nhiên cười dịu dàng mở miệng.

"Mạc Sầu, đem cục cưng ôm tới đây."

Cái vẻ mặt kia, cái động tác kia, rõ ràng là lòng tốt của chó sói mà, thế nhưng đứa nhỏ là của nàng ấy, làm nô tỳ, nàng đương nhiên không dám nói thêm cái gì, kinh hãi đầm chiến đem tiểu bảo bối phấn hồng đáng yêu đưa tới bên cạnh chủ tử.

Mộc Thanh Dao cách mười ngày sau mới nhìn con của mình, trong lòng chấn động một cái, cuối cùng vẫn còn có chút yêu thương, tuy rằng bên trong nàng linh hồn là Kiều Nam, nhưng nàng ta đúng là do mình sanh ra, thấy nàng lớn lên phấn nộn đáng yêu như vậy, làm mẫu thân sao có thể tàn ác mà ra tay hạ được, hùm dữ không ăn thịt con.

Nhưng nghĩ đến mình hôm nay sở dĩ ở chỗ này, đều là do Kiều Nam làm hại, đáy lòng lại không cam nguyện, nên mặc dù không thương tồn nàng ta, cũng đừng làm cho nàng ra sống thoải mái như vậy, Mộc Thanh Dao nghĩ thông suốt, mặt mày đều có ý cười, khoe môi càng hiện lên sự âm trầm rạng rỡ, quay đầu nhìn về phía Mạc Sâu.

"Gần nhất, ngươi cho nàng ăn cái gì?"

"Bẩm tiểu thư, đa số là bột gạo nhuyễn, tiểu thư nhỏ ăn cũng rất quen, tiểu thư không cần phải lo lắng."

"Ừ, vậy thì đâu có dinh dưỡng gì? Ta nghĩ qua, nếu ta không thể cho bú, cũng nên tìm một chút gì đó có dinh dưỡng cho đứa nhỏ ăn," Mộc Thanh Dao nói đến đây, khuôn mặt dễ nhìn ngẩng ra, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng.

"Như vậy đi, sau này một ngày ba bữa đút cho nàng uống sữa dê đi."

"Sữa dê?" Mạc Sâu ngây ngẩn cả người, sữa dê rất tanh, tiểu bảo bảo uống được sao? Mà thêm một người khác càng ngây dại nữa, chính là Kiều Nam đang yên lặng, lúc này nàng da đầu tê dại, khóc không ra nước mắt, ô ô, xem ra nàng ta cố tình chơi nàng mà, nàng không uống sữa dê a, kiếp trước nàng chỉ uống một ngụm đã ói, nàng ta biết rất rõ ràng, bây giờ lại cho nàng uống sữa dê, nàng không uống.

Chương 101.4

Kiều Nam đang oán thầm, thì nghe được trên đỉnh đầu giọng nói âm trầm truyền đến.

"Nếu như nàng không uống, lập tức đem nàng ném ra vô tình cốc cho ta."

"Tiểu thư?" Mạc Sầu thấy tiểu thư chủ ý đã định, cũng không dám nói thêm cái gì, sửa dê thì sửa dê đi.

Mà Kiều Nam chỉ nghĩ đến nó đã muôn ói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch, đáng tiếc người nào đó trong lòng hiện lên khoái ý, vươn tay nhéo gò má trên mặt của nàng, đặc ý mở miệng: "Ta nhất định phải đem bảo bối nuôi đến mập mạp trăng trèo."

Thanh âm kia miễn là có bao nhiêu ác liệt, Kiều Nam toàn thân nổi lên một trận rùng mình, trong lòng thật lạnh lẽo.

"Làm cho Mạc Ưu xuất cốc, mua sữa dê túc khắc trở về, mỗi ngày cho tiểu thư nhỏ uống một chút sữa dê" Thanh Dao ra lệnh một tiếng, việc này thành kết cục đã định, Mạc Sầu lập túc lĩnh mệnh đi ra ngoài phân phó Mạc Ưu xuất cốc, bọn hắn bây giờ xuất cốc, khá tự do, ai có thể làm được gì bọn hắn.

Bên trong gian phòng, rất yên tĩnh, Mộc Thanh Dao nhìn đứa bé trên giường, chậm rãi thu tay, bình tĩnh nhìn nó, mở miệng gặng từng chữ một.

"Kiều Nam, ngươi tại sao lại muốn theo ta? Chẳng lẽ ngươi không thể một lần nữa đầu thai tới nhà người khác sao? Không nên đầu thai đến nhà của ta, chẳng lẽ ngươi không biết ta thấy được ngươi trong lòng sẽ khó chịu sao?"

Đứa bé viền mắt đỏ đỏ, có giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn xuống, thật muốn nói cho nàng biết, những thống khổ mà mình phải chịu so với nàng không hề ít hơn, một đứa bé sau khi sống lại, thường xuyên khóc ba ngày hồn phách đã quy thiên, kỳ thực cũng rất thống khổ, thế nhưng đáy lòng có một tâm nguyện, thì không có biện pháp an tâm mà đầu thai, bởi vì bản thân rất muốn nhìn thấy nàng được hạnh phúc, được vui vẻ.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng ấy không vui, bởi vì rõ ràng đã sinh con, nhưng người khác lại gọi nàng là tiểu thư, điều này nói rõ cái gì?

Nghĩ vậy, Kiều Nam trong lòng lại thở dài, nàng thầm mong nàng ấy hạnh phúc a, đây là mình nợ nàng...

"Tiểu thư, ta đã phân phó Mạc Ưu đi rồi" Mạc Sầu bước vào, Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng: "Sau này hãy gọi nàng là Tiểu

Ngư nhi đi, Mộc Tiêu Ngư."

"Tiểu Ngư nhi?" Mạc Sầu kêu lên một tiếng, tên này thật là có chút thuận miệng, nhưng mà một nữ hài tử lại gọi tên như vậy, tựa hồ không tốt.

Mộc Thanh Dao phất phất tay, không nhìn tới mặt đứa bé nữa, mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại.

"Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút..."

Mà Tiểu Ngư nhi thì vẻ mặt mùng rỡ, nguyên lai Tô Trần còn nhớ rõ nàng thích các loại cá, trước đây nàng không chỉ một lần nói với nàng ấy, mình thật muốn làm một con cá tự do tự tại, có thể tùy ý ngao du ở trong biển rộng, hiện tại nàng quả nhiên đã trở thành một Tiểu Ngư nhi.

Tiểu Ngư nhi ở trong lòng âm thầm suy nghĩ, sau này nếu ai dám khi dễ Tô Trần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, tuy rằng ta không có nhiều năng lực lắm, nhưng ta là Kiều Nam, làm mấy thứ binh khí, đạn dược vẫn là sở trường của ta, nếu như ai dám lấn trên đầu Tô Trần, ta nhất định sẽ nổ hắn một manh giáp cũng không để lại.

"Tiểu Ngư nhi, chúng ta đi ra ngoài đi, để cho tiểu thư nghỉ ngơi một chút."

Mạc Sầu đem Tiểu Ngư nhi ôm ra ngoài, tráng trọng tuyên dương tên của nàng, người trong cốc lập tức cũng biết tên của nàng là Tiểu Ngư nhi, tất cả mọi người nói tên này dễ nghe, có một loại cảm giác khoái vui vẻ.

Tiểu Ngư nhi, tuy rằng tên rất dễ nghe, thế nhưng cái người mẫu thân kia sau một ngày lòng tốt nỗi lên đặt tên cho nàng đến giờ, thì những ngày tai nạn của nàng đã bắt đầu.

Trước tiên là một ngày ba bữa bột gạo đổi thành sữa dê, làm cho nàng ói xong lại uống, uống xong lại ói, mà vị mẫu thân ruột thịt kia, ở bên cạnh nở nụ cười dịu dàng nỗ lực đổ thêm dầu vào lửa.

"Tiểu Ngư nhi, uống nhiều một chút, như vậy mới có thể lớn lên khoẻ mạnh."

Tất cả mọi người thấy bộ dạng mẫu thân này của nàng đều rất cảm động, rốt cuộc cũng vẫn yêu thương đứa nhỏ của mình, chỉ có Mạc Sầu là biết chủ tử ác liệt, trải qua mấy ngày nay ở chung, nàng biết, nguyên lai Tiểu Ngư nhi

không thích uống sữa dê, không, phải nói là sợ muối chết, nhưng chủ tử hết lần này tới lần khác bắt nàng ta phải uống một chút cơ hội nhỏ đi cũng không có.

Thân thể nhỏ của nàng, bây giờ từ dạ dày đến toàn bộ thân mình toàn là một mùi tanh của dê, làm hại những người thích ôm nàng, không ai dám đến gần.

Bất quá điều này cũng chưa phải là tệ nhất, mỗi sáng sớm, vị mẫu thân nào đó còn cầm theo một cái bao vải đen, lấm la lấm lét bắt một con chuột đến hù Tiếu Ngư nhi, bởi vậy mỗi ngày ở trong cốc đồ sẽ truyền đến từng tiếng từng tiếng thét chóp tai, lỗ tai của mọi người đều bị hành hạ, nên không khỏi đồng tình và thương cảm sâu sắc cho Tiếu Ngư nhi, nàng mới sinh ra không được một tháng, liền bị mẫu thân hâm hại rồi.

Mà người nào đó còn có lời thề son sắt tuyên bố với người bên ngoài, đây là huấn luyện hô hấp của nàng, như vậy sau này nàng mới có thân thể khỏe mạnh, ăn vô cùng khoẻ.

Tuy rằng không ai hiểu lời nói của nàng, vì sao gọi là luyện tập hô hấp, vì sao la hét như thế sẽ ăn khoẻ chứ, bất quá Tiếu Ngư nhi sợ đến sắc mặt trắng bệch, hoa dung thất sắc, đây mới chính là điều tệ nhất, mặc dù có rất nhiều người đồng tình, mọi người cũng không tiện can thiệp.

Tiểu Ngư nhi dường như cùng tiểu hài tử khác một điểm cũng không giống, tỷ như trẻ con vừa sinh ra đâu biết sợ là gì chứ, mà nàng thì gào thét đến khoa trương, tỷ như, lúc uống sữa dê, mặt mũi nhăn lại, vẻ mặt chán ghét.

Nói chung bởi vì có thêm Tiểu Ngư nhi cùng Mộc Thanh Dao, nên toàn bộ vô tình cốc đã náo nhiệt nhiều lầm, bây giờ cảnh tượng là một mảnh sinh khí bùng bùng, nếu là có một ngày không nghe thấy tiếng người kêu, thật có chút không quen, thật không biết nếu sau này hai người không còn ở tại trong cốc, thì mọi người làm sao qua ngày nữa.

Mộc Thanh Dao vốn còn muốn lấy nhiều trò chỉnh Tiểu Ngư nhi nữa, bởi vì Tiểu Ngư nhi kiếp trước là bạn tốt của nàng, rất nhiều chuyện nàng ta sợ hãi chán ghét, nàng đều rõ như lòng bàn tay, nên chuyên đem những thứ nàng ta sợ hãi để doạ, bởi vì hiện tại nàng ấy không có cách nào nói chuyện, tay chân cũng không chế được, chỉ có thể mặc nàng làm xẳng làm bậy.

Nhưng mà, rất nhanh Thanh Dao liền không thời gian đi trêu chọc Tiểu Ngư

nhi, bởi vì trong cốc có một khách không mời mà đến.

Vô tình cốc, bên ngoài có đào hoa lâm, còn có nhiều hồ sen, nhưng mà vị khách không mời mà đến này quả nhiên dẫn một đám người xông vào được, chứng tỏ hắn am hiểu sâu trận pháp bên ngoài ao đầm này, thật là một kẻ lợi hại.

Nhưng tuy rằng đã xuyên qua mấy hồ sen, nhưng vào không được đào hoa lâm, trong rừng đào, chẳng những có trận pháp, hơn nữa còn có khói độc, quan trọng nhất là Vô Tình ở đào hoa lâm đánh đàn, chỉ cần hắn ở đào hoa lâm, không ai có thể xông vào, vì trận pháp kia là do tiếng đàn của hắn thanh thao túng, người ngoài căn bản là không biết chân tướng bên trong.

Mộc Thanh Dao đang ở trong phòng đùa với Tiêu Ngư nhi, còn có hai ngày nữa là nàng liền đầy tháng, Tiêu Ngư nhi lớn lên càng ngày càng đáng yêu.

Hai ngày sau, thì nàng bắt đầu tu luyện cầm phẩy, hi vọng mau chóng tập võ, đến lúc đó sẽ không chịu người ta khống chế, Thanh Dao chậm rãi nở nụ cười.

Lúc này, cửa phòng vang lên thanh âm, Mạc Ưu vọt vào, vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu thư, có người xông vào trong cốc."

"Nha, Vô Tình sẽ không tùy tiện để cho người ta đi vào" Thanh Dao không quá lưu ý đến, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, nàng đang nghĩ, mặc dù có cầm phẩy, thế nhưng nàng không có một cây đàn tốt, đây thật là chuyện làm người đau đầu, những cây đàn bình thường chỉ sợ đàn không ra uy lực của cầm ma.

"Công tử ở trong rừng bày trận pháp, những người đó sau khi tiến vào, toàn bộ bị đánh xỉu, công tử sai người đem bọn họ quăng xuống ao đầm, ta thật vất vả mới cầu được hắn bỏ qua cho những người đó."

"Buông tha bọn họ..." Mộc Thanh Dao nhíu mày, ánh mắt hiện lên những mũi nhọn lạnh lẽo sắc bén, Mạc Ưu làm như thế, chứng tỏ những kẻ đó là người mà các nàng quen thuộc, đáy lòng bỗng dưng lên bất an, là ai?

Chương 101.5

“Ai?”

“Nam An vương,” Mạc Ưu mi tâm nhíu chặt không yên, không nghĩ tới Nam An vương lại tìm được vô tình cốc, còn xông vào đào hoa lâm, đúng lúc công tử ở trong rừng gảy đàn, nếu như không phải hắn ở bên trong gảy đàn, chỉ sợ bọn họ đã xông vào đây.

Thanh Dao vẻ mặt nghi ngờ, theo sự hiểu biết của nàng với Nam An vương, hắn hắn là không có năng lực mà đi qua ao đầm, tuy rằng Nam An vương võ công cao cường, thế nhưng thuật kỳ môn huyền pháp, hắn căn bản không hiểu, nếu là người ở trong cung kia, thì nàng còn tin tưởng hắn có chút năng lực này, bởi vì nàng vẫn chưa quên, hắn chính là đệ tử của Xích Hà lão nhân, nghe đồn Xích Hà lão nhân, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, nên kỳ môn huyền pháp chắc chắn cũng sẽ tinh thông, như vậy làm đệ tử của hắn, hắn luyện qua môn này.

“Ngươi xác định là Nam An vương?”

Thanh Dao tỉ mỉ hỏi thăm một lần nữa, Mạc Ưu gật đầu: “Đạ, đúng là Nam An vương.”

“Tiễn hắn xuất cốc đi,” Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe lên một cái, khuôn mặt lạnh lùng, phất phất tay, ý bảo Mạc Ưu đi làm chuyện này.

Nàng đã ở lại trong cốc mấy tháng, chuyện xảy ra trong Huyền Nguyệt hoàng cung, tựa hồ đã cách nàng rất xa vời.

“Đạ, chủ tử,” Mạc Ưu lĩnh mệnh, rất nhanh lắc mình đi ra ngoài, trong phòng, Thanh Dao quanh thân đông lạnh, đôi mắt đen thoáng trầm tư, toát ra hai đám lửa nhỏ, Nam An vương làm sao có thể vào đây, nhưng nếu không phải hắn, lại là người phương nào, chẳng lẽ là?

Không, tuyệt đối không có khả năng, bởi vì trong hoàng cung không thể không có hoàng đế, Mộc Thanh Dao đang ở đó suy nghĩ, thì bên cạnh Mạc Sầu lo lắng mở miệng.

“Tiểu thư, hiện tại Nam An vương biết người ở trong cốc, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời đi, vậy phải làm sao bây giờ? Bọn họ sẽ không làm thương tổn đến người trong vô tình cốc chứ.”

Thanh Dao nghe xong lời của nàng, không khỏi nở nụ cười, muôn thương hại người trong vô tình cốc, thì bọn họ phải có bản lĩnh mới được, khéo môi câu ra nụ cười nhợt nhạt.

“Quên đi, chúng ta đừng suy nghĩ, Vô Tình sẽ không để cho bọn họ vào.”

Nàng vừa dứt lời, cửa phòng lần thứ hai vang lên một chút, Mộc Thanh Dao cũng không nhúc nhích, vẫn dựa vào ở trên giường như trước, nàng cho rằng Mạc Ưu đã làm xong việc đã trở về, lại nghe thấy Mạc Sầu kêu một tiếng: “Công tử, người đã đến rồi?”

Mộc Thanh Dao ngẩn ra, không nghĩ tới thì ra là Vô Tình, hắn luôn luôn rất ít chủ động tìm nàng, chẳng lẽ là vì chuyện của Nam An vương, cho nên mới tìm nàng, vội ngồi thẳng người, quay đầu nhìn sang, Thanh Phong đầy Vô Tình đi tới.

“Các ngươi đều đi xuống đi.”

Vô Tình nhàn nhạt mở miệng, thanh âm rất nhẹ, nhưng lại làm cho người ta không dám xem thường, cái thái độ hờ hững, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến, nhưng lại một chữ cũng không sót rơi xuống trong lòng mọi người.

“Đa, công tử,” Thanh Phong cùng Mạc Sầu lên tiếng trả lời, hai người đi ra ngoài, tiện thể đem Tiểu Ngư nhi bế đi luôn, người này ánh mắt tròn trượt chuyển động, loé loé sáng, cho tới bây giờ chưa có thấy qua tiểu hài tử nhà ai lại giống như nàng vậy.

Trong phòng an tĩnh lại.

Mộc Thanh Dao ngược mắt đánh giá Vô Tình, nàng xem thấy ánh mắt của hắn rất lạnh, quanh thân sát khí tuỳ tiện phát tán, đôi tròng mắt kia thật giống như dòng suối lạnh phía sau núi, trong trẻo thông suốt, nhưng chỉ mang theo nhẹ nhẹ hàn ý, tóc đen dài dùng ngọc trâm cố định, vừa lịch sự vừa tao nhã cực kỳ, Thanh Dao nhìn hắn, không khỏi có chút cảm thán, ông trời tại sao có thể đem một người nam nhân tạo ra xinh đẹp đến như vậy, làm cho người dời không ra tầm mắt, rõ ràng so với nữ nhân còn đẹp hơn, nhưng lại làm cho người ta không có cảm giác chút son phấn nào, ngược lại còn xinh đẹp đến phát tán ra ngoài, phần lớn là sự tà ác trong con người hắn, làm cho người ta liếc mắt nhìn, liền không dám nhìn lần thứ hai.

Vô tình ngồi ngay ngắn ở ghế trên, lặng im không tiếng động.

Tuy rằng trên mặt không lộ vẻ gì, thế nhưng trong lòng cũng không còn cảm

xúc giống với trước đây, cảm giác này rất xa lạ, cho tới nay, hắn đều là người lãnh tâm vô tình, thế nhưng từ khi các nàng vào trong cốc, hắn bỗng nhiên có một ít cảm xúc mà trước đây chưa từng có, tỷ như nhìn trăng thở dài, tỷ như sững sờ, có đôi khi cũng không biết muốn cái gì, liền cứ lặng lặng yên lặng ở trong cảm xúc mơ màng, hoặc ngồi ngắn hơn nửa ngày, đây rốt cuộc là cái gì?

Nhất là vào hôm nay khi biết người nam nhân kia đến, hắn biết người mà kẻ đó tìm là nàng, tim của hắn quả nhiên đã không còn lạnh lùng bình tĩnh như trước đây nữa, tâm hồn loạn thành một đống...

Dù cho hắn không thừa nhận, thế nhưng đáy lòng mơ hồ hiểu được, hắn tựa hồ tham luyến một ít hơi thở ám áp này, cho nên muốn cho nàng vẫn cứ ở trong cốc, từ khi các nàng ở lại trong cốc, mọi thứ ở trong này dường như đã có sức sống hơn, hiện tại mỗi ngày mở mắt ra, liền cảm nhận được bầu không khí không còn giống như lúc trước, mà nó nóng nồng ám áp.

Mặc dù hắn không có xuất hiện, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ hơn so với lúc trước, buổi sáng nhìn chim tước đậu ngoài cửa sổ, cũng làm cho bản thân thấy vui mừng, buổi chiều ở trong rừng đánh đàn, tiếng đàn kia rung lên những làn điệu vui sướng.

“Người kia là tới tìm người.”

Hắn nhàn nhạt mở miệng, cánh môi phấn hồng nhẹ thở ra một câu nói, như mang theo ý vị mùi hoa.

“Ừ, ta đã bảo Mặc Ưu tiễn bọn họ ly khai.”

“Ngươi đến là để học võ, hiện tại nên học ngươi đã học rồi, vẫn nên rời khỏi đây đi,” hắn nói, quay đầu nhìn về một bên, không nhìn tới ánh mắt của nàng, trong đầu có thể hiện lên rõ ràng ánh mắt ngang tàng ngạo nghễ của nàng, còn có cái cảm bướng bỉnh, không khuất phục bất luận thế lực gì, cả người bao phủ một loại ánh sáng mạnh mẽ rực rỡ, làm cho người ta không tự chủ được thụ hấp dẫn, mà hắn sợ hãi nàng cuối cùng có một nhật nhẹ giọng vô tức rời đi, chẳng ngay từ đầu liền làm cho nàng ly khai, chí ít bây giờ còn dễ tiếp thu.

Thanh Dao sững sốt một chút, không nghĩ tới Vô Tình đến là muốn cho nàng xuất cốc, nên không khỏi tức giận xoay mình từ trên giường đứng lên, không hài lòng kháng nghị.

“Vô Tình, ta còn không học được bản lĩnh đâu, tại sao có thể đuổi ta xuất cốc chứ? Hơn nữa dù cho ta học giỏi võ công, ta cũng không muốn xuất cốc, ở đây hoàn cảnh đẹp như vậy, hơn nữa cũng không có lục đục với nhau, ta rất thích ở đây, nói chung không cho phép ngươi đuổi ta đi.”

Mộc Thanh Dao cây ngay không sợ chết đứng kêu lên, hình như nàng đã quên, đây là chỗ của người ta, người ta thích cho nàng ở thì nàng ở, không thích liền đuổi nàng đi, thế nhưng ở nơi đây một thời gian dài, nàng tựa hồ đã thành một phần tử trong cốc, nói chuyện tự nhiên tùy ý.

Vô Tình bởi vì câu nói vô ý của nàng, trong lòng nhẹ run lên một cái, nàng quả nhiên không đi, nghĩ vậy, tâm tình buồn bực cả buổi trưa của hắn, không khỏi thay đổi tốt hơn, nhàn nhạt mở miệng: “Tùy tiện ngươi, bất quá nếu có người vào cốc nữa, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Hắn nói xong, rất sợ Mộc Thanh Dao nhìn ra tâm tình hắn khác lạ, sớm di chuyển xe lăn đẩy ra bên ngoài, mái tóc đen như mực bị gió nhẹ nhàng thổi bay lên, ưu mỹ như vậy, cộng thêm y phục màu trắng, vĩnh viễn sạch sẽ như vậy, không nhiễm một hạt bụi trần.

“Vô tình, hai ngày nữa ta muốn học đòn, thế nhưng không có cầm thì làm sao bây giờ?”

“Đến lúc đó rồi hãy nói,” người đã rời đi, nhưng thanh âm từ rất xa truyền vào, phiêu dật dễ nghe.

Chương 101.6

Bên trong gian phòng, Thanh Dao nhường mài một chút, tâm tình của hắn hình như tốt lên thì phải, tại sao thế? thật là một quái nhân, hơn nữa hắn mang sắc mặt lạnh lùng chạy tới đây, nói hai câu rồi bỏ đi thật làm cho người ta không hiểu nổi.

Mạc Sầu ôm Tiếu Ngư nhi đi tới.

“Tiếu thư, công tử tới đây làm gì?”

Thanh Dao ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Mạc Sầu trợn to tò vè hiếu kỳ, nhìn nàng ta, còn có Tiếu Ngư nhi ở trong lòng, cũng đồng dạng mở to một đôi mắt mộng mị nhìn nàng, hai người này liếc mắt một cái đã nhìn ra bộ dáng

bà tám của họ, Mộc Thanh Dao trùng mắt liếc từng một cái.

"Hắn bảo chúng ta xuất cốc đi," nghĩ đến đây, Thanh Dao liền chán nản, bọn ta còn không có học võ xong, sau lại xuất cốc, tuy rằng tâm pháp kia cùng ám khí luyện được không tệ, thế nhưng cầm phô còn không có tập mà, nếu như nàng xuất cốc, đến lúc đó cầm phô không hiểu, tùy tiện tập bậy, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma, vì thế đánh nàng mười tám gậy, nàng cũng sẽ không ra cốc.

"A, chúng ta mới không đi đâu!"

"Ta cũng nói cùng hắn như vậy, sau đó hắn cũng không nói gì," Thanh Dao gật đầu, còn hai ngày nữa nàng thì được một tháng từ lúc sinh con, hiện tại lòng phiền nhất không phải là chuyện Vô Tình bảo nàng xuất cốc, bởi vì chỉ cần nàng không muốn, sẽ không người nào có thể bắt nàng xuất cốc, kỳ thực đợi nhiều ngày ở đây, nàng cũng hiểu được một tí tính của Vô Tình.

Hắn cũng không tựa như bè ngoài lãnh huyết vô tình như vậy, nhưng tim của hắn thật ra rất thanh thúy, trong suốt, có đôi khi giết người chỉ là để che giấu, hoặc là muốn đả kích bọn họ mạnh hơn.

Nói chung nàng biết, hắn không có biện pháp đối phó với nàng, vì thế đại bộ phận thời gian, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Không chỉ Vô Tình, mà mọi người trong cốc đối với nàng cũng pò tay, vì thế hiện tại nàng ở trong cốc, có thể nói hoà đồng vui vẻ thuận lợi, cho dù muốn xuất cốc, nàng cũng phải đem võ công học giỏi, đợi khi ma cầm luyện tốt, mới đem ám khí luyện, đến lúc đó hắn không nói, nàng cũng sẽ hạ sơn, thứ nhất đem Mai Tâm mang về vô tình cốc, để nàng an táng ở trong đào hoa lâm, ở đây hoàn cảnh đẹp như vậy, Mai Tâm nhất định sẽ thích, thứ hai, nàng nên vì Mai Tâm mà báo thù, đích tay giết Trưởng Tôn Dận, người nam nhân kia nàng chắc chắn sẽ không tha.

Mộc Thanh Dao nghĩ thế, con ngươi hiện lên những mũi nhọn sắc bén thị máu.

"Tiểu thư, người nói Nam An vương có thể bỏ ý định hay không?" Mạc Sầu lo lắng chính là một chuyện khác, suy nghĩ của nàng cùng chủ tử không giống nhau.

"Chưa từ bỏ ý định thì thế nào? Vô Tình sẽ biến hóa trận pháp trong ao đầm,

chỉ sợ hắn muốn vào cũng không phải dễ dàng, chúng ta đừng lo lắng những thứ kia."

"Ừ, ta đã biết."

Mạc Sâu gật đầu, Mạc Ưu đi đến, cung kính bẩm báo.

"Tiểu thư, ta đem bọn họ đưa ra ngoài rồi."

Chỉ mong bọn họ thức thời một tí nhanh chóng rời đi, ta sẽ không theo chân bọn họ trở về.

Mộc Thanh Dao sắc mặt rất lạnh, nàng không trách bọn họ, cũng không hận người trong cung kia, chỉ bởi vì quan niệm không giống nhau mà thôi, nàng không thể nào tiếp nhận cách suy nghĩ của hắn, hắn cũng không có khả năng chấp nhận mong muốn của nàng, nếu đã như vậy, hai người hà tất phải ép buộc ở cùng một chỗ, tương lai cuối cùng có một ngày họ sẽ trở mặt thành thù, mặc dù không thể yêu nhau thật nhiều, thì chí ít còn có thể nồng nàn như băng hữu thần, ngàn vạn lần đừng chờ đến lúc đó, hại người hại mình...

Bất quá, người ngoài cốc cũng không nghĩ như vậy.

Trong màu xanh của núi rừng, bên cạnh ao đầm đen kịch, một nhóm người cao to diện vô biểu tình đứng san sát vào nhau, người cầm đầu, mặc trang phục xanh ngọc bị gió thổi nhẹ, mái tóc đen như mực tùy ý bay lên, trên khuôn mặt tuấn dật toàn là lãnh chì, đôi mắt u ám vô biên, bên trong nó như có sóng biển cuồn cuộn, dòng khí không ngừng bắt đầu khởi động, ánh nắng chiều tựa như một ngọn lửa đang thiêu đốt mọi thứ, nhiễm đỏ toàn bộ chân trời, hắn yên lặng đứng bên cạnh ngọn núi lớn, càng thêm thê lương cô tịch, tựa như một con hùng ưng cô đơn không nơi dựa vào.

Mặt trời lặn phát ra ánh sáng rực rỡ, như bài ca của hoàng hôn.

Ánh mắt của hắn thâm trầm xa xăm, bình tĩnh nhìn xa xa một bức tranh hoa cổ tuyệt đẹp, lòng tựa như mặt nước hoảng loạn.

Nàng sẽ không thích cái nam tử như trích tiên kia chứ, băng không, tại sao vẫn ở trong cốc không đi, ngay cả gấp mặt hắn một lần cũng không muốn?

Mấy tháng này biết bao nhiêu ngày bôn ba, hắn đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, nếu nàng không thích hoàng cung, hắn sẽ để nàng tự do ra đi, để cho

nàng sống được vui vẻ một tí, mà không có áp lực, ở trong hoàng cung, nàng cũng không sung sướng gì.

Thế nhưng vừa nghĩ tới từ nay về sau gặp lại sẽ không nhìn nhận, tương phùng trở thành người xa lạ, hắn liền sợ hãi, tựa hồ đây là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời.

Hắn có yêu, có đứa nhỏ, hắn không thể buông tay, xem như không quen biết được...

Vì thế hắn không thể cứ như vậy mà bỏ cuộc, ít nhất phải nỗ lực, để cho nàng nhìn thấy thành ý của hắn, nhưng ngay cả mặt hắn nàng cũng không muốn gặp, làm sao mà nhìn thấy thành ý của hắn đây.

"Chủ tử, chúng ta đi ra ngoài đi, bằng không trời sẽ tối."

Băng Tiêu nữ giả nam trang cung kính mở miệng, đáy mắt toát lên vẻ đau lòng, chủ tử mấy ngày liên tiếp bôn ba không ngừng nghỉ, hắn làm gì phải khổ như thế chứ? Hoàng hậu nương nương nếu không muốn trở về cung, vậy thì do nàng thôi, hoàng thượng là nhân trung chi long, muốn cái gì dạng nữ tử gì không có, không đáng vì một nữ nhân mà tiêu tụy đến như vậy.

Bất quá Băng Tiêu cũng không dám nói ra, chủ tử là người rất trọng tình cảm, đối với người trong lòng đương nhiên không thể tùy tiện buông tay, huống chi còn có huyết mạch của hoàng thất tồn tại, càng thêm không có khả năng buông tay, bất quá vô tình cốc cẩn bản không dễ vào, mà Vô Tình lại càng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, vừa rồi nếu không phải gặp Mạc Ưu, chỉ sợ bọn họ đã táng thân trong ao đầm, bây giờ chủ tử có thể bảo đảm vạn vô nhất thất sao?

Băng Tiêu nghĩ tới những thứ này, liền có chút kinh hãi đầm chiết, đáy lòng không khỏi nghi hoặc.

Tình rốt cuộc là cái gì? Tại sao bao nhiêu người vì nó mà mê muội, trùng quan nhất nộ vi hồng nhan (*), bao nhiêu hoàng đế vì hồng nhan, mà dễ dàng bỏ giang sơn như trả bàn tay, cho tới nay, nàng vẫn nghĩ rằng chủ tử là người khôn khéo cơ trí, lại lãnh huyết vô tình, không nghĩ hoàn toàn ngược lại, hắn có tình, lại còn rất sâu, một hoàng đế lại vì một nữ nhân mà làm ra loại chuyện tình này, mà nữ nhân kia tựa hồ còn khinh thường, hết thảy rốt cuộc có đáng giá hay không a.

Tuy rằng nữ nhân kia thế gian hiếm có, mà có thể nói cũng chỉ có một nữ nhân như vậy.

Mà chủ tử trong lòng ôm chí lớn, mưu đồ đại nghiệp, bây giờ nội hoạn đã trừ, Thanh La quốc thái tử bị trọng thương, chính trường rung chuyển bất an là lúc chủ tử có thể đổi với các nước khác ra tay, hướng Thanh La tiến quân mới đúng, nhưng mà bây giờ hắn lại đợi ở chỗ này.

Băng Tiêu oán thầm vừa xong, liền ngẩng đầu nhìn chủ tử, vòng cung gò má của hắn đường viền rất rõ ràng, ánh mắt đẹp vừa như sao, vừa như bảo thạch thượng đẳng quý báu, sinh động rực rỡ. Tuy rằng dung nhan là của Nam An vương, thế nhưng khí phách cuồng vọng của người ở ngôi cửu ngũ đẩu không được.

"Chủ tử?"

Băng Tiêu lại kêu thêm một câu, nam tử tuấn mỹ như trù giật mình, quay đầu quét mắt liếc nhìn Băng Tiêu một cái, lạnh lùng mệnh lệnh: "Đêm nay liền hạ trại ở chỗ này, ngày mai tiếp tục vào cốc, lúc này ta nhất định phải nhìn thấy nàng."

Xa xa phía chân trời tia nắng cuối cùng của hoàng hôn đã tắt, bóng đêm bắt đầu tràn ngập, chậm rãi bốn phía bao phủ một mảnh sát khí.

Các loại dã thú bắt đầu hoạt động, trong đêm tối là lúc những động vật này hoạt động, tối nay nếu các nàng muốn ở lại chỗ này, chỉ sợ phải cẩn thận đề phòng...

Một đêm này ai mà dám ngủ, đến lúc dựng xong lều, chỉ có chủ tử một người nằm, những người khác chia nhau gác ở bên ngoài, để phòng ngừa dã thú công kích, bốn phía liều đốt lên vô số đồng lửa, chiếu sáng cả nuga bầu trời, có thể làm cho người biết rõ bọn họ căn bản là chưa đi.

Vô tình ở trong phòng, Thanh Phong và Minh Nguyệt thì mang vẻ mặt lãnh chìm.

"Công tử, những người đó căn bản là không đi, tựa hồ còn muốn đi vào nữa, ngươi xem?"

"Đem trận pháp thay đổi một chút," Vô Tình đam nhiên mở miệng, ánh trăng xuyên thấu qua song cửa chiếu vào trên mặt của hắn, da thịt trơn bóng

như nước, ánh mắt chớp lóe lên hỏa hoa rồi biến mất, bàn tay thon dài trắng trễ nhẹ nhàng vuốt ve phượng vĩ cầm trong tay, nhớ tới lời nói ban ngày của nàng.

Hai ngày sau bắt đầu tập đàn, thế nhưng ta không có cầm?

Kỳ thực hắn đã sớm chuẩn bị xong cho nàng, khéo môi câu ra nụ cười thản nhiên, ngửa đầu nhìn mặt trăng bên ngoài, ánh mắt mờ ảo xa xôi.

Mái tóc đen như mực tản mát ở trước mặt, bay trên vai của hắn, áo trắng tóc đen, xinh đẹp tỉ mỉ, cả người đang chìm vào trong suy nghĩ sâu xa của chính mình, hắn cứ như vậy lặng lẽ nhìn ánh trăng như nước, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt nhìn đến ngây người.

Công tử đẹp quá a, từ trước cho tới bây giờ còn chưa thấy qua hình dạng này của hắn, thiếu sự lạnh lùng ngày xưa, nhưng lại thêm sự khoan khoái, tựa hồ xảy ra chuyện gì đó làm cho hắn hài lòng vui sướng, hoàn toàn chìm đắm ở ý thức của mình...

(*) Câu này bắt nguồn từ một điển tích của Ngô Tam Quέ: khi Lý Tự Thành khởi nghĩa lật đổ Sùng Trinh, Ngô Tam Quέ cũng về kinh triều kiến tân chủ. Đến trạm dịch Vĩnh Bình thì gặp gia nhân cũ đào thoát khỏi kinh thành, bèn hỏi: "Người nhà thế nào?" Gia nhân đáp: "Bị Sấm Vương tịch biên hết rồi!" Ngô bảo: "Không sao, ta về kinh tất sẽ hoàn trả." Lại hỏi: "Phụ thân thì sao?" Đáp: "Bị bắt." Ngô lại bảo: "Ta về nhất định sẽ thả ra." Hỏi tiếp: "Trần phu nhân (Trần Viên Viên) thì sao?" "Bị Sấm Vương (có thuyết nói là Lưu Tông Mẫn) mang đi." Lập tức, Ngô Tam Quέ nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói: "Đại trượng phu ngay cả một nữ tử còn không bảo vệ được, còn mặt mũi nào gặp ai nữa?" Sau đó, quay đầu rút về Sơn Hải quan, lấy thân phản đại thần của Minh triều, đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, quay trở lại tiêu diệt Lý Tự Thành, bắt đầu nhà Thanh.

Ý là vì một hồng nhan mà không tiếc khởi xướng chiến tranh.

Q.3 - Chương 101: Sinh con gái: Tiểu Ngư Nhi

Trong phòng, thỉnh thoảng có thanh âm kêu đau truyền tới, còn kèm theo giọng nói của Mạc Sầu: "Tiểu thư, dùng sức, dùng sức tiếp đi, đau cục cưng đã thấy được, đến, nghe theo lời của ta dùng sức đi, thở ra, hít vào..."

Bên ngoài phòng, mấy người đại nam nhân vẻ mặt khẩn trương, ngay cả kẻ luôn luôn diện vô biểu tình như Vô Tình, cũng không tự chủ nắm chặt bàn tay thon dài, nguyên lai nữ nhân sinh con thống khổ như vậy, mỗi một đứa bé trước khi được sinh ra, phải chỉnh mình đến chết đi sống lại.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt còn có Mạc Ưu ba người đều là thiếu niên, nên tất cả đều có vẻ mặt trắng bệch, vừa hiếu kỳ, vừa khẩn trương, làm như người đang sinh con là mình vậy.

Ngoài cửa có vài người, mà bên trong gian phòng vẫn vang lên thanh âm của Mạc Sầu, dùng sức rồi lại hít vào thở ra, làm cho mọi người ở đây cũng hít thở không thông như vậy.

Bên trong gian phòng bỗng nhiên vang lên thanh âm mừng rỡ: "Sinh, sinh, tiểu thư, rốt cuộc sinh."

Mạc Sầu vẻ mặt đầy mồ hôi thở dài một hơi, nàng vâng theo chỉ thị của Vô Tình công tử, cố gắng hoàn thành các bước được chỉ dẫn, đứa nhỏ cuối cùng cũng hưu kinh vô hiểm được sinh đi ra, chủ tử cũng không xảy ra chuyện gì, thật sự là quá tốt, ba một tiếng, Mạc Sầu dùng sức đánh cái móng của đứa nhỏ, người này cuối cùng cũng khóc lên.

"Chúc mừng tiểu thư, là một tiểu tiểu thư."

Thanh âm của Mạc Sầu vừa rơi xuống, ngoài cửa mấy tên đang đứng, lập tức nhíu mày một chút, hai ba đạo thân ảnh mau chóng tản ra, trong đó còn kèm theo thanh âm không khách khí của Minh Nguyệt.

"Lại thêm một nữ nhân, thật làm cho người ta đau đầu mà."

Nói xong ba người nhất trí lắc mình ly khai, chỉ để lại một mình Mạc Ưu ở

trước cửa chờ, không biết có nên vào phòng hay không...

"Ôm tới ta xem một chút," Thanh Dao vừa mới sinh xong đứa nhỏ, cả người suy yếu không gì sánh được, thế nhưng vừa nghĩ tới trên người mình có một miếng thịt vừa rời khỏi, đáy lòng vẫn tuôn ra một trận mừng rỡ, trên mặt lộ ra ánh sáng mău tính, nhẹ giọng phân phó Mạc Sầu.

Mạc Sầu đem đứa bé bọc tốt, liền nhẹ chân nhẹ tay đặt ở trong lòng chủ tử, sau đó đem thân mình tiêu thư xử lý sạch sẽ, thu gọn xong tất cả, mới bung một chậu máu loãng đi ra ngoài, bên ngoài phòng, Mạc Ưu đang mở to mắt, vừa nhìn thấy nàng đi ra, khẩn trương mở miệng.

"Chủ tử không có sao chứ."

"Không có việc gì, mẹ con bình an, ngươi vào xem một chút đi."

"Ừ, đi," Mạc Ưu lên tiếng trả lời rồi bước vào bên trong, Mạc Sầu kỳ quái nhíu mày: "Ai, còn những người khác đâu?"

"Đều đã đi!" Mạc Ưu vọt đi vào, Mạc Sầu trợn tròng mắt, những người này thật đúng là lanh huyết, tiểu thư tốt xấu gì cũng sinh đứa nhỏ, mà không cao hứng dùm một chút, ngay cả bóng cũng không thấy, oán xong nàng bung máu loãng ra ngoài xử lý xong, lại xoay người đi vào gian phòng.

Trong phòng.

Mộc Thanh Dao đang nghiêng người quan sát đứa nhỏ do chính mình sinh, mặt nho nhỏ, thân thể nho nhỏ, ánh mắt đóng chặt, cũng không nhúc nhích núp ở trong cái bọc, tựa như một con mèo con điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy uất ức, đây là con của mình, đứa nhỏ này nàng thật vật và mòi sanh ra, sau này nàng hi vọng con có thể bình an vui vẻ lớn lên.

"Tiểu thư, tiểu thư nhỏ lớn lên cùng người thật giống a!"

Mạc Ưu ngồi ở bên giường, nhỏ giọng nói thầm.

Thanh Dao phì một tiếng nở nụ cười, tiểu tử này thật là biết vuốt mông ngựa.

"Mạc Ưu, tiểu hài tử còn nhỏ chưa nhìn ra được giống ai đâu!"

Lúc này Mạc Sâu cũng đi đến, đứng ở một bên nhìn, ba người vây quanh nghiên cứu đứa trẻ nhỏ vừa sinh ra, nhìn xem nàng ta trưởng thành rốt cuộc là giống ai, ngay trong lúc các nàng đang thảo luận rất nóng bỏng, con người nho nhỏ kia giật mình, đột nhiên mở mắt, ba người cả kinh một câu nói cũng nói không nên lời.

Cặp mắt kia đen kịt như mực, lóe ra ánh sáng lạnh lùng, không khóc không nháo, bình tĩnh nhìn mấy người các nàng, trong nháy mắt bắn trúng tim của các nàng, ba người chỉ cảm thấy trái tim đập mạnh, bên trong gian phòng bầu không khí cực kỳ quái dị, ánh mắt này đâu phải là ánh mắt của một đứa trẻ, nó lộ ra thông minh lành lạnh, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, rất lâu, một điểm âm hưởng cũng không có.

Thẳng đến khi nàng ta đột nhiên khóc ra tiếng, ba người cả kinh một thân đổ mồ hôi lạnh, liền phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu thư, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ ta vừa hoa mắt sao?"

Mạc Sâu dùng sức xoa mắt, vừa rồi nhất định là hoa mắt, bằng không vì sao nàng lại nhìn thấy trong ánh mắt của một đứa trẻ, hơi thở lạnh lùng nội liễm, một loại cảm giác nói không ra lời, giống như nàng ta là một người trưởng thành, nhưng bây giờ nghe được tiếng khóc của nàng, rõ ràng là một đứa bé a?

Mạc Ưu lập tức tán thành gật đầu: "Đúng vậy, nhất định là hoa mắt."

Thanh Dao nhíu mày một chút, đáy lòng bất an mở rộng, vừa rồi ánh mắt của đứa bé này làm cho nàng cảm giác được rất quen thuộc, bình tĩnh thông minh như vậy, đến tột cùng là giống ai đây? Thế nhưng chăm chú nhìn kỹ, lúc này con người nho nhỏ kia đang khóc đến thở không ra hơi, làm cho người mẹ như nàng cũng không kịp nghĩ ra điểm kỳ quái nào.

"Mạc Sâu, nhìn nàng làm sao vậy? Có phải tiểu hay không?"

Ba người luống cuống tay chân hắn lên, Thanh Dao vừa mới sinh xong, tự nhiên không thể cử động lộn xộn, Mạc Sâu tay chân lạnh lẽo kiểm tra xong một lần, cuối cùng lắc đầu: "Không có, tiểu thư."

"Vậy nàng khóc cái gì?"

Thanh Dao nhìn nữ nhi bảo bối khóc đến bộ dạng sấp ngất xỉu, lòng không

khỏi hoảng lên, trên khuôn mặt hiện lên lo lắng: "Chẳng lẽ nàng sinh bệnh, Mạc Ưu, ngươi đi mời Minh Nguyệt công tử qua đây, giúp nàng kiểm tra một chút, nhìn xem có phải thật sinh bệnh hay không?"

"Dạ, tiểu thư, " Mạc Ưu thân hình chợt lóe, tựa như một trận gió chớp mắt liền không thấy, hiện tại công phu của hắn đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa.

Minh Nguyệt rất nhanh bị mời đi sang, mặc dù không thích nữ nhân này, nhưng đứa bé vừa sinh ra rốt cuộc cũng là một tiểu hài tử, có thể nào không quan tâm, thế nhưng kiểm tra một lần rồi lại một lần, căn bản không có vấn đề gì, thế nhưng đứa nhỏ vẫn khóc, căn bản không chịu ngừng lại, cứ nhắm mắt, cũng thèm để ý đến những người lớn đang lo lắng, chỉ lo khóc của mình.

Thanh Dao rất nóng ruột, rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, lúc trước vẫn còn tốt mà?

"Tiểu thư, người đừng vội, bằng không chắc là nàng đói bụng, tìm ít đồ cho nàng ăn đi."

Mạc Sầu đắn đo, bởi vì đứa bé vừa mới sinh xong, tiểu thư còn không có sữa, căn bản không cách nào làm bé bú sữa mẹ được, chỉ phải tìm thứ khác để thay thế.

"Vậy trước đút cho nàng một ít nước ngọt đi, nhìn xem có khá hơn một chút hay không?" Minh Nguyệt kiến nghị, nhìn đứa bé nhỏ, hắn không khỏi cảm thấy hoà hợp, nên chẳng phải bài xích.

Kết quả, đứa bé căn bản không chịu uống, chỉ lo nhắm mắt lại sống chết mà khóc, Thanh Dao vừa mới sinh xong, thân thể suy yếu, cũng không có biện pháp chiêu cố nàng, chỉ phải đưa cho Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người này thay phiên ôm dỗ, thế nhưng nha đầu kia tựa như bị động kinh, khóc mãi không ngừng.

Từ lúc sinh ra đến giờ vẫn khóc, đầu tiên là lớn tiếng khóc, sau đó nhỏ giọng khóc, cuối cùng thì vô lực mà khóc, thanh âm đều tắt, cuối cùng giống như một con mèo nhỏ ôm yếu vào trong lòng Mạc Sầu, thỉnh thoảng nắc lên một tiếng...

Thanh Dao bị dày vò, bị kích rất lớn, vốn nàng thật cao hứng sinh một đứa

nhỏ ruột thịt của mình, sau này ở trên đồi lại thêm một người gắn bó thân thuộc, nhưng ai biết đứa nhỏ lại vẫn khóc đến mạc danh kỳ diệu, nàng nhỏ như vậy, nếu như cứ theo đà này, chỉ sợ rất nhanh sẽ mất mạng.

"Mạc Sầu ôm tới cho ta."

"Tiểu thư, vẫn là không nên nhìn," Mạc Sầu nhìn tiểu thư vẻ mặt bị đả kích, rất sợ nàng sẽ nhịn không được, thế nhưng vẻ mặt Mộc Thanh Dao rất kiên trì, Mạc Sầu không còn phương pháp, chỉ phải đem tiểu hài tử đặt ở bên cạnh tiểu thư, chỉ thấy nàng ta cũng không nhúc nhích, thỉnh thoảng nắc một tiếng, nếu cứ tiếp tục không ngừng tự hành hạ như vậy, chỉ sợ không quá sáng sớm ngày mai liền mất mạng, thương cảm tiểu thư phải chịu mất mát lớn như vậy, mà đột nhiên sinh ra một đứa bé kỳ lạ đến thế.

"Ngươi a, chẳng lẽ chúng ta kiếp trước là oan nghiệt sao, bằng không vì sao đến dàn vặt ta."

Mộc Thanh Dao vô ý thức mở miệng, ai ngờ tiếng nói nàng vừa dứt, thì đứa bé lúc trước vẫn nhắm hai mắt khóc kia, co rút thân hình nho nhỏ lại, nín khóc, nàng ta còn mở mắt ra, tròng mắt đen thùi như mực lại sáng như ngôi sao chói mắt, mắt không nháy không chớp nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, đôi tròng mắt đang bao phủ sự chờ đợi, tựa hồ cần khẩn thứ gì đó?

Mạc Sầu ngạc nhiên ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt, rất lâu mới tìm được thanh âm của mình.

"Tiểu thư, điều này quá kỳ quái, tại sao lại như vậy chứ?" Dựa theo quy luật tự nhiên thì không cách nào lý giải được hiện tượng này, làm cho Mạc Sầu da đầu tê dại, hù doạ cả người nàng đều là mồ hôi lạnh, nàng thân là trưởng nữ trong nhà, phía dưới có vài đệ muội, có một hai tiểu hài tử đều do nàng đích thân chiêu cỗ, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua chuyện kỳ quái như thế.

Mộc Thanh Dao cũng cảm thấy kỳ quái, tâm tình chấn động cực kỳ, đứa nhỏ này là nàng sinh, hành động không bình thường của nó, làm cho nàng trăn trở mãi nghi ngờ không giải được, duy nhất một lời giải thích chính là nó thực sự cùng kiếp trước của nàng có liên hệ, nhưng mà mình lại cùng ai có ân oán mà tạo ra nghiệt duyên không rõ đây?

Ngoại trừ Tiêu Duệ, thì chính là Kiều Nam?

Nghĩ đến Kiều Nam, Mộc Thanh Dao sắc mặt lạnh xuống, con ngươi sắc bén như đao, hung hăng căm tức nhìn đứa bé vừa sinh ra, chỉ thấy mắt của nàng trong suốt, đáy mắt có một loại ẩn chứa ý cười, biểu hiện này tựa như của Kiều Nam, quả thật rất giống.

Thanh Dao chỉ cảm thấy một trận sặc ngất xỉu, ông trời sẽ không chơi nàng như thế đi, hại nàng một lần còn chưa đủ, còn đem Kiều Nam đưa qua đây hành hạ nàng, tuy rằng không thể trăm phần trăm khẳng định, thế nhưng Thanh Dao càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng như bị tạt một chậu nước lạnh, nhìn chăm chăm đứa bé vừa sinh kia, chậm rãi mở miệng gằn từng chữ.

"Ngươi không phải là Kiều Nam chứ?"

Một lời rơi, đứa bé lập tức lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật tươi, đáng yêu cực kỳ, nhưng nụ cười đó rơi vào trong mắt Mộc Thanh Dao, rõ ràng là dáng tươi cười của ma quỷ, nàng không chịu đựng nổi nữa mà ngất đi...

Trong phòng, Mạc Sầu quá sợ hãi kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư?"

Còn đứa bé thì nhỏ tiếng khóc, kỳ thực nàng ta cũng không phải khóc, mà là đang nói, chỉ không ai nghe hiểu mà thôi.

Đứa trẻ mới sinh này đúng là Kiều Nam trọng sinh, đây đã là lần trọng sinh thứ năm của nàng, không biết vì sao khi qua cầu nại hè, nàng không uống canh Mạnh bà, nên vẫn nhớ kỹ chuyện của kiếp trước, mặc kệ đầu thai đến nhà của hạng người nào, không đến ba ngày liền hồn về cửu thiên, chính là nhân vật mà diêm vương rất đau đầu, cuối cùng chỉ phải đáp ứng yêu cầu của nàng, làm cho nàng đầu thai chuyển thế đến bên người Tô Trần, để hoàn thành tâm nguyện mà kiếp trước chưa xong, lúc nàng sắp chết, chỉ có một tâm nguyện. Hi vọng nhìn thấy Tô Trần tìm được một tình yêu đích thật của nàng, tận mắt thấy nàng ấy mặc áo cưới, đến lúc đó, dù cho nàng có hồn phi phách tán cũng không sao cả.

Cả đời này nàng cho rằng sẽ không có cơ hội gặp lại Tô Trần, ai biết vừa mở mắt ra, lại nhìn thấy một người xa lạ, vì thế cũng giống như trước đây, nàng chuẩn bị chết, ai biết Tô Trần nguyên lai không có đi đầu thai, nàng ấy trực tiếp hồn xuyên đến cổ đại, hiện tại mình lại trở thành con của nàng, như vậy người nam nhân kia đâu? Hắn thật lòng yêu nàng sao? Kiều Nam trong lòng liên tiếp nghi vấn, thế nhưng lúc này, Tô Trần lại ngất đi, nghĩ vậy, nàng không khỏi làm cho lớn tiếng hơn.

"Tô Trần, Tô Trần (a, a)..."

Đêm tối, trong vô tình cốc, tiếng thét chói tai cùng khóc thét không ngừng vang lên, cuối đêm đã tắt cả mọi người dẫn qua đây.

Trong phòng, Vô Tình diện vô biểu tình bắt mạch cho Thanh Dao, rất nhanh theo trên người lấy ra một viên thuốc, quay lại bảo Mạc Sầu: "Cho nàng ăn vào đi, đang yên lành thế làm sao lại ngất đi?"

Đôi mài dài nhỏ của hắn nhíu lại một chút, mâu quang quét nhìn về phía người trên giường, sau khi sinh đứa nhỏ, gương mặt nho nhỏ, cầm đầy, trên da thịt trắng bóng thoảng có chút tái nhợt, lông mi thật dài che giấu ánh mắt thông tuệ của nàng, làm cho người ta nhìn không thấy sự lợi hại trong đó, mái tóc đen thùi sợi tóc matted tự phân tán ở áo gối thượng, làm cho người ta không tự chủ được mà đau lòng, Vô Tình vừa có ý niệm này trong đầu, liền kinh hãi không ngớt, hắn không phải là người máu lạnh vô tình sao?

Sư phụ vì sao đặt tên cho hắn là Vô Tình, bởi vì hy vọng hắn không có tình, chẳng lẽ những điều trước đây thương tổn còn chưa đủ sao?

Vô Tình sắc mặt đột nhiên lạnh, thân thể khẽ động, Thanh Phong bước tới đem hắn đẩy ra ngoài, trên mặt công tử trong nháy mắt biểu tình biến hóa, đều rơi vào mắt của hắn, trong lòng không khỏi lo lắng.

Công tử như vậy có tốt không?

Hắn động tình, đúng vậy, tuy rằng hắn bài xích, nhưng là thị đồng của hắn, bản thân liền biết hắn động tình, Thanh Phong không giống Minh Nguyệt lõ măng, vĩnh viễn không bao giờ hiểu tâm tư của công tử, nhưng Thanh Phong rất hiểu!

"Công tử, chúng ta trở về đi, nàng không có việc gì."

"Được, về thôi" dưới bóng đêm, thanh âm của hắn lạnh lùng so với tảng băng không có gì khác biệt, nhưng trong đó đang đè nén tình riêng, cuối cùng có một ngày nó sẽ như con ngựa hoang được cởi bỏ dây cương không cách nào chế được, đến lúc đó, công tử còn có thể lạnh lùng bình tĩnh như thế sao? Thanh Phong không nói được một lời nào đẩy công tử rời đi.

Bên trong gian phòng, Mạc Sầu đã hâu hạ tiêu thụ uống thuốc của

quỷ y Vô Tình, là thứ mà người bình thường muôn cầu cũng cầu không được, tin rằng tiểu thư uống xong, liền không có gì đáng ngại.

Tiểu thư uống xong thuốc, sắc mặt tái nhợt rất nhanh khá lại, hô hấp đều đùu, an tường nằm ngủ.

Bên trong gian phòng, Mạc Ưu cùng Minh Nguyệt còn đang ở đó, hai người thiếu niên kỳ quái nhíu mày nhìn đứa trẻ trong tay Mạc Sầu: "Nàng quả nhiên không khóc nữa."

"Đúng vậy, tiểu thư nói một câu nói, nàng ta đã không náo loạn nữa, nhưng kết quả là tiểu thư ngất đi."

Mạc Sầu đáy lòng khó có thể úc chế vẻ run sợ, nàng còn thì không cách nào chấp nhận được hành động quái dị từ đầu tới đuôi của đứa nhỏ này, ánh mắt kia căn bản không giống một đứa trẻ ngây thơ trong sáng, tựa hồ có rất nhiều thứ đang chảy bên trong nó, giờ khắc này nàng khóc mệt, đã ngủ say, thì vẫn là một đứa trẻ con phần nộn đáng yêu .

Mạc Ưu cùng Minh Nguyệt tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng đêm đã khuya, hai người thiếu niên liền lui xuống.

Mạc Sầu đem đứa bé đặt ở bên cạnh tiểu thư, thu thập xong, nàng cũng nằm trên giường êm nhỏ ở gian phòng để nghỉ ngơi, thời gian gần đây nàng vẫn ở lại gian phòng của tiểu thư chiếu cố nàng.

Buổi sáng là khoán thời gian mà Vô Tình cốc xinh đẹp nhất.

Những giọt sương trong suốt đọng ở trên cành lá, ánh nắng sớm xuyên thấu tầng tầng khe hở, chiếu xạ lên giọt sương, nhẹ nhàng đung đưa phát ra tia sáng rạng rỡ động, như thủy tinh chói mắt nhất quý giá nhất.

Hoa cỏ ẩm ướt, ở trong gió nhẹ nhàng chập chờn, hoa đào bay lả tả rơi xuống, đầy cả mặt đất.

Chim tước bay xuyên qua những đám mây, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe .

Toàn bộ buổi sáng rất là ấm áp mĩ lệ, thế nhưng sự yên lặng này lại bị một tiếng tiếng thét chói tai đột ngột cắt đứt phần tuyệt đẹp của quang cảnh, mấy con chim tước hoảng sợ phanh phạch vỗ cánh bay đi, những giọt sương đọng

trên cành lá cũng run rẩy rơi đầy trên đất.

Trong sơn cốc tất cả mọi người đều bị đánh thức, tiếp theo mọi người làm như không nghe không biết gì, tiếp tục làm chuyện mà mình đang làm.

Trong phòng, Mạc Sầu xoa xoa ánh mắt, chỉ thấy tiểu thư tóc tai bù xù, vẻ mặt dữ tợn đang bóp cổ tiểu thư nhỏ, thần tình làm cho người ta sợ hãi cực kỳ, Mạc Sầu nhảy dựng lên, trước tiên từ trong tay của tiểu thư cướp lại đứa bé kia, chỉ thấy tên kia đã thở hổn hển, cố gắng hớp nhiều không khí, Mạc Sầu yêu thương vỗ lưng của nàng, thật vất vả mới làm cho nàng thở đều lại, thì oa một tiếng khóc nức nở.

"Tiểu thư, người điên rồi, đây chính là hài tử của ngươi?"

"Con của ta, nếu không phải nàng, ta phải ở chỗ này sao? Kiều Nam, ngươi đúng là âm hồn bất tán, sao vẫn bám theo ta," Thanh Dao hoàn toàn mất đi thái độ bình tĩnh, tức giận rống lên, đứa bé kia vốn có ủy khuất đang khóc trong nháy mắt liền mở to mắt, tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, một giọt nước mắt lớn còn đọng ở trên đuôi mắt, nhưng đã nhu thuận tự động im lặng.

Nàng là bằng hữu tốt của Tô Trần, sao lại không biết bản tính của nàng, nàng đã bắt đầu lâm vào điên cuồng, nếu như còn dám chọc nàng, xác định vững chắc là sẽ bị diệt, vì thế vẫn là ngoan một chút mới tốt.

Bất quá nàng không nghĩ tới con tức của Tô Trần còn quá lớn đến như vậy, từ kiếp trước kéo dài đến kiếp này.

Nàng chỉ muốn nhìn nàng ta sống có tốt hay không mà thôi, lại quên mất, nàng ấy nhất định còn ghi hận nàng, sớm biết rằng như thế, sẽ giả bộ không nhận ra nàng ta là được rồi, nhưng bây giờ không thể nào giả bộ nữa, nói không chừng nàng ta giận lên trực tiếp đem nàng quăng cho chết đuối, xem ra chính mình vẫn nên đi theo vị tỷ tỷ trước mặt quan trọng hơn.

Kiều Nam phiết miệng, nhìn Mạc Sầu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra điềm đạm đáng yêu, Mạc Sầu trong lòng yêu thương đồng thời cũng cảm giác có sự khác thường, vẫn cảm thấy nha đầu kia giống như đang lợi dụng nàng vậy.

"Tiểu thư, người nói cái gì đó? Ta nghe không hiểu."

Mạc Sầu nghiêm túc nhìn qua, nhìn tiểu thư từ trên xuống dưới, để xác định

tiểu thư có phải bị điên rồi hay không, bằng không vì sao tinh lại, biến thành như vậy chứ?

Mộc Thanh Dao sắc mặt lãnh chì, dùng sức thở dốc, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại một ít, thế nhưng trong lòng vẫn đang phiền muộn bất an, nàng rất thích đứa bé này, vẫn mong mỏi nàng ta sinh ra, thế nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng không sinh ra một tiểu gia hỏa tri kỷ, lại sinh ra một oan gia đồi đầu, hiện tại nàng thật hối hận, vì sao lúc trước không động thai khí mạnh một chút, nói không chừng có thể đem nàng bỏ luôn, đỡ phải làm cho chính mình túc chết.

Hơn nữa Mạc Sầu căn bản không hiểu nàng tức cái gì, nàng cũng không thể nói rõ cho nàng ấy biết, nếu quả thật nói ra, chỉ sợ hù chết nàng ta, nghĩ vậy, liền phát phát tay, mệt mỏi rã rời mở miệng.

"Nói chung ta không muốn nhìn thấy nó, người đem nó ôm xa một chút, mắt không gặp thì lòng không phiền."

Đứa bé vừa mới sinh xong, cứ như vậy bị Thanh Dao vứt bỏ, Mạc Sầu tuy rằng yêu thương, nhưng cũng không có biện pháp thuyết phục tiểu thư, tiểu thư dường cùng đứa bé này có cừu oán với nhau vậy, nếu như nàng còn nói nhiều thêm một câu nữa, chỉ sợ nàng ấy lại nhào tới.

"Hài tử đáng thương, " Mạc Sầu thở dài làm bộ làm tịch, nghĩ sẽ khiến cho mẫu tính trong lòng tiểu thư phát sinh, đáng tiếc tiểu thư làm như không nghe thấy, hướng về trên giường nằm quay lưng lại, tiếp tục ngủ, vừa mới sinh xong thân thể rất suy yếu, hơn nữa vừa rống giận, nên nàng vừa nằm xuống thì đã ngủ.

Nên đứa bé vừa sinh tạm thời đi theo Mạc Sầu.

Nàng mặc dù còn nhỏ, thế nhưng rất yên tĩnh, phần lớn thời gian chỉ ngủ, cũng phù hợp đặc thù của một mới đứa trẻ con, thế nhưng lúc nàng tỉnh, liền mở một đôi mắt to, yên tĩnh ngoan ngoãn nằm ở trong vòng tay của nàng, lúc này Mạc Sầu có cảm giác nàng ta không giống một đứa con nít, quá mức yên tĩnh, mâu quang kia giống như bảo thạch rực rỡ, tản mát ra ánh sáng quý dị.

Bất quá ngoại trừ những điều quái dị đó, thì cũng không có gì khác. Mạc Sầu lúc ban đầu khiếp sợ nhưng càng về sau lại càng thản nhiên.

Hai ba ngày sau, tiểu thư bắt đầu có sữa, vẫn than phiền là khó chịu, nàng

mở miệng kiến nghị cho tiểu bảo bảo bú, tiểu thư lập tức thay đổi sắc mặt, hù doạ nàng một chữ cũng không dám nhiều lời, thật không biết tiểu thư cùng tiểu oa nhi có thâm cùu đại hận gì, đây chính là một miếng thịt trên người nàng rơi xuống a.

Nếu không thể bú sữa, chỉ phải nghiền các loại bột gạo để đút cho trẻ nhỏ ăn, bất quá nàng ta quả thật cũng không làm àm ī, đút cái gì thì ăn cái đó, ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, sau đó yên tĩnh nghe mấy người lớn các nàng nói chuyện, sau tám đến mười ngày, hình dáng đã thay đổi hoàn toàn, đã không nhiều nếp nhăn như lúc mới sinh, cũng không nhỏ bé nữa, làn da ửng hồng rất đẹp, lông mi hẹp dài, ánh mắt phượng, quả nhiên lớn lên không giống tiểu thư, lại giống hoàng thượng như được từ khuôn mẫu đúc ra

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn xong thở dài, sao lại không giống tiểu thư, trái lại giống hoàng thượng, thật là đủ làm cho người ta phiền muộn...

Mười ngày sau, Mộc Thanh Dao bỗng nhiên cười dịu dàng mở miệng.

"Mạc Sầu, đem cục cưng ôm tới đây."

Cái vẻ mặt kia, cái động tác kia, rõ ràng là lòng tốt của chó sói mà, thế nhưng đứa nhỏ là của nàng ấy, làm nô tỳ, nàng đương nhiên không dám nói thêm cái gì, kinh hãi đám chiến đem tiểu bảo bối phấn hồng đáng yêu đưa tới bên cạnh chủ tử.

Mộc Thanh Dao cách mười ngày sau mới nhìn con của mình, trong lòng chấn động một cái, cuối cùng vẫn còn có chút yêu thương, tuy rằng bên trong nàng linh hồn là Kiều Nam, nhưng nàng ta đúng là do mình sanh ra, thấy nàng lớn lên phấn nộn đáng yêu như vậy, làm mẫu thân sao có thể tàn ác mà ra tay hạ thủ được, hùm dữ không ăn thịt con.

Nhưng nghĩ đến mình hôm nay sở dĩ ở chỗ này, đều là do Kiều Nam làm hại, đáy lòng lại không cam nguyện, nên mặc dù không thương tồn nàng ta, cũng đừng làm cho nàng ra sống thoải mái như vậy, Mộc Thanh Dao nghĩ thông suốt, mặt mày đều có ý cười, khéo môi càng hiện lên sự âm trầm rạng rỡ, quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu.

"Gần nhất, ngươi cho nàng ăn cái gì?"

"Bẩm tiểu thư, đa số là bột gạo nhuyễn, tiểu thư nhỏ ăn cũng rất quen, tiểu thư không cần phải lo lắng."

"Ừ, vậy thì đâu có dinh dưỡng gì? Ta nghĩ qua, nếu ta không thể cho bú, cũng nên tìm một chút gì đó có dinh dưỡng cho đứa nhỏ ăn," Mộc Thanh Dao nói đến đây, khuôn mặt dễ nhìn ngẩng ra, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng.

"Như vậy đi, sau này một ngày ba bữa đút cho nàng uống sữa dê đi."

"Sữa dê?" Mạc Sầu ngây ngẩn cả người, sữa dê rất tanh, tiểu bảo bảo uống được sao? Mà thêm một người khác càng ngây dại nữa, chính là Kiều Nam đang yên lặng, lúc này nàng da đầu tê dại, khóc không ra nước mắt, ô ô, xem ra nàng ta có tình chơi nàng mà, nàng không uống sữa dê a, kiếp trước nàng chỉ uống một ngụm đã ói, nàng ta biết rất rõ ràng, bây giờ lại cho nàng uống sữa dê, nàng không uống.

Kiều Nam đang oán thầm, thì nghe được trên đỉnh đầu giọng nói âm trầm truyền đến.

"Nếu như nàng không uống, lập tức đem nàng ném ra vô tình cốc cho ta."

"Tiểu thư?" Mạc Sầu thấy tiểu thư chủ ý đã định, cũng không dám nói thêm cái gì, sữa dê thì sữa dê đi.

Mà Kiều Nam chỉ nghĩ đến nó đã muôn ói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch, đáng tiếc người nào đó trong lòng hiện lên khoái ý, vươn tay nhéo gò má trên mặt của nàng, đặc ý mở miệng: "Ta nhất định phải đem bảo bối nuôi đến mập mạp trăng trèo."

Thanh âm kia miễn là có bao nhiêu ác liệt, Kiều Nam toàn thân nổi lên một trận rùng mình, trong lòng thật lạnh lẽo.

"Làm cho Mạc Ưu xuất cốc, mua sữa dê tức khắc trở về, mỗi ngày cho tiểu thư nhỏ uống một chút sữa dê" Thanh Dao ra lệnh một tiếng, việc này thành kết cục đã định, Mạc Sầu lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài phân phó Mạc Ưu xuất cốc, bọn hắn bây giờ xuất cốc, khá tự do, ai có thể làm được gì bọn hắn.

Bên trong gian phòng, rất yên tĩnh, Mộc Thanh Dao nhìn đứa bé trên giường, chậm rãi thu tay, bình tĩnh nhìn nó, mở miệng gặng từng chữ một.

"Kiều Nam, ngươi tại sao lại muốn theo ta? Chẳng lẽ ngươi không thể một lần nữa đầu thai tới nhà người khác sao? Không nên đầu thai đến nhà của ta,

chẳng lẽ ngươi không biết ta thấy được ngươi trong lòng sẽ khó chịu sao?"

Đứa bé viền mắt đỏ đỏ, có giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn xuống, thật muốn nói cho nàng biết, những thống khổ mà mình phải chịu so với nàng không hề ít hơn, một đứa bé sau khi sống lại, thường xuyên khóc ba ngày hồn phách đã quy thiên, kỳ thực cũng rất thống khổ, thế nhưng đáy lòng có một tâm nguyện, thì không có biện pháp an tâm mà đầu thai, bởi vì bản thân rất muốn nhìn thấy nàng được hạnh phúc, được vui vẻ.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng ấy không vui, bởi vì rõ ràng đã sinh con, nhưng người khác lại gọi nàng là tiểu thư, điều này nói rõ cái gì?

Nghĩ vậy, Kiều Nam trong lòng lại thở dài, nàng thầm mong nàng ấy hạnh phúc a, đây là mình nợ nàng...

"Tiểu thư, ta đã phân phó Mạc Ưu đi rồi" Mạc Sầu bước vào, Mộc Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng: "Sau này hãy gọi nàng là Tiểu Ngư nhi đi, Mộc Tiểu Ngư."

"Tiểu Ngư nhi?" Mạc Sầu kêu lên một tiếng, tên này thật là có chút thuận miệng, nhưng mà một nữ hài tử lại gọi tên như vậy, tựa hồ không tốt.

Mộc Thanh Dao phất phất tay, không nhìn tới mặt đứa bé nữa, mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại.

"Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút..."

Mà Tiểu Ngư nhi thì vẻ mặt mừng rỡ, nguyên lai Tô Trần còn nhớ rõ nàng thích các loại cá, trước đây nàng không chỉ một lần nói với nàng ấy, mình thật muốn làm một con cá tự do tự tại, có thể tuỳ ý ngao du ở trong biển rộng, hiện tại nàng quả nhiên đã trở thành một Tiểu Ngư nhi.

Tiểu Ngư nhi ở trong lòng âm thầm suy nghĩ, sau này nếu ai dám khi dễ Tô Trần, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, tuy rằng ta không có nhiều năng lực lăm, nhưng ta là Kiều Nam, làm mấy thứ bình khí, đạn dược vẫn là sở trường của ta, nếu như ai dám lấn trên đầu Tô Trần, ta nhất định sẽ nổ hắn một manh giáp cũng không để lại.

"Tiểu Ngư nhi, chúng ta đi ra ngoài đi, để cho tiểu thư nghỉ ngơi một chút."

Mạc Sầu đem Tiểu Ngư nhi ôm ra ngoài, tráng trọng tuyên dương tên của

nàng, người trong cốc lập tức cũng biết tên của nàng là Tiếu Ngư nhi, tất cả mọi người nói tên này dễ nghe, có một loại cảm giác khoái vui vẻ.

Tiểu Ngư nhi, tuy rằng tên rất dễ nghe, thế nhưng cái người mẫu thân kia sau một ngày lòng tốt nỗi lên đặt tên cho nàng đến giờ, thì những ngày tai nạn của nàng đã bắt đầu.

Trước tiên là một ngày ba bữa bột gạo đổi thành sữa dê, làm cho nàng ói xong lại uống, uống xong lại ói, mà vị mẫu thân ruột thịt kia, ở bên cạnh nở nụ cười dịu dàng nỗ lực đổ thêm dầu vào lửa.

"Tiếu Ngư nhi, uống nhiều một chút, như vậy mới có thể lớn lên khoẻ mạnh."

Tất cả mọi người thấy bộ dạng mẫu thân này của nàng đều rất cảm động, rốt cuộc cũng vẫn yêu thương đứa nhỏ của mình, chỉ có Mạc Sầu là biết chủ tử ác liệt, trải qua mấy ngày nay ở chung, nàng biết, nguyên lai Tiểu Ngư nhi không thích uống sữa dê, không, phải nói là sợ muốn chết, nhưng chủ tử hết lần này tới lần khác bắt nàng ta phải uống một chút cơ hội nhỏ đi cũng không có.

Thân thể nhỏ của nàng, bây giờ từ dạ dày đến toàn bộ thân mình toàn là một mùi tanh của dê, làm hại những người thích ôm nàng, không ai dám đến gần.

Bất quá điều này cũng chưa phải là tệ nhất, mỗi sáng sớm, vị mẫu thân nào đó còn cầm theo một cái bao vải đen, lầm la lầm lết bắt một con chuột đến hù Tiểu Ngư nhi, bởi vậy mỗi ngày ở trong cốc đó sẽ truyền đến từng tiếng từng tiếng thét chóp tai, lỗ tai của mọi người đều bị hành hạ, nên không khỏi đồng tình và thương cảm sâu sắc cho Tiểu Ngư nhi, nàng mới sinh ra không được một tháng, liền bị mẫu thân hâm hại rồi.

Mà người nào đó còn có lời thề son sắt tuyên bố với người bên ngoài, đây là huấn luyện hô hấp của nàng, như vậy sau này nàng mới có thân thể khoẻ mạnh, ăn vô cùng khoẻ.

Tuy rằng không ai hiểu lời nói của nàng, vì sao gọi là luyện tập hô hấp, vì sao la hét như thế sẽ ăn khoẻ chứ, bất quá Tiểu Ngư nhi sợ đến sắc mặt trắng bệch, hoa dung thất sắc, đây mới chính là điều tệ nhất, mặc dù có rất nhiều người đồng tình, mọi người cũng không tiện can thiệp.

Tiểu Ngư nhi dường như cùng tiểu hài tử khác một điểm cũng không giống, ty như trẻ con vừa sinh ra đâu biết sợ là gì chứ, mà nàng thì gào thét đến khoa trương, ty như, lúc uống sữa dê, mặt mũi nhăn lại, vẻ mặt chán ghét.

Nói chung bởi vì có thêm Tiểu Ngư nhi cùng Mộc Thanh Dao, nên toàn bộ vô tình cốc đã náo nhiệt nhiều lắm, bây giờ cảnh tượng là một mảnh sinh khí bùng bùng, nếu là có một ngày không nghe thấy tiếng người kêu, thật có chút không quen, thật không biết nếu sau này hai người không còn ở tại trong cốc, thì mọi người làm sao qua ngày nữa.

Mộc Thanh Dao vốn còn muốn lấy nhiều trò chỉnh Tiểu Ngư nhi nữa, bởi vì Tiểu Ngư nhi kiếp trước là bạn tốt của nàng, rất nhiều chuyện nàng ta sợ hãi chán ghét, nàng đều rõ lòng bàn tay, nên chuyên đem những thứ nàng ta sợ hãi để doa, bởi vì hiện tại nàng ấy không có cách nào nói chuyện, tay chân cũng không chế được, chỉ có thể mặc nàng làm xăng làm bậy.

Nhưng mà, rất nhanh Thanh Dao liền không thời gian đi trêu chọc Tiểu Ngư nhi, bởi vì trong cốc có một khách không mời mà đến.

Vô tình cốc, bên ngoài có đào hoa lâm, còn có nhiều hồ sen, nhưng mà vị khách không mời mà đến này quả nhiên dẫn một đám người xông vào được, chứng tỏ hắn am hiểu sâu trận pháp bên ngoài ao đầm này, thật là một kẻ lợi hại.

Nhưng tuy rằng đã xuyên qua mấy hồ sen, nhưng vào không được đào hoa lâm, trong rừng đào, chẳng những có trận pháp, hơn nữa còn có khói độc, quan trọng nhất là Vô Tình ở đào hoa lâm đánh đàn, chỉ cần hắn ở đào hoa lâm, không ai có thể xông vào, vì trận pháp kia là do tiếng đàn của hắn thanh thao túng, người ngoài căn bản là không biết chân tướng bên trong.

Mộc Thanh Dao đang ở trong phòng đùa với Tiểu Ngư nhi, còn có hai ngày nữa là nàng liền đầy tháng, Tiểu Ngư nhi lớn lên càng ngày càng đáng yêu.

Hai ngày sau, thì nàng bắt đầu tu luyện cầm phẩy, hi vọng mau chóng tập võ, đến lúc đó sẽ không chịu người ta không chế, Thanh Dao chậm rãi nở nụ cười.

Lúc này, cửa phòng vang lên thanh âm, Mạc Ưu vọt vào, vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu thư, có người xông vào trong cốc."

"Nha, Vô Tình sẽ không tùy tiện để cho người ta đi vào " Thanh Dao không quá lưu ý đến, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, nàng đang nghĩ, mặc dù có cầm phổi, thế nhưng nàng không có một cây đàn tốt, đây thật là chuyện làm người đau đầu, những cây đàn bình thường chỉ sợ đàn không ra uy lực của cầm ma.

"Công tử ở trong rừng bày trận pháp, những người đó sau khi tiến vào, toàn bộ bị đánh xỉu, công tử sai người đem bọn họ quăng xuống ao đầm, ta thật vất vả mới cầu được hắn bỏ qua cho những người đó."

"Buông tha bọn họ..." Mộc Thanh Dao nhíu mày, ánh mắt hiện lên những mũi nhọn lạnh lẽo sắc bén, Mạc Ưu làm như thế, chứng tỏ những kẻ đó là người mà các nàng quen thuộc, đáy lòng bỗng dây lên bất an, là ai?

"Ai?"

"Nam An vương, " Mạc Ưu mi tâm nhíu chặt không yên, không nghĩ tới Nam An vương lại tìm được vô tình cốc, còn xông vào đào hoa lâm, đúng lúc công tử ở trong rừng gảy đàn, nếu như không phải hắn ở bên trong gảy đàn, chỉ sợ bọn họ đã xông vào đây.

Thanh Dao vẻ mặt nghi ngờ, theo sự hiểu biết của nàng với Nam An vương, hắn hắn là không có năng lực mà đi qua ao đầm, tuy rằng Nam An vương võ công cao cường, thế nhưng thuật kỳ môn huyền pháp, hắn căn bản không hiểu, nếu là người ở trong cung kia, thì nàng còn tin tưởng hắn có chút năng lực này, bởi vì nàng vẫn chưa quên, hắn chính là đệ tử của Xích Hà lão nhân, nghe đồn Xích Hà lão nhân, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, nên kỳ môn huyền pháp chắc chắn cũng sẽ tinh thông, như vậy làm đệ tử của hắn, hắn luyện qua môn này.

"Ngươi xác định là Nam An vương?"

Thanh Dao tỉ mỉ hỏi thăm một lần nữa, Mạc Ưu gật đầu: "Dạ, đúng là Nam An vương."

"Tiễn hắn xuất cốc đi, " Mộc Thanh Dao ánh mắt lóe lên một cái, khuôn mặt lạnh lùng, phất phất tay, ý bảo Mạc Ưu đi làm chuyện này.

Nàng đã ở lại trong cốc mây tháng, chuyện xảy ra trong Huyền Nguyệt hoàng cung, tựa hồ đã cách nàng rất xa vời.

"Dạ, chủ tử, " Mạc Ưu linh mệnh, rất nhanh lắc mình đi ra ngoài, trong

phòng, Thanh Dao quanh thân đong lạnh, đôi mắt đen thoảng trầm tư, toát ra hai đám lửa nhỏ, Nam An vương làm sao có thể vào đây, nhưng nếu không phải hắn, lại là người phương nào, chẳng lẽ là?

Không, tuyệt đối không có khả năng, bởi vì trong hoàng cung không thể không có hoàng đế, Mộc Thanh Dao đang ở đó suy nghĩ, thì bên cạnh Mạc Sầu lo lắng mở miệng.

"Tiểu thư, hiện tại Nam An vương biết người ở trong cốc, chỉ sợ sẽ không dễ dàng rời đi, vậy phải làm sao bây giờ? Bọn họ sẽ không làm thương tổn đến người trong vô tình cốc chứ."

Thanh Dao nghe xong lời của nàng, không khỏi nở nụ cười, muốn thương hại người trong vô tình cốc, thì bọn họ phải có bản lĩnh mới được, khéo môi câu ra nụ cười nhợt nhạt.

"Quên đi, chúng ta đừng suy nghĩ, Vô Tình sẽ không để cho bọn họ vào."

Nàng vừa dứt lời, cửa phòng lần thứ hai vang lên một chút, Mộc Thanh Dao cũng không nhúc nhích, vẫn dựa vào ở trên giường như trước, nàng cho rằng Mạc Ưu đã làm xong việc đã trở về, lại nghe thấy Mạc Sầu kêu một tiếng: "Công tử, người đã đến rồi?"

Mộc Thanh Dao ngân ra, không nghĩ tới thì ra là Vô Tình, hắn luôn luôn rất ít chủ động tìm nàng, chẳng lẽ là vì chuyện của Nam An vương, cho nên mới tìm nàng, vội ngồi thăng người, quay đầu nhìn sang, Thanh Phong đầy Vô Tình đi tới.

"Các ngươi đều đi xuống đi."

Vô Tình nhàn nhạt mở miệng, thanh âm rất nhẹ, nhưng lại làm cho người ta không dám xem thường, cái thái độ hờ hững, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến, nhưng lại một chữ cũng không sót rơi xuống trong lòng mọi người.

"Dạ, công tử, " Thanh Phong cùng Mạc Sầu lên tiếng trả lời, hai người đi ra ngoài, tiện thể đem Tiểu Ngư nhi bế đi luôn, người này ánh mắt tròn trượt chuyển động, loé loé sáng, cho tới bây giờ chưa có thấy qua tiểu hài tử nhà ai lại giống như nàng vậy.

Trong phòng an tĩnh lại.

Mộc Thanh Dao ngược mắt đánh giá Vô Tình, nàng xem thấy ánh mắt của hắn rất lạnh, quanh thân sát khí tuỳ tiện phát tán, đôi tròng mắt kia thật giống như dòng suối lạnh phía sau núi, trong trẻo thông suốt, nhưng chỉ mang theo nhè nhẹ hàn ý, tóc đen dài dùng ngọc trâm cố định, vừa lịch sự vừa tao nhã cực kỳ, Thanh Dao nhìn hắn, không khỏi có chút cảm thán, ông trời tại sao có thể đem một người nam nhân tạo ra xinh đẹp đến như vậy, làm cho người đời không ra tầm mắt, rõ ràng so với nữ nhân còn đẹp hơn, nhưng lại làm cho người ta không có cảm giác chút son phấn nào, ngược lại còn xinh đẹp đến phát tán ra ngoài, phần lớn là sự tà ác trong con người hắn, làm cho người ta liếc mắt nhìn, liền không dám nhìn lần thứ hai.

Vô tình ngồi ngay ngắn ở ghế trên, lặng im không tiếng động.

Tuy rằng trên mặt không lộ vẻ gì, thế nhưng trong lòng cũng không còn cảm xúc giống với trước đây, cảm giác này rất xa lạ, cho tới nay, hắn đều là người lãnh tâm vô tình, thế nhưng từ khi các nàng vào trong cốc, hắn bỗng nhiên có một ít cảm xúc mà trước đây chưa từng có, tỷ như nhìn trăng thở dài, tỷ như sững sờ, có đôi khi cũng không biết muôn cái gì, liền cứ lặng lặng yên lặng ở trong cảm xúc mơ màng, hoặc ngồi ngắn hơn nửa ngày, đây rốt cuộc là cái gì?

Nhất là vào hôm nay khi biết người nam nhân kia đến, hắn biết người mà kẻ đó tìm là nàng, tim của hắn quả nhiên đã không còn lạnh lùng bình tĩnh như trước đây nữa, tâm hồn loạn thành một đống...

Dù cho hắn không thừa nhận, thế nhưng đáy lòng mơ hồ hiểu được, hắn tựa hồ tham luyến một ít hơi thở ấm áp này, cho nên muốn cho nàng vẫn cứ ở trong cốc, từ khi các nàng ở lại trong cốc, mọi thứ ở trong này dường như đã có sức sống hơn, hiện tại mỗi ngày mở mắt ra, liền cảm nhận được bầu không khí không còn giống như lúc trước, mà nó nóng nồng ấm áp.

Mặc dù hắn không có xuất hiện, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ hơn so với lúc trước, buổi sáng nhìn chim tước đậu ngoài cửa sổ, cũng làm cho bản thân thấy vui mừng, buổi chiều ở trong rừng đánh đàn, tiếng đàn kia rung lên những làn điệu vui sướng.

"Người kia là tới tìm ngươi."

Hắn nhàn nhạt mở miệng, cánh môi phấn hồng nhẹ thở ra một câu nói, như mang theo ý vị mùi hoa.

"Ừ, ta đã bảo Mạc Ưu tiễn bọn họ ly khai."

"Ngươi đến là để học võ, hiện tại nên học ngươi đã học rồi, vẫn nên rời khỏi đây đi," hắn nói, quay đầu nhìn về một bên, không nhìn tới ánh mắt của nàng, trong đầu có thể hiện lên rõ ràng ánh mắt ngang tàng ngạo nghễ của nàng, còn có cái cầm bướng bỉnh, không khuất phục bất luận thế lực gì, cả người bao phủ một loại ánh sáng mạnh mẽ rực rỡ, làm cho người ta không tự chủ được thụ hấp dẫn, mà hắn sợ hãi nàng cuối cùng có một nhát nhẹ giọng vô tức rời đi, chẳng ngay từ đầu liền làm cho nàng ly khai, chí ít bây giờ còn dễ tiếp thu.

Thanh Dao sững sót một chút, không nghĩ tới Vô Tình đến là muốn cho nàng xuất cốc, nên không khỏi tức giận xoay mình từ trên giường đứng lên, không hài lòng kháng nghị.

"Vô Tình, ta còn không học được bản lĩnh đâu, tại sao có thể đuổi ta xuất cốc chứ? Hơn nữa dù cho ta học giỏi võ công, ta cũng không muốn xuất cốc, ở đây hoàn cảnh đẹp như vậy, hơn nữa cũng không có lục đục với nhau, ta rất thích ở đây, nói chung không cho phép ngươi đuổi ta đi."

Mộc Thanh Dao cây ngay không sợ chết đứng kêu lên, hình như nàng đã quên, đây là chỗ của người ta, người ta thích cho nàng ở thì nàng ở, không thích liền đuổi nàng đi, thế nhưng ở nơi đây một thời gian dài, nàng tựa hồ đã thành một phần tử trong cốc, nói chuyện tự nhiên tùy ý.

Vô Tình bởi vì câu nói vô ý của nàng, trong lòng nhẹ run lên một cái, nàng quả nhiên không đi, nghĩ vậy, tâm tình buồn bực cả buổi trưa của hắn, không khỏi thay đổi tốt hơn, nhàn nhạt mở miệng: "Tùy tiện ngươi, bất quá nếu có người vào cốc nữa, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình."

Hắn nói xong, rất sợ Mộc Thanh Dao nhìn ra tâm tình hắn khác lạ, sớm di chuyển xe lăn đẩy ra bên ngoài, mái tóc đen như mực bị gió nhẹ nhàng thổi bay lên, ưu mỹ như vậy, cộng thêm y phục màu trắng, vĩnh viễn sạch sẽ như vậy, không nhiễm một hạt bụi trần.

"Vô tình, hai ngày nữa ta muốn học đòn, thế nhưng không có cầm thì làm sao bây giờ?"

"Đến lúc đó hãy nói," người đã rời đi, nhưng thanh âm từ rất xa truyền vào, phiêu dật dễ nghe.

Bên trong gian phòng, Thanh Dao nhường mài một chút, tâm tình của hắn hình như tốt lên thì phải, tại sao thế? thật là một quái nhân, hơn nữa hắn mang sắc mặt lạnh lùng chạy tới đây, nói hai câu rồi bỏ đi thật làm cho người ta không hiểu nổi.

Mạc Sầu ôm Tiếu Ngư nhi đi tới.

"Tiếu thư, công tử tới đây làm gì?"

Thanh Dao ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Mạc Sầu trợn to tỏ vẻ hiếu kỳ, nhìn nàng ta, còn có Tiếu Ngư nhi ở trong lòng, cũng đồng dạng mở to một đôi mắt mộng mị nồng nàn, hai người này liếc mắt một cái đã nhìn ra bộ dáng bà tám của họ, Mộc Thanh Dao trùng mắt liếc từng một cái.

"Hắn bảo chúng ta xuất cốc đi, " nghĩ đến đây, Thanh Dao liền chán nản, bọn ta còn không có học võ xong, sau lại xuất cốc, tuy rằng tâm pháp kia cùng ám khí luyện được không tệ, thế nhưng cầm phẩy còn không có tập mà, nếu như nàng xuất cốc, đến lúc đó cầm phẩy không hiểu, tùy tiện tập bậy, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma, vì thế đánh nàng mười tám gậy, nàng cũng sẽ không ra cốc.

"A, chúng ta mới không đi đâu!"

"Ta cũng nói cùng hắn như vậy, sau đó hắn cũng không nói gì, " Thanh Dao gật đầu, còn hai ngày nữa nàng thì được một tháng từ lúc sinh con, hiện tại lòng phiền nhất không phải là chuyện Vô Tình bảo nàng xuất cốc, bởi vì chỉ cần nàng không muốn, sẽ không người nào có thể bắt nàng xuất cốc, kỳ thực đợi nhiều ngày ở đây, nàng cũng hiểu được một ít tính của Vô Tình.

Hắn cũng không tựa như bè ngoài lãnh huyết vô tình như vậy, nhưng tim của hắn thật ra rất thanh thúy, trong suốt, có đôi khi giết người chỉ là để che giấu, hoặc là muốn đả kích bọn họ mạnh hơn.

Nói chung nàng biết, hắn không có biện pháp đối phó với nàng, vì thế đại bộ phận thời gian, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Không chỉ Vô Tình, mà mọi người trong cốc đối với nàng cũng pò tay, vì thế hiện tại nàng ở trong cốc, có thể nói hoà đồng vui vẻ thuận lợi, cho dù muốn xuất cốc, nàng cũng phải đem võ công học giỏi, đợi khi ma cầm luyện tốt, mới đem ám khí luyện, đến lúc đó hắn không nói, nàng cũng sẽ hạ sơn, thứ

nhất đem Mai Tâm mang về vô tình cốc, để nàng an táng ở trong đào hoa lâm, ở đây hoàn cảnh đẹp như vậy, Mai Tâm nhất định sẽ thích, thứ hai, nàng nên vì Mai Tâm mà báo thù, đích tay giết Trưởng Tôn Dận, người nam nhân kia nàng chắc chắn sẽ không tha.

Mộc Thanh Dao nghĩ thế, con ngươi hiện lên những mũi nhọn sắc bén thị máu.

"Tiểu thư, người nói Nam An vương có thể bỏ ý định hay không?" Mạc Sầu lo lắng chính là một chuyện khác, suy nghĩ của nàng cùng chủ tử không giống nhau.

"Chưa từ bỏ ý định thì thế nào? Vô tình sẽ biến hóa trận pháp trong ao đầm, chỉ sợ hắn muốn vào cũng không phải dễ dàng, chúng ta đừng lo lắng những thứ kia."

"Ừ, ta đã biết."

Mạc Sầu gật đầu, Mạc Ưu đi đến, cung kính bẩm báo.

"Tiểu thư, ta đem bọn họ đưa ra ngoài rồi."

Chỉ mong bọn họ thức thời một tí nhanh chóng rời đi, ta sẽ không theo chân bọn họ trở về.

Mộc Thanh Dao sắc mặt rất lạnh, nàng không trách bọn họ, cũng không hận người trong cung kia, chỉ bởi vì quan niệm không giống nhau mà thôi, nàng không thể nào tiếp nhận cách suy nghĩ của hắn, hắn cũng không có khả năng chấp nhận mong muốn của nàng, nếu đã như vậy, hai người hà tất phải ép buộc ở cùng một chỗ, tương lai cuối cùng có một ngày họ sẽ trở mặt thành thù, mặc dù không thể yêu nhau thật nhiều, thì chí ít còn có thể nồng nàn như băng hưu thần, ngàn vạn lần đừng chờ đến lúc đó, hại người hại mình...

Bất quá, người ngoài cốc cũng không nghĩ như vậy.

Trong màu xanh của núi rừng, bên cạnh ao đầm đen kịch, một nhóm người cao to diện vô biểu tình đứng san sát vào nhau, người cầm đầu, mặc trang phục xanh ngọc bị gió thổi nhẹ, mái tóc đen như mực tùy ý bay lên, trên khuôn mặt tuấn dật toàn là lãnh chì, đôi mắt u ám vô biên, bên trong nó như có sóng biển cuồn cuộn, dòng khí không ngừng bắt đầu khởi động, ánh nắng chiều tựa như một ngọn lửa đang thiêu đốt mọi thứ, nhiễm đỏ toàn bộ

chân trời, hắn yên lặng đứng bên cạnh ngọn núi lớn, càng thêm thê lương cô tịch, tựa như một con hùng ưng cô đơn không nơi dựa vào.

Mặt trời lặn phát ra ánh sáng rực rỡ, như bài ca của hoàng hôn.

Ánh mắt của hắn thâm trầm xa xăm, bình tĩnh nhìn xa xa một bức tranh hoa cổ tuyệt đẹp, lòng tựa như mặt nước hoảng loạn.

Nàng sẽ không thích cái nam tử như trích tiên kia chứ, bằng không, tại sao vẫn ở trong cốc không đi, ngay cả gặp mặt hắn một lần cũng không muốn?

Mấy tháng này biết bao nhiêu ngày bôn ba, hắn đã nghỉ đi nghỉ lại rất nhiều lần, nếu nàng không thích hoàng cung, hắn sẽ để nàng tự do ra đi, để cho nàng sống được vui vẻ một tí, mà không có áp lực, ở trong hoàng cung, nàng cũng không sung sướng gì.

Thế nhưng vừa nghỉ tới từ nay về sau gặp lại sẽ không nhìn nhận, tương phùng trở thành người xa lạ, hắn liền sợ hãi, tựa hồ đây là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời.

Hắn có yêu, có đứa nhỏ, hắn không thể buông tay, xem như không quen biết được...

Vì thế hắn không thể cứ như vậy mà bỏ cuộc, ít nhất phải nỗ lực, để cho nàng nhìn thấy thành ý của hắn, nhưng ngay cả mặt hắn nàng cũng không muôn gặp, làm sao mà nhìn thấy thành ý của hắn đây.

"Chủ tử, chúng ta đi ra ngoài đi, bằng không trời sẽ tối."

Băng Tiêu nữ giả nam trang cung kính mở miệng, đáy mắt toát lên vẻ đau lòng, chủ tử mấy ngày liên tiếp bôn ba không ngừng nghỉ, hắn làm gì phải khổ như thế chứ? Hoàng hậu nương nương nếu không muốn trở về cung, vậy thì do nàng thôi, hoàng thượng là nhân trung chi long, muốn cái gì dạng nữ tử gì không có, không đáng vì một nữ nhân mà tiêu tụy đến như vậy.

Bất quá Băng Tiêu cũng không dám nói ra, chủ tử là người rất trọng tình cảm, đối với người trong lòng đương nhiên không thể tùy tiện buông tay, huống chi còn có huyết mạch của hoàng thất tồn tại, càng thêm không có khả năng buông tay, bất quá vô tình cốc cẩn bản không dễ vào, mà Vô Tình lại càng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, vừa rồi nếu không phải gặp Mạc Ưu, chỉ sợ bọn họ đã táng thân trong ao đầm, bây giờ chủ tử có thể bảo đảm

vạn vô nhất thất sao?

Băng Tiêu nghĩ tới những thứ này, liền có chút kinh hãi đám chiến, đáy lòng không khỏi nghi hoặc.

Tình rốt cuộc là cái gì? Tại sao bao nhiêu người vì nó mà mê muội, trùng quan nhất nô vi hồng nhan (*), bao nhiêu hoàng đế vì hồng nhan, mà dễ dàng bỏ giang sơn như trả bàn tay, cho tới nay, nàng vẫn nghĩ rằng chủ tử là người khôn khéo cơ trí, lại lãnh huyết vô tình, không nghĩ hoàn toàn ngược lại, hắn có tình, lại còn rất sâu, một hoàng đế lại vì một nữ nhân mà làm ra loại chuyện tình này, mà nữ nhân kia tựa hồ còn khinh thường, hết thảy rốt cuộc có đáng giá hay không a.

Tuy rằng nữ nhân kia thế gian hiếm có, mà có thể nói cũng chỉ có một nữ nhân như vậy.

Mà chủ tử trong lòng ôm chí lớn, mưu đồ đại nghiệp, bây giờ nội hoạn đã trù, Thanh La quốc thái tử bị trọng thương, chính trường rung chuyển bất an là lúc chủ tử có thể đổi với các nước khác ra tay, hướng Thanh La tiến quân mới đúng, nhưng mà bây giờ hắn lại đợi ở chỗ này.

Băng Tiêu oán thầm vừa xong, liền ngẩng đầu nhìn chủ tử, vòng cung gó má của hắn đường viền rất rõ ràng, ánh mắt đẹp vừa như sao, vừa như bảo thạch thượng đẳng quý báu, sinh động rực rỡ. Tuy rằng dung nhan là của Nam An vương, thế nhưng khí phách cuồng vọng của người ở ngôi cửu ngũ đấu không được.

"Chủ tử?"

Băng Tiêu lại kêu thêm một câu, nam tử tuấn mỹ như trù giật mình, quay đầu quét mắt liếc nhìn Băng Tiêu một cái, lạnh lùng mệnh lệnh: "Đêm nay liền hạ trại ở chỗ này, ngày mai tiếp tục vào cốc, lúc này ta nhất định phải nhìn thấy nàng."

Xa xa phía chân trời tia nắng cuối cùng của hoàng hôn đã tắt, bóng đêm bắt đầu tràn ngập, chậm rãi bốn phía bao phủ một mảnh sát khí.

Các loại dã thú bắt đầu hoạt động, trong đêm tối là lúc những động vật này hoạt động, tối nay nếu các nàng muốn ở lại chỗ này, chỉ sợ phải cẩn thận đề phòng...

Một đêm này ai mà dám ngủ, đến lúc dựng xong lều, chỉ có chủ tử một người nằm, những người khác chia nhau gác ở bên ngoài, để phòng ngừa dã thú công kích, bốn phía liều đốt lên vô số đồng lửa, chiếu sáng cả nưa bầu trời, có thể làm cho người biết rõ bọn họ căn bản là chưa đi.

Vô tình ở trong phòng, Thanh Phong và Minh Nguyệt thì mang vẻ mặt lãnh chìm.

"Công tử, những người đó căn bản là không đi, tựa hồ còn muốn đi vào nữa, người xem?"

"Đem trận pháp thay đổi một chút," Vô Tình đạm nhiên mở miệng, ánh trăng xuyên thấu qua song cửa chiếu vào trên mặt của hắn, da thịttron bóng như nước, ánh mắt chợt lóe lên hỏa hoa rồi biến mất, bàn tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng vuốt ve phượng vĩ cầm trong tay, nhớ tới lời nói ban ngày của nàng.

Hai ngày sau bắt đầu tập đàm, thế nhưng ta không có cầm?

Kỳ thực hắn đã sớm chuẩn bị xong cho nàng, khéo môi câu ra nụ cười thản nhiên, ngừa đâu nhìn mặt trăng bên ngoài, ánh mắt mờ ảo xa xôi.

Mái tóc đen như mực tản mát ở trước mặt, bay trên vai của hắn, áo trắng tóc đen, xinh đẹp tỉ mỉ, cả người đang chìm vào trong suy nghĩ sâu xa của chính mình, hắn cứ như vậy lặng lẽ nhìn ánh trăng như nước, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt nhìn đến ngây người.

Công tử đẹp quá a, từ trước cho tới bây giờ còn chưa thấy qua hình dạng này của hắn, thiếu sự lạnh lùng ngày xưa, nhưng lại thêm sự khoan khoái, tựa hồ xảy ra chuyện gì đó làm cho hắn hài lòng vui sướng, hoàn toàn chìm đắm ở ý thức của mình...

(*) Câu này bắt nguồn từ một điển tích của Ngô Tam Quế: khi Lý Tự Thành khởi nghĩa lật đổ Sùng Trinh, Ngô Tam Quế cũng về kinh triều kiến tân chủ. Đến trạm dịch Vĩnh Bình thì gặp gia nhân cũ đào thoát khỏi kinh thành, bèn hỏi: "Người nhà thế nào?" Gia nhân đáp: "Bị Sấm Vương tịch biên hết rồi!" Ngô bảo: "Không sao, ta về kinh tất sẽ hoàn trả." Lại hỏi: "Phụ thân thì sao?" Đáp: "Bị bắt." Ngô lại bảo: "Ta về nhất định sẽ thả ra." Hỏi tiếp: "Trần phu nhân (Trần Viên Viên) thì sao?" "Bị Sấm Vương (có thuyết nói là Lưu Tông Mẫn) mang đi." Lập tức, Ngô Tam Quế nổi giận dùng dùng, lớn tiếng nói: "Đại trượng phu ngay cả một nữ tử còn không bảo vệ được, còn mặt mũi nào

gặp ai nữa?" Sau đó, quay đầu rút về Sơn Hải quan, lấy thân phận đại thần của Minh triều, đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, quay trở lại tiêu diệt Lý Tự Thành, bắt đầu nhà Thanh.

Ý là vì một hồng nhan mà không tiếc khởi xướng chiến tranh.

Q.3 - Chương 102: Hoàng vī cầm thị huyết

Buổi sáng, sương mù dày đặc tràn ngập khắp khu rừng, đối diện cũng không thể trông thấy bóng dáng.

Tại góc nhỏ phía trong lều, nam tử sắc mặt lạnh chìm, ngưng trọng, một đôi mắt đen u ám như thượng cổ huyền thiết, lóe ra lạnh lẽo, cả người lười nhác tựa ở bên trước.

"Chủ tử, bên ngoài sương mù thật dày đặc, đối diện nhìn không thấy người. Hơn nữa đàm trì kia tựa hồ biến hóa trận pháp. So với ngày hôm qua thật không giống."

Người cất tiếng nói là một trong tứ đại ám vệ, Đoan Hồn. Dáng vẻ luôn lạnh lùng. Từ trước đến nay không nói thừa lời nào.

"Họa lại bản đồ."

Nam tử ra lệnh ngắn gọn, quyết đoán. Ánh mắt sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất.

"Tuân lệnh, chủ tử", Đoan Hồn lui ra ngoài. Lập tức chỉ huy mấy thủ hạ bắt đầu vẽ bản đồ. Trận pháp này ngoại trừ chủ tử thì e là khó có ai có thể giải được, bất quá lúc trước chủ tử phá trận pháp đàm trì này mất một ngày, hiện tại so với lần trước sẽ mất nhiều thời gian hơn. Thật sự không nghĩ tới Vô Tình Cốc có thể sử dụng Huyền Môn cao thâm như vậy.

Bên trong trướng, nam nhân hé ra khuôn mặt đen kịt, một mảnh âm ngao, cả một đêm chưa ngủ. Hắn trông đượm chút tiều tụy. Biết rõ là nàng ở trong Vô Tình Cốc ngay trước mắt mà không thể gặp được, làm hắn day dứt không thể ngủ được. Hơn nữa theo tính toán thời gian của thai kỳ thì hắn giờ này nàng đã sinh nhi tử, không biết nhi tử hiện ra sao?

Ánh mắt tràn ngập nồng đậm tưởng niệm và đau đớn. Hắn tự biết mình làm sai thế nhưng thực sự vô pháp hiểu được. Ông trời tại sao phải làm cho hắn chịu đau khổ lớn như vậy, chí ít phải cho hắn một cơ hội để có thể gặp lại nàng nên hắn không thể ở bên ngoài mà trì hoãn lâu được...

Hắn luôn biết rằng mình không chỉ là một nam tử mà còn là một hoàng đế quyền khuynh thiên hạ chưa để ai vào trong mắt. Thế nhưng lại ở đây cả ngày để truy đuổi một nữ nhân đã bỏ trốn. Nếu nàng thực sự không muốn trở về hoàng cung thì hãy để nàng lưu lại trong cốc đi. Nhưng chỉ sợ là trong lòng hắn sẽ vĩnh viễn đau đớn tột cùng.

Hiện tại chỉ nghĩ đến đó thôi mà trong lồng ngực hắn đã thấy nhức nhối như có gai đâm vào tim.

"Dao nhi, trẫm đã gây ra tội ác滔天 sao ? Nàng nỡ trừng phạt trẫm như vậy khiến trẫm muôn gấp mặt nhi tử một chút cũng không được sao?"

Đoan Hồn rất nhanh đem bản đồ đã họa xong vào trong trướng, sau đó lập tức lui ra ngoài. Không gian trong trướng yên tĩnh và trầm lắng, chỉ cần tập trung nghiên cứu bản đồ, hắn sẽ không đau khổ như vậy nữa.

Mặt trời từ phương đông đã dần ló dạng. Ánh dương xuyên qua kẽ lá, chậm rãi chiếu rọi xuống lòng núi, khiến cho sương mù từ từ tan đi, chỉ lơ lửng như làn khói nhẹ trong sáng sớm.

Ánh sáng tràn ngập ngọn núi, ám vệ giống như được tẩy rửa, toàn thân ẩm ướt, vội vàng thay đổi y phục, chờ mệnh lệnh chủ tử.

Trong cốc.

Hiếm khi thấy yên tĩnh, thật sự quá mức yên tĩnh, tựa hồ như thiếu cái gì. Cuối cùng mới nhớ tới, nguyên lai thiếu vắng giọng nói của hai mẹ con Thanh Dao.

Có chuyện gì sao?

Mạc Sâu đi vào gian phòng, chỉ thấy chủ tử cùng Tiểu Ngư nhi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hai người ở đây nhưng hồn lại ở nơi khác. Một con chuột bị ném qua một bên, Tiểu Ngư nhi tựa hồ cũng đã quên sợ hãi, có lẽ do đã trải qua một tháng luyện tập thành quen. Nỗi sợ hãi chuột cũng đã bay mất. Nhưng chủ tử hình như có chuyện gì đó đầm chiêu.

"Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?"

"Mạc Sâu, ta có dự cảm không tốt. Người tới đây tuyệt đối không phải là

Nam An vương " Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, ánh mắt trong suốt , lạnh lẽo.

Mạc Sầu nhuộn mi, miệng há ra đến nửa ngày không khép lại: "Chủ tử, người không phải là nói, hắn là, hắn là..?"

Câu nói kế tiếp không thể thốt nên lời, Thanh Dao đã gật đầu, Mạc Sầu dùng sức hấp khí, tất cả mọi người điên rồi. Hắn dĩ nhiên lại bỏ qua thân phận cao quý như vậy chạy tới đây tìm tiểu thư.

"Chủ tử, làm sao bây giờ? Nếu như hắn tự mình đến đây, người cũng không quay về sao?"

Nếu như là nữ nhân khác, nàng nhất định rất mừng rỡ trở về hoàng cung, thế nhưng chủ tử lại là ngoại lệ. Nếu như trở lại, chỉ sợ sẽ không giống như lúc ban đầu. Huống chi bây giờ Mai Tâm đã mất đi, thì e là sẽ không có quay trở về nữa.

"Trở lại? Mạc Sầu, ngươi còn không biết ta sao? Nếu đã tìm được nơi để cư ngụ, ta cũng sẽ không ly khai, nếu ly khai, ta cũng sẽ không trở lại. Bởi vì ta cùng hắn rõ cuộc là người của hai thế giới khác nhau. Đây không phải là chuyện ai đúng ai sai . Mà là sai lầm về thời gian và gặp sai người?"

"Chủ tử." Mạc Sầu than nhẹ. Kỳ thực, các nàng cũng không muốn trở lại. Hoàng cung là chốn thị phi, luôn luôn tranh đấu, lục đục, làm sao có thể bình an được.

"Thế nhưng chủ tử, hay là đi gặp hắn một lần đi. Bằng không chỉ sợ hắn sẽ không đi. Nếu như lại xông tới, chắc chắn sẽ có người bị thương . Dù là ai thì cũng không bằng chúng ta gặp mặt một lần đi."

Thanh Dao nghe Mạc Sầu nói xong, cũng không nhúc nhích, nghiêm mặt suy tư, chậm rãi giật mình. Sau đó bình tĩnh nói: "Được. Ta đi gặp hắn một lần."

Mạc Sầu lập tức hất hạ nàng đứng lên, mặc một bộ y phục ngắn gọn , búi sơ mái tóc đen mượt mà, toàn thân không mang bất kỳ một loại trang sức nào ngoại trừ đeo trên cánh tay một vòng bạc ám khí, có khắc bức tranh long điểm tinh chi bút, làm nổi bật nét cao nhã linh hoạt, rung động lòng người của nàng.

"Ngươi chiêu cố tốt Tiếu Ngư nhi, gọi Mạc Ưu đưa ta ra ngoài một chuyến."

"Dạ, chủ tử," Mạc Sầu gật đầu, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Mạc Ưu, đưa chủ tử xuất cốc một chuyến."

Mạc Ưu lên tiếng trả lời. Thanh Dao đã đi ra ngoài. Chỉ thấy bầu trời sáng lan, ánh dương ngập tràn sơn cốc. Khắp nơi đượm sắc hồng phấn của hoa đào và ngào ngạt muôn hoa khoe sắc hương. Xung quanh hương khí lan tỏa thơm ngát và trong lành. Thanh Dao hít sâu một hơi. Lồng ngực đầy ắp hơi thở ngọt ngào. Ở đây thật là thoải mái, dễ chịu.

Nàng bước xuống thềm đá bạch ngọc, Mạc Ưu tiếp bước theo sau.

Rừng đào đột nhiên chuyển động, Vô Tình quỷ y xuất hiện, hé ra khuôn mặt như bạch ngọc, mang theo nét lạnh lùng, con ngươi chợt lóe lên tia sáng rồi biến mất, nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi muốn đi gặp hắn."

"Đúng vậy, ta sợ hắn lại xông tới, ảnh hưởng đến ngươi."

Thanh Dao hơi ngạc nhiên. Vô tình luôn rất ít quan tâm tới gì đó, bây giờ lại chạy đến nói như vậy, cảm giác rất quái lạ, nên nàng nhìn hắn một cách nghiêm túc. Hi vọng nhìn ra chút gì, nhưng là ánh mắt của hắn trong suốt trước sau như một, không nhìn ra một điểm gì khác lạ.

"Minh Nguyệt, hộ tống nàng ra ngoài, cẩn thận chút." Hắn nói xong, Thanh Phong liền đưa hắn rời đi.

"Công tử thật sự thích nữ nhân này." Thanh Phong thầm nghĩ. Vô tình một đêm không ngủ đến tận sáng sớm, vẫn luôn ở trong rừng đào. Hắn không biết là sợ nàng lặng lẽ rời đi hay vẫn là sợ hai nàng đi gặp người kia. Tâm sự của hắn thật nặng nề.

"Ta sẽ rất nhanh trở lại."

Thanh Dao đứng ở cạnh rừng đào, hé miệng cười tươi. Thanh âm nhẹ nhàng cất lên rung động lòng người. Vô tình toàn thân khẽ rung động. Một sự áp, vui thích lan tỏa khắp người hắn, hắn nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi muốn tập đàn, ta đã chuẩn bị cầm dành cho ngươi."

Nói xong, người đã đi xa. Thanh Dao đứng ở bên cánh rừng đào, hơn nửa ngày bất động. Hắn vì nàng mà chuẩn bị cầm.

Nếu hắn đã chọn cầm, nhất định là danh cầm. Điều này thật sự là quá tốt rồi. Thanh Dao hài lòng khẽ đáp: "Cám ơn ngươi, Vô Tình."

Mạc Ưu đứng ở một bên, nhắc nhở chủ tử đang cao hứng: "Chủ tử, cần phải đi."

Minh Nguyệt sắc mặt khó coi, âm trầm không nhân nhượng nói: "Chủ tử hắn sẽ không đem phượng vĩ cầm tặng cho ngươi đi, này thật quá đáng, ta không đồng ý."

Thanh Dao tà nghẽ liếc hắn, hé môi cười lạnh: "Cần phải ngươi đồng ý a, hay là ngươi đó kỵ bởi vì công tử đối với ta quá tốt. Vì thế ngươi ghen tỵ với ta, tiểu hài tử xấu xa."

Thanh Dao vừa nói xong, Minh Nguyệt ngoắc miệng nói luôn:

"Ngươi nói ai là tiểu hài tử xấu xa? Ngươi nói ai tiểu hài tử xấu xa ta là đại nam nhân a."

Hắn đuổi sát hai đạo nhân ảnh đi ở phía trước. Một đường đi ra khỏi rừng đào, nhưng phía ao đầm kia đã biến hóa trận pháp, cũng là bát quái chi hình. Trận pháp này xa lạ nên Thanh Dao sẽ không bước vào. Minh Nguyệt đứng bên cạnh cười rất đắc ý.

"Thế nào? Còn nói ta là tiểu hài tử xấu xa không? Sao không đi đi, lập tức xin lỗi ta, ta lập tức đưa các ngươi xuất cốc."

Thanh Dao vừa bức mình vừa buồn cười. Minh Nguyệt đơn thuần là tính cách tiểu hài tử nên nàng cũng không so đo thái độ của hắn, nhẹ nhàng cất giọng: "Ta xin lỗi, Minh Nguyệt ca ca, ngươi dẫn chúng ta xuất cốc đi."

Nghe được thanh âm mềm nhẹ, Minh Nguyệt nỗi da gà rót đầy đất. Run giọng cầu xin: "Tỷ tỷ, ngươi đừng nói nữa, ta sợ ngươi vẫn quá rồi? Chúng ta đi thôi."

Minh Nguyệt đi trước làm mồi, thân hình di chuyển, không ngừng thả người bay lên, chớp mắt liền phi đi ra ngoài thật xa, Thanh Dao cùng Mạc Ưu một bước không sót theo sát phía sau, ba người thật giống như ba mũi tên bay lên, nhắm bờ bên kia mà đi.

Trong trường, nam tử đang chăm chú xem xét đồ họa. Ánh mắt sâu thẳm thẳm kia thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lạnh lẽo, sắc bén, rất nhanh khép môi hé ra nụ cười. Băng Tiêu bước vào trong trường, cung kính mở miệng : "Chủ tử, có người tới gặp ?"

Nam nhân xoay mình ngẩng đầu kinh ngạc và kích động. Trên khuôn mặt tuấn dật hé ra tươi cười, tuyệt diêm động lòng người. Thanh âm cao vút hỗn lực.

"Là nàng tới."

"Dạ, Chủ tử, nương nương tới gặp người." Băng Tiêu cung kính mở miệng. Đã bảy, tám tháng nay chưa được gặp nương nương, nàng tựa hồ so với trước càng mặn mà, quyến rũ. Nơi này dường như dưỡng người thật tốt, Mạc Ưu kia trông ngày càng tuấn dật không gì sánh được.

"Hay lầm, để cho nàng đi vào."

Huyền đế điều chỉnh hơi thở, trầm ổn mở miệng. Kỳ thực hắn thật muốn đi ra ngoài đón nàng nhưng hắn không biết nàng sẽ làm sao đối đãi hắn, vì thế chỉ có thể ẩn nhẫn.

"Dạ, chủ tử," Băng Tiêu đi ra ngoài, cung kính nhìn nương nương đứng thẳng ở ngoài trường, khuôn mặt hàm tiếu, vóc người tinh tế linh động, nhìn không ra chút nào là đang mang thai, hài tử của nàng đâu? Chẳng lẽ nương nương đã sinh hài tử rồi ? Băng Tiêu kích động, hé miệng muốn hỏi, nhưng cũng không dám lỗ mang. Chỉ cẩn thận mở miệng :

"Nương nương, Chủ tử ở bên trong đợi nương nương."

Thanh Dao nghe thấy xung hô xa lạ, lại cảm thấy buồn cười, ngược mắt quét nhìn về phía Băng Tiêu, nhàn nhạt mở miệng: "Đừng gọi ta nương nương, ta đã sớm không còn là như vậy." Nói xong nhắc lên trường bồng môn đi vào, Mạc Ưu đứng chờ ở bên ngoài.

Băng Tiêu nghe xong lời này ngây người kinh ngạc. Ý của nương nương là sẽ không trở về nữa sao ?

Tâm không khỏi đau đớn, nói không nên lời là vì ai, chỉ cảm thấy trong lòng thực khổ sở, ngây ngốc đứng thẳng ở bên ngoài.

Chương 102.2

Trong trướng, nam tử ngồi ngay ngắn ở trên nệm, đôi mắt hiện lên một tia sáng khác thường nhưng rất nhanh trán định lại. Khóe môi câu ra nụ cười thản nhiên, thế nhưng khi vừa mở miệng lại lộ ra hàn có vẻ bất thường, thanh âm mang theo tia run rẩy.

Thấy hàn như vậy, Thanh Dao trào lên niềm yêu thương. Hắn tốt xấu gì cũng là hoàng đế chí tôn, có một số việc cũng không phải lỗi của hắn, nàng cũng chưa từng trách qua hắn. Hắn từ nhỏ đã ngồi lên vị trí như vậy, đón nhận vận mệnh vương giả, mà nàng thì không có cách nào tiếp thu được quan điểm của hắn. Nàng làm như vậy cũng không phải là trả thù hay là hận hắn.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng.

Đôi mắt sắc bén quét về phía hắn. Tuy rằng hắn đích dung thành Nam An vương, nhưng đôi mắt xêch hẹp dài cùng Tiêu Ngư nhi không khác gì nhau. Trong mắt là ánh sáng sâu u, còn mang theo mong mỏi, chăm chú nhìn nàng không rời.

Hắn rất lâu sau mới mở miệng: "Trẫm tới đón ngươi trở về. Dao nhi, nàng không thể cho trẫm một cơ hội sao? Trẫm đã nghĩ thông suốt. Sau khi hồi cung, trẫm sẽ chỉ hôn cho Tây Môn Tân Nguyệt và Sở Ngũ Yên, từ nay về sau, Đại Huyền hoàng cung chỉ có một người, đó chính là ngươi."

Thanh âm khàn khàn thoát ra. Suốt mấy ngày nay, hắn đã nghĩ rất nhiều, cũng đau đớn tột cùng, từ đáy lòng phát sinh một loại cảm tưởng.

Cuộc đời này chỉ cần có nàng là đủ. Nếu như không có nàng, dù cho hắn có cả giang sơn thì thế nào? Đời người không quá dài, mà hắn thực sự muốn nàng chỉ ở bên cạnh một khoảng thời gian ngắn thôi sao?

Thanh Dao cười rộ lên, rất vui mừng, rất cảm động. Hắn làm được quá nhiều, nhưng đây mới thật là ý niệm tự đáy lòng hắn nảy sinh ra sao? Mà không phải một loại thỏa hiệp, có đôi khi, thỏa hiệp là rất đáng sợ, trong tiềm thức hắn đã để lại trong lòng nàng một bóng ma.

"Cám ơn ngươi nguyện ý làm cho ta đến như vậy, thế nhưng ta không thích hợp ở hoàng cung, ngươi cũng không thích hợp thay đổi, đừng quên ngươi từ

nhỏ chính là một hoàng đế. Hoàng đế nên có tất cả những gì thuộc hoàng đế. Mà ta nên có những thứ thuộc về ta."

Thanh Dao thanh âm vút tắt cả, nếu không muốn trở lại, liền một dao chặt đứt mọi thứ ràng buộc.

Huyền đế vừa nghe lời của nàng, khuôn mặt biến sắc, con ngươi sâu thẳm không nhìn thấu, nôn nóng thốt lên: "Dao nhi, ngươi vì sao không thể cho trẫm thêm một cơ hội đâu?"

Thân hình khẽ động, Mộc Thanh Dao sắc mặt đột nhiên thay đổi. Thân thể di chuyển, trong tay ám khí bạc xuất ra, mang theo khí thế sắc bén đánh thẳng về phía trước. Huyền đế biến sắc, thân hình xê dịch, lông điếu trên đầu rung rinh hạ xuống một ít, phiêu dang giữa không trung, không khí xung quanh ngưng trọng.

Hắn hô hấp đình trệ, ngược mắt lắng lặng nhìn nàng.

Nàng xuống tay thật tàn nhẫn. Mấy tháng không tập, ám khí kia có chút không khống chế được, nếu hôm nay gặp người võ công kém hơn thì e là đã bị tổn thương.

"Ám khí của nàng có thể dùng tốt như vậy."

"Đúng vậy. Đừng tùy ý qua đây. Ta đến, không phải cùng ngươi ôn chuyện tình, mà là để cho ngươi biết, ngươi cần phải trở về. Mặc dù ngươi xông vào trong cốc, ta cũng sẽ không cùng ngươi trở lại, hơn nữa đừng khiến chúng ta cuối cùng lại trở thành cùu nhân, bởi vì Vô Tình không có sai. Là do ta xin ở lại trong cốc, làm cho hắn dạy ta học nghệ."

"Ta cũng có thể dạy nàng."

Thanh âm của hắn trầm thấp, thất vọng. Chẳng lẽ có một số việc thực sự không còn có thể quay lại được nữa sao.

"Dao nhi."

"Ta nói hết rồi. Chí ít ở trong cảm nhận của ta ngươi vẫn là hào hiệp, bá đạo, làm cho tự mình hoàn mỹ. Hãy để quá khứ trở thành là quá khứ đi."

Nàng nói xong, trên khuôn mặt tuấn dật của Huyền đế hiện lên kinh ngạc,

khiếp sợ, còn có đau lòng, các loại cảm xúc ào ạt tràn qua, cuối cùng chỉ thốt lên: "Dao nhi."

Thanh Dao không muốn nói cái gì nữa, vén rèm bước ra khỏi trường. Ánh dương bên ngoài tràn vào tỏa khắp mặt đất, chỉ thấy hắn đứng yên cúi đầu. Chợt nghe đến thanh âm lành lạnh của nàng vang lên bên tai: "Vô tình là sự phụ của ta, ta là tối học nghệ, có rất nhiều chuyện không phải như ngươi nghĩ."

"Hài tử thế nào?" Phía sau thanh âm khàn khàn vang lên.

"Nàng tốt."

Một lời rời xuống, nàng sải bước rời đi.

Trong trường, Huyền đế chỉ cảm thấy mình hít thở không thông, khó chịu. Thân thể chấn động, đôi mắt ánh lên nét kinh hãi. Vừa rồi nàng đã hạ quyết tâm. Nếu không phải hắn nhanh như chớp, liệu nàng có phải muốn bắn trúng hắn. Nghĩ như vậy, thân thể lần thứ hai lại nghiêng ngả rồi ngã ngồi trên trường kỷ, cả cơ thể tràn ngập lạnh lẽo, cô đơn.

Hắn đã quên rằng nàng biết hắn thân thủ rất cao, tự mình sẽ không có khả năng bắn trúng, cho nên mới phải xuất ra toàn lực...

Băng Tiêu cùng Đoan Hồn nhìn nương nương rời đi. Xoay người đi vào trường bồng. Chỉ thấy chủ tử luôn luôn cuồng vọng, lãnh tâm vô tình lúc này đờ đẫn ngồi ở trên trường kỷ, khuôn mặt lạnh lùng không có chút ôn hòa tựa hồ chịu đả kích rất lớn. Cả người như pho tượng không có linh hồn, liền như vậy bình tĩnh ngồi.

Băng Tiêu cẩn thận mở miệng.

"Chủ tử, chúng ta?"

Chủ tử quanh thân lạnh khốc bức người bỗng nhiên ngược mắt lên, mang theo ánh mắt đỏ sậm, trải rộng nhợt nhạt tơ máu, trầm giọng mở miệng.

"Đi Thiên Sơn."

Hắn hiện tại cảm giác như mình đang bị vây bủa trong một tòa trời mêt mang, lạnh lẽo không có đường ra, hắn tìm kiếm mà không thể thoát đến, vì

thế hắn muốn lên Thiên Sơn tìm gặp sư phụ, sư phụ nhất định sẽ chỉ đường cho hắn.

"Dạ, chủ tử", Băng Tiêu cùng Đoạn Hồn không dám nói thêm cái gì. Tuy rằng Thiên Sơn cách nơi này vạn dặm, nhưng nếu chủ tử muốn đi, bọn họ cũng phải đi Thiên Sơn một lần, băng không chủ tử nhất định sẽ thống khổ.

Đoàn người lặng yên không một tiếng động rút ra khỏi sơn cốc...

Đỉnh Thiên Sơn một mảnh trăng xóa, ánh dương chiêu ở trên tuyết phát ra quang mang chói mắt, hơi lạnh thấu xương bao phủ cả ngọn núi.

Trên đỉnh núi có một gian trúc phòng nằm đó lặng yên như tờ.

Một đạo thân ảnh cao lớn rất nhanh xẹt qua, trông tựa như đại bàng sải cánh, rất nhanh theo đỉnh núi phóng qua, chớp mắt đứng ở trước cửa trúc phòng. Khuôn mặt tuấn dật trông thanh nhã như nước, chỉ có đến nơi đây, cả người hắn mới toát lên vẻ thanh khiết, trong trẻo, có thể bộc lộ tâm tình, những ồn ào náo nhiệt phù hoa của thế gian đều cách xa hắn.

"Sư phụ, sư phụ."

Tiếng kêu của hắn vừa thoát ra, một đồng tử tiên phong đạo cốt từ trong phòng đi ra, cung kính thi lễ.

"Sư huynh tới chơi, sư phụ vừa đi ra ngoài chơi cờ rồi."

"Nguyên lai là tiểu sư đệ." Mộ Dung Lưu Tôn đạm nhiên mở miệng. Vị tiểu sư đệ này ở thời điểm hắn xuống núi vẫn còn là một tiểu hài tử, hiện tại đều lớn như vậy, có thể thấy được thời gian như nước chảy, một đi không trở lại a, hắn cảm thán. Đi vào trúc phòng, khắp nơi sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, trong phòng tất cả đồ vật đều làm bằng trúc. Trên tường có treo lên bầu rượu của sư phụ. Nhìn thấy vật này liền nhớ lại những tháng ngày sống bên sư phụ.

Chương 102.3

Sư phụ mặc dù có kinh thế tài, thế nhưng khi còn trẻ lại hết sức lông bông, bỏ lỡ mất nữ nhân yêu mến nên hiện tại sư phụ tuy rằng an nhàn nhưng phần nhiều thời gian mượn rượu tiêu sầu, quên đi những hoài niệm.

"Sư huynh, ngồi xuống uống một ngụm trà đi. Sư phụ buổi tối sẽ trở về."

Tiểu sư đệ dâng một ly trà hương thơm ngát xông vào mũi, nước đế pha trà là nước lấy từ tuyết đóng quanh năm, tinh khiết vô cùng. Pha ra trà càng thơm ngát không gì sánh được.

"Ù. Ta một mình đợi một lúc, ngươi cứ đi làm việc đi," Mộ Dung Lưu Tôn khẽ phất tay, tiểu đồng tử lui xuống, trong trúc phòng chỉ còn mình hắn ngồi yên tĩnh, lắng lắng trầm tư.

Khi trời chang vang Xích Hà lão nhân đã trở về. Phủ trên người trường bào rộng thùng thình màu đen, bị gió thổi tung bay, trông tựa như cưỡi mây mà đến. Mái tóc bạc như cước, chòm râu cũng nhuốm bạc như mây, khuôn mặt đầy vẻ cơ trí, hai mắt tràn ngập ánh sáng, ẩn chứa huyền cơ vô tận, coi như liếc mắt một cái đã xem thấu sự đời. Người vừa hạ xuống đất, còn chưa vào phòng, liền vang lên tiếng cười sang sảng của lão nhân.

"Tôn nhi đã trở về à."

Trong phòng, Mộ Dung Lưu Tôn lịch sự tao nhã cười, hé ra dung nhan mỹ nam tử tuấn dật, trong trẻo như tuyết, đứng lên cung kính mở miệng: "Đạ, sư phụ. Tôn nhi tới thăm người."

Trông hắn lúc này khác hẳn vị hoàng đế uy nghiêm trong hoàng cung Đại Huyền. Không có một chút nào khí phách thích giết chóc, hắn bây giờ trông thanh nhã, cao quý tựa như hương trúc, giở tay nhác chân làm cho người ta rung động, không thể rời đi tầm mắt.

Xích Hà lão nhân vừa nhìn thấy hắn liền thật cao hứng, ánh mắt hiện lên vui mừng, từ ái nhìn hắn: "Tôn nhi gấp chuyện gì phiền toái vậy?"

Mộ Dung Lưu Tôn đi tới đỡ sư phụ ngồi bên cạnh bàn. Hắn tự tay rót trà dâng sư phụ, nhẹ nhàng mở miệng.

"Sư phụ mời uống trà."

"Ù." Xích Hà lão nhân gật đầu. Tiếp nhận trà xong, cũng không uống. Lão nhân đặt ở trên bàn, ngược mắt nghiêm túc đánh giá Mộ Dung Lưu Tôn, thỉnh thoảng vuốt chòm râu. Vẻ mặt mang nét cười, thanh âm chậm rãi như nước vang lên.

"Tôn nhi, có phải nàng đã rời đi hay không?"

Lão nhân vừa mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn lại càng hoảng sợ. Sư phụ so với trước càng lợi hại hơn, hắn không nói gì, con ngươi hiện lên kinh ngạc. Xích Hà lão nhân cười ha ha đứng lên: "Vẻ mặt ngươi khổ sở vì tình, sư phụ chẳng lẽ không biết sao? Người có mắt đều nhìn ra được điểm đó."

Nguyên lai là như vậy, Mộ Dung Lưu Tôn gật đầu, ánh mắt buồn bã cùp xuống, hé ra dung nhan như ngọc, sợi tóc nhẹ rũ xuống, hiện lên vô hạn phong tình.

"Xem ra đã bị vi sư đoán trúng?"

Xích Hà lão nhân thở dài, vươn đôi bàn tay to đặt lên vai Mộ Dung Lưu Tôn, an ủi hắn.

"Tôn nhi a, tuy rằng ngươi có tài trí quốc, có mưu lược, khí thế cường đại, không thua bất luận kẻ nào trong khắp thiên hạ. Thế nhưng ngươi hãy nghĩ rõ ràng chuyện gì mới là trọng yếu nhất. Vì sư sở dĩ làm cho Đại sư huynh của ngươi hạ sơn giúp ngươi tìm được nàng, cũng không đơn giản bởi vì nàng là người có năng lực, mà bởi vì, mạng ngươi sẽ có một tai kiếp, chỉ có nàng mới có thể hóa giải kiếp nạn này a."

"Kiếp nạn?" Mộ Dung Lưu Tôn sững sốt, ngẩng đầu. Chỉ thấy trên mặt sư phụ biểu lộ nghiêm túc, thoáng có nét trầm trọng, đôi mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông.

"Đúng thế. Vì sư tính ra ngươi có một lần đại kiếp nạn. Mặc dù ngươi có thể hùng bá thiên hạ, thế nhưng lại không thể hóa giải kiếp nạn này, vốn dĩ đây là tử kiếp không thể thoát khỏi. Thế nhưng có một ngày trên bầu trời giáng tinh hạ phàm, có quái tướng xuất hiện, lại có người hồn từ dị thế mà đến. Chính người kia sẽ hóa giải kiếp nạn này của ngươi. Vì thế vi sư mới để cho Đại sư huynh của ngươi hạ sơn. Trợ giúp ngươi tìm được người giải tử kiếp này."

Xích Hà lão nhân thầm thía mở miệng. Chỉ là người tính không bằng trời tính a, mặc dù hắn tính ra tất cả, nhưng chung quy không thể chiết cố được quá trình sự việc.

"Hồn từ dị thế." Toàn bộ tâm tư của Mộ Dung Lưu Tôn đặt ở những lời này. Chẳng lẽ Dao nhi không phải là nữ nhân háo sắc kia? Nàng thật ra chỉ là

một luồng u hồn nhập vào. Nghĩ như vậy mới có thể biện minh cho các loại hành vi quái dị của nàng, làm cho người ta nhìn không thấu cũng vô phương lý giải.

"Nhưng bây giờ tất cả đều là vô ích. Không còn gì nữa cả, nàng cùng ta mỗi người một đường. Mặc dù có tai kiếp đó cũng là vận mệnh đã định trước."

Hắn cười rộ lên, sắc mặt tựa như trăng rằm tỏa sáng, đôi mắt thăm lại, nhẹ nhàng hé ra khí chất thanh nhã, hương khí tràn ngập phảng phất vẻ xanh miết của ngọc trúc.

Nguyên lai có đôi khi dù cố gắng cuối cùng vẫn là công dã tràng. Hắn có dã tâm hùng bá thiên hạ, thế nhưng đến một ngày kia, cũng chỉ bất quá hoàng thổ che thân. Tới thời điểm đó, cái gì vinh hoa phú quý, cái gì cẩm tú giang sơn, hết thảy đều là một giấc mộng mà thôi.

"Sư phụ, người nói nàng là hồn từ dị thế mà đến, như vậy ở thế giới của nàng, có phải suốt đời một đôi người hay không?"

Mộ Dung Lưu Tôn nhớ tới lời nói của Dao nhi trước khi ra đi. Khi đó, nàng nói đó là một cảnh trong mơ. Nhưng hiện tại hắn chắc chắn tin rằng điều đó kỳ thực chính là thế giới quan của nàng. Nam nhân cùng nữ nhân tương thân tương ái cả đời...

"Nhân sinh quan, cái này cũng không kỳ quái, tình cảm thật sâu đậm sẽ không muốn có thêm người thứ ba."

Xích Hà lão nhân bộc lộ cảm xúc, tình cảm nồng đậm đâu còn chừa được người thứ ba, một người chỉ có một lòng, đâu có thể yêu được nhiều người như vậy. So với lão nhân thời trẻ lãng tử, bỏ lỡ nữ nhân yêu mến, đã nhiều năm qua không gặp được người nào làm khơi lại tình yêu của lão.

"Vâng."

Hắn cười, đôi mắt nhẹ nhè mờ mịt phủ khí, có phải hay không bỏ lỡ một lần sẽ là suốt đời?

"Hay ta cùng nàng chung quy không phải cùng một thế giới."

Xích Hà lão nhân nhìn ái đắc luôn luôn có dã tâm hùng bá thiên hạ, nhìn không được từ ái mở miệng.

"Tôn nhi, ngươi quả thật giống cái đầu gỗ. Có một số việc có đi đến cuối cùng mới có thể biết được hết, ngươi trước tiên cần hiểu rõ lòng của mình đã. Chuyện gì là ngươi cần, chuyện gì ngươi có thể buông tha, được và mất cũng chỉ có một đường thôi. Nhưng có thể thay đổi là lúc mình đang còn sống."

Xích Hà lão nhân vừa mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn giống như có ánh sáng soi rọi đáy lòng âm u của hắn. Vốn đang cau mày bỗng từ từ dần ra, chậm rãi nở nụ cười như dòng nước ấm chảy qua, ôn nhu cực điểm.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Nếu lên núi, bồi vi sư hảo hảo tâm sự đi, ngày mai hạ sơn đi."

"Dạ, " Mộ Dung Lưu Tôn thả lỏng gật đầu. Hắn chỉ cần vừa lên Thiên Sơn, sẽ cảm thấy tinh thần sảng khoái, sư phụ ở trong cảm nhận của hắn vĩnh viễn là người sáng suốt nhất.

Chương 102.4

Vô tình cốc.

Một tháng chớp mắt trôi qua, bên bờ hồ phía sau núi đang có người ngồi ngay ngắn gảy đàn, tiếng đàn leng keng chậm rãi thoả qua mặt hồ, hồ nước nhộn nhạo gợn sóng.

Bên bờ hồ, nữ tử đôi mắt cụp xuống che phủ bởi làn mi dày, tóc đen như mực rực rỡ dưới ánh dương, y phục màu tím nhạt tùy ý lay động trong không khí.

Non xanh nước biếc, nhưng nữ tử ngồi bên hồ còn đẹp hơn, trông như một bức tranh sơn thủy hữu tình.

Ở phía sau nữ tử, một nam tử ngồi yên lặng, hai mắt khép hờ, hoàn toàn chìm đắm ở trong tiếng đàn, lắng nghe thần vận của cầm phổ.

Khuôn mặt của hắn dưới ánh mặt trời trở nên trong suốt, trông như miếng lam ngọc, hàng lông mi thật dài che phủ ánh mắt trong trẻo của hắn, sống mũi cao, ngũ quan tinh xảo, đôi môi hồng sáng rực rỡ làm người ta nhịn không được ba phần tưởng niệm, còn bảy phần khát vọng.

Ánh hào quang tỏa ra vạn dặm bao phủ lấy một đôi tuyệt sắc nam nữ, làm cho người ta không thể rời đi tầm mắt.

Toàn cảnh non xanh nước biếc đẹp không sao tả xiết. Bát ngát phía chân trời, là từng rặng liễu xanh um, hoa thơm đua nhau khoe sắc hương, gió nhẹ mơn man thoảng qua khiến tơ liễu tung bay, hoa tuyêt đua nhau nhảy múa trong không trung.

Mạc Sâu ôm Tiểu Ngư nhẹ chân đi tới, nhìn hai người giữa thiên nhiên mà choáng váng. Mạc Sâu nhìn Tiểu Ngư nhẹ giọng mở miệng.

"Đẹp quá a, Tiểu Ngư nhi, ngươi nói đúng không?"

Trong ngực nàng Tiểu Ngư nhi hé ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, tựa hồ rất tán thành lời của nàng.

Mạc Sâu nhìn Tiểu Ngư nhi như vậy cũng quen rồi. Nàng tựa hồ nghe hiểu ý tứ của người lớn, tuy rằng chưa nói được nhưng thể hiện ra ta hiểu ý tứ của người, thực sự là một bài tử kỳ quái.

Một khúc kết thúc, dư âm vẫn còn nhiều trên mặt hồ.

Mạc Sâu đi tới, mở miệng thán: "Tiểu thư, tiếng đàn của người thật tốt a. Làm cho người ta nghe say sưa không dứt."

Thanh Dao nghe xong không nói gì, cũng không có cao hứng. Nàng quay đầu hơi nghiêng về phía Vô Tình, một tháng này hắn vẫn cùng nàng luyện cầm. Chỉ cho nàng những chỗ không đúng. Cho nên cầm của nàng tiến bộ nhanh chóng. Có thể nói nàng có bước đột phá trong luyện cầm, tuy rằng diễn tấu được toàn bộ cầm phổ, thế nhưng uy lực kia tựa hồ không có phát huy được chút nào. Điểm này luôn luôn không khai thông được, làm cho nàng rất sốt ruột.

"Toàn bộ cầm phổ đều diễn tấu trôi chảy, nếu như chỉ là đơn thuần thường thức, tiếng đàn của ngươi không thể ngờ là có chút cầm nghệ. Thậm chí ngươi có thể giành được tiếng tăm trong chốn nữ nhân tài hoa. Nhưng nếu là lấy cầm làm vũ khí, thì còn kém rất xa. Cầm này căn bản không tạo ra uy lực, mà ngươi muốn phát huy hiệu lực của ma cầm, sẽ lần đầu tiên trở thành ma, hoặc là tự mình trở thành thị huyết, như vậy mới có thể thông thạo mà sử dụng cầm, mới có thể chân chính trở thành một vũ khí giết người. Thế nhưng phải nhớ kỹ, ngươi phải không chế cầm, mà không để cho cầm không

chế ngươi. Nếu như vận dụng không đúng, thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại, nói không chừng cầm có thể làm bị thương ngươi".

Vô tình thanh âm ôn nhuận vang lên, chậm rãi giảng giải ảo diệu bên trong cầm phô.

Thanh Dao vừa nghe xong lời của hắn, hai mắt sáng rực, khép khỗi mở miệng.

"Vậy ta sẽ tấu lại một lần nữa cho ngươi xem được không?"

Hắn cười rộ lên, không nghĩ tới nha đầu kia tập cầm đến mê mải như thế. Người bình thường phải tập đến mấy tháng mới có thể đòn được khúc này, mà nàng chỉ cần một tháng liền tấu thành thực. Hiện tại chỉ có nội lực chưa được thâm sâu, mặt khác, cầm nghệ muốn gấp cũng không được, chậm rãi luyện tập, sẽ ngày càng thuần thực.

"Tốt."

Vô tình gật đầu, trong đáy mắt trong trẻo hiện lên tia ôn nhu, mỉm cười nhìn nàng. Trên mặt nàng tỏa ra ánh sáng trông tựa hoa đào khiến người xem không thể rời đi tầm mắt.

Mạc Sâu vừa nghe hai người nói chuyện thì lập tức kêu lên.

"Tiểu thư, ta qua đây mòi hai người về dùng cơm trưa, tại sao lại đòn tiếp."

"Ta không đói bụng", Thanh Dao đang hoàn toàn mê mẩn, phát tay ý bảo Mạc Sâu đi trước, chờ nàng diễn tiếp một khúc.

Mạc Sâu đem ánh mắt chuyển sang phía Vô tình công tử, chỉ cần Vô tình công tử nói một câu, sẽ không có chuyện như thế, nhưng Vô tình công tử lần nào cũng đều theo ý tiểu thư.

"Ngươi đi về trước đi, chờ nàng diễn lại một khúc."

Mạc Sâu vừa nghe, mắt trợn tròn. Xem đi, nàng chỉ biết công tử nhất định sẽ nói như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy công tử nói khác đi. Vô tình công tử sủng tiểu thư như vậy, nhưng trong mắt mọi người thì hắn thật là thị huyết vô tình vô tình công tử sao? Thật có điểm làm cho người ta khó có thể tin nổi. Các nàng ở trong cốc một thời gian, thấy thật rõ ràng ràng, người trong

cốc cẩn bản rất đơn thuần, do ít tiếp xúc với người bên ngoài, vì thế cũng sẽ không lục đục với nhau, tuy rằng cũng sẽ giết người nhưng đều là do chọc tức bợn họ làm cho họ tức giận.

"Dạ."

Mạc Sầu nhận mệnh, xoay người rời đi, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn.

Vô tình công tử đối với tiểu thư thật tốt. Mặc kệ tiểu thư làm chuyện gì, hắn tựa hồ cũng không đối với nàng nỗi giận. Còn đem đồ tốt nhất đưa cho tiểu thư. Cầm mà tiểu thư đang dùng là Hoàng vĩ cầm, cùng với Phượng vĩ cầm của Vô tình công tử là một cặp. Việc này Thanh Phong và Minh Nguyệt cũng không biết. Nguyên lai dưới đáy Phượng vĩ cầm có cát giấu một cây đàn khác, đó chính là Hoàng vĩ cầm. Cái chuôi cầm này được chế ra từ ngọc, so với Phượng vĩ cầm thì nhỏ và tinh xảo hơn. Có thể đặt ở dưới đáy Phượng Vĩ cầm, người ngoài cẩn bản là không biết bên trong có bí mật.

Đàn này nguyên lai là một đôi.

Phượng hoàng thị huyết, chú thân thành cầm, đây là một truyền thuyết rất đẹp. Truyền thuyết nói rằng chỉ cần Phượng vĩ cầm và Hoàng vĩ cầm cùng tấu một khúc, trời sẽ hiện dị tượng...

Nói chung mặc kệ truyền thuyết thật hay giả, Hoàng vĩ cầm lại về tay tiểu thư. Trước sự thực như thế Mạc Sầu nghĩ không ra Vô tình công tử lại có lòng như vậy. Bất quá gần đây nàng len lén quan sát thấy Vô tình công tử tựa hồ thích tiểu thư, điều này cũng lý giải việc công tử đem hi thể đàn cổ tặng cho tiểu thư.

Mạc Sầu ôm Tiểu Ngư nhi vừa đi đường vừa cười, vẻ mặt sinh động, thỉnh thoảng hỏi Tiểu Ngư nhi đang nằm trong lòng.

"Tiểu Ngư nhi, ngươi nói nếu như tiểu thư cùng vô tình công tử ở một chỗ thì như thế nào?"

Tiểu Ngư nhi nhíu mày. Thé gian vốn lấm ưu phiền, rốt cuộc ai mới là phu quân của ai, không đi đến cuối cùng thì cẩn bản không thể nói chính xác được.

Bên hồ.

Mộc Thanh Dao diễn tấu lần thứ hai, Vô tình ở một bên lặng lẽ nhìn nàng, sự chấp nhất của nàng, tính quật cường của nàng, sự kiên trì của nàng, mỗi một dạng đều hấp dẫn ánh mắt của hắn, hắn chung quy che giấu không được tâm tư của chính mình, hắn đã bị nàng hấp dẫn.

Hắn không cầu nàng đáp lại, chỉ muốn nhìn nàng, thế là đã thỏa mãn, có lẽ đây là ông trời ưu ái cho hắn.

Có đôi khi mất đi liền phải nhận được. Chiếm được sẽ lại mất đi, thế sự vô thường...

Thanh Dao nghe Vô tình nói nếu muốn cầm trở thành một loại vũ khí trước hết lấy thân thành ma hoặc là lấy thân thị máu, cầm mới có thể trở thành lợi khí.

Nghĩ vậy, trong suy nghĩ của nàng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Mai Tâm, trong lòng dâng lên một tầng ưu thương, bởi vì ưu thương, nên tiếng đàn trầm hàn lâm, như ca như khóc, tựa hồ có người khóc nức nở, u buồn dưới bầu trời xanh thăm.

Hoảng hốt nghĩ tới Mai Tâm đã chết đi, trong lòng đau đớn và tràn ngập phẫn hận. Do có sự phẫn hận, tiếng đàn vừa chuyển xoay mình cao vút đứng lên, đôi mắt âm ngao u ám, khóe môi hé ra nụ cười nhạt, mái tóc đen phản phản vung lên trong gió, y phục cũng theo gió cuốn lên.

Tiếng đàn mang theo sát khí thị huyết. Khảy đàn bắn ra luồng khí cường đại gợn xoẹt qua mặt hồ. Cành hoa trong vòng mười trượng xung quanh hồ đều bị nổ tung, văng ra tứ phía. Mà nàng tựa hồ cả người đều rơi vào ma mị, khó có thể điều khiển được cầm, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, con ngươi đỏ đậm một mảnh huyết sắc, tay càng lúc nhanh, càng ngày càng sắc bén, không phải nàng không chế cầm, mà là cầm không chế nàng, mất đi bản thân.

Vô tình kinh hãi, biến sắc. Cánh tay nhấc lên, Phượng vĩ cầm đã bay tới tay, khởi mạnh nội lưu xoay mình đè xuống đi, chỉ nghe một tiếng trống vang lên, đánh tan tất cả ảo ảnh.

Thanh Dao xoay mình thoát khỏi ma cầm. Một tiếng trống vang lên, lui ra phía sau vài bước, ngồi xếp bằng trên mặt đất, khóc miệng trào máu, thần tình hờ hững, một lúc lâu chưa có phản ứng gì.

Chương 102.5

Vô tình ánh mắt lóe lên đau lòng. Chạm rãnh chuyền động xe đẩy về phía trước. Đưa tay rút ra khăn lụa trắng, nhẹ nhàng lau khô vết máu trên khố môi của nàng, động tác ôn nhu, ánh mắt trong suốt, nhàn nhạt mở miệng.

"Ngươi quá nóng lòng, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma."

"Ta thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma a?" Thanh Dao phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn Vô Tình, tròng mắt của hắn trong trẻo như cam tuyền, có thể trấn an nhân tâm rất nhiều, làm cho tâm của nàng đang xáo trộn nháy mắt trở lại bình thường.

Vừa rồi nếu không phải hắn mạnh mẽ đem nàng thoát ra khỏi ảo ảnh, chỉ sợ hiện tại nàng thất khiếu chảy máu mà chết.

"Cám ơn ngươi."

Nàng ôn nhu mở miệng, xem ra nàng đã quá nóng lòng. Đàn chuyền thành lợi khí rất khác biệt, không phải ngày hai có thể luyện thành, sau này vẫn nên chậm rãi luyện mới thật tốt.

"Không có việc gì. Ngươi hãy thả lỏng bản thân, đừng tập trung hết vào việc luyện cầm. Lúc không có chuyện gì là, nên luyện thêm về ám khí. Hoặc là nghiên cứu một chút về thảo dược.., không nên chỉ một mặt luyện cầm, tiếp tục như vậy rất dễ tẩu hỏa nhập ma."

Vô Tình tuy rằng không nhẫn tâm trách cứ nàng. Nhưng vẫn không quên nhắc nhở nàng, hôm nay là có hắn ở đây, nếu như hắn không có mặt, chỉ sợ nàng đã tẩu hỏa nhập ma. Mọi việc không thể quá sốt ruột, nôn nóng chỉ đem lại kêt quả xâu.

"Ta đã biết."

Thanh Dao gật đầu, cảm giác thư thái. Trước khi trở về ăn cơm trưa, Thanh Dao đem Hoàng vĩ cầm ra ngắm lại lần nữa. Đây quả thật là một bảo bối, cả thân đàn là một vật thể màu bích lục, bảy dây đàn đều được làm từ tam ti thiên nhiên trân quý, ngọc chê tạo cầm là loại thượng cổ kỳ ngọc. Có thể đánh giá cây đàn này quả thật vô giá, không nghĩ tới Vô Tình lại đem tặng cho nàng. Nghĩ đến đây, Thanh Dao cảm thấy thiếu Vô Tình một thiên đại nhân tình, thật không biết lấy cái gì để báo đáp hắn.

"Chúng ta trở về đi."

Gió nhẹ phất quá, nàng một tay ôm cầm, một tay đẩy hắn chậm rãi ly khai
Dược thảo điền, hai người thần thái tự nhiên đến cực điểm.

Hoàng cung Huyền Nguyệt quốc.

Trải qua mấy tháng bôn ba, Huyền đế rốt cuộc đã hồi cung.

Trong Lưu Ly cung, A Cửu vui mừng nhìn hoàng thượng chăm chú, toát lên nồng đậm yêu thương khẽ mở miệng: "Hoàng thượng, Người cuối cùng đã trở về. Tiểu nhân nhớ người muôn chét a."

Cao cao tại thượng, hoàng đế trải qua hành trình Thiên Sơn, khí phách quanh thân lộ ra thanh nhã tựa như minh nguyệt. Khuôn mặt như ngọc, đồng tử nội liễm u ám, khoe môi nhất câu hé ra nụ cười chói mắt đến cực điểm, làm cho người ta liếc nhìn không dời đi tầm mắt.

"Trong cung không phát sinh chuyện gì đi?"

Mộ Dung Lưu Tôn quét mắt liếc A Cửu, còn có Nam An vương gia. Chuyện hắn rời cung ngoại trừ Nam An vương cùng A Cửu thì những người khác đều không biết. Mà Nam An vương sau khi khôi phục diện mạo từ đầu đến cuối không nói một câu, cả người trầm mặc, sắc mặt đen kịt.

"Nam An vương. Xảy ra chuyện gì?"

Mộ Dung Lưu Chiêu ngẩng đầu lên, đôi mắt đen âm ngao đến cực điểm, ngược mắt quét lên hoàng huynh, cuối cùng nhìn A Cửu.

Mộ Dung Lưu Tôn biết hắn muốn nói ra suy nghĩ của mình. Lập tức phất phất tay, ý bảo A Cửu cùng tiểu thái giám lui xuống trước, sau đó ôn nhuận nở nụ cười, chậm rãi lên tiếng: "Nói đi, xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm hoàng huynh, thần đệ phạm sai lầm lớn, thỉnh hoàng thượng trừng phạt, thần đệ cam nguyện chịu chết."

Nam An vương nói xong ùm một tiếng quỳ xuống, cúi thấp đầu, giống như hóa đá, không nhúc nhích.

Mộ Dung Lưu Tôn không biết xảy ra chuyện gì. Khẽ nhíu mi, hai mắt sáng quắc, cuối cùng trầm giọng mở miệng: "Nam An vương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm hoàng thượng, thần đệ giả trang hoàng huynh mấy ngày nay, xảy ra một chuyện lớn, thần đệ không dám giấu giếm hoàng huynh. Chỉ cầu được chết, lấy tạ ơn tội khác."

Nam An vương sắc mặt xấu xí mở miệng.

Hoàng thượng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, theo lời của hắn, ánh mắt sáng ngời sâu thẳm, bình tĩnh nhìn hắn.

"Nói."

"Thần đệ có một ngày uống rượu say, cùng Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt làm ra chuyện không tốt, thần đệ tự nguyện chịu chết."

Nam An vương nói xong, bất giác xấu hổ, cả mặt đỏ rần, ánh mắt lóe lên sự hối hận. Ngày đó rất trễ, hắn bởi vì nghĩ đến hoàng thượng đi đón Thanh Dao, đáy lòng phiền muộn, uống nhiều rượu, sau đó tản bộ trong ngự hoa viên. Ai ngờ say rượu đem Tây Môn Tân Nguyệt trở thành Thanh Dao, làm ra chuyện xuẩn ngốc. Lúc đó hắn liền hận không thể tự sát mà chết. Nhưng bởi vì hoàng huynh chưa có trở về, hắn không thể vứt bỏ trách nhiệm trên người.

Lưu Ly cung đại điện không khí đóng băng, tĩnh lặng. Nam tử tuấn mỹ đang ngồi trên cao toàn thân bất động, cũng không có tức giận, không có phẫn nộ, chỉ ngưng mi suy nghĩ. Mà Nam An vương vẫn còn quỳ cho rằng hoàng huynh sinh khí, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, lập tức thân hình chợt lóe hướng về phía trụ đồng ở giữa đại điện đánh tới.

Huyền đé kinh hãi, ngưng tụ nội lực tung ra một chuồng đem Nam An vương bay ra ngoài, rơi xuống một bên.

"Lưu Chiêu, ngươi đang làm cái gì?"

"Thần đệ hổ thẹn. Tôi đáng chết." Nam An vương xoay người một lần nữa quỳ xuống, khuôn mặt tuấn dật đỏ rực, trong ánh mắt càng hiện lên sự xấu hổ vô cùng. Hắn hận không thể chết do việc đã xảy ra mà còn bởi vì hắn lúc đó đem Thục phi trở thành Thanh Dao, đây càng là chuyện không thể tha thứ

được. Không chỉ khinh thường Thục phi, mà còn khinh thường Thanh Dao trong tư tưởng, điều này làm cho hắn khó chịu đến cực điểm, chẳng bằng chết đi.

"Được rồi, trước không vội chết, ngươi chết, trẫm làm sao hướng người khác giao phó a. Hơn nữa lần này trẫm trở về, vốn là chuẩn bị vì Tây Môn Tân Nguyệt chỉ hôn, chỉ là không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, dĩ nhiên có chút phiền phức."

Huyền đế gương mặt tuấn mĩ chợt lóe lên sự bén nhọn rồi biến mất, thản nhiên nở nụ cười.

Sư phụ nói cuộc đời hắn có đại kiếp nạn. Do vậy hắn cũng có ý định bỏ qua nhiều chuyện. Vì thế hiện tại hắn đã không bị bó buộc nữa. Quan trọng hơn là vì trong lòng đã có Thanh Dao, cũng không muốn sủng hạnh nữ nhân khác. Đã như vậy giữ lại các nàng ở trong cung, cũng là uổng phí tuổi thanh xuân của các nàng mà thôi.

Nhưng bây giờ Nam An vương cùng Tây Môn Tân Nguyệt xảy ra cơ sự này. Tây Môn Tân Nguyệt kia tất nhiên sẽ nghĩ là hoàng thượng sủng hạnh nàng. Hiện tại nếu như hắn mạo muội đem nàng chỉ hôn cho Nam An vương, làm Nam An vương trắc phi, chỉ sợ nàng không chịu, đến lúc đó nói ra những điều không nên nói.

Danh tiếng Mộ Dung Lưu Chiêu nhất định sẽ bị hủy, đây chính là gièm pha hoàng thất a.

Hơn nữa hoàng thượng một mình rời cung, cũng đem lại một ảnh hưởng không tốt.

"Lưu Chiêu, về chuyện Tây Môn Tân Nguyệt, từ từ sẽ tính đến. Nói chung ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng, Tây Môn Tân Nguyệt nếu cùng ngươi xảy ra quan hệ, trẫm nhất định sẽ đem nàng ban cho ngươi."

"Hoàng huynh," Nam An vương không biết nói cái gì cho phải, nữ tử thuần khiết kia đã bị hắn phá hủy, đúng ra hắn nên cưới nàng mới phải. Thế nhưng vừa nghĩ tới cưới nữ nhân khác vào Nam An vương phủ, trong đầu của hắn như thêm một tảng đá lớn, cảm thấy vô cùng thống khổ.

"Dạ, Hoàng huynh..."

"Được rồi. Người đi về trước đi. Chuyện này sẽ bàn tiếp sau." Mộ Dung Lưu Tôn đứng lên, từ chỗ ngồi đi xuống nâng dậy Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu. Ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, trầm ổn nội liễm mở miệng.

"Nếu như trong lòng ngươi còn có hoàng huynh, vậy hãy an tâm ở Nam An vương phủ. Hoàng huynh cũng không trách ngươi, biết không?"

Thanh âm của hắn ôn nhu như ngọc, Nam An vương nhìn hoàng huynh như vậy, đáy lòng kinh ngạc không ngót. Hoàng huynh sau khi đi ra ngoài trở về cả người tựa hồ cải biến không ít, không còn sát khí hung tàn như trước, trở nên ôn nhuật rất nhiều, khiến Nam An vương ánh mắt hiện lên ba quang, trong lòng cảm thấy thật ám áp.

Mộ Dung Lưu Tôn biết tính cách Nam An vương, rất sợ hắn về Nam An vương phủ làm ra chuyện gì không hay, bởi vậy mới thận trọng dặn dò hắn.

Hắn không hy vọng Lưu Chiêu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu như theo lời sư phụ, hắn có đại kiếp nạn, tất nhiên là sinh tử khó liệu, như vậy Huyền Nguyệt quốc chỉ có Lưu Chiêu chống đỡ, người của hoàng thất không thể không tồn tại, nếu không đến lúc đó Huyền Nguyệt thuộc về người khác mà không còn là Mộ Dung gia.

"Thần đệ nợ hoàng huynh. Thần đệ kể từ hôm nay không ra khỏi Nam An vương phủ. Ở trong phủ bế môn suy nghĩ."

Mộ Dung Lưu Chiêu mở miệng, hắn muốn suy xét lại chính mình.

Mộ Dung Lưu Tôn không nói cái gì nữa. Hắn biết nếu như Lưu Chiêu không làm chút việc gì đó, chỉ sợ hắn sẽ không an tâm. Vậy liền tùy hắn, chỉ cần hắn không làm tổn thương bản thân là được, liền chậm rãi gật đầu.

"Vậy bế môn tư quá đi, chỉ là chớ làm tổn thương mình, có nhiều thời gian thì giúp hoàng huynh một chút. Biết không?"

"Dạ, thần đệ xin cáo lui." Nam An vương thối lui ra khỏi đại điện. Ngoài cửa điện A Cửu vừa nhìn hắn rời đi, vội vàng lắc mình đi tới, nhìn thấy hoàng thượng ngồi trên cao, khuôn mặt tuấn mỹ, tràn ngập khí phách, hơi thở cường thịnh, dung hợp cùng nhau tạo nên vẻ cao quý, lịch sự, vô cùng tao nhã, áp chế nhân tâm.

"Hoàng thượng, Quý phi Sở Ngũ Yên cầu kiến hoàng thượng nhiều lần, tiểu

nhân đều cự tuyệt, ý người thế nào?"

A Cửu chậm rãi mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn nhướn mày, trong trேo lên tiếng: "Nàng có chuyện gì không?"

"Bẩm hoàng thượng, Nương nương không nói gì. Thế nhưng mỗi ngày lại tới một lần. Hôm nay chỉ sợ lại muộn đi qua."

A Cửu thanh âm vừa rơi xuống, ngoài cửa đại điện một tiểu thái giám mặt mày thanh tú đi vào, cung kính hành lễ rồi cẩn thận mở miệng: "Bẩm hoàng thượng, Quý phi nương nương cầu kiến."

"Tuyên."

Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, thanh âm ôn nhuận vang trên đại điện, tiểu thái giám lĩnh mệnh phi thân chạy đi.

Sở Ngữ Yên y phục thuần một màu trắng tinh khiết, mái tóc đen như mực buông xõa sau lưng. Khuôn mặt ôn nhu cùng thần thái yên tĩnh, theo tiểu thái giám từ phía sau tiến lên. Phong thái dịu dàng như nước hướng tới hoàng đế cao cao tại thượng thi lễ.

"Ngữ Yên tham kiến hoàng thượng."

"Đứng lên đi, Sở Ngữ Yên, ngươi vì sao muốn gặp trẫm."

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn người con gái trước mắt. Lần đầu tiên cẩn thận đánh giá nàng, dung nhan mỹ lệ, cử chỉ thanh tao lịch sự, hành vi đoan trang, đúng là một tiểu thư khuê các hiếm thấy. Là hắn làm cho nàng mong đợi trong vô vọng, nếu như không có Dao nhi, có lẽ hắn sẽ để nàng ở lại trong cung, nhưng hiện tại cho dù Dao nhi có trở về hay không, hắn thầm nghĩ chỉ có mình nàng. Dao nhi không trở lại, kiếp nạn hắn chạy trời không khỏi nắng, càng không thể liên lụy người khác.

"Ngữ Yên tự biết không xứng với hoàng thượng, Ngữ Yên thỉnh hoàng thượng thành toàn. Ngữ Yên nguyện ý xuống tóc làm ni cô. Trọn đời không hề đặt chân hồng trần, chỉ cầu hoàng thượng thành toàn."

Nàng vừa dứt lời, trên đại điện yên tĩnh không tiếng động, Mộ Dung Lưu Tôn ánh mắt lóe lên kinh ngạc, mặc dù chỉ nháy mắt. Hắn hiểu nàng là do Thái hậu chỉ hôn với hắn, danh phận là Quý phi của hắn, nhưng chưa có

sủng hạnh qua, người ngoài không biết chuyện đó chỉ sợ bạc đãi nàng, hơn nữa nàng không có thể lực sau lưng, là một người bình thường, chỉ sợ càng ủy khuất nàng.

Chỉ là không nghĩ tới, nàng sẽ tự nguyện xuất gia vì điều này? Thế nhưng hắn lại không đành lòng.

"Sở Ngữ Yên, trẫm có thể chỉ hôn cho ngươi."

Q.3 - Chương 103: Xuất cốc

Xuất cốc

Chương 103.1

Hoàng đế vừa dứt lời, Sở Ngũ Yên đậm nhiên cười yếu ớt, nụ cười mang theo vài phần lạnh mỏng, vài phần thê lương, tựa như một luồng khói nhẹ trong hoàng hôn.

Đây là nam nhân nàng yêu sao? Hắn đến cuối cùng vẫn lạnh tâm vô tình, còn mình thì quá cuồng si, cũng may tất cả đều kết thúc.

Nàng ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn thật sâu nam tử ngồi trên cao, tựa hồ muốn khắc sâu bộ dáng của hắn.

Hắn ngũ quan tuấn mỹ, mi hẹp dài, ánh mắt ôn nhuận tựa hồ nước xanh thăm, mang theo ánh sáng thanh u, mũi thẳng, môi hơi câu ra, làm cho lòng người thất hồn lạc phách.

Nàng sững sốt một chút. Trước khi, hắn khí phách hung tàn thị huyết, nhưng hiện tại lại ôn hòa như nước, có cái gì đã cải biến hắn sao, có thể làm cho hắn trở nên ôn nhã như vậy, khiến cho lòng người nhu hòa...

"Tạ ơn hoàng thượng, nhưng Ngũ Yên tâm đã như nước trôi, lại không sở cầu gì, chỉ cầu an toạ ở am ni cô Nhất Diệp."

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn chăm chú nữ tử trước mắt, thấy được sự quyết tuyệt trong ánh mắt nàng, nàng đã hạ quyết tâm muôn xuất gia. Nếu đã như vậy, hắn sẽ không ép buộc, thênh nhưng cuối cùng hắn vẫn cô phụ nàng, không biết có phải vì mình phụ người khác hay không, nên ông trời mới có thể trừng phạt hắn.

Nghĩ đến đây, tim của hắn khẽ đau, phất phất tay, thanh âm trầm thấp vang lên.

"A Cửu, phái người đưa Ngũ Yên cô nương đi am ni cô."

"Tuân mệnh, hoàng thượng, " A Cửu lĩnh mệnh, cung kính tiễn sai đến bên

Quý phi nương nương, vươn tay nâng dậy nàng đưa ra ngoài.

Trước cửa đại điện, ánh sáng bao trùm khắp người, Sở Ngũ Yên chậm rãi quay đầu lại. Gương mặt hé ra nụ cười rạng rỡ, trong lòng khoan khoái, nàng rốt cuộc đã ly khai gông cùm xiềng xích của chốn hoa lệ này.

Tâm nguyện của nữ nhân là tìm một người yêu mình, đáng tiếc nàng đến cuối cùng mới hiểu được đạo lý này, lúc trước nếu không phải vì nàng kiên trì, có lẽ nàng sẽ gặp một phu quân khác, nhưng nghĩ sai thì hỏng cả cuộc đời...

Kiến Dương cung.

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt tựa ở trên trường kỷ, hiện tại trong cung thật tịch mịch a. Cả hậu cung to lớn mà một người nói chuyện cũng không có. Các cung nữ thái giám dường như sợ nàng nên căn bản không có khả năng cùng nàng nói cái gì, mà Quý phi Sở Ngũ Yên cũng trở nên hờ hững, dù cho nàng châm chọc nàng ấy, cười nhạo nàng ấy, Ngũ Yên cũng không có nửa điểm phản ứng.

Tây Môn Tân Nguyệt buồn chán giết thời gian, thiếp thân thị nữ của nàng Liên Yên từ ngoài cửa điện đi vào, vẻ mặt hưng phấn.

"Nương nương, có tin tức tốt."

"Nha, tin tức tốt gì, " Tây Môn Tân Nguyệt hưng phấn ngồi thăng người, chẳng lẽ là hoàng thượng triệu kiến nàng, từ đêm kia liều chết triền miên, nàng vẫn nhớ mãi hoàng thượng. Không nghĩ tới hoàng thượng dũng mãnh như vậy, ở tiểu đình cưỡng bức nàng, thiếu chút nữa đem nàng chết ngất rồi, bất quá nàng thật cao hứng, hoàng thượng rốt cuộc sủng hạnh nàng, mặc dù bởi vì tưởng niệm nữ nhân kia, mà đem nàng trở thành nàng ấy, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân của hắn. (TT: tưởng bở à, người đó là Lưu Chiêu mà =.=)

"Là hoàng thượng?"

Tây Môn Tân Nguyệt vừa dứt lời, Liên Yên lắc đầu, lập tức nhìn thấy chủ tử trong mắt thất vọng, lại miễn cưỡng ngã qua một bên, chậm rãi mở miệng.

"Vậy là chuyện gì a?"

"Bẩm nương nương, là Quý phi nương nương, nàng đi cầu hoàng thượng, muốn xuất gia thành ni cô, nghe nói hoàng thượng đã chuẩn tú, như vậy trong cung không phải chỉ có một mình nương nương sao?"

Tây Môn Tân Nguyệt không nhúc nhích. Nói thật ra, dù cho Sở Ngũ Yên có ở lại, cũng không có gì khác biệt, hiện tại nàng có một cảm giác, nàng cùng Sở Ngũ Yên đều là những người đáng thương. Hoàng thượng thích căn bản không phải là các nàng, mà là vị hoàng hậu đã xuất cung kia. Mà trọng yếu nhất là hoàng thượng rất si tình, nếu như là người lạm tình, hoặc là đa tình, những nữ nhân như các nàng chí ít có thể được hưởng mưa móc, mà không phải hờ hững như hiện tại.

"Buông tay cũng là một loại phúc a."

Tây Môn Tân Nguyệt cảm thán, nàng đã không có biện pháp thả tay, bởi vì hoàng thượng đã sủng hạnh nàng, cuối cùng nàng cũng có tia hi vọng, một ngày hoàng thượng quên mất nữ nhân kia, quay người lại liền phát hiện còn có nàng bên cạnh.

Nghĩ vậy, Tây Môn Tân Nguyệt rốt cuộc cũng vui vẻ một ít.

"Ân, để tùy duyên đi thôi..."

...

Ở trong Vô tình cốc, không khí vui sướng.

Bởi vì công tử tâm tình tốt, vì thế mọi người trong cốc tâm tình đều tốt theo.

Công tử mỗi ngày cùng Thanh Dao cô nương luyện cầm, luyện ám khí, đôi khi cũng chỉ dẫn nàng về các loại thảo dược, hơn nữa còn vì nàng điều phổi thăng nội lực đan hoàn, mỗi ngày phục một viên, nhờ đó nội lực tăng lên rất nhiều.

Đây là thời gian vui vẻ nhất từ khi Thanh Dao theo hiện đại xuyên việt đến cổ đại, cho tới bây giờ chưa gặp được một người như thế, vừa là thầy vừa là bạn, quan tâm nàng như thế, đối với nàng tốt vô cùng, điều này làm cho tâm tình của nàng sung sướng, sảng khoái.

Có đôi khi len lén muốn xem Vô tình có phải thích nàng theo kiểu tình cảm của nam nữ hay không ?

Thế nhưng nghiêm túc nhìn lên, đôi mắt hắn lúc nào cũng trong suốt như hồ nước, không có ánh nhìn khác lạ, làm cho nàng thầm mắng mình thà kinh, hắn chỉ là quá tịch mịch, mà nàng vừa lúc bỗ khuyết phần tịch mịch của hắn, vì thế hắn đối với nàng vô cùng tốt.

Nói chung, nàng mỗi ngày ở bên hắn, vui vẻ và hài lòng. Phần tình cảm như có như không ái muội trái lại càng làm cho lòng người tayên ổn, nàng hiện tại không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, nhất là Vô tình...

Do nội lực của nàng được thăng tiến nên cầm nghệ của nàng cũng tiến xa hơn. Nàng đã có thể tự do khống chế cầm, tuy rằng uy lực còn chưa đạt được đến yêu cầu của Vô tình, nhưng đã luyện đến cảnh giới mà ngoại trừ người có nội lực thâm hậu, những người khác chỉ sợ chạy không khỏi mê hoặc nhân tâm. Muốn đạt đến trình độ lợi hại nhất thì cũng phải chậm rãi mà luyện tập, trong một khoảng thời gian ngắn là không thể.

Sáng sớm, Minh Nguyệt bẩm báo.

"Công tử, ngoài cốc có một người lai lịch không rõ, đang tìm hiểu đầm trì, chỉ sợ là muốn tiến vào cốc."

Vô tình nhíu mày, đôi hắc đồng xinh đẹp lóe lên một tia lạnh lẽo rồi biến mất, khéo môi câu ra tiểu ý, phát phắt tay.

"Đưa Thanh Dao qua đây, ta mang nàng xuất cốc thử cầm."

Minh Nguyệt há to mồm, ý tứ của công tử không phải là xuất cốc đi giết người sao ? Tất nhiên có thoảng nghĩ như vậy bất quá hắn cũng không dám nói cái gì, vội vàng lắc mình đi ra ngoài thông tri Mộc cô nương.

Không nghĩ tới nữ nhân kia chỉ mất ba bốn tháng đã đem ma cầm luyện được xuất thần nhập hóa, hiện tại hắn cũng không dám chế nhạo nàng, cầm kia vốn mê hoặc nhân tâm, nếu như nàng muốn đối phó hắn, chỉ sợ định lực hắn không lớn như vậy để thoát khỏi khống chế.

Thanh Dao nghe xong Minh Nguyệt bẩm báo, sớm cao hứng mang cầm theo, nàng đã sớm muốn thử xem uy lực của cầm có phải đủ để giết người hay không.

"Tốt,"

"Tiểu thư?" Mạc Sầu kêu lên, tiểu thư cao hứng như vậy để làm chi, nàng đi giết người, không phải đi lấy rau xanh đậu hũ, cao hứng như vậy làm gì?

"Mạc Sầu, chiêu cỗ tốt Tiểu Ngư nhi, ta đi ra ngoài luyện cầm."

Chương 103.2

Thanh Dao cũng không để ý tới Mạc Sầu, cúi đầu nhìn Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi đã hơn bốn tháng tuổi, lớn lên càng ngày càng giống phụ hoàng của nàng, tuy rằng còn chưa biết nói nhưng tay chân đã thành thục lăm, so với những hài tử cùng tuổi thì đã mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, bởi vì bên trong nàng là linh hồn của một người trưởng thành, vì thế mỗi ngày rất tự giác luyện lực cánh tay, còn vịn tường đứng lên, rèn đúc lực chân, nàng tin rằng tối đa mười tháng Tiểu Ngư nhi sẽ biết đi.

"Dạ, tiểu thư."

Mạc Sầu lĩnh mệnh, đưa mắt nhìn chủ tử đi ra ngoài. Mấy ngày nay tới giờ, nàng nhìn thấy rõ ràng, chủ tử rất vui vẻ, bóng ma hoàng cung và cái chết bi thảm của Mai Tâm đã từ từ lảng xuống, hết thảy tất cả đều là do Vô Tình công tử mang lại. Có đôi khi, nàng thật hy vọng chủ tử cả đời sống trong cốc, không cần để ý tới thế sự dân gian, cùng Vô Tình công tử hai người diện mạo tư thủ, hạnh phúc suốt đời.

Bất quá thế sự vô thường, chuyện sau này ai biết được? Mạc Sầu thở dài, xoay người đi chiêu cỗ Tiểu Ngư nhi, phát hiện tiểu gia hỏa kia lại vịn tường đứng lên, làm nàng toát mồ hôi, tiểu nha đầu này sao hở chút là không giống như người thường thế?

Thanh Dao theo Minh Nguyệt tới phòng của Vô Tình, người còn chưa tiến vào, bức rèm che trong trẻo vang lên, Thanh Phong đầy Vô Tình đi tới, chỉ thấy hắn toát lên vẻ khinh nhuận như gió thoổi.

"Ngoài cốc có một đám người lai lịch không rõ, hôm nay ta muốn xem một ma cầm của ngươi, đã đủ để thành lợi khí giết người hay chưa ?"

"Dạ, công tử, " Thanh Dao cười rộ lên, đi tới phía sau hắn, từ trong tay Thanh Phong tiếp nhận xe đầy, đưa hắn xuống hành lang, Vô Tình quay đầu phân phó hai thị đồng: "Các ngươi lưu lại trong cốc đi."

"Dạ, công tử."

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đưa mắt nhìn bọn họ dung nhập vào ánh dương, cả hai đều là những người xuất sắc, tựa hồ như một đôi trời đất tạo nên.

"Thanh Phong, công tử cơ hồ đã quên chính sự của người," Minh Nguyệt lo lắng mở miệng, đôi mắt ánh lên nét yêu thương, công tử vì nữ nhân kia đã quên chuyện nên làm.

"Ừ, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu," Thanh Phong thấp giọng đáp lại, hai người lặng nhìn Đào hoa lâm.

Ngoài cốc.

Giữa vùng rừng núi, cành lá chưa động, mười mấy hắc y nhân đang nghỉ chân ở bên đầm, sắc mặt âm hàn băng lãnh, quanh thân nồng đậm sát khí, thế nhưng chỉ có thể trợ mắt nhìn ao đầm trước mặt, vô kế khả thi.

Ánh mặt trời nóng rực tỏa xuống mặt đất, y phục của mọi người nhanh chóng ướt sũng mồ hôi, đang chuẩn bị xoay người rời đi, bỗng nhiên không trung vang lên tiếng cười thanh thúy tựa như chuông bạc.

"Vô tình, bọn họ có thể rất nhanh trở thành vịt quay hay không?"

Đáp lại là tiếng cười lành lạnh, nhưng không có nói chuyện.

Bên ao đầm mấy nam nhân không biết những người nói chuyện ở chỗ nào, bởi vậy đâu lung vây đến sát nhau, cảnh giới nhìn chằm chằm giữa không trung, nam nhân dẫn đầu hét lớn một tiếng: "Ai? Đi ra."

Lời của hắn vừa thốt lên, chỉ thấy giữa không trung xoay mình hạ xuống hai người, một nam một nữ đều là những nhân vật tựa như trích tiên, nữ tử y phục trắng muốt, khuôn mặt lạnh diễm bức người, con ngươi toát ra ánh sáng thị máu, mà luồng ánh sang kia so với bất luận kẻ nào trong bọn hắn đều mãnh liệt hơn, mái tóc dài tới thắt lưng chỉ dùng một cây trâm màu hồng cố định lại, lộ ra vẻ xinh đẹp không gì sánh được, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền sợ hãi than phong tư mỹ lệ, nhưng cũng không dám may vọng động.

Nhìn nam tử phía trước nàng, cùng nàng hoàn toàn tương phản, trên khuôn

mặt bình tĩnh giống như nước, chỉ là sự bình tĩnh kia mang theo lạnh lẽo, cái lạnh không phải tầm thường lãnh lê, mà là hàn khí thấu xương, hắc đồng âm u chậm rãi nhìn sang, chiếu ra mũi nhọn khiếp người, trấn áp người khác làm họ không dám thở dốc, nhưng khi hắn quay sang nữ tử thì ánh mắt lại vô tận ôn nhuận.

Mười mấy người vừa nhìn thấy nam tử này, đều nhanh chóng thoái lui một bước, đồng thời lên tiếng: "Vô tình."

Vô tình không nhìn bọn hắn, khéo môi câu ra tiêu ý, nhẹ giọng mở miệng.

"Đến, làm cho ta xem một chút đàm của ngươi như thế nào?"

"Được," Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, hoàng vĩ cầm xanh ngọc từ trên lưng đã đến trong tay, thân hình nhún một cái, người đã nhảy tới trước mặt mười mấy hắc y nhân, nở nụ cười xinh đẹp, bàn tay trắng nõn khẽ vận lực, thượng cổ kỳ cầm kia đoan đoan chính chính treo ở giữa không trung, mà nàng cười như hoa xuân, mười ngón du hành ở trên cầm huyền.

Chỉ thấy giữa vùng rừng núi mênh mông, tiếng đàm vang lên uyển chuyển động lòng người. Mười mấy hắc y nhân hai mặt nhìn nhau, cảnh giới nhìn hết thấy trước mắt, lộ ra hơi thở tử vong, làm bọn hắn khủng hoảng. Tiếng đàm êm tai như vậy lại giống như có độc làm cho người ta muốn che lỗ tai, nhưng toàn bộ tư tưởng không tự chủ được đi theo tiếng đàm kia, đến lúc bọn họ phát hiện muốn bứt ra thì đã bị ma âm kia quấy nhiễu.

Mười mấy người lảo đảo đứng lên, dùng hết toàn lực che lỗ tai, cát tiếng cầu khẩn.

"Đừng đàm, đừng đàm nữa."

Ngực như có ngàn vạn cây kim nhỏ đâm vào, cực kỳ khó chịu, rất nhanh không chịu nổi ngồi xổm trên mặt đất, mà tiếng đàm kia mang theo sát khí thị huyết, thừa cơ xông vào, thăng nhập vào trong đầu người, một tiếng cao hơn lại một tiếng mãnh liệt.

Trong núi, cành lá lay động vang lên sàn sạt.

Trên ao đầm thực nhân hoa khẽ run rẩy, tựa hồ giống như có người chọc ngứa không chịu nổi.

Một tiếng trống vang lên, tiếng đàm đột nhiên ngừng lại.

Vạn vật yên tĩnh, tất cả đều chìm đắm đi xuống.

Mà mười mấy hắc y nhân kia, ngã trái ngã phải co quắp trên mặt đất, tất cả đều đã chết, có kẻ chảy máu mắt, chảy máu mũi, còn có kẻ lỗ tai chảy máu, tử trạng cực thảm...

"Tốt" một tiếng khen nhẹ vang lên, Vô tình vỗ tay, khuôn mặt tràn ngập thỏa mãn, nàng rốt cuộc đã học thành, sau này cũng không ai có thể khi dễ nàng, điều này làm cho hắn rất vui vẻ, hưng phấn.

Mộc Thanh Dao ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt, nàng cuối cùng đã thành công, thực sự thành công, bèn cao hứng, ôm cầm nhảy dựng lên, trông nàng lúc này hoàn toàn không giống như nữ tử lãnh diễm bức người kia, mà tựa như một tiểu cô nương hồn nhiên, ngọt ngào.

Vô tình nhìn nàng không nháy mắt, cười khẽ.

"Hồi cốc chúc mừng, ta sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn cho các ngươi," từ lúc nàng xuyên viet đến cổ đại đây là lần đầu tiên nàng nấu ăn, thật ra, tài nghệ của nàng rất tốt, chỉ là không có ý niệm nấu cho ai ăn mà thôi, nhưng hôm nay thật cao hứng, cho nên liền tự động xuống bếp nấu ăn.

"Tốt," Vô tình cũng rất cao hứng, ống tay áo khẽ phát, cường đại nội lực ngưng tụ lại thành cuồng phong, đem mười mấy thi thể hắc y nhân cuốn vào đầm trì, thực hoa nhân cùng nhau vọt tới, gió nhẹ dâng lên, Thanh Dao cơ hồ nghe được thanh âm vui mừng của chúng, chớp mắt mười mấy người chỉ còn là một đống xương khô, chậm rãi chìm xuống ao đầm.

Chương 103.3

Thanh Dao trước đây cũng đã từng chứng kiến qua, nhưng vẫn nhỏ một giọt mồ hôi, thảo nào mọi người đều sợ hãi Vô tình, hắn lãnh huyết quả thật làm cho người khiếp sợ.

Thế nhưng nàng biết, hắn vĩnh viễn sẽ không đối với nàng lãnh khốc như thế. Nghĩ như vậy, nàng nở nụ cười rạng rỡ như ngọc.

"Chúng ta trở về đi," cất cầm sau lưng, xoay người đẩy hắn về cốc.

Khi Thanh Dao cùng Vô Tình vào cốc, liền hướng trước mọi người tuyên bố, hôm nay đích thân nàng xuống bếp nấu cơm cho mọi người thưởng thức.

Tất cả mọi người bị nàng hù đến nhảy lên, chưa có lúc nào nhìn nàng nấu ăn hôm nay không khéo lại nồi phong ba a.

Trong trù phòng, mọi người đều bị đuổi ra ngoài, chỉ để lại Mạc Sầu giúp nàng. Bởi vì hiếu kỳ, nên rất nhiều người vây quanh ở phía ngoài phòng bếp xem náo nhiệt. Dẫn đầu đám người chính là kẻ e sợ cho thiên hạ bất loạn Minh Nguyệt, hai tay ôm ngực, vẻ mặt xem kịch vui, thỉnh thoảng nói một câu.

"Tỷ tỷ, người xác định có thể nấu được cho chúng ta ăn sao?"

"Đúng vậy, hay để tụ chúng ta động thủ đi, người làm e chúng ta không dám ăn."

Có người phụ họa Minh Nguyệt nói, mà xa xa ở dưới hành lang Thanh Phong cùng công tử đứng ở chỗ mát mẻ, lẳng lặng nhìn hết thảy trước mắt. Từ khi các nàng tới cốc, không khí dường như náo nhiệt hăng lên, đều coi nhau như người một nhà, mọi người kỳ thực đều thật tình thích các nàng, nếu công tử thích nàng, có gì không để nàng ở lại, chỉ là?

Thanh Phong cúi đầu nhìn công tử liếc mắt một cái, nhớ tới chuyện của công tử.

"Công tử, người đã trì hoãn quá nhiều thời gian, chỉ sợ?"

Lời của hắn còn chưa nói xong, Vô Tình giơ tay lên ngăn cản hắn nói tiếp, hắn liền không dám nói nữa.

Hắn biết công tử là một người lãnh huyết vô tình, người như vậy, hắn cho rằng không có cái gì có thể hấp dẫn công tử, ai biết có một ngày sẽ thích một nữ nhân, mà còn chấp nhận như vậy, chỉ sợ việc này đến cuối cùng chỉ là một kiếp nạn.

"Được rồi, chờ suy nghĩ quá nhiều."

Vô Tình thanh âm nhàn nhạt, nghe như mờ ảo xuất trần, thế nhưng cũng rất lãnh, làm cho người ta không dám bỏ qua lời của hắn.

Thanh Phong không nói thêm gì nữa, cùng công tử nhìn về phía trù phòng, lúc trước còn nghe Minh Nguyệt rầm rĩ cùng vài người khác, bây giờ lại yên tĩnh không tiếng động, Thanh Phong không khỏi kỳ quái mở miệng: "Thế nào lại không có động tĩnh?"

"Qua xem đi?"

Vô tình mở miệng, Thanh Phong đây hắn đi tới, nhìn xuyên cửa sổ mở rộng, chỉ thấy bên trong phòng bếp nữ nhân tay chân thao tác bận rộn, động tác kia ưu nhã đến cực điểm, thỉnh thoảng xào nấu, rất nhanh có hương vị từ trong phòng bếp bay ra làm vài người ở bên ngoài nuốt nước bọt. Cho tới bây giờ không có người qua mùi thức ăn thơm như vậy, bọn họ này đó là các nam nhân, bình thường chỉ cần nấu vài món có thể ăn được là tốt rồi, nơi nào làm ra thức ăn nhìn đẹp và lại có mùi thơm như vậy đâu, chỉ là không biết có ăn được hay không?

Minh Nguyệt sớm nhịn không được vọt đi vào, vẻ mặt cười mỉa mở miệng.

"Tỷ tỷ, có cần ta hỗ trợ chỗ nào không?"

Trong miệng nói, ánh mắt lại liếc nhìn thức ăn trên bàn, má ơi, tuyệt đối không thua Vu đại tiểu lầu Lý Thái a, nhân lúc người ta không chú ý, nhanh nhẹn lấy một miếng nhét vào trong miệng, rất nhanh liền phát ra lời khen ngợi: "Trời ạ, thơm quá a, không nghĩ tới tỷ tỷ thủ nghệ tốt như vậy, lãng phí a, lãng phí."

Minh Nguyệt nói xong, lại vươn tay chuẩn bị lấy lần thứ hai, Thanh Dao vươn tay đỡ tay hắn một cái, nghiêm túc mở miệng.

"Rửa tay chưa, lập tức bưng thức ăn lên, chuẩn bị ăn cơm."

Nàng tiếng nói vừa dứt, mấy người đứng phía ngoài phòng bếp sờm tràn vào, mỗi người đều bưng đồ đi ra ngoài, nhanh chóng bày xong một bàn ăn, hương vị của thức ăn tỏa ra ngào ngạt, mọi người vây quanh ở trước bàn, thấy hoa cả mắt, cuối cùng lại có điểm luyến tiếc ăn.

Thanh Dao cười rõ lên quét mắt liếc mọi người một cái, mở miệng: "Ăn đi, nếm thử thủ nghệ của ta, cho tới bây giờ ta còn chưa nấu cho người khác ăn đâu?"

Lời vừa nói ra, phân nửa người bị hù đến cầm thiếu chút nữa rót ra, a, đẹp

mắt như vậy sẽ không thể ăn đi, bất quá Minh Nguyệt sờm ném qua hương vị, liền không nhịn được, chiếc đũa nháu lên không chút khách khí mở miệng: "Các ngươi không ăn, ta ăn, tỷ tỷ thủ nghệ thật tốt a."

Ăn đồ của người ta nên nói lời ngọt ngào với họ, câu này ở trên người Minh Nguyệt phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, bình thường rất ít nhìn thấy miệng hắn ngọt như vậy, lúc này kêu thân thiết quá, một tiếng tỷ tỷ hai tiếng tỷ tỷ.

Thấy Minh Nguyệt ăn, người khác mới thử vuơn đũa, ai đã ném thử thì muốn ngừng mà không được, quả nhiên ăn ngon a.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu cũng rất sợ hãi than, chưa bao giờ biết, nguyên lai chủ tử trù nghệ tốt như vậy. Nàng là một tiểu thư nhà quan, làm sao lại nấu ăn ngon như vậy đâu, tuy rằng khó hiểu, nhưng hiện giờ dùng cơm quan trọng hơn.

Mà Vô Tình cũng không giống người khác sút ruột, chậm rãi ăn, Thanh Dao lựa gấp thức ăn, nhẹ nhàng đặt ở trong bát hắn.

"Vô Tình, ngươi ăn nhiều chút, quá gầy, một trận gió đều có thể thổi bay mất."

Nàng vốn tùy ý mở miệng, thế nhưng một lời rơi xuống, phát hiện tất cả mọi người trên bàn đều dừng lại động tác, đồng loạt nhìn nàng, làm hại nàng mặt mũi đỏ rực. Lời nói mới rồi tựa hồ như rất thân thiết, nàng vội vàng vùi đầu ăn, mà Vô Tình ngồi bên cạnh trùng mắt nhìn mọi người làm mọi người lập tức cúi đầu ăn.

Bữa ăn này thật vui vẻ, mọi người đều thỏa mãn, trên bàn thức ăn hết sạch, bát đĩa bừa bãi.

Mộc Thanh Dao một tiếng hạ xuống: "Minh Nguyệt, mấy chuyện còn lại nhờ ngươi."

Nói xong dẫn người nghênh ngang mà đi, Minh Nguyệt ngây ngốc nhìn, ngẩng đầu quét quanh mình, một người cũng không có, tất cả đều biến mất, bữa tiệc này ăn được có phải quá thảm hay không, bất quá thật đúng là ăn ngon, chính mình vẫn nên ngoan ngoãn chút, lần sau lại bảo nàng làm...

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu trở về gian phòng, quét mắt quanh mình không ai lưu ý các nàng, sắc mặt ngưng trọng mở miệng.

"Mạc Sầu, cầm của ta luyện được rồi, tối hôm nay ta chuẩn bị xuất cốc, hai người nhanh chuẩn bị một chút."

"Dạ, " Mạc Sầu gật đầu, nàng biết chủ tử chuyên cần luyện cầm như vậy, cũng bởi vì trong lòng nhớ thương Mai Tâm, cho nên mới nóng ruột, như si như cuồng.

"Bất quá Tiểu Ngư nhi thì làm sao bây giờ?"

Mạc Ưu hơi nghiêng dài nhìn về phía Tiểu Ngư nhi, Thanh Dao cùng Mạc Sầu quay người lại, quả thật Tiểu Ngư nhi mới được có mấy tháng, nếu mang theo nàng, chỉ sợ không tiện hành động, Mộc Thanh Dao đi tới trước mặt Tiểu Ngư nhi, nhìn nàng nói : "Tiểu Ngư nhi, ta để ngươi ở lại trong cốc, sẽ có người chăm lo cho ngươi, ta cần xuất cốc làm một việc, rất nhanh sẽ trở về."

Tiểu Ngư nhi mờ to hai mắt, thâm tâm không cam lòng, thế nhưng nếu Thanh Dao đã quyết định chuyện gì, chỉ sợ sẽ không thay đổi chủ ý, chỉ là nàng ta đừng có quên còn mình là được.

"Ta sẽ trở lại."

Mộc Thanh Dao biết trong lòng nàng muốn nói cái gì, nên thẳng thắn trả lời, ngoại trừ ở đây, nàng thật sự không tìm được chỗ nào cho chính mình.

Tiểu Ngư nhi nghe xong lời của nàng, cuối cùng cũng yên lòng, vậy đi thôi, nàng nhất định là có tâm nguyện chưa được hoàn thành. Ba người ở phòng thảo luận về chuyện xuất cốc, buổi chiều Thanh Dao ở trong phòng luyện cầm một lúc, Vô Tình cũng không tìm nàng, thế nhưng nghĩ đến chính mình sắp ly khai, Thanh Dao luôn có chút áy náy. Nàng biết nếu nàng nói cho Vô Tình, Vô Tình nhất định sẽ không để cho nàng xuất cốc, hoặc sẽ phái Minh Nguyệt cùng Thanh Phong theo nàng, nhưng với chuyện này, nàng muốn chính mình xử lý, nàng sẽ không bỏ qua Trưởng Tôn Dận.

Ánh mắt hiện lên băng hàn sát khí.

Kẻ giết Mai Tâm, nhất định phải chết.

Chương 103.4

Ban đêm, ánh trăng thanh khiết, khinh huy chiếu vào toàn bộ sơn cốc, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, vạn vật rơi vào giấc ngủ say.

Thanh Dao phân phó Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lưu lại trong phòng, nàng muôn đi xem Vô Tình.

Gió mát trăng thanh, hoa rơi trên thềm đá, Thanh Dao nhẹ nhàng đi tới phòng của Vô Tình, thế nhưng trong phòng, giường chiếu gọn gàng, căn bản không có người, đã trễ thế này, Vô Tình đi đâu? Nàng nghi ngờ nhíu mày, xoay người đi ra ngoài, vốn muốn trở về, ngẫm lại nàng lại quay đầu đi đến phía sau núi, nói không chừng hắn ở phía sau núi đâu, bởi muốn trước khi ly khai, gặp hắn một lần, lần này nàng xuất cốc không biết bao lâu mới có thể trở về.

Ánh trăng bao phủ toàn bộ phía sau núi.

Nhẹ như một tầng lụa mỏng, được thảo điền lý, gió nhẹ chập chờn, các loại dược thảo tản mát ra mùi thơm ngát, trên thân thể Vô Tình cũng tỏa ra hương vị này.

Trên bờ mặt hồ, ánh sáng tỏa xuống diễm lệ, nhưng không bóng người nào, Thanh Dao quét mắt một cái, quay đầu rời đi, vừa đi hai bước, lại nghe đến cách đó không xa trong rừng cây nhỏ có tiếng người nói chuyện, không khỏi sinh nghi, đã trễ thế này, ai ở nơi này?

Thanh Dao nhẹ chân đi tới, đẩy ra cành lá che khuất, chỉ thấy trên bãi đất trống giữa rừng, có mấy nam nhân thân hình cao lớn vây quanh Vô Tình, Thanh Dao cả kinh, không suy nghĩ nhiều, ám khí băng bạc Liên hoa hoàn trên tay đã bay ra ngoài.

Xuyên thấu rừng cây, mang theo khí phách lệ phong sắc bén, bay thẳng tới phía trước.

Những người đó nhìn thấy ám khí, nhanh nhẹn tản ra, thế nhưng Liên hoa hoàn kia uy lực rất lớn, mang theo kình phong khốc liệt xoay một vòng, cuối cùng đánh vào hõm vai của một người khiến hắn đau đớn rên nhẹ một hơi, những người khác sắc mặt đại biến, thân hình khẽ động, trường kiếm toàn bộ xuất thủ, bay lên trên không, nhanh như chớp, bao quanh Mộc Thanh Dao, người dẫn đầu gầm lên.

"Lớn mật, ngươi là ai?"

Thanh Dao ngoắc tay, bộ ngân sắc ám khí quay trở lại trên cánh tay, quanh thân lạnh lùng, khuôn mặt như bao phủ lớp băng mỏng, song đồng toát ra ánh sáng khiếp người, bình tĩnh đảo qua, những người đó lập tức thấy sát khí bao phủ, nội tâm không hiểu sao lại run lên, thân thể lui về phía sau một bước, quay đầu nhìn Vô tình ở phía sau.

Thanh Phong đây Vô tình đi tới, Thanh Dao thu hồi ánh sáng lạnh lẽo bức người, quan sát Vô tình từ trên xuống dưới, phát hiện hắn không sao cả, tâm trạng nhẹ nhõm, thở dài một hơi, khẽ mở miệng.

"Ngươi không có việc gì, những người này là ai?"

Lúc này nàng mới nhớ tới một việc, Vô tình cốc nếu không có Vô tình đồng ý, ai cũng không vào được, như vậy bọn họ là ai? Nàng vẫn cho rằng Vô tình là đơn thuần, không có thân gia bối cảnh phức tạp, thế nhưng những người này vừa nhìn chính là lai giả bất thiện, bất quá đối với Vô tình rất cung kính, Vô tình đến tận cùng là người như thế nào?

Thanh Dao ánh mắt hiện lên nghi hoặc, bình tĩnh nhìn Vô tình.

Dưới ánh trăng, Vô tình đối mặt với sự nghi ngờ của Thanh Dao cũng không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt lạnh lùng bắn về phía nam nhân cao lớn này, trầm giọng ra lệnh.

"Đều trở về đi, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép trở lại."

"Đạ?" Vài người lâm vào khó xử, ngay cả Thanh Phong cũng kêu lên: "Công tử."

Trong mắt hắn hiện lên cảm xúc phức tạp khó hiểu, lặng yên nhìn Thanh Dao, một tia sắc bén chớp lóe rồi biến mất.

"Đi ra ngoài."

Vô tình tức giận, những người đó không dám nói thêm cái gì, lập tức cung kính lĩnh mệnh, cùng kêu lên: "Tuân lệnh, công tử."

Lắc mình rời đi, ngang qua Mộc Thanh Dao trùng mắt liếc nàng từ trên xuống dưới bất quá nhận thấy ánh mắt của Mộc Thanh Dao không có hảo ý, vài người hô một tiếng rồi toàn bộ rút lui.

Nữ nhân này nhìn qua cũng không phải là kẻ dễ chọc, ám khí kia thủ hạ không lưu tình, nhất là kẻ đã bị đả thương, hắn che hõm vai, theo sau mọi người rời đi, kinh hãi đám chiến, vừa rồi nếu không phải nhanh như chớp, bị đánh trúng chính là cổ của hắn, nữ nhân này thật là độc ác a.

Bên cạnh rừng cây đã an tĩnh lại, Vô Tình thanh âm lành lạnh vang lên.

"Hai người các ngươi đi xuống trước đi."

"Dạ, công tử," Thanh Phong cùng Minh Nguyệt ngoan ngoãn lui xuống, không dám nói thêm điều gì, chủ tử đêm nay tâm tình không tốt, bọn họ ít mở miệng vẫn hơn không thì ngàn vạn tự tìm đắng mà ăn.

Cuối cùng không còn lại một ai ngoại trừ Vô Tình và nàng.

Gió nhẹ thổi qua bên tai, lá cây vang lên sàn sạt, hai người ai cũng không nói gì, bầu không khí cứng ngắc, cuối cùng Thanh Dao phá vỡ trầm mặc, nàng biết Vô Tình cá tính hướng nội, giống như không biết nói cái gì cho phải, cho nên liền mở miệng trước.

"Bọn họ là ai?"

Vô Tình ngược mắt, con ngươi một mảnh trong trẻo, không chút u ám, nhợt nhạt cười rộ lên. Khi hắn cười ngay cả mặt trăng đều nhanh bị mê hoặc.

Ngũ quan lộng lẫy, rõ nét, da thịt tựa như dòng nước tinh khiết, mềm mại ôn nhuận, cặp mi tinh tế thật dài, ánh mắt sáng quắc, cánh môi hoàn mỹ, mỗi một nét đều rất tinh xảo, nhìn khuôn mặt hắn lúc này, Thanh Dao không khỏi nhớ tới cuộc sống hiện đại bán những búp bê bằng gỗ sứ khiến các nữ sinh rất yêu thích không buông tay, nhất động nhất tĩnh, lay động lòng người.

Thanh âm của hắn cũng rất thanh thúy dễ nghe.

"Bọn họ là tới mời ta đi chẩn bệnh cho bệnh nhân."

Thanh Dao nhíu mi, đáy lòng hiện lên nghi hoặc, tổng cảm thấy không đơn thuần như vậy, nếu quả thật là thỉnh hắn đi chẩn bệnh, vì sao Thanh Phong cùng Minh Nguyệt gấp nàng lại tỏ vẻ khó chịu, tựa hồ nàng quấy rầy chuyện của bọn họ?

"Thực sự là như thế phải không? Đó là do ta quá lỗ mãng, vừa rồi ta cho là bọn họ muốn thương tổn ngươi, nhất thời kích động, đã quên ngươi đâu cần người khác giúp đỡ."

Thanh Dao nở nụ cười tự giễu, vỗ công của nàng là do hắn truyền thụ, thế nhưng nàng quýnh lên không nghĩ gì liền ra tay cứu hắn.

Vô tình nghe xong lời của nàng, thấy dào dạt hưng phấn, cả đêm tâm tình phiền muộn lập tức bay mất, ánh mắt nồng nàn nhìn nàng, cười đến càng phát ra vô hại.

"Tuy rằng không cần, thế nhưng ta thật cao hứng."

Nghĩ đến ngày mai ly khai, Thanh Dao liền bỏ qua nghi hoặc trong lòng, lúc này đây nàng ly khai, không biết lúc nào trở về, có lẽ chỉ đơn giản nói chuyện phiếm cùng hắn là tốt nhất.

Chương 103.5

Thanh Dao buông lỏng tâm tình, đi tới đối diện Vô tình trên ngồi xuống trên thảm cỏ, hai người thoải mái nhẹ nhàng nói chuyện.

"Vô tình, cho tới bây giờ ta chưa nghe ngươi nói chuyện về gia thế? Có thể nói cho ta nghe một chút được không?"

Ai ngờ lời nàng vừa dứt, Vô tình cả người lâm vào băng lãnh, sắc mặt âm ngao xấu xí, khuôn mặt hoàn mỹ kia trở nên đen kịt, lông mi rủ xuống, che giấu con ngươi hiện lên đau lòng.

Thanh Dao vừa nhìn vẻ mặt của hắn, biết mình chạm đến chỗ thương tâm của hắn, lập tức nói tránh.

"Xin lỗi, ta không nên hỏi chuyện thương tâm của ngươi."

Vô tình chậm rãi điều chỉnh tâm tình, khẽ nở nụ cười, kỳ thực có một số việc hắn thấy nói ra còn hơn để lại trong lòng, đôi hắc mâu mang theo nỗi đau sâu kín, nhìn Thanh Dao, nhẹ giọng mở miệng.

"Kỳ thực ta là một tiểu tử bị người nhà vứt bỏ, chân của ta bởi vì ở trong băng tuyết quá lâu, bị đông cứng, nếu như không phải sư phụ cứu giúp thì đã không có ta. Sư phụ thu nhận ta, cẩn thận tỉ mỉ chiết cốt, người võ công cao

cường, ẩn cư lánh đời, Vô tình cốc chính là do người kiến tạo nên, làm cho ta yên tâm ở tại chỗ này. Sư phụ lúc lâm chung vẫn còn áy náy một việc, tuy rằng y thuật cao minh, nhưng lại không thể trị liệu chân của ta, kỳ thực đây là chuyện không liên quan đến người, chân của ta là do kinh mạch bị đông cứng, vì thế căn bản khôi phục không được."

Thanh Dao nghe thanh âm của hắn chậm rãi như nước, trong mắt hơi có chút ấm ướt.

Nàng không nghĩ tới Vô tình lúc nhỏ lại thê thảm như thế, không chỉ bị chính cha mẹ vứt bỏ, còn làm hại hắn hai chân tàn phế, như vậy cha nương thật sự lòng lang dạ sói.

"Được rồi, ngươi đừng khổ sở nữa, tất cả đều là quá khứ, hãy bỏ qua đi."

Thanh Dao triển lộ khuôn mặt tươi cười, hy vọng Vô tình có thể chuyển rời tâm ý.

"Ừ, tất cả đều quá khứ, " Vô tình cười rộ lên, hắn vốn lãnh huyết vô tình, thấu hiểu hồng trần, biết rõ cuộc đời huyền ảo tục sự, tâm tình tốt liền cứu người, tâm tình xấu thầm nghĩ sẽ hủy hoại cái gì đó, nhưng hiện tại lại không giống như vậy. hắn cảm tạ ông trời có thể làm cho hắn gặp được một người như thế, làm cho hắn muốn dựa vào gần để sưởi ấm tâm hồn mình, chỉ cần nhìn nàng, hắn có cảm giác được mình vẫn đang sống, còn có chút vui sướng mà không phải hai bàn tay trắng.

"Ừ, ta hi vọng ngươi mãi mãi vui vẻ."

Thanh Dao mặt mày như họa, cười như xuân phong, thanh âm như chim hoàng oanh, trong bóng đêm, Vô tình tâm tình nhẹ nhõm, tựa hồ đau xót cách hắn rất xa, hắn cũng có điều khiến cho chính mình yêu thích, cuộc đời hắn còn có vui vẻ chứ không chỉ nỗi buồn, cho tới bây giờ, hắn cho là mình chịu bi thương, nhưng có một ngày, hắn cũng có vui vẻ, nên không cần hận nữa.

"Sắc trời đã tối, chúng ta trở về đi, ngày mai ngươi còn phải luyện cầm nữa?"

Thanh Dao khẽ run lên nhớ tới ngày mai xuất cốc, không biết hắn có thể trách nàng hay không, hay tức giận với nàng, đáy lòng yên lặng than nhẹ.

Vô tình, ta sẽ rất mau trở lại, ở trong cốc rất tuyệt, chỉ cần ta ở bên ngoài báo thù xong, ta sẽ trở về.

"Được" Thanh Dao đứng lên, đi tới chỗ Vô tình, đẩy Vô tình trở về, dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, nhưng không khí xung quanh âm áp, vui vẻ...

Ngày thứ hai.

Trong cốc vang lên một tiếng thét chói tai, một bóng người vọt vào phòng của công tử, lớn tiếng kêu lên.

"Công tử, công tử, các nàng dĩ nhiên bỏ đi."

Minh Nguyệt tức giận kêu lên, sắc mặt xâu xí đến cực điểm, quanh thân lê khí, nữ nhân đáng ghét kia, chẳng lẽ không biết công tử thích nàng sao? Nàng đi công tử thương tâm thật nhiều a.

Quả nhiên, nam tử trong phòng sắc mặt nháy mắt trong suốt một mảnh, hắc đồng tràn ngập lệ khí, quanh thân tỏa ra hàn ý, cánh tay trắng nõn vung lên một trận rầm vang, rất nhiều đồ vật quý báu trong phòng ngủ bị đánh nát, Minh Nguyệt ngây呆, công tử chưa từng tức giận lớn như vậy, tuy rằng hán lạnh, hơn nữa không nói nhiều lắm, lanhung uôn là người trầm ổn, nội liễm, ai biết nữ nhân kia lại ảnh hưởng tới công tử sâu như vậy.

"Công tử?"

Minh Nguyệt nhẹ giọng mở miệng, nhìn sắc mặt thanh lãnh của công tử, một câu đều nói không nên lời.

Lúc này Thanh Phong ôm Tiểu Ngư nhi đi tới, giận dữ liếc Minh Nguyệt một cái, biết rõ công tử thích nữ nhân kia, còn nói lung tung, vội vàng mở miệng: "Công tử, nàng để lại Tiểu Ngư nhi cùng Mao Tuyết cầu, điều này chứng tỏ các nàng đi ra ngoài làm việc, rất nhanh sẽ trở lại."

Thanh Phong tiếng nói vừa dứt, sắc mặt âm ngao của Vô tình cuối cùng cũng khôi phục một tia lãnh tĩnh, ngược mắt nhìn về phía Tiểu Ngư nhi, vươn tay ra, Thanh Phong nhanh nhẹn đem Tiểu Ngư nhi đưa tới tay của hắn, không dám nói thêm cái gì.

Vô tình ôm Tiểu Ngư nhi vào lòng, cuối cùng cũng thở dài một hơi, phẫn nộ

tiêu tan hết, nếu nàng để hài tử lưu lại cốc, có nghĩa là nàng sẽ trở lại.

Chỉ cần nàng trở về là tốt rồi.

Ngảng đầu lên, ánh mắt đã trong tréo trở lại, không có một tia biếu tình, lạnh lùng quét về phía Minh Nguyệt.

"Ngươi chiêu cố tốt Tiếu Ngư nhi, cho đến khi mẹ nàng trở về."

"A, ta chiêu cố nàng?" Minh Nguyệt mở to mắt, nhìn Tiếu Ngư nhi trong tay công tử, tiểu tử mấy tháng tuổi này, không àm ĩ không quậy phá, cực kỳ yên lặng, đôi mắt to hắc bạch phân minh, tựa hồ có một tia miệt thị ché ngạo, Minh Nguyệt bị kích thích, hoài nghi mình nhìn lầm rồi, tiểu tử này làm sao có ánh mắt như vậy nhìn hắn đâu, nhìn chăm chú lần nữa, quả nhiên là chính mình hoa mắt, bất đắc dĩ tiếp nhận Tiếu Ngư nhi.

"Được rồi."

Kỳ thực hắn trăm nghìn lần không vui, thế nhưng mệnh lệnh của công tử hắn không dám không tuân a, nhất là khi công tử vừa sinh khí xong, hơn nữa đây là công tử trùng phạt hắn, bởi vì hắn không đem sự tình tìm hiểu rõ ràng đã nói lung tung, làm hại công tử tính tình phát tiết một hồi.

"Đều đi xuống đi."

Vô tình phát phát tay, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt lui xuống, trong phòng một mảnh bừa bãi, ánh mắt lành lạnh của hắn hiện lên sự lo lắng, Thanh Dao tại sao muốn xuất cốc, nàng sẽ đi nơi nào, trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ đến lần trước cứu nàng, nàng không phải là đi Thanh La quốc báo thù đi...

Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sâu, Mạc Ưu, nhân lúc mọi người vẫn còn ngủ say, lặng lẽ xuất cốc. Ba người cải trang thành các công tử văn nhã, mua một chiếc xe ngựa tinh xảo, thẳng hướng Thanh La quốc mà đi.

Nhận Môn Quan, Thanh La quốc biên cảnh, đang giữa ban ngày người đến người đi rất náo nhiệt. Trước đó không lâu xảy ra sự kiện ám sát thái tử, bây giờ đã kết thúc viên mãn, mọi người cũng an định lại, bởi thái tử Trưởng Tôn Trúc không chết, không những thế còn làm cho thế lực sau lưng Dận vương bị giảm phân nửa, hiện tại Trưởng Tôn Dận an phận rất nhiều.

Thanh Dao vừa tiến vào Nhạn Môn Quan, nghe được chuyện này, khóc mồi câu ra cười nhạt. Nguyên lai Trưởng Tôn Trúc lúc đầu cũng không có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng lợi dụng nhát đâm của nàng đả kích Trưởng Tôn Dận, vì mình mưu lợi, nam nhân này tâm kế cũng thật là lợi hại.

Chính mình còn cảm động hẵn đã phái Nghênh Phong tiễn các nàng ra khỏi thành, thực sự là buồn cười.

Trưởng Tôn Trúc, nếu gặp lại, chúng ta liền cùng đấu đi, Thanh Dao cười nhạt.

Vào Nhạn Môn Quan, ba người một đường ngựa đi thẳng Thanh La quốc đô thành, Phượng Phàn thành. Lúc này đây bọn họ đều có chuẩn bị, võ công của ba người đã khác xa so với trước, không có cái gì khiến họ phải sợ hãi.

Ba công tử phong độ thanh nhã, tiêu dao, trên đường làm cho bao nhiêu gai nhân tâm động, mặc dù bọn họ không cố ý nhưng vẫn hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, hơn nữa bọn họ cũng không có gì phải sợ hãi nên thản nhiên mặc kệ.

Nửa tháng sau, xe ngựa tới Phượng Phàn thành.

Chương 103.6

Phượng Phàn thành vẫn náo nhiệt như trước, người người đi lại tấp nập, khắp nơi vang lên tiếng rao bán của những người bán hàng rong. Thanh Dao chờ ba người an tọa trong xe ngựa, liền vén rèm nhìn bên ngoài. Tất cả cũng không có gì thay đổi, nhưng là Mai Tâm của nàng tự dung chết ở chỗ này.

Nghĩ đến Mai Tâm, ba người trong lòng đều có chút thê lương. Nàng trẻ tuổi như một nữ hài tử, thế nhưng hồn đã về cửu天堂.

Trưởng Tôn Dận, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Thanh Dao quanh thân ngập tràn sát khí, ánh mắt lạnh băng, liếc mắt một cái, buông liêm tay, hướng ra phía ngoài mã xa phu phân phó một tiếng.

"Tìm một tửu lâu tốt nhất cho ta."

"Dạ, công tử, " mã xa phu này là các nàng mướn tới, chờ đến Phượng Phàn

thành, thì các nàng cho hắn trở về Hoàng Viên quốc. Hắn được các nàng mua cho xe ngựa, đồng thời lại cho thêm hắn ít bạc nên hắn rất cao hứng và nhiệt tình.

Xe ngựa chạy thong thả trên đường phố. Mã xa phu này là một hảo thủ, trước đây đã tới Phượng Phàn thành nên cũng biết túu lâu nào tốt, bởi vậy đưa ba người các nàng tới túu lâu danh tiếng nhất Phượng Phàn thành .

Liễu Diệp lâu, nghe nói chủ sự túu lâu này là một nữ nhân tên là Liễu Diệp, vì thế túu lâu mới được đặt tên như vậy.

Tòa nhà có ba tầng, kiến trúc cổ kính, trạm trổ tinh xảo.

Trước cửa túu lâu người ra vào tấp nập, ngựa xe như nước, buôn bán rất là thịnh vượng. Trước cửa tiệm luôn có hạ nhân thỉnh thoảng ra vào tươi cười nghênh đón khách nhân.

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu xuống xe ngựa.

Mạc Sâu cho mã xa phu một ít bạc, phân phó hắn đem xe ngựa mang đi. Mã xa phu cao hứng, mặt mày rạng rỡ, liên tục nói lời cảm ơn, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua khách nhân nào hào phóng như vậy. Đây hắn phải là điềm may từ trời giáng xuống, hắn vốn mong muốn có một cỗ xe ngựa như vậy, có thể chạy xem kiếm sống, thế nhưng lại không có tiền. Hiện tại chỉ chờ một chuyến khách nhân, chẳng những có được một cỗ xe ngựa, mà lại còn được cho thêm ít bạc. Mã xa phu đi thật xa vẫn còn vẫy tay, liên tục cảm ơn các nàng.

Thanh Dao mỉm cười. Có đôi khi, đối với những người nghèo khó những việc tưởng như nhỏ bé cũng đem lại sự vui vẻ cho họ thật lâu.

Ba người mới vừa đi lên thềm đá, liền thu hút rất nhiều người nhìn sang. Ba người dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, phong thái nhẹ nhàng, nhất là Thanh Dao, mặc dù mang y phục nam trang, cũng cho thấy phong thái nổi trội, hơn nữa nàng cùng Mạc Sâu đã dịch dung, người bình thường căn bản không thể nhận thức ra các nàng.

Điếm tiểu nhị đi tới, khom người cúi chào, tุม tím mở miệng.

"Tam vị công tử là từ bên ngoài tới a?"

Đã gặp qua vô số khách nhân nên tiểu nhị liếc mắt nhìn cũng nhận ra các nàng là từ bên ngoài tới Thanh La quốc. Thanh Dao nhoẻn miệng cười, mang nét phong lưu phóng khoáng, khuynh quốc khuynh thành, làm tiểu nhị hoảng hốt, vội vàng quay đầu nhìn đi nơi khác.

"Phải, chúng ta ở trọ."

Mạc Sầu lay động chiết vai, lạnh lùng mở miệng. Tuy rằng thần tình lạnh lùng, thế nhưng đáy lòng lại có chút cao hứng, vì đây là lần đầu tiên cải trang thành Tiêu Tương nam tử anh tuấn, khôi ngô. Dọc đường đi bắt gặp rất nhiều ánh mắt để ý, điều này làm cho nàng cảm thấy rất mới lạ, thêm chút thú vị, nghiền ngẫm. Chỉ là đổi mặt tiểu nhị nên có phần lạnh lùng.

"Dạ, mời khách quan theo tiểu nhân tiến vào."

Tiểu nhị đưa các nàng đi vào túu lâu, đã thấy bên trong ồn ào, náo nhiệt. Thế nhưng khi ba người vừa xuất hiện, đã dẫn theo vô số ánh mắt, trong đó có rất nhiều nữ tân khách, càng xem càng thấy mặt đỏ tới mang tai. Người dân Thanh La quốc so với các nơi khác cởi mở hơn rất nhiều. Nữ tử xuất nhập tùy ý, bởi vậy mà trong sảnh đường có rất nhiều trâm anh nữ tử chưa xuất giá, vừa nhìn thấy vị công tử dung mạo xuất trần này tâm không khỏi xao động một phen.

Ở phía sau quầy chưởng quỹ nét mặt sững sót. Từ khi hắn mở cửa tiệm đến nay, tuy rằng thường xuyên nhìn thấy nhiều công tử tuấn tú, nhưng khi xuất hiện ba người thì quả thật là nhân gian hiếm gặp, vội vàng cười mở miệng.

"Khách nhân là ở trọ sao?"

"Ừ, ta muốn hai gian nhã phòng." Mạc Sầu vừa thu lại chiết phiến, phong thái bức người mở miệng, sảnh đường vang lên vài đạo hút không khí.

Chưởng quỹ vui vẻ gật đầu: "Dạ, tiểu nhị, qua đây đưa khách nhân lên lầu ba nhã giữa."

"Dạ, mời khách quan theo tiểu nhân lên lầu ba," tiểu nhị vắt khăn mặt lên vai, cung kính dẫn đường. Thanh Dao tùy ý quét mắt xuống sảnh đường. Cũng không có nhân vật đặc thù nào, thế nhưng mặc dù nàng không ngẩng đầu lên, vẫn cảm giác được ở nhã phòng giữa trên lầu hai, có ánh mắt bức người phóng qua đây, nâng mi khẽ quét về Mạc Sầu ở bên cạnh, Mạc Sầu khẽ giật mình, ba người bất động thanh sắc theo tiểu nhị lên lầu.

Các nàng vừa ly khai, sảnh đường lần thứ hai lại ồn ào, náo nhiệt, rất nhiều người say sưa thảo luận chuyện gì đó, chợt có một đôi lời truyền tới cửa thang lầu.

"Các ngươi nói lần này Thanh quan nhà ai sẽ đoạt được đệ nhất, nghe nói lần này chủ sự tổ chức là một đại nhân vật?"

Những lời này rơi xuống, trong sảnh rất nhiều người nhỏ giọng hỏi: "Ai vậy a?"

"Dận vương."

Thanh Dao cùng Mạc Sầu nhò nhĩ lực kinh người, mặc dù người nọ thanh âm ép tới cực thấp, nàng vẫn nghe được lời của hắn. Thanh La quốc có mấy Dận vương gia đâu? Chỉ có duy nhất một Dận Vương gia thôi, chỉ không hiểu Thanh quan là cái gì thôi?

Ba người lên lầu ba, tiểu nhị dẫn các nàng đến hai gian phòng phía tây, cung kính mở cửa phòng: "Mời khách quan tiến vào. Có việc gì cần phân phó cứ gọi tiểu nhân, đây là hai gian nhã phòng cuối cùng. Khách quan thực sự là vận khí tốt a."

Tiểu nhị nói xong, đang chuẩn bị xoay người rời đi, Thanh Dao ánh mắt quét qua, Mạc Sầu vội vàng gọi hắn: "Tiểu nhị ca, mời vào một chút, chúng ta có việc thỉnh giáo."

Tiểu nhị nghe Mạc Sầu thanh thúy gọi lại, hắn có chút đỏ mặt, nhưng vẫn theo phía sau họ bước vào phòng.

Gian nhã lâu này quả nhiên thanh lịch, tao nhã hơn hắn so với những nơi khác.

Giường lớn trạm trổ hoa văn, màn sa trường mỏng, bình phong trong suốt, rực rỡ ánh pha lê, trường kỷ tinh xảo, âm áp, trong phong thoang thoảng huân hương thanh khí, trầm tĩnh. Quả nhiên vừa nhìn đã biết là đẳng cấp bất phàm.

Thanh Dao ngồi xuống bên cạnh bàn, Mạc Sầu cầm lên ấm trà, ngã trà dâng lên chủ tử.

Lúc này, điểm tiếu nhị nhìn lên. Trước mắt là một vị công tử anh tuấn, khí thế bức người, đi theo bên người là hai người hầu, lập tức sờ hõi mở miệng: "Không biết công tử muốn hỏi cái gì?"

Thanh Dao khẽ khép hai mắt, nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, trong phòng rất yên tĩnh, toát ra khí bức áp nhân, tiếu nhị nội tâm run lên. Dựa vào kinh nghiệm của hắn, những người này đều là khách nhân không dễ chọc.

"Trong điểm này đều đã chật cứng người sao?"

"Dạ, công tử, đều đều đã chật cứng người." tiếu nhị vội vàng gật đầu. Không biết khách quan hỏi những lời này có ý tứ gì, cũng không dám truy vấn. Thanh Dao khẽ nhíu mi, thay đổi trọng tâm câu chuyện.

"Phía dưới bàn tán sôi nổi chuyện gì thế, Thanh quan đại tá là cái gì vậy?"

Tiểu nhị vừa nghe công tử trước mắt hỏi chuyện này, lập tức tới hưng trí lên tiếng: "Công tử có điều không biết, Thanh La quốc chúng ta từ trước có phong tục, mỗi năm một lần Thanh quan đại tá. Đây là do các kỹ viện thanh quán dự thi, tuyển ra đệ nhất danh hoa khôi, vị hoa khôi này chẳng những có thể nhận tiền thưởng, mà còn có thể do người đứng phía sau tổ chức tặng cho một vị quan lớn, nếu như vận khí tốt, trở thành tiểu thiếp và vân vân, từ nay về sau tiến thân rất nhanh cũng không biết chừng."

Tiểu nhị vừa nói xong, Thanh Dao ánh mắt chợt lóe lên sắc bén mang đậm hàn khí, khéo môi vi câu, khẽ vung tay lên.

Mạc Sầu lấy ra một nén bạc đưa tới trước mặt tiểu nhị: "Cầm đi, chúng ta có việc có thể tìm người nhờ."

Tiểu nhị chưa có lúc nào được một khoản bạc lớn như vậy, hơn nữa khách nan này thường bạc cho chính hắn. Hôm nay thật đúng là đúng tới khách nhân đại gia a. Bởi vậy hắn liên tục nói tạ ơn, đi ra ngoài ở phía sau cửa dùng sức cắn một chút, xác định đúng là bạc thật, vô cùng tiêu sái xuống lầu.

Trong phòng, Thanh Dao sắc mặt lãnh chì, không nói được một lời. Mạc Sầu cẩn thận mở miệng: "Chủ tử, chủ sự phía sau thật ra là Trưởng Tôn Dận sao?"

Nàng vừa dứt lời, Thanh Dao nhẹ giọng thở dài một chút. Gian phòng rơi vào yên lặng, chợt nghe ngoài cửa có động tĩnh rất nhỏ truyền vào. Đợi được

Mạc Sầu tiến lên mở cửa ra, trong hành lang đã không có một bóng người, cho thấy bản lĩnh người nọ vô cùng lợi hại.

"Xem ra chúng ta hành sự phải thật cẩn thận?"

Q.3 - Chương 104: Thanh Lâu Kỳ Quán

Trong phòng, vài người thản sắc có chút ngưng trọng, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu nhìn chủ tử liếc mắt một cái, chỉ thấy ánh mắt nàng u ám, sắc mặt lạnh mỏng, trên người bao phủ một tầng lệ khí.

"Chủ tử, người có phát hiện gì?"

"Chỉ sợ tuỷ lâu này có người lợi hại đang ở, vì thế mọi việc chúng ta phải cẩn thận một chút."

"Dạ, chủ tử."

Thanh Dao ngẩng đầu quét một vòng nhìn ba người bọn hắn, tuy rằng nàng cùng Mạc Sầu dịch dung, đang trang phục nam tử, nhưng Mạc Ưu thì bộ dáng vận như cũ, không có thay đổi, chỉ sợ có người quen thuộc trước đây ẩn nấp tại tuỷ lâu này, xem ra có người đã biết là các nàng, Liễu Diệp lâu không phải là nơi thích hợp ở lâu, hơn nữa nếu như hoa khôi đại tái là do Trưởng Tôn Dận tổ chức, như vậy các nàng tại sao lại không tham gia, Thanh Dao khéo môi câu ra nụ cười nhạt, con ngươi mờ mảnh sắc lạnh.

"Trước nghỉ ngơi một chút, buổi tối đi thanh lâu."

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu mở to mắt, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

"Chủ tử, sao lại đến nơi không đúng đắn như vậy."

Mạc Sầu bĩu môi, nàng trước đây đã chán ghét nhưng nơi như vậy, bởi vì khi còn bé đã thấy nhiều nghênh đón mê hoặc khách nhân, nơi đó nữ nhân đê tiện được giống như một món hàng hóa rẻ tiền, chỉ dựa vào việc bán thịt để được ấm no.

"Được rồi, đêm nay có chính sự, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Thanh Dao cũng không giải thích kế hoạch trong lòng cho họ nghe, liền đứng lên hướng giường lớn bên trong gian phòng đi tới, Mạc Sầu vội vàng

đuối kịp cước bộ của nàng, còn Mạc Ưu thì lui ra ngoài.

Ba người đều ở trong phòng nghỉ ngơi nửa ngày, đến khi màn đêm bắt đầu phủ xuống, mới chậm rãi tỉnh lại, phân phó tiểu nhị mang cơm nước lên, lúc này lại nghe được thêm một việc.

"Phượng Phản thành này, có những kỹ viện nổi danh nào?"

Thanh Dao vừa mở miệng, thì điểm tiểu nhị có chút kinh ngạc, công tử tuấn mỹ bức người này, nhìn qua không giống là loại người thích đi dạo kỹ viện người a, bất quá người không thể chỉ nhìn tướng mạo, nói không chừng những người khách lạ như bọn họ, đến nơi này chính là vì muốn thấy phong thái của thanh quan đại tá, nếu đã như vậy, đi dạo kỹ viện cũng không phải là chuyện đáng ngại gì."Công tử, nhắc tới kỹ viện tốt nhất Phượng Phản thành, tất nhiên phải nói đến Tu Hoa lâu, các cô nương bên trong mỗi người lớn lên đều thiên tư quốc sắc, ngay cả hoa cũng thấy xấu hổ không bằng, chỉ là Tu Hoa lâu, từ trước đến giờ đều là nơi quan trọng hiển đến, chỉ sợ công tử lần đi lần này sẽ không được như ý."

Thanh Dao vẫn bất động thanh sắc, vừa ăn món ăn vừa tiếp tục hỏi: "Ngoại trừ Tu Hoa lâu, còn cái kỹ viện thứ nhì nào không tệ không?"

"Thứ nhì hả?" Điểm tiểu nhị ngẩng đầu suy nghĩ một chút, lập tức cười mở miệng: "Xuân phong lâu cùng Bách hoa lâu, các cô nương ở đó lớn lên cũng rất duyên dáng, mà Xuân Phong lâu cách tửu lâu chúng ta không xa, đi ra ngoài quẹo trái vài bước liền tới nơi."

Điểm tiểu nhị khoa tay múa chân một chút, Thanh Dao thỏa mãn gật đầu: "Ngươi đi xuống trước đi."

"Dạ, khách quan từ từ dùng, nếu có chuyện gì, cứ phân phó tiểu nhân."

Điểm tiểu nhị cung kính nói xong, liền lui ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh lại, Thanh Dao để đũa xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai người thủ hạ đối diện, nàng biết nội tâm bọn họ đang mù mịt.

"Chúng ta đi Thanh La quốc chính là vì Mai Tâm mà báo thù, giết tên Trưởng Tôn Dận kia, nhưng bây giờ Trưởng Tôn Dận ở nơi nào, chúng ta căn bản không biết, hơn nữa nếu mạo muội đi Dận vương phủ, e là kinh động đến người của Dận vương phủ, hoặc là người Thanh La quốc, chỉ sợ

giết không được Trưởng Tôn Dận, vì thế ta muốn lấy thân phận tham gia thanh quan đại tái, chỉ có trở thành hoa khôi, thì Trưởng Tôn Dận mới chủ động tới gặp ta, đến lúc đó lo gì giết không được hắn."

Thanh Dao ánh mắt lạnh lùng, khéo môi nhất câu đó là nụ cười âm hàn.

Thế nhưng Mạc Sầu cùng Mạc Ưu cũng không muốn chủ tử tốn hao tâm tư nhiều như vậy, sợ nàng gặp phải nguy hiểm.

"Tiểu thư, bằng không thì để ta lấy thân phận thanh quan đến tham gia đại tái đi."

Mạc Sầu kiến nghị, Thanh Dao ngược mắt quét về phía nàng, Mạc Sầu ngoại trừ kiếm thuật, thì nàng thật đúng là chưa có nhìn thấy trên người nàng có điểm gì đặc biệt, để có thể ở trong cuộc thi thanh quan đại tái trổ hết tài năng.

"Ngươi có nắm chắc?"

Thanh Dao tiếng nói vừa rơi xuống, Mạc Sầu đỏ mặt lên, vội vàng cúi đầu, nếu để cho nàng đi giết người phóng hỏa, nàng còn có chút nắm chắc, để cho nàng tham gia cái gì thanh quan đại tái, thật đúng là làm khó nàng, nàng lớn lên chỉ có thể nói là thanh tú, hơn nữa tài nghệ căn bản không có, nghĩ đến chuyện này, thì thấy chỉ có chủ tử là phù hợp điều kiện nhất, thế nhưng Trưởng Tôn Dận không phải kẻ dễ đối phó, nếu như tiểu thư gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

"Tiểu thư, ta sợ hãi người gặp nguy hiểm."

"Ta không có việc gì, các ngươi không phải theo cạnh ta sao? Lo lắng ta có việc, thì hãy cố gắng bảo hộ ta tốt."

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lập tức gật đầu:
"Dạ, tiểu thư."

Nếu đã quyết định tham gia thanh quan đại tái, ba người liền thương nghị chuẩn bị ở kỹ viện nhà nào đặt chân mọc rẽ.

"Ta quyết định thay mặt Xuân Phong lâu tham gia."

Thanh Dao bình tĩnh mở miệng, Mạc Sầu có chút vô cùng kinh ngạc, nếu

muốn gặp Trưởng Tôn Dận, vì sao không trực tiếp đi kĩ viện tốt nhất mà ra tay, như vậy sẽ dễ dàng hơn một chút.

"Tiểu thư, sao không tiến vào Tu hoa lâu."

"Không được, " Thanh Dao con ngươi toát ra hỏa hoa, lạnh lùng cự tuyệt Mạc Sâu kién nghị: "Tu Hoa lâu mở được ra khổng lồ lại huênh hoang khoác lát, thì phía sau nhất định có đại quan trong triều tham dự, suy nghĩ kĩ lại thì người nơi đó rất có khả năng chính là hang ổ của Trưởng Tôn Dận, ngươi nghĩ xem ta đi vào đó, chỉ sợ rất nhanh sẽ có tin tức truyền đi, đến lúc đó lại rơi vào vòng dây của người khác."

"Nói không chừng phía sau Xuân Phong lâu cũng có lão bản."

Mạc Ưu lo lắng mở miệng, con ngươi hiện lên bất an, hắn vẫn cảm thấy chủ tử sử dụng cách này rất mạo hiểm, nhưng không mạo hiểm, bọn họ không biết ở nơi nào mới có thể tìm được Trưởng Tôn Dận, để còn một kích túc trúng, nếu như mạo muội đi Dận vương phủ, mà bên trong phủ cao thủ nhiều như mây, chỉ sợ đả thảo kinh xà, đến lúc đó cái được không bù đắp đủ cái mất "Trong kinh thành này, tất cả kĩ viện, phía sau đều có lão bản, nhưng nếu Xuân Phong lâu chỉ là kĩ viện hạng hai hạng ba, chứng minh lão bản sau lưng nó tối đa cũng chỉ là người có tiền, căn bản không thể nào là đại quan trong triều, hoặc vương hầu các loại, như vậy có rất nhiều chuyện làm sẽ thuận tiện, hơn nữa việc này ta tự có biện pháp, chỉ cần tú bà kia không nói, lão bản phía sau căn bản không có khả năng biết việc này."

Thanh Dao lạnh lùng phân tích quan hệ lợi hại trong đó, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu nghe đến líu luối, chủ tử nghĩ rất chu đáo. Đã như vậy, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

"Tốt, vậy Đi Xuân Phong lâu đi."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đồng thời gật đầu, ba người đứng dậy, Thanh Dao nhìn mặt Mạc Ưu liếc mắt một cái, trầm giọng phân phó: "Mạc Ưu, ta dịch dung cho ngươi giản đơn một chút, nếu như có người quen, chỉ sợ mặt của ngươi sẽ lộ ra chân tướng, trong Liễu Diệp lâu, đã có người biết chúng ta, vì thế ở nơi khác chúng ta không thể lại lộ ra sơ hở."

"Dạ, chủ tử."

Thanh Dao dịch dung cho Mạc Ưu, tuy rằng chỉ đơn giản thêm vài nét bút,

toàn bộ khuôn mặt liền thô đi nhiều lăm, không còn tuấn mĩ giống như trước, hơn nữa còn có cảm giác khỏe mạnh mộc mạc.

"Đi thôi, theo cửa sổ mà đi."

Ba người thi triển khinh công theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất, hậu viện vắng vẻ không tiếng động, căn bản không ai chú ý tới các nàng, ba người rất nhanh ly khai Liễu Diệp lâu, hòa nhập trên đường cái.

Buổi tối Phượng Phàn thành, còn hơn ban ngày, không chút nào thấy thua kém, ngược lại càng náo nhiệt gấp đôi.

Son phấn phiêu hương, mỹ nhân mời gọi, hương la khinh sam, làm cho người muôn trầm mê...

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu hai người theo hương vị kia đi thẳng về phía trước, rất nhanh liền nhìn thấy một kỹ viện xa hoa đại khí, trước cửa đèn lồng đỏ treo thành hàng dài, sáng như ban ngày, ngựa xe như nước, tiếng người ồn ào.

Không nghĩ tới buôn bán lại thịnh vượng như vậy, xem ra Thanh La quốc quả nhiên không tầm thường, còn hơn cả Huyền Nguyệt, dân phong cởi mở hơn rất nhiều.

Nam tử đi dạo kỹ viện, tựa hồ thành một loại phong trào.

Một con đường đã hai ba kỹ viện, không ngờ lại phát đạt đến như vậy, có thể thấy những nam nhân kia, yêu thích trêu hoa ghẹo nguyệt đến cỡ nào.

Ba người vừa bước lên thềm đá, lập tức có một tú bà mập mạp vẻ mặt son phấn dẫn mấy vị cô nương đi tới, những cô nương kia được trang phục trang điểm nên rất xinh đẹp, quần áo hở rộng, nhìn một cái đã khoe được ba nơi, tư thái trêu người.

"Ôi, công tử thật tuấn tú a."

Tú bà vừa nhìn người tuấn sắc bực này, miệng cứ há ra không ngậm lại được, mà ánh mắt thì như kẻ trộm ở trên người Thanh Dao các nàng loạn chuyển, dựa theo đạo lý, người có điều kiện như vậy, căn bản không cần phải đi dạo kỹ viện, chỉ cần bọn họ kêu một tiếng, thì không biết có bao nhiêu tiểu thư khuê tú chạy lại bên người, nhưng ba người này lại chạy đến

kỹ viện, đây là đạo lý gì?

Cuộc đời nhiều năm mở kỹ viện như vậy, tú bà so với người bình thường tất nhiên khôn khéo hơn, một đôi ánh mắt như con chuột trên dưới chuyển động, thầm nghĩ những người này có lai lịch gì?

Trên người là tơ lụa thượng hạng, không phú cũng quý, hơn nữa không phải người địa phương, nếu là người ở đây, tuấn tú công tử bực này, nàng làm sao mà không thấy, nghĩ vậy liền mở miệng "Tiểu ca nhi các ngươi lần đầu tiên đến Phượng Phàn thành sao?"

Thanh Dao nhìn ra tú bà đã hoài nghi, vẻ mặt bình tĩnh cười rộ lên, nụ cười này, chỉ nghe thôi mấy người kỹ tử này đã phải hít sâu giữ bình tĩnh, người người đi đến túm tú cánh tay của bà, thỉnh thoảng hù nhẹ: "Mụ mụ, mụ mụ?"

Công tử tuấn như vậy, nữ nhân nào mà không động lòng, nhìn bộ dạng nghi thần nghi quỷ của bà, chắc sẽ đem cậu ám nhà người ta doạ bỏ chạy đi, vậy cái được không bù đắp đủ cái mất. Thanh Dao không nhanh không chậm ôm quyền mở miệng: "Tại hạ là người Hoàng Viên quốc, mấy ngày nữa là hoa khôi Thanh La quốc đại tái, tại hạ chờ ở đây để xem náo nhiệt một chút, tối nay hơi buồn chán nên muốn nghe các cô nương đan một bản, vốn muốn đi đến Tu hoa lâu, bất quá nghe nói Tu Hoa lâu là nơi của quan to hiển quý đại giá quang lâm, dựa vào thân phận bực này của tại hạ, cũng không có khả năng hảnh diện với người ta, bởi vậy không muốn mình bị mất mặt, liền tới Xuân Phong lâu."

Thanh Dao nói xong những câu nói có lý kia, với một bộ dạng phong phạm văn nhân nhã sỹ, nên tú bà không hoài nghi nữa, lập tức nở khuôn mặt tươi cười: "Đến a, các cô nương, đem tiểu ca nhi mời lên lâu chiêu đãi đi."

"Dạ, mụ mụ" mấy người nữ nhân như cành hoa phát triển kia vừa nghe tú bà con nói vậy, tất cả đều mặt mày rạng rỡ, vọt lên, một người túm một người kéo, đem Thanh Dao các nàng đi lên lâu.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu có chút không quen, hai người sắc mặt đột nhiên lạnh, đang định phát tác, thì Thanh Dao ánh mắt cảnh cáo liếc qua một cái, hai người liền không dám lộn xộn, mặc cho mấy người cô nương đem ba người các nàng lôi đi vào, mà tú bà thì lay động từng bước theo phía sau các nàng đi vào Xuân Phong lâu.

Phòng khách lâu một, giữa phòng có dựng một khán đài cao, bên trên trai

thảm đỏ thảm quý giá, mà ở trên đài cao bài biện các loại nhạc khí, còn có văn phòng tú bảo, lúc này đang có một nữ tử, ở phía trên đánh đàn, khúc mây bay nước chảy lưu loát sinh động, len lõi cả tòa phòng khách.

Phòng khách bốn phía để rất nhiều bàn, mỗi một nam tử bên người đều có một nữ nhân thiên kiều bá mị, hai người thỉnh thoảng đút rượu cho nhau, thích ý nghe tiếng đàn du dương, tình cảnh này, quả nhiên không tầm thường.

Thanh Dao cùng Mạc Sâu chờ ba người bị tú bà dẫn tiến vào một gian nhã giữa, rất nhanh liền có nha đầu dâng trà lên, mà mấy người phụ nhân thì dựa vào tường đứng, trong mắt hiện lên ánh sáng tham lam, lấy khăn che miệng, thỉnh thoảng ha ha cười, mặt đỏ tới mang tai chờ bọn vầy gọi.

"Tiểu ca nhi các có được không?"

Thanh Dao quét mắt quanh mình liếc một cái, con người âm u, những nữ nhân này đều rất tầm thường, hơn nữa nàng tới đây cũng không phải tìm vui, mà có chính sự cần làm, bởi vậy trầm giọng mở miệng.

"Ta muốn một gian nhã phòng."

"Tốt" lão thước vừa nghe, dùng sức vỗ đùi một cái, vừa nhìn cũng biết là hạn người không sợ tiêu tiền, đến nơi đây không tìm hoa, thì có chuyện gì hay để nói đâu.

"Đến, tiểu ca nhi theo ma ma đến đây" tú bà kia nhìn ba thần tài trước mắt, hiếm khi tự mình ở phía trước dẫn đường, đem Thanh Dao các nàng hướng nhã giữa lâu hai, nơi yên tĩnh mời vào.

Đoàn người vừa bước lên hành lang lâu hai, trước mặt đụng phải một người, chính là Nghênh Phong của thái tử phủ, lúc này nàng ta mặc nam trang, vẻ mặt sầu muộn, ngẩng đầu lên thấy mình chặn lối đi người khác, nên mau chóng bước qua một bên.

Thanh Dao nhíu mày, bất động thanh đầu hơi cúi xuống một ít, tuy rằng các nàng đã dịch dung, thế nhưng Nghênh Phong cùng các nàng có một khoảng thời gian ở chung, chỉ sợ nàng ta nhạy bén sẽ nhận ra các nàng.

Cũng may, Nghênh Phong vẫn không quá nhiều chú ý các nàng, nàng ta tựa hồ bị chuyện gì đó rất phiền muộn. Thanh Dao chờ nàng ấy đi qua, con

ngươi chợt lóe lên hàn quang.

Có Nghênh Phong xuất hiện nơi này, tất nhiên sẽ có thái tử Trưởng Tôn Trúc.

Không nghĩ tới đường đường là một thái tử lại lưu luyến nơi phong nguyệt này, chẳng lẽ nữ nhân hậu viện còn không thỏa mãn được hắn.

Nghĩ vậy, lòng chán ghét đối với Trưởng Tôn Trúc sống lại, người nam nhân này làm chuyện gì cũng không ngu ngốc. Lúc trước không chỉ lợi dụng nàng, mà bây giờ còn rơi đến tình trạng này.

Nhin tú bà thần thái, tựa hồ cũng không biết, thái tử ở Xuân Phong lâu, bằng không còn không biết sẽ giênh giáo thành bộ dáng gì nữa?

Ba người theo phía sau tú bà, lên lâu hai phía đông có một gian nhã phòng. Bên trong gian phòng rèm châu rủ xuống, cổ kính, trong đỉnh đồng nhỏ đang đốt huân hương thơm ngát, làn khói trắng lượn lờ mọc lên, bên trong gian phòng đứng thẳng hai tiểu nha đầu mày thanh mảnh đẹp, vừa nhìn thấy tú bà tiến đến, liền cẩn thận thi lễ.

"Mụ mụ."

"Ừ, đi đem các tỳ tỳ kêu đến có khách nhân."

Tú bà một tiếng phân phó xong, hai nha đầu vội vã lĩnh mệnh chuẩn bị đi ra ngoài, Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, quanh thân lạnh ý, chậm rãi mở miệng: "Chờ một chút, tại hạ muốn cùng ma ma làm một vụ giao dịch."

Chương 104.2

Tú bà sững sót, ngẩng đầu lên thấy ba người quanh thân lạnh lùng, dưới chân không tự chủ rút lui một bước, không dám tới gần, lúc này nhìn ba người này giống như người không dễ chọc.

Thanh Dao nhìn liếc mắt Mạc Sầu một cái, Mạc Sầu lấy ra một tờ ngân phiếu đặt lên bàn: "Chúng ta muốn cùng ma ma bàn một khoản giao dịch."

Tú bà từ trước đến nay thấy tiền sáng mắt, vừa nhìn thấy ngân phiếu nói cái gì cũng đều tốt, lập đến phát phát tay ý bảo hai tiểu nha đầu lui xuống đi, nơi này chính là địa bàn của nàng, nàng cũng không tin bọn họ có thể làm được

cái gì, đợi đến khi mấy tiểu nha đầu đi ra, Tú bà liền vọt tới, cầm lấy ngân phiếu trên bàn liếc mắt nhìn, trợn mắt lên cuối cùng nuốt một ngụm nước bọt, tựa hồ khó có thể tin, lấy tay nhu nhu ánh mắt, lại nhìn kỹ một lần.

"Năm ngàn lượng?"

Đây chính là con số trên trời, mà mấy trước mắt muôn làm cái gì?

"Công tử muốn cùng ma ma ta làm giao dịch gì."

Tú bà có chút cảnh giới, số bạc càng lớn, thì những chuyện làm càng nguy hiểm, nàng muôn nhìn xem họ có phải muôn mạng của mình hay không? nếu như chuyện quá nguy hiểm, có tiền cũng không làm." Ta muốn đại diện Xuân Phong lâu tham gia thanh quan đại tái chọn hoa khôi lần này ."

"Cái gì?" Tú bà lại càng hoảng sợ, này người trước mắt là một nam tử, nhưng nghe nàng ta nói xong, chăm chú nhìn kỹ, thì thấy nàng mặt mày tú lệ, tuệ quang lưu chuyển, giơ tay nhắc chân, đều mang theo một tí quyến rũ nữ tính, nguyên lai người trước mắt đúng là một tiểu thư, nàng nhìn người nhiều năm như lại, lại trông nhầm.

Bất quá nàng ta tại sao lại muốn đại diện Xuân Phong lâu tham gia chọn hoa khôi thanh quan đại tái , nhất định là có bí mật gì không thể cho ai biết.

Tú bà nghĩ vậy, liền run như cầy sấy, ánh mắt tham lam nhìn ngân phiếu trong tay, cuối nhất quyết đem ngân phiếu đặt lên bàn.

Vụ làm ăn này, nàng không dám nhận.

Thanh Dao khéo môi nhất câu cười nhạt, thân hình khẽ động, người đã rơi xuống bên cạnh tú bà, bàn tay trắng nõn nhắc lên, nắm ngay cầm của tú bà bắt nàng ta mở miệng, một viên thuốc đã nhanh chóng nhét vào trong miệng nàng, một chưởng đánh tới phía sau lưng của nàng, một tiếng ho vang lên, viên thuốc kia đã thoái mái trượt vào bụng.

Tú bà bị hù đến sắc trắng bệch, cánh tay mập mạp dùng sức chỉ vào Thanh Dao.

"Ngươi vừa cho ta ăn cái gì?"

"Độc dược, năm ngàn lượng bạc và một cái mạng, giao dịch này có thể làm

không?"

Thanh Dao mặt không chút thay đổi mở miệng, con ngươi thị máu sát khí, tú bà nhịn không được đánh rùng mình một cái, đồng thời kinh hãi đám chiến, hai hàm răng run lên, ầm một tiếng quỳ xuống đất.

"Van cầu các ngươi tha cho ta đi, ta nhất định sẽ phối hợp với các ngươi, bỏ qua cho ta một lần đi."

"Yên tâm đi, thuốc này nhất thời nửa khắc không chết người được, nếu như ngươi chịu phối hợp với chúng ta, ta sẽ cho ngươi giải được, hơn nữa ta làm những chuyện gì, cùng Xuân Phong lâu các ngươi không có can hệ, đến lúc đó ngươi đã qua, nói là không biết lai lịch của ta, như vậy ai mà đi tìm ngươi gây phiền phức đâu, hơn nữa dù cho ta tham gia thanh quan đại tái, cũng không nhất định có thể làm được hoa khôi, nếu như làm được hoa khôi, đoạt được tiền thưởng đều về tay các ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Thanh Dao không nhanh không chậm mở miệng, tú bà kia cả người chết lặng, bây giờ đáp ứng cũng không phải, mà không đáp ứng cũng không xong, những người này vừa nhìn chính là người có thủ đoạn độc ác, nếu không đồng ý mang của mình lập tức đã đánh mất.

"Được, được."

Tú bà đứng lên, đưa tay lên cầm lấy ngân phiếu trên bàn, dù sao cũng đã đồng ý cho nàng ta tham gia thi đấu, tiền này không lấy không được.

Hơn nữa dù cho nàng ta dự thi cũng không nhất định sẽ được hoa khôi, danh hiệu hoa khôi từ trước giờ đều là thanh quan của Tu hoa lâu đoạt được, rất ít khi bị nhà khác lấy được, nàng cũng không tin nàng ta có thể ngoại lệ.

"Việc này cứ quyết định như vậy, đừng nói cho ngươi lão bản sau lưng biết, bằng không ta có thể sẽ không cho ngươi giải được."

Thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên, tú bà lập tức gật đầu như băm tối, đâu còn dám có lòng dạ nào khác.

Ba người liền ở lại Xuân Phong lâu, tú bà phải tự mình an bài cho các nàng một cái phòng, là nơi yên lặng nhất toàn bộ Xuân Phong lâu, ở cuối hành lang lâu hai, một gian phòng ở phía tay phải, nơi đó bình thường có rất ít người qua lại.

Yên tĩnh, không tiếng động.

Hoa khôi đại tái, ba ngày sau sẽ cử hành.

Buổi tối Xuân Phong lâu, nơi nơi đây rãy ám muội, thỉnh thoảng có những thanh âm làm người ta đỏ mặt tim đập khẽ truyền đến.

Thanh Dao đã biết rõ nam nữ tư tình, nên vẫn có thể thản nhiên tự đắc, chỉ là ủy khuất cho Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, hai người đều là thời gian xuân tâm nhộn nhạo, lại bị ở nơi này, không khỏi không được tự nhiên.

Cũng may ba ngày đã nhanh chóng trôi qua.

Trước một đêm tuyển Hoa khôi đại tái, Xuân Phong lâu đã xảy ra một việc.

Thái tử trắc phi Thẩm Nhứt Tuyết dẫn một đám người xông vào Xuân Phong lâu, đối với người trong lâu lý vung tay, đập nát đồ đạc của xuân phong lâu.

Thẩm Nhứt Tuyết là người phuong nào, trong kinh thành trung ai mà không biết, Thẩm gia là đệ nhất thế gia của Thanh La quốc, rất được thánh sủng, cha mẹ Thẩm Nhứt Tuyết đều là trụ cột trong triều, là một nữa bầu trời Thanh La quốc. Vì thế đừng nói Thẩm Nhứt Tuyết đập nát thanh lâu này, ngay cả hủy đi Xuân Phong lâu, cũng không ai dám nói chữ nào.

Tú bà dẫn thủ hạ một đám người, cúi đầu khom người bồi tội, nàng căn bản không biết Thẩm Nhứt Tuyết vì chuyện gì mà xông vào Xuân Phong lâu.

"Không biết nương nương vì chuyện gì?"

"Kêu Niệm Dao cái đã nữ nhân kia đi ra, to gan dám can đảm mê hoặc thái tử?"

Thẩm Nhứt Tuyết sắc mặt xâu xí, âm ngao, nghiến răng nghiến lợi mở miệng rống lên, tú bà vừa nghe Thẩm Nhứt Tuyết nói, lập tức gương mặt đen như gan heo, nguyên lai nam nhân tuấn mỹ bao Niệm Dao, đúng là thái tử gia, trời ạ, sét đến đánh chết nàng đi, nàng thật đúng là có mắt như mù, còn thu của thái tử gia một khoản tiền lớn.

Thẩm Nhứt Tuyết phẫn nộ đến con người bốc hỏa, hoàn toàn mất đi lãnh tĩnh ngày xưa, hai tay chống nạnh giống như một người đàn bà chanh chua.

Nàng quả thật bị tức lớn rồi, hôm nay vừa lúc Dân vương gia đến thăm, nàng mới biết được nguyên lai Trưởng Tôn Trúc tên hồn đản này, dĩ nhiên sau lưng tất cả nữ nhân hậu viện các nàng ở Xuân Phong lâu bao một kẽ nǚ, đường đường thái tử lại làm ra loại sự tình này, làm cho nàng phẫn nộ, vốn nàng tuy rằng sinh khí, nhưng cũng không dám tới Xuân Phong lâu gây chuyện.

Bất quá càng nghĩ càng không cam lòng, từ lúc thái tử đi Huyền Nguyệt quốc, mê luyến Huyền Nguyệt hoàng hậu, đã không bao giờ quản những nữ nhân các nàng nữa, bây giờ lại tình nguyện cùng nữ nhân kỹ viện tằng tịu với nhau, mà không sủng hạnh các nàng.

Khi nghe kẽ tên của nữ nhân này, quả nhiên gọi là Niệm Dao, nghĩ đến cái tên này, nàng nhanh chóng điên lên, tình nguyện cùng Trưởng Tôn Trúc một lần cá chết lưới rách.

Hắn nếu không sủng hạnh các nàng, các nàng chẳng khác nào sống như quả phụ, nếu đã như vậy, không có cũng được.

Thẩm Nhú Tuyết giận dữ trừng mắt, tú bà vừa nghe lời của nàng, lâm vào thế khó xử, nếu biết kẻ bao Niệm Dao là thái tử gia, nàng sao có thể đem Niệm Dao giao ra đây?

Dù thế nào, nàng cũng không có biện pháp đem Niệm Dao giao ra, bởi vì người chân chính quản lý Xuân Phong lâu, chính là Niệm Dao, nàng chẳng qua là quản sự kinh doanh dùng để che đậy bên ngoài thôi, còn quản lý ngầm kỹ viện này chính là Niệm Dao, Niệm Dao thật ra không phải tên thật của nàng, tên nàng là Khuynh Thành, tên này là do nam nhân kia, cũng chính là thái tử gia tâm huyết dâng trào sửa đổi, mà Niệm Dao cũng tuỳ ý hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tú bà lâm vào thế khó xử.

Bỗng nhiên trên lan can lâu hai, vang lên giọng nói thanh thúy.

Chỉ thấy một nữ tử nhẹ vỗ về lan can bạch ngọc, quanh thân quyến rũ, nhàn nhạt quét mắt mọi người ở phòng khách dưới lan can, không nhanh không chậm mở miệng.

"Thẩm trắc phi, ngươi đã đem hình tượng người đàn bà chanh chua phát huy đến giới hạn tận cùng, ta thật hoài nghi đệ nhất thế gia, đã dạy dỗ ngươi như

thế nào?"

Lời vừa nói ra, toàn bộ phòng khách ồ lên, ai cũng không nghĩ tới một kĩ tử lại nói chuyện kiêu ngạo đến như vậy, chẳng lẽ đúng là ý vào chỗ dựa thái tử, bằng không nàng ta sẽ không dám làm như vậy a.

Bên dưới Thẩm Nhứ Tuyết bị người bên trên châm chọc sắc mặt xấu xí đến cực điểm, sát khí trỗi rộng, phẫn nộ thét chói tai.

"Niệm Dao, ngươi tiện nhân, hôm nay ta không để yên cho ngươi."

Thẩm Nhứ Tuyết nói xong, liền dẫn một đống hạ nhân thái tử phủ, hướng trên lầu vọt tới.

Trong đại sảnh rất nhiều khách nhân tuy rằng sợ hãi, nhưng chuyện nào nhiệt trước mặt này không thể không nhìn, hơn nữa ai sẽ nghĩ tới thái tử điện hạ lại đi lưu luyến kĩ viện, thực sự là nam nhi bản sắc a.

Ở Thanh La quốc, mặc dù thái tử lưu luyến kĩ viện, cũng không có gì đáng hoş hẹn, bởi vậy Thẩm Nhứ Tuyết mới dám ngang nhiên tìm tới cửa.

Dưới lầu trên lầu nháo thành một đoàn.

Thanh Dao lúc này ở trong phòng đọc sách, cau mài lại, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Mạc Sâu, đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Sâu vẫn hơi nghiêng người bên lan can xem nào nhiệt, vừa nghe đến câu hỏi của chủ tử, lập tức đi vào, chậm rãi mở miệng.

"Chủ tử, là Thẩm Nhứ Tuyết thái tử phủ dẫn một đám người đến tìm một kĩ nữ tính toán sổ sách, mà kĩ nữ kia lại tên là Niệm Dao."

Mạc Sâu tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao sắc mặt rất khó nhìn, thái tử đặt cái tên này ý nghĩa không cần nói cũng biết, nhưng khi nàng nghe được chỉ cảm thấy buồn nôn, nam nhân đó mà cũng xứng tưởng niệm nàng sao, lợi dụng xong nàng rồi còn có tư cách làm như vậy.

Mạc Sâu thấy chủ tử quanh thân sát ý, liền không dám nói thêm cái gì.

Ai ngờ chủ tử lại buông sách trong tay xuống, chậm rãi đứng lên đi ra ngoài gian phòng, mấy ngày nay, bọn họ ở tại Xuân Phong lâu này, vẫn luôn mặc

trang phục nam tử, cũng dịch dung, bởi vậy căn bản không lo lắng người ta nhận ra, ba người vịn lan can mà đứng, nhìn tình thế phát triển phía dưới.

Thẩm Nhứ Tuyết rõ ràng là thua Niệm Dao khí thế, người ta hơi thở không gấp tim không đập mạnh, mặt không đổi sắc, khí định thần nhàn nói chuyện.

Đem một vai diễn một tiểu tam phát huy đến cực hạn.

Mà Thẩm Nhứ Tuyết là chính chủ, lại thở hồn hển, đỏ mặt tía tai, thật là mất thân phận, hơn nữa Trưởng Tôn Trúc nếu biết nàng làm những chuyện như vậy, không biết sẽ phạt nàng đến đâu?

Xem ra nữ nhân này bề ngoài sáng láng, nhưng không có đầu óc.

Phía dưới ip khách Thẩm Nhứ Tuyết dẫn thủ hạ thái tử phủ nhắm trên lầu hướng tới, tất cả mọi người đều thay Niệm Dao mà sơ đồ mồ hôi, đáng tiếc người ta căn bản không thèm để ý, trấn định nhìn Thẩm Nhứ Tuyết xông lên, tựa hồ không chút sợ hãi nào.

Mắt thấy đám người Thẩm Nhứ Tuyết đã vọt lên, mười mấy người bao quanh vây Niệm Dao.

"Tiện nhân ngươi, cũng dám câu dẫn thái tử, thái tử có thân phận cao quý, là ngươi câu dẫn được nên đắc chí lầm phải không?."

Thẩm Nhứ Tuyết nói xong, một cái tát quăng qua, tất cả mọi người cho rằng Niệm Dao ít nhất là sẽ có chút võ công, bằng không sao có thể trấn định như vậy, một điểm cũng không sơ chú?

Ai biết nàng ta lại đứng yên nhận của Thẩm Nhứ Tuyết một cái tát, bối một tiếng, lực đạo mười phân vang lên, trên mặt Niệm Dao, một mảnh sưng đỏ, năm dấu ngón tay hiện lên, vậy mà Thẩm Nhứ Tuyết còn không có giải hận, sắc mặt âm ngao lần thứ hai tiến lên, nắm tóc Niệm Dao.

Mọi người thấy thế huyết mạch phẫn trương, rất nhiều nam nhân nóng lòng muốn tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng chỉ có hùng tâm, mà không có lá gan kia, ai dám đắc tội với Thẩm trắc phi thái tử phủ, nữ nhân này dù không tốt cuối cùng cũng là hoàng hậu nương nương, bất quá đối với điểm này, mọi người rất thất vọng.

Dù cho thái tử thích nữ nhân khác đi, làm trắc phi, chí ít hắn phải rộng lượng

một chút, không ngờ lại giống người đàn bà chanh chua nháo đến thanh lâu, xem ra nhà thái tử chưa thanh lý sạch sẽ.

Lầu hai nháo thành một đoàn.

Bỗng nhiên một đạo thanh âm lạnh như băng không có một tia hơi thở ấm áp vang lên.

"Quá ồn, muốn đánh đi ra ngoài đánh?"

Mọi người hút phổi khí lạnh, sôi nổi ngẩng đầu, nhìn phía lan can lầu ba, chỉ thấy bên lan can bạch ngọc, một người nam tử mặc trườn bào màu trắng đang dựa vào, một đầu tóc đen mềm mịn như tơ buộc lên thật cao, hết lần này tới lần khác chừa lại một nữa tóc dài, che nửa bên mặt của hắn, khiến người thấy không rõ khuôn mặt của hắn, mà bên mặt còn lại thì tinh xảo giống như gốm sứ, ở chỗ giao nhau giữa khói mắt và đuôi lông mày, lại có một đóa lá hải đường màu hồng phấn, cả người tuyệt đẹp đến cực điểm, nhưng hết lần này tới lần khác quanh thân lãnh lệ, một đôi tinh đồng hiện lên thị máu khí.

Không chút nào thương hương tiếc ngọc, người lại đang không kiên nhẫn, khóc môi nhất câu, nói ra lời lạnh lùng.

Nam tử này, ai cũng không biết hắn, cả người lộ ra thân bí khó lường, hơn nữa rất lạnh, cả khuôn mặt một điểm biểu tình cũng không có.

Nhin tư thế hắn nói chuyện, hoàn toàn không đem Thẩm Nhứ Tuyết để vào mắt, có phải hắn không biết lai lịch của Thẩm Nhứ Tuyết, hay bản thân hắn chính là một người tuyệt đỉnh lợi hại.

Thẩm Nhứ Tuyết đang ở lầu hai đánh đến hưng phấn, vừa nghe giọng nói trên lầu, ngẩng đầu lên nhìn sang.

Chỉ thấy một nam tử, xinh đẹp tuấn mĩ, lại bí hiểm, đôi mắt lạnh quét tới, tựa như đại dương mênh mông, làm cho người ta vừa choáng váng, vừa cảm thấy sợ hãi, bất quá bộ dạng không đem nàng đẻ vào trong mắt, làm cho nàng phẫn nộ, buông lỏng tay ra, nghiên người liếc nhìn sang.

"Ngươi là người phuơng nào, lại dám nói chuyện như thế cùng ta, cẩn thận đầu của ngươi."

Thẩm Nhứ Tuyết tiếng vừa dứt, chỉ nghe được một tiếng bôp vang lên, mọi người căn bản không thấy nam tử kia ra tay như thế nào, thì Thẩm Nhứ Tuyết đã bị đánh một bạt tai, đánh cho nàng hai mắt nở đom đóm, thân thể sấp kìm không được, dùng sức lắc đầu, thật vất vả mới đỡ lấy lan can đứng lại.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai, lại dám đánh ta."

Nói xong, bởi vì gương mặt đau sưng, nước mắt đều chảy xuống.

"Ngân Hiên" nam tử kia bỏ xuống một câu, vẻ mặt không thay đổi xoay người đi vào buồng trong, thái độ cuồng vọng đến cực điểm, coi như Thẩm Nhứ Tuyết ở trong mắt của hắn so với một con kiến cũng không khác là mấy.

Ngân Hiên?

Trong đại sảnh ánh mắt của nhiều người hiện lên hoang mang, mà tên này cho tới bây giờ cũng không nghe người ta nói qua, hắn đến tột cùng là ai a?

Ngay cả ba người Mộc Thanh Dao cùng Mạc Sầu cũng thấy kinh hãi, Ngân Hiên này là người phương nào, sao cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua, hơn nữa võ công quá bí hiểm, chỉ sợ so với Vô Tình có hơn chục không kém, vừa ra tay, đã nhanh như chớp, tốc độ kia làm người ta nhìn không kịp.

Người nam nhân kia trên người dung hợp bao nhiêu dạng tính chất đặc biệt.

Đã yêu mị lại tươi đẹp, còn thêm bí hiểm, cuồng vọng bá đạo, quan trọng nhất là lạnh lùng, hai nữ nhân quốc sắc thiên hương bãi đặt ở trước mặt, hình như không liên quan đến mình, bởi vì người khác âm ī đến hắn, nên mới ra thu thập một chút, rồi lại đi vào.

Bực này khí phách, bức này năng lực, Thanh Dao thật là bội phục ba phần.

Chương 104.3

Mà Thẩm Nhứ Tuyết không rõ nguyên do liền bị người ta đánh, hơn nữa dù cho nàng vô tri, thì lúc nãy người kia ra tay, nàng liền biết người này bí hiểm đến mức tận cùng, nếu như nàng lại nháo nữa, chỉ sợ sẽ còn phải chịu đòn, thế nhưng nếu cứ như vậy mất mặt mà trở về, nàng lại không cam lòng.

Lầu hai, Thẩm Nhứ Tuyết đang ở thế khó xử, muốn rút lui cũng không được.

Thì trước cửa lớn Xuân phong lầu, đột nhiên tràn vào một đám người, người dẫn đầu chính là thái tử Trưởng Tôn Trúc, theo phía sau hắn chính là thủ hạ thị vệ, chỉ thấy trên ngũ quan tuấn mỹ của hắn bố trí thâm trầm, lạnh lùng đứng ở cửa đại sảnh, mâu quang khiếp người bắn về phía Thẩm Nhứ Tuyết.

Thẩm Nhứ Tuyết vừa nhìn thái tử xuất hiện, cũng đã quên chính mình vừa làm những chuyện gì, chỉ nghĩ đến chịu đòn, lập tức oa một tiếng khóc chạy đi xuống lầu, xông thẳng đến trước mặt Trưởng Tôn Trúc, hơi thở hồn hển chỉ vào lầu ba.

"Thái tử điện hạ nên vì thiếp thân mà làm chủ a, cái người gọi Ngân Hiên kia dám đánh ta."

Nàng tiếng nói vừa dứt, bối một tiếng, Trưởng Tôn Trúc lại quăng cho nàng bặt tai, cái này cũng sưng lên giống bên kia, hai bên cân bằng, Thẩm Nhứ Tuyết mặt xung phù như một cái đầu heo, đầu vang lên tiếng ống ống, thân thể nhạy không được, lùi lại mấy bước ủm một tiếng ngã trên mặt đất hôn mê, ngạc nhiên mở to mắt nhìn thái tử Trưởng Tôn Trúc.

Chỉ thấy Trưởng Tôn Trúc cũng không có nhìn lại nàng, mà ngược mắt nhìn lan can lầu hai, nơi đó Niệm Dao đang đứng với bộ dạng chật vật bất kham, nàng vẻ mặt trấn định, tuy rằng bị đánh, mặt sưng lên, đầu tóc mất trật tự khó coi, thế nhưng quanh thân khí phái cũng không thua với bất luận kẻ nào.

Trong con ngươi của Trưởng Tôn Trúc chợt lóe rồi mũi nhọn rồi biến mất, ngẩng đầu lên cao giọng.

"Là ai đánh người nhà bản thái tử, mời đi ra gặp mặt."

Ngân Hiên đẹp đẽ kinh người, từ trong phòng đi tới, bên kia gương mặt đẹp đến kinh tâm động phách, diệp hải đường tựa hồ nở càng đẹp hơn.

Quanh thân ẩn chứa những mũi nhọn, lạnh lùng mở miệng.

"Thái tử phủ môn quy, thực sự làm cho người ta cung kính kiêng ky, tại hạ đã lĩnh giáo."

Lời nói nồng đậm châm chọc, hoàn toàn không để cho Trưởng Tôn Trúc chút nào mặt mũi, Trưởng Tôn Trúc sắc mặt tối sầm lại, khẽ cắn răng, người

này vừa nhìn cũng không phải là một nhân vật đơn giản, Ngân Hiên, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có nhân vật như thế, người lợi hại vậy, hắn là đã sớm nghe tiếng, vì sao lại không có người gặp qua chứ?

"Làm phiền các hạ động thủ, ở đây nói chuyện có điều bất tiện, bản cung muốn mời các hạ ngày mai tại Liễu Diệp lâu gặp mặt."

"Không rảnh."

Mà Ngân Hiên nói xong, chớp mắt lại không thấy bóng dáng.

Chẳng ai ngờ rằng Ngân Hiên thậm chí ngay cả thái tử cũng không nể mặt, hắn đến tột cùng là người phuơng nào, phòng khách từ trên xuống dưới mọi người đều hít sâu, không khí càng cứng ngắc, thái tử Trưởng Tôn Trúc sắc mặt âm ngao không gì sánh được, ở tại địa giới của Thanh La quốc, thậm chí có người trực tiếp không để cho hắn mặt mũi, đây chính là người thứ nhất.

Tốt, hắn sẽ nhớ kỹ, sau đó sắc mặt trầm xuống, dẫn nhất bang thị vệ thái tử phủ, giọng điệu đầy sát khí mở miệng: "Hồi phủ."

Đoàn người cuồn cuộn rời đi, Thẩm Nhứ Tuyết bị đánh đến vô cùng thê thảm, chật vật từ trên mặt đất đứng lên, theo phía sau thị vệ rời đi, đôi mắt có thể ăn thịt người, giận trùng trùng nhỉn lan can lầu hai liếc mắt một cái, mà Niêm Dao thì mang vẻ mặt dường như không có việc cả bước vào phòng.

Trong đại sảnh, tất cả người xem nào nhiệt giải tán ngay lập tức, tú bà nhìn đồng hồ độn đầy đất, cực kỳ đau lòng, mấy thứ đồ này từ trên xuống dưới bị nữ nhân kia đập phá không biết bao nhiêu a, nàng cũng không dám cùng thái tử đòi bồi thường, nghĩ tới đây, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên lầu ba liếc mắt một cái.

Động tác rất nhỏ này, Mộc Thanh Dao thấy rất rõ ràng, chẳng lẽ Ngân Hiên, là lão bản phía sau Xuân Phong lâu?

Hắn đến tột cùng sao lại ở chỗ, bí hiểm, mà vô cùng cường đại như vậy.

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu cùng Mạc Ưu quay lại gian phòng, ba người hai mặt nhìn nhau, thật không biết người này là địch hay bạn, nếu như là địch, chỉ sợ kết quả sự tình rất khó có thể dự liệu.

"Ngân Hiên, chúng ta đi ra ngoài lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không nghe người ta nói qua người này, võ công của hắn so với Vô Tình không kém, theo lý phải được rất nhiều người biết đến mới đúng."

Mặc Sầu nói thầm, chủ tử ở bên cạnh quanh thân lạnh lùng, cả khuôn mặt bao phủ lệ khí: "Mặc kệ hắn là ai, ta nhất định phải giết Trưởng Tôn Dận."

"Dạ, chủ tử."

Ngày thứ hai, chính là hoa khôi đại tái.

Bao năm qua, hoa khôi đại tái đều là ở Tu Hoa lâu mà cử hành, bởi vì Tu hoa lâu là thanh lâu xa hoa nhất kinh thành, cao bốn tầng, trang hoàng hoa lệ đại khí, hơn nữa diện tích khổng lồ, chỉ là phòng khách lâu một, mà có thể chứa được gần hai trăm người, hơn nữa lâu hai là phòng nghỉ, lâu ba cũng là phòng nghỉ, có thể thoảng cái chứa rất nhiều người.

Sáng sớm, Thanh Dao liền khôi phục nữ trang, y phục trên người, cũng là làm từ cẩm y phuòng tốt nhất Thanh La quốc, kiểu dáng chiêu theo bức tranh nàng vẽ mà làm ra, cái loại trang phục thanh thuần thực nữ đến mức tận cùng, còn mang theo cảm giác thần bí mông lung.

Bên trong là cẩm y hoa lệ rộng rãi màu hồng nhạt, ngắn gọn trắng trong thuần khiết, bên ngoài bao phủ một tầng lụa mỏng, cổ tay áo cùng vạt áo còn kết những hạt châu, chiêu lấp lánh, động lòng người đến cực điểm.

Nguyên bộ y phục này còn có thêm tấm khăn mỏng trên đầu, tóc dày đen như mực, búi lên một ít, nhẹ vấn, khăn mỏng rủ xuống ở sau người, lôi ra một góc, vừa lúc che ở nửa bên mặt, ở chỗ khói mắt, dùng mấy viên thủy đát lén, sáng long lanh, mười phần hấp dẫn, quanh thân mông lung, cao thấp khó dò, đôi mắt thanh triệt như nước, một dạng khi nhìn thấy không muốn rời, khi thấy liền ao ước, trên đời cảnh tuyệt đẹp nhất, nào ngoài vẻ thần bí, làm cho người ta luôn tò mò.

Đây mới là cảnh giới cao thâm, làm cho người ta không thương không được, muốn mà không thấy...

Thanh Dao trang điểm xong có thể làm cho tú bà Xuân Phong lâu nhìn đến ngày người, hơn nữa ngày mới hồi phục tinh thần, há hốc miệng, kinh ngạc đến cực điểm, không nghĩ tới nữ nhân này lại xuất trần tuyệt đẹp như vậy, làm cho người ta liếc mắt liền có ý nghĩ kỳ quái.

"Thế nào? Có thể đi không? Sẽ không đã đánh mất mặt Xuân Phong lâu các ngươi đi."

Thanh Dao dạo qua một vòng, nhàn nhạt mở miệng hỏi, Tú bà phục hồi tinh thần lại, thở phì phò.

"Cô nương thực sự là thiên tiên chứ không phải là người, xem ra hoa khôi hôm nay không phải cô nương thì không còn ai, chỉ là cô nương ngàn vạn lần không nên hại lão thân mới phải."

Thanh Dao khéo môi nhất câu, cười rộ lên: "Ta tất nhiên sẽ không hại ngươi, ngươi sợ cái gì, bất quá lão bản Xuân Phong lâu các ngươi không phải là nam nhân kêu Ngân Hiên kia chứ."

"A?"

Tú bà ách một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa, chuyển hoán trọng tâm câu chuyện: "Cô nương, nhanh lên một chút đi thôi, bằng không muộn thời gian."

"Được, đi thôi."

"Bên ngoài đã có cỗ kiệu, " tú bà nói xong tự mình đem khăn mỏng phủ lên đầu Mộc Thanh Dao, che khuất khuôn mặt mỹ lệ của nàng, để vẫn duy trì cảm giác thần bí.

Ngoài cửa Xuân Phong lâu, có một mềm kiệu hoa lệ hạng nhất, Thanh Dao lên cỗ kiệu, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu hai người theo sau đó, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu hôm nay đều đã đích dung, Mạc Sầu cũng không có gì, vì bản thân chính là nữ tử, chỉ đơn giản đổi trang phục một chút, liền thay hình đổi dạng, nhưng thật ra khổ sở cho Mạc Ưu, rõ ràng là nam tử, còn trêu chọc bắt hắn mặc trang phục thành nữ tử, mặc váy nữ nhân, không được cực kỳ tự nhiên, bên cạnh Mạc Sầu nhìn sắc mặt hắn ửng đỏ, càng cười đến lợi hại.

Bốn kiệu phu nâng kiệu lên một đường hướng Tu Hoa lâu mà đi.

Tú bà đưa mắt nhìn các nàng rời đi, cấp tốc xoay người lại, cũng không còn sắc mặt tham lam như lúc trước, ánh mắt lợi hại như dao phong, rất nhanh đi lên lầu ba.

Bên ngoài nhã giữa, tú bà nhẹ chân nhẹ tay mở miệng: "Gia."

"Vào đi, " một đạo thanh âm lạnh lẻ như băng vang lên, tú bà nhịn không được run run một chút, vén rèm đi vào.

Trong phòng, đang đốt huân hương, hoa lệ đến cực điểm, hé ra mềm trường kỷ xa hoa, lúc này trên đó đang nằm một nam tử yêu my thần bí, tóc đen nhu mây, xõa xuống, che ở nửa bên mặt của hắn, lộ ra một nửa gương mặt kia hoàn mỹ không tì vết, tại nơi khóe mắt lộ ra, tỉ mỉ miêu tả ra một đóa thiên diệp hải đường hồng nhạt, làm cả người hắn tăng thêm bí hiểm.

Ngay cả thủ hạ như các nàng, cũng không biết xuất xứ của chủ tử.

Tú bà cẩn thận từng li từng tí đứng yên, trong phòng, ngoại trừ nàng, còn có Niệm Dao, cũng chính là Khuynh Thành, nửa bên mặt đang sưng đỏ, nàng mới là lão bản phía sau Xuân Phong lâu, là thủ hạ đắc lực của gia, chỉ là không biết nàng tại sao lại cùng Trưởng Tôn Trúc quần quýt với nhau, hoặc đây là chủ ý của gia.

"Nàng đi."

Ngân Hiên không có ngẩng đầu, lười biếng không nhúc nhích một chút, trong tay giơ cao một chén ngọc lưu ly trong suốt, bên trong lộ ra màu đỏ thẫm của rượu làm nó càng xinh đẹp càng hương thơm.

Tuy rằng thái độ tùy ý, nhưng bên trong gian phòng hai nữ nhân đại khí cũng không dám thở ra ngoài một chút. Gia lạnh lùng thị máu, chỉ cần chọc hắn mất hứng, một khắc sau các nàng cũng đừng nghĩ còn mạng sống.

Ngân Hiên hắc đồng bình tĩnh nhìn rượu ngon, màu đỏ thẫm của ngọc lưu ly phản chiếu ra đôi mắt bí hiểm của hắn, nơi đó chớp lóe ánh sáng rồi biến mất, bình tĩnh tùy ý, quay đầu quét về phía hai người thủ hạ.

Tú bà lập tức cung kính mở miệng: "Đúng vậy, gia, nàng đi dự thi, sợ rằng hoa khôi đại tài lần này, nàng sẽ lấy được đệ nhất danh, chỉ là không biết nàng muốn làm gì?"

Bên cạnh Niệm Dao, vẫn không nhúc nhích cúi đầu nghe lệnh.

"Chớ đem bất cứ tin tức gì của nàng tiết lộ ra ngoài, biết không?"

Thanh âm hung tàn thị máu đột ngột vang lên, tú bà cùng thủ hạ Niệm Dao bị hù tim đập mạnh, vội vàng lên tiếng trả lời: "Dạ, gia."

"Niệm Dao, Trưởng Tôn Trúc vì sao lại sửa tên của ngươi?"

Thanh âm âm lãnh một điểm nhiệt độ cũng không có, khí lạnh len lõi khắp phòng, niêm dao không dám có một chút giấu giếm, chậm rãi mở miệng.

"Hắn nói ta lớn lên rất giống một nữ hài tử hắn thích, hơn nữa hắn chỉ sửa lại tên gọi của ta, sau đó ngồi nửa giờ nghe một ta đạn khúc, cũng không có làm chuyện khác người gì?"

Niệm Dao không biết chủ tử lời này có ý gì, nên chỉ cẩn thận nói rõ, rất sợ chạm đến điều cấm kỵ làm chủ tử tức giận .

"Hiện tại hai người các ngươi lập tức đi Tu Hoa lâu, mặc kệ dùng biện pháp gì, hôm nay một nhất định phải giúp nàng bắt được đệ nhất danh."

"Dạ, gia, " tú bà cùng Niệm Dao vội vàng gật đầu, trong lòng đồng thời thầm nghĩ, chủ tử luôn luôn không lộ diện, làm sao mà biết cô gái kia đây? Nữ nhân kia rốt cuộc là lai lịch gì?

Ngân Hiên tựa hồ đã có chút không kiên nhẫn, phất phất tay, lạnh lùng lên tiếng: "Đều đi ra ngoài đi."

"Dạ " tú bà cùng Niệm Dao đi ra ngoài, gian phòng an tĩnh lại, đợi được tiếng bước chân hai người biến mất, gian phòng an tĩnh lại như lúc trước, đột nhiên hiện ra hai người, hai thuộc hạ diện vô biểu tình , vẻ mặt thâm trầm: "Chủ tử."

"Đi bảo vệ tốt nàng, đừng làm cho nàng xay ra một điểm ngoài ý muốn."

"Dạ, " hai người chớp mắt biến mất không thấy, có thể thấy được thân thủ tương đối lợi hại...

Tu Hoa lâu, thanh lâu sở quán lớn nhất kinh thành, là đại quan triều đình cùng vương tôn quý tộc tiêu tiền, chính là bởi vì nơi để ném ngàn vàng, vì thế Tu hoa lâu này, đừng nói các cô nương, ngay cả một tiểu nha đầu vẩy nước quét nhà đều mày thanh măt đẹp, cử chỉ bất phàm, có thể thấy các cô nương càng thiên kiều bá mị , bởi vậy hoa khôi đại tá này, hàng năm cũng là làm cho có lệ, có tư thái, vì không có gì bất ngờ xảy ra, đều là thanh quan tu

hoa lâu đoạt được đệ nhất danh.

Hôm nay cạnh tranh tựa hồ so với năm rồi càng kịch liệt hơn, chỉ thấy trước cửa Tu Hoa lâu tiếng người ồn ào, có công tử nhà giàu, có thương nhân cung hộ, đã đến sớm để chờ ngày này, bởi vậy vừa đến thời gian, liền chỉnh tề đến trước cửa, đúng ngày thì tiến vào Tu hoa lâu, chỉ là vé vào cửa thôi đã năm mươi lượng bạc, nhưng chính là như vậy, vẫn kín người hết chỗ, còn hơn năm rồi gần hai trăm người, năm nay tựa hồ gần ba trăm người, lâu hai, lâu ba nhã giữa toàn bộ bị bao, dài chung quanh sân khấu phòng khách, bị vây chặt như nêm cối...

Trên đài cao, rủ xuống đèn lồng đỏ thẫm, đèn lồng bên dưới, treo cách nhau bởi tấm lụa màu được kết thêm hoa tươi, trên đài cao, thảm đỏ quý giá trải phủ, nơi nơi đều lộ ra không khí vui mừng, khắp trời đều là màu đỏ.

Đài cao tận cùng bên trong, để nghiêm chỉnh một dãy bàn, trên bàn mặt có các loại đạo cụ, văn phòng tú bảo, còn có cầm kỳ, ghế ngồi đều có tấm đệm mềm mại trân quý.

Phượng Phàn thành có tất hơn mươi nhà kỹ viện, mỗi nhà chỉ cử ra một thanh quan đi, thì cũng có mươi mấy người, huống chi từ trước, Tu hoa lâu ít nhất sẽ đưa ra ba người, cứ như vậy, chừng hơn hai mươi người, trận đấu này không thua gì hoàng thất chọn phi, là hoạt động sôi nổi hạng nhất dân gian.

Thanh Dao và thanh quan nhà kỹ viện khác cùng nhau theo cửa hông Tu Hoa lâu mà vào.

Liếc mắt một cái nhìn lại, đào hồng liễu lục, trang điểm xinh đẹp, chỉ xem thôi đã hoa cả mắt, bất quá không thể phủ nhận, ở đây mỗi một nữ nhân đều rất đẹp, trong trăm có một được chọn ra, làm sao mà không đẹp đâu, hơn nữa bởi vì có cuộc tranh tài này, mỗi nhà hàng năm sẽ huấn luyện thanh quan, để chuẩn bị dự thi.

Thanh Dao theo những nữ nhân kia cùng nhau đi vào, bên trong, có tiểu tỳ hầu, vừa gặp các nàng, liền mài cao hơn mắt, vẻ mặt mang vẻ khinh thường, bất quá vẫn tròn trách nhiệm đem nhóm mươi mấy người các nàng mang đến một gian phòng khách, không tự ti cũng không kiêu ngạo mở miệng.

"Các cô nương đợi một chút đi, cuộc thi lập tức liền bắt đầu."

Nói xong cũng không để ý tới các nàng, xoay người liền đi ra.

Thanh Dao liếc mắt một quét nhìn chung quanh, chỉ thấy rất nhiều người sắc mặt âm u, tức giận bất bình.

Người của Tu Hoa lâu từ trước đến nay đã không đem nhà khác để vào mắt, mọi người đều là thân phận như nhau, dựa vào cái gì vênh vách tự đắc, nếu là như tiểu thư khuê các mà có hành động này, các nàng cũng không lời nào để nói, vốn mình có thân phận kém một bậc, nhưng Tu hoa lâu cũng là làm cùng nghề nghiệp, nhưng hết lần này tới lần khác so với người khác làm cao hơn, ngay cả một tiểu nha đầu đều coi thường người khác, liền chén trà cũng không có.

Trong phòng khách, mồm năm miệng mười tranh nhau nói, Thanh Dao bất động thanh sắc ngồi ở ghế trên, trên mặt của nàng bao phủ một tầng sa mỏng, mà vẻ mặt này người khác nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy nàng dịu dàng như nước, còn có mông lung lụa mỏng, hư huyền mờ ảo, rất có vị đạo xuất trần, ý nhị mười phần còn cất giấu thêm bí hiểm.

"Tỷ tỷ, ngươi y phục này thật xinh đẹp a?"

Q.3 - Chương 105: Hoa Khôi Đại Tái

Bên cạnh người Thanh Dao một tiểu quan nhẹ giọng tán thưởng, cúi đầu nhìn hoa y trên người mình liếc mắt một cái, tuy rằng quý báu, hoa y cảm nhung, thế nhưng cùng người ta so sánh với nhau, thực sự là bụi đất mà, trong lòng liền bị đả kích lớn.

Thanh Dao nhẹ gật đầu một cái, còn chưa kịp lên tiếng, thì trước cửa liền truyền đến thanh âm lạnh lùng của hầu gái Tu Hoa lâu.

"Được rồi, các cô nương, mời theo nô tỳ lên đài đi."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người liền khẩn trương lên, xoay người lại nhìn tỳ nữ của mình đến, làm cho các nàng giúp đỡ kiểm tra lại một lần.

Tỳ nữ của Tu Hoa lâu có vẻ mặt không kiên nhẫn, trong lòng hờ lạnh, cẩn bản nhà quê, còn phải kiểm tra tả hữu sao?

Năm nào hoa khôi không phải là người của của Tu hoa lâu chúng ta, đừng nói đệ nhất danh, chính là tên thứ hai, tên thứ ba, cũng không có rời qua nhà khác, những người này cẩn bản là si tâm vọng tưởng, nghĩ đến đây, hầu gái kia sắc mặt càng âm u thêm vài phần, thanh âm lạnh hơn.

"Được rồi, đi thôi."

Nói xong quay đầu ở phía trước dẫn được, Thanh Dao khẽ nhường mài một chút, đáy mắt đầy lạnh lẽo, nhưng không có phát tác, cùng một tiểu nha đầu tính toán quả thật không đáng, mục tiêu chính của nàng là Trưởng Tôn Dận, hôm nay Trưởng Tôn Dận nhất định sẽ qua đây.

Hắn sẽ ở nơi nào đây? Thanh Dao âm thầm tính toán, nếu là người trong hoàng thất đến hắn là ở bên trong gian phòng trang nhã lâu hai, mở cửa sổ, đúng lúc có thể đem quang cảnh phía dưới nhìn thấy rõ ràng nhất.

Đoàn người theo kia hầu gái đi qua hành lang nhấp nhô cao phía trước mà đi.

Lúc này, theo hành lang đối diện, đi tới ba vị nữ tử dáng điệu tha nhiều

vẻ , mặc hoa y màu sáng , thần sắc thanh cao, giữa trán đầy vẻ ngạo khí, bước đi ưu nhã, ba nữ tử này chính là thanh quan từ Tu hoa lâu đi ra, và là người được đề cử dự thi lần này.

Mộc Thanh Dao chỉ tùy ý nhìn lướt qua, liền nhìn ra những người này chõ đặc biệt, quả nhiên là được tỉ mỉ dạy dỗ, chỉ phần kêu ngạo tự tin kia, cũng không phải là người bình thường có thể học được, những người đi cùng hàng với nàng nhìn thấy các nàng ấy, rất nhiều người vừa đối diện ba nữ tử kia, khí thế liền yếu đi, cả người lập tức bị mất đi tự tin.

Thanh Dao khéo môi thầm cười nhạt, nhìn ba nữ nhân kia vượt lên phía trước đi đầu, chẳng qua là khi mâu quang của nàng rơi xuống trên người vị thanh quan đi sau cùng, ánh mắt đột ngột trầm xuống, quanh thân hàn ý se lạnh, nàng kia mặt mày như hoạ, đáy mắt đầy vẻ sâu khổ, thần tình đậm mạc đến cực điểm, hình như tất cả sự việc này cùng nàng không quan hệ.

Nữ nhân này đúng là Huyền Nguyệt công chúa, Mộ Dung Nhu Âm?

Vì sao đường đường công chúa lại trở thành thanh quan của Tu hoa lâu, chẳng lẽ là người nam nhân Thượng Quan Hạo kia, đã đem nàng bán đến thanh lâu.

Thanh Dao bất động thanh sắc tiêu sái đi sau cùng, theo một đám người lướt qua hành lang dài của Tu Hoa lâu, đường lát gạch, đi thẳng tiến phía trước đài cao.

Toàn bộ phòng khách phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa , tiếng thét chói tai không ngừng, Thanh Dao cau mài một chút, một bước không ngừng tiến lên cùng mấy người phía trước, bên cạnh bục sân khấu hầu gái của các nhà đều đứng ở chò.

Ở giữa đài cao, đứng một đại tú bà cao mĩ, đối với thanh âm ồn ào dưới đài, chỉ thỉnh thoảng cười, đợi đến khi hai mươi thanh quan ngồi vào vị trí xong, mới một tay lắc lắc cây quạt, một tay đưa lên cao, dưới đài trong nháy mắt một mảnh yên tĩnh.

"Các vị lão các thiếu gia, hôm nay hoa khôi đại tái tài quyền lên tiếng ngay trong tay các vị, dựa theo quy củ năm rồi, lần này đại tái, tổng cộng có ba vòng, trong tay các vị lão gia các thiếu gia có ba tấm bảng, đến lúc đó, nếu như các lão các thiếu gia, thích vị Hoa cô nương nào, liền đem bài tử kia ném lên, cô nương kia được bài tử tối đa, sẽ trở thành thanh quan đại tái

được đệ nhất danh, đệ nhất danh có rất nhiều tiền thưởng nha, các cô nương phải cố gắng nỗ lực."

Tú bà nói xong, cười quay đầu nhìn hai mươi mấy người thanh quan ở phía sau, một lần liếc nhìn sang, mâu quang cuối cùng rơi xuống trên người Mộc Thanh Dao, chợt lóe rồi biến mất như vừa được tẩy gội, Xuân Phong lâu lúc nào lại có mặt hàng tốt như vậy, cũng không có được nhân vật như vậy ở Tu Hoa lâu, bất quá đại tái đã bắt đầu rồi, không cho phép nàng suy nghĩ nhiều.

"Được rồi, đại tái lập tức bắt đầu rồi, trong đại sảnh ngoại trừ các vị lão gia các thiếu gia, kỳ thực lâu hai cùng lâu ba nhã giữa cũng có rất nhiều người, cũng đều là cấp khách quý, trong tay bọn họ cũng có bài tử, nhưng không phải là bài tử vàng, mà là bài tử đỏ, một cái bài tử đỏ bằng ba cái bài tử vàng, đến khi kết thúc chúng ta sẽ cùng nhau thống kê. |

Phòng khách lần thứ hai lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Mọi người không cần nói cũng đều biết, mà nhân vật quý khách này, nhất định là đại quan trong triều, hoặc là hoàng thất quý tộc, đương nhiên không có khả năng xuất đầu lộ diện, bất quá bọn hắn cũng không dám cùng người ta tính toán a, bởi vậy mới sớm phát ra tiếng vỗ tay hoan hô.

"Bắt đầu đi, bắt đầu đi."

Mọi người kêu lên, đều có chút không thể chờ đợi được, bọn họ tốn năm mươi lượng bạc, để nhìn những thanh quan tuyệt đẹp, mà không phải để nhìn tú bà có một tầng son phấn thật dày.

Tú bà vừa nhìn mọi người làm ầm ĩ hản lên, thu lại cây quạt, trầm giọng mở miệng: "Tốt, lần này đại tái, bắt đầu, vòng thứ nhất, mời xem phong tư của các vị thanh quan ."

Tú bà nói xong, liền lui xuống.

Cái gọi là phong tư, cũng chính là mỗi vị thanh quan lên đài biểu diễn một chút, diện mạo, vóc người, kiến thức, cùng cuộc thi hoa hậu ở hiện đại giống như nhau, ở trên đài đi hai vòng, làm cho mọi người nhìn rõ ràng hơn một ít.

Trong tiếng vỗ tay, đã có một tiểu quan đứng lên về phía trước, giữa tiếng người ồn ào, nữ nhân kia có chút khẩn trương, sắc mặt phấn hồng, xấu hổ đi tới.

Dưới đài cao, hoàn toàn yên tĩnh, những nam nhân kia mở to mắt, nhìn nữ tử trên đài thướt tha nhiều vẻ, mặc dù không có phong cách quý phái, lại có vẻ đáng yêu thiếu nữ, ánh mắt sợ hãi, tựa như con thỏ nhỏ, làm người ta thấy liền thương, rất nhanh làm cho nam tử dưới đài tâm viên ý mãm, theo bước đi nàng chậm rãi xoay người lại, có người bắt đầu vãng ném bài tử lên trên đài, bắt quá cũng không thập phần nhiều, hơi thưa thớt rơi.

Đợi được nàng đi hai vòng trở về, liền có mấy người nha hoàn của Tu hoa lâu mang một cái khay trong tay đến, gom mấy bài tử màu vàng nhạt, đưa tới cho cô nương kia bỏ vào hộp gấm.

Sau đó người thứ hai bắt đầu lên sân khấu, Thanh Dao lạnh lùng nhìn quét một vòng, đối với mấy chuyện này nàng cũng không có hứng thú, nàng xếp hạng mười mấy, vì thế không nóng nảy.

Một đôi con ngươi như nước, lặng yên nhìn quét qua, nhìn thấy ba thanh quan cùa Tu hoa lâu, tư thái cao nhã động lòng người, mâu quang của hai người phía trước, hiện lên sự bất đắc dĩ, nhìn chăm chằm biến hóa trong sân khấu, mà một người cuối cùng, thì vẫn cúi thấp đầu, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Công chúa lại thành thanh lâu tiểu quan, nếu quả thật là nàng, vì sao sẽ không về Huyền Nguyệt đi, mặc dù thái hậu nương nương cùng Bắc Tân vương gia không còn, nhưng nàng cũng là hoàng thất công chúa, cũng dễ chịu hơn ở bên ngoài làm kỹ tử.

Hay kỳ thực đây căn bản không phải là công chúa, mà là một kẻ khác.

Thế nhưng rõ ràng lớn lên giống nhau như đúc, chỉ là hiện tại thái độ không giống trước nữa, trước đây phần khẽ lăng người, cuồng ngạo đã không còn, có chăng chỉ là một phần đậm đặc, lạnh lùng, còn có vẻ sâu khổ trong đáy mắt.

Nếu như nàng thật là công chúa, người nam nhân Thượng Quan Hạo kia thật đúng là không bằng cầm thú, tốt xấu gì nàng là nữ nhân của mình, có thể nào đưa vào thanh lâu sở quán chứ.

Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, thì trong đại sảnh, lần thứ hai vang lên

tiếng vỗ tay như sấm, nguyên lai lúc nàng ngây người, phía trước rất nhiều người đã đi qua, hiện tại đã đến lượt người của Tu hoa lâu, mà nàng cũng sắp đến lượt.

Người đầu tiên của Tu hoa lâu là một vị nữ tử, mặc quần áo cẩm y hoa lệ nhiều màu, tóc đen vén cao, ở bên tóc mai cài một đóa hoa tươi tinh xảo, cả người quyến rũ xinh đẹp, vừa lên đài liền dẫn tới mọi người hoan hô, thỉnh thoảng có bài tử ném lên.

Nếu bàn về khuôn mặt đẹp, các cô nương Tu hoa lâu cũng không đẹp hơn cô nuông của thanh lâu khác là bao nhiêu, nữ nhân đẹp vốn là thiên hìn vạn trạng, khác nhau chỉ là cách bồi dưỡng, hơn nữa các nữ tử nhà thanh lâu khác cũng đều là tỉ mỉ đào tạo mới có, vậy thì kém nơi nào.

Cái yếu kém hơn chính là, mỗi người vừa bước ra, đã lo lắng trong lòng, lúc nào cũng thấy hoakhôi này nhất định sẽ là Tu hoa lâu được. Chuyện thật là đả kích bản thân tạo nên ảnh hưởng lớn, mà nữ tử Tu hoa lâu mỗi người đều có tư thái, nên tăng thêm ánh sáng.

Rất nhanh nàng kia đã đi xuống, sau đó lại bước lên một người, mà nữ tử xuống đài lần nữa lớn lên cùng Như Âm thập phần tương tự, vừa nhìn thấy nàng, Thanh Dao không khỏi lại nổi lên nghi ngờ, nàng đến tột cùng là có phải công chúa không?

Bất quá bất kể nàng ta có phải công chúa hay không, thì Mộ Dung Như Âm từ trước đến nay cùng nàng không thân thiết, hơn nữa khắp nơi tìm cách hãm hại nàng, còn dùng kế tính hại Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu, nếu như hôm nay thật là nàng, cũng là báo ứng của nàng ...

Mộ Dung Như Âm một thân hoa y, vóc người cao gầy đầy đặn, đường cong lả lướt, tựa hồ có một loại cao quý bẩm sinh, làm cho nàng giờ tay nhác chân, đều mang theo ánh sáng làm cho người ta không dám bỏ qua, nàng vừa ra sân khấu, lập tức hấp dẫn rất nhiều nam nhân tâm viên ý mã đứng lên, bài tử sôi nổi ném đến, đợi được nàng đi hai vòng xuống dưới, bên dưới đài, chẳng những có tiếng vỗ tay, còn có tiếng hoan hô, đợt sau cao hơn đợt trước, cho đến khi nàng vững vàng tiêu sái xuống dưới.

Thanh Dao thở dài.

Nói thật ra, nữ nhân này xác thực lớn lên xinh đẹp không gì sánh nổi, hơn nữa trải qua việc vừa quan sát, nàng ta tựa hồ thật sự là Như Âm, sự cao quý

kia có từ trong xương mà ra có giả bộ cũng không được, huyết thống hoàng thất cao quý , làm cho nhất cử nhất động của nàng, đều mang theo quý tộc phong phạm.

Chương 105.2

Nhin bộ dạng này của nàng ta, Thanh Dao nói không ra là cảm giác gì, nói chung việc này cùng nàng không có liên quan gì.

Nàng sở dĩ phải ở chỗ này, chỉ vì phải báo thù cho Mai Tâm , báo xong thù, nàng sẽ về vô tình cốc, sau này nếu không có việc gì, nàng cũng lười xuất cốc.

Tiếp theo Nhu Âm, lại có hai người đi lên, chỉ là trãi qua ba vị thanh quan của Tu Hoa lâu vừa rồi, nam nhân bên dưới tựa hồ cũng không có nhiệt tình gì nữa, cho dù có người lên đài, tiếng vỗ tay cũng khá thưa thớt, bài tử thỉnh thoảng cũng ném lên nhưng rất ít, làm hại hai tiểu quan kia, sắc mặt ửng đỏ, nhanh chóng đi xuống.

Kế tiếp, chính là Thanh Dao, nàng chậm rãi đứng lên, quanh thân lạnh lùng, gió nhẹ lay động khăn mỏng che mặt, khuôn mặt tinh xảo như ẩn như hiện, một đôi con ngươi như nước tựa như cát giấu hằng hà bí mật, trên khόe mắt thượng đính một ít hạt pha lê, sáng quắc rực rõ, càng thêm vô hạn phong tình, trên người sa y, mờ ảo xuất trần, tựa như tiên tử đẹp bụi trần mà đến, không chút nào có tục vị của hồng trần.

Trong đại sảnh, hoàn toàn yên tĩnh, mọi người hình như bị trúng ma thuật, thật lâu không hề cử động, đợi đến lúc Thanh Dao đi lần thứ hai, tư thái ưu nhã chậm rãi xoay người lại, các nam nhân mới thanh tịnh, tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kèm theo thanh âm bài tử rầm rầm , chớp mắt, trên đài cao hiện lên một tầng bài tử.

Lúc này trên phòng khách hơn hai mươi mốt nữ nhân cũng đều chú ý tới nàng.

Rất nhiều người trong mắt lộ đồ kị, đặc biệt hai tên nữ tử của Tu Hoa lâu, đáy mắt chọt lóe lên ánh sáng rồi biến mất, khόe môi nhất mán, chính là nụ cười châm chọc.

Các nàng cũng không tin, hôm nay khôi vị này còn rời vào nhà khác được, đừng quên các nàng còn có chỗ dựa trên nhā khách.

Kế tiếp tiến vào trận tỷ thí thứ hai, cầm kỳ thi họa, chọn một trong số đó...

Vẫn là giống như lúc trước, theo thứ tự mà bắt đầu, không biết có phải bởi vì những tiểu quan này bị đả kích hay không, nói chung họ lén đài phát huy cũng không tốt lắm, tiếng đàn đều đàm ra đều không thanh nhã lắm, làm hại nam nhân phía dưới đều mang vẻ mặt thất vọng, không đúng khẩu vị. Cuối cùng ngay cả bài tử cũng không ném.

Hội họa, vẽ một bức tranh cũng phải có bảy tiêu chuẩn, nói chung đến trận tỷ thí thứ hai, đã có rất nhiều người từ đáy lòng đã bỏ cuộc, còn lại chỉ có người của Tu hoa lâu, cùng Thanh Dao so tài.

Tu hoa lâu có ba thanh quan, một người đàn, một người múa, và một người họa.

Nhu Âm chọn chính là múa, kỹ thuật nhảy cao nhã động lòng người, dáng người uyển chuyển ở trên đài cao múa ra nhiều đáo kiều diễm đầy hương thơm, từng cơn gió nhẹ thổi qua, tựa như đẹp bụi trần mà đi, đúng là kỹ thuật nhảy hiếm có, nhìn nàng khiêu vũ, Thanh Dao trong đầu không khỏi hiện lên hình dáng một người, đó là Đan Phượng quốc hoàng thái nữ Cơ Phượng, kỹ thuật múa có thể nói kinh người, dáng tiếc hòng nhan bạc mệnh.

Kỹ thuật của Nhu Âm so với Cơ Phượng, có thể nói tương xứng có một không hai .

Múa ngừng, phòng khách trong nháy mắt tiếng kêu không ngừng, như sóng triều không ngừng xô tới.

Nhu Âm cũng không có chút nào hưng phấn, ngược lại càng thêm đậm mạc, chậm rãi hướng dưới đài làm thi lễ, rồi lui xuống.

Kế tiếp là Thanh Dao lên đài, nàng chọn tất nhiên là cầm, nhưng lại dùng là hoàng vĩ cầm tự mình mang đến, đương nhiên hôm nay lên đài, nàng chắc sẽ không dùng ma âm để đánh vào lỗ tai người nghe, ngược lại chỉ là đơn thuần đàn một khúc tri âm tri kỷ.

Mười ngón nhỏ và dài, khẽ vuốt lên hoàng vĩ cầm, ánh mắt khẽ nhắm lại, gió nhẹ lay động sa y của nàng, kể cả khăn che mỏng trên mặt, nhẹ nhàng phất phói, cả người liền như đang tan trong gió.

Tiếng đàn du dương, như ngọc châu rơi xuống, dễ nghe êm tai, như dòng suối chảy quá, tươi mát cam lạnh, như mây xanh lên trời, bay vào chín tầng mây.

Như mê như say, mọi người chìm đắm ở trong tiếng đàn, trước mắt coi như có ngọc châu bậc lên, trong suốt như dòng suối chảy qua, ngay sau đó bay thẳng đến chín tầng mây xanh, cả người giống như cưỡi mây đạp gió, phiêu phiêu dục tiên, không phải thần tiên, càng hơn thần tiên.

Một khúc kết thúc, mọi người vẫn chưa phục hồi tinh thần, cho đến khi tiếng vỗ tay thứ nhất rơi xuống đất, toàn bộ phòng khách đều vang lên tiếng vỗ tay, thật lâu không dứt...

Thanh Dao ôm cầm đi xuống, lần này thanh quan đại tái hoa khôi đã không cần nói cũng biết.

Thanh quan Xuân phong lâu hơn một chút, xảy ra việc này mọi người có chút ngoài ý muốn.

Nhất là người của Tu Hoa lâu, trên có tú bà, dưới có tiểu quan, đều rất túc giận, bất quá dù túc giận cũng không có biện pháp, chỉ nhìn đợt kết quả cuối cùng phân loại nửa thô.

Cuối cùng phân loại, kỳ thực chính là những vương tôn quý tộc, quan to hiển quý, cũng chính là người nắm bài tử đẻ, có nguyện ý đích thân vì nữ tử này mà dâng lên thẻ đẻ không, đương nhiên càng nhiều người, liền chứng tỏ cơ hội càng lớn.

Bất quá từ trước này quan to hiển quý khinh thường làm loại sự tình phải xuất đầu lộ diện này, dù sao thì đây cũng là việc bất nhã, ai mà muốn xuất đầu lộ diện làm chuyện này chứ.

Mặc dù Thanh La quốc dân phong cởi mở, nhưng trong cảm nhận nam tử cuối cùng vẫn cảm thấy nữ tử thanh lâu còn không có đủ sức nặng kia, vì thế năm rồi, những quan to hiển quý, chỉ phái người đưa xuống bài tử đẻ là được, không biết năm nay lại là cảnh tượng như thế nào.

Xung quanh phòng khách một mảnh yên tĩnh.

Chỉ thấy trên đài cao, bọn nữ tử kiêng chân chờ đợi, biết rõ sẽ không tới, vẫn là muôn sê có người tới.

Mà Thanh Dao vừa lúc ngược lại, vẻ mặt như chuyện không liên quan mìn, nói thật ra, những người đó tới hay không đều không trọng yếu, bởi vì chiểu theo quang cảnh lúc này , nàng đã thắng chắc, về phần phân loại cuối cùng, cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Thế nhưng một trận ồn ào nỗi lên, lại thật sự có người từ nhã giữa đi xuống.

Một bên tóc đen che mặt, xinh đẹp quý mị, nam tử lạnh lùng, chậm rãi đi lên đài cao, hắn vừa xuất hiện, toàn bộ hai bên khán đài đều cảm thấy nội tâm cứng lại, khủng hoảng từ đáy lòng vẫn lên tới đỉnh đầu, nam nhân này tuy rằng che ở bên mặt, thế nhưng phân nửa dung nhan mặt khác, tuyệt sắc vô biên, khoe mắt có vẻ thiên diệp hải đường, càng thanh tươi đẹp bức người, mà tóc che nửa mặt, để lộ ra thần bí khó lường, làm cho người ta nhìn không được lòng âm thầm suy đoán.

Một nửa mặt kia có phải như phân nửa lộ ra hay không, tinh mỹ dị thường, thật là tuyệt thế tao nhã...

Nhưng hết lần này tới lần khác quanh thân hắn bao phủ xa cách, làm cho người ta không dám làm điều quá mức.

Hắn mặt không chút thay đổi, sải bước đi lên, trước ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi tới trước mặt Mộc Thanh Dao , mà lúc này Mộc Thanh Dao đang hồn du cõi mộng, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có bóng đen bao phủ nàng, rất lâu không kịp phản ứng.

Thắng đợi đến lúc quanh mình bắt đầu vang lên tiếng hút không khí, nàng mới hồi phục tinh thần lại, mới biết trước mặt có một người đang đứng.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nam tử lãnh mị tuyệt mỹ đứng ở trước mặt của mình, quanh thân lạnh lùng đôi mắt tựa như một làn nước biển, rộng rãi sâu thẳm làm cho người ta nhìn không thấy bờ, thế nhưng trong đáy mắt đó chọt lóe lên đau xót, tựa hồ có một loại bi thương rỉ máu đang chảy qua, đợi cho nàng tinh tế nhìn sang, thì không có gì cả.

Tựa hồ tất cả đều là do nàng suy nghĩ nhiều, một người lạnh lùng vô tình như vậy tại sao có thể có cảm xúc đó đây?

"Cám ơn "

Thanh Dao đứng lên, tiếp nhận bài tử đở trong tay Ngân Hiên, đã làm khó hắn tự mình đưa tới, nàng vẫn có một loại ảo giác, bọn họ quen biết, thế nhưng trong đầu xác thực không có một người như vậy.

Ngân hiên không nói gì, khi nàng cúi đầu, thật sâu nhìn nàng một cái. Đáy lòng đau đớn rất rõ ràng.

Không cầu chúng ta được ở cùng một chỗ, chỉ cầu biết nàng mọi chuyện đều tốt.

Chỉ mong có một ngày, khi ta lặng yên rời khỏi thế gian này, nàng còn có thể thỉnh thoảng nhớ lại ta.

Ta chỉ muốn cho nàng hạnh phúc...

Chương 105.3

"Không có việc gì." thanh âm khàn khàn của hắn vang lên, sau đó xoay người đi xuống đài cao, Thanh Dao lại ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cao to của hắn, tấm lưng kia ở trong đầu nàng tựa hồ có chút ấn tượng, hắn đến tốt cùng là người nào vậy?

Ngân Hiên xuất hiện, đã đưa tới sóng to gió lớn, rất nhiều người không nhận ra người nam nhân này là ai, nhưng lại có bài tử đở, mặc dù không phải quan to hiển quý, cũng là người có gia tài bạc triệu quán thân, hơn nữa từ trước tới nay trong cuộc thi thanh quan đại tái đây chính là việc ngoài ý muốn nhất.

Có người tự mình đưa bài tử đở cho tiểu quan...

Ai cũng biết việc này đã có kết quả, ngay khi mọi người nghĩ vì chuyện này đã thành kết cục đã định, chắc chắn tiểu quan của Xuân Phong lâu sẽ được tuyển làm hoa khôi.

Trên đài cao lại xuất hiện thêm người thứ hai, chín là Dận vương, Trưởng Tôn Dận.

Trưởng Tôn Dận một thân hắc y, nhìn qua càng thêm âm trầm, trong đôi mắt âm phong từng trận, con ngươi lóe ra được sự tính toán, hoài nghi, cuối cùng híp lại một đôi ánh mắt dài nhỏ, đem bài tử đặt ở trong tay Thanh Dao.

Thanh Dao trán định một chút tâm thần. Hai tay nhận lấy, cung kính mở

miệng: "Cám ơn."

Phía dưới tay áo buông lỏng những ngón tay bấm vào trong thịt, mới có thể nhắc nhở chính mình, lúc này không phải thời cơ tốt nhất động thủ, vẫn là nhìn một chút quan trọng hơn.

Tu hoa lâu này nếu như là hang ổ của Trưởng Tôn Dận, như vậy càng phải đè nén xuống vì nhất định có rất nhiều cao thủ ở đây, hơn nữa nhã giữa của Tu hoa lâu, còn không biết ẩn dấu bao nhiêu cao thủ, là địch là bạn không thể biết được, nên nàng sao có thể nào tùy tiện động thủ.

"Ừ, không tệ."

Trưởng Tôn Dận con mắt trên dưới đánh giá Thanh Dao một phen, cuối cùng không còn nghi hoặc nữa, gương mặt hiện lên vẻ thoả mãn sáng lạng, chậm rãi nở nụ cười.

Mặc dù là cười, nhưng lại làm cho người có loại cảm giác sờn tóc gáy, nam nhân này tựa như lớn lên trong góc phòng âm u nhất, nên rất dễ dàng tạo áp lực cho kẻ khác.

Trưởng Tôn Dận nói cho hết lời, liền xoay người đi ra ngoài.

Phòng khách vắng vẻ một lúc, mục tiêu chung của hoa khôi đại lão này không cần hoài nghi, nhất định là tiểu quan Xuân Phong lâu đạt được, bởi vì ngay cả Dận vương gia cũng đều ra mặt đem bài tử đẻ đưa cho nàng.

Hơn nữa người trong hoàng thất, đều là phong lưu không kèm chế được, buổi tối hôm qua mới biết được thái tử ở thanh lâu bao một nữ nhân, hôm nay một Dận vương gia lại đem bài tử đẻ đích thân giao cho tiểu quan của Xuân Phong lâu.

Bất quá đối với cách làm của Trưởng Tôn Dận, rất nhiều người trong lòng đều biết rõ ràng.

Mục đích hắn làm như vậy, đơn giản là hướng mọi người tuyên bố, tiểu quan này bây giờ là người của Dận vương gia, nếu ai động đến, chính là cùng dận vương hắn đối nghịch, tuyệt đối sẽ không có thứ ngon để ăn.

Về phần Dận vương gia muốn tiểu quan này làm gì, đại khái là tặng cho người ta tìm núi dựa vững chắc vân vân.

Những chuyện này đối với quan to hiển quý lại là chuyện quá bình thường.

Cuối cùng tú bà Tu hoa lâu tuyên bố, tiểu quan của Xuân Phong lâu được tuyên làm hoa khôi lần này, người đứng thứ hai thứ ba, đều là tiểu quan của Tu hoa lâu, người đứng thứ hai chính là Nhu Âm.

Thanh Dao lại lên đài hành lễ cảm tạ một lần nữa.

Mâu quang rất nhanh xẹt qua liếc mắt một cái nhã giữa lầu hai.

Hôm nay một thật đúng là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhô ra một kẻ thân phận bất minh Ngân Hiên, lại xuất hiện một người tràn ngập tính toán Trưởng Tôn Dận.

Không biết lầu lý này còn có cát giấu bao nhiêu người, xem ra chính mình càng lúc càng phải cẩn thận rồi, tốt nhất nên mau chóng giết Trưởng Tôn Dận, mang theo hài cốt của Mai Tâm về tình cốc.

Thanh Dao mang theo một khoản tiền thưởng, dẫn hai tỳ nữ, dưới ánh mắt của mọi người bước lên mềm kiệu.

Ngoại trừ người của Tu hoa lâu, mọi người của hơn mươi nhà thanh lâu khác rất thản nhiên, họ tình nguyện bị người Xuân Phong lâu đoạt được danh vị, cũng không muốn nhìn thấy Tu hoa lâu đắc ý đoạt được một lần nữa, nhìn bộ dạng vênh vách tự đắc của các nàng, đều là người làm cùng nghề nghiệp, lại tỏ ra mình tài trí hơn người, hôm nay cuối cùng cũng có người đánh tan nhuệ khí của các nàng, ngẫm lại liền hài lòng.

Cả đám tiểu ý dịu dàng rời khỏi Tu hoa lâu.

Lầu hai bên trong một gian phòng trang nhã, tú bà cẩn thận cúi đầu, đại khí cũng không dám thở ra, trên mềm trường kỷ lần trước đang có một nam tử nằm nghiêng.

Một thân âm trầm, ánh mắt dài nhỏ lòe ra tinh quang, lạnh lùng tàn bạo liếc nhìn bên dưới, tú bà chỉ hoảng sợ mở miệng: "Tiểu nhân đáng chết, lại để xảy ra loại sự tình này."

Trưởng Tôn Dận nửa ngày cũng không lên tiếng, bên người hắn có hai cánh tay cùng bộ ngực của nữ nhân quần ở trên người hắn, nhã giữa lý đầy rẫy hơi

thở ái muội, mà ở bên dưới tú bà một chút cử động cũng không dám, đang chờ chủ tử lên tiếng, đáng tiếc Trưởng Tôn Dận hơn nửa ngày cũng không nói gì, thân ảnh cao to thon dài vừa lộn đẽa đến trên người một trong những nữ tử đó, thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Đi đem Liên Âm gọi tới cho ta."

"Dạ, gia." Tú bà vội vàng lui xuống đi, bị hù đến ra một thân mồ hôi, vị gia này các nàng là chủ tử thị máu vô tình, giết người không chớp mắt, thủ đoạn độc ác, nàng vẫn nên kiềm chế một chút, liền vội vàng phi thân đi tìm Liên Âm, Liên Âm là gia đưa vào, nàng căn bản không biết nàng ta là thân phận gì, chỉ biết nàng thái độ làm người đậm đặc, lạnh lùng.

Bên trong gian phòng trang nhã, khí thế ngất trời, tiến hành đến công đoạn cuối cùng, Trưởng Tôn Dận để lửa nóng lên nữ tử dưới thân, cửa phòng bị gõ nhẹ hai cái, Trưởng Tôn Dận lãnh chìm mở miệng: "Tiến đến."

Liên Âm một thân lạnh lùng đi đến, ngược mắt lạnh tinh nhìn trên ba người giường đang quần quýt cùng một chỗ, một nam hai nữ, mặt xem không thấy, một điểm chuyển động cũng không có.

Trưởng Tôn Dận tức giận đột nhiên xoay người xuống tối, hung tàn nhất chân đá hai nữ nhân đang ở trong tình trạng lửa nóng, các nàng đều chuẩn bị xong, gia làm cái gì vậy.

"Cút ra ngoài."

Trưởng Tôn Dận một tiếng gầm lên, hai nữ nhân kia té lao xuống giường, phút chót còn không quên nhặt lên quần áo đầy đất, cuối cùng hung hăng trợn mắt nhìn Liên Âm liếc mắt một cái, đều là nữ nhân này phá hủy việc tốt của các nàng.

Nhã giữa an tĩnh lại.

Trưởng Tôn Dận hai mắt sung huyết, bởi vì không chiếm được dục vọng thư giản, sắc mặt dọa người che lấp hết, thân hình khẽ động, bàn tay to nắm Liên Âm trên mặt đất lên, dùng sức ném ở trên giường lớn.

"Ngươi xem, phá hủy chuyện tốt của ta, hiện tại ngươi tới đi. Đừng suốt ngày bày ra bộ mặt người chết cho ta, ở chỗ này ngươi chỉ là một kỹ nữ, đừng tưởng mình là công chúa, không ai ưa bộ dạng đó của ngươi."

Trưởng Tôn Dận khi đang nói chuyện, đã xé rách hết quần áo trên người Liên Âm, cả người lẩn qua đây, không hề cảm giác thương hương tiếc ngọc , hung hăng đánh vào, một lần rồi một lần rất mạnh liệt, cũng không quản nữ nhân dưới thân chết sống, chỉ cần vừa nhìn thấy bộ mặt người chết của nàng, hắn liền giận đến không có chổ phát.

Nhưng nàng càng như vậy, hắn lại càng muốn chinh phục nàng, hắn muốn nhìn thấy sự cầu xin trên gương mặt nàng, quản chi là trên giường, chỉ là hắn chưa từng có thành công qua.

Chương 105.4

Trưởng Tôn Dận động tác dùng lực mạnh thêm, nhưng vẫn như trước không có được một chút phản ứng, hắn tức giận càng thêm dùng sức, bên trong gian phòng rất nhanh tràn ngập mùi vị tình dục .

Trưởng Tôn Dận một trận phát tiết xong, thỏa mãn nằm tựa ở trên mềm trường kỷ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quét hướng bên cạnh, Liên Âm khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, xoay người cầm lấy y phục bị Trưởng Tôn Dận xé rách, lặng lẽ không nói gì mặc vào....

Nàng vốn là công chúa một quốc gia, bởi vì gả cho kẻ không thuộc mình, đã bị người nam nhân kia tặng cho hắn, vì nhìn thấy nàng quá đờ đẫn, hắn tức giận liền ném vào trong kỹ viện, ai ngờ mỗi lần kẻ bò lên trên giường của nàng, vẫn là hắn, ngẫm lại chuyện này liền thấy phiền muộn.

Trưởng Tôn Dận đưa tay lên dùng sức nâng cằm của nàng.

"Ngươi lại không có chút phản ứng sao? Nếu như ngươi cầu xin ta, ta sẽ để ngươi rời khỏi nơi đây, còn phong ngươi làm trắc phi của Dận vương phủ ."

Trưởng Tôn Dận đang dụ dỗ nàng, đáng tiếc lần thứ hai hắn phí công, thất bại, nữ nhân này căn bản là một塊 gỗ, hoặc là nói nàng quá thương tâm, từ đó về sau không hề tin tưởng nam nhân nữa.

Liên Âm ánh mắt đã hơi ướt, đáy lòng đau đớn như bị xé rách .

Nếu như lúc đầu nàng nghe lời mẫu hậu nói, sẽ không xảy ra tất cả chuyện này, nhưng bây giờ nàng có thể làm thế nào?

Mẫu hậu đã không có, hoàng huynh cũng không còn, nàng không bao giờ còn là công chúa nữa, chỉ là một kỹ nữ đê tiện mặc cho người ta khi dễ.

Liên Âm khéo mồi câu ra nụ cười lạnh mỏng, thấy mềm trường kỷ yên tĩnh lại, thì chuẩn bị rời đi, nàng cho rằng Trưởng Tôn Dận kêu nàng đến, chính là vì thỏa mãn thú tính hắn, ai biết mắt thấy nàng đi ra ngoài, người trên giường lạnh lùng mở miệng.

"Ta tìm người đến có việc cho người đi làm."

Người trước cửa cũng không nhúc nhích, nhưng vẫn dừng bước.

Trưởng Tôn Dận híp mắt lại một chút, chậm rãi mở miệng: "Hôm nay hoa khôi ở trên đài cao, người nhận biết không?"

Liên Âm nhíu mày suy nghĩ một chút, nói thật ra, nàng căn bản không có chú ý người khác, đâu biết hoa khôi kia là ai? Hơn nữa người đó không phải che mặt sao? Hắn hỏi như vậy là có ý gì?

"Không nhận ra."

Lạnh lùng mở miệng, rồi kéo cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài, trên mềm trường kỷ, nam nhân lạnh lùng mở miệng, "Ngươi dám."

Nàng liền lập tức bất động, nam nhân này đã từng bởi vì nàng không nghe lời, mà cắt đứt gân chân của nàng, tuy rằng về sau có chữa trị, nhưng ký ức về thủ đoạn tàn ác kia vẫn còn mới mẻ với nàng, vì thế vẫn không nên chọc đến hắn mới tốt.

"Đi đến Xuân Phong lâu đi, nói là tới bái phỏng nàng ta, nhìn xem nàng là ai, trở về bẩm báo với ta."

Trưởng Tôn Dận nói xong, liền lôi kéo tấm chăn bạc trên mềm trường kỷ đắp lên người rồi nhấp mắt lại, không để ý đến người trước cửa nữa.

Liên Âm kéo cửa ra đi ra ngoài, hướng đến gian phòng của mình đi đến, thay đổi một bộ quần áo khác, xuống lầu dẫn mấy người quy mô đi đến Xuân Phong lâu.

Xuân Phong lâu, Thanh Dao đem tiền thưởng đoạt được, một ngàn lượng bạc giao cho tú bà, nhàn nhạt mở miệng: "Đây là phần thưởng ta đưa cho

ngươi, cầm đi."

"Tạ ơn cô nương, tạ ơn cô nương."

Tú bà thấy tiền sáng mắt liên thanh nói lời cảm tạ, trên đời này không có người nào không thích tiền, bất quá lúc này nàng còn có chuyện khác phải làm: "Cô nương, xin ngươi cho ta giải độc."

"Cho ngươi." Mộc Thanh Dao giương lên tay, một viên thuốc ném tới trên tay tú bà.

Tú bà vừa nhìn thấy, mặt mày rạng rỡ, lập tức ăn vào, bất quá trong lúc khẩn cấp một giọng nói lại vang lên: "Giải được này chia làm hai lần giải, một nửa còn lại, chờ ta làm xong việc sẽ cho ngươi."

Tú bà gương mặt đang vui mừng lập tức xù xuồng, liên tục cầu khẩn: "Tiểu cô nãi nãi, ngươi muốn làm cái gì chứ, ngàn vạn lần đừng hại ta a."

"Không có việc gì lớn đâu, ngươi đi xuống trước đi."

Thanh Dao mặc kệ sắc mặt thay đổi của tú bà, phát phát tay ý bảo nàng ta đi ra ngoài, tú bà muốn nói cái gì nữa, nhưng lại không dám, chỉ phải lui ra ngoài, mãi cho đến khi cửa đóng lại, mới dám đậm chân túc giận, gia tại sao lại biết nữ nhân này, nàng ta cũng giống như gia, đều là kẻ tàn ác.

Bên trong gian phòng, Thanh Dao kéo cái khăn che mặt xuống, ngồi ở trước bàn trang điểm, lấy thuỷ tinh gắn ở khoe mắt ra, quay đầu nhìn Mạc Sầu ở phía sau, chỉ thấy nha đầu kia từ khi theo trở về đến bây giờ, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Làm sao vậy?"

"Nữ nhân kia là Như Âm công chúa sao? Ta là nói thanh quan của Tu hoa lâu, sao lại giống công chúa đến vậy? Công chúa không phải được gả đến Vạn Hạc quốc làm hoàng phi sao? Sao bây giờ lại trở thành một tiểu quan thanh lâu ."

"Sợ rằng thực sự là nàng ta."

Thanh Dao gật đầu, hôm nay nàng đã nhìn rõ, nữ nhân kia đúng là Như Âm, người khác cho dù có giả dạng, cũng không giả dạng được cái loại khí chất

trời sinh tôn quý này, còn có sự ngạo mạn kia nữa.

"Đây là báo ứng sao?"

Mạc Sầu nhớ tới trước đây nàng ta chuyên môn cùng các nàng đối nghịch, nhưng bây giờ lại chịu khổ như thế, đến tột cùng là ông trời có mắt, hay là mình tự làm tự chịu, bất quá nàng ta vì sao không trở về Huyền Nguyệt quốc?

"Nàng ấy tốt xấu gì cũng là chủ tử, vì sao không quay về chứ?"

"Có thể là đi không được, nếu Thượng Quan Hạo đã đem nàng bán đến nơi đây, như vậy nhất định đã phái người coi chừng nàng, nếu như nàng chạy về, đối với Vạn Hạc quốc của bọn hắn sẽ không có lợi, còn có một loại khả năng, chính là trong lòng nàng có hận ý, hận hoàng thượng, bởi vì mẹ đẻ của nàng, thái hậu đã không còn, mà huynh trưởng ruột thịt cũng bị giết, tên Thượng Quan Hạo kia sao lại không nói cho nàng ta biết chứ, người nói nàng có thể không hận sao? Vì thế nên không quay về."

Loại chuyện này xảy ra trên đầu bất luận kẻ nào cũng sẽ hận, đứng ở góc độ của nàng ta, thì sẽ không cho là Bắc Tân vương sẽ mưu phản, hoặc là mẫu hậu có dã tâm, nàng chỉ cho rằng hoàng thượng không thể dễ dàng chấp nhận người không phải huyết mạch hoàng thất, vì thế mới ra tay sát hại.

Chuyện này nàng ta, có thể nào không hận sao? Nên tình nguyện chết ở ngoài cũng không quay đầu lại, nhưng nếu chết đi, thì nàng ta lại không cam lòng, vì thế vẫn mang theo cùu hận mà sống, có lẽ để chờ cơ hội báo thù, nói không chừng.

Thanh Dao nghĩ đến báo thù, bỗng nhiên nghĩ đến Trưởng Tôn Dận, hôm nay một Trưởng Tôn Dận một mình bước xuống tặng báu tử đỏ, sợ rằng có mục đích khác, chẳng lẽ hắn hoài nghi mình, nếu quả thật là như vậy, hắn nhất định sẽ phái người đến tìm hiểu, nếu quả thật phái người đến thì hắn sẽ phái ai tới đây, Tu hoa lâu là hang ổ của hắn, như vậy hắn nhất định sẽ phái Như Âm qua đây...

Nghĩ đến đây Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, quanh thân hàn ý, xem ra nàng phải cẩn thận ứng phó mới được, Như Âm đã cùng các nàng sinh sống một thời gian rất dài, một khi không cẩn thận gặp mặt sẽ lộ ra chân tướng.

"Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Sầu thấy chủ tử sắc mặt xấu xí, liền lo lắng hỏi.

Thanh Dao trấn định mở miệng: "Ta muốn dịch dung một chút, ở Xuân Phong trên dưới ai cũng chưa từng thấy qua ta, vì thế sẽ không sợ bị lộ, ta nghĩ, đợi một lúc nữa Trưởng Tôn Dận nhất định sẽ phái Như Âm qua đây, kiểm tra, hắn hôm nay một mình đột nhiên hiện thân, e là đối với ta đã có lòng hoài nghi, cho nên mới phải mượn cơ hội tặng bài tử đở để tìm hiểu ta, nghe nói thái độ làm người của Trưởng Tôn Dận luôn luôn đa nghi, vì thế chúng ta phải cẩn thận mà chống đỡ, cửa ải Như Âm này không dễ dàng đi qua hai người các ngươi ngàn vạn lần chớ nói lung tung."

"Dạ, chủ tử."

Chương 105.5

Hai người cẩn thận lên tiếng trả lời, Mạc Ưu thì không sao cả, nhưng Mạc Sầu nhất định phải cẩn thận, Mộc Thanh Dao quay đầu ngoặc tay ý bảo Mạc Sầu tiến lên, một lần nữa hoá trang chỉnh lý cho nàng được tốt hơn, mà thì vẽ đậm, hàng tóc mái chảy lên, trên gương mặt đầy son phấn, môi đỏ au, cả người nhìn qua vừa tục khí vừa già, thay đổi trang phục phù hợp với nhanh thanh lâu, mà Thanh Dao cũng phải dịch dung làm cho Như Âm không nhìn ra mánh khoe, bởi vậy phát phát tay, ý bảo Mạc Sầu, chuẩn bị một ít lòng trắng trứng cùng bột mì để bắt đầu.

Mạc Sầu không biết chủ tử muốn làm gì, kết quả nàng ấy đem lòng trắng trứng cùng bột mì quấy cùng nhau, thành dạng nhu chó, toàn bộ bôi lên mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, và mồm, đâu còn nhìn ra được bộ dạng của nàng nữa, hai người nghẹn họng nhìn trân trối.

"Chủ tử, ngươi làm cái gì vậy."

"Làm mặt nạ." Thanh Dao thăng thắn mở miệng, cái này thì không ai nhận ra nàng nữa rồi, cả người tựa ở trên ghế quý phi, thỉnh thoảng lấy tay quạt gió.

"Mặt nạ." Mạc Sầu cùng Mạc Ưu hai mặt nhìn nhau, cho tới bây giờ còn không có nghe người ta nói qua cái này, mặt nạ này có tác dụng gì, vì sao lại đem thức ăn gì đó toàn bộ bôi lên trên mặt, chủ tử có đôi khi làm việc thực sự rất cổ quái, bất quá các nàng cũng không dám ý kiến với nàng.

Trong phòng thu dọn xong xuôi, liền nghe được ngoài cửa có giọng nói của

tiểu nha hoàn : "Cô nương, có Liên Âm cô nương của Tu Hoa lâu cầu kiến, cô nương gấp hay là không gấp."

Thanh Dao phất tay, ý bảo Mạc Uỷ mở miệng nói chuyện, Mạc Uỷ vội vàng lên tiếng: "Chủ tử đang làm mặt nạ, để cho nàng đi vào đi."

"Dạ " tiểu nha hoàn lên tiếng trả lời, quay đầu lại bắt chuyện với Liên Âm,: "Cô nương xin mời, cô nương chúng ta đang làm mặt nạ."

Mặt nạ từ này làm cho người ở phía ngoài lần thứ hai ngẩn người, ai biết mặt nạ là cái gì a, tiểu nha đầu chỉ nhắc bức rèm che lên, mời Liên Âm đi vào.

Liên Âm liếc mắt gian phòng một cái đánh giá, lịch sự tao nhã giản đơn, lúc này ở trên mềm trường kỷ trong gian phòng nằm nghiêng một người, sắc mặt tái nhợt trắng bạch, chỉ lộ ra một đôi mắt to, cùng cái mồm, liếc mắt một cái giống như quỷ, dọa mọi người nhảy dựng, lùi ra sau một bước, đưa tay vỗ nhẹ ngực.

Thanh Dao chậm rãi hạ giọng: "Làm sợ cô nương, ngồi đi."

"Được, cô nương đây là."

"Làm đẹp, có thể cho làn da tron truột nhẵn nhụi, bảo trì nhan sắc." Thanh Dao chậm rãi mở miệng, lời này nàng cũng không gạt các nàng, dùng lòng trắng trung cùng bột mì, nếu có thể thêm ít mật ong cùng tinh dầu hoa hồng, đắp lên mặt để dưỡng da rất, làn da vừa trắng lại mịn.

Liên Âm không nói cái gì nữa, yên lặng ngồi xuống ở một bên, Mạc Sầu vội vàng trà lên, rồi lui qua một bên.

Thanh Dao ngược mắt đánh giá cô gái trước mắt, đã hơn một năm thời gian không gặp, Như Âm đã không giống như trước kia, cả người nội liễm hơn, có lẽ bởi vì bị nhiều dần vặt đau khổ, hiện tại cả người nhìn qua rất hờ hững, ánh mắt càng bình tĩnh không có gì lạ, nàng ta rốt cuộc đã gặp quá cái gì?

Nàng không nói lời nào, Thanh Dao cũng không nói, vì không muốn lộ ra kẽ hở, liền tận lực bảo trì trầm mặc.

"Chúc mừng ngươi."

Liên Âm nhẹ giọng mở miệng, nghiêm túc đánh giá cô gái trước mắt, nàng

căn bản không dám nhìn nhiều vào mặt của nàng ta, vì có điểm doạ người.

Trưởng Tôn Dận bảo nàng tới nơi này làm gì? Nói nàng ta tượng một người, giống ai a?

"Loại chuyện này còn có thể cao hứng được sao?" Trong ánh mắt Thanh Dao hiện lên sâu khổ, tựa hồ rất thống khổ, Liên Âm khẽ run lên, đúng vậy, mặc dù là hoa khôi thì thế nào, hoa khôi thanh lâu thì chẳng qua cũng là miếng thịt trên thớt, chỉ là thịt này giá cao gấp mười mà thôi, có cái gì mà đáng mừng.

Tựa như nàng, cho rằng Thượng Quan Hạo sẽ không dám đối với mình bạt đãi, nhưng cuối cùng hắn đã đem nàng đưa cho Dận vương Thanh La quốc, Trưởng Tôn Dận, đơn giản chỉ vì mẫu hậu của mình mất, hoàng huynh bị xử tử, nếu như bọn họ hoàn hảo còn tốt, thì Thượng Quan Hạo sao dám làm như vậy?

Trong mắt Liên âm bịt kín một tầng sương mù, trong lòng hận ý đột nhiên dâng cao, đây hết thảy đều là do Mộ Dung Lưu Tôn cùng nữ nhân Mộc Thanh Dao kia ban cho, nếu như để cho nàng nhìn thấy bọn họ, nàng liền dù chết cũng sẽ không cho họ sống yên ổn.

Nghĩ tới Mộc Thanh Dao, Liên Âm lòng đột ngột trầm xuống, ngẩng đầu lên nhìn lại, Trưởng Tôn Dận hoài nghi người này, không phải là Mộc Thanh Dao chứ.

Chẳng lẽ người trước mắt này là Mộc Thanh Dao, không có khả năng, tuy rằng nàng ta đã hưu hoàng đế, cũng không đến mức lưu lạc vào thanh lâu, trừ phi nàng ta có mục đích khác, nàng ta đến tột cùng có phải là nữ nhân Mộc Thanh Dao kia không, nội tâm cùng lúc dao động, nên trên mặt liền không thể giữ tĩnh táo.

Mộc Thanh Dao mắt lạnh nhìn nàng ta, xem ra nàng ta đã sinh nghi, bất quá nàng không thừa nhận, nàng ta có thể làm thế nào?

"Ngươi làm sao mà bị bán đến nơi này?"

Liên Âm cẩn thận thử thăm dò, Mộc Thanh Dao vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt hiện lên giọt nước mắt, mặc dù không có lăn xuống, nhưng đã là đau khổ ba phần.

"Bởi vì năm ngoái trong nhà có thiên tai, mắt thấy đệ muội bọn họ không có cơm ăn, mẹ ta liền đem ta bán đi, vốn nghĩ rằng bán đến nhà người ta đi làm nô tỳ, ai biết người nọ nhìn ta lớn lên có vài phần tư sắc, lại lấy ta đem bán vào nơi này."

Thanh Dao cơ hồ than thở khóc lóc, thần thái cử chỉ, đem một tiếu nữ bi kịch diễn rất sống động.

Liên âm nhìn đến sững sốt, cơ hồ khẳng định nữ nhân trước mắt tuyệt đối không thể nào là nữ nhân trong cung kia, nữ nhân kia sao lại làm được chuyện này, chỉ sợ là rất khinh thường hành động này, nàng ta luôn luôn là cuồng vọng bá đạo, làm sao lại làm chuyện vừa nói vừa khóc lên, thấy mình chọc tới chỗ thương tâm của người khác.

"Xin lỗi, ngươi đừng khổ sở, ta cũng chỉ vô tình hỏi thôi."

Thanh Dao dùng sức hít mũi, thanh âm rất lớn, tựa hồ không ngừng được, tiếng nói âm trầm lại chậm rãi vang lên.

"Ngươi biết không? Ta thật là thống khổ, mỗi ngày buổi tối đều ngủ không yên, nghĩ đến sau này cả đời phải sống cuộc sống như thế, nhưng biết làm sao bây giờ a? Thật muốn chết cho xong."

Liên Âm nghe lời của nàng, mũi cũng ê ẩm, cơ hồ muốn cùng nàng rơi lệ, những đau khổ từ trước cho tới nay, lúc này dâng lên trong lồng ngực, ra không được mà vào không được, cứ như vậy căm ở đó.

Thanh Dao nhìn Liên Âm lực chú ý không còn ở trên người mình nữa, càng ra sức biểu diễn.

"Sau này cứ như vậy mà ở trong đồng nam nhân, nếu là gặp phải một kẻ ác độc, sẽ bị đánh một hồi, ta càng nghĩ càng sợ hãi a."

Chuyện này làm Liên Âm rơi lệ, nàng nhớ lại hình ảnh chính mình bị Thượng Quan Hạo đánh. Lại nghĩ tới chính mình bị Trưởng Tôn dận đánh. Đúng vậy, gặp phải người không tốt, sẽ bị đánh, nữ nhân thực sự số phận quá đáng thương a, Liên Âm liền khóc lên, Mộc Thanh Dao đang tựa ở trên mềm trường kỷ đột nhiên mở miệng.

"Cô nương cũng chịu khổ à?"

Liên âm cả kinh, nàng đang làm cái gì, không phải luôn nhắc nhở chính mình cần vô tâm vô tình sao, sao lại khóc, lập tức đứng lên: "Ta còn có việc, đi trước."

Nói xong liền chạy trối chết, bên trong gian phòng, Thanh Dao thanh âm chậm rãi vang lên: "Tiễn khách."

"Dạ, chủ tử," Mạc Sầu đi tới, chỉ thấy ngoài hành lang đâu còn có người nào, thò đầu ra nhìn xung quanh, chỉ thấy bóng người uyển chuyển đã sớm hướng ngoài cửa lớn mà đi, Mạc Sầu xoay người lại đi vào, đôi mắt không nháy nhìn chủ tử, hơn nửa ngày mới lên tiếng.

"Chủ tử, thì ra người biết diễn kịch như thế."

Các nàng phát hiện chủ tử trên người có rất nhiều bí ẩn, tỳ nấu ăn rất tốt, còn có thể đem bột mì cùng lòng trắng trứng trộn lại đắp ở trên mặt, hiện tại lại biết diễn kịch nữa, thật không biết sau này còn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa.

"Được rồi, mặt đều cứng rồi, đi múc nước nhanh tới cho ta rửa mặt."

Thanh Dao phất phất tay, mặc kệ Mạc Sầu đang ngạc nhiên, xoay người ngồi xuống.

Mạc Sầu lên tiếng trả lời xong liền đi ra ngoài mang chút nước tiêng vào, Mộc Thanh Dao tẩy sạch mặt, hé lộ ra hai má trắng nộn mịn màng, tiến đến trước mặt Mạc Sầu, cười nhẹ mở miệng: "Nhìn xem, làn da có phải mịn màng rất nhiều hay không?"

Mạc Sầu nhìn sang, ngạc nhiên gật đầu: "Đúng vậy, chủ tử làn da so với trước bóng loáng hơn, nguyên lai đây mới thật cách bảo dưỡng da."

Bên cạnh Mạc Ưu nghe mấy nữ nhân này nói chuyện, đã sớm không có hứng thú đi ra ngoài.

Trong phòng, Mộc Thanh Dao ngồi vào trước gương đồng, vắng lạnh mở miệng.

"Nếu ta đoán không lầm, đêm nay Trưởng Tôn Dận nhất định sẽ qua đây, như vậy đêm nay ta nhất định phải giết hắn."

Con ngươi chợt lóe lên những mũi nhọn lạnh lẽo rồi biến mất, trên mặt hắn một lần nữa bao phủ một tầng lụa mỏng, trước gương chỉ lộ ra một đôi mắt đen kịt, âm u bế nghẽ ...

Buổi tối Xuân Phong lâu, sáng như ban ngày, phi thường náo nhiệt, không còn sự lành lạnh của ban ngày .

Bởi vì Xuân Phong lâu đã có một hoa khôi, hôm nay làm ăn so với ngày xưa còn tốt hơn, tú bà cười đến toe tót, ở trước cửa lâu tiền nghênh đoán khách với bộ dạng vô cùng hài lòng.

Không nghĩ tới cuối cùng lại nghênh đón được một đại nhân vật, Dận vương gia Thanh La quốc .

Tú bà lập tức sợ hãi vạn phần, Trưởng Tôn Dận không giống với thái tử gia, thái độ làm người cực kỳ âm hiểm độc ác, toàn bộ kinh thành ai mà không biết, người nào mà không hiểu, dân gian có câu truyền miệng, thà đắc tội với quân tử, đừng đắc tội với tiểu nhân. Mà quân tử chỉ chính là thái tử Trưởng Tôn Trúc, mà tiểu nhân chính là Dận vương gia, nếu như chọc phải hắn, trước mặt hắn sẽ không tính toán, nhưng sau lưng nhất định phải làm cho người chết không có chỗ chôn, tuy rằng hắn không phải thái tử, thế nhưng ai cũng biết mẫu phi hắn , vẫn là sủng phi hoàng đế, quý phi nương nương, thế lực phía sau cũng là không phải chuyện đùa.

"Dận vương gia giá lâm, tiểu nhân thật sợ hãi."

Tú bà vẫn đem dận vương gia mời vào trong, ngẩng đầu lên cẩn thận đánh giá, không biết Dận vương gia đăng môn là vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì chuyện hoa khôi, tú bà vừa nghĩ tới hoa khôi, liền phát rùng mình một cái, cũng không biết nữ nhân kia là ai?

Chương 105.6

Vì sao chỗ của bà cứ trêu chọc vào người âm ngoan thủ lạt vội, có một gia rồi, hiện tại lại tới thêm một Dận vương gia, thật không biết sau này còn ai nữa đây?

Tú bà càng nghĩ càng sợ hãi, trong lòng cầu nguyện, Dận vương gia người ngàn vạn lần không cần tìm nữ nhân kia mới tốt a, bằng không, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Nữ nhân kia tùy tiện xuất hiện ở Xuân Phong lâu, muốn đại diện các nàng đi dự thi, gia còn chấp nhận hành động của nàng ta, mà nàng ta làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, đến tột cùng là nguyên nhân gì đây, ngàn vạn lần không nên làm chuyện hại chết người không đền mạng ở đây a.

"Bản vương tới là muốn gặp Xảo Tuyết cô nương của Xuân Phong lâu."

Tiếng nói hắn vừa dứt, trái tim tú bà nhảy dựng, lòng lạnh xuống, thực sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Dận vương gia tại sao lại muốn gặp Xảo Tuyết a, Xảo Tuyết chính là tên giả mà nữ nhân kia dùng, tên thật thì nàng không biết.

Trưởng Tôn Dận không biết tâm tư của tú bà, vừa nhìn thấy tú bà không có dấu hiệu nhúc nhích, vẻ mặt do dự, lập tức sắc mặt đen lại rất khó nhìn, tiếng nói âm lãnh vang lên.

"Chẳng lẽ bản vương muốn gặp mặt Xảo Tuyết cô nương, còn phải chờ người suy nghĩ thời gian dài như vậy."

"Không phải, Dận vương gia, thật sự là..., thật sự là...."

Tú bà muốn nói thật ra là Xảo Tuyết cô nương không có thời gian, thế nhưng vừa nhìn thấy con ngươi đen kịt của Trưởng Tôn Dận, dường như nàng chỉ cần nói thêm một chữ nữa, liền làm cho nàng xuống địa ngục, nên đâu còn dám đem một chữ cuối cùng nói ra, đúng lúc này, Mạc Sầu từ trên lầu đi xuống, giống như lơ đãng mở miệng.

"Ma ma, cô nương bảo người chuẩn bị đồ đâu."

Tú bà sững sốt, cô nương kêu nàng chuẩn bị cái gì, không a, đang muốn mở miệng, thì lập tức kịp phản ứng, nha đầu kia đang cảnh cáo nàng, chẳng lẽ người các nàng muốn đối phó là Dận vương gia, vậy phải làm sao bây giờ? Tú bà suy nghĩ lập tức chuyển, cũng không nói thêm cái gì, lập tức cẩn thận mở miệng.

"Phải, ta lập tức đi chuẩn bị." Ngẩng đầu lên nhìn về phía Trưởng Tôn Dận, chỉ thấy Trưởng Tôn Dận sắc mặt hòa hoãn một ít, phất phất tay: "Đi chuẩn bị đồ cho cô nương các ngươi đi."

"Dạ, dạ, vậy tiểu nhân đi xuống trước."

Tú bà lòng như lửa đốt đi xuồng, kỳ thực nàng chỉ sốt ruột muôn nhanh chóng đi bẩm báo cho chủ tử, một đường nhanh nhẹn đi vào, thẳng lên lầu ba bẩm báo.

Mà trong đại sảnh, Mạc Sầu nói xong lời nói liền quay lại thân hình, chuẩn bị lên lầu, nàng đã dịch dung, vì thế Trưởng Tôn Dận nhìn không ra nàng, bất quá vẫn nhìn ra được nàng là nha hoàn ngày nào theo Xảo Tuyết cùng nhau dự thi, vì vậy kêu một tiếng: "Bản vương muốn gặp mặt Xảo Tuyết cô nương."

Mạc Sầu xoay người lại liếc mắt đánh giá Dận vương một cái, làm như vừa nhìn rõ, thần sắc có chút hoảng: "Dận vương gia tới, cô nương chúng ta đang ở gian phòng, Dận vương gia mời theo nô tỳ lên lầu hai."

"Được." Trưởng Tôn Dận hơi híp mắt lại, con ngươi chợt lóe lên mũi nhọn rồi biến mất, dẫn mấy người thị vệ Dận vương phủ theo sau Mạc Sầu đi lên lầu hai, một đường thẳng đến gian phòng của Thanh Dao.

Bức rèm che rủ xuống, khói xanh vẫn vương, hương khí toả vào mặt, tiếng đàn mènh mông như mặt nước chảy ra đến, du dương như ca, đặc biệt động lòng người.

Mạc Sầu đứng cách mành, cung kính mở miệng: "Cô nương, Dận vương gia tới thăm người."

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, bên trong tiếng đàn líu lo như chim hót, thanh âm lành lạnh dễ nghe phát ra.

"Để dận vương gia vào đi."

"Dạ, cô nương." Mạc Sầu lên tiếng, vén rèm mời Trưởng Tôn Dận đi vào, mấy người thị vệ theo sau cũng muốn cùng đi vào, Mạc Sầu thân hình khẽ dời, ngăn cản đường đi của bọn họ, lãnh trâm mặt, không vui mở miệng.

"Dung mạo của cô nương, đâu phải các ngươi có thể khinh thường."

Trưởng Tôn Dận một bước đã đi vào, thấy Mạc Sầu chặn cửa mở miệng, cùng mấy người thị vệ trùng mặt đối chơi, vội đưa tay lên, ý bảo bọn họ an tâm ở bên ngoài.

Chỉ thấy trong phòng hoa lệ lộ ra sự lịch sự tao nhã, tổng cộng chia làm hai

gian, bên ngoài đặt một cái bàn trà, có phủ khăn trải bàn thêu hoa quý giá, trên bàn đặt một bộ bình trà quý báu, giữa hai phòng rủ xuống bức rèm che chau xuyến, vì thế trong phòng tất cả đều có chút mơ hồ mông lung, bên trong có giường lớn khắc hoa, còn có đầy đủ bộ tủ quần áo bàn trang điểm, lúc này có một nữ tử trên mặt che lụa mỏng, mặc sa y uyển chuyển hàm xúc ngồi trước cầm đánh đàn.

Tiếng đàn uyển chuyển động lòng người.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, người đánh đàn xoay mình dừng lại động tác, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn sang, thanh âm nhẹ nhàng như nước vang lên.

"Nguyên lai là Dận vương gia giá lâm, không biết Dận vương gia có chuyện gì muôn gặp ta."

Cô gái này nói chuyện thật to gan, tính cách cao ngạo, ngôn hành cử chỉ giữa mang theo một cỗ ngạo khí.

Trưởng Tôn Dận cũng không có nghĩ nhiều, bởi vì có thể lên làm hoa khôi, tất nhiên là có ngạo khí hơn người, hồn vốn đang hoài nghi nữ nhân này có mục đích khác, rất có thể là người dụng tâm kín đáo, rất giống với Huyền Nguyệt hoàng hậu Mộc Thanh Dao, bất quá Liên Âm trở lại bẩm báo với hắn, nàng nói căn bản không nhận ra nữ nhân này, như vậy nữ nhân này không phải Mộc Thanh Dao, vậy thì nàng là ai đây? Cảm giác cả người nàng ta bao phủ tầng tầng khăn che mặt, làm cho người ta tò tò muốn tìm tòi rõ.

"Xảo Tuyết cô nương tiếng đàn thực sự là tuyệt vời a, giống như Xảo Tuyết cô cô nương người tài mạo song toàn như vậy, nếu cứ ở tại thanh lâu này, chỉ sợ lãng phí thanh xuân, tiểu vương hôm nay đến, là muốn cho Xảo Tuyết cô nương một cơ hội tốt hơn, tin rằng Xảo Tuyết cô nương từ nay về sau như diều gặp gió, thẳng đến mây xanh."

Trưởng Tôn Dận nói mang theo vẻ phóng đãng bẽ nghẽ, bên trong Thanh Dao ngón tay nắm chặt, nhất thời tức giận, con người bao phủ sát khí, chỉ là Trưởng Tôn Dận cũng không có cảm nhận được, bởi vì hai người cách nhau một bức rèm che, đừng nói là biểu tình, chính là dáng người cũng chỉ loáng thoáng thấy, nhìn không rõ lắm.

"Dận vương gia nói thế là có dụng ý gì? Chớ không phải là chiết sát ta chứ."

Kỳ thực nàng vốn muốn lập tức đánh đòn, thế nhưng nàng cũng muốn biết Trưởng Tôn Dận tìm nàng rốt cuộc là vì chuyện gì, nên mới đặt câu hỏi như thế.

"Nếu như cô nương nguyện ý, tiểu vương có thể đem xảo Tuyết cô nương đưa đến thái tử phủ của Vạn Hạc quốc, chỉ cần tới nơi đó, ta tin bằng năng lực của cô nương, nhất định có thể trở thành trắc phi của thái tử, sau này Thượng Quan thái tử đăng cơ làm đế, cô nương đã có thể làm quý phi một nước, dưới một người trên vạn người, chuyện tốt như vậy, cô nương có bằng lòng hay không?"

Trưởng Tôn Dận dương dương tự đắc nói, nhưng lời đó rơi vào trong lỗ tai của Thanh Dao, sắc mặt lập tức bao phủ sương tuyêt mùa đông.

Q.3 - Chương 106: Lạt Sát. Vô Tình Xuất Hiện

Nam nhân vô sỉ này, rõ ràng là muốn cùng Vạn Hạc Quốc Thượng Quan Hạo cấu kết với nhau làm việc xấu, thông đồng với nhau, vậy mà vẫn ăn nói đường đường chính chính như thế, từ xưa tặng lễ, không cái nào không phải là ngọc khí cổ đồng (đồ cổ bằng ngọc), bằng không cũng là mĩ túu giai nhân, nếu Thượng Quan Hạo thành thái tử, như vậy ngọc khí cổ đồng tự nhiên không thiếu, rượu ngon món ngon cũng không ít, bên người có thể nói không thiếu mỹ nhân, vì thế này Trưởng Tôn Dận liền đầu hợp ý thuận tình, đem hoa khôi của cuộc thi lần này đưa qua, thực sự là dụng tâm lương khố a.

Thanh Dao khéo câu ra nụ cười nhạt, bất quá nụ cười đó ẩn sau mạng che mặt, Trưởng Tôn Dận kia không nhìn thấy mà thôi.

"Đa tạ Dận vương gia nâng đỡ, chỉ sợ ta nhận không nổi a."

Nếu như nói đến những kẻ khiến nàng chán ghét trên đời này, Thượng Quan Hạo tuyệt đối có thể đứng đầu, làm việc âm ngoan không từ thủ đoạn, một điểm nguyên tắc cũng không có, nghĩ đến người này, khiến nàng chán ghét đến mức tận cùng.

"Xảo Tuyết cô nương khách khí, thái tử cũng là người thương hoa tiếc ngọc, Xảo Tuyết cô nương tài mạo song toàn, nhất định sẽ ngả mũ ái mộ."

Trưởng Tôn Dận nói mỗi một câu đều lôi cuốn kích động, chỉ toàn chọn lời hay ý đẹp, nếu như ở đây là một nữ nhân tầm thường, chỉ sợ sớm đã mừng rỡ như điên, đáng tiếc Thanh Dao không phải người bình thường, mà nàng sở dĩ ở chỗ này, là bởi vì nàng muốn giết người.

Hiện tại nàng đã đại khái đã biết mục đích của Trưởng Tôn Dận, không phải là muốn cấu kết với Vạn Hạc Quốc Thượng Quan Hạo kia sao? Sau đó hai người đối phó Trưởng Tôn Trúc.

Những thủ đoạn tiểu nhân của bọn họ vốn chẳng liên quan tới nàng, nên sắc mặt lạnh lẽo, thanh âm như nước vang lên: "Dận vương gia mời ngồi, khó có được ngài tự mình đại giá quang lâm, hôm nay Xảo Tuyết liền vì Dận vương gia đàm một khúc điệp luyến hoa (buom bướm yêu hoa)."

Trưởng Tôn dận vừa nghe giai nhân nói, liền tuân theo. Nói thật ra, Xảo Tuyết cô nương này tiếng đàn có thể nói tuyệt đỉnh, hôm nay một mình tại Tu Hoa lâu, hắn có thể chủ động dâng bài tử đở. Thứ nhất là muốn nhìn một chút nàng đến tột cùng là người phương nào, thứ hai bởi vì nàng cầm kĩ cao siêu, tiếng đàn động lòng người.

Vạn Hạc quốc Thượng Quan Hạo, thường ngày có một sở thích, yêu cầm, tuyệt sắc giai nhân cầm nghệ cao siêu như vậy tức sẽ lọt vào mắt hắn. (TT: Cái tên đó đâu chỉ yêu cầm chính thị là một tên sắc lang >_

Chỉ cần hắn cao hứng, quan hệ đồng minh của hai người bọn họ sẽ càng thêm chặt chẽ, lần này hắn và Trưởng Tôn ra tay động thủ, không ngờ lại bị tổn hại, tự mình hại chết rất nhiều binh tướng, nếu không có mẫu phi ở trước mặt phụ hoàng cầu xin, chỉ sợ xác định hắn phải bước vào tử lộ, vì thế sau này hắn càng phải cẩn thận.

Chỉ cần Thượng Quan Hạo kia thật tình giúp hắn, hắn chắc chắn sẽ đăng cơ làm hoàng đế.

Nghe đồn Thượng Quan Hạo thái độ làm người khôn khéo, là đệ tử của Xích Hà lão nhân, tâm trí sâu xa, mưu lược kinh người, tranh đấu hoàng thất nho nhỏ này, hắn là không làm khó được hắn, trọng điểm là hắn có muốn giúp mình hay không?

Nhớ tới Thượng Quan Hạo, Trưởng Tôn Dận lại nghĩ đến Liên Âm.

Nàng vốn là phi tử của Thượng Quan Hạo, chỉ bởi vì Thượng Quan Hạo chán ghét nàng, liền đem nàng vứt qua cho hắn, để hắn giải quyết.

Nàng ta vốn là Huyền Nguyệt công chúa, lúc đầu, hắn chỉ là hiếu kỳ, đường đường công chúa của một nước cùng những nữ tử hầu hạ dưới thân hắn có gì khác nhau, không nghĩ tới nữ nhân kia bởi vì thương tâm quá độ, cả người trở nên thô伧, trên giường dưới giường, đều là một dạng khô khan, nhưng chỉ có dạng như vậy mới gây cho hắn thật nhiều chú ý, Trưởng Tôn dận rất lâu nghĩ không ra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Tốt."

Trưởng Tôn Dận đặt mông ngồi xuống, Mạc Sầu nghiêng mình tiến đến, dâng nước trà, lại lui ra ngoài, đứng im giữ cửa.

Ngoài cửa mấy người thị vệ căn bản không phải đối thủ của nàng và Mạc Ưu, chỉ cần bọn họ vào không được gian phòng, Trưởng Tôn Dận kia hôm nay chắc chắn phải chết.

Bên trong gian phòng, tiếng đàn đã vang lên.

Tiếng đàn du dương, cực kì sống động, biến ảo khôn lường, hết sức hoan khoái, dường như là một cây đàn có sinh mệnh, dẫn người ta tiến vào cảnh giới hoàn mỹ.

Quang cảnh tươi đẹp, điệu ngũ hoa hương (chim ca hoa nở). Trời xanh, mây trắng, núi đen, cánh đồng bạc, hào một bức tranh phong cảnh mỹ lệ.

Trưởng Tôn Dận trên mặt biểu cảm sâu xa, tiêu diêu tự tại, mê mẩn nhập thần, nhưng rất nhanh liền phát hiện ra có điểm không thích hợp, vì sao toàn thân buông lỏng, ngực cứ như bị ngàn châm đâm vào, rất đau, hơn nữa ra sức lắc đầu để tỉnh táo lại, nhưng hoàn toàn không làm chủ được, như thể tiếng đàn kia đã không chế suy nghĩ của hắn.

Không tốt, đàn này có điểm kì lạ?

Sắc mặt hắn đại biến, tiếng đàn đột nhiên nhanh hắn, thăng đến chín tầng mây.

Hắn cả người dường như bị trói chặt thành một khúc, tựa hồ chỉ cần động một chút sẽ gãy, mà hắn đã không thở nổi.

Nữ nhân này quả nhiên có vấn đề, nàng là ai? Vì sao có thể không chế đàn, hiện tại hắn đã cố gắng thoát ra mà không được, trừ phi có người từ bên ngoài dùng nội lực đánh gãy cây đàn này, bằng không hắn phải chết không thể nghi ngờ, chẳng lẽ hôm nay là ngày chết của Trưởng Tôn Dận hắn?

Tiếng đàn mang sát khí càng ngày càng đậm, âm điệu càng ngày càng cao.

Trong phòng một mảnh sát khí lạnh lẽo.

Đúng lúc này, cửa Xuân Phong lâu mở ra, đoàn người đi vào, dẫn đầu là nam nhân thanh nhã ôn nhuận, một thân trường bào xanh ngọc, ngân quan cột tóc, cả người đẹp đẽ quý giá bất phàm, vừa đi vào Xuân Phong lâu, ý nghĩ chợt

lóe, con ngươi hiện lên hàn quang, thân thủ nhanh nhẹn, như một con đại báo điểu, thẳng hướng tới nơi phát ra tiếng đàn.

Trong này tiếng đàn, hàm chứa dày đặc sát khí, người nghe đàn chỉ sợ đã nhập ma chướng...

Trước cửa phòng, Mạc Sâu nhìn người vừa đến, không khỏi nhíu mày, giận đến tái mặt, không nói được một lời, nhưng mấy người thị vệ thủ hạ của Dận vương gia, cung kính.

"Khẩu kiến Thượng Quan thái tử "

Người đến chính là Vạn Hạc quốc thái tử Thượng Quan Hạo, bởi vì được Trưởng Tôn Dận mời, tới đây tham gia Thanh La quốc hoa khôi đại tái, ai ngờ có việc trì hoãn, vì thế nhầm thời gian, khi đến Tu hoa lâu, người ở đây nói cho hắn biết, vương gia đến Xuân Phong lâu tìm Xảo Tuyết cô nương, hắn cũng đang muốn trông thấy vị thanh quán hoa khôi này, ai lại nghĩ tới nguyên lai hoa khôi này rắp tâm hại người, ngang nhiên muốn giết Trưởng Tôn Dận?

Thượng Quan Hạo sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng mở miệng.

"Ngu ngốc, chủ tử ngươi đều sắp chết ở bên trong, các ngươi còn đứng ở chỗ này vẫn không nhúc nhích?"

Đàn này nếu là người không có võ công cao thâm hoặc thông hiểu sâu sắc kỵ đạo (luật chơi đàn...), căn bản nghe không hiểu, người ta chỉ nói tiếng đàn tuyệt vời, nhưng không biết bên trong rắp tâm hại người, giàu diếm sát khí.

Thượng Quan Hạo thanh âm vừa rơi xuống, thị vệ sắc mặt đại biến, rất nhanh quay đầu, cùng Mạc Sâu cùng Mạc Ưu giao đấu.

Thượng Quan Hạo kia càng là không dám dừng lại, thân hình nhúng một cái, cư nhiên bay lên không, một chưởng đánh thẳng về phía chiếc bàn khắc hoa, nội lực mạnh mẽ cường đại, chiếc bàn kia vỡ vụn, phát ra một tiếng vang thật lớn, Trưởng Tôn Dận cuối cùng cũng được giải thoát, thế nhưng lại cảm thấy ngũ tạng lục mạch đau đớn khó chịu, dường như trong nháy mắt máu bị ngưng tụ lại chảy ào ra.

Thanh Dao vừa thấy có người phá ngang, sắc mặt băng lãnh, thân ảnh nhảy lên, xoay mình từ bên trong xông tới, trong tay ám khí làm băng bạc, bắn ra,

mang theo khí phách sắc bén, thăng đánh về phía Trưởng Tôn Dận, phía ngoài phòng Thượng Quan Hạo, vừa nhìn ám khí bay tới, mà lúc này Trưởng Tôn Dận thần trí nhất định còn không tỉnh táo, nếu như bị ám khí đánh tới, sẽ nấm chắc cái chết.

Tuy rằng Trưởng Tôn Dận chết sống cùng hắn không quan hệ, thế nhưng nam nhân này không thể chết được.

Nếu như bản thân mình giúp hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, hắn tất có cảm kích, đến lúc đó nhất định nghe theo lời mình, nói như vậy bảy nước, trước thu một quốc gia, sau hai cường quốc liên thủ, lo gì không thống nhất.

Thượng Quan Hạo tính toán thế, bởi vậy đâu thể để cho Trưởng Tôn Dận chết, mắt thấy ngân sắc ám khí phóng tới Trưởng Tôn Dận, tâm quỳnh lên, vươn người, chưởng phong lại đánh tới khiến ám khí lệch đi, ám khí bị đánh lệch đi, bắn vào ngực trái Trưởng Tôn Dận, chỉ nghe hắn phát ra ai nha một tiếng hô khẽ, đau đớn khiến hắn hoàn toàn tỉnh lại.

Sắc mặt trong nháy mắt một mảnh xanh trăng, đôi mắt mảnh hép lóe ra ánh sáng thị huyết, hung hăng mở miệng: "Ngươi đến tột cùng là người phuơng nào, đồ đáng chết, cũng dám giết báu vương, hôm nay báu vương không tha cho ngươi.,, tiếng nói hắn vừa dứt, Thanh Dao đã thu hồi ám khí, bay lên đánh về phía Trưởng Tôn Dận, hôm nay nàng nhất định phải giết tên nam nhân này.

Mà ngoài cửa Mạc Sâu ngăn trở Thượng Quan Hạo, Mạc Ưu cùng mấy người thị vệ đánh nhau.

Động tĩnh trên lầu đã sớm kinh động đến mọi người, toàn bộ Xuân Phong lầu nháo loạn, rất nhiều người chạy mất.

Đã có người sớm báo quan phủ, thủ bị (quan trấn giữ) kinh thành dẫn binh tướng bao vây Xuân Phong lâu, trong Xuân Phong lâu biến cố lớn như vậy, các cô nương sợ đến hoa dung thất sắc (mặt mày biến sắc), không biết đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người vây ở giữa đại sảnh, không hiểu gì bị khủng hoảng kêu lên, lúc này lầu hai vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng: "Hoảng cái gì?"

Chỉ thấy Niệm Dao đi ra, vẻ mặt âm vu, nghiêm khắc trùng mấy người bên dưới đại điện một cái, các cô nương ở Xuân Phong lâu này, đại khái cũng

biết Niệm Dao kỳ thực mới là lão bản (chủ) ở phía sau, bởi vậy vừa nhìn sắc mặt của nàng không tốt, liền không dám nói gì.

Mà ở ngay góc quẹo lầu hai, sớm đã tranh đấu thành một đoàn.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu rất mau giết mấy người thị vệ, lại cùng thủ hạ Thượng Quan Hạo mang đến đánh nhau, mà Thượng Quan Hạo một bên huy kiếp đẩy Mạc Sâu ra, một bên chuẩn bị xông tới.

Bên trong gian phòng, Thanh Dao từng bước ép sát, Trưởng Tôn Dận kia chỉ có tránh né phần chết, đã không còn sức đánh trả, nơi trước ngực bị ám khí gây thương tích máu không ngừng tuôn ra, nếu cứ theo đà này, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc này, thủ bị kinh thành dẫn một phần binh tướng vọt vào, các cô nương sợ đến chạy tán loạn, nhắm trong góc phòng trốn.

Bất quá những binh lính kia không đem mấy hoa lầu nữ tử ra ngoài, trực tiếp hướng tầng trên xông lên.

Lúc này góc ngoặt ở lầu hai phát ra ùm ùm thanh âm, có người bị quăng xuống lầu.

Mấy tên thủ hạ Thượng Quan Hạo mang đến cũng bị Mạc Ưu giết, thế nhưng Thượng Quan Hạo lại vọt vào được bên trong gian phòng, phi thân nghênh chiến Thanh Dao, mà Trưởng Tôn dận bên cạnh mặt trắng như tờ giấy, thở gấp, dùng tay vịn một bên tường để trụ vững.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu nghiêng mình chuẩn bị xông tới, thế nhưng một nhóm lớn thủ bị quân vọt lên, một đường xông về phía trước, hàng lang lầu hai chật hẹp, người không tản ra được, ngược lại tiện lợi cho Mạc Sâu cùng Mạc Ưu, hai người dựa vào cùng một chỗ, phàm là có người xông lên, kia bảo kiếm cùng loan nguyệt dao mang theo sát khí mạnh mẽ, tàn nhẫn đánh tới, thỉnh thoảng lại có người từ trên lầu rót xuống.

Mà trong phòng, Thượng Quan Hạo cùng Thanh Dao đánh nhau cùng một chỗ.

Thượng Quan Hạo mặt âm trầm, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi là ai, thật lớn mật, cũng dám ở địa bàn Thanh La quốc sát hại Dận vương gia, hôm nay nhất định phải cho ngươi chết không có chỗ chôn."

Thanh Dao quanh thân lê sát, ống tay áo vung lên, ngăn lại Thượng Quan Hạo nội lực, người đã trực tiếp bay vào bên trong, đôi tay trắng giơ lên, hoàng vĩ cầm kia đã bay đến trong lòng nàng, nơi đây không thích hợp ở lâu, vẫn là mau chóng thoát thân là tốt.

Chương 106.2

Nhung Thượng Quan Hạo kia đâu chịu để cho nàng ly khai, cánh tay dài vung lên, trường kiếm vẽ ra thật nhiều đóa kiếm hoa, đậm thăng tới, Thanh Dao hất hoàng vĩ cầm lên, liền tạo một luồng gió mạnh, ngăn cản đòn đánh tới, thân hình hơi thối lui ra sau một ít, cười nhạt châm chọc.

"Nếu cứ tiếp tục tranh đấu như vậy, chỉ sợ Dận vương gia sẽ mất mạng."

Nàng một lời nhắc nhở Thượng Quan Hạo, lúc này hắn cũng không thể để cho Trưởng Tôn Dận chết, lập tức dừng tay tiến lên một bước ôm lấy Trưởng Tôn Dận, phi thân đi.

Phi thân xuống khỏi lầu hai, hắn lạnh lùng ra lệnh: "Dận vương gia bị trọng thương, thích khách một tên cũng không được tha."

Thanh dao nghiêng mình bay ra, ống tay áo phất lên, ném lên một luồng gió mạnh, mấy người binh sĩ bị bắn khỏi lan can, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu rất nhanh vọt đến bên cạnh nàng, liếc mắt quan sát một cái từ trên xuống dưới, thân thiết hỏi: "Chủ tử không có sao chứ."

Thanh Dao lắc đầu, con ngươi bao phủ một tầng hung tàn.

Trưởng Tôn Dận kia chỉ sợ không chết được, nghĩ đến đây, nàng đối với Thượng Quan Hạo càng thêm một phần căm hận, nam nhân này luôn luôn cùng nàng đối nghịch, được, từ trước đến giờ thật đúng là một chút hắn cũng không thay đổi, bất quá lúc này phải nhanh một chút thoát thân mới tốt, lập tức vượt lên đầu lao người xuống.

"Đi."

"Dạ, chủ tử" Mạc Sâu cùng Mạc Ưu sau đó cũng nhảy theo xuống, thủ bị kinh thành vừa nhìn ba tên thích khách xuống lầu, nào dám sơ suất, lập tức theo sát phía sau, mười mấy binh sĩ rất nhanh từ lầu hai nhảy xuống lầu một, bao vây ba người Mộc Thanh Dao các nàng.

Ba người lạnh nhạt nhìn phía sau, một thân dữ dội, những người này các nàng còn không thèm để vào mắt.

Bất quá bên ngoài có một nhóm lớn binh sĩ bao vây Xuân Phong lâu, nếu như các nàng chạy thoát, chỉ sợ các cô nương trong Xuân Phong lâu này chắc chắn phải chết, tuy rằng nàng muôn giết người báo thù, nhưng còn không đến mức hại người, lúc này phải làm sao bây giờ?

Thanh Dao đang vô kẽ khả thi, xoay mình, một thanh âm lãnh mị vang lên.

"Thật lớn mật, dám bao vây Xuân Phong lâu."

Theo tiếng nói vừa dứt, một đạo thân ảnh lóe lên, áo bào trắng vung lên, tóc đen bay múa, thật giống như ám dạ Tu La, mang theo mây mù quỷ mị, chậm rãi hạ xuống bên cạnh Thanh Dao bọn họ.

Thủ bị kinh thành vừa nhìn thấy lại thêm một người nữa, sắc mặt khó coi mở miệng.

" Tặc tử lớn mật, dám làm bị thương Dận Vương điện hạ, lập tức ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, bằng không đừng trách chúng ta thủ hạ vô tình."

Thủ bị kia bởi vì trong lòng lo sợ, nên nói chuyện không đủ mạnh, một điểm thuyết phục cũng không có.

Thanh Dao cười lạnh một tiếng, khoe môi nhất câu, nhưng cuồng vọng, bẽ nghẽ mở miệng: "Chỉ bằng mấy người các ngươi? Còn muốn bắt lấy chúng ta, nực cười."

Nàng nói xong, quay đầu hơi nghiêng nhìn phía Ngân Hiên, chậm rãi mở miệng: "Xin lỗi, để cho Xuân Phong lâu các ngươi gặp phiền toái rồi "

"Không có việc gì", ngân hiên không nhìn nàng, nhưng thanh âm cũng chẳng lạnh lẽo, mang theo ấm áp, chỉ là ngẩng đầu một cái, trong con ngươi đen kia bắn ra chính là ánh sáng khiếp người, lãnh mị thanh âm vang lên.

"Niệm Dao, lập tức đem các cô nương triệu tập lại, nhanh chóng rời khỏi Xuân Phong lâu."

Chỉ cần người không có việc gì, một tòa xuân phong nho nhỏ, hắn còn không

để vào mắt.

"Dạ, gia" Niệm Dao lĩnh mệnh, ra lệnh một tiếng, lâu trên lâu dưới các cõi nương tất cả đều đứng cùng nhau, cẩn thận từng li từng tí nhìn hết thảy trước mắt, tú bà dẫn theo quy nô Xuân Phong lâu còn có Niệm Dao bảo vệ nhóm các cõi nương này.

Mà ngoài cửa Xuân Phong lâu lúc này nghiêng mình tiến đến hai ba nam tử thân thủ bất phàm, cung kính mở miệng, "Gia."

"Giết sạch."

Ngân Hiên lạnh giọng mệnh lệnh, lập tức mọi người di chuyển, ngân hiên cùng Thanh Dao quanh thân sát khí, dẫn thủ hạ cùng xông tới, mạnh mẽ phóng ra bên ngoài, thủ bị kinh thành vừa nhìn thế trận, khủng hoảng liền lui về phía sau, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy, thỉnh thoảng sợ hãi lấy tay xoa trán.

Hắn trong lòng biết rõ ràng, những kẻ này là người giang hồ, mỗi người thân thủ bất phàm, đừng nói hắn dẫn theo hai nghìn binh sĩ, chính là mang năm nghìn, cũng chưa chắc có thể thắng được bọn họ.

Một bên thì tiến tới, một bên thì rút lui, thắng một đường ra khỏi Xuân Phong lâu, phía bên ngoài quả nhiên có rất nhiều binh tướng vây quanh, liều mạng xông tới.

Trên đường cái không có một người, hơi thở tử vong bao phủ toàn bộ phía chân trời.

Thanh Dao bọn họ bên này, tuy rằng ít người, thế nhưng mỗi người sđều át khí tận trời, con người đỏ đậm, ngược lại với thủ bị quân, tuy rằng nhiều người, nhưng mỗi người nhát gan sợ chết, ngay cả khí thế cũng kém một bậc, bởi vậy mỗi người sợ sệt, khủng hoảng...

Ngân Hiên cùng Thanh Dao dẫn một đám người trực tiếp xông ra ngoài, những binh sĩ kia không dám xông lên, cũng không muốn thả bọn họ rời đi, bao quanh vây bắt bọn họ.

Bỗng nhiên tiếng vó ngựa vang lên, bụi đất mù mịt, chớp mắt, một đội tinh binh mặc giáp trụ vọt tới, chớp mắt bao vây bọn họ, thanh âm vó ngựa vang lên ước chừng có hơn một nghìn người.

Ngân Hiên cùng Thanh Dao nhíu mày, mắt lạnh lěo nhìn sang, chỉ thấy người dẫn đầu, một thân cẩm y trường bào, kim quan cột tóc, cao quý khí phách, đúng là Thanh La quốc thái tử Trưởng Tôn Trúc, lúc này ngạo mạn cưỡi ngựa, dáng vẻ bẽ nghẽ thiên hạ, phóng đãng đến cực điểm, con ngươi bắn ra ánh sáng khiếp người, khoe môi nở nụ cười lạnh như nước, âm trầm dày đặc quét về phía Ngân Hiên.

Người nam nhân này, dĩ nhiên dám to gan không để hắn chút mặt mũi, vây hôm nay sẽ là ngày giỗ của hắn.

Ngân Hiên cũng không e ngại, lạnh lùng đối mặt, đường nhìn song song một mắt một cùn.

Cuối cùng Trưởng Tôn Trúc ra lệnh: "Đem tất cả mọi người ở đây bắt hết."

Hôm nay Dận vương gia bị thương, hắn tất nhiên muốn bắt tất cả thích khách, bằng không người đời sẽ nói Trưởng Tôn Trúc hắn như thế nào, chỉ coi thường hắn mưu hại hoàng đế, lời này nói ra sẽ rất khó nghe, vì thế nhất định phải bắt được mấy tên thích khách này.

"Dạ, thái tử."

Những tinh binh này đều là người thái tử phủ, do Trưởng Tôn Trúc cẩn thận bồi dưỡng ra, mỗi người đều là thân thủ vô cùng lợi hại, hơn nữa thủ bị quân lo lắng lúc trước, lúc này vừa nhìn thái tử xuất hiện, lại dẫn nhiều tinh binh như vậy, lập tức sỹ khí phục hồi, người người thần tình sục sôi, một lần nữa bắt đầu bao vây.

Thanh Dao ngược mắt quét mắt một vòng, xem ra hôm nay tất phải huyết chiến một trận, mình cùng Mạc Sâu Mạc Ưu thì không sao, chỉ sợ hại tới những nữ nhân vô tội kia, cần phải đem thương vong giảm xuống thấp nhất.

"Lên."

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu lập tức xông tới nghênh chiến, loan nguyệt đao kia vừa xuất hiện, liền dẫn ra luồng sáng cường đại, đồng thời cũng để lộ một chuyện.

Trưởng Tôn Trúc lúc này mới phát hiện nữ tử mặc bạch sắc sa y kia, quanh thân sát khí, song đồng lạnh lěo âm u, quanh thân hàn ý se lạnh, không phải

Thanh Dao còn là ai, còn có thủ hạ nàng sở hữu loan nguyệt đao.

Không ngờ tới thật sự là nàng.

Nếu như sớm biết là các nàng, hắn có thể đến muộn một hồi, để cho các nàng chạy thoát.

Bất quá lúc này nếu hắn đã tới, thì không thể để các nàng rời đi.

Hơn nữa hắn không muốn làm cho nàng rời khỏi, nếu như bắt đám người này, có thể ngầm thả nàng, Trưởng Tôn Trúc một phen tự đánh giá lúc, bất động thanh sắc, sắc mặt đột ngột chìm uốn, cả người lập tức bay lên trời, phi thân lên, ngân hiên sợ hắn thương tổn thanh dao, lập tức nhảy lên, thẳng hướng mà nghênh đón, xích khí hai người chạm vào nhau, tia lửa đồng thời bắn ra bốn phía, phát ra một tiếng nổ động trời, lại ở giữa không trung tạo ra một tiếng nổ tựa sấm sét.

Một nghìn tinh binh tấn công tới, cùng Mộc Thanh Dao đánh nhau.

Mà này thủ bị quân không dám đối phó Thanh Dao các nàng, lại trực tiếp đi vây đánh thanh lâu nữ tử, trong lúc nhất thời tiếng khóc la không ngừng, các nàng đã bao giờ trải qua chuyện như vậy đâu.

Trong bóng đêm, ngọn đèn chập chờn, yêu hòng một mảnh, sát khí lanh lẻ.

Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, thân hình xoay mình bay lên trời, gió nhẹ làm tấm váy lụa mỏng của nàng bay lên, mạng che rơi xuống, lộ ra khuôn mặt khuynh nước khuynh thành, rất nhiều người ngẩn ngơ, sau đó một khắc liền bị tiếng đàn du dương kia hấp dẫn.

Mỹ nhân như tư, tiếng đàn miêu miêu (câu tả để hán việt nghe hay hơn).

Rõ ràng là sát khí từ phía, hết lần này tới lần khác sinh ra yêu nhiều bức này, rất nhiều người đẹp ý vừa lòng hắn lên.

Trưởng Tôn Trúc nội lực mạnh mẽ, vừa nghe tiếng đàn Thanh Dao, liền biết đàn này mang theo sát khí, là một cây ma cầm, lập tức sắc mặt trầm xuống, mệnh lệnh.

"Tập trung lực chú ý, ngàn vạn đừng để tiếng đàn không chế."

Hắn vận khí đan điền kêu to, có thể khiến tinh binh phục hồi lại tinh thần, lập tức không dám khinh thường, một bên nghênh chiến, một bên không chế tâm trạng, để ngừa bị tiếng đàn điều khiển, chỉ cần bị điều khiển một lần thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) sẽ bị chảy máu mà chết.

Tiếng đàn Thanh Dao vẫn vô cùng lợi hại, đủ để chống lại người bình thường, hơn nữa nó đối với người không có nội lực, căn bản không có tác dụng, cho nên nàng một điểm không lo lắng cho các cô nương xuân phong lâu này.

Tình hình trên mặt đường, xảy ra biến hóa lớn, một nghìn tinh binh cùng thủ bị quân, không chỉ phải đánh đấu, còn phải tự mình chú ý không chế cảm xúc, tình thế đảo ngược này có thể khiến Mạc Sầu cùng Mạc Ưu còn có thủ hạ của Ngân Hiên được lợi rất nhiều, vài người như xông vào nơi không người, rất nhanh liền có người bị thương, máu tươi chảy ra, hơi thở tử vong càng ngày càng nồng đậm.

Tiếng đàn càng phát ra du dương, truyền đi rất xa.

Đúng lúc này, không xa không gần, truyền đến một đạo tiếng đàn khác, rất nhanh dung nhập trong của nàng tiếng đàn, Thanh Dao vừa nghe tiếng đàn này, không khỏi mặt lộ vẻ vui mừng, khoe môi câu ra tiểu ý.

"Vô tình."

Chương 106.3

Nàng khẽ gọi, ngẩng đầu nhìn giữa không trung, quả nhiên trong nháy mắt, chỉ thấy một nam tử áo màu bạc ngồi ngay ngắn ở trên ghế gảy hồ cầm, nhanh chóng rơi xuống bên cạnh nàng, hai người song song rơi xuống, tiếng đàn dung hợp, ăn ý như vậy, dường như là tiếng đàn đẹp nhất trời đất này.

Hai người không chỉ tiếng đàn giao hòa, chính là y phục trên người, cùng thần tình đều giống nhau, đậm nhiên xuất trần, phiêu dật như gió.

Tiếng đàn đầu tiên là nhu hòa, như gương mặt xuân phong hơn người, ám áp, làm cho người ta muốn ngủ, chậm rãi thâm vào một cổ thấm lạnh gió thu, cuối cùng tiếng đàn đột ngột biến đổi, mãnh liệt nổi lên, những người kia lúc trước bị mê hoặc tâm trí, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, như có vô số kim nhỏ đâm vào trong tim.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu lập tức thu lại thần khí, lui đi sát khí, tiếng đòn này chính là sát nhân.

Chỉ cần tâm thần quy lại làm một, cả người ôn hoà, liền sẽ không bị cầm gây thương tích.

Mà thủ hạ của Ngân Hiên, vì Mạc Sầu và Mạc Ưu đã cẩn dặn qua bọn họ, bởi vậy đám người bên này lại bình an vô sự.

Nhìn một nghìn tinh binh Trưởng Tôn Trúc mang đến, rất nhiều người ngã xuống đất, không ngừng co quắp trên mặt đất, rất nhanh miệng mũi liền chảy hết máu mà chết.

Mà bên kia thủ bị quân cũng đã chết rất nhiều.

Các cô nương Xuân phong lâu có mấy người bị phòng giữ quân giết, những người còn lại sắc mặt sờm tráng bệch, hai mắt khủng hoảng, nhìn chằm chằm hết thảy trước mắt.

Thế cuộc cuối cùng hoàn toàn bị Thanh Dao cùng Vô Tình khống chế được.

E rằng tiếng đòn Thanh Dao còn chưa tu luyện thành công, thế nhưng của Vô Tình lại là một lợi khí sát nhân, ở dưới tiếng đòn của hắn sao có thể lưu lại mạng sống chứ?

Chỉ ngoại trừ trình độ nội lực mạnh mẽ đến vô cùng, mới có thể không bị tiếng đòn ảnh hưởng.

Giống như Ngân Hiên cùng Trưởng Tôn Trúc, tiếng đòn lại không thể khiến bọn hắn bỏ mạng.

Nhưng một nghìn binh lính trong chớp mắt không chết cũng bị thương, còn có hai nghìn thủ bị quân, đều thương vong vô số, Trưởng Tôn Trúc lòng nghẹn lại, tâm trạng rối loạn, liền để cho Ngân Hiên có cơ hội, lập tức không chậm trễ, một chưởng đánh tới. Trưởng Tôn Trúc mắt thấy chưởng phóng đến, ngay lập tức tránh, nhưng vẫn là chậm nửa nhịp, cuối cùng bị đả thương, rơi xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngân Hiên giương lên tay chuẩn bị giết Trưởng Tôn Trúc.

Lúc này, Vô Tình cùng Thanh Dao thu hồi tiếng đòn, ánh mắt trầm xuống,

chậm rãi mở miệng.

"Đừng đánh, lập tức mang người đi đi."

Nhất thời không được giết Trưởng Tôn Trúc, động tĩnh ở đây, chỉ sợ sớm đã kinh động tới người ở kinh thành, không nên dây dưa thêm, đến lúc có nhiều quân lính tới, bọn họ khó có thể thoát thân, mặc dù các nàng thoát thân không khó, chỉ sợ mấy cô gái thanh lâu kia không chạy được.

Mà nàng không muốn các nàng ấy toàn bộ phải bỏ mạng.

Lời nói Thanh Dao vừa dứt, Ngân Hiên lập tức phục hồi lại tinh thần, vung tay lên, Niệm Dao cùng tú bà rất nhanh dẫn các cô nương xuân phong lâu lên xe ngựa.

Hôm nay nhất định phải đem những nữ nhân này ra khỏi Phượng Phàn thành, bằng không chỉ có một con đường chết.

Mà giờ khắc này cửa thành chỉ sợ đã đóng từ lâu, chỉ có cách xông thẳng ra.

Đoàn người hao hao đãng đãng (trùng trùng điệp điệp = mạnh mẽ) ly khai xuân phong lâu.

Trên ngựa, dẫn đầu chính là Thanh Dao, ngồi bên trái nàng chính là Vô Tình, Thanh Phong theo sát phía sau hắn.

Bên phải nàng là Ngân Hiên, phía sau cũng có mấy tên thủ hạ đi theo, hai người nam tử này đều xuất trần bất nhiễm (thoát tục), quanh thân lanh sát, hơn nữa đều quay đầu nhìn nàng.

Bất quá lúc này, nàng không muốn nhiều lời, toàn lực ứng phó với sát cơ đang đến gần mới là cần thiết.

Trong màn đêm, trên đường cái Phượng Phàn thành một mảnh điêu tàn, hai bên đường phố, đèn lồng nhẹ lay động, không khí đã yên lặng, sự náo nhiệt lúc nãy đã không còn, chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo.

Cửa hàng hai bên đường đều đóng cửa, toàn bộ Phượng Phàn thành bị bao phủ bởi một cỗ khí tức áp lực.

Chuyện Xuân phong lâu có người ám sát Dận vương gia, từ lâu đã truyền

khắp toàn bộ Phượng Phàn thành, từng đội từng đội binh tướng mạnh mẽ đi lại trên đường phố, từ người bán hàng rong, đến bách tính đi dạo trên phố buổi tối, đều sớm bị dọa trốn về nhà, ai dám ở trên đường đi dạo, chỉ sợ chẳng may bị bắt gặp sẽ trở thành phần tử loạn đảng bị xử tử.

Cửa thành, quả nhiên đã đóng.

Người thủ thành cao đứng trên cao, trừng mắt nhìn đám người phía dưới.

Thanh Dao vung tay lên, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bay lên trời, trong đêm tối, hai người như hai con giao long bay lên, hướng thẳng trên trời, chớp mắt biến ra vũ khí, thẳng đánh về phía binh lính canh cửa thành, mà tên binh lính kia vung tay lên, từ phía sau xuất hiện rất nhiều binh sĩ.

Xem ra người ta đã sớm chuẩn bị a.

Bất quá nếu các nàng có thể gây thương tổn cho một nghìn tinh binh cùng hai nghìn thủ bị quân, những người này tự nhiên cũng không đáng để tâm.

Thủ hạ của Ngân Hiên cũng phi thân lên đi trợ giúp Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, mà phía dưới cửa thành, hai người lao ra, lúc này đây, căn bản không nên để Thanh Dao động thủ.

Hai nam nhân một tǎ một hữu đồng thời mở miệng: "Để bọn ta đi."

Thân hình vụt lóe, người đã bay lên không, chưởng phong đánh ra như lôi điện, chớp mắt đánh bại rất nhiều người, Ngân Hiên xẹt qua mọi người, một chưởng đánh về phía cửa thành, mười phần lực đạo, chỉ nghe cửa thành oanh một tiếng nổ, đổ àm xuống.

Mà Vô Tình cùng Ngân Hiên lại xoay người ngồi bình ổn trên tuấn mã.

Thanh Dao vung tay lên, trầm giọng mở miệng: "Đi mau."

Trên tường thành Mạc Sầu không dám ham chiến, tuy nói bọn họ không sợ những người này, thế nhưng nếu trì hoãn nữa, chỉ sợ sẽ có thêm rất nhiều người tới đây.

Đoàn người hao hao đãng đãng ra khỏi thành, thẳng hướng Hoàng Viên quốc.

Mà sau khi các nàng vừa ly khai, cửa thành liền xuất hiện một vị tướng quân dẫn theo một vạn binh lính, nhìn đại môn trống rỗng, chỉ có thể thở dài.

Những người này thật là lợi hại, không chỉ khiến Dận vương gia bị thương nặng, còn đả thương thái tử gia, lúc này cho dù có đuổi theo, chỉ sợ sẽ có thêm càng nhiều binh tướng thương vong.

Vì sao những người đó đói với Trưởng Tôn trúc thái tử cùng Dận vương gia lại như vậy? Chẳng lẽ là hai vị chủ tử chọc tới người ta, tướng quân kia cám thán, người nào không chọc, lại chọc tới những người đó.

Xe ngựa phi nước đại, bọn họ đã ly khai Phượng Phân thành rất xa, lúc này đang ở chân núi.

Thanh sơn lục thủy (non xanh nước biếc), sương mù sáng sớm mang theo hơi ẩm, thẩm thấu toàn bộ một mảng xanh ngát, tươi mát động lòng người.

Mọi người chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, lại thêm nửa đêm đi đường, đều mệt chết đi, mau chóng xuống ngựa, ngồi xuống đất.

Những cô nương kia, tuy rằng lúc trước kinh hách quá độ, nhưng về sau ở trong xe ngựa ngủ, lúc này trời đã sáng, nhao nhao xuống xe ngựa, chỉ thấy trong buổi sớm đầy sương, trong thanh sơn lục dã (núi xanh đồng cỏ xanh), thoáng cái xuất hiện nhiều công tử tuấn tú như vậy, mỗi người đều bất phàm. Đêm qua chỉ lo hoảng loạn, căn bản chưa kịp rõ những người này, hiện tại vừa nhìn, gò má không khỏi ửng hồng, phương tâm (tâm hồn thiếu nữ) đại động.

Đáng tiếc những người này thân thủ lợi hại, đều là những người đi theo chủ tử, hoàn toàn không để ý, làm như không phát hiện ánh mắt của những nữ nhân kia.

Thanh Dao tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu bởi vì trên mặt có bụi bẩn, liền đi đến bờ sông rửa mặt.

Thanh Phong đẩy Vô Tình đi tới, trên khuôn mặt tinh tế của Vô Tình, nhìn chưa ra chút nào tức giận hoặc sinh khí, con ngươi tường hòa, chậm rãi mở miệng: "Ngươi quả nhiên đến nơi đây."

"Cám ơn ngươi Vô Tình."

Thanh Dao ôn nhu mở miệng, đêm qua nếu không phải vô tình tới, chỉ sợ các nàng không thể dễ dàng thoát thân như vậy, nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ áy náy.

"Lúc trước không nê rời cốc mà không nói với ngươi, ta là sơ..."

Lời của nàng còn chưa dứt, Vô Tình giơ tay lên, ngăn trở nàng nói tiếp, kỳ thực nàng muốn nói cái gì, hắn đều biết, mà hắn không cần nàng áy náy, mỗi người đều có chuyện nên làm, hắn làm sao lại trách nàng chứ.

"Được rồi, kế tiếp ngươi định làm như thế nào?!"

Vô Tình ôn nhu mở miệng, ánh mắt tựa như thanh hồ (hồ nước trong), tạo nên tầng sóng lớn, khiến người ta không thể rời tầm mắt.

Cả người hắn phiêu dật như tiên tử, cho dù ngồi ở xe lăn, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt hắn, những nữ nhân xuân phong lâu kia, ngay người nhìn, có người còn nói thầm: "Người này đẹp quá a, là ai a?"

Các nàng là người trong thanh lâu, tự nhiên không biết đến vô tình, bởi vậy cũng không cảm thấy hắn đáng sợ.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy hắn, sớm bị dọa chạy.

Thanh Dao trầm tư một chút, nếu như bây giờ trở về Vô Tình cốc, nội tâm luôn luôn có điểm không cam lòng, thế nhưng Phượng Phản thành nhất định đề phòng nghiêm ngặt, e là phải cẩn thận đối phó.

"Ta định tới Hoàng Viên quốc phía trước một chút, sau này tính tiếp."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Vô Tình không nói gì, chỉ cùng ngồi ở một bên, hai người không tiếng động, nhìn vô cùng ấm áp.

Thế nhưng có ánh mắt khác từ xa nhìn tới, mặc dù Thanh Dao không ngẩng đầu lên, cũng biết đó là ánh mắt ngân hiên, bất quá hắn đến tột cùng là người nào vậy? Ở trong trí nhớ của nàng tựa hồ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người này, hơn nữa ánh mắt hắn chung quy ẩn hiện vẻ đau lòng, Thanh Dao ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy xa xa Ngân Hiên một thân trường bào ngồi trên một tảng đá lớn, gió khẽ thổi làn tóc, nhẹ nhàng bay bay, nỗi buồn dày đặc như bao phủ cả

người hắn, nhưng vẫn ngồi ở trên tảng đá lớn không nhúc nhích, hai mắt nhìn xa xăm, cả người lộ ra một cỗ cô đơn quạnh quẽ.

Nhớ tới hắn vì mình rước lấy họa, hắn không chỉ không trách nàng, trái lại còn trợ giúp nàng, nàng tuy rằng không nhận ra hắn, nhưng có thể khẳng định một việc.

Hắn nhất định là biết nàng, như vậy hắn hiện tại, chẳng lẽ là dịch dung, hắn có thể là ai?

Trong đầu trước sau nghĩ lại một lần, nếu là người thích mình, kỳ thực cũng không có mấy người, ngoại trừ Trưởng Tôn Trúc luôn mồm nói thích nàng, còn có yêu nghiệt Sở Thiển Dực, cuối cùng chính là hoàng thượng, bất quá hoàng thượng là không thể nào, bởi vì hắn sao có thể rời kinh thành, như vậy Ngân Hiên là cái tên yêu nghiệt Sở Thiển Dực kia sao?

Nghĩ đến khả năng này, Thanh Dao liền đứng lên, nàng thiếu hắn một món nợ lớn.

Vô thanh vô túc tiêu sái đến trước mặt Ngân Hiên, nhẹ nhàng dừng lại.

Mà phía sau của nàng, vô tình như trước diện vô biểu tình, chỉ là trong con ngươi chợt lóe lên nỗi buồn nhẹ, Thanh Phong đầy công tử đi qua một bên đi ngắm phong cảnh, không muốn làm cho hắn khó chịu nữa.

Vô tình ngồi ngay ngắn ở xe lăn, nhìn khinh sơn tết thủy xa xa (có thể hiểu là non nước nhìn xa trông rất nhỏ), bao phủ trong tầng sương mù, mơ hồ hư vô.

Mọi chuyện đều như một giấc mộng.

Khi còn bé, theo sư phụ, sư phụ dạy hắn vô tình, dạy hắn nếu không phải người trong lòng, liền ghét bỏ, liền giết, cơ hồ là từ đó trở đi, tên của hắn đều được mọi người biết đến, chỉ cần nhắc tới vô tình, người lớn trẻ nhỏ đều sợ hãi.

Vốn là tự mình có điểm bất an, thế nhưng dần dần lại quen rồi.

Nhưng đến khi lớn lên, mới biết được hắn và tất cả mọi người xa cách, đáy lòng có chút tịch mịch, ngay cả một người bạn cũng không có.

Bởi vì khuôn mặt hắn đẹp, cùng với việc luôn ngồi trên xe lăn, bởi vậy rất

nhiều người khi vừa liếc nhìn hắn, liền biết ngay lai lịch của hắn.

Thẳng đến khi vì Tiểu Ngư mà cứu nàng, nàng không chỉ không sợ hãi hắn, nhưng lại muốn bái hắn làm thầy.

Từ sau lần đó, không có ai biết, hắn là có chút hưng phấn nho nhỏ, bởi vì trên đời này rốt cuộc có người không hề sợ hắn, hơn nữa không coi hắn là quái vật.

Chỉ là không nghĩ tới, nàng cư nhiên xông vào vô tình cốc, hơn nữa lại ở trong cốc không chịu đi.

Dần dần sự ngang tàng kiêu ngạo, kiên cường của nàng hấp dẫn hắn, khiến hắn khi không có chuyện gì làm, trong đầu lại hiện lên hình ảnh nàng.

Đến lúc đó hắn mới biết, là tự mình động lòng, không phải vì tịch mịch.

Bây giờ nhìn nàng dùng khuôn mặt tươi cười đó với người khác, đáy lòng liền dâng lên một trận chua xót, nhưng không muốn làm nàng khó xử, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi, ông trời để cho hắn gặp được nàng, đã là chuyện không thể thay đổi, có lẽ hắn vẫn nên là một người đơn thuần (đơn giản không toan tính), bởi vì nàng thích người đơn thuần.

Gió khẽ thổi, trên mặt vô tình hiện vẻ yếu ớt khó thấy, đôi mắt sáng ngời như bị sương mù che lấp.

Xa xa, Thanh Dao đứng cạnh Ngân Hiên, chậm rãi mở miệng.

"Ngân hiên, ngươi đến tột cùng là ai? Ta cảm giác chúng ta quen nhau?"

Ngân hiên nghiêng đầu, một nửa khuôn mặt bị che lấp, mà một nửa gương mặt kia đẹp đẽ không gì sánh được, đôi mắt kia âm u thâm trầm như đại dương mênh mông.

Khóe môi thản nhiên cười, nhẹ nhàng mở miệng: "Ngươi nghĩ nhiều rồi? Vì nữ nhân trước kia ta thích, rất giống ngươi, vì thế ta từ trên người ngươi mà thấy được bóng dáng của nàng."

Ngân hiên nói xong, không hề nhìn Thanh Dao, quay đầu nhìn ngọn núi phía xa, ánh mắt một mảnh sương mù, làm cho người ta nhìn không ra lời hắn nói là thực hay giả.

Thanh Dao cũng lười đi tính toán, thế nhưng lần này nàng ở xuân phong lâu gây tai họa lớn như vậy, làm hại hắn mất đi sản nghiệp, hơn nữa còn khiến những cô nương này các không có chỗ đặt chân.

"Về chuyện xuân phong lâu, ta rất xin lỗi, ta sẽ bồi thường tất cả tổn thất."

"Không cần, dù sao ta ở một chỗ cũng khá lâu rồi, đang muốn đổi sang nơi khác kinh doanh."

Ngân hiên nhàn nhạt lên tiếng, cư nhiên cự tuyệt đề nghị của Thanh Dao, bất quá cho dù hắn không muốn, Thanh Dao cũng không phải cái loại người lòng tham không đáy, bởi vậy một chọn chọn mi, nhìn phía Mạc Sầu đang đi tới.

"Mạc Sầu, hiện ở trong tay còn có bao nhiêu bạc!"

Mạc Sầu vừa nghe, liền biết chủ tử là muốn bồi thường bạc cho người ta, xuân phong lâu kia bị hủy, những cô nương này cũng cần có nơi để đi, cũng phải an bài thỏa đáng, tiểu thư làm như vậy, cũng là có lý, lập tức cung kính mở miệng.

Chương 106.4

"Còn hơn một vạn hai."

Đây là tiền các nàng lúc trước lấy ra, vốn lấy ra hai vạn hai, đã cho tú bà năm ngàn lượng, trừ bỏ chi tiêu, thì còn hơn một vạn hai.

Thanh Dao vươn tay, Mạc Sầu đem ngân phiếu lấy ra đưa tới trên tay của nàng, Thanh Dao nhận lấy, đưa tới trước mặt Ngân Hiên, chậm rãi mở miệng: "Mặc dù có hơi ít, nhưng tốt xấu gì hãy dàn xếp cho các cô nương chỗ tốt trước, đây cũng là tâm ý của ta, xin đừng cự tuyệt, bằng không ta sẽ bất an."

Nếu nàng đã nói như thế, Ngân Hiên miễn cưỡng quay đầu nhìn hơi nghiên ở phía sau nàng.

"Nhận lấy đi."

Nữ Tử kêu Niệm Dao đã đi tới, bất quá tên của nàng vốn là Khuynh Thành,

nếu đã ra khỏi xuân phong lâu, nàng liền không muốn dùng lại cái tên trước, trước đây nàng muốn lấy thái tử làm cây đại thụ để dựa vào, sử Xuân Phong lâu buôn bán sẽ cao hơn một tầng, ai biết đột nhiên bị nữ nhân nhô ra này phá hủy, hơn nữa Gia tựa như rất để ý nữ nhân này.

Bất quá đêm qua, Trưởng Tôn Trúc đã tuyệt tình không nể mặt, xem ra nam nhân vĩnh viễn luôn có hai sắc mặt.

"Dạ, gia", ngân phiếu thu xuống xong, Ngân Hiên đứng lên, gió bắt đầu lay động trường bào của hắn, tựa như đang bay múa, hắn một thân cuồng ngạo, như anh hùng trong loạn thế, bình tĩnh mệnh lệnh: "Tất cả đều lên xe ngựa, đi."

"Dạ "

Tú bà vừa rồi vẫn không dám tới gần để nghe chủ tử nói, bây giờ vội vàng chạy chậm qua đây, cẩn thận mở miệng: "Cô nương, hiện tại chúng ta sắp đi, ngươi hãy đem một nửa giải dược còn lại cho ta."

Thanh Dao phì một tiếng nở nụ cười, sung sướng đến cực điểm.

"Đó chính là giải dược, ta lừa gạt ngươi thôi, đâu có giải dược nào phân làm hai để dùng."

Một lời của nàng vừa rơi xuống, tú bà xuýt nữa ngất xỉu, giận mà không dám nói gì, tiểu cô nái nái này cùng gia không biết quan hệ gì, mình vẫn nên ít chọc vào nàng ta mới tốt.

Các cô nương Xuân Phong lâu, đều có chút quyền luyến không đi, đáng tiếc chủ tử ra lệnh, ai cũng không dám không đi, đành chuyển người lên xe, hai chiếc xe ngựa, hơn nữa có đến bảy con ngựa cao to, đã nhanh chóng chạy đi.

Thanh Dao đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, xoay người dẫn Mạc Sầu đi tới, bọn hắn bây giờ bên này chỉ có mấy người.

Nàng cùng Vô Tình, còn có Thanh Phong, Mạc Sầu và Mạc Ưu.

"Chúng ta cũng đi thôi, chỉ sợ trên đường đi phải cẩn thận mà chống đỡ, bây giờ còn đang trong phạm vi của Thanh La quốc, tuy rằng đã ra khỏi Phượng Phản thành, chỉ sợ hoàng榜 đã phát đến các nơi trên toàn quốc."

Vô tình gật đầu, thân hình nhúng một cái nhảy lên ngựa, mà nàng cũng lén lên ngựa theo sát phía sau .

Thanh Phong đem xe đầy của Vô Tình mang theo, đoàn người đánh ngựa chạy như điên.

Hơn mươi ngày sau, họ đã tránh được binh tướng, tới Nhạn Môn Quan.

Trước Nhạn Môn Quan, tầng tầng binh tướng canh gác, đề phòng nghiêm ngặt, trận chiến vô cùng khổng lồ, thế tới rào rạt, tựa hồ ngay cả một đám ngựa điên cũng không dám đi ra, nhưng Thanh Dao cũng không sợ hãi, thực sự ra không được, thì liền xông vào, các nàng đi chuyến này, mỗi người đều võ công cao cường, đừng nói binh lính Nhạn Môn Quan, ngay cả đám quân đang tập hợp kia cũng không làm gì được bọn nàng, nhưng ngoài ý muốn chính là, căn bản không cần các nàng phải xông vào.

Bởi vì trước Nhạn Môn Quan, Ngân Hiên để lại một thủ hạ đang ở đó chờ các nàng.

"Cô nương, gia chúng ta để cho thuộc hạ ở lại truyền lời, chờ buổi tối, vượt qua những binh tướng này, từ một phía tường cao khác mà nhảy qua, nơi đó chính là địa thế yếu nhất của Nhạn Môn Quan!"

Thanh Dao một nhíu mài, ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã lặng ở chân trời, mắt thấy trời cũng gần tối, ánh nắng đỏ của hoàng hôn, bao phủ toàn bộ phía chân trời, yêu diễm như màu máu, mỹ lệ mà nóng cháy.

Ngân hiên, không chỉ vóc người tuấn mỹ, năng lực nhất lưu, hơn nữa đối với nàng tốt đến như vậy, nàng thực sự nghĩ không ra hắn vì sao vẫn phải trợ giúp nàng?

Hơn nữa nghe ngữ khí của hắn, vì nàng giống nữ nhân trước đây của hắn, điều này có thể sao?

Thanh Dao ngữ khí không rõ mở miệng từ từ nói.

"Được, các ngươi theo Gia đã bao nhiêu năm?"

Nàng muốn biết Ngân Hiên mở kỹ viện đã bao nhiêu năm, từ đó có đoán ra lai lịch hắn, nhưng tên thuộc hạ này cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy trúng kế, nên chỉ trầm giọng mở miệng: "Chuyện của Gia , bọn thuộc hạ

không rõ ràng lắm."

Nói xong liền lui qua một bên.

Chân trời, rặng mây đỏ chưa tia nắng cuối cùng cũng lui xuống, bóng đêm đã tràn tới.

Có thuộc hạ Ngôn hiên đi phía trước dẫn đường, dẫn đoàn người các nàng, vòng qua cửa thành, đi tới một chỗ tương đối yên lặng, nơi này là địa thế yếu nhất của toàn bộ Nhạn Môn Quan, bình thường ít có người tới, bởi vì bên ngoài tường thành có một con sông dài mươi mấy trượng, trên mặt sông vắng vẻ, dù có người nào có bản lĩnh, cũng không có biện pháp một hơi thở mà bơi qua bờ bên kia sông, mà không bị mất sức lực.

"Đi thôi, bên ngoài có một chiếc thuyền đậu chờ, hiện tại chính là thời gian."

Thủ hạ kia nhẹ giọng mở miệng, Thanh Dao nhúng mình trên lưng ngựa bay lên không trung mà đi, bay thẳng lên trên tường thành bao la hùng vĩ, dưới bờ tường bên kia quả nhiên có một chiếc thuyền, trong bóng tối, liền một ngọn đèn cũng không có, nhưng bởi vì những người này đều xuất thân là luyện võ, vì thế có thị lực kinh người, nên biết thuyền kia rất lớn.

Thanh Dao vung tay lên thân thể vừa lao xuống vừa mệnh lệnh.

"Nhanh lên một chút."

Tất cả mọi người tung người thẳng lên tường thành, bay xuống phía dưới, rơi trên thuyền.

Thuyền thỉnh thoảng ở trên mặt nước chao nghiêng một chút, tạo nên gợn sóng lăn tăn, đợi mọi người toàn bộ rơi xuống, thuyền kia tựa như tên rời cung lướt ra ngoài mà đi, chỉ chớp mắt đã ly khai hộ thành, đoàn người thở dài một hơi.

Tuy rằng không sợ những binh lính, thế nhưng có ai nguyện ý cùng những người đó chính diện xung đột đâu.

Hiện tại cuối cùng cũng ra khỏi Nhạn Môn Quan, nơi này là địa giới của Hoàng Viên quốc.

Thuyền rất nhanh cắp bờ, Thanh Dao cùng Vô Tình dẫn người lên bờ, đợi

đến lúc quay đầu lại, thủ hạ của Ngân Hiên đã đứng ở mũi thuyền, chỉ huy người láy thuyền rời đi, trên bờ Thanh Dao ôm quyền, chậm rãi mở miệng: "Xin thay ta cảm ơn gia nhà các ngươi."

"Cô nương khách khí."

Thủ hạ kia một lời rời xuống, thuyền đã rời bờ.

Trên bờ vài người đưa mắt nhìn thuyền kia chậm rãi rời đi, cuối cùng cùng nhau xoay người lại nhìn Thanh Dao, chỉ thấy nàng khoe môi hiện lên ý cười, mắt sáng như sao, quay đầu nhìn về phía Vô Tình.

"Chúng ta đi thôi."

Nhin nàng tâm tình khoan khoái, Vô Tình cũng không có nói gì thở phào nhẹ nhõm, cả đêm tâm cứ nặng nề, nên liền gật đầu: "Đi thôi!"

Chương 106.5

Bởi vì không có ngựa, hơn nữa lại không mục đích, đoàn người cũng không nóng lòng, chậm rãi mà hành tẩu, dù sao ra khỏi Nhận Môn Quan rồi, các nàng cũng không cần phải lo lắng có người nhận ra các nàng nữa, bởi vậy thiên nhiên tự đắc, gió đêm thoảng lất phất vào gương mặt mỗi người, sảng khoái cực kỳ.

Lúc trời hừng sáng, các nàng đi tới một cái trấn nhỏ, thôn trấn cũng không lớn, chỉ có trên dưới một trăm hộ gia đình, bốn phía là núi lớn, hoàn cảnh ưu mĩ, không khí mới mẻ.

Vô Tình phân phó Thanh Phong đi tìm khách sạn, đoàn người đã đi hết một đêm, nên đều mệt mỏi, nên tìm một nhà khách sạn nghỉ ngơi đi.

Thanh Dao ngăn trở Thanh Phong, chậm rãi mở miệng.

"Tuy rằng chúng ta đã ra khỏi Thanh La quốc, nhưng chỉ cần bọn họ tìm không được chúng ta, tất nhiên sẽ mở rộng phạm vi lục soát. Mà nơi này cách Thanh La quốc cũng không phải quá xa, vẫn là cẩn thận mới an toàn."

Nàng vừa nói, mọi người đều gật đầu quay sang nhìn nàng, xem nàng có đề nghị nào tốt không.

Thanh Dao mím môi cười: "Thanh Phong, ngươi đi hỏi thăm một chút, xem phụ cận có gia đình nào cho thuê phòng ở không, cái loại đơn giản như tú hợp viện ấy, e rằng chúng ta trong thời gian ngắn sẽ không thể rời đi chỗ này, vì tránh lộ ra chân tướng, vậy thì thuê một viện cho mình tốt hơn."

Thanh Dao nói xong, Thanh Phong kinh ngạc ngây ngẩn cả người, trong đôi mắt đen chợt lóe lên sự sắc bén, quay đầu nhìn về phía chủ tử.

Hắn không có chút bất ngờ nào khi nhìn thấy đáy mắt của chủ tử có vẻ mừng rõ, mà tâm tình của hắn lại trầm trọng không lý do.

Chủ tử thực sự cái gì cũng đều không quan tâm sao?

Hắn chẳng lẽ đã quên thân thể bản thân, thực sự vẫn tiếp tục như vậy sao? Chẳng lẽ hắn đã quên sứ mệnh trên người .

"Đi thôi, chiêu Thanh Dao nói mà làm."

Trong thanh âm của Vô Tình lộ ra sự vui vẻ, hắn vẫn muốn có được hình ảnh người một nhà thân mật ở chung, thế nhưng vẫn chưa từng ở chung như vậy, từ khi Thanh Dao vào cốc sau này, trong cốc náo nhiệt, hắn liền thích cái cảm giác người một nhà thân mật ở cùng một, vì cảm giác như vậy, cho hắn phải trả giá nhiều hơn nữa, hắn cũng cam tâm.

Thanh Phong không nói gì nữa, quay đầu rất nhanh xoay người mà đi, thế nhưng đôi mắt đen bịt kín một tầng sương mù kỳ dị, mờ mịt một mảnh.

Thanh Dao đi tới phía sau Vô Tình, đẩy hắn đi tới một góc, rồi tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Bình minh trời tờ mờ sáng, trán nhỏ còn không có bóng người nào, Mạc Sâu đi tới, cung kính mở miệng:

"Tiểu thư, ta đến ngã tư đường phía trước mua chút gì đó để ăn rồi mang qua đây?"

Thanh Dao gật đầu, Mạc Sâu bỏ đi, tiện thể đem Mạc Ưu lôi đi luôn, chỉ để lại Thanh Dao cùng Vô Tình hai người.

"Lần này cảm ơn ngươi đúng lúc chạy tới."

Thanh Dao nhìn Vô Tình, đôi mắt thật to sáng trông suốt, tựa như hai viên bảo thạch chói mắt hắc, mắt không nháy không chớp nhìn Vô Tình, Vô Tình nhìn bộ dáng của nàng, không khỏi trong lòng hoang mang rối loạn, tựa hồ có vật gì đó tràn đầy trong lòng ngực, run rẩy, tay chân cũng không biết để vào đâu, thật lâu mới nhẹ giọng mở miệng.

"Không có việc gì, giữa ta và ngươi đừng nói tiếng ta ơn, có vẻ quá xa cách, trong lòng ta, ngươi cũng giống như người nhà của ta vậy."

Đây là lần đầu tiên Vô Tình mở rộng nội tâm ra mà nói những lời như vậy, thái độ thiếu tự nhiên, nói xong liền cúi đầu.

Trong làn sương mù buổi sáng, hắn khẽ cúi thấp đầu, trên da thịt trong suốt như tuyết khẽ lây một tùng đỏ ửng, những sợi tóc trên đầu trơn truột giống như tơ lụa, mềm mại rủ xuống hai bên vai của hắn, cả người càng giống như loại búp bê gồm sứ tinh xảo, Thanh Dao nhìn bộ dạng này của hắn, tim bỗng nhiên nhảy một chút.

Một loại cảm giác kỳ quái nói không nên lời, thật giống như nhìn thấy món đồ chơi yêu thích hoặc là búp bê mình yêu thích rồi muốn hung hăng khi dễ một phen. (TT: kaka Thanh Dao xem vô tình như món đồ mình yêu thích)

Loại cảm giác này muốn có bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu quái dị, Vô Tình, rõ ràng là một sát thủ lạnh huyết vô tình, mình vì sao hết lần này tới lần khác đối với hắn có loại cảm giác này đây, chẳng lẽ nàng thích Vô Tình, thế nhưng chăm chú nghĩ kỹ, thì lại không có cảm giác mạnh mẽ của việc thích .

Tựa hồ trong lòng nàng dung hợp rất nhiều cảm giác, làm cho nàng cảm thấy mơ hồ.

Vô tình với nàng, vừa là thầy vừa là bạn, hiện tại lại tăng thêm như người thân, nói chung bao nhiêu dạng cảm giác, hòa cùng một chỗ.

Nếu nàng đã không rõ ràng lắm đây tột cùng là cảm giác gì, nên cũng không nghĩ nữa.

Hơn nữa thời gian kế tiếp, bọn họ sẽ ở cùng một chỗ, đúng lúc nương cơ hội này, làm rõ ràng, bản thân mình đối với hắn đến tột cùng là cảm giác gì.

Trải qua Tiêu Duệ cùng Mộ Dung Lưu Tôn, nàng không dám dễ dàng động

tình nõa.

Q.3 - Chương 107: Tâm Động Sao

Hai người đắm chìm trong cơn gió êm dịu buổi sáng, nhẹ nhàng mà nhỏ giọng nói lời tinh tế, làm cho người qua lại hai bên đường thỉnh thoảng lướt qua bên cạnh, kinh ngạc không ngót.

Một trán nhỏ như vậy, lúc nào mà có thể nhìn thấy nam nữ xuất sắc như thế, nên dù bước thật xa rồi, họ vẫn còn quay đầu lại nhìn.

Thanh Dao tuy rằng không hiểu chính mình đối Vô Tình chân thực cảm giác gì, thế nhưng nghe được Vô Tình nói mình là người nhà của hắn, không khỏi cao hứng, cười càng phát ra chói mắt, nhìn xa xa thanh sơn lục thủy, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

"Ta có chút nhớ vô tình cốc, cũng nhớ Tiểu Ngư nhi."

Thật là kỳ quái, rõ ràng Tiểu Ngư nhi là Kiều Nam, nhưng bây giờ phần lớn thời gian, nàng đã quên Tiểu Ngư nhi có một thân phận khác, chỉ nhớ nàng là nữ nhi của mình, khi nhìn không thấy nàng, sẽ có cảm giác nhớ thương.

Bất quá Tiểu Ngư nhi hắn là rất nhanh sẽ biết nói, cũng sẽ bước đi, nàng cùng hài tử khác không giống nhau, bởi vì trên người suy nghĩ, vì thế chính tích cực học tập nói chuyện, còn học tập bước đi.

"Chờ việc này kết thúc chúng ta trở về."

Vô Tình vươn tay tự nhiên nắm tay nàng, một trận cảm giác ấm áp từ bên tai theo đầu ngón tay chảy qua, tay hắn nhẫn nhại nõn nà, rõ ràng là tay nam tử, nhưng chỉ so với nữ tử còn mềm mại hơn, còn mang theo hơi nóng, mâu quang của Thanh Dao nhìn chằm chằm bàn tay kia, một đôi tay rất xinh đẹp, thon dài, trắng noãn, thực sự là một đôi tay để đánh đàn, mười ngón dài nhô đến đầu ngón tay, tinh tế tròn tria, toàn bộ bàn tay đẹp cực kỳ.

Vô Tình lúc đầu vốn vô ý, cho rằng Thanh Dao nhớ Tiểu Ngư nhi, đơn thuần muôn an ủi nàng, ai biết vừa chạm vào, quanh thân sản sinh ra một loại cảm giác tê dại, cảm giác này rất kỳ quái, rất xa lạ, hắn không khỏi hiếu kỳ, lại nắm chặt một chút, tay Thanh Dao rất mềm a, giống như một miếng bông vải.

Hắn cho tới bây giờ còn không có sờ qua tay nữ tử, thì ra mềm nhẵn như vậy, hai người cứ nắm như thế, lại quên buông ra, đều tự nhìn chầm chằm tay của đối phương nhìn, nhìn hơn nửa ngày.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu từ đàng xa đã chạy tới, cầm trong một túi bánh bao, còn cùng người ta xin một ít nước, thấy chủ tử cùng Vô Tình công tử vẫn không nói chuyện, cũng không chú ý tới bọn họ đang cùng nắm tay nhau, không khỏi cao giọng kêu lên.

"Tiểu thư, công tử, ăn bánh bao."

Hai người cả kinh, vội vàng buông lỏng tay ra, Mạc Sâu lúc này mới phát hiện đầu mối, lập tức nở nụ cười, đau đầu, nàng có phải phá hư chuyện tốt của bọn họ hay không.

"Chủ tử, xin lỗi a, các ngươi tiếp tục."

Nói xong muốn dẫn Mạc Ưu ly khai, Thanh Dao không khỏi có ngượng ngùng, vừa buồn cười, ngẩng đầu lạnh lẽo nàng liếc mắt một cái: "Chỉ biết nói nhiều, còn không lấy tới, chúng ta đói bụng."

Mạc Sâu nghiêm túc nhìn Vô Tình công tử một cái, hắn hiện tại, tựa hồ so với lúc các nàng mới gặp gỡ đã ôn hoà nhiều lắm, khi đó, căn bản chỉ là một người thanh sạch, hiện tại lại ôn nhuận rất nhiều, sẽ không tận lực cùng người khác giữ một khoảng cách, nhất là đối đãi với chủ tử, người có mắt cũng nhìn ra được, công tử cực thích tiểu thư, chỉ là không biết tiểu thư có ý kiến gì.

Mạc Sâu nhìn lướt qua tiểu thư đang tiếp nhận bánh bao, nàng chưa quên, chủ tử có một thân phận khác, nàng là hoàng hậu nương nương của Huyền Nguyệt.

Tuy rằng nàng hưu phu, thế nhưng ở trong lịch sử chưa từng có chuyện như vậy, nào có nữ tử hưu phu đâu, hơn nữa hoàng thượng cũng không có hạ chỉ phế nàng, nàng vẫn là Huyền Nguyệt hoàng hậu như cũ.

Như vậy Vô Tình công tử phải làm sao bây giờ đâu?

Mạc Sâu vừa đau lòng cái này, lại đau lòng cái kia, chán nản không nghĩ nữa, nên cầm lấy hai bánh bao, đi qua ngồi một bên ăn.

Mạc Ưu cõng cầm hai bánh bao theo phía sau nàng ngồi xuống, vừa ăn vừa nhìn Mạc Sầu, Mạc Sầu kỳ quái nhíu mày: "Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?"

Mạc Ưu lặng lẽ lắc đầu, trãi qua hơn một năm bôn ba, Mạc Ưu đã mười lăm tuổi, lúc này hắn so với một năm trước, hoàn toàn đã thay đổi thành một người khác, thân hình cao lớn, căn bản là một thiếu niên tuấn mỹ, bất quá ở trong mắt Mạc Sầu, hắn vẫn là một tiểu hài tử xấu xa, đây là chuyện làm cho Mạc Ưu phiền muộn.

Hắn chẳng biết lúc nào, từ từ đã nhìn chăm chú vào nàng, quan tâm nàng.

Tuy rằng nàng cũng quan tâm hắn, cũng nhìn chăm chú vào hắn.

Thế nhưng cách nhìn của hai người khác nhau trời vực.

Hắn nhìn Mạc Sầu như một nữ nhân, mà Mạc Sầu chỉ xem hắn là đệ đệ như nhau.

Hắn muốn trở thành một người nam nhân, mà không phải một đệ đệ.

Thế nhưng Mạc Sầu so với hắn lớn hơn năm tuổi, nếu như hắn không mở miệng, chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới phuơng diện kia, Mạc Ưu nghĩ đến đây một, ánh mắt đột ngột sáng tỏ hắn lên, khóc môi câu ra giải pháp, ho khan một tiếng, mở miệng: "Mạc Sầu, ngươi cảm thấy ta thế nào?"

Mạc Sầu nghe xong vẫn đề kỳ quái này, không có suy nghĩ nhiều, ngẩng đầu đánh giá liếc mắt Mạc Ưu một cái, cười tersed tigm gật đầu: "Trưởng thành tuyệt đối là một tên nhóc xấu xa, không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ thương tâm."

Nàng một lời vô tâm, Mạc Ưu sắc mặt lập tức thay đổi, tiếng nói âm u tăng lên, lạnh giọng: "Ta ở trong lòng của ngươi chỉ là hình tượng này, ta là hạng người như vậy sao?"

Hắn đột nhiên đứng lên, hù Mạc Sầu nhảy dựng, cũng kinh động bên Thanh Dao cùng Vô Tình ở bên kia, kỳ quái mở miệng: "Làm sao vậy?"

Mạc Ưu tâm tình phiền muộn hắn, nên rất nhanh tiêu sái qua một bên, sinh hờn dỗi, mà không biết đến tình trạng của Mạc Sầu, nàng không vui giận dữ trùng hắn liếc một cái, quay đầu lại nhìn phía chủ tử.

"Không biết hắn mắc cái chứng gì, ta chỉ bất quá khen hắn một câu thôi, nói hắn lớn lên sẽ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chọc rất nhiều nữ nhân thương tâm, tự nhiên nóng giận với ta, thực sự là càng lớn càng không có biện pháp hiểu nổi."

Mạc Sầu dùng sức cắn một chút bánh bao trong tay, hung hăng phát tiết bất mãn của chính mình.

Một bên Thanh Dao cùng Vô Tình ngẩng đầu lên nhìn Mạc Ưu phía xa xa, đang tựa ở một gốc cây liễu lớn, khuôn mặt như có điều suy nghĩ, tựa hồ cả người rất tịch mịch.

Vô tình đối với tình hình biết rất ít, thế nhưng Thanh Dao là người thông tuệ, hơn nữa cũng từng thích qua người khác, biết cái loại tâm tính này rõ ràng thích nhưng không được tự nhiên, lập tức há to mồm, hơn nửa ngày lên tiếng không được.

Nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Mạc Ưu lại thích Mạc Sầu, bởi vì bọn họ kém đến mấy tuổi.

Mạc Ưu thiếu chút nữa mươi lăm tuổi, mà Mạc Sầu thiếu chút nữa đã có thể hai mươi tuổi, hai người kém nhau năm tuổi, nếu đây là ở hiện đại, cũng rất ít thấy rồi, chớ nói chi là cổ đại, hay Mạc Ưu chỉ là thiếu niên ôm áp tình cảm nồng nỗi, rồi có một ngày sẽ chuyển biến khác, hắn còn nhỏ như vậy, nếu Mạc Sầu không biết, cũng rất tốt, như vậy ở chung trái lại sẽ tự nhiên hơn, một ngày nào đó hắn hiểu ra, Mạc Sầu cũng sẽ không bị đau khổ.

Hoặc khi Mạc Ưu trưởng thành, nhận rõ tâm ý của mình, đến lúc đó nếu hắn vẫn kiên trì, mà Mạc Sầu cũng thích hắn, nàng cũng không phải phản đối, bọn họ ở cùng một chỗ, người chân chính yêu nhau, thì chẳng phân biệt tuổi tác, gia thế.

"Mạc Ưu làm sao vậy?"

Vô tình không hiểu hỏi, Thanh Dao cười lắc đầu: "Tiểu hài tử giận dỗi, chúng ta không để ý tới hắn, một hồi thì tốt rồi."

"Ừ" Vô Tình không nói lời nào, đem nước đưa cho Thanh Dao, bây giờ là lúc hắn vui sướng nhất, hắn muốn quý trọng mỗi một thời gian.

Thanh Phong rất nhanh trở lại, hơn nữa cũng làm thỏa đáng, ở mặt đông của thị trấn nhỏ mua một tòa tú hợp tiểu viện, bởi vì gia đình kia muốn đi đến thôn trấn lớn, hơn nữa Thanh Phong ra giá tiền rất cao, nên gia đình đó lập tức không cần bàn bạc thêm, đồ vật bên trong, cái gì cũng không mang đi, tất cả đã chuẩn bị sẵn, giám đi cho bọn họ không ít phiền phức.

Vài người đi theo sau Thanh Phong, đi vào tú hợp viện đang bao phủ bởi nắng sớm.

Tiểu viện ở giữa, có một cây bạch quả cao to, trên cây nở ra rất nhiều đoá hoa nhỏ màu trắng, ánh dương quang xuyên thấu qua cành lá, thưa thớt rơi xuống, hoa cây bạch quả tỏa hương khắp nơi.

Trong khoảnh sân nho nhỏ, ở góc tường có trồng một bồn hoa, ngoài ra còn có một chút chuối tây, thật thú vị vô cùng.

Ở đây hoàn toàn là một ngôi nhà, một ngôi nhà nho nhỏ.

Vô tình cùng Thanh Phong ở tại phòng hướng nam, Thanh Dao ở tại dãy phòng phía tây, phân bố thỏa đáng, mọi người trở về phòng, bởi vì mệt mỏi một đêm, liền tắm rửa một chút, rồi ngủ một hồi.

Cửa tiểu viện có một cái khoá, nên mọi người hoàn toàn cùng người khác ngăn cách, dù cho Trưởng Tôn Trúc cùng Trưởng Tôn Dận lợi hại hơn nữa, cũng sẽ không nghĩ đến, mấy người các nàng lại bình yên tự đắc sống ở đây.

Mọi người vừa cảm giác ngủ thảng thì tỉnh dậy, sau khi đứng lên trời đã tối rồi, bụng cũng thật đói, cuối cùng phát hiện một việc.

Trong đám người này, không ai biết nấu ăn, mặc dù là Mạc Sầu, cho tới bây giờ cũng chưa làm qua cơm, chuyện này đã làm khó mọi người, cuối cùng mọi người đồng loạt nhìn Thanh Dao.

"Được rồi, ta làm đi, nếu như ta không muốn làm, thì có thể mua chút thức ăn chín trả về, nếu như ta nghĩ làm, liền để ta làm đi," giải quyết dứt khoát.

Thanh Dao thật có chút dở khóc dở cười, đây có phải gọi là tự làm bậy không thể sống hay không, nếu như hiện tại ở tại khách sạn, đâu cần nàng động thủ nấu cơm, hiện tại ngược lại, nàng phải tự đi nấu cơm, tuy rằng nàng làm cơm ăn thật ngon, bởi vì hưởng thụ mỹ thực cũng một chuyện thú vị trong cuộc đời. Thế nhưng ăn cơm mà chính mình phải động thủ, cũng

không phải là chuyện tốt.

Bỗng sau này nàng dạy Mạc Sầu làm chút thức ăn giản đơn cũng được, Thanh Dao chủ ý đã quyết định, liền hỏi Mạc Sầu, rồi tiến đến trù phòng nấu một ít cháo cho mọi người, kết hợp với ít điểm tâm, một hồi liền xong.

Sau bữa cơm chiều, Mạc Sầu dẫn Mạc Ưu, còn có Thanh Phong tự động biến mất, chỉ để lại Thanh Dao cùng Vô Tình ở trong viện dưới tàng cây bạch quả, ngắm trăng nói chuyện phiếm.

Hai thanh ghế nằm, một người chiếm cứ một cái, chính giữa đặt một bàn trà, có điểm tâm cùng trà.

Gió mát phơn phớt thổi đến, mùa hè bắt tri giác đã trôi qua, rất nhanh sẽ đến mùa thu, hoa cây bạch quả sắp tàn.

Ánh trăng như nước gióng soi rõ ở trong sân, Vô Tình híp lại ánh mắt đẹp, nhìn cây bạch quả có gió thổi qua, hoa khẽ lay động rồi rơi xuống, tựa như mùa hạ nổi lên mưa cánh hoa, Thanh Dao nhìn đây hết thảy, làm nàng nhớ tới Trung thu năm ngoái, nhưng là bây giờ chính mình lại ở xa ngoài ngàn dặm.

Không khỏi có điểm tưởng niệm thừa tướng phụ thân, còn có Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, không biết hai nữ nhân kia thế nào?

Chương 107.2

"Nghĩ gì thế?"

Vô tình lâu không có nghe tiếng của Thanh Dao, liền quay đầu nhìn sang, nhẹ giọng hỏi.

Chỉ thấy nữ nhân luôn luôn quanh quẽ, lúc này trên mặt ngoại trừ bao phủ một tầng ánh trăng rạng rõ, còn có một chút tưởng niệm, tựa hồ đang suy nghĩ nhớ đến người quan trọng nào đó, vừa nghĩ tới người mà lúc này nàng suy nghĩ, đáy lòng không khỏi cứng lại, ngay cả hít thở cũng khó khăn, hắng không khỏi cười rộ lên tự giễu.

Hắng dường như trở nên càng ngày càng có lòng tham.

Vô tình, ông trời đã hậu đãi người, cho người gặp phải một người như thế,

cho người trong lúc lãnh tinh, còn cảm giác thích một người, bao nhiêu đó đã đủ.

Nhưng bất kể hắn làm sao trấn an chính mình, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Nguyên lai thích một người, sẽ có cảm giác rất bá đạo, chỉ muốn trong lòng nàng chỉ nhớ kỹ bản thân mình thôi.

Trong lòng Vô Tình rối rắm, Thanh Dao cũng không biết, nàng vẫn đang chìm đắm ở suy nghĩ của mình, đang tính toán, chờ tất cả đều kết thúc, sẽ len lén trở về Huyền Nguyệt thăm thửa tương phụ thân, tiện thể nhìn xem tình trạng của Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, quyết định xong, liền thấy hài lòng hơn, quay người dùng ta đầm nhẹ đầu, đôi mắt đen loé ra ánh sáng yếu ớt.

"Vô Tình, ta nhớ nhà, nhớ phụ thân, còn có thân nhân."

Vô Tình sững sốt, lập tức hiểu ra, vừa nàng đang nhớ người nhà sao? Vừa hiểu không phải như mình suy nghĩ, trong lòng trở nên thật cao hứng, những cảm giác không thoái mái cũng tiêu tán mất, khoe môi câu dẫn ra tiểu ý, nụ cười này, làm cho Mộc Thanh Dao ở đối diện nhìn ngây người.

Nàng chưa từng nhìn thấy Vô Tình cười quá, lúc hắn không cười, đã đẹp đến nhân thần cẩm phẫn, hiện tại hắn cười.

Đừng nói nam tử, ngay chính nữ tử cũng thất hồn, ánh mắt của hắn như một đầm hồ trong suốt đầy ánh sáng, thật giống như có đèn chiếu sáng trên mặt hồ, dập dờn rực rỡ và minh khiết, da thịt dưới ánh trăng không chỉ trong suốt, hơn nữa trắng noãn mịn màng, môi đỏ au đẹp mê người, lúc này hắn khẽ nghiêng thân thể, trên đầu tóc đen như mây trút xuống dưới, cả người thật giống như một khối bánh ga-tô mê người, làm người ta ăn rất vui vẻ... (TT: sao mà trong suy nghĩ của tỳ Vô Tình ko phải là búp bê thì cũng là bánh ga tô O_O)

"Vô Tình, có ai nói với người hay không, khi người cười lên thật là đẹp mắt."

Thanh Dao âm thầm suy đoán, rõ cuộc là dạng cha mẹ gì, có thể sinh ra nam tử mỹ đên bực này, nhưng vì cái gì đên cuối cùng lại nhẫn tâm ném đi đứa bé đáng được chiều chuộng như vậy, nghĩ đên đây lòng nàng liền hung hăng nhói đau, hắn nhiều năm như vậy nhất định rất khó khăn để trãi qua.

Phán đoán xong, thanh âm nhu nhuận của Thanh Dao bỗng nhiên vang lên: "Vô tình, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, ta nhất định sẽ trở lại vài thập niên trước, nếu như khi đó gặp phải người, ta nhất định phải dùng hết năng lực của mình để cho người cuộc sống hạnh phúc."

Thanh Dao nói xong, làm cho Vô Tình chấn động, cả người giống như bị hóa đá.

Cứ như vậy lặng lẽ nhìn lẫn nhau, chính giữa chỉ cách một bàn trà, ngay cả hô hấp đều có thể nghe rõ ràng.

Trong con ngươi đen nhánh của hai người đều có mặt của đối phương rất rõ ràng.

Vô tình trong bóng đêm chậm rãi bao phủ một tầng sương, một lần nữa nhìn thấy không rõ đáy lòng của hắn, nhưng thanh âm từ tính vang lên, đã không còn lạnh lùng như trước.

"Thanh Dao, cảm ơn người, ông trời đã cho ta lúc này gặp được người, ta đã rất vui vẻ, từ ta gặp được người ta đã biết rất nhiều chuyện mà trước đây không biết, nguyên lai trên đời không phải chỉ có lạnh lùng, cũng không phải chỉ có vô tình, còn có rất nhiều cảm thụ khác, có biết giờ khắc này ta rất là vui vẻ không."

Giờ khắc này, hắn không bao giờ là nam nhân lạnh huyết vô tình nữa, mà là một nam nhân đơn thuần không có một chút tạp niệm.

Bộ dạng này của hắn, làm Thanh Dao đau lòng.

Đúng vậy, là đau lòng, tuy rằng cũng không hiểu rõ lầm tim của mình, thế nhưng nàng đau lòng vì Vô Tình, chỉ cần nghĩ tới những tội nghiệp mà hắn phải chịu, tâm liền cảm thấy đau đớn, nếu như có thể, nàng thật muốn lựa chọn thay hắn gánh chịu đau khổ này.

Cuối cùng có một ngày, nàng muốn đích thân tìm được người bỏ rơi hắn, hỏi bọn hắn sao nhẫn tâm đói đãi với cốt nhục của chính mình như thế?

Hắn tốt như vậy, đơn thuần như vậy, tại sao muốn bỏ rơi hắn.

"Thanh Dao, ta chỉ muốn nói cho người biết, trên đời này chỉ có người, chỉ có người, mới là người làm cho ta vui vẻ như vậy, sẽ không bao giờ có người

thứ hai làm được."

Vô tình nồng đậm nói, vẫn dừng lại ở Thanh Dao bên tai, tha cho vang lên.

Lúc này nghe lời của hắn, nàng rất vui vẻ, so với bất cứ lúc nào thì cũng hài lòng hơn, bởi vì nàng là người hy vọng hắn hạnh phúc nhất, chỉ cần mình có thể làm cho hắn hạnh phúc, thì cái gì nàng đều nguyện ý làm, mặc dù trên đời tất cả mọi người nói hắn lạnh huyết vô tình, nói hắn thị máu thành ma, thế nhưng ở đáy lòng của nàng, hắn hiện tại là một nam nhân tốt.

Hắn sẽ cười, sẽ hài lòng, thế nhưng đây là đều chỉ nàng mới có thể làm cho hắn.

Vì thế sau này nàng sẽ vẫn làm cho hắn vui vẻ, làm cho hắn quên mất những thống khổ trước đây.

"Vô tình, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, ta dẫn ngươi đi gặp phụ thân ta được không? Hắn là người rất tốt, còn có hai tỷ tỷ của ta, các nàng nhất định sẽ rất hân hạnh được biết ngươi."

Thanh Dao bỗng nhiên hưng trí, ngược mắt hỏi ý kiến vô tình.

Vô tình cười một chút, đêm nay hắn thực sự thật sự quá cao hứng, một đêm vui vẻ nhất trong cuộc đời hơn hai mươi năm của hắn.

"Được

Người nhà của nàng chính là người nhà của hắn, có thể dường dục ra Thanh Dao thông tuệ động lòng người như vậy, hắn thật đúng là muốn gặp mặt bọn họ?

Hai người nằm ở trên ghế, trong lòng đều có chút dâng trào, nói chuyện rất tự nhiên, ngũ khí so với trước đây thân thiết hơn rất nhiều.

"Vô tình, ta sau này vẫn ở vô tình cốc, ngươi có thể đuổi ta đi hay không."

"Sẽ không."

"Vậy nếu như ta vẫn gây với ngươi thì sao? Người cũng sẽ không đuổi ta đi chứ?"

"Sẽ không."

"Vậy nếu có một ngày ta chọc giận ngươi giận dữ, ngươi cũng sẽ không đuổi ta đi?"

"Ta vĩnh viễn sẽ không giận dữ với ngươi."

"Vậy nếu như ta thực sự chọc ngươi nổi điên thì sao?" Thanh Dao rất quắn quýt cái đề tài này, vẫn truy vấn mãi, nàng muốn biết nếu có một ngày mình thực sự chọc hắn nổi điên, hắn có thể đem nàng đuổi ra cốc hay không.

"Chọc ta nổi điên a, " Vô Tình cười rộ lên, ánh mắt sáng như sao, ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm: "Vậy ta liền đem ngươi nhốt ở trong cốc, cả đời không cho phép đi ra."

"A, " Thanh Dao kêu sợ hãi,, sau đó nở nụ cười, rồi hai người cùng cười, cảm giác này không giống đối với người thân cho lắm.

"Vô tình, trong cốc quá tịch mịch, ta muốn mang một ít tiểu khát cái trở về."

Lần này Vô Tình nhường mài, có chút ngạc nhiên: "Mang những tên trở về làm gì, chơi đùa với Tiểu Ngư nhi sao?"

Thanh Dao khóc môi nhát câu, nghiền ngẫm cười, tên kia mà muốn tiểu khát cái chơi cùng sao, chỉ cần nàng ta có thể nói, chỉ sợ đến lúc đó sẽ doạ cả một đồng người, Thanh Dao nhớ tới hình ảnh kia là tức cười, bất quá bây giờ thảo luận chính là chuyện tiểu khát cái.

Chương 107.3

"Vô tình, kỳ thực ta vẫn muốn cùng ngươi nói một việc, ta nghĩ mang một ít tiểu khát cái không nhà trở về, rồi chậm rãi bồi dưỡng bọn họ, sau đó lợi dụng bọn họ thành lập một tổ chức có cơ cấu, bảy nước sau này sẽ loạn lạc, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, người sáng suốt muốn tồn tại trong thời loạn thế, khả năng rất nhỏ, nếu muốn bình an, tất nhiên phải có một cổ thế lực riêng, làm cho người ta không thể đụng chạm, như vậy mới có được sự bình yên thực sự."

Đây chính là bài học bằng máu, nếu như lúc đầu nàng có thế lực, căn bản sẽ không cần tiến cung, đơn giản vì mình không thế lực, nên phải tiến cung, cuối cùng phải dẫn Tiểu Ngư nhi xuất cung mà đi.

Vô Tình sững sốt một chút, không nghĩ tới Thanh Dao lại nhìn xa như vậy, kỳ thực nàng nói không sai, trong loạn thế, bỗng vào một thân võ học, không có chút thực lực nào, xác thực không thể được, bởi vậy hắn cũng không phản đối.

"Tốt, vô tình cốc sau này sẽ là nhà của ngươi, ngươi muốn làm cái gì, làm gì, cũng không có vấn đề, không cần hỏi ta."

"Cám ơn ngươi," Thanh Dao lập tức nở nụ cười, gần đây nàng một mực quấn quýt mấy vấn đề này, sợ Vô Tình không đồng ý, tuy rằng lúc trước hắn chưa chấp nhận, là vì nàng mặt dày mà dạn ở lại trong cốc, bây giờ còn muốn mang người khác vào cốc, nhưng cũng may hắn đã đồng ý.

"Thật sự là quá tốt."

Thanh Dao nhịn không được từ trên ghế nằm nhảy xuống, ở trong sân nhẹ nhàng nhảy múa, rồi ngoài đầu nở nụ cười nhìn lại, giống như là một tinh linh đang vui vẻ.

Vô tình chỉ cần lặng lẽ nhìn nàng, cũng thấy rất vui vẻ.

Một lúc lâu sau, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đã trở về, Thanh Phong cũng theo phía sau bọn họ đi đến, ba người vừa trở lại, liền cảm nhận được không khí trong tiểu viện nồng đậm vui vẻ, xem ra hai người ở chung rất tốt.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu cũng vui lây, chỉ có Thanh Phong con ngươi có chút lóe sáng, cuối cùng lặng lẽ không nói gì tiêu sái đến bên người vô tình.

"Công tử, cũng đã rất khuya, nghỉ ngơi đi."

"Ừ, vô tình, sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai gặp lại" Thanh Dao vẫy tay, Vô Tình gật đầu mỉm cười, ngồi ở xe lăn bị Thanh Phong đẩy vào trong phòng, mãi cho đến lúc vào gian phòng, Thanh Phong cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt có chút âm u.

Vô tình vẫn không nhúc nhích nhìn hắn: "Thanh Phong, làm sao vậy?"

"Công tử đã quên chuyện của mình? Thanh Phong khổ sở trong lòng."

"Được rồi, Thanh Phong đừng mất hứng, khuya hôm nay ta thật vui vẻ, đây

là đêm ta vui vẻ nhất trong hai mươi mấy năm qua, chẳng lẽ ngươi không cao hứng thay ta sao?"

Thanh Phong nhìn công tử như vậy, cảm thụ được hắn vui sướng, đúng vậy, hắn biết công tử vẫn rất cô đơn, nhưng cũng không giống như người ngoài đồn đài lãnh huyết vô tình như vậy, thế nhưng công tử có chuyện cần làm, hắn chỉ cần làm chuyện nên làm, thì sẽ được cùng Mộc cô nương ở chung một chỗ, cũng không có cái gì là không đúng.

"Công tử, ngươi đã quên chuyện nên làm, chỉ cần làm xong những chuyện kia, thì chuyện gì cũng không có xảy ra, công tử có thể chân chính cùng Mộc cô nương ở chung một chỗ, như vậy không phải rất tốt sao."

"Ngươi cho là việc đó tốt đẹp để làm sao?" Vô Tình sắc mặt chậm rãi có chút lạnh, mài nhường lên, đôi mắt âm u như nước biển đêm, thỉnh thoảng từng ngọn sóng cuộn trào mãnh liệt: "Ta rất ghét hắn, ngươi biết không? Thanh Phong, ta ghét hắn, vì thế ta không muốn làm, ta tình nguyện như thế?"

Lời kế tiếp hắn còn chưa nói hết, Thanh Phong đã kêu to lên: "Công tử, người điên rồi, người là thật điên rồi, trước đây người không có nghĩ như vậy, bởi vì không muốn rời đi Mộc cô nương, bởi vì nàng, nên người mới như vậy, ta đi tìm nàng."

Thanh Phong rống xong, chuẩn bị đi ra ngoài, Vô Tình sắc mặt đột nhiên lạnh lùng tàn bạo lại, âm ngoan mở miệng: "Ngươi dám, chỉ cần bước đi một bước, ta sẽ đích thân giết ngươi, ngươi nên biết, ta đã nói thì chưa từng có gì làm không được."

Mặc dù đau lòng, nhưng chỉ cần hắn dám cãi lời, hắn có thể giết Thanh Phong, hắn quyết không cho phép bất luận kẻ nào phá hư hạnh phúc của hắn.

Thanh Phong thân thể cứng đờ, hắn chưa bao giờ hoài nghi lời nói của công tử, xem ra công tử thực sự không quan tâm, đành xoay người lại, trong mắt của hắn toàn sương mù lóng lánh, hắn đau lòng công tử.

"Công tử?"

"Thanh Phong, ngươi biết ta nhiều năm như vậy chưa từng có lúc nào vui vẻ, chúng ta hãy ở chỗ này một khoản thời gian, đừng nói đến chuyện không vui được không?"

Hắn ngược mắt nhìn, đáy mắt như đúra nhỏ ngây thơ, còn có chút khẩn cầu, lòng Thanh Phong đau xót, thế nhưng cái gì hắn cũng đều không làm được, chỉ có thể chậm rãi gật đầu: "Được, công tử."

Nói xong cũng không lên tiếng nữa, yên tĩnh hâu hạ chủ tử nghỉ ngơi.

Mà sau khi chủ tử trên giường đã ngủ, hắn lặng im ở phía trước cửa sổ, vẫn nhìn vầng trăng bên ngoài, chẳng lẽ hắn thực sự nguyện ý nhìn chủ tử mặc thêm lỗi lầm nữa sao?

Nếu như? đôi mắt Thanh Phong lóe lên ánh sáng, lạnh lẽo một mảnh...

Ngày thứ hai, Thanh Dao phân công Mạc Ưu đi ra ngoài tìm người, thôn trấn không lớn, chỉ sợ không nhiều tên khát cái như vậy, bất quá có thể tìm được bao nhiêu người hay bấy nhiêu.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu thập phần kinh ngạc, Mạc Sầu nhịn không được mở miệng: "Tiểu thư, ngươi tìm nhiều tên khát như vậy làm cái gì?"

Thanh Dao nâng mi nhìn liếc mắt Mạc Sầu cùng Mạc Ưu một cái, tâm tình có chút trầm trọng, mài ngưng tụ thành sắc thu, quanh thân lãnh ý.

"Mạc Sầu, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới sao? Việc gấp phải Thượng Quan Hạo ở Thanh La quốc đại biểu cho ý nghĩa gì sao, bọn họ rất có thể sẽ động thủ ăn tươi Trưởng Tôn Trúc, tuy rằng Trưởng Tôn Trúc không nhất định bị bọn họ giết, thế nhưng chúng tỏ, thiên hạ sắp loạn, mà ở trong loạn thế, ngươi cho là ai còn có thể có bình yên cho chính mình đây? Vì thế chúng ta phải nhanh một chút bồi dưỡng cho chính mình một cổ thể lực, chí ít đến lúc đó sẽ không bị người ta xem như thịt cá."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu trên mặt bao phủ hàn ý.

Chủ tử nói không sai, thiên hạ chỉ sợ rất nhanh sẽ loạn, đoàn người bọn họ, tuy rằng chỉ cầu một mảnh yên lặng, thế nhưng ai biết sau này sẽ có tình huống gì phát sinh, chẳng may đến lúc đó có việc đổ trên thân, một điểm năng lực cũng không có, chỉ sợ sẽ giống như trước đây mặc cho người làm thịt.

"Chủ tử, ta đã biết."

Mạc Ưu lĩnh mệnh, rất nhanh lắc mình lui ra ngoài.

Mạc Sầu đã có chút khó hiểu: "Chủ tử, chúng ta đem người mang về vô tình cốc, công tử đồng ý không?"

"Hôm qua buổi tối ta đã nói với hắn, hắn đồng ý," Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, cười tươi như hoa, mặt mày đều là vui vẻ, nghĩ đến hôm qua khi chính mình hỏi vô tình, không khỏi cười rộ lên.

Mạc Sầu ở một bên, trên dưới quét mắt nhìn chủ tử.

Đây lòng thầm nghĩ, chủ tử không biết có phát hiện hay không, chỉ cần nhắc tới công tử, tâm tình của nàng tựa hồ vô cùng tốt, một điểm cảnh vác cũng không có, cả người đều thoái mái.

"Tiểu thư, ngươi thích công tử sao?"

Mạc Sầu nhịn không được hỏi, Thanh Dao nụ cười liền dừng lại cùng hình ảnh ở trên mặt, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, chậm rãi thở dài: "Ta không biết."

Lúc này, ngoài cửa đứng thằng một người, chính là thị đồng Thanh Phong của Vô Tình, hắn vốn qua đây gọi nàng đến ăn sáng, chủ tử sáng sớm ở trù phòng bận rộn nửa ngày, rõ ràng cái gì cũng không biết, còn cố gắng phải làm đồ ăn sáng cho nàng, không nghĩ tới hắn lại nghe được nữ nhân nói trong phòng ra những lời này.

Nàng không biết, công tử là người có bậc nào tôn quý, vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nếu là nữ nhân khác, đã sớm mừng rỡ như điên, mà nàng dĩ nhiên không biết, Thanh Phong càng nghĩ càng tức giận, cả khuôn mặt đầy lo lắng khó hiểu, xâu xí đến cực điểm...

Chương 107.4

Mà trong phòng, Thanh Dao cùng Mạc Sầu cũng không biết bên ngoài xảy ra biến hóa.

Thanh Dao một bên xử lý tóc, một bên yên lặng suy tư, có lẽ là đã bị thương tổn nhiều, nên bản thân không thể hoàn toàn tin nam nhân, mặc dù là Huyền đế, nàng cũng không có hoàn toàn buông ra tính đa nghi, hiện tại lại gấp phải Vô Tình, có một số việc nói thì dễ, làm rất khó, vì đáy lòng còn tồn tại bóng

ma rất rõ ràng .

Tuy rằng nàng lạnh lùng, nhưng không có nghĩa là không có chuyện sơ hãi, đối những chuyện tình cảm, nàng vẫn đang sợ hãi, thậm chí chống cự, thật giống như khi có tình cảm với nam nhân, là nàng liền chống cự.

"Mạc Sầu, ta rất hờ đồ, không biết cảm tình như thế nào rốt cuộc mới là yêu? Nói chung Vô Tình làm cho lòng ta thấy đau xót, có đôi khi nhìn hắn cô đơn sầu khổ vậy, người biết không? Ta hận không thể thời gian làm thời gian quay ngược lại, trở về lúc hắn còn bé, như vậy ta có thể trấn an hắn, làm cho hắn có được ngày tháng vui vẻ một chút, tốt đẹp một chút."

"Chủ tử, người là thích công tử."

Mạc Sầu mở miệng khẳng định, nếu như tâm tình vậy còn không gọi là thích, thì rốt cuộc cái gì mới là thích đây?

Gian phòng rơi vào vắng vẻ, ngoài cửa có một nam tử áo trắng như tuyết , ngồi ngay ngắn ở xe lăn.

Gương mặt hắn tinh xảo tươi đẹp như hoa, đang tràn đầy cảm động, đôi mắt đen sáng như sao, lóe ra ánh sáng rực rỡ nhất.

Ông trời a, hắn cảm thấy tim đập thật là nhanh, mặc dù thời gian vào giờ khắc này nó có đình chỉ, hắn cũng không chút nào oán hận, cái gì cũng đều không quan trọng.

Cả đời này của hắn cuối cùng cũng có đến được một lần biết được, ít nhất còn một người thật lòng lo lắng cho hắn.

Buổi tối hôm qua, hắn chính tai nghe nàng nói ra những lời này với mình, tuy rằng hạnh phúc, nhưng hắn vẫn cho là nàng đang an ủi hắn, nhưng bây giờ nghe nàng và người khác nói, thậm chí cả Mạc Sầu cũng nói nàng thích hắn, hắn tất nhiên vui vẻ hạnh phúc như được bay lên trời, hiện tại hắn thật muốn la to, mà không còn có thể bảo trì quanh quẽ được nữa.

Nhưng hắn cũng không dám thực sự hô lớn, bởi vì nếu người ở bên trong nghe được, còn nghĩ là hắn cố ý nghe trộm.

Vô Tình nhẹ chân nhẹ tay thối lui đến trong viện, ngẩng đầu nhìn cây bạch quả ở giữa viện, chắc nó đã mấy chục tuổi, vẻ mặt thích thành mở miệng.

Cây bạch quả à, cây bạch quả, ngươi có biết ta hiện tại cao hứng biết bao nhiêu không? Trong lòng của nàng có ta, ta không cầu nàng yêu ta, chỉ cần có một góc nhỏ nhói cho ta thì tốt rồi, chỉ cần nghĩ đến đây thôi, mặc dù hiện tại có bắt ta chết, ta cũng rất vui vẻ, bởi vì nếu ta chết, trên đời này còn có một người đau lòng ta, nàng sẽ nhớ tới ta, ta cuối cùng cũng không có cô đơn đên và ra đi trên đời này.

Ánh nắng rạng rỡ của bình minh, hắn ngưỡng mặt, da thịt trong suốt nhẵn nhụi như một khối ngọc, đồng thời ánh mắt khẽ nhấp lại, một giọt nước mắt nhẹ nhàng mà không tiếng động rơi xuống, đây là giọt lệ mừng rỡ, nếu có người thấy một màn như vậy, nhất định sẽ hoài nghi hắn thật là Vô Tình làm cho người ta sợ hãi sao?

Thế nhưng hắn cái gì cũng không cần biết, là người chung quy có lúc sẽ vì cảm tình mà kích động.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu lúc đi ra, hắn đã có thể không chế rất tốt tâm tình, chỉ là trên mặt ức chế không được vui sướng, hai mắt che một tầng sương mù.

"Ngươi dậy thật sớm a?"

Thanh Dao nhìn ánh mắt của hắn không giống trước đây, tựa hồ rất vui vẻ, chẳng lẽ hắn nghe được lời nói của nàng, bất quá điều này cũng không có gì, buổi tối hôm qua nàng đã nói, hơn nữa đó là lời nói chân thực từ đáy lòng nàng, nếu như có thể, nàng thật hy vọng có thể trở lại khi hắn còn bé, làm cho hắn có được hạnh phúc một chút, chí ít không cần đau khổ giống như bây giờ.

"Đúng vậy, ta hôm nay còn nấu một ít cháo gạo trắng, bất quá không được ngon cho lắm."

Hắn vừa mở miệng, Thanh Dao liền mở to mắt, khó có thể tin, hắn thật là Vô Tình sao? Cái kẻ giết người không chớp mắt thị máu vô tình, hắn hiện tại, tựa hồ rất vui vẻ, không ngờ hắn lại cười, nói cũng nhiều, nhưng chuyện quan trọng nhất là hôm nay hắn nấu cơm

"Tốt, mặc kệ có ngon hay không, ta nhất định phải nếm thử, ai bảo đây là vô tình làm đâu?"

Thanh Dao vừa mở miệng, Vô Tình tâm tình càng tốt hơn.

Mạc Sầu ở một bên cũng dùng sức gật đầu: "Tốt, chúng ta nhất định đem ăn sạch sẽ."

Bất quá hai người rất nhanh liền hối hận, bởi vì đây mà kiêu là cháo sao? Có thể ăn người chết đó, không ăn có được hay không, cái này có thể kêu là hồ được, đen đen dính dính, nhưng lại mang theo một vị đắng nghét, hai người ăn vài miếng, liền có chút thực khó nuốt xuống, mà một bên Vô Tình thần sắc nhàn nhạt, vẻ mặt áy náy mở miệng.

"Nếu không, đừng ăn."

Thanh Dao cùng Mạc Sầu lập tức thở dài một hơi, nhưng ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện đáy mắt hắn có vẻ cô đơn, Thanh Dao lòng khẽ động, lập tức bày ra bộ dạng thấy chết không sờn, cao giọng mở miệng: "Ăn, chúng ta bình thường ít nhất ăn một chén, cháo này mặc dù có chút đắng, nhưng cũng không khó khăn như vậy, ăn, ai bảo đây là Vô Tình làm đâu, thiên hạ này có thể ăn được cháo của vô tình tự mình nếu, đại khái chỉ có hai người chúng ta thôi."

"Vậy cũng được."

Một bên, Vô Tình sớm phụ họa, thần tình không tự chủ khôi phục vẻ bá đạo, mang theo một cỗ bẽ nghẽ, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ đích thân nấu cháo cho người khác, chỉ có nàng mới làm hắn có loại xung động này...

Lời này của hắn đã triệt để đem hai nữ nhân đánh vào cửa tử, cuối cùng hai người kiên trì đem một chén cháo đen thùi uống xong, đồng thời phát thè vĩnh viễn không cho hắn tiến vào phòng bếp.

Sau khi ăn sáng, Mạc Sầu đem đồ vật thu gọn xuống, trong phòng khách, Thanh Dao cùng Vô Tình ngồi nói chuyện phiếm.

Lúc này, Thanh Phong từ bên ngoài đi tới, vừa nhìn thấy Thanh Dao, con ngươi liền u chìm xuống, nhớ tới lúc nãy nghe được lời nói của nàng, quanh thân lạnh buốt.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Thanh Phong, lần này xuất cốc, không biết vì sao, nàng cảm giác được Thanh Phong tựa hồ rất ghét nàng, hiện tại cảm

giác này càng mạnh, mình làm chuyện gì chọc tới tiểu tử này rồi.

"Công tử, ngươi không phải có chuyện phải làm sao?"

Thanh Phong lên tiếng nhắc nhở Vô Tình, trên khuôn mặt tuyệt sắc của vô tình một mảnh xơ xác tiêu điều, quanh thân tức giận, thật lâu mới lên tiếng: "Đi thôi."

Nhưng khi quay đầu lại nhìn phía Thanh Dao, sắc mặt đã đẹp đi nhiều lắm, ánh mắt thanh minh mở miệng: "Ta đi ra ngoài làm việc."

"Được, đi thôi." Thanh Dao đứng dậy đem bọn họ tiễn tới cửa, nhìn bọn họ ra khỏi tiểu viện, bên môi không tự chủ câu ra cười, mình lúc này cùng Vô Tình bộ dạng thật ra thật có điểm giống một đôi tiểu phu thê bình thường, ngày bình tĩnh nhưng an hoà, chỉ là vì sao có loại bất an bao phủ trong lòng.

Thanh Phong sẽ không vô duyên vô cớ đắng ghét nàng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì làm cho hắn không vui?

Thanh Dao nghiêm túc nghĩ, nỗ lực nghĩ, cũng tìm không được nguyên nhân do đâu, Mạc Sầu đi tới, kỳ quái mở miệng: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Không có việc gì." lắc lắc đầu, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, cái chỗ này rất yên lặng, không biết Vô Tình đi làm chuyện gì, bất quá nếu hắn không nói cho nàng, nàng đương nhiên cũng không hảo truy vấn, mỗi người đều có chuyện của mình.

Thanh Phong đẩy Vô Tình ra khỏi tú hợp viện, dọc theo đường đi trầm mặc không nói, thật lâu mới nghe được thanh âm Vô Tình vang lên.

"Thanh Phong, ngươi tốt nhất đừng làm cho ta sinh khí, ngươi biết cái gì là cấm kỵ của ta."

"Công tử?" Thanh Phong kêu một tiếng, đáy lòng có một loại xung động, muốn nói cho công tử, hắn vì nữ nhân kia nỗ lực nhiều hơn nữa, cũng vô ích, nữ nhân kia căn bản là người lãnh huyết vô tình, hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng lại không biết tâm ý của mình đối công tử, hôm nay lời của nàng, quá làm cho hắn tức giận.

"Cái gì cũng không cần nói, ta làm việc có nguyên tắc của ta."

Vô Tình lạnh lùng cảnh cáo, trầm giọng mở miệng: "Bạn họ hiện tại ở nơi nào?"

"Ngay ở phía trước." Thanh Phong không dám nói thêm cái gì, người khác không biết, hắn biết công tử thị huyết lạnh lùng, những gì thể nhân xung hô, cũng không phải hoàn toàn là giả.

Hắn, trong mắt thế nhân là người tàn bạo, duy độc đối với nữ nhân kia là tốt, nếu như đem chuyện này nói cho nữ nhân kia, nàng có thể khuyên hắn hay không?

Thanh Phong tính toán, thế nhưng lập tức nghĩ đến nàng cẩn bản không thích công tử nhà bọn họ, làm sao lại giúp đỡ công tử đây?

Hoa viên, vắng vẻ không tiếng động, cuối hè, trời còn rất nóng bức, Thanh Dao nằm trên ghế ở dưới tàng cây bạch quả, thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, nàng mở mắt nhìn sang, đúng là Thanh Phong đã trở về, thế nhưng không nhìn thấy Vô Tình, kỳ quái nhíu mài một chút.

Vô Tình không trở về, vừa lúc hỏi Thanh Phong một chút mình tại sao đắc tội với hắn.

Nghĩ đến liền làm, Thanh Dao xoay mình mở mắt ra, nhìn Thanh Phong, người này khuôn mặt đen kịt, đáy mắt một mảnh âm u.

"Thanh Phong ngươi tại sao trở về?"

Thanh Dao mím môi một cái, nếu hắn lãnh, nàng cũng không xem trong đê bảy khuôn mặt tươi cười, bất quá vẫn thật tò mò, vì sao hắn trước sau khác biệt to lớn như thế.

"Là công tử cho ta trở về, hắn có việc đi ra ngoài một chút, bảo ta mang cho ngươi một lá thư."

Hắn nói xong đưa qua một phong thơ, Thanh Dao lơ đãnh nhận lấy, chầm chậm mở ra, thế nhưng mặt trên cẩn bản một chữ cũng không có, nàng vô cùng kinh ngạc nhíu mày.

"Thanh Phong, đây là có chuyện gì?"

Thanh Phong sắc mặt đột nhiên lanh, âm ngoan mở miệng: "Ta chán ghét ngươi, chán ghét các ngươi xông vào vô tình cốc, các ngươi sẽ hại chết công tử, vì thế ta không thể lưu ngươi."

"Hại hắn? Vì sao?" Thanh Dao không hiểu ra sao, đến cuối cùng, đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, ngón tay không khỏi run rẩy, lá thư rung rinh rơi xuống trên mặt đất, hai tròng mắt mở thật to, vẻ mặt khó có thể tin, nàng rốt cuộc làm cái gì, mà Thanh Phong lại muốn nàng chết.

"Ta làm chuyện gì, để ngươi hận ta như vậy."

Thanh Dao nói xong, chỉ cảm thấy ngực một trận đau đớn, cúi đầu nhìn tay của mình, ngón tay một mảnh tím hồng, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc, đầu bắt đầu mê muội, sắc mặt tái nhợt như giấy, mồ hôi hột tuôn ra không ngừng, thân thể nhện không được co quắp té xuống.

Lúc này Mạc Sầu từ buồng trong đi ra, vừa nhìn thấy bộ dạng thống khổ của chủ tử, trong tay bưng một chén trà ngân nhĩ, bối một tiếng lật úp trên mặt đất, như điên xông lại, hét rầm lêm.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Chương 107.5

Nói xong liền đưa tay ôm lấy Thanh Dao, lập tức nhìn thấy nàng sắc mặt tái nhợt, lúc này còn bap phủ một tầng màu đen, nắm ngón tay một mảnh đỏ đậm.

Tiểu thư quả nhiên trúng độc, đang tốt lành làm sao lại trúng độc, Mạc Sầu khùng hoảng thoảng cái oà khóc lên, giống như giờ khắc này trời sắp sụp xuống.

"Tiểu thư, tiểu thư."

"Đừng khóc," Thanh Dao đứt quãng mở miệng, khóe môi cười khổ, nàng nằm mơ cũng không có nghĩ tới Thanh Phong sẽ hại của nàng, hắn và nàng rốt cuộc có thâm cùu đại hận gì chứ, nàng cố sức ngược mắt nhìn sang: "Vì sao, Thanh Phong, ta làm sao lại hại hắn?"

Thanh Phong dưới chân lảo đảo một chút, nhìn hình dạng thống khổ của nàng, hắn cũng không hơn gì, lúc này hình ảnh vui vẻ ở trong cốc, đều tràn

vào trong đầu hắn, nhưng nếu có sự tồn tại của nàng, công tử nhất định sẽ gặp chuyện không may...

"Bởi vì sự tồn tại của ngươi, sẽ hại công tử, công tử sẽ không toàn mạng."

Hắn lạnh lùng mở miệng, cũng không hối hận vì mình làm như vậy, nếu như nàng chết đi, hắn sẽ huỷ mệnh chết theo nàng, vậy thì công tử sẽ không có việc gì.

Mạc Sầu vừa nghe bọn hắn đối thoại, liền biết là Thanh Phong hạ độc hại chủ tử, nàng như điên hét lên: "Thanh Phong, ngươi bị bệnh thần kinh sao, chủ tử chúng ta cùng ngươi có thâm cùu đại hận gì, tại sao lại muốn hại nàng, vì sao?"

Lúc này Thanh Dao ý thức có chút mơ hồ, dùng sức trợn to hai mắt, nhìn Mạc Sầu, nhẹ giọng mở miệng.

"Mạc Sầu, đừng khóc, ta chết, ngươi cùng Mạc Ưu mang theo Tiếu Ngư nhi rời khỏi vô tình cốc đi, nói cho Tiếu Ngư nhi biết, ta tha thứ cho nàng."

Một khắc cuối cùng này, nàng bỗng nhiên thật muôn nhìn thấy Tiếu Ngư nhi, để nói cho nàng ấy biết, mình đã sớm tha thứ cho nàng ta, nếu nàng ta thật tình sống lại từ trong bụng của nàng, sau này nàng ta sẽ là con gái của nàng...

"Tiếu thư, tiếu thư? Người sẽ không có việc gì," Mạc Sầu nói xong, ngẩng đầu mệnh lệnh Thanh Phong: "Lập tức đem giải được giao ra đây, nhanh lên một chút, bằng không công tử sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Không có giải được, công tử trách ta cũng không có biện pháp," Thanh Phong vẻ mặt thấy chết không sờn, nếu hắn đã làm như vậy, hắn đã có lòng cầu chết.

Mạc Sầu ôm chặt chủ tử, trên mặt nàng tái nhợt, ánh mắt đóng chặt, không còn có một chút phản ứng.

Thanh Phong không lấy ra giải được, thì phải làm sao bây giờ? Mạc Sầu rất nhanh ôm lấy nàng, hương ra bên ngoài phóng đi, nàng luồng cuồng cả lên, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiếu thư sẽ không có việc gì, tiếu thư không có việc gì.

Bên ngoài tiểu viện, Mạc Ưu vừa lúc dẫn vài người trở về, rất xa nhìn thấy Mạc Sâu ôm chặt chủ tử, lệ rơi đầy mặt đứng ở trước cửa, điên cuồng kêu to, lập tức sắc mặt đại biến, nhanh chóng xông lại, khẩn trương rống lên: "Mạc Sâu, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chủ tử bị người ta hạ độc, làm sao bây giờ? Có ai có thể cứu nàng đây, Mao Tuyết Cầu lại không ở chỗ này, hơn nữa căn bản không biết là máu nó có thể giải độc của chủ tử hay không, nếu trở về vô tình cốc, nó giải không được, chủ tử hắn phải chết chắc."

Mạc Sâu tiếng nói vừa dứt, bên cạnh một đạo thanh âm lạnh lùng như nước vang lên: "Buông nàng."

Mạc Sâu ngược mắt nhìn, thì ra là Ngân Hiên, lúc này nhìn thấy Ngân Hiên, nghĩ đến năng lực bí hiểm của hắn, Mạc Sâu nước mắt chảy càng nhiều, đem chủ tử thả trên mặt đất, lòng nóng như lửa đốt cầu khẩn.

"Công tử, van cầu ngươi cứu chủ tử nhà ta đi, cầu van ngươi."

Ngân Hiên đưa tay lên bắt mạch cho Thanh Dao, rất nhanh u đồng sâu ám, nhanh chóng từ trên người lấy ra một đan hoàn, nâng thân hình Thanh Dao dậy, tựa ở trong ngực của mình, vận lực đem đan hoàn đưa vào miệng của nàng, chậm rãi, đau lòng mở miệng.

"Được rồi, nàng tạm thời không có trở ngại, hiện tại phải nhanh một chút tìm được tử linh thảo, chỉ có tử linh thảo mới có thể cứu nàng một mạng."

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, Mạc Sâu tựa như bắt được cây cỏ cứu mạng, nắm chặt Ngân Hiên: "Đi, chúng ta lập tức tìm tử linh thảo, ngươi nhất định phải cứu tiểu thư nhà chúng ta?"

"Được, ngươi đừng lo lắng, ta sẽ cứu nàng."

Thanh âm của Ngân Hiên lại vang lên, rồi quay đầu phân phó thủ hạ phía sau: "Lập tức đem xe ngựa kéo qua đây."

"Dạ" thuộc hạ lên tiếng trả lời rồi đi.

Mà hắn thì đưa tay lên đem Thanh Dao ôm vào trong ngực, nàng bởi vì vừa ăn xong đan hoàn, lúc này nhìn qua khá nhiều, tuy nhiên hắc khí trên mặt vẫn chưa hết.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đứng lên, Mạc Ưu phẫn nộ nhìn nàng: "Ngươi không phải ở cùng chủ tử sao? Là ai hạ độc nàng."

"Là Thanh Phong, không biết vì sao hắn lại hạ độc tiểu thư, chúng ta đâu nghĩ đến chuyện như vậy? Hắn tựa hồ rất hận tiểu thư."

Mạc Sâu tiếng nói vừa dứt, Mạc Ưu giống như phát điên vọt vào, đối với Thanh Phong đứng ở góc viện cho một trận quyền đấm cước đá, mà Thanh Phong vẫn không nhúc nhích một chút nào, cuối cùng Mạc Ưu đánh mệt mỏi, lôi kéo hắn dùng sức gầm rú: "Nhanh, đem giải được giao ra đây, lập tức, bằng không tiểu thư sẽ không toàn mạng."

"Không có giải được."

Thanh Phong diện vô biểu tình mở miệng, vì công tử, dù chết hắn cũng sẽ không giao ra giải được, hơn nữa trên người hắn căn bản không có giải được.

"Ngươi?"

Mạc Ưu lại muốn đánh tiếp, ngoài cửa Mạc Sâu đã sớm kêu lên: "Mạc Ưu đi thôi, hắn nếu đã hạ độc, làm sao lại đem giải được cho chúng ta, ngươi chờ trì hoãn thời gian, đến lúc đó tiểu thư thực sự sẽ không toàn mạng."

Mạc Ưu vừa nghe xong, giận trừng mắt Thanh Phong một cái, lạnh lùng lên tiếng: "Sau này chúng ta không còn là bằng hữu nữa."

Nói xong xoay người sải bước rời đi.

Chỉ thấy xa xa, thân ảnh cao lớn của Ngân Hiên đang ôm chặt Thanh Dao, trực tiếp nhảy lên xe ngựa.

Còn lại vài người toàn bộ phi thân lên ngựa, đoàn người cấp tốc ly khai trấn nhỏ.

Bên ngoài xe ngựa, thủ hạ Ngân Hiên cung kính mở miệng: "Chủ tử, bây giờ đi đâu?"

"Đi Linh Sơn, nhất định phải trong một ngày đi tới đó." Ngân hiên ra lệnh một tiếng, thủ hạ vung mã tiên lên, xe ngựa nhanh chóng chạy đi.

Linh sơn cùng Thiên Sơn đều nổi danh, vẫn là những ngọn núi cao nhất trên đại lục này, ngọn núi cao thì trên đó sẽ có rất nhiều các loại cỏ linh chi được thảo, để giải bách độc.

Độc này là tẩm độc, đem tẩm ngâm ở trong nọc độc của nó, cuối cùng đem phơi nắng, nghiền nát thành bụi phấn, vô sắc vô vị, chỉ cần dính vào một chút, là trúng độc.

Trên xe ngựa, Ngân Hiên ôm chặt Thanh Dao, lòng ngực đều co thắt vì đau lòng, bàn tay to thon dài nhẹ vuốt lên gò má trên mặt của nàng, chậm rãi từng chữ mồm miệng: "Hôm nay ta vốn muốn lần cuối cùng nhìn người một cái, biết người sống được tốt, ta sẽ rời đi, ai biết người lại trúng độc, hình dạng này của người, làm cho ta sao có thể an tâm rời đi đây? Người nam nhân kia thật có thể cho người hạnh phúc sao? Đây là điều người muốn sao?"

Chương 107.6

Hắn nói xong, nghĩ đến nếu như mình trở lại chậm một lúc nữa, thì nàng đã mất mạng, khi nghĩ đến đây một trận khủng hoảng hủy thiên diệt địa bao phủ cả người hắn, một lần nữa không chịu nổi nên dùng sức ôm lấy nàng, nguyên lai chỉ cần nàng bình an, vui vẻ, chính là tâm nguyện lớn nhất của hắn...

"Ta là người mà người ghét nhất, vì thế không dám để cho người thấy được mặt ta, như vậy mới có thể len lén đến bên cạnh người, chỉ vì muốn biết người sống có vui vẻ không, Dao nhi, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, chỉ cần người không có việc gì, muốn ta làm cái gì, ta đều cam nguyện, sau này ta không bao giờ chọc người nữa, người nhất định phải vui vẻ sống, ta tuyệt đối sẽ không để cho ông trời làm khó dễ người."

Hắn nói xong, đôi mắt đen bao phủ một làn sương mù thật dày, trên khuôn mặt tà mị kia, đoá thiên diệp hải đường tựa hồ càng đỏ, yêu my như được vê bằng máu...

"Ta sẽ không để cho người có việc, người yên tâm đi."

Đoàn người hướng đến linh sơn mà đi...

Trong sân nhỏ tú hợp viện, Thanh Phong vẫn đờ đẫn ngây ngốc đứng đó, lúc này một người xuất hiện ở ngoài cửa, sắc mặt âm u xấu xí, quanh thân sát khí thị huyết, chậm rãi đẩy xe tiến đến, cuối cùng đứng ở trước mặt Thanh

Phong, trầm giọng mở miệng.

"Nói đi, vì sao, ngươi bỏ thuốc làm ta hôn mê?"

Thanh âm của hắn rất lạnh, thật giống như từ địa ngục nhô ra, hắn thực sự là không nghĩ tới, Thanh Phong cũng dám bỏ thuốc hắn, là hắn vô cùng tự tin, hay là tên kia lá gan quá lớn.

Thanh Phong chậm rãi một chữ một hồi mở miệng: "Là thuộc hạ đáng chết, chỉ cầu được chết."

Nói xong ùm một tiếng quỳ xuống, thảng lừng quỳ gối trước mặt Vô Tình, Vô Tình lạnh lùng giận dữ trùng mắt với hắn, giương lên tay, nội lực mạnh bắn ra tựa như một cái lưỡi lớn, phô thiên cái địa bao phủ xuống, thảng tắp đem Thanh Phong bao lại, sau đó hung hăng đánh văng ra, đụng vào trên vách tường tú hợp viện, rơi xuống đến trên mặt đất, khóe môi tràn ra một ít máu, nhưng cố gắng tự chống đứng lên, cũng không có ngã nhào trên đất...

Lúc này, Vô Tình phát hiện bên trong tiểu viện có gì đó khác lạ, bên ngoài xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Thanh Dao cùng Mạc Sầu cũng không có đi ra, sự bất an trong nháy mắt bao phủ lên người của hắn.

"Bọn họ đâu?"

Thanh Phong nở nụ cười một chút, chậm rãi mở miệng: "Ta nói công tử đã đi, không muốn lại thấy bọn họ nữa, vì thế bọn họ đi rồi."

"Cái gì?"

Trên gương mặt tuyệt sắc của Vô Tình, lúc này bao phủ một tầng sương, con ngươi thịnh nộ, môi nhéch lên, sát khí tràn ngập, không chỉ quanh thân, mà toàn bộ tiểu viện đều bao phủ một cỗ thị huyết, run rẩy theo trong miệng của hắn phát ra một tiếng kêu nhỏ, nội lực phô thiên cái địa xa xa cuồn cuộn tới, hai cái tay vung lên, giữa không trung nổ ra một tiếng như sấm, hoa của cây bạch quả, bay tán loạn như mưa rơi xuống, phiêu du lay động bao phủ lấy hắn...

Thanh Phong vẫn không nhúc nhích, Vô Tình giận dữ không thôi, liền chuyển động xe đầy chuẩn bị rời đi, khéo mắt không khỏi vô ý lướt đến một phong thư màu trắng, bàn tay khẽ động, tờ giấy kia liền rơi ở trên tay hắn, chỉ liếc mắt qua một cái, mặt của hắn vẫn vẹo dữ tợn hắn lên.

Không còn dấu hiệu gì xuất trần của ngày xưa nữa, thanh âm như bị tắc nghẹn.

"Tầm độc?"

Q.3 - Chương 108: Nàng là mệnh của Công Tử

Một Vô Tình luôn luôn bình tĩnh, tinh táo, giờ khắc này không có cách nào thấy lại được, hắn ngửa mặt lên trời huýt dài như đang trong rừng rậm, như loài sói mất đi bạn tình điên cuồng gào thét ra tiếng hú xé gió, hát lên bài ca huyết lệ, trong miệng hắn một mảnh ngọt ngây, hai mắt đỏ đậm, cũng không thèm liếc mắt nhìn Thanh Phong một cái, xoay người lăn xe chậm rãi rời đi.

Tâm lung kia, thê lương đơn bạc, Thanh Phong nhìn chủ tử như vậy, trái tim đột nhiên đau đến muôn chết đi được, chẳng lẽ hắn đã làm sai rồi sao?

Chẳng lẽ hắn thật sự đã làm sai rồi, thì ra chủ tử đã sinh lòng yêu thương sâu lắng đến mức như vậy, hắn dựa vào cái gì mà thay người làm chủ, bây giờ chỉ sợ là đã hại người rồi.

Thanh Phong đuổi theo tiến lên đến trước mặt chủ tử, hắn đã hồi hận rồi, tình nguyện để chủ tử đánh hắn mắng hắn, hoặc là giết hắn cho rồi, hắn tuyệt đối không có bất cứ câu gì oán hận, nhưng mà van xin công tử đừng hành hạ chính mình như vậy, công tử như vậy khiến cho hắn hận không thể tự kết liễu chính mình, hắn thật sự là tạo nghiệp chướng rồi.

Vô Tình nhanh chóng lăn xe đi, vẫn hướng phía trước mặt đi tới, Thanh Phong vội vàng ra sức, đi lên giúp hắn.

Vô Tình xoay mình dừng lại, quay đầu, Thanh Phong vừa thấy đã sợ ngây người, hai tròng mắt công tử, hoàn toàn là màu đỏ, giờ phút này người tựa hồ đã bị tẩu hỏa nhập ma, lạnh lùng nhìn hắn, như chưa bao giờ quen biết hắn, từ nhỏ đến lớn, chịu bao nhiêu khổ cực, Thanh Phong cũng không có rơi một giọt nước mắt nào, thậm chí lúc này hắn khóc.

Phủ phục quỳ xuống : "Công tử, ta hồi hận rồi, ngươi đánh ta đi, mắng ta đi, hay là giết ta cũng được, ta tuyệt đối không có nửa câu oán hận, nhưng đừng giày vò chính mình nữa, được không?"

Thanh âm Vô Tình trống rỗng như từ xa vọng lại, như u hồn không có linh hồn vậy.

"Ngươi cho rằng, nàng mất, ta sống còn có cái ý nghĩa gì nữa, còn có cái ý nghĩa nữa, bây giờ ngươi cũng không khác những người hai mươi mấy năm trước? Chỉ đem ta càng đẩy xuống vực sâu hơn thôi, chẳng lẽ ta nhiều năm như vậy chịu khổ còn chưa đủ sao? Còn chưa đủ sao? Ta chỉ nghĩ muốn vui vẻ một chút, sống qua một đoạn cuộc sống vui vẻ chẳng lẽ không được sao? Ngươi có biết khi nàng nói, muốn chúng ta ở cùng một chỗ, như lúc sống cùng người nhà giống nhau, ta đã vui vẻ ra sao không? Dù có lập tức chết đi, ta cũng là cam tâm tình nguyện, cũng rất vui sướng, ngươi có biết không?"

Hắn rống lên, bởi vì quá độ phẫn nộ, khoe môi cuối cùng chảy ra một ít máu.

Thanh Phong luồng cuồng, chân tay lật đật, đi qua lau máu cho hắn: "Công tử, ngươi đừng vội, ngươi đừng vội, đều do ta, đều do ta ngươi đừng vội."

"Ngươi đừng đi theo ta, từ nay về sau ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, cứ coi như ta chưa từng cứu ngươi."

Vô Tình xoay người lại, chuyển động xe lăn rời đi, Thanh Phong kinh hãi phát hiện một việc, trong làn gió nhẹ, mái tóc đen nhánh của công tử trong nháy mắt toàn bộ đều biến thành màu trắng, một mái đầu trắng, trái tim hắn càng thêm đau đớn, hóa ra, nữ nhân kia đã trở thành sinh mạng của hắn.

"Công tử."

Thanh Phong đau lòng quỳ phục trên mặt đất, nếu như thời gian có thể quay trở lại, hắn nhất định giúp công tử coi trọng nàng, tuyệt đối sẽ không may mắn thương tổn nàng, bởi vì chỉ có nàng vui vẻ, công tử mới có thể vui vẻ, hắn thích nàng đã hoàn toàn vượt qua cả sinh tử.

"Công tử." Thanh phong đứng lên gọi, xe lăn kia càng ngày càng xa, một mái tóc bạc trong gió bay bay, thê lương tàn úa...

Thanh Phong vội vàng đứng lên, đi theo công tử phía sau, hắn không thể để công tử một mình, mặc dù hắn sai rồi, nhưng mà nàng còn chưa chết, là có người mang đi nàng, nói không chừng nàng sẽ không có việc gì, chỉ cần nàng không có việc gì, công tử sẽ không có việc gì, bây giờ hắn khẩn cầu ông trời, nhất định phải cứu sống nàng.

Một ngày trên quan đạo rộng rãi, bụi đất bay lên

Một chiếc xe ngựa xa hoa tinh xảo, bay đi như tia chớp bắn ra, phía sau lại

có tuấn mã đi theo, người trên ngựa nóng lòng như lửa đốt, luôn dùng hết khí lực huy roi, giục ngựa đi tới.

Bọn họ đã chạy gần một ngày đường, ngựa không dừng vó, rốt cục lúc ánh nắng chiều cuối cùng hạ xuống, mới tới được chân ngọn Linh Sơn

Linh Sơn cùng Thiên Sơn giống nhau, vốn là địa phương vật kiệt thiên linh.

Thiên Sơn quanh năm tuyết đọng, mà Linh Sơn lại bốn mùa ấm áp như xuân, khắp nơi một mảnh thanh mát, rất nhiều cao nhân bên ngoài ẩn cư ở chỗ này.

Bên trong xe ngựa, Ngân Hiên ôm Thanh Dao, càng không ngừng nói chuyện bên tai nàng, mặc dù nàng hai mắt nhắm chặt, nhưng suy nghĩ của nàng vẫn là rõ ràng, cho nên hắn không ngừng nói, hy vọng nàng vẫn có thể kiên trì, bằng không cho dù tìm được tử linh thảo, chỉ sợ cũng không dùng được.

Xe ngựa dừng lại, thuộc hạ bên ngoài cung kính mở miệng: "Chủ tử, tới rồi, bây giờ phải làm sao ạ?"

Ngân Hiên lập tức ôm Thanh Dao xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời phía xa đã tối một mảnh, đêm tối bao phủ cả đỉnh núi rồi.

Bây giờ phải làm thế nào? Xem ra chỉ có mò mẫm mà lên núi thôi, nếu như một đêm này tìm không được cây tử linh thảo, bất kỳ ai cũng không thể đảm bảo mọi chuyện?

Phía sau xe ngựa Mạc Sầu cùng Mạc Ưu còn có mấy tên thủ hạ của Ngân Hiên, đã xoay người xuống ngựa, bay nhanh vọt lại đây, Mạc Sầu vừa nhìn đến chủ tử, hai tròng mắt liền đỏ lên, nóng lòng như lửa đốt mở miệng.

"Công tử, làm sao bây giờ? Nhất định phải cứu tiểu thư nhà ta nha, công tử."

"Được rồi, lên núi thôi."

Ngân Hiên ra lệnh một tiếng, mọi người lĩnh mệnh lên núi, mọi người không biết hình dáng tử linh thảo, Ngân Hiên hướng mọi người đại khái giảng giải một chút về hình dáng tử linh thảo, nó là loại cây sinh trưởng có hai lá, lá cây vốn là màu tím, ngay cả hoa cũng là màu tím, sau khi nhổ lên, cả thân cây đều là màu tím, nếu như nhìn thấy được như vậy, đó chính là tử linh thảo rồi.

Mọi người sau khi biết đại khái chỗ sinh trưởng của tử linh thảo, liền không chần chờ, nhất là Mạc Sâu cùng Mạc Ưu, trước tiên hướng đỉnh núi phóng đi, những người khác cũng theo sát sau đó, bây giờ cứu người quan trọng hơn cả.

Ngân Hiên ôm Thanh Dao đi theo phía sau mọi người lên núi.

Đêm tối đen như mực, bầu trời đầy các vì sao, nhưng không có ánh trăng, cho nên bóng đêm ảm đạm, cũng không có bao nhiêu ánh sáng, mọi người chỉ có thể mò mẫm lên núi.

Cuối cùng mỗi người cầm theo một cây đuốc, soi tìm tòi.

Tử linh thảo cũng không phải loài cây thực vật quý, tại linh sơn, loại cỏ này vốn là rất thường thấy, quanh năm không gặp ánh mặt trời, sinh trưởng ở khe hở trong nham thạch, trải qua gió táp mưa sa, cứ thế lớn lên.,

Rất nhanh liền có người phát hiện ra tử linh thảo.

Ngân Hiên sợ số lượng quá ít, không có tác dụng, bởi vây ra lệnh tìm thêm mấy cây nữa.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu mừng rỡ đem tử linh thảo đặt ở trên tay Ngân Hiên, khẩn trương hỏi tới: "Tử linh thảo tìm được rồi, nó thật sự có ích sao? Hữu dụng sao?"

"Bây giờ các ngươi tìm khắp nơi một cái sơn động, ta sẽ vận công để phát huy hiệu quả của thuốc cho nàng, chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ tà độc tận gốc."

Kỳ thật giải trừ tà độc cũng không khó, khó khăn chính là muốn có một người nội lực cao thâm, vận công trợ giúp thúc đẩy được hiệu, như vậy mới có thể đem tà độc từ lỗ chân lồng bức ra.

"Dạ."

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu gật đầu, lúc này thủ hạ của Ngân Hiên đi tới, cung kính mở miệng: "Chủ tử, phía trước phát hiện một cái sơn động, thuộc hạ mới vừa đi vào xem một chút rồi, rất sạch sẽ, bên trong cái gì cũng không có."

"Được, các ngươi đem cây đuốc cắm vào sơn động, toàn bộ canh gác bên ngoài động, không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy chúng ta."

"Dạ." Mọi người lên tiếng.

Ngân Hiên ôm Thanh Dao vào sơn động, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đã bố trí tốt hết thảy,

Rất nhiều cây đuốc đem sơn động chiếu sáng như ban ngày, Ngân Hiên cởi ngoại bào trãi trên mặt đất, đem Thanh Dao dựa vào ngực, một tay đem nước ép ra từ tử linh thảo đến trong miệng của nàng, chờ nàng nuốt vào rất nhiều, mới đem nàng thả lỏng, một nguồn nội lực to lớn từ tay hắn ngưng kết đến lòng bàn tay nàng, hai người ngồi đối diện nhau, hắn vận công thay nàng di chuyển thuốc giải độc...

Bên trong động rất yên tĩnh, Ngân Hiên một bên thay nàng chữa thương, một bên nhìn nàng, sắc mặt cuối cùng cũng tốt lên một ít rồi.

Cho tới lúc này tảng đá lớn trong lòng hắn mới rơi xuống.

Đọc đường đi, trái tim hắn vẫn như buộc chặt, cảm giác như cơ hồ không thở nổi, cho đến giờ phút này mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Nhin trên hắc khí trên mặt nàng chậm rãi lui đi, sau đó trên đầu bắt đầu tán khí, cho đến khi trên mặt mồ hôi lâm tấm, da thịt như nhúng qua trong nước, hết sức dễ chịu, Ngân Hiên vừa thu lại tay, nhìn thân thể của nàng hướng một bên đổ xuống, một tay kéo nàng vào lòng, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích siết chặt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà chạm đến nàng, trong lòng tràn đầy cảm giác sung sướng, vui vẻ kỳ lạ.

Chỉ cần nàng còn sống tốt, bất cứ cái gì khác cũng không quan trọng.

Ngân Hiên am thầm suy nghĩ, ôm nàng, lại chậm rãi ngủ thiếp đi, hình ảnh này ám áp cực kỳ.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu lanh tay lẹ chân tiêu sai tiến vào, nhìn thấy hết thảy, không khỏi hai mắt ướt ướt, chủ tử rốt cục cũng không có việc gì rồi.

Mạc Sâu vừa đi ra ngoài, liền rung rúc mà khóc lên, nàng rất sợ hãi nha, thật sự rất sợ hãi chủ tử xảy ra chuyện gì, trước kia tiểu thư vốn là chủ tử, nhưng

thời gian ở bên nhau rất dài, cảm tình tự nhiên tốt lên, thật giống như thân nhân ruột thịt, vừa rồi thiếp chút nữa hù chết nàng, lúc này rốt cục cũng đã yên lòng, nên không nhịn được khóc lên.

Một bên Mặc Ưu vươn tay kéo nàng, để nàng thoái mái tựa vào trong lòng hắn, khóc một trận, thống khoái, tiếng khóc này quỷ dị nói không hết, nhưng không có người nào ngăn cản nàng.

"Đừng khóc nữa, chủ tử không phải không có việc gì rồi sao?"

Mặc Ưu thân thủ ôm nàng, cánh tay dài dùng lực giữ nàng, tâm lý tự nhiên đặc biệt vui sướng, rốt cuộc chính mình cũng có một ngày thực sự là nam nhân, mà nàng giờ phút này tựa như một tiểu nữ nhân.

Mặc Sầu khóc mệt, mơ màng buồn ngủ.

Mặc Ưu ôm nàng, đi tới một tảng đá lớn ngồi xuống, thanh âm nhu hòa mở miệng.

"Ngủ một lát đi, buôn ba một ngày đường, chắc hẳn rất mệt mỏi."

"Uh, " Mặc Sầu lén tiếng, cũng không có suy nghĩ nhiều, tự nhiên nằm trong lòng Mặc Ưu, ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, tia nắng mặt trời xuyên thấu cành lá, từ khe hở chiếu xạ tiến vào trong sơn động.

Nhìn rõ nửa khuôn mặt nam tử, như mặt biển được ánh mặt trời soi chiếu, mái tóc đen như mực buông xuống, che đi nửa bên mặt của hắn, nhưng lại tăng thêm cảm giác mạnh mẽ khó lường.

Bàn tay to của hắn ôm chặt trong lòng một nữ tử kiều lệ, nữ tử nằm ở dưới cằm nam tử, giờ phút này chính là thân mật vô cùng ôm nhau cùng một chỗ.

Thanh Dao thân thể khẽ lay động, cảm giác quanh thân không thoải mái, bốn phía có người ôm chặt nàng, nhưng khi nàng vừa động, Ngân Hiên liền tinh dậy, hai mắt mở to, lông mi thật dài che đậy đi vui sướng, trán định mở miệng:

"Ngươi tỉnh rồi sao?"

Thanh Dao mở mắt ra, chứng kiến khuôn mặt phóng đại trước mặt, nhất thời giật mình, bị dọa một cú sốc rồi, thân thể nghiêng đi, thiêu chát nữa là ngã trên mặt đất, Ngân Hiên vội vàng đưa tay kéo nàng, vừa bực mình vừa buồn cười mở miệng.

"Ngươi làm gì? Cũng không phải là gặp quý đì."

Thanh Dao nhíu mày: "Ngươi như thế nào ở chỗ này?"

"Ngươi cái gì cũng đã quên?" Ngân Hiên có chút kinh ngạc, không thể nào, nữ nhân này cái gì cũng đã quên, vừa mở mắt liền hỏi hắn như thế nào ở chỗ này?

Chương 108.2

Trong sơn động tiếng nói chuyện âm vang, đã kinh động đến người bên ngoài, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu dẫn vài người vọt tiến vào, Mạc Sầu vừa nhìn thấy chủ tử đã tốt hơn, sờm lớn tiếng khóc lên.

"Tiểu thư, ngươi làm ta sợ muốn chết, sau này đừng làm ta sợ như vậy, ta sợ lắm."

Mạc Sầu vừa khóc, trí nhớ Thanh Dao liền khôi phục rồi, nhớ tới chuyện nàng trúng độc, bây giờ tất nhiên không có việc gì rồi, chẳng lẽ? Nàng ngược mắt nhìn Ngân Hiên, chẳng lẽ là hắn đã cứu nàng, hắn rốt cuộc là ai? Tại sao lại giúp nàng, nàng nợ ân tình càng ngày càng nhiều rồi, vốn đã nợ Vô Tình, bây giờ lại thiếu nợ Ngân Hiên, hắn rốt cuộc là ai đây?

Thanh Dao nheo mắt lại nhìn Ngân Hiên

"Là bằng hữu không được sao? Ngày hôm qua ta ở trên đường gặp phải Mạc Ưu, vốn muốn cùng các ngươi nói lời từ biệt, ai biết đúng lúc gặp phải ngươi trúng độc, trùng hợp là độc này ta cũng có hiểu biết đôi chút, không đến nổi hết phương cứu chữa."

Ngân Hiên bình thản nói xong, thân mình cao lớn của hắn xoay mình từ trên mặt đất đứng lên, cả người ta cuồng không ngót, sải bước tiêu sái đi ra ngoài, thủ hạ của hắn cũng đi theo phía sau hắn.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu một tǎ một hữu nâng chủ tử dậy, Mạc Ưu thấy chủ tử vẫn nhìn về phía Ngân Hiên, không khỏi mở miệng.

"Hắn nói chính là thật sự, đúng lúc gặp phải ta, ta liền mòi hắn đi vào trong nhà ngồi, không ngờ vừa lúc gặp phải chủ tử người trúng độc, may mắn lúc ấy ta đã mòi hắn đi theo, bằng không hậu quả thật đáng sợ, tiểu thư hắn cần phải cảm ơn hắn, là hắn cứu mạng của ngươi, bằng không e là?"

Mạc Ưu không nói tiếp, kỳ thật nếu không có Ngân Hiên, bọn họ chuẩn bị đem tiểu thư mang về vô tình cốc, sơ thời gian không kịp, xe ngựa chạy về vô tình cốc, ít nhất phải đi mười ngày nửa tháng khi đó tiểu thư chỉ sợ?

Cho nên mạng tiểu thư là do Ngân Hiên cứu.

"Ừ, ta hắn phải hảo hảo cảm ơn hắn."

Thanh Dao gật đầu, xem ra cá tính nghi thần nghi quỷ lại phát tát, người ta chính là ân nhân cứu mạng của nàng, nếu hắn đã không muốn lộ ra mặt thật, thì mình tội gì bức người ta, ai mà không có bí mật riêng mình đâu?

Ba người đi ra sơn động, chỉ thấy bên ngoài ánh nắng tươi sáng, điều ngữ mùi hoa, thật là cảnh đẹp động lòng người.

Thanh Dao mở ra hai tay hít mạnh không khí, dùng sức hướng tới rừng cây xanh thắm kêu lên: "Còn sống thật là tốt a."

Xa xa Ngân Hiên nở nụ cười, nàng rốt cục đã khỏi hắn, cảm giác này thật tốt.

Thanh Dao hé lèn vài tiếng, quay đầu lại sải bước tiêu sái đi qua, đến gần phía sau Ngân Hiên, ý cười trong suốt nhìn hắn; "Cảm ơn ngươi, nếu như sau này có chuyện gì muốn ta trợ giúp xin mời cứ mở lời, ta nợ ngươi một nhân tình lớn."

Ngân Hiên hơn nửa ngày cũng không nói gì, đột nhiên quay đầu lại, nhìn nàng, đôi mắt đen u thâm như biển rộng lại như đại dương mênh mông, sâu không lường được, cẩn bản nhìn không thấy đáy, bàn tay to của hắn đột nhiên vươn đến, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng mở miệng: "Ngày hôm qua ngươi thật sự là rất dọa người rồi, sau này hãy sống thật tốt, ngàn vạn lần không nên để xảy ra những chuyện dọa người này nữa."

"Được."

Thanh Dao vô cùng cảm động gật đầu, không ngờ tới bản thân thiếp Vô Tình một lần ân tình, lại thiếp Ngân Hiên một lần ân tình, cuộc đời thật là kỳ diệu, trong số phận chẳng lẽ nàng nhất định phải nợ những nam nhân này sao?

"Vậy là tốt rồi, nói không chừng sau này ta có thời gian rảnh rỗi sẽ đi tìm người ôn lại chuyện cũ, người cần phải hoàn hảo sống tốt,"

Ngân Hiên buông thân thể của nàng ra, quay đầu, mưa gió lất phất, ánh mắt nhìn phía mông xa xa, đáy lòng lại cảm giác sâu đậm chua xót.

Hắn vẫn hi vọng cùng nàng bên nhau, nhưng bây giờ trong lòng của nàng có lẽ đã có bóng dáng người khác.

"Bây giờ ngươi đi đâu vậy, ta tiễn ngươi, sau đó chúng ta chia tay."

"Nơi này là ở chỗ nào vậy?" Thanh Dao ngẩng đầu nhìn quét một vòng, nói thật ra, cảnh sắc nơi này thật sự không tệ, rất đẹp là đẳng khác, có thể so sánh với Vô Tình cốc, vừa nghĩ đến Vô Tình cốc, nàng liền nghĩ tới Thanh Phong, Thanh Phong nói câu kia vốn có ý tứ gì? Nàng hại chết công tử của bọn họ ư, nàng tại sao lại hại chết công tử của bọn họ, hơn nữa nếu Vô Tình đã biết nàng trúng độc, nhất định đã hiểu hết mọi chuyện, nàng hay là nên quay về tú hợp viện thăm hắn một chút, nàng không hy vọng hắn bị bắt cứ thương tổn gì?

"Chúng ta trở về, không biết Vô Tình thế nào rồi?"

Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, Ngân Hân trái tim cứng lại, nhưng trên mặt lại bày ra ý cười.

"Được, ta tiễn ngươi, chỉ cần nhìn thấy ngươi bình an vô sự, là ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi," Ngân Hân cười nhìn Thanh Dao, có đôi khi, thử buông tay cũng là một loại hạnh phúc, nếu như có thể, hắn chỉ cầu nàng được hạnh phúc, nếu như hạnh phúc đó chỉ có Vô Tình có thể mang lại cho nàng, như vậy hắn nhất định thành toàn cho nàng. (TT: huhu em thích Tôn ca quá đi)

"Được." Ngân Hân cùng Thanh Dao dẫn đầu xuống núi, suốt đoạn đường cũng không nói chuyện nhiều, chỉ hướng dưới chân núi mà đi.

Chân núi, xe ngựa vẫn ở chỗ cũ, ngựa đã ở đó, những người đi xe ngựa thì lên xe ngựa, cưỡi ngựa thì lên ngựa, đoàn người rầm rộ rời linh sơn đi,

hướng tiêu tú hợp viện đi tới...

Ánh nắng chiều nhu máu, bao phủ cả tòa đỉnh núi.

Bốn phía một mảnh xanh mát, một tầng hồng quang từ từ lặn xuống, lúc này tại nơi đỉnh núi cao cao, một người nam tử ngồi ngay ngắn trên xe lăn.

Gió thổi bay bay mái tóc bạc của hắn, bạch y như tuyết, vẻ mặt vô cùng an tường ngồi ngay ngắn tại vách núi, không có một điểm khủng hoảng, nếu như hắn cứ tiếp tục di chuyển về phía trước như vậy, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Xa xa đứng thẳng một người thiếu niên gầy, khuôn mặt tuấn dật kia tràn đầy hối hận, đôi mắt hiện đầy tơ máu đỏ.

Hắn cho tới bây giờ không nghĩ công tử đã dành tình cảm sâu đậm như vậy.

Hắn hãi nàng, thành ra lại là tự hại công tử.

Bây giờ hắn mới hiểu được một việc, nàng chính là sinh mạng của công tử, chỉ có khi nàng sống được vui vui sướng, công tử mới có thể cao hứng, tại sao cho tới bây giờ hắn mới hiểu được chuyện này đây?

Nhưng là công tử?

Thanh phong vẫn nhìn người ngồi ngay ngắn trên vách núi, công tử vẫn không nhúc nhích, hắn đã như vậy không nhúc nhích ngồi hơn nửa ngày, hắn biết trái tim công tử như tro tàn, một mái tóc bạc như tuyết, kích thích hai tròng mắt hắn

Đáng chết không phải công tử, mà là hắn, hắn thật muốn không chút do dự nhảy vào vực sâu vạn trượng này.

Nhưng hắn không thể, nếu như hắn nhảy vào, một mình công tử phải làm cái gì bây giờ?

Bây giờ chỉ có làm cho công tử biết nàng kỳ thật còn chưa chết, công tử nhất định sẽ tỉnh lại.

Chương 108.3

Thanh Dao hé lén vài tiếng, quay đầu lại sải bước tiêu sái bước qua, đến gần phía sau Ngân Hiên, ý cười trong suốt nhìn hắn; "Cám ơn ngươi, nếu như sau này có chuyện gì muốn ta trợ giúp xin mời cứ mở lời, ta nợ ngươi một nhân tình lớn."

Ngân Hiên hơn nửa ngày không nói gì, xoay mìn quay đầu lại, nhìn nàng, đôi mắt đen u thâm như biển rộng lại như đại dương mênh mông, sâu không lường được, căn bản nhìn không thấy đáy, bàn tay to của hắn đột nhiên vươn đến, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng mở miệng: "Ngày hôm qua ngươi thật sự là rất dọa người rồi, sau này hãy sống thật tốt, ngàn vạn lần không nên lại để xảy ra những chuyện dọa người này."

"Được."

Thanh Dao vô cùng cảm động gật đầu, không ngờ tới bản thân thiếu Vô Tình một lần ân tình, lại vừa thiếu Ngân Hiên một lần ân tình, nhân sinh thật là kỳ diệu, xâu thẳm âm u, chẳng lẽ nàng nhất định phải nợ những nam nhân này một sao?

"Vậy là tốt rồi, nói không chừng sau này ta có thời gian rảnh rỗi sẽ đi tìm ngươi ôn lại chuyện cũ, ngươi cần phải hoàn hảo sống tốt,"

Ngân Hiên buông thân thể của nàng ra, quay đầu, mưa gió lất phất, ánh mắt nhìn xa xa tung bay trong gió, đáy lòng nhưng là cảm giác sâu đậm chua xót.

Hắn vẫn hi vọng cùng nàng hả, nhưng bây giờ trong lòng của nàng có lẽ đã có bóng dáng người khác.

"Bây giờ ngươi đi đâu vậy, ta tiễn ngươi, sau đó chúng ta chia tay."

"Nơi này là ở chỗ nào vậy?" Thanh Dao ngẩng đầu nhìn quét một vòng, nói thật ra, nơi này cảnh sắc thật sự không tệ, rất đẹp là điều khác, có thể so sánh với Vô Tình cốc, vừa nghĩ đến Vô Tình cốc, nàng liền nghĩ tới Thanh Phong, Thanh Phong nói câu kia vốn là có ý tứ gì? Nàng làm hại chết công tử của bọn họ ư, nàng tại sao lại hại chết công tử của bọn họ, hơn nữa nếu Vô Tình đã biết nàng trúng độc, nhất định đã hiểu hết mọi chuyện, nàng hay là nên quay về tú hợp viện thăm hắn một chút, nàng không hy vọng hắn bị bắt cứ thương tổn gì?

"Chúng ta trở về, không biết Vô Tình thế nào rồi?"

Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, Ngân Hân trái tim cứng lại, nhưng trên mặt lại bày ra ý cười.

"Được, ta tiễn ngươi, chỉ cần nhìn thấy ngươi bình an vô sự, là ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi," Ngân Hân cười nhìn Thanh Dao, có đôi khi, thử buông tay cũng là một loại hạnh phúc, nếu như có thể, hắn chỉ cầu nàng được hạnh phúc, nếu như hạnh phúc đó chỉ có Vô Tình có thể mang lại cho nàng, như vậy hắn nhất định thành toàn cho nàng.

"Được." Ngân Hân cùng Thanh Dao dẫn đầu xuống núi, suốt đoạn đường cũng không nói chuyện nhiều, hướng dưới chân núi mà đi.

Chân núi, xe ngựa vẫn ở chỗ cũ, ngựa đã ở đó, những người đi xe ngựa thì lên xe ngựa, cưỡi ngựa thì lên ngựa, đoàn người rầm rộ rời linh sơn đi, hướng tiểu tú hợp viện đi tới...

Ánh nắng chiều nhu máu, bao phủ cả tòa đỉnh núi.

Bốn phía một mảnh xanh mát, một tầng hòng quang từ từ lặn xuống, lúc này tại nơi đỉnh núi cao cao, một người nam tử ngồi ngay ngắn trên xe lăn.

Gió thổi bay bay mái tóc bạc của hắn, bạch y như tuyết, vẻ mặt vô cùng an tường ngồi ngay ngắn tại vách núi, không có một điểm khủng hoảng, nếu như hắn cứ tiếp tục di chuyển về phía trước như vậy, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Xa xa đứng thẳng một người thiếu niên gầy, khuôn mặt tuấn dật kia trên mặt tràn đầy hối hận, nhẫn đồng hiện đầy tơ máu đỏ.

Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới công tử đã dành tình cảm sâu đậm như vậy.

Hắn hại nàng, thành ra lại là tự hại công tử.

Bây giờ hắn mới hiểu được một việc, nàng chính là sinh mạng, chỉ có khi nàng sống được vui vui sướng, công tử mới có thể cao hứng, tại sao cho tới bây giờ hắn mới hiểu được chuyện này đây?

Nhưng là công tử?

Thanh phong vẫn nhìn người ngồi ngay ngắn trên vách núi, công tử vẫn

không nhúc nhích, hắn đã như vậy không nhúc nhích ngồi hơn nửa ngày, hắn biết trái tim công tử như tro tàn, một mái tóc bạc như tuyết, kích thích hai tròng mắt hắn

Đáng chết không phải công tử, mà là hắn, hắn thật muốn không chút do dự nhảy vào này vực sâu vạn trượng.

Nhưng là hắn không thể, hắn nếu như nhảy vào, một mình công tử phải làm cái gì bây giờ?

Bây giờ chỉ có làm cho công tử biết nàng kỳ thật còn chưa chết, công tử nhất định hội tinh lại .

Chương 108.3

"Công tử?"

Thanh phong thử dò xét gọi một tiếng, đáng tiếc người trên vách núi không nhúc nhích, vẫn như vậy nhìn trống rỗng giữa không trung, gió quét càng lúc càng lớn, thấy rõ gió càng ngày càng mạnh, nhưng là hắn không dám di chuyển, chỉ có thể chậm rãi mở miệng.

"Công tử, kỳ thật nàng cũng chưa chết, lúc ấy có người cứu nàng."

Hắn mặc dù không có đi ra ngoài, nhưng nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện, biết có người mang nàng đi, nếu người nọ có dũng khí mang nàng đi, tất nhiên là có nắm chắc .

Hắn tiếng nói vừa dứt, người trên vách núi, cuối cùng một điểm thần sắc cũng trở về, bất quá cũng không tin hắn nói.

"Thanh Phong, ngươi trở về đi, quay về trong cốc đi."

"Công tử, đó là sự thật, ta không có lừa ngươi, là có người cứu nàng, đem nàng mang đi rồi, lúc này đây ta tuyệt đối không có lừa ngươi, ngươi hãy tin tưởng ta một lần đi, nếu như sau này ta còn dám lừa ngươi thêm một lần nữa, ta ngay lập tức đâm chết trước mặt ngươi."

Thanh phong ân hận thê, trên đôi mắt người kia bao phủ một ít sương mù, an tường không còn tồn tại nữa, quanh thân tùy ý phóng đãng.

"Thanh Phong, ngươi nhớ kỹ cho ta, cho dù là một ngày nào, nếu như ngươi còn thật sự nhớ tới ta, thì phải đối tốt với nàng, ngươi phải nhớ, nàng chính là sinh mạng của ta, chỉ có nàng còn sống vui sướng, ta mới là vui vẻ nhất."

"Được, ta nhớ kỹ, công tử, lúc này đây ta là chân thành nhớ kỹ, ngươi xuống đây đi, chúng ta đi tìm nàng, nhất định sẽ tìm được nàng, ta sẽ hướng nàng nhận tội, nếu như nàng vẫn tức giận, ta sẽ ở trước mặt nàng tự vận, chỉ cần ngươi đừng làm ta sợ, ngươi xuống đây đi."

Thanh Phong nói đến câu cuối cùng, thanh âm cũng nghẹn ngào rồi, hắn chính mắt thấy công tử trích tiên, trong nháy mắt tóc bạc như mây, trong lòng so với bất luận kẻ nào cũng đau đớn nhất, mà đây đều là do hắn gây ra, vốn bọn họ có thể vui vẻ ở chung cùng một chỗ.

"Công tử, hay là chúng ta trở về chờ bọn họ đi, nếu như nàng tỉnh dậy, nhất định sẽ trở về."

Một câu nói cuối cùng này, khiến Vô Tình run rẩy một chút, không khỏi nhớ tới nàng từng nói như thế.

Vô Tình, nếu như có thể, ta thật muốn trở lại lúc Vô Tình còn nhỏ, giúp đỡ Vô Tình, để cho ngươi không phải sầu khổ như vậy.

Nếu như nàng đã bình an, nhất định sẽ biết hắn lo lắng cho nàng, nàng nhất định sẽ trở về, một khi nghĩ vậy, ánh mắt Vô Tình trở lên trong veo, thân hình lui lại phía sau một chút, quay đầu lại, nóng lòng mở miệng: "Đúng vậy. Nàng sẽ trở về, chúng ta trở về đi thôi, nàng nhất định sẽ trở về."

Thanh Phong chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không thể bước qua, bất quá vẫn cố chống lên, đỡ lấy xe lăn của công tử, đem hắn đẩy xuống đỉnh núi.

Hai người thi triển khinh công xuống núi, dưới chân núi có xe ngựa, Thanh Phong hì hục chủ tử lên xe ngựa, sau đó chính mình nhảy lên, giơ roi giục ngựa trở về, bây giờ hắn không dám có nửa điểm tâm tư không tốt, chỉ nguyện ý Mộc cô nương thật sự được cứu, mà nàng vừa đúng lúc cũng đã trở về, nói như vậy, công tử sẽ không có việc gì rồi, đến lúc đó Mộc cô nương không muốn tha thứ hắn, hắn sẽ chết trước mặt nàng, cũng cam nguyện.

...

Mà Ngân Hiên cùng Thanh Dao đến khi bầu trời tối đen, đã trở về Tiểu Tú

hợp viện.

Chỉ thấy trong tiểu viện trống rỗng, một bóng người cũng không có, chỉ có trong sân một đống hồn độn, cành lá Ngân Hạnh bừa bộn, có rất nhiều đoạn cành buông xuống đọng ở mặt đất, trên vách tường lại có vết máu.

Thanh Dao nhìn hết thảy trước mắt, đầu ong ong suy nghĩ.

Sẽ không phải bởi vì bản thân mình gặp chuyện không may, mà Vô Tình giết Thanh Phong chứ, vậy trái tim kia của hắn không biết có bao nhiêu đau đớn, sợ hãi mình gặp chuyện không may, vừa lại giết Thanh Phong.

Tất cả chuyện này rốt cuộc là tại sao hả? Thanh Phong vì sao vô duyên vô cớ muốn giết nàng hả, hơn nữa hắn vẫn nhắc di nhắc lại, nếu có nàng, công tử sẽ gặp chuyện không may?

Thanh Phong không có lý do nói dối, như vậy đó là sự thật, nàng đến tột cùng làm hại đến Vô Tình cái gì đây?

Nghĩ đến chính mình làm hại hắn, Thanh Dao trong lòng bỗng đau, nàng kỳ thật là người hy vọng nhất hắn vui vẻ, như thế nào lại hại hắn, đã như vậy, như vậy đi thôi, cách hắn xa một chút, ít nhất có thể cam đoan tính mạng hắn không có gì đáng ngại.

"Chúng ta đi thôi."

Thanh Dao vô cùng phiền muộn mở miệng, trên mặt bao phủ một tầng ánh sáng hoàng hôn, quanh thân lạnh lùng, đi lại mềm mại.

Ngân Hiên một bên nhìn nàng như vậy, đau lòng đến cực điểm, bây giờ hắn mới biết được nàng là người như thế nào, thật tình đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ thật tình đối tốt với người của người, nhưng mà hắn lúc đầu tư tưởng quá sâu, nếu như không phải tâm tư quá nặng, hết thảy đã không giống với hiện tại.

"Đi chỗ nào?"

Âm thanh từ tính của hắn vang lên, ánh mắt lóe ra tia sáng chói mắt hoa quang.

"Nếu như muốn gặp hắn, thì hãy ở chỗ này chờ đi, hắn nhất định sẽ trở về."

Bây giờ hắn, mặc dù tâm can đau như lửa đốt giống nhau, nhưng lại hy vọng nàng sống vui vẻ một chút, nếu nàng thật sự muốn ở lại bên cạnh nam nhân kia, hắn liền đem tay nàng giao cho hắn ta, chỉ mong nàng rời xa hết thảy mọi phiền não.

"Không, có lẽ Thanh Phong nói không sai, ta lưu lại chỉ hại đến hắn, mà ta là người không hề hy vọng hắn bị thương tổn."

Thanh Dao lắc đầu, ánh mắt trong suốt, chỉ cần hắn tốt là được, khéo môi lộ ra ý cười nhợt nhạt, nàng sẽ nhớ kỹ tất cả về hắn, đợi chuyện Trưởng Tôn Dận được xử lý rồi, nàng sẽ trở về Vô Tình cốc đem Tiểu ngư nhi cùng mao tuyết cầu rời đi, có lẽ hắn với nàng rốt cuộc cũng không cùng đường.

"Đi thôi."

Thanh Dao nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài, Ngân Hiên dịch chuyển thân thể đi theo phía sau nàng ra ngoài, những người khác cũng theo sát sau đó, đoàn người ra khỏi Tú hợp viện.

Bóng đêm bao trùm xuống, bốn phía một mảnh đèn nhánh, trong trán nhỏ, thỉnh thoảng trừ một vài ngọn đèn ngẫu nhiên phát sáng, không còn có ánh sáng khác.

Nơi này là một sơn trấn hoang sơ, bình thường không có mấy người lại đây, cho nên người trong tiểu trấn cơ hồ đều là mặt trời mọc thì dậy đi làm mà mặt trời lặn thì nghỉ, chỉ có một nhà bán chút đồ tạp hóa, vẫn mở cửa ra, trước cửa phát sáng một ngọn đèn, ngọn đèn này là ánh sáng duy nhất trên tiểu trấn này rồi.

Đoàn người lặng yên không một tiếng động rời đi, Thanh Dao đỡ đẫn một thân đi thẳng về phía trước, cũng không biết suy nghĩ gì, ai cũng không dám kinh động nàng, đi theo phía sau lưng nàng hướng cổng tiểu trấn đi ra ngoài, cuối cùng tới một chỗ ngã ba đường, dừng lại, nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ không hề thương tâm thương thân, quay đầu nhìn Ngân Hiên bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng.

"Ngân Hiên, cảm ơn ngươi đã cứu ta, chúng ta ở chỗ này chia tay đi, ngươi đi làm chuyện của ngươi đi, ta còn có việc muôn giải quyết."

Ngân Hiên ngực cứng lại, nàng như vậy thật là cô đơn, làm cho hắn đau

lòng, hơn nữa căn bản yên tâm không được, vươn tay nắm vai của nàng: "Nếu muốn gặp hắn, thì hãy lưu lại đi."

"Không, ta còn có việc muốn làm, có gặp hay không cũng không trọng yếu, có lẽ hắn đã đi cũng nói không chừng, ta không thể vẫn ở nơi này chờ bọn hắn."

Kỳ thật đây là lấy cớ, nàng chỉ là sợ hãi những lời Thanh Phong nói là sự thật, cuối cùng thật sự là nàng hại hắn, như vậy nàng nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình, dù muốn cho hắn vui vẻ nhưng bản thân lại hại hắn, cho nên rời đi là tốt nhất, nàng sẽ chúc phúc cho hắn.

"Nếu như ngươi không đợi hắn, như vậy ta cùng ngươi hãy song hành một thời gian, chờ ngươi chính thức buông lỏng tâm can, ta sẽ rời đi."

Nàng như vậy, hắn nhất quyết sẽ không rời khỏi, hơn nữa trên người nàng tàm độc mới vừa được giải, nội lực phát huy cũng không tốt, nếu gặp phải người võ công cao cường, chỉ sợ là tránh không khỏi tai nạn, cho nên hắn tuyệt không cho phép nàng xảy ra chuyện gì.

"Ngân Hiên?"

Thanh Dao mở to mắt, ngửa đầu nhìn phía Ngân Hiên, mặc dù đêm rất tối, nhưng là nàng nhìn thấy trong mắt Ngân Hiên có một đốm lửa, cùng vẻ mặt không cho phép từ chối.

Xem ra hắn đã quyết tâm muốn cùng nàng ở chung một chỗ rồi, bản thân mình thật sự muốn cùng bọn họ chung một chỗ sao?

"Ngươi không phải có việc muốn làm sao? Những nữ nhân kia dàn xếp tốt lắm sao?"

Thanh Dao hỏi hắn, nhớ lúc bọn họ chia tay mới không lâu, dù ngay lúc đó dàn xếp cũng không có nhanh như vậy, hắn như thế nào có thời gian cùng nàng đồng chạy tây chạy trốn thoát.

"Kỳ thật Hoàng Viên quốc cũng có Xuân Phong Lâu, ta chỉ là phái người đem các nàng đưa vào là được."

Ngân Hiên ngắn gọn mở miệng, không nghĩ nói thêm chuyện này nữa, lúc này hắn thầm nghĩ đi theo nàng, thẳng đến khi xác định nàng không có việc

gì mới được, nếu không hắn bất an trái tim.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Ngân Hiên nhìn phía Thanh Dao, ánh mắt không cho phép kháng cự.

Thanh Dao biết hắn sẽ không rời đi, cũng thôi không phản đối, chớp mi nghĩ một chút, nhìn Mạc Ưu bên cạnh: "Không phải cho người đi tìm tiêu khát cái sao?"

"Đừng nói nữa, trấn nhỏ này căn bản không có tiêu hài tử, sau lại gặp phải công tử, hắn muốn thăm người một chút, ta nhân tiện dẫn hắn qua." Mạc Ưu chỉ chỉ Ngân Hiên, may là đem Ngân Hiên mang tới, bằng không không biết đã xảy ra chuyện gì đây?

Mặc kệ thế nào, chuyện tạo lập thế lực vốn không thể trì hoãn, cho dù không đi vô tình cốc, cũng muốn ở bên ngoài tiến hành.

"Bây giờ chúng ta đi kinh đô Hoàng Viên quốc, nơi đó nhất định có rất nhiều tiêu khát cái." Thanh Dao trầm giọng mở miệng, lạnh lùng đưa mắt nhìn trời, đêm càng ngày càng tối sầm, hay là trước hết rời đi đã, vung tay lên ra lệnh: "Đi thôi."

"Vâng "

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu lên tiếng, Mạc Ưu sắc mặt chợt lóe những tia âm u rồi biến mất, nhưng lại không nói gì hết, theo sát phía sau Mạc Sâu lên ngựa.

Ngân Hiên cùng Thanh Dao lên xe ngựa, thủ hạ của Ngân Hiên cũng lên xe ngựa, đoàn người rầm rộ hướng phía nam đi, nhanh chóng ra tới ngã ba đường.

Từ hướng bắc vừa tới một chiếc xe ngựa, thăng hướng tiêu trấn đi tới, hai cỗ xe ngựa ngay trong nháy mắt đi ngang qua nhau, cũng không phát hiện sự tình, hết thảy để cho ông trời định đoạt...

Xe ngựa vừa từ hướng bắc đi tới, đúng là Vô Tình cùng Thanh Phong.

Rất nhanh đi xuyên qua tiêu trấn, thăng hướng đến Tứ hợp tiêu viễn, nhưng tứ hợp tiêu viễn khi bọn họ đi giống nhau vẫn là an tĩnh, Thanh Phong đầy Vô Tình đi vào.

Vẫn là khung cảnh bùa bāi, ở giữa sân là cây ngân hạnh, cành tàn lá phiêu linh, lung tung bừa bộn.

Vô Tình ngơ ngác nhìn, trái tim đột nhiên chìm xuống, rơi thẳng xuống vực sâu, nàng không có trở về, chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện, nàng đã xảy ra chuyện?

Trong đầu chỉ có những lời này xoay quanh, không còn có ý nghĩ khác, giờ khắc này quanh thân lan tràn vô lực, tựa hồ ngay cả khí lực còn sống cũng không có rồi, bạch y tóc bạc yêu mỹ như u linh, vô thanh vô túc, lộ ra sự tuyệt vọng nồng đậm vô tận.

Chương 108.4

Thanh phong trái tim so với hắn cũng không dễ chịu hơn, miệng đầy lan tràn cay đắng, chẳng lẽ nàng thật sự đã xảy ra chuyện, bằng không không có khả năng không trở lại, hắn chậm rãi bước vào trong viện, nhẹ nhàng di chuyển qua lại, xem ra bọn họ thật sự không có trở về.

Nếu như nàng còn sống, nhất định sẽ quay về đến thăm công tử, nhưng một điểm động tĩnh cũng không có?

Nàng thật sự đã chết? Thanh Phong cũng không nỗi đáy lòng tự trách, rầm một tiếng quỳ xuống, đem mặt chôn ở trong tay.

Nếu như không có nàng, công tử chỉ sợ sẽ không sống nổi, chẳng lẽ hắn lại thành thủ phạm sát hại công tử.

Thanh phong trái tim đau đớn như muốn vỡ, hai mắt đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất có một cây bạch ngọc trâm, lúc trước không có nhìn thấy qua, nhưng lần này quay lại thì có, chẳng lẽ có ai đã tới, là ai?

Thoáng cái hắn đã quên thương tâm, bay nhanh lại nhặt lên ngọc trâm, đưa tới trước mặt công tử, thanh âm lộ ra một tia hy vọng: "Công tử, mau nhìn, đây là một cây bạch ngọc trâm, lúc trước ta không có thấy qua, là của ai vậy?"

Vô Tình đang tuyệt vọng thương tâm, vừa nghe thấy Thanh Phong nói, lập tức phục hồi lại tinh thần, nhận lấy bạch ngọc trâm kia, cẩn thận quan sát tỉ mỉ mấy lượt, môi không tự chủ được run rẩy lên, có chút mở miệng.

"Nàng còn sống, đây là trâm của nàng."

Chỉ cần nàng còn sống, hắn liền có hi vọng rồi, dưới tàng cây Ngân Hạnh, đôi mắt đen âm u phát ra tia sáng bao trùm một tầng sương mù, chậm rãi ngửa đầu hướng lên trên, không hy vọng chính mình nhìn như vậy yếu ớt, cho đến khi cả người bình tĩnh trở lại, mới chậm rãi lên tiếng.

"Nàng nhất định đi Phượng Phàn thành rồi, chúng ta đi, đi tìm nàng."

"Vâng, công tử." Thanh Phong từ trên mặt đất vội vã đứng lên, nhìn công tử trấn định lại rồi, không còn tuyệt vọng, hắn hình như thấy được hy vọng, tiến lên từng bước đầy công tử rời đi.

Về phần bạch ngọc trâm này, cũng không phải là Thanh Dao làm rơi, mà là Ngân Hiên cố ý để lại, mặc dù hắn đau lòng, nhưng hắn càng hy vọng nàng vui vẻ, cho nên lúc nàng không chú ý, lặng lẽ động tay động chân, để lại bạch ngọc trâm kia, hắn biết, chỉ cần Vô Tình trở về, sẽ nhìn thấy bạch ngọc trâm này, chỉ cần hắn nhìn thấy, tất nhiên sẽ đi tìm nàng...

Nhưng là ai ngờ đến, hai người lại càng chạy càng xa rồi.

Để đỡ cách kinh Hoàng Viên quốc, náo nhiệt phi thường, Thanh Dao cùng Ngân Hiên dẫn mấy kẻ thủ hạ, tìm một nhà trọ ở lại, nhà trọ này không phải xa hoa nhất ở cách kinh, mà là một nhà trọ tầm thường, khách trọ không phải nhiều lắm, chưởng quỹ nhìn thấy nhiều khách nhân đến bên ngoài như vậy, liền hết sức nhiệt tình, lệnh cho tiểu nhị an bài phòng tốt nhất.

Bất quá Mạc Ưu biết chủ tử muốn tới cách kinh, đọc theo đường đi thì có chút không an ổn, Mạc Sầu xem tại trong mắt, có chút ngạc nhiên.

Cuối cùng cuối cùng tìm được cơ hội hỏi hắn.

"Mạc Ưu, nói đi, ngươi đã có chuyện gì xảy ra. Tại sao lại bất an như vậy?"

Mạc Ưu ngẩn ra, không nghĩ tới hành động của hắn lại lọt vào trong mắt Mạc Sầu, nhường mắt, trong con ngươi mắt chợt lóe ra những tia phức tạp, đây là điều rất ít thấy. Mạc Sầu không khỏi tiếp tục hỏi tới.

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Người nói đi, xem ta có thể chia sẻ với ngươi một chút, nếu là ta không thể, không phải còn có chủ tử sao?"

Mạc Ưu lặng đi một chút, cuối cùng lại nhêch một chút môi, lạnh nhạt lắc đầu: "Không có việc gì."

Cũng không thèm nhìn tới Mạc Sầu nữa, quay đầu quay về phòng của mình, Mạc Sầu ở phía sau lầm bầm: "Đây là loại người gì hả? Sau này ta còn xen vào việc của ngươi nữa, ta sẽ không còn là Mạc Sầu."

Nói xong tức giận quay đi về phòng tiểu thư, Thanh Dao thấy nàng vẻ mặt không kiên nhẫn, vội vàng mở miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đừng nói nữa, chẳng phải là tên Mạc Ưu kia sao, dọc theo đường đi cũng không được tự nhiên, ta hỏi hắn, hắn dĩ nhiên không để ý tới ta, sau này ta còn xen vào chuyện của hắn nữa, ta sẽ không còn là Mạc Sầu."

Thanh Dao ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, mím môi không nói một lời, xem ra Mạc Ưu thật sự thích Mạc Sầu, trừ người này ra, hắn thật không có hướng muộn người khác.

"Tiểu hài tử trưởng thành, chung quy sẽ có một số điểm tâm tư, ngươi cũng đừng vội kết luận."

"Hắn trưởng thành sao? Ta như thế nào không thấy được, rõ ràng vẫn là một tiểu mao hài." Mạc sầu tức giận mở miệng, cũng không biết Mạc Ưu lúc này đứng ở ngoài cửa, vừa nghe thấy Mạc Sầu nói, sắc mặt càng khó nhìn, vẫn bình tĩnh như vậy đứng ở ngoài cửa, hơn nửa ngày cũng không có động tĩnh, cuối cùng Ngân Hiên từ một gian phòng khác đi tới, ngẩng đầu bắt gặp hắn đứng, kỳ quái lên tiếng: "Làm sao vậy?"

Mạc Ưu phục hồi tinh thần lại, lên tiếng: "À, không có việc gì."

Tiếng nói ngoài cửa đã kinh động người ở bên trong, Thanh Dao vừa nghe thanh âm của Mạc Ưu, nhớ tới mới vừa rồi Mạc Sầu nói, Mạc Ưu nhất định cực kỳ thương tâm, không khỏi trùng mắt lườm nha đầu kia một cái, đều đã là người hai mươi tuổi rồi, sao không giống một cô gái ôm ấp tình cảm vậy? Thật là.

Mạc Sầu vẫn không nhận thấy tình huống thay đổi, xoay người giựt lại cánh cửa, quay lại đứng phía sau tiểu thư.

Mạc Ưu cùng Ngân Hiên đi đến, Thanh Dao liếc mắt nhìn Mạc Ưu một cái, Mạc Ưu cả khuôn mặt đều là màu đen, nhãn đồng cũng âm u khó hiểu, hắn

không nói một lời nhẹ nhàng tiến vào đứng ở một bên, mà Ngân Hiên nhìn không khí trong phòng là lạ, ngạc nhiên mở miệng.

"Đây là làm sao vậy?"

"Không có việc gì, người như thế nào không nghỉ ngơi trong chốc lát." Thanh Dao cười mở miệng, đoàn người bọn họ, liên tục đi hơn mười ngày trên xe ngựa, mới chạy tới cách kinh, vốn tất cả mọi người rất mệt rồi, nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ không phải như vậy, mỗi người cũng vẫn rất tinh thần, đã như vậy, sao không tìm việc để cho bọn họ làm.

"Mạc Ưu, Mạc Sâu, hai người các ngươi ra đường tìm tiểu khát cái, nhớ kỹ, phải để bọn họ thật tình muốn đi theo chúng ta, muốn trở nên nổi trội, đừng tìm cái loại lừa gạt tiểu tử."

"Vâng, chủ tử." Hai người lên tiếng, bước ra khỏi phòng, cuối cùng liếc mắt trừng nhau một cái, rồi đi ra ngoài.

Bên trong phòng Thanh Dao vừa bức mình vừa buồn cười, bây giờ hai người đó thật là có cảm giác như oan gia, không phải oan gia không tụ đầu hả, thật không biết cuối cùng có thể hoàn thành công việc được không, chỉ mong hai người ít chút dày vò lẫn nhau, yêu chính là yêu, không thương thì hãy buông tay.

"Làm sao vậy?"

Ngân Hiên thấy Thanh Dao cười, thanh âm nhu nhuận vang lên, Thanh Dao lắc đầu, ý bảo hắn ngồi xuống, chính mình động thủ rót trà cho hắn: "Ngươi tìm ta có việc?"

"Cho dù đã bôn ba trên đường hơn mười ngày, nhưng mà vẫn ngủ không được, muốn tới đây tìm ngươi đánh cờ."

Tiếng nói hắn vừa dứt, Thanh Dao giật mình một chút, mở to mắt quan sát hắn: "Ngươi như thế nào biết ta biết đánh cờ?"

Ngân Hiên trên mặt cũng không có tâm tình gì, lơ đãng mở miệng: "Ngươi là người thông minh như vậy sẽ không ngay cả cờ cũng không biết chơi đi, chuyện này thật đúng là ngoài ý muốn của ta."

Thần thái lần này rất chăm chú, nhìn không ra có âm mưu gì, nhưng là trực

giác của Thanh Dao cho rằng hắn khác với người nàng đã quen biết, hơn nữa hoài nghi vốn là Sở Thiển Dực, bằng không cũng không có người nào khác.

"Được."

Thanh Dao đáp lời, quay đầu tìm một chút, trong phòng quả thật có cờ, mặc dù chỉ là cùng một loại cờ, nhưng ở vào địa phương này, nên đem dùng tạm vậy, nàng mang lại đây, cùng Ngân Hiên bày cờ.

Phòng rất an tĩnh, hai người toàn bộ tinh thần đều chăm chú đánh cờ, mà ngoài cửa phòng, mấy kẻ thủ hạ của Ngân Hiên an tĩnh canh chừng, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần phòng này một bước.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bắt đầu là bởi vì hành động nhảm chán, nhưng sau lại vì đánh rất thú vị.

Thanh Dao không nghĩ tới Ngân Hiên kỳ nghệ lại cẩn thận như thế, mỗi một bước cũng động tâm suy nghĩ, chú ý đến mọi mặt, không để lại bất cứ đường sống cho người khác, làm cho người ta không có cơ hội thora dịp.

Tâm tư như vậy, thật sự rất nhanh nhẹn.

Một ván đánh xong đến hai canh giờ, cuối cùng Ngân Hiên thắng nửa quân.

Thanh Dao trố mắt ngược nhìn Ngân Hiên, trong đầu không khỏi hiện ra một người, hắn kỳ nghệ cũng cực kỳ cao siêu, sau khi nàng ra cung đây là lần đầu tiên nhớ tới hắn, không biết thời gian qua hắn sống có được hay không. Mặc kệ thế nào, nàng cũng không hận hắn, cũng không trách hắn, hắn là phụ thân của Tiểu ngư nhi, đây là sự thật không thể chối bỏ được, hơn nữa nàng cũng có một chút thích hắn.

Nếu như bọn họ lúc ban đầu gặp nhau, không có ở trong trận âm mưu bối cát kia, hoặc hắn không phải là hoàng đế, bọn họ có lẽ đã yêu nhau, cùng nhau tương thân tương ái, như một cặp tiểu vợ chồng tầm thường, nhưng chỉ vì hắn vốn là đế hoàng, có rất nhiều chuyện đều cho rằng đương nhiên, mà nàng thì không cách nào tiếp nhận quan niệm của hắn.

Đây không phải là vấn đề ai đúng ai sai, đều do hoàn cảnh tạo thành cả

Chương 108.5

Thanh Dao cả người có chút bừng tỉnh, ánh mắt Ngân Hiên si ngốc mà nhìn nàng, có lẽ rất nhanh hắn sẽ đi rồi, bây giờ chỉ muôn nhìn nàng một chút, không có ý nghĩ gì khác.

"Nghĩ cái gì đây?" lúc hắn cùng nàng nói chuyện, tựa hồ luôn ôn nhuận cùng nhu hòa, so với hắn cùng người khác nói, vốn là hoàn toàn không giống nhau.

Thanh Dao lấy lại tinh thần, hướng mắt nhìn qua, trong nháy mắt cơ hồ đem hắn cùng người kia hoà nhập làm một, bất quá cuối cùng cũng rũ bỏ, cười rộ lên, hắn như thế nào có thể ở ngoài ngàn dặm như vậy? Chắc là nàng có ánh mắt đa nghi thôii, hay do nàng gần đây gặp phải nhiều chuyện.

"Không có gì, thấy ngươi kỳ nghệ cao siêu như thế, không khỏi nhớ tới một người khác."

"Là ai?"

Ngân Hiên giật mình, chậm rãi mở miệng, nhìn nàng, Thanh Dao cũng đã chuyển đổi đề tài rồi, bất quá lại mang theo một chút thử dò xét: "Trừ đánh cờ ra, ngươi còn có thể làm gì?"

"Ta biết rất nhiều, cầm, thư pháp, được rồi còn có thể kiếm tiền."

Ngân Hiên nở nụ cười, trong phòng một mảnh vui thích, Thanh Dao cũng không nhịn được cười rộ lên, chính mình suy nghĩ cái gì đây? trong Thiên Hạ người đánh cờ giỏi rất nhiều.

"Tốt lắm, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát."

Thanh Dao ngáp một cái, nhẹ giọng mở miệng, hơn mười ngày buôn ba trên đường, khiến cả người cũng mệt nhọc, Ngân Hiên gật đầu đứng lên: "Được, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, buổi tối ta gọi ngươi dậy ăn cơm."

"Đi đi." Thanh Dao phất tay, vừa ngáp vừa đi qua phía sau bình phong hướng bên trong đi đến.

Ngân Hiên bước ra ngoài, cẩn thận đóng lại cánh cửa, dặn dò mấy tên thuộc hạ: "Ở chỗ này canh gác, đừng cho người ta quấy rầy đến nàng nghỉ ngơi, còn phải chú ý một chút."

"Thưa vâng, gia."

Thuộc hạ lĩnh mệnh, vẫn không nhúc nhích, Ngân Hiên cũng có chút mệt nhọc, xoay người trở về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát.

Đến lúc trời tối, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đã trở về, lần này nhanh chóng mang về đến mười mấy hài tử, vừa vào cửa nhà trọ, chưởng quỹ kia liền che lại cái mũi, cự tuyệt để cho bọn họ tiến vào, nhưng sau khi Mạc Sầu thanh toán bạc, lấy phòng cho mấy người, lại vừa cho điểm tiểu nhị một ít bạc, để cho hắn mua một ít quần áo sạch sẽ trở về, còn lấy chút nước để cho bọn người kia tẩy rửa.

Chờ hết thảy an bài thỏa đáng, mới đi đến nhã gian ở lâu hai bẩm báo chủ tử.

Thanh Dao đã tĩnh lại, nghe xong hai người bẩm báo, liền cao hứng gật đầu.

"Uh, rất tốt."

Hai người này vẫn có điểm không được tự nhiên, bất quá Mạc Sầu nhớ tới chuyện tình kỳ lạ, vội vàng bẩm báo lên chủ tử.

"Nhưng rất lạ lùng, lại có người theo dõi chúng ta, ta vốn muốn giáo huấn nàng một chút, sau đó nhìn lại thì ra là một nữ hài tử tuổi còn nhỏ, cho nên liền thôi."

Mạc sầu nói xong, quay đầu nghiêng liếc nhìn Mạc Ưu, tên kia vẻ mặt từ đầu tới cuối vẫn không tốt lên được, bởi vì dọc theo đường đi nàng đã chế ngạo hắn không ít, ngẫm lại nữ tử kia theo dõi bọn họ, cũng có lẽ bởi vì Mạc Ưu lớn lên rất tuấn mỹ rồi, cho nên nữ tử kia không nhịn được đi theo bọn họ rồi.

"Ác, nhất định là bị mị lực của Mạc Ưu nhà chúng ta hấp dẫn rồi."

Thanh Dao hay nói giỡn, nghĩ muốn khiến cho Mạc Sầu coi trọng một chút, đáng tiếc nữ nhân này vốn là từ đầu tới cuối không suy nghĩ theo hướng như vậy, cho nên căn bản không có tíc giận, chỉ là có điểm khinh thường, hoặc là không cam lòng, rõ ràng vốn là một tiểu hài tử xấu xa, lại có người ái mộ rồi, bọn ta già, cũng không có người ái mộ, thật sự là ông trời đãi ngộ không công bằng rồi.

"Tốt lắm, sau khi ăn tối, sớm một chút nghỉ ngơi đi, các ngươi mệt mỏi rồi."

"Vâng, " hai người lén tiếng, cửa phòng vang lên, âm thanh Ngân Hiên âm vang lên đến: "Tất cả có khỏe không?"

Hắn đang hỏi thủ hạ của mình, tên thủ hạ cung kính mở miệng:

"Gia, tất cả mọi chuyện đều tốt, Mộc cô nương đã thức dậy."

"Vào đi." Thanh Dao lén tiếng, Ngân Hiên một tay đẩy cửa ra, một bên ra mệnh lệnh:

"Đi phân phó điểm tiểu nhị, đem các loại thức ăn của tiểu điểm đưa lên đây, chúng ta ở trong phòng dùng bữa."

"Tuân lệnh, gia."

Người nọ lén tiếng rồi đi xuống, rất nhanh phân phó điểm tiểu nhị đem thức ăn bê đi lên, mấy người ở ngay trong phòng dùng bữa tối, sau bữa tối, Thanh Dao lệnh cho Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đi nghỉ ngơi, bản thân cùng Ngân Hiên đánh cờ một lúc, mới nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, trời có chút mưa phùn lát phát còn chưa có sáng hắn, Thanh Dao vẫn đang ngủ, liền nghe được hành lang bên ngoài phòng, có âm thanh ồn ào, mắt có chút giật mình, mơ mơ màng màng hỏi Mạc Sâu ở phòng bên cạnh.

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì rồi?"

Mạc Sâu cũng nghe được động tĩnh, đứng lên mặc y phục đi ra ngoài xem xét:

"Ta đi ra ngoài xem một chút."

Nàng đi ra ngoài trong chốc lát, liền mang vẻ mặt phúc tạp nhẹ nhàng tiến vào, tức giận mở miệng.

"Tiểu thư, vẫn là tiểu cô nương ngày hôm qua đi theo chúng ta, đã tìm được tới nơi này rồi, vẫn muốn gặp Mạc Ưu, bây giờ ở trong phòng Mạc Ưu nháo lên, vẫn không chịu rời đi."

"Uh." Thanh Dao xoay mình mở mắt ra, đôi mắt đen sâu thẳm như nước

biển, âm thầm thăm dò: "nữ nhân kia nói cái gì rồi?"

"Nàng nói là nàng là biểu muội của Mạc Uưu gọi là Y Song Nhi, rồi lại nói Mạc Uưu vốn là thất hoàng tử của Hoàng Viên quốc, người nói đây có kỳ quái hay không?"

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao xoay người ngồi dậy, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì, Mạc Uưu đúng là một hoàng tử, chuyện này và chuyện lúc đầu bắn thân phỏng đoán cũng không sai biệt lắm, nguyên lai hắn là thất hoàng tử Hoàng Viên quốc, như vậy lúc đầu là ai hại hắn, chẳng lẽ là người trong hoàng thất, nếu như thật sự là mấy vị huynh trưởng, Y Song Nhi náo loạn như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ không được an bình.

Thanh Dao xuống giường, Mạc Sầu vội vàng hầu hạ nàng đứng lên, hai người ra khỏi phòng, từ xa liền nghe được có tiếng nữ nhân ngọt ngào dễ nghe đang nói chuyện.

Q.3 - Chương 109: Kẻ Trộm Tham Hoa

Trong phòng Mạc Ưu, lúc này có một nhóm người, cầm đầu chính là một người nữ hài tử tướng mạo mềm mại đáng yêu, nhìn qua nhiều nhất cũng khoảng mười ba mươi bốn tuổi, mặc một thân la quần tú hoa tay áo mềm mại, bên hông sử dụng một mảnh lụa buộc lại thành một cái nơ bướm, mày rậm mắt to, hai tròng mắt đen như mực giống như hai quả nho, miến bàn có bao nhiêu là sáng, nó hoàn toàn tương xứng với cái mũi cao, đôi môi có độ dày vừa phải, nữ tử này chính là một giai nhân vui vẻ, bất quá trên mặt giai nhân lúc này đang chảy xuống hai dòng nước mắt, thương tâm không dứt nhìn Mạc Ưu, một đôi tay tuyet trắng mềm mại, cứ như vậy túm chặt lấy tay áo to của hắn, gõ cũng không buông.

"Biểu ca, ngươi biết không? Biết bao lâu đã không gặp ngươi rồi, Song nhi không có một ngày sống tốt, ta vẫn không ngừng cho người tìm ngươi, thật vất vả mới tìm được ngươi, ngươi theo ta trở về đi thôi, mặc dù cô cô đã mất, nhưng mà ngươi còn có ta, chúng ta chính là thân nhân của ngươi."

Y Song nhi càng nói càng thương tâm, nước mắt bắt đầu tràn lan.

Thanh Dao dẫn Mạc Sầu đi vào, cau mày lại một chút, ho khan một tiếng, Mạc Ưu lập tức bỏ tay của Y Song nhi ra, cung kính mở miệng: "Chủ tử?"

Thanh Dao đi tới một bên ngồi xuống, thản nhiên mở miệng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mạc Ưu đang đứng ở một bên, còn chưa kịp mở miệng, Y Song nhi nhìn biểu ca mà mình thích nhất, đối với nữ tử trước mắt tất cung tất kính, lập tức giận dữ gào lên: "To gan, ngươi là ai. Dám để cho Thất hoàng tử làm thuộc hạ, ngươi có mấy đầu để trảm hả."

Y Song nhi tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu lập tức quăng một cái bạt tai qua.

Thanh âm tàn nhẫn vang lên: "chủ tử của chúng ta là để cho ngươi dạy hả? Người là ai."

Y Song Nhi cùng lăm chỉ là một tiểu thư điêu ngoa của gia đình lớn, có bao

giờ gặp phải những chuyện này, hơn nữa một cái tát kia của Mạc Sầu ra tay không nhẹ, đánh đến đâu nàng ong ong vang lên, nhất thời phản ứng không kịp, mà Mạc Ưu đứng ở một bên trong mắt chợt lóe lê sầu lo rồi biến mất, nhưng rất nhanh không thấy, yên tĩnh đứng ở bên cạnh.

Khi Y Song Nhi kịp phản ứng, thì thấy Mạc Ưu không có giúp đỡ nàng, vừa tức vừa giận, nước mắt ào ào như mưa rơi xuống, một bên khóc một bên kêu lên: "Biểu ca, các nàng đánh ta, ngươi cũng không chịu giúp ta."

Hạ Nhân mà Y song nhi mang đến, tất cả đều căm tức nhìn Mạc Sầu, giận mà không dám nói gì.

Những hạ nhân kia cũng không phải sợ Mạc Sầu, phải biết rằng Y gia là triều đình đại quan của Hoàng Viên quốc, làm sao sợ lại sợ những kẻ không biết từ nơi nào nhô ra này, thế nhưng trước mặt có thất hoàng tử, bọn họ nào dám hành động tùy tiện, bởi vậy chỉ có thể dùng ánh mắt trùng chéo Mạc Sầu cùng Thanh Dao.

Trong phòng bầu không khí cứng ngắc, Thanh Dao coi như không có thấy, sắc mặt nhàn nhạt, quay đầu nhìn phía Mạc Ưu.

"Nàng thật là biểu muội của ngươi sao?"

"Bẩm báo chủ tử, không phải, ta không nhận ra nữ nhân này." Mạc Ưu thảng thắn mở miệng, mặc kệ trước đây như thế nào, khi chủ tử cứu trở về hoàng cung, hắn đã không còn là mình trước kia, nếu như nàng không cứu hắn, hắn cũng không có ngày hôm nay.

Thanh Dao nghe xong Mạc Ưu nói, đôi mắt thảng hướng nhìn sang.

Y Song Nhi bị lệ khí của nàng hù sợ, che mặt không dám la lối nữa, chỉ nhỏ giọng khóc nức nở, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Mạc Ưu.

"Ngươi cũng đã nghe được, hắn nói không nhận ra ngươi, hơn nữa hắn chỉ là một thủ hạ của ta, nếu ngươi muốn tìm biểu ca, thì đến nơi khác mà tìm đi, đừng ở chỗ này ánh hưởng đến chúng ta, bằng không ta sẽ không khách khí, nếu như còn không đi, không phải chỉ là một cái tát thôi."

Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, đáy lòng của Y Song Nhi run rẩy sợ hãi, rút lui một bước, đứng ở bên người Mạc Ưu, vẻ mặt tội nghiệp vươn tay ra lôi kéo hắn: "Biểu ca, nữ nhân này thật hung dữ a, chúng ta trở về đi, Song

Nhi sợ hãi, phụ thân một mực ở trong nhà chờ người."

Đáng tiếc về điểm đậm đáng yêu của nàng cũng không có đả động Mạc Ưu, Mạc Ưu vẻ mặt lanh á, dùng sức bỏ tay nàng ra, phiền chán mở miệng.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải biểu ca của ngươi, cũng chưa từng gặp qua ngươi, ta chỉ là một hạ nhân, tên gọi Mạc Ưu, ngươi cũng thấy đấy, đây là chủ tử chúng ta."

Mạc Ưu nói xong, Y Song Nhi cắn môi nhi, vẻ mặt đau khổ, trên gương mặt xinh đẹp một nửa bên bị sưng lợi hại, cũng có thể nhìn ra Mạc Sầu xuồng tay khá độc ác, Mạc Sầu luôn luôn không làm khó những tiểu nha đầu này, thế nhưng lúc này nàng ta có vẻ rất xung động, chẳng lẽ? Thanh Dao khéo môi mím chặt, chẳng lẽ nàng trong lúc vô ý, đã đem Mạc Ưu trở thành vật sở hữu của chính mình. Vì vậy khi thấy tiểu nữ nhân này, nàng có cảm giác nguy cơ...

"Được rồi, vị cô nương này đi thôi, ở lại cũng không có ý gì."

Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng, Y Song Nhi nhìn sang bên này, rồi lại nhìn sang bên kia, cuối cùng giậm chân một cái, cắn răng kêu lên: "Ta đi tìm phụ thân, ta cũng không tin ngươi không phải biểu ca."

Nàng nói xong liền dẫn một đám hạ nhân xông ra ngoài, trong phòng, Thanh Dao vẫn không nhúc nhích nhìn Mạc Ưu, cuối cùng trầm giọng mở miệng: "Mạc Sầu, ngươi đi ra ngoài trước, ta có việc hỏi Mạc Ưu."

"Tiểu thư?" Mạc Sầu há mồm định nói, cuối cùng khi nhìn thấy sắc mặt băng lãnh của chủ tử, liền chậm rãi lui xuống, canh giữ ở ngoài cửa.

Ngoài cửa, đang đứng thảng một người khá, chính là Ngân Hiên, hắn cũng không vội đi vào, chỉ lặng lẽ đứng ở trong hành lang chờ.

Mạc Sầu lặng lẽ đánh giá hắn, nam tử tên Ngân Hiên này thực sự rất thần bí, hơn nữa diện mạo tuấn mỹ đến quý di, ánh mắt vĩnh viễn làm cho người ta nhìn không thấu, sâu thẳm tựa như đại dương mênh mông, quanh thân cuồng vọng khí phách, xa xa gần gần đều có thể thấy hắn là một nhân vật lợi hại, thế nhưng hắn vì sao phải đối tốt như vậy với tiểu thư?

Bên trong gian phòng, an tĩnh đã lâu, một điểm âm hưởng cũng không có.

Mạc Ưu không chịu nổi nén lên tiếng: "Chủ tử?"

"Nói đi, ta nghe đây, ta tin Y Song Nhi kia sẽ không nhận lầm người."

Thanh Dao chậm rãi mở miệng, ngữ khí nghiêm nghị nghiêm túc, không cho bất luận kẻ nào phản bác, Mạc Ưu đã biết chủ tử ít nhiều, nên lập tức không nói cái gì nữa, vô cùng trầm trọng từ từ mở miệng.

"Ta vốn tên gọi Thẩm Ngọc, là thất hoàng tử của Hoàng Viên quốc, nương ta gọi là Y Mạn Ngọc, là Thục phi của một trong tứ phi, nương ta là đệ nhất tài nữ của Hoàng Viên quốc, rất được hoàng thượng sủng ái, về sau thì sinh ra ta, ai ngờ nương sau khi sinh hạ ta không lâu, liền ở một cuộc đấu tranh của hậu cung phi tần mà bị mưu hại chết, bởi vì phụ hoàng sủng ái nàng, đây là chuyện mà hoàng thất khó chấp nhận, bởi vì nương ta bất hạnh mà chết, phụ hoàng cảm thấy ta thua thiệt, vì thế trong các hoàng tử và công chúa, đối với ta thật là tốt, nhưng điều này cũng đồng dạng ta bị người khác xa lánh, thậm chí cuối cùng những người đó đã bắt tay hãm hại ta."

Mạc Ưu nói đến đây, liền dừng lại, ánh mắt mảnh sương mù, mặt cúi thấp, nhớ tới mẫu thân ôn nhu động lòng người như vậy, trong lòng liền giống như có tảng đá lớn đè nặng không thở nổi, nếu như nương không có tiến cung vào hoàng thất, thì sẽ không có kết quả như ngày hôm nay, mà lúc ban đầu nương không hề muốn tiến cung, mà do người của Y gia bắt ép nàng đưa vào cung, vì thế hận hận người Y gia, vì vậy mới không muốn nhìn nhận bọn họ.

Hắn đối với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi, ở trong hoàng thất, thân tình không hề tồn tại.

"Nguyên lai ngươi tên là Thẩm Ngọc, như vậy bây giờ ngươi có tính toán gì không?"

Nếu đã biết hắn là hoàng tử, thân phận tôn quý như vậy, nàng sao có thể giữ hắn ở bên người đâu? Tuy rằng trong lòng có chút không muốn, bởi vì đã chung sống một năm, cảm tình tự nhiên có.

"Mặc kệ ngươi có tính toán gì, ta đều sẽ đồng ý, ngươi làm thủ hạ của ta là tự nguyện, hiện tại cũng có thể tự nguyện rời đi."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Ưu ừm một tiếng quỳ xuống đất.

Hắn lúc trước nói muốn đi theo chủ tử, thì sẽ bất ly bất khí, bởi vì nàng mặc dù là chủ tử, nhưng so với những người gọi là thân tình trong hoàng thất kia càng nặng hơn.

"Tiểu thư, không có người sẽ không có Mạc Uưu hiện tại, hoặc là ta đã sớm chết, vì thế Thẩm Ngọc đã chết, ta chỉ là Mạc Uưu, sẽ không bao giờ còn là người đó nữa."

Mạc Uưu thật ra là một người trọng tình trọng nghĩa, nhưng hắn rốt cuộc vẫn là một hoàng tử, sao có thể đi theo nàng đây? Thanh Dao nhướng mày một chút, đáy mắt chợt lóe lên sắc bén.

"Mạc Uưu, nếu như ngươi ở lại, thì vẫn chỉ là một thủ hạ bình thường như cũ, ta sẽ không bởi vì ngươi là hoàng tử, mà đối với ngươi có vài phần kính trọng, hoặc là xem ngươi như thượng khách, điểm này ngươi cần phải hiểu rõ."

Nàng sẽ không làm được việc đem hắn xem như thượng khách, vì thế đi theo nàng, cũng đừng hối hận.

Chương 109.2

"Tạ tiểu thư, Mạc Uưu vẫn là Mạc Uưu, bây giờ hay trước đây đều giống nhau, trên đời này không có Thẩm Ngọc, Thẩm Ngọc đã chết."

Mạc Uưu mở miệng như đinh đóng cột, không chút nào do dự, đúng là lúc ban đầu hắn có chút không quen, nhưng hiện tại hắn rất hưởng thụ cuộc sống như thế, đơn điệu mà bình thường, một điểm lục đục với nhau cũng không có, trước đây khi ngủ hắn cũng đều nằm ác mộng, mơ thấy người khác tới hại hắn, hiện tại hắn làm sao có thể trở lại nữa.

"Tốt, vậy lưu lại đi, " Thanh Dao đưa tay nâng hắn đứng dậy, nếu hắn đã muốn ở lại thì ở lại đi, Y Song Nhi đã nhận ra hắn là biểu ca của nàng, chuyến đi này bọn họ không thể ở lạchách sạn được nữa.

"Cám ơn chủ tử."

Mạc Uưu thở dài một hơi, thật sự hắn chủ tử không cần hắn nữa, nếu quả thật như vậy, hắn cũng không biết phải đi đâu, nói chung hoàng cung kia, hắn chắc sẽ không trở về, về phần người của Y gia, hắn càng không muốn để ý, bởi vì bọn họ bất quá xem hắn là công cụ mà thôi, hắn cũng không phải là Y

Song Nhi, thật lòng tin cha nàng là người nhân nghĩa.

"Được rồi, đem Mạc Sầu gọi vào đi."

"Dạ" Mạc Ưu kéo cửa ra, Mạc Sầu đang đứng thảng ngoài cửa, còn có Ngân Hiên nữa.

Thanh Dao nhìn ra, thấy vẻ mặt Ngân Hiên như đã hiểu rõ, liền biết hắn đã nghe được bên trong phòng nói chuyện, liền cười mở miệng: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ừ, lúc đầu quá ôn, nên ta đến xem xảy ra chuyện gì?"

Ngân Hiên xong nói đi tới, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu theo phía sau hắn đi vào, rồi đóng kỹ cửa phòng.

Thanh Dao sắc mặt ngưng trọng, quanh thân lạnh lùng, nhàn nhạt mở miệng: "Hiện tại đã xuất hiện phiền toái, chỉ sợ nơi này không thể ở được, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể ra thành, mà Y Song Nhi khi trở về nhất định sẽ bẩm báo lại, Y gia chỉ sợ rất nhanh sẽ tới, chỉ cần Y gia khẽ động, thì người trong hoàng thất liền sẽ biết Mạc Ưu kỳ thực không có chết."

"Ừ, bằng không để ta an bài một chỗ, tin rằng không ai có thể tìm tới."

Ngân Hiên trầm ổn cuồng ngạo mở miệng, Thanh Dao sững sót một chút, nói thật ra, khi nhớ tới chuyện Xuân Phong Lâu lần trước, nàng đến bây giờ còn cảm thấy có lỗi với hắn, hơn nữa hắn đã cứu nàng, nhân tình nợ càng lúc càng lớn.

"Chuyện này sợ không tốt lắm, ngươi có nơi ở tốt nào, ngàn vạn lần đừng liên lụy đến người khác nữa."

Thanh Dao lên tiếng, Ngân Hiên nở nụ cười, nụ cười kia ôn nhuận tựa như ôn tuyễn.

"Ngươi đừng lo lắng, đi thôi, nếu như trì hoãn nữa, chỉ sợ người ra sẽ tới."

Đúng là như thế thực, Thanh Dao cũng bất chấp quy củ, lập tức trầm giọng mở miệng: "Được, đi thôi."

Ngân Hiên vượt lên đầu đi ra ngoài, Thanh Dao theo phía sau hắn, Mạc Ưu

đem mười mấy tiểu khát cái dẫn đi, đoàn người vừa đi ra ngoài, bước thăng xuống dưới lầu, ở dưới lầu chưởng quỹ nhìn thấy bọn họ, sắc mặt khẽ sưng sốt, ánh mắt có chút lóe sáng, thủ hạ Ngân Hiên liền đi tới, đem tiền thanh toán xong đoàn người ra khỏi khách sạn.

Chưởng quỹ đến khi đoàn người trước cửa lên xe ngựa hết, chậm rãi ly khai, hắn lập tức ngoắc bảo điểm tiểu nhị qua đây, nhỏ giọng nói thầm hai câu.

Điểm tiểu nhị mỏ to hai mắt, kinh hoảng mở miệng: "Làm cái gì vậy, những người đó vừa nhìn cũng không phải người dễ chọc."

"Ngươi sợ cái gì, đây không phải là chủ ý của ta, là của Y đại tiểu thư phân phó, ngươi không nghe, đến lúc đó cũng đừng nghĩ yên ổn."

Chưởng quỹ một lời vừa xong, điểm tiểu nhị không dám nhiều lời nữa, lập tức lắc mình đi ra ngoài, mang theo ngựa, bám đuôi đoàn người phía trước, xem bọn hắn đến ở nơi nào.

Phía trước...

Bên trong xe ngựa Ngân Hiên cùng Thanh Dao lập tức biết có người theo dõi bọn họ, xe ngựa chạy giữa đường phố, Ngân Hiên trầm ổn lạnh lùng dứt khoát mở miệng: "Người đâu."

Thuộc hạ hắn lập tức thúc ngựa chạy lên, tới gần xe ngựa cung kính mở miệng: "Gia."

"Phía sau có người theo dõi, ngươi cẩn thận một chút, diệt trừ hắn." giọng nói lạnh lùng thị máu, không mang theo một chút tình cảm.

Tên thuộc hạ không dám nhiều lời, cung kính lĩnh mệnh, chậm rãi dung nhập vào dòng người, đợi đến khi xe ngựa chạy rất xa, liền thấy phía sau có người cưỡi ngựa bám theo, thì ra là điểm tiểu nhị của khách sạn kia, lập tức sắc mặt tối sầm lại, một cục đá bắn ra ngoài, điểm tiểu nhị đang ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên ngã lộn nhào rơi xuống đất, thật lâu cũng không động đậy chút nào, người trên phố thoáng cái vây xem, rất nhanh liền nghe được có người nói chuyện.

"Chết như thế nào vậy, thật là dọa người."

"Đúng vậy, đang yên lành thế chết như thế nào."

Tên thuộc hạ kia lôi kéo dây cương cùng tiến về phía trước xe ngựa, đoàn người tách khỏi đường phố lớn quẹo qua ngõ nhỏ đi khỏi đó thật xa, mới tới một chỗ yên tĩnh.

Cả con đường không người không nhà cửa, yên tĩnh không tiếng động, mặc dù không có hạ nhân, thế nhưng trong trạch viện lại không nhiễm một hạt bụi, rõ ràng cho thấy có người thường xuyên quét tước, hoàn cảnh thanh u, thật rất thích hợp cho vài người các nàng ở lại, bất quá nơi này là nơi nào đây?

Thanh Dao kỳ quái đánh giá một phen, giả sơn đá vụn, tiểu kiều nước chảy, thực sự là một ngôi nhà tinh xảo.

"Ngân Hiên, ở đây là nơi nào?"

"Chỗ ta ở, bình thường không có người qua đây, người cứ an tâm ở đây đi." Ngân hiên trầm ổn nội liễm lên tiếng, Thanh Dao gật đầu, nếu hắn đã nói như thế, vậy nhất định sẽ không có chuyện gì?

Quay đầu phân phó Mạc Ưu đem mười mấy tiểu khất cái dàn xếp tốt, tuy rằng chỉ có mười mấy người, nhưng đâu gì cũng có để bồi dưỡng, sau này mươi mấy người kia đều do Mạc Ưu phụ trách, từ giờ trở đi, ở trong viện này, mỗi ngày luyện tập, nàng sẽ mau chóng sắp xếp một phần kế hoạch biểu đưa ra cho bọn hắn, sau này chỉ cần Mạc Sầu chiếu cố nàng là được.

Tất cả mọi việc an bài thỏa đáng, Mạc Ưu lĩnh người đi xuống.

Mạc Sầu hầu hạ nàng đi vào một tòa viện bên cạnh, sát vách đó là chủ viện của Ngân Hiên, mà Mạc Ưu cùng những tiểu khất cái ở trong hậu viện, như vậy có thể cho bọn họ an tâm tập võ.

Đoàn người an định xong, quả nhiên không ai tìm tới nơi này.

Không ngoài Thanh Dao dự đoán, bên ngoài thực sự là long trời lở đất, Hoàng Viên quốc đế đô, Ly kinh, còn một chút nữa là bị lật lên trời, từ mặt đường đến tửu lâu trà tú, còn cả thanh lâu sở quán, phàm là cửa hàng, ai cũng bị người ta lục soát một phen, trong chuyện này một đám là người trong hoàng thất, một khác là người của Y phủ, hai đám người đều muốn tìm Mạc Ưu.

Bởi vậy toàn bộ Ly kinh, lòng người bàng hoàng, căn bản không biết xảy ra chuyện gì? Quan phủ bỗng nhiên náo động như vậy.

Trận lục soát này so với tội phạm quan trọng của triều đình không kém là bao nhiêu, thế nhưng gần nhất cũng không có ai nghe nói có án tử lớn nào.

Thanh Dao phân phó thủ hạ một người cũng không cho phép đi ra ngoài, bao gồm mấy tiểu khát cái ở bên trong, bởi vì Y Song Nhi đã gặp qua những người bọn họ, nếu không may bị chú ý nhận ra, thì đúng là chọc phải phiền toái lớn.

Nàng không muốn làm cho Ngân Hiên có thêm bất luận phiền phức gì, bất quá từ khi bọn họ vào ở viện này.

Ngân hiên liền như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không cần biết vội gì, khi buổi tối trở lại, hắn cũng sẽ cùng Thanh Dao chơi cờ, nói chuyện, nhưng cũng không nói hắn đi ra ngoài làm chuyện gì, Thanh Dao cũng không hỏi, như vậy tự nhiên đơn giản ở chung cũng rất tốt.

Chương 109.3

Trong nháy mắt, ngày lại qua cũng đã nửa tháng.

Ly kinh lục soát cuối cùng cũng khôi phục lại một ít bình thường, không còn dữ dội như trước, mà Thanh Dao cùng Mạc Sầu ở yên một chỗ cũng sắp mốc meo, Mạc Ưu thì còn khá hơn một chút, bởi tốt xấu gì hắn cũng có việc để làm.

Thanh Dao đã lập ra một kế hoạch tập luyện cho bọn hắn, bảo hắn cứ dựa theo kế hoạch kia huấn luyện cho đám tiểu khát cái này.

Mạc Ưu trước tiên là đổi tên cho bọn hắn, sau đó mới cùng bọn hắn giải thích trách nhiệm trong tương lai, và sẽ trở thành hạng người gì, những tiểu khát cái này, bởi vì không có cha mẹ, bình thường ngay cả ấm no cũng khó khăn để duy trì, hiện tại thoảng cái ăn no không lo, đáy lòng thật cao hứng, mỗi người đều học tập rất nghiêm túc.

Nhưng mà kế hoạch của chủ tử lập ra quả thật rất nghiêm khắc, Mạc Sầu nhìn thấy cũng líu lưỡi.

Tỷ như dưới ánh mặt trời ngồi chòm hổm trung bình tấn một canh giờ, mang

theo một vật nặng năm kí, mỗi ngày ở phía sau viện chạy nửa canh giờ, còn tăng thêm sức nặng của vật mang theo nữa, mỗi ngày còn không ngừng tập hít đất.

Đừng nói tiểu hài tử, ngay cả người lớn như nàng, chỉ sợ cũng làm không được, nhưng may mắn là những hài tử kia đều kiên trì để hoàn thành, khi quá mệt thì té ngã xong lại nhanh chóng bò dậy, không quá nửa tháng, liền nhìn thấy hiệu quả, những hài tử đó lúc trước yếu đuối, thở hồng hộc, mà bây giờ lại rất mạnh mẽ tráng kiện, khi lấy vật nặng mang vác trên người xuống, chạy, đặc biệt nhanh, thân thể nhẹ như yến.

Nửa tháng sau, lần thứ hai tăng thêm sức nặng luyện tập trong chương trình học, không chỉ làm xong kế hoạch luyện, còn phải mỗi ngày theo Mạc Ưu luyện một giờ võ công.

"Tiểu thư, cứ tiếp tục luyện như vậy, không ngoài một năm, bọn người kia đã có thể dùng."

Mạc Sầu cảm thán, chủ tử không biết lấy ra kế hoạch luyện tập này, nếu như dùng nó để huấn luyện võ tướng trên sa trường, chỉ sợ đội quân đó sẽ đều là người rất lợi hại.

"Ta chuẩn bị dùng hai năm để huấn luyện bọn họ, đem một vài tên lớn hơn đưa đi ra ngoài, mà một ít kẻ nhỏ hơn sẽ giữ lại làm dự bị, tiếp tục huấn luyện, nói chung trước mắt cứ như vậy đi."

Thanh Dao một bên uống trà chiều, một bên nói chuyện, đột nhiên suy nghĩ: "Mạc Sầu, không bằng chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi, cứ ở mãi chỗ này quá buồn, ra ngoài xem tình huống như thế nào, nếu như không có đại sự gì, ta muốn mau chóng rời khỏi đây, nếu như bị người ta phát hiện chúng ta trốn ở chỗ này, e là lại liên lụy đến Ngân Hiên."

"Dạ"

Mạc Sầu gật đầu, nhưng các nàng cứ như vậy đi ra ngoài nếu như đúng phải nữ nhân Y Song Nhi kia thì làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới nữ nhân kia, Mạc Sầu không khỏi phiền chán, thật không biết nữ nhân kia động chọc gì tới nàng, bất quá nàng ta chỉ có cá tính tùy tiện cũng không có đặc tội gì với nàng cả.

"Chúng ta đích dung đi ra ngoài đi."

"Ù" Thanh Dao tán thành gật đầu, hai người đi vào gian phòng, một lúc sau đi ra, thì có hai gương mặt vàng như nến, tựa như một nam tử đang sinh bệnh, hơn nữa còn là cái loại bệnh trạng quanh năm lưu luyến nơi yên hoa, hình dạng này của bọn họ mặc dù có đứng ở trước mặt nữ nhân y song nhi kia, chỉ sợ nàng ta cũng sẽ chán ghét đi vòng qua, càng miễn bàn là sẽ nhận ra các nàng.

"Đi thôi "

Thanh Dao dẫn người đi ra ngoài, đường phố nơi các nàng ở yên lặng không người, không biết có phải là bởi vì quanh đây đều là tài sản riêng của hoàng thân đại quan hay không, mà chuyện lục soát lại không đã động đến nơi này, như vậy Ngân Hiên làm thế nào mà có được mảnh đất này, chỉ sợ là đã ra phải ra một cái giá trên trời để mua.

Bởi vì nguyên nhân lục soát lần này không rõ, nên toàn bộ Hoàng Viên quốc lòng người bàng hoàng một chút, nhưng nữa tháng trôi qua, cuối cùng cũng an tĩnh một ít, trong túc lâu trà tút tân khách chật ních, người người ở đây bàn tán chuyện lạ này.

Thanh Dao cùng Mạc Sâu cũng ẩn thân ở trong trà lâu, nghe những trà khách này say sưa nghị luận.

Có người nói, có thích khách xông vào hoàng cung, ám sát hoàng đế, vì thế quan phủ mới sẽ ra mặt lục soát.

Có người nói, là bởi vì hoàng cung đã đánh mất vật quý trọng gì đó, mọi người đều thần bí bí, nghe như có bí mật gì rất hay vậy, Thanh Dao mím môi nhẹ nhấp một chút trà nhìn ra bên ngoài, trên đường phố vừa tới một chiếc xe ngựa hào hoa, lúc này từ trên xe ngựa bước xuống một nữ tử mặc hoa phục, dẫn hai nha đầu mà thanh mảnh đẹp, đi vào trà lâu.

Nữ nhân này đúng là Y Song Nhi, nàng tới làm cái gì?

Nửa tháng không gặp, tiểu nha đầu này tựa hồ già không ít, cầm so với trước kia nhọn hơn, chẳng lẽ là vì tình mà khổ sở.

Thanh Dao ánh mắt lóe lên một cái, tiểu nha đầu cổ đại thật là trưởng thành sớm, ở hiện đại cở tuổi nàng ta, nàng còn thích dính ở trong lòng tổ mẫu kia?

Nghĩ đến kiếp trước, lòng của nàng đau xót, người khác nàng không lo lắng, duy nhất chỉ lo lắng cho ngoại tổ mẫu, bà là người duy nhất trên đời hiểu rõ mình, không biết bà hiện tại thế nào, ngoại tổ mẫu mất đi Trần nhi, không biết có bao nhiêu đau đớn a.

Thanh Dao lâm vào trầm tư, ánh mắt ở trên mặt nước trà nóng trong chén mờ mịt không rõ.

Mà y song nhi lúc này đã đi vào trà lâu, trong trà lâu khách nhân vừa nhìn thấy người đi tới, thoảng cái tất cả đều lặng lẽ không nói, mà Y đại tiểu thư cũng không phải là người bình thường, chọc phải nàng ta, chỉ sợ không có ngày lành.

Y Song Nhi ngược gương mặt thanh tú lên con ngươi quét mắt quanh mình một vòng, không thấy được người mà mình nghĩ, trên mặt nổi lên thất vọng, nhưng cũng không nói gì, điểm tiểu nhị của trà lâu rất nhanh đã chạy tới.

"Y tiểu thư, mời theo tiểu nhân lên lâu hai nhã giữa đi."

"Cứ ở dưới này đi, " Y Song Nhi không biết trúng gió gì, hoặc là quá mệt mỏi, nên lười lên lâu giữa hai nhã, cho nên liền tại phòng khách uống trà, bất quá tiếng nói của nàng vừa dứt, liền có trà khách đứng lên.

Bọn họ là nhân vật nhỏ không thể chọc vào người quyền thế lúc này còn không đi thì chờ đến bao giờ? Một, hai, rất nhiều người lục tục đi ra ngoài, điểm tiểu nhị không dám phát ra một lời nào, đem Y Song Nhi mời đến vị trí ở giữa có phạm vi nhìn tốt nhất để ngồi xuống, rồi vội vàng dâng lên loại trà tốt nhất trong quán.

Phòng khách, đến cuối cùng, chỉ còn lại có Y Song Nhi cùng hai nha đầu, còn có Thanh Dao cùng Mạc Sâu.

Mỗi người tự uống trà của mình, Thanh Dao cùng Mạc Sâu đã ra ngoài một lúc lâu, trà cũng uống rồi, tin tức cũng nghe rồi, liền đứng dậy chuẩn bị trở về, ai ngờ khi các nàng mới vừa đi tới bên cạnh Y Song Nhi, liền nghe nữ nhân kia tàn bạo mở miệng: "Đứng lại."

Thanh Dao ngẩn ra, chẳng lẽ Y Song Nhi nhận ra các nàng sao, nên vẫn không nhúc nhích đứng lại, quay đầu nhìn Y Song Nhi.

Chỉ thấy nữ nhân này vẻ mặt tàn ác, nỗi giận đùng đùng giận dữ trùng măt

các nàng, lạnh lùng mở miệng: "Bản tiểu thư là cọp sao? Vì sao bản tiểu thư vừa vào, các ngươi tất cả đều đi hết."

Thanh Dao ngây ra một lúc, nguyên lai không phải nhận ra các nàng, mà là đại tiểu thư này tâm tình khó chịu, nàng ta phải nên hỏi một chút chính mình, vì sao nàng vừa đi vào, người ta liền bỏ đi hết, hỏi nàng làm gì, liền mở miệng nói: "Tại hạ uống no, chẳng lẽ còn ngồi ở chỗ này không đi?"

Thanh Dao thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo, cũng không có như người bình thường sợ hãi nàng ta, bất quá tiếng nói nàng vừa dứt, hai nha đầu phía sau y song nhi đã không vui, sắc mặt trầm xuống, phát ra tiếng quát.

"To gan, các ngươi không biết trước mắt là ai sao? Mà dám ăn nói như thế."

Chương 109.4

Mạc Sâu ở phía sau Thanh Dao vừa nhìn thấy Y Song Nhi, sớm đã cảm thấy khó chịu, lúc này vừa nghe nha đầu kia nói, liền thay mặt phát tác, nói chuyện như vậy thì làm sao, nàng còn dám đánh cả nàng ta mà, nàng ta nếu còn dám chọc các nàng, có tin là nàng đánh cho chảy máu mũi hay không.

Thanh Dao cảm nhận được hơi thở lạnh lùng của Mạc Sâu, rất sợ nàng nhất thời xung động làm ra chuyện không tốt, bại lộ thân phận của các nàng, tuy rằng các nàng sẽ không có chuyện gì, thế nhưng rước lấy phiền phức cho Mạc Ưu, hiện tại thành viên trong hoàng thất vốn đang tìm hắn, dù cho hắn lợi hại hơn, chỉ sợ tính mạng cũng khó giữ.

"Không biết tiểu thư muốn làm gì?"

"Ngồi xuống uống trà với ta." Y Song Nhi mang vẻ mặt đương nhiên nói, Mạc Sâu giận dữ trùng nàng, bên cạnh Thanh Dao vươn tay vỗ vỗ đầu vai của Mạc Sâu, ý bảo nàng ta an tâm một chút chờ nóng, Thanh Dao cười hì hì mở miệng: "Tại hạ tòng mệnh là được "

Nàng sảng khoái đáp ứng như vậy, khiến cho Y Song Nhi có chút kinh ngạc, cau mày nhìn sang, chỉ thấy nam nhân này lớn lên dung mạo bình thường, sắc mặt vàng như nến, lúc này một đôi tròng mắt lam nhìn chằm chằm trên mặt của nàng, tiện thể còn ngồi xuống bên cạnh, Y Song Nhi vẫn là nữ tử khuê các, mặc dù vô tri, nhưng cũng biết nam tử trước mắt không có hảo ý, lập tức sắc mặt tối sầm lại, lạnh lùng rống giận.

"Cút."

Thanh Dao đứng lên, còn cố ý mang bộ dạng đã cố làm hết sức: "Tiểu thư không phải kêu tại hạ bồi sao?"

Tiểu nha đầu phía sau Y Song Nhi, lạnh lùng vung lên nắm tay: "Tiểu thư kêu ngươi lập tức cút, không nghe thấy sao?"

"Nghe được, nghe được," Thanh Dao hoảng sợ mở miệng. Dẫn Mạc Sầu quay lại đi, lúc này vẻ mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm đi ra khỏi trà lâu, trên đường cái, Mạc Sầu mang gương mặt thối, không cam lòng mở miệng: "Chủ tử, vừa rồi nê đánh cho nàng ta hoa rơi nước chảy, chúng ta mà sợ các nàng sao" nói xong ngửa đầu nhìn giữa không trung, vẻ mặt khinh thường.

Thanh Dao quay đầu nhìn nha đầu kia, nét mặt như có điều suy nghĩ, Mạc Sầu thấy vậy trong lòng hoảng hốt.

"Chủ tử, làm sao vậy?"

"Nếu ngươi làm vậy, tuy rằng nhất thời anh hùng, nhưng ngươi có biết sẽ làm cho Mạc Ưu rước lấy chuyện phiền phức gì không? Chỉ cần hắn vừa hiện thân, chỉ sợ người núp trong bóng tối sẽ ra tay, đến lúc đó hắn còn có thể toàn thân trở ra sao? Mà điểm trọng yếu nhất, ngươi biết mình hiện tại tâm tính gì không? Người luôn luôn trầm ổn nội liêm, vì sao lại dễ dàng đối với Y Song Nhi phẫn nộ như vậy, đây là ý nghĩa gì, ngươi thực sự lý giải được sao?"

Thanh Dao nói xong, quay lại đầu đi trở về, cũng không có nhìn tới mặt Mạc Sầu nữa.

Mạc Sầu thoảng cái cứng người lại, khuôn mặt chấn động, chủ tử không nói, nàng đúng là cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghĩ lại thực sự rất lạ, vì sao nàng ghét Y Song Nhi vậy? Hình như khi nàng ta bắt đầu lôi kéo Mạc Ưu, bắt đầu từ khi nào thì nàng đã đem Mạc Ưu trở thành vật sở hữu của chính mình rồi, phát hiện kinh người này, làm cho nàng một câu nói cũng nói không nên lời, cả người ngây ngô, phải biết rằng Mạc Ưu chỉ là một đứa bé, nàng lại đối với một đứa bé động tâm tư, trời ạ, ông trời có thể trùng phạt nàng hay không, vì cái loại suy nghĩ không thuần khiết này.

Hai người kẻ trước người trở về viện của Ngân Hiên.

Sau khi trên đường trở về, Mạc Sầu liền không lộ diện nữa, chỉ trốn ở trong phòng xét lại mình, ngay cả bữa tối cũng không đi ra ăn, Mạc Ưu không khỏi lo lắng.

"Nàng sinh bệnh sao?"

Chuyện này rất hiếm thấy nha, Mạc Sầu rất ít khi sinh bệnh, nàng ấy không cho phép chính mình sinh bệnh, vì thế bình thường đối với vấn đề này rất là chú ý, không nghĩ tới lần này nàng ấy lại sinh bệnh.

Thanh Dao không nhanh không chậm mở miệng: "Đúng vậy, nàng bị bệnh."

Sau đó ở trong lòng bỏ thêm một câu, chỉ sợ bệnh không nhẹ, bằng không cũng sẽ không cứ muốn đánh Y Song Nhi hoài, hiện tại xem ra nàng cùng Mạc Ưu đã thật sự tình chàng ý thiếp, chỉ là Mạc Sầu sẽ không dễ dàng buông ra khúc mắc trong lòng mà tiếp nhận Mạc Ưu, bởi vì rõ cuộc là nam nhân so với chính mình nhỏ năm tuổi .

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Ưu đã sớm không thấy bóng dáng, Thanh Dao khí định thần nhàn uống trà, tối đa chỉ một khắc đồng hồ Mạc Ưu sẽ trở về, bởi vì thời gian Mạc Sầu này làm sao mà gấp hẵn đây?

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một khắc đồng hồ sau, Mạc Ưu đã đi tới, rất nhanh mở miệng.

"Chủ tử, nàng thế nào? Ta gọi nửa ngày cũng không để ý ta."

"Quên đi, ngươi mệt mỏi một ngày, đi nghỉ ngơi đi, nàng ấy không có chuyện gì."

Thanh Dao phát phất tay, Mạc Ưu vẻ mặt lo lắng, nhưng cuối cùng cũng lui ra ngoài, Thanh Dao đứng dậy đi tới hành lang nhìn mặt trăng trên bầu trời, tuy rằng vẫn không có tròn, nhưng tốt xấu gì cũng được nửa vòng tròn, ánh sáng rực rỡ như nước chiếu vào trong đình viện, nước chảy dưới cầu như phủ lên một tấm lụa mỏng màu bạc, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, không khỏi nhớ tới Vô Tình.

Ngươi có khỏe không? Vô Tình, ta thật lo lắng cho ngươi trải qua cuộc sống

không tốt, người nhất định phải sống tốt, ta không sao, mọi chuyện đều tốt.

Trong lúc ngửa đầu nhìn trời, dưới hành lang vang lên tiếng bước chân, thân ảnh to lớn cao ngất đã đi tới, tựa như một cơn gió quét qua.

Người đến là Ngân Hiên, một thân hắc sắc trường bào, thắt lưng bó buộc một đai lưng màu vàng nạm ngọc, màu đen mang theo một cổ khí phách, bao vây lấy thân thể tráng kiện của hắn, tóc đen như mây, tùy ý rối tung trên vai, quanh thân nồng đậm một màu đen, nhưng gương mặt thì trắng trẻo nhẵn nhụi, đoá hải đường tuyệt đẹp được màu đen phụ trợ càng yêu mị hương diễm, cả người không chỉ phóng đãng tôn quý, còn mang theo vẻ thần bí khó lường, làm cho người ta có dụng vọng muốn tìm tòi đến cùng.

"Làm sao vậy, tâm tình không tốt sao?"

Ngân Hiên thanh âm như nước vang lên, ở trong bóng đêm tiếng vọng kéo dài, ánh mắt phát sáng, bình tĩnh nhìn nàng.

Thanh Dao thở dài: "Không biết hắn có khoẻ hay không? Người không biết đâu, lúc nhỏ hắn đã đau khổ và bất hạnh, hắn cũng không giống như người ngoài truyền tụng là kẻ thị máu vô tình, kỳ thực hắn mới là người khát vọng thân tình nhất."

Ngân hiên lắng lặng nghe nàng nói về nam nhân khác, chỉ cảm thấy đáy lòng rất trống rỗng, rất đau, trong mắt của nàng chỉ thấy người nam nhân kia, nhưng lại không thấy được, kỳ thực hắn cũng trải qua cuộc sống không tốt, cũng khát vọng thân tình như vậy.

Giờ phút này, tựa hồ có một loại không khí ùn ùn kéo đến bao phủ lấy hắn, làm hắn hít thở không thông, làm cho hắn muốn chạy trốn khỏi đây ngay, nhưng mà một chút khí lực cũng không có.

Thật vất vả mới trấn định tâm thần lại, chậm rãi mở miệng: "Nếu nhớ hắn hãy đi tìm hắn đi, nói không chừng lúc này hắn cũng muôn gặp người?"

Lúc Ngân Hiên nói ra những lời này, có cảm giác trong miệng của mình rất đắng, cay đắng như ngâm hoàng liệt, toàn bộ đầy rẫy ở trong miệng của hắn.

Nhưng có những chuyện, đã không thuộc về hắn, ngược mắt lên nhìn nàng.

Thanh Dao vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, nhìn nam tử bên cạnh, thật

lâu mới chậm rãi mở miệng: "Ngân Hiên, cảm ơn ngươi, chỉ cần cùng ngươi nói chuyện một chút, trong lòng ta thả lỏng nhiều lắm, đợi thêm mấy ngày nữa, ta chuẩn bị rời khỏi Ly kinh, đi đến Phượng Phàn thành, giết Trưởng Tôn Dân, sau đó trở về vô tình cốc xem hắn, mặc kệ thế nào, ít nhất ta phải xác định hắn không có việc gì, ta mới có thể hoàn toàn yên tâm."

Thanh Dao nói xong, Ngân Hiên gật đầu, hai người giống như đã định, năm ngày sau ra khỏi thành, bởi vì đoàn người con số quá lớn, sẽ làm người khác chú ý, nên quyết định từng nhóm ra khỏi thành, mà bây giờ Ly kinh đã không còn kiểm soát chặt giống như nửa tháng trước, vì thế sẽ không có gì trở ngại, nhưng vẫn phải cẩn thận mới tốt.

Chương 109.5

Năm ngày sau, lúc trời vừa sáng sớm, từng nhóm liền ra khỏi thành, vì thế tất cả những người mà Y Song Nhi đã gặp qua đều dịch dung ra khỏi thành.

Nhóm đầu tiên chính là Mạc Ưu, mang theo mấy tên tiểu khát cái đi ra ngoài, cửa nàng là quan trọng nhất, nên Thanh Dao đã đem Mạc Ưu hóa trang thành một nữ nhân, cái này cũng không phải là lần đầu tiên, Mạc Ưu đã tự nhiên hơn trước nhiều lắm, sau khi mặc nữ trang Mạc Ưu đứng ở trước mặt đám tiểu khát cái, những tên khát cái này ai cũng không nhận ra hắn, Thanh Dao cũng không nói cho bọn hắn biết, chỉ phân phó Mạc Ưu đi ra ngoài trước.

Ngân Hiên rất sợ ở cửa thành sẽ phát sinh ra chuyện lớn, bởi vậy đã kiến nghị đưa Mạc Ưu ra khỏi thành, như thế không còn gì tốt hơn, Thanh Dao liền đồng ý.

Đoàn người bọn họ lúc ra khỏi thành, Thanh Dao cùng Mạc Sầu hai người đều rất khẩn trương, cho đến khi thấy Ngân Hiên trở về, mới thở dài một hơi, nhóm thứ hai chính là Thanh Dao cùng Mạc Sầu hai người, lúc này các nàng hóa thành nam tử mặc trang phục lần trước trên đường đi dạo phố, cũng mang theo mấy người tiểu khát cái ngồi xe ngựa đi ra ngoài.

Ngân Hiên muốn cùng nàng, Thanh Dao cự tuyệt, nếu như hắn liên tiếp xuất hiện, trái lại khiến cho người khác hoài nghi, hơn nữa điểm ấy việc nhỏ, nàng vẫn có năng lực ứng phó.

Đoàn người ngồi không ở trên xe ngựa, hướng ngoài cửa thành mà đi, đánh xe chính là thủ hạ của Ngân Hiên, võ công vô cùng lợi hại, rất nhanh đã đánh

xe ngựa đến trước cửa thành, tiếp nhận kiểm tra, cũng không có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra.

Bởi vì sự tình đã qua hai mươi mấy ngày, mọi người cũng đều mệt mỏi, không còn khẩn trương như mấy ngày hôm trước vậy.

Thanh Dao bọn họ ra sau khi ra khỏi thành không lâu sau thì Ngân Hiên cũng ra thành.

Vốn mọi người còn có chút lo lắng lúc ra khỏi thành sẽ xảy ra chuyện, không ngờ cuối cùng chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, chuyện gì cũng không xảy ra.

Ra khỏi thành họ hội họp cùng nhau, Thanh Dao phân công nhiệm vụ, Mạc Ưu mang theo những tiểu khất cái trở về ở tiểu viện tú hợp lúc trước tiếp tục luyện công, mà nàng cùng Mạc Sâu còn có Ngân Hiên sẽ đi đến Phượng Phàn thành, Thanh Dao vốn muốn cùng Ngân Hiên chia tay, nhưng nhìn nam nhân này mang vẻ mặt cõi chấp, thần tình không cho thương lượng, vì thế nàng tự động không nói, dù sao nói cũng phí lời thôi.

Hai chiếc xe ngựa cho Mạc Ưu mang theo nhiều tiểu khất cái trở về tú hợp viện, mà đoàn người của Thanh Dao thì cưỡi ngựa đi đến Phượng Phàn thành.

Hơn mười ngày sau, đoàn người tới ngoài thành Phượng Phàn thành.

Trước cửa thành người đến người đi rất đông đúc, Thanh Dao cùng Mạc Sâu nhìn nhau liếc mắt một cái, vượt lên đầu vào thành, dù sao các nàng đều dịch dung, cũng không sợ có người nhìn ra các nàng.

Phượng Phàn thành, phồn vinh náo nhiệt, mặc dù không còn khí khẩn trương, nhưng kiểm tra vẫn nghiêm ngặt, đề phòng cẩn thận, bởi vì thái tử hai lần bị thương, ngay cả Dận vương gia cũng bị trọng thương, ở bên bờ sinh tử hết mấy ngày, mới tĩnh lại, nên Thanh La quốc từ trên xuống dưới không dám có chút nào lơi lỏng, hoàng thượng đã lâm triều phẫn nộ, nếu như lại phát sinh chuyện như vậy nữa, thì Bình bộ thượng thư cùng phòng giữ quân, tất cả đều xử tử.

Thánh chỉ vừa ban ra, ai mà không khẩn trương, bởi vậy bộ binh cùng phòng giữ quân kinh thành, đó là hết sức chú ý, ở cửa thành còn dán mấy bức họa của thích khách, Thanh Dao cùng Ngân Hiên tất cả đều được lên bức họa, Thanh Dao dịch dung nên người khác nhận không ra, mà Ngân Hiên thì nói

hắn tự có biện pháp vào thành, hắn căn bản không theo cửa thành đi qua.

Kỳ thực ngẫm lại cũng phải, công phu hắn lợi hại như vậy, nơi nào mà không thể vào được, cũng không cần theo cửa thành mà vào.

Thanh Dao dẫn Mạc Sâu chờ người vào thành, chậm chạp trì hoãn một lúc, liền nhìn thấy Ngân Hiên hai tay ôm ngực tựa ở dưới một cây đại thụ, quý mị tà cuồng không ngớt.

Đợi đến khi xe ngựa chạy qua, hắn nhúng người một cái, nhẹ nhàng lắc mình vào thùng xe, đoàn người không mục đích ở trên đường cái đi dạo.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn về phía Ngân Hiên, một nửa bên tóc dài đã che đi ngũ quan xinh xắn của hắn, chỉ để cho một nửa kia lộ ra, mà bên lộ ra, hoàn mỹ không tỳ vết, thiên diệp hải đường đỏ xanh như vẽ, càng toát ra vài phần xinh đẹp, con ngươi là yếu ớt âm thầm dậy sóng, lúc Thanh Dao quan sát, hắn đột nhiên ngẩng đầu, thanh âm từ tính tựa như nước chảy qua, mơ hồ bay ra hương thơm nồng như rượu.

"Ta có biệt một người bạn tốt, chúng ta đi đến chỗ hắn dàn xếp một chút, có chuyện gì sau rồi hãy nói."

Ngân Hiên vừa mở miệng, Thanh Dao liền đồng ý, mặc dù mọi người đều đã dịch dung, nhưng nếu lộ ra dấu vết, nhất định sẽ tự tìm phiền toái, đến lúc đó báo thù cũng báo không được.

Thủ hạ đánh xe theo chỉ thị của Ngân Hiên hướng về phía chỗ tối xa nhất của đường phố Phượng Phản thành chạy đi.

Dòng người náo nhiệt càng ngày càng ít, bốn phía phòng ốc cũng đều là một ít tiểu viện bình thường, xe ngựa vẫn cứ đi về phía đông, thẳng đến khi dừng lại.

Sắc trời đã tối sầm, Mạc Sâu đi xuống gõ cửa, lập tức có người qua mở cửa, là một hán tử hơn ba mươi tuổi, Mạc Sâu nói rõ ý đồ đến, hắn liền theo sau Mạc Sâu đi tới, vừa nhìn thấy thân ảnh của Ngân Hiên, lập tức cung kính cẩn thận mở miệng.

"Ngươi đã tới, mau vào đi."

Nói xong nhìn xung quanh một chút, hắn sinh sống bên trong Phượng Phản

thành, làm thế nào không biết bức họa thích khách được dán trong đó có Ngân Hiên.

"Ù", Ngân Hiên gật đầu, xuống xe, vươn tay nắm Thanh Dao cùng nhau bước xuống, những người khác theo sát phía sau đi vào tiểu viện.

Hán tử hơn ba mươi tuổi kia đi tới đem ngựa kéo vào hậu viện.

Thanh Dao cùng Ngân Hiên đánh giá trong viện, tuy rằng bên ngoài thoát nhìn rất bình thường, nhưng bên trong thì rất lớn, viện đông đảo, trang trí đủ thứ, Thanh Dao quan sát xong, hán tử kia cũng đã trở về, đứng bên cạnh Ngân Hiên, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Các ngươi mời đi theo ta."

Nói xong đem đoàn người các nàng đưa đến một viện vô cùng sang trọng, trong viện trồng thật nhiều hoa cỏ, thanh nhàn yên tĩnh.

"Các ngươi cứ ở trong tràng viện này đi, nơi này cách phía trước xa một chút, bình thường không có người tới quấy rầy."

Thanh Dao liếc nhìn Ngân Hiên một cái, Ngân Hiên lập tức cười rộ lên, giới thiệu cùng Thanh Dao: "Đây là bằng hữu của ta Vân Hạo Nhiên."

Tuy rằng hắn nói như thế, đồng thời Thanh Dao không nói ra, nàng cũng biết sự tình không có đơn giản như hắn nói vậy, nam tử tên Hạo Nhiên này đối với hắn cung kính lại cẩn thận, rõ ràng cho thấy giống như thủ hạ vậy, bất quá người ta không nói, nàng tất nhiên cũng không tiện hỏi, chỉ mím môi cười.

"Xin chào, gần đây đã quấy rầy."

Nàng vừa nói, liền vang lên thanh âm réo rắt, làm Hạo Nhiên vô cùng kinh ngạc nhíu mày, dùng tay chỉ chỉ Thanh Dao: "Nàng là, nàng là?"

Ngân Hiên ngắt lời của hắn: "Đúng vậy, nàng là bằng hữu của ta, một nữ nhân, vì thế nơi này để cho các nàng ở đi, an bài cho ta một chỗ khác."

Hạo nhiên vốn có cho rằng cả đám đều là nam tử, cho nên mới an bài cho bọn hắn ở cùng một chỗ, không nghĩ tới lại có nữ nhân, hắn kinh ngạc một hồi, rồi gật đầu: "Được, vậy nữ tử ở đây, nam tử ở viện bên cạnh đi, hoàn cảnh cũng rất tốt."

"Được, vậy cứ như thế đi."

Ngân Hiên gật đầu, phát tay phân phó Hạo Nhiên: "Đi chuẩn bị hai bộ nữ trang qua đây."

"Được, ta lập tức phân phó người chuẩn bị" Hạo Nhiên lui xuống, đi ra ngoài vài bước, còn nhịn không được quay đầu nhìn sang, cuối cùng thân ảnh cao to cũng rời đi...

Chương 109.6

Thanh Dao cùng Mạc Sâu đánh giá chung quanh một phen, cuối cùng ngồi xuống.

"Tiểu thư, ngươi nói xem, Hạo Nhiên thật là bằng hữu của Ngân công tử sao? Ta cảm giác không quá giống"

Mạc Sâu lòng hiếu kỳ rất nặng, Thanh Dao chỉ nhàn nhạt quét mắt liếc nàng một cái: "Ngươi quản nhiều chuyện của người khác như vậy làm gì? Chúng ta có nơi đặt chân là được."

"Đã biết." Mạc Sâu lè lưỡi, bỗng nhớ tới Mạc Ưu, không biết hắn thế nào? Bình thường vẫn ở cùng nhau nên không thấy sao cả, bây giờ bỗng nhiên ly biệt, thậm chí có chút nhớ hắn, nhưng nàng lại không dám nói ra, sẽ bị chủ tử cười nhạo, không ngờ nàng lại thích Mạc Ưu cái tên tiểu hài tử kia.

Hai người đang ngồi nói chuyện, thì ngoài cửa đi tới hai nha hoàn mặc la quần, trong tay đang cầm hai bộ quần áo, cung kính cẩn thận mở miệng.

"Tham kiến tiểu thư, chủ tử lệnh cho chúng ta qua đây hầu hạ tiểu thư ẩm thực và cuộc sống hàng ngày, sau này có chuyện gì, xin phân phó nô tỳ, nô tỳ kêu Tiểu Xảo, nàng là Tiểu Phượng."

Nha hoàn đang nói chuyện vóc người hơi cao, nhìn qua tuổi tác cũng hơi lớn một chút, trầm ổn từ tốn mở miệng, xem ra đều là nha hoàn đã trải qua nghiêm chỉnh huấn luyện .

"Tốt, các ngươi đem y phục để xuống đi, chuẩn bị cho ta một ít nước, ta muốn tắm rửa."

"Dạ, tiểu thư," tiểu nha hoàn lên tiếng trả lời.

Thanh Dao vừa mở miệng, hai nha hoàn liền biết vị này chính là chủ tử, lập tức không dám có nửa điểm qua loa, lập tức kề trước người sau đi ra ngoài đến dục phòng bên cạnh.

Rất nhanh nước chuẩn bị xong, Tiêu Xảo cùng Tiêu Phượng đi đến: "Tiêu thư, nước đã chuẩn bị xong."

Thanh Dao cùng Mạc Sầu đi vào, phân phó các nàng ở ngoài cửa coi chừng.

Trong phòng tắm, trước cửa có bình phong thủy tinh, bên cạnh có rèm lụa mỏng, vòng qua bình phong, liền nhìn thấy một thùng tắm thật to, bên trong lúc này đã đổ đầy nước nóng, còn mang theo hương thơm ngát nhà nhạt, thì ra trong nước đã thả cánh hoa.

Mạc Sầu hầu hạ chủ tử tắm rửa trước, còn mình thì đứng ở một bên.

Liên tiếp đi hơn mươi ngày lộ trình, lúc này trải qua nước nóng ngâm, quanh thân lỗ chân lông đều giãn ra, thoái mái cực kỳ, buồn ngủ, Thanh Dao nhắm mắt lại, hai tay khoác lên thùng tắm, da thịt trắng nõn óng ánh trong suốt, còn mang theo một ít bọt nước, đặc biệt mê người.

Trong phòng rất yên tĩnh, thế nhưng bên ngoài thì không yên tĩnh như vậy, loáng thoáng truyền đến thanh âm của hai tiểu nha đầu nói chuyện, tuy rằng rất nhẹ, nhưng Mạc Sầu cùng Thanh Dao đều nghe được rất rõ ràng.

"Biết không? Nghe nói kinh thành hiện tại không yên ổn, xuất hiện một hái hoa tặc tóc bạc, quay lại vô tung vô ảnh, quan phủ hiện tại đang gắt gao lùng bắt, vì thế ra bên ngoài vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Một giọng nói khác phát ra tiếng kinh hô, khẩn trương mở miệng: "Hái hoa tặc kia lợi hại như vậy a?"

"Tất nhiên rồi, nghe nói là bạch y tóc bạc, cho tới bây giờ cũng không ai thấy qua khuôn mặt thật của hắn, lúc nửa đêm canh ba thì xông vào phòng của nữ nhân, gây sợ hãi cho nhiều danh môn khuê tú."

"A, vậy hắn thực sự làm chuyện tổn hại lương tâm như vậy, sự thuần khiết của những nữ nhân kia bị hủy, sau này sao mà lập gia đình được nữa."

"Hắn không có hủy đi thuần khiết của những nữ nhân kia, nghe nói hắn

xông vào nhìn, sau đó liền đi, chỉ làm cho mấy nữ nhân đó kinh hoảng thôi, một lần bị doạ sợ hãi, đầu óc cũng ngu ngơ luôn, vì thế quan phủ mới hạ lệnh tra rõ."

"Sau này nên cẩn thận một chút đi."

Trong dục phòng, nhiệt khí dày đặc trên gương mặt Thanh Dao có giọt mồ hôi lưu lại, đột nhiên nàng mở mắt ra, con ngươi một mảnh đen kịt, tựa như dao phong sắc bén không thể đỡ, hàn quang loang loáng, nhẹ nhàng mở miệng.

"Xem ra Thanh La muôn vong, tình thế phúc tạp bốn bề dậy sóng, người nói xem hái hoa tặc tóc bạc kia có ý gì? Nửa đêm xông vào gian phòng nữ nhân, đem nữ nhân nhà người ta doạ cho chết khiếp, nhưng lại không huỷ đi sự thuần khiết của người ta, điểm này làm cho người khó tin, vậy hắn muốn làm gì?"

Thanh Dao khuôn mặt như có điều suy nghĩ, toàn bộ thân thể mềm yếu vô lực, nâng nâng đầu, chậm rãi mở miệng: "Ta đi ra, y phục đâu?"

Mạc Sầu lập tức hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Tiểu Xảo, áo tắm đâu?"

Tiểu Xảo nhanh nhẹn ở bên ngoài lên tiếng: "Tới ngay" nói xong dẫn Tiểu Phượng đi vào, cung kính cúi đầu dâng áo tắm màu trắng, Mạc Sầu hầu hạ Thanh Dao đứng lên, một bên thay nàng lau nước trên tóc, vừa quay sang nói chuyện cùng Tiểu Xảo và Tiểu Phượng ở bên cạnh.

"Nghe nói kinh thành vừa xuất hiện hái hoa tặc, chuyện này có thật sao?"

Tiểu Xảo ngắn ra, không ngờ các nàng vừa rồi nói nhỏ giọng như vậy, người ta cũng nghe được, xem ra là một chủ tử lợi hại, nghĩ vậy nên cũng không dám có điều gì giấu giếm, chậm rãi gật đầu.

"Lời đồn này nghe xong cũng thật khó tin, họ nói hái hoa tặc là một yêu quái, tóc bạc, con ngươi đỏ, rất là doạ người, thật nhiều nữ nhân bị sợ đến mê mang, vì thế quan phủ rất xem trọng vụ án này, nên phái ra thật là nhiều người để lục soát, có một lần thiếu chút nữa bắt được hắn, thế nhưng tên hái hoa tặc kia vô công thật là lợi hại, nghe nói hắn giết thật là nhiều người của quan phủ, cuối cùng đào tẩu như trước."

Tiểu Xảo nói xong, ánh mắt Thanh Dao chớp một cái, trong lòng bao phủ bất an, vì sao lại có cảm giác hít thở không thông như vậy đây? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mãi cho đến lúc vào gian phòng, vẫn còn một tia bất an, Mạc Sầu nhìn sắc mặt nàng không tốt lắm, quan tâm hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết vì sao, nghe được Tiểu Xảo nói xong, ta liền cảm giác trong lòng bất an, tựa hồ có việc gì đó đã xảy ra vậy."

Mạc Sầu kéo nàng qua, thay đổi cho nàng bộ y phục màu lam mà Tiểu nha đầu mang đến, nó mềm mại trơn truột, đều là hàng thượng hạng, kiểu dáng, hình dạng đều thật tốt, ngắn gọn thanh lịch, Thanh Dao vừa mặc vào người, lập tức tỏa sáng, cả người trong veo như nước, hơn nữa giống như một đóa hoa mềm mại.

Tiểu Xảo cùng Tiểu Phượng đi tới, nhìn thấy mắt cứ đăm đăm nhìn, lúc trước nhìn bọn họ một thân trang phục nam tử, thật sự chỉ là một người bình thường, không nghĩ tới tướng mạo vốn có lại xuất trần kinh diễm như vậy.

Thanh Dao phát phất tay ý bảo Mạc Sầu cũng đi xuống tắm rửa một phen, Mạc Sầu lui xuống, Tiểu Xảo linh lợi bắt đầu rót một chén trà.

Thanh Dao không chút câu nệ liền cùng hai tiểu nha hoàn vừa nói chuyện vừa uống trà.

"Nghe nói Dận vương gia bị thương, hiện tại đã khỏi chưa?"

Hai người nha đầu này tuy rằng thấy Thanh Dao lớn lên có khuôn mặt xinh đẹp nhưng các nàng vẫn chưa thấy qua bức họa truy nã, bởi vậy vẫn không biết nữ tử trước mắt chính là thích khách mà quan phủ truy bắt, bởi vậy mới lơ đãng trả lời.

"Bẩm tiểu thư, Dận vương gia thiếu chút nữa thì chết, bất quá phúc lớn mạng lớn, nghe nói là Thượng Quan thái tử của Vạn Hạc quốc, không biết từ đâu tìm tới một danh y chữa trị cho hắn, bằng không xác định chắc chắn mất mạng."

Tiếng nói của Tiểu Xảo vừa dứt, tay bưng trà của Thanh Dao không tự chủ nắm chặt, đáy mắt một mảnh hàn khí, không ngờ tên nam nhân kia quả nhiên không chết.

Thượng Quan Hạo, tên khốn kiếp nhà ngươi, nơi nơi đều cùng ta đối chọi gay gắt, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi cứ chờ đi, thù mới nợ cũ, rồi có một ngày ta sẽ cùng ngươi tính toán cho xong.

Thanh Dao ném một miếng trà, tiếp tục hỏi: "Vậy Thượng Quan thái tử bây giờ còn đang ở kinh thành sao?"

Lúc này, nàng nhất định phải đem Thượng Quan Hạo tính toán vào trong kế hoạch, vì nam nhân này còn lợi hại hơn Trưởng Tôn Dận nữa, bởi vì sư phụ hắn là Thiên Sơn Xích Hà lão nhân, Xích Hà lão nhân cũng không phải là hạng người chỉ được hư danh, vì thế hắn ta nhất định là có chút thực học, bằng không ngày nào đó, hắn cũng không thể nghe được sự ảo diệu trong tiếng đàn của Phượng Vĩ cầm.

"Điều này nô tỳ không biết, chỉ nghe nói Thượng Quan thái tử cùng Dận vương gia tình cảm đặc biệt tốt, chắc là vẫn chưa đi đâu."

Thanh Dao khóc mồi nhất câu, hai kẻ câu kết với nhau làm việc xấu làm sao mà không tốt với nhau được, nếu như Thượng Quan Hạo thực sự giúp đỡ Trưởng Tôn Dận, chỉ sợ Trưởng Tôn Trúc chưa chắc là đối thủ của hắn, nếu chỉ bằng vào một mình Trưởng Tôn Dận, hắn căn bản không có khả năng đánh thắng Trưởng Tôn Trúc, xem ra Thanh La quốc thời thế sắp thay đổi, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để cho Trưởng Tôn Dận thực hiện được mưu đồ, hơn nữa nếu hắn thực sự đăng vị làm đế, nhất định là cùng Vạn Hạc quốc liên minh chung tay đánh Huyền Nguyệt.

Nàng tuy rằng không trở về Huyền Nguyệt, nhưng tuyệt đối không cho phép có người đụng đến nó, bởi vì Mộc gia còn ở tại Huyền Nguyệt, vì thế Trưởng Tôn Dận nhất định phải chết, chỉ cần hắn chết, thì Thượng Quan Hạo liền vô kẽ khả thi.

"Được rồi, các ngươi đi xuống đi, ta muốn nằm nghỉ một chút."

Liên tiếp bôn ba bao nhiêu ngày, quả thực cũng mệt mỏi, Thanh Dao phất phất tay ý bảo hai tiểu nha hoàn đi xuống, gian phòng an tĩnh lại, nàng nằm xuống trên trường kỷ nghỉ ngơi...

Q.3 - Chương 110: Bố Cục Giết Người

Ánh nắng chói chang, xuyên thấu qua rèm che chiếu vào, ở trên giường đang nằm nghiêng một mỹ nhân như ngọc, tóc đen dài như mây toàn bộ tung đều ở trên áo gối thiêu, hé lộ ra khuôn mặt tinh xảo ôn nhu, đầm chìm trong vàng sáng mờ ào, làn da trong suốt mịn màng, lông mi thật dài giống như một cây quạt nhỏ, che dấu ánh mắt bức người, cùng với đôi môi đỏ hồng, làm cho lòng người ta xao động không tự chủ được.

Trước giường, đứng thăng một thân ảnh cao lớn, ánh mắt sâu không rõ.

Tầm mắt chăm chú khóa lấy nữ tử nằm trên giường, đáy lòng hơi xé một chút, Dao nhi, ta rất nhanh sẽ phải đi, nếu ngươi đã thích hắn, ta liền đích thân đem ngươi giao cho hắn, tuy rằng này điều này sẽ rất đau, nhưng khi chính mắt nhìn thấy ngươi sắp tử vong, một khắc kia, ta bỗng nhiên sợ hãi, đồng thời cũng tình nguyện để ngươi sống thật khỏe mạnh.

Có lẽ lúc ban đầu ta xuất hiện, chính là muốn bắt lấy lòng của ngươi, đem ngươi trở về bên cạnh ta, thế nhưng so với việc bá đạo giữ lấy ngươi, ta càng muốn ngươi vui vẻ sống, tuy rằng rất đau nhưng đồng thời ta cũng rất cao hứng bởi vì ngươi có cuộc sống vui vẻ.

Nếu như ta mạnh mẽ ép buộc ngươi, thì dù ta có yêu thương, ngươi cũng không sung sướng gì.

Vì thế ta tình nguyện chính mình đau lòng, cũng hi vọng ngươi vui vẻ.

Đáy lòng hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh sáng rực rỡ trong con ngươi càng ngày càng sâu, cuối cùng khẽ giật, chưa bao giờ hắn biết nguyên lai khi yêu đến sâu đậm nhất, sẽ hoàn toàn tự nhiên buông tay.

Từ xưa đến "tình" là chữ đả thương người nhất, hắn chậm rãi quay lại thân mình rồi đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng người vẫn nằm đột nhiên mở mắt ra, ánh sáng bức người từ đôi mắt đen toả ra, mũi nhọn sắc bén chọt lóe lên rồi biến, đôi mắt trong veo như nước vẫn mở to không nhúc nhích.

Vừa rồi hắn đã tới, nhưng cái gì cũng không có làm, chỉ nhìn nàng một hồi, tuy rằng nàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm nhận được hắn nồng đậm thê lương cùng nhẹ buồn, vì sao lại như vậy, nàng cũng đồng dạng không đành lòng thương tôn hắn, mặc kệ như thế nào, hắn đã cứu nàng, hay nói lại nếu như không có hắn, hiện tại nàng cũng không biết đã như thế nào?

Thanh Dao thở dài một tiếng, có phải nàng nhất định phải thiếu nợ người khác một ít hay không?

Mạc Sầu từ bên ngoài đi vào, sau khi nàng tắm rửa xong, đã lấy y phục mà tiểu nha hoàn chuẩn bị mặc vào, lúc này đã biến thành một giai nhân vui vẻ.

Nhin thấy chủ tử mỉm cười với đôi mắt sáng như sao, vừa thở dài vừa nhíu mày, nàng lấy làm kỳ quái đi tới.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì? Nhìn ngươi mài cứ nhíu lại."

Thanh Dao ngược mắt nhìn về phía Mạc Sầu, ánh mắt càng phát ra u ám, không nói được một lời, Mạc Sầu có chút khẩn trương, ngồi xổm người xuống đối diện với nàng: "Xảy ra chuyện gì?"

"Mạc Sầu, ta có phải nhất định ta phải nợ người khác một ít hay không?"

"Cái gì a?" Mạc Sầu mắt trợn trắng, lúc nào chủ tử lại trở thành đa sầu đa cảm như thế, nàng đứng lên chậm rãi mở miệng: "Tiểu thư ôi chao, người suy nghĩ nhiều quá, đây không phải là chuyện của người, đây đều là chuyện của người khác, cũng giống như khi người thấy được một chùm hoa đẹp, rất thường thức nó, cho nên thể xác và tinh thần của người đều rất vui sướng, vậy việc này có liên quan gì chùm hoa kia, cũng giống như vậy, có vài người đối xử với chủ tử rất tốt, là bởi vì làm vậy trong lòng bọn họ sẽ vui vẻ, nên chủ tử chỉ để ý đến lòng mình là được."

Mạc Sầu nhớ tới vừa rồi xa xa thấp thoáng có bóng người cao to đi ra, tuy rằng tuấn mỹ cao lớn, nhưng lại mang theo một cỗ cô đơn, thật đúng là rất làm cho người ta thấy phải đau lòng .

Nói thật ra, nam tử khí phách bí hiểm như vậy, là người mà nhiều thiếu nữ trong thiên hạ tha thiết ước mơ, nhưng chủ tử chỉ cảm thấy thẹn vì nợ, có lẽ vì trong lòng của nàng đã có bóng dáng của Vô Tình , không biết Vô Tình công tử hiện tại thế nào? Cũng biết chủ tử sẽ đi tới Phượng Phản thành, thật

hy vọng hai người bọn họ sớm gặp mặt một chút.

Thanh Dao giương mắt nhìn Mạc Sầu, nha đầu này bình thường không mở miệng, lúc này lại nói ra những lời thật có đạo lý.

Nàng xoay người ngồi dậy, tóc đen trên vai xoã xuống, phiêu dật mềm bóng, Thanh Dao thói quen lấy tay vén tóc qua một bên, đồng thời cũng buông ra những quanh quần trong lòng, hiện tại nàng còn có chính sự phải làm.

"Mạc Sầu, đêm nay chúng ta đột nhập Dận vương phủ, cần phải làm dè dặt cẩn thận, đem địa hình của Dận vương phủ do xét một lần, sau đó mau chóng diệt trừ Trưởng Tôn Dận, nếu để cho Thượng Quan Hạo đắc thủ, chỉ sợ Thanh La quốc sẽ là vật trong bàn tay của hắn, Thanh La cùng Vạn Hạc quốc vốn là hai đại quốc, như nếu bọn họ liên thủ, đến lúc đó chỉ sợ họ sẽ đối phó đầu tiên là Huyền Nguyệt, tuy rằng đây là chuyện của hoàng đế, nhưng người của Mộc gia vẫn còn ở tại Huyền Nguyệt."

Mạc Sầu vừa nghe chủ tử nói, sắc mặt đại biến, huynh đệ tỷ muội của nàng đều ở Huyền Nguyệt quốc, sao có thể nào làm cho tên hỗn đản Trưởng Tôn Dận này thành công chứ?

"Tốt, đêm nay sẽ đột nhập Dận vương phủ."

Mạc Sầu gật đầu, bên cạnh Thanh Dao dặn dò nàng: "Đừng kinh động Ngân Hiên, ta không muốn lại liên lụy hắn, giết Trưởng Tôn Dận chỉ là vì báo thù cho Mai Tâm, tuy vậy, chúng ta cũng không thể nóng lòng, phải đợi cơ hội báo thù mới đúng, nhưng bây giờ tình thế cấp bách, hai kẻ bại hoại kia hiện tại nhất định đang nghĩ biện pháp đối phó Trưởng Tôn Trúc, đêm dài lắm mộng, để phòng ngừa bọn họ thực sự lục soát, mà bọn họ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, chúng ta dám can đảm vào lúc này mà trở về, đúng lúc xuất kỳ bất ý."

"Đi."

Thanh Dao nói xong, liền xuống giường, Mạc Sầu hầu hạ nàng rửa mặt một phen, chỉnh lý tốt dung nhan, sau đó hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Tiểu Xảo, đem bữa tối đã chuẩn bị vào, chúng ta đói bụng."

"Dạ, tỷ tỷ," khéo léo nhu uyển lên tiếng trả lời, hai tiểu nha đầu lặng yên rời đi, các nàng đi xuống chuẩn bị bữa tối, trong viện này, ngoại trừ hai tiểu nha đầu, còn có hai thô sứ nha đầu không thấy được mặt, ngoài ra không còn

người khác nữa.

Bữa tối rất nhanh đã chuẩn bị xong và đem lên, Thanh Dao cùng Mạc Sầu ăn một ít, liền phân phó Tiểu Xảo dọn dẹp xuống, cũng dặn dò các nàng bảo vệ tốt mông, các nàng hơi mệt, vì thế bất luận kẻ nào cũng không gặp.

"Dạ" Tiểu Xảo cùng Tiểu Phượng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng lên tiếng trả lời, bởi vì buổi chiều vừa mới ngủ xong, sao còn ngủ nữa, bất quá các nàng cũng không dám hỏi thắc mắc với các chủ tử, liền lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài, ở ngoài giữ cửa.

Bên trong gian phòng.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu tóc buột gọn lên, hai nàng vốn muốn đổi một bộ y phục dạ hành, đáng tiếc ở đây không có, mà các nàng cũng không chuẩn bị, nên đành phải thôi, cuối cùng chỉ dùng lụa mỏng che mặt, lộ ra đôi mắt, hai người nhìn nhau, theo cửa sổ phi thân ra, nhảy lên đầu tường tường, xoay người phóng lên nóc nhà chạy đi, rất nhanh đã ra khỏi này tràng viện, rời xuống ngoài cửa viện.

Hai người vừa mới đứng lại, liền nghe được phía sau vang lên thanh âm lạnh lạnh.

"Những chuyện như thế này sao lại không có phần ta đây?"

Thanh Dao chợt quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng, Ngân Hiên mặc y phục dạ hành, quanh thân cuồng phách, đôi hắc đồng lòe ra ánh sáng khiếp người, tựa hồ rất bất mãn với cử chỉ của nàng, Thanh Dao cười gượng hai tiếng, không nghĩ tới nam nhân này lại đoán ra buổi tối nàng sẽ có hành động, thật là hiểu biết nàng, nghĩ đến đây liền đi tới hai bước, rồi đứng lại ngửa đầu nhìn hắn.

"Ngân Hiên, đây là chuyện của ta, ngươi hãy trở về đi, ta không muốn liên lụy ngươi."

"Ai nói chỉ là chuyện của ngươi, đây cũng là chuyện của ta" nói xong vươn bàn tay to ra khoác vai của nàng, thật giống như huynh đệ đi thăng về phía trước, Thanh Dao vốn có lớn lên thân hình tinh tế, nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này toàn bộ đều nằm ở trong ngực của hắn, nàng thấy cực kỳ không được tự nhiên, giật mình, giãy dụa ra chạy chậm về phía trước.

Ngân hiên ở phía sau vừa bức mình vừa buồn cười, nữ nhân này thực sự là?

Mâu quang bỗng tối lại, tiếng nói từ tính vang lên: "Các ngươi biết Dận vương phủ đi như thế nào sao?"

Thanh Dao cùng Mạc Sầu dừng lại, các nàng vốn chuẩn bị tìm người hỏi thăm.

Chỉ nghe Ngân Hiên châm rãi mở miệng: "Đi theo ta đi," nói xong một thủ hạ của hắn ở phía trước dẫn đường, mà Thanh Dao cùng Mạc Sầu thì theo sát phía sau, đoàn người rất nhanh hướng Dận vương phủ chạy tới.

Chương 110.2

Dận vương phủ, đèn đuốc sáng trưng.

Thỉnh thoảng có người đi qua, ở tiền thính tựa hồ rất ồn ào, có thanh âm ca vũ cùng uống rượu, đôi mắt Thanh Dao hiện lên vẻ khinh thường, Trưởng Tôn Dận thực sự là bị một vết sẹo rồi mà vẫn không khôn lén, mới có một đoạn thời gian ngắn liền đã quên đi mình vì sao bị thương.

Hay là hắn vì chiêu đãi Thượng Quan Hạo, chẳng lẽ Thượng Quan Hạo đang ở trong Dận vương phủ sao?

Thanh Dao sắc mặt liền thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngân Hiên, nam nhân này hình như biết chuyện của nàng, hắn không hỏi nàng cái gì, thậm chí không nói được một lời liền dẫn các nàng đi vào hậu viện của Dận vương phủ.

Hậu viện rất đông đảo, thỉnh thoảng có thân ảnh tiểu nha đầu đi qua, còn có giọng nói thì thầm.

Trong hành lang, đèn lồng chập chờn.

Ngân Hiên cùng Thanh Dao ở phía trước cẩn thận xuất hiện, đi theo phía sau là Mạc Sầu cùng thủ hạ của Ngân Hiên, một nhóm bốn người, thân thủ đều rất lợi hại, có một điểm động tĩnh nào liền nhanh chóng lách mình tránh khỏi, bởi vậy dọc theo đường đi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Dận vương phủ diện tích rộng, hậu viện càng đông đảo, xem ra nữ nhân cũng không ít.

Thanh La quốc thái tử cùng vương gia đều là những nam nhân hoa tâm, Thanh Dao nhíu mày khinh bỉ.

Đoàn người ở Dận vương phủ thăm dò một lần, đại khái là đã biết các phương hướng, quan trọng là Trưởng Tôn Dận ở chỗ nào vậy? Nơi đó cũng không phải là nơi bọn họ có thể tùy tiện mà đến, bởi vậy Thanh Dao kiêng nghị tìm một nha đầu để hỏi một chút, chủ ý nhất định, đoàn người lắc mình đi vòng qua hậu viện theo phía tây đến bên ngoài một cửa viện.

Đợi đến bên trong cửa đi ra một nữ nhân, thì Thanh Dao liền tiến lên một bước, che miệng nữ tử đó lại, làm cho nàng không thể động đậy, rất nhanh đem nàng túm đến một gian phòng không người.

Đây là một gian phòng chứa tạp vật, trên bàn đốt một ngọn đèn, sáng yếu ớt, nhưng vận có thể làm cho vài người trong phòng dễ dàng thấy rõ nữ nhân bị bắt tới.

Vóc người cao gầy, quần áo hoa y, trên đầu vẫn một búi tóc, cũng không phải một tiểu nha đầu, hơn nữa còn là người các nàng quen biết, Như Âm.

Thanh Dao sững sốt một chút, mở to mắt, rồi nhìn sang, quả thật là chủ tử Mộ Dung Như Âm, nàng ta tại sao lại xuất hiện ở Dận vương phủ? Nhìn cách ăn mặc của nàng ta, không giống như nha hoàn, mà giống một chủ tử hơn, nhưng nếu là chủ tử, vì sao bên người không có nha hoàn nào, lúc này Dận vương phủ đang khẩn trương như vậy, nàng ta còn dám một mình đi loạn.

Thanh Dao trăm môi ngò không giải được, vài người bên này của các nàng ai cũng không nói chuyện, bởi vì quá mức vu kinh ngạc, nhưng ngược lại người bị bắt lại rất bình tĩnh định, không nóng nảy không vội, thản nhiên tự đắc, trên gương mặt xinh đẹp còng lộ ra ý cười, tà tà liếc khăn che mặt của Thanh Dao một cái, lập tức chậm rãi mở miệng gắng từng chữ một.

"Thanh Dao, ngươi lá gan thật lớn, lúc này Thượng Quan Hạo cùng Trưởng Tôn Dận ở trong phủ thế đang bày ra thiêu la địa võng, mà các ngươi còn dám tới?"

"Ngươi?" Thanh Dao chán nản, nàng ta làm sao biết là nàng chứ.

"Nhất định rất hiểu kỳ ta làm sao biết là ngươi phải không?" Mộ Dung Như

Âm cười tươi như hoa, khí định thần nhàn, nếu như nhìn kỹ liền sẽ thấy sự khát máu trong đáy mắt nàng ta, Thanh Dao không phải đồ ngốc, làm sao không biết nàng ta đang cất giấu lệ khí.

Trong phòng không ai lên tiếng, chỉ nghe được nàng ta chậm rãi mở miệng.

"Ngươi ở Xuân Phong lâu đại chiến với hai nghìn phòng giữ quân cùng một nghìn tinh binh của Thanh La quốc, làm cho Dận vương gia bị thương nặng, còn đả thương thái tử, việc này ở Thanh La quốc đã trở nên nổi tiếng, ta nghĩ, hiện tại Trưởng Tôn Dận cùng bách tính Thanh La quốc hận không thể ăn thịt, uống máu của ngươi đi."

Thanh Dao sắc mặt đột nhiên lạnh, trên tay sử dụng lực một cái, bóp lấy cổ của nàng ta, đáng tiếc nữ nhân này hận ý quá sâu, căn bản không sợ chết, làm như không thấy, còn ở nơi đó cố gắng nói.

"Ta hận ngươi, Thanh Dao, vì sao lại có một nữ nhân thông minh như vậy, ngươi không chỉ hại ta mẫu hậu, còn hại hoàng huynh của ta, nếu như bọn họ còn sống, ta sẽ không luân lạc tới hôm nay và rơi vào loại tình trạng này sao?"

Mộ Dung Nhu Âm nói xong, Thanh Dao nhịn không được mở miệng: "Đây đều là nghiệt mà ngươi tự tạo, nếu như lúc trước ngươi không thương Thượng Quan Hạo, cũng sẽ không có hậu quả như hôm nay, tất cả đều nên trách người khác."

Lời của nàng vừa rơi xuống, Ngân Hiên ở một bên đột nhiên lên tiếng: "Đừng nhiều lời với nàng, giết nàng."

Thanh âm lạnh lùng vô tình, nữ nhân này trong lòng cùu hận quá sâu, giữ lại đối với Thanh Dao không phải là chuyện tốt, phàm là những chuyện không tốt với Thanh Dao, hắn đều không muốn giữ lại, để tránh khỏi gây hậu họa.

Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, cánh tay tăng thêm lực đạo, Mộ Dung Nhu Âm bỗng nhiên thần bí mở miệng.

"Lúc đầu cùng ngươi đại chiến hai nghìn phòng giữ quân và một nghìn tinh binh, ngoại trừ vị Ngân Hiên công tử này, dường như còn có một người khác nữa, hình như gọi là Vô Tình thì phải, ta biết tin tức của hắn."

Tiếng nói nàng vừa dứt, lực đạo trên Thanh Dao buông lỏng, có vẻ khó tin,

tàn nhẫn mở miệng.

"Mộ Dung Như Âm, ngươi định giờ trò gì, Vô Tình làm sao?"

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu ở bên cạnh mở miệng: "Tiểu thư, ngươi đừng cùng nàng nói lời vô ích, nàng rõ ràng không có lòng tốt."

"Phải, ta không có lòng tốt, thế nhưng so với hận nàng, thì ta càng hận Thượng Quan Hạo cùng Trưởng Tôn Dận, vì thế ta có thể cùng các ngươi liên thủ, diệt trừ Thượng Quan Hạo cùng Trưởng Tôn Dận."

Mộ Dung Như Âm vừa nghĩ tới hai nam nhân kia, sắc mặt liền dữ tợn đến đáng sợ, con ngươi u ám xót xa, hàn khí bắn ra bốn phía.

Nàng sở dĩ cầu xin Trưởng Tôn Dận và nguyện ý trở về, chính vì đoán chắc Thanh Dao sẽ đến giết hắn, nếu như nàng là trắc phi của Dận vương phủ, chỉ cần Trưởng Tôn Dận mà chết, nàng ở Dận vương phủ sẽ độc quyền, sẽ có thế lực của mình, đến lúc đó quay lại giết Thanh Dao cũng không muộn, vì thế lúc này, nàng quả thật chuẩn bị trợ giúp nàng ta.

"Cùng chúng ta liên thủ."

Thanh Dao hờ lạnh, căn bản không có khả năng tin nữ nhân này, sắc mặt lãnh chὶm giận dữ hỏi: "Vô Tình hiện tại ở nơi nào?"

"Ta biết hắn ở nơi nào? Nếu như ngươi cùng ta hợp tác, giết Trưởng Tôn Dận lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết hắn ở nơi nào, hơn nữa hắn thật sự không được tốt lắm, có biết hái hoa tặc gần đây mà quan phủ muốn bắt không? Chính là Vô Tình."

Tiếng nói nàng vừa dứt, Thanh Dao ngẩn ra, sắc mặt xấu xí đến cực điểm, đôi mắt âm u, lạnh lùng căm tức nhìn Mộ Dung Như Âm.

"Ngươi nói bậy, Vô Tình lúc nào lại trở thành hái hoa tặc, còn tóc bạc nữa, hắn là một nam nhân tuấn mỹ, kẻ ngươi nói căn bản không phải Vô Tình."

Thanh Dao lời nói thật bất đắc dĩ, lúc này chỉ cảm thấy ngực xé ra, vô cùng đau đớn, nếu như thật sự không phải là Vô Tình, vì sao lòng của nàng lại đau đớn như vậy, tựa hồ sẽ nhanh chóng không thở nổi.

"Tại sao hắn lại trở thành như vậy, thật sự ta cũng không biết, bất quá ngươi

không cung được, nói chung ta bây giờ cũng không có năng lực đối phó người, ta cũng không ngốc đến mức tự tìm đường chết."

Mộ Dung Như Âm nhàn nhạt mở miệng.

Bên cạnh Mạc Sầu đi nhanh lên đỡ lấy tiểu thư, thân hình Ngân Hiên khẽ động, vung lên tay định giết Mộ Dung Như Âm, Thanh Dao vội vàng lên tiếng: "Lúc này hãy buông tha nàng ta đi."

Nàng không sợ hãi Mộ Dung Như Âm hại nàng, nhưng nàng đau lòng Vô Tình, nên nàng nhất định phải mau chóng tìm được hắn.

"Ngươi nói mau Vô Tình ở nơi nào? Chỉ cần ngươi nói cho ta biết tung tích của hắn, ta tạm tha ngươi một lần, bằng không đừng trách ta vô tình."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, ánh mắt đột nhiên lạnh, sát khí trải rộng, Mộ Dung Như Âm nội tâm run lên, nhịn không được mở miệng.

"Hắn ở Tây Giao cô miếu,"

Nàng một lời vừa nói xong, Thanh Dao đã nóng ruột xoay người rời đi, sớm đem chuyện giết Trưởng Tôn Dận quên ở sau đầu, mà lúc này Mộ Dung Như Âm chậm rãi mở miệng: "Nếu như các ngươi thực sự muốn giết Trưởng Tôn Dận, chúng ta có thể hợp tác một lần."

Đáng tiếc không ai để ý nàng, đoàn người rất nhanh lắc mình rời đi.

Mộ Dung Như Âm giận dữ giậm chân, nàng không cam lòng, nữ nhân kia nhất định sẽ trở về tìm nàng, chỉ có trừ đi Trưởng Tôn Dận, nàng ở Dận vương phủ mới cường đại, bằng không khi nam nhân kia tâm tình không tốt, sẽ ác độc chỉnh nàng, làm cho nàng sống không bằng chết.

Dưới ánh hoàng hôn, Thanh Dao thân hình như tia chớp, rất nhanh đi đến Tây Giao, đối với Thanh La quốc, nàng rất quen thuộc, bởi vậy nàng biết Tây Giao ở nơi nào.

Từ khi nghe được Mộ Dung Như Âm nói hái hoa tặc tóc bạc kia quả nhiên là Vô Tình, lòng của nàng rối tinh rối mù, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy, tóc của vô tình vì sao lại trắng, ánh mắt còn mang theo tia máu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, nàng sẽ cảm thấy từng đợt đau thắt, toàn bộ trái tim cũng không chịu nổi đau khổ.

Ngân Hiên yên lặng đi cùng nàng, tuy rằng trong lòng không dễ chịu, nhưng nghe được Mộ Dung Như Âm nói, hắn biết Thanh Dao ở trong lòng Vô Tình, so với hắn sẽ không nhẹ hơn, mà chỉ có nặng thêm, tình yêu của Vô Tình đối với nàng, cũng làm cho hắn yên tâm không ít, hiện tại hắn đem nàng đưa đến bên cạnh Vô Tình, sau đó liền ly khai.

Hắn tin Vô Tình có năng lực để bảo vệ tốt nàng.

Đoàn người cấp tốc đi đến Tây Giao cổ miếu.

Chương 110.3

Trước cửa cổ miếu, có một cây đại thụ cánh lá tươi tốt che trời, ánh trăng bao phủ lên tàng cây, tạo thành những cái bóng loang lổ trên mặt đất, bốn phía vắng ngắt, một bóng người cũng không có, Thanh Dao sờm nóng ruột vọt đi vào, nhưng trong cổ miếu căn bản không có người, vài người bọn họ ngược đầu nhìn hướng lên trời, cũng không thấy được thân ảnh nào, chẳng lẽ Mộ Dung Như Âm lừa các nàng, hay là Vô Tình đã đi rồi.

Vừa nghĩ tới hắn lúc này gấp phải dày vò trong lòng, Thanh Dao hận không thể lập tức nhìn thấy hắn, chí ít cũng làm cho hắn ít chịu dần vặt, hắn nhất định là đang tìm nàng, cho nên mới phải ở Phượng Phản thành trở thành há hoa tặc tóc bạc.

Về điểm này Mộ Dung Như Âm cũng không cần thiết lừa nàng.

Như vậy thì Vô Tình đã đi rồi, làm sao bây giờ? Thanh Dao lo lắng ở trước cửa miếu cổ đi tới đi lui, người luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh như nàng, lúc này lại đánh mất đi vẻ tự cao, thực sự là tự mình bị loạn mà.

Ngân Hiên thân hình cao lớn đi tới, vươn tay nắm vai của nàng, trầm giọng mở miệng.

"Ngươi đừng vội, chúng ta sẽ tìm được hắn, tin ta."

Lời của hắn thật giống như cam tuyền, rất có tác dụng trấn an nhân tâm, Thanh Dao nghe xong lời của hắn, quả nhiên trấn định lại, tuy rằng trong lòng vẫn đang lo lắng, nhưng đã phục hồi tinh thần lại, cau lại mài, nhìn cổ thụ che trời trên đỉnh đầu, trầm giọng mở miệng.

"Ta biết hắn nhất định sẽ lưu ý một chỗ, chỉ cần chúng ta động thủ giết Trưởng Tôn Dận, hắn nhất định sẽ xuất hiện."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Ngân Hiên cùng Mạc Sầu đều gật đầu, lời này cũng không phải giả, vì Vô Tình không phải đứa ngốc, hắn biết nàng nhất định sẽ trở lại Phượng Phản thành để giết Trưởng Tôn Dận, vì thế hắn nhất định nấp trong bóng tối theo dõi Dận vương phủ, chỉ cần bọn họ động thủ giết Trưởng Tôn Dận, hắn nhất định sẽ xuất hiện.

"Ừ, chúng ta đi về trước đi."

Bàn tay to của Ngân Hiên lôi kéo nàng. Tay nàng mềm mại nhẵn bóng đã lạnh lẽo thành một mảnh, có thể thấy được đáy lòng nàng thật sự bị dày vò.

Chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không biết, nàng trong lúc vô ý thức đã động tâm, Vô Tình thực sự không giống với người bình thường, một người phô thiên cái địa chấp nhất si niệm như vậy, là người thì sẽ động lòng thôi, đã như thế hắn muốn không buông tay cũng không được, chẳng lẽ hắn thực sự nhẫn tâm nhìn nàng khổ sở, thương tâm sao. (TT: Ca kết luận sớm quá rồi đó -_-)

Dao nhi, chỉ mong ngươi sau này thật vui vẻ.

Đoàn người trở lại chỗ Ở, Ngân Hiên vẫn đem Thanh Dao đưa vào gian phòng, nhẹ giọng mở miệng: "Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta sẽ nhanh chóng ra tay."

Thanh Dao đột nhiên dừng lại thân thể, chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía Ngân Hiên: "Ta nghĩ cùng Mộ Dung Như Âm hợp tác, giết Trưởng Tôn Dận cùng Thượng Quan Hạo."

Ánh mắt thật hung tàn giống như một con sói, thích giết chóc máu tanh.

"Không được, nữ nhân kia rõ ràng không có lòng tốt, ngươi đừng trúng mưu kế của nàng."

Ngân Hiên lập tức phản đối, bọn họ có thể giết Trưởng Tôn Dận cùng Thượng Quan Hạo, nhưng không thể cùng nữ nhân kia liên thủ, hắn biết rất rõ ràng nữ nhân kia không có lòng tốt, tội gì trêu chọc nàng ta, y theo ý tứ của hắn, trực tiếp một đao giết nàng ta đi, bất quá trước khi hắn rời đi, nhất định sẽ giết nàng ấy, bằng không hắn không thể an tâm rời khỏi...

"Ta không sợ nàng, ta muốn nhìn xem nàng có chủ ý tốt gì, biết đâu trước hết giết Trưởng Tôn Dận, sau đó ta lại giết nàng, tuyệt đối không sẽ cho nàng có cơ hội phản kích, nàng ấy muốn lợi dụng ta diệt trừ Trưởng Tôn Dận, quả thật nằm mơ, chúng ta sao không tương kế tựu kế, trước tiên diệt trừ Trưởng Tôn Dận, sau đó thì diệt trừ nàng."

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Ngân Hiên suy tư một chút, nhưng cũng không phản đối, suy nghĩ ngưng trọng một chút, cuối cùng gật đầu.

"Tốt, nhìn xem nàng ta đùa giỡn thành cái dạng gì, bất quá nữ nhân này tuyệt đối không thể lưu, ta đáp ứng người cùng nàng hợp tác, người cũng phải đáp ứng ta, chuyện này xong nhận thấy ám hiệu của ta, nhất định phải giết nàng."

"Được" Thanh Dao gật đầu, dẫn Mạc Sầu đi vào.

Ngoài cửa, Ngân Hiên đứng một hồi lâu, mới chậm rãi ly khai, trong lòng hình như đang đè ép một tảng đá nghìn cân rất nặng.

Những ngày còn lại chỉ sợ không nhiều lăm, hắn còn có thể vì nàng làm bao nhiêu chuyện nữa, chỉ cần người nam nhân kia xuất hiện, chuyện của nàng chính là trách nhiệm của hắn ta, đã không còn quan hệ với hắn nữa rồi.

Trong phòng, Thanh Dao không ngủ, đi tới phía trước cửa sổ, nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, trong lòng trầm trọng, đau đớn không dứt.

Vô tình, người rót cuộc ở đâu, tại sao tóc lại trắng, sao mắt người lại đỏ? Hình dạng này người, làm cho lòng ta rất đau, nhưng bây giờ lại tìm không được người.

Mạc Sầu đi tới, cẩn thận mở miệng: "Tiểu thư, nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều."

"Mạc Sầu, ta ngủ không được, người đem phượng vĩ cầm lấy đến, ta muốn đánh đòn, thật hy vọng hắn có thể nghe được tiếng đòn của ta" Thanh Dao chậm rãi mở miệng, Mạc Sầu lập tức đem phượng vĩ cầm qua đây, bã đặt ở trên bàn, Thanh Dao ngồi xuống, nhìn trăng đánh đòn...

Tiếng đòn phiền muộn, tiếng đòn đau xót, bởi vì lòng người đánh đòn đang đau, vì thế tiếng đòn kia tựa như gào thét, càng giống như có người cúi đầu khóc nức nở.

Người đánh đàn hao tổn tinh thần, người nghe đàn cũng không dễ chịu, trong viện bên cạnh, Ngân Hiên bung lên một chén rượu, nhẹ nhàng tựa ở song cửa sổ, nhìn Minh Nguyệt, bên tai nghe tiếng đàn thương cảm, lòng của nàng đau, thì tim của hắn càng khó chịu.

Một mặt vì nàng mà đau lòng, nhìn thấy nàng khô sở, hắn không muốn, một mặt vì lòng mình mà đau, trong lòng của nàng đã chân chính chứa một người nam nhân, mà người đó lại không phải là hắn, đây chuyện tàn nhẫn nhất trên đời, thế nhưng hắn lại không có khả năng thay đổi được gì cả?

Hôm nay trăng tròn đến như vậy, vì sao trong đầu của hắn lại lạnh đến thế, ngay cả ánh trăng đều lạnh từ trong xương, thầm nghĩ nhất tuý giải thiên sâu, nghĩ thế hắn không chút do dự nâng chén uống rượu, khi uống không còn một giọt liền xoay người lại rót một chén khác, lẳng lặng nghe đàn rồi uống rượu, cuối cùng trực tiếp cầm bầu rượu, nghe một hồi đàn thì uống một hồi rượu, nở nụ cười, vừa đau, vừa khô, ánh mắt xót xa chỉ là ép buộc mình không rời lè mà thôi, chữ tình này rốt cuộc đã hành hạ bao nhiêu người?

Một người đàn cả đêm, một người nghe đàn cũng hết một đêm, cho đến khi say mèm, bất tỉnh nhân sự...

Đàn hết một đêm, Thanh Dao ở lúc trời gần sáng, đã lên giường nghỉ ngơi, ngủ thẳng đến buổi trưa mới đứng lên, phân phó Mạc Sầu dịch dung đi Dận vương phủ truyền tin, từ hậu viện vào đi, nói là cầu kiến Liên Âm cô nương, nàng tin Liên Âm nhất định có an bài người canh gác, đây chính là điều nàng ta mong muốn.

Mạc Sầu lĩnh mệnh đi, cầm theo thư của Thanh Dao, tiến đến Dận vương phủ truyền tin, quả nhiên không ngoài Mạc Sầu sở liệu, nàng đi vào, cẩn bản không dụng bất kỳ phiền toái gì, nơi đó sớm có một nha đầu chờ, vừa nghe nói tìm Liên Âm cô nương, lập tức qua đây mang Mạc Sầu đi gấp trắc phi nương nương.

Mạc Sầu không nghĩ tới Mộ Dung Nhu Âm lại thành Dận vương phủ trắc phi, nàng ta rốt cuộc muôn làm gì? Đây mắt nàng hiện lên mê man, cuối cùng bị tiểu nha hoàn đưa vào một gian phòng hoa lệ, bên trên Mộ Dung như âm một thân ngạo khí đang ngồi ngay ngắn, bên cạnh đứng thẳng hai nha đầu, cung kính mà cẩn thận hầu hạ, một người đang sơn móng tay cho nàng, một người thì bóp vai, nữ nhân này thoát nhìn thích ý đến cực điểm, chỉ là thần sắc rất lạnh, phòng khách to như vậy, lại vắng vẻ không

tiếng động.

Nàng vừa nhìn thấy Mạc Sầu dịch dung đi tới, khóc mồi nở nụ cười khó hiểu, rồi phất phất tay trầm giọng phân phó.

"Đều đi xuống đi."

"Dạ, nương nương," nha hoàn trong phòng khách đều lui xuống, chỉ để lại một mình Mạc Sầu, Mộ Dung Như Âm đôi mài cau lại, tầm mắt băng lãnh vội vã nhìn Mạc Sầu, nữ nhân này thấy nàng mà không hành lễ, phải biết rằng nàng là Huyền Nguyệt công chúa, thực sự là theo người nào, học người nào, nàng ta cùng chủ tử đều ngạo mạn ngang nghạnh như nhau, nhưng bây giờ nàng cũng không có thời gian tính toán vấn đề lễ phép của nàng ta.

"Nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

Mạc Sầu cúi thân thể một chút, hai tay nâng lên một phong thơ, chỉ có một hàng chữ số mờ mịt.

Thanh ba lâu gặp mặt, giờ Mùi canh ba.

Thanh ba lâu là một gian trà quán, không thập phần xa hoa, mà chỉ là một quán trà nhỏ bình thường, bất quá hai người các nàng gặp mặt, ở nơi ít người chú ý mới tốt, bởi vậy Thanh Dao mới chọn một quán trà bình thường.

"Được, nói cho chủ tử các ngươi biết, ta sẽ đúng giờ đến gặp mặt."

Mộ Dung Như Âm khẽ gật đầu, chậm rãi mở miệng, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Người đâu, tiễn khách."

Nha hoàn lúc trước dẫn Mạc Sầu vào, lập tức đi tới đưa Mạc Sầu rời đi, xem ra này tiểu nha hoàn là tâm phúc của Như Âm.

Mạc Sầu ly khai, trong phòng khách Mộ Dung như âm sắc mặt rất lạnh, ánh mắt âm u, nàng ta rốt cục vẫn phải đáp ứng cùng nàng hợp tác rồi, tốt, nàng muốn mượn tay nàng ta diệt trừ Trưởng Tôn Dận, sau này Dận vương phủ sẽ là của nàng, những chuyện kế tiếp, đó là? Con ngươi ánh lên ánh sáng sắc bén, tựa như đao phong.

Giờ Mùi canh ba, Thanh Ba lâu.

Lầu hai nhã giữa, đang ngồi hai người nam tử, một diện mạo bình thường, vẻ mặt vàng như nến, giống như người quanh năm lưu luyến nơi yên hoa, tên còn lại thì nhẹ nhàng như ngọc, phong thái bức người, hai người mặt đối mặt suy nghĩ, ánh mắt băng hàn nói không nên lời, vội vã mắt đổi mắt, cuối cùng Thanh Dao hóa trang thành nam tử bình thường liền chậm rãi mở miệng.

"Ngươi dám gạt ta, hắn căn bản không có ở Tây Giao cổ miếu, có tin hay không, ta hiện tại chỉ cần một tay cũng có thể bóp chết ngươi."

Thanh Dao ánh mắt âm u tàn nhẫn, sắc mặt âm trầm đặc biệt doạ người.

Mộ Dung như âm tuy rằng mạnh mẽ trấn định, nhưng lòng vẫn có chút run rẩy, nàng ta nói không sai, nàng cùng nàng ta chênh lệch quá xa, nàng ta có thể dùng cầm khống chế mọi người, mà nàng chỉ là tay trói gà không chặt, như vậy nàng làm sao dồn nàng ta vào chỗ chết đây, hoặc là dồn người nam nhân kia vào chỗ chết, nhưng mỗi người đều có biện pháp của mình không phải sao?

"Ta không có nói láo, ta từng phái người theo dõi hắn, nhìn thấy hắn dừng chân ở cổ miếu, nếu như hắn không ở đó, nhất định đã rời khỏi nơi đó rồi."

Mộ Dung như âm cảm giác mở miệng, cùng giữ vững một khoảng cách khi đối diện Thanh Dao, nói thật ra, nói không sợ là giả, như so với nữ nhân trước mắt này, nàng càng sợ hãi Trưởng Tôn Dận cùng Thượng Quan Hạo hơn, hai nam nhân kia, hiện tại đã hoàn toàn cấu kết với nhau làm việc xấu, nữ nhân cũng có thể xài chung, điều này làm cho nàng phẫn nộ, cùu hận, vì thế hiện tại nàng thầm nghĩ hủy diệt Trưởng Tôn Dận cùng Thượng Quan Hạo.

Chương 110.4

"Được rồi, hôm nay ta hẹn ngươi gặp mặt, cũng không phải muốn cùng ngươi ôn chuyện, ngươi không phải nói cùng ta hợp tác sao? Nói đi, có biện pháp nào."

"Ân."

Vừa nghe đến lời nói của nàng ta, trong lòng vẫn đang có ý sợ hãi đã buông lỏng một ít, chậm rãi ngẩng đầu, khóc môi câu ra nụ cười lạnh, nếu nàng ta đã nói như thế, vậy trong thời gian ngắn chắc sẽ không giết nàng, cho nên nàng cũng không cần phải sợ hãi.

"Các ngươi muốn giết Trưởng Tôn Dận, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, không nói đến việc Dận vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, chỉ nói đến Thượng Quan Hạo thôi, tên này suốt ngày cùng hắn ở chung một chỗ, hai người kia tuy rằng xấu xa, ghê tởm, nhưng nếu bọn họ liên thủ, chỉ sợ không phải dễ dàng đối phó, vì thế chúng ta hãy tiêu diệt từng người một, trái lại dễ dàng thành công hơn."

Mộ Dung Như Âm khéo mồi lại vân ra nụ cười nhạt: "Tuy rằng kia Trưởng Tôn Dận đánh ta, ngược đãi ta, nhưng hắn đối với ta có một loại mê luyến, cách mỗi hai ngày sẽ tìm đến ta, vì thế ngươi có thể dịch dung thành hình dáng của ta, thừa cơ giết hắn, mà ta thì đem Thượng Quan Hạo dẫn dắt rời đi, như vậy sẽ cho ngươi có đầy đủ thời gian để hạ thủ."

Mộ Dung Như Âm tiếng nói vừa dứt, đôi mắt đen sâu thẳm của Thanh Dao bình tĩnh nhìn nàng ta, đánh giá xem trong lời nói đó có bao nhiêu thành ý, hay là đang dụng tâm kín đáo, cuối cùng nàng chậm rãi mở miệng: "Ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu như lần này ngươi dám nói dối, ngươi sẽ chết rất khó coi."

Thanh Dao lời cảnh cáo vừa rơi xuống, nội tâm của Mộ Dung Như Âm cứng lại, nữ nhân này khí thế tràn ra liền làm cho người ta sợ hãi, nhưng lúc này đây nàng cũng không có lừa nàng ta, vì thế không có gì phải sợ hãi, ánh mắt thản nhiên mở miệng.

"Được, nhưng ta cũng muốn giết Trưởng Tôn Dận, bằng năng lực của ta không thể nào giết được hắn, cho nên phải mượn tay ngươi, về phần chuyện sau khi giết hắn, đã là một chuyện khác rồi."

Mộ Dung Như Âm cũng không giấu giếm hận ý đối với Thanh Dao, còn có tâm tư muôn báo thù nữa.

"Được, khi nào động thủ," Thanh Dao hỏi, Mộ Dung Như Âm ngưng mi tính toán một chút: "Đêm mai giờ Tuất, hắn sẽ đến phòng của ta, ngươi có thể thừa cơ giết hắn, còn ta sẽ đem Thượng Quan Hạo dẫn đi."

Nói xong nàng liền đứng lên, quét mắt nhìn quanh mình một chút, Thanh Ba lâu là một quán trà nhỏ, chỉ có một ít khách nhân uống trà nói chuyện phiếm thôi, ai lại để ý đến bàn này của các nàng, Mộ Dung Như Âm ngoảnh đầu rời đi, Thanh Dao vẫn ngồi một mình, khẽ nhấp một ít trà.

Mạc Sầu từ bên ngoài đi tới, ngồi vào đối diện với nàng, cung kính hỏi.

"Chủ tử, nói chuyện thế nào?"

"Tất cả đều thuận lợi, chúng ta trở về đi, " Thanh Dao thả chén trà xuống, Mộ Dung Như Âm đã rời khỏi từ lâu, nên nàng cũng không có lý do để ở lại nữa.

Hai người vừa mới trở về, liền nhìn thấy trước cửa một thủ hạ của Ngân Hiên đang đứng thăng, vừa thấy các nàng trở về, cung kính kêu một tiếng: "Mộc cô nương."

"Làm sao vậy?"

Thanh Dao biết hắn tất nhiên có việc, bằng không sẽ không mạo muội tới quấy rầy nàng, không phải là hắn chủ tử đã xảy ra chuyện gì chứ, trong lòng nàng lập tức có chút lo lắng.

"Chủ tử chúng ta?"

"Ngân Hiên, hắn làm sao vậy?"

Quả nhiên là Ngân Hiên, không biết hắn bị làm sao, Ngân Hiên ở lòng của nàng là một người mạnh mẽ, thâm bất khả trắc, tựa hồ tất cả thiên hạ này đều nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, vì thế hầu hết thời gian, nàng sẽ không bận lòng đến hắn.

"Hắn tối hôm qua uống rượu say, say rất lợi hại, đến bây giờ còn không có tỉnh, thuộc hạ sợ hắn gặp chuyện không may, vì thế đã tìm đại phu kiểm tra một lần cho hắn, đại phu nói, hắn nếu như còn uống rượu nữa, chỉ sợ dạ dày sẽ chịu không nổi, đến lúc đó sẽ phải ném mùi đau khổ."

Tên huộc hạ vừa nói xong, Thanh Dao liền nhờ đến tối hôm qua mới thấy Ngân Hiên, hắn vẫn rất tốt, sao lại trở về thì uống rượu, nàng liền phát phật tay: "Phía trước dẫn đường ta đi xem hắn."

"Làm phiền, " tên huộc hạ rất nhanh xoay người dẫn Thanh Dao sang viện bên cạnh, viện của Thanh Dao cùng Ngân Hiên viện cách nhau rất gần, ở chính giữa có xây một tòa hoa viên nhỏ, trong làn gió nhẹ, cánh hoa chập chờn, mùi hương xông vào mũi.

Đoàn người xuất hiện ở trong viện, trong viện chằng chịt giả sơn nước chảy, băng qua hành lang, rất nhanh đã tới gian phòng của Ngân Hiên.

Ngoài cửa phòng trừ mấy người nha đầu đứng thăng, còn có Hạo Nhiên, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Dao thì sững sót một chút, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, dưới hình dạng bình thường, lại cất giấu một giai nhân quốc sắc thiên hương, mà chủ tử lại đối với người gta một mảnh cuồng dại, đáng tiếc đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

"Mộc cô nương đã tới."

Hạo Nhiên chào hỏi xong, Thanh Dao gật đầu một cái, có tiểu nha đầu tiến lên vén rèm, mời nàng đi vào, những người khác thì không dám vào, ngay cả Mạc Sâu cũng đứng ở trước cửa.

Thanh Dao vòng qua bình phong, liền nhìn thấy trong phòng hé ra một giường gỗ khắc hoa, lúc này ở trên giường một người đang nằm rất yên tĩnh, hai tròng mắt khẽ nhắm, vẫn ngủ không nhúc nhích, mái tóc đen dài xoã tung ra, giống như áng mây trên bầu trời, da thịt trắng nõn, cùng với lá thiên diệp hải đường càng đặc biệt mê người.

Thanh Dao thở dài một hơi, lặng lẽ nhìn hắn, chậm rãi mở miệng: "Ngân Hiên, sao ngươi lại không biết thương tiếc thân thể như vậy? Phải biết rằng khỏe mạnh mới là quan trọng nhất, như ngươi vậy thật làm cho ta lo lắng."

Gian phòng rất yên tĩnh, chỉ có nàng nhẹ nhàng nói, người trên giường đột nhiên mở mắt, con ngươi toả ra ánh sáng nóng cháy, chậm rãi mở miệng.

"Ngươi sẽ lo lắng cho ta sao? Cũng sẽ đau lòng cho ta sao? Dù cho chỉ có một chút."

Thanh Dao tim khẽ động, ánh mắt Ngân Hiên giống như bị bỗng, hết sức chăm chú nhìn nàng, chẳng lẽ hắn?

Nàng giật mình, tim bỗng nhói đau, Ngân Hiên sao lại thích nàng thế, hiện tại nàng tình nguyện mỗi người bọn họ ít thích nàng một chút, bởi vì tình có bao nhiêu giày vò đau khổ nàng rất hiểu, Ngân Hiên, hắn không nên là loại người vì tình mà khốn đốn.

Hắn cao to, tuấn mị, chỉ cần hắn muốn, trong thiên hạ nữ tử xinh đẹp tốt tính còn nhiều mà, một ngày nào đó, hắn sẽ gặp được một người thích hợp với

chính mình, nghĩ vậy, Thanh Dao khéo vén ra nụ cười, đưa tay nắm lấy bàn tay to thon dài của Ngân Hiên.

"Ngân Hiên, trên thế giới có rất nhiều nữ nhân tốt, rồi có một ngày người sẽ gặp được một người thuộc về người, vì thế hãy yêu quý thân thể của người được không?"

Ngân Hiên ngẩn ra, ánh mắt bị thương, lặng lẽ không nói, chậm rãi mở miệng.

"Ta rất muốn biết, trong lòng người có ta không? Dù cho chỉ một chút cũng được, như vậy ta liền có thể an tâm rời khỏi."

Lời hắn vừa nói ra, Thanh Dao tự động bỏ qua mấy câu phía trước, chỉ nhìn chằm chằm vào câu cuối: "Người muốn rời đi, lúc nào?"

"Đợi khi hắn xuất hiện, ta sẽ đi."

Thanh Dao nghe được hắn nói ly khai, đáy lòng có một trận phiền muộn, nói thật ra, là người thì chung quy có cảm tình, thường xuyên ở chung một chỗ, đột nhiên nói muốn chia tay, thật là có điểm không thích ứng, nàng nắm chặt tay Ngân Hiên, trịnh trọng mở miệng.

"Có thể đáp ứng ta sau này không uống rượu nữa được không?"

"Vậy người có thể đem ta để ở trong lòng sao? Dù cho chỉ có một chút thôi" ánh mắt Ngân Hiên rất sáng, ngũ khí đã có chút vô lại, lời nói và ngoại hình của hắn rất không xứng, nhưng đây là chuyện thật trăm phần trăm, hình dạng này của hắn, thật đúng là cùng Vô Tình có điểm giống, Thanh Dao mím môi cười, thần sắc nhàn nhạt.

"Một chút nhất định là có, vì thế người hãy chiếu cố tốt chính mình đi, nếu như lần sau để cho ta biết người uống rượu, như vậy chúng ta coi như không quen nhau, biết không?"

Thanh Dao rút về tay, xoa thắt lưng vẻ mặt nghiêm túc mở miệng, Ngân Hiên nở nụ cười thỏa mãn, nhưng bởi vì uống quá nhiều rượu, dạ dày vẫn đang có chút đau, một tay không tự chủ che ngực lại, Thanh Dao nhịn không được oán giận hắn: "Xem đi, đây là kết quả của uống rượu đó."

Quở trách xong, nàng hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: "Người đâu."

Hạo Nhiên dẫn tên thủ hạ kia đi vào, còn có thêm một đám thủ hạ khác, ngay cả Mạc Sầu cũng đi đến, mọi người cung kính đứng ở cạnh bình phong, Thanh Dao phân phó Hạo Nhiên: "Đi chuẩn bị một ít cháo qua đây, không nên quá nhiều mỡ, hắn vừa mới uống rượu, lạc lạc một ít."

"Dạ" Hạo Nhiên vừa nhìn thấy Ngân Hiên không phản đối, đã sớm cao hứng dẫn người đi xuống chuẩn bị, Mạc Sầu vừa nhìn thấy người ta đều đi, nàng một người ở lại cũng không được, mà không ở lại cũng không xong, rất không được tự nhiên, Thanh Dao phát phát tay ý bảo nàng đi ra ngoài.

Trong phòng, Ngân Hiên dựa vào ở trên giường, bình tĩnh nhìn nàng.

"Thanh Dao, sau này nhất định phải sống vui vẻ."

"Ân, ta sẽ, ngươi phải quan tâm thân thể mình."

"Biết," Ngân Hiên gật đầu, trong lòng hiện lên một cái ý niệm, lần này trước khi rời đi, nhất định phải mang Mộ Dung Như Âm ở Dận vương phủ diệt trừ, bởi vì nữ nhân kia trong lòng hận ý quá sâu, mà hắn lại sợ Thanh Dao không hạ thủ được, nữ nhân này có đôi khi rất nhân từ, tuy rằng chọc tới nàng thì không có kết cục tốt, nhưng vẫn có những lúc cá biệt.

Hai người nói chuyện không bao lâu, Hạo Nhiên đã đem cháo chuẩn bị xong mang vào, Thanh Dao mắt thấy Ngân Hiên ăn hơn nửa bát, mới an tâm rời đi, bảo Ngân Hiên hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Ngân Hiên vừa cảm động lại hối hận, nàng như thế này mà chính mình lại sai lầm để mất đi, thế nhưng thời gian vĩnh viễn cũng không thể quay ngược lại, nếu như có thể, hắn thật muốn sủng nàng, yêu nàng, thương nàng, hết thấy mọi thứ đều cho nàng, đáng tiếc những điều nay bây giờ đã mất đi ý nghĩa.

Mà hắn còn có chuyện phải làm, đợi khi Vô Tình xuất hiện, hắn sẽ ly khai, đoạn thời gian ở cùng nàng, mình thực sự rất vui vẻ, hơn nữa nàng vẫn nhớ đến hắn...

Chương 110.5

Ngày thứ hai Thanh Dao cùng Mạc Sầu hoá trang xong, cùng với Ngân Hiên ban đêm đi đến Dận vương phủ.

Nói thật ra Thanh Dao hoá trang thành Mộ Dung Nhu Âm không giống lăm, bởi vì ngoại hình hai người cách biệt quá lớn, Mộ Dung Nhu Âm vóc người cao gầy đầy đặn, mà Thanh Dao thì thân hình nhỏ nhắn tinh tế, ngoài ra chiều cao cách nhau không ít, hơn nữa gương mặt Mộ Dung Nhu Âm, đường cong nhu hòa, mà gương mặt Thanh Dao đường viền thiên hướng lạnh lùng, vì thế khi dịch dung mất rất nhiều công phu, cuối cùng Mạc Sầu vẫn lắc đầu.

"Tiểu thư, nói thật ra, vẫn không phải thập giống, bất quá ánh đèn mông lung một chút, mơ hồ một chút, thì có điểm giống, còn có, nhất định phải một kích tức trùng, ngàn vạn lần không thể cho Trưởng Tôn Dận quá nhiều muốn cơ hội, bằng không nhất định sẽ lộ ra chân tướng."

"Ừ, cái này thì ta không lo lắng, chỉ cần Trưởng Tôn Dận bước vào gian phòng, Ngân Hiên đích thân ra tay tuyệt đối có thể một lần là bắt được hắn, làm cho hắn không đường để trốn."

Ánh trăng mờ nhạt như sương, mang theo lành lạnh, gió nhẹ nhu hòa, khắp nơi một mảnh sự yên tĩnh.

Lá cây nheo bị gió thổi tạo thành thanh âm sàn sạt, làm cho những giọt sương liên tục rơi xuống mặt đất

Đoàn người nhanh chóng dọc theo đường phố nhấp nháy hướng Dận vương phủ mà đi.

Hôm nay Dận vương phủ so với hai ngày trước thì yên tĩnh đi rất nhiều, ngoại trừ đèn lồng trước cửa, còn lại những nơi khác đều một mảnh đen tối, Mạc Sầu bởi vì đã đến gian phòng của Nhu Âm, nên ở phía trước dẫn đường, nhanh chóng đem mấy người bọn hắn mang vào trong viện của Mộ Dung Nhu Âm.

Trong viện rất yên tĩnh, không có nhiều người, dưới hành lang có một tiểu nha hoàn đứng chờ, chính là tiểu nha hoàn ngày ấy đã mang Mạc Sầu vào, vừa nhìn thấy hình dạng Mạc Sầu, lập tức nhỏ giọng mở miệng: "Mời theo ta vào đi."

Tiểu nha hoàn là tâm phúc của Mộ Dung Nhu Âm, nhưng nàng cũng không biết những người này đến là muốn giết Trưởng Tôn Dận, bằng không đánh chết nàng, nàng cũng không dám làm, nàng vẫn cho rằng trắc phi nương nương là muốn tạo cho vương gia một kinh hỉ, muốn từ bên ngoài tìm tới

một nữ tử xinh đẹp, để mang đến cho vương gia niềm vui, bởi vậy nàng mới cung kính cẩn thận đem Thanh Dao mang vào, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Nói không chừng nữ tử này được sủng ái, sẽ là một trắc phi, như vậy vương phủ sẽ có hai trắc phi, một chính phi, những người khác cũng chỉ có thể làm thiếp thôi.

Trong phòng, đang đốt một đôi đèn long phượng, cũng không thập phần sáng sửa, tiểu nha đầu vừa ngắn đầu nhìn Thanh Dao, bị hù doạ nhảy dựng, nữ nhân này lớn lên rất giống trắc phi nương nương, hậu tri hậu giác, nàng cảm thấy việc này có chút khác thường, Mạc Sầu đâu còn dám cho nàng ta cơ hội nghỉ sâu xa, đánh xuống một quyền làm đánh bất tỉnh tiểu nha đầu, cung kính mở miệng.

"Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài trước."

"Được" Thanh Dao gật đầu, Mạc Sầu tay nhác lên dẫn theo mấy tiểu nha hoàn đi ra ngoài, trong phòng ngoại trừ Thanh Dao còn có Ngân Hiên, đợi một lúc khi nàng dụ dỗ Trưởng Tôn Dận, Ngân Hiên sẽ động thủ, chắc hẳn một kích túc trúng.

Đêm càng ngày càng khuya, trong phòng, Thanh Dao mặt ngoanh về bên cạnh mà ngủ, tư thái triêu người đến cực điểm, đây đối với Ngân Hiên đây là một khảo nghiệm, nữ nhân mình thích liền ngủ ở trước mắt như vậy, sao không động lòng người được, tiếng hít thở liền trở nên gấp gáp, nằm ở trên giường Thanh Dao nhịn không được liền cảnh cáo hắn.

"Khí túc của ngươi quá nặng, Trưởng Tôn Dận không phải đồ ngốc."

Ngân Hiên tâm thần chấn động, trong bóng tối, gương mặt nhẹ nóng, vội vàng nhắm mắt thu liễm tâm thần, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, trầm ổn nặng nề, vừa nghe liền biết là tiếng bước chân nam tử, một chút, một chút, từ từ tiến đến...

Bức rèm che vang lên thanh âm, thân ảnh cao lớn vòng qua bình phong, thăng tầm hướng giường ngủ đi đến, bình tĩnh nhin hơn nửa ngày, thanh âm lạnh lùng của Trưởng Tôn Dận vang lên.

"Tôi hôm nay sao lại không àm ī nữa, ngươi lại bày ra cho bản vương thấy bộ dạng cá chết, thì bản vương nhất định đem ngươi đuổi về Tu hoa lâu, bản vương muốn xem là bộ dạng dâm đãng của ngươi, không phải xem bộ dạng

cá chết, nếu như ngươi lại không có chút phản ứng, sau này bắn vương cũng không tới nữa, để cho ngươi thấy cuộc sống khốn khổ."

Trưởng Tôn Dận tiếng nói vừa dứt, đã động thủ cởi khỏi y phục, từ từ đi đến bên giường, y phục chỉ còn lại một ít.

Ở vào lúc chỉ mành treo chuông này, Ngân Hiên ở phía trên xà nhà, thân hình như chớp, ngân quang hiện lên, mà Trưởng Tôn Dận nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có người trực tiếp tới cửa giết người, hơn nữa hắn chết lại nhanh như vậy, chớp mắt đã bị người ta giết chết, ngay cả khi hắn chết cũng không hiểu rõ, vì sao chính mình bị chết không minh bạch như vậy .

Trên giường Thanh Dao nhảy xuống đất, ánh mắt băng lãnh quét nhìn về phía thi thể, đồng thời sử dụng chân oán hận đá hai cái, trong lòng thở dài một hơi, cuối cùng cũng giết được Trưởng Tôn Dận, thù của Mai Tâm rốt cuộc cũng báo xong.

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn giữa không trung, thì thào nói khẽ.

Mai Tâm, ngươi hãy yên nghỉ đi.

Trong phòng rất yên tĩnh, bỗng nhiên bên ngoài ánh lửa sáng bừng, tiếng người ôn ào náo động, bức rèm che vừa vang lên, Mạc Sầu cùng thủ hạ của Ngân Hiên lắc mình tiến vào.

"Không xong, đã xảy ra chuyện, có người bao vây bên ngoài, Mộ Dung Nhu Âm giờ quý kế, nàng muốn mượn tay chúng ta diệt trừ Trưởng Tôn Dận, hiện tại lại theo Thượng Quan Hao cùng lực lượng quan phủ Thanh La quốc đối phó với chúng ta."

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao một tiếng cười nhạt, sắc mặt đột nhiên chìm, tốt, nàng vốn muốn đem việc này náo động lớn lên, bởi vì chỉ có như vậy, Vô Tình mới có thể hiện thân, nếu Mộ Dung Nhu Âm đã cùng các nàng chính diện xung đột, hôm nay liền đấu một trận ngươi chết ta sống, tiếng nói của Mạc Sầu vừa dứt, bàn tay trắng nõn đã hướng trên lưng kéo ra phượng vĩ cầm, vượt lên đầu đi ra ngoài.

"Đi thôi, để chúng ta diện kiến lại Thượng Quan Hao."

Hào khí can vân, ý chí chiến đấu tận trời, còn thêm sự tàn bạo như sói, nàng sải bước đi ra ngoài, Mạc Sầu cùng thủ hạ của Ngân Hiên bị nàng lây nhiễm,

cũng nhanh chóng theo nàng đi ra ngoài, Ngân Hiên ánh mắt u ám, hắn biết nàng làm như vậy vì dẫn người nam nhân kia ra?

Hay là đợi một lúc gặp được Vô Tình, thì hắn cũng nên ly khai...

Ngoài cửa viện, ánh sáng rực trời, cây đuốc đã đem viện môn chiếu lên sáng trưng, không ngoài Thanh Dao sở liệu, dẫn đầu chính là Thượng Quan Hạo, mà đứng ở bên cạnh hắn chính là Mộ Dung Như Âm, chỉ thấy nàng ra vừa thấy các nàng đi ra, trong lòng hoảng sợ lui ra một chút, đôi mắt đen âm trầm lạnh lùng nhìn sang, khéo môi câu ra nụ cười tự tiêu phi tiêu.

Hôm nay chính là ngày chết của Mộc Thanh Dao, nàng sẽ lấy mạng của nàng ta để tế vong mẫu vong huynh của nàng.

Thanh Dao làm sao lại không biết Mộ Dung Như Âm đang nghĩ gì, khéo môi nhất câu, cười nhạt: "Mộ Dung Như Âm, ngươi thật đúng là hèn hạ, hôm nay ngươi cho là những người này có thể bắt được chúng ta sao?" nói xong ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười vang lên như sấm, cuồng vọng kiêu ngạo đến cực điểm, cười xong, đột nhiên ngừng lại, quay về vị trí cũ của mọi người.

Chỉ thấy nàng một thân ngạo khí lăng nhiên, trong bóng đêm, tựa như một đoá hoa quỳnh mỹ lệ xinh đẹp, không nhiễm một hạt bụi trần.

"Nếu như không phải vì Vô Tình, ngươi cho là ngươi có thể lợi dụng ta sao, buồn cười đến cực điểm."

Thanh Dao thái độ cuồng vọng kiêu ngạo đến cực điểm như vậy, rốt cuộc đã kích thích Thượng Quan Hạo, chỉ thấy sắc mặt hắn âm u, hắc đồng lóe ra sự sắc bén hung tàn, tức giận như muốn nuốt sống tất cả, không nghĩ tới một quân cờ tốt của hắn lại bị nàng giết chết, hắn làm sao có thể cam tâm, nữ nhân này không thể giữ, giữ lại mọi chuyện sẽ càng ngày càng tệ, vì thế hôm nay nhất định phải giết nàng.

"Khẩu khí thật lớn, hôm nay để ngươi chết không có chỗ chôn."

Thượng Quan Hạo âm ngoan mở miệng, Thanh Dao lạnh lùng ngạo nghễ nhìn sang, xì một tiếng khinh miệt, trước mặt mọi người nàng mở miệng mắng to.

"Thượng Quan Hạo, ngươi là tiểu nhân đê tiện vô sỉ, làm việc thì dám dùng

bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, người nghĩ người khác không biết tâm tư của người, mà ta cũng không biết luôn sao? Người không phải muốn lợi dụng Trưởng Tôn Dận sao? Hiện tại ta giết một con cò của người, người nghĩ có thể làm khó dễ được ta, hơn nữa người nghĩ rằng ta sợ người sao? Người nhở kẽ cho ta, một ngày nào đó ta sẽ phá huỷ Vạn Hạc quốc của người, cho người chết không có chỗ chôn, Trưởng Tôn Dận kia còn có thể toàn thây, đến lúc đó người đừng nghĩ được toàn thây, ta sẽ đem người thiêu đao vạn quả, ngũ mã phân thây, phơi xác ngọ môn ba ngày, quăng thây ngoài dã ngoại, cho sói ăn."

Q.3 - Chương 111: Gặp lại

Thanh Dao cứng cỏi tức giận mắng, còn Thượng Quan Hạo thì sắc mặt ngày càng đen, một lát sau khuôn mặt tuấn dật của hắn đã vặn vẹo, hơn nữa con ngươi đã hắt lên màu đỏ, hắn sẽ nhanh chóng bị nữ nhân này làm cho tức chết.

Tiếng mắng của Thanh Dao rơi xuống, quan binh vây quanh cũng không dám thở mạnh, tất cả yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển như trâu của Thượng Quan Hạo, bỗng nhiên có người cất tiếng cười vang dội trong bóng đêm, cùng với giọng nói sung sướng:

“Dao nhi, hóa ra nàng còn có thể mắng người.”

Thanh Dao sắc mặt nghiêm túc, mỉm cười sửa lại lời nói của Ngân Hiên:

“Ta sẽ không mắng chửi người, nhưng súc sinh thì ngoại lệ.”

Lời vừa nói ra tựa như sấm sét nổ mạnh, Thượng Quan Hạo không thể kiềm chế được, phát ra một tiếng thét dữ dội độc ác, phi thân đánh tới, Ngân Hiên thấy thế tới nguy hiểm, đâu để cho hắn đắc thủ, dưới chân đã điểm, mang theo khí thế mạnh mẽ nghênh đón, cùng Thượng Quan Hạo miễn cưỡng tiếp một chưởng, hai người nội lực đều hùng hậu, một chưởng vừa tiếp xúc vang lên một tiếng nổ, trên mặt đất tạo một hố lớn, quan binh kinh hoàng lui lại.

Vẫn đứng ở phía trước, Mộ Dung Như Âm bình tĩnh vung tay lên, ra mệnh lệnh lên:

“Tiến lên, Dận Vương gia bị những thích khách này giết chết, các ngươi nhất định phải giúp Dận Vương gia báo thù.”

Lời này của Mộ Dung Như Âm nói ra, những quan binh cũng không dám tiến lên, nhưng thủ hạ thị vệ của Trường Tôn Dận không người nào mà không muốn thay chủ tử báo thù, liền phi thân lên, cùng lúc này hai thân ảnh lướt qua, Mạc Sầu cùng Thanh Dao nghênh đón.

Phượng vĩ cầm giương lên, nội lực mạnh mẽ, quét ra uy lực đào núi lấp biển, đem một loạt thị vệ đang xông lên bị đẩy lui đến hơn ba thước, Thanh Dao đột nhiên ngung mi, hai tay lướt qua phượng vĩ cầm.

Tiếng đàn ưu nhã như nước vang lên, mọi người liền cảm thấy trong lòng tựa như có dòng nước âm chảy qua.

Cả người được đặt trong một thế giới có tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát, trời trong xanh, mây trắng, hoa cỏ tranh nhau khoe sắc rất xinh đẹp, dãy núi pháp phòng sáng tỏ soi xuống mặt hồ, bọt nước văng khắp nơi, chuỗi chuỗi lóng lánh tựa như bức rèm che, lenh keng có tiếng, giữa thế giới mĩ lệ như vậy, mỗi người đều có cảm giác buồn ngủ, tựa như có một âm thanh khe khẽ kêu gọi bọn họ, ngủ đi, ngủ đi, ngủ ngon đi.

Thượng Quan Hạo vừa cùng Ngân Hiên đang tranh đấu, vừa nhìn thấy quan binh như thế, lại nghe thấy tiếng đàn của nữ nhân xinh đẹp kia vang lên, hẵn dồn khí vào đan điền, xoay người lại, gầm lên một tiếng như sấm:

“Đừng trúng kế, đó là ma cầm.”

Tiếng nói vừa dứt như búa tạ rơi xuống, rung động ầm ầm, quan binh từ ảo ảnh thoát ra, mỗi người đều vô lực đi đứng không vững, lực bất tòng tâm.

Thanh Dao vừa thấy họ phục hồi lại tinh thần, lập tức tăng thêm chỉ lực, tiếng đàn vẽ tầng tầng sóng, một vòng rồi một vòng đẩy ra, có một số người nội lực mỏng manh, đã không chịu nổi nữa ngồi xổm trên mặt đất che ngực, thồng khổ lăn qua lăn lại.

Mộ Dung Nhu Âm nhìn hết thấy bốn phía, sắc mặt rất khó coi, nàng không nghĩ tới Mộc Thanh Dao- nữ nhân này thực sự lợi hại đến thế, lần trước nghe người khác nói đến nàng vẫn chưa tin, nàng cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là có nam nhâm lợi hại che chở mà thôi, hóa ra bản thân nàng ta lợi hại đến như vậy.

Nhin người bên cạnh ngã xuống, hoang mang kêu họ đứng lên: “Mau đứng lên, mau đứng lên.”

Nàng không có võ công nên không bị ma cầm khống chế, cũng vô phương hiểu được đau đớn nơi lục phủ ngũ tạng của những người đó, lúc này đang chịu sự hành hạ.

Thượng Quan Hạo một bên vừa cùng Ngân Hiên tranh đấu, mắt nhìn mình dần dần bị vây phía dưới, đã tiêu hao nhiều sức, nếu như đánh tiếp, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, hơn nữa Trưởng Tôn Dật đã chết, mình lưu lại cũng

là uổng phí khí lực, tức thì chủ ý đã định, xuất ra một hứa chiêu, đợi cho Ngân Hiên thối lui, thân hình hắn mở ra tựa như đại bàng tung cánh phi thân bỏ chạy.

Mấy tên thủ hạ hắn mang đến, những người chưa chết đã sớm theo chủ nhân phi thân đi sau chủ tử.

Dận vương phủ to như vậy chỉ còn lại có một nhóm quan binh, mà Mộ Dung Như Âm vừa nhìn thấy thế trận không ổn, đã lặng lẽ lui lại, sau đó xoay người rời đi.

Như rắn mất đầu, quan binh người chết người lùi lại, quân đội nhanh chóng tan rã, không ai dám ngăn cản các nàng, Thanh Dao cùng Ngân Hiên một mạch đi về phía trước, dọc đường đi vẫn gảy đàn, một đôi mắt trầm tĩnh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh trăng sáng trong lòng phiền muộn vô cùng, Vô Tình như thế nào lại không xuất hiện.

Nàng vừa nghĩ đến đây thì xa xa có tiếng đàn truyền tới, xa xôi vô cùng, trong nháy mắt đã thấy người ở bên cạnh mình.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Dao liền ngây呆, Vô Tình đẹp tựa tiên nhân, tóc trắng bạc, ánh mắt đỏ sậm, cả người tiêu tụy, đứng cách quan binh nhìn nàng, không nói được một lời, thế nhưng trong lòng pháp phỏng bất định, trong mắt ngập tràn tình cảm, khóc môi đọng lại nụ cười, Phượng vĩ cầm vung lên, cường đại sóng âm lướt nhanh qua, trong nháy mắt che trở giữa bọn họ và quan binh, dồn dập đánh ra, thỉnh thoảng có tiếng ùm ùm.

Dưới bóng đêm, trước cửa Dận vương phủ.

Hai người dừng lại thật lâu, hơn nửa ngày Thanh Dao mới chậm rãi nói:

“Vô Tình, ngươi làm sao thế? Rốt cuộc làm sao vậy?

Mặc dù biết rõ người làm hắn tóc bạc trắng chính là nàng, nhưng mà khi nhìn thấy dáng vẻ của hắn lòng của nàng lại có cảm giác không thở nổi, nàng không hề muốn làm tổn thương hắn, nhưng đến cuối cùng vẫn làm thương tổn hắn, phía sau hắn, Thanh Phong đứng rất xa, nhìn tình cảnh trước mắt tuy không nói một lời, nhưng trong mắt tràn đầy nước mắt vui mừng.

Hóa ra, nàng thực sự không có việc gì, công tử cuối cùng cũng không có việc gì, lúc này đây, hắn đã kiệt sức, chân mềm nhũn, miễn cưỡng quỳ

xuống trên mặt đất.

Mạc Sầu nhìn thấy hắn, mặc kệ hắn từng chịu bao nhiêu khổ cực, căm tức nhìn hắn, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Bóng đêm rất yên tĩnh, con ngươi mỹ lệ của Vô Tình sáng lên trong suốt, liền như vại si ngọc nhìn nàng, hóa ra nàng thực sự còn sống, hắn tận mắt nhìn thấy được rồi, té bào toàn thân đều thả lỏng, cả người tràn ngập sung sướng, hình như mọi thứ điều đáng giá, thong thả trả lời:

“Ta không sao, gấp được ngươi thực sự quá tốt.”

Hai người nhìn thật sâu vào đôi mắt nhau, bốn phía xung quanh, tất cả cây cối tựa hồ như không còn tồn tại.

Ngân Hiên vẫn đứng ở phía xa, đôi mắt thấy đau nhưng đáy lòng còn đau hơn, nhưng bây giờ không phải là thời gian để tính toán, bọn họ đã giết Trường Tôn Dận, cần phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này bằng không sẽ không kịp.

“Đi thôi, chúng ta nhanh hãy nhanh chóng ra khỏi thành thôi”

Ngân Hiên ra lệnh một tiếng, phi thân đi đầu, Thanh Dao tiến lên một bước giúp Vô Tình đẩy xe, theo sát phía sau Ngân Hiên, Mạc Sầu cũng đi theo thân ảnh phía trước, thủ hạ của Ngân Hiên cũng không quên phối hợp mang theo Thanh Phong, cùng nhau rời khỏi.

Đoàn người đều có võ công lợi hại, bởi vậy họ thi triển khinh công mà đi, nhanh chóng lướt qua trên đường cái, đêm khuya âm trầm trên phố vắng vẻ không người.

Gió thổi qua, cuốn lên cành lá cây khô, bay khắp trong thành.

Một lúc lâu sau, bọn họ tới trước cửa thành, cửa thành đã đóng, Ngân Hiên ra hiệu đi theo hắn, dọc theo tường thành bay ra, đến khi bọn họ đều ra được khỏi thành liền nghe thấy trong thành toàn bộ ánh đèn đều sáng lên, kèm theo giọng nói ầm ĩ:

“Mau theo ta qua bên này, ngươi đi bên kia, nhanh lên, Dận Vương gia bị giết, chúng ta nhất định phải bắt được thích khách, nếu không sẽ bị chém đầu.”

Có quan binh lùng tìm tuy đoàn người của Thanh Dao đã ra khỏi thành, nhưng họ cũng không dám chủ quan, vẫn một đường thi triển khinh công chạy như điên, cho đến khi có ánh sáng mặt trời lên mọi người mới dừng bước.

Bốn phía đều là cây cối, theo gió đung đưa không ngừng, một làn sương mỏng nhàn nhạt theo dòng nước bốc lên, dường như khí nóng cũng giảm bớt, ven bờ bên dương liễu úa vàng như ngàn sợi tơ rủ xuống trên mặt hồ.

Lúc này Thanh Dao mới có thời gian hàn hoi nhìn Vô Tình, khuôn mặt của hắn vẫn đẹp lạ thường, ánh mắt đỏ sẫm đã biến mất, chỉ còn lại ánh sáng si mê, mái tóc bạc trắng như kim đâm vào mắt của nàng, khiến cho nàng không khổng chế được đưa tay chạm đến, tóc kia như mây, hình như phủ một lớp tuyết đang chảy xuống trong tay nàng, làm đau lòng vô cùng.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?”

Đôi mắt Thanh Dao có chút ướt át, nhẹ nhàng lầm bẩm, ngơ ngẩn nhìn Vô Tình.

Vô Tình hé lộ ra khuôn mặt tươi cười, ấm áp như ánh bình minh, ôn nhu nói: “Không có việc gì, ngươi đừng khổ sở, ta không sao.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, Thanh Phong tránh sự nâng đỡ của thủ hạ Ngân Hiên loạng choạng đi đến, ừm một tiếng quỳ xuống:

“Toàn bộ đều là lỗi của ta, là ta hại công tử nhà chúng ta, Mộc cô nương, ngươi cho ta xin lỗi, chỉ cầu ngươi tha thứ cho ta một lần, ta không phải là ham sống sợ chết, mà vì công tử nhà chúng ta không có ai chăm sóc, nếu cô nương thực sự không có cách nào tha thứ ta đành chết để bồi tội.”

Thanh Phong đập đầu thùng thịch, Thanh Dao vẫn không nói gì, Mạc Sầu đã vọt tới, một phen lôi kéo thân thể hắn đứng lên, phẫn nộ dâng lên:

“Ngươi cho rằng ngươi đập đầu vài cái thì sẽ không có chuyện, nếu không phải Ngân Hiên đến đúng lúc, ngươi bây giờ đi đâu mà tìm người để cầu tha thứ, tóm lại ngươi đừng trông mong vào chủ tử ngươi.”

Mạc Sầu vừa nói xong, Thanh Phong ngắn ra cổ súc vung tay một cái, thân hình khẽ động, rút kiếm hướng phía cổ đâm tới, Thanh Dao phóng ra một

chưởng qua đây, đánh roi trường kiếm trên tay hắn, nghiêng mắt liếc Mạc Sầu một cái, Mạc Sầu biết ý tứ chủ tử, vội đứng dậy lui ra một bên.

Thanh Dao nâng Thanh Phong dậy, bởi vì hắn vừa đập đầu vừa mạnh vừa nhanh, trên trán máu đã tràn ra, Thanh Dao ôn nhu mở miệng:

“Ta không hề trách ngươi, trái lại ta cảm thấy ngươi là người trung thành, ngươi là thủ hạ của Vô Tình, trung thành với hắn, chứng tỏ ngươi là người có tình nghĩa, chẳng qua là ta muốn biết vì sao ta sẽ hại đến công tử nhà ngươi, còn liên lụy đến cả tính mạng hắn? Nguyên nhân là gì?”

Chương 111.2

Thanh Dao vừa nói xong, không khí có chút cứng ngắc, Thanh Phong ngắn ra, đâu còn dám đề cập đến nữa, hoảng hốt nói:

“Đó là ta nói không lựa lời, thực ra có một buổi sáng ta nghe thấy ngươi nói không biết tâm ý đối với công tử nhà ta, vì thế ta nổi giận, bởi vì công tử nhà ta thích ngươi như vậy, lòng ta thương hắn, nên liền hạ độc thủ.”

Đôi mắt Thanh Dao hiện lên nghi hoặc, thật vì lí do này sao? Nàng cảm thấy việc này không đơn giản, quay đầu nhìn lại Vô Tình, hắn đang nhu hòa nhìn nàng, thấy dung nhan xuất trần của hắn, nhưng mái tóc bạc trắng kia kích thích ánh mắt người khác, khiến nàng rất đau lòng.

“Quên đi, đều là chuyện quá khứ”

Thanh Dao không phải là người rộng lượng, ngược lại nàng là người rất ghi thù, trước kia chỉ cần thương tổn người của nàng, nàng sẽ không chút lưu tình nể mặt, nhưng Thanh Phong không giống như vậy, bởi vì Vô Tình cần hắn chăm sóc, hơn nữa hắn đã bị dồn vặt như vậy, nếu như Thanh Phong gặp chuyện không may, hắn tuy không nói nhưng trong lòng sẽ khổ sở.

Một hồi sóng gió cư nhiên cứ như vậy qua đi, hữu kinh vô hiểm trôi qua, Thanh Dao cùng Vô Tình nhìn nhau, dường như quanh mình mọi thứ đã không quan trọng.

Ngân Hiên từ phía sau đi đến, lập tức đi tới trước mặt Vô Tình, đôi mắt như được khóa chặt lấy hắn, ánh mắt hai nam nhân giao nhau trên không trung, tiếp xúc, cuối cùng cũng hiểu ý cười, Ngân Hiên quay đầu nhìn Thanh Dao, chậm rãi mở miệng:

“Ta có thể cùng hắn nói vài câu không?”

Thanh Dao không biết bọn họ muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn hai nam nhân này không có thái độ thù địch, liền gật đầu đồng ý.

Thanh Phong đã đi tới, giúp công tử đi theo Ngân Hiên tới bên hồ, bản thân mình cũng im lặng lui xuống.

Hồ nước trong suốt, có khí nóng mờ mịt từ mặt hồ bốc lên, lờ mờ như có một tầng lụa mỏng.

Hai nam nhân đứng hồi lâu cũng không nói một câu nào, cuối cùng Vô Tình chậm rãi mở miệng:

“Là ngươi cứu nàng sao? Cám ơn ngươi.”

“Ta cứu nàng là chuyện của ta” Ngân Hiên xoay người lại, đôi mắt sâu thẳm như biển rộng, bên trong nó là sự đau lòng, sâu như thế đậm như thế, Vô Tình kinh hãi, chẳng nhẽ nam nhân này cũng thích Thanh Dao, dường như so với hắn cũng không ít bao nhiêu.

“Ta vốn muốn mang nàng đi, thế nhưng khi nàng ở gần kề cái chết, trong nháy mắt đó ta đã nghĩ thông suốt, chỉ cần nàng vui vẻ sống là tốt rồi, mà bây giờ ngươi mà nàng toàn tâm toàn ý quan tâm chính là ngươi, vì thế ngươi nhất định phải làm cho nàng sống vui vẻ.”

Vô Tình nghe Ngân Hiên nói xong, ánh mắt sáng lên, khuôn mặt rạng rỡ, tuy rằng mái tóc bạc, nhưng lại tăng thêm vẻ xuất trần, dường như không có chút nào khó coi, ngược lại hết sức hấp dẫn người khác.

“Ta sẽ.”

Đối với một người yêu nàng, hắn không hề bài xích, điều này có thể chứng minh nàng vô cùng đặc biệt, đặc biệt làm cho rất nhiều người thích.

“Hơn nữa, đừng để cho người thân bên cạnh ngươi làm thương tổn nàng. Tuy rằng ngươi không thương tổn không có nghĩa người bên cạnh ngươi không xúc phạm tới, lúc này đây?”

Ngân Hiên nói đến đây liền dừng lại, hai nam nhân này đều giật mình, lúc

trước nguy hiểm thật, nếu thật sự nàng xảy ra chuyện gì thì hai người bọn họ sẽ đau lòng lắm.

“Về sau ta sẽ không bao giờ để người khác thương tổn nàng nữa.”

Vô Tình cam đoan, Ngân Hiên nghe xong khóc mếu lộ ra ý cười, ánh mắt sâu thẳm khó dò, cuối cùng hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt tâm tình, quay đầu nhìn Vô Tình:

“Ta phải đi, sau này sẽ là trách nhiệm của ngươi, có lẽ ta sẽ trở lại một lần để xem nàng sống có tốt hay không, nếu như nàng sống không tốt, ta nhất định sẽ mang nàng đi.”

“Được,”

Hai nam nhân bắt tay, họ đều là nam nhi xuất sắc thiên hạ, bởi vì một nữ nhân, có thể thản nhiên nói chuyện với nhau.

Ngân Hiên buông tay ra cười, quay đầu đi trở về, Thanh Phong đi tới đây công tử.

Ngân Hiên sải bước tiêu sái đến trước mặt Thanh Dao, ánh mắt nồng đậm nhìn nàng, đau lòng chậm rãi mở miệng:

“Ta phải đi, sau này nhất định phải vui vẻ một chút”

“Ta sẽ.”

Thanh Dao gật đầu, Ngân Hiên đưa tay ra dùng sức ôm nàng vào ngực, gắt gao siết chặt, Thanh Dao vẫn không nhúc nhích, nàng biết tim hắn đang đau, đối với hắn, nàng cảm thấy áy náy, còn có một tia nhẹ nhẹ yêu thương, hắn cuối cùng vẫn là người cứu nàng a.

“Đừng quên đồng ý với ta không uống rượu.”

“Được, ta nhớ kỹ.” Ngân Hiên buông nàng ra, cười đến rực rỡ, chói mắt vô cùng, đoá thiên diệp hải đường kia đỏ lên như máu.

Nói xong hắn xoay người dẫn thủ hạ rời đi, chỉ là đôi mắt tràn đầy thống khổ, đáy lòng hít thở không thông, khiến cho bước chân cũng không ổn, nhưng mình lên ngựa, giục ngựa băng băng, trước mặt gió thổi lất phất vào

mặt hắn, có chút gì đó ẩm ướt, sau đó nhanh chóng biến mất,..

Thanh Dao đứng ở phía sau, lặng nhìn hắn tiêu sái dời đi, khéo môi hiện lên ý cười, mang theo một niềm kiêu hãnh.

Nàng biết hắn chính là người phóng khoán, cầm được thì buông được, ông trời sẽ cho hắn gặp được một nữ tử so với nàng tốt hơn gấp trăm lần, không, một nghìn lần.

Vô Tình lặng yên không một tiếng động đứng phía sau nàng, Thanh Dao quay lại ý cười tràn đầy nhìn hắn.

“Chúng ta nên trở về vô tình cốc.”

“Được” Vô Tình gật đầu, bọn họ nên trở về vô tình cốc, thù đã báo, giờ chỉ cần đem Mai Tâm mang về vô tình cốc chôn cất thôi.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn một vòng, phát hiện ra nơi này cách chỗ chôn cất Mai Tâm rất gần, họ liền đi bộ, rất nhanh đã tìm ra được phần mộ của Mai Tâm, thời gian trôi qua, ngôi mộ cũng đã cũ, xung quanh nhiều bụi cỏ dại.

Ngoại trừ Vô Tình, thì mọi người cùng nhau làm, phủ mộ phần, ngôi mộ này lúc trước đó được làm nông, bởi vậy không mất nhiều công sức đã nhìn thấy bộ xương khô, trong mắt Thanh Dao hiện ra bóng dáng Mai Tâm, tuy rằng thời gian trôi qua lâu như vậy, nhưng lòng của nàng vẫn rất đau, ánh mắt ẩm ướt, đưa tay nhặt lên xương cốt, chậm rãi mở miệng:

“Mai Tâm, chúng ta về Vô tình cốc, ta sẽ đem ngươi chôn ở hoa đào lâm, chỗ đó rất đẹp, bốn mùa quanh năm đều có hoa đào, hương hoa thơm lăm, ngươi nhất định sẽ thích”

Thanh Dao dùng bao đựng xương cốt lại, mọi người liền rời khỏi nơi này.

Bởi vì không có xe ngựa, chỉ có thể đi bộ, nhưng trên đường lớn rất nhanh liền có được xe ngựa, bọn họ liền xin người ta cho đi nhờ đoạn đường, lúc đến tiểu trấn liền mua một chiếc xe ngựa, đi tới tiểu viện lúc trước, đón Mạc Ưu và những đứa hài tử kia.

Khi trời gần tối, họ cuối cùng cũng đến thị trấn nhỏ.

Thế nhưng trong viện không có Mạc Ưu ngay cả hài tử cũng không có, trống

rỗng, trong viện có dấu vết tranh đấu, Thanh Dao vừa nhìn thấy, sắc mặt liền âm u xuống, đáy lòng hiện lên bát an, chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Nàng dặn dò Mạc Sầu đi dò la xem, rất nhanh liền có tin tức.

Ba ngày trước, Ngũ hoàng tử Hoàng Viên quốc tự mình dẫn người đem tất cả mọi người trong viện bắt hết, không để lại một người nào.

Không nghĩ tới Mạc Ưu cuối cùng cũng rơi vào tay hoàng thất, ba ngày trôi qua, không biết hiện tại hắn như thế nào rồi. Mạc Ưu võ công cao như vậy chưa hẳn đã thua, nhất định là Ngũ hoàng tử dùng kế làm cho hắn bị bắt, xem ra bọn họ phải nhanh chóng tới Ly kinh, chỉ mong hắn không gặp chuyện gì không may.

Nhất là Mạc Sầu, vừa nghe Mạc Ưu xảy ra chuyện, khuôn mặt xinh đẹp đã chảy nước mắt ròng ròng, thúc giục chủ tử:

“Tiểu thư, chúng ta đi cứu hắn đi, nhất định phải nhanh chóng, bằng không hắn sẽ chết mất.”

Thanh Dao cẩn thận phân tích một chút, cũng không thập phần nóng ruột, bởi vì Mạc Ưu là bị người trong hoàng thất mang đi, nhưng mà vẫn còn có người của Y phủ, những người đó sẽ không để Mạc Ưu bị giết, vì thế việc này sẽ chọc kinh động đến Hoàng đế, chỉ cần Hoàng đế biết Mạc Ưu tồn tại, hắn liền một chút việc cũng không có, có điều hắn khôi phục lại thân phận, sẽ không phải Mạc Ưu mà các nàng biết nữa.

Nghĩ vậy Thanh Dao liếc Mạc Sầu một cái, chỉ sợ nàng ta không chịu nổi đả kích này. Nàng ta hình như chưa hề nghĩ tới thân phận hoàng tử của Mạc Ưu, hoặc là cố tình quên mất.

Chẳng qua nhìn bộ dáng nha đầu kia, thực sự lòng nóng như lửa đốt, nếu như nàng không đáp ứng nàng ta, chỉ sợ bản thân nàng ấy sẽ tự chạy đi.

“Vô Tình, ngươi mệt không?”

Trong bóng đêm, Thanh Dao ôn nhu hỏi Vô Tình, Vô Tình nhìn hình dạng mềm mại động lòng người của nàng, đáy lòng như có mật ngọt, tất cả đều tốt, đều qua rồi, khiến cho hắn hoài nghi tất cả mọi thứ điều không phải là thật, lén lút véo mình vài lần, quả thực rất đau, thì ra tất cả là sự thật.

Thanh Dao vẫn còn sống, vẫn ôn nhu nói chuyện cùng hắn.

Mọi thứ như vậy là đủ rồi.

Chương 111.3

“Ta không mệt mỏi, chúng ta lên kinh cứu Mạc Ưu trước đi.” Đối với thân phận Mạc Ưu, Vô Tình cũng không biết, chỉ cho rằng các nàng đã làm gì đó chọc giận quan phủ, nên Mạc Ưu mới bị bắt.

Nếu Vô Tình không có việc gì, Thanh Dao nhìn ba người còn lại một cái, cuối cùng chậm rãi mở miệng:

“Chúng ta đi thôi.”

Bốn người chưa từng nghỉ ngơi, lại lên xe ngựa. Thanh Phong cùng Mạc Sầu thay phiên nhau đánh xe, đi về phía Ly kinh.

Mười ngày sau đến nơi, họ tìm một khách sạn nghỉ ngơi, Thanh Dao cùng Mạc Sầu khôi phục diện mạo như cũ. Hiện tại các nàng không còn sợ gì, Trưởng Tôn Dận đã chết, hơn nữa đây không phải là Thanh La quốc, mà là Ly kinh của Hoàng Viên quốc.

Sau khi ở trọ, Mạc Sầu lập tức tìm tiểu nhị để nghe ngóng tin tức, Ly kinh gần đây có ai bị chém không.

Tiểu nhị kinh ngạc, nhìn nữ nhân này xem có thần kinh không, thật lâu mới kịp phản ứng, liên tục lắc đầu.

“Không có, khách quan, nào có ai bị chém đâu, kinh thành gần đây chỉ có một hỉ sự, không có án tử.”

“Đại hỉ sự?”

Mạc Sầu sững sốt một lúc, có chút không yên lòng, thuận tiện hỏi:

“Hỉ sự gì vậy?”

Mặt mài tiểu nhị rạng rỡ nói:

“Thất hoàng tử đã trở về, Hoàng thượng thật vui mừng.”

Nghe xong một lúc lâu Mạc Sầu mới phản ứng được, Thất hoàng tử, Mạc Ưu không phải là thất hoàng tử sao, hắn quả nhiên lại trở về làm thất hoàng tử, hắn căn bản là không có việc gì, mà các nàng trên đường thì ăn không ngon ngủ không yên, hắn được lầm, dĩ nhiên làm hoàng tử, không biết bởi vì thân phận Mạc Ưu hay là do chịu khổ, Mạc Sầu nỗi cáu khóc, không nói được một lời, đi bẩm báo chủ tử.

Thanh Dao nghe xong như đã hiểu rõ, nhưng mà nhìn Mạc Sầu ánh mắt hồng hồng, thật có chút yêu thương.

“Ngươi khóc cái gì, hắn vốn là thất hoàng tử Thẩm Ngọc, bây giờ xác định hắn không có việc gì, không phải nên cao hứng sao? Chẳng nhẽ ngươi nhẫn tâm nhìn hắn bị giết?”

Thanh Dao vừa nói xong, Mạc Sầu trong lòng cung lại lầm bẩm nói:

“Nhưng là hắn thành Thất hoàng tử, vậy thì hắn không theo chúng ta về Vô Tình cốc sao?”

Cả người đều mệt mỏi, không có tinh thần, Thanh Dao quay đầu nhìn Vô Tình, xem ra nha đầu này trong lòng đã có Mạc Ưu, có trở về Vô Tình cốc hay không, đương nhiên là phải xem ý tứ Mạc Ưu. Chỉ cần hắn muốn về, nàng tự nhiên sẽ có biện pháp đưa hắn đi, nếu hắn không tự nguyện đi, nàng muôn mang hắn đi cũng không mang được.

“Mặc kệ có trở về hay không, chúng ta vẫn nên vấn an hắn. Hiện tại tất cả mọi người mệt mỏi, nghỉ ngơi nửa ngày đi, đến tối chúng ta đến phủ Thất hoàng tử bái phỏng, xem hắn muốn là Thất hoàng tử Thẩm Ngọc hay là Mạc Ưu.”

Thanh Dao nói xong quay đầu nhìn Vô Tình, thản nhiên mở miệng:

“Vô Tình, ngươi cũng nghỉ ngơi chút đi, trên đường đã mệt mỏi rồi. Đến tối chúng ta sẽ đi bái phỏng Thất hoàng tử, nếu hắn đồng ý về Vô Tình cốc, chúng ta cùng nhau đi, nếu hắn không muốn trở về thì chúng ta tự trở về.”

“Được.”

Vô Tình gật đầu, hắn rất khát vọng trở lại trong cốc, nơi đó rất yên tĩnh, hắn đã nghĩ cùng Thanh Dao yên ổn mà sống.

Thanh Phong qua giúp Vô Tình sang phòng khác, bốn người chia nhau rửa mặt nghỉ ngơi.

Buổi tối, mọi người mới tĩnh ngủ, đứng lên dùng bữa, hỏi tiểu nhị xem phủ đệ của Thất hoàng tử ở chỗ nào, đoàn người ngồi xe ngựa đến phủ của Thất hoàng tử.

Ly kinh – Hoàng Viên quốc đế đô, buổi tối so với ban ngày càng náo nhiệt, xa hoa hơn, đủ loại đèn lồng treo trước cửa hình thành khung cảnh tráng lệ. Mạc Sầu vén rèm nhìn cảnh sắc, lắng lặng suy tư, cảm súc pháp phòng không thể suy nghĩ, sắp gặp lại Mạc Ưu, trong lòng nàng liền cao hứng, nhưng nghĩ tới thân phận của hắn lại nhói đau một cái, hắn cùng nàng không giống nhau.

Phủ đệ Thất hoàng tử cách hoàng cung rất gần, đây là ân điển của hoàng thượng, xung quanh khá yên tĩnh, một tiếng động cũng không có.

Trước cửa phủ đồ sộ, hai cái đèn lồng đỏ sẫm, thạch sư hai bên thật uy vũ, phía trước hai con sư tử đá rất nhiều thị vệ đứng thành hai hàng, hông đeo bội kiếm, thỉnh thoảng đi lại trước cửa, Mạc Sầu lập tức đi xuống, bình tĩnh nói:

“Chúng ta muốn cầu kiến Thất hoàng tử.”

Mấy thị vệ vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng thị vệ đứng đầu trầm mặt, phát phát tay:

“Ở nơi nào đến đây thế, Thất hoàng tử đang nghỉ ngơi, không gấp bất cứ ai.”

Mạc Sầu chán nản, trùng mắt nhìn thị vệ, Thất hoàng tử thật khí thế, ngay cả người cũng không thấy được.

Thị vệ dẫn đầu vừa thấy Mạc Sầu phẫn nộ, không khỏi nóng giận, vươn người qua, vừa sờ bội kiếm bên hông, vừa hung hăng mở miệng:

“Mau cút, bằng không sẽ bắt ngươi giam lại.”

Theo tính tình hàng ngày của Mạc Sầu thì đã sớm cùng hắn đánh nhau, nhưng tốt xấu gì đây cũng là phủ đệ của Mạc Ưu, hơn nữa không có chỉ thi của chủ tử nàng không dám tự ý, chỉ dành quay người lại đi trước xe

ngựa cung kính bẩm báo:

“Chủ tử, không cho gấp, hắn nói Thất hoàng tử đang nghỉ ngơi.”

Mạc Sầu vừa báo, Thanh Dao trong xe ngựa khẽ nhíu mi, nàng biết sẽ như vậy.

Điều này chứng minh rõ ràng nàng đã suy đoán đúng, Thất hoàng tử bị giam lỏng, thị vệ trước của nhất định nghe lệnh của Y gia, mà mục đích của Y gia là bảo vệ Thất hoàng tử, như vậy thì lợi thế của bọn họ mới tốt.

Thanh Dao sắc mặt lạnh lùng, khéo môi hiện ra ý cười, lạnh như nước.

Ngồi bên cạnh nàng Vô Tình vươn tay nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói:

“Không cho gấp, thì xông vào.”

Tuy tiếng nói nhẹ nhàng nhưng mang theo lệ khí thị huyết, đôi mắt Thanh Dao tối sầm lại, cùng Vô Tình bước xuống xe, nâng đầu lạnh lùng phân phó Mạc Sầu cùng Thanh Phong:

“Không cho gấp thì xông vào bên trong cho ta.”

Cuồng vọng dâng trào, sát khí ngát trời.

Mạc Sầu đã không quen nhìn những hình người dạng cầu, vừa nghe mệnh lệnh của chủ tử, đã không còn khách khí với bọn họ, thân hình chợt lóe, ánh sáng lạnh khiếp người tỏa ra, mang theo bảo kiếm lao thẳng về hướng thị vệ, sau đó Thanh Phong cũng không cam lòng bĩ rót lại phía sau, phi thân mà lên.

Hai người giống như hai món vũ khí sắc bén, gấp người giết người, gấp phạt giết phạt, một đường thẳng tiến vào phủ Thất hoàng tử.

Mấy người thị vệ trước cửa bị đánh tai bời, liên tiếp thối lui, trong phủ tràn ra nhóm thị vệ khác, mấy thị vệ này thì đáng gì, các nàng đại chiến cùng với hai nghìn phòng vệ quân cùng một nghìn tinh binh cũng không có chuyện gì, huống chi là mười mấy thị vệ, khỏi cần Thanh Dao cùng Vô Tình động thủ.

Thanh Dao đầy Vô Tình theo Mạc Sầu và Thanh Phong một mạch tiến vào phủ Thất hoàng tử.

Trong phủ ngoài thị vệ đang xông tới còn có một số hạ nhân, nha hoàn, hoảng sợ chạy toán loạn, nhất thời cả phủ đều náo loạn.

Lúc này có rất nhiều thị vệ bị thương, nên không dám tiến lên gần Thanh Phong cùng Mạc Sầu nữa, họ thối lui về sau, vượt khỏi trung đình, chạy qua hoa viên, hành lang, một người vội vàng đi tới, trang phục xa hoa, trên đầu mũ vàng, cả người phát ra hơi thở tôn quý.

Mạc Sầu ngạc nhiên nhìn nam nhân đang đi đến, tuy rằng hắn không lớn, nhưng một thân quý khí bức người, căn bản không phải là Mạc Ưu, mà là Thất hoàng tử Thẩm Ngọc.

Mạc Ưu đứng ở trên hành lang, trừng mắt lạnh nhìn thị vệ:

“To gan, đó là bằng hữu của ta, dám tổn thương bọn họ, các ngươi đáng chết.”

Hắn vừa nói xong, mười mấy thị vệ tức khắc hoảng sợ thối lui về một bên, người đứng đầu vội vàng nói:

“Thuộc hạ đáng chết, không biết là khách của Thất hoàng tử, đã mạo phạm.”

Mạc Sầu thấy Mạc Ưu như vậy, ngược lại đã bình tĩnh, lùi một bước, đến sau lưng Thanh Dao và không nói gì cả.

Thanh Dao giơ tay lên, nhìn về phía Mạc Ưu, hắn nói một câu, nhưng lại không có nhiều lực, xem ra đã bị người ta hạ độc.

“Thất hoàng tử, không tiếp bằng hữu sao.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Mạc Ưu thu hồi ánh mắt ở chỗ Mạc Sầu lại, cung kính nói:

“Mời đến phòng khách.”

Thanh Dao khẽ gật đầu, xem ra vẫn là Mạc Ưu, hắn không có thay đổi, chỉ sơ hiện tại hắn đang thân bất do kỷ, hoàn toàn bị người ta hạ độc, các nàng định theo Mạc Ưu đi vào, thì nghe thấy ở chỗ khác trên hành lang có một tiếng nói:

“Khoan đã.”

Theo tiếng nói nhìn sang thì ra là một cô nương xinh đẹp, mài rậm mắt to, đúng là biểu muội Y Song Nhi của Thất hoàng tử, một thân vênh váo hung hăng, hai mắt đầy lửa giận nhìn về phía dưới hàng lang, nơi bốn người đứng trong hoa viên, đèn lồng chiếu sáng tỏ, thấy rõ bốn người kia là ai thì càng tức giận, nghĩ đến cái tát của Mạc Sâu, nàng hận không thể phát tiết được, nhưng biết rõ thân thủ lợi hại của nàng ta nên cũng không dám hành động tùy tiện, chỉ lạnh lùng nhìn về phía thị vệ bên cạnh:

“Mấy người này không phải là bằng hữu của Thất hoàng tử, họ là người đã bắt cóc Thất hoàng tử, lập tức lên bắt bọn họ.”

Y Song Nhi vừa nói xong, bên cạnh đã có một tiếng quát lên như sấm: “Ai dám?”

Chương 111.4

Khuôn mặt xinh đẹp của Y Song Nhi loé lên vẻ khó tin, cuối cùng tính nồng nịu tiểu thư cũng thể hiện ra:

“Biểu ca, ngươi quát ta làm gì? Những người này thoát nhìn cũng không phải ngươi tốt, ngươi là hoàng tử, sao có thể ở cùng chỗ với bọn họ, ngươi xem bọn họ dám đánh người của vương phủ, hơn nữa trước đây nữ nhân kia còn đánh ta.”

Y Song Nhi đáng thương đau khổ cắn môi dưới, đôi mắt có lệ lung tròng, bộ dáng như bị khi dễ, nói xong còn dùng một ngón tay chỉ Mạc Sâu, không biết bởi vì thiên tính nữ nhân, hay bởi vì Mạc Sâu đánh nàng, dù sao hai người thấy nhau đều hận không thể bóp chết người kia.

Mạc Ưu khuôn mặt lạnh nhạt hờ hững, trên đầu kim quan sáng rực, giờ tay nhắc chân đều hiện một vẻ không giận mà uy nghi:

“Y Song Nhi, nơi này là phủ Thất hoàng tử, không phải Y phủ của ngươi, không tới phiên ngươi nói chuyện, nếu ngươi không quen, có thể đi, nhưng đừng đắc tội bằng hữu của ta.”

Mạc Ưu ác độc lên tiếng, trước đây hắn đối với Y Song Nhi còn có chút tình huynh muội, giờ đây chút tình huynh muội đó cũng không còn. Chẳng qua bè ngoài của Y phủ là bảo vệ Thất hoàng tử, vì hoàng mệnh mà tới, nhưng

thực tế cũng đáng hận như người trong hoàng thất. Họ hạ độc và giam lồng hắn.

Y Song Nhi bị Mạc Ưu quát dọa, tuy rằng tức giận nhưng không dám nói một câu.

Nàng thích biếu ca, muốn gả cho hắn, vì thế không thể làm hắn tức giận, bằng không hắn nhất định sẽ không thú nàng, phụ thân nói nữ hài tử phải dịu dàng hiền lành, như vậy mới có thể có được lòng của nam nhân, nghĩ vậy Y Song Nhi hít sâu, sau đó chậm rãi nói:

“Được rồi biếu ca, vì ngươi ta không so đo cùng với bọn họ nữa.”

Vài người trong hoa viên thật sự là không chịu nổi nữ nhân này. Ai cũng nhìn ra được nam nhân kia ghét nàng đến cỡ nào, nàng còn tỏ vẻ đáng yêu, giả ngây thơ, không biết là ngu ngốc hay thần kinh, Mạc Sầu thực không chịu nổi hờ lạnh, nói một câu:

“Ngực lớn không có đầu óc.”

Một lời này không lớn không nhỏ truyền vào tai Y tiêu thư, sắc mặt nữ nhân này lập tức thay đổi, quay đầu lại hung hăng trừng Mạc Sầu, Mạc Sầu liền trừng lại

Nàng mà sợ nàng ta sao, nếu không phải có chủ tử ở đây, đã sớm đánh cho nàng ta mặt mũi bầm dập, ai mà thèm xem nàng ta giả bộ khỉ ái, thanh thuần chử, nghĩ đến là muối nôn.

Nghe Mạc Sầu nói, Mạc Ưu nhìn Y Song Nhi, thấy nàng tóc tay dựng thẳng, ánh mắt trừng trừng, như con nhím xù lông, hắn sợ gấp phải chuyện gì nữa, nhịn không được nhẹ giọng một chút :

“Song Nhi, biếu ca phải tiếp đãi khách nhân.”

Hắn vừa nói xong. Y Song Nhi như nghe được âm thanh thiên nhiên, biếu ca lần đầu tiên nói nhỏ nhẹ với nàng như vậy, nàng thực sự quá kích động, lập tức quên không cùng Mạc Sầu đùi chơi, gật đầu liên tục, giống như gà mổ thóc.

“Được, ta đi xuống trước.”

Phụ thân đã nói, nữ nhân thông minh phải biết tốt mà thu lại. Nhưng mà trước khi dời đi vẫn không quên lườm Mạc Sâu, nữ nhân này nàng sẽ không bỏ qua. Y Song Nhi hung hăng phát thê, dẫn nha hoàn bên người rời đi.

Trong hành lang Mạc Ưu vung tay lên, lạnh lùng ra lệnh:

“Đều đi xuống đi.”

Thủ vệ phủ Thất hoàng tử lên tiếng trả lời, nhân cơ hội đi xuống xử lý vết thương.

Họ mặc dù vô tri, cũng biết những người trước mắt này là nhân vật cực kì lợi hại, chỉ hai người thủ hạ, liền đánh bại mười mấy người họ đơn giản, nhìn nam tử tóc bạc dẫn đầu, ngồi trên xe lăn, đẹp tựa thiên tiên, nam tử này là Vô Tình nghe đồn thị huyết, giết người không chớp mắt, đừng nói mấy người bọn họ, dù có nhiều hơn chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hắn.

Trong chớp mắt, vườn hoa rộng lớn, trừ bỏ bọn họ, ngay cả hạ nhân cũng đều lui xuống.

Mạc Ưu theo hành lang đi xuống, trước mặt Thanh Dao cung kính nói: “Tiểu thư?”

Thanh Dao chưa kịp lên tiếng, Mạc Sâu ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Thất hoàng tử thật hiếu khách a, xem ra chúng tôi đến là dư thừa, còn tưởng ngươi gặp phải chuyện gì, sớm biết thế đã không tới? Kết quả ngươi an tâm ở chỗ này làm hoàng tử.”

Mạc Ưu vẫn là tuổi trẻ, bị Mạc Sâu châm chọc mặt liền lúc đó lúc trắng, một lời cũng không nói lên được.

Thanh Dao lạnh lùng thản nhiên nói: “Đến đại sảnh nói chuyện đi.”

“Dạ”. Mạc Ưu cuối cùng cũng thở dài một hơi, cung kính đưa Thanh Dao cùng Vô Tình vào đại sảnh, bản thân thì đứng ở một bên, Thanh Dao nhìn thần sắc của hắn không có vẻ cuồng ngạo, vẫn như trước khiêm tốn, trong lòng cũng thấy dễ chịu chút, vẫy vẫy tay:

“Mạc Ưu, ngươi cũng ngồi đi, ngươi là chủ nhân, làm cho người ngoài thấy sẽ không tốt.”

“Chủ tử.”

Mạc Ưu ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt bức người của chủ tử, không chông cự được liền ngồi trên chủ vị, những người khác ngồi ở vị trí khách nhâm.

“Chúng ta đi là muốn xem ngươi có bình an không, hiện tại cũng an tâm, chúng ta phải về Vô tình cốc.”

Thanh Dao nói xong, ánh mắt Mạc Ưu chợt lóe lên: “Đã diệt trừ Trường Tôn Dận.”

“Ừ đã giết hắn rồi, không biết Tiêu Ngư Nhi thế nào? Cũng đã đi được mấy tháng rồi.”

Thanh Dao nhãm tính một chút, lúc ra đi là tháng hai mùa xuân, giờ đã mùa thu, thời gian trôi thật mau, cũng đã được sáu, bảy tháng, Tiêu Ngư Nhi hắn là đã biết nói, cũng đã biết đi, ánh mắt Thanh Dao có chút chờ mong, không biết nha đầu kia mở miệng sẽ nói cái gì?

“Có thể dẫn ta đi không?”

Bỗng nhiên âm thanh cô đơn của Mạc Ưu vang lên, Thanh Dao không bất ngờ, ngược mắt lên nhìn hắn:

“Mạc Ưu thân phận ngươi tôn quý như vậy, chẳng lẽ thực sự muốn đi theo chúng ta sao?

“Nếu không phải thân bất do kỷ, ta đã đi tìm mọi người, ta bị Ngũ hoàng huynh hạ độc, vì thế nội lực hoàn toàn không còn. Hiện tại, trong phủ nói là bảo hộ ta, nhưng mục đích thực sự là không chế ta, bởi vì mất đi ta Y gia sẽ không còn gì.”

Hắn vừa nói xong Thanh Dao thở dài một tiếng, liền biết có người nghe trộm ngoài cửa, tiếng nói lạnh lùng vang lên:

“Thất hoàng tử chúng ta hôm nay đến là cùng người nói lời từ biệt, cũng từng là bằng hữu của nhau. Chúng ta cũng nên cùng ngươi nói tiếng tạm biệt.”

Động tác của Thanh Dao mọi người trong sảnh đều biết, chỉ có Mạc Ưu là không hiểu bởi vì không có nội lực, nhưng thấy động tác của chủ tử hắn biết

bên ngoài có người nghe trộm, không cần đoán cũng biết, ngoại trừ Y Song Nhi thì còn ai, nếu nàng thích nghe trộm hắn sẽ thành toàn cho nàng.

“Vậy cũng tốt, ta sẽ không tiễn các ngươi, đi đường mạnh khỏe, đến Hoàng Viên quốc thì hãy tìm ta.”

“Nhất định”. Thanh Dao tiếp lời, hai người kẻ xướng người họa, vẻ mặt tự nhiên đến cực điểm, người nghe trộm ngoài cửa quả nhiên là Y Song Nhi, nữ nhân ngu xuẩn này đã quên, trong phòng này tất cả đều là cao thủ, chả nhẽ lại không nghe được hơi thở của nàng? Còn nghe đến chăm chú, vẻ mặt mường rõ, nàng vốn lo lắng biểu ca sẽ bỏ đi, không nghĩ tới căn bản là không có chuyện này, ngẫm lại cũng đúng, có ai nguyện ý không làm hoàng tử mà lại làm một hạ nhân.

Y Song Nhi nghe được kết quả mong muốn, liền dẫn người rời đi rất nhanh.

Trong phòng khách vài người thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Mạc Ưu, Thanh Dao chậm rãi nói: ‘Ta đoán được ngươi bị hạ độc, đã thế chúng ta sẽ mang ngươi đi, nhưng mà việc này không thể nóng vội, Y gia sẽ không sơ xuất, chỉ sợ trong phủ có rất nhiều người của họ.

“Dạ.”

Mạc Ưu vừa dứt, có nha hoàn từ bên ngoài đi tới, trầm ồn dâng trà cho mọi người, mọi người cũng không nói gì, đến khi nàng dâng trà, lui ra ngoài, Mạc Sầu sốt ruột nói: “Mạc Ưu.”

Nàng muốn hỏi Mạc Ưu một vấn đề, nhưng Thanh Dao đưa tay lên, ngăn cản nàng nói chuyện, trong phòng lại yên tĩnh như cũ, Thanh Dao trầm mặt lạnh lùng vung tay, Mạc Sầu rất nhanh lắc mình ra ngoài, ngoài cửa nha đầu châm trà vẫn đang đứng đó, bị Mạc Sầu làm cho hoảng sợ, Mạc Sầu liếc mắt một cái, nàng ta mới không cam lòng rời đi.

Trong sảnh, Thanh Dao chậm rãi nói: “Đây chỉ là một”

“Chuyện thế này chỉ sợ nhiều vô số.” Mạc Ưu cáu giận nói, vẻ mặt phiền muộn, hắn căn bản vô kế khả thi.

Thanh Dao trầm giọng trấn an hắn: “Ngươi cũng đừng nóng lòng, an tâm đợi đi, để Vô Tình tra giúp ngươi xem độc của ngươi có thể giải không, độc giải được chúng ta sẽ tìm cơ hội đưa ngươi đi.”

“Dạ.” Mạc Ưu lĩnh mệnh, bước nhanh tới trước mặt Vô Tình vươn tay ra, Vô Tình bắt mạch cho hắn, chỉ nghe một hồi, liền buông lỏng chậm rãi nói: “Đây là nhuyễn cân tán, cũng không phải là kì độc khó giải, ta có giải được ở đây.”

Vô Tình nói xong lấy giải được đưa một viên cho Mạc Ưu, Vô Tình là một thần y, trên đời này rất ít có độc được mà hắn không giải được, nhưng nói không có, cũng không có khả năng, thế sự thì không có tuyệt đối.

Mạc Ưu ăn xong giải được, tâm tình được thả lỏng rất nhiều nhưng Thanh Dao không quên dặn dò hắn: “Ở trong thời gian ngắn ngươi đừng lộ ra dấu vết gì, đừng làm cho người ta biết ngươi đã giải nhuyễn cân tán, ngươi hãy biểu hiện như cũ, chờ thời cơ tới, chúng ta sẽ đem ngươi ra ngoài.”

Chương 111.5

“Dạ.” Mạc Ưu cung kính lên tiếng trả lời, chờ Thanh Dao đứng lên, lại nhớ tới mười mấy tiểu khát cái, không khỏi cau mày: “Tiểu Đào các nàng có khỏe không?”

“Ân rất tốt, bọn chúng mỗi ngày đều nghiêm túc luyện công, ta không có buông lỏng chuyện này.”

“Vậy là tốt rồi, đến lúc đó dẫn chúng cùng đi.”

Thanh Dao vươn tay đẩy giúp Vô Tình, mọi người cùng nhau rời đi.

Mới ra đến cửa chính sảnh, trước mặt đã có một trung niên nam nhân cao lớn trầm ổn, một thân quan phục, đầu đội quan mao, khuôn mặt uy nghi, tầm mắt vội vã nhìn chằm chằm mấy người Thanh Dao, rồi đi tới bên các nàng, bước chân thong thả, đánh giá bọn họ.

Trong phòng khách, Mạc Ưu đã đi ra, trên mặt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, nhưng không thể hiện ra bên ngoài, mà nhàn nhạt giới thiệu cho Thanh Dao:

“Đây là cậu ta. Hộ bộ thị lang Y Tư Nguyên.”

Thanh Dao vươn tay ôm quyến, không tự ti cũng không kiêu ngạo nói:

“Tham kiến Y đại nhân.”

Hai tròng mắt sắc bén của Y Tư Nguyên đảo qua khuôn mặt xuất trần của Thanh Dao, rồi nhìn nam tử tựa như trích tiên ngồi ngay trước mặt nàng, tuy rằng bình tĩnh, nhưng quanh thân lanh ý, cái hàn ý này là từ trong xương mà phát ra này, làm người ta cực kì sợ hãi, hơn nữa đối với người này hắn không phải hoàn toàn không biết, nghe đồn hắn ta là Vô Tình, ngụ ở Vô tình cốc biên giới của Hoàng Viên quốc, không ngờ Thất hoàng tử lại có thể quen được người như vậy, lập tức trong mắt hiện lên toan tính:

“Khách khí, đã phải đi sao?”

“Vâng, sắc trời không còn sớm, Thất hoàng tử cũng nên nghỉ ngơi.” Thanh Dao tiếp tục nói, đang chuẩn bị dẫn người ra ngoài, ai biết được Y đại nhân đột nhiên nói:

“Nếu là bằng hữu của Ngọc nhi, vậy ở trong phủ đi, ở thêm vài ngày đi dạo kinh thành cũng tốt a.”

Ánh mắt Mạc Ưu trở lên sắc bén, không biết người cậu này lại có chủ ý gì, nhìn vẻ mặt tính toán của hắn, thì bản thân không thể an tâm, hoặc bởi vì Vô Tình rất lợi hại, nên hắn nổi lên tâm tư chăng, bất quá nếu có thể lưu bọn họ lại, thì hãy để hắn cao hứng đi, nghĩ vậy liền nói theo lời của Y Tư Nguyên:

“Vậy các ngươi hãy lưu lại đi, dù sao trong phủ cũng rộng, xem như bồi bổ hoàng tử vậy.”

Lúc thời cơ đến hắn sẽ cùng mọi người ly khai. Mạc Ưu âm thầm tính toán, sau đó hướng về phía Y Tư Nguyên như mong chờ: “Vẫn là cậu chu đáo hơn.”

Y Tư Nguyên thật cao hứng, Ngọc Nhi hiếm khi có vẻ mặt ôn hòa khi nói chuyện cùng hắn, thật là quá tốt, chỉ cần từ từ mở khúc mắc, thì Ngọc nhii sẽ chấp nhận việc người Y phủ đối tốt với mình, ý cười trên mặt Y Tư Nguyên càng sâu.

“An, người đâu, đưa bằng hữu của Thất hoàng tử, an bài ở biệt viện đi, tiếp đãi tốt nhé.”

“Dạ. đại nhân” lập tức có mấy tiểu nha đầu bên cạnh cung kính cúi đầu lĩnh mệnh, Thanh Dao lạnh lùng nhìn hết thảy, Y đại nhân này tựa hồ đa mưu túc trí, nếu như nàng nhớ không nhầm thì nơi này là phủ Thất hoàng tử, mà mọi

người nơi này lại chỉ nghe lời của hắn, thảo nào Mạc Ưu kiên quyết không ở lại Hoàng Viên quốc, người như vậy còn nữa điểm thân tình gì.

Hơn nữa, hắn tuyệt nhiên không hỏi ý kiến các nàng, liền tự chủ trương, Thanh Dao sắc mặt lạnh độnghột, con ngươi hiện lên sát khí.

Nhưng mà Mạc Ưu đã nhanh chóng đi lên, vẻ mặt cầu khẩn, rõ ràng muốn các nàng lưu lại đây, nếu đã như vậy, nàng sẽ bỏ qua cho Y đại nhân một lần, nếu lần sau còn dám tùy tiện quyết định thay người khác, nàng sẽ để cho hắn hiểu rõ cách tôn trọng người khác.

“Làm phiền.”

Thanh Dao vừa dứt lời, bên kia truyền đến một tiếng quát: “Không được.”

Y Song Nhi được nha hoàn thông báo, đã chậm rãi dẫn hạ nhân đi tới, rất xa liền nghe thấy phụ thân muốn giữ lại những người kia, nàng đã sớm nổi giận lôi đình, vốn cho rằng những người này sẽ cự tuyệt, ai biết họ dám mặt dày ở lại, nàng lập tức không chê được bình tĩnh kêu thất thanh.

Người theo tiếng nói vội vàng chạy tới, đứng bên ngươi Y Tư Nguyên, lắc tay hắn nói: “Phụ thân đừng cho những người này ở lại, bọn họ từng khi dễ ta, chính nàng còn đánh ta, ta không muốn thấy nàng.”

Nàng nói xong, một ngón tay chỉ về phía Mạc Sầu, Y Tư Nguyên biến sắc, lập tức cương chế cơn giận đè xuống, bất quá ánh mắt có chút khó coi, không ngờ có người đủ can đảm khi dễ con hắn, nữ nhi này ở Y gia là bão bối, vừa sợ nàng đau lại sợ nàng ngã, nghĩ không ra lại bị một nô tài đánh, sắc mặt Y Tư Nguyên thay đổi mấy lần. Nhưng vẫn ôn nhu khuyên nhủ nữ nhi:

“Song Nhi không được vô lễ, đây là bằng hữu của biểu ca ngươi, chuyện quá khứ liền cho qua đi, đánh nhau xong thì là bằng hữu.

“Đúng vậy, đánh nhau xong thì là bằng hữu.” Thanh Dao cũng theo lời hắn pha trò, kì thực nếu không phải nể mặt Mạc Ưu, nàng đã nghĩ tát cho hai cha con hắn mỗi người vài cái để hạ hỏa.

“Không được, ta không đồng ý.” Y Song Nhi vừa thấy Mạc Sầu liền nổi giận lôi đình, người khác còn nàng còn cố chịu một chút, bởi vì trực giác của nữ nhân, nàng thấy biểu ca đối với nữ nhân này không giống với người khác,

thế nên bất an, không đồng ý.

“Hồ đồ.” Y Tư Nguyên có sủng nữ nhi, nhưng khi có chuyện gì thì rất nguyên tắc, khuôn mặt nghiêm túc nói: “Song Nhi, như thế còn gì là nữ nhân nữa, sao còn làm được hoàng phi.”

Q.3 - Chương 112: Ma nữ Tiếu Ngư Nhi

Lời hắn vừa nói ra, rất nhiều người liền hiểu rõ lòng dạ của Y gia, không chỉ khống chế Mạc Ưu, mà còn chuẩn bị đem Y Song Nhi gả cho hắn.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Y Song Nhi, không còn kiêu ngạo, e thẹn dâm chà, trách cứ Y Tư Nguyên: “Phụ thân, ta là nữ nhân, biểu ca còn chưa đồng ý.”

Nói xong thì nhìn trộm Mạc Ưu, Mạc Ưu vẻ mặt lạnh lùng, không phản đối cũng không gật đầu, bởi vì hắn sẽ nhanh chóng rời đi, nhưng động tác đó rơi vào trong mắt hai nữ nhân là hai ý khác nhau.

Y Song Nhi thấy biểu ca không phản đối, càng cao hứng, gương mặt đỏ ửng.

Mà người khác là Mạc Sầu, con ngươi âm trầm nhìn về phía Mạc Ưu, nam nhân đáng chết này, vậy mà cũng không cự tuyệt, xem ra thật là muốn kết hôn với biểu muội của hắn, trong suy nghĩ của Mạc Sầu thì chính là hắn đã đồng ý

Liên quan đến mình thì sẽ loạn, Mạc Sầu đã quên hoàn toàn, chuyện Mạc Ưu phải rời khỏi đây, giờ này nàng chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, ngực lại đau nhói, nói chung là toàn thân khó chịu, trước trùng Mạc Ưu, sau đó trùng Y Song Nhi, thật hận không thể xuyên thủng trên người bọn họ hai cái lỗ, giống như nàng đang bắt được đôi gian phu dâm phụ vậy.

Y Song Nhi nghe Y đại nhân nói thế liền cao hứng hắn lên, không kiên quyết phản đối, đồng ý để các nàng ở lại, theo Y đại nhân phân phó, dẫn hai nha hoàn rời đi.

Thanh Dao lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt, khéo môi nhếch lên, mỉm cười lộ vẻ yếu ớt bất minh.

Vẻ mặt Y Tư Nguyên hiện ý cười nói:

“Tính tình của tiểu nữ đơn thuần, nếu có đặc tội, mong đừng cùng tiểu hài tử so đo tính toán.”

Ở trong mắt phụ thân, bất kể con mình bao nhiêu tuổi, thì vẫn là tiểu hài tử, ở tuổi như Y Song Nhi nhiều người đã lập gia đình, nhưng Y Tư Nguyên vẫn lấy điều này làm cái cớ để nói vậy nhưng Thanh Dao cũng lười cùng hắn tranh chấp, trầm giọng nói:

“Chúng tôi làm sao lại cùng lệnh thiên kim so bì được, Y đại nhân, chúng ta tới biệt viện đi.”

“Được, đưa khách nhân qua đó” Y Tư Nguyên thấy vẻ mặt Thanh Dao không kiên nhẫn nữa, đành phải quay đầu mệnh lệnh cho nha hoàn bên cạnh, nói thật ra, nếu không phải nể mặt Vô Tình, hắn sẽ không lưu lại những người này đâu. Trên thực tế, hắn căn bản không biết Thanh Dao là người lợi hại như thế nào, có xuất xứ ra sao, nên mới xem nhẹ nàng.

Đoàn người của Thanh Dao, theo sự dẫn dắt của tiểu nha hoàn, tới biệt viện trong phủ Thất hoàng tử.

Biệt viện rất lớn, một vài viện nằm cùng một chỗ, bình thường dùng để tiếp đãi khách nhân, chỉ vì trước đây Thất hoàng tử đã mất tích hơn một năm, vì thế rất lâu không có người, nhưng vẫn được quét trước sạch sẽ, không có một bụi, bên trong nha hoàn luôn sẵn sàng.

Thanh Dao và Vô Tình đều ở trong một sân viện, phòng sát vách, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cảnh tượng trong viện, ở giữa là một hồ nước, giữa hồ là một cây cầu nhỏ đi vài bước là qua bên kia cầu.

Bởi vì đã khuya, nên hai người chia tay đều tự về phòng nghỉ ngơi.

Gian phòng không phải thập phần hoa lệ, nhưng cũng hết sức tao nhã, ngoại trừ một số vật dụng cần thiết, trong phòng còn có đàn cùng với văn phong tú bảo, Thanh Dao đem Phượng Vĩ cầm đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn cửa sổ, ánh trăng nồng đậm, một điểm mờ ảo cũng không có, làm nàng không khỏi nhớ đến Vô Tình.

Từ khi các nàng gặp lại, rất nhiều thời điểm ánh mắt của hắn đều dõi theo nàng, dường như không bao giờ muốn tách khỏi nàng, bình thường thì tĩnh lặng giống như không người.

Nàng biết hắn không thích nói chuyện, có đôi khi ngay cả trong nội tâm hắn cũng không chân chính biết, bởi vì đôi mắt đẹp của hắn không hề có một

chút dục niệm nào.

Thanh Dao đang suy nghĩ đến nhập thần, thì Mạc Sầu đã đem giường chiếu sửa soạn xong, đi tới cung kính nói: “Chủ tử, tắm rửa, ngủ thoi, đêm đã khuya rồi.”

Tiếng nói của Mạc Sầu lạnh lùng, tâm tình cũng không được tốt lắm, Thanh Dao biết tâm tư của nàng, nhàn nhạt nói: “Nếu vẫn lo lắng cho hắn, thì đi gấp sao đó quan tâm hắn, việc gì mà rối rắm, chuyện Y Song Nhi quấn quýt không phải là lỗi của hắn.”

Mạc Sầu không nghĩ chủ tử tự nhiên vạch trần tâm tư của nàng, sắc mặt đỏ lên, vội vàng nói: “Chuyện không liên quan đến nô tỳ, sau này chuyện của hắn đều không có liên quan đến nô tỳ.”

Nàng nói xong giận dỗi đi qua một bên, Thanh Dao định nói gì đó nữa, thì bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đàn du dương.

Ở trong bóng đêm như nước chảy hoa trôi, thấm vào lòng người.

Là Vô Tình đang gảy đàn, xem ra hắn cũng như nàng không ngủ được, tiếng đàn vui mừng, để lộ ra tâm tình của hắn vô cùng tốt, Thanh Dao khéo mồi lộ ra nụ cười, nếu không ngủ được, không bằng đi nghe hắn đàn, nghĩ vậy nàng quay người đi ra ngoài, Mạc Sầu cũng nghe thấy được tiếng đàn, nhìn động tác của chủ tử, biết nàng ấy đi nghe Vô Tình công tử đánh đàn, nên cũng theo sau chủ tử ra ngoài.

Ngoài cửa, một thân ảnh tuấn dật đứng lặng yên trên hành lang, thì ra là Mạc Ưu, hắn vốn muốn đến chở các nàng, nhưng tới cửa lại do dự, không nghĩ tới các nàng tự nhiên đi ra.

Vừa thấy Thanh Dao, hắn vội vàng cúi đầu gọi một tiếng: “Chủ tử.”

“Ù, ta đi nghe đàn, Mạc Sầu lưu lại cùng Mạc Ưu nói chuyện đi.” Khẩu khí không cho thương lượng, Mạc Sầu muốn cự tuyệt đã bị Mạc Ưu đưa tay kéo nàng qua một bên mà đi, dọc bên đường đi còn nghe thấy giọng nữ nhân nói nhỏ kháng nghị.

“Buông ta ra, ta nói ngươi buông ra cho ta.”

Mạc Ưu lôi kéo nàng đến bên giả sơn, không cho nàng nói thêm nữa, xoay

mình cúi xuống ngăn miệng của nàng lại. Mạc Sầu ngây dại, nháy mắt con ngươi cũng không hiểu được, xú tiểu tử này, tiểu tử này đang làm gì? Hiện tại không phải nàng trâu già gặm cỏ non, mà là hắn trêu chọc nàng, tức khắc cũng không khách khí, nhiệt tình đáp lại hắn, hai người không phải mũi chạm, cũng là răng đụng, thật vất vả mới hoàn thành một nụ hôn.

Mạc Sầu thở hồng hộc, người nhuyễn như bong, ngồi phịch trong lòng Mạc Ưu, lảng lặng nghe nhịp tim của hắn.

Trong lòng bỗng nhiên có một loại tình cảm kiên định, may mà hắn không có việc gì. Trong khoảng thời gian trước, nàng sợ hãi, trong đầu không chỉ một lần nghĩ đến những tình huống hắn gặp phải, mỗi tình huống đều làm nàng kinh hãi, nóng ruột nóng gan lâu như vậy, Mạc Sầu bỗng nhiên khóc lên, Mạc Ưu lập tức luồng cuồng, hắn chưa bao giờ dỗ nữ nhân, vì thế chân tay có điểm lúng túng, vừa lau nước mắt cho Mạc Sầu vừa dỗ nàng.

“Được rồi, đừng khóc, đừng khóc.”

“Không, ta không khóc.” Mạc Sầu ngừng khóc, nàng không phải người đa sầu đa cảm, chỉ là mấy ngày trước sợ hãi, khiến cho tình cảm trong nàng thiếu hụt, cho nên mới phải khóc như vậy.

Hai người cuối cùng hiểu rõ lòng mình, tránh phía sau giả sơn thân thiết khe khẽ nói chuyện với nhau.

Thanh Dao dưới ánh trăng, một đường hướng tiếng đàn mà đi.

Gió đêm thổi tới, hiu hiu thấm vào da thịt, bên cạnh cầu, sóng dồn dập, ánh trăng giống như tầng sa mỏng phủ trên mặt nước, bóng trăng sáng ngời khi phản chiếu vào mặt hồ, đặc biệt chói mắt.

Ánh trăng nhu hòa, nhẹ nhàng bao phủ tiểu đình, rèm lụa mỏng bay lên, tiếng đàn từ trong đình vang ra ngoài, Thanh Dao không tự chủ đi tới.

Ngoài đình, Thanh Phong đang đứng thẳng, vừa nhìn thấy nàng đi đến, cung kính cúi thân thể, không tiếng động mời nàng đi vào.

Từ sự kiện lần trước, Thanh Phong đặc biệt đối với nàng cung kính, không chút nào chậm trễ, điều này làm cho Thanh Dao có cảm giác bất an, tựa hồ hắn còn có chuyện che giấu, chỉ là chủ tớ bọn họ không đề cập tới, nàng cũng không thể biết được.

Trong đình, gió thổi vào, ngân trâm cố định mái tóc tóc trăng, tóc trăng tựa như mây trôi nước chảy, làm nổi bật ngũ quan tuyệt mỹ, một chút cũng không lộ vẻ khó coi, trái lại càng tăng thêm cảm giác yêu mì, mài như trăng non, mắt như gương sáng, bên trong chứa ánh sáng trong sạch, cánh môi ướt át mà mê người, lúc này hắn chuyên chú trong tiếng đàn, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, ý cười hiện lên, dưới ánh trăng tựa như tiên nhân ngọc bàn lặng yên đánh đàn, làm cho người ta say sưa trong tiếng đàn của hắn, không thể tự thoát ra được.

Trăng sáng, người đẹp, cảnh hoàn mỹ, thực sự làm người khác tới cảnh giới vui vẻ thoái mái.

Thanh Dao chậm rãi ngồi đối diện hắn, đôi mắt chứa đựng đau lòng, lảng lặng nhìn hắn, nghe tiếng đàn trong tay hắn, dưới ánh trăng nhẹ nhàng xao động dâng lên.

Một khúc cuối cùng, dư âm lượn lò, rất lâu nhưng vẫn còn thất thần, sau đó chỉ nghe một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên.

Vô Tình ngẩng đầu lên, quan tâm nhìn người thở dài: “Làm sao vậy? Thanh Dao có tâm sự gì sao?”

“Đàn của Vô Tình, lúc nào đánh cũng êm tai như vậy, ta dường như kém người rất nhiều.”

Thái độ giả bộ của Thanh Dao, lập tức chọc cười Vô Tình, sắc mặt hắn như có một tầng lụa mỏng, đôi mắt mông lung bên trong mang theo thâm tình, hắn vuơ tay nắm lấy tay Thanh Dao, từ khi cầm qua tay nàng, hắn liền thích cảm giác như vậy, nắm tay nàng, trong lòng liền có cảm giác ấm áp, lạnh lẽo trong tâm không còn tồn tại nữa,

“Đàn hay không phải là chuyện nhất thời, trình độ của ngươi khá cao, chỉ cần một thời gian sau ngươi nhất định sẽ vượt qua ta.”

Vô Tình lời nói dịu dàng ôn nhu làm cho người nghe xong trong lòng sinh ra một dòng nước tự do thoái mái.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn hắn, tuy rằng hắn giờ phút này nhìn mờ ảo xuất trần, nhưng chỉ cần nghĩ đến mái tóc đen trước kia, nàng vẫn đang đau lòng rồi rãm muôn chết, đôi mài không tự chủ cau lại.

“Vô Tình, sau này đừng tổn thương tới mình như vậy nữa, được không? Người không biết ta sẽ rất khổ sở sao? Thật sự.”

Vô Tình buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, khẽ vuốt mi tâm nàng, thần sắc nhàn nhạt như trước, nhưng lời nói lại khiến cho người ta không có cách nào quên: “Người không cần khổ sở, hiện tại người có thể ở cùng ta, ta thật cao hứng, thực sự lúc trước ta chỉ sợ người xảy ra chuyện, cho nên tóc mới trăng, nếu người không thích như vậy trở về cốc ta nhuộm đen nó lại.”

Thanh Dao nghe xong đưa tay cầm lại tay hắn, dùng sức lắc đầu.

“Cứ như vậy đi, mặc kệ Vô Tình có bộ dạng như thế nào, đều đặc biệt như thế, vì vậy đừng nhuộm, cứ để vậy.”

Chương 112.2

Thanh Dao nắm tay Vô Tình. Đầu ngón tay mềm nhẵn, mịn màng như gốm vóc, làm cho người ta không nhịn được sờ lại muôn sờ nữa, cho đến khi, phục hồi lại tinh thần, thấy cử động của mình giống như đang sàm sỡ, lập tức sắc mặt đỏ ửng lên muôn bỗng bỏ tay ra, nhưng Vô Tình cầm ngược lại tay nàng, tay hắn ấm áp thế, nhưng có đôi khi lại lạnh lẽo, Thanh Dao nhăn mài một chút, không nhịn được mở miệng hỏi:

“Nhiệt độ cơ thể ngươi thật lạ a, lúc nóng, lúc lạnh, không giống với người bình thường.”

Vô Tình thản nhiên cười rộ lên: “Ta từ nhỏ tính tình đã lạnh, hơn nữa nội công thuộc tính hàn, lúc bình thường nhiệt độ cơ thể lạnh, nhưng bởi vì trong lòng nhớ đến ngươi cho nên sẽ thay đổi.”

“Thật kì quái.” Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, dưới bóng đêm, ánh mắt Vô Tình như hồ nước, sáng ngời làm cho người ta không lờ dời mắt.

Hai người liền như thế nhìn nhau, tựa như có dòng nước ấm chảy qua trong tiểu đình.

Tuy rằng không nói nhiều, nhưng lại âm áp như rượu, hương thơm lan toả xen lẫn trong không khí.

“Chờ cứu Mạc Ưu ra, chúng ta về Vô tình cốc.” Thanh Dao nói, Vô Tình

dùng sức gật đầu, đó là mong mỏi lớn nhất trong lòng hắn, cùng nàng sống cuộc sống bình thường qua ngày : “Tốt.”

Đêm đã khuya, Thanh Dao đứng lên, cười tươi như hoa mùa hạ, rực rỡ chói mắt.

“Ta về nghỉ ngơi trước, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi, nhất định phải dưỡng tốt thân thể”.

“Được, ngươi về trước đi, ta ngồi thêm chút nữa.” hắn phất tay một cái, đưa mắt nhìn nàng rồi đi dưới ánh trăng, cho đến khi nàng hoàn toàn biến mất, Thanh Phong từ ngoài đình đi vào, lặng lẽ đứng ở một bên, thấy công tử si ngốc nhìn phía xa xa, cả khuôn mặt sáng ngời, đây là chuyện mà từ bao nhiêu năm nay chưa bao giờ xảy ra, từ lúc công tử và nàng gặp nhau, hình như đã quên tất cả mọi chuyện, chỉ yên tĩnh cùng nàng ở chung.

“Công tử, đã không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

“Ừ, được.” Vô Tình nhẹ gật đầu, nhìn mặt trăng ở phía xa xôi, sự vui mừng đều lộ ra ngoài: “Thanh Phong, ta thật cao hứng, chưa từng bao giờ cao hứng như thế.”

“Ta biết, công tử.”

Thanh Phong gật đầu, hắn sao không biết chứ, trên mặt công tử tràn đầy hạnh phúc, công tử chỉ cần ở bên người Mộc cô nương, biết nàng ấy sống tốt đẹp, không cần nói gì, công tử cũng cảm thấy sung sướng,

Vô Tình quay đầu lại nói: “Chúng ta trở về đi.”

Thanh Phong thu hồi cây đàn, giúp công tử rời khỏi tiểu đình, đi về phòng.

Bởi vì bốn ba mấy ngày liên tiếp, Thanh Dao đã mệt chết, gần sáng định ngủ một chút, không ngờ mới sáng sớm trong phòng lại vang lên âm thanh của Mạc Sầu.

Nha đầu này không biết có chuyện gì mà cao hứng, phấn khích cả một đêm, xoay người lăn qua lăn lại, rất sớm liền thức dậy.

“Chủ tử, chủ tử, tin tức tốt, tin tức tốt a.”

Thanh Dao mơ mơ màng màng mở mắt ra, tức giận hừ lạnh: “Ngươi lại trúng gió gì thế, suốt một đêm còn chưa đủ sao?”

Mạc Sầu vừa nghe liền biết mình đã ảnh hưởng tới chủ tử, sắc mặt lập tức ứng đở lên, nàng chỉ vì buổi tối hôm qua hai người hôn nhau, liền không ngủ được, bởi vì nàng cùng Mạc Ưu- nhỏ hơn nàng vài tuổi hôn và cũng một chỗ, khiến cho nàng bất an, cảm giác như mình đang chiếm tiện nghi của hắn.

Mạc Ưu mới mười lăm tuổi, thân phận tôn quý, diện mạo tuấn tú, nhìn như thế nào thì cũng không nên thích người như nàng a.

Mạc Sầu một phen rối rắm, mắt thấy tiểu thư lại muốn ngủ, nên vội vàng kéo thân thể nàng: “Tiểu thư, người nghe ta nói, có chuyện tốt,”

“Cái gì hả?” Thanh Dao không nhúc nhích nhắm mắt hỏi.

“Ta vừa nghe được mấy tiểu nha đầu nói đến một việc, sứ thần của Văn Thương quốc sang Hoàng Viên quốc, người có biết là ai không?”

Mạc Sầu ra vẻ thần bí nói, ngữ khí mang theo hưng phấn khó đè nén được , nhưng nhìn thấy chủ tử cũng không nhúc nhích, nàng vội vàng tiếp tục nói: “Là Tam Hoàng tử Văn Ngọc, trong Hoàng Viên quốc ai cũng nói Tam hoàng tử Văn Ngọc diện mạo yêu nghiệt, người trước đây không phải đã nói với ta rồi sao, Sở Thiển Dực kia là Văn Thương quốc Tam Hoàng tử sao? Vậy có phải hắn hay không a.”

Câu nói sau cùng của Mạc Sầu cuối cùng cũng đã kinh động đến Thanh Dao, bất quá nàng cũng không phải hoang mang, Sở Thiển Dực có phải Tam hoàng tử hay không, mà nàng đang nghi hoặc Ngân Hiên không phải đã bảo đi rồi sao? Làm sao lại xuất hiện ở Hoàng Viên quốc, sao lại thành thủ lĩnh của đoàn sứ thần.

Hơn nữa, hắn hình như có việc phải đi rất vội, hóa ra hắn phải đi theo sứ thần đến Hoàng Viên quốc a.

Trong lòng của Thanh Dao, Ngân Hiên là Sở Thiển Dực, cũng chính là Tam Hoàng tử Văn Ngọc hiện tại.

“Đúng là hắn a”

Thanh Dao gật đầu, mở đôi mắt ướt nhìn Mạc Sâu, thản nhiên nở nụ cười, nha đầu này bình thường ung dung thản nhiên, hóa ra tâm kế cũng thâm sâu. Nàng muốn cho Mạc Ưu lẩn vào đoàn sứ thần ra khỏi thành, như vậy sẽ không ai để ý.

Chủ ý này cũng không tệ. Được, nàng sẽ đi dịch cung gặp Văn Ngọc.

“Được rồi, ta biết ý tú của ngươi, thế nhưng hiện giờ mới sáng sớm trước tiên cho ta ngủ thêm một chút, hơn nữa không được quấy rầy ta, bằng không đừng trách ta đỗi ý.”

Thanh Dao lạnh lùng cảnh cáo, cũng không để ý đến Mạc Sâu thất thần vì lo lắng, nằm xuống giường tiếp tục ngủ.

Mạc Sâu không nói gì, nhưng mà nàng quá hưng phấn, đã quên lúc này đoàn sứ thần làm gì mà tỉnh, nghe nói tối qua Hoàng thượng thiết yến khoản đãi đoàn sứ thần này, chắc hẳn khuya mới về ngủ, giờ làm sao mà dậy đây.

Hơn nữa, chủ tử vẫn ngủ, có lẽ nên đợi nàng dậy mới nói đi, nàng xoay người lặng lẽ đi ra ngoài.

Lúc Thanh Dao tỉnh lại đã là xế chiều, trong phòng ánh sáng ấm áp, Vô Tình ngồi ngay ngắn trên xe lăn, yên tĩnh chăm chú nhìn nàng. Vẻ mặt chuyên tâm, chứa đầy tình cảm, thấy nàng tỉnh dậy, ý cười tràn đầy khuôn mặt.

“Tỉnh.”

“Ân.” Nàng mới quay đầu, duỗi thân thể một chút, tâm tình vui sướng mở miệng: “Lại một ngày mới.”

Mạc Sâu canh bên ngoài phòng ngủ, thấy trong phòng có tiếng nói, liền đi đến hầu hạ chủ tử đứng dậy, Vô Tình di chuyển xe đẩy, đi tới phòng khách đợi nàng.

“Vô Tình tới lúc nào vậy?”

Thanh Dao chờ Vô Tình đi rồi, vội vàng hỏi Mạc Sâu, không biết mình ngủ như thế, có thể khó nhìn hay không, có ngáy không... nghĩ đến có người nhìn mình ngủ, chính mình lại không biết, thật là dở a.

“Tới một lúc rồi a.”

“Mạc Sầu, lúc ta ngủ có thể có cử chỉ gì kì quái không?” Thanh Dao mở miệng hỏi, làm Mạc Sầu đang chỉnh lý y phục cho nàng, hơn nửa ngày cũng không phản ứng kịp, sau đó mới suy nghĩ một chút, liền hiểu ra mím môi cười:

“Tiểu thư đừng lo lắng, tư thế ngủ của người rất đẹp, không có hành động khiếm nhã nào.”

“Vậy là tốt rồi.” Thanh Dao thở dài một hơi, dẫn Mạc Sầu ra khỏi phòng ngủ, đi tới phòng khách.

Vô Tình đang ngồi ở phòng khách, ngắm bức tranh trên tường, trên bàn đã bày xong bữa trưa, bốn người không phân biệt chủ tới, ngồi vây quanh bàn, ăn một chút.

“Vô Tình, không nghĩ tới Ngân Hiên lại ở Hoàng Viên quốc, hắn là sứ thần của Vân Thương quốc.”

Tiếng nói Thanh Dao vừa dứt, nội tâm Vô Tình căng thẳng, nam nhân kia yêu cũng không ít hơn so với hắn, thậm chí còn nhiều hơn, hơn nữa thái độ làm người khí phách. Nếu như hắn muốn nàng, liệu mình còn cơ hội không?

Trong lòng lo lắng, liền ngẩng đầu lên nhìn lại, nhẹ nhàng nói: “Ngân Hiên sao lại là người của Vân Thương quốc.”

“Hắn là Tam hoàng tử Vân Thương quốc Văn Ngọc.”

Thanh Dao chậm rãi nói, đương nhiên nàng cho là thế. Bằng không nàng không nghĩ được còn ai nữa. Chân chính có tình cảm với nàng chỉ có Vô Tình, Sở Thiển Dực và Hoàng thượng ở xa hàng nghìn dặm, mà Hoàng thượng nàng đã nói, không cho hắn xuất hiện nữa. Như vậy Ngân Hiên ngoại trừ Sở Thiển Dực, không còn người thứ hai nữa, cũng chính là Văn Ngọc.

“Tiểu thư, Ngân Hiên công tử là dịch dung sao? Người như thế nào nhận định là Vân Thương quốc Tam hoàng tử.”

Mạc Sầu kinh hô, không nghĩ tới nam tử xuất sắc như thế, thì ra là dịch dung. Xem ra thuật dịch dung của hắn đã đến trình độ như vậy, thực sự làm cho người ta nhìn không ra một kẽ hở.

“Được rồi, mặc kệ hắn, Vô Tình hôm nay chúng ta đi gặp hắn, ta nghĩ hắn nhất định sẽ giúp việc này, để Mạc Ưu mặc trang phục sứ thần ra khỏi thành.”

“Kỳ thực chúng ta không cần hắn hỗ trợ, võ công Mạc Ưu cao như vậy, chỉ cần dịch dung một chút, có thể đơn giản ra khỏi thành.”

Vô Tình cũng không đồng ý để Thanh Dao đi gặp Văn Ngọc, nếu thật sự là Ngân Hiên, nghĩ đến hắn si tình đối với nàng, tim mình liền có điểm hơi đau.

Nam tử kia rộng lượng, chấp nhận hoàn toàn buông tay, hay là hắn không làm được như vậy, hoặc là hắn lấy lui làm tiến, bằng không vì sao mới chia tay, lại thay đổi thân phận khác xuất hiện trước mắt họ.

Thanh Dao nhăn mi một chút, nhìn đôi mắt Vô Tình có vẻ sầu lo, xem ra người này đang ghen a, thực sự là…

“Không phải vấn đề mỗi Mạc Ưu, ta đã quên cho ngươi biết, chúng ta còn mười mấy tiểu khát cái, Mạc Ưu có thể đi dễ dàng, còn những hài tử kia thì làm sao bây giờ? Y phủ nhận ra bọn họ, chỉ có thể đem giấu trong xe ngựa của đoàn sứ thần mang ra ngoài, như vậy mới đảm bảo an toàn.”

Chương 112.3

Thanh Dao vừa nói xong, ánh mắt Vô Tình lóe lên một cái, nguyên lai là như vậy a, trên mặt liền hiện lên ý cười nhợt nhạt, gật đầu: “Được, ta và ngươi cùng đi gặp hắn, chỉ không biết là hắn có chịu hỗ trợ hay không.”

Vài người mới định nói, liền có tiểu nha hoàn bẩm báo: “Thất hoàng tử đến.”

“Cho hắn vào đi.” Thanh Dao phất tay, đúng lúc nàng muốn hỏi Mạc Ưu một chút chuyện, về chuyện của đoàn sứ thần đến Hoàng Viên quốc có thật như vậy hay không.

Thân hình cao lớn của Mạc Ưu xuất hiện rất nhanh ở phòng khách, Thanh Dao cười nhạt một tiếng, ý bảo hắn ngồi xuống, đưa mắt nhìn khắp phòng khách một vòng, một nha hoàn cũng không có, lúc này nàng mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nói gần đây có sứ thần nước khác tới Hoàng Viên quốc, có chuyện như vậy sao?”

Mạc Ưu gật đầu ngay lập tức: “Vâng, hôm qua phụ hoàng ở trong cung thiết

yến tiếp đãi bọn họ, ta nói thân thể khó chịu thoái thác không xuất hiện, nghe nói người đến là Tam hoàng tử Văn Thương quốc, muốn cùng Hoàng Viên quốc trở thành hảo hữu chi bang, ký hiệp ước hòa bình.”

Xem ra các quốc gia đều cảm thấy có nguy cơ, Thanh Dao thở dài, thiên hạ không lâu nữa nhất định sẽ loạn, thật không biết Huyền Nguyệt sẽ như thế nào, nhưng mà lúc này, nàng chỉ nghĩ đem Mạc Ưu ra ngoài bởi vậy trầm giọng nói:

“Ta cùng Vô Tình công tử đi gặp Tam hoàng tử Văn Ngọc, ngươi cũng chuẩn bị sẵn sàng đi, đến lúc đó cùng với đám hài tử kia lẩn vào trong đoàn sứ thần rời khỏi đây.”

“Vâng.” Mạc Ưu lập tức gật đầu, nghĩ đến lúc rời khỏi đây, cả người đều rất cao hứng, nhưng mà vẫn còn chút lo lắng.

“Tam hoàng tử kia không phải là người dễ dàng chịu giúp đỡ.”

Ánh mắt Thanh Dao sắc bén, nhàn nhạt nói: “Đây không phải là chuyện ngươi nên lo lắng, hiện tại phái người đưa chúng ta đi dịch cung là được.”

“Vâng.” Mạc Ưu lĩnh mệnh, lập tức hướng ra ngoài kêu một tiếng: “Người đâu.”

Ở ngoài phòng khách, hai thị vệ đi tới cung kính nói: “Thất Hoàng tử.”

“Chuẩn bị xe ngựa, đưa họ đến dịch cung.” Mạc Ưu không giận mà uy nói, mang theo hơi thở lạnh lùng, có thể làm cho những thị vệ này không thể không tuân, lập tức trả lời: “Dạ”

Thanh Dao không nói gì thêm nữa, đứng lên giúp Vô Tình ra ngoài, bây giờ nàng chỉ muốn rời khỏi đây, về Vô Tình cốc.

Ngoài cửa phủ, xe ngựa đã được chuẩn bị tốt, bốn người Thanh Dao lên xe, hướng tới Dịch cung mà đi.

Mà mấy tin tức này, đã tới tai Y Tư Nguyên đại nhân.

Ngoài cửa Dịch cung, một nhóm thị vệ lớn đứng gác, trạm kiểm soát tầng tầng, đem Dịch cung vây chặt như nêm cối, sợ sứ thần gặp phải thương tổn gì, đây là việc liên minh giữa hai nước a.

Mạc Sâu lên tiếng nói: “Chủ tử chúng ta cầu kiến Tam hoàng tử điện hạ, xin báo giúp một tiếng, nói bằng hữu của người tới chơi.”

Lời vừa nói ra, làm cho đám thủ vệ kia không dám khinh thường, lập tức đi vào thông báo, bằng hữu của Tam hoàng tử, người trước mặt thật không đơn giản, nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ mất đầu, thị vệ rất nhanh đi ra, cung kính nói: “Tam hoàng tử cho mời.”

Mạc Sâu khẽ gật đầu, xoay người đi tới trước xe ngựa, bẩm báo chủ tử, Thanh Dao cùng Vô Tình, kẻ trước người sau xuống ngựa, hai người vừa xuất hiện, những thị vệ kia hai mắt liền sáng ngời, những người này cao quý mà không nhiễm bụi trần, xem ra thực sự là bằng hữu của Tam hoàng tử a.

Thị vệ kia lập tức cung kính đi tới: “Mời.”

Thanh Dao gật đầu, cũng không nói gì thêm, nhưng ánh mắt thản nhiên lạnh lùng, làm cho những người đó không dám nói gì, dè dặt cẩn thận dẫn đường.

Kiến trúc Dịch cung hoa lệ khí thế, hàng lang quanh co uốn lượn, đều rất xa xỉ, mấy người bọn họ theo phía sau thị vệ, xuyên qua hành lang, rất nhanh được đưa đến chính sảnh.

Tam hoàng tử Văn Ngọc chưa xuất hiện, nhưng đã có nha hoàn cung kính dâng trà, thối lui qua một bên.

Thanh Dao ngẩng đầu lên đánh giá cách bày biện của chính sảnh, khắp nơi lộ ra sữ tinh tế, đồ cổ bằng ngọc, trên tường còn có kiệt tác của danh gia, mọi thứ đều hiện ra khí phách của hoàng gia, nghiêm nghị hào hùng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là giọng nói vang lên: “Tham kiến Tam hoàng tử.”

Một đạo thân ảnh cao lớn, mặc bộ y phục màu xanh nước biển đi đến, trên đầu ngọc quan (*cái vật cổ định tóc tròn bằng ngọc*) cột tóc, mái tóc đen như mây trút xuống vai.

Khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, đôi mắt lóe ra khí phách, khoe môi khẽ mở, vẻ mặt tựa tiểu phi tiêu, mang theo vài phần yêu nghiệt toả ra, người này không phải là Sở Thiển Dực thì lại là người nào, không cần nêu gọi hắn là Tam hoàng tử Văn Ngọc.

Văn Ngọc toàn thân cuồng tà tiêu sai tiến vào, nâng mắt nhìn kỹ Thanh Dao, trong nháy mắt hắn ngây dại, rất lâu không kịp phản ứng.

Đây không phải là Thanh Dao sao? Hắn nghe người ta bẩm báo, còn tưởng là ai? Không nghĩ tới dĩ nhiên là nữ tử này, lập tức phục hồi lại tinh thần, mặt mày đều vui vẻ, bước ba thành hai tiến lên phía trước, chậm rãi mở miệng: “Thanh Dao.”

“Chúng ta lại gặp mặt.” Thanh Dao thản nhiên cười rộ lên, một câu nói này làm cho Văn Ngọc mê man, nhưng mà lực chú ý rất nhanh đã chuyển dời qua trên người Thanh Dao.

“Tới, ngồi xuống.”

“Tạ ơn Tam Hoàng tử.” Thanh Dao không kiêu ngạo không siêm nịnh nói. Dẫn Mạc Sầu ngồi ở bên cạnh Vô Tình.

Lúc này, tầm mắt Văn Ngọc mới chú ý tới Vô Tình, một nam tử như trích tiên, ngồi thẳng trên xe đẩy, đôi mắt lóe ra ánh sáng khiếp người, nhìn chằm chằm Thanh Dao, chẳng nhẹ bọn họ? Văn Ngọc không muốn suy nghĩ nhiều, vẻ mặt khẽ cười, nhìn thấy Thanh Dao thật sự là quá tốt, tim hắn vẫn pháp phòng, kích động không ngớt.

“Vị này chắc hẳn Quý y Vô Tình tiếng tăm lừng lẫy.”

Văn Ngọc không phải chỉ có hư danh, liếc mắt một cái đã vạch trần xuất xứ của Vô Tình.

Vô Tình thần sắc lãnh đạm, khẽ nâng tay một chút, nhẹ nhàng nói: “Nhãn lực của Tam hoàng tử thật lợi hại.”

Hắn chăm chú quan sát Văn Ngọc, tầm mắt của tên này nhìn về phía Thanh Dao rất nồng nhiệt, đúng thật là thích Dao Nhi, thế nhưng hắn không tìm được cái loại khắc cốt xương của Ngân Hiên, tựa hồ thiếu cái gì đó, chẳng nhẹ hắn cũng không phải Ngân Hiên, vậy Ngân Hiên là ai?

Vô Tình đánh giá thêm vài lần, nói thật ra, hắn không bài xích Ngân Hiên, nhưng hắn không thích Văn Ngọc trước mắt này.

“Người, hôm nay nhìn thấy Dao Nhi ta thật sự cao hứng.”

Tiếng nói của Văn Ngọc lộ ra hưng phấn, Thanh Dao thản nhiên nhăn mi một chút:

“Chúng ta mới chia tay không lâu mà.”

Lời ấy vừa nói ra, trong tâm Văn Ngọc run lên, vì sao Thanh Dao nói bọn họ mới gặp qua, chẳng nhẹ còn có ẩn tình khác, nhưng mặt vẫn không biến sắc tiếp lời: “Một ngày không gặp như cách ba thu mà.”

Trên gương mặt yêu nghiệt của hắn, lộ ra nửa thật nửa giả, Thanh Dao trừng mắt, liếc hắn một cái, lúc trước còn thấy hắn rất tốt, hiện giờ sao lại thế này, nàng nhìn thấy hắn như vậy, thật muốn đánh hắn.

“Được rồi, lần này chúng ta tới, là có việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ.”

Thanh Dao dứt khoát nói, nàng lười cùng nam nhân này quanh co lòng vòng.

“Được, ngươi nói.” Văn Ngọc sảng khoái trả lời, chỉ cần giúp được cho nàng, hắn sẽ không từ chối, đôi mắt hiện lên ánh sáng sắc bén, đặt trên mặt của nàng, mi của nàng, mắt của nàng, một tấc cũng không bỏ qua.

Bên trong phòng khách, Vô Tình lạnh lùng quét mắt nhìn người nam nhân kia, tuy rằng Thanh Dao rất đặc biệt, nữ tử như vậy sẽ làm cho nhiều người thích, thế nhưng nam nhân này, hắn quá thật ưa không nỗi, hơn nữa chỉ sợ hắn ta cắn bản không phải là Ngân Hiên, nếu đã không phải, hắn ta cũng không chịu vạch trần, chứng minh tâm kế rất sâu, dụng tâm kín đáo.

Mình vẫn nên coi chừng nam nhân này mới được.

“Ta muốn Tam hoàng tử giúp ta mang một nhóm người ra khỏi thành.”

“Được, khi nào.” Văn Ngọc phóng túng hùa, căn bản cũng không hỏi nàng mang ai, hoặc làm chuyện gì, chỉ cần nàng nói, hắn nhất định sẽ hỗ trợ, bất kể nàng muốn mang ai đi, dù giết người hay phản quốc cũng không sao.

“Ngày mai.”

Thanh Dao cũng không mập mờ mà nói rõ, nàng chỉ muốn rời khỏi đây, về Vô Tình cốc.

“Được, ta đang định rời khỏi Hoàng Viên quốc, đã như vậy, ngày mai rời khỏi thành đi, tối nay ngươi hãy đem những người đó tới đây, ta sẽ mang họ đi.”

“Được, ta sẽ phái người đem bọn họ qua đây. Người an bài phía sau đi.”

Hai người thỏa thuận xong, Thanh Dao liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, đáy lòng Văn Ngọc không muốn, liền thốt ra: “Ô lại dùng bữa tối đi.”

Thanh Dao không nói gì, quay đầu nhìn phía Vô Tình, Vô Tình lắc đầu, bình tĩnh từ chối: “Chúng ta cần phải đi.”

“Được.” Hai người tình chàng ý thiếp, kích thích Văn Ngọc thật sâu, ánh mắt hắn sâu thẳm trùng xuống, khoe môi ý cười nhợt nhạt, lãnh đạm lên tiếng: “Vậy ngày mai tái kiến.”

“Ù.” Thanh Dao giúp Vô Tình ra ngoài, Mạc Sầu cùng Thanh Phong theo sát phía sau.

Trong chính sảnh, vẻ mặt Văn Ngọc như có điều gì suy nghĩ, trên dung nhan yêu nghiệt kia, hiện lên vẻ sáng chóe, không nghĩ tới có thể gặp Thanh Dao, lúc đầu hắn chỉ biết nàng nói hưu đế, nhưng hắn đã hứa với Huyền Đế sẽ không đặt chân tới Huyền Nguyệt quốc một bước nữa, vì thế cũng không hiểu rõ ràng tình hình cụ thể bên trong, không nghĩ tới gặp lại, nàng lại ở cùng một chỗ với Vô Tình.

Nhin thần tình vừa rồi của nàng đúng là có tình cảm đối với Vô Tình.

Nghĩ thế, ánh mắt Văn Ngọc trầm xuống, như vực sâu vận trượng, sắc mặt hắn như phủ một tầng sương lạnh, âm trầm khó hiểu.

Chương 112.4

Trong cảm giác của hắn, người như Vô Tình không xứng với Thanh Dao, gương mặt hắn tối sầm lại, chung quanh hắn luôn có nhiều thế lực thao túng, cho dù hắn thật tâm thích Thanh Dao, chỉ sợ vẫn còn nhiều thứ ảnh hưởng.

Văn Ngọc suy nghĩ nhiều lần, nếu Thanh Dao không còn là Huyền Nguyệt hoàng hậu nữa, vậy hắn sẽ liều mình một lần nữa.

Trong mắt Văn Ngọc hiện lên vẻ bất đắc dĩ, lần này gặp lại, hắn phát hiện

Thanh Dao hình như không còn lãnh đạm giống như trước đây. Trái lại đối với hắn còn có vẻ không tự nhiên, đôi mắt của hắn bốc cháy, đây chính là cơ hội tốt...

Màn đêm buông xuống, Thanh Dao cho Mạc Sầu cùng Thanh Phong bí mật đưa mười mấy đứa trẻ vào Dịch cung, chuẩn bị ngày mai rời đi.

Văn Ngọc quả nhiên phái người canh giữ đại môn, tiếp ứng bọn họ, nên đã thuận lợi đem hài tử mang vào.

Ngày thứ hai, toàn bộ Hoàng Viên quốc phi thường náo nhiệt, hàng vạn người đứng chờ, kín người hết chỗ, bởi vì hôm nay sứ thần Vân Thương quốc sẽ rời đi, nên hai bên đường có rất nhiều binh sĩ, năm bước thì có một thủ vệ, cẩn trọng từng chút ngàn vạn lần không thể để đoàn sứ thần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hôm nay đoàn sứ thần còn nhiều hơn lúc đến, bởi vì nghe đồn Vân Thương quốc Tam hoàng tử Văn Ngọc, vẫn là mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, bởi vậy mọi người tranh nhau nhìn, nhón chân vuơn cổ, trông mong chờ đợi, thảng đến khi đội ngũ đi tới.

Đi đầu là năm trăm thiết kỵ, phía sau là xe ngựa hoa lệ, kế tiếp là xe của các đại thần, đi nối tiếp mặt sau là một đội binh mã, cuối cùng là Lễ bộ Thượng Thư của Hoàng Viên quốc đưa tiễn.

Binh tướng Vân Thương quốc ngồi trên ngựa, mìn mặc giáp trụ, khí thế sát người, trường thương trong tay phát sáng, tuy rằng không nhìn thấy dáng vẻ khuynh thành của Tam hoàng tử, nhưng họ nhìn thấy những binh lính này đều rất có uy nghi, đoàn người đi rất nhanh, hướng về phía cổng thành.

Thanh Dao cùng Vô Tình ra khỏi phủ Thất Hoàng tử, lặng lẽ ẩn thân trong đường phố sầm uất, đoàn người theo đội ngũ ra khỏi thành.

Trước cửa thành, Lễ bộ Thượng thư dẫn Binh bộ thị lang còn có mấy đại quan trong triều của Hoàng Viên quốc, cung kính xuống ngựa đến trước xe ngựa cung tiễn Tam hoàng tử.

“Tạm biệt Tam hoàng tử, chúng thần cung tiễn Tam Hoàng tử.”

“Làm phiền các vị đại nhân.” Tam hoàng tử Văn Ngọc nhắc cẩm sa phía trước xe lên, hé lộ ra dung nhan đẹp như ngọc, tiếng nói nhu hòa tựa nước

vang lên, sau đó buông cẩm sa, trầm lạnh một tiếng ra lệnh: “Đi”

Lễ bộ Thượng thư Hoàng Viên Quốc đứng ở một bên chờ đội ngũ tiếp tục đi qua, mắt thấy họ sắp rời khỏi cửa thành, Thanh Dao và Vô Tình thở dài một hơi.

Ai ngờ, tiếng vó ngựa bỗng nhiên vang lên, nghiêm chỉnh có trật tự, rất nhanh vọt tới.

Âm thanh uy lanh vang lên: “Chờ một chút.”

Đội ngũ dừng lại, một đội kỵ binh vọt tới, người dẫn đầu là Y Tư Nguyên đại nhân, rất nhanh xoay người xuống ngựa, giơ tay chặn lối đi của Văn Ngọc, trầm giọng nói: “Tam hoàng tử, lão thần đắc tội.”

Đội ngũ dừng lại, âm thanh lãnh mị vang lên, kèm theo sát khí: “Y đại nhân có chuyện gì?”

Hắn biết Y Tư Nguyên, buổi tối hôm yến hội, cũng có vị đại nhân này, mặc dù chỉ là Lễ bộ thị lang nhỏ, nhưng thái độ cực kỳ ngông cuồng, nghe nói hắn ý vào thân phận cữu cữu của Thất hoàng tử. Mà Thất hoàng tử lại được hoàng thượng sủng ái vô cùng, hoàng thượng ngầm đồng ý cho hắn nhiều việc, vì thế hành vi của hắn rất càn rỡ.

“Không thấy Thất hoàng tử.”

Y Tư Nguyên nghĩ đến việc không thấy Thất hoàng tử, cả người đều rối loạn, tâm tư hắn đều đặt trên người Thất Hoàng tử, không ngờ rằng Thất Hoàng tử cuối cùng cũng bỏ đi, điều này làm cho hắn rất thất vọng.

“Vậy thì sao?”

Tiếng nói ngày càng lạnh, nghe ra giống như sự kiên trì của Tam hoàng tử đã hết rồi, nhưng Y Tư Nguyên cũng không quan tâm, nếu không có Thất Hoàng tử thì Y gia của hắn cái gì cũng không còn, vì thế nhất định phải tìm thấy Thất hoàng tử. Thất hoàng tử vô công đã mất hết, nếu muốn ra khỏi thành, e là rất khó, vì thế hắn đã suy nghĩ kỹ, Thất hoàng tử nhất định sẽ theo đoàn sứ thần rời khỏi. Hôm qua hạ nhân có bẩm báo, những người ở trong phủ của Thất Hoàng tử đã đi gặp Tam hoàng tử, trước sau tình thế diễn ra liên tiếp, thật không khó để suy ra bí ẩn bên trong, bởi vậy hắn mới có can đảm lưu lại liễn xa của Tam hoàng tử.

Trước cửa thành, Lễ bộ thượng thư giận tái mặt, hắn không quen nhìn Y Tư Nguyên ý vào Thất hoàng tử, diễu võ giương oai, mắt cao hơn đầu, hắn chẳng qua chỉ là một lỗ bộ thị lang nhỏ, hoàng thượng mặc dù có tin dùng hắn, vì biết rằng hắn ta không hại Thất hoàng tử mà thôi, còn thực sự trọng dụng hắn ta hay không điểm này ai cũng nhìn rõ, chỉ có bản thân tên này không rõ thôi.

Lễ bộ thượng thư đi tới, đã giận tái mặt, chậm rãi nói: "Y Tư Nguyên, ngươi thật to gan, đây chính là sứ thần, ai cho ngươi làm càn."

"Lâm đại nhân, hạ quan cũng không cố ý mạo phạm, chỉ là không thấy Thất hoàng tử, hạ quan sợ hắn theo đội ngũ Tam hoàng tử ra ngoài, cho nên mới phải ngăn xe ngựa của Thất Hoàng tử lại, có chỗ nào đắc tội, thỉnh Tam hoàng tử thứ tội."

Y Tư Nguyên cũng không sợ Lễ bộ thượng thư đại nhân, thái độ kiên quyết không cho thương lượng.

Chỉ nghe thấy một âm thanh lãnh lệ vang lên: "Y đại nhân muốn làm gì?"

"Ta muốn lục soát một chút." Lời Y Tư Nguyên vừa nói ra, sắc mặt mọi người đại biến. Y Tư Nguyên thực sự là to gan, thế này thì thể diện của Văn Thương quốc để đâu. Văn Ngọc chả nhẽ lại để người khác làm càn, lập tức quát lạnh một tiếng:

"Lớn mật, ngươi cho là một nhị phẩm quan viên, cũng dám ở chỗ này diễu võ dương oai, khoa tay múa chân."

Lời Văn Ngọc vừa nói, thân thể như trúc, xoay mình từ trong xe xông tới, đánh một chưởng ra ngoài, mang theo vài phần uy lực cường đại, đem Y Tư Nguyên đại nhân đánh bay ra ngoài, sau đó cả người đã trở lại trong xe, lạnh lùng nói:

"Nếu như không phải nể mặt Hoàng thượng các ngươi, ngươi đừng nghĩ là còn mạng."

Văn Ngọc nói xong quay đầu phía Lễ bộ thượng thư nói: "Đạo đái khách của Hoàng Viên quốc, thực sự làm cho người ta ngạc nhiên, hôm nay tặng cho Văn Thương quốc một sự nhục nhã vô cùng, điều ước hòa bình của chúng ta, toàn bộ trở thành phế thảm."

Nói xong hướng phía sau quát to một tiếng : “Đi.”

Đội ngũ lập tức đi ra ngoài, mà Y Tư Nguyên bị Văn Ngọc đánh bay ra ngoài, nhìn hết thấy trước mắt, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Văn Ngọc càn rỏ như thế, căn bản không để hắn vào mắt, vừa giận vừa vội, oa một tiếng, miệng phun máu.

Mà trước cửa thành Lễ bộ thượng thư cùng quan viên đứng chờ, mặt đã sớm biến sắc, lập tức phi thân lên ngựa, đi về hướng hoàng cung bẩm báo hoàng thượng, cũng không quản sống chết của Y Tư Nguyên, chỉ có mấy tên thủ hạ hắn mang đèn là cẩn thận đỡ đại nhân hồi phủ.

Y gia chỉ sợ đại họa đến rồi, nhiều bách tính vui sướng khi người khác gặp họa, còn tỏ vẻ vui mừng.

Thanh Dao cùng Vô Tình đợi mọi việc kết thúc, mới theo mọi người rời đi.

Ra khỏi thành, mỗi người đều có một loại cảm giác thay đổi, rõ cuộc sống đi ra, rất nhanh có thể về Vô Tình cốc.

Bên trong xe ngựa, Thanh Dao nhìn về phía Vô Tình, phát hiện hắn như có điều gì đó suy nghĩ, ánh mắt ngưng trọng, không khỏi kỳ quái nhíu mày: “Vô Tình, đã xảy ra chuyện gì?”

“Thanh Dao, có phải ngươi cảm thấy Văn Ngọc chính là Ngân Hiên không?”

Trải qua màn vừa rồi, hắn khẳng định trăm phần trăm Văn Ngọc không phải là Ngân Hiên, tuy rằng Ngân Hiên phóng đãng, nhưng nhìn thủ đoạn của Văn Ngọc, không thấy giống với Ngân Hiên.

Thanh Dao thản nhiên cười: “Làm sao vậy? Mặc kệ hắn có phải là Ngân Hiên hay không, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu, Ngân Hiên chỉ là bằng hữu của ta.”

“Ân.” Nếu nàng đã nói như thế, Vô Tình cũng không nói gì thêm, tuy rằng Văn Ngọc đối với Thanh Dao có tình, nhưng bọn hắn rất nhanh sẽ về Vô Tình cốc, người bình thường căn bản không vào được, vì thế lo lắng của hắn căn bản là dư thừa.

Xe ngựa phi như bay mà đi, rất nhanh liền nhìn thấy xe ngựa xa hoa ven

đường, đúng là xe ngựa của Vân Thương quốc sứ thần. Mạc Ưu cùng các hài tử trốn ở chỗ này, Thanh Phong kéo dây cương làm cho xe ngựa dừng lại.

Văn Ngọc dẫn một thủ hạ đi đến, nhảy xuống theo sát phía sau hắn là Mạc Ưu và những hài tử kia, lúi rúi vây quanh hắn nói chuyện không ngừng, rõ ràng bọn họ ở chung rất tốt, mấy hài tử này đều thích hắn.

Thanh Dao cùng Vô Tình xuống xe, hôm nay trời trong xanh nên ánh mặt trời đặc biệt chói mắt.

Văn Ngọc vừa nhìn thấy Thanh Dao, khéo mồi hiện ra ý cười nhẹ nhàng: “Một người cũng không thiếu, toàn bộ ở chỗ này.”

“Cảm ơn ngươi.” Thanh Dao đẩy Vô Tình đi tới, nói cảm ơn với Văn Ngọc, quay đầu nhìn về phía Mạc Ưu, nhàn nhạt nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Mạc Ưu cũng cười cảm tạ, xoay người ra lệnh cho bọn trẻ lên một chiếc xe ngựa khác.

Đoàn người chia tay, chuẩn bị rời đi, ai ngờ Văn Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Có thể mời ta tới Vô Tình cốc ngồi một chút không?”

Chương 112.5

Đề nghị này làm cho người ta ngạc nhiên, Thanh Dao không quên liếc hắn một cái, muốn tìm ra vết tích của Ngân Hiên trên mặt hắn, nàng biết Ngân Hiên thích nàng, nhưng chưa bao giờ để cho nàng cảm thấy gánh nặng, mà trên mặt Văn Ngọc cũng không có bất luận biểu tình gì, chỉ là ý cười đơn thuần, thế nhưng Vô Tình nói hắn không phải là Ngân Hiên bởi vì ghen hay hắn thật sự không phải là Ngân Hiên. Đối với việc mời hắn vào Vô Tình cốc, cũng không phải là chuyện nàng có thể quyết định được, bởi vì cá tính của Vô Tình lạnh đạm, luôn luôn không thích người khác quấy rầy đến cuộc sống của hắn, lần này để cho tiểu khát cái đi vào đã không dễ, nàng cũng không dám quyết định.

“Văn Ngọc, chúng ta?”

Thanh Dao đang định cự tuyệt, ai biết Vô Tình phía sau bỗng nhiên lên tiếng: “Được”

Hắn nhìn thấy trong mắt Văn Ngọc có ý khiêu khích, nếu như là nam tử thì

công bằng tranh đấu, chẳng nhẽ lại sợ hắn ta sao, Ngân Hiên yêu Thanh Dao sâu như vậy, Thanh Dao còn lựa chọn hắn, một Văn Ngọc dựa vào cái gì mà cùng hắn tranh, hơn nữa hắn cũng không muốn chiếm lấy Thanh Dao, chỉ vì không thích con người như Văn Ngọc, người này tâm tư thâm sâu như thế, chỉ sợ có gì đó không tốt.

“Vô Tình?” Thanh Dao vô cùng kinh ngạc kêu lên, Vô Tình ôn nhu cười cười, vươn tay cầm tay nàng: “Không có việc gì, nếu hắn đã giúp chúng ta, chúng ta cũng nên mời hắn vào cốc làm khách vài ngày, cùng là phải đạo.”

“Nha” Thanh Dao gật đầu, có thật là thế không, vì sao nàng cảm thấy có một âm mưu ở bên trong, hai nam nhân này không đấu nhau chứ.

“Được rồi, đã như vậy, chúng ta lên xe thôi.”

Hai, ba chiếc xe ngựa đi rất nhanh, thẳng tiến đến Vô Tình cốc.

Rừng xanh núi lớn, chim tước bay khắp nơi, khi đoàn người tới Vô Tình cốc, trời đã gần tối, cả ngọn núi gần như bao phủ bởi một tầng sáng, thực nhân hoa (hoa ăn thịt người) xinh đẹp đỏ thắm như hút máu, trải rộng ở trên ao đầm, tản mát ra dày đặc mùi máu tanh, dù là người có gan lớn, cũng phải run rẩy một chút.

Thân hình Vô Tình nhún một cái, người đã bay tới giữa không trung, xe đầy điểm nhẹ trong đầm lầy, nhanh chóng di chuyển hướng vào trong cốc.

Trong cốc, hoa đào nở rộ, tuy rằng đã cuối mùa thu thế nhưng hoa đào vẫn nở rất tươi đẹp, từng cơn gió thổi qua, cánh hoa nhẹ nhàng tung bay rơi đầy trên mặt đất.

Trong cốc, khí hậu hợp lòng người, bốn mùa nồng ấm, đoàn người mới đi tới Đào Lâm viên đã nghe được một đạo âm thanh nho nhỏ trong trẻo:

“Minh Nguyệt, ta muốn xuất cốc.”

“Nương của ta a, ta không phải mới nói xong ư? Bọn họ rất nhanh sẽ trở lại, ngươi đừng nóng lòng.” Tiếng nói của Minh Nguyệt thể hiện sự mệt mỏi, còn lộ ra thêm lương vô tận, giống như không chịu nổi sự dày dọa.

Ánh mắt Thanh Dao tối sầm lại, trên sắc mặt đã giận tái đi, không nghĩ tới nha đầu kia vừa mở miệng, liền hành hạ người ta như vậy, đang định mắng

nàng.

Thì nghe Mạc Sầu, Mạc Ưu ở bên cạnh lại kinh hỉ kêu lên: “Tiểu thư nhỏ có thể nói, thật lợi hại a.”

Thanh Dao trợn mắt, rống một tiếng cao vút: “Tiểu Ngư Nhi, ngươi có phải là ngứa da hay không?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt từ trong phòng một thân thể nhỏ bé rất nhanh lao ra, bé mặc quần áo hồng nhạt, đầu búi tóc trái đào, hai mắt thật to, thần thái phấn chấn, vừa nhìn thấy Thanh Dao đã cao hứng hét ầm lên, cười đến vui vẻ.

“Tô Trần, cuối cùng ngươi cũng về.”

Nàng vừa mở miệng, làm mọi người ngẩn cả ra, lời này của Tiểu Ngư Nhi có ý gì, sắc mặt Thanh Dao tối sầm, xoay người tiến lên, nhắc tiểu nha đầu lên đi thẳng vào phòng, ngoài cửa mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là tình trạng gì, hai mẹ con gặp nhau thật là đặc biệt a…

Trong phòng, vẻ mặt Thanh Dao nghiêm túc nhìn thân hình nho nhỏ, xinh đẹp khả ái kia, không nghĩ tới vài tháng không gặp, nàng ta không chỉ biết nói, mà còn biết đi, chỉ là nàng gọi đúng sao?

“Tiểu Ngư Nhi, ngươi vừa gọi ta là cái gì?”

Thanh Dao lạnh lùng nhìn nàng, Tiểu Ngư Nhi cũng chính là Kiều Nam rụt cổ lại một chút, nhỏ giọng nói: “Tô Trần, xin lỗi, ta biết ngươi sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta, ta thực sự muốn nói với ngươi một tiếng xin lỗi.”

Tiểu Ngư Nhi nói xong, đầu cúi xuống một chút, tuy rằng bên trong nàng là Kiều Nam, nhưng hình hài này là do nàng sinh ra, trải qua một lần tử vong, Thanh Dao đã tha thứ cho nàng ta.

“Được rồi, quá khứ đều là quá khứ, ngươi đã sống lại trong bụng của ta, sau này sẽ là nữ nhi của ta, hơn nữa ta muốn ngươi hiểu thuận với ta gấp bội, giúp đỡ ta bằng không ta sẽ mặc kệ ngươi.”

Tiếng nói Thanh Dao vừa dứt, Tiểu Ngư Nhi liền hiểu ý, kinh hỉ ngẩng đầu, ánh mắt nàng dài mảnh, lông mi vừa dày vừa đậm, hết sức sinh động, khéo môi cười, cẩn thận từng ly từng tí nói: “Ngươi tha thứ cho ta, thật vậy

chǎng?”

“Ân, nhưng mà nếu ngươi không hiểu thuận ta, hoặc can đảm chọc giận ta, ta lập tức cho ngươi cút.”

Thanh Dao hung hăng uy hiếp, cử chỉ của Tiếu Ngư Nhi lập tức ngoan ngoãn, hai tay cam đoan: “Được, ta hứa với ngươi sau này sẽ hiểu thuận ngươi, nếu ai ức hiếp ngươi, ta nhất định sẽ đánh hắn một trận, lột da hắn, rút gân hắn, đem hắn chung.”

Rõ ràng là một tiểu nha đầu, nhưng hết lần này đến lần khác nói ra những lời ngập tràn độc ác. Ánh mắt âm hàn, khiến người khác sợ hãi.

Thanh Dao đập đầu nàng một cái, âm thanh nghiêm túc: “ Sau này gọi ta là nương, không cho phép gọi tên ta trước đây, hiện tại ta là Mộc Thanh Dao, mà ngươi là Mộc Tiếu Ngư, nhớ kỹ chua?”

“Dạ, nương ta nhớ kỹ.”

Tiểu Ngư Nhi cười rộ lên, ý cười tràn ra, nguyện vọng rốt cuộc cũng đạt được. Tô Trần tha thứ cho nàng, ác, không, là nương tha thứ cho nàng, bởi vì nàng là Tiểu Ngư Nhi, trên đời không còn Tô Trần và Kiều Nam nữa, chỉ có Mộc Thanh Dao cùng với Mộc Tiếu Ngư.

P/S: Tiếu ngư nhi dễ thương đã xuất hiện, ta là ta kết nàng ấy dữ lắm, đáng yêu kinh khủng ^.^

Q.3 - Chương 113: Vũ Địệu Đàm Xà. Lưu Đạn Hiện Thể

Ở ngoài phòng, dưới hành lang dài, đoàn người chưa kịp lo lắng, vì không biết nương nàng sẽ phạt nàng như thế nào, không ngờ lại vang lên tiếng cười dễ nghe, làm cho mọi người lại kinh ngạc, cuối cùng họ đều tự giải tán, Vô Tình phân phó hạ nhân đem tam hoàng tử cùng thủ hạ của hắn an trí đến phòng khách.

Vô Tình cốc bởi vì chưa từng có người tiến vào, cho nên căn bản không có phòng khách độc lập, cái gọi là phòng khách, chính là gian phòng cách bọn họ một gian, bình thường không có người ở, lần này Tam hoàng tử đến đây, tạm thời cho hắn ở đó.

Phòng của Vô Tình.

Minh Nguyệt vẻ mặt bi thảm, có thể nhìn ra cả người hắn tiêu tụy rất nhiều, một bên giúp công tử dọn dẹp gian phòng, một bên nghẹn ngào mở miệng "Công tử, may mắn mọi người đã trở lại, cuối cùng cũng cứu ta một cái mệnh, nếu trở về trễ một chút, người liền nhìn không thấy ta."

Nói xong hắn quay đầu lại, Ánh sáng rực rỡ trên mặt nay trở nên u ám.

Vô Tình kỳ quái cau mày, khéo miệng khẽ nâng, thản nhiên mở miệng: "Ai chọc giận ngươi?"

"Tiểu Ngư Nhi, nha đầu kia căn bản không phải người, nàng chính là một Tiểu ma nữ, công tử, ngươi đừng xem nàng chỉ lớn có một chút, thật ra so với yêu quái không kém là bao nhiêu" Minh Nguyệt nói xong, còn cẩn thận kiểm tra bên ngoài, tựa hồ thực sự hãi tiểu nha đầu kia sẽ từ sau bình phong đi ra, cuối cùng còn run run một chút phối hợp.

Vô Tình có chút khó có thể tin, Tiểu Ngư Nhi dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, Minh Nguyệt sao lại sợ thành như vậy, không thể nào, yêu quái, đi nói một tiểu hài tử là yêu quái, hắn cũng không thèm để ý tới Minh Nguyệt nữa, rất nhanh bay lên không trung, ngồi vào trên giường.

Minh Nguyệt thầm công tử không tin, khuôn mặt lại càng trắng bệch đến lợi

hại.

"Công tử, người không tin thì thôi, các người rất nhanh sẽ biết, nàng căn bản không phải người, đúng vậy, nhất định là yêu quái."

Minh Nguyệt thì thào tự nói, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy công tử đã tựa vào giường nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không để ý tới hắn, nên đành phải lặng yên lui xuống.

Trong phòng thực im lặng, Vô Tình cũng không có chân chính nghỉ ngơi, mà là đang suy nghĩ một số chuyện.

Vô Tình cốc chưa bao giờ có người ngoài tiến vào, lúc Thanh Dao đến đây, hắn cảm thấy thực uất ức, hiện tại chẳng những có thêm mười mấy tên khất cái, mà ngay cả Văn Ngọc cũng vào được, hắn cảm thấy Văn Ngọc kia hoàn toàn không phải người lương thiện, Vô Tình nghĩ đến đây sắc mặt lại phủ một tầng sương lạnh.

Lúc này, Thanh Phong từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy chủ tử vẫn không nhúc nhích tựa vào trên giường, biết hắn cũng không có nghỉ ngơi, mà tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó, không khỏi nhẹ nhàng mở miệng.

"Công tử, Tam hoàng tử kia chỉ sợ có ý đồ riêng?"

Vô Tình không nhúc nhích, hắn đương nhiên biết tên kia đang có ý đồ không tốt, hắn chính là muốn cho tên đó biết, mặc dù vào được trong cốc, cũng không có cơ hội nào cả, hơn nữa hắn muốn cho Thanh Dao hiểu được, Văn Ngọc căn bản không phải Ngân Hiên, như vậy nàng mới không lung tung tin nhiệm tên đó.

"Ta đã biết, bọn họ ở trong cốc này hai ngày, các người phải lưu ý, đừng để phát sinh chuyện gì."

"Dạ, công tử, " Thanh Phong lên tiếng trả lời, đi xuống an bài nhân thủ, cẩn thận nhìn theo dõi Tam hoàng tử, người trong cốc này, dù là một hạ nhân cũng đều có công phu cực kì lợi hại, bởi vậy cũng không sợ hãi bị Văn Ngọc đánh lén.

Bên kia, trong phòng Thanh Dao.

Thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô, Mạc Sàumang vẻ mặt khó có thể tin

nhìn nha đầu nhỏ nhở kia, nàng ta quang minh chính đại đứng trước mặt nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, thật lâu sau thì kêu một tiếng rất rõ ràng : "Mạc Sầu."

Mạc Sầu cầm suýt chút nữa rơi xuống, tròng mắt tròn xoe, nha đầu kia từ nhỏ đã kỳ lạ rồi, không nghĩ tới chưa đầu một tuổi, đã nói chuyện được , hơn nữa từng chữ từng câu lại hết sức rõ ràng, quan trọng nhất là ánh mắt của nàng, rất mạnh mẽ, lấp lánh huyền thán.

Tiểu Ngư Nhi mới vừa nói xong, Thanh Dao ngồi bên cạnh đánh cho nàng một cái, lạnh lùng cảnh cáo: "Kêu Mạc di, nếu về sau ta còn nhìn thấy người cùng người trong cốc không phân biệt lớn nhỏ, ta liền kéo căng da của ngươi."

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, Tiểu Ngư Nhi lập tức bỏ qua kiêu ngạo lúc trước, hết sức kỳ quái, mỉm cười ngọt ngào.

"Mạc di." (TT: cười chết ta mất, bé thật biết làm trò ^_^)

Mạc Sầu gật đầu, đứng lên lôi kéo nàng đi qua một bên, đánh giá kĩ một lượt, không khỏi thở dài, tiểu nha đầu này càng lớn càng giống cha của nàng, cùng hoàng đế quá thực từ một khuôn đúc ra, bất quá từ xưa sinh nữ nhân đa số giống phụ thân, cũng khó trách bộ dáng của nàng cùng Hoàng Thượng giống như vậy, nhưng mà chủ tử tựa hồ hoàn toàn không biết , một chút ảnh hưởng đều không có.

Mạc Sầu ánh mắt vụt sáng , Tiểu Ngư Nhi đứng ở bên người nàng, bỗng nhiên tránh khỏi tay nàng, hưng phấn mở miệng: "Nương, cho ngươi xem cái này."

Nàng nói xong thân mình nho nhỏ đã xông ra ngoài, rất nhanh ôm vào một con vật đáng yêu, một con sói con thân mình tuyết trắng, nàng mang vẻ đắc ý gật gật đầu.

"Thế nào? Minh nguyệt bắt cho ta đó, nương, còn chưa có tên đâu? Người đặt cho nó một cái tên đi."

Tiểu Ngư Nhi cười tím tím chờ, Mạc Sầu liếc mắt nhìn một cái, không khỏi tán thưởng, con sói nhỏ này bộ dạng quả thật đáng yêu, cùng tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu cạnh tranh được, nhưng phải đặt tên gọi là gì đây? Nàng ngẩng đầu nhìn chủ tử, thấy Thanh Dao liếc mắt nhìn một cái, liền thấy được khuôn

mặt của Tiếu Ngư Nhi , nhớ tới người trong cung kia, thuận miệng nói một câu: "Gọi là Tiếu Tôn đi."

Lời của nàng vừa rơi xuống, Tiếu Ngư Nhi vô cùng ngoan ngoãn đem sói con ra ngoài, trong phòng, Mạc Sầu ánh mắt lại tròn tròn , hơn nữa ngay cả lên tiếng cũng nói không được, hai mẫu tử này bản tính thật đúng là giống nhau a.

"Chủ tử, tên người này?"

"Lại nữa, ta gọi là chuyện của ta, hắn gọi là chuyện hắn , đây là hai vấn đề khác nhau, biết không? Người lòng dạ cũng quẩn nhiều thứ quá."

Thanh Dao lơ đãng phát tay, hai người đang nói chuyện, thì Mạc Ưu từ bên ngoài tiến vào, cung kính bẩm báo: "Chủ tử, mười mấy đứa nhỏ đã dàn xếp tốt lắm."

"Ân, người từ giờ trở đi, chuyên môn phụ trách huấn luyện bọn họ, tuy rằng nhân số ít một chút, nhưng cứ tạm thời như vậy đã , việc tìm người chúng ta sẽ chậm rãi làm, vấn đề này không vội."

"Dạ, chủ tử, " Mạc Ưu gật đầu, vẫn chưa lui ra ngoài, liếc mắt nhìn Mạc Sầu, Thanh Dao dĩ nhiên biết tâm tư của hắn, phát phát tay trầm giọng mở miệng: "Ta nghỉ ngơi một lát, các người đi ra ngoài đi."

"Dạ " hai người lui ra ngoài.

Thanh Dao đúng là quá mệt mỏi , ngủ ở bên ngoài quả thật khó chịu, chỉ có vào trong cốc, thể xác và tinh thần mới trầm tĩnh trở lại, nhưng nhớ tới Văn Ngọc, lại một trận phiền lòng, Vô Tình vì cái gì đồng ý cho hắn vào cốc ? Hơn nữa Vô Tình nói Văn Ngọc không phải Ngân Hiên, như vậy Ngân Hiên là ai? Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Ngân Hiên, nồng hậu như vậy, tựa hồ so với nham thạch nóng chảy thì nóng bỏng giống nhau, nhưng sẽ không tự nhiên mà có một người đến thích nàng chứ, chỉ là ở trong trí nhớ của nàng, cũng không có người nào như vậy.

Trừ bỏ Hoàng Thượng cùng Văn Ngọc, nhưng Hoàng Thượng ở ngoài xa hàng dặm, không lẽ hắn lại đích dung đi vào nơi này , ẩn thân ở thanh lâu, mà thanh lâu kia là cơ sở hắn đã sớm bố trí, Thanh Dao càng nghĩ càng phiền, bất quá nàng thật sự rất muốn làm rõ ràng, Văn Ngọc rốt cuộc có phải Ngân Hiên hay không, nếu hắn không phải, thì chính là hoàng thượng?

Thanh Dao tưởng tượng đến đây thôi thì trong lòng chợt hoảng hốt, nàng là tình nguyện Ngân Hiên là Văn Ngọc, cũng không nguyện ý là hắn, bằng không bọn họ tựa hồ có chút dây dưa không rõ. (TT: *tình cảm không còn sao lại hoảng sợ khi biết là Tôn ca, ty thật mâu thuẫn*)

Thanh Dao đang rối rắm, thì có tiếng bước chân đi vào, trầm ổn, nội liêm, tầm mắt nóng bỏng đặt trên người nàng, đáy lòng Thanh Dao chợt lóe lên hòn giận rồi biến mất không vết tích, người này không cần nghĩ cũng biết là Văn Ngọc, không ngờ hắn ngay cả một điểm ý thức đều không có.

Tùy tiện vào phòng của nữ tử, trong cốc này, bởi vì cho tới nay cũng không có người ngoài, cho nên không có người canh giữ ở ngoài cửa phòng, không nghĩ tới lại làm cho người này không kiêng nể gì mà xông vào.

Thanh Dao cũng không nhúc nhích, nàng thật muốn nhìn một chút, hắn muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ hắn thật sự không phải Ngân Hiên, Ngân Hiên thái độ làm người là cực kì quang minh lỗi lạc, hắn tuy rằng cũng nhìn nàng như vậy, nhưng không có cái loại cảm giác cường thế này, mà chỉ chừa đựng rất nhiều thâm tình.

Văn Ngọc không nhúc nhích nhìn ý trung nhân đang ngủ say, cảm thụ được hơi thở pháp phồng cao thấp của nàng, đáy lòng chợt lóe lên tham lam, thật muốn cứ như vậy đem nàng giữ lại bên người, hơn nữa hắn biết nàng cũng không có ngủ.

Văn Ngọc có ý vuơn tay muốn chạm đến hai má của nàng, xem nàng còn có thể giả ngủ nữa hay không?

Thanh Dao sớm đã biết được dụng ý của hắn, đang định ra tay tập kích hắn, thì lại bị người khác quấy rầy.

Ngoài cửa phòng, Tiểu Ngư Nhi dẫn Tiểu Tôn cùng Mao Tuyết Cầu, cả ba chậm rãi tiến vào phòng, vừa thấy trong có một người nam nhân, bộ dạng cũng được lợn lên khá xinh đẹp, nhưng mà hắn muốn làm gì, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, hét lớn: "Hái hoa tặc, làm gì? Buông nương, nếu không đánh cho ngươi mặt mũi bầm dập, thất khiếu đồ máu."

Nói xong, người đã nhanh chóng vọt đến, đem Văn Ngọc đẩy tách ra, chính

mình sau đó cũng ngã xuống. (TT: Bé à, bé quên mình mới một tuổi thôi sao? nhưng thật đáng yêu, ta thích ^.^)

Văn Ngọc hồn hồn buổi cũng không phản ứng được, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, nhìn thiên hạ nhỏ trên mặt đất, đúng là một nha đầu quần áo màu hồng phấn, đôi mắt phượng sáng rực, bộ dáng này, vẻ mặt này giống như cùng hoàng đế đúc ra từ một khuôn, còn nghe được nàng kêu Thanh Dao là nương, như vậy đây là con gái của Huyền đế?

Chương 113.2

Văn Ngọc không nghĩ tới Thanh Dao lại sinh cho Huyền đế một nữ nhi, trong lòng chợt đau nhói, cái cảm giác này mùi vị gì cũng đều có, nhất thời hắn ngây ngẩn cả người.

Mà Tiêu Ngu Nhi ngồi trên mặt đất, vừa thấy mĩ nam này nửa ngày cũng không nhúc nhích thì giận, nàng cũng không để ý tới mĩ nam nữa, khuôn mặt nhỏ nhăn trram xuống, từ trên mặt đất đứng lên, hai tay chống nạnh mắng.

“Hái hoa tặc, ngươi cũng dám quấy rầy nương của ta, còn không mau cút đi, nếu không cút, cô nãi nãi đánh cho ngươi đâu đấy sao.”

Nói xong người này thật sự là đi tìm thứ gì đó trong phòng để đánh, Thanh Dao nghe bên tai có động tĩnh, thật sự chịu không nổi nha đầu kiêu ngạo này, bất quá cá tính đĩnh đạc của nàng ấy đã có từ kiếp trước, đến bây giờ một chút cũng không thay đổi, nàng đành nhanh chóng mở mắt ra gọi một tiếng.

“Tiêu Ngu Nhi.”

Một đạo thanh âm vang lên, Tiêu Ngu Nhi lập tức nhu thuận tựa như con mèo nhỏ thấy được lão hổ, bật người ngoan ngoãn tiêu sai đến bên người Thanh Dao: “Nương, ngươi tỉnh.” (TT: ta nói Bé con à, bé diễn kịch thiệt là giỏi ^.^)

Thanh Dao gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía Văn Ngọc, Văn Ngọc tựa hồ cho tới bây giờ còn không có bị người ta mắng qua, nên hoàn toàn ngây dại, căn bản một chút phản ứng cũng không có, nữ nhi của Huyền đế mặc dù còn nhỏ, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác tóc gáy dựng

đứng, rõ ràng là một đứa con nít, nhưng nha đầu kia chẳng những hung dữ, còn chửi lèm lên, quan trọng nhất là biết kêu to hắn hái hoa tặc. Tuy rằng hiện tại bộ dạng nàng thực ngoan, nhưng chỉ là bên cạnh nương nàng thôi.

“Ngươi không sao chứ.”

Thanh Dao đồng tình nhìn Văn Ngọc một cái, xem ra đã bị Tiêu Ngu Nhi dọa rồi, đúng vậy, người bình thường gặp được loại tình huống này trên cơ bản sẽ bị dọa sợ, bởi vì nàng biết sự ảo diệu bên trong đó, mới có thể bình tĩnh thôi, nếu nàng lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, chắc cũng sẽ bị dọa ngốc luôn.

“Ta không sao, cáo từ trước, chúng ta lại nói chuyện sau nhé.”

Văn Ngọc chạy trối chết, hắn làm thế nào cũng nghĩ không ra, vì cái gì một tiểu hài tử mà ánh mắt lại sắc bén như vậy, tuy rằng nàng ta bây giờ mang một bộ dáng ngoan ngoãn, nhưng mà ánh mắt kia tà mị ngạo nghễ liếc nhìn hắn, so với ánh mắt ma quỷ cũng không khác gì.

“Lá gan thực nhỏ.”

Tiêu Ngu Nhi không nhịn được đứng lên thầm nói, nàng vốn nhìn thấy hắn bộ dạng xinh đẹp, còn muốn đùa giỡn hắn một tí, không nghĩ tới lại bị dọa chạy, thật là, Tiêu Ngu Nhi đang nói thầm, Thanh Dao một bên quay đầu nhìn nàng.

Ánh mắt tựa tiểu phi tiêu, mang theo hơi thở lành lạnh.

“Nương, ta lần sau sẽ sửa.”

Tiêu Ngu Nhi đương nhiên biết Thanh Dao đang uy hiếp, chỉ nàng ngoan một chút, thì tuyệt đối không có việc gì.

Quả nhiên nàng không đoán sai, sắc mặt Thanh Dao đã dịu đi một ít: “Ân, lần sau mắng chửi người đừng khó nghe như vậy, nên nhớ tuy rằng hiện tại rất nhỏ nhưng ngươi cũng là một nữ nhân, .”

“Ách,” Tiêu Ngu Nhi ngó ra, ngẩng đầu mím môi cười, lại có chút đắc ý vênh ván: “Vậy là có thể mắng người nhưng chỉ cần lịch sự một chút là được.”

“Đại khái là vậy” Thanh Dao làm bộ mở miệng, nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Văn Ngọc bị dọa choáng váng, không khỏi vui vẻ cười ha hả, Tiểu Nghi lập tức cùng nàng cười, mẹ con hai người ở trong phòng vui vẻ cực kỳ, tiếng cười truyền đi rất xa.

Buổi tối.

Ánh trăng như nước bao phủ vô tình cốc, dưới hành lang trên đình đài đã đặt một bàn tiệc.

Gió mát nhu hòa thổi qua, hoa đào sôi nổi bay xuống, trong bóng đêm uyển chuyển hàm xúc động lòng người.

Mọi người đều đến ngồi vây quanh ở cạnh bàn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Trong đám người này, nói nhiều và cười đến vui vẻ nhất chính là Tiểu Nghi, những người từ ngoài cốc trở về cuối cùng cũng thấy được chỗ hơn người của nàng, rất yên lặng liếc mắt nhìn Minh Nguyệt cùng Văn Ngọc tam hoàng tử một cái, hai người này đều mang vẻ mặt kinh khủng, cả đêm tâm sự nặng nề, Vô Tình thấy thế lơ đãng nói.

“Tam hoàng tử sao lại không ăn, chẳng lẽ là cơm vô tình cốc thường thường nên không thể ăn sao?”

Vô Tình thanh âm đậm nhiên vang lên, nhìn không ra bất luận biểu tình gì, bên cạnh Văn Ngọc giật mình mím môi, trán định lắc đầu, hiện tại hắn đã khá hơn, lúc trước đúng là bị tiểu nha đầu kia làm hoảng sợ, kỳ thực nhiều nhất nàng cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, có lẽ có chút thông minh hơn người, cho nên mới sớm trưởng thành già dặn hơn.

Văn Ngọc vừa mới nghĩ như vậy xong, nhìn thấy trong bát liền có thêm miếng nấu chua, tiếp theo là một gương mặt đáng yêu hiện ra trước mắt, Tiểu Nghi cười tุม tím mở miệng.

“Nguyên lai ngươi còn là một hoàng tử a,” đôi mắt như kẻ trộm từ trên xuống dưới nhìn đánh giá Văn Ngọc, Văn Ngọc có cảm giác giống như bình đang bị người ta lột sạch vậy, ngay cả bản thân cũng không hiểu nổi cảm nhận lúc này, chỉ sợ hắn mà nói ra, người ta sẽ cho hắn là người điên, tiểu nha đầu này nhiều nhất mới có một tuổi, chẳng lẽ có ý dâm tà với hắn sao, không được, nhất định là hắn suy nghĩ nhiều. (TT: hắc hắc ta chết cười mất)

“Phải.”

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Ngư nhi mang một đôi ma trảo chuẩn xác không có lầm sò lên mặt của hắn, còn kèm theo tiếng nói tán thường: “Quả nhiên là cõm của hoàng thất nuôi người à, làn da này thật tốt a, trơn truột có co dãn, xúc cảm không tệ.” (TT: sắc chết mắt ^_^)

Lời vừa nói ra, cả một bàn ăn tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nha đầu kia, hơn nửa ngày mới phản ứng được, chỉ có Thanh Dao là mắt trợn trắng, Tiểu Ngư nhi lại chỉnh Văn Ngọc, nàng ta kỳ thực cũng không phải người hào sắc, nghĩ thế ánh mắt lạnh lẽo liền liếc qua đó, Tiểu Ngư nhi lập tức ngoan lại, nàng biết người nào đó đang nổi giận.

Văn ngọc quả thật triệt để bối rối, chính mình lại bị một tiểu nha đầu đùa giỡn sao?

Bây giờ giận cũng không phải, mà không giận cũng không phải, nói chung một hít sâu một hơi rồi nén ở trong lòng, sắc mặt âm u, không nói câu nào, thủ hạ ở phía sau hắn, lạnh lùng trùng mắt nhìn một bàn người, cuối cùng mâu quang rơi xuống trên mặt Tiểu Ngư nhi, hận không thể hảo hảo giáo huấn nha đầu kia một phen.

Tiểu Ngư nhi vừa tiếp xúc với mâu quang của thủ hạ kia, trong lòng liền kêu gào không ngớt.

Nếu không phải sợ người nào đó tức giận, ta mà sợ ngươi sao, không đem tên binh sĩ khí như ngươi đánh xuất huyết mới thôi, còn ở đó mà trùng ta...

Đêm càng ngày càng khuya, mọi người dùng cơm xong, liền có hạ nhân trong cốc thu dọn đi xuống, nhưng mọi người cũng không có rời đi, ánh trăng như vậy, cảnh đẹp như vậy, thật muốn làm chút gì đó, Thanh Dao nghĩ vậy, lập tức chậm rãi mở miệng: “Ta đàm một thủ khúc cho mọi người nghe nhé.”

“Được.”

Vài người kêu lên tốt, ngay cả Văn Ngọc cũng có hứng thú, âm khí vừa rồi tiêu tán không ít, nếu hắn đã thích Thanh Dao, đương nhiên phải tiếp thu con gái của nàng Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi tuy rằng ác liệt, nhưng nàng là nữ nhi của Thanh Dao, hắn đương nhiên muốn tiếp nhận nàng, hơn nữa nhìn một gốc độ khác mà nói, nha đầu kia thông minh như vậy, nếu như Thanh

Dao có thể sinh thêm đứa bé nữa, nói không chừng cũng thông minh như vậy, Văn Ngọc nghĩ đến đây, trong lòng buông lỏng rất nhiều. (TT: có chắc huynh chịu nổi tiểu ma nữ này không? coi chừng bị ăn đau dài dài ^.^)

Thanh Dao vừa thấy tất cả mọi người đều hứng thú, ngược mắt mỉm cười nhìn Vô Tình, Vô Tình gật đầu, nàng liền quay lại phân phó Mạc Sầu.

“Đi đem đàn đến đây.”

“Dạ, chủ tử,” Mạc Sầu lập tức bước lên thềm đá, đi qua hành lang dài, vào phòng lấy cầm, cầm kia rất nhanh bị lấy tới, đặt ở trên bàn, Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở trước bàn, khẽ nhắm hai tròng mắt, mười ngón vuốt nhẹ trên đàn.

Tiếng đàn vang lên, ở trong bóng đêm du dương bay xa.

Mọi người chìm đắm trong tiếng đàn vui vẻ, bỗng nhiên một giọng ca nhẹ nhàng dễ nghe vang lên, mang theo mờ ảo mùi vị thần tiên.

Là Thanh Dao đang hát, đây là một khúc thanh hoa từ, nàng đang thử dùng tiếng đàn đan tấu, phối hợp với lời ca, ở trong bóng đêm lộ ra hương thơm nồng nàn như rượu.

“Tô mi câu lặc thu thiên thoại bắc phong long chuyển đàn,

Bình tảng điệu hội đích mẫu đàn nhất như nhĩ thụ song,

Âm nhiên đằng hương thấu quá song tâm sự ngã liêu nhiên.

Tuyên chỉ thượng triều biên trực xích các nhất bán.

U sắc tuyển nhiệm thị nữ đồ nhân vi bị thất thải.”(*)

(*) bài này Thanh Hoa từ (青花瓷) này mọi người có thể tìm trên google nhé. ta giữ nguyên phiên âm hán việt.

Tất cả mọi người ngây dại, trong ấn tượng ấn tượng của bọn hắn, Thanh Dao là một nữ tử một cơ trí, thanh tuyệt, còn chưa từng nhìn thấy mặt mềm mại đáng yêu của nàng, cúi đầu lắng nghe ý nghĩa của lời ca, nó như đánh thăng vào lòng của mỗi người.

Ca từ hiếu động, hương vị thanh sạch tươi mát, ở giữa tiếng ca của nàng, mọi người như thấy một vị mỹ nhân như ngọc, bàn tay trắng nõn bô dạng nhu thuận đang vẻ lại chân dung xinh đẹp của mình.

Người đẹp cảnh đẹp, dưới ánh trăng này, tiếng đàn động lòng người, tiếng ca mê hoặc người, mà ca từ kia lại càng làm cho người ta kinh hãi.

Một khúc dừng, dư hương lượn lờ, mọi người vẫn đắm chìm ở trong đó.

Thanh âm nhẹ nhàng của Vô Tình vang lên vang lên: “Thanh Dao, khúc này là?”

“Thanh Hoa Tử, ” Thanh Dao nhẹ nhàng trả lời, trên mặt phủ sắc thái mộng ảo, cầm nhéch lên, xinh đẹp đến cực điểm, nữ nhân này đến tột cùng có bao nhiêu mặt, mỗi một mặt đều làm cho người ta kinh ngạc mà tán thưởng.

Vô tình nhìn Văn Ngọc, ánh mắt thật sâu dừng ở trên người hắn, rất lâu cũng không có lên tiếng.

Trong bóng đêm, vang lên một tiếng động rất nhỏ, làm cho người ta có một loại cảm giác nổi da gà , mỗi người đều cảm thấy da đầu run lên bất an.

Tựa hồ có con vật gì đó lượn qua lượn lại , Thanh Dao nhíu mày, thu lại vẻ kiều mị lúc trước, quanh thân toả hơi thở lạnh lùng, lảng lặng ngưng thần nghe.

Hình như là rắn.

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu thì lập tức có người kêu lên.

“A a a, xà a, thiệt nhiều xà a, ” có hạ nhân từ phía sau chạy đến, người ở dưới thèm đá sắc mặt đều đại biến, nhất là Vô Tình, sắc mặt rất khó coi, trước tiên, liền biết có người xâm nhập, trong cốc này chưa từng có xà, bởi vì trong cốc trồng rất nhiều dược thảo, xà không dám tới gần , trừ phi là có người khống chế.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu rất nhanh nhìn lên, chỉ thấy từ trong Rừng Hoa Đào, không ít xà từ từ bò đến, vênh đầu, tầng tầng lớp lớp bò ra, phía trên ngọn cây rơi xuống cũng có, lại nhìn trên nóc nhà, cũng có xà rót xuống dưới, đầy trên mặt đất.

Chương 113.3

Vô Tình liếc mắt nhìn một cái, xà này tất cả đều là kịch độc, chỉ cần bị chúng cắn một ngum, chỉ sợ đủ để trí mạng, bởi vậy trầm giọng mở miệng.

“Cần thận chút, xà này có độc.”

Mà Thanh Dao cùng Mạc Sâu còn có Tiểu Ngư Nhi, rốt cuộc vẫn là nữ nhân, nên sớm bị dọa đến thất sắc, thật không phải sợ xà độc.

Nữ nhân trời sinh đối với loại động vật bò sát không xương này, đều có cảm giác sợ hãi, đây là một loại thiên tính, cho nên trong bóng đêm, tiếng kêu của nữ nhân từ từ vang lên, mà tiếng kêu của các nàng lại đưa đến tiếng cười to, trong bóng tối, như hai con đại diều bay lượn trong không trung, nương theo hướng gió, cũng không vội vã rơi xuống, chỉ tại không trung xem kịch vui.

Thỉnh thoảng phát ra tiếng cười quái dị.

Vô Tình vừa nhắc đầu nhìn thấy hai người kia, sắc mặt tối sầm, áo trắng chính là nam tử, hắc y chính là nữ tử, mà hai người này đúng là quái vật trong giang hồ, Hắc Bạch Song Sát, chuyên lấy việc điều khiển xà kịch độc làm điều vui, xà này đều là bọn họ nuôi dưỡng, mỗi một con đều có kịch độc, đừng nói là bị cắn, chính là bị nọc độc phun đến, chỉ sợ cũng sẽ mất mạng.

Vô Tình nhận ra bọn họ, sắc mặt liền càng thêm khó coi, hướng giữa không trung hét lớn.

“Hay cho các ngươi Hắc Bạch Song Sát, các ngươi không ở hang ổ của các ngươi, dám chạy đến Vô Tình Cốc của ta quấy rối, các ngươi muốn làm gì?”

Hắc Bạch Song Sát nghe xong lời nói của Vô Tình, đặc ý cười to, Bạch Sát che đi khuôn mặt dữ tợn, khéo môi nhếch lên, lãnh liệt lên tiếng: “Thế nhân đều nói ngươi Quý y Vô Tình, y thuật rất cao, giải độc lại càng lợi hại, hôm nay Hắc Bạch Song Sát ta, sẽ thử xem năng lực của ngươi.”

Lời này rơi xuống, Vô Tình biết bọn họ hôm nay sẽ không tự tiện đến đây, lập tức sắc mặt trầm xuống, trường bào màu trắng vung lên, mặt đất băng phẳng vang lên một tiếng nổ, một đan hoàn bị hắn bắn ra, xà ngửi thấy mùi hương này, trong khoảng thời gian ngắn không dám động.

Hắc Bạch Song Sát vừa thấy, tay áo bào rộng thùng thình thu lại, xoay mình từ giữa không trung rót xuống, hai người đồng thời từ bên hông lấy ra một cây sáo trúc, rõ ràng là cây sáo bình thường, nhưng âm thổi ra, lại làm cho đàn xà đang đứng yên chuyển động, kích động hắn lên, quay cuồng tiến lên phía trước.

Âm thanh cuộn vào nhau, không ngừng quay cuồng, cứ nhấp nháy thăng mà đi.

Nhin đòn xà ùn ùn kéo đến, Thanh Dao cùng Mạc Sầu chờ kinh hãi qua đi, sắc mặt âm hàn đột nhiên mở miệng: “Không phải chỉ là xà hay sao? Cùng bọn chúng liều mạng.”

Một lời vừa thoát ra, Tiểu Ngư Nhi liền xoay người trở về phòng, rất nhanh đưa ra hai vật: “Nương, có này.”

Nàng đem vật trong tay đưa lên, đây là thứ mà lúc nàng nhảm chán làm ra, đúng là hai quả lựu đạn thô sơ, Thanh Dao vừa thấy liền mừng rỡ, thật sự là quá tốt, không nghĩ tới nha đầu này thực sự làm được, lập tức nhận lấy, cười lạnh một tiếng, nhìn sang những người bên cạnh, chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi để đó cho ta, tránh ra một chút.”

Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, mọi người liền nhất nhất làm theo, cũng không biết nàng muốn biểu diễn gì, chỉ có Văn Ngọc thấy rõ ràng, liền kinh hãi đám chiến, nàng thật sự làm ra vật này sao, trên đời lại thật sự có lựu đạn, nếu loại này đồ vật này vận dụng ở trong chiến tranh, sẽ phát sinh nhiều uy lực a.

Thanh Dao dùng sức lôi kéo, lựu đạn bậc lên, xoay mình quăng xa, phát ra một tiếng nổ.

Một cỗ mùi khét tràn ngập ở giữa không trung, mọi người chỉ nghe đến thỉnh thoảng tiếng két két truyền đến, rõ ràng là tiếng xà nướng.

Lựu đạn vừa ra tay, trong nháy đánh chết rất nhiều xà, mà hắc bạch Song Sát lúc này trợn to mắt khó tin, đó là vật gì vậy, uy lực lại mạnh như thế, chỉ một cái liền đánh đổ rất nhiều tâm huyết của bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không dám có thêm động tác nào, Thanh Dao lạnh lùng căm tức nhìn Hắc Bạch Song Sát, trầm giọng mở miệng.

“Tốt, các ngươi nếu tiếp tục tiến lên, ta liền giúp xà của các ngươi đi gấp

quỷ, xem các ngươi còn dám kiêu ngạo không.”

Hắc Bạch Song Sát nhất thời không dám dẽ dàng hành động tiếp, bởi vì xà này là tâm huyếtnhiều năm qua của bọn họ, bồi dưỡng nhiều năm mới có thành quả như hôm nay, nếu thật sự bị nữ nhân này đánh chết, bọn họ cái gì cũng không còn, nhưng nếu bọn họ cứ như vậy trở về, sẽ không thể trả lời với cố chủ, mà bọn họ cũng không thể tận mắt thấy xà của họ chết không công, xà này quan trọng so với con của bọn họ không kém là bao nhiêu, chẳng lẽ đứa nhỏ của chính mình bị giết, bọn họ có thể không báo thù.

Hắc Bạch Song Sát nghĩ thông điểm này, sắc mặt dữ tợn mở miệng.

“Hôm nay không phải ngươi chết, chính là ta chết, chúng ta liều mạng.” Nói xong lại chỉ huy xà đòn xông tới, đòn xà ngừng di động lúc trước, lại quay cuồng, dây dưa, xông lên phía trước, Thanh Dao tuy rằng trấn định, nhưng thấy động vật mềm nhũn như vậy, trong lòng vẫn có điểm run sợ, bất quá trong tay còn có lựu đạn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không sợ bọn họ.

Dùng sức đòn lôi kéo chốt cài, lại ném ra một cái, tiếp tục giết chết rất nhiều xà.

Lúc này thì Hắc Bạch Song Sát chịu không nổi nữa, ngửa mặt lên trời gào thét, trong bóng đêm tạo thành thanh âm tàn bạo như sói, theo cơn tức giận mà vang lên.

Tiếng trúc càng bén nhọn, đám xà còn lại tiếp tục chuyển động, mỗi con đều bay lên không trung hồi lâu, đầu nhẹ nhàng chuyển động trái phải, trong bóng đêm, ánh mắt xanh lè di chuyển, thật là làm cho người ta sợ hãi.

Thanh Dao vừa thấy trong tay không còn lựu đạn, quay đầu xòe tay ra: “Lựu đạn đâu? Đưa tiếp đây.”

Tiêu Ngu Nhi vừa nghe thấy liền cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Không có, ta chỉ làm có ba cái, một cái lúc trước dùng thử, chỉ còn hai cái.”

“Cái gì?” Thanh Dao cùng Mạc Sầu đồng thời xoay người, giận trừng mắt nhìn nàng một cái, sao không chịu nói sớm, ít nhất nàng sẽ dùng tiết kiệm một chút.

Hắc Bạch Song Sát ở đối diện nghe được lời nói của nàng, đột nhiên nở nụ cười, một mảnh thị huyết: “Tốt, các ngươi giết xà của ta, hiện tại sẽ khiến

cho các ngươi chết ở trong độc xà của ta, vì những con xà đã chết mà báo thù.”

Nói xong, tiếng trúc càng phát ra cao vút, mắt thấy đàn xà lại tiến lên, nhưng đã còn rất ít, Vô Tình quay đầu nhìn phía Thanh Dao: “Ngươi đừng lo, có ta đây?”

Nói xong đột nhiên cười lạnh một tiếng, phượng vĩ cầm giương cao, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Thanh Dao, đến đây, song cầm hợp nhất, tấu một khúc sát xà nhé.”

Lời nói của hắn vừa roi xuống, Thanh Dao lập tức đem cầm mang ra, khí tụ đàn diền, khống chế phượng vĩ cầm, đợi cho tiếng đàn của vô tình vang lên, nàng dung nhập vào bên trong tiếng đàn, tiếng đàn vừa phát ra, liền mang theo cường đại sát khí, từng đợt bắn ngược đi ra ngoài, đàn xà rốt cục cũng không dám chuyển động nữa, bởi vì tiếng đàn này giống như một cái là chǎn, tự động cản trở chúng nó.

Mà theo tiếng đàn xâm nhập, đám xà giống như cao hứng hăng lên, tất cả đều vặn veo.

Hắc bạch Song Sát vừa thấy tình hình này, kinh hãi, xà còn lại của bọn họ đã trúng ma chưởng, nếu thật sự không khống chế được, chỉ sợ một ít còn lại của bọn họ cũng bị hủy luôn, lập tức không dám khinh suất, nhanh chóng sửa lại âm điệu, cường đại nội lực theo trúc âm bên trong bắn ra ngoài

Vô Tình cùng Thanh Dao phối hợp rất thiên y vô phùng(*), tiếng đàn càng ngày càng sắc bén.

(Thiên y vô phùng: không có khe hở)

Đám xà của bọn họ bị cân bằng ở giữa, một lùi một kích, trong chốc lát bọn chúng nằm phục xuống dưới, trong chốc lát lại vễn cao ở giữa không trung.

Hai lần, ba lần, bốn lần, quần lấy tại một chỗ, giống như đang nhảy múa.

Mọi người chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy trong ánh trăng, dưới hành lang dài, đàn xà đang múa, cảnh tượng phải nói có bao nhiêu doạ người còn có bao nhiêu kích động lòng người, làm cho tóc gáy người ta chỉ muốn dựng thẳng, cái loại cảm giác này là do sự lạnh lẽo từ bên trong toát ra.

Mà Văn Ngọc, vẻ mặt có chút đăm chiêu, nhìn chăm chú Tiếu Ngư Nhi ở một bên, vừa rồi khi bọn họ nói chuyện, hắn đã nghe rất rành mạch.

Lụy đạn này là do đứa nhỏ đó tạo nên, thật sự chấn động, đôi mắt kia âm thầm tính toán, quỷ dị đến cực điểm.

Gió đêm thổi qua, điệu múa của đàn vẫn còn đang tiếp tục, chặng qua lần lược bị hai cỗ nội lực đánh sâu vào, đàn xà tựa hồ đã hết sức mệt nhọc , không còn sức lực hướng về phía trước, có nhiều con đã mềm nhũn nằm úp sấp tê liệt ngã xuống trên mặt đất, không nhúc nhích, dường như đã chết, mà còn lại một ít, vẫn đang ở bất an xao động , Hắc Bạch Song Sát, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, rốt cục chịu được không được bỏ sáo trúc ra, ngửa mặt lên trời thét dài, thật lâu cũng không ngừng.

Nửa đời tâm huyết của bọn họ, dạy dỗ được một đàn xà, thế nhưng lại không chịu được một kích như thế , dễ dàng bị hủy ở Vô Tình Cốc này .

Nếu không có vụ nổ mạnh đầy uy lực của vũ khí kia, đàn xà này cũng không dễ dàng bị tiêu diệt, ngay cả xà trận cũng chưa kịp bày, liền bị giết chết , Hắc Bạch Song Sát hận ý bỗng nhiên dâng trào, xoay mình hóa thành hai cỗ kinh phong, bay đến.

Mặc Sâu cùng Mặc Ưu thân hình vừa nhúng, phi thân mà lên.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt không cam lòng rót lại phía sau, vài người quây lại đánh thành một đoàn.

Vô Tình cùng Thanh Dao đột ngột thu lại tiếng đàn, lại nhìn đàn xà kia, đều đã tử vong, cả trong cốc, xác xà trải rộng, vài con còn có hơi thở, hơi hơi khẽ động đậy.

Mặc dù đã chết, vẫn làm cho da đầu người ta run lên.

Dưới hành lang dài, dưới mái hiên, Trên thềm đá, trong rừng đào , nơi nơi đều là tử xà (rắn chết)

Vô Tình vẫn không nhúc nhích ngồi ngắn ở trên xe lăn, Hắc Bạch Song Sát xưa nay cùng vô Tình cốc nước giếng không phạm nước sông, lần này vì cái gì mà ban đêm xông vào Vô Tình cốc, thứ nhất là vì tiền, thứ hai là nghe lệnh của người nào, bất quá có khả năng nhất chính là loại thứ nhất , vì tiền

tài.

Đến tột cùng là ai đối với vô tình cốc động sát khí, Vô Tình cau mày, ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn tam hoàng tử Văn Ngọc, người này tâm kế thâm trầm, thật không biết hắn đang nghĩ cái gì?

Hắn ta muốn vào Vô Tình cốc là vì Dao nhi, hiện tại xem ra, vì Dao nhi cái gì hắn ta cũng dám làm.

Vô Tình im lặng không nói gì, trên đất trống, bốn người vây lấy hắc bạch Song Sát, mắt thấy hai người kia đã bị vây trong thế hạ phong.

Hắc Bạch Song Sát võ công cũng không phải đứng đầu, chẳng qua có thuật điều khiển xà lợi hại mà thôi, hơn nữa trong đàn xà này, tất cả đều là xà kịch độc, bởi vậy mọi người mới có thể đối với bọn họ sợ hãi, bất quá bọn họ xông vào Vô Tình cốc chính là đánh lộn bàn tính, Vô Tình ánh mắt đột nhiên lanh lẹ, quanh thân sát khí.

Hắc Bạch Song Sát mắt thấy chính mình bị vây ở thế hạ phong, nếu tiếp tục đánh tiếp, chẳng qua cũng giống như đàn xà của hắn chết ở tại trong cốc này thôi, bởi vậy thân hình liền tung ra chiêu lộn xộn, tránh đi công kích của Thanh Phong, Song Sát kia lập tức phóng trong tay ra, ném một bao khói độc.

Bốn người Mạc Sâu, đành rút lui từng bước, hai người kia nhân cơ hội, lập tức bay lên không hướng rùng hoa đào mà chạy

Nhưng Vô tình sóm tính đến hắc bạch Song Sát sẽ làm vậy, thiên tàm ti trong tay nhanh như giao long nổi trên mặt nước, tung ra ngoài, trong nháy mắt công phu cuốn lấy Hắc Sát, làm cho nàng ta thoát không được thân, mà Bạch Sát nhìn thấy rõ ràng như vậy dùng sức đẩy Hắc Sát ra, rống giận: “Ngươi mẹ nó kéo dài thời gian làm gì, còn không mau cút đi, nhớ kỹ vì lão tử báo thù.”

Hắc Sát thân hình vừa động, người đã nương theo hướng gió, bay nhanh ra ngoài, mà thiên tàm ti của Vô Tình cũng cùng lúc thu về, cường đại nội kinh mang theo sát khí sắc bén hướng giữa không trung đánh ra, Bạch sát thăng tấp roi xuống ngả lộn nhào, nằm đè phía trên xà đàn kia, Vô Tình xoay mình bay lên không, một chưởng đánh tới, thăng vào ngực của Bạch sát.

Hắn mở to hai tròng mắt, dường như không cam lòng nhắm hai mắt lại.

Mà Vô Tình rơi trở lại xuống phía trên xe lăn, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ngay tại vừa rồi, hắn đã động lòng trắc ẩn, bằng không hắn kia cũng trốn không thoát.

Không nghĩ tới Song Sát ác danh lan xa thế nhưng lại vợ chồng tình thâm, đây là tình cảm mà hắn cực kì hâm mộ, bởi vậy mới có thể ở một khắc cuối cùng tha cho Hắc sát một mạng, chỉ mong nàng tự giải quyết cho tốt, nếu không lần tiếp theo sẽ không may mắn như thế.

Cả Vô Tình cốc, tràn ngập mùi khét, còn có mùi máu tươi.

Vô Tình lạnh lùng nhìn quét quanh mình, cuối cùng thản nhiên mở miệng: “Đêm đã khuya, đều trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, công tử,” Thanh Phong cùng Minh Nguyệt lên tiếng trả lời, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đi đến bên người chủ tử, may mắn là đã đem mười mấy đứa nhỏ an trí ở địa phương khác, bằng không buổi tối hôm nay chỉ sợ càng loạn.

Chương 113.4

Thanh Dao nhìn hết thấy trước mắt, mạnh mẽ nhịn xuống buồn nôn của chính mình, xà khắp nơi trên đất, còn có thịt xà bị lựu đạn phá hủy, huyết nhục mơ hồ, mỗi một dạng đều lọt vào ánh mắt của nàng, hơn nữa không chỉ có kích thích, mà còn rất áy náy, nếu bọn họ không ở nơi này, chỉ sợ cũng sẽ không phát sinh việc này.

“Vô Tình?”

Vô tình ngẩng đầu chạm đến mâu quang của nàng, trên mặt cái nhu hòa, chạm rãm mở miệng.

“Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy, đi nghỉ ngơi, chuyện gì cũng không có.”

“Ân, ngươi cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi,” Thanh Dao gật đầu, cực lực nhịn xuống buồn nôn trong lòng, nếu không phải nhịn xuống, chỉ sợ nàng không chế được ói ra.

Thanh Dao cùng Vô tình nói tạm biệt, cũng cùng tam hoàng tử Văn Ngọc nói tạm biệt xong, mới xoay người đi lên thềm đá, đi qua hành lang dài, vào

phòng của chính mình.

Vừa đi vào phòng gian, liền nhịn không được nôn ra một trận, Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư Nhi sợ hãi, chạy nhanh đến cạnh nàng.

“Nương, ngươi làm sao vậy? Không có việc gì chứ?”

Khuôn mặt nho nhỏ lo lắng, còn vươn tay đến thử một chút nhiệt độ ở trán nàng, Thanh Dao nhìn vẻ mặt lo lắng của các nàng, lắc lắc đầu, sắc mặt đã là một mảnh tái nhợt.

“Ta cảm thấy ghê tởm.”

“Ân, quả thật là ghê tởm” Tiểu Ngư Nhi nhéch miệng một chút, nhưng nàng trời sinh không sợ xà, nàng nhớ rõ nương rất sợ xà, khó trách nghĩ đến muốn nôn.

Mà Mạc Sầu nhớ tới xà này, cũng nhịn không được run rẩy một chút, có một loại cảm giác ướt sũng quanh mình, nâng mắt đánh giá một chút phòng, ngay cả từng góc nhỏ cũng không buông tha, cuối cùng buông xuống một lòng:

“Tốt lắm, cuối cùng đã không còn xà.”

“Bất quá đòn xà này thật kì quái? Hai người kia cũng kỳ quái, tại sao lại tiến vào trong cốc vậy?”

Tiểu Ngư Nghi nhảy lên trên ghế, hai tay nâng má, vẻ mặt có chút đăm chiêu, chuyện buổi tối hôm nay quả thật không tầm thường, Vô Tình cốc từ trước đến nay vẫn bình an vô sự, tuy rằng cũng có người muốn xông vào, nhưng không ai có thể tiến vào trong, hiện tại hắc bạch Song Sát mang theo một số lớn xà tiến vào cốc, chỉ sợ về sau có thể có những người khác tiến vào cốc nữa.

“Đúng vậy, tiểu thư, tại sao hai người kia lại biết chúng ta hôm nay quay về cốc? Đây mới là điều kì quái nhất, chúng ta hôm nay vừa trở về, bọn họ liền biết, suốt đêm chạy lại đây, chuyện này không phải chúng tôi rằng bên người chúng ta có gián điệp sao?”

Mạc Sầu nói xong, Thanh Dao sắc mặt lạnh xuống, nàng thật sự không thể tin chuyện đó là sự thật.

Trong đám người của bọn họ, chỉ có Văn Ngọc là người ngoài, nếu nói có

gián điệp, cũng chỉ có hắn, mặc dù hắn không phải Ngân Hiên, cũng sẽ không hại bọn họ đi.

Nhưng lời nói của Mạc Sâu, cũng không có sai, bất quá còn có một loại khả năng.

Chính là người trong hoàng thất của Hoàng Viên Quốc, bọn họ biết Vô Tình từng ở trong phủ của thái hoàng tử, như vậy thái hoàng tử mất tích chắc sẽ vào Vô Tình cốc.

Đêm nay Hắc Bạch Song Sát đến tột cùng là do người của Hoàng Viên Quốc phái tới, hay là Văn Ngọc ngầm hạ độc thủ?

“Nương, ta cảm thấy được Văn Ngọc kia có chút là lạ, tối hôm nay, hắn từ đầu tới đuôi chưa nói một câu nào, việc này rất không bình thường, người bình thường gặp được loại sự tình này, không phải nên bát an sao? Ít nhất cũng tỏ vẻ một chút chứ, nhưng hắn thì một chút động tác đều không có, hình như đã sớm biết trước.”

Tiêu Ngư Nhi vừa nói xong, Mạc Sâu một bên gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, tam hoàng tử rất không bình thường.”

Mạc Sâu mê mang nghĩ, có lẽ tất cả đều do một chữ tình, trong thời gian Tam hoàng tử còn là con của Thùa tướng, lúc đó liền dây dưa cùng tiểu thư, chỉ cần suy nghĩ một chút là thấy được, hắn sẽ không dễ dàng buông tay, có lẽ hắn để cho Hắc Bạch Song Sát xuất hiện, chính là vì giết người của Vô Tình Cốc, như vậy tiểu thư sẽ theo hắn ly khai.

Hắn tính toán cũng thật giội, nhưng mà không ngầm lại, Vô Tình là người dễ đối phó vậy sao?

Thật sự đã hại chết Bạch Sát, còn tồn thết tâm huyết nửa đời của bọn họ.

“Tốt lắm, không đè cập tới hắn nữa, ta sẽ lưu tâm” Thanh Dao thật sự không muốn Văn Ngọc trở thành cái loại người này, nhưng chuyện này đã rành rành ra đây, bất quá việc gì cũng có ngoại lệ, nói không chừng thật sự là người của Hoàng Viên Quốc động tay động chân, không có chứng cứ xác thực, nàng sẽ không kết tội cho ai, nhưng nàng sẽ lưu ý hướng đi của Văn Ngọc.

Trong phòng, ngọn đèn rất sáng, Thanh Dao khẽ cử động, quét nhìn về phía Tiểu Ngư Nhi ở một bên, tựa tiêu phi tiêu, Tiểu Ngư nhi lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, nàng không biết đã làm gì choc tới nương a.

“Nếu đã tạo lựu đạn, tại sao không tạo nhiều một chút, hơn nữa uy lực cũng không phải lớn lắm, quá nhỏ .”

Thanh Dao đây là lấy tiêu chuẩn lựu đạn của hiện đại mà so sánh, nếu đêm nay, lựu đạn có uy lực lớn như hiện đại, hai cái cũng đủ để giết chết hết cả đàn xà của Hắc Bạch Song Sát, mà không phải chỉ giết hơn phân nửa.

Tiểu Ngư Nhi chớp mắt, hơn nữa ngày cũng lên tiếng không được, ngẩng đầu thấy Thanh Dao vẫn đang đợi nàng trả lời, Tiểu Ngư Nhi hữu khí vô lực mở miệng.

“Đừng nói nữa, căn bản không có nguyên vật liệu, không làm được lựu đạn như vậy, ngoài nổ cũng không được tốt, nguyên liệu cho kíp nổ cũng không có, thật vất vả mới tạo được ba cái, gần đây ta đang suy nghĩ có thể dùng cái gì thay thế được đây.”

Tiểu Ngư Nhi nói đạo lý rõ ràng, ánh mắt thật to lóe ra , Mạc Sầu nghe mãi vẫn không hiểu ra sao, tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn đang thực kính nể, tiểu thư nhỏ rốt cuộc là người hay yêu quý, khó trách Minh Nguyệt nói thầm nàng là tiểu yêu tinh.

Hiện tại ngay cả bọn họ cũng có ý nghĩ như vậy , rõ ràng chỉ là đứa nhỏ, nhưng lại làm được cái vật lợi hại đó, vậy mà tiểu thư còn nói vẫn không lợi hại... .

Trong phòng Thanh Dao cũng không biết Mạc Sầu đang rối rắm, vẫn đang chăm chú hỏi Tiểu Ngư Nhi.

“Vậy ngươi làm như thế nào mà làm ra ba cái này.”

Tiểu Ngư nhi vừa nghe lời của nàng, mím môi nở nụ cười, có chút đắc ý.

“Sau đó ta nghĩ đến một chuyện, trong nhà dân chúng bình thường bốn phía đều có chuồng heo, tiêu hoàng (*) có thể thay thế cho kíp nổ (hay ngoài nổ), sau đó là Minh Nguyệt giúp ta tìm về, chẳng qua quá ít .”

(*) Ta nghĩ là Tiểu Ngư Nhi dùng phân chuồng để lấy khí gas hoặc phân huỷ

hay phân tích gì đó để tạo ra kalinitrat để chế tạo thuốc nổ.

Tiểu Ngu Nhi nói xong lời cuối cùng có điểm tiếc nuối, bất quá việc gì cũng đã qua, cho nên nàng không vội.

“Vậy ngươi nhất định phải suy nghĩ thêm, đây chính là một việc chữ dụng” Thanh Dao sờ sờ đầu Tiểu Ngu Nhi, chỉ cần tạo được thuốc nổ là tốt rồi, tương lai nói không chừng có chỗ cần dùng.

“Được” Tiểu Ngu Nhi gật đầu, Mạc Sầu ở một bên nhìn thấy trời đã tối sầm, nhanh chóng thúc giục một lớn một nhỏ hai cái chủ tử: “Đêm đã khuya, sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

“Tốt,” hai người đồng thời gật đầu, Tiểu Ngu Nhi nhanh chóng ôm lấy cổ Thanh Dao, ngọt ngào mở miệng: “Đêm nay ta cùng nương ngủ.”

“Được” Thanh Dao hào phóng gật đầu, hai mẹ con vui vẻ cùng nhau rửa mặt đi ngủ, có một số việc tựa hồ đã phai nhạt, coi như một làn khói nhẹ đã bị đánh tan, về chuyện kiếp trước, về Tiểu Duệ, đều đã rời khỏi các nàng rất xa, cho nên không cần nhắc lại

Chương 113.5

Ngày thứ hai, Vô Tình cốc lại trở lại vẻ đẹp như xưa, từ xà, một con cũng không thấy, sớm đã bị Vô Tình ra lệnh thu dọn, ngay cả thi thể của Bạch Sát, cũng bỏ ở trong đầm.

Ánh nắng ấm áp theo tầng mây bắn ra, mang theo hơi thở thơm mát, hoa đào bay tán loạn, từng hàng rơi xuống lan can, nơi nơi một mảnh thanh lệ.

Ném qua đồ ăn sáng, sau đó Thanh Dao cùng Văn Ngọc đi tản bộ trong cốc, phía sau còn có Mạc sầu cùng Tiểu Ngu nhi đi theo, hai người một tắc cũng không rời, theo sát sau Thanh Dao, thật không phải sợ Thanh Dao bị hại, mà là chán ghét Văn Ngọc, không muốn để cho bọn họ ở chung một mình.

Phía sau cốc, không hề có núi cao, chỉ có đủ các loại dược thảo, trong gió sớm chập chờn lay động, trong không khí tràn đầy hương thơm của dược thảo, bên kia dược thảo điên, đó là thanh hò, từng cơn gió tạo nên gợn sóng lăn tăn không ngừng lan động.

Văn Ngọc đứng ở giữa ruộng dược thảo, nhắm mắt hô hấp, nói thật ra, nơi

này thật là thế ngoại tiên cảnh, làm cho người ta lưu luyến quên đi mọi thứ, quan trọng nhất là có thể rời xa hồng trần thế tục, không có nửa điểm phiền não.

“Đàn xà buổi tối hôm qua, đột nhiên lại xuất hiện, hình như cố tình trong lúc chúng ta ở trong cốc mà tấn công , chỉ sợ người khác sẽ hoài nghi là ta dụng tâm kín đáo, cho nên hôm nay ta sẽ xuất cốc?”

Thanh âm của Văn Ngọc nghe có điểm cô đơn, Mạc Sầu cùng Tiểu ngữ Nhi phía sau nhìn nhau, hai người liền vui sướng chỉ còn kém vỗ tay.

Bất quá ngay sau đó thanh âm của Thanh Dao vang lên: “Ngươi suy nghĩ nhiều, ta chỉ muốn hỏi ngươi?”

Thanh Dao ánh mắt mảnh trong sáng, khiến cho Văn Ngọc có chút không dám nhìn, nhưng lại cố trấn định nhìn nàng, chỉ nghe nàng mở miệng: “Có phải ngươi làm hay không, ngươi nói , ta tin tưởng, nhưng nếu như gạt ta, về sau chúng ta không bao giờ là bằng hữu nữa.”

Nàng tuy rằng nói chậm, hơn nữa giọng điệu hiền hoà, nhưng người hiểu được cá tính của nàng, đều biết, những lời nàng nói, thì luôn luôn nói sẽ làm.

Văn Ngọc nội tâm run lên, tên đã lắp trên cung không thể không bắn, cho dù hắn thừa nhận , chỉ sợ nàng cũng sẽ chán ghét hắn, chẳng bằng ăn cả ngã về không, hiện tại đã không chỉ là vấn đề tình cảm nữa, lúc trước hắn nghĩ chỉ cần nàng đồng ý, nhưng hiện tại hắn không phải là người kia hoàn toàn không có vướng bận gì, mà còn là Tam hoang tử, thiên hạ nếu đại loạn, hắn thân là thành viên hoàng thất, tự nhiên phải lo lắng sự sống còn của Vân Thương Quốc.

Tuy rằng hắn thực thích Dao nhi, nhưng khi thiên hạ loạn, làm gì còn có Niết bàn (chốn bồng lai), nếu có thể đem Dao nhi mang theo bên người, thật ra rất có lợi, hơn nữa còn có tiểu hài tử kì quái của nàng nữa, Văn Ngọc trong lòng tính toán.

Sắc mặt trấn định, thản nhiên mở miệng: “Ta sao lại làm cho hắc bạch Song Sát vào cốc, hơn nữa ta cũng không biết bọn họ, bất quá, nếu ngươi đã nghĩ như vậy, ta hôm nay lập tức xuất cốc.”

Văn Ngọc lấy lui làm tiến, Thanh Dao cũng không có nói cái gì, hít sâu một cái, nhìn ruộng được tháo, thản nhiên cười

“Ngươi đừng đa nghi, nếu ngươi trong sạch thì không cần lo lắng, hơn nữa cho dù có người tiến vào, thì chỉ có chịu chết, Vô Tình cũng không phải là hư danh, tới nhiều chính là bị chết thảm mà thôi.”

Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, Tiêu Ngư Nhi phía sau lập tức kêu lên.

“Đúng vậy, Vô Tình công tử rất lợi hại, tới một người giết một người, đến hai người giết một đôi,” nàng nói xong, còn đong đưa tà nghẽ nhìn Văn Ngọc, Văn Ngọc tâm nội run lên, vì sao hắn cảm thấy tiểu nha đầu này hiểu được nội tâm hắn đang nghĩ gì.

Văn Ngọc tưởng tượng đến điều này, cảm thấy có một chút run rẩy, không thể nào, nhất định là hắn suy nghĩ nhiều.

Tiểu nha đầu này tựa hồ còn chưa tới một tuổi đâu, sao lại có được con ngươi sắc bén như vậy, nói chuyện thì lợi hại vô cùng, mỗi một lần nhìn đến nàng, Văn Ngọc liền có điểm mao cốt tùng nhiên(*)).

(* mao cốt tùng nhiên: nỗi da gà)

Thanh Dao thu hồi tầm mắt đang nhìn về Thanh hồ, quay đầu nhìn phía Văn Ngọc, nhẹ giọng mở miệng.

“Ngươi đã đi qua linh sơn chưa?”

Văn Ngọc không biết Thanh Dao vì sao đột nhiên hỏi như vậy, ngung mi suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, cẩn thận đính mở miệng: “Đi rồi.”

Linh sơn hắn có biết đến, cùng nổi danh như Thiên Sơn, trên đó có rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Thanh Dao thở dài một tiếng: “Ta chưa từng đi linh sơn, cho nên muốn đi xem cảnh tượng xinh đẹp của núi kia, nghe nói nó cùng Thiên Sơn đều nổi danh, không biết là thật hay giả.”

Văn Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, dịu dàng cười cười, dung nhan yêu nghịt mang thần thái bức người, khéo môi khẽ nhéch: “Nếu Dao nhi thích, ta cùng ngươi đi linh sơn một chuyến.”

Lời nói hắn vừa rơi xuống, Thanh Dao trong lòng run lên, không nghĩ tới

Ngân Hiên thật sự không phải hắn, mà là một người khác, đáp án miêu tả sinh động như vậy, lại làm cho lòng của nàng đau vô cùng trầm trọng.

Nguyên lai thật sự là hắn, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía bích hồ không nhúc nhích.

Thanh âm của Văn ngọc vang lên: “Thanh Dao, nghĩ cái gì vậy?”

“Ách, không có gì? Chúng ta trở về đi,” Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, thản nhiên mở miệng, có lẽ thật sự nàng đã nợ hắn, bất quá hắn rời đi cũng tốt, đỡ phải đối mặt, nàng thật đúng là không biết nên lấy loại diện mạo nào để gặp lại hắn.

Q.3 - Chương 114: Thê Lực Vũ Trang Bí Mật

Văn Ngọc, không bao giờ còn là tiền Sở Thiển Dực trước kia nữa, hoặc là cho tới bây giờ nàng cũng không thực sự hiểu được người này, nhớ tới chuyện hắn chỉ là một đứa bé nhỏ lại có thể lén lút giấu đi thân phận của mình hơn hai mươi năm, có thể thấy được lòng của hắn toan tính so với bất luận kẻ nào cũng không thua kém, trước đây nàng chỉ nhìn thấy một mặt bất cần đời của hắn, mà không thấy được mặt tâm kẽ thâm sâu ẩn giấu bên trong hắn.

Nghĩ đến đây nàng biết hắc bạch Song Sát kia thật sự là hắn mang vào, như vậy mục tiêu của hắn là cái gì?

Thanh Dao vẻ mặt bình tĩnh nghĩ ngợi, vượt lên đầu đi ở phía trước, Tiêu Ngư nhi cùng Mạc Sầu theo sát phía sau nàng, tăng thêm cự ly giữa mẫu thân cùng Văn Ngọc tam hoàng tử.

Mẫu quang của Văn ngọc rơi vào trên người một đạo thân hình nhỏ, ánh mắt mang ý cười, là người thì đều có điểm uy hiếp a, nếu như hắn mang đi Tiêu Ngư nhi, như vậy Thanh Dao còn có thể trấn định được sao? Còn có thể không hoảng không sợ nữa sao? Hắn không muốn khó xử nàng, nhưng hắn thực sự muốn đem nàng giữ ở bên người, nhưng lại không muốn bỏ mặc quốc gia không để ý đến, vì thế chỉ có thể ra hạ sách này.

Văn Ngọc một phen quyết định mưu kế, dễ dàng không gì sánh được đi theo thân ảnh phía trước, một đường trở về chỗ cũ.

Lúc Thanh Dao trở về, Vô Tình đang trong gian phòng chờ nàng, vẻ mặt ôn hòa tiểu ý, như ánh nắng xán lạn rực rỡ, bình tĩnh nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng tựa hồ có chút không vui, liền ôn nhu hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên lai hắn thật sự không phải là Ngân Hiên,” nàng nói xong, đi tới ghế bên người Vô Tình ngồi xuống, Vô Tình vuơ tay nắm tay nàng.

“Phải, hắn không có phong phạm của Ngân Hiên, cũng không có cái loại

cảm giác khắc cốt ghi xương,” Vô Tình thản nhiên nói, bởi vì người với hắn giống như anh hùng tiếc anh hùng, hai người trong nháy mắt, ít nhất đã tâm ý tương thông, mà không giống Văn Ngọc, hắn vừa nhìn thấy tên này, liền không có hảo cảm, người nam nhân này tâm kế quá sâu.

Hắn để cho Văn Ngọc vào cốc, chính là muốn Thanh Dao hiểu rõ, hắn không phải Ngân Hiên, đỡ phải sau này nàng lại trúng kế sách của tên đó, hơn nữa e là Văn Ngọc còn hành động khác, đến lúc đó, Thanh Dao sẽ gấp triệt để hiểu rõ người này tâm kế lợi hại đến đâu.

“Được rồi, đừng nghĩ hắn nữa, hôm nay ta đến, là muốn tặng cho ngươi một lẽ vật.”

Khuôn mặt hắn vui sướng, mặt mày như bức họa, khoe môi mang ý cười càng sâu.

Thanh Dao bị tâm tình của hắn lây nhiễm, cũng thả sự trầm trọng trong lòng xuống: “Lẽ vật gì?”

Vô tình không nói lời nào, có vẻ rất thần bí, nhẹ giọng mở miệng: “Nhắm mắt lại.”

Thanh Dao lập tức nghe theo lời nhắm mắt lại, đối với Vô Tình, nàng là tín nhiệm vô điều kiện, bởi vì tất cả những thứ hiện tại của nàng đều là hắn ban tặng, nếu như không có hắn, cũng không có Mộc Thanh Dao của ngày hôm nay, nếu như hắn đối với nàng có một chút xíu tâm tư không tốt, thì nàng cũng sẽ không ngồi ở chỗ này.

Thanh Dao trong lòng không khỏi suy đoán, Vô Tình muốn tặng vật gì cho nàng, đoán đến đoán lui, cuối cùng cũng đoán không ra, bất quá rất nhanh nàng cảm giác được lòng bàn tay mát lạnh, nàng vẫn chưa mở mắt ra, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve, dường như là một vật bằng kim loại, còn có hình, chỉ là cảm giác không được đây là vật gì, nàng thấy buồn cười nên nhẹ giọng hỏi.

“Ta có thể mở mắt ra sao?”

Nàng chưa bao giờ biết Vô Tình còn có một mặt gian xảo như thế, điều này nói rõ gần đây tâm tình của hắn thực sự rất tốt, nhìn thấy hắn hài lòng, Thanh Dao tâm tình cũng tốt theo.

Vô tình nhẹ giọng mở miệng: “Được rồi.”

Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, nhìn món đồ ở trên tay, đó là một vật có hình đầu hổ được đúc bằng đồng, ngoài ra còn có một tấm bản đồ, ngây ngốc nhìn hơn nửa ngày, nàng chậm rãi mới cảm nhận được tim của mình đập, thật lâu mới lắp bắp mở miệng.

“Đây là hổ phù, còn vật này là gì?”

Thanh Dao mở bức họa đồ kia ra, tuy rằng nhất thời xem không hiểu, bất quá mơ hồ có chút minh bạch, đây là một nơi chứa thế lực bí mật được vẽ thành họa đồ, hắn cho nàng cái này làm gì? Vừa hắn nói tặng cho nàng một món lễ vật, không phải là chỉ cái này chứ.

“Vô tình, ngươi ở đâu có mấy thứ này, hổ phù cùng bản đồ.” Thanh Dao thật sự rất rung động, hơn nữa trong đầu mơ hồ bao phủ sự bất an, vì sao một quý y như Vô Tình lại có được mấy thứ này, hắn đến tột cùng là ai? Muốn làm chuyện gì? Trong đầu liên tiếp hiện ra câu hỏi, bất quá vật quý trọng như vậy, nàng không thể nhận, lập tức đem hai món đồ đó một lần nữa bỏ vào trong tay vô tình.

“Vô tình, vật này ta không thể nhận, ngươi đã dạy ta võ công, thu lưu ta ở vô tình cốc, từ đáy lòng ta đã rất cảm động, nhưng thứ này nhất định là đồ mà ngươi rất cần, ta sẽ không lấy.”

Sóng mắt của Vô Tình như nước không chớp không nháy nhìn chằm chằm nàng, khéo môi chậm rãi câu ra nụ cười ấm áp.

“Trong loạn thế, nếu muốn bo bo giữ mình, tất nhiên phải nuôi binh, chỉ có năng lực mạnh mẽ, mới có thể bảo toàn chính mình an bình.”

Vô Tình nói lời này cũng chính là tâm ý của Thanh Dao, thế nhưng hổ phù cùng bản đồ, vô luận như thế nào nàng cũng không thể nhận.

“Được rồi, chính ngươi đã rất vất vả mới bồi dưỡng ra được thế lực của chính mình thì hãy giữ đi, ta không phải cũng bắt đầu chuẩn bị sao? Những tiểu hài tử này, vốn thêm chút thời gian là có thể bồi dưỡng thành công, sau đó lập một tổ chức tình báo, thứ nhất có thể tham lấy các loại tin tức, thứ hai có thể kiếm tiền.”

Thanh Dao nói ra kế hoạch của mình, sau đó đem hổ phù cùng bản đồ mạnh

mẽ đặt ở trong tay Vô Tình.

Thế nhưng Vô Tình rất kiên trì, lần thứ hai đem hổ phù cùng bản đồ bỏ vào trong tay Thanh Dao, ánh mắt sâu thẳm như giếng cổ, toàn bộ trở nên đen kịt nhìn không thấy đế: “Thanh Dao, cái này là ta tặng cho ngươi, bởi vì ta chán ghét nhìn thấy nó, ngươi có thể giúp ta xử lý không?”

Vô tình lúc nói lời này, giọng điệu mang vẻ cô đơn sâu nặng, đáy mắt nồng đậm phiền muộn, tựa hồ đang bị chuyện gì đó vây khốn, không giải thoát được.

Thanh Dao đáy lòng cứng lại, chậm rãi ngồi xổm người xuống, nàng vẫn có cảm giác được Vô Tình có rất nhiều chuyện đã gạt nàng.

“Vô tình, có chuyện gì, có thể nói cho ta biết không? Điều thương tâm cùng bất an của ngươi toàn bộ nói cho ta biết, ta đã nhận sự giúp đỡ lớn như vậy của ngươi, ta thật rất muốn giúp ngươi làm chút gì đó, chỉ có như vậy, trong lòng ta mới an tâm.”

Vô tình vừa nhìn thấy hình dạng nghiêm túc của Thanh Dao, lại nở nụ cười.

“Ngươi a, đừng để ý chuyện này nữa thì ta liền an tâm, về phần chuyện khác, có thể có chuyện gì làm khó được quý y Vô Tình, trong thiên hạ này giữa chỉ sợ là không có đâu.”

Câu nói cuối cùng rất cuồng vọng, thật phù hợp với cá tính lạnh lùng cao ngạo của hắn.

Thanh Dao nhịn không được bật cười lên, bất quá mâu quang vừa chạm vào bản đồ cùng hổ phù, thì trong lòng vẫn cảm thấy trầm trọng, chẳng lẽ Vô Tình xây dựng tổ chức này, thực sự chỉ vì muốn bo bo giữ mình sao? Lấy thân thủ của hắn, dù cho không có thế lực này, chỉ sợ cũng không phải người bình thường có thể đối phó được.

Chương 114.2

Nhin bản đồ trong tay, tựa hồ như miêu tả một chỗ huấn luyện tổ chức, có nơi diễn tập, có phòng nghỉ, còn có phòng với đủ loại binh khí, thực sự là cái gì cần có đều có, cơ cấu khổng lồ như vậy, chỉ sợ hao tốn không ít tinh lực, chẳng lẽ thật là vì bo bo giữ mình sao?

Lời giải thích này vô luận như thế nào, nàng chắc là sẽ không phải là thật, nhưng Vô Tình đã không muốn nói, nàng cũng không tiện hỏi, nếu hắn vẫn kiên trì tặng, nàng cứ nhận trước, chờ điều tra xong chân tướng sự tình, lại giao trả cho hắn là được.

Thanh Dao hạ quyết tâm, sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều, gật đầu.”Tốt, vậy ta trước tiên thay ngươi xử lý, chờ lúc ngươi cần, nói cho ta biết, ta giao trả lại cho ngươi.”

Nàng đem hổ phù cùng bản đồ cát vào, Vô Tình chậm rãi mở miệng: “Nơi trên bản đồ kỳ thực cũng không ở địa phương khác, mà ở phía sau núi bên dưới ruộng được thảo, người ngoài không ai biết, khi có thời gian ta dẫn ngươi đi xem.”

“Được.”

Thanh Dao gật đầu, nhớ tới chuyện Văn Ngọc, sắc mặt hơi có chút lạnh, nhàn nhạt mở miệng: “Nguyên lai suy đoán của ngươi đúng, Văn Ngọc xác thực không phải Ngân Hiên, xem ra là ta suy nghĩ nhiều.”

“Ngươi có thể nhận rõ là tốt nhất, ta sở dĩ để cho hắn vào cốc, chính muốn cho ngươi thấy rõ ràng bộ mặt thật của hắn, mà không phải đến lúc nào đó bởi vì nghĩ hắn là Ngân Hiên, mà chịu thiệt thòi, người nam nhân này tâm kế rất sâu, không giống Ngân Hiên làm việc quang minh lối lạc, vì thế chúng ta nhất định phải cẩn thận, buổi tối hôm qua, Hắc Bạch Song Sát vào cốc, chỉ sợ là hắn ở phía sau gây nên, bởi vì Hắc Bạch Song Sát không phải người bình thường có thể điều động được, cho dù có tiền, chỉ sợ cần phải có thiên đại nhân tình, mới có thể làm cho hai người kia xuất thủ.”

“Ân, nếu như tối hôm qua thực sự là hắn ở sau lưng động tay động chân, kế hoạch không có thành công, kế tiếp hắn nhất định có thể hành động nữa.”

Thanh Dao quanh thân lanh ý, nếu để cho nàng biết Hắc Bạch Song Sát, thật sự là hắn gọi vào cốc, như vậy từ nay về sau, hắn đi đường hắn, nàng đi đường nàng, nàng cũng không có bằng hữu như vậy.

Trong phòng, Vô Tình cùng Thanh Dao vừa nói chuyện, trên mặt bắt đầu vui vẻ, hắn đang kê một truyện cười.

“Ngươi biết không? Minh Nguyệt hiện tại đặc biệt sợ Tiểu Ngư nhi, nếu như hắn có một chút xíu hành động không tốt, ta vừa nhắc tới Tiểu Ngư nhi, tên

kia lập tức ngoan ngoãn làm theo.”

Vô Tình vừa nói xong, Thanh Dao không ngừng được cười rộ lên.

Tiểu Ngư nhi độc lập độc hành, xác thực đã doạ rất nhiều người, không nói Minh Nguyệt, ngay cả Văn Ngọc, cũng bị nàng dọa, Thanh Dao cười cười, trong đầu chợt lóe lên ý niệm, rất nhanh mở miệng: “Nếu như Văn Ngọc thực sự dụng tâm kín đáo, hắn có thể đem ma trảo động đến trên người Tiểu Ngư nhi hay không, trên người Tiểu Ngư nhi từng có từng có vật kỳ lạ, hắn là tận mắt thấy rồi.”

“Rất có thể.”

Vô tình sắc mặt cũng có chút lạnh, toàn bộ gian phòng hàn khí lan toả.

Đúng lúc này, Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sâu kẻ trước người sau đi tới, thân thể nho nhỏ trực tiếp tiêu sái đến trước mặt Thanh Dao, nhìn sang nàng, lại nhìn sang Vô Tình, kỳ quái nhíu mày.

“Đây là thế nào? Sao lại giống một con bạch tuộc vậy.”

Vừa nhìn thấy nàng bộ dạng như một tiểu quỷ, ánh mắt rất lớn, làn da phấn nộn, môi đỏ au, mặc y phục hồng nhạt váy dài, búi tóc công chúa, cả người miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu, giống như một tượng tiểu oa nhi được điêu khắc vậy, ngay cả Vô Tình, cũng rất thích nhìn nàng.

“Bạch tuộc?”

Vô Tình mang khuôn mặt nghi hoặc, Tiểu Ngư nhi lập tức cười khanh khách: “Vẻ mặt đen a.”

Thanh Dao vừa nhìn Tiểu Ngư nhi kiêu ngạo, lập tức hờ lạnh một tiếng, tiểu bé lập tức quy củ đứng ở một bên, mềm mại kêu một tiếng: “Nương.”

Trong phòng Mạc Sâu cùng Vô Tình, đồng thời thở dài một tiếng, vạn vật trên đời, thực sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nhìn Tiểu Ngư nhi xem, toàn bộ vô tình cốc, tất cả mọi người nàng đều không để vào mắt, duy nhất chỉ sợ hãi mẹ nàng tức giận, nếu Thanh Dao hờ lạnh một tiếng, nàng lập tức ngoan ngoãn giống như con chó nhỏ, thỉnh thoảng hướng về phía mẹ nàng vẫy đuôi, mang vẻ mặt nịnh nọt.

“Mạc di đem Mai di an táng ở trong rừng hoa đào, nương hãy mau chân đến xem.”

Tiểu Ngư nhí đảo tròng mắt một chút, lập tức chuyển đổi trọng tâm câu chuyện.

Bên cạnh Mạc Sầu lập tức nói theo nàng: “Đúng vậy, tiểu thư, ta đem hài cốt của Mai Tâm chôn ở đào hoa lâm, người nên nhanh chân đến xem.”

“Được, chúng ta cùng đi xem một chút đi,” Thanh Dao cúi đầu hỏi Vô Tình, Vô Tình mỉm cười gật đầu, mặc kệ nàng muốn đi đâu, hắn đều nguyện ý đi cùng nàng, nhưng những ngày bình thường này rốt cuộc có thể chống đỡ bao lâu đâu?

Đáy mắt của Vô tình trở nên sâu thẳm vô biên...

Một góc của rừng đào, thêm một ngôi mộ, mặt trên bia mộ bằng gỗ có khắc, tỳ nữ trung thành nhất Mai Tâm chi mộ.

Thanh Dao buông Vô Tình ra, lặng lẽ nhìn ngôi mộ, khéo môi lộ ra ý cười: “Mai Tâm, ngươi ngủ yên đi, ta đã thay ngươi báo thù, ở đây bốn mùa như xuân, điều ngữ mùi hoa, là một nơi yên nghỉ rất tốt.”

Rừng đào, gió bắt đầu nổi lên, cánh hoa tung bay, Thanh Dao ngẩng đầu, nhìn hoa đào ùn ùn bay múa, vì sao hoa đào quanh năm không tàn vây, nàng quay đầu nhìn phía vô tình: “Vì sao ở đây hoa đào quanh năm không tàn thế?”

Vô tình cũng theo động tác của nàng ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp như trích tiên, ở giữa cơn mưa hoa đào, càng trắng mịn màng như phủ thêm lớp tuyết.

“Bốn phía của cốc toàn là ao đầm, trong ao đầm nhiệt độ thiên về ám, vì thế sự phụ lúc trước mới quyết định ở trong cốc trồng hoa đào, bởi vì nơi này nhiệt độ đất thích hợp để cây đào sinh trưởng, ám áp như tháng ba xuân phong, hơn nữa những cây đào này đã trải qua đặc thù gieo trồng, vì thế một năm bốn mùa không tàn, chỉ nở hoa mà không có kết quả, hoa tàn rồi lại nở.”

“Thì ra là như vậy a.”

Thanh Dao cảm thán, Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhí đều rất thích đào hoa lâm,

thật là đẹp a. Chắc hẳn Mai Tâm cũng thích, mâu quang của Thanh Dao lại rơi vào trên mộ.

Vài người ở lại trong rừng đào đến buổi trưa, một lúc thì Tiêu Ngư nhi kiến nghị ở trong rừng uống xong buổi trà trưa đã, Mạc Sầu liền chuẩn bị một ít nước trà cùng điểm tâm, vừa uống vừa tán gẫu rất vui vẻ, chỉ trong nháy mắt trời liền tối xuống.

Hai cây cột chạm trổ ở hành lang, đã treo lên hai ngọn đèn lồng thật cao, ngọn đèn dầu mơ hồ truyền đi rất xa.

Tối nay không trăng, trên trời rậm rạp các vì sao, phát ra ánh sáng yếu ớt, gió đêm vù vù thổi ra tiếng.

Thanh Dao đem Vô Tình đưa về phòng của hắn. Phân phó Mạc Sầu đem Tiêu Ngư nhi trở về phòng đứng để nàng chạy loạn khắp nơi.

Tuy rằng suy đoán Văn Ngọc có thể sẽ mang Tiêu Ngư nhi đi, nhưng ai cũng không nghĩ lại nhanh như vậy, có thể Văn Ngọc là sợ đêm dài nhiều mộng, Thanh Dao vừa mới đưa Vô Tình trở về, hai người vừa nói mấy câu, Mạc Sầu liền thở hổn hển vọt vào.

“Chủ tử, không xong, Tiêu Ngư nhi không thấy!”

Chương 114.3

“Cái gì?” Thanh Dao cùng Vô Tình đồng thời kêu lên, sắc mặt xấu xí đến cực điểm, không ngờ Văn Ngọc lại thực sự động thủ, tốt, Thanh Dao quanh thân đầy sát khí, thân hình vừa chuyển, liền lao ra ngoài, mà Thanh Phong khi nghe được động tĩnh, cũng từ bên ngoài lắc mình tiến vào, đẩy chủ tử theo sát bên cạnh Thanh Dao ra ngoài.

Thanh Dao phân một tiếng: “Mạc Sầu, lập tức thông tri xuống, làm cho Mạc Ưu mang theo những hài tử kia, giơ lên cao đèn lồng, nhất định phải tìm được Tiêu Ngư nhi.”

Vô Tình theo phía sau của nàng, ôn nhu mở miệng: “Ngươi đừng vội, bọn họ không ra được, ta đã cải biến trận pháp của đào hoa lâm, nếu muốn giải trận không phải chuyện dễ.”

“Nha, vậy là tốt rồi.”

Thanh Dao gật đầu, hiện tại nàng rất cực thích Tiếu Ngư nhi, có nàng ấy ở đây, trong cốc này trở nên rất náo nhiệt, mọi người đối với nàng ấy e dè kinh sợ, nhưng đồng thời cũng chống cự không được mị lực nho nhỏ của nàng ta.

Trong rừng đào, có thanh âm phá trận.

Vô Tình cùng Thanh Dao biến sắc, thân hình nhúng một cái, đầu ngón chân nhẹ điểm, hai người đồng thời nhảy tới giữa không trung, tháo xuống đèn lồng treo trên cột, một người đi trước, một người ngồi ở xe lăn, rất nhanh vào đào hoa lâm, vừa nhìn liền thấy Văn Ngọc cùng thủ hạ của hắn, đang bị vây ở bên trong.

Trên vai Tam hoàng tử Văn Ngọc, quả nhiên khiêng Tiếu Ngư nhi, nhìn nàng ấy mang bộ dạng đang ngủ say, nhất định là bị bỏ thuốc.

Thanh Dao sắc mặt xáu xí âm lãnh, khéo môi nhéch lên, quanh thân tàn bạo, mắt đầy mũi nhọn khiếp người bắn xuyên qua đó.

“Văn ngọc, không nghĩ tới ngươi lại làm ra loại chuyện này, ngươi muốn làm gì?”

Văn Ngọc ngẩn ra, cứ như vậy mặt đối mặt bị nàng chất vấn, hắn cảm thấy rất xáu hổ, hơn nửa ngày không lên tiếng được, hơn nữa hai người bọn họ căn bản không giải được trận pháp, Vô Tình sợ thương tổn được Tiếu Ngư nhi, lập tức vung tay lên, trong tay áo bào rộng thùng thình mang theo cuồng phong rất mạnh, đánh rơi hoa đào đầy đất, trận pháp thối lui.

Mấy người bọn hắn nhân thân hình chợt lóe lên bao quanh vây Văn Ngọc cùng thủ hạ của hắn.

Thanh Dao lạnh lùng trong trảo mở miệng: “Văn Ngọc, lập tức buông nữ nhi ta xuống, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Trên mặt yêu nghiệt của Văn Ngọc dường như chợt lóe lên đau đớn rồi biến mất, kỳ thực hắn rất thích Thanh Dao, lúc ban đầu hắn thậm chí đã nghĩ tới cùng nàng tìm nơi ẩn cư, từ nay về sau lại không để ý tới sự tranh đấu gay gắt này, nhưng bây giờ lại không thể có tâm nguyện như trước nữa, bởi vì hắn vẫn chưa quên mình là tam hoàng tử của Văn Thương quốc, thiên hạ không lâu sau tất loạn, chẳng lẽ hắn có thể cùng một nữ nhân ẩn thân mà đi, hoàn toàn bỏ mặc quốc gia không để ý, như vậy hắn căn bản không xứng vì

một người nam nhân. (TT: cho dù ngươi muốn cũng xem người ta có đồng ý hay không)

“Thanh Dao, theo ta đi, hắn căn bản không xứng với ngươi.”

Văn Ngọc đưa tay chỉ về phía Vô Tình, thanh âm ám chìm, quanh thân liền bao phủ sắc bén nhợt nhạt, ánh mắt hiện lên vẻ mê hoặc lòng người.

Văn Ngọc tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao còn không có lên tiếng, thì tiểu nha đầu vẫn đang ngủ say kia giật mình tỉnh lại, mở to hai mắt, nàng chỉ cảm thấy dạ dày một trận khó chịu, nguyên lai là bị người khiêng trên vai, thật là một giận a, trong đôi mắt đen kịch lửa giận như bài giang đảo hải, xuất khẩu mà mắng.

“Dựa vào, ngươi tiện nam, nhìn ngươi một bộ hình người dạng chó mà cũng dám bắt cóc ta, ta nguyên rủa ngươi, nguyên rủa nhà của ngươi, nguyên rủa tổ tông mười tám đời của ngươi, có nương sinh không có nương dạy gì đó, chuyện người không làm, đi làm chuyện chó, uổng công sinh ra một bộ dạng tốt, ông trời a, nếu như ngươi có mắt, nhất định phải trừng phạt người này, làm cho hắn ngày mai bị bệnh đậu mùa, ngày kia bị bệnh hoa liễu, còn ngày kia nữa thì bị bệnh bất trị.” (TT: ta cào tường haha)

Dưới bóng đêm, chỉ thấy thân hình nhỏ bé kia thật giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng, đem Văn Ngọc mắng đến phun máu chó, cộng thêm tức giận đến sôi lên, chỉ có thể hòng hộc thở hổn hển, giận dữ trừng tiểu nha đầu trên tay, hận không thể một cái tát đập chết nàng.

Mà đứng ở đối diện Thanh Dao càng đỏ mồ hôi, rất sợ Tiểu Ngư nhi chọc giận Văn Ngọc, sơ sẩy một cái sẽ tự rước họa vào thân, vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Tiểu Ngư nhi.”

Tiếng kêu của nàng làm Tiểu Ngư nhi ngẩng đầu lên, lập tức nhớ tới đã đồng ý với Thanh Dao, không cho phép mắng thô tục, cho nên nàng lập tức thay đổi sắc mặt, nha, nàng hắn là phải thực nữ một chút, người này lập tức bày ra một bộ dạng với khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

“Công tử, ngươi đem người ta trói lại, muốn mang đến chỗ nào a? người ta nhỏ như vậy, một... không... Có thể bán nhập thanh lâu, hai không thể nấu hầm thành món súp, chứ không phải công tử thật sự là một sắc lang biến

thái, bại hoại, mà còn tên vô sỉ nữa?” (TT: ta chịu hết nổi kaka)

Tiểu Ngư nhi tiếng nói vừa dứt, trên mặt mỗi người ở trong đào hoa lâm đều co quắp vài cái, cái khuôn mặt vừa muôn cười, nhưng phải cực lực nhịn xuống, tiểu nha đầu này quá trâu bò rồi, rốt cuộc trong đầu nàng chúa thứ gì đây, mỗi người trong đầu chỉ có mỗi ý niệm này.

Chỉ có Văn Ngọc là thiếu chút bị tức đến ngất xỉu, hắn liều mạng đè nén lửa giận, điều chỉnh hơi thở của mình, nhắc nhở chính mình không nên vọng động, không nên mất đi lý trí, tiểu nha đầu này còn là một tiểu tiểu hài tử, ngàn vạn lần đừng vì xung động mà giết nàng, nhưng mặc dù như vậy, hắn cũng không dám nghe tiểu nha đầu này nói thêm nữa chữ, bằng không một giây sau hắn xác định vững chắc sẽ bị tức hộc máu.

Văn Ngọc đưa tay lên điểm á huyệt của Tiểu Ngư nhi.

Làm cho nàng có miệng mà không thể nói, một chữ cũng không nói ra được, bất quá miệng nói không nên lời, liền lấy ánh mắt mắng, ánh mắt ngập lửa cho thấy nàng rất tức giận, mà nàng nếu giận quá sẽ có người trả giá thật nhiều, vì thế một giây sau, trong đào hoa lâm phát ra một tiếng kêu thét, Văn Ngọc không nhịn được dùng sức vung tay một cái, đem thân hình của Tiểu Ngư nhi quăng ra ngoài, Vô Tình nhấc lên Thiên tàm ti, liền cuốn lấy thân hình của Tiểu Ngư nhi rất nhanh thu trở về.

Nàng cuối cùng cũng bình an vô sự, mọi người một lòng buông xuồng, người này vừa roi xuống đất, đã đi đến trước mặt Vô Tình, nóng ruột chỉ chỉ miệng, ý bảo Vô Tình giúp nàng giải á huyệt, Vô Tình buồn cười đưa tay lên giải huyệt cho nàng.

Hiện tại hắn càng ngày càng thích tiểu nha đầu này, đủ trò.

Không chỉ biết dùng mắt mắng người, mà còn biết cắn người, đúng lúc Văn Ngọc bị đau nên quăng nàng, cũng là vì nha đầu kia dùng sức hung hăng cắn một ngum vào tay hắn, hắn nhất thời không chú ý bị nàng cắn được, không nghĩ tới một đứa bé, mà răng nanh bén nhọn, cắn đến tay Văn Ngọc máu chảy đầm đìa.

Nhưng như vậy Tiểu Ngư nhi vẫn còn không giải hận, thân thể nhỏ bé chống lên xen của Vô Tình, từ dưới đáy bò lên, đứng cao, hai tay chống mạnh giận trùng mặt đối diện với Văn Ngọc.

“Biết cô nãi nãi nhà ngươi lợi hại chura, hôm nay chúng ta sẽ đánh cho ngươi hoa rơi nước chảy, mặt mũi bầm dập, ngươi cho vô tình cốc là nơi nào? Người muốn ra vào tự nhiên sao? Người cũng không đi ra ngoài hỏi thăm một chút, ai mà không biết công tử chúng ta lợi hại a.”

Nàng vừa nói chuyện còn tiện thể đem Vô Tình khoa trương ra, sở dĩ khoa trương vô tình, bởi vì Vô Tình vừa mới cứu nàng một lần, cho nên liền nhân tiện khen một tí.

Thanh Dao thực sự chịu không nổi tạp âm của nha đầu kia nữa, đưa tay lên đem thân thể nho nhỏ của nàng từ xe lăn của Vô Tình mang xuống, lạnh lùng mở miệng: “Được rồi, chuyện của người lớn, tiểu hài tử chớ xen mồm.”

“Dạ, nương, ta mắng mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu Ngư nhí tự động co rụt lại, Văn Ngọc ở đối diện chỉ cảm thấy trong lòng trở nên khó chịu, một hơi thở đều thở không thuận, hơn nữa nhìn chăm chú nhìn Thanh Dao, sắc mặt của nàng rất lạnh, con ngươi lóe ra hỏa hoa, quanh thân tiêu sát.

“Văn Ngọc, ngươi không bao giờ còn là ngươi trước kia, ngươi bây giờ, thật làm cho lòng người thấy lạnh.”

Nói xong, liều lui về sau một bước, nếu hắn dám ở vô tình cốc làm chuyện xấu, Vô Tình tuyệt không thể không thu thập hắn.

Bởi vậy Thanh Dao vừa lui về sau, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu liền tung người nhảy lên, Thanh Phong cũng theo sát phía sau, gia nhập trận đấu.

Vô tình cùng Thanh Dao cũng không có xuất thủ, mà chỉ ở một bên quan sát, thân thủ của Văn Ngọc hết sức lợi hại, mặc dù cùng Mạc Sầu Mạc Ưu Thanh Phong ba người bọn họ so chiêu, cũng không thấy hắn có chút hoảng loạn, ngược lại càng có vẻ trấn định, chiêu thức khoan khoái như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ưu nhã, không có một tia không cẩn thận nào, ngược lại nàng nhìn ba người của Mạc Sầu, lúc trước còn có thể bất phân thắng bại, nhưng bởi vì tuổi còn quá trẻ, lòng háo thắng cao, thật có chút trước hăng hái có thừa từ từ xuất hiện trở ngại, chậm rãi có chút tồn súc.

Vô tình cười, thanh âm lành lạnh vang lên: “Ta đến tiếp ngươi.”

Thanh âm rơi xuống, người đã từ xe lăn nạm vàng khảm ngọc nhảy lên,

phượng vĩ cầm vung lên, mang theo sức mạnh cường đại, trầm bỗng đi ra ngoài, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu vội nhảy ra, chỉ thấy Văn Ngọc cũng không để khe hở, bàn tay trầm xuống, nội lực tản ra, hai cổ lực chạm vào nhau, gan bàn tay tê rần, thân thể lui ra sau hai bước, sắc mặt lập tức xấu xí, không nghĩ tới công phu của Vô Tình lại co như thế, xem ra chính mình không thể xem nhẹ, băng không hôm nay chỉ sợ đi không ra khỏi được vô tình cốc.

Vô tình một kích đánh qua, cả người nhảy lên cao, Thiên Tàm ti gào thét lướt qua, mang theo sát khí sắc bén, Văn Ngọc bay vọt lên, tránh khỏi thiên tàm ti công kích, thiên tàm ti là binh khí mềm dẻo trân quý, trong các loại binh khí thì nó cực kỳ chiếm ưu thế, vì thế kiếm của hắn căn bản không phải đối thủ, Văn Ngọc không ngừng tránh né.

Vô tình dùng thiên tàm ti chỉ để tung ra hư chiêu, mắt thấy Văn Ngọc rơi vào quái chiêu của thiên tàm ti, thân hình đột nhiên biến hóa, đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, bàn tay theo sát thiên tàm ti lúc nó đánh đến, hắn liền giương tay lên đánh thẳng vào ngực Văn Ngọc, một chưởng hạ xuống.

Văn ngọc chỉ cảm thấy trong lòng bắt đầu quằn quại, cả người dường như chịu không nổi rút lui hai bước rồi đứng lại, ánh mắt âm ngao, chẳng lẽ hôm nay hắn thực sự phải chết nơi này.

Thế nhưng Vô Tình lại đột nhiên thu hồi thiên tàm ti, lạnh lùng từ giữa không trung hạ xuống, ngồi ngay ngắn trên xe đầy, trầm giọng mệnh lệnh Thanh Phong: “Đem tam hoàng tử đưa đi.”

Văn Ngọc sững sốt, không nghĩ tới vô tình dĩ nhiên thả hắn một con ngựa, lập tức ôm quyền: “Cám ơn.”

“Bởi vì ngươi là khách nhân ta mời vào, nhưng ngày khác lại gặp lại, ta và ngươi sẽ là cừu nhân.”

Chương 114.4

Văn Ngọc không nói cái gì nữa, chỉ là đem tầm mắt vội vã quét về phía Thanh Dao, chỉ thấy Thanh Dao nhàn nhạt nhìn hắn, nhưng cái gì cũng chưa nói, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.

Văn Ngọc lại không chịu đựng lâu được, bởi vì trúng của Vô Tình một chưởng, vốn đã bị thương, hiện tại lại nhìn thấy mâu quang Thanh Dao lạnh lùng băng hàn như vậy, rốt cuộc chịu không nổi phun ra một búng máu, mà

thủ hạ phía sau hắn, sợ hãi tiến lên một bước đỡ lấy chủ tử, ngược mắt căm tức nhìn vài người đối diện, bất quá hắn cũng không dám nói thêm cái gì.

Thanh Phong thân hình di chuyển, chủ tớ Văn Ngọc theo sát phía sau hắn ra ngoài cốc.

Đào hoa lâm quy về vắng vẻ, Thanh Dao cùng Vô Tình lấy đèn lồng trên cây đào, chậm rãi đi ra ngoài.

Minh Nguyệt tiếp nhận đèn lồng trong tay Thanh Dao cùng Vô Tình, thân hình nhúng một cái như linh động chim tước, đem đèn lồng treo ở trên cây cột hành lang như trước, làm nó nhẹ nhàng lay động, hắn đẩy xe cho công tử chuẩn bị rời đi.

“Công tử, đi thôi.”

“Được” vô tình quay đầu lại liếc mắt nhìn Thanh Dao một cái, hai người bèn cười, xoay người đều tự trở về phòng mình.

Trong phòng Thanh Dao.

Mạc Sầu lôi kéo Tiểu Ngư nhi trên dưới kiểm tra một chút, lòng còn sợ hãi mở miệng: “Ngươi a, lá gan quá lớn rồi, tối hôm nay thiếu chút nữa đã hù chết chúng ta.”

“Đúng vậy, ở trong tình trạng đó còn chọc tức hắn, cũng không phải biện pháp tốt, đêm nay hành vi của Văn Ngọc tuy rằng đê tiện, nhưng tốt xấu gì hắn cũng không cái loại người thủ đoạn độc ác, bằng không ngươi xác định vững chắc không may.”

Thanh Dao lạnh lùng cảnh cáo nha đầu ở bên cạnh, lúc trước nàng đúng là tim bị treo ngược lên, nha đầu này thật biết hù dọa người.

Tiểu Ngư nhi nhìn Thanh Dao cùng Mạc Sầu dáng vẻ vì nàng mà lo lắng, trong lòng thấy áp, rất nhanh chạy đến bên cạnh Thanh Dao, vươn tay ôm cổ của nàng, từng chữ từng hồi mở miệng: “Các ngươi yên tâm, sau này ta nhất định sẽ cẩn thận, không giống khuya hôm nay lớn gan như vậy.”

“An,” Thanh Dao gật đầu, dường như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Mạc Sầu.

“Mạc Sầu, bắt đầu từ ngày mai, người dạy Tiếu Ngư nhi tập võ công, bắt đầu từ những thứ cơ bản nhất.”

“Dạ, tiểu thư,” Mạc Sầu gật đầu, Tiếu Ngư nhi đôi mi dài nhô cau lại một chút, có điểm không vui, nàng không thích học võ công: “Nương, người ta không muốn học.”

Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, không cho thương lượng: “Nếu như người không học, đến lúc đó chúng ta ra ngoài cốc, người cũng đừng có đòi theo chúng ta.”

Tiểu Ngư nhi cũng không cảm nhiều lời thêm một chữ, nàng vẫn tính toán phải ra khỏi cốc đi chơi mà, nếu đã như vậy thì học thôi, tuy rằng nghĩ đến việc này, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn rất mệt hưng, bởi vì học võ là một việc khổ sở nào a, còn phải quanh năm suốt tháng kiên trì luyện tập mới được.

“Được rồi.”

Giọng nói mang vẻ “cố mà làm”, nhưng Thanh Dao cũng không để ý tới nàng nữa, một bên Mạc Sầu nhìn một chút bóng đêm ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nhắc nhở các nàng: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Ân” mẹ con hai người song song gật đầu, Tiểu Ngư nhi cười tersed tím hướng trên giường bò lên, Thanh Dao vẫn không nhúc nhích nhìn nàng: “Tiếu Ngư nhi, phỏng người ở đâu?”

“Đêm nay ngủ với nương a” nha đầu kia nói xong, còn quay lại... Chớp đôi mắt to ngập nước, giọng nói giả vờ như hao tổn tinh thần: “Trong lòng tịch mịch hai nữ nhân hãy làm bạn đi.”

“Ngươi a,” Thanh Dao biết nàng chơi xấu, cũng không thèm cùng nàng tính toán: “Chỉ đêm nay, không cho phép mỗi ngày đều kiểm có.”

“Dạ,” Tiểu Ngư nhi cười rõ lên, yên tâm thoải mái bò lên giường nghỉ ngơi, Thanh Dao cũng rửa mặt một phen rồi đi ngủ.

Ngày thứ hai, Tiểu Ngư nhi bắt đầu theo Mạc Sầu tập võ, bởi vì người nhỏ, tư thái mềm mại, học cái gì cũng đều rất dễ, quan trọng nhất là Mạc Sầu cũng không dám khó xử nàng, vì thế chương trình học mỗi ngày cũng không phải quá mệt.

Trong cốc lần thứ hai an tĩnh lại, bởi vì có thêm mười mấy tiểu khất cái, cùng Tiểu Ngư nhi kiêu ngạo nên mỗi ngày đều vô cùng – náo nhiệt.

Vô tình rất vui vẻ, đây mới là cuộc sống bình thường mà trong lòng hắn nghĩ tới.

Trong những ngày yên ổn bình thường này, mọi người nghênh đón sinh nhật một tuổi của Tiểu Ngư nhi.

Hôm nay, sáng sớm vô tình cốc liền bao phủ bầu không khí vui vẻ, thọ tinh Tiểu Ngư nhi ăn mặc thật xinh đẹp giống như một con bướm, nghênh đón rất nhiều người chúc mừng, còn nhận được rất nhiều lễ vật. Mở hai hai buổi tiệc luôn, bắt đầu từ buổi trưa vẫn náo nhiệt đến tối, ngay cả mười mấy đứa nhỏ càng hài lòng.

Tiếng cười bay cao, thoảng qua trong thanh sơn lục thủy.

Buổi tối, bọn nhỏ đều đi trở về, Tiểu Ngư nhi cũng mệt mỏi, Thanh Dao phân phó Mạc Sầu mang nàng đi ngủ, trên mảnh đất rộng lớn, chỉ có Thanh Dao cùng vô tình ngồi ở một chỗ, hai người bèn nhìn nhau cười, lúc này, Vô Tình chậm rãi mở miệng.

“Thanh Dao, ta dẫn ngươi đi xem nhìn trụ sở bí mật kia, thuận tiện nhận biết một ít người trong tổ chức.”

Tuy rằng trụ sở bí mật này ở phía sau núi, nhưng cái tổ chức kia vốn ở trong góc phòng âm u không bóng dáng, bởi vậy có rất ít người từng gặp bọn họ, buổi tối diễn tập, ban ngày đi ngủ, hơn nữa cách chỗ ở bọn họ có chút xa, vì thế xưa nay không ai biết, trong vô tình cốc, kỳ thực còn ẩn dấu bí mật khác, thậm chí có một nhóm người ở đây thao diễn tập luyện, để ngừa thỉnh thoảng có lúc dùng đến

“Tốt, ta cũng đang muốn xem đây?”

Thanh Dao khóe môi nhất câu cười nhạt, ánh mắt một mảnh tiêu sát, những người đó chỉ sợ không phải là một kẻ đơn giản nhenh chủ, cho nên e rằng nàng cần phải phí một phen công phu, Thanh Dao đang nghĩ ngợi, thì Vô Tình ở một bên, nhẹ giọng mở miệng.

“Hôm nay ngươi cần phải xuất ra thực lực để làm cho những người đó tin phục, hơn nữa không cần mềm lòng, càng mạnh tay thì càng làm cho bọn họ

tin phục.”

“Ù”, Thanh Dao gật đầu, quay đầu nhìn trời cao trong bóng đêm, trên gương mặt thanh tươi xinh đẹp bức người, lóe ra sát khí thị huyết, sau đó cúi đầu, đầy Vô Tình đi về hướng phía sau núi, Vô Tình nhàn nhạt đối diện với Thanh Phong mở miệng.

“Ngươi không cần phải đi.”

“Dạ, công tử,” hắn trả lời Vô Tình có chút run rẩy, mặc dù biết đây là chuyện sớm muộn sẽ phát sinh, nhưng khi chân chính đối mặt với cục diện như thế, tim của hắn vẫn nhịn không mà đau, nếu như người kia biết chủ tử trực tiếp kháng cự mệnh lệnh của hắn, không biết sẽ nổi trận lôi đình thế nào đây, đến lúc đó sẽ không làm thương tổn đến Mộc cô nương chứ?

Thanh Phong ánh mắt âm ngao, ngẩng đầu nhìn trời, đây thực sự là một hồi nghiệt duyên a, bắt đầu từ khi các nàng xông vào vô tình cốc, số phận đã chuyển động, hết thảy tất cả đã không còn ở quỹ đạo của nó...

Gió mát lạnh lùng, phô phất quất vào mặt mà đến.

Bên ngoài hiện tại đã là mùa đông, nhưng trong cốc vẫn âm áp như xuân, bởi vì dưới ao đầm nhiệt độ cao hơn nơi khác, mà vô tình cốc chính là một mảnh đất tốt nhất trong ao đầm có nhiệt độ âm áp, vì thế ở đây bốn mùa hoa nở chim hót.

Phía sau núi, Vô Tình chỉ huy Thanh Dao một đường đầy hắn đi qua ruộng được thảo, vòng qua một rừng cây nhỏ, lại nhìn thấy trong rừng cây, có một cánh cửa sắt chạm khắc đầu sư tử, bên cạnh hòn đá khảm nạm một bộ phận cơ quang, đưa tay xoay trái hai cái, xoay phải hai cái, sau đó sẽ quẹo trái hai cái nữa, thì cửa đá phát ra âm một tiếng mở ra.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một con đường đá kéo dài xuống phía dưới, chờ bọn họ đi vào, cửa đá kia tự động đóng lại, hai bên tường cẩm rất nhiều cây đuốc, đem đường hầm chiếu sáng rất rõ ràng.

Thanh Dao một bên đầy vô tình, một bên quan sát nơi này, trong lòng vừa nhìn vừa suy tư, chỉ thấy hai bên trên vách tường của đường hầm, không chỉ là bùn đất, mà còn có đó chuyên kiến tạo, trên những tảng đá trơn truột còn khắc nhiều bức họa miêu tả rất tinh xảo, trên đỉnh đầu là nuga hình tròn bằng thạch. Đồng dạng cũng có khắc biểu đồ hoa văn, chỉ riêng đường hầm này đã

to lớn như vậy, thật không biết bên trong còn rộng rãi to lớn đến cỡ nào.

Hai người một đường đi xuống dưới, rất xa đã nghe được có tiếng người nói chuyện, còn có thanh âm binh khí va chạm khi đánh nhau, bọn họ quả nhiên đang thao luyện.

Bất quá cửa đá vừa vang lên đã kinh động người ở bên trong, có một người nam tử cao lớn lạnh mị dẫn hai người đi ra, vừa nhìn thấy Vô Tình, lập tức cung kính cúi đầu kêu một tiếng: “Chủ tử.”

Vô Tình cũng không nói chuyện, chỉ gật gật đầu, hơi nghiêng người về phía Thanh Dao, nhẹ giọng giới thiệu: “Đây là Thanh Dao, hổ phù hiện tại do nàng chưởng quản, sau này mọi người cần phải nghe lệnh của nàng điều động.”

Nam tử kia ngây ngẩn cả người, trên gương mặt lạnh khốc chợt lóe lên vẻ khó tin rồi biến mất, ngược mắt nhìn về phía nữ tử ở bên người chủ tử, lớn lên một thân thanh tú tuyệt lanh diễm, gầy nhỏ mềm mại, tuy rằng thần thái bẽ nghẽ phóng đãng, nhưng dù thế nào cũng làm cho người ta không cách nào tin được, một nữ tử bức người như vậy, lại muốn chưởng quản một đám nam nhân bọn họ, đừng nói là hắn, ngay cả một đồng người phía dưới kia chỉ sợ cũng sẽ không tin phục.

“Chủ tử, này?”

Vô Tình giơ tay ngăn cản nam tử kia định mở miệng nói, hắn biết tên này muốn nói cái gì, nên cẩn bản không cần nhìn mặt hắn ta, mà quay đầu nhìn về phía Thanh Dao, sắc mặt ấm áp giới thiệu cùng nàng

“Đây là Lâm Tư Miếu, hổ phù bên đó ở ngay trên tay hắn, sau này ngươi muốn truyền chuyện bọn họ, đưa ra hổ phù để cho hắn làm việc, hai người phía sau hắn cũng người có khả năng cao trong tổ chức, là thủ hạ trực tiếp của hắn, người bên trái gọi là Triệu Hoằng Văn, người bên phải tên Lý Trí Thần, tất cả mọi chuyện bên trong tổ chức, đều do ba người bọn họ quản lý.”

“Ân,” Thanh Dao khẽ gật đầu, lạnh lùng ngược mắt đảo qua một cái.

Ba tên này, tuy rằng bên ngoài không dám nói thêm cái gì, nhưng đáy mắt lại khinh thường, rõ ràng là coi thường nữ nhân, Thanh Dao đem tầm mắt bức người nghênh đón, đáy mắt dày đặc sát khí thị huyết, còn mang theo thái độ cuồng vọng độc tôn nhất trong thiên địa, khoe môi nhất câu, khẽ nhìn phía

dưới.

“Hạnh ngộ.”

Q.3 - Chương 115: Đoạn Trường Tán- Manh Thú Hiện

Ba người Lâm Tư Miếu cũng không dám nói thêm một tiếng nào, cung kính đi tới, ôm quyền: ” Chủ tử.”

”Nếu còn tiếp tục không tập trung như ngày hôm nay, ngươi, ” tiếng nói của nàng vừa dứt, ngón tay nhanh như cắt đã bóp lên cổ họng của Lâm Tư Miếu, vừa nhanh vừa độc, lực đạo mạnh mẽ áp xuống biểu hiện không phải là nói giỡn, Lâm Tư Miếu sắc mặt đại biến, một cử động nhỏ cũng không dám, hắn không nghi ngờ, nữ nhân này có thể giết hắn mà không chớp mắt, căn bản nàng là kẻ giết người không chớp mắt.

Phía sau hắn Triệu Hoằng Văn cùng Lý Trí Thần, sợ hãi kêu lên: ” Chủ tử.”

Thanh dao xoay mình vừa thu tay về, vừa lạnh trâm mở miệng: ” Nếu đánh không nổi, thì chuyển qua nơi khác, nếu lần sau còn phát sinh chuyện như vậy nữa, ta sẽ không chỉ cảnh cáo, ngày mai ta sẽ phái người tới đây, hỗ trợ các ngươi điều chỉnh kế hoạch huấn luyện.”

”Vâng, chủ tử.”

Lâm Tư Miếu sắc mặt thay đổi mấy lần, xem như hắn từ Quỷ Môn quan đã được trốn về, nữ nhân này căn bản không phải là người, nhưng, sau này càng phải xem tâm tư của nàng ta mà hành động cẩn thận mới được, xem ra không thể tuỳ tiện nữa.

Thanh Dao liếc mắt nhìn xung quang đại điện một cái, lại nhìn thêm mấy người, cuối cùng thanh âm lãnh mị trong trẻo vang lên: ” Bắt đầu từ hôm nay, hi vọng các ngươi mau chóng điều chỉnh tốt trạng thái, rất nhanh sẽ đem các ngươi phái đi tiếp nhận nhiệm vụ, cho nên nếu thân thủ quá kém, chỉ sợ là không hoàn thành tốt nhiệm vụ, hiện tại là thời thế loạn lạc, chỉ cần có khả năng, không sợ không có đất dụng võ, nói không chừng tương lai còn có thể phong vương báu tướng, cho nên các ngươi đừng nản chí ngã lòng.”

Thanh âm của Thanh Dao vừa dứt, ba nghìn người kia lập tức hoan hô vang dội, bọn hắn luôn ở chỗ này luyện tập mà chẳng có mục đích gì, rất nhiều người đều đã mệt mỏi, không nghĩ tới tân chủ tử vừa đến, lập tức cải

cách chế độ, tất cả mọi người thực là hưng phấn lại cao hứng, đám người Lâm Tư Miểu cũng kích động biểu hiện ra ngoài, ánh mắt hiện lên chờ đợi, nói không chừng đi theo tân chủ tử sẽ có một phen làm lên đại sự.

Lập tức dẫn đầu hô lên: “Vâng, chủ tử.”

Khác hẳn sự tản漫 lúc trước, chỉnh tề vang dội.

Vô Tình nhìn mọi thứ trước mắt, không khỏi cảm thán, xem ra quyết định của chính mình là đúng đắn, khéo mồi hiện ra ý cười nhợt nhạt.

Thanh Dao quay đầu lại liếc mắt nhìn Vô Tình một cái, nhẹ giọng mở miệng: “Vô tình, đặt cho tổ chức này một cái tên đi.”

Vô tình lắc đầu, sủng nịch nhìn nàng, nàng thật đúng là nhân tài kiệt xuất hiếm có trong thiên hạ, càng đứng ở trên cao, càng phát ra hào quang, trời sinh ra ta tất có hữu dụng, có lẽ ông trời làm như vậy, đều có mục đích của người, nàng cuối cùng sẽ không thuộc về nơi này, sẽ trở thành người mà người khác phải ngược nhìn.

“Ngươi làm chủ đi.”

“Được,” Thanh Dao nghĩ một chút, quay đầu nhìn phía đại điện nơi mọi người đang nóng lòng chờ đợi quyết định của nàng, trầm giọng mở miệng.

“Bắt đầu từ hôm nay, nơi này gọi là Phượng Thần Cung bí mật diễn tập tại đại điện, mỗi người trong các người là một thành viên của Phượng Thần Cung, Phượng thần cung danh tiến nhất định sẽ trải rộng khắp phong vân đại lục.”

Lời nói như đinh đóng cột, âm thanh vang vọng trong đại điện, tất cả mọi người một hô to một tiếng.

“Vâng, cung chủ.”

Thanh Dao sắp xếp xong xuôi hết thảy, liền phụ giúp Vô Tình đi ra ngoài, Lâm Tư Miểu cùng Triệu Hoằng Văn đã thay đổi hẳn vẻ ngạo mạn lúc trước, thật cẩn thận tiễn hai người bọn họ đi ra ngoài, đợi cho cánh cửa đá đóng lại, ba người rộ lên cười khổ, từ nay về sau, tân chủ tử của bọn họ chính là nữ nhân ngoan độc kia, vừa nghĩ tới có thể được như lời nói của nàng, lại tạo cho bọn hắn rất nhiều hi vọng.

Có thể đưa Phượng thần cung ra ngoài sáng, nên bọn hắn cũng không cần hoạt động mãi trong bóng tối, trong loạn thế, anh hùng chớ có hỏi xuất xứ, có lẽ bọn hắn cùng những người này thật có thể phong hầu bái tướng cũng nói không chừng, nghĩ đến đây, ba người ánh mắt sáng trong, trា́m miệng một lời nói: “Từ nay về sau, đi theo cung chủ.”

Đêm đã khuya.

Thanh Dao đây Vô Tình đi trở lại ruộng dược thảo, chậm rãi mở miệng.

“Vô Tình, Việc ta vừa rồi làm ngươi sẽ không phản đối chứ.”

“Không phản đối, chỉ rất là kinh ngạc, Thanh Dao năng lực thật mạnh, hoàn toàn vượt ra ngoài ý liệu của ta, vốn ta còn đang lo lắng ngươi sẽ bị lúng túng, còn chuẩn bị kỹ càng để giúp, nếu là ai làm khó dễ ngươi, ta nhất định thảng tay giáo huấn bọn hắn, ai biết một mình ngươi liền chế phục mọi người.”

Thanh âm của Vô Tình mang theo ý cười.

Thanh Dao thật sự là khiến người khác phải ngạc nhiên, không chỉ có sức mạnh, quan trọng nhất là đầu óc linh hoạt, những lý luận của nàng, ngay cả hắn nghe xong đều cảm thấy thực sự mới mẻ.

“Về tương lai phát triển của Phượng thần cung, ngươi có muốn nói gì không.”

Nàng mở miệng hỏi, ba nghìn người, hắn mắt bao nhiêu tiền để nuôi những người này a, cho nên vừa rồi trong nháy mắt, nàng liền có một quyết định, chờ qua hai ba tháng nữa, những người này sau khi tập luyện xong, nàng đưa bọn hắn ra ngoài tiếp nhận nhiệm vụ, như vậy tối thiểu bọn họ có thể nuôi chính mình, mặt khác cũng phải có một ít ngân lượng, như vậy mới có thể nhân khí đại chấn, hiện tại nàng chỉ nhìn thấy một đám thủ hạ tử khí chìm nghỉm, một chút sức sống đều không có.

“Không có, ngươi an bài đi.”

“Được, nuôi nhiều người như vậy, cần bao nhiêu chi tiêu a, ta trong lòng bước đầu có một kế hoạch, chờ sau một thời gian huấn luyện, sau khi năng lực của bọn họ tăng lên, sẽ chọn lựa những người nổi trội, đi nhận nhiệm vụ,

ngươi xem có được không?”

Thanh Dao vừa mở miệng, Vô Tình liền gật đầu đồng ý, hắn vốn là chưa từng nghĩ tới phương diện này.

“Ngươi để cho thủ hạ đi làm đi, bọn hắn hiện tại cũng là thuộc hạ của ngươi, đừng quên, ngươi mới là Phượng thần cung cung chủ.”

Trong đêm tối, thanh âm này như nước vui vẻ như nhau, Vô Tình là thật tâm thay nàng cao hứng, hắn rốt cục đã buông ra những người đó, cũng như buông ra gông xiềng trong lòng, trong tối tăm toàn bộ hết thảy đều có định số cả...

Hai người vừa đi vừa dòi chuyện một đường hướng trước mặt đi tới, Thanh Dao đưa Vô Tình đến phòng của hắn, rồi tự mình quay về phòng.

Trong phòng Vô Tình, Thanh Phong đang đi qua đi lại, vừa nhìn thấy thân ảnh công tử, liền bay nhanh quay đầu quét mắt nhìn bên ngoài một cái, rồi đi lại phía trước Vô Tình nhỏ giọng nói thầm hai câu, trong nháy mắt sắc mặt Vô Tình lạnh trâm xuống, khéo môi khẽ nhích, chậm rãi mở miệng.

“Được rồi, đây ta qua đó đi.”

Thanh Phong phụ giúp chủ tử hướng phía bên ngoài bước đi.

Trong phòng Thanh Dao, một chiếc đèn được đốt sáng, Mạc Sâu đang chờ đợi nàng, vừa nghe thấy tiếng bước chân đi đến, liền chạy nhanh qua nhìn, thấy chủ tử vẻ mặt vui mừng, tựa hồ có việc gì vui vẻ, cả người thở dài nhẹ nhõm: “Tiểu thư đi đâu vậy?”

Thanh Dao không trả lời Mạc Sâu, ngồi vào bên bàn tròn khắc hoa văn, Mạc Sâu lập tức rót trà cho nàng, rồi đứng ở một bên.

“Tiểu thư, không biết tại sao, lần này quay về cốc, ta luôn có cảm giác bất an, tựa hồ tổng hội có chuyện gì đang phát sinh.” Mạc Sâu nhíu lại mi, trên khuôn mặt xinh đẹp bao phủ một tầng khói mỏng.

Thanh Dao khéo léo bưng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cũng không nói gì thêm, nói thật ra, chính cô cũng có loại cảm giác này, một cảm giác như có chuyện gì đó đang bị che giấu, sắp tới chắc chắn sẽ phát sinh chuyện, sự âm u này, tựa hồ sẽ làm vô tình cốc mất đi sự yên lặng ngày xưa,

đến tột cùng là chuyện gì đây?

Nghĩ đến đây, nàng liền nhớ lại Vô Tình đem những người đó giao hết cho nàng, hắn thật ra là đang chuẩn bị làm cái gì?

Dạng người lạnh lùng lãnh đạm như hắn sẽ không nhảm chán đến mức tiêu tiền để nuôi một số lượng người lớn như vậy, lại không để làm gì, cái gọi là nuôi binh ngàn ngày, dụng binh một lúc, hắn tất nhiên là phải có mục đích nào đó, nhưng bây giờ hắn lại đem những người này giao cho nàng, vậy chuyện của hắn phải làm sao bây giờ?

Thanh Dao ánh mắt âm ngao đến cực điểm, lúc trước bởi vì hưng phấn, nhưng bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

Nàng nhất định phải lên hỏi cho rõ, bằng không trong lòng nàng không thể yên.

Thanh Dao nghĩ đến đây, lập tức buông chung trà đi ra ngoài, Mạc Sầu nóng lòng kêu lên: “Tiểu thư, tiểu thư.”

Nàng không dám một mình rời đi, bởi vì tiểu thư nhỏ ngủ ở trong phòng, hiện tại Vô Tình cốc nơi chốn đều tràn ngập không khí bất an, Tiểu Ngư nhi tuy rằng lạnh lợi lại thông minh, nhưng nàng ta không có công phu, tiểu thư đã phân phó nhiệm vụ cho nàng chính là bảo vệ tốt tiểu thư nhỏ, cho nên trong tình huống như lúc này, nàng không dám tự tiện rời đi.

Mạc Sầu suốt ruột đi qua đi lại, vừa lúc Mạc Ưu từ bên ngoài đi vào, Mạc Sầu lập tức phân phó hắn.

“Nhanh đi bảo hộ chủ tử, không biết người đi đâu nữa? Có thể là đi tìm Vô Tình công tử.” Mạc Sầu vừa dứt lời, Mạc Ưu thân hình chợt lóe, người đã chạy nhanh đi ra ngoài.

Thanh Dao đi vào phòng Vô Tình, kỳ quái phát hiện Vô Tình thế nhưng không ở trong phòng, ngay cả Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng không có ở đó, đã trễ thế này, bọn hắn đi đâu?

Trên mặt hiện lên nghi ngờ, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh bên rừng cây nhỏ lần trước, Vô Tình cùng một nhóm Hắc y nhân bí mật gặp mặt, có phải có chuyện gì mà ngay cả nàng cũng không biết hay không?

Thanh Dao vừa nghĩ đến đây, thân hình đã quay đầu đi ra ngoài, dưới chân điểm nhẹ, thi triển khinh công, hướng phía sau núi bay nhanh đi.

Bởi vì sợ kinh động bọn Vô Tình, nên nàng đứng cách khá xa, ngưng thần nghe ngóng xem trong núi có động tĩnh gì hay không, quả nhiên mơ hồ nghe được có người nói chuyện, rất lạnh, lạnh như nước vậy, đúng là Vô Tình đang nói chuyện.

Cái gì sau này không cần đến nữa.

Chương 115.2

Nếu hắn tiếp tục phái người tới đây, cũng đừng trách ta không khách khí.

Hắn ? Đến tột cùng là ai? Tuy rằng Vô Tình ngũ khí rất lạnh, nhưng lại không hề gây khó dễ những người này, nàng hiểu biết cá tính của Vô Tình, nếu quả thật chính là người không có quan hệ, sớm đã giết hết những người đó ném vào đầm lầy, không chỉ có cảnh cáo như vậy?

Chẳng lẽ những người tìm đến hắn chính là những Hắc y nhân tối hôm đó nàng đã nhìn qua, hôm nay, nàng nhất định phải tra rõ ràng, những người này muốn làm gì?

Thanh Dao đã quyết định chủ ý, lập tức ngưng lại khí tức của mình, tận lực không cho người khác phát hiện.

Nàng đang ẩn nấp, bỗng nhiên phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, quay đầu liền thấy Mạc Ưu phiêu nhiên đi tới, bắt trước theo động tác của nàng ngồi chồm hổm xuống, nhẹ nhàng mở miệng: “Chủ tử, người làm gì đó?”

Thanh Dao suýt một tiếng, ngăn Mạc Ưu nói ra, Vô Tình không phải người bình thường, nếu bị hắn phát hiện ra, nàng hôm nay sẽ không điều tra ra, những người này là người phương nào?

Bên kia tiếng nói chuyện tiếp tục vang lên, Vô Tình giọng nói càng lúc càng lớn, cuối cùng phẫn hận ra lệnh cho Thanh Phong: “Chúng ta trở về.”

“Vâng, công tử.”

Thanh Phong không dám tiếp tục nói thêm cái gì, công tử đã tức giận, chỉ

vội vàng đầy công tử ly khai rùng cây nhỏ.

Những hắc y nhân kia trong túc thời cũng không có bỏ đi, mà từ từ bước ra, Thanh Dao quay đầu nhìn qua, vì cách khá xa nên nàng không thấy rõ lắm diện mạo của bọn hắn, nhưng có thể biết đều là thân hình cao lớn, thân mặc quần áo màu đen dạ hành, e rằng đúng là bọn người lần trước đã gặp qua.

Đoàn người đi từ từ lại đây, Thanh Dao quay đầu nhìn theo thân ảnh Vô Tình đã sớm biến mất không còn nhìn thấy.

Lập túc thân hình khẽ động, đầu ngón chân điểm nhẹ qua u Thảo, lập túc rơi xuống trước mặt đám người Hắc y nhân, hoàng vĩ cầm vung lên, đặt ở trên vai, tư thế cuồng ngạo, lạnh lùng, khoe môi vẽ ra ý cười, nhưng đuôi mắt không cười, còn mang theo huyết tinh.

Những Hắc y nhân cao lớn này, thấy bất ngờ xuất hiện người, hoảng sợ, nhanh chóng rút lui từng bước về sau, Hắc y nhân cầm đầu, mặt lãnh trâm hét lớn một tiếng: “Người nào?”

Hướng mắt nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, một nữ tử thân mặc váy dài đậm sắc, trên mặt thanh sáng tươi đẹp bao phủ một tầng sương lạnh, mặt mày mang theo sát khí cuồng vọng, một cây đàn cổ tinh xảo đặt ở trên vai, gió lay động nhẹ thân hình nàng, như Tu La trong địa ngục.

“Các ngươi là ai? Vì cái gì tự tiện xông vào Vô Tình cốc, hôm nay nếu không trả lời rõ ràng, thì đừng nghĩ rời đi nửa bước.”

Thanh âm Thanh Dao lạnh lẽo vang lên, đôi mắt xinh đẹp âm ngao nhìn chằm chằm mười mấy người đối diện, mà bên cạnh nàng Mạc Ưu vẻ mặt lại càng tràn ngập sát khí, hắn chờ phân phó, chỉ cần chủ tử ra lệnh một tiếng, hắn liền đánh cho những người này thất bại thảm hại, dám xông vào vô Tình cốc.

“Là ngươi, ngươi là ai?” Cầm đầu Hắc y nhân đã nhận ra Thanh Dao, đúng là nữ tử đã từng gặp qua đêm hôm kia, Không ngờ gặp lại nàng nữa, chẳng lẽ Vô Tình công tử thay đổi chủ ý là vì nữ nhân này, xem nàng nhanh nhẹn động lòng người, giống như hoa lan dạt dào duyên dáng yêu kiều, phải chăng công tử động tình.

Hắc y nhân ánh mắt âm ngao, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì cho phải, hờ lạnh một tiếng, cuồng vọng cười rộ lên.

“Cần hỏi chúng ta là ai, chúng ta là?” Hắc y nhân kia thái độ cực kỳ cuồng ngạo, ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài, đắc ý mở miệng, bất quá còn chưa nói ra miệng, lại bị một nhân ảnh từ trên không lướt tới cắt đứt.

“Các ngươi sao còn không đi, công tử nếu tức giận, các ngươi chỉ sợ một người cũng đều đi không được.”

Người đến đúng là Thanh phong, hơn mươi hắc y nhân kia, lập tức có chút sợ hãi, sao còn có thể tiếp tục để ý đến Thanh Dao, thân hình chợt lóe, đồng loạt rời đi.

Trong nháy mắt, phía sau núi một bóng người cũng không còn, chỉ còn lại Thanh Dao cùng Mạc Ưu hai người, Thanh Phong cũng quay đầu chuẩn bị rời đi, Thanh Dao vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng mở miệng.

“Đứng lại, nếu không muốn để những người đó nói ra, vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết, những người này đến ruột cuộc là ai? Tại sao ban đêm lại nhiều lần xông vào Vô Tình cốc, luôn bí mật tìm Vô Tình.”

Thanh Dao vừa dứt lời, trong bóng tối, ánh mắt Thanh Phong chợt bao phủ một tầng sương mỏng, thuận thế xoay người lại, cung kính mở miệng.

“Mộc cô nương, người đang nghĩ gì thế? Những người kia là dân ở ngoài cốc, bởi vì lão đại của bọn hắn sinh bệnh, muốn mời công tử đi cứu hắn, nhưng là người kia làm chuyện xấu rất nhiều, cho nên công tử không muốn tiếp kiến hắn, càng không muốn cứu hắn.”

Thanh Phong mặt không đổi sắc, tim không nhảy, thản nhiên nói.

Thanh Dao thận trọng đánh giá hắn, muôn từ thần thái của hắn trong lúc nói chuyện quan sát ra chút gì đó, nhưng vẫn không có gì cả.

“Ta biết ngươi không nói thật, ta nhất định sẽ điều tra ra.”

Thanh Dao nói xong quay đầu sải bước rời đi, đúng vậy, trên đời không có tường nào có thể chắn được gió, nàng nhất định sẽ điều tra ra.

Thanh Phong đem sự việc này bẩm báo cho chủ tử, Vô Tình sắc mặt âm ngao xấu xí đến cực điểm, hơn nửa ngày cũng không nói được một lời, ngồi ở trước song cửa, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Thanh phong lập đứng ở phía sau hắn, cẩn thận kiến nghị: “Công tử, bằng không nói cho nàng biết đi, chuyện này sớm muộn gì nàng cũng biết.”

Kỳ thực hắn rất tán thành việc nói tất cả cho Mộc Thanh Dao, biết đâu sự tình đang khó khăn sẽ có chuyển cơ, nhưng bất đắc dĩ công tử lại không cho phép hắn làm như vậy.

“Câm miệng.”

Vô tình đột nhiên quát lạnh, một đôi mắt sáng lanh trừng hướng Thanh Phong, chậm rãi mở miệng: “Ngươi lập tức phát ra mệnh lệnh của ta, sau này còn có chuyện gì, có thể bảo ta xuất cốc, bọn họ không cần vào là được.”

“Dạ, công tử,” Thanh Phong há miệng thở dài, cuối cái gì cũng không nói được chỉ gật đầu lĩnh mệnh.

Bên kia, Thanh Dao mang theo vẻ mặt rất đen trở về phòng, Mạc Ưu đi theo phía sau nàng bước vào, đối với chuyện phát sinh đêm nay, hắn không biết vì sao, chỉ biết là chủ tử rất không cao hứng, hơn nữa thậm chí có người vào được vô tình cốc, gần nhất trong cốc quá không an bình, làm người ta có chút kinh hãi đầm chiến.

Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở ghế trên, Mạc Sầu đi tới, quan tâm hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Dao không nói chuyện, Mạc Ưu lắc đầu, ý bảo nàng cái gì cũng đừng hỏi, chủ tử tâm tình không tốt, chớ tự tìm khổ.

Trong phòng rất yên tĩnh, Thanh Dao nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, về việc Vô Tình cùng Thanh Phong bọn họ lén gạt mình, nàng cuối cùng cũng sẽ điều tra ra.

Nhưng thật ra vẫn còn một chuyện khác, hiện tại cần giải quyết, bởi vậy nên nàng ngẩng đầu nhìn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đang ở trong phòng.

“Ta vừa lúc có chuyện muôn nói cùng các ngươi, trong tay Vô Tình có một tổ chức, hắn đã đưa tổ chức này giao cho ta xử lý, khoảng chừng có ba nghìn người, ta đã đặt một tên gọi là Phượng Thần cung, bắt đầu từ ngày mai, Mạc Ưu đến Phượng Thần cung, đem phương án ta dạy cho ngươi, cố gắng huấn

luyện những người đó, bọn họ quá rời rạc, về phần mười mấy đứa nhỏ kia, hiện tại để cho Mạc Sầu phụ trách, Mạc Sầu đem Tiểu Đào kêu đến, từ giờ trở đi, nàng ta là thiếp thân nha đầu của Tiểu Ngư nhi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Hai người đồng thời lên tiếng trả lời, Mạc Sầu dường như nhớ tới cái gì đó liền mở miệng: “Ta đi rồi, ai hầu hạ tiểu thư a.”

“Buổi tối ngươi hãy qua đây đi, ban ngày ta không cần người hầu hạ.”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, phát phát tay, Mạc Ưu lĩnh mệnh lui ra ngoài, Mạc Sầu cũng không nói cái gì nữa, hầu hạ chủ tử rửa mặt nghỉ ngơi.

Những ngày kế tiếp, Thanh Dao vẫn lưu ý động tĩnh trong cốc, nàng rất muốn lại một lần bắt được những người áo đen kia, kết quả nữa thân ảnh của họ cũng không thấy được.

Sau đó nàng càng đem tâm tư động đến trên đầu Minh Nguyệt, lúc này vô luận nàng làm sao ép buộc uy hiếp, Minh Nguyệt chỉ biết lắc đầu, ngay cả Tiểu Ngư nhi ra cũng không dùng được.

Tuy rằng hắn không nói, nhưng Thanh Dao có thể khẳng định, đây là một chuyện rất lớn, bằng không Minh Nguyệt sẽ không kiên trì như vậy.

Một tháng rất nhanh trôi qua, trong cốc vẫn yên lặng bình an, cũng không có chuyện gì lớn, mọi người đều bận rộn chuyện của mình, Thanh Dao cũng bèle bộn nhiều việc với kế hoạch điều chỉnh Phượng Thần cung, bởi vì ba nghìn người quá mức khổng lồ, chỉ để cho ba người Lâm Tư Miếu quản lý, bọn họ cũng mệt chết đi, hơn nữa lại xử lý không tốt, bởi vậy phải chia làm nhiều nhóm nhỏ, nhiều nhóm nhỏ gom lại sẽ là một tiểu đội, nhiều tiểu đội dung hợp lại thành đại đội, cuối cùng ba nghìn người đều nghe lệnh của Lâm Tư Miếu, như vậy bọn họ cũng không mệt mỏi nhiều, chỉ cần quản vài người đứng đầu cho giỏi là được.

Đối với kế hoạch điều chỉnh của Tân cung chủ, cùng với sự huấn luyện nghiêm khắc, mỗi người đều vui lòng phục tùng, trong lòng càng sinh ra sợ hãi, không dám khinh thường.

Thanh Dao ngoại trừ để ý đến Phượng Thần cung, còn định kỳ kiểm tra mười mấy đứa nhỏ tỷ thí, cần rèn đúc thì rèn đúc, bọn họ tiến bộ rất thần tốc,

chỉ khoản một thời gian nữa, nhất định có thể sử dụng.

Ngoại trừ những việc này, gần nhất Thanh Dao lại nỗi lên ý niệm khác trong đầu, nàng chuẩn bị đem này mười mấy đứa nhỏ chia làm hai nhóm, một nhóm trở thành tình báo tìm kiếm tin tức khắp nơi, một nhóm khác, làm một công binh xưởng nho nhỏ, để Tiểu Ngư nhi suy nghĩ kỹ những thứ trong đầu, cái gì cần làm cái gì không cần làm, tuy rằng sản xuất ra lựu đạn, nguyên vật liệu khó tìm, kíp nổ để làm cũng rất ít, nhưng là hoàn toàn có thể tìm thứ khác thay thế được lựu đạn, tỷ như yên lôi (mìn khói), sương mù lôi (mìn), những thứ này thì nguyên vật liệu cũng không khó tìm, trong cốc cái gì đều có cái đó.

Cái gọi là sương mù lôi, là khi giật lại ngòi nổ, nó sẽ phun trào sương mù rất nhiều, làm cho địch nhân phân rõ không được phương hướng, đây là thứ cần thiết khi chạy trốn, ăn không thể thiếu được.

Mà yên lôi, thì lợi hại hơn một chút, kỳ thực chính là khói độc, giật ra ngòi nổ, cái nó phun ra kỳ thực chính là khói độc, đây chính là đồ tốt, làm người khác khó lòng phòng bị, ném ra một quả, rất nhiều người sẽ bị trúng độc.

Thanh Dao tính toán một chút, đem kế hoạch sơ bộ trong lòng nói cho Vô Tình biết, Vô Tình ngạc nhiên cực kỳ, Thanh Dao nàng đến tột cùng là từ đâu nghĩ ra những thứ này, nếu như trong tay nàng có người, chỉ sợ thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay.

Ngoại trừ Vô Tình, Tiểu Ngư nhi cũng thật cao hứng, bởi vì gần nhất tất cả mọi người đều có việc làm, chỉ có nàng là tương đối rỗi rãnh, bây giờ nghe nói có thể làm một công binh xưởng nho nhỏ, đúng lúc anh hùng có đất dụng võ, nên cực kỳ cao hứng. Thanh Dao nói ý tứ cho bọn hắn nghe xong, liền phân phó Mạc Sầu nắm chặt chương trình luyện tập cho bọn nhỏ, công binh xưởng rất nhanh hình thành.

Chương 115.3

Bạn rộn cả ngày thì thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh, bất quá Thanh Dao sắc mặt càng ngày càng u ám, bởi vì nàng phát hiện một việc, Vô Tình đã len lén xuất cốc nhiều lần, mỗi lần trở về sắc mặt đều khó coi, hơn nữa tái nhợt, mấy ngày nay, nàng phát hiện hắn đã ăn không ngon, thần tình thì hoảng hốt, cứ một người yên lặng ngồi ở phía xa nhìn chăm chú vào nàng, nàng hỏi hắn có chuyện gì, hắn cái gì cũng không nói.

Buổi tối mấy ngày gần đây khiến cho Thanh Dao cũng không dám nhìn hắn, bởi vì biết rõ hắn có tâm sự, nhưng cái gì nàng cũng không giúp được, cảm giác này thực sự không dễ chịu.

Hơn nữa nàng cũng có chút sinh hờn dỗi, hắn nên biết mặc kệ xảy ra chuyện gì, bọn nàng cũng sẽ giúp hắn, vì sao vẫn cứ kiên trì không nói cho nàng biết đâu, chẳng lẽ sự kiện kia, người bình thường căn bản không có biện pháp sao?

Sau giờ ngọ, Thanh Dao tựa ở trên ghế nằm nắm tay bǎn khoǎn chuyện này mãi, một tay liền hướng trên bàn lấy chén trà, không nghĩ tới sờ soạng mãi không thấy, ngẩng đầu nhìn lên thấy Tiểu Ngư nhi đã đem trà của nàng bung lấy, từng ngụm lớn uống sạch sẽ, cuối cùng thở phào một cái, vỗ vỗ ngực.

“Thực sự là chết khát ta, nương, ta sẽ giúp ngươi rót chén khác.”

Nàng nói xong quay lại thân thể chuẩn bị giúp đỡ Thanh Dao châm trà, thân thể nho nhỏ nhắc nỗi bình dung đưa, làm người ta nhìn thấy mà hoảng sợ, Tiểu Đào đứng ở một bên sớm cướp trước một bước mở miệng.

“Tiểu thư nhỏ, để ta làm đi, ngươi đừng động.”

Tiểu Đào tay chân nhanh nhẹn, châm thêm cho Thanh Dao trà, đưa tới tay nàng, Thanh Dao tiếp nhận chung trà, rồi nhìn về phía Tiểu Ngư nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tựa hồ vừa mới luyện võ xong, thảo nào mệt như vậy.

“Tiểu Ngư nhi, ngươi không lười biếng đi.”

Tiểu Ngư nhi không nói chuyện, Tiểu Đào ở bên cạnh, vội vàng mở miệng:
“Không lười biếng, tiểu thư nhỏ rất chịu khó.”

Tiểu đao nói xong, cúi đầu nhìn Tiểu Ngư nhi, chỉ thấy nàng sắc mặt hơi tái, còn đỏ đầy mồ hôi, trên vầng trán nhỏ, mài chậm rãi nhíu lại, tay nhỏ bé vô ý thúc che bụng, thân thể ngã ngồi trên mặt đất, Thanh Dao vừa thấy thế quá sợ hãi, rất nhanh buông chung trà, từ trên ghế nằm nhảy dựng xuống ôm lấy Tiểu Ngư nhi.

Chỉ thấy nàng dùng sức cắn môi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Tiểu Ngư nhi, ngươi làm sao vậy?”

“Nương, bụng ta đau quá, có phải ăn trúng đồ ôi rồi hay không?” Tiếu Ngư nhi nói thầm, lấy tay liều mạng nắm bụng, đau quá a, tựa như có người đang cắt từng khúc ruột của nàng, không ngừng quấn lấy, liền dạ dày tựa hồ cũng bị buộc lại một chỗ, cả người nàng co lại thành một đoàn, nằm ở trong lòng Thanh Dao.

Thanh Dao nhìn thấy bộ dáng của nàng, tựa hồ không chỉ đơn thuần là ăn trúng cái gì mà thành như vậy, thấy nàng đau đớn cuộn trào mãnh liệt như này, vội vàng ngẩng đầu phân phó tiểu đào ngày người ở một bên: “Nhanh, lập tức đi mời Vô Tình công tử qua đây, nói tiểu thư nhỏ sinh bệnh! Lập tức.”

“Dạ, tiểu thư,” tiểu đào không dám chần chừ, rất nhanh lắc mình rời đi.

Vô tình nhanh chóng bị mời qua đây, hôm nay hắn thần sắc rất khác, nghe nói Tiểu Ngư nhi sinh bệnh, cũng rất lo lắng, Thanh Phong đang đẩy hắn, hai người vừa tiến đến, Thanh Dao liền không nhịn được kêu lên: “Nhanh, xem Tiểu Ngư nhi làm sao vậy? Nàng nói ăn nhầm đồ hư, ta nhìn không quá giống.”

“Ngươi đừng vội,” Vô Tình một bên an ủi nàng, một bên đưa tay bắt mạch cho Tiểu Ngư nhi, rất nhanh trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên âm ngao, ánh mắt sâu thẳm như một giếng cổ, sâu không thấy đáy, Thanh Dao vừa nhìn về mặt của hắn, biết sự tình không đơn thuần như vậy, nên khẩn trương lôi kéo hắn.

“Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?”

“Nàng trúng độc,” Vô Tình đau lòng mở miệng, rất nhanh lấy ra một đan hoàn cho Tiểu Ngư nhi ăn vào, đây chỉ là ức chế độc tố trong cơ thể nàng, ngăn độc tố không phát triển được nhanh, nếu như độc ngâm vào trái tim, thì đại la thần tiên, chỉ sợ cũng không trị được.

Thanh Dao vừa nghe Vô Tình nói, sắc mặt xấu xí, trong lòng rất đau, nàng đã có thói quen Tiểu Ngư nhi làm bạn, ông trời ngàn vạn lần đừng cho nàng ta có việc a.

“Vô tình, đây là độc gì, ngươi có giải được không?”

“Đoạn trường tán,” Vô Tình nhẹ nhàng nói, đoạn trường tán cũng không

phải kỳ độc, nhưng nhìn thấy bộ dạng Thanh Dao hoảng sợ bất an, đau lòng đến cực điểm thì liền an ủi: “Ngươi đừng vội, tuy rằng ta không có giải được, nhưng ta sẽ giải, trong cốc có những cỏ thuốc này, rất nhanh là chế được giải được.”

“Vậy là tốt rồi, nhanh” Thanh Dao nóng ruột thúc giục, nàng thật sự phát sinh chuyện gì.

Vẫn nằm ở trong lòng nàng, Tiểu Ngư nhi kiên trì không kêu rên ra tiếng, nhìn bộ dạng nàng khổ sở, trên khuôn mặt nho nhỏ sớm hiện đầy cảm động: “Nương, ngươi đừng nóng lòng, Tiểu Ngư nhi không đau, tâm nguyện của ta đã xong, Tiểu Ngư nhi rất vui vẻ, dù cho thực sự giải không được, nương cũng không cần thương tâm, chỉ nên xem đây là một giấc mộng.”

Tiểu Ngư nhi nói xong, trong phòng tiểu đào nhịn không được khóc lên, tiểu thư nhỏ thật biết chuyện a.

Thanh Dao tuy rằng không khóc, nhưng ánh mắt đều đã ướt, nắm vai Tiểu Ngư nhi: “Tiểu Ngư nhi, ngươi không có việc gì, nhất định phải kiên trì, bằng không ta sẽ không tha thứ cho ngươi, ngươi không phải nói muốn cả đời hiếu thuận ta sao? Phải giúp trợ ta sao? Muốn nhìn thấy ta hạnh phúc sao? Nhưng chuyện đó còn không có làm được đâu!”

Vô tình nhìn hai mẹ con thương tâm, vội vàng mở miệng: “Được rồi, các ngươi đừng lo lắng, không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi,” Thanh Dao hít mũi một cái, lúc này nàng cảm tính như vậy, không còn vẻ lãnh đạm ngày thường, cũng không còn bộ dạng ra tay hung tàn như khi đối mặt với thủ hạ phượng thần cung.

Vô tình quay đầu nhìn phía Thanh Phong, lạnh lùng phân phó đi xuống: “Lập tức kiêu Minh Nguyệt đi đem được thảo giải đoạn trường tán hái xuống, mặt khác, đem tất cả mọi người trong cốc gọi ra trước cửa, ta muốn tra rõ là ai hạ độc này.”

“Dạ, công tử,” Thanh Phong lui ra ngoài, trong phòng, Vô Tình ánh mắt nhu hòa nhìn Thanh Dao: “Hôm nay Tiểu Ngư nhi có ăn cái gì không nên ăn không?”

Hắn muốn điều tra rõ là ai hạ độc nàng.

Thanh Dao nhìn phía tiểu đàو, tiểu đào bị hù sợ ủm một tiếng quỳ xuống đất, cung kính mở miệng: “Tiểu thư nhỏ ăn cái gì, nô tỳ đều ăn cái đó, mọi người cũng đều có ăn, những người khác chưa từng có chuyện gì a.”

Nàng vừa mới nói xong, mắt vô tình liếc đến bàn trà, chỉ chỉ: “Hình như trà kia, người khác không uống qua, nhưng đó là trà của tiểu thư?”

Lời vừa nói ra, trong phòng, Thanh Dao cùng Vô Tình sắc mặt lóe sáng, chẳng lẽ đối tượng thực sự mà người kia muôn hạ độc là Thanh Dao, mà trà này vô tình bị Tiểu Ngư nhi uống, vì thế Tiểu Ngư nhi mới có thể trúng độc.

Thanh Dao lập tức đưa tay bưng lấy chén trà trên bàn trà, đưa tới cho Vô Tình.

Vô tình ngửi nhẹ, lập tức nhíu mày, sắc mặt âm hàn, trầm giọng mở miệng: “Quả nhiên là đoạn trường tán,” nói xong khẩn trương nhìn phía Thanh Dao: “Ngươi không uống chứ?”

Thanh Dao lắc đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Ngư nhi, nguyên lai là thay nàng gánh chịu, vì thế trong lòng càng phát ra khó chịu, ôm chặt Tiểu Ngư nhi, hai bàn tay nàng đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia bỗng nhiên run rẩy, thì ra đau đớn vẫn đang diễn ra trên người Tiểu Ngư nhi, nàng ấy chỉ liều mạng đè nén, sợ làm cho nương khổ sở, nhưng Thanh Dao sao lại không biết đoạn trường tán này là độc dược như thế nào, chỉ sợ đau tận xương cốt a.

“Tiểu Ngư nhi, xin lỗi.”

“Không có việc gì, nương,” Tiểu Ngư nhi nói lắp lời, màng tiểu đà đang quỳ khóc càng lợi hại hơn, tiểu thư nhỏ thực sự rất kiên cường a, trúng độc, cũng không rên một tiếng, còn an ủi mẫu thân của mình, thật là một đứa nhỏ hiếu thuận a.

Trong phòng một mảnh hàn khí, Thanh Phong đi đến, cung kính mở miệng: “Hạ nhân trong Vô tình cốc đã mang tới, tổng cộng năm người, ta đã tỉ mỉ kiểm tra một lần, đều là người trong cốc, cũng không có người ngoài dịch dung, hoặc người giả trang, có phải là người ngoài đã vào cốc hay không.”

“Không có khả năng,” Vô Tình lạnh lùng mặt, nếu như là người ở phía ngoài cốc, làm sao lại biết ở trong trà của Thanh Dao hạ độc, mục tiêu hạ độc chính là Thanh Dao.

Vô tình nói xong, chuyền động xe đầy đi ra ngoài, Thanh Phong vội vàng đầy hắn đi ra ngoài.

Hành lang dưới, trên đất trống, lúc này quỳ năm hạ nhân trong cốc, đều là nam tử, ba người là thiếu niên, hai người khác thì lớn tuổi một chút, lúc này tất cả đều cẩn thận sợ hãi quỳ gối, không biết xảy ra chuyện gì, vẻ mặt mê man, công tử mặc dù là người lạnh lùng, nhưng cho tới bây giờ cũng không đổi đãi bọn họ như thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trên mặt của mỗi người hiện lên nghi hoặc, Vô Tình ngồi ở xe lăn, đưa mắt nhìn sang, năm thủ hạ này, muộn nhất là cũng đã vào cốc năm năm, sớm nhất cũng hơn mười năm, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, thậm chí có người là người của hắn ta, lợi dụng tất cả thời cơ như vậy, thật làm cho lòng người lạnh lẽo.

Nếu lúc trước đã vứt bỏ mình, vì sao còn đau khổ dây dưa? Chẳng lẽ bỏ qua thì không thể làm cho hắn ta an tâm một tí sao?

Vô tình quanh thân lạnh lùng, chậm rãi mở miệng: “Là ai hạ độc trong trà của Mộc cô nương, trừ mấy người bọn người ra đây ai có thể tiếp xúc được nước trà của nàng, người khác không có cơ hội này.”

“Cái gì?”

Vô tình tiếng nói vừa dứt, có bốn người đồng thời ngẩng đầu lên, chỉ có một người cúi thấp đầu.

Vô tình vừa nhìn liền biết là ai bán đứng hắn, bởi vì bọn họ năm người cùng Thanh Dao cảm tình rất tốt, nghe được có người hạ độc nàng, tất nhiên có phản ứng kinh ngạc, chỉ có một người cúi thấp đầu không phản ứng, là bởi vì hắn đã sớm biết chuyện này.

Vô tình thân hình khẽ động, một chưởng đánh về phía người đang cúi đầu người, chỉ thấy người nọ một chút tránh né cũng không có, liền bị Vô Tình đánh bay ra ngoài, quay người một cái, lại quỳ trên mặt đất như trước.

Bốn người bên cạnh hắn, vẻ mặt khó có thể tin cau mày: “Tiểu vũ, ngươi điên rồi, tại sao phải làm chuyện này, vì sao hại Mộc cô nương.”

Ở trong cốc, ai không biết nàng là người trong lòng của công tử, tiểu Vũ lại

đi hại nàng, đây không phải muốn làm cho công tử thương tâm sao? Thảo nào công tử sinh khí như vậy, hắn mặc dù là người lạnh lùng, nhưng vẫn đối với bọn họ rất tốt, những người như bọn họ, phần lớn là bị người nhà ta vứt bỏ, cho nên mới phải lưu ở trong cốc.

Tiểu Vũ là vào cốc trễ nhất, tuy rằng trễ, nhưng cũng đã nhiều năm, vì sao cuối cùng lại làm ra chuyện này.

Vô Tình đau lòng mở miệng: “Là hắn bảo ngươi làm như vậy, phải không?”

Tiểu Vũ không nói được một lời, không biết là bởi vì bị lương tâm khiển trách, hay thiện với công tử, hắn ngẩng đầu lên, trong con ngươi một mảnh sâu u, mờ mịt, tựa như một tầng sương mù, chậm rãi mấp máy hai cái môi: “Công tử, xin lỗi.” tiếng nói hắn vừa dứt, đột ngột trở tay một chưởng, thẳng đánh thiên đình của mình, một chưởng là bị mất mạng, thân thể thẳng tắp ngã về bên cạnh tắt thở.

Chẳng ai ngờ rằng hắn lại tuyệt quyết như vậy, Vô Tình ánh mắt u ám, cũng không nói gì, ngẩng đầu nhìn bốn người đang quỳ bên dưới, chậm rãi mở miệng: “Các ngươi đem hắn an táng ở phía sau núi đi.”

“Dạ, công tử.”

Đợi được bốn người đem tiểu Vũ mang đi xuống, Vô Tình ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đào hoa lâm, sắc mặt tái nhợt được không có một tia huyết sắc, cả người giống như không có linh hồn, bởi vì, hắn biết, hắn ta bắt đầu động thủ, nếu như hắn không đáp ứng hắn ta, chỉ sợ sẽ có càng ngày càng nhiều người bị độc thủ.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt từ đàng xa chạy tới, thở hào hển, sắc mặt xấu xí: “Công tử, không xong, không xong, trong ruộng được thảo, thảo dược giải đoạn trường tán tất cả đều không thấy.”

Lời Minh Nguyệt vừa rơi xuống, Vô Tình chợt quay lại thân thể, con ngươi tựa như băng đầm, âm trầm u tối.

Mà tiếng nói của Minh Nguyệt đã sớm truyền tới trong phòng, Thanh Dao ôm Tiểu Ngư nheo mắt, vẻ mặt khó tin, kèm theo là tiếng kêu điên cuồng: “Tại sao có thể như vậy? Vì sao a? Là ai chuẩn bị giết chết ta a.”

Nhin bộ dạng thống khổ này của nàng, trong lòng Vô Tình toát ra vẻ bứt rứt,

đây cũng là bởi vì hắn.

Đã không có giải được đoạn trường tán, mà đan hoàn lúc trước mình cấp Tiểu Ngư nhi dùng, chỉ có thể duy trì mười hai canh giờ, nói cách khác nhất định phải trước mười hai canh giờ, lấy được thảo dược, việc này không nên chậm trễ, Vô Tình sắc mặt trầm xuống, lành lạnh mở miệng.

“Thanh Dao, chúng ta lập tức đi tới Linh Sơn, tìm được thảo dược, không thể trì hoãn thời gian nữa.”

“Được” Thanh Dao lập tức gật đầu, quay đầu nhìn tiểu đào ở phía sau, tiểu đào võ công còn chưa tới hỏa hậu (thuần thực), bởi vậy phân phó tiểu đào: “Lập tức đi đem Mạc Sầu kêu đến, ngươi ở lại cốc là được.”

“Dạ, tiểu thư,” tiểu đào rất nhanh chạy ra phía sau.

Mà Vô Tình thì phân phó Thanh Phong cùng Minh Nguyệt theo hắn đi ra cốc.

Nếu người kia đã hạ độc, cũng đã phá hủy thảo dược, hắn nhất định cũng nghĩ đến, bọn họ sẽ đi đến nơi nào tìm giải dược, chỉ sợ trên đường sẽ có người ngăn trở bọn họ, không để cho bọn họ đi đến Linh Sơn.

Chương 115.4

Đoàn người lập tức xuất cốc.

Vô tình cốc cách linh sơn khá xa, nếu mã bất định đê (ngựa không ngừng nghỉ) mà chạy, thì phải mất một ngày, nếu như trên đường có gì chặn lại, thì là chuyện rất nguy hiểm, thế nhưng chỉ có thể được ăn cả ngã về không, hắn tuyệt đối không thể để cho Tiểu Ngư nhi có việc, bằng không nàng nhất định sẽ thương tâm đến chết.

Vài người ra khỏi cốc, thi triển khinh công, đến trấn nhỏ gần nhất mua xe ngựa, đoàn người lên ngựa, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thay phiên đánh xe, hướng linh sơn mà đi.

Bên trong xe ngựa, Thanh Dao vẫn không nói chuyện, nhìn thấy Tiểu Ngư nhi sắc mặt càng ngày càng trắng, ý thức đã có chút mơ hồ, nhưng đang cực lực chống đỡ, mặc dù đau đớn muốn ngất xỉu, nàng ấy còn không quên an ủi nàng, hơn nữa không rên một tiếng, môi dưới nho nhỏ phấn nộn, đã bị nàng

Ấy cắn đến chảy máu, mồ hôi làm ướt tóc, dính vào trên mặt, cả người thê thảm không gì sánh được.

Thanh Dao đau lòng liền cố gắng cùng nàng nói chuyện.

“Tiểu Ngư nhi, ngươi không có việc gì, ngươi không phải nói, Vô Tình công tử rất lợi hại sao? Hắn nhất định sẽ cứu ngươi.”

Vô tình ngồi ở một bên, nhìn hết thảy trước mắt, trong lòng cung bị dày vò, đây tất cả đều là sai lầm của hắn, nếu như Thanh Dao mà biết sự tình đích thực, có thể trách hắn hay không, còn có thể tha thứ cho hắn sao? Đáy lòng có thấp thỏm lo âu, nhưng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ôn nhu an ủi nàng.

“Được rồi, Thanh Dao, ngươi đừng lo lắng, không có việc gì.”

Thanh Dao ngẩng đầu, gật đầu một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng (lạnh lùng xinh đẹp) khoác một tầng sương lạnh, một bên Mạc Sầu nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu thư, để ta ôm tiểu thư nhỏ cho.”

Chủ tử đã đủ thương tâm, nàng không muốn làm cho nàng ấy khó chịu hơn nữa, thế nhưng Thanh Dao liên tục lắc đầu.

Tuy rằng Tiểu Ngư nhi linh hồn là một người lớn, thế nhưng nàng ấy là do nàng sanh ra, cái loại cốt nhục tình thâm là không thể thay đổi được, trải qua chuyện này, nàng bỗng nhiên rất sợ hãi, nàng ấy thật chết đi.

Thanh Dao ôm thật chặt nàng, ngay cả thanh âm đều nghèn ngào: “Tiểu Ngư nhi, ngươi ngàn vạn lần không cần có chuyện gì, chúng ta nhất định phải sống vui vẻ một chút.”

Mạc Sầu bỗng nhiên nghĩ đến mọi người tựa hồ cũng đã quên một việc, Mao Tuyết Cầu có thể giải độc, đoạn trường tán không biết có thể giải hay không, các nàng vì quýnh lên nên đã quên, liền vội vàng mở miệng.

“Tiểu thư, máu của Mao Tuyết Cầu có thể giải đoạn trường tán không?”

Thanh Dao cũng không có trả lời, một bên Vô Tình lắc đầu, máu trên người Mao Tuyết Cầu hắn đã nghiên cứu qua, có thể giải độc tính của động vật trên người, lại không thể giải được độc tính của cây cỏ, vì thế đoạn trường tán, nó không giải được.

“Vô dụng, Vô Tình đã cùng ta nói rồi, Mao Tuyết Cầu là động vật, máu trên người nó chỉ có thể giải các loại độc tính của động vật, tỷ như rắn độc hay các loại độc của những con vật khác, về phần đoạn trường tán cản bản là vô dụng.”

Nói đến đây, nàng không khỏi nghĩ đến chuyện của kiếp trước, kiếp trước nàng mặc dù không có hưởng thụ qua cha mẹ bao nhiêu thương yêu, thế nhưng nàng so với Kiều Nam thì hạnh phúc hơn nhiều lắm, có cha mẹ, có tổ mẫu, nhất là ngoại tổ mẫu rất sủng ái nàng, mà Kiều Nam chỉ là một đứa cô nhi, chính bởi vì nàng ấy là cô nhi, nhưng lại hoạt bát như ánh mặt trời, cho nên nàng mới có thể cùng nàng ta trở thành hảo bằng hữu, hơn nữa khi các nàng mới quen nhau, hai người chỉ có mười lăm tuổi. Điều là ở viện cô nhi mà quen biết.

Hai người lần đầu gặp mặt, đều rất thích đối phương, cho nên nàng năn nỉ cha mẹ giúp đỡ Kiều Nam bài vở và học tập, mãi cho đến khi nàng tốt nghiệp đại học, nàng cho rằng các nàng sẽ vẫn trở thành hảo bằng hữu, chỉ là cuối cùng âm lộn dương sai đã xảy ra chuyện như vậy.

Kỳ thực nàng cũng không có muốn giết Tiêu Duệ, chỉ là quá tức giận, cho nên muốn giáo huấn hắn thôi, thế nhưng Kiều Nam lại tin là thật, đã chấn ngan làm sai lệch cây súng trên tay nàng, súng lục kia đã bắn tới nàng, mà một khắc cuối cùng, nàng vì tức giận, lại nổ súng bắn chết Kiều Nam...

Cho tới bây giờ nàng không hề biết, nàng ấy lại kiên trì phải tìm được nàng, nghĩ đến nàng ấy kiếp trước phải chịu khổ, Thanh Dao tâm càng đau đớn, hiện tại nàng ấy là con gái của nàng, nàng muốn cho nàng ấy tình yêu của thân nhân, làm cho nàng ấy sống vui vẻ một chút, thế nhưng ai biết lại phát sinh chuyện như vậy?

“Tiểu Ngư nhi, đáp ứng nương, nhất định phải sống, bằng không nương sẽ làm bị thương tâm, tâm nguyện lớn nhất của ngươi không phải là hy vọng nương hài lòng hạnh phúc sao?”

Thanh Dao chậm rãi nói, Tiểu Ngư nhi dùng sức mở mắt, môi mấp mai vài cái, mới nói ra miệng: “Nương, ngươi yên tâm đi, ta không có việc gì, ta còn muốn chiêu cõi ngươi? Diêm vương không dám thu nhận ta.”

Nàng nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như nhuộm ánh sáng yếu ớt, chậm rãi mở miệng: “Nương, ta mệt mỏi quá, ngủ một chút, ngươi đừng khỗ

sở, ta không có việc gì.”

Nàng nói xong, lại thực sự nháu hai mắt lại, Thanh Dao sợ hãi, dùng sức lay lay nàng: “Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi, ngươi không được ngủ, không được ngủ.”

Vô Tình vẫn ngồi ở bên cạnh, trong lòng so với Thanh Dao cũng không dễ chịu, thậm chí càng khó chịu hơn, hắn vươn một bàn tay mảnh khảnh nắm chặt Thanh Dao: “Ngươi đừng lo lắng, nàng chỉ là quá mệt mỏi, đang ngủ, chờ chúng ta đến Linh Sơn sẽ không có chuyện gì.”

“Vô tình, ngươi nhất định không thể để cho nàng gặp chuyện không may.” Thanh Dao chờ đợi nhìn Vô Tình, trong đôi mắt chỉ toàn là hoảng sợ.

Hình dạng này của nàng rất ít thấy, ngoại trừ một lần khi nhìn thấy hắn tóc bạc, cũng đồng dạng khó chịu cùng thương tâm.

“Sẽ không, ngươi an tâm đi.”

Xe ngựa như mũi tên bắn khỏi cung bay đi ra ngoài, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thay phiên đánh xe, dọc theo đường đi, mã bất định đê (ngựa không ngừng nghỉ), vài người thời gian uống một ít nước cũng không có, hướng về phía Linh Sơn mà đi.

Bất quá giống như Vô Tình dự đoán, nếu người đó đã âm mưu hạ độc, sao lại để cho bọn họ dễ dàng lên Linh Sơn, bởi vậy lúc đi ngang qua một cái trấn nhỏ, rốt cuộc cũng có một đám người chặn lối đi của các nàng.

Chỉ nghe ở ngoài xe ngựa thanh âm trầm vang lên: “Đứng lại, một cũng đừng nghĩ đi tới, nếu không chịu trở lại, thì liền lưu lại đây, nói chung ai cũng đừng nghĩ đi qua.”

Thanh Dao vừa nghe có người kéo lại xe ngựa, vén rèm ra nhìn bên ngoài, chỉ thấy bốn phía là núi cao, vì thời tiết đã vào đông, cho nên toàn bộ đỉnh núi trui lủi, một mảnh tiêu điều, bầu trời u u ám ám, mây đen bao phủ, hàn ý se lạnh, xe ngựa vừa vén rèm lên, gió lạnh liền chui vào bên trong, thế nhưng Thanh Dao cũng không quá quan tâm việc này, nàng đang thăm dò quan sát người ngăn cản xe ngựa, bọn hắn mặc áo choàng đen, vẻ mặt diện vô biểu tình, chừng mười mấy người, dẫn đầu chính là kẻ lần trước ở trong cốc nàng gặp qua.

Nhất là xem động tác lúc này của bọn hắn, Thanh Dao suy nghĩ trước sau một chút, liền hiểu rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, nàng xoay mình quay đầu nhìn phía Vô Tình.

“Vô tình, những người này đến tột cùng là ai? Độc cũng là bọn hắn phái người hạ, có phải hay không, vì sao? Người nói chuyện a, nói cho ta biết, bọn họ muốn làm gì?”

Vô tình ngược mắt nhìn nàng, ngực một trận đau đớn, thực sự muốn cho nàng biết sự thật sao? Thế nhưng thời gian đã không cho phép, hay là trước giải quyết người ở phía ngoài quan trọng hơn, chờ cứu Tiểu Ngư nhi rời mới nói cho nàng biết đi.

“Thời gian không còn kịp rồi, trước giải quyết những người này, cứu Tiểu Ngư nhi, trở lại vô tình cốc, ta sẽ nói cho ngươi biết, được không?”

Thanh Dao tự nhiên biết lợi hại quan hệ trong đó, những người này ý đồ đến bất thiện, đơn giản là không muốn để cho bọn họ đi đến linh sơn, nói vậy, tính mạng Tiểu Ngư nhi nhất định sẽ nguy hiểm, liền lập tức gật đầu, hiện tại cứu người quan trọng hơn.

“Được.”

Tiếng nói nàng vừa dứt, Vô Tình cùng Mạc Sâu đã bay người đi ra ngoài, chỉ để lại nàng một mình ở trên xe ngựa chiêu cố Tiểu Ngư nhi.

Vô tình nhảy ra ngoài xe ngựa, Minh Nguyệt phi thân đem xe đẩy công tử đến, Vô Tình ngồi ngay ngắn ở xe lăn, diện vô biểu tình nhìn mười mấy nam tử đối diện.

Mặt của hắn trong suốt được tựa như phủ tuyết, mày như bức tranh, tóc bạc bạch y, phiêu dật đến nỗi không nên lời, thế nhưng hàn khí quanh thân, làm cho người ta không dám bỏ qua, trong đôi mắt một điểm nhiệt độ cũng không có.

“Công tử.”

Mười mấy người vừa thấy được hắn, trong lòng có chút hoảng sợ, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng.

Chương 115.5

Công tử là người vô tình thị huyết như thế nào, bọn họ sao lại không biết, lần này hành động của bọn họ đã làm hắn tức giận, chỉ sợ mỗi người cũng không có kết cục tốt, nhưng mà bọn hắn chỉ phụng mệnh hành sự, dù cho chết không có chỗ chôn, cũng là sứ mệnh bọn hắn.

“Là hắn kêu các ngươi tới, đáng hận.”

Thanh Âm Vô Tình vừa rơi xuống, thân hình đã lăng không nhảy lên, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt vừa thấy công tử tức giận, bắt đầu ra tay, tự nhiên họ không dám chậm trễ, hai người sớm phi thân tới, mà Mạc Sầu cũng theo sát phía sau, rất nhanh dồn đánh.

Tuy rằng vài người đối phó với mười mấy hắc y nhân.

Thế nhưng kia mươi mấy người kia không phải là đối thủ của bọn họ, trong đoàn người bọn họ, mỗi người đều là võ công cao cường, bởi vậy không cần đến một canh giờ, đối phương mươi mấy người, đã thương nặng, còn bị chết, Vô Tình ra tay tàn nhẫn, nhiều chiêu xuất ra đều dồn người ta vào chỗ chết, căn bản không có một chút lòng thươi hại, xem ra công tử là thật nổi giận.

Ai cũng biết chuyện này, thế nhưng ai lại dám lùi bước.

Chủ tử của họ cũng là một kẻ ngoan độc, bọn họ tiến cũng chết, mà lùi cũng chết, chỉ đành phải chiến đấu.

Vài người còn lại đâu phải là đối thủ của Vô Tình, nên rất nhanh liền bị Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đánh bại, Vô Tình còn đánh gãy gân tay bọn họ, chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi tốt nhất hãy tìm một nơi mai danh ẩn tích mà sống, đừng sống cuộc sống trên lưỡi đao vết máu này nữa.”

Nói xong nhảy lên xe ngựa, Mạc Sầu cũng lên xe ngựa, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thu xe đầy, tung người đánh xe rời đi, lúc đi qua mười mấy người đó, liền nghe được nam nhân dẫn đầu, nhẹ nhàng mở miệng.

“Công tử, phía trước ngươi không thể đi đâu.”

Vô Tình mài nhíu lại, nếu hắn đã nói như thế, phía trước nhất định càng có nhân vật lợi hại hơn chờ bọn họ, đến tột cùng là ai muốn ở trên đường đi

chặn bọn họ, bất quá dù là núi đao biển lửa, bọn họ cũng muốn tiến lên, nhất định phải cứu Tiểu Ngư nhi một mạng.

Đọc theo đường đi mọi người dãy một lòng nghĩ, không biết phía trước có cái gì chờ bọn họ, nếu người dãy đầu kia cảnh cáo bọn họ, tất nhiên là có kẻ lợi hại đang chờ.

Nhưng mắt thấy đã đến linh sơn, nhưng không nhìn thấy bất luận kẻ nào, mọi người không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ là họ phô trương thanh thế.

Đêm tối, một mảnh đèn kẹt.

Linh sơn đã tới rồi, thế nhưng ai ngờ, trước mắt lại có một bộ hình ảnh như thế.

Những đôi mắt xanh biếc, giống như nhiều ngọn ngọn đèn nhỏ lung linh, ở trong bóng đêm đung đưa. Chỉ thấy dưới chân núi linh sơn, bốn phía đã bày ra thiên la địa võng, không phải người, mà là mãnh hổ cuồng sư, hăng há mãnh thú làm thành một vòng tròn, vững vàng canh gác linh sơn, cẩn bản không có cách nào khác lên núi, sư tử hổ báo, mở to đôi mắt khác máu, thỉnh thoảng lay động bờm, gầm lên giận dữ, toàn bộ linh sơn chấn động tựa hồ cũng hoảng sợ.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt ngồi ở trên xe ngựa, đã lâu mới kịp phản ứng.

Những mãnh thú này, không chỉ là hổ báo, trong đó còn có rất nhiều sói.

Ở trong bóng đêm đi tới đi lui nhiều vô số kể, hơn nữa không chạy tán loạn khắp nơi, mà rất có quy tắc coi chừng Linh Sơn, vừa nhìn thấy xe ngựa bọn họ tới gần, ánh mắt huyết hồng kia, giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, nhưng cũng chưa nhào lên tấn công người phía trước, bất quá miệng há to, lộ ra một miệng răng nanh trắng toát, thỉnh thoảng phát động tiếng rống oanh động.

“Công tử, vậy phải làm sao bây giờ?”

Vô tình vén rèm nhìn ra bên ngoài, rất nhanh liền trông thấy trận bố trí này, không nghĩ tới, thậm chí có thể ngoại cao nhân giúp đỡ hắn ta đối phó bọn họ, xem ra hắn ta không phải hạng người hời hợt, bằng không làm sao lại an ổn ngồi ở chỗ cao đây?

Thanh Dao cũng nhìn thấy tất cả bên ngoài, sắc mặt âm ngao lãnh chìm xuống, đôi mài dài nhỏ nhíu chặt lại, chẳng lẽ tro mắt nhìn Tiểu Ngư nhi chết, không, nàng tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Vô tình, làm sao bây giờ? Cứ coi như các ngươi vô công lợi hại hơn nữa, chỉ sợ cũng đâu không lại đám hổ sự này, hơn nữa hổ sự này tựa hồ đã nghe người điều động.”

Vô tình nhất thời ngạc nhiên, trong lòng có điểm cấp bách, tuy rằng vô công của bọn họ rất lợi hại, thế nhưng mãnh thú quá nhiều, hơn nữa người có thể khống chế được số lượng động vật khổng lồ như thế, nhất định là hạng người thân thủ bất phàm, đàn của hắn e rằng không đơn giản điều khiển được chúng nó.

“Nếu không dùng cầm công đi.”

Vô tình mở miệng, tốt xấu gì cũng phải thử xem, song cầm hợp nhất, nhìn xem có thể đẩy lui những mãnh thú này hay không?

“Tốt, bất quá ta có kiến nghị tốt hơn” Thanh Dao nói xong, đem Tiểu Ngư nhi trong tay giao cho Mạc Sâu.

“Phàm là người có thiên phú kinh người, kỳ thực đều có nhược điểm, chính là vô công của hắn không nhất thiết tốt, tựa như hắc bạch Song Sát vậy, chúng ta dùng cầm công, công kích đám cuồng thú này, người nấp trong bóng tối nhất định sẽ hiện thân phản kích, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt phải nắm lấy cơ hội này, lập tức đem người kia bắt lại.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Vô Tình gật đầu, hướng ra phía ngoài mở miệng: “Thanh Phong, Minh Nguyệt, các ngươi đã nghe chưa?”

“Dạ, công tử!” Hai người lên tiếng trả lời, quanh thân có ý định chờ phân phó, rồi cẩn thận nhìn bốn phía.

Cho dù đã vào đông, cảnh vật nơi khác tiêu điều, thế nhưng linh sơn vẫn tràn đầy màu thông xanh ngắt như trước...

Q.3 - Chương 116: Huyết Hàn • Ác Nhân Đảo

Vô tình đưa tay lên lấy ra phượng vĩ cầm bắt đầu đàm, ngay từ đầu âm thanh liền sắc bén không gì sánh được, Thanh Dao theo sát phía sau cùng đàm hoà hợp với tiếng đàm của hắn, diễn tấu một khúc cầm công làm sát khí bắn ra từ phía .

Những mảnh hổ cùng báo sư, tựa hồ bị tiếng đàm quấy rầy, mỗi một đường đều hưng phấn, thỉnh thoảng tiêu sai chuyển động, ngửa mặt lên trời hú dài, làm cả tòa linh sơn đều rung chuyển.

Nhưng mà tiếng đàm bọn hắn chỉ vang lên một hồi, liền nghe được một trận thanh âm nhỏ vụn gõ, tiếng thanh thúy này đúng là tiếng gõ ở trên cây.

Tuy rằng vừa nhẹ lại chậm, nhưng vô cùng tốt để trấn an đám cuồng thú này, chúng nó cũng không còn hưng phấn như lúc trước, mà ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Mặc cho vô tình cùng Thanh Dao diễn tấu thế nào, cũng không dao động được vài phần, nhưng thanh âm gõ nhẹ đó vẫn đang tiếp tục.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cuối cùng cũng nghe được nỗi phát ra thanh âm đó, chính là ở trên cây của một gốc cây cao to rậm rạp, hai người nhìn nhau, lập tức thân hình nhảy lên, rất nhanh tung người hướng rừng cây bay tới, hai thanh bảo kiếm sắc bén xuyên không bắn ra, mà thanh âm đó đột nhiên dừng lại.

Mà Thanh Dao cùng Vô Tình vẫn tiếp tục đàm, đám thú vẫn ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất, lần thứ hai hưng phấn, khắp núi vang lên tiếng rống loạn.

Trong bóng đêm, cả tòa núi tựa hồ cũng run rẩy, chỗ này là một dãy núi linh sơn với những ngọn núi liên miên kéo dài, là nơi ở ẩn cư của rất nhiều thế ngoại kỲ nhân, trong lúc nhất thời, rất nhiều người bị kinh động...

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cầm kiếm ở giữa cành lá rậm rạp đâm xuyên qua, hai người thân thủ đều rất cao, hơn nữa hiện tại còn liên thủ mà

đánh, nên căn bản không phải người bình thường có thể đối phó, đúng như Thanh Dao suy đoán, rừng cây này gặp được người có kỳ phú (thiên phú kỳ lạ), bất quá võ công hình như không giỏi, nên nhanh chóng bị hai người thiếu niên kia làm cho hiện ra nguyên hình, từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Thì ra là một lão giả nhỏ gầy, mặc một bộ áo choàng màu lam, lông mi và chòm râu đều trắng, một bên đánh một bên tức giận kêu lên.

“Đừng đánh, đừng đánh, ta không chơi, còn đánh nữa ta sẽ tức giận.”

Đáng tiếc Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thật giống như không nghe thấy vậy, vẫn xuất chiêu như trước, đánh đến lão nhân này không còn sức đánh trả, rất nhanh hướng về đàn mãnh thú mà thối lui, mà lúc này đàn mãnh thú tựa như mất đi tính nhẫn耐, bị ma hóa, ngay cả chủ tử của mình cũng nhận thức không được, lắc lắc cái bờm, đột ngột mở miệng lớn ra to như chậu máu, giống như muôn thôn tính tiêu diệt hết glao giả đang đến gần, lão giả tức giận đến hờ lạnh, tình huống hiện tại làm cho hắn rất không có mặt mũi.

Bọn họ đều được gọi là thế ngoại cao nhân, xưa nay chú ý nhất chính là mặt mũi, bởi vậy lúc này lão giả vừa tức vừa giận, dồn khí đan điền, hướng giữa không trung kêu một tiếng: “Lục lão đầu, huynh đệ của ngươi bị người ta khi dễ, ngươi cũng không giúp ta một chút.”

Lời của hắn thanh âm rất nhẹ, thế nhưng nương theo nội lực vận chuyển đi ra ngoài kéo dài không dứt, trong bóng đêm đặc biệt vang xa, rất nhanh liền nghe được một tiếng đáp lại.

“Lão quái vật, ai khi dễ được ngươi a.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, một thân ảnh cao lớn từ giữa không trung xẹt qua, tung mình mấy cái, người đã rơi xuống đất, vẻ mặt mang ý cười nhìn mặt lão quái vật lanh lǎm kia, nửa đêm không ngủ, đem bầy hổ sư thú đuổi ra đây, cùng tiểu oa nhi người ta đấu nhau, thật đúng là da mặt dày.

“Là bọn hắn.”

Lão quái vật đưa tay lên chỉ Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, hắn đánh không lại hai người bọn họ, không có nghĩa là không ai đánh thắng được.

Bên trong xe ngựa. Vô tình cùng Thanh Dao nghe được có người tới, lập tức dừng lại tiếng đàn, hai người xoay người nhảy đi ra, trong lúc nhảy một cái,

Vô Tình đã cầm xe đẩy ngồi xuống, toàn bộ động tác, nhanh như chớp, liền mạch lưu loát.

Chỉ thấy trong bóng đêm, lão giả một nhở gầy, râu tóc đều bạc, bất quá thần thái cũng bát cần đời, như một lão ngoan đồng mười tuổi, bởi vì bị đánh, mà giận dữ trừng mắt bọn họ.

Mà một lão giả khác hơi có chút tiên phong đạo cốt, thật tựa như thế ngoại cao nhân vậy, hai mắt lấp lánh hữu thần, có thể nhìn ra võ công của hắn không kém, quan trọng nhất là ngôn hành cử chỉ, con mang theo vẻ hiền lành, Thanh Dao vừa nhìn thấy người như vậy, trong lòng liền như thấy trưởng bối, chậm rãi nhìn sang, cung kính mở miệng.

“Tại hạ gặp qua hai vị lão bá, vừa rồi có nhiều mạo phạm, nếu như có chỗ đắc tội, xin lão bá thứ lỗi.”

Lão giả vóc dáng cao, hai mắt nhu hòa, gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía lão quái vật, kỳ quái nhíu mày: “Ngươi nửa đêm không ngủ được, chạy đến cùng tiểu hài tử nhà người ta đấu cái gì đây?”

“Ta không cho phép bọn họ lên núi.” Lão quái vật tự biết đuối lý, vừa sờ đầu, vừa nhìn đi phía khác.

Thanh Dao rất nhanh mở miệng, nhìn lão giả vóc dáng cao lớn, thái độ càng phát ra thành khẩn: “Nữ nhi của ta mới một tuổi, trúng đoạn trường tán, lúc này cần thảo dược đoạn trường tán để giải độc, xin hai vị lão bá phát thiện tâm, để cho chúng ta lên núi hái thuốc, nếu không lên núi, chỉ sợ tánh mạng của nàng sẽ không bảo toàn.”

Thanh Dao nói đến đây ánh mắt đột nhiên u ám đi xuống, thanh âm ng'en ngào.

Nàng tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu đem Tiêu Ngư nhi từ trên xe ngựa ôm xuống, rất nhanh tiêu sai đến bên cạnh Thanh Dao, lão giả cao lớn vừa nhìn thấy tình huống này, không khỏi nổi giận, quay đầu tức giận nhìn chằm chằm lão đầu gầy: “Lão quái vật, ngươi bình thường thích chơi trò này nõ cũng thôi đi, hôm nay sao lại hại đến người ta?”

“Không phải, ta? Ta?”

Lão đầu gầy gãi đầu, nhất thời không biết trả lời thế nào, Thanh Dao biết lão

đầu gày sợ rằng không biết tình huống trong đó, nên cũng không phải là khó hắn.

“Không thể trách vị lão bá này, hắn cũng không biết.”

“Còn không cho người ra lên núi, ngươi còn muốn hại tiểu hài tử này sao” lão giả cao lớn ra lệnh một tiếng, lão quái vật sắc mặt thay đổi nhiều lần, cắn môi, giằng co, nhưng cũng không chỉ huy mãnh thú tránh ra, nếu thế bọn họ cũng không cách nào lên núi, lúc này, Vô Tình lăn xe đầy đi tới cạnh lão già gầy, nhỏ giọng mở miệng: “Có phải là hắn mời ngươi hỗ trợ hay không?”

Tiếng nói vừa dứt, lão quái vật kia xoay mình mở to mắt, nhìn chăm chăm mặt Vô Tình, chậm rãi phát hiện một việc, rồi chỉ vào mặt của hắn: “Ngươi, ngươi?”

Ngươi hơn nửa ngày cũng không nói ra lời, Vô Tình đột nhiên mở miệng: “Hiện tại chúng ta có thể lên núi không?”

“Được, lên đi,” lão quái vật rốt cuộc cũng không nói cái gì nữa, bởi vì trước mắt người này cùng người kia căn bản là giống như một khuôn mẫu đúc ra, nếu đã như vậy, hắn hà tất phải làm khó bọn họ? Lão quái vật đi qua một bên đi, huýt sáo một tiếng dài, lũ mãnh hổ cùng báo sư, đều giải tán hướng đỉnh núi linh sơn mà đi, phân ra tứ tán.

Thanh Dao thở dài một hơi, ôm quyền cung kính mở miệng: “Cám ơn hai vị lão bá, ngày khác lại tạ ơn, hiện tại chúng ta phải lên núi tìm thuốc giải.”

“Đi thôi,” lão giả cao lớn vung lên trường bào, kinh phong thoái qua, người khác đã mất đi hình bóng, lão đầu gày cũng theo phía sau hắn rời đi.

Bóng đêm an tĩnh lại, Thanh Dao đi tới bên cạnh Vô Tình, theo dõi gương mặt hắn, chậm rãi mở miệng: “Các ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Không nói gì, chúng ta nhanh chóng lên núi thu thập được thảo đi.”

Vô Tình nóng ruột mở miệng, lúc này không phải lúc nói những lời này, tìm được thảo vẫn khẩn yếu, lời của hắn vừa vang lên, Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, lập tức gật đầu tán thành.

Đoàn người lên núi, đốt cây đuốc, Thanh Dao cùng Mạc Sầu chiêu cố Tiếu Ngư nhi, mà Vô Tình dẫn gió mát cùng Minh Nguyệt thu thập thảo dược giải

đoạn trường tán .

Đêm càng ngày càng khuya, ánh lửa ẩn hiện một chút, quỷ mị đến cực điểm.

Trên Linh sơn , dược thảo rất nhiều, đoàn người bọn họ chỉ đi tới giữa sườn núi, liền tìm được thảo dược của đoạn trường tán , Vô Tình phân phó tìm một sơn động gần đây, để Tiểu Ngư nhi giải độc.

Trên linh sơn rộng lớn, sơn động rất nhiều, Thanh Dao bọn họ rất nhanh tìm được một cái, sau đó đem cây đuốc cắm ở bên cạnh sơn động, chiếu sáng như ban ngày.

Lúc này Tiểu Ngư nhi sắc mặt đã biến thành đen sẫm, môi đã xám trăng, hô hấp yếu ớt, Thanh Dao khẩn trương nắm chặt tay nàng, đem nàng đặt ngang ở trên mặt đất, chỉ thấy Vô Tình đem thảo dược vò vào lẫn nhau, vận lực đột ngột nắm chặt lại, nước tràn đầy ra ngoài, lập tức bóp miệng Tiểu Ngư nhi mở ra để nó chảy vào, càng ngày càng nhiều, cho đến khi một điểm thuốc nước cũng không còn, Vô Tình mới buông tay ra.

“Đem nàng để ngồi lên, ta vận lực giúp nàng phát tán dược hiệu, như vậy sẽ nhanh một chút.”

Vô tình nói xong, Thanh Dao lập tức đỡ Tiểu Ngư nhi ngồi dậy.

Vô tình lòng bàn tay nhất ngưng, tay kia đẩy ra, ở trên lưng của Tiểu Ngư nhi, nội lực cuồn cuộn không ngừng tuôn ra, tựa như một dòng khí nóng vây, Tiểu Ngư nhi chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể đều thật thoải mái, ý thức tuy rằng mờ ảo, thế nhưng tựa hồ bên tai vang lên tiếng người nói chuyện, liên tiếp kêu nàng, là nương đang gọi nàng sao?

Tiểu Ngư nhi cố sức nghĩ, chậm rãi hô hấp cũng thông thuận, nhưng sau đó Vô Tình lại ho khan một tiếng, xoay mình thu tay, sắc mặt của hắn đã thấm mồ hôi, Thanh Dao ánh mắt u ám nhìn sang, ôn nhu mở miệng.

“Ngươi làm sao vậy?”

“Không có việc gì, mấy ngày liên tiếp bôn ba, hơi mệt chút, nhật thời nóng ruột, nội lực có chút không đều, nghỉ ngơi một chút sẽ không chuyện gì.”

Thanh Dao gật đầu, vốn còn muốn nói gì đó, thế nhưng trên mặt đất Tiểu Ngư nhi bỗng nhiên ầm một tiếng, tựa hồ nhanh chóng tỉnh lại, phát hiện

này làm cho Thanh Dao thật cao hứng, liền không rảnh bận tâm Vô Tình nữa, một tay đỡ Tiểu Ngư nhi tới gần ngực của nàng, nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Ngư nhi, ngươi không sao chứ, ngươi không sao chứ?”

Tiểu Ngư nhi rốt cuộc cũng không chịu được tạp âm của nàng, mơ mơ màng màng mở miệng: “Nương, không phải nói để cho ta ngủ một chút sao? Thế nào vẫn đánh thức ta vậy.”

Thanh Dao vừa nghe giọng nói của nàng, sớm cao hứng ngẩng đầu: “Vô tình, nàng tỉnh, nàng tỉnh, đoạn trường tán thực sự đã giải.”

Vô tình đã điều chỉnh tốt hơi thở, ôn hòa cười cười, nhìn nàng thở dài một hơi, hắn cũng thở dài một hơi, nếu như Tiểu Ngư nhi gặp chuyện không may, không chỉ là hắn nhìn nàng khổ sở, mà chính mình cũng không dễ chịu, quan trọng nhất là hắn rất áy náy, nếu như không có hắn tồn tại, các nàng không thể nào gặp phải loại sự tình này, chỉ sợ kế tiếp, sẽ còn phát sinh rất nhiều chuyện như vậy nữa! Sau này, hắn nhất định phải nghiêm túc chú ý động tác của tất cả, để không cho các nàng bị một chút chuyện gì.

“Ngươi không sao chứ.”

Lúc này Thanh Dao nhớ tới lúc trước Vô Tình hơi thở không đều nên hoài nghi mở miệng.

“Không có việc gì, ngươi xem ta có chuyện gì?”

Vô tình dang ra hai tay, mặt mày vẫn như bức tranh, một thân tiêu sái, nơi nào mà có nửa điểm không tốt.

“An, vậy là tốt rồi, ngươi mệt mỏi, trước ở trong sơn động nghỉ ngơi một chút nhỉ đi, chúng ta ngày mai lại chạy trở về” Thanh Dao nói xong với Vô Tình, liền quay đầu hơi nghiêng nhìn phía Mạc Sâu: “Mạc Sâu, ngươi đi phân phó Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, hai người thay phiên nhau coi chừng, những người khác thì nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải lên đường, đừng quá mệt nhọc.”

“Dạ”, Mạc Sâu lén tiếng trả lời rồi đi ra ngoài.

Chương 116.2

Vài người bọn họ ban đêm tá túc ở linh sơn, mãi cho đến khi hừng mọi người mới đi ra sơn động.

Chỉ thấy khắp núi một mảnh xanh ngắt, xa xa còn có sương mù rủ xuống, bọt nước văng khắp nơi, trong quang cảnh trầm đục này, còn có thanh hồ, hằng hà sa số tiểu động vật qua lại không ngót ở trong đó.

Linh sơn quả nhiên là nơi vật kiệt địa linh a, nghĩ đến buổi tối hôm qua gặp phải hai lão đầu, điều khiển thú, là chuyện không phải là người bình thường có thể làm được.

Tiểu Ngư nhi đã tinh lại, tuy rằng không nhiều tinh thần lắm, nhưng tròng mắt quay tròn chuyển động, đối thế giới bên ngoài cảm thấy rất kinh ngạc, liền phát biểu lời nói cao kiến của nàng .

“Ở đây thật xinh đẹp a, rõ ràng là mùa đông, nhưng ngọn núi nào cũng xanh thăm dạt dào, quả nhiên là địa phương tốt, có thể so với vô tình cốc chúng ta a.”

Vô tình ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đứng ở phía sau các nàng, thỏa mãn nhìn hai người một lớn một nhỏ, trong mắt đầy sủng nich, chậm rãi mở miệng: “Chúng ta hạ sơn đi, cần phải trở về.”

“Tốt, trở về đi, bên ngoài dù đẹp, cũng không bằng trong nhà mới là tốt nhất a.”

Tiểu Ngư nhi tán thán, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Dao im lặng không lên tiếng , trong đầu Thanh Dao chợt lóe lên rồi biến mất bóng dáng một người, là tình cảnh ngày đó nàng cùng Ngân Hiên đến Linh Sơn.

Quên đi, còn nghĩ mà làm gì, xoay người cười nhìn Vô Tình cùng Tiểu Ngư nhi: “Chúng ta đi thôi.”

Thanh Phong đầy Vô Tình, Mạc Sầu nắm tay Tiểu Ngư nhi, các nàng đi theo đuôi hướng về chân núi Linh Sơn.

Lúc trước lòng nóng như lửa đốt, đêm tối phải chạy đi gấp, nhưng hiện tại bởi vì đoạn trường tán của Tiểu Ngư nhi vừa mới giải, thân thể còn chưa linh hoạt, vì thế xe ngựa chạy tương đối bình ổn một ít, dù sao độc của nàng đã giải, cứ một đường đi một đường thường thức phong cảnh, nên phải mất thời gian hai ngày mới trở lại trong cốc.

Trở về.

Mạc Ưu cùng những hài tử kia liền đến thăm nàng, biết nàng giải được độc, mọi người mới thở dài một hơi.

Vô tình phân phó Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, nhất định phải chú ý chuyện tình trong cốc, ngàn vạn lần không thể lại phát sinh chuyện bị trúng độc như vậy.

“Dạ, công tử,” hai người lĩnh mệnh, trong cốc người vốn không nhiều, ai sẽ nghĩ tới, có một con cò từ rất sớm đã ẩn nấp ở chỗ này...

Tiểu Ngư chỉ nghỉ ngơi mấy ngày, lại thành tiểu nha đầu vui vẻ trở lại, Thanh Dao cuối cùng cũng buông nặng nề trong lòng xuống.

Mặc dù biết những người đó cùng Vô Tình có quan hệ, bọn họ cũng bởi vì Vô Tình mới đối với các nàng hạ độc, thế nhưng từ đáy lòng nàng cũng không trách Vô Tình, nàng biết, Vô Tình là người tình nguyện cho nàng sống vui vẻ, dù chính mình có thống khổ đi nữa.

Nhưng từ sau khi trở về, nàng cũng chưa thấy qua Vô Tình mấy lần, không biết hắn变态 cái gì, hoặc là cố ý không gặp nàng.

Nếu hắn không gặp nàng, nàng phải đi gặp hắn mới được, đúng lúc nàng muốn cảm ơn hắn đã cứu Tiểu Ngư nhi.

Thanh Dao đang nghĩ được nhập thần, thì phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, không cần nghĩ, cũng biết là ai, nàng mím môi cười không nhúc nhích, quả nhiên một bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu che hai mắt của nàng, sau đó là thanh âm dỗ ngọt vang lên.

“Đoán xem ta là ai?”

“Ngươi là Mạc Sâu, hay là tiểu đào?”

Thanh Dao cố ý đùa nàng ấy, hàng ngày đều đùa giỡn cùng nàng ấy, bất quá Tiểu Ngư nhi biết nàng đang đùa mình, hơn nữa đã sớm biết là mình, Mạc Sâu cùng tiểu đào nào dám bị ánh mắt chủ tử a, một bên liền cười một bên buông tay nhỏ bé ra, đi tới một bên bàn đá, ở đối diện Thanh Dao ngồi xuống, kỳ quái nhíu mày.

“Nương, ngươi thế nào một mình ngồi ở chỗ này chờ ra vậy?”

Thanh Dao ngược mắt nhìn về phía Tiểu Ngư nhi, từ lúc trung đoạn trường tán, Tiểu Ngư nhi lòng dạ tựa hồ buông lỏng rất nhiều, nàng bây giờ hoàn toàn hưởng thụ những ngày tháng hiện tại, hoàn toàn từ bỏ bóng ma của kiếp trước, cùng Thanh Dao cảm tình tốt hơn.

“Ta đang suy nghĩ chuyện gì, không phải ngươi nói đi tìm Tiểu Hải bọn họ sao?”

“Bọn họ đều ở đây luyện công, chỉ có ta một người, rất buồn chán,” Tiểu Ngư nhi chu miệng lên, buồn chán lấy tay vẽ vẽ dưới bàn, vẻ mặt thiếu hụng thú.

Thanh Dao ngưng mi suy nghĩ một chút, nhàn nhạt cười: “Bằng không nương giao cho ngươi một nhiệm vụ? Nhìn ngươi có thể mau chóng làm thành hay không?”

“Tốt,” Tiểu Ngư nhi mắt to sáng lên, nhìn chăm chăm Thanh Dao, nàng đã nghĩ tìm chút chuyện để làm mà!

“Ta nghĩ xây một công binh xuống nh, ngươi nghĩ một ít món để làm ra đi, tuy rằng kíp nổ chế tạo lựu đạn không nhiều lắm, nhưng tốt xấu gì cũng nên kiến tạo một ít, mặt khác thiết kế ra bản vẽ yên lôi cùng sương mù lôi, còn có cái nào có thể ở thời đại này tạo nên vũ khí lợi hại, ngươi hết thảy hãy vẽ thành bản vẽ cho ta.”

Thanh Dao một tiếng vừa rơi, Tiểu Ngư nhi sớm hưng phấn dùng sức gật đầu: “Tốt,” tiểu thân thể từ trên ghế đá nhảy xuống, chuẩn bị rời đi, khi đi tới cạnh tiểu đình, như nghĩ đến một việc gì đó, dừng lại quay đầu nhìn Thanh Dao.

“Nương, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?”

“Ngươi tạo mấy thứ này làm gì?”

Thanh Dao vẻ mặt như có điều suy nghĩ, con ngươi sâu ám, khóe môi câu ra ý cười phóng đãng: “Không lâu sau thất quốc sẽ loạn, mà chúng ta sản xuất ra mấy thứ này có thể bán được giá tốt, người khác đánh nhau là chuyện của người khác, chúng ta kiếm tiền của chúng ta, đến lúc đó càng loạn, mấy thứ

này càng đáng giá, quan trọng nhất là, mặc dù ai thống nhất đất nước, mảnh máu kinh tế vẫn nắm giữ ở tay của chúng ta, mặc dù chúng ta không làm hoàng thượng, cũng hoàng đế của một nửa đất nước, ai dám làm khó chúng ta.”

Thanh Dao nói xong lời cuối cùng, ánh mắt một mảnh ánh sáng, dừng nói nàng, ngay cả Tiểu Ngư nhi ánh mắt cũng sáng lên một mảnh, mà Tiểu Dào thì căn bản không biết các nàng nói vậy là ý gì, chỉ theo tiểu thư nhỏ đi ra khỏi đình.

Thanh Dao ngồi ở trong đình, nhìn hướng ngoài đình, đáy lòng âm thầm suy nghĩ.

Đương nhiên tất cả vũ khí này Huyền Nguyệt có thể ưu tiên mua được, nghĩ vậy nàng nở nụ cười sáng cả khuôn mặt, vừa tốt đẹp vừa như hoa anh túc, mang theo cuồng dã độc khí.

Thanh Dao đứng lên đi ra ngoài, nàng phải đi xem Vô Tình đang làm cái gì?

Bên ngoài phòng Vô tình, vắng vẻ không có một người, không biết Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đã đi chỗ nào? Chẳng lẽ Vô Tình không ở đây, Thanh Dao âm thầm trầm tư, hắn lại đi đâu rồi? Đang nghĩ đến nhập thần, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, tựa hồ có vật gì đó đổ vỡ, Thanh Dao biến sắc, rất nhanh lắc mình vọt vào, nguyên lai trong phòng có người, là Vô Tình sao?

Vòng qua bình phong, chỉ thấy trên giường rộng thùng thình, Vô Tình tựa hồ so với mấy ngày trước càng tiêu tụt hơn, mà giờ khắc này cả người hắn cuộn ở trên giường, co quắp thành một đoàn, mặt đã mơ hồ lộ ra màu đỏ, đây rõ ràng là bệnh trạng không tốt, Vô Tình hắn làm sao vậy? Thanh Dao thanh âm buồn bực vang lên, trong lòng khủng hoảng, rất nhanh vọt tới, đỡ lấy Vô Tình.

“Vô tình, ngươi làm sao vậy? Đừng dọa ta.”

Người trên giường bị đau đến co quắp thành một đoàn, không nghĩ tới lại nghe được tiếng người không nên xuất hiện ở trong phòng, trong lòng ẩn chút tức giận, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thế nào đến bây giờ còn chưa trở lại.

Trên mặt của hắn có giọt mồ hôi lăn xuống, ánh mắt đỏ đậm, sắc mặt cũng

có chút đỏ sậm, môi thì xám trắng, cùng mái tóc bạc đặc biệt bắt mắt, mà giờ khắc này trong cơ thể hắn không biết phải chịu dồn vặt nhện đau đến thế nào, làm cho một người kiên cường như vậy, lại nhện không được mà ở trên giường quay cuồng.

Thanh Dao đưa tay ra dùn hắn, tình cờ vén lên ống tay áo của y phục hắn, lộ ra một cánh tay như bạch ngọc, chỉ thấy trên cánh tay kia loang lổ vết xanh tím, giao thác phức tạp, Thanh Dao vén tiếp lên, vẫn còn thật nhiều vết, đáy lòng đau đến muôn xỉu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Vô tình, ngươi nói, ngươi không phải nói sẽ đem tất cả chân tướng nói với ta sao? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thương thế kia là ai đánh ngươi.”

Thanh Dao ánh mắt sương mù trong cơn mưa lát phát, ngay cả thanh âm cũng đều run rẩy, cả người gấp gáp sắp điên rồi, chỉ cần hắn nói ra là ai làm, nàng nhất định sẽ không bỏ qua người đó, nàng muốn giết hắn, thiên đao vạn quả, dù cho đánh không lại, nàng cũng muốn nổ hắn không còn hình hài.

“Ngươi nói a? Ta sẽ nghĩ biện pháp cho ngươi.”

Vô tình cực lực chịu nhện cơn đau như phá nát tâm can, chậm rãi lăn qua lăn lại, rồi bình tĩnh trở lại, nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đã dùng hết tất cả khí lực rồi, lúc này nhìn hắn lần nữa, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, màu đỏ sậm ma quái đã thoái lui, môi cũng khôi phục lại, không còn xám nữa, mà chỉ tái nhợt, quanh thân ướt đẫm, mồ hôi làm y phục dính liền vào da, tóc ướt sũng, thật giống như từ trong lòng biển mới bước ra.

Khó trách gần nhất hắn ăn không ngon, cả người suy yếu nhiều lắm, nguyên lai hắn bị như vậy, Thanh Dao nghĩ đến đây nước mắt rót cuộc nhện không được nữa rót xuống.

Vươn tay nắm thật chặt hắn, không biết vì sao, nàng rất sợ hãi hắn có chuyện gì! Hiện tại hắn thật giống như một phần sinh mệnh của nàng, nghĩ đến nếu quả thật hắn xảy ra chuyện gì, nàng phải làm cái gì bây giờ a?

“Vô tình,” Thanh Dao khóc lên, nước mắt tựa như trân châu, từng giọt một giọt rơi xuống.

Vô tình quay đầu lại..., tinh thần đã khôi phục một ít, khóe môi nhuộm ý cười nhợt nhạt, suy yếu mở miệng: “Ta không sao, Thanh Dao, thực sự, chỉ là định kỳ phát tác một lần, nhưng không đến nỗi mất mạng, ngươi chó đẻ ở

trong lòng, đây là bệnh sóm có trên người ta”

“Ta không tin, cái này chứng tỏ ngươi đang trúng độc, ngươi nói, là ai hạ độc cho ngươi? Trên người bị thương chính là chịu không nổi đau đớn, dùng sức nhéo chính mình.”

Thanh Dao chăm chú nhìn chằm chằm Vô Tình, nàng không tin lời của hắn, nhất định là ai đã hạ độc hắn, đến tột cùng là ai lại quyết tuyệt với hắn hạ thủ như thế, hắn trời sinh tính đam mạc, lại đặc tội ai a? Mà muốn dằn vặt hắn, nghĩ đến đây Thanh Dao đã cảm thấy ngực rất đau.

“Dao nhi, đây là bệnh tật của bản thân ta, ngươi đừng nghĩ phúc tạp, ngươi xem nhiệt độ cơ thể ta không phải rất lạnh sao? Cũng bởi vì cái nàynày,” Vô Tình nói xong, liền dùng sức thở hổn hển hai cái, xem ra hắn mỗi một lần đau đớn đều tiêu hao rất nhiều tinh lực của hắn, vì thế sắc mặt mới có thể càng ngày càng gầy yếu, cả người tiêu tụt thành như vậy.

Thanh Dao đâu tin tưởng lời nói này, ánh mắt lợi hại như một thanh đao, hết thảy tất cả, nhất định cùng một hắn có liên quan, người này chỉ sợ sẽ là người ở phía sau điều khiển, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Vô tình, hôm nay ngươi nếu không nói cho ta biết, ta sẽ chết ở trước mặt ngươi.”

Thanh Dao thần sắc đột nhiên lãnh, đem tay phải ngọc ban chỉ (nhẫn ngọc) để trước miệng mình, đầu khẽ ngẩng, tay kia ấn vào bộ phận cơ quan của ngọc ban chỉ, chỉ cần tay nàng chỉ khẽ động, độc dược bên trong ngọc ban chỉ , sẽ rơi hết vào trong miệng của nàng.

Vô tình biết bên trong ngọc ban chỉ là độc dược, sóm bất an kêu lên: “Thanh Dao, ngươi làm cái gì? ĐIÊN RỒI.”

“Ngươi có nói hay không, mấy ngày hôm trước đi Linh Sơn, ngươi không phải nói sẽ cho ta chân tướng sao? Vì sao bây giờ lại không nói?”

Thanh Dao khí thế bức người mở miệng, trên giường Vô Tình thở dài một tiếng, hai mài nhíu lại, vẻ mặt mang theo mấy phần thê lương, làm cho người ta cảm thấy đau lòng từ trong xương

“Được, ngươi buông, ta cho ngươi biết.”

Hắn nói xong thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng: “Kỳ thực đây không phải là độc, nếu quả thật là độc, ta đã sớm giải, đây là một loại cổ độc hàng đầu, thuộc về thuật hạ cổ, gọi là huyết hàng, dùng máu của chính mình để luyện thành cổ thuật, giải được này thì cần phải có máu của người nuôi cổ, mới có thể giải.”

Vô Tình nói xong, Thanh Dao không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn hắn, yếu ớt mở miệng.

“Là ai hạ huyết hàng cho ngươi.”

Nàng vừa mở miệng, Vô Tình ngây ngẩn cả người, lấy hắn đối Thanh Dao hiểu biết, chỉ sợ nàng sẽ đi tìm người hạ cổ mà động thủ, thế nhưng lấy năng lực hiện tại của nàng, căn bản không phải đối thủ của người kia, nói ra sẽ hại nàng mà thôi, nhưng bây giờ hắn không nói ra người kia, chỉ sợ nàng sẽ không chết tâm, làm sao bây giờ? Vô Tình cau mày một chút, trầm giọng mở miệng.

“Nếu như ta cho ngươi biết, đồng thời ngươi phải đáp ứng ta, không được đi tìm bọn họ, được không? Ta hiện tại đang thử dùng phương pháp khác để giải, hiện tại số lần phát tác càng ngày càng ít.”

“Thật vậy chẳng?” Thanh Dao hoài nghi hỏi, Vô Tình dùng sức gật đầu.

Chương 116.3

Bất quá Thanh Dao bất động thanh sắc, nàng căn bản không tin tưởng, nếu như phát tác không lợi hại như vậy, vì sao gần đây sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, bất quá vì sợ Vô Tình sinh nghi, nên Thanh Dao rất bình tĩnh.

“Là ai, mà có năng lực như thế?”

“Người trên Ác nhân đảo,” Vô Tình nói xong nhìn Thanh Dao, hắn sở dĩ nói ác nhân đảo, là bởi vì thuận miệng bịa ra bởi vì hắn không muốn Thanh Dao có bất kỳ việc gì ngoài ý muốn, đành phải tùy tiện nói ra một chỗ.

“Ác nhân đảo.”

Thanh Dao có chút mờ mịt, một chỗ như vậy, sao cho tới bây giờ nàng còn chưa nghe nói qua, những người đó thực sự lợi hại như thế sao? Ngay cả Vô

Tình cũng đâu không lại bọn hắn sao? Nhưng vì Vô Tình nàng nhất định phải đi một lần, Thanh Dao chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Vô Tình.

“Ta không biết chỗ này.”

Vô tình khéo nhuộm cười, nhàn nhạt mở miệng: “Thanh Dao, ngươi đừng lo lắng, ta đang suy nghĩ biện pháp, sẽ không có việc gì.”

“An,” Thanh Dao gật đầu, cũng không nói gì thêm, chậm rãi mở miệng: “Vậy người của ác nhân đảo tại sao lại muốn làm khó dễ ngươi?”

Vô tình sững sốt một chút, hắn không nghĩ tới Thanh Dao sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, liền chậm rãi mở miệng: “Có lẽ vì ta không cứu người trên đảo bọn họ, vì thế bọn họ ghi hận trong lòng.”

Trong phòng đang nói chuyện, thì trước cửa vang lên tiếng bước chân, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt vọt vào: “Công tử, thuốc lấy...”

Hai người vừa nhìn thấy người ở bên trong gian phòng, không khỏi dừng lại, không nghĩ tới Mộc cô nương lại ở chỗ này, bọn họ tự nhiên không dám nói thêm cái gì, Minh Nguyệt đem thảo dược dầu ở sau lưng, Thanh Dao biết nhất định là thuốc giảm đau, có lẽ Vô Tình không luyện đan hoàn được, vì thế hiện phải đi hái thuốc.

“Ta cũng biết, các ngươi đừng dấu.”

“Công tử?” Thanh Phong mở miệng, Vô Tình liền gật đầu một cái.

Thanh Dao đứng lên, ánh mắt hồng hồng, buông ra tay Vô Tình ra, đau lòng mở miệng: “Vô tình, ngươi nghỉ ngơi thật tốt nha, ta sẽ trở lại thăm ngươi.”

“Được, ngươi đừng thương tâm, ta không có việc gì,” Vô Tình gật đầu, hắn quả thực mệt mỏi, mỗi một lần đau đớn sẽ làm cho hắn như chết đi một lần, hơn nữa gần nhất lần số phát tác càng ngày càng nhiều, trước đây bởi vì có thuốc để dùng, người kia cũng sẽ đúng giờ phái người đưa qua đây, nhưng gần nhất bởi vì hắn không hề để ý tới hắn ta nữa, vì thế hắn ta cũng ngừng đưa thuốc, nên tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng.

Thanh Dao vừa đi ra khỏi đó, Thanh Phong khẩn trương hỏi: “Công tử, ngươi thực sự nói.”

Vô Tình lắc đầu, khuôn mặt Thanh Phong thất vọng, xem ra chủ tử cũng không có nói thật, trong lòng không khỏi khổ sở: “Chủ tử, nếu như ngươi nói cho Mộc cô nương biết, nàng lợi hại như vậy, nhất định sẽ giúp đỡ ngươi, kỳ thực ngươi hoàn toàn có thể?”

“Chẳng lẽ ta cả đời phải làm một con cờ sao? Mặc dù thật sự hoàn thành tâm nguyện của hắn thì thế nào? Hơn nữa nếu như không thể thành công, chỉ liên lụy nàng thôi, ta ở trong lòng của nàng là không có bất luận tỳ vết nào, không phải vì mục đích nào đó mới thu lưu nàng.”

Vô tình hung hăng mở miệng, hai tròng mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, lạnh lẽo như miếng băng mỏng trong thời tiết mùa đông, một điểm nhiệt độ cũng không có.

“Hai người các ngươi từ giờ trở đi, phải chặt chẽ coi chừng nàng, không cho phép nàng ly khai vô tình cốc nửa bước, nếu như nàng muôn đi, liền đem nàng ngăn cản, rồi qua đây bẩm báo ta.”

“Dạ, công tử,” hai người song song lên tiếng trả lời, Minh Nguyệt nhịn không được hiếu kỳ mở miệng.

“Công tử nói cho Mộc cô nương, là người nào gây nên?”

“Ác nhân đảo,” Vô Tình nói xong, mệt mỏi rã rời nhấp mắt lại, cũng không muôn nhiều lời thêm nữa, thân thể mảnh khảnh của hắn nằm nghiêng ở trên giường, như cây trúc già tao nhã.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt hai mặt nhìn nhau, trên đời không phải có một địa phương như vậy chứ, chí ít cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa nghe nói qua, nếu không có nơi này, công tử vì sao còn bảo bọn họ coi chừng Mộc cô nương, đại khái là sợ Mộc cô nương xuất cốc đi thôi.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thấy công tử ngủ, lập tức lắc mình đi ra ngoài, giám thị Thanh Dao.

Đáng tiếc Thanh Dao cũng không có bất luận biểu hiện nào muôn đi khỏi vô tình cốc, mỗi ngày có thời gian liền qua đây cùng Vô Tình, vô tình tinh thà đã khá, liên tiếp vài ngày cũng không có phát tác nữa, Thanh Dao tuy rằng không đề cập tới, nhưng trong lòng của nàng rất khó chịu, chỉ là không muốn làm cho Vô Tình nhìn ra mà thôi, nàng muôn cho hắn vui vẻ một chút, về phần huyết hàng, nàng sẽ nghĩ biện pháp.

Một hôm, Thanh Dao cười nhìn Tiểu Ngư nhi: “Nương nhờ ngươi giúp nương một việc, không biết ngươi có thể hoàn thành hay không.”

“Được, ngươi nói?” Tiểu Ngư nhi hiếu kỳ mở miệng, gần nhất nương sắc mặt khó coi, không biết xảy ra chuyện gì, nàng hỏi nhiều lần, nàng ấy cũng không nói, Tiểu Ngư nhi đã mơ hồ cảm nhận được đã có chuyện xảy ra.

“Bởi vì Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cứ theo chân ta, ta làm việc không có tiện, Tiểu Ngư nhi có thể nghĩ biện pháp đem hai người bọn họ tách ra không?”

“Nha, này, được,” Tiểu Ngư nhi gật đầu, nhưng mà rất kỳ quái Thanh Phong cùng Minh Nguyệt tại sao muốn cả ngày đi theo mẫu thân, nghĩ vậy nàng lại có điểm bất an: “Nương, ngươi muốn làm chuyện gì?”

“Nương phải ra khỏi cốc một chuyến, đi giúp công tử tìm thuốc giải, ta đã nhận ân huệ của hắn nhiều lắm rồi, nhưng bây giờ hắn có khó khăn, ta nhất định phải giúp đỡ hắn, bằng không trong lòng ta sẽ không an tâm.”

“Không có nguy hiểm chứ” Tiểu Ngư nhi lo lắng hỏi, nàng cũng không muốn nương có một chút chuyện gì.

“Sẽ không, ta sẽ dẫn theo Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, còn có mấy người Lâm Tư Miểu bọn hắn đi ra ngoài, sẽ không xảy ra một chút xíu ngoài ý muốn nào” nàng cũng không cho phép mình có chuyện, bởi vì Vô Tình còn đang chờ giải được của nàng, nàng chỉ cần tìm được người của ác nhân cốc, lấy được giải được liền trở về, hắn là rất nhanh sẽ gấp trở lại, bất quá đã nhiều ngày, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt một bước cũng không rời khỏi nàng, cho nên nàng cẩn thận không ra ngoài được.

“Nương yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi đối phó hai vị này.” Tiểu Ngư nhi vỗ ngực cam đoan, Tiểu Ngư nhi nàng xuất mã, thì không có chuyện không thành công, không phải chỉ là hai người thôi sao.

Nếu đã đáp ứng nương rồi, Tiểu Ngư nhi quyết định hoàn thành nó, bởi vậy nàng dẫn theo Tiểu Đào, vẻ mặt tích tụ tìm được Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, nói mình đau bụng, hai vị này, một người phải ở lại chỗ Thanh Dao còn người đi đến đương nhiên là Minh Nguyệt, hắn với thái độ nghiêm túc giúp đỡ nàng kiểm tra nửa ngày, kết quả không thấy có gì kỳ quái nhìn về phía Tiểu Ngư nhi: “Không có việc gì a, có phải buổi trưa ăn gì bị đau bụng

hay không.”

Bất quá nghênh tiếp hắn không phải khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngư nhi, mà là một cây gậy, hắn bị Tiểu Ngư nhi hung hăng đập một gậy, bởi vì sợ khí lực của mình quá yếu, nên Tiểu Ngư nhi đã dùng đủ toàn lực, bất quá nàng sở dĩ có thể một lần thành công, là bởi vì Minh Nguyệt từ trước đến nay đối với nàng không có cảnh giác, thứ hai, nàng sợ mình sức lực yếu, vì thế dùng hết khí lực, nhưng lại không biết, gần nhất vì thường xuyên luyện võ, mặc dù thực chất không có tính là tiến triển, nhưng muốn đập xỉu một người là chuyện dễ dàng.

Bởi vậy một gậy đánh ra, Minh Nguyệt chỉ kêu a một tiếng, hắn lần thứ hai bị Tiểu Ngư nhi ác độc chỉnh nữa, bóng ma này chỉ sợ còn theo hắn một thời gian thật dài, từ lần trước hắn bị Tiểu Ngư nhi quấn một quả lựu đạn chấn kinh ngay đến năm mươi cũng đều sợ hãi.

Còn lại chỉ có Thanh Phong, nam nhân kia lý trí hơn nhiều lắm, chỉ sợ dùng phương pháp bình thường không đối phó được hắn, Tiểu Ngư nhi nghĩ a nghĩ, rốt cuộc đã làm cho nàng nghĩ ra một biện pháp.

Tiểu Ngư nhi dẫn theo tiểu đào đang mang vẻ mặt trắng bệch (TT:bị shock đó mà), chạy vội đi tìm Thanh Phong.

“Thanh Phong ca ca, không xong, Minh Nguyệt ca ca ngắt xỉu rồi,” gương mặt bé nhỏ bối rối lảng, Thanh Phong nghe xong, không nghi ngờ gì, lập tức chạy vội đi, Tiểu Ngư nhi mắt thấy hắn sẽ nhanh chóng biến mất, nàng nóng ruột a, nếu như bị Thanh Phong phát hiện Minh Nguyệt là bị nàng đánh bất tỉnh, như vậy thì phiền toái rồi, người nho nhỏ ở phía sau liền kêu lên.

“Thanh Phong ca ca, Thanh Phong ca ca, kỳ thực Minh Nguyệt ca ca không có xỉu.”

“Ách,” Thanh Phong xoay mình dừng bước, tiểu nha đầu này có ý gì, hắn dừng bước bộ nhìn sang, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, dáng người nho nhỏ sắc mặt ửng đỏ, nhăn nhó e thẹn tiêu sái đến trước mặt Thanh Phong, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn lên, nũng nịu mở miệng.

“Thanh Phong ca ca, ta có thể hỏi ngươi một câu không?”

Thanh Phong bỗng nhiên có cảm giác da đầu tê dại, nha đầu kia vẻ mặt sao lại sao lại như vậy, kế tiếp hắn cũng không dám nghĩ, điều này thật xấu xa,

không phải giống như xấu xa, là con mẹ nó quá xấu xa, hắn tại sao có thể có ý nghĩ với Tiểu Ngư nhi đâu, trấn định xong liền ngồi xổm người xuống để nghe một chút Tiểu Ngư nhi nói cái gì.

Chỉ thấy Tiểu Ngư nhi thần thần bí bí mở miệng: “Thanh Phong ca ca, ta thích ngươi, trưởng thành gả cho ngươi được không?”

Một lời roi xuống, Thanh Phong bị sét đánh một chút, ngốc ra ngây ngắn cả người, mà đây đúng là cơ hội tốt tuyệt hảo, Tiểu Ngư nhi rất nhanh ném ra một bao thuốc bột, thế là Thanh Phong cứ như vậy thẳng tắp, đong một tiếng ngã lăn ra bên cạnh, bị nàng bỏ thuốc mà hôn mê. (TT: haha biết dùng mỹ nhân kế nữa)

Tiểu đào kinh khủng nhìn hết thảy trước mắt, tiểu thư nhỏ đang làm cái gì? Đánh bất tỉnh Minh Nguyệt xong, còn bỏ thuốc làm hôn mê Thanh Phong, tâm tư kín đáo, thủ đoạn lợi hại, nhưng nàng chỉ là một tiểu hài tử, Tiểu Đào đang lúc mê hoặc, thì người nhỏ bé kia đã đứng dậy.

Hất mái tóc ra phía sau rất có phong cách, còn dương dương tự đắc mở miệng.

“Dựa vào, nguyên lai Tiểu Ngư nhi ta vẫn rất có mị lực, lại thu phục thêm một cái.” (TT: ta kết bé quá đi ^_^)

“Tiểu thư nhỏ, này?” Tiểu đào chỉ vào Thanh Phong đang té trên mặt đất, không biết làm sao mở miệng, Tiểu Ngư nhi theo ngón tay của nàng tà tà liếc liếc mắt người đó một cái, rồi lạnh lùng mở miệng: “Đi thôi, làm cho hắn ngủ một lát đi, thật đúng là cho rằng ta thích hắn à, nằm mơ đi.” Nói xong, liền dẫn Tiểu Đào nghênh ngang rời đi.

Đợi đến Thanh Phong cùng Minh Nguyệt tỉnh lại, thì phát hiện chuyện lớn xảy ra.

“Mộc cô nương không thấy?”

Trong phòng Vô tình, Thanh Phong nói vừa xong, liền cảm nhận được ánh mắt công tử lợi hại giống như dao phong, lạnh lùng dính ở trên người của hắn, trong phòng vắng vẻ không tiếng động, thật lâu mới nghe được thanh âm của hắn.

“Thế nào ngay cả một nữ nhân đều không giám sát được.”

“Không phải, công tử, là Tiểu Ngư nhi đánh ta bất tỉnh” Minh Nguyệt che đau, đến bây giờ còn rất đau a, cái ót đã sưng lên một cục u lớn, hắn đưa tay sờ sờ.

Vô Tình hờ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn phía Thanh Phong, Thanh Phong sắc mặt một mảnh đỏ đậm, hắn thực sự vô pháp nói ra thủ đoạn hèn hạ của Tiểu Ngư nhi, một tiểu nha đầu chưa đầy hai tuổi lại đối với hắn sử dụng mỹ nhân kế, chuyện này nói ra mọi người chỉ khinh bỉ hắn đầu óc có bệnh.

“Ta, ta?”

Trong phòng, Vô Tình sắc mặt rất trầm, phát phất tay: “Được rồi, chuẩn bị xuất cốc đi, mặc dù không có chỗ nào là ác nhân đảo, nhưng nếu như nàng nàng xuất cốc tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ có người sẽ đối với nàng động thủ.”

“Công tử không cần phải lo lắng, bởi vì nàng dẫn theo vài người thân thủ tốt đi ra ngoài, có Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, ngay cả mấy người Lâm Tư Miểu cũng đều bị nàng dẫn theo ra ngoài, tin rằng không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi,” Vô Tình cuối cùng tâm tình cũng buông lỏng một ít, bất quá bảo hắn ở lại trong cốc chờ nàng, hắn làm không được...

Chương 116.4

Thanh Dao dẫn nhất bang thủ hạ ra khỏi cốc.

Ngoài cốc đã là mùa xuân, cây cối đâm chồi nảy lộc, mùa xuân đến vậy là đã qua một năm, nàng không khỏi cảm khái vạn phần, nhưng lúc này không phải lúc cảm khái, nàng nhất định phải biết được ác nhân đảo ở địa phương nào, những người ghê tởm này cũng dám hạ cổ với Vô Tình, nếu như chỉ đơn thuần hạ độc thì cũng không tồi tệ đến vậy, tốt xấu gì Vô Tình cũng là quỷ y, trong tay nàng còn có phương pháp giải độc kỳ diệu, là Mao Tuyết Cầu, nhưng ai ngờ đến người nọ lại hạ cổ thuật, thứ này tà mông và rất thâm độc .

“Chủ tử, chúng ta bây giờ phải đi đâu?”

Mạc Sầu trầm giọng hỏi, các nàng xuất cốc đã hai ngày, gặp người liền hỏi thăm này ác nhân đảo ở nơi nào?

Thế nhưng mọi người ai cũng chưa nghe nói qua một địa phương như thế, không biết chủ tử là từ đâu nghe được chuyện này, còn nói người ác nhân đảo đã hạ huyết hàn cho công tử, nếu quả thật có một địa phương như thế, các nàng sao lại không từng nghe nói đến.

“Chẳng lẽ Vô Tình lại gạt ta,” Thanh Dao thanh âm có chút lạnh, sắc mặt bao phủ một tầng sương mỏng, hắn rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, mà lại ba lần gạt nàng đây?

Cuối cùng là người phía sau kia quá lợi hại, hắn sợ nàng bị thương tổn, hay kỳ thực hắn không muốn thương tổn người kia? Hoặc hai người có bí ẩn, nếu quả thật là như thế, người kia nhất định là người rất quan trọng trong cuộc đời của hắn, người trọng yếu trong cuộc đời, thì phải là người có quan hệ huyết thống, chẳng lẽ người kia thật sự là phụ mẫu hắn.

Thanh Dao nghĩ đến đây, chính mình cũng bị kinh ngạc một hồi, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cha mẹ làm sao lại ra tay tàn nhẫn với con mình như thế, người ta nói hùm dữ không ăn thịt con, chẳng lẽ cha mẹ của hắn so với sói báo còn hung ác hơn...

Thanh Dao đang ở trên xe ngựa tự suy nghĩ, bỗng nhiên Mạc Ưu dẫn theo Lâm Tư Miểu đi tới, mỗi người đều rất hưng phấn, kích động mở miệng.

“Chủ tử, tìm được rồi.”

Thanh âm của Mạc Ưu vừa vang lên, Thanh Dao lập tức nóng ruột nhắc lên màn xe, nhìn ra ngoài, chỉ thấy ở ngoài xe ngựa, Mạc Ưu lôi kéo một người nam tử mặc trang phục hoá trang, trên đầu người kia đội mũ, màu hồng, y phục trên người cũng là nhiều loại màu sắc phối hợp cùng một chỗ, trang phục người này, rất giống dân tộc thiểu số ở hiện đại.

“Chủ tử, hắn nói hắn biết ác nhân đảo ở địa phương nào!”

“Ngươi thực sự biết?” Thanh Dao nâng mi nhìn hắn liếc mắt một cái, tiếng nói khó ức chế kích động, xem ra Vô Tình không có gạt nàng, quả nhiên có chỗ như thế.

Người nọ cẩn thận nhìn nữ tử trên xe ngựa liếc mắt một cái, lớn lên khuôn mặt đẹp kinh người, quanh thân lãnh khí, mặc bộ quần áo dài màu lam, làm nổi bật được cả người như thủy phù dung, thơm ngát tươi đẹp, làm cho người ta liếc mắt nhìn, liền không dám nhìn lần thứ hai, vội vàng gục đầu

xuống: “Đúng vậy, ác nhân đảo, bốn phía là hồ, phong cảnh rất đẹp, trên đảo còn có ngũ đại ác nhân ở, ngoài ra không còn người nào ở, bất quá những người đó không phải dễ khi dễ, người bình thường cẩn bản không dám tới gần đảo kia, càng miễn bàn lên đảo.”

Thanh Dao thở ra một hơi thở, chỉ cần thật sự có một nơi như vậy, nàng sẽ không sợ.

Ánh mắt âm ngao, lạnh lùng mở miệng: “Đảo kia ở vị trí nào, vì sao không ai nghe nói qua.”

“Cái đảo rất này bí mật, giống như không cùng người ngoại giới tiếp xúc, vì thế cẩn bản không ai biết, nhưng tiểu nhân cũng là cư dân ngoài đảo, vì thế biết đảo kia, tiểu nhân sở dĩ trốn tới đây, là bởi vì trong nhà có một nữ nhi như hoa như ngọc, không muốn bị ngũ đại ác nhân kia khi dễ, vì thế dẫn tiểu nữ rời khỏi nơi đó, chỗ đó có rất nhiều gia đình luôn luôn đụng phải độc thủ bọn họ.”

Thanh Dao bất động thanh sắc, tỉ mỉ đánh giá nam nhân này lời nói có bao nhiêu là thật, bất quá nhìn hắn dè dặt cẩn thận, tựa hồ rất sợ hãi các nàng, hơn nữa lời của hắn có tình có lí, hắn là một ngoại nhân không có lý do gì lừa các nàng.

“Tốt, ngươi nói xem ở địa phương nào?”

“Từ nơi này một đường đi về hướng bắc, đi qua biên cảnh Đan Phượng quốc, vẫn hướng phía bắc mà đi, nơi đó chính là ác nhân đảo, nó không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, rất hoang dã, ngoại trừ đảo kia, còn có một tiểu bộ lạc bên ngoài đảo, ngoài ra không còn người khác.”

“Được, làm phiền,” Thanh Dao xoay mình buông màn xe, lành lạnh thanh âm vang lên: “Mạc Ưu, cho hắn bạc.”

“Dạ, chủ tử,” Mạc Ưu lên tiếng trả lời, đưa cho người nọ một thỏi bạc, sau đó lén ngựa lái xe, những người khác thì cưỡi ngựa theo đuôi sau đó, đoàn người đi về phía bắc, thúc ngựa giơ roi, chỉ hy vọng mau chóng chạy tới ác nhân đảo.

Bên trong xe ngựa, Mạc Sầu lo lắng mở miệng: “Tiểu thư, nếu như người kia gạt chúng ta thì làm sao bây giờ? Hơn nữa vì sao nhiều người như vậy mà chưa nghe nói qua đảo này, chỉ có hắn là nghe được?”

Thanh Dao ánh mắt lạnh lùng, trong đầu hiện lên hình ảnh vô tình trúng độc giãy dưa thông khổ, chỉ nghĩ đến đó thôi, nàng đã đau lòng như có một chén nước muối xát vào vậy, lúc này đâu còn lo được nhiều như vậy, mặc dù thật sự những người đó gây nê sao?

Mặc kệ người kia lừa hay không lừa nàng, bọn họ cũng phải đi một lần, bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể an tâm, mới biết được Vô Tình có phải đang gạt nàng hay không, nếu như không phải đâm người ác nhân đảo kia gây nên, hoặc là không có ác nhân đảo, như vậy nàng sẽ không thèm để ý mà hỏi lại hắn một lần nữa, nói chung, nàng tuyệt đối không có khả năng buông tha hắn.

“Đi thôi, mặc kệ lừa hay không lừa, ta đều phải đi một lần.”

Thanh âm Thanh Dao vừa rơi xuống, Mạc Sầu không tốt nói thêm gì nữa, chủ tử đã cùng các nàng nói về chuyện Vô Tình công tử gấp phải, có thể hỗ trợ công tử, cũng là chuyện nàng muốn làm nhất.

Xe ngựa một đường thẳng đến phương bắc.

Nửa tháng sau, đoàn người qua biên cảnh Đan Phượng quốc, cuối cùng cũng thấy được cảnh hoang dã trong truyền thuyết, quả nhiên là hoang vu không có người ở, xa xa gần gần nhìn lại, khắp nơi trên đất đều màu xám, trong khung cảnh hoàng hôn, các ngọn núi trở nên tro troi hơn, những ngọn núi đó chiều cao không đồng nhất, ngay cả một chỗ có màu xanh cũng không có, trong núi xa, nhìn không thấy đầu, gió nổi lên, cuồn cuộn nổi lên đầy trời bụi bặm, mà trong bụi bặm còn mang theo thô ráp cát đá, thảo nào hoang vu, chỗ như thế, căn bản không trồng được hoa màu, vì thế sao có cuộc sống tồn tại được, ai mà ngờ tại đây lại là nơi chim không thèm i.

Về phần ác nhân đảo, các nàng ở biên cảnh Đan Phượng quốc đã tìm hiểu qua, quả thật có một chỗ như thế, theo nơi hoang vu này đi về hướng bắc, rất nhanh liền sẽ thấy một ốc đảo, đó là toàn bộ sự sống tại nơi hoang dã này, một màu xanh duy nhất trong tầm nhìn, nghe nói nơi đó có một đám người di tộc, những người này cách xa sở hữu của các quốc gia, sinh hoạt tự cấp tự túc, cùng ngoại giới cắt đứt liên hệ, mà ác nhân đảo chính là một tiểu đảo ở nơi màu xanh này, bên trong có năm đại ác nhân, người bình thường căn bản không dám chọc giận bọn họ, đất bá vương của vùng đất di tộc, ngay cả tộc trưởng đều phải bán vài phần mặt mũi cho bọn hắn.

“Đi thôi.”

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, Mạc Ưu đánh xe ngựa chạy đi, may là hoang vu nơi này nhưng không phải chân chánh sa mạc, bằng không chỉ sợ bọn họ vào không được, chỉ là có một tầng hạt cát thật dày, thỉnh thoảng bị gió cuốn cuộn nổi lên, rồi rơi xuống.

Đoàn người dùng hơn phân nửa ngày xuyên qua sa mạc, cuối cùng cũng trước lúc trời tối đã thấy được trong mắt cảnh vật màu xanh, mọi người thở dài một hơi.

Xem ra ác nhân đáo tới rồi.

Đảo này cho tới bây giờ chưa có ngoại nhân đi qua, mặc dù có, cũng đều là lén lén lút lút tiến vào, còn chưa từng có người như vậy gióng trống khua chiêng mà đến đảo, bởi vậy xe ngựa của Thanh Dao các nàng dừng lại, liền có người bẩm báo với tộc trưởng, những người khác thì vây quanh ở bên cạnh xe ngựa xem náo nhiệt, bọn họ ở chỗ này, cho tới bây giờ cũng không đi ra ngoài qua, dân phong rất chất phác.

Tộc trưởng rất nhanh bị người ta lĩnh qua đây, là một nam tử năm mươi tuổi, mặc hoa y (quần áo sắc sỡ), hoa y này cùng với nam tử lúc trước bọn họ nhìn thấy là độc nhất vô nhị, đủ mọi màu sắc được mang ở trên người, bất quá nhiều màu sắc như vậy mà mặc ở trên người, dĩ nhiên cũng không khó nhìn, ngược lại rất tự nhiên, hay là bọn họ trời sinh thích hợp loại màu sắc này.

Thanh Dao xuống ngựa ôm quyền gấp qua tộc trưởng.

“Đã quấy rầy đến mọi người, thật sự là bất đắc dĩ, mới có thể tiến đến đảo.”

Tộc trưởng cũng không trách tội các nàng, hai tay tạo thành chữ thập để ở trước ngực, cúi xuống nũa người, cung kính mở miệng: “Không biết khách nhân phương xa đến, có chuyện gì mà tiến vào hoa hàng tộc chúng ta?”

“Hoa hàng tộc?” Thanh Dao vừa nghe tên này, liền có điểm hưng phấn, bởi vì Vô Tình trúng là huyết hàng, nếu ở đây là Hoa Hàng tộc, hơn nữa những người này ngôn hành cử chỉ đều để lộ ra một loại thần bí khó lường, chẳng lẽ ở đây chính là tộc vu cổ, nghĩ đến đây, nàng sớm ức chế không được mở miệng.

“Xin hỏi tộc trưởng đại nhân, người nơi này có phải biết dùng cổ thuật hay

không?”

“Cỗ thuật?” Tộc trưởng kia sững sót một chút, bất quá rất nhanh liền mỉm cười một chút, chậm rãi mở miệng.

“Là có một ít người biết, bất quá người Hoa Hàng tộc chưa bao giờ đi ra ngoài hại người,” tộc trưởng vừa nói ra, Thanh Dao liền biết hắn hiểu lầm, nhất định là tộc trưởng cho rằng bọn họ đến tìm người tính sổ, tuy rằng không khác lầm, thế nhưng cũng không phải là những người đơn thuần thành thật này, mà là mấy người ác nhân trên ác nhân đảo kia.

“Chúng ta muốn vào ác nhân đảo.”

Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, tộc trưởng kia sắc mặt lóe lên một cái, rất nhanh mở miệng: “Khách nhân trăm triệu không thể, những người đó không phải dễ chọc, chưa từng có người nào đi vào mà đi ra được, vì thế các ngươi chờ đi vào.”

Thanh Dao biết những người này dùng cỗ thuật, thì giống như đều có điểm thần bí, hơn nữa ngũ đại ác nhân kia nhất định rất lợi hại, thế nhưng làm cho nàng trợn mắt nhìn Vô Tình chịu hãi, nàng làm không được.

“Một người bằng hữu của ta, bị vài người trên đảo hạ cỗ, nếu muốn giả, nhất định phải lấy được giải dược của người kia, xin tộc trưởng nhất định phải giúp chúng ta việc này.”

Q.3 - Chương 117: Hoa Hàng Tộc • Người Thần Bí.

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, những cư dân vẫn vây quanh bọn họ rất nhanh tản ra ngoài, tựa hồ ai cũng rất sợ hãi ngũ đại ác nhân kia, sợ phải rước họ vào thân, tộc trưởng sắc mặt có chút tái nhợt, ngẩng đầu đánh giá Thanh Dao, nhìn nàng y phục bụi bặm, vẻ mặt mệt mỏi, có thể thấy được là nàng đã đi quãng đường dài tới đây, nhất định là một người bằng hữu rất quan trọng.

Nhưng nếu để cho các nàng đi vào cốc, tất nhiên là hữu khứ vô hồi (có đi mà không về được), tộc trưởng không đành lòng, nên cảm thấy thật khó xử.

Thanh Dao lần thứ hai khẩn cầu nhìn tộc trưởng, cuối cùng tộc trưởng cắn răng một cái: “Được, ta chuẩn bị thuyền, các ngươi có thể đi vào, nhưng mà phải suy nghĩ cho thật kỹ, bọn họ đều rất lợi hại, ngàn vạn lần đừng trúng kế và trúng cổ thuật của bọn họ, để tránh bị hạ cổ thuật, thứ nhất đừng cho bọn họ đến gần ngươi, thứ hai không nên nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, thứ ba không nên chảy máu.”

Cảnh cáo này của tộc trưởng, làm Thanh Dao vô cùng cảm kích.

“Làm phiền tộc trưởng, chúng ta sẽ không có chuyện gì, ngươi yên tâm đi.”

Tộc trưởng Hoa Hàng tộc chuẩn bị một con thuyền, đem vài người các nàng đưa lên thuyền, bên bờ cư dân bọn không ngừng phất tay đưa tiễn, ánh mắt kia mang theo thương hại cùng đồng tình, rất có điểm “phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn/ Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn (Dịch: Gió thổi vi vu/ Dịch thủy sông lạnh/ Tráng sĩ ra đi/ Không hẹn ngày về), trên mặt mỗi người đều bao phủ sự quang mang, đứng ở bên hồ phất tay đưa tiễn, thẳng đến khi thuyền các nàng đi ra ngoài thật xa, những người đó vẫn còn đang đứng...

Kỳ thực đối với ngũ ác nhân trên đảo, người Hoa Hàng tộc so với người bên ngoài còn hận bọn hắn nhiều hơn, nhưng lại không có biện pháp đối phó với bọn họ, vẫn phải trợ mắt nhìn mà không ai có thể tới thu thập bọn họ, nhưng tất cả mọi người cứ đi mà không có về, cho tới bây giờ chưa có người bình yên vô sự đi ra.

Đêm tối, ánh trăng phản chiếu lên mặt hồ, phản ảnh mọi người được hồ nước

phản chiếu ánh sáng, chiếu thăng vào đáy hồ.

Thanh Dao đứng ở trên mũi thuyền, gió thêm thổi qua, đêm xuân lạnh lẽo, thâm nhập vào da thịt mỗi người, nhưng nàng cũng không cảm nhận được lạnh lẽo, chỉ cảm thấy trong lòng ngực có một ngọn lửa, đang hừng hực thiêu đốt, ác nhân đảo cuối cùng đã tới, những người đáng hận này, dám hạ huyết hàn với Vô Tình, nàng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, mặc kệ bọn họ có bao nhiêu ác, nàng nhất định phải làm cho bọn họ sống không bằng chết.

Nghĩ đến đây quanh thân bao phủ luồng hơi thở tử vong, khuôn mặt âm ngao, đôi mắt đen tảo ra tia sáng kỳ dị.

Bốn phía một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng con thuyền ào ào lướt trên mặt nước, trong đêm tối thanh âm đặc biệt rõ ràng.

Từ xa có một tiểu đảo ẩn ở trong hồ, toát ra thanh âm sóng vỗ, xa xa nhìn lại, như một con thuyền lớn bị bao phủ trong nước, nửa lên nửa xuống, nửa đứng nửa ngã.

Hòn đảo này cũng không lớn, xa xa gần gần nhìn thấy có tia sáng truyền tới, còn có những tiếng cười dâm đãng, cái loại thanh âm làm cho người ta nghe xong sờn tóc gáy.

Mắt thấy thuyền sắp cập bờ, Mạc Sầu ánh mắt sắc bén kêu một tiếng: “Không tốt, phía trước có đá ngầm, ngàn vạn lần đừng đụng vào sẽ đắm thuyền,” Mạc Ưu vừa nghe lời của nàng, lập tức dùng nội lực ổn định thân thuyền, không nghĩ tới bốn phía tiểu đảo lại có đá ngầm trải rộng, nếu không để ý, chỉ sợ đội thuyền sẽ va phải đá ngầm mà chết, thảo nào rất nhiều người đi vào đều ra không được, đây cũng là một cơ quan ngầm.

Thanh Dao thanh âm lãnh mị vang lên.

“Thuyền liền dừng ở chỗ này, những người khác toàn bộ lên bờ.”

“Đá, chủ tử,” vài người lên tiếng trả lời, Thanh Dao lên trước một bước, nhấc lên làn váy, thi triển khinh công, điểm nhẹ lên trên mặt nước, như có như không bước lên đá ngầm, mấy người điểm nhẹ một cái, chớp mắt liền rơi xuống bên bờ.

Những người khác theo sát phía sau, đồng dạng cũng điểm nhẹ vài cái lên đá ngầm, liền rơi xuống trên bờ.

Chỉ thấy ác nhân đảo này, khéo léo linh lung, mặc dù là đêm đen, cũng có thể rõ ràng biện ra nó thanh tú tao nhã, bốn phía một mảnh màu xanh ngắt, núi xanh lá xanh đặc biệt xinh đẹp.

Cây không cao, nhưng mỗi một cây đều có trái, hơn nữa cây cối trên đảo này, cũng không phải cái loại này che đi mặt trời, mà đa số là bụi cây thấp bé, có thể từ chỗ bọn họ đứng, vừa ngẩng đầu lướt qua cây cối nhìn thấy phía trước, có một tòa phòng ốc cổ kính, tại dưới mái hiên, treo hai đèn lồng.

Trước cửa, thỉnh thoảng có hai thân ảnh đứng ngáp, vẻ mặt không nhịn được quay đầu nhìn vào bên trong, càng nhìn càng phiền.

Mà trong phòng kia, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm hoan ái, mang theo tiếng rên rỉ của nữ nhân, ở trong bóng đêm toát ra vẻ ái muội tình dục.

Thanh Dao giơ tay lên, ý bảo mọi người xúm lại qua đây, nhỏ giọng dặn dò vài câu.

“Vừa rồi lão tộc trưởng hoa hàng tộc có nói, các ngươi có nghe hay không, trên đảo này có ngũ đại ác nhân, trong đó có người dùng cổ thuật, từ xưa cổ thuật đơn giản là phải ở gần người, còn nữa không nên nhìn ánh mắt của địch nhân, cũng không được để mình chảy máu, để tránh khỏi chính mình trúng cổ.”

Thanh Dao nói xong, thủ hạ vài người đồng thời gật đầu, đối với Mạc Sầu cùng Mạc Ưu, Thanh Dao cũng không lo lắng, nhưng thật ra thì Lâm Tư Miếu cùng Triệu Hoằng Văn tuy rằng võ công không tệ, nhưng kinh nghiệm thực chiến bọn hắn cũng không cao, lần này dẫn bọn hắn đi ra ngoài, chính là muốn để cho bọn họ rèn đúc một ít kinh nghiệm cho bản thân.

“Chúng ta đã biết,” vài người lên tiếng trả lời, Mạc Sầu nhớ tới chủ tử nói Vô Tình công tử chính là trúng huyệt hàn, như vậy Vô Tình công tử đến tột cùng là trúng loại cổ thuật nào đây?

Đang nghĩ ngợi, Thanh Dao đã xoay mình đứng lên, rất nhanh hướng trên đảo phóng đi, đoàn người này, võ công đều lợi hại, hành động thần tốc, làm cho người ta khó lòng phòng bị, vài người chớp mắt liền vọt tới trước đại môn màu đỏ thắm, Thanh Dao vung tay lên, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu tựa như hai con cá bay, thân hình nhất động, rất nhanh nhắm hai hạ nhân ngay cạnh cửa đánh một kích, hai người đó liền mềm nhũn co quắp ngã xuống, một

tiếng cũng chưa kịp kêu.

Thanh Dao chậm rãi thăm dò vào bên trong nhìn xung quanh, chỉ thấy ở bên trong màu đỏ thăm cửa lớn, có một khoảng sân rộng cực trống, sân rộng bốn phía, đang ngồi vài người đại nam tử cao lớn, mỗi người đều là vẻ mặt hung tợn, vừa nhìn là biết loại người hung ác.

Ngồi ở vị trí chính giữa là một người đầu trọc, tai to mặt lớn, mặc trên người nhất kiện vải thô màu bạc, lộ ra hai cánh tay mà cũng không sợ lạnh, lỗ tai bên trái mang một vòng tai thật to, một tay dễ dàng nhấc theo một vò rượu, ngửa mặt lên trời uống một ngụm thật lớn, cười ha ha buông vò rượu, đưa tay lên đem một nũ nhân ngồi ở bên cạnh túm đến trong lòng, nàng kia sắc mặt tái nhợt, bộ dạng cũng không phải người thường hầu rượu, rất hiển nhiên là nữ tử của cư dân trên đảo, bị ép buộc đưa tới đây.

Chỉ thấy nam nhân kia không hề có cảm giác thương hương tiếc ngọc, một đôi bàn tay to lớn dừng lại trên bộ ngực nữ tử mà xoa bóp, trong miệng thỉnh thoảng lộ ra nụ cười – dâm đãng cực điểm.

Thanh Dao nhìn hình ảnh như vậy, đáy lòng sinh ra vẻ sặc bén, hận không thể lập tức giải quyết hết mấy người này ngay lập tức, thay dân chúng hoa hàng tộc giải quyết xong những tên ghê tởm này, nhưng bây giờ còn không phải là thời gian để động thủ, nàng tiếp tục thăm dò những người khác, ngoại trừ cái tên ngồi ở giữa, trái phải hai bên, phân biệt ngồi hai người.

Bên trái hai hán tử một cao một thấp, đều có chung vẻ mặt hung tợn, một tay đem một nǚ tử ôm vào trong ngực, một tay uống chén rượu lớn, ăn ngụm thịt lớn, còn không quên lăn qua lăn lại nǚ nhân trong tay, cứ như vậy mà sống mơ mơ màng màng qua ngày, mấy tên trước mắt thế nhưng có sống rất vui vẻ, tại tiểu đảo này họ sống một cách vô pháp vô thiên.

Đáng hận, đường gập ghềnh thì phải có người ra tay san phẳng, những người này mà cũng dám hại Vô Tình, nàng sẽ không bỏ qua bọn họ.

Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, xoay mình đứng lên, bay vọt đi vào.

Dưới bóng đêm, gió lay động la quần của nàng, tóc đen bay loạn, trên đỉnh đầu có đồ trang sức ngọc bích tua cờ, nhẹ nhàng rung động, mang theo ánh sáng huyền ảo

Thân thể phiêu phiêu, trong nháy mắt giống như cửu tiên tiên nữ giáng trần.

Trên quảng trường vắng vẻ, năm ác nhân song song há to mồm, rượu theo khoe miệng chảy xuống, bọn họ những người này, khi nào nhìn qua nữ tử xinh đẹp như vậy, bởi vậy trong lúc nhất thời, giống như bị chết đứng, thảng đến Thanh Dao khẽ kêu một tiếng.

“Ghê tởm ác nhân, muốn chết, hôm nay bản cung chủ sẽ đến tiễn các ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, vòng bạc liên hoa vụn vụn xé gió, lao thăng tới hán tử ngồi chính giữa, chỉ thấy vài người trên quảng trường, cùng thủ hạ của bọn hắn giật mình một cái, tất cả đều tỉnh táo lại, có người kêu to.

“Đại ca, cẩn thận.”

Hán tử đầu trọc tai to lập tức cười ha ha, nhìn nghiền ngẫm càng thêm sâu, dâm tà nói thốt ra.

“Đàn bà như thế, lão tử cho tới bây giờ chưa từng gặp qua, hôm nay nhất định phải nếm thử mùi vị, nhìn nàng trên giường có phải hay không cũng dữ như vậy.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, thân hình cũng bay lên, từ chỗ cao nhảy ra, mà Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bọn họ đã sớm đi lên giao đấu cùng mấy người ác nhân, trong lúc nhất thời, trong không gian rộng lớn, tất cả loạn đánh thành một đoàn, đao quang kiếm ảnh, thỉnh thoảng lại lướt qua, ngũ đại ác nhân kia, cũng không phải chỉ được hư danh, bởi vậy một trận chiến này đánh cũng thật khó khăn.

Thanh Dao một bên đánh một bên tức giận mắng: “Các ngươi những kẻ vô liêm sỉ vương bát đản này, cũng dám hạ cổ Vô Tình, hôm nay ta chính là liều một cái mạng, cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, các ngươi mau nhanh giao ra giải được Huyết Hàng đây.”

Chương 117.2

Thanh Dao chiêu thức sắc bén đến cực điểm, nhắm thăng vào tử huyệt của người khác, trong ngũ đại ác nhân thì lão đại được xưng ác quỷ, mặc danh kỳ diệu một bên cùng nàng tranh đấu, một bên phản bác: “Nữ nhân, ngươi thật là độc ác, bất quá đại gia ta cũng không biết ai kêu Vô Tình?”

“Nói bậy, ta đã tìm hiểu, huyết hàng, chỉ có người hoa hàng tộc mới biết,

không phải là các ngươi, chẳng lẽ lại là người khác, hôm nay các ngươi nếu không giao ra giải được, ta liền hợp lại một trận cùng các ngươi cá chết lưới rách.”

Thanh Dao nói, trên tay hoàng vĩ cầm xoay mình vung lên, một đạo ngân quang bắn ra, ác quỷ nhảy lung tung, không dám lại nói thêm cái gì, võ công của nữ nhân rất lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn hắn căn bản vô pháp chống trả.

Ác quỷ nhướn mày, tiêu ý dạt dào nhìn Thanh Dao: “Con quỷ nhỏ, thật hợp tâm tư của gia, ở lại làm phu nhân của gia đi.”

Thanh Dao vừa nghe lời của hắn, tức giận càng sâu, thân hình đột ngột nhảy tới giữa không trung, la quần ở trong gió rung rinh, càng tăng thêm phiêu dật, đặc biệt động lòng người.

Ngũ đại ác nhân trên ác nhân đảo, không có ra khỏi đảo qua, cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân thập phần xinh đẹp như vậy, lúc này nhìn Thanh Dao lạnh lùng tươi đẹp, tâm lại là một trận ngứa ngáy, thế nhưng nữ nhân này võ công lợi hại như thế, hơn nữa chính mình chọc tức nàng, nàng cũng không trúng kế, căn bản không thèm nhìn mắt của hắn, cũng không để cho hắn tới gần thân thể của nàng, càng thêm thấy không được máu, vì thế nco thuẬt, trong khoảng thời gian ngắn căn bản thi triển không được.

Xem ra cô gái này đối cỗ thuật có chút phòng bị, vì thế không dễ dàng trúng kế.

Ngũ đại ác nhân cùng mấy người Thanh Dao thắng đánh cho trời đất quay cuồng, bóng đêm lui khỏi, cũng phân không ra thắng bại, chỉ là mỗi người đều có chút mệt mỏi, nhưng không dám khinh thường, trong thời gian này, ai kiên trì không được, cũng đều sẽ bị người thừa cơ mà đánh, càng là thời điểm như vậy, càng phải bảo trì thanh tĩnh...

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, đám sương sớm lượn lờ, trừ mấy người bọn họ cùng ngũ đại ác nhân tiếp tục quyết chiến, còn lại cũng không có người nào khác, trên đảo này mười mấy hạ nhân đã bị các nàng giết chết, mà những nữ nhân bị bắt tới đảo, mỗi người đều núp vào một nơi, dao kiếm không có mắt, các nàng ai dám đợi ở chỗ này chờ chết a?

Ngũ đại ác nhân muốn sử dụng cỗ thuật, thế nhưng căn bản vô kẽ khẩ thi (không cách sử dụng), bởi vì mấy người này võ công cao cường, trong lòng

đã có phòng bị, căn bản không để cho bọn họ tới gần bên người, vì thế cỗ thuật liền vô ích.

Càng đánh về sau, Thanh Dao càng có tinh thần, bởi vì vừa nghĩ tới Vô Tình phải chịu khổ, nàng liền hận không thể lập tức giết mấy người này, nhưng vẫn thỉnh thoảng ép hỏi bọn hắn giải được.

“Cô nãi nãi, đừng đánh, đừng đánh, ta thực sự chưa hạ huyết hàn cho Vô Tình gì đó, ngươi liền tin ta một lần đi?”

Ngũ đại ác nhân đánh mệt mỏi, liên thanh năn nỉ các nàng, cũng không dám nói bất luận lời đùa giỡn gì nữa, những người này căn bản cũng không phải là người, đánh tận nửa đêm, mà vẫn có khí lực như vậy, mà bọn họ cả ngày ăn no suy nghĩ dâm đãng, hàng ngày vẫn sa vào tình dục nam nữ, vì thế thể lực càng ngày càng giảm.

“Không được, ngươi nói rõ ràng hơn nữa cho ta, bằng không hôm nay ta nhất định đem các ngươi đánh cho hoa rơi nước chảy, tất cả đều ném tới trong hồ đi làm mồi cho cá, Vô Tình lớn lên đẹp tựa như trích tiên, ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, ngươi có hạ cổ huyết hàng với hắn hay không ?”

Thanh Dao lại ép hỏi, ác quỷ kiakhuôn mặt đỏ mồ hôi, thở hào hển mở miệng: “Người tuyệt sắc như vậy, ta làm sao mà quên? Hơn nữa ta ở trên ác nhân đảo này cho tới bây giờ cũng không đi ra ngoài, lúc nào lại gặp qua Vô Tình kia chứ, ngươi rốt cuộc nghe ai nói?”

Ác quỷ một lời rời, Thanh Dao sững sót một chút, trong lòng có một loại đau tựa kim châm.

Chẳng lẽ Vô Tình lừa nàng, nếu quả thật là như vậy, chính mình toàn tâm toàn ý muốn lấy được giải được cho hắn, dù cho mất tính mạng cũng không tiếc, thế nhưng hắn lại dám gạt nàng, nếu như không phải ngũ đại ác nhân hả độc, như vậy đến tột cùng là ai?

Thanh Dao một bên suy tư, một bên càng xuống tay độc ác, không chút nào đình chỉ.

Ngũ đại ác quỷ trong đó lão huyền đã trúng Mạc Sầu một kiếm, đau đến kêu lên.

Bọn họ những người này vỗ công cũng không phải lợi hại đứng đầu, trước

đây đều chỉ dùng cổ thuật, hôm nay cổ thuật đều thi triển không được, hơn nữa bọn họ sử dụng cổ cũng không phải lợi hại nhất, bằng không cũng sẽ không kiệt sức như vậy.

“Đại ca, thực sự là muốn lấy mạng người,” lão tú cũng đã trúng một roi, là mã tiên của Hoằng Văn đánh cho y phục hoa lệ nứt ra một vết thương, đau đến hắn chịu không nổi kêu to.

Đám sương chậm rãi tan ra, bởi vì lời nói của ác quỷ trong ngũ đại ác nhân, niềm tin trong lòng Thanh Dao lặng yên tan rã, nàng đột nhiên cảm giác được mệt chết đi, mệt chết đi, hiện tại chỉ là kiên trì chống đỡ mà thôi.

Bất quá một đạo ánh sáng chiếu vào cửa đại môn, chỉ nghe một đạo thanh âm lành lạnh hung tàn vang lên: “Thanh Phong, Minh Nguyệt, giết cho ta.”

“Dạ, công tử.”

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt từ nhỏ đi theo công tử, võ công có thể nói xuất thần nhập hóa, nhận được lệnh của công tử, thân hình đã sớm bay lên, như hai con giao long xuất thủy, bay lên không, lao thẳng tới hướng Thanh Dao mà đi, mấy ác quỷ kia cùng Thanh Dao chiến nửa đêm, vốn đã kiệt sức, hiện tại làm sao chịu được võ công cao cường của Thanh Phong cùng Minh Nguyệt công kích, không dưới ba chiêu, liền bị một kiếm xuyên tim, máu phun tung tóe khắp nơi.

Ùm một tiếng, chết không nhắm mắt ngã xuống đất.

Rắn mất đầu, còn lại bốn người thoáng cái hoảng loạn, đồng lùi tây trốn chuẩn bị lắc mình rời đi.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đâu cho bọn hắn cơ hội này, cùng Mạc Sầu Mạc Ưu, còn có Lâm Tư Miểu hợp lực đem mấy người ác quỷ còn lại vây bắt, nhất nhất giết chết những tên ghê tởm này, mặc dù bọn họ cầu xin tha thứ cũng vô ích, những người này giữ lại chính là tai họa.

Dưới ánh mặt trời, Thanh Dao vẫn không nhúc nhích quay đầu lại nhìn Vô Tình, bình tĩnh không mở miệng, đôi mắt đầu cảm xúc phức tạp, có cô đơn, có đau lòng, còn có bị thương.

Vô Tình ôn nhu kêu một tiếng, Thanh Dao đi tới trước mặt của hắn, nhẹ giọng mở miệng: “Vô Tình, ngươi lừa ta, ngươi biết trong lòng ta thật là khó

chịu, người ít nhất phải nói cho ta biết lời nói thật, biết không? Chúng ta chạy không ngừng để tới nơi này, chính là vì cho người tìm được giải được, dù cho bỏ qua một cái mạng, ta cũng nguyện ý lấy giải được về cho người, thế nhưng người, lại lừa ta.”

Thanh Dao nói xong, xoay người đi ra ngoài, phía sau Vô Tình đưa tay lên lôi kéo y phục của nàng, chậm rãi mở miệng: “Xin lỗi, Thanh Dao, bởi vì người kia là phụ thân của ta, ta không có biện pháp nói cho người khác biết, người hạ huyết hàn là cha ruột của ta, điều này làm cho ta không thừa nhận được, người biết không? Ta mỗi đêm đều ngủ không được, người ta nói “hổ dữ không ăn thịt con” thế nhưng hắn lại hạ huyết hàng cho con trai của mình, chỉ vì nguyện vọng của chính mình.”

Vô tình nói xong lời cuối cùng, thanh âm thật thấp, giống như rên rỉ, cực kỳ bi thiết, nghe xong làm cho lòng người đau đớn, làm cho người ta nhịn không được nước mắt chảy ròng.

Gió nhẹ thổi, tóc bạc phiêu động, hắn đem mặt chôn ở lòng bàn tay, nếu như có thể, hắn thực sự hi vọng chính mình cứ như vậy chết đi, bởi vì hắn thực sự vô pháp tiếp thu người cha ruột như vậy, cổ nhân nói, hổ dữ không ăn thịt con, thế nhưng hắn lại có một phụ thân so với hổ còn hung ác hơn, không chỉ lúc còn nhỏ đã vứt bỏ hắn, còn hạ huyết hàng cho hắn.

“Hắn là ai?”

“Đừng hỏi, Thanh Dao, ta hiện tại không muốn nói, cho ta thời gian được không?”

Thanh âm nhợt nhạt của Vô Tình vang lên, mang theo vô tận chua xót, vẫn chôn mặt trong lòng bàn tay, Thanh Dao biết, luôn luôn lạnh lùng như hắn mà lúc này lại rơi lệ, trong lòng nàng cũng rất khó chịu, xoay người lại đi tới, ôm hắn, không nói hơn một câu nào.

Lúc này, hắn cần áp, mà không phải là chất vấn.

Tuy rằng lúc trước hắn lừa nàng, nhưng nàng tha thứ cho hắn, hơn nữa lúc trước nàng một mình lo lắng suy nghĩ lung tung, nhưng ai biết được, trên thế giới rộng lớn này chuyện vì cũng có thể xảy ra, hơn nữa sự thật lại bị hắn một lời nói ra hết.

“Chúng ta trở về đi.”

Thanh Dao chậm rãi mở miệng, Vô Tình trấn định một chút cảm xúc, thật lâu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nhuộm sáng, chậm rãi mở miệng: “Được, đi thôi.”

Đoàn người hướng ngoài cửa lớn đi đến, trong phòng rường cột chạm trổ, trải rộng thi thể, ai cũng mừng rỡ rơi lệ, đưa mắt nhìn Thanh Dao các nàng rời đi, đồng loạt quỳ xuống tiễn các nàng.

Hai cái thuyền, vài người chia làm hai đường ly biệt ra đảo.

Tộc trưởng kia dẫn theo người của họ hàng tộc ở lại bên bờ, không ngừng nhìn quanh, nhìn thấy bọn họ lộ diện, trên bờ thôn dân vây xem đã sớm kêu lên hoan hô.

Đợi được Thanh Dao bọn họ vừa lên bờ, liền có rất nhiều người đem bọn họ bao vây lại.

Bảy miệng tám lưỡi không ngừng vang lên: “Các ngươi đánh chết ngũ đại ác nhân rồi sao?”

“Bọn họ là thật đã chết rồi sao?”

Đợi đến khi có được đáp án khẳng định, người hoa hàng tộc phát ra từng tiếng hoan hô, mỗi người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn bọn họ, bởi vì rất cao hứng, nên tộc trưởng kiên trì mời bọn họ ở lại dùng bữa rồi hãy đi, bọn họ rõ cuộc cũng vì hoa hàng tộc mà loại trừ tai họa.

Chương 117.3

Giữa tiệc, tộc trưởng kia cứ nhìn Vô Tình, muốn nói lại thôi, tựa hồ đang có gì đó băn khoăn, Thanh Dao kỳ quái mở miệng.

“Làm sao vậy, tộc trưởng đại nhân?”

“Hắn có phải trúng huyết hàn hay không?” Rốt cuộc không hổ danh là người già Hoa Hàng tộc, liếc mắt một cái liền nhìn ra Vô Tình đã trúng cổ thuật, Thanh Dao thấy hắn lợi hại như thế, ánh mắt hiện lên tia sáng, nếu tộc trưởng lợi hại như thế, không biết hắn có thể cứu Vô Tình một mạng hay không.

Đáng tiếc tộc trưởng ngay sau đó thở dài một hơi, đau lòng mở miệng: “Bất quá thứ cho ta không có năng lực cứu hắn, kỳ thực hoa hàng tộc chúng ta bây giờ là hữu danh vô thực, nếu như kia bản bí cỗ còn ở đây, hắn là có biện pháp giải, nhưng mà...”

Tộc trưởng nheo mắt lại nhìn Vô Tình, sắc mặt bất minh, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Ngồi ở bên dưới Thanh Dao nhịn không được mở miệng: “Thế bản bí cỗ kia chẳng lẽ đã không còn?”

Lời của nàng vừa rơi xuống, tộc thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng nói lời thầm thía: “Kỳ thực bản bí cỗ đó, là chi bảo mà Hoa Hàng Tộc chúng ta truyền lại đời sau, do mỗi một đời tộc trưởng bảo quản, thế nhưng truyền tới tộc trưởng đời trước, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người tộc trưởng kia là một mỹ nam tử, là nam nhân trăm ngàn năm qua khó gặp của tộc chúng ta, hơn nữa đối với cỗ thuật hắn có tu vi cực cao, vừa là nhi tử của lão tộc trưởng, vì vị trí tộc trưởng, đương nhiên là do hắn đến đảm đương, thế nhưng ai lại nghĩ tới, hắn căn bản vốn không muốn làm một tộc trưởng nho nhỏ của hoa hàng tộc, mục đích của hắn chỉ là lấy được bản bí cỗ kia, sau đó ở một đêm mưa sa gió giật, một mình một người biến mất.”

Lão tộc trưởng nói đến đây, thì ngừng một chút, bởi vì nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt như mưa phùn lát phát, thấy không rõ mạch suy nghĩ bên trong.

Vài người trong phòng lớn cũng chờ hắn nói tiếp, hắn uống một ngụm trà, sau đó tiếp tục nói.

“Lão tộc trưởng bởi vì thấy hẹn đối với con dân Hoa Hàng tộc, liền tự sát thân vong vào cùng ngày đó, mà người hoa hàng tộc lại không còn có năng lực như trước đây, đợi đến khi mấy người tuổi già am hiểu cỗ thuật trong thôn qua đời, liền biến thành bộ dáng hiên tại.” Tộc trưởng nói xong, vừa vặn thở dài một hơi.

Mọi người nghe đến đó, đều thấy trong lòng trầm trọng, Thanh Dao trong lòng đã đại khái đoán được chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, cái người trộm đi bí cỗ truyền lại đời sau kia, nhất định là phụ thân của Vô Tình, người nam nhân này thực sự là đáng hận, không chỉ trộm bí cỗ, hại chết thân sinh phụ thân của chính mình, còn làm cho người hoa hàng tộc bị kia ngũ đại ác nhân khi dễ, nếu như bí cỗ còn tại đây, ngũ quỷ kia nào dám đối với bọn hắn như thế a, người này thực sự là người cẩn bả, hại chết cha ruột, hại chính con

mình tàn phế, nếu như để cho nàng biết hắn ở địa phương nào, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thanh Dao đem mâu quang dời về phía Vô Tình, nếu như người kia an phận sống ở hoa hàng tộc, Vô Tình nhất định sẽ trở thành tộc trưởng hoa hàng tộc, suốt đời vui vẻ không lo, mà không phải chịu đựng sự thống khổ hiện tại.

Vô tình tâm tình cũng không so với Thanh Dao dễ chịu bao nhiêu, hắn chưa bao giờ biết mình căn nguyên xuất thân từ một tiểu bộ lạc như thế, cái tiền nhiệm tộc trưởng chết đi kia, nhất định là gia gia của hắn, tuy rằng chưa từng gặp qua hắn, thế nhưng Vô Tình vẫn cảm nhận được thân tình máu mủ tình thâm, lúc này hắn muốn bái té lão tộc trưởng một chút.

“Tộc trưởng đại nhân, ta có thể bái té tiền nhiệm tộc trưởng đã qua đời một chút không?”

“Ngươi?” Tộc trưởng muôn nói lại thôi, hắn đã sớm muộn hỏi, người ngồi ngay ngắn ở trên xe đẩy, tựa như trích tiên nam tử cùng người kia lớn lên giống nhau tựa như một khuôn đúc ra.

Chẳng lẽ hắn là con trai của người kia? Thế nhưng vì sao hắn lại trùng huyết hàng.

Tộc trưởng trăm mối nghi ngờ không giải được, bởi vậy không dám lung tung vọng ngôn, bên cạnh Thanh Dao thấy hắn mê man, chậm rãi mở miệng: “Tộc trưởng có phải đang cho là hắn lớn lên cùng người kia rất giống không?”

Tộc trưởng gật gật đầu, Thanh Dao phẫn hận mở miệng.

“Trên người hắn huyết hàng chính là cái người lang tâm cẩu phế kia hạ, nếu để cho ta thấy được hắn, nhất định phải thiên dao vạn quả hắn.” Thanh Dao tàn nhẫn âm ngoan nói, quanh thân bao phủ hàn khí, khiến cho vài người đều nhìn nàng.

Vô tình vừa cao hứng, lại khố sờ, nói không nêng lời tư vị trong này, quay đầu nhìn về phía tộc trưởng, chỉ thấy tộc trưởng đau lòng thở dài: “Hài tử đáng thương, hùm dữ không ăn thịt con a, hắn thật là mất đi nhân tâm, người trùng chính là loại cổ thuật rất hung ác Huyết Hàng, muốn giải cổ này nhất định phải uống máu của người hạ, ngươi hãy cùng hắn hảo hảo nói chuyện đi, ngàn vạn lần chớ để liên quan đến tính mạng, Huyết hàng này cực kỳ

hung hiếp, cùng những cái khác không giống nhau, nếu như đã đến giờ còn không có uống máu, chỉ sợ người liền dữ nhiều lành ít.” Lão tộc trưởng tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao được cảm thấy một trận tâm lạnh, cả người đều luống cuống.

Ngồi ở bên cạnh nàng Vô Tình ôn nhu cười nhìn nàng, trấn an nàng: “Không có việc gì, người yên tâm đi, hắn rốt cuộc cũng là người thân của ta, sẽ không thực sự hung ác đến giết hại ta, như vậy đối với hắn cũng không có lợi.”

Mọi người nghe lời nói của hắn có lý, nên tạm thời trước thở dài một hơi.

Tộc trưởng đại nhân đứng lên, chậm rãi mở miệng: “Ngươi đã muốn đi bái tế lão tộc trưởng thì theo ta, hắn nhất định là rất vui vẻ, hắn vẫn là một lão nhân nhân từ, thế nhưng cuối cùng lại bị chết quá thảm.”

Trong từ đường của Hoa hàng tộc, bày rất nhiều bài vị, mỗi một đời tộc trưởng đều cung phụng ở chỗ này, ở đây tất cả mọi người đều họ Hoa, không có một họ nào khác.

Tộc trưởng trực tiếp đem Vô Tình đưa đến trước một bài vị, nhẹ nhàng mở miệng: “Đây là tiền nhiệm lão tộc trưởng, tên của hắn là Hoa Trạch Hoà.”

“Cám ơn, có thể cho ta cùng người ở cùng nhau một lúc không?” Vô Tình nhẹ giọng khẩn cầu, tất cả mọi người lui đi ra, Thanh Dao bước ra ngoài, dẫn một đám người đứng ở trước cửa coi chừng, nghĩ đến Huyết Hàng trên người Vô Tình, còn có lời nói vừa rồi của tộc trưởng đại nhân, vài người đều cảm thấy đáy lòng trầm trọng vô cùng.

Trong từ đường, Vô Tình chuyển động thân thể, đưa tay bắt lấy bài vị của lão tộc trưởng tiền nhiệm, nếu như gia gia vẫn còn sống thì thật là tốt a, như vậy hắn lại có thêm một người thân, Vô Tình nghe tộc trưởng miêu tả, biết gia gia nhất định là một lão già hiền lành, nếu như người biết có một tôn tử là hắn, không biết cao hứng bao nhiêu a.

Vô Tình lấy tay nhẹ nhàng sờ lên mặt tấm bài vị, thật giống như chạm đến mặt của lão nhân gia, tuy rằng tràn đầy nếp nhăn, nhưng mang theo khuôn mặt tiêu ý.

“Gia gia, ta tới thăm ngươi?”

Vô Tình nhẹ giọng mở miệng, nghĩ đến người kia làm hại lão nhân chết không được yên, đáy lòng hắn lại tăng thêm hận, tại sao lại có người hung ác như vậy, hại chết phụ thân của mình, nhi tử, người như vậy còn xứng sống trên đời sao? Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại sống rất vui vẻ.

“Gia gia, ta sẽ đem bản bí cỗ kia mang về, giao cho người của hoa hàng tộc, người cứ yên tâm ngủ yên dưới cửu tuyền đi, đây là chuyện duy nhất mà Tôn nhi có thể làm cho người.” Vô Tình nói xong, chậm rãi buông bài vị, chuyển động xe đẩy, rời khỏi từ đường.

Cửa chi nha một tiếng, người ở phía ngoài đi vào, Thanh Phong đẩy hắn ra.

“Công tử?”

“Chúng ta đi thôi,” Vô Tình thoái mái mở miệng, biết mình đã từng có một gia gia thiện lương, trong lòng rất cao hứng.

“Ân,” Thanh Dao muốn nói gì, miệng khẽ nhéch nhưng cuối cùng cái gì cũng đều không nói ra, nàng muốn hỏi hắn, người kia hiện tại ở nơi nào? Thế nhưng tâm tình của Vô Tình hiện tại chỉ sợ sẽ không nói, nhưng là nghĩ đến Huyết hàng trên người hắn, nàng liền đau lòng.

Vô Tình sao lại không biết, xoay người lại, nâng mặt tươi cười, vươn tay nắm tay nàng.

“Thanh Dao, đừng lo lắng, tất cả đều là chuyện đã định trước, ngươi đừng đau khổ, ta không có việc gì, chẳng lẽ hắn hại chết cha của mình, còn muốn hại chết nhi tử của mình sao?”

Câu nói sau cùng cơ hồ là rống ra.

Đoàn người ly khai hoa hàng tộc, người trong tộc đem bọn họ tiễn đến tận cổng vào, thật lâu vẫn không trở về.

Những người này đều rất chất phác, thực sự là làm người ta cảm động, nếu như Vô Tình lúc trước sinh sống ở tại đây, nhất định rất vui vẻ...

Nửa tháng sau, mọi người trở lại trong cốc.

Ở trong nửa tháng này, Huyết hàng không có phát tác, Thanh Dao rất kỳ

quái, vì sao thứ này lại có lúc tốt lúc xấu thế?

Trăm mối nghi ngờ không giải được, cũng may khi vào cốc tất cả mọi người đều mệt chết đi, Thanh Dao phân phó mọi người trước nghỉ ngơi thật tốt một chút, lần này dẫn theo bọn Lâm Tư Miếu đi ra ngoài, phát hiện năng lực ứng biến của bọn họ không tồi a, Thanh Dao tán thưởng bọn họ, đồng thời khẳng định một việc, bọn họ có thể nhận một ít nhiệm vụ, để chậm rãi rèn luyện.

“Lâm Tư Miếu, ngươi mau chóng chọn ra những người có khả năng, đến các quốc gia xung quanh thiết lập cơ sở, lấy danh nghĩa là Phượng Thần cung, như vậy có thể nhận được nhiệm vụ, nhớ kỹ, mọi người không cần quá phô trương.”

“Dạ, cung chủ.”

Lâm Tư Miếu thật cao hứng, lần này theo cung chủ xuất cốc, thế giới bên ngoài quả nhiên cảnh sắc muôn màu, bọn họ thật cao hứng, trở về đại điện của phượng thần cung đem những lời này nói ra, tất cả mọi người đều rất vui mừng, mà Lâm Tư Miếu bắt đầu thực hiện mệnh lệnh của Thanh Dao, chọn mấy người có khả năng cao đi ra ngoài.

Chương 117.4

Thanh Dao cùng Vô Tình vào một gian phòng, Mạc Sầu đi kiểm tra những hài tử kia luyện tập.

Trong phòng, hơn một tháng không gặp. Tiểu Ngư nhi tựa hồ lại trưởng thành một ít, tiểu hài tử cùng người lớn không giống nhau, tuy rằng thời gian rất ngắn, thế nhưng mấy ngày không gặp liền có một bộ dáng khác, huống chi hơn một tháng.

Tiểu nha đầu này vừa nhìn thấy Thanh Dao, liền ôm cổ của nàng, yêu thương mở miệng.

“Nương, người thật gầy quá, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, là Vô Tình trúng Huyết hàng, ta vốn muốn tìm đến cái người hạ cổ kia, để giải hết hàng thuật trên người hắn, nhưng cuối cùng lại không thành công.”

Thanh Dao nhẹ giọng mở miệng, lúc này nàng rất buồn, thống khổ đến nói

không lên lời, không biết là do đau lòng cho Vô tình, hay phẫn hận cái con người ghê tởm kia, dĩ nhiên đối với chính mình làm ra những chuyện như vậy.

“Huyết hàng? Hàng thuật?”

Tiểu Ngư nhí đối với những từ này còn không quá hiểu biết, đúng vậy, người hiện đại đâu hiểu được những thứ đó, Thanh Dao đã cùng Vô tình tiếp xúc nhiều, mới hiểu được những thứ này.

“Đó là một loại cổ thuật, Huyết hàng là loại cổ thuật rất lợi hại, thường xuyên phát tác, mỗi một lần phát tác, giống như chết đi một lần, sau đó thì khôi phục lại, rồi lại phát tác, sống không bằng chết.”

Thanh Dao giọng nói mệt mỏi, mấy ngày nay liên tiếp chiến đấu, nàng không chỉ gầy, hơn nữa giọng nói đều khàn khàn.

“Nương, ngươi đừng vội, cuối cùng cũng sẽ có biện pháp.”

Tiểu Ngư nhí vẻ mặt lập tức đau lòng, một nửa là vì mẫu thân, một nửa là vì Vô tình công tử, hắn thực sự là xấu số a, trong đôi mắt to của Tiểu Ngư nhí trổ nên mờ mịt.

“Ta không sao.”

Thanh Dao lắc đầu, người có việc chính là Vô tình, nàng đã nghĩ chờ Vô tình bình phục một ít thời gian, thì hỏi thăm xem phụ thân hắn rốt cuộc là ai? Hiện tại ở địa phương nào? Như vậy nàng mới có cơ hội động thủ đến chỗ hắn đòi giải được.

Hai người đang nói chuyện, thì ngoài cửa Tiểu Đào thở hổn hển chạy vội đến, vừa chạy vừa kêu lên.

“Tiểu thư nhỏ, không xong, Tiểu Tôn cùng Mao Tuyết Cầu đánh nhau.”

Một con sói cùng một con hổ ly lại đánh nhau, Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhí song song đứng dậy đi ra ngoài, đi theo sau là tiểu Đào, cùng bước ra hành lang, rất xa nghe được có tiếng kêu nức nở, tựa hồ bị thương, Tiểu Ngư nhí người còn chưa vào phòng, liền lạnh lùng khẽ kêu một tiếng.

“Tiểu Tôn, ngươi ngứa da, có phải hay không?”

Thanh âm của nàng vừa vang lên, con sói lúc trước đang điên cuồng đánh về phía Mao Tuyết Cầu, lập tức ngoan ngoãn đứng ở một bên, biết mình làm chuyện sai lầm, cũng không dám nhúc nhích.

Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi đi vào, chỉ thấy trên đầu Mao Tuyết Cầu có máu, là móng vuốt của con sói làm bị thương.

Mao tuyết cầu vừa nhìn thấy Thanh Dao đi tới, toàn bộ đầu co lại thành một đoàn, tựa hồ có chút xấu hổ, rồi lại đau đớn phát ra thanh âm nức nở, Thanh Dao đau lòng bước tới, quay đầu phân phó tiểu đào: “Đến phòng của ta, đem cái hộp thuốc lấy đến.”

“Dạ, tiểu thư,” tiểu đào phi thân mà đi, Tiểu Ngư nhi giật trừng liếc mắt dã lang đang đứng ở một bên, bình thường hai động vật này chung đụng rất tốt, hôm nay sao lại thế, hai người rất nhanh nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, trong hộp đựng thức ăn có để một đầu khớp xương, còn có cơm nước, lúc này đều văng ra đầy đất, rất hiển nhiên hai con vật bình thường ở chung hòa thuận, lại vì một cây thịt xương mà trở mặt vô tình, súc sinh quả nhiên là súc sinh, cũng không biết nhường nhịn nhau.

Thanh Dao hờ lạnh, vươn tay gõ đầu Mao Tuyết Cầu.

“Lần sau còn tham ăn như thế sao? Thực sự là tự tìm khổ, nó cũng không phải là đối thủ một mực một cùn của ngươi, một con sói, ngươi lá gan cũng quá lớn đi, lại không biết lượng sức cùng một con sói đánh nhau.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, liền có chút giật mình, không khỏi nhớ tới chuyện Vô Tình giấu giếm nàng, cái người bỏ huyết hàng kia, chẳng lẽ chính là con sói, mà nàng chỉ là tiểu hồ li, Vô Tình sợ nàng bị thương tổn, vì thế tình nguyện cái gì cũng không nói.

“Nương, nương?”

Bên cạnh Tiểu Ngư nhi kêu lên mấy tiếng, Thanh Dao mới hồi phục tinh thần lại, kỳ quái nhíu mày: “Làm sao vậy?”

“Ta đã nghe ngươi nói, máu Mao Tuyết Cầu có thể giải bách độc, vì sao ta trúng Đoạn Trường Tán, lại phải đi linh sơn lấy thuốc thế? Chỉ cần dùng vài giọt máu không được sao?”

Tiểu Ngư nhi không hiểu nên hoang mang nói, Thanh Dao thở dài một hơi.

“Ta vốn cũng cho rằng máu Mao Tuyết Cầu có thể giải bách độc, liền nhờ Vô Tình kiểm tra một chút, phát hiện máu của nó tuy rằng có thể giải bách độc, nhưng là độc của động vật, tỷ như rắn độc, con nhện, rết..., nói chung phàm là độc tính trên người động vật, máu Mao Tuyết Cầu đều giải được, mà người trúng là Đoan Trường Tân, nó là thực vật dược tính, nó là độc dược từ thực vật luyện ra, vì thế Mao Tuyết Cầu không có biện pháp giải, nếu quả thật hữu hiệu, Vô Tình đã nghĩ tới, vốn ở phía sau núi cũng có trồng loại thảo dược này, cũng không phải là chuyện gì phiền phức, nhưng mà lại bị người ta phá hủy.”

Thanh Dao nói xong, sắc mặt ngưng trọng, người kia vẫn đối phó với nàng, chỉ sợ hắn sẽ còn động thủ, hắn tại sao lại muốn đối phó với nàng đây?

Nàng đã làm gì chọc đến hắn sao.

Thanh Dao trầm mồi ngò không giải được, lúc này Tiểu Đào cầm cái hòm thuốc đi đến, cung kính mở miệng: “Tiểu thư, hòm thuốc đây.”

“Nha,” Thanh Dao lấy lại tinh thần, đưa tay nhận lấy búi đầu xử lý vết thương của Mao Tuyết Cầu, một bên Tiểu Ngư nhi lo lắng nhìn Thanh Dao, mẫu thân sao thế? Tựa hồ thần tình luôn luôn hoảng hốt, nghĩ đến, nàng ấy nhất định rất nóng lòng chuyện huyết hàng của Vô Tình công tử, thế nhưng không có cách nào, Tiểu Ngư nhi cũng thấy bất lực, búi đầu ghì khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Mà Thanh Dao xử lý xong thương thế của Mao Tuyết Cầu, liền quay đầu mệnh lệnh: “Ngươi phân phó hạ nhân trong cốc, sau này cho bọn hắn chuẩn bị thức ăn nhất định phải đồng đều, bằng không lại đánh nhau nữa.”

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, tiểu Đào vội vàng gật đầu lên tiếng trả lời, mà Tiểu Ngư nhi hai tay chống nạnh tiêu sái đến trước mặt của dã lang kia, nghiêm túc phê bình hắn.

“Tiểu Tôn, biết sai rồi không? Sau này lại phát sinh loại chuyện này, đừng trách ta trùng phạt ngươi, chỉ một lần này thôi, biết không?”

Dã lang kia đã rất cao lớn, lớn lên so với tiểu nha đầu cao hơn nữa, nhưng hết lần này tới lần khác đối với phần nộn tiểu oa nhi này đều cảm thấy e ngại, ô hô một tiếng, rốt cuộc đáp lại. Tiểu Ngư nhi giáo huấn xong dã lang,

quay đầu lại nhìn Thanh Dao, thấy nàng thần sắc đã cực mệt mỏi, vội vàng lôi kéo tay nàng.

“Nương, ngươi mệt mỏi, đi ngủ một chút đi, bằng không sẽ ăn không tiêu, chuyện của công tử, chờ tỉnh ngủ rồi hãy nói.”

“Được” Thanh Dao gật đầu, nếu như vẫn quấn quýt chuyện này, chỉ sợ nàng sẽ mệt chết, như vậy không chỉ không giúp được Vô Tình, còn làm hại hắn lo lắng, nàng bây giờ, không hy vọng hắn có thêm một chút xíu lo lắng nào.

Chương 117.5

Thanh Dao trở về phòng nghỉ ngơi một buổi chiều, Tiểu Ngư nhi phân phó tiểu Đào ở bên ngoài coi chừng, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy đến các nàng, Thanh Dao ở trong phòng ngủ, còn nàng thì ghé vào trên bàn vẽ bản đồ, việc thiết kế ra lựu đạn, yên lôi, sương mù lôi, đều hoàn thành đúng hạn, tất cả đều đơn giản hóa đi nhiều lắm, bởi vì nguyên liệu của cổ đại không hoàn thiện như của hiện đại.

Thanh Dao vừa nằm xuống, vẫn ngủ thăng đến tối, khi tỉnh dậy, bên ngoài trời đã tối rồi, trong phòng ngủ đã lên đèn, Tiểu Ngư nhi đang ngủ gà ngủ gật, cái đầu nho nhỏ thỉnh thoảng gục nhẹ, mà ở gian phòng bên kia, Mạc Sầu mang mặt lo lắng đi tới đi lui, tuy rằng lo lắng, nhưng tiếng bước chân của nàng cũng rất nhẹ, Thanh Dao cũng không có bị kinh động.

Thanh Dao giật mình, xoay người ngồi dậy, kỳ quái nhìn phía nàng.

“Mạc Sầu, xảy ra chuyện gì?”

Không phải là Vô Tình đã xảy ra chuyện chứ, nghĩ đến đây tâm tình nàng bỗng nhảy dựng lên, khẩn trương mở miệng hỏi: “Có phải Vô Tình xảy ra chuyện hay không?”

Mạc Sầu nhìn nàng nóng ruột, vội vàng lắc đầu, bất quá sắc mặt cũng không tốt, giọng nói của các nàng đã kinh động Tiểu Ngư nhi, tiểu nha đầu rất nhanh ngẩng đầu, chớp ánh mắt hai cái: “Nương, ngươi đã tỉnh?”

“Ngươi mệt mỏi tại sao không trở về phòng nghỉ ngơi?” Thanh Dao trách cứ hỏi nàng, Tiểu Ngư nhi cười tุม tím mở miệng: “Ta muốn ở cùng ngươi.”

Trong lòng Thanh Dao rất cảm động, không nói cái gì nữa, đem lực chú ý

phóng tới trên người Mạc Sâu, chỉ thấy Mạc Sâu vẻ mặt âm ngao, con ngươi đen kịt sâu ám bất minh: “Tiểu thư, trong cốc lại có người đến!”

“Ai a?”

Thanh Dao nhẹ giọng hỏi, vô tình cốc gần nhất không yên ổn, tự dung lại có người vào được, điều này cũng không ngạc nhiên, nếu người nọ có thể đi vào, tất nhiên là được Vô Tình đồng ý, như vậy đương nhiên là khách của hắn, nơi này là nhà của hắn, nàng có quyền lợi ngăn cản người khác tiến vào.

“Người đến rồi sẽ đi, người gấp thành như vậy làm gì? Chẳng lẽ?” đáy mắt Thanh Dao ánh sáng bỗng loé lên bắn ra bốn phía, lanh lê mở miệng: “Chẳng lẽ là một người lớn lên cùng Vô Tình giống nhau đã vào cốc?”

Nếu quả thật là như vậy, nàng muôn lập tức đi đem người nọ thiên đao vạn quả, sau đó buộc hắn giao ra giải được.

Thanh Dao nghĩ tới đây, đã xoay mình bước xuống đất, Mạc Sâu vội vàng mở miệng: “Tiểu thư, không phải người kia, là một người khác!”

“Người khác,” Thanh Dao vừa nghe người khác, tinh thần lúc trước lập tức không thấy, yên lặng, chầm chậm mở miệng: “Vậy hắn là ai?”

“Hắn là người mà chúng ta biết” Mạc Sâu tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao liền trừng mắt nhìn, Mạc Sâu sắc mặt khó coi như vậy, chứng tỏ người này tới không có gì tốt lành, là người mà các nàng quen biết, như vậy có thể là ai?

“Ai a?”

“Tiểu thư vẫn là tự mình đi xem đi, người kia hiện tại đang ở phòng khách đó! Lúc ta đi vào, công tử cũng vừa tiến vào!”

Mạc Sâu đi tới hầu hạ chủ tử đứng dậy, nhìn nàng bộ dạng thần thần bí bí, ngay cả Tiểu Ngu nhi đều bị hấp dẫn, từ trên ghế nhảy xuống, đứng ở bên người Thanh Dao: “Nương, ta cũng đi xem rốt cuộc là nhân vật nào a? Làm cho Mạc di sắc mặt khó coi đến vậy.”

Trong phòng, Mạc Sâu tay chân nhanh nhẹn giúp Thanh Dao ván tóc, lại dùng một cây ngân trâm cài lên, trên thân một bộ nhu sam thêu hàn mai, như rơi xuống làn vảy bên dưới, cả người phiêu dật ôn nhu, Tiểu Ngu nhi ở một bên tấm tắc khen ngợi: “Mẫu thân thật đẹp a, trời sinh có khí chất mỹ nhân

a.”

“Ngươi a, chỉ biết miệng lưỡi trơ tru.”

Thanh Dao vừa mới đứng dậy, Mạc Ưu liền từ bên ngoài đi vào, nhìn Mạc Sầu sắc mặt xấu xí, kỳ quái mở miệng: “Chuyện gì vậy?”

Hắn bởi vì vẫn ở bên kia Phượng Thần Cung, còn không biết chuyện người mới đến trong cốc, cho nên mới hỏi như thế, Mạc Sầu sắc mặt âm u, tâm tình không tốt, căn bản không để ý tới hắn, chỉ quay đầu đỡ chủ tử đi ra ngoài: “Đi thôi, tiểu thư.”

“Đi nha, cùng đi nhỉn, xem người làm cho Mạc di tức giận là ai?”

Tiểu Ngu nhi đi tuốt ở đàng trước, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu, Thanh Dao cùng Mạc Sầu bất đắc dĩ trùng mắt nhìn tiểu nha đầu này, thật là một bộ dáng e sợ cho thiên hạ chưa loạn.

Đoàn người ra khỏi phòng ngủ, theo hành lang hướng bên kia phòng khách mà đi, đèn lồng treo ở hai bên hành lang, bị gió lay động nhẹ nhàng đung đưa, ánh đèn uyển chuyển hàm xúc, trong sương mù bao phủ, bốc lên ra hơi ẩm, làm cho hành lang hoa cỏ ướt sũng càng phát ra tươi mát.

Rất xa, thấy trước cửa lớn Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đang đứng thẳng, cung kính đứng ở trước cửa, hai người nhìn qua rất khẩn trương, Thanh Dao các nàng vừa đi đến gần bên cạnh, hắn còn không có phát hiện, mãi cho đến khi tiếng nói của Thanh Dao vang lên.

“Chuyện gì vậy?”

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đồng thời phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn phía Mộc cô nương, cung kính kêu một tiếng: “Mộc cô nương.”

“Làm sao vậy? Hôm nay một có khách nhân sao?”

“Đúng vậy,” Thanh Phong gật đầu, nhìn thấy Mộc cô nương qua đây, hắn thở dài một hơi, Thanh Dao càng thấy kỳ quái, hôm nay mọi người hành động thực sự là quá kỳ quái, mỗi người đều thần bí bí, tựa hồ người tới làm cho người ta có cảm giác bất an, đến tột cùng là người nào vậy?

Một bước đi vào, chỉ thấy ngọn đèn chiếu sáng mọi thứ trong phòng khách,

ngòi chõ thượng thủ là Vô tình mặt không chút biếu cảm, khuôn mặt tinh xảo trải rộng sương lạnh, phía dưới ngồi một người, đang cầm một chén nước trà, nhấp một miếng, khí thế cao nhã động lòng người, mặt mày tú tuyến, giở tay nhắc chân mang theo một thân quý khí, bên cạnh nàng đứng thăng một hồng y nữ tử, cung kính mà cẩn thận hầu hạ, Thanh Dao nheo mắt lại, trong đôi mắt tản mát ra ánh sáng nguy hiểm, cô gái này, dĩ nhiên là?

Cơ tuyết, cái kẻ giết tỷ tỷ giá họa cho Nam An vương Cơ vương gia, nàng ta quả nhiên không chết, hơn nữa nhìn trang phục nàng ta lúc này, tựa hồ càng được sủng ái, trên đầu kim quan sáng loáng cho thấy thân phận cao quý của nàng ta, nàng ta không chỉ không chết, tựa hồ đã trở thành Đan Phượng quốc hoàng thái nữ.

Vẫn ngồi ngay ngắn ở phía dưới, Cơ Tuyết thần thái phóng đãng, nghe được trước cửa có tiếng bước chân, cũng chậm rãi quay đầu lại.

Chỉ thấy dưới ánh sáng bao phủ, một nữ tử xinh đẹp nho nhã mặc y phục quần dài nhu sam thản nhiên tự đắc đi đến, mặt mày như bức tranh, lại bao phủ múa bụi mông lung, mang theo tư thái lạnh lùng thanh tuyết, thong dong đi đến, trong ánh mắt rất sâu thẳm, làm cho người ta thấy không rõ bên trong đang suy nghĩ cái gì, người này chính là Huyền Nguyệt hoàng hậu.

Hai người vừa thấy mặt, chính là cái gọi cùu nhân gặp lại, đặc biệt đỏ mắt, Cơ tuyết từ khi trở lại Đan Phượng quốc, vốn nghĩ mình sẽ bị xử tử, thế nhưng ở một khắc cuối cùng, mẫu hoàng lại thả nàng, bởi vì trong thời buổi loạn thế, thì cần một người tâm ngoan thủ lạt làm hoàng đế, mà nàng có phần tâm kế cùng gan dạ sáng suốt này, nhìn mặt khác mà nói, so với Cơ phượng càng thích hợp làm Đan Phượng quốc hoàng thái nữ hơn, bởi vậy ở một khắc cuối cùng, nàng được thả ra, mà nữ hoàng bí mật theo trong tử lao tìm tới một người nữ tù rồi dịch dung thành bộ dáng của nàng, bị xử tử, cứ như vậy, nàng còn sống.

Từ một năm tới nay, nàng vẫn nỗ lực tập võ, là hy vọng một ngày kia nhìn thấy nữ nhân này, muốn tự tay giết nàng.

Lúc đầu tất cả mọi chuyện, nếu không phải nàng ta nhúng tay vào, chỉ sợ chính mình căn bản sẽ không phải mất mặt lớn như vậy.

Cơ tuyết ý niệm trong đầu vừa chuyển, thân hình lập tức động, nhanh như chớp phi đứng lên, thăng tiến đến bên người Thanh Dao, bàn tay vươn ra, tàn nhẫn độc ác hướng thẳng yết hầu Thanh Dao, Thanh Dao không nghĩ tới nữ

nhân này vừa thấy mặt đã hướng nàng ra chiêu hung ác, thân hình lui về phía sau, di động tránh ra một bên, cả người hình thành đường cong, dưới chân lại vũng vàng đứng trên mặt đất, tránh được tay nàng ta.

Cơ tuyết một kích không trúng, theo sát sau đó, cước bộ xoay chuyển, lần thứ hai ra tay.

Thanh Dao đang định xoay tay lại thì Vô Tình vẫn ngồi trên cao đã nỗi giận, một lời roi xuống, thiên tài ti rất nhanh ném ra, vũng vàng hạ ở cổ tay Cơ tuyết, thanh âm lạnh chìm vang lên: “Dừng tay, nơi này là vô tình cốc, không phải là chỗ của ngươi!”

Nói xong, dùng ba phần lực đạo kéo, Cơ tuyết xoay mình tới ba trăm sáu mươi độ nghiêng người, vừa roi xuống đất, đã đứng trước mặt Vô Tình.

Nàng phẫn nộ nhìn thẳng vào mắt Vô Tình, tức giận nhìn vào hắn, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt trích tiên của hắn, đột nhiên trấn định tâm tình của mình rồi ngồi sang một bên.

“Thái nữ điện hạ, mời uống trà.”

Thiép thân tỳ nữ của nàng vội vàng tiến lên một bước dâng nước trà, Cơ Tuyết lặng lẽ tiếp nhận, nhấp một miếng, nhìn phía Vô Tình: “Nàng ta tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Thanh Dao đi thẳng đến đối diện với nàng, không chút khách khí ngồi xuống, chậm rãi mở miệng: “Vì sao ta lại không thể xuất hiện ở chỗ này? Thật uy nghiêm hoàng thái nữ a, người khác không biết địa vị thái nữ của ngươi là thế nào mà có được, chẳng lẽ ta còn không biết sao? Giết tỷ soán vị, căn bản là mất đi lương tâm, là hành vi của súc sinh.”

Thanh Dao một lời ra, lần thứ hai chọc giận Cơ Tuyết, nàng xoay mình đứng lên, giận dữ nhìn Thanh Dao, tức giận thở hổn hển: “Ngươi?”

Xoay mình quay đầu nhìn về phía Vô Tình: “Ngươi có biết nàng là ai không? Nàng là Đại huyền hoàng hậu, là nữ tử có can đảm hưu hoàng đế, ngươi cho rằng ngươi có thể lưu lại nàng sao?”

Q.3 - Chương 118: Sinh Tử Tướng Bác

Vô tình hơi có chút sững sờ, hắn thật sự không biết thân phận thật của Thanh Dao, lại là Đại huyền hoàng hậu, là hoàng hậu hưu đế được ghi vào lịch sử, tuy rằng hắn không để ý đến chuyện bên ngoài, thế nhưng là người hành tẩu ở trong chốn giang hồ, khó tránh khỏi nghe được những tin tức như vậy, đối với nhân vật truyền kỳ này, hắn có chút cảm giác bí hiểm, nhưng bây giờ lại sống sờ sờ đứng ở trước mặt của mình.

Nàng vẫn rất đặc biệt, hào quang bắn ra bốn phía, nguyên lai còn có xuất thân như vậy.

Vô tình mặt không biểu tình quay đầu nhìn về phía Cơ Tuyết, nhàn nhạt mở miệng: “Mặc kệ thân phận chân thật của nàng là ai, nàng là bằng hữu của ta, người đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Vô tình thảng thắn hạ lệnh trực khách, mặt Cơ Tuyết nháy mắt đen lại, khuôn mặt âm u, nếu như nói lúc trước nàng bởi vì mỹ sắc của nam tử này, như vậy hiện tại chính là sự phẫn nộ trước giờ chưa từng có, nàng Cơ Tuyết đường đường Đan Phượng hoàng thái nữ, mà nữ nhân này chẳng qua là một hoàng hậu, nếu bàn về thực quyền, nữ hoàng quyền lợi không biết so với hoàng hậu lớn gấp bao nhiêu lần, hậu cung từ trước đến nay không được tham gia vào triều chính, thế nhưng Vô Tình lại nghe theo nữ nhân kia nói, cảnh này khiến Cơ Tuyết nuốt không trôi khẩu khí này, nàng mấy lần thua đều ở dưới tay nữ nhân này, nàng không cam lòng.

“Vô tình, đừng quên đây là hoàng phu nương nương bảo ta tới.”

Cơ Tuyết phát ra âm ngoan, ánh mắt đỏ đậm, nhìn Vô tình thấy hắn nhìn nữ nhân kia mặt mày chứa ý cười, nàng rất đồ kị, bởi vì nàng thích Vô Tình, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, liền quyến luyến không quên, hơn nữa Vô Tình lớn lên cùng hoàng phu Đan Phượng cực giống, bọn họ đều thuộc về loại nam tử nhu thuận nhẫn nhại, thiên sinh lệ chất. (TT: ặc thử cho ta ko tiêu thụ được khí chất của loại nam nhân này, đây là lý do vì sao ko bao giờ ta đọc nữ tôn cùng đam mỹ >_<)

Nàng liền lệnh cho họa sĩ cung đình vẽ một bức họa, bị hoàng phu nương

nương gặp được, liền nói cho nàng biết, Vô Tình là cháu ruột của hắn, nếu như hoàng thái nữ có tình ý, có thể lấy hắn làm chính phu.

Song song, hắn còn nói cho nàng, Vô Tình ở tại vô tình cốc.

Chỉ là nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại ở trong cốc lại đụng với một nữ nhân như thế, mà nữ nhân kia đã từng làm bị thương nàng.

Hơn nữa người có mắt cũng có thể thấy được, nàng cùng Vô Tình, hai người tựa hồ cảm tình rất tốt, vốn dĩ nàng đối với Vô Tình chỉ là thích, còn không có cái loại cường liệt tâm tư, nhưng nhìn thấy hai người bọn họ ám áp ở chung, nàng liền sinh ra một loại ý niệm phải đoạt được ở trong đầu.

Cơ Tuyết đạm nhiên nhìn vô tình.

Vô tình không nói được một lời lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, phòng khách rất yên tĩnh.

Thanh Dao nhíu mi, suy tư về ý tứ trong lời nói của Cơ Tuyết, hoàng phu nương nương bảo nàng tới đây, hoàng phu nương nương này, nhất định là chính phu của Đan Phượng nữ hoàng, mà Cơ Tuyết vì sao phải cần nhắc tới người này, chẳng lẽ hắn và Vô Tình có quan hệ, hay kỳ thực hắn chính là người vẫn giấu kín kia.

Chẳng lẽ Vô Tình là Đan Phượng quốc hoàng tử, Thanh Dao ngực cứng lại, liền thật lâu không đi xuống, kịch liệt đau đớn.

Nếu như phụ mẫu hắn là bởi vì nghèo khó, hoặc là bị kẻ thù truy sát, hoặc là tình huống gì đó mà phải bỏ đi hắn, như vậy sẽ dễ dàng hơn để người ta tiếp nhận thế nhưng ai sẽ nghĩ tới, căn bản không phải chuyện như vậy, Vô Tình rất có thể là con cờ phải hi sinh trong cuộc tranh đấu của hoàng thất.

Đan Phượng quốc là nữ nhi quốc, bọn họ cùng quốc gia nam tôn nữ ti, có chế độ bất đồng, hoàng thất sinh hạ nam tử cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, mà sinh nữ nhi mới là hỉ sự, nếu như Vô Tình thật sự là hoàng phu sinh ra, như vậy hắn nên là đại hoàng tử điện hạ của Đan Phượng.

Thanh Dao nghĩ thông suốt việc này, đột nhiên che miệng lại, chân tướng này so với bất luận chuyện gì đều rất tàn khốc, cũng làm cho người ta phải thông khổ, khó trách hắn không muốn cùng người kia tiếp xúc, mặc dù hắn có trở lại, cũng chỉ là một con cờ trong hoàng thất, đây là số phận mà hắn

không thể thay đổi được.

Nhưng nếu Vô Tình thực sự là đại hoàng tử của Đan Phượng quốc, như vậy hắn và Cơ Tuyết chính là thân sinh huynh muội, nhưng người có mắt đều có thể thấy được, Cơ Tuyết thích thương Vô Tình, đây không phải là huynh muội loạn luân sao? Hoàng phu nương nương kia rốt cuộc là có ý gì a?

Về điểm này, Thanh Dao trăm mối ngờ không giải được, ngược mắt lảng lặng nhìn Vô Tình, nhìn xem hắn xử lý như thế nào chuyện này.

“Lập tức ly khai vô tình cốc cho ta” Vô Tình sắc mặt so với mùa đông còn lạnh hơn, con ngươi sâu u tựa như sương mù dưới vực sâu, bởi vì tức giận, xoay mình hướng ra phía ngoài gầm lên: “Người đến, lập tức đem các nàng đưa ra khỏi cốc đi.”

Hắn ta thật sự đã đem bí mật vào cốc nói cho các nàng biết, kỳ thực này vô tình cốc có một thông đạo trong núi, có thể không cần theo ao đầm mà vào, bởi vậy người của bọn họ luôn luôn sẽ theo bí đạo tiến vào cốc. Chỉ là hiện tại điều này lại thành chuyện phiền lòng, xem ra, hắn phải nhanh một chút che lại bí đạo kia, bằng không bọn họ vẫn cứ không ngừng ra vào.

“Dạ, công tử.”

Thanh Phong từ bên ngoài đi tới, hướng Cơ Tuyết cung kính hành lễ, không nhanh không chậm mở miệng.

“Mời.”

“Ngươi?” Cơ Tuyết sắc mặt đại biến, thân là Đan Phượng quốc hoàng thái nữ điện hạ, lúc nào lại chịu qua loại này đái ngộ, nàng vốn còn muốn để cho Vô Tình làm chính phu của nàng! Ai biết nam nhân này lại không biết tốt xấu như thế.

“Vô Tình, ngươi cũng dám đuổi ta đi.”

“Xin mời,” Thanh Phong lại nói một lần nữa, trong phòng khách sắc mặt công tử đã chuyển thành trắng, xấu xí đến cực điểm, tia sáng chiếu lên mái tóc bạc của hắn, như tuyết tinh khiết, hoàn toàn hợp với khuôn mặt tinh xảo, một điểm cũng không ảnh hưởng tới khuôn mặt của hắn, tương phản càng nhiều vẻ lãnh mị, mê hoặc.

Cơ tuyệt tức giận tận trời trùng Thanh Dao liếc mắt một cái, cuối cùng ánh mắt phẫn nộ quét Vô tình một chút, dẫm thiếp thân tỳ nữ quay đầu rời đi.

Trong lòng như nghẹn một cỗ khí giận, lần này nhất định phải đấu thắng Mộc Thanh Dao nữ nhân này, đem Vô tình đoạt lấy, về phần có phong hán là chính phu hay không, thì phải xem biểu hiện của hán, Cơ tuyệt lạnh lùng xoay người, theo sau Thanh Phong rời đi.

Trong phòng khách, Thanh Dao hai tròng mắt dời về phía Vô tình, chậm rãi mở miệng.

“Chẳng lẽ Vô tình là huyết mạch hoàng thất, là Đan Phượng quốc hoàng tử sao?”

Thanh Dao lời nói vừa rơi xuống, nam tử phía trên, khuôn mặt tuyệt mỹ như tiên chợt lóe lên đau đớn rồi biến mất, toàn bộ gương mặt mờ đi xuống, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, tựa hồ mệt chết đi, phát phát tay: “Thanh Dao, ta mệt mỏi, để cho ta yên tĩnh một hồi được không?”

Thanh Dao không nói gì, vẻ mặt hán như vậy, rất nhiều chuyện không cần nói cũng biết, hán thật sự là Đan Phượng quốc hoàng tử, nhưng hoàng phu nương nương tại sao lại muốn vứt bỏ đứa con của mình đây?

Nhìn thấy Vô tình không muốn nhiều lời nữa, Thanh Dao đứng lên, nhẹ nhàng mở miệng: “Ngươi yên tĩnh một hồi đi, chờ suy nghĩ quá nhiều.”

Thanh Dao đi ra ngoài, ở ngoài hành lang, ánh trăng chiếu rọi, ánh sáng trăng khắp nơi, bao phủ cả tòa cốc.

Mặt trăng ở trên cao, đặc biệt sáng tỏ.

Mạc Sầu cùng Mạc Ưu kêu một tiếng: “Chủ tử, làm sao vậy?”

Vừa rồi chuyện phát sinh ở phòng khách, bọn họ không rõ lắm, bởi vì Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đứng rất xa, các nàng cũng không thể đi vào nghe trộm, hơn nữa tiếng nói trong đại sảnh không lớn, chỉ khi Cơ tuyệt lớn giọng mơ hồ nghe được vài câu, lại nói cái gì hoàng phu nương nương, đây không phải là chính phu của Đan Phượng nữ hoàng sao?

“Chúng ta trở về đi, Vô tình có chút mệt mỏi, để cho hán yên tĩnh một hồi, “

Thanh Dao hướng Mạc Sầu nói chuyện, ân cần dặn dò Minh Nguyệt, Minh Nguyệt lập tức cung kính mở miệng: “Dạ, Mộc cô nương.”

Tiểu Ngư nhi theo một bên rất nhanh hiện lên đến, kêu lên: “Nương, nữ nhân vừa đi ra đó là ai a? Bộ đáng thật lớn lối a!”

Tiểu Ngư nhi vốn muốn đi vào xem, bất đắc lại bị Mạc Sầu dùng sức lôi nàng lại, nói sợ nàng quấy rầy đến bọn họ nói chuyện, thật không biết là chuyện gì, lại thần thần bí bí như vậy.

“Nàng là hoàng thái nữ của Đan Phượng quốc.”

Thanh Dao nói xong, liền quay đầu theo hành lang hướng về phòng mình mà đi, dọc đường cái gì cũng chưa từng nói, bốn phía yên lặng không tiếng động, chỉ có côn trùng ở góc tường kêu vang rõ ràng.

Trong bóng đêm, Tiểu Ngư nhi lập tức phát ra tiếng kêu oa oa.

“Trách không được ánh mắt toàn nhìn lên trời? Nguyên lai là hoàng thái nữ, cũng chính là nữ hoàng bệ hạ tương lai phải không? Nàng tới đây làm gì?”

Tiểu Ngư nhi nháy mắt truy vấn, Thanh Dao coi như không có nghe thấy, tiếp tục hướng phía trước mà đi, Tiểu Ngư nhi thấy nương không để ý tới, liền quay đầu nhìn phía Mạc Sầu: “Nàng tới làm gì? Không phải là muốn cướp đi Vô tình công tử chứ.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, vài người đi ở hành lang thân hình ngắn ra, nghi hoặc nhìn về thân ảnh phía trước, chủ tử hình như một điểm cảm giác đều không có, nàng ấy không phải thích công tử sao?

Mà Thanh Dao thì trái ngược với bọn họ, lúc này trong lòng khó chịu so với Vô tình cũng không phải ít, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Vô tình lại là Đan Phượng quốc hoàng tử, bị hoàng phu nương nương vô tình vứt bỏ, nếu lúc trước vứt bỏ hắn, vì sao hiện tại lại muốn cho hắn xuất hiện đây? Nghĩ đến đây, Thanh Dao sắc mặt có bao nhiêu xấu xí thì có bấy nhiêu, bước bộ nhanh hơn, nhắm gian phòng của mình mà đi.

Chương 118.2

Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ? Đi trước Đan Phượng quốc để tìm hoàng phu nương nương kia sao?

Nhưng mà nàng đối với Đan Phượng quốc cũng chưa quen thuộc, vì thế không chắc có thể nhìn thấy hắn, hơn nữa nam nhân kia rốt cuộc hạ cổ Vô Tình là muốn làm gì, Vô Tình căn bản cũng không nói cho nàng biết.

Vài người nhỏ giọng vô thức theo Thanh Dao trở lại.

Bởi vì trong lòng Thanh Dao phiền muộn, sắc mặt rất lạnh, quanh thân đều bao phủ một tầng hàn ý, vì thế Tiểu Ngư nhị tự giác lách người đi ngủ, Mạc Ưu cũng lui xuống, chỉ có Mạc Sầu canh giữ ở bên cạnh nàng, lời nói nhỏ nhẹ mở miệng.

“Chủ tử, sớm một chút nghỉ ngơi đi, có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói.”

Đêm nay, chủ tử tuy rằng không nói gì, nhưng nàng có thể cảm nhận được khuôn mặt kia nồng đậm ưu sầu, kể từ khi biết Vô Tình công tử trúng Huyết Hàng, chủ tử gầy đi rất nhiều, mỗi thời mỗi khắc đều sầu lo chuyện này, làm nàng nhìn thấy cũng đau lòng.

Đáy lòng không khỏi sinh ra một tia trách cứ, Vô Tình công tử chẳng lẽ không biết chủ tử khó chịu hay sao? Nếu như hắn thực sự yêu thương chủ tử, nên nói cho chủ tử tiền cẩn hậu quả, sau đó mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp giải cổ, mà không phải giấu diếm giống như bây giờ, chính mình khó chịu, cũng làm hại người bên cạnh khó chịu.

“Được” Thanh Dao gật đầu, nhìn bộ dạng Mạc Sầu vì nàng mà đau lòng, liền mềm nhẹ mở miệng: “Ta không sao, ngươi đừng lo lắng.”

Có thể không có chuyện gì sao? Nhìn gương mặt của nàng càng ngày càng gầy ra, nên ánh mắt đặc biệt to, tuy rằng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của nàng, nhưng điều này có thể mang hình dạng không có chuyện gì sao? Bất quá Mạc Sầu cũng không nói gì thêm, chỉ hầu hạ chủ tử rửa mặt một phen, rồi lên giường nghỉ ngơi, bản thân nàng thì đi rửa mặt đến n้ำ hơi nghiêng trên mềm giường kỹ...

Đêm khuya.

Vài đạo thân ảnh rất nhanh xẹt qua, vô thanh vô túc, tựa như u linh bóng tối, nhanh chóng lướt tới trước cửa, chớp mắt từ hướng đông mà đến, theo hành lang, mỗi đường đi thẳng về phía trước, tỉ mỉ cẩn thận tìm kiếm, rất nhanh nhận định trong đó một gian phòng ngủ.

Người dẫn đầu vung tay lên, lãnh mị mệnh lệnh.

“Giết cho ta, một người cũng không cần lưu.”

Người nói chuyện thanh âm thanh thủy đẽ nghe, đúng là Cơ Tuyết đã được Thanh Phong tiễn khỏi cốc, nàng ta căn bản không có đi, mà mang người quay trở về, theo phía sau của nàng chính là tứ đại hộ vệ cung đình, thân thủ bất phàm, lúc này vừa nhận được chủ tử mệnh lệnh, thân hình sờm lóe lên, theo cửa sổ nhanh chóng đi vào.

Trong phòng Thanh Dao cùng Mạc Sầu đã sớm xoay người nhảy lên, đè phòng nhìn chằm chằm mấy người nữ nhân diện vô biểu tình theo cửa sổ lùi vào.

Những nữ nhân này vừa tới gần phòng ngủ, các nàng liền cảm nhận được một cỗ sát khí, đã sớm tỉnh lại để phòng, vừa thấy mấy người phụ nhân này, Thanh Dao khéo môi câu ra vẻ cười nhạt, hướng ngoài cửa sổ kêu một tiếng.

“Cơ tuyết, ta đã sớm đoán được ngươi sẽ làm như thế này, ngươi tiểu nhân như vậy, không ăn trộm được tựa hồ không phải phong cách của ngươi, ngươi vì mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, ngay cả tỳ tỳ mình đều dám giết, huống chi là trò đánh lén này.”

Thanh Dao cách ngôn nhắc lại, thoảng cái chọc giật ngoài cửa sổ Cơ Tuyết, nàng sắc bén thanh âm bén nhọn vang lên.

“Giết nàng cho ta, nữ nhân ghê tởm này.”

Nói xong, theo ngoài cửa sổ kích động tiến mà vào, trong phòng ngủ nhỏ, thoảng cái đứng đầy người, Thanh Dao cũng không sợ hãi, cuồng mị liếc nhìn Cơ tuyết, khéo môi nhất câu, cười nhạt.

“Muốn đánh, đúng không, đi ra ngoài đánh.”

Nói xong mang theo kia hoàng vĩ cầm nho nhỏ, đi trước một bước ra khỏi phòng ngủ, chớp mắt phi thân ra ngoài, nhanh như chớp, càng tựa như giao long, chỉ một cử động nho nhỏ, khi Cơ tuyết cùng thủ hạ tứ đại hộ vệ nhìn thấy đều kinh hãi không ngót, cô gái này công phu chỉ sợ rất lợi hại, so với các nàng cũng không kém bao nhiêu, thế nhưng Cơ tuyết chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này hại nàng khổ sở, hiện tại ngay cả dung mạo thiên tiên như Vô Tình,

cũng đều thích nàng ta, nàng liền không cam lòng, nữ nhân này nhất định phải diệt trừ.

“Lên cho ta.”

Cơ tuyết dẫn tú đại hộ vệ, đi thẳng đến ngoài cửa, thân thủ của nàng cũng là thập phần cao, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, cũng không e ngại Thanh Dao.

Mạc Sầu đâu làm cho chủ tử chịu thiệt, cũng theo sau vài người lao ra ngoài, mấy người này ở trên mặt đất hành lang dưới mà đánh nhau.

Binh khí chạm vào nhau, phát ra tiếng vang ong ong, hỏa hoa bắn ra bốn phía, ở đây động tĩnh rất nhanh kinh động đến Mạc Ưu đang ngủ ở sát vách các nàng, Mạc Ưu nhanh chóng chạy tới, gia nhập vào trận đấu.

Thanh Dao quần quít lấy Cơ tuyết, hoàng vĩ cầm càng ngày càng đáng sợ, tựa như có linh tính vậy, cùng chủ tử tâm linh tương thông, vì thế uy lực so với trước lại càng lớn, nàng xoay mình vung lên, xẹt qua giữa không trung, một đạo ánh sáng xanh ngọc đánh ra ngoài, Cơ tuyết kinh hãi, thân hình đột nhiên nhúng một cái, nhảy tới giữa không trung, tránh được một kích.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Thanh Dao vô công lợi hại như thế, hơn nữa trọng yếu nhất là, chiêu thức của nàng ta rất quái dị, hoàn toàn là cái loại chiêu thức liều mạng, nhiều chiêu tung ra đều trí mạng, từng bước ép sát, rất có cảm giác ngọc thạch cùng huỷ, bởi vì nàng ta cuồng vọng khí phách kiêu ngạo như vậy, từ trong tới ngoài phát ra hơi thở âm hàn, mới làm cho Cơ tuyết rất nhanh liền ở thế hạ phong, mà bốn hộ vệ nàng mang vào, cũng không phải là đối thủ của Mạc Ưu cùng Mạc Sầu, hai người đấu bốn người, dư sức, không bao lâu, bốn người kia đánh đến thở hào hển, một chiêu không đề phòng, liền trúng phải một kiếm của Mạc Sầu, trường kiếm cắt đứt trường sam của hộ vệ, vết máu nhuộm nửa cánh tay, nàng đau đến hờ nhẹ một tiếng, tiếp tục đánh tới, mà Mạc Sầu cùng Mạc Ưu một điểm cũng không thoái nhượng, từng bước theo sát mà lên.

Rất nhanh bốn người kia ba người đã bị thương, có một người thương tổn rất nặng, lại bị trường kiếm đánh gãy gân tay, trường kiếm àm một tiếng vang lên, rót xuống trên mặt đất.

Tú đại hộ vệ bị thương vô cùng thê thảm, việc này ảnh hưởng rất lớn tới tâm tình Cơ tuyết, chiêu pháp của nàng càng ngày càng mất trật tự, bị Thanh

Dao nhất chiêu bắn trúng, theo sát mà chộp thăng khóa yết hầu Cơ tuyết lại, lạnh lùng mở miệng: “Cơ tuyết, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.”

Thế nhưng đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên bay đến thiên tam ti mềm mại, vững vàng khóa cánh tay của nàng, có thể làm cho nàng nhất thời không thể động đậy, và Cơ tuyết đã tranh thủ cơ hội chỉ mành treo chuông này, xoay mình một chưởng đánh thẳng vào trước ngực Thanh Dao, tất cả mọi người không nghĩ tới tình hình bỗng nhiên đột phát như vậy.

Thanh Dao không chịu nổi phải rút lui hai bước, trong miệng một vị ngọt trào ra, thân hình lung lay hai cái rồi đứng vững, chỉ thấy cái vật cuốn lấy cánh tay mình chính là thiên tam ti của Vô tình.

Mặc dù hắn không có dùng lực, chỉ nhẹ nhàng ném qua đây, thế nhưng thiên tam ti là tơ thép, những sợi bạc sắc bén đó đã làm bị thương cánh tay Thanh Dao, vết cắt bắt đầu chảy máu, cổ tay mảnh khảnh, tựa như có một sợi dây đỏ quấn quanh, đặc biệt chói mắt người.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu ngây呆, đợi được phục hồi tinh thần lại, thì nhanh chóng vọt tới bên người chủ tử, đỡ lấy nàng.

Mạc Sâu phẫn nộ kêu lên: “Vô tình công tử, ngươi đang làm cái gì? Người sẽ hại chết chủ tử, ngươi rốt cuộc đang làm gì? Gần nhất chủ tử vẫn ăn không ngon ngủ không ngon vì lo cho ngươi, thế nhưng ngươi lại muốn giúp đỡ nữ nhân này, làm cho nàng có cơ hội đả thương tiểu thư, nàng ta tới giết tiểu thư đó.”

Mạc Sâu tiếng nói vừa dứt, khuôn mặt Vô tình một mảnh trăng bạch, con ngươi hiện lên những mũi nhọn bất minh, nhẹ giọng vô lực mở miệng.

“Thanh Dao, nàng là muội muội ruột của ta.”

Trong bóng đêm, thanh âm này vang dội, Thanh Dao nhìn hắn, biết hắn khó xử, hơi xé một chút môi, cười nhạt: “Ta không có trách ngươi.”

Nàng nói, thế nhưng trong lòng vì sao lạnh như vậy, lạnh đến nàng không thở nổi. (TT: haiz... vì tỳ lúc nào cũng nghĩ VT ko bao giờ tồn thương tỳ nên bị shock mà)

Trong miệng vị ngọt càng ngày càng nặng, thế nhưng nàng mạnh mẽ chịu đựng, không để cho mình có vẻ yếu ớt như vậy.

Cơ tuyết một kích tung ra là dùng toàn lực, nàng ta đã bắt được cơ hội tuyệt hảo, Thanh Dao nhợt nhạt cười, từ đó tới cuối cùng, ánh mắt của nàng đều là đậm mạc, từ đầu ngón tay đến đáy lòng đều lạnh lěo, nếu như không phải cố kìm nén, nàng tin, lúc này nhất định đã rơi một giọt lệ.

Vô tình từ xa nhìn nàng, lúc này hắn có một loại cảm giác hủy thiên diệt địa đang che khuất, hắn không biết tại sao ở trong nháy mắt đó lại hạ thủ ngăn cản nàng đi giết Cơ tuyết, tuy rằng nàng ta là muội muội của hắn, thế nhưng các nàng chưa bao giờ biết sự hiện hữu của hắn, ngược lại họ vẫn luôn dõi với phó hắn, Thanh Dao cũng không đồng dạng như vậy, nàng làm tim của mình ấm áp, có nàng, hắn liền vui vẻ, thế nhưng chỉ trong nháy mắt vừa rồi, hắn lại dùng thiên tài quần lấy cánh tay của nàng.

Mà hắn không nghĩ tới là Cơ tuyết lại ra sức đánh một kích, nàng khoe môi chậm rãi tràn ra máu, thật giống như huyết hoa yêu my trong đêm tối, khiến cho ánh mắt của hắn một mảnh hồng hồng, ngoại trừ hồng, không còn có bất luận cái gì màu sắc.

Đứng ở phía sau hắn Thanh Phong cùng Minh Nguyệt há hốc miệng, thật lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Mà người một kích đắc thủ là Cơ tuyết, lại kinh ngạc quay qua, xoay mình mở miệng: “Vô tình, ngươi nói cái gì? Ngươi là huynh trưởng của ta, điều này sao có thể, ngươi không phải là cháu trai của hoàng phu nương nương sao?”

Vô tình nghe xong Cơ tuyết nói, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, đêm nay hắn chịu quá nhiều kích thích, khiến cho hắn ức chế không được cuồng tiêu, hoàn toàn không có dấu hiệu đình chỉ.

Chương 118.3

Vô tình cốc, vọng lại tiếng cười chói tai của hắn, truyền đi rất xa, mọi người kinh ngạc nhìn hết thảy trước mắt, không biết nên như thế nào trách cứ hắn, hắn mới là người chịu nhiều cay đắng nhất.

“Ta là cháu trai của hắn” cười xong rồi, Vô tình đột nhiên lạnh lùng giận tái mặt, đôi mắt đen sâu thẳm liếc một cái nhìn không thấy đáy, thanh âm lạnh mỏng vang lên: “Đáng thương cho ta, rõ ràng là con trai hắn, lại biến thành cháu trai của hắn, chuyện này thực sự là rất buồn cười, nếu lúc đầu hắn đã bỏ

rơi ta, hôm nay vì sao đến còn đến nhìn là cháu trai trong họ tộc.”

Cơ tuyết vẻ mặt khó có thể tin, cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ, chỉ vào Vô tình, từng chữ một mở miệng.

“Nói như vậy, lúc đầu hoàng phu nương nương sinh hạ không phải Cơ Phượng hoàng tỷ, mà là Vô tình ngươi, bởi vì mẫu hoàng lúc đó ngoại trừ sủng hạnh hoàng phu nương nương, cũng có phụ phi của ta, mẫu hoàng nói, chỉ cần ai sinh hạ nữ tử liền lập làm chính phu, mà hoàng phu nương nương rất sợ làm thiếp, cho nên liền ra một chiêu trộm long tráo phụng, đem Vô tình ngươi đưa ra khỏi hoàng cung, Cơ phượng hoàng tỷ lại tiến cung, này thực sự là âm dương lẩn lộn.”

Cơ tuyết cũng nở nụ cười, chỉ bất quá nụ cười của nàng là châm chọc cùng đùa cợt.

Nhớ tới chính mình còn nhỏ phải chịu nhiều đau khổ, không nghĩ tới hoàng thái nữ chân chính vốn nên là nàng, mà Cơ phượng là cái gì, chẳng qua là kết quả của việc trộm long tráo phụng mà thôi, còn làm hại chính mình không công lại gánh chịu ác danh giết hại tỷ tỷ, kỳ thực ngôi vị hoàng đế này vốn chính là của mình.

Cơ tuyết càng nghĩ càng phẫn nộ, cả khuôn mặt đều âm ngao khó hiểu, lãnh trừng Vô tình liếc mắt một cái, vung tay lên dấn bốn hộ vệ kia, trầm giọng mệnh lệnh: “Đi.”

Bốn người kia, hai người đem theo một hộ vệ bị thương, mọi người cùng nhau theo phía sau hoàng thái nữ ly khai vô tình cốc.

Trong không gian vang vọng, thanh âm lãnh mị của Vô Tình: “Thanh Phong, bắt đâu từ ngày mai ngăn lại bí đạo kia, bất luận kẻ nào cũng không chuẩn đì vào nữa.”

Thanh Dao nghe lời của hắn, ha hả cười rộ lên, nguyên lai còn có chuyện của bí đạo như vậy, trên người của hắn còn có bao nhiêu chuyện nàng không biết a.

“Dạ, công tử.”

Thanh Phong lĩnh mệnh lên tiếng trả lời, Mạc Sầu vươn tay đỡ lấy thân hình của Thanh Dao, chậm rãi mở miệng: “Chủ tử, trở về đi, ngươi bị thương.”

“Thanh Dao?” tiếng kêu của Vô Tình không thể úc chế run rẩy, hắn rất sợ hãi, rất sợ hãi nàng tức giận, sợ hãi nàng quay đầu đi, nhưng chuyện nàng bị thương, nguyên nhân quả thật là bởi vì hắn.

Thanh Dao xoay người lại, nhàn nhạt cười: “Không có việc gì, ngươi chớ để ở trong lòng, ta không sao, trở lại điều trị một chút là được.”

“Ta xem mạch cho ngươi” Vô Tình nhẹ giọng mở miệng, lăn xe đẩy muôn đi tới, thế nhưng Thanh Dao lắc đầu cự tuyệt: “Ta thực sự không có việc gì, một mình điều túc một chút là được.”

Nói xong, nàng quay đầu dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bước lên thềm đá, trở về phòng.

Ở ngoài hành lang, dưới thềm đá, một đạo thân ảnh ngồi ngay ngắn trên xe lăn, thê lương như vậy, cô độc như vậy, thật giống như u hồn không ai tới gần ...

Sáng sớm ngày thứ hai, Thanh Dao thức dậy, đêm qua bị nội thương, nàng tuy rằng điều túc một hồi, nhưng bởi vì tâm thần mệt nhọc, lúc này nhìn qua một chút tinh thần cũng không có, hơn nữa sắc mặt tái nhợt khó coi, mệt mỏi tựa ở bên giường, cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn làm, nhắm hờ hai mắt, hàng lông mi thật dài che dấu ánh sáng bắn ra bốn phía từ đôi mắt.

Mạc Sầu đi tới, vẻ mặt khó xử, muốn nói gì đó, lại không dám mở miệng.

Đây lòng thở dài, thực sự là làm nghiệt a, bọn họ tội gì làm thế, một trong phòng, một ngoài phòng cùng hao tổn tinh thần, đây không phải là hành hạ lẫn nhau sao?

Vô Tình công tử từ đêm hôm qua đến giờ cứ giữ ở bên ngoài, vẫn không rời đi, tuy rằng lúc trước Mạc Sầu rất tức giận, nhưng khi nhìn hình dạng này của hắn, càng làm cho người ta không thể trách được.

Hắn cứ như vậy sẽ không chịu nổi, trên người còn có Huyết hàng, cả người cứ hư vô mờ ảo như trích tiên.

Trong phòng rất yên tĩnh, Mạc Sầu biết tiểu thư cũng không phải trách Vô Tình công tử, mà bởi vì trong lòng không dễ chịu, nàng bị nội thương, đêm

qua lại ngủ không ngon, lúc này thoát nhìn một điểm tinh thần cũng không có, giống như bệnh nặng mới khỏi vậy.

Tiêu Ngư nhi từ bên ngoài tiến vào, người còn chưa thấy thì thanh âm đã tới trước: “Nương, có chuyện gì vậy? Vô tình công tử?”

Nàng thân thể nho nhỏ xông vào phòng, liếc nhìn Thanh Dao trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi xám lại, cả người tựa hồ sinh bệnh, không khỏi kinh hãi kêu lên: “Nương, ngươi làm sao vậy?”

Thanh Dao mở mắt ra, khéo môi nở nụ cười, nhàn nhạt mở miệng: “Không có chuyện gì.”

Nàng xác thực không chuyện gì, nội thương trải qua điều túc, đã tốt, chỉ bởi vì trong lòng có chút khó chịu, vì thế không muốn mở miệng nói chuyện, cái loại cảm giác bi thương này, hoàn toàn chân thật bao phủ nàng, làm cho nàng khẽ động cũng không muốn động.

“Mạc Sầu, nương sao vậy?”

Tiêu Ngư nhi thấy Thanh Dao không muốn nói, lập tức quay đầu nhìn phía người còn lại bên trong gian phòng, Mạc Sầu ngắm Thanh Dao liếc mắt một cái, thấy nàng không động tĩnh gì, vội xé một chút môi, chậm rãi mở miệng.

“Buổi tối hôm qua, nữ nhân đã tới vào ban ngày dẫn người quay lại đánh lén chúng ta, chủ tử vốn có thể giết chết nàng, ai biết Vô tình công tử dùng thiên tài ti vây khốn tiểu thư, mà Cơ tuyết kia thừa cơ đả thương chủ tử, chủ tử hiện tại bị nội thương.”

“Nương, ngươi thế nào?”

Tiêu Ngư nhi đau lòng nhào tới trên người Thanh Dao, Thanh Dao vươn tay tự nhiên sờ sờ đầu của nàng, hiện tại ở trong mắt của nàng, nàng ấy đơn thuần là con gái của mình.

“Không có việc gì, ngươi đừng lo lắng.”

Tiêu Ngư nhi thấy Thanh Dao nói như thế, cũng không hèn lên tiếng nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên khó coi, nàng mở miệng: “Thảo nào Vô tình công tử đợi ở bên ngoài, nguyên lai đã làm chuyện có lỗi với mẫu thân a, vậy mà lúc nãy ta còn cảm thấy kinh ngạc!”

Thanh Dao vừa nghe Tiểu Ngư nhi nói, sắc mặt đột biến, cau mài đau lòng, Vô tình ở bên ngoài sao? Nàng cũng không biết, nghĩ thế liền mở miệng: “Mạc Sầu, ngươi ra bảo công tử trở về đi, nói là ta không trách hắn, cũng không sinh khí, chỉ là thân thể khó chịu, muốn nghỉ ngơi một chút thôi.”

Mạc Sầu vội vàng mở miệng: “Chủ tử, ta đã sớm nói với hắn, nhưng hắn không hề để ý tới, chỉ lặng lẽ ngồi ở bên ngoài, từ nửa đêm hôm qua vẫn ngồi đến bây giờ!”

Thanh Dao vừa nghe trong lòng đau một chút, ngay cả Tiểu Ngư nhi cũng nghĩ như vậy, thực sự là một hồi nghiệt duyên a, cứ dây dưa mãi.

“Để cho hắn vào đi,” Thanh Dao thở dài, bản tính hắn nàng làm sao không biết, nếu như nàng không gặp hắn, chỉ sợ hắn sẽ không rời đi.

“Dạ, chủ tử,” Mạc Sầu lén tiếng trả lời đi ra ngoài, nói chủ tử bảo công tử tiến vào, Vô tình mi tâm hòa hoãn một ít, phân phó Thanh Phong đẩy hắn tiến vào, sắc mặt của hắn đồng dạng cũng có chút tiêu tụy, vốn là đang chịu đựng nỗi khổ huyết hàng, hiện tại thêm một đêm không ngủ, sắc mặt so với chủ tử cũng không tốt hơn chút nào, ánh mắt cũng ửng đỏ.

Thanh Phong đẩy công tử vào phòng xong mình và Mạc Sầu lặng yên thối lui, Tiểu Ngư nhi cũng rời đi trước, trong phòng chỉ có Thanh Dao cùng Vô tình, hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng nhưng sự thân thiết vẫn theo ánh mắt lộ ra, cuối cùng Thanh Dao thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi đây là tội gì a, ta cũng không trách ngươi.”

“Xin lỗi, ta không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nhớ kỹ nàng ấy là muội muội của ta, lại không nghĩ rằng nàng ta sẽ đả thương ngươi.”

Vô tình giống như một đứa nhỏ phạm sai lầm, không dám nhìn thẳng ánh mắt Thanh Dao, đôi bàn tay tinh tế nắm chặt, các khớp xương càng phát ra trống bêch, hắn càng ngày càng gầy, giống như chỉ cần một trận gió đều có thể thổi bay đi.

Thanh Dao một trận đau lòng, ngồi thẳng người nhìn hắn.

“Nếu như ngươi đem tất cả mọi chuyện đều nói cho ta biết, ta liền tha thứ

cho người.”

“Được” Vô Tình ngẩng đầu, trong mắt một mảnh lấp lánh, lần này hắn không có do dự chút nào, bởi vì có nói hay không thì Thanh Dao cũng biết, chỉ khác là do hắn nói cho nàng thôi.

Thanh Dao bình tĩnh nhìn hắn, trong phòng yên tĩnh như nước, chậm rãi vang lên thanh âm lạnh lẽo của hắn, một điểm nhiệt độ cũng không có.

“Việc này phải kể từ hai mươi năm về trước, người nam nhân kia bởi vì lớn lên rất mỹ, bị Đan Phượng quốc nữ hoàng nhìn trúng, được tiến nhập hoàng cung làm phi tử, lúc đó trừ hắn ra, còn có một người phi tử nữa, hai người đồng thời thụ thai, nữ hoàng lên tiếng, nếu ai sinh hạ nữ tử, liền phong làm hoàng thái nữ, nếu như hai người đều sinh hạ nữ tử, người sinh trước thì làm hoàng thái nữ, người sinh sau sẽ lập tức phong làm vương gia, đây chính là quang vinh ân sủng lớn lao.”

Thanh Dao nhớ tới, hai người kẻ trước người sau, nhất định là phụ thân của Vô tình cùng phụ thân của Cơ tuyết.

Hai người bọn họ kẻ trước người sau sinh ra.

Vô tình ngừng chỉ chốc lát, sau đó lại tiếp tục nói: “Người nam nhân kia sinh ra ta trước, không ngờ là một nam tử, mà chuyện này đối với một người tâm cao khí ngạo như hắn là một đả kích, may là hắn sớm đã có chuẩn bị, lập tức bí mật đem một nữ nhi mới sinh ra thay vào, còn ta bị cung nhân đưa ra cung, hắn vốn có ý muốn giết ta, thế nhưng cung nhân kia không đành lòng, liền đem ta ném ở bờ sông.”

Chương 118.4

“Mùa đông khắc nghiệt, nước sông đóng băng, dưới tình huống như vậy, một đứa trẻ con mới sinh làm sao có thể một chút gì cũng đều không có, vì thế chân của ta ở thời gian đó bị vì đông lạnh mà tàn phế, nếu không có sư phụ đi qua, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ ta cũng không có, sư phụ nhặt ta trở về, gọi là Vô tình, an tâm nuôi nấng ta, hắn liền là thân nhân của ta, những ngày như vậy vốn cũng rất vui vẻ, thế nhưng lúc ta mười lăm tuổi, sư phụ qua đời, ta rất thương tâm, không nghĩ tới người kia lại xuất hiện, hắn vừa hiện thân, thì ta biết, hắn là phụ thân của ta, bởi vì hắn lớn lên cùng ta rất giống nhau.”

Vô tình ánh mắt mê man hắn lên, giống như dưới cơn bão tuyết lớn giữa núi

rừng, trước mắt trở nên mờ mịt, không thấy rõ một chút màu sắc nào.

“Ta nghĩ rằng hắn là bởi vì áy náy nên tới tìm ta, thế nhưng ai ngờ, hắn lại tàn nhẫn như vậy, hắn nói với ta giúp đỡ hắn xây dựng một tổ chức bí mật, mà tổ chức này chỉ dùng để đến bảo hộ nữ nhân trong cung kia, nữ nhi trên danh nghĩa của hắn, còn ta chỉ là quân cờ dùng để bảo vệ hắn và nữ nhân kia, ngươi nói có buồn cười không?”

Hắn thực sự liền nở nụ cười, chỉ là mắt là lệ rơi xuống, Thanh Dao cũng chịu không được hình dạng này của hắn, từ trên giường dời qua, nắm tay hắn: “Đừng nói nữa, Vô Tình, nếu không dễ chịu, thì đừng nói nữa, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, làm sao để lấy được giải được, chỉ cần ngươi không có việc gì là tốt rồi.”

“Cám ơn ngươi, Thanh Dao.”

Tay Vô Tình thật lạnh, dùng sức nắm tay Thanh Dao, tay nàng thật ấm áp, trong cuộc sống hai mươi mấy năm, ngoại trừ sư phụ ở ngoài, nàng là sự ấm áp duy nhất.

Bất quá hắn cũng không có thực sự dừng lại, vẫn tiếp tục nói như cũ, bởi vì có một số việc vẫn để ở trong lòng của hắn, hắn rất khó chịu, bây giờ nói ra, trái lại dễ chịu một ít.

“Hắn vì sợ ta không chịu, nên đích thân hạ Huyết hàng cho ta, để ta phải nghe mệnh lệnh của hắn hành sự, ai biết, hơn một năm trước, nữ nhi kia của hắn bị chết, vì thế hắn liền đem ý niệm trong đầu động đến trên người ta, hắn bảo ta mang theo những người này ăn vào thâm cung, giết nữ hoàng cùng người trong hoàng thất, ý đồ đoạt vị.”

Vô Tình lần thứ hai cười khổ một cái: “Hình dạng của ta, sao có thể làm hoàng đế, ta chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, ta chỉ muốn là một người dân dã nhàn hạ, làm sao lại nguyện ý ở trong cung làm hoàng đế, thế nhưng hắn lấy Huyết hàng uy hiếp ta, nếu như ta không nghe lời của hắn đi làm, hắn liền cắt đứt huyết hàng, như vậy ta sẽ mất mạng, thế nhưng hắn không biết, hình dạng này của ta, đã sớm không luyến tiếc đến việc sống chết.”

Đem mọi việc nói ra, Vô Tình thở dài một hơi, mặt mày cũng thoái mái không gì sánh được, nguyên lai nói ra chuyện này, cũng không khó như hắn tưởng tượng.

“Nếu như ngươi nghe lời của hắn, đoạt vị, hắn thực sự có thể giải cỗ cho ngươi sao?”

Thanh Dao đôi mắt u ám, thấy không rõ bất luận suy tư gì, thế nhưng Vô tình biết ý tú khi nàng nói những lời này, trên gương mặt tươi đẹp chợt lóe lên mũi nhọn rồi biến mất.

“Thanh Dao, vô dụng, người nam nhân kia căn bản không phải là người, rất nhiều việc nói với không thông, mặc dù đoạt vị, hắn cũng chưa chắc thực sự buông tha ta, chỉ sợ kẻ chân chính muốn làm hoàng đế chính là hắn, ngươi nói xem nếu ta còn sống, hắn sẽ lên làm được sao? Vì thế ta sinh ra làm con của hắn, bản thân chính là một sai lầm.”

Vô tình chậm rãi một chữ một hồi mở miệng.

Thanh Dao đột nhiên cắn răng, sắc bén mở miệng: “Bằng không chúng ta buộc hắn giao ra giải được, nếu như hắn vẫn không giao, sẽ giết hắn.”

Vô tình ngân ra, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ qua muôn giết hắn ta, hơn nữa người nam nhân kia căn bản là lão yêu tinh ngàn năm, giết được hắn sao?

Bản bí cỗ của Hoa Hàng tộc còn ở trên tay hắn, cỗ thuật của hắn rất lợi hại, chỉ sợ một cái sẩy liền trúng phải, hơn nữa võ công của hắn cũng không yếu, rất là lợi hại, bằng không làm sao có thể trong ba nghìn người đẹp ở Đan phượng quốc mà ngồi ổn định trên vị trí kia đâu.

“Thanh Dao, ngươi đừng vội, chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vô tình nhẹ giọng mở miệng, trên giường Thanh Dao buông ra tay hắn, hơi nheo mắt lại, hoài nghi nhìn hắn, nếu như hắn thật sự có biện pháp, còn chờ tới bây giờ sao?

Muốn lấy được giải được, lúc này chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, nghe theo lời của hắn, giết Đan Phượng nữ hoàng, mưu đồ đoạt vị, thứ hai, buộc hắn giao ra giải được, bất quá Thanh Dao biết, so với biện pháp thứ hai, thì biện pháp thứ nhất càng ổn thỏa hơn, bất quá nàng đáy lòng có một nghi hoặc nhỏ, nếu nam nhân này lợi hại như thế, vì sao không chính mình đoạt vị, chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế đâu?

“Như vậy hắn vì sao không trực tiếp đoạt ngôi vị hoàng đế từ Đan Phượng

nữ hoàng, tại sao lại muốn lợi dụng tay người?”

“Hắn là người khôn khéo như vậy sao lại không muốn, nhưng ngôi vị hoàng đế không phải dễ dàng làm, cũng không phải chỉ là chuyện giết một nữ hoàng, vì thần tử Đan Phượng quốc từ trên xuống dưới sao lại để hắn độc đại, mà hắn không thể giết văn võ bá quan cả triều, thế nhưng nếu ta đến đoạt vị thì không giống nhau, đến lúc đó hắn có thể đem những đứa nhỏ hoàng thất diệt trừ hết, mà ta chính là người danh chính ngôn thuận thừa kế, những đại thần kia cũng không có biện pháp phản đối, nếu như ta làm ra chuyện này, như vậy tin rằng không bao lâu, thì ngôi vị hoàng đế kia hắn sẽ thừa hưởng.”

“Thật là tâm kế ngoan độc.”

Thanh Dao than nhẹ, một người không ngừng ham muốn quyền lực, nhiều chiêu ngoan độc, từng bước thiết kế cạm bẫy, người này nếu có quyền to, hoặc là trở thành quân thượng, chỉ sợ Đan Phượng sẽ độc đại.

Hai người ở trong phòng vừa nói chuyện, vừa như cởi ra được khúc mắc, Thanh Dao phân phó Vô Tình đi nghỉ ngơi, một đêm chưa chợp mắt, hắn nhất định rất mệt.

Vô Tình nghe lời gật đầu, lại cầm đan dược chữa trị nội thương cho Thanh Dao ăn vào, mới yên tâm rời đi.

Đợi đến khi hắn rời đi, Mạc Sâu cùng Tiểu Ngư nhi rất nhanh lắc mình tiến vào, chỉ thấy chủ tử sắc mặt đã tốt lên nhiều, trong lòng cuối cùng cũng thở dài một hơi, hai người oan gia này, thật đúng là có thể dấn vặt chết người.

“Nương, nội thương của ngươi không có sao chứ?”

Tiểu Ngư nhi không quan tâm cái khác, nàng quan tâm nhất là chuyện này, Thanh Dao dùng sức gật đầu một cái.

“Yên tâm đi, ta đã uống thuốc của Vô Tình, không có chuyện gì, tĩnh dưỡng hai ngày là được.”

“Vậy là tốt rồi,” Tiểu Ngư nhi thở dài một hơi, thân thể nhỏ nhảy lên ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt của nương đã tốt lên nhiều.

“Công tử cùng ngươi nói cái gì?”

Đối với vấn đề này, Mạc Sầu cũng thật tò mò, mở to ánh mắt tú lệ nhìn chằm chằm chủ tử, Thanh Dao vừa bức mình vừa buồn cười nhìn lướt qua, hai nữ nhân này đều có máu nhiều chuyện mà.

“Kỳ thực cũng không có gì, hắn chỉ là nói thân thế của mình.”

“Thân thế?” Mạc Sầu cùng Tiếu Ngư nhi nhìn nhau, Vô Tình công tử có thân thế gì, hai người các nàng vẫn không biết tình huống trong chuyện này, Thanh Dao vừa nghĩ tới thân thế của Vô Tình, trong lòng liền vì hắn mà đau, rõ ràng nên là một hoàng tử trân quý, cuối cùng lại rơi vào loại tình cảnh này, mà hết thảy tất cả đều là thủ đoạn của cha ruột mình, nếu như việc này nữ hoàng mà biết, tất nhiên sẽ không để cho hắn làm xăng làm bậy như vậy, Thanh Dao nghĩ đến đây, hai tròng mắt bỗng nhiên sáng lên.

Sao nàng lại không nghĩ tới điều này, tâm tình bỗng nhiên kích động, nếu như người nam nhân kia quan tâm địa vị đến vậy, nếu để cho nữ hoàng biết chuyện này từ đầu đến cuối, chỉ sợ việc lấy giải được sẽ dễ rất nhiều, được, cứ làm như thế, chờ thân thế của hắn tốt, nàng liền đi hoàng cung Đan Phượng quốc, lén vào hoàng cung, gặp nữ hoàng bệ hạ, nàng cũng không tin, nữ hoàng cùng người nam nhân kia thủ đoạn độc ác như nhau, có thể đưa con của mình vào chỗ chết.

Chuyện Vô Tình là hoàng tử, từ đầu tới đuôi nữ hoàng bệ hạ đều là không biết.

Hơn nữa kia Cơ tuyết đã biết chuyện này, chỉ sợ nữ hoàng hiện tại đã biết.

Thanh Dao nghĩ đến đây, tâm tình càng lúc càng tốt, nàng cười rộ lên, cũng không giấu giếm Mạc Sầu cùng Tiếu Ngư nhi.

“Vô Tình thật ra là đại hoàng tử của Đan Phượng quốc, phụ thân hắn chính là chính phu của Đan Phượng nữ hoàng.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu cùng Tiếu Ngư nhi đều kêu lên kinh khủng, không nghĩ tới thân phận Vô Tình lại đặc biệt như thế, còn là hoàng tử một quốc gia, nhưng nếu là hoàng tử, tại sao lại lưu lạc đến nơi đây, còn có hoàng phu nương nương kia vì sao phải hạ Huyết hàng với con trai của mình, Mạc Sầu trăm mối ngờ không giải được, cũng không dám hỏi lại chủ tử.

Thanh Dao duỗi duỗi thân thể, chậm rãi mở miệng, “Ta mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút.”

Đêm qua nàng ngủ không được ngon giấc, hiện tại đã cởi ra khố mặc, nên thấy tốt hơn rất nhiều, nàng có chút mệt, mí mắt dính cùng một chỗ.

Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi lập tức lên tiếng trả lời: “Được, ngươi ngủ một chút đi, đừng quá mệt mỏi.”

Trong phòng, rất nhanh truyền ra hô hấp tinh tế, Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu lui ra ngoài, bởi vì sợ có người quấy rầy đến chủ tử, Mạc Sầu gác ở bên ngoài, vì buổi tối hôm qua đã xảy ra chuyện, nên Mạc Sầu không dám khinh thường, hôm nay nàng cũng không có đi nhìn những hài tử kia, chỉ phân phó tiểu Đào chỉ đạo bọn họ, chính mình thì ở lại bên cạnh tiểu thư.

Thanh Dao vốn định chờ thân thể của chính mình khôi phục, liền lập tức đi Đan Phượng quốc hoàng cung để gặp nữ hoàng bệ hạ, thế nhưng chẳng ai ngờ rằng, có một số việc không cần nàng ra mặt, cũng sẽ có người tìm tới cửa.

Chương 118.5

Ban đêm, nhiều thân ảnh màu đen từ giữa không trung rất nhanh hiện lên, nhìn qua hơn mười thân ảnh, vừa nhanh lại ổn, chớp mắt lướt qua đào hoa lâm, rơi xuống trên đất trống trước cửa, vô thanh vô túc, có thể thấy được những người này thân thủ là cực kỳ lợi hại, quỷ mị lanh hoặc, người dẫn đầu một thân áo choàng màu đen, che đi gương mặt của hắn, chỉ thấy hắn vóc người không cao không lùn, tuyển tú như trúc, hai tay khép lại, màu đen kia áo choàng bó chặt thân thể hắn, cước bộ nhẹ nhàng như u hồn.

Người đến ở phía trước cửa sổ đứng một hồi, trên người áo choàng đột nhiên không gió mà mở, lộ ra dung mạo khuynh sắc, mặt mày như bức tranh, da thịt oánh nhuận, giở tay nhắc chân mang theo một cỗ tôn quý, chỉ là quanh thân trải rộng sát khí, con ngươi âm ngao đến không có một chút nhân khí.

Hắn vung tay lên thanh âm thấp lạnh vang lên: “Lên.”

Trong điện quang hỏa thạch, bỗng nhiên từ một bên chạy tới vài thân ảnh, phi thân vọt tới.

Chính là Mạc Sầu Mạc Ưu cùng bọn Thanh Phong, họ vẫn núp trong bóng

tối bảo vệ chủ tử, đây là phụng mệnh lệnh của Vô tình mà làm.

Dựa vào hiểu biết của Vô tình đối hắn , hắn nhất định sẽ hiện thân, vì sợ Thanh Dao bị hắn thương tổn, cho nên ra lệnh cho người từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ nàng.

Không nghĩ tới hắn tới nhanh như vậy.

Vừa đối mặt, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đánh rùng mình một cái, nam nhân này lệ khí rất lạnh, hơn nữa gương mặt đó, cùng Vô tình công tử giống nhau, tuy lớn tuổi nhưng không giống một lão thái, ngược lại càng thành thực mị lực, trong hắc đồng âm ngao chứa đựng cơn giận dữ.

Hắn đó là phụ thân sinh trong truyền thuyết của Vô tình, chính là nam nhân trộm bí cổ của hoa hàng tộc sao? Như vậy hắn chính là chính phu của Đan Phượng nữ hoàng?

Mạc Sâu đang nghĩ ngợi, đã có người một kiếm đánh tới, nàng lập tức thu liễm tâm thần không dám khinh thường.

Bên ngoài tiếng đánh nhau đã kinh động Thanh Dao ở trong phòng, nàng phi thân đi ra, quần áo bạch sam phiêu phiêu, san sát ở trên hành lang, từ xa nhìn xuống phía dưới, liếc mắt một cái liền thấy một nam tử mặc đồ màu đen, mặt mày của hắn cùng Vô tình giống nhau, mỗi một chỗ đều rất tinh xảo, tựa như gốm sứ thượng đẳng, bất quá nam nhân này đã trải qua năm tháng, so với Vô tình thì thành thục, nội liễm nhiều lấm, quanh thân đang rắp tâm chờ đợi thời cơ, thật giống như một cung tên hoa lệ, đang chờ giương cung bắn tên.

Thanh Dao vừa hiện thân, nam tử kia thân hình nhất dời, rất nhanh bay qua, bàn tay ngũ chỉ mở ra, nhắm ngay cổ Thanh Dao đánh tới.

Thanh Dao thân hình lui về phía sau, lúc này, từ đàng xa một thiền tàm ti rất nhanh một kích, đánh lui thế công của hắn, hắn xoay mình dừng lại thân thế, xa xa nhìn qua, chỉ thấy Vô tình ngồi ngay ngắn ở trên xe đầy lạnh lùng nhìn hắn.

“Ngươi tới làm gì?”

Kẻ mặc áo choàng chính là hoàng phu nương nương Hoa Văn Bác, hắn âm trầm nở nụ cười, nhìn Vô tình, thanh nhã mở miệng.

“Đến xem nhi tử của ta, vì một nữ nhân mà dám cãi lại mệnh lệnh của phụ thân, không những một mà lại tam lần bốn lượt không nghe lệnh hành sự, bây giờ lại tình nguyện chết, cũng không muốn phối hợp hành động của ta, người như vậy, chỉ có giết chết.”

Thanh âm của Hoa Văn Bác băng lãnh rét căm căm, nếu hắn đã dẫn theo nhiều người như vậy vào cốc, là đã quyết tâm phải giết nàng.

“Ngươi dám, đây là chuyện giữa ta và ngươi, không có quan hệ gì đến nàng.”

“Nếu không vì phụ cho ngươi một lựa chọn, ngươi không phải vẫn hận ta sao? Như vậy khuya hôm nay giết ta đi, băng không, ngươi nên biết, ngoại trừ giết ta, không ai có thể ngăn cản ta mang nàng đi, hoặc là giết nàng.”

“Ngươi?” Vô Tình một hơi thở bị ngăn trở ở trong lòng, khuôn mặt âm ngao xâu xí nhiều lầm, đôi môi tái nhợt đi một điểm huyết sắc cũng không có.

Hoa Văn Bác không chút nào đau lòng khi nhìn thấy nhi tử như vậy, ngược lại, dưới chân cũng không có chậm trễ, mà nhanh chóng đánh về phía Thanh Dao, Thanh Dao cũng không phải hạng người vô năng, sao có thể cho hắn cơ hội, thân hình nhất lau, trên tay xuất hiện hoàng vĩ cầm, hoàng vĩ cầm xoay mình vừa kéo, nhắm trên người hắn ném tới, khí lưu mạnh mẽ, một kích không trúng, liền vội vàng bứt ra.

Mà bên kia, Mạc Sầu cùng Mạc Ưu bị kia mười mấy hắc y nhân vây khốn, ở đây động tĩnh đã kinh động bốn hạ nhân trong cốc, tất cả mọi người lắc mình đi ra, phi thân vào tranh đấu, toàn bộ cốc, nổi lên tinh phong huyết vũ.

Thanh Dao cùng Vô Tình đối chiến với Hoa Văn Bác, công phu của người nam nhân này, xác thực lợi hại, chiêu thức âm hiểm độc ác, bất quá hắn muốn giết Thanh Dao, cũng không phải chuyện dễ dàng, bởi vì võ công của Vô Tình rất lợi hại, ngược lại, nếu như Vô Tình xuất ra đủ lực, thì hai người hợp lực mới hoàn toàn chế phục hắn, Thanh Dao nghĩ đến đây một, quay đầu nhìn phía Vô Tình, trầm giọng mở miệng.

“Vô Tình, ngươi ngàn vạn lần không nên có một chút ý nghĩ do dự cùng thương hại, chỉ có bắt được hắn, buộc hắn giao ra giải được, hoặc là lấy máu của hắn cũng được.”

Chỉ cần có máu của hắn, tộc trưởng hoa hàng tộc, nói không chừng có biện

pháp giải.

Thanh Dao có thể thấy được, Vô Tình vẫn chưa sử dụng toàn lực, mà tiếp tục như vậy, chỉ sợ có hại cho bọn họ, bọn họ hạ thủ không ác, thì nam nhân này lại ra tay độc hơn.

Ngay tại lúc Thanh Dao đang nói chuyện, chỉ một sú sẩy, nam nhân kia nhanh như chớp một chiêu đánh tới, Thanh Dao xoay mình lánh đi, ai biết đây căn bản là hư chiêu, chiêu thứ hai so với chiêu thứ nhất còn nhanh hơn, bàn tay to của hắn chộp tới, lần thứ hai bắt được cổ của Thanh Dao, mà thiên tàm ti của Vô Tình cũng trong lúc đó quấn lên cổ của hắn, chung quanh thoáng cái yên tĩnh lại.

Không khí vắng lặng chết chóc.

Mạc Sâu cùng Mạc Ưu đồng thời kinh hoảng kêu lên : “Tiểu thư.”

Trong đêm tối, một đạo thanh âm thê thảm khác cũng vang lên: “Nương.”

Nguyên lai là Tiểu Ngư nhi vẫn trốn ở góc phòng, nàng vì thấy mình sức lực không đủ, sợ trở thành mục tiêu của địch nhân, mà làm hại nương bị thương, không nghĩ tới nương lại bị địch nhân bắt, chuyện này thì nàng chịu không nổi nữa.

Còn bên kia, thủ hạ mà Hoa Văn Bá mang đến cũng quá sợ hãi, song song gọi một tiếng: “Chủ tử.”

Trên mặt tuấn mĩ vô trù của Hoa Văn Bá hiện lên tiểu ý, giơ lên tay kia ngăn cản bọn họ tới gần, quay đầu nhìn phía Vô Tình, hắn không chút nào sợ hãi, cười dịu dàng lên tiếng.

“Nhi tử của ta, ta biết ngươi vẫn hận ta, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất của ngươi, ngươi nên biết, thiên tàm ti của ngươi so với tay ta thì nhanh hơn nhiều lắm, chỉ cần ngươi hạ quyết tâm muốn giết ta, như vậy ta liền không thể gây thương tổn được nàng mảy may, không phải sao?”

Ở đây tất cả mọi người đều biết đạo lý này, thiên tàm ti nhanh như chớp, lợi hại như đao, trên tay nam nhân này dù có lực lượng cường đại cũng không bằng thiên tàm ti.

Nếu như Vô Tình thực sự muốn giết hắn, hôm nay hắn chỉ có con đường chết,

không còn có bất luận cơ hội sống nào.

Mạc Sầu rất nhanh quay đầu nhìn phía Vô Tình công tử, cúi đầu cầu khẩn: “Công tử, ngươi nhất định phải cứu tiểu thư, cứu nàng a.”

Tiểu Ngư nhí càng khóc lớn: ”nhất định phải cứu nương ta, bằng không ta không bao giờ nhìn mặt ngươi nữa, ngươi nhất định phải cứu nàng, giết cái nam nhân lang tâm cầu phế kia.”

Trong mắt Vô Tình có sương mù, tay run nhẹ nhẹ, thiên tàm ti khẽ nhúc nhích, người khác không biết, nhưng Hoa Văn Bác sao lại không biết, hắn không khỏi cười càng ôn hòa.

“Nhi tử của ta, đây chính là cơ hội của ngươi.”

Mà tay của hắn lực đạo vẫn chưa thả lỏng, Thanh Dao sắc mặt chuyển thành tím, hô hấp đều có chút khó khăn, Vô Tình xoay mình quát: “Buông nàng ra, ta sẽ bỏ qua cho ngươi”

Q.3 - Chương 119: Lưu Tôn Vào Cốc

Hoa Văn Bác quay đầu nhìn thấy Vô Tình sắc mặt trắng lại như tờ giấy, lực đạo trên tay đã buông lỏng một ít, nhưng hàn từ đầu tới đuôi đều cười nhìn con trai của mình, tựa hồ hoàn toàn không đem sự uy hiếp của hàn để vào mắt, khéo môi nhất câu, tà cuồng mở miệng.

“Vô Tình, ngươi không hạ thủ giết ta được, mà ta lại có thể dễ dàng giết chết nàng, nhưng nếu nàng là người trong lòng của con ta, ta làm sao mà hạ thủ giết nàng chứ?”

Hắc đồng của Vô Tình mở rất lớn, ánh mắt run rẩy, ngay cả cũng môi đều khẽ run.

Thanh Dao cuối cùng cũng khôi phục lại hô hấp, ánh mắt lợi hại như đao hướng về phía Hoa Văn Bác, nàng nhịn không được mở miệng hỏi hàn: “Vô Tình là con của ngươi, vậy sao ngươi lại nhẫn tâm hạ huyết hàng cho con trai của mình vậy? Cỗ nhân nói, hùm dữ không ăn thịt con, chẳng lẽ ngươi ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

Hoa Văn Bác đem tầm mắt thu hồi lại, trên mặt như có điều suy nghĩ, sự nghiền ngẫm trải rộng.

“Ngươi nữ nhân này rốt cuộc có năng lực gì, có thể khiến con ta lại vì ngươi, mà hết lần này tới lần khác cãi lại mệnh lệnh của ta, mấy ngày hôm trước ta vì hàn sáng lập ra cơ hội tốt như vậy, hàn cũng không biết lợi dụng.”

Hoa Văn Bác vừa nói xong lời cuối cùng, con ngươi đen hiện lên ánh lửa phẫn nộ, âm trầm nhìn chằm chằm Thanh Dao.

Thanh Dao không biết ý tứ trong lời nói của hàn, thế nhưng Vô Tình sao lại không biết, hàn vội vàng lên tiếng: “Ngươi điên rồi, Cơ tuyết là muội muội của ta, ngươi lại muốn cho nàng cưới ta, đây là loạn luân.”

Hoa Văn Bác bị lời nói của hàn kích thích, dưới bóng đêm, khuôn mặt tinh xảo bỗng nhiên vặn vẹo dữ tợn.

“Ai bảo ngươi thực sự cưới nàng, chỉ là trước lấy được địa vị chính phu tiên cung, sau khi tiến cung thì trừ đi nàng, ngươi liền lớn nhất, đến lúc đó Đan Phượng quốc sẽ là thiên hạ của ngươi, mà ngươi lại vì nữ nhân này mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy.”

Vô tình cũng không đồng ý với lời của hắn: “Ngươi đã quên, Đan Phượng không phải chỉ có một vương gia Cơ tuyết, phía dưới còn có các hoàng nữ khác.”

“Hoàng nữ? Chỉ cần ngươi tiến cung, ta sẽ làm cho tất cả hoàng nữ, một cũng đều không tồn tại.”

Khẩu khí hung ác, hoàn toàn không có một chút đồng tình, mang người ở trong mắt của hắn như bụi bặm, vì thế hắn mới có thể thản nhiên mà đối mặt với phụ thân mình tự sát, thản nhiên mà hạ Huyết hàng cho nhi tử, chỉ cầu bản thân mình cao cao tại thượng, quang vinh ân sủng suốt đời.

“Vì sao? Địa vị của ngươi bây giờ đã rất cao rồi, vì sao còn muốn càng cao nữa?”

Vô tình thống khổ hét lên, trong lòng hận ý gia tăng, trên tay lực đạo đột nhiên mạnh lên, ánh sáng lợi hại của thiên tàm ti xuyên thấu da thịt Hoa Văn Bác, hắn bỗng nhiên cười như điên.

“Tốt, để ta xem một chút tiết mục nhi tử giết phụ thân của chính mình.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, tay Vô tình run càng厉害 hơn, ngay lúc hắn do dự, thì Hoa Văn Bác rất nhanh lôi kéo Thanh Dao xoay tròn ra, thân hình vừa lui, cả người đã thoát khỏi thiên tàm ti khống chế, mà Vô Tình đã mất đi cơ hội tốt nhất, Thanh Dao lại vẫn như cũ ở trên tay Hoa Văn Bác.

Lúc này, Tiểu Ngư nhị nhịn không được hướng hắn quát lên: “Vì sao? Tại sao phải buông tha hắn, ngươi sẽ hại đến nương ta.”

Vô tình ngẩn ra, trong lòng thật giống như bị ai lấy tay xé rách, đau đớn đến máu chảy đầm đìa .

Ánh mắt sâu u nhìn thân sinh phụ thân của mình, khẩn cầu mở miệng: “Ngươi thả Thanh Dao đi, đây là chuyện giữa ta và ngươi, ngươi không phải muôn cho ta tiến cung sao? Được, ta nghe lời ngươi, tiến cung, ngươi thả Thanh Dao, ta cái gì cũng đều nghe theo ngươi.”

Thanh Dao bị điểm huyệt, thân thể động cũng không nhúc nhích được, nhìn Vô tình thông khổ như vậy, nhịn không được kêu lên.

“Vô tình, ngươi điên rồi, ngươi là thật điên rồi, vì sao biến thành hình dạng này, ngươi còn thương hại hắn nữa, ngươi đã đánh mất đi cơ hội tốt nhất, còn muốn tự đưa mình vào miệng cọp sao? Nếu ta đã ở trên tay hắn, đã không có biện pháp toàn thân trả ra, hắn là hạng người gì ngươi không biết sao?

Lời chất vấn tàn khốc, làm Vô tình cả người run run càng lợi hại hơn, đúng vậy, vì sao hắn đối người như vậy còn có một điểm thương hại chứ, rõ ràng là hắn một mực dằn vặt mình, mình hoàn toàn có thể giết hắn a, thế nhưng cứ đến phút cuối cùng, bản thân lại không hạ thủ được.

Hắn cũng hận chính mình a, nhưng khi nhìn khuôn mặt cùng mình giống nhau như đúc, phải mất rất nhiều công sức mới đem hắn sinh ra được, kẻ kia có thể tàn ác như độc xà, thế nhưng bản thân lại lại ko nhẫn tâm xuống tai, nếu như nói, hắn là súc sinh, thì mình giết hắn, tức không phải cùng một loại với hắn sao

Thế nhưng vì ý niệm chợt lóe này lại hại Thanh Dao.

“Thanh Dao.”

Vô tình kêu lên, Thanh Dao không có nhìn hắn, trước đây, nàng cảm thấy Vô tình là một người quan trọng của nàng, bọn họ tuy rằng cũng không nói thương, không nói yêu, thế nhưng phần tình cảm như có như không kia lại càng thêm động lòng người, nàng cho là mình có thể làm cho hắn vui vẻ, là người duy nhất trên đời này cho hắn cảm nhận được thế gian ấm áp, nhưng cho tới bây giờ, nàng mới biết được, thì ra trong tim của hắn còn có rất nhiều điều không thể bỏ xuống được, và cũng không phải chỉ có nàng, hay là nói nếu nàng dùng so sánh với những thứ khác, thì nàng không quan trọng bằng người nam nhân trước mắt này. (TT: haiz.. giờ tỳ mới hiểu sao?)

Một nam nhân giống như ma quỷ, sự tồn tại của hắn chỉ mang đến thống khổ cho nhiều người, nhưng Vô tình lại không nhẫn tâm xuống tay.

Thanh Dao nhìn chằm chằm Hoa Văn Bác trầm giọng mở miệng: “Ngươi đem thuốc giải cho hắn, ta có thể đi theo ngươi, ta làm người của ngươi.”

Tiếng nói nàng vừa dứt, trong bóng đêm vài thanh âm vang lên.

“Chủ tử (nương).”

Mà trong chuyện này người thông khổ nhất chính là Vô tình, sắc mặt của hắn trắng bệch, từ trên xuống dưới đều là băng lạnh, sự giá lạnh bao phủ hắn, hắn tuyệt vọng kêu một tiếng: “Thanh Dao.”

Thanh Dao quay đầu cười nhìn hắn, khéo môi ôn nhu như nước, chậm rãi mở miệng.

“Vô tình, ta nhận của ngươi quá nhiều ân tình, lúc này đây để ta hi sinh một ít, cũng chỉ có như vậy trái tim của ta mới có thể dễ chịu một chút.”

Nàng tuy rằng nói như vậy, thế nhưng Vô tình lại không cảm giác được một phần nóng bỏng trong lời nói của nàng, tựa hồ cái gì cũng đều phai nhạt, trong lòng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến người ta hận không thể trong nháy mắt hít thở không thông mà chết.

“Được,” Hoa Văn Bác đáp ứng một tiếng, sảng khoái lấy ra một viên hồng đan hoàn, đưa lên cao ném đi, ném tới trong tay Vô tình, Vô tình đưa tay tiếp lấy, liền biết kỳ thực thuốc này chỉ có thể để cho hắn một tháng không phát tác mà thôi, Hoa Văn Bác không cần để ý nữa, xoay mình dần theo Thanh Dao nhanh như chớp bay vào trong bóng đêm, chớp mắt đã bay xa đến hơn mười trượng.

Mà thủ hạ của hắn cũng theo sát phía sau biến mất không thấy.

Mạc Sâu cùng Mạc ưu kinh hãi, kể cả Tiếu Ngư nhi, ba người hét rầm lên.

“Chủ tử (nương).”

Trong bóng đêm thanh âm của Thanh Dao xa xa gần gần truyền đến: “Mạc Sâu chiếu cố tốt Tiếu Ngư nhi.”

Mạc Sâu quay đầu nhìn theo Tiếu ngư nhi từ trong góc phòng lao tới, thân thể nhỏ nhoi lúc này từ lâu đã lệ rơi đầy mặt, nàng chỉ hận chính mình sức mạnh không đủ, không có năng lực, chỉ có thể trợ mắt nhìn nương bị người ta bắt đi, ngay tại giờ khắc này, nàng đã hạ lời thề, nhất định phải chuyên cần tập luyện võ công.

Mạc Sầu muốn chiêu cõi Tiếu Ngư nhi, nên không thể thoát thân, bởi vì đây là mệnh lệnh của chủ tử, nàng rất nhanh quay đầu mệnh lệnh Mạc ưu bên cạnh: “Nhanh, ngươi đuổi theo bọn họ, nhất định phải theo bọn họ, có tin tức gì lập tức bẩm báo cho chúng ta.”

Vô tình quay đầu nhìn về Thanh phong cùng Minh Nguyệt ở phía sau, trầm giọng mở miệng: “Đi, đuổi kịp bọn họ.”

“Dạ, công tử.” Ba thân ảnh giống như phi ngư chớp mắt biến mất không thấy.

Trong cốc trở nên vắng vẻ, chỉ có hai người Mạc Sầu cùng Tiếu Ngư nhi, còn có mấy người hạ nhân trong cốc nữa, bọn họ tựa hồ cũng bị thương, Mạc Sầu phát phát tay: “Các ngươi đều đi xuống đi.”

“Dạ.” Vài người lui xuống, Tiếu Ngư nhi khóc xong, đứng ở dưới hành lang mắng to lên.

“Ta rủa ngươi tử nam nhân, dám bắt nương ta, ông trời nhất định sẽ trừng phạt ngươi, nhất định sẽ.”

Mạc Sầu đứng ở phía sau của nàng, đè nén bi thương chính mình, nhu hòa mở miệng: “Tiếu Ngư nhi, đi nghỉ ngơi đi, chủ tử là người tốt tự có trời phù hộ, nàng sẽ không có việc gì, dọc theo đường đi chúng ta đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, cũng đều hóa hiềm thành an, vì thế ngươi đừng lo lắng.”

“Thế nhưng lúc này ta sợ hãi.”

Tiểu Ngư nhi thì thào, người nam nhân kia nhìn qua âm hiểm độc ác, hơn nữa không từ thủ đoạn, các nàng làm sao mà không sợ hãi.

Mạc Sầu ngồi xổm người xuống, ôm chặt Tiểu Ngư nhi, hai người rúc vào nhau sưởi ấm, cùng nhau ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm vẫn chiếu ánh sáng chói mắt như cũ.

Luôn luôn vô sự yên lặng vô tình cốc lúc này lâm vào khủng hoảng chưa bao giờ có, người trong cốc cũng biết chủ tử bị người bắt đi, ngay cả những hài tử kia cũng biết, đều la hét muốn đi ra ngoài cứu chủ tử, chỉ là công phu của bọn hắn vẫn không được thành thực, đi ra ngoài chẳng qua sẽ bị liên lụy, hoặc làm bị thương chính mình mà thôi, Mạc Sầu bởi vì tâm tình không tốt, nên đem tất cả mọi chuyện, giao cho Tiểu đào, để cho nàng giám thị bọn nhỏ

luyện tập.

Chương 119.2

Mà nàng cùng Tiêu Ngư nhi an tâm ở trong cốc chờ, hai ngày rất nhanh qua đi, thế nhưng hai ngày này, lại dài dằng dặc giống như đã nhiều năm.

Ngoại trừ dày vò thì vẫn là dày vò.

Đến ngày thứ ba, Tiêu Ngư nhi nhịn không được năn nỉ Mạc Sầu: “Mạc di, chúng ta xuất cốc đi tìm đi, ta thật lo lắng cho nàng, ta sợ hãi.”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng mang theo nồng đậm giọng mũi, tiểu nha đầu này luôn luôn cả gan làm loạn, mạnh mẽ kiêu ngạo, nhưng chỉ có việc này, làm cho nàng sợ hãi bất an.

Nhưng mà Mạc Sầu đã đáp ứng chủ tử hảo hảo chiếu cố nàng, nếu như Tiêu Ngư nhi xuất cốc, mà rơi xuống tay người xấu, chỉ sợ nàng không có cách nào hướng chủ tử công đạo, cho nên bọn họ vẫn là an tâm ở trong cốc chờ đi.

Thế nhưng Tiêu Ngư nhi tinh thần càng ngày càng sa sút, đến ngày thứ ba, từ sáng nàng đã không ăn cái gì, nàng tuyên bố, nếu như Mạc Sầu còn không mang nàng xuất cốc, nàng sẽ tuyệt thực, chết đói ở trong vô tình cốc, dù sao nương xảy ra chuyện, nàng và nương sẽ cùng nhau chết đi.

Mạc Sầu lúc đầu thì thèm không để ý, nhưng khi nhìn nàng từ sáng sớm đến buổi trưa cũng không ăn một miếng gì, thì đau lòng đến cực điểm, một điểm chút thần cũng không có, cuối cùng chỉ phải đáp ứng nàng, chờ đến tối, nếu như qua đêm nay, các nàng vẫn không có một điểm tin tức, thì nàng liền mang Tiêu Ngư nhi xuất cốc đi tìm chủ tử.

Nàng vừa nói xong chuyện này, Tiêu Ngư nhi liền nháy mắt mở miệng.

“Mạc sầu di, ta thật đói bụng, ngươi đi nấu ít đồ cho ta ăn đi.”

“Được.” Mạc Sầu gật đầu, sờ sờ đầu Tiêu Ngư nhi, tiểu nha đầu này thực sự là quá thông minh rồi, trưởng thành nhất định là một người ngoan cố, vì đạt được mục đích, hoàn toàn không từ thủ đoạn.

Mạc Sầu quay đầu ly khai, để lại Tiêu Ngư nhi một người đứng ở trước cửa,

si ngốc nhìn ngoài rừng đào, ánh mắt nháy cũng không nháy một chút, nếu như nương không trở về thì phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, bỗng nhiên có vài đạo thân ảnh cao lớn, từ trong rừng đào chạy ra, Tiêu Ngư nhi nghe được thanh âm, mừng rỡ đứng thăng người, rất nhanh nhìn sang.

Đáng tiếc cũng không phải nương, mà là mấy người nam tử thân hình cao lớn.

Nam tử dẫn đầu mày rậm hẹp dài đen như mực nhuộm, chạy xéo đến hai bên tóc mai, đôi mắt đẹp xéch lên, như một mặt hồ xanh biếc, da thịt oánh nhuận mịn màng, mái tóc đen chỉ dùng một cây kim trâm cố định lên cao, hắn mặc một bộ trường bào màu tím, vạt áo cùng tay áo thêu kim tuyến vòng quanh, đai lưng cùng màu buông xuống những tua rua ngũ sắc, phù hợp với đôi giày cùng màu với y phục, người nam nhân này lớn lên thật là tuấn, so với Vô Tình thì ngang nhau, cũng có thể so sánh với Văn Ngọc tam hoàng tử mà nàng đã gặp qua.

Vô Tình tinh xảo giống như một khối thủy tinh trong suốt, mà Văn Ngọc tựa như một đứa tường vi xinh đẹp, nam nhân này thì có thể sánh bằng cây mẫu đơn, phong hoa tuyệt đại đồng thời quanh thân phóng đãng, giơ tay nhấc chân, mang theo phong phạm vương giả trời sinh, làm cho người ta không dám khinh thường.

Hắn là người phuơng nào? Sao lại vào Vô Tình cốc.

Tiêu Ngư nhi nghiêm mặt, lãnh trừng mắt một đám người đang đi tới kia.

Người tới chính là Huyền đế cơ trí khôn khéo trong mắt thế nhân, đôi mài hẹp dài mi của hắn hơi nhíu, đôi mắt đảo qua, bình tĩnh nhìn tiểu nha đầu đáng yêu đứng trước cửa, nha đầu kia một thân hồng nhạt la quần, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, da thịt kiều diễm giống như hoa đào, đôi mài dài nhỏ tinh xảo, cặp mắt phượng xinh đẹp, đang híp lại lạnh lùng giận trừng mắt bọn họ.

Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhìn ra tiểu nha đầu này là người phuơng nào, trong lòng kích động hận không thể tiến lên ôm lấy nàng.

Nàng là nữ nhi của hắn, Đại huyền trưởng công chúa.

Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi càng phát ra sâu thẳm chìm mị, hắn cố gắng cực lực ổn định chính mình kích động, hắn sợ làm nữ nhi đáng yêu trước mắt sợ hãi, bởi vì nàng chưa từng gặp qua hắn.

Tiểu Ngư nhìn mắt thấy vài người đi tới bên cạnh nàng, đã sớm từ hành lang thổi lui đến trước cửa hai tay chống nạnh mở miệng, đáng yêu nhìn tuấn mỹ tuấn mỹ nam tử trước cửa.

“Ngươi là ai a?”

“Phụ hoàng của ngươi.” Mộ Dung Lưu Tôn nói mang theo cuồng vọng bá đạo trời sinh, một loại thái độ cùng kiêu ngạo của làm người phụ thân ẩn ở trong đó, đáng tiếc Tiểu Ngư vừa nghe lời của hắn, sắc mặt đột nhiên tối sầm, gần nhất cơn tức của nàng quá lớn rồi, lại tự dung có một người nam nhân muốn chiếm tiện nghi của nàng, lập tức, tức giận mắng.

“Ngươi dám can đảm chiếm tiện nghi của cô nãi nãi.”

Nàng vừa nói xong, mắt vừa đảo hướng bên trong mệnh lệnh: “Tiểu Tôn, lên, giúp ta giáo huấn một chút lão nam nhân này.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, một vật thể tuyet trang, cao to từ trong phòng chạy như bay ra, đánh về phía con mồi, trong lúc nhất thời trên khoảng đất trống trước cửa, một người một sói, đánh cho thiên hôn địa ám, mà tiểu nha đầu đứng ở trên hành lang rung đùi đắc ý xem náo nhiệt, thỉnh thoảng vỗ tay nỗ lực kêu lên: “Đánh cho không tệ, Tiểu Tôn, đánh thắng phần thưởng của ngươi là hai khúc xương.”

Mộ Dung Lưu Tôn vô công lợi hại, nếu không phải sợ làm bị thương con sói kia, thì hắn chỉ dùng một chiêu là làm cho con chó săn này về với ông bà, nhưng không thể làm như thế, hắn vừa gặp mặt nàng nên không muốn cùng nữ nhi ghi thù, bởi vậy mới chịu đựng không ra tay tàn nhẫn.

Bất quá nghĩ đến tên nữ nhi vừa kêu, đôi môi lạnh mỏng nhện không được co rút vài cái, cái gì gọi là Tiểu Tôn, là ai đặt tên a?

Ánh mắt đột nhiên u ám không ngót, ngoại trừ nữ nhân kia, thực sự nghĩ không ra người thứ hai, nàng không chỉ hưu hoàng đế, ngay cả một con chó cũng gọi tên của mình, hắn cũng không cảm thấy tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

Ở phía sau Mộ Dung Lưu Tôn, TrùỜng ĐÌnh cùng Đoạn Hồn đứng đầu túrđại ám vê, còn có hai đại nội cao thủ, mấy người này vừa nhìn bộ dáng tiếu nha đầu, lại nghe lời hoàng thượng nói, liền biết tiếu nha đầu trước mắt chính là trưởng công chúa mà hoàng hậu sinh hạ, không biết có nên giúp đỡ hoàng thượng hay không, đây chỉ là một con chó săn nho nhỏ, nếu hoàng thượng muôn đối phó nó, chỉ sợ một kích là xong, thế nhưng hoàng thượng cũng không có làm như vậy, e là không muôn làm bị thương sủng vật của tiếu nha đầu này, mới có thể đánh hơn hai chiêu, làm cho trưởng công chúa cao hứng một ít.

Tiểu Ngư nhi đang xem náo nhiệt, thì Mạc Sầu trong tay bưng khay thức ăn từ đầu hành lang đi tới, vừa nghe đến động tĩnh trước cửa, lập tức cước bộ lướt nhẹ, rất nhanh đã đi tới bên cạnh Tiểu Ngư nhi, quan tâm hỏi: “Tiểu Ngư nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lại có người xông vào trong cốc, ta đang làm cho Tiểu Tôn giáo huấn hăn?”

Nàng nói xong, dùng tay chỉ vài người đứng dưới hành lang, lúc này nam nhân mặc tử sắc trường bào vung tay lên, một cổ cuồng phong mạnh mẽ phát ra, làm cho con chó săn kia chịu không nổi phát ra tiếng kêu nức nở, chạy trở về, Tiểu Ngư nhi không hài lòng hừ một tiếng: “Tiểu Tôn, ngươi thật là vô dụng, cứ như vậy mà chạy trối chết, hành vi này là của nam nhân sao? Phải biết rằng là một người nam nhân nha.”

Tiểu nha đầu đang dạy dỗ dã lang cúi đầu kia, lúc nhìn Mạc Sầu mới thấy những người tới, sắc mặt đại biến, lập tức đem khay để xuống trên hành lang, rất nhanh tiêu sái đi đến, quỳ xuống, cung kính mở miệng: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Mạc Sầu đứng dậy lui qua một bên, mà Tiểu Ngư nhi há to miệng nhìn hết thảy trước mắt, thật lâu mới chỉ vào Mộ Dung Lưu Tôn, chậm rãi mở miệng: “Hắn là hoàng thượng?”

“Tiểu Ngư nhi, mau tới đây, đây là phụ hoàng của ngươi.”

“Phụ hoàng.” Tiểu Ngư nhi lập lại một lần, ngẩng đầu quan sát nam tử trước mắt, gương mặt kia thật là có chút cảm giác quen thuộc, hóa ra dung mạo

của mình lớn lên cùng hắn cực giống, thảo nào lúc trước có chút là lạ, nguyên lai là phụ hoàng của nàng, nhưng nghĩ đến nương nàng đã rời cung, hơn nữa nàng hiện tại tên gọi Mộc Tiêu Ngư, liền lập tức đem đầu đưa thật cao, chậm rãi mở miệng.

“Ta không có phụ hoàng, ta chỉ có nương, ta là Mộc Tiêu Ngư.”

Trên khoảng đất trống, tất cả mọi người ngây dại, không nghĩ tới trưởng công chúa tuổi còn nhỏ, tư duy lại đặc biệt như vậy, ngay cả Mộ Dung Lưu Tôn cũng rất kinh ngạc, chẳng lẽ thật là đứa nhỏ mà nàng sinh, nàng dùng cách của thế giới kia để giáo dục đứa nhỏ, vì thế Tiêu Ngư nhi mới có thể thông minh như vậy sao? Nàng ấy thực sự không giống một hài tử một hai tuổi, mà giống một đứa nhỏ đã lớn đầy khôn khéo.

Trường Đinh cùng Đoạn Hồn rất sợ chủ tử tức giận, quay đầu nhìn chủ tử, chỉ thấy chủ tử cũng không có tức giận, ngược lại vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Lúc này Mạc Sầu ùm một tiếng quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng, xin người hãy cứu chủ tử đi.”

Nếu như nói trong thiên hạ còn có ai có thể đối kháng với Đan Phượng quốc hoàng phu nương nương, ngoại trừ hoàng thượng sẽ không còn có người thứ hai, vì thế Mạc Sầu mới có thể mở miệng cầu hoàng thượng xuất thủ.

Mộ Dung Lưu Tôn có chút khó hiểu, lạnh lùng nhìn Mạc Sầu, thanh âm lạnh lùng chậm rãi như nước vang lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, chủ tử bị hoàng phu nương nương của Đan Phượng quốc bắt đi, hắn chính là phụ thân của Vô tình, cầu hoàng thượng hãy cứu chủ tử.”

Chương 119.3

Khuôn mặt tuấn mị của Mộ Dung Lưu Tôn, nháy mắt bao phủ sự u ám, hắn cắn răng lời nói lan toả sự lạnh giá.

“Đi.” Nói xong liền quay lại nhanh như gió chuẩn bị ly khai, Tiêu ngư nhi vẫn đứng ở trên đài cao, vừa nhìn thấy bọn họ muốn đi, vội vàng nhảy xuống, ba bước thành hai bước chạy về phía thân ảnh ở trước, đưa tay lên

lôi chặt từ sắc trường bào của Mộ Dung Lưu Tôn.

Mộ Dung Lưu Tôn dừng bước, quay đầu nhìn phía nữ nhi của mình, đôi mắt đen kít như mực mở to hiện lên ánh sáng hỏa hoa, không tự ti cũng không kiêu ngạo mở miệng.

“Nếu như ngươi mang theo ta đi tìm nương, ngươi chính là phụ hoàng của ta, bằng không sau này ta không có phụ hoàng.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, không khí lập tức cứng đờ, vài người đều cảm thấy ngực cứng lại, họ cảm nhận được bốn phía bao phủ một tầng sương giáng.

Công chúa thật to gan a, dám trực tiếp uy hiếp hoàng thượng, sự cuồng vọng không bị cản trở này, thật là có điểm giống hoàng thượng, bất quá cũng rất giống hoàng hậu nương nương.

Huyền đế cũng không có tức giận, ngược lại rất vui vẻ, trên khuôn mặt tuấn mĩ vô trù, hơi thở lạnh mỏng đã loảng đi một ít, nhẹ giọng mở miệng: “Được.”

Hắn đáp ứng Tiểu Ngư nhi, là vì nữ nhi của mình, hắn chưa từng có chiếu cố qua, nếu nàng có yêu cầu gì, hắn có thể nào không đáp ứng đâu, bất quá vì sợ Tiểu Ngư nhi bị thương tổn, nên ngẩng đầu trầm giọng mệnh lệnh: “Mạc Sầu, nhất định phải bảo vệ tốt trưởng công chúa.”

“Dạ, hoàng thượng.”

“Sau này không nên gọi ta là hoàng thượng.” Huyền đế lãnh mị mở miệng, hắn đưa tay lên, đôi bàn tay to thon dài hưu lực dắt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Ngư nhi, từ từ mở miệng: “Đi, phụ hoàng dẫn ngươi đi tìm nương.”

Thần thái cùng khí phách phóng đãng kia, có thể thấy là đương thời đệ nhất nhân, Tiểu Ngư nhi theo sát phía sau hắn, nhìn thân ảnh cao lớn kia, không biết là bởi vì máu mủ tình thâm, hay nàng thật sự cảm thấy nam nhân này có năng lực, nói chung trong lòng có một cảm giác kiên định.

Mà trong lúc nàng đang nghĩ đến nhập thần, thì tiểu thân thể đột nhiên bay lên, đã bị hoàng thượng bế lấy, bay lên trời, rất nhanh lắc mình ra khỏi ao đầm.

Bộ pháp lưu loát chỉnh tề, nguyên lai hắn cũng biết kỳ môn độn giáp, không chỉ phá trận pháp trên ao đầm, còn giải trận pháp đào hoa lâm, mới có thể dễ dàng vào cốc.

Tiểu Ngư nhi nhìn hết thảy trước mắt, trong lòng bỗng nhiên buông lỏng, có một niềm tin thật sâu, hắn nhất định có thể cứu mẫu thân trở về.

Mạc Sâu nhìn ảnh phía trước, chỉ thấy thân hình cao lớn tuấn mỹ của hoàng thượng, một thân tử sắc trường bào bị gió lay động, trong tay ôm Tiểu Ngư nhi, thần thái tự nhiên đến cực điểm, tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt, hai phụ nữ lại không bài xích nhau, ở chung rất hòa hợp, Tiểu Ngư nhi trước đây dường như là rất bài xích hắn, không nghĩ tới hoàng thượng lại rất dễ dàng thu phục lòng của nàng, có lẽ nguyên do là máu mủ tình thân đi.

Đoàn người rất nhanh tới bờ bên kia, Huyền đế buông tiểu nữ nhi trong lòng ra, mâu quang nhu hòa nhìn nàng liếc mắt một cái: “Không có sao chư.”

Tiểu Ngư nhi lắc đầu, chớp mắt, trong lòng bỗng nhiên chảy xuôi hơn dòng nước âm, tuy rằng hắn là một hoàng đế cao cao tại thượng, thế nhưng lại gợi lên tình cảm cha con trong lòng của nàng, chính là tình yêu thương của phụ thân mà ở kiếp trước nàng khát vọng, tựa hồ trong thiên hạ chỉ cần có phụ thân tồn tại, thì cái gì cũng đều không cần sợ.

“Không có việc gì, phụ hoàng.”

Tiểu Ngư nhi lời nói cực kỳ tự nhiên, Huyền đế nghe xong, đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng, đôi môi lạnh mỏng nhất câu, cười nói: “Tiểu Ngư nhi thật ngoan, sau này muốn cái gì, cứ nói cho phụ hoàng biết, phụ hoàng nhất định sẽ tặng thứ mà ngươi rất muốn đó.” Hoàn toàn là một dạng phụ thân sủng nữ nhi.

Trường Định cùng Đoạn Hồn còn có hai cao thủ đại nội, đều nhìn hình ảnh trước mắt mà ngây người, đây là hoàng thượng sao? Là hoàng thượng một thân lãnh mị, hàn khí bốn phía sao?

Lúc này trên mặt hắn ánh sáng rạng rỡ chói mắt, xán lạn như hoa đào.

Tiểu Ngư nhi thật cao hứng, dùng sức gật đầu, trong lòng suy nghĩ, có một phụ hoàng như vậy thật không tồi a, hắn không chỉ thương yêu ngươi, hơn nữa lớn lên lại thế tuấn như thế, so với người khác cũng không kém a.

Tiểu Ngư nhị đang mân mê suy nghĩ, chợt nhớ tới cái gì đó, liền phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Huyền đế biến sắc, đạm nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phụ hoàng, ta đem Tiểu Tôn cùng Mao Tuyết Cầu để quên ở trong cốc rồi, ta không ở đây, chúng nó sẽ nhớ ta.”

Vài người ô lên, nhất là khi nghe được tên của con chó săn kia, khóc miệng co rút, cực lực nhịn cười, mà Mạc Sầu ở bên cạnh vội vàng kéo Tiểu Ngư nhị: “Không có chuyện gì, người đừng lo lắng, chúng ta rất nhanh sẽ trở về thôi.”

“Được.” Tiểu Ngư nhị gật đầu.

Huyền đế quay đầu nhìn rừng rậm xanh tươi phía trước, sắc mặt trong nháy mắt khôi phục băng lãnh, quanh thân hàn khí, hắc đồng sâu thăm như vực sâu vạn trượng, làm cho người ta mỗi khi liếc mắt nhìn, đều cảm thấy hoảng hốt.

Thế nhưng Tiểu Ngư nhị một điểm cũng không sợ hãi, vươn tay nắm bàn tay to của Huyền đế, nhu hòa mở miệng: “Phụ hoàng, chúng ta đi thôi.”

“Được, đi tìm nương người.”

Huyền đế ra lệnh một tiếng, đi đầu mang theo nữ nhi tiến vào rừng rậm, đoàn người xuống núi, ngoài núi có chiếc xe ngựa xa hoa chờ sẵn, Huyền đế dẫn nữ nhi cùng Mạc Sầu lên xe ngựa, những ám vệ khác thì cưỡi ngựa theo đuôi sau đó, một tắc cũng không rời để bảo vệ.

Đoàn người ngồi xe ngựa đi thẳng đến Đan Phượng quốc, lúc tới gần biên cảnh của Đan Phượng quốc, Huyền đế dịch dung một chút, bởi vì Đan Phượng quốc cùng Huyền Nguyệt đang giao hảo, chính mình mạo muội xuất hiện ở Đan Phượng, nếu như làm cho những người có ý đồ nhìn thấy, chỉ sợ sẽ rất khó giải thích, Đan Phượng nữ hoàng nhất định nghĩ hắn dụng tâm kín đáo.

Huyền đế dịch dung xong, nghiêm nhiên là một người khác, nhưng là lại làm cho Mạc Sầu có cảm giác quen thuộc, môi của nàng nhạy không được run lên một cái, trong xe ngựa nàng nhìn Huyền đế hồi lâu mới mở miệng.

“Nguyên lai hoàng thượng đúng là Ngân hiên.”

Huyền đế con ngươi sâu thẳm, bí hiểm nhếch chút mõi, thần sắc đạm mặc mở miệng.

“Ngân hiên là thân phận lúc ta khi còn đang ở Thiên Sơn học nghệ , dùng để đi lại giữa các quốc gia để tạo dựng cơ sở.”

Nói xong, hắn liền không lên tiếng nữa, đạm nhiên trầm mặc, bên cạnh Mạc Sầu ngồi suy nghĩ, thật lâu mới bình phục tâm tình, không nghĩ tới lúc trước người cứu chủ tử một mạng đúng là hoàng thượng, tình cảm của hoàng thượng đối với chủ tử cũng không hề kém Vô Tình, chỉ sợ càng sâu hơn a, hai nam nhân này đều làm người ta đau lòng.

Chương 119.4

Bên cạnh Tiêu Ngư nhi nhìn Mạc Sầu vẻ mặt kích động, kỳ quái cau mài một chút: “Làm sao vậy? Mạc Sầu di.”

“Lúc trước chủ tử ở ngoài cốc gặp phải nguy hiểm, thiếu chút nữa mất mạng, may mà hoàng thượng đúng lúc xuất hiện, cứu nàng một mạng, chỉ là khi đó, hắn bộ dáng giống hiện tại, vì thế mọi người chúng ta không ai nhận ra hắn.”

Nguyên lai là như vậy a, Tiêu Ngư nhi vừa nghĩ tới phụ hoàng cứu nương, trong lòng lại sinh ra kiêu ngạo, tựa hồ phụ hoàng làm tất cả mọi chuyện đều là đương nhiên, thế nhưng nàng có chút ít hoang mang, phụ hoàng nhìn qua quan tâm nương như vậy, tại sao lại để nương đi, nghĩ đến đây nàng cuối cùng nhịn không được thốt ra.

“Phụ hoàng, người vì sao không cần chúng ta?”

Nàng nói xong câu đó, ánh mắt có chút buồn bã, bởi vì không ai muốn như vậy cả.

Huyền đế còn không có mở miệng, thì bên cạnh Mạc Sầu đã sớm giải thích: “Tiểu thư nhỏ, hoàng thượng cũng không phải không cần ngươi, là chủ tử một mình mang ngươi rời cung?”

“Vì sao a?” Tiêu Ngư nhi thật tò mò, chớp đôi mắt xéch, người có mắt đều có thể thấy được, phụ hoàng lớn lên vừa tuấn lại mỹ, hơn nữa rất quan tâm nương, nương tại sao lại muốn rời đi?

Cái này Mạc Sầu không biết trả lời như thế nào, ngồi ở đối diện Tiêu Ngư nhi, Huyền đế lời mở miệng nói thầm thia: “Việc này không nên trách nương người, là lỗi của phụ hoàng, nói chung, từ nay, phụ hoàng nhất định sẽ không rời xa mẹ con người, người yên tâm đi.”

“Phụ hoàng, ta tin người.”

Tiêu Ngư nhi dùng sức gật đầu, hiện tại người nàng có thể tin chỉ có phụ hoàng, hơn nữa, hắn cao to khí phách, tư thái bỗng nghe thiên hạ khiếp nàng tin tưởng hắn có thể làm được.

Đoàn người thuận lợi vào biên cảnh Đan Phượng quốc, xe ngựa xa hoa một đường hướng hoàng thành Đan Phượng quốc mà đi.

Tiến vào Đan Phượng quốc, Trường Đinh đã phát ra tin tức, làm cho thủ hạ mau chóng điều tra rõ gần đây Đan Phượng quốc hoàng phu nương nương có hành động kỳ quái gì.

Mà đoàn người bọn họ mới vừa tiến vào hoàng thành, liền có người tiến lên đón, chính là thủ hạ của Trường đinh, cung kính đem đoàn người dẫn đến trú lâu xa hoa ở hoàng thành.

Vọng Nguyệt lâu, ở Đan Phượng hoàng thành, mặc dù không phải là trú lâu xa hoa nhất, nhưng cũng rất nổi danh, kiến trúc bốn tầng, cổ kính, trước cửa người đến người đi, rất là náo nhiệt, ở đây chính là cứ điểm của Trường đinh cùng thủ hạ, bọn họ ẩn thân ở trong phố phường, tra được đủ loại tin tức, đưa đến trong tay Huyền đế, vì thế Đan Phượng quốc có bất kỳ động tĩnh gì, đều chạy không thoát bàn tay của Huyền đế, nói cách khác, Đan Phượng quốc cũng có người ẩn thân ở Huyền Nguyệt quốc, đây là điều hiển nhiên giữa các nước với nhau.

Trường Đinh dẫn chủ tử thăng đến một tòa tiêu lâu độc lập phía sau Vọng Nguyệt lâu, đây là chỗ ở của hắn, cũng là chỗ bí ẩn bình thường dùng thương lượng đại sự, lúc này vừa lúc dùng để chiêu đãi chủ tử.

Đoàn người bọn họ mới vừa ngồi vững, liền có người đưa tin tức qua đây.

Đan Phượng quốc hoàng phu nương nương cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, thế nhưng lại có tin tức của một người, chính là quý y Vô tình, bởi vì thân phận của hắn rất đặc biệt, ngồi ngay ngắn ở trên xe đầy, một đầu tóc

bạc, vì thế rất dễ dàng điều tra ra, hắn ở tại một khách điếm khác.

Huyền đế ngồi ngay ngắn bên trong gian phòng, suy tư xem sẽ bắt đầu điều tra từ nơi nào, hiện tại phải tra rõ Dao nhi ở địa phương nào?

Hắn có nên đi gặp mặt Vô tình hay không, không biết hắn có biết nơi Dao nhi ở không, còn nữa nếu hắn cũng xuất hiện ở đây, thì nói rõ Dao nhi thực sự ở đây.

“Trường đình, ngươi an bài một chút, ta muốn gặp quan viên nơi này, tốt nhất là người có địa vị một chút.”

Huyền đế quay đầu mệnh lệnh Trường đình, có lẽ hắn trước nhất hắn không nên gặp mặt Vô tình, nên điều tra một chút động thái gần đây của nữ hoàng, hơn nữa, nhìn xem nữ hoàng xử lí như thế nào với các hành vi kiêu ngạo của hoàng phu nương nương, lại chuẩn bị xem có nên đi gặp nữ hoàng bệ hạ hay không, nếu như gặp cũng chẳng có tác dụng gì, thì căn bản không cần thiết phải gặp.

“Dạ, chủ tử.”

Trường Đình dẫn người rất nhanh đi ra ngoài, Huyền đế nghiêm người dựa vào một bên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, hai đại nội cao thủ thì giữ ở ngoài cửa.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng kêu cung kính của thuộc hạ: “Công chúa, người đã tới?”

“Phụ hoàng đã ngủ chưa?”

Thanh âm của Tiêu Ngư nhi, biết nàng tới, Huyền đế con ngươi sáng lên, lãnh mị thanh âm vang lên: “Vào đi.”

“Dạ, chủ tử.”

Thuộc hạ lên tiếng trả lời mở cửa, cung kính mời công chúa đi vào, Tiêu Ngư nhi mặc một bộ la quần màu xanh lục, trên đầu vân hai búi tóc công chúa, cũng không có bất luận trang sức nào khác, Mạc Sầu dùng hai sợi dây lụa đỏ mềm mại một chút buột tóc cho nàng, nhìn qua phiêu dật không gì sánh được, nàng nhẹ nhàng từ bên ngoài đi vào.

Nàng sở dĩ qua đây, là bởi vì nghe Mạc Sầu nói một việc.

Nguyên lai phụ hoàng tên đầy đủ là Mộ Dung Lưu Tôn, như vậy nàng kêu dã lang là Tiểu Tôn, không phải là đối phụ hoàng bất kính sao? Nàng cho rằng cần phải hướng phụ hoàng xin lỗi.

“Phụ hoàng.”

“Tiểu Ngư nhi tới đây.” Huyền đế nhướng mày một chút, mâu quang đầy gợn sóng nhìn nữ nhi.

Tiểu Ngư nhi hiếm khi đoan đoan chính chính hành lễ với hoàng thượng, đây là hành động đối với hành vi của mình nhận sai, nàng ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, phân nửa mặt bị tóc đen che khuất, một bên kia khéo mắt đoá hoa hải đường giống như yêu my, diện mạo như vậy thực sự rất tuấn tú rất khốc, thế nhưng nàng vẫn thích dung mạo trước của phụ hoàng, rất cuồng dã bá đạo, lại tuấn mỹ.

“Phụ hoàng, ta sẽ cho Tiểu Tôn đổi tên khác.”

Vừa mới nói xong, vội vàng che miệng lại, nàng lại nói sai, nói nhiều thành thói quen a.

Trên nhuyễn tháp Huyền đế khéo môi nở nụ cười, cả khuôn mặt đều hòa hoãn, cũng không có tức giận, thanh âm trầm thấp cuốn hút vang lên: “Tiểu Ngư nhi nhất định mệt chết đi, hãy sớm một chút nghỉ ngơi đi, phụ hoàng sẽ không để ý.”

Một hoàng đế khoan dung như vậy, Tiểu Ngư nhi trong lòng càng quyết tâm muốn đổi tên, bất quá nàng cũng nhìn ra phụ hoàng đã mệt chết đi, hắn nhất định là lo lắng an nguy của nương, vì thế Tiểu Ngư nhi rất tự giác cáo an lui ra ngoài.

Trong phòng, Mạc Sầu đang mang vẻ mặt lo lắng đi lại, mặc dù biết hoàng thượng rất thương tiểu công chúa, sẽ không đối với nàng ấy làm cái gì, thế nhưng trong lòng nàng vẫn rất lo lắng a, thăng đến Tiểu Ngư nhi mang vẻ mặt vui vẻ đi về, thì lòng lo lắng mới rơi xuống đất.

“Tiểu tổ tông, ngươi thật là không khiến người khác bót lo, hoàng thượng không tức giận chứ.”

“Không có a.” Tiếu Ngư nhi không cho là đúng trọng tráng mắt, thái độ làm người của phụ hoàng rất tốt, thật không biết Mạc Sầu lo lắng cái gì, bất quá sự quan tâm của nàng ấy cũng làm mình thấy vui vẻ, chỉ là không biết nương hiện tại thế nào? Tiếu Ngư nhi vừa nghĩ tới an nguy của Thanh Dao, cả người lập tức yên lặng đi xuống, hồn khí vô lực ghé vào trên nhuyễn tháp.

“Nương hiện tại không biết thế nào?”

“Tiếu thư nhỏ đừng lo lắng, chủ tử không có việc gì, người tốt tự có trời phù hộ, lão thiên nhất định sẽ phù hộ nàng một chút việc cũng không có, nàng bao nhiêu lần đều có thể gặp dữ hóa lành.”

Mạc Sầu đáy lòng cũng bất an, thế nhưng vẫn cố trấn an Tiếu Ngư nhi, lúc này đây tựa hồ so với dĩ vãng càng hung hiểm hơn rất nhiều, bởi vì người nam nhân kia, căn bản không có chút tình người, thủ đoạn độc ác, tàn bạo vô lương...

Trong phòng an tĩnh lại, không biết Tiếu Ngư nhi là bởi vì quá mức thương tâm, hay là mệt mỏi thật sự, nàng đã ghé vào trên nhuyễn tháp mà ngủ, ánh mặt trời theo khe cửa sổ chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyet trang phấn nộn của nàng, mài dài nhỏ, lông mi thật thẳng, ánh mắt của nàng cùng lông mi thực sự rất giống hoàng thượng, chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ nhìn ra nàng là đứa nhỏ của ai, thật là kỳ quái, Mạc Sầu nhíu mày, rõ ràng đứa nhỏ là tiểu thư sinh, sao lại không giống tiểu thư, trái lại càng giống hoàng thượng...

Đến lúc chạng vạng, trong một nhã gian của Vọng Nguyệt lâu, một căn phong lịch sự tao nhã xa hoa.

Một nam tử tùy ý ngồi nghiêng, thần thái lười nhát, tóc đen dùng một sợi dây buộc lại, hết lần này tới lần khác trước mặt có một ít tóc đen che ở nửa bên mặt của hắn, mà một nửa mặt kia, lại tuấn mỹ như ngọc, có một đóa hải đường kiều diễm nở rộ, xinh đẹp mê hoặc, quanh thân tùy ý phóng đãng.

Ở một đất nước như Đan Phượng quốc, nam tử như vậy rất ít, vì thế một nữ tử từ bên ngoài đi vào, trong con ngươi hiện lên kinh diễm, khéo môi nhất câu, đó là ý cười, nàng chính là Đan Phượng quốc Lễ bộ Thị lang Chu kiệt Phượng, trên dưới ba mươi tuổi, khuôn mặt được bảo dưỡng thỏa đáng, ánh mắt nhìn chằm chằm nam tử đối diện, thật giống như con cọp nhìn thẳng con mồi.

Cũng không chờ người ta bắt chuyện, liền trực tiếp ngồi vào phía đối diện Ngân hiên, Trường đình đi tới, tự mình dâng trà cho bọn họ, Ngân hiên vung tay lên, hắn chậm rãi lui ra ngoài, canh giữ ở ngay cửa, thủ hạ của Lễ bộ Thị lang mang đến là hai nữ nhân, cũng đứng ở bên ngoài coi chừng, nhìn hai người Trường đình cùng Đoạn Hồn, mắt lộ tinh quang, giống như thấy được con mồi ngon, từ trên xuống dưới đánh giá, hận không thể trực tiếp nhào lên.

Trường Đình cùng Đoạn Hồn lạnh lùng trừng mắt đi qua, ánh mắt lợi hại như đao, có thể khiến hai nữ nhân kia thu liễm một ít.

Trong nhã gian, Chu Kiệt Phương, vừa quan sát Ngân hiên, một bên cười mỉm miệng: “Không biết người tìm ta có chuyện gì?”

Ngân Hiên xoay mình ngược mắt nhìn sang, đôi mắt đen thật giống như một hồ băng, làm người ta lạnh thấu xương, Chu Kiệt Phương ngực cứng lại, lập tức thu hồi ý niệm dâm tà trong đầu, tuy rằng Đan Phượng quốc là nữ tử vi tôn, thế nhưng cùng nước khác qua lại giao hảo, rất nhiều cường quyền nam tử cũng đi vào, cho nên nàng cũng không dám đánh giá làm đối tượng, làm hại chính mình tiền mất tật mang.

“Ta nghĩ cùng Chu đại nhân làm một khoản giao dịch?”

Ngân Hiên thanh âm lạnh lùng vừa vang lên, trong tay đã đưa ra một tấm ngân phiếu, trực tiếp đặt ở trên bàn, Chu Kiệt Phương đưa tay lên nhận lấy, nhìn thấy chữ số ở mặt trên, không khỏi mở to hai tròng mắt, tựa hồ bị không ít kinh hách, ngẩng đầu nhìn chằm chằm nam tử đối diện, hắn đến tột cùng là ai, không chỉ đẹp đẽ, lại còn bí hiểm, xuất thủ hào phóng như thế, không phú túc quý, vậy hắn tìm chính mình nói giao dịch gì, nàng nhất thời không dám động, một vạn hai ngân phiếu, cũng không phải là giao dịch đơn giản.

“Ngươi hãy nói trước là chuyện gì đi?”

“Ta nghĩ muốn nghe một chút, nữ hoàng gần nhất có hành động gì khác thường không?”

Đây là chuyện mà Ngân hiên quan tâm nhất, nếu như nữ hoàng tất cả đều bình thường, sẽ dễ dàng hơn nhiều, hiện tại Vô tình không nghe mệnh lệnh của hoàng phu nương nương, chỉ sợ hắn đã sớm đem ý niệm trong đầu động đến trên người nữ hoàng.

“Hoàn hảo a, rất tốt, tất cả bình thường.”

Chu Kiệt Phương nghi hoặc nháy mắt, nam nhân này hỏi thăm nữ hoàng làm gì, chẳng lẽ muốn vào cung làm phi, chuyện này là không thể nào, Chu kiệt phương nghĩ vậy liền nở một nụ cười.

“Ngươi nghĩ nhập hậu cung sao? Chuyện này không thể nào, người nào mà không biết Đan Phượng quốc hoàng phu nương nương chúng ta lớn lên rất đẹp, hơn nữa rất thích ăn giấm chua, nữ hoàng luôn luôn chỉ sủng mìn hắn, ngươi tiến cung, chỉ là tự tìm đường chết mà thôi, hắn nếu nhìn không vừa mắt ngươi, chỉ sợ ngươi vô pháp sinh tồn.”

Chương 119.5

Nói đến đây, Lễ bộ Thị lang cũng hạ thấp âm lượng, nhìn hắn lớn lên xinh đẹp, nàng thật không muốn để cho hắn đi chịu chết.

Ngân hiên vừa nghe lời này, xem ra nếu hắn đi gặp nữ hoàng cũng không được gì, chỉ có tìm được nơi giam giữ Thanh Dao, tự mình sẽ động thủ đem người mang đi.

Thế nhưng nàng hiện tại là ở nơi nào đây? Ngân Hiên cau mài một chút, chậm rãi mở miệng: “Ta chỉ muốn mời Chu Kiệt Phương đại nhân giúp ta tra một chút, trong cung có cất giấu một nữ nhân nào hay không, chỉ cần Chu đại nhân giúp ta tìm hiểu được. Ta sẽ trả giá gấp đôi, hơn nữa việc này sẽ không quan hệ đến Chu đại nhân.”

Ngân Hiên vừa nói xong, Chu Kiệt Phương không chịu nổi thở hổn hển, nam nhân này mất hơn hai vạn lượng chỉ để hỏi thăm một nữ nhân sao?

Trong cung làm sao lại có nữ nhân khác, chẳng lẽ là phi tần nào cất dấu nữ nhân, đây chính là một cơ hội lập công lớn thật tốt, Chu Kiệt Phương tính toán, có thể được bạc, lại có thể lập công, có sao mà không làm, lập tức đưa tay lên nắm ngân phiêu: “Được, ta lập tức liên lạc người trong cung, tra một chút.”

Lần này Chu kiệt phương đáp ứng sảng khoái như vậy, là vì biểu muội của nàng chính là thống lĩnh thị vệ trong cung, mà Ngân Hiên tìm tới nàng, cũng là nguyên nhân này, hai người rất nhanh đạt thành hiệp nghị, do Chu kiệt phương đi tìm hiểu tin tức, nếu có tin tức gì sẽ báo lại với Ngân hiên.

Mà lúc này, Thanh Dao đang bị nhốt ở một nơi bí mật, trong điện các của

chính phu có một sài phòng không dùng đến, bên trong chất không nhiều cùi gỗ, cho nên không gian nàng hoạt động tương đối rất lớn, bên ngoài sài phòng có mấy đại nam tử coi chừng, đều là thiếp thân thủ hạ của Hoa Văn Bác, người bình thường căn bản không tới gần được cái chỗ này.

Những thủ hạ này võ công lợi hại, có rất ít người là đối thủ của bọn họ.

Hoa Văn Bác cũng không có giết Thanh Dao, bởi vì ở phút cuối cùng, hắn thay đổi chủ ý, nếu nữ nhân này đối với nhi tử hữu dụng, thì hắn không thể thực sự giết nàng, mặc dù không giết nàng, khi nghĩ đến nhi tử vì một nữ nhân như vậy mà không nghe lời hắn, Hoa Văn Bác liền vô cùng tức giận, nhi tử sở dĩ thích nàng, đơn giản là vì nữ nhân này dung mạo lớn lên như thiên tiên, nhưng nếu nàng không phải tuyệt sắc như vậy nữa, mà là quỷ mị xáu nhan, hắn ta còn thích nàng sao?

Hoa Văn Bác nghĩ như vậy, liền âm trầm cười đắc ý, hắn hướng Thanh Dao hạ một loại cỏ, tên Xáu Nhan Cỏ, cỏ này không đau không hại, chỉ là ở trên mặt hiện ra một cái bót màu hồng sắc, trải rộng một bên dung nhan, có thể nói lúc này khuôn mặt Thanh Dao có chút dữ tợn.

Thanh Dao cũng không có vì Xáu Nhan Cỏ mà thương tâm tuyệt vọng, ngược lại nàng rất bình tĩnh, tuy rằng trên mặt mình có hồng ban, người cũng đã biến dạng, nhưng vẫn còn sống, hơn nữa người ở bên ngoài chỉ sợ đang lo lắng cho nàng.

Ba ngày sau.

Ngân hiên nhận được tin tức, Thanh Dao bị giam ở phía sau cung điện của chính phu, sau khi nhận được tin tức, hắn một khắc cũng chờ không được, vừa đến buổi tối, liền dẫn mấy người thuộc hạ thân thủ lợi hại, thẳng hướng hoàng cung mà đi, bởi vì trong tay có địa đồ của Chu Kiệt Phương, vì thế rất nhanh liền tìm được địa phương giam giữ người, bào muội Chu Kiệt Phương mặc dù không có vào trong đó, thế nhưng hậu điện không có người dùng lại không cho phép người vào đấy, nàng liền biết đây là nơi giam giữ người quan trọng, vì thế len lén tra xét nam thị trong cung, sau khi biết đang giam giữ một nữ nhân, liền đoán ra, nhất định là nhân vật trọng yếu mà tỷ tỷ nói.

Đêm tối, không có ánh trăng, bầu trời đen kịt như một khối vải bô, vũng vàng bao phủ mọi thứ, trong cung đèn sáng như ban ngày.

Bên trong cung điện của chính phu Hoa Văn Bác, truyền đến thanh âm ca

vũ, nữ hoàng bệ hạ đang ở đây thưởng thức ca vũ, bên người ngồi một người bô dạng mềm mại đáng yêu Hoa Văn Bác, lúc hắn đối mặt với nữ hoàng, một điểm cũng không giống với kẻ thường ngày thủ đoạn độc ác, ngược lại giống như chim nhỏ dại vào người nữ hoàng, chọc cho nữ hoàng tâm tình vô cùng tốt, cho tới nay hắn thịnh sủng không suy, mặc kệ hậu cung có bao nhiêu nam nhân, hắn vẫn vững vàng ở địa vị của mình.

Ngân hiên dẫn mấy tên thủ hạ, theo vị trí bản vẽ biểu hiện, rất nhanh tìm được hậu điện, gian phòng cất chứa tạp vật.

Chỉ thấy bốn phía thỉnh thoảng có bóng người, cho thấy có mấy người đang giám thị người ở bên trong.

Ngân hiên không lo lắng những người này, hắn lo là, không biết người trong phòng này có phải là người mà hắn muốn cứu hay không, nàng có khỏe không.

Bất kể có phải Dao nhi hay không, trước cứ cứu ra, Ngân hiên ra lệnh một tiếng, phía sau tú đại cao thủ, nhanh như chớp, phi thân qua đây, mấy người hắc y nhân ở bên ngoài sài phòng, rất nhanh được chào đón, Ngân Hiên đích thân ra tay, mặc dù được xưng đương thời đệ nhất nhân, nhưng công phu đã đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hóa, bởi vậy nơi đó không có phát ra động tĩnh quá lớn, huống chi Trường Đinh cùng Đoạn Hồn cũng là nhất đẳng cao thủ, bởi vậy rất nhanh chế phục được mấy tên kia, bất quá có một tên chạy thoát, Ngân Hiên cũng lười để ý tới người chạy đi kia, nhảy lên một bước đá văng cửa phòng.

Chỉ thấy Thanh Dao doan doan chính đứng ở cửa phòng, nàng nghe được động tĩnh, biết có người đến cứu nàng, nàng vốn cho rằng là Vô Tình tới, không ngờ lại là Ngân hiên, trong lúc này hắn lại cứu nàng.

Thanh Dao giật mình, không nghĩ tới bọn họ lại gặp mặt trong tình huống như vậy.

Thanh âm ngạc nhiên của Ngân hiên vang lên: “Mặt của ngươi?”

“Phá hủy.” Thanh Dao hời hột mở miệng, không phải là biến dạng sao? Có cái gì ngạc nhiên, có phải nam nhân nào cũng đều để ý đến điều này không, nhưng nàng cũng không thấy ở trên mặt của Ngân hiên thất vọng hay là một điểm cảm xúc nào, chỉ biết là trong đôi mắt hắn chợt lóe lên đau lòng rồi biến mất, đưa tay lên lôi kéo nàng, trầm giọng mở miệng.

“Đi.”

Thân như đại bàng, rất nhanh phi thân rời đi, bốn người khác cũng theo sát phía sau hắn, lúc này, có khác một đám người khác đi tới, một thân bạch y, tóc bạc, phiêu dật như người tuyêt, ngồi ngay ngắn ở trên xe đẩy- Vô tình.

Hắn cũng mua được nữ quan của Đan Phượng quốc, tra được tin tức, Thanh Dao quả nhiên ở trong cung.

Chỉ là nhìn tình huống trước mắt, không khỏi nghẹn họng nhìn trán trời, trên đất trống nằm vài người bị đả thương, hoặc bị điểm huyệt đạo, mà cửa sài phòng đã mở ra, bên trong trống không, Vô tình trên mặt bao phủ một tầng mũi nhọn lạnh lẽo, chẳng lẽ có người khác đã cứu đi Thanh Dao, là ai?

Hắn không nghĩ ra được người nào? Đang định lắc mình rời đi, thì vài đạo thân ảnh rất nhanh nhảy qua đây, mỗi người trong tay đều giơ cao một cây đuốc, đem hậu điện chiếu sáng rõ, chỉ thấy ngồi ngay ngắn ở trên xe đẩy chính là Vô tình, Hoa Văn Bác vẻ mặt lạnh lẽo đi tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm nhi tử: “Ngươi lại dám đánh bị thương người của ta, nàng đâu?”

Vô tình lặng lẽ không nói gì, vẫn không nhúc nhích nhìn nam tử này, hiện tại Thanh Dao không ở trên tay hắn, mình cũng không có gì sơ hãi, con ngươi đỏ đậm, khéo môi nhéch lên, chậm rãi mở miệng: “Đây là chuyện giữa hai chúng ta, liên quan gì đến nàng?”

Hoa văn bác bỗng nhiên nở nụ cười, trong đêm đen, hung tàn cuồng vọng, lạnh lẽo vô tình, hắn trầm giọng mở miệng.

“Ta đã đưa cho ngươi giải được huyết hàng nhất nhật, trong vòng bảy ngày, nếu ngươi giết nữ nhân kia, ta liền giải cổ cho ngươi, cho ngươi lấy thân phận hoàng tử trở lại trong cung, ta sẽ tìm cơ hội cùng nữ hoàng nói rõ, nếu như ngươi không giết nàng, ngươi không phải nhi tử của ta, chết không luyến tiếc.

Hoa Văn Bác lãnh lệ mở miệng, cá tính hắn đã như vậy, thì không cho phép bất luận kẻ nào phản bội, mặc dù là con hắn cũng không được, hắn tuyệt đối không cho phép phát sinh chuyện như vậy.

Vô tình ngồi ngay ngắn ở xe lăn không nói được một lời, khuôn mặt không chút biểu cảm, cẩn bản không e ngại lời nói của hắn, nhưng Thanh Phong

cùng Minh Nguyệt nhịn không được mở miệng.

“Chủ thượng, người làm vậy là đem công tử ép vào đường cùng rồi.”

“Làm càn.” Hoa văn bác một tiếng gầm lên, lanh trừng mắt Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, con ngươi âm trầm .

Vô tình quay đầu mệnh lệnh Thanh Phong cùng Minh Nguyệt: “Chúng ta đi.”

Ba người chớp mắt biến mất trong đêm tối, Hoa Văn Bác đứng yên lặng ở trong bóng đêm, con ngươi hắn hiện lên hi vọng, hi vọng nhi tử lúc này đây có thể nghe được lời của hắn, giết nữ nhân kia, nàng đã biến thành xấu nữ, nếu như hắn trở lại trong cung, cái dạng nữ nhân xinh đẹp gì mà không có a.

Dưới bóng đêm, cảnh vật vắng vẻ, thiếp thân thị vệ phía sau Hoa Văn Bác nhịn không được mở miệng: “Chủ tử, ngươi thực sự hạ nhất nhật cho công tử?”

Hoa Văn Bác đột nhiên xoay người, lanh chìm mệnh lệnh: “Đi lĩnh ba mươi trượng.”

“Dạ, chủ tử.” Hộ vệ sợ hãi lui xuống, là hắn nhiều chuyện, chủ tử từ trước đến nay không thích người khác hỏi đến chuyện của hắn.

Vô tình, nếu như ngươi là đứa nhỏ của ta, giết nàng, sau này vinh hoa phú quý, chúng ta cùng chung hưởng, trong bóng đêm, Hoa Văn Bác vẻ mặt âm trầm nhìn trời.

Q.3 - Chương 120: Giải Được

Trong Vọng Nguyệt lâu, phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, vang tận mây xanh, vang vọng khắp tiểu lâu.

Trong phòng, Tiêu Ngư nhi vẻ mặt phẫn nộ chỉ vào mặt Thanh Dao: “Nương, nửa bên mặt của người.”

Thanh Dao không tự chủ đưa tay lên sờ gò má nửa bên mặt, nàng biết mình lúc này bộ dáng sờ như thế nào, một bên hồng ban huyết sắc che đi một bên má mà lẽ ra là da thịt tuyêt trắng phân nộn, đột nhiên phá hủy vẻ tươi đẹp vốn có của khuôn mặt, xấu nhan làm cho người ta sợ hãi.

Nói trong lòng không khó chịu là nói dối, nữ nhân trời sinh thích chung diện, không ai ngoại lệ cả, thế nhưng chuyện đã phát sinh, nàng không có cách nào khác thay đổi, chỉ có thể mạnh mẽ mệnh lệnh cho chính mình tinh táo lại.

Nàng xả môi cười nhạt một chút, trước đây động tác này rất ưu nhã, bây giờ bởi vì hợp với một dung mạo xấu, nên bộ dáng đó đã hoàn toàn không có, bất quá khí chất ngạo nghễ trời sinh, cùng bình tĩnh, vẫn không có chút nào hao tổn, không có dung nhan xinh đẹp thiên tiên, những thứ khác càng bộc lộ rõ nét hơn, giống như sự lan tâm tuệ chất của nàng, giở tay nhắc chân đều cao quý.

“Có phải bị biến dạng hay không, Hoa Văn Bác đã hạ xấu nhan cỗ cho ta.”

“Xấu nhan cỗ.” Mạc Sầu cùng Tiêu Ngư hỏi lại, hai người sắc mặt đều khó coi, không ngờ nam nhân cuối cùng vẫn hại chủ tử, tuy rằng chưa thương tổn đến tánh mạng của nàng, thế nhưng bộ dạng lúc này của nàng, so với giết nàng cũng không khác bao nhiêu.

“Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ?”

Mạc Sầu lo lắng mở miệng. Mâu quang nhịn không được dời về phía Ngân hiên bên cạnh, cùng so sánh với dung nhan xấu của chủ tử, thì Ngân hiên yêu mị càng sâu, không biết hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào, lúc này nhìn mặt hắn thần sắc không đổi, một đôi hắc đồng sâu thăm ẩn dấu những mũi nhọn lạnh lẽo, một điểm hành động khác thường cũng không có.

Điều này làm cho Mạc Sầu an lòng không ít, chí ít hoàng thượng không có trực tiếp biểu hiện ra ý ghét bỏ, bằng không đối với chủ tử chính là một đả kích, chủ tử gần đây chịu không ít tội, nghĩ đến đó tim của Mạc Sầu liền đau đớn không dứt, ai biết phía sau Vô Tình lại cất giấu một bí ẩn kinh thiên như vậy, mà điều này lại làm hại đến chủ tử.

Vô Tình đối với chủ tử, không thua gì ân nghĩa tái sinh, chủ tử đối với hắn cũng vừa là thầy vừa là bạn, tình cảm chỉ sợ so với thái sơn còn nặng hơn. Sớm đã thoát khỏi tình cảm nam nữ.

Chủ tử từ trước đến nay vẫn là loại người như vậy, ai đối tốt với nàng, nàng ấy tất đối với người đó rất tốt, tuy rằng hiện tại bị thương tổn, nhưng đáy lòng lại chưa từng trách Vô Tình, nhưng như vậy, thì người bị thương có thể là chính mình, nếu như một người đối với nàng không tốt, thì sẽ không thương tổn được nàng, ngược lại càng đối với nàng quá tốt, mà họ lại mang phiền toái cho nàng nhiều nhất, đây mới là cách đả thương người tốt nhất.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Thanh Dao quay đầu nhìn phía Ngân Hiên, nàng đã có thể suy đoán ra Ngân Hiên là ai? Vốn cho rằng hai người không bao giờ gặp lại nữa, không ngờ họ vẫn gặp mặt, hơn nữa hắn lại một lần cứu nàng, duyên phận giữa bọn họ rốt cuộc là thế nào đây.

Ngân Hiên cũng không giấu giếm, cho tới bây giờ hắn không muốn giấu giếm nàng bất cứ chuyện gì (TT: một điểm cho ca, chuyện này ca làm tốt hơn Vô Tình ^_^), chỉ là bởi vì cái thân phận này tiện lợi, mà nàng lại không muốn gặp hắn, cho nên mới phải hóa thân thành Ngân Hiên.

“Ta đã sắp xếp xong tất cả, đang chuẩn bị khai chiến, muốn trước khi khai chiến nhìn xem ngươi cùng Tiểu Ngư nhi sống có tốt hay không, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.”

Thanh Dao nghe xong lời của hắn, vẫn chưa lên tiếng, toàn bộ gian phòng lâm vào yên tĩnh, Tiểu Ngư nhi đứng ở một bên muốn nói cái gì đó, nhưng Mạc Sầu đã đưa tay đem nàng kéo ra ngoài, mang không gian lưu lại cho hoàng thượng cùng chủ tử.

“Ngươi chuẩn bị làm như thế nào đánh trận chiến đầu tiên, đã chọn quốc gia nào?”

Thanh Dao không nhanh không chậm hỏi, ngược mắt nhìn phía Ngân hiên, hắn cũng đúng lúc nhìn nàng, trong đôi mắt tràn đầy thân thiết, tựa hồ rất đau lòng vì những gì nàng gặp được, trong mắt không có một chút tạp niệm nào, cũng không bởi vì trên mặt nàng có hồng ban mà ghét bỏ nàng.

“Đánh Nguyệt Nhuõng quốc, nó vừa lúc nằm ở phía bắc của Huyền Nguyệt.”

Ngân hiên trầm giọng mở miệng, Thanh Dao ánh mắt lóe ra, suy tư về vị trí địa lý của Nguyệt Nhuõng quốc, nàng bây giờ vì ở bên ngoài bôn ba, nên đối với đại thế hiện nay đã rõ như lòng bàn tay, còn cả vị trí địa lý của các quốc gia, đều ở trong đầu, vì thế khi Ngân hiên vừa mở miệng, nàng đã tính toán một phen, đậm mạc lắc đầu.

“Không thích hợp, phía tây bắc của Nguyệt Nhuõng quốc cũng có một cường quốc khác là Vạn Hạc quốc, hiện tại Thượng Quan Hạo vẫn là thái tử, hắn và ngươi đều là đồ đệ của Thiên Sơn Xích Hà lão nhân, thì mưu lược túc nhiên sẽ có, nếu như ngươi đánh một Nguyệt Nhuõng quốc nhỏ, thứ nhất hắn sẽ coi đây là cái cớ, tập hợp các nước khác thảo phạt các ngươi, thứ hai hắn sẽ thừa cơ chia chén canh này, mà hành động này của ngươi, không thể nghi ngờ là đã giúp cho hắn được lợi.”

Thanh Dao bình tĩnh phân tích ra quan hệ lợi hại trong đó, Ngân hiên sắc mặt âm u, những điều này hắn đều nghĩ qua, thế nhưng không hướng Nguyệt Nhuõng quốc khai chiến, thì không có biện pháp đột phá tầng cản trở này, thất quốc vĩnh viễn vẫn duy trì hiện trạng, mà hắn nghe sư phụ nói, biết hắn có một kiếp nạn, nên mới thầm nghĩ sớm làm thỏa đáng tất cả, sau đó sẽ cho Nam An vương thống nhất đại vị, bởi vì phụ hoàng trước khi chết đói với mình ký thác kỳ vọng, chỉ cần thống nhất thất quốc, dù cho hắn thực sự tránh không khỏi kiếp nạn, hắn cũng có mặt mũi đi gặp phụ hoàng.

“Ta cũng có nghĩ qua, thế nhưng tìm không được cách nào đột phá tình trạng này.” Cái khó không phải là đánh thế nào, mà là làm thế nào phá được hiện trạng này, Ngân hiên sắc mặt bao phủ một tầng băng, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn phái người ẩn thân ở trong thất quốc, chỉ vì muốn tìm ra một lý do có thể khai chiến, thế nhưng thất quốc rất cảnh giới, mọi người ai cũng không muốn để lộ sơ hở ra.

“Nếu như ngươi giúp ta một việc, ta sẽ giúp ngươi tìm một cách đột phá, trợ ngươi thống nhất thất quốc.”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, lúc nàng nói lời này, ngũ khí ngao nghẽ lơ là, lơ đãng toát ra ngoài.

Ngân hiên nhìn nàng, một điểm cũng không nghi ngờ năng lực của nàng, bởi vì hắn đã nghe sư phụ nói qua, nàng kỳ thực không phải là nàng trước kia, mà chỉ là u hồn đến từ dị thế, mà hắn bị hấp dẫn chính vì nàng đến từ dị thế, thật muốn hỏi nàng, nàng vốn có tên gọi là gì, nhưng lại ngại làm nàng hoảng sợ, vì thế vẫn ẩn nhịn lại.

Nhưng nàng lại nói giúp hắn hoàn thành giấc mộng thống nhất thất quốc, thực sự làm cho hắn quá kinh ngạc, vì sao?

“Thanh Dao, ngươi không cần làm như vậy, ta cứu ngươi là cam tâm tình nguyện, không phải là vì muốn ngươi báo đáp.”

“Ta biết.” Thanh Dao nhẹ giọng mở miệng, nàng tin tưởng hắn, bởi vì hắn không phải cái loại người vì mộng tưởng mà có thể nói lời trái lương tâm, cũng không phải là người vì mộng tưởng có thể làm việc trái lương tâm, tất cả đều là hắn cam tâm tình nguyện, chính vì hắn cam tâm tình nguyện, cho nên nàng mới ra tay trợ giúp hắn, mà nàng giúp đỡ hắn là có điều kiện, có thể xem như hai bên cùng hợp tác, nàng vận dụng đầu óc, còn hắn thì xuất ra binh lực, đến lúc đó, hai người chia đều thiên hạ, mỗi người đều đạt được đều mình muốn.

“Ta có điều kiện.”

Thanh Dao nói xong, Ngân hiên chăm chú nhìn nàng, biết nàng tin tưởng hắn, trong lòng thật cao hứng, hắn thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng: “Ngươi nói đi.”

“Thứ nhất, giúp ta ra mặt, cùng Đan Phượng quốc nữ hoàng chào hỏi, lấy được giải được của Huyết hàng, ta không muốn để cho Vô Tình chết, thứ hai, ta đã xây dựng một tổ chức, tên là Phượng Thần cung, tương lai lúc thiên hạ thống nhất, Phượng Thần cung sẽ trở thành tổ chức lớn nhất Huyền Nguyệt, triều đình không được can thiệp bất cứ chuyện gì bọn họ làm, nhưng ta cũng cam đoan, sẽ không làm chuyện gì thương thiên hại lý.”

Ngân hiên nghe xong Thanh Dao nói, đôi mắt đồng sâu không lường được kia bắt đầu lấp lánh ánh sáng, lộ ra vẻ tiêu ý vui mừng.

Hắn vốn còn lo lăng, nếu mình thực sự trúng kiếp nạn mà không tránh thoát được, như vậy mẹ con các nàng phải làm sao bây giờ? Hiện tại không phải tốt rồi sao? Nàng có Phượng Thần cung hộ thân, một thân vinh hoa phú quý, hắn có cái gì mà không thể đáp ứng, tuy rằng sư phụ nói qua, nàng có thể hóa giải kiếp nạn của hắn, thế nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối, vì thế tất cả hãy thuận theo tự nhiên đi.

“Được, ta đáp ứng ngươi.”

Ngân hiên dùng sức gật đầu, kỳ thực hắn vẫn biết, nếu quả thật nàng muôn Phượng thần cung lớn mạnh, hoàn toàn có thể không cần giúp đỡ hắn hoàn thành giấc mộng, lấy được giải dược cũng không phải việc khó gì, thế nhưng nàng lại muốn trợ giúp hắn, bởi vì nàng từ trước đến nay là một người có ân tất bão, người đối với nàng tốt, nàng tất đối với người đó tốt, hắn vẫn luôn biết thế.

Ngân hiên tâm nặng trich, thái độ này của nàng, rất dễ bị thương tổn, nếu như có thể, hắn thực sự muốn cả đời bảo vệ nàng.

“Thành giao.”

Thanh Dao nở nụ cười, vươn tay ra, cùng Ngân hiên cầm một chút, hai người cùng nhau cười khẽ.

Chương 120.2

Gian phòng khó có được không khí ẩm áp tràn ngập, mà nàng cũng khó được lúc buông lỏng một ít, gần đây vì chuyện của Vô Tình, nàng chịu không ít tội, bất kể là tâm lý, hay là thân thể, Ngân hiên đã sớm nhìn ra, lúc trước hắn thật không nên để nàng ở lại, vì hắn nghĩ rằng Vô Tình nhất định sẽ cho nàng hạnh phúc, mình còn cảnh cáo Vô Tình, mặc dù hắn toàn tâm đối đãi Dao nhi, nhưng phải cam đoan người bên cạnh hắn không làm chuyện xúc phạm tới nàng, bởi vì một người sinh sống trên đời, cũng không phải là đơn độc, còn có một số việc đã định sẵn từ trước.

Lúc trước hắn vì điểm này, hơn nữa có những chuyện khác quanh mình, làm thương tổn nàng, đã khiến nàng một đi không trở lại, hắn mất đi thứ quý giá nhất.

Vô số buổi tối, hắn đều tự trách chính mình, trong lòng rất đau, từng nhiều lần hỏi mình, nàng rõ ràng là một người thiện lương, khi lần đầu tiên nàng

nhận sính lẽ của hắn, đã lập tức lấy ra một vạn lượng ngân phiếu cho nạn dân cải thiện cuộc sống, hắn đã bị hấp dẫn vì điều này, bởi vì trên đời có rất ít nữ nhân có thể coi tiền tài như cặn bã, chỉ cầu người khác sống được vui vẻ một tí.

Khi đó nàng bị nàng hấp dẫn, chỉ là bản thân không biết thôi, vì thế hắn mới có thể vào lúc đại hôn tự mình đi nghênh tiếp nàng, hoàng hậu của hắn.

Sau khi nàng rời đi, hắn nghĩ đã tới, nếu như không phải nàng, mà đổi thành một người khác, hắn có thể đích thân nghênh đón đến Kiền Thanh môn sao?

Đáp án là không, nguyên lai tất cả mọi việc đều bởi vì nàng, nên mọi thứ mới bất đồng như vậy.

Mà hắn trong vô tình đã làm sai nên mất đi rất nhiều thứ, hiện tại nàng có thể trở lại bên cạnh hắn hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là... nàng sống vui vẻ là được rồi, thế nhưng khi hắn thấy nàng đi theo Vô Tình, cuộc sống không được tốt, khuôn mặt kia càng ngày càng gầy thêm, làm cho đôi mắt đặc biệt lớn, ánh sáng trong đó không ngừng trôi rộng, tuy rằng nửa bên mặt có hồng ban, thế nhưng đối với hắn mà nói, lại không tồn hại chút nào bộ dáng vốn có của nàng, bởi vì trong đầu của hắn đã sớm ghi nhớ hình ảnh lúc ban đầu bọn họ gặp nhau, bộ dáng nàng tự cao tự đại, ngạo nghễ lanh tinh mà đối đãi với hắn.

“Tốt, chỉ cần Dao nhi vui vẻ là được rồi.”

Hắn nói, làm trong lòng Thanh Dao có một tia cảm động, đây là một câu nói gần đây nhất mà nàng nghe được cảm thấy vui vẻ.

“Được rồi, dựa theo kế hoạch mà làm đi.”

Thanh Dao đứng lên, nơi này là nơi mà Ngân hiên nghỉ ngơi, nàng xoay người đi ra ngoài, khi đi tới trước cửa, thì dừng lại bước chân như nhớ tới cái gì, liền nói : “Giúp ta tìm xem Vô Tình đang ở đâu.”

Nàng biết hắn nhất định cũng tới, kiên quyết sẽ tới nơi này.

Mà nàng lấy được giải được, tất nhiên phải cho hắn ăn vào, chỉ cần hắn sống tốt là được, nàng đã nghĩ kỹ, nàng không thể sống tiếp ở vô tình cốc, ở lại bên cạnh hắn nữa.

Bởi vì nàng sẽ trở thành mục tiêu của người nam nhân kia, như vậy, hắn và nàng cũng sẽ không dễ chịu chút nào.

“Ù, lấy được giải được, ta sẽ phái người đem người đưa qua đó.”

Trong phòng, thanh âm Ngân hiên vang lên, đôi mài phượng hép dài nhú lại, vì nàng mà đau lòng, tất cả kết cục này đều là tội nghiệp hắn làm ra, nếu như không phải lúc trước hắn quyết định sai lầm, nàng cũng sẽ không rời cung trốn đi, nhất định đã cùng Tiểu Ngư nhi ở lại trong cung, cả nhà bọn họ lúc này sẽ ở cùng một chỗ, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng mà hắn đã phá hủy hết thảy mọi thứ, còn làm hại nàng bị nhiều đau khổ như vậy.

Kỳ thực tất cả những điều nàng đòi hỏi, hắn toàn bộ cũng có thể cho nàng.

Nhưng hiện tại còn nghĩ những chuyện này thì có ích lợi gì? Ngân hiên nhắm lại đôi mắt, vẫn là nghĩ việc sau này đi, làm sau để nàng sống vui vẻ một chút mới là trọng yếu nhất.

Thanh Dao cũng không biết những lần quần trong lòng Ngân hiên, nàng kéo cửa ra đi ra ngoài, bên ngoài cửa, hai bên đứng vài người, đều là người nàng không biết, vài người vừa nhìn thấy nàng, cung kính cúi đầu, một lúc không biết nên xung hô như thế nào, đối với trên mặt nàng có hồng ban, họ cũng không có ngạc nhiên.

Tiểu Ngư nhi ở gian phòng, ngay sát vách phòng Ngân hiên, trước cửa, Mạc Sầu đang đứng, vừa nhìn thấy chủ tử đi tới, liền tiến lên đón, đỡ nàng đi vào gian phòng.

Tiểu Ngư nhi từ trên ghế nhảy xuống, nhìn nửa bên mặt Thanh Dao, mắt to lóe ra, cuối cùng tay chống nạnh, phẫn hận mắng lên.

“Cái tên cẩu tặc ghê tởm, đáng bị đày xuống địa ngục, thật không hiểu Vô tình vì sao không giết hắn, đối với phụ thân như vậy, mà lại không đành lòng hạ thủ, nếu như chịu giết hắn, nương làm sao lại bị hạ cỗ.”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng liên miên nói, Mạc Sầu lập tức vươn tay kéo nàng một chút, chủ tử sắc mặt càng ngày càng khó coi, tiểu thư nhỏ còn cố nói.

Tiểu Ngư nhi vừa tiếp xúc với ánh mắt Thanh Dao, lập tức dùng tay nhỏ bé che miệng lại, cẩn thận lắc đầu, tỏ vẻ chính mình lại quên mất. (TT:haha dễ thương thật, quả thật ta rất muốn tự viết một truyện về tiểu ngư nhi quá ^.^)

Thanh Dao không muốn suy nghĩ nhiều, mấy ngày nay bị giam ở sài phòng, ăn không ngon ngủ không yên, quả thật mệt chết đi, nàng chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, cái gì cũng không nghĩ, bởi vì càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng đau lòng, đã đau lòng vì Vô Tình, lại đau lòng cho chính mình, còn làm hại Ngân Hiên tự mình chạy đến Đan Phượng cứu nàng, may là hiện tại hắn dịch dung, bằng không chỉ sợ Đan Phượng sẽ có lý do khiêu chiến.

“Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ trước một chút.”

“Tốt, nương, người ngủ một chút đi.”

Tiểu Ngư nhi lập tức nhu thuận gật đầu, không hề nói bất luận cái gì không tốt nữa, cá tính của nàng luôn luôn thẳng thắn, vì thế đã quên nghĩ đến cảm thụ của nương, theo bản thân thật lòng mà nói, Vô Tình đối với các nàng xác thực rất tốt, không những dạy nương võ công, còn đem hoàng vĩ cầm trân quý nhất tặng cho nương, còn chứa chấp các nàng, còn cứu nương, đừng nói cá tính nương có ân tất báo, ngay cả người bình thường cũng không đành lòng xúc phạm tới Vô Tình.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại gặp một người cha như vậy.

Quan hệ cắt mãi không đứt này, làm loạn mạch suy nghĩ của nàng, làm nàng thật là có điểm giống như một bà thím nhiều chuyện ở xã hội hiện đại.

Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu rời khỏi gian phòng, Mạc Sầu giữ ở ngoài cửa, Tiểu Ngư nhi vô tình ngồi ở trên lan can dưới hành lang, khi nhìn thấy hình dạng này của nương, nàng vô luận như thế nào cũng cao hứng không nỗi.

Mà ở một chỗ khác của hành lang, điểm tiểu nhị dẫn một người đến gần, Mạc Sầu vừa nhìn thấy, không phải Mạc ưu thì là ai, không nghĩ tới Mạc ưu lại tìm được đến đây, thật sự là quá tốt, nàng vốn còn lo lắng cho hắn?

“Mạc Sầu, thật là các ngươi a, hôm qua ta ở khách sạn đối diện liếc một cái, thấy giống bóng dáng của ngươi, còn tưởng rằng hoa mắt? Không nghĩ tới thật là các ngươi.”

“Ân, chúng ta rất tốt, chủ tử đã được cứu ra.” Mạc Sầu hạ thấp âm lượng, chỉ

chỉ bên trong gian phòng, Mạc ưu lập tức nhỏ giọng truy vấn.

“Thế nào? Tất cả cũng khỏe đi, không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì.” Mạc Sầu lắc đầu, vẻ mặt nhăn nhó, Mạc ưu kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, nhìn sang Tiểu Ngư nhi bên cạnh, nếu chủ tử đã được cứu về, vì sao hai người này buôn bã iu xiù vậy, tự hồ như bị cái gì trọng đại dàn vặt.

Chương 120.3

Tiểu Ngư nhi từ trên lan can nhảy xuống, vẻ mặt sầu khổ mở miệng: “Nương bị nam nhân xấu xa kia hạ cổ, là xấu nhan cổ, trên mặt có một khối hòn ban thật to, biến dạng, thật làm cho người phiền muộn, cái đáng giết thiên đao kia, ta thật muốn lột da hắn, đem hắn tùng khói tùng khói bỏ vào nồi chảo nấu lên.”

Tiểu Ngư nhi hung hăng mở miệng, hắc đồng hiện lên sắc bén.

Mạc Sầu cùng Mạc ưu nhìn thấy lúu lưỡi, tiểu tổ tông này trưởng thành sơ rǎng không thể tuỳ tiện đắc tội nàng, bằng không tuyệt đối không có kết cục tốt.

“Người không có việc gì là tốt rồi.” Mạc Ưu khuyên giải an ủi các nàng, theo một góc độ khác mà nói, người không có việc gì là tốt rồi, xấu thì xấu đi. Nếu như đánh mất đi tính mạng mới là chuyện thương tâm.

“Ân.” Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi không nói nữa, giọng nói bên ngoài, từng chữ một đã truyền vào bên trong gian phòng, Thanh Dao nằm ở trên giường, động cũng không muốn động một chút, tuy rằng Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu vì nàng bị tổn thương mà thấy bất công, nhưng nàng cũng không nghĩ quá nhiều, xấu liền xấu đi, người trông mặt mà bắt hình dong, nàng chẳng đáng để ý tới, lúc này mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi...

Thanh Dao sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Mạc ưu, liền phân phó Mạc ưu chú ý hành động của Vô Tình, nàng còn không muốn gặp lại bọn họ, bởi vì Ngân Hiên vẫn không lấy được giải được, nàng đang đợi giải được, hiện tại gặp mặt làm cái gì, chỉ sợ lại trúng quỷ kế của người nam nhân kia, hắn nhất định sẽ phái người giám thị Vô Tình.

Ngân Hiên âm thầm mệnh lệnh Trường Định, bí mật gặp ngự sử đại phu của

Đan Phượng hoàng triều, cũng chính là sứ thần lần trước cùng đi với hoàng thái nữ Cơ phượng, nàng đã gặp qua Huyền đế, bởi vậy hắn muốn gặp nữ hoàng bệ hạ, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quả nhiên ngự sử đại phu được Trường Đinh bẩm báo, lập tức tiến cung bẩm báo chuyện này cho nữ hoàng bệ hạ, nữ hoàng kinh hãi, không biết Huyền đế bí mật đến Đan Phượng quốc là vì chuyện gì, nữ hoàng suốt đêm triệu tập vài tên trọng thần, thương lượng chuyện này.

Cuối cùng phái ra ngự sử đại phu thông tri Huyền đế, gặp mặt ở Nguyệt đình.

Ban đêm, Nguyệt đình, gió mát lay động, rèm trướng tung bay.

Bên ngoài đình đứng một hàng nội thi, còn có cung nữ, mỗi người đều cẩn thận, không dám khinh thường, nữ hoàng đang ở trong đình nghỉ ngơi, những người như bọn họ đều bị mệnh lệnh đứng cách xa đình một chút, nữ hoàng không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy.

Trên bầu trời, vài đạo bóng đèn thổi qua, tựa như một cơn gió, chớp mắt xuyên thấu sa mỏng, rơi xuống trong đình.

Một thân cuồng ngạo, tuấn mỹ khí phách, phảng phát hơi thở như chúa tể vạn vật thế gian, Huyền đế khôi phục diện mạo như cũ, lạnh lùng nhìn nữ tử trên ghế thượng thủ, Đan Phượng nữ hoàng đế hơn năm mươi tuổi, mặc quần áo minh hoàng phượng bào, thêu phượng hoàng kim tuyến, nhiều màu nhiều vẻ, khuôn mặt hơi béo phì, ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe lên kinh diễm, sau đó trở về bình yên như cũ, hậu cung người đẹp ba nghìn, mỹ sắc cǎn bản không ảnh hưởng không được nàng, chỉ bởi vì nam tử trước mắt, trên người mang theo khí phách vương giả, mà đây chính là khiếm khuyết của nam nhân nơi hậu cung của nàng, họ vẻ đẹp gì đều có, duy chỉ có thiếu khí phách dương cương.

Khí phách nam tử, bởi vì Đan Phượng quốc từ trước đến nay nữ nhân vi tôn, nam tử được nuôi ở trong khuê phòng, vì thế nam tử đều thanh tú dịu dàng, đâu còn có cái gì là khí phách, cho dù có khí phách, cũng sớm bị bào mòn.

“Người chính là Huyền đế.”

“Phải.” Mộ Dung Lưu Tôn, lạnh lùng gật đầu, vung tay lên, phía sau vài người thối lui ra ngoài đình, nhưng vẫn chưa ra khỏi đình, bọn họ sợ vị Đan

Phượng nữ hoàng này đối với chủ tử bất lợi, vì thế không thể lơ là được, bất quá có thể nhìn ra nữ hoàng rất có thành ý, tất cả bối phòng đều ở ngoài mười thước có hơn.

“Không biết ngươi tìm bốn hoàng vì chuyện gì?”

Nữ hoàng hơi lên tiếng, trời sinh uy nghi, ánh mắt càng lợi hại không gì sánh được, khí thế cũng không thua kém Mộ Dung Lưu Tôn.

Mộ Dung Lưu Tôn chậm rãi cười, lãnh mị mà âm trầm, chậm rãi mở miệng: “Ta đến, là muốn lấy của nữ hoàng một vật?”

“Vật gì vậy?”

Nữ hoàng ngũ khí có chút không tốt, hắn không phải cùng ngự sứ đại phu nói có việc quân cơ đại sự quan trọng muốn cùng nàng thương lượng sao? Nàng tưởng chuyện hai nước liên thủ, để tỏ lòng thành ý, mới có thể đem bối phòng đặt rất xa, không nghĩ tới Huyền đế vừa nói ra khỏi miệng lại cùng nàng đòi một vật, lập tức thần sắc âm u, ánh mắt hiện lên ánh sáng lạnh khiếp người.

“Ngươi cùng bốn hoàng muốn lấy cái gì?”

“Ta mà nói một chuyện xưa kề cho nữ hoàng nghe, nữ hoàng nghe xong sẽ hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối.”

Mộ Dung Lưu Tôn đó có thể thấy được này nữ hoàng đã có chút không kiên nhẫn, khéo môi câu ra nụ cười nhạt, lúc trước nhìn thấy hắn, nàng không phải có vẻ mặt cao hứng sao? Trước sau chuyện biến lại quá nhanh, nghĩ đến nàng đem bối phòng đặt rất xa như vậy, chẳng lẽ nàng cho rằng, hắn là tìm đến nàng là nói chuyện hợp tác, nữ nhân này dã tâm cũng không nhỏ đâu.

“Bốn hoàng nếu có chuyện trọng yếu gì, cũng không cần Huyền đế phải nhàn hạ bận tâm, lại còn không quản đường xa chạy đến Đan Phượng đến kể chuyện xưa cho bốn hoàng nghe, hay là ngươi dụng tâm kín đáo đi?”

Nữ hoàng một lời vừa nói ra, khẽ nheo mắt lại, tinh quang bắn ra bốn phía, đầy rẫy hồ nghi ở trong đó, Mộ Dung Lưu Tôn lơ đãng, chậm rãi mở miệng.

“Đây là một câu chuyện cũ của hai mươi mấy năm trước, có một nữ hoàng sủng ái hai người nam phi, đồng thời làm cho hai người nam phi uống nước

sinh con trong cung, đây là cung đình bí thuật, sau đó cùng lúc thụ thai, không nghĩ tới hai gã nam phi đều mang thai, nữ hoàng đồng ý, mặc kệ là ai trong hai người sinh hạ hoàng nữ, thì sẽ là hoàng thái nữ, sau này sẽ là nữ hoàng, sinh hạ trước chính là hoàng thái nữ, sinh sau sẽ là vương gia, ai ngờ trong đó có một nam phi tâm cao khí ngạo, sinh hạ hoàng tử trước, vị nam phi kia không cam lòng địa vị chính phu rơi vào tay người khác, thế là liền trộm long tráo phụng, đổi một nữ tử tiên cung, mà đem huyết mạch chân chính của hoàng thất vứt ở nơi hoang dã.”

Huyền đế nói đến đây, thì dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ hoàng đế đối diện, nàng là người khôn khéo đến bậc nào, rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận chuyện này, mở to hai mắt khó có thể tin.

“Ý tú của Huyền đế, lúc đầu hoàng phu sinh hạ chính là hoàng tử, mà không phải hoàng nữ.”

“Đúng vậy.”

Huyền đế trầm giọng mở miệng, nữ hoàng đột nhiên đứng dậy, sắc mặt đại biến, nàng không tin ở chính noi của mình, lại phát sinh ra chuyện gièm pha này, lại chuyện buồn cười nhất của hoàng thất, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không tin tưởng, mục đích của nam nhân này là gì, nàng lạnh lùng căm tức nhìn Mộ Dung Lưu Tôn.

“Ngươi lén lén lút lút đến Đan Phượng, rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Ta muốn như thế nào, nên hỏi một chút nữ hoàng bệ hạ rốt cuộc đã làm chuyện gì? Mặc cho một hậu cung tham gia vào chính sự, hắn lại bắt đi hoàng hậu của ta, làm hại Thanh Dao hiện tại trúng cổ thuật, chẳng lẽ nữ hoàng không biết chính phu của ngươi có chút dị năng đặc thù sao? Hắn không chỉ hại hoàng hậu của ta, còn hại nhi tử thân sinh của ngươi, ta tiến cung, chính là vì muốn lấy giải được, hi vọng nữ hoàng xử lý tốt chuyện này.”

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nghĩ tới Thanh Dao phải chịu khổ, quanh thân lanh chimpl, hàn ý se lạnh, âm trầm tựa như quỷ sứ trong địa ngục âm u.

Nữ hoàng bị kinh ngạc rồi, con ngươi âm u nhìn Huyền đế, hi vọng nhìn thấy hắn đang nói đùa, hoặc là trêu chọc nàng, nhưng vẻ mặt của hắn cực kỳ chăm chú, nói cách khác, Huyền đế sớm đã xuất hiện ở đây, là bởi vì Đan Phượng quốc chính phu dám hạ cổ hoàng hậu của hắn, trả lại cho đứa nhỏ bị

hắn tống xuất ra ngoài giải cỗ.

Nữ hoàng mê man, Văn Bác luôn luôn là một người nhu thuận, làm sao mà làm ra loại thủ đoạn độc ác này? Tất cả mọi chuyện phát sinh lúc nào, mà nàng một điểm không biết.

Tiểu đình rơi vào vắng vẻ, đúng lúc này, rất xa truyền đến thanh âm ôn nhu nhẫn nhại.

“Nữ hoàng có ở bên trong không?”

“Có, hoàng phu nương nương.”

Thanh âm nội thị cung kính vang lên, nữ hoàng sắc mặt rất lạnh, hắc đồng giống như băng hàn, lạnh lẽo mệnh lệnh: “Cho hắn vào đây.”

“Dạ, nữ hoàng bệ hạ.”

Có cung nữ lên tiếng trả lời, rất nhanh từ trên thêm đá bạch ngọc đi xuống, bước tới bên người Hoa Văn Bác thi lễ, cung kính mở miệng: “Nương nương, nữ hoàng cho mời, mời theo nô tỳ vào.”

Hoa Văn Bác nghe được thanh âm trong đình bay ra ngoài, đáy lòng cảm giác được một cỗ bất an, tựa hồ có bóng ma gì đó đang bao phủ hắn.

Hắn bất động thanh sắc theo thân ảnh cung nữ đi lên bạch ngọc thềm đá, người còn chưa tiến vào, liền cảm nhận được sát khí trong tiểu đình, càng phát ra cẩn thận hơn, hắn bình tĩnh bước vào, ngược mắt nhìn về phía nữ hoàng bệ hạ, sắc mặt của nàng rất khó coi, đôi mắt đen lóe ra hỏa hoa phẫn nộ, đôi môi khêu gợi nhêch lên, cho thấy tâm tình của nàng có bao nhiêu là xấu.

Chương 120.4

“Văn Bác tham kiến nữ hoàng.”

Nữ hoàng vẫn đối với hắn yêu thương sủng ái, thế nhưng lúc này đây lại không cho hắn đứng lên, mà bắt hắn phải quỳ, điều này đối với một nam nhân tâm cao khí ngạo, là một loại đả kích không thể nghi ngờ, lúc không có người, hắn mặc cho nàng xử phạt, thế nhưng làm trò trước mặt ngoại nhân, mặt mũi của có thể nói đã mất hết.

Hoa Văn Bác hàm răng cắn chặt, vẫn không nhúc nhích, hơi ngẩng đầu, theo khe giữa nhìn sang, chỉ thấy bên cạnh nữ hoàng đang ngồi một tuấn mỹ nam tử, người nam nhân này mày như sương tài, đôi mắt như sao, quanh thân khí phách, thật giống như một lưỡi dao sắc bén mang theo sát khí, chỉ cần liếc nhìn một cái là khiến cho người ta cảm nhận được sát khí dày đặc.

Hoa Văn Bác suy đoán, chẳng lẽ nữ hoàng thích nam tử này, nghĩ đến đây, hắn thấy một mảnh ác hàn, chẳng lẽ nàng ngại hắn già nhan sắc suy tàn, phải biết rằng nàng cũng không còn trẻ tuổi, vậy mà vẫn thích loại công tử trẻ tuổi này, thật là một sắc nữ, Hoa Văn Bác khinh thường nghĩ.

“Ngươi bắt Đại Huyền hoàng hậu sao? Lại còn hạ cổ cho nàng, có việc này hay không?”

Nguyệt Đinh vang lên thanh âm lạnh lùng tàn nhẫn, Hoa Văn Bác cả kinh, rất nhanh ngẩng đầu quét nhìn về phía nam tử kia, Đại Huyền hoàng hậu, chẳng lẽ nữ nhân kia lại là Huyền Nguyệt hoàng hậu đã hưu đế, không nghĩ tới đúng là nàng, nghe đồn nữ nhân này túc trí đa mưu, tâm kế cao thâm, không ngờ hắn lại bỏ quên tin tức này, thật là đáng chết, nhìn nữ nhân kia đối Vô tình năng tình cảm như vậy, nếu như lúc đó đem nàng lợi dụng, chỉ sợ là đối với hắn càng có lợi, nhìn vẻ gương mặt khó coi đang ngồi trên cao, hắn thật là hối hận muốn chết.

Ngay cả câu hỏi của nữ hoàng cũng quên trả lời, nữ hoàng sắc mặt càng phát ra xâu xí, thanh âm lạnh hơn.

“Hoa Văn Bác, bôn hoàng hỏi ngươi có việc này hay không?”

Hoa Văn Bác cả kinh, phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu lên nhìn sang, muốn phủ nhận, nhưng việc hiển nhiên là đêm hôm đó nữ nhân kia đã bị người nam nhân trước mắt này cướp đi, chẳng lẽ hắn là Huyền Nguyệt hoàng đế.

Nếu như mình phủ nhận, hắn sẽ đem nữ nhân kia mang đến, nữ hoàng nhất định càng tức giận, lập tức Hoa Văn Bác dịu ngoan mở miệng.

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ không biết đó là Huyền Nguyệt hoàng hậu, cho nên mới động thủ.”

Nữ hoàng vừa nghe thấy, giận dữ, trước không nói vì sao cấp hắn hạ cổ Huyền Nguyệt hoàng hậu, hắn là một hậu phi lại cùng nữ tử khác quần quýt

không rõ, riêng điểm này thì đã vi phạm quy củ cung đình, hơn nữa hắn còn tàn nhẫn như vậy, ngay cả con mình mà cũng bỏ thuốc.

“Còn có một việc, trẫm muốn hỏi ngươi, ngươi lúc đầu sinh hạ chính là một hoàng tử, phải không?”

Nữ hoàng thanh âm thật giống như quỷ sứ từ địa ngục âm trầm lãnh mị, sắc mặt dữ tợn căm tức nhìn hắn, nếu như hắn nói ra là thật, chỉ sợ nàng sẽ không tha cho hắn, thế nhưng không nói, nam nhân này tất nhiên sẽ không để yên, không có khả năng không hề chuẩn bị, nếu như Vô Tình vừa hiện thân, nhất định sẽ là chuyện xấu, kỳ thực ai cũng không biết nhưng hắn biết, Vô Tình, mặc dù tên là Vô Tình, nhưng kỳ thực hắn đáy lòng vẫn mong chờ thân tình, nếu như nữ hoàng nhận hắn, chỉ sợ hắn sẽ trở về, vậy đến lúc đó chỉ sợ mình chết sẽ càng khó coi.

Hoa Văn Bác một phen suy nghĩ trước sau, cuối cùng quyết định trước sám hối.

“Bẩm nữ hoàng, là nô tì làm sai, năm đó đã đem hắn đưa đi, nô tì vẫn rất hối hận, cho nên muốn đón hắn tiến cung, ai ngờ hắn không muốn trở về, nô tì mới phải bỏ thuốc cho hắn, mục đích chính là làm cho hắn hồi cung.”

Nữ hoàng vẫn luôn sủng Hoa Văn Bác, nhìn hắn thật sâu sám hối, hơn nữa từ lâu đã nghĩ đến bù đắp, trong lòng hòa hoãn một ít, bất quá trên mặt vẫn lạnh như trước, âm trầm mở miệng: “Ngươi lập tức đem giải được cỏ giao cho Huyền đế, về phần hài tử kia, ngươi phải dùng chân tình cảm động hắn, hắn tất nhiên sẽ trở lại.”

Nữ hoàng cảm khái, kỳ thực lúc đó nàng cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, nào biết đâu lại gây thành tội lỗi như vậy, trong hậu cung của nàng có rất nhiều hoàng tử, nàng cũng không có bạc đãi những hài tử này, ai biết chuyện tình lại biến thành như vậy.

“Dạ, nữ hoàng.”

Hoa Văn Bác biểu hiện rất thống khổ, giọt nước mắt tinh tế theo khói mắt lưu lại, như mưa rơi xuống, nhìn thấy cũng đau lòng.

Bất quá một chiêu này đối với nữ hoàng có tác dụng, còn đối với Mộ Dung Lưu Tôn thò ơ lạnh nhạt thì một điểm hiệu quả cũng không có, ngược lại hắn cau mày một chút, nam nhân này chính là đang diễn trò, sám hối của hắn

hoàn toàn không đạt tới đáy mắt, như vậy mà cũng thật lòng hối hận sao? Hơn nữa nếu như hắn nhớ không lầm, thủ đoạn của nam nhân đối với Vô Tình là cỡ nào tàn nhẫn, biết rõ hắn khát vọng thân tình, lại vẫn tìm mọi cách dồn vặt Vô Tình, tên này căn bản nên xuống địa ngục, bất quá mình lười quản chuyện trong hoàng thất của bọn họ, nghĩ vậy liền âm hàn cứng rắn mở miệng.

“Ta muốn là giải được, không phải sám hối.”

Hoa Văn Bác vừa nghe nam nhân này nói, phẫn hận không ngót, bất quá không đợi nữ hoàng mở miệng, liền từ tay áo lấy ra hai loại giải được, hắn liếc mắt nhìn, sau đó cung kính mở miệng: “Đây là giải được, ta đã sớm chuẩn bị tốt để đưa cho bọn hắn.”

Tựa hồ hết thảy tất cả hắn đều sớm đã có chuẩn bị, nữ hoàng tức giận lại tiêu mất một ít, lạnh lùng phát tay, lập tức có cung nữ đi tới, tiếp nhận giải được, đưa tới trong tay nữ hoàng, mà thanh âm nữ hoàng cũng đồng thời vang lên.

“Ngươi đi lãnh cung tư quá đi, nếu như hài tử kia đồng ý tha thứ cho ngươi, nguyện ý trở về, thì ngươi sẽ trở về điện các của ngươi, bằng không, không cho phép ra khỏi lãnh cung nửa bước.”

Hoa Văn Bác quá sợ hãi, kêu lên: “Nữ hoàng.”

Hắn sở dĩ phải mệt nhọc diễn trò như thế, là nghĩ làm cho nàng thả hắn một con ngựa, sớm biết rằng có kết cục như vậy, hắn đều lười diễn, ngẩng đầu lên, rất nhanh nhận được ánh mắt uy nghi của nữ hoàng, hai mắt như đúp cẩm túc nhìn hắn, lập tức không dám cái gì nữa, tuy rằng cổ thuật của hắn lợi hại, thế nhưng nữ hoàng vô công cao cường, hơn nữa tính cảnh giác thập phần cao, cũng không phải dễ đối phó, qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn sống một mình, chỉ lúc sủng hạnh bọn họ, mới đi tới cung điện của bọn hắn, hơn nữa rất nhanh liền đi, vì thế hắn vẫn tìm không được cơ hội hạ thủ, không nghĩ tới cuối cùng vẫn phải đi vào lãnh cung.

Hắn không cam lòng, Hoa Văn Bác âm thầm thề, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Huyền đế vẫn ngồi ngay ngắn bên cạnh nữ hoàng, con ngươi u ám bất minh, cao ngạo đứng dậy, tư thái ưu nhã rời đi.

Nguyệt định, nữ hoàng đem hai loại giải được đưa tới trên tay Huyền đế, chậm rãi mở miệng: “Đưa cái thuốc này cho hài tử kia đi, cũng xin hắn tha thứ cho sơ sẩy của ta, nếu như hắn nguyện ý trở về, ta sẽ bồi thường hắn.”

Đây là nàng nợ hắn.

Huyền đế không nói lời nào, đưa tay tiếp nhận giải dược, nhò ngọn đèn trong đình, nên hắn nhìn trên hai vỏ bao giải dược, có viết một vài chữ, liếc mắt một cái là phân biệt được giải dược của cái gì.

Huyền đế đứng lên, ôm quyền tạ ơn nữ hoàng.

“Nếu như thuốc này vô ích, chỉ sợ còn phải làm phiền nữ hoàng bệ hạ.”

“Được.” Nữ hoàng phất phất tay, hắn thân mình nhất lau, dãn mấy tên thủ hạ trong đình, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm, nữ hoàng mệt mỏi rã rời nhìn hết thảy trước mắt, chẳng lẽ nàng thực sự già rồi, rất nhiều chuyện xử lý đều có điểm lực bất tòng tâm.

Đêm càng ngày càng sâu, đầu xuân thời tiết còn thật lạnh, thủ hạ ngoài đình đi tới, cung kính mở miệng: “Nữ hoàng, hồi cung nghỉ ngơi đi.”

“Được, đi thôi.” Đoàn người biến mất ở bên trong Nguyệt đình, hoàng cung to như vậy rơi vào một mảnh vắng lặng.

Vọng Nguyệt lâu, bên trong một tòa tiểu lâu độc lập, trong gian phòng xa hoa nhất, một thân hoa y Mộ Dung Lưu Tôn, phỏng đãng dựa vào trên nhuyễn tháp, tư thái tùy ý, mê người đến cực điểm, thế nhưng đôi mắt khẽ ló đãng lưu chuyển ánh sáng quý dị, làm cho người ta không dám nhìn thăng.

Ngoài cửa vang lên thanh âm trầm ồn: “Hắn có ở đây không?”

Thanh âm lành lạnh vừa vang lên trong, hắc đồng hiện lên ánh sáng, rất nhanh mở miệng: “Vào đi.”

“Dạ, chủ tử.” Thuộc hạ mở cửa phòng, mời nàng cùng tiểu công chúa tiến vào, sau đó đóng cửa lại, Mạc Sâu cùng Mạc Ưu hai người giữ ở ngoài cửa, Thanh Dao nhìn nam tử trong phòng, vẻ mặt tùy ý cuồng nhiệt, khuôn mặt hắn lúc này tuấn mỹ tựa như một khối thượng đẳng mỹ ngọc, trơn bóng, mịn màng.

Hắn chính là Huyền đế Mộ Dung Lưu Tôn, đêm qua vào trong cung gặp nữ hoàng, sau khi trở về cũng không có dịch dung, nhìn hình dạng này của hắn, Thanh Dao có một trận hoảng thần, bất quá rất nhanh phục hồi tinh thần lại,

ngồi vào chỗ của mình đối diện với hắn, nhưng Tiếu Ngư nhi ở một bên đã rất nhanh nhảy đến trước mặt hắn, trên dưới trái phải quét mắt liếc hắn một cái, thoả mãn gật đầu.

“Phụ hoàng, ngươi như vậy dễ nhìn hơn nhiều.”

Mộ Dung Lưu Tôn không khỏi nở nụ cười, mặt mày càng phát ra mị hoặc, nếu so đo với hắn tuấn mỹ, sắc mặt của nàng lại có hồng ban trahi rộng, nghĩ vậy nên cả khuôn mặt đều âm trầm lại, Tiếu Ngư nhi tựa hồ cũng nghĩ đến điểm này, khen xong phụ hoàng, quay đầu nhìn nàng, chu môi, không nói được một lời.

Thanh Dao thanh nhã cười: “Làm sao vậy? Không phải là lớn lên xấu một chút thôi sao, cũng không phải không thể gặp người.”

Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi sâu thẳm đi xuống, tà cuồng mở miệng: “Tiếu Ngư nhi đừng lo lắng, phụ hoàng đã lấy được giải dược, nương ngươi rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Chương 120.5

Tiểu Ngư nhi vừa nghe thấy, sớm hưng phấn quay đầu nhìn Huyền đé, nhìn hắn cười bí hiểm, nàng liền vươn tay nhỏ bé phấn nộn: “Phụ hoàng, vậy giải được đâu?”

Huyền đé lấy ra giải dược, một viên đan được bọc ở bên trong tờ giấy trắng, trên tờ giấy trắng viết Xấu Nhan giải.

Thanh Dao từ trong tay Tiểu Ngư nhi tiếp nhận giải dược, lóe lên một tia nghi hoặc, theo hiểu biết của nàng với người nam nhân kia, hắn là không thể nào đơn giản giao ra giải dược, vì sao Mộ Dung Lưu Tôn dễ dàng lấy được giải dược vậy?

Nam nhân trên nhuyễn tháp, thanh âm thấp thuần như rượu vang lên: “Dao nhi an tâm dùng đi, ta đã cho thủ hạ kiểm tra qua, không phải độc dược.”

Đoạn Hồn y thuật tuy không bí hiểm bằng quý y Vô tình, nhưng lại đủ để phân rõ xem thuốc này có phải là giải dược hay là độc dược.

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, ngừa đầu ăn vào thuốc, giải dược vừa vào miệng, liền dẫn tới một cỗ thơm ngát, thân thể nóng nồng ấm áp, kéo đến toàn thân,

mà trong phòng, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Tiểu Ngư nhi nhìn chằm chằm mặt của nàng, nhìn trên mặt của nàng hơi thâm xuất mồ hôi, hồng ban kia thực sự chậm rãi lui xuống, hai phụ tử lập tức thở dài một hơi, cả hai đều rất cao hứng.

Tiểu Ngư nhi phát ra hoan hô: “Nương, ngươi thực sự không có việc gì, thật tốt quá, lại thành một giai nhân khuynh quốc khuynh thành.”

Mộ Dung Lưu Tôn mím môi cười yếu ớt, cũng không có hành động đặc biệt gì, dù cho trên mặt nàng có hồng ban, ở trong mắt của hắn, nàng vẫn là hào quang bắn ra bốn phía, mê lực kinh người, bất quá cô gái trước mắt đúng là người trong lòng hắn, ánh mắt không khỏi chuyên sâu, liếc mắt một cái liền không thể dời đi được.

Thanh Dao không tự chủ vươn tay chạm đến mặt mình, hồng ban thực sự biến mất sao? Trong lòng của nàng mơ hồ có chút cao hứng, nữ nhân luôn luôn thích chính mình đẹp, bất quá điều nàng quan tâm lúc này không phải cái này, mà là một chuyện khác.

“Hoàng thượng, vậy giải được của Vô tình?”

“Đều lấy được.” Thanh âm trầm ấm nội liễm vang lên, một bao giải được khác, vững vàng rơi vào trên tay Thanh Dao, Thanh Dao cầm ở trong tay, ngược mặt mặt mày nhuộm cười, nhàn nhạt mở miệng: “Cám ơn ngươi, hoàng thượng, ta đem giải được đưa qua đó xong, chúng ta liền rời khỏi đây, trở về Huyền Nguyệt”

Nàng rất nhớ gia đình mình ở kinh thành, tốt xấu gì còn có một thừa tướng phụ thân, ở bên ngoài phiêu lưu một thời gian, cũng có một loại tình cảm nhớ nhà, tuy rằng nàng vốn cũng không thuộc về nơi đây, thế nhưng là người luôn luôn phải có một nơi, trước đây, người nàng dựa vào là Vô tình, hiện tại lại phát hiện, bọn họ dựa vào nhau, nhưng cũng thương tổn lẫn nhau, chẳng thà bảo trì một khoảng cách, để cho người khác không cách nào lợi dụng được.

Vô tình vĩnh viễn không có cách nào ra tay đối với phụ thân của hắn, mà nàng chỉ biết trở thành sự uy hiếp của hắn mà thôi.

“Ta đưa nàng qua đó.”

Huyền đế thân hình khẽ động, người đã đứng lên, thân ảnh cao to tượng

ngọn núi nhỏ sừng sững đứng ở trong phòng, quanh thân hào quang bắn ra bốn phía, cái loại giơ tay nhắc chân, liền khiến người khác chấn động nhân tâm.

“Vẫn là ta một người qua đó đi.”

Thanh Dao chậm rãi mở miệng, nàng không biết Vô tình hiện tại thế nào?

Nếu như Mộ Dung Lưu Tôn xuất hiện, có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn hay không, đây là một lần gặp mặt cuối cùng của nàng và hắn, nàng không hy vọng hắn có điều gì thương tâm.

“Ta không đi vào, chỉ ở trên xe ngựa chờ nàng.”

Huyền đế lời nói vừa xong người đã đi ra ngoài, mang theo cường đại khí phách, căn bản không cho Thanh Dao cự tuyệt hắn, Thanh Dao bất đắc dĩ đứng dậy dẫn Tiểu Ngư nhi cùng theo sau thân ảnh phía trước, ngoài cửa có giọng nói vang lên: “Chủ tử.” Trường Đinh cùng Đoạn Hồn kêu một tiếng, ngẩng đầu thấy Thanh Dao ở phía sau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên xưng hô như thế nào, bởi vì nữ nhân này đã hưu hoàng thượng, hoàng thượng cũng không có đặc biệt nói gì về thân phận của nàng, bất quá vừa nhìn thấy Tiểu Ngư nhi, lập tức cung kính kêu một tiếng: “Tiểu công chúa.”

Tiểu Ngư nhi gật đầu một cái, theo sau Thanh Dao, đi xuống lầu dưới, Mạc Sầu cùng Mạc ưu theo sát phía sau, đoàn người hạo hạo đãng đãng đi xuống lầu.

Từ cửa hông lên xe ngựa, bởi vì Mộ Dung Lưu Tôn có khuôn mặt tuấn mĩ làm người khác chú ý, hơn nữa ở Đan Phượng quốc, nữ hoàng dường như đã biết, làm sao có thể giả không biết, chỉ sợ sớm đã phái người đang âm thầm giám thị mấy người bọn hắn, vì thế bọn họ vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn.

Huyền đế chăm chú nhìn phía Thanh Dao, ánh dương quang theo rèm xe xuyên thấu vào, chiếu lên khuôn mặt của nàng, trắng noãn không một điểm ty vết nào, xinh đẹp động lòng người.

Trong đầu Mộ Dung Lưu Tôn, không khỏi hiện lên hình ảnh lúc bọn họ đại hôn, mình còn có chút không cam lòng, nếu như có thể, hắn thật muốn một lần nữa cười nàng, dùng cái hôn lễ của các nàng ở thế giới kia, một lần nữa

cử hành lại.

Bên trong xe ngựa rất yên tĩnh, Thanh Dao yên lặng không nói được một lời, nàng đang suy nghĩ xem làm sao cùng Vô Tình nói chuyện rời khỏi, mặc kệ Vô Tình từng đối đãi với phụ thân hắn như thế nào, hoặc là làm hại nàng chịu khổ bao nhiêu, nhưng nàng vẫn chưa quên một việc, vỗ công của mình là hắn dạy, hắn đem hoàng vĩ cầm trân quý đưa cho nàng, còn đem bí mật của tổ chức đưa cho nàng, đây tất cả hết thảy, đều là sự ban ân lớn lao, mặc dù nàng vì hắn làm nhiều hơn nữa, cũng không quá đáng.

Thanh Dao ánh mắt yếu ớt âm thầm, thăng đến khi xe ngựa ngừng lại, bên ngoài có thanh âm cung kính của Mạc ưu: “Chủ tử, tới rồi, Vô Tình công tử ngụ ở trong khách sạn này.”

Nói xong, Mạc Sầu nháu lèm rèm xe, vươn tay qua đỡ Thanh Dao xuống xe, Tiếu Ngư nhi vốn cũng muốn xuống, thế nhưng Thanh Dao ngăn trở nàng, thanh âm đậm nhiên như nước vang lên: “Ta rất nhanh liền ra, các ngươi cứ ở chỗ này chờ đi.”

“Ân.” Huyền đế gật đầu một cái, lôi kéo tay của Tiếu Ngư nhi, mâu quang của hai người sâu u đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Ánh dương quang chói mắt, rơi ở phía cửa đại sảnh, khách sạn này, tuy rằng không bằng đại túu lâu khí phái, nhưng vẫn người đến người đi khá nhiều, hơn nữa trang hoàng cũng rất đẹp đẽ, nên không đơn thuần là một nhà khách sạn nhỏ nhở, lúc này trời gần buối trưa, vì thế người ăn rất nhiều, Thanh Dao y phục như tuyết, dung mạo xuất chúng, thoảng cái hấp dẫn được rất nhiều người nhìn sang, đa số là những ánh mắt đố kị, bởi vì Đan Phượng quốc là thiên hạ của nữ tử, trong số những người đến người đi. Đa phần đều là nữ nhân, mà nam tử đều được nuôi ở trong khuê phòng.

Điếm tiểu nhị rất nhanh chào đón, là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi, vung khăn mặt trên vai, nụ cười dịu dàng nhìn nữ tử cao nhã động người trước mặt, cung kính mở miệng.

“Khách nhân là muôn ăn sao?”

“Ta muôn gặp Vô Tình công tử?”

Thanh Dao cũng không cùng điểm tiểu nhị quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói ra mục đích của mình, điểm tiểu nhị kia mặc dù có chút thất

vọng, nhưng tốt xấu gì vẫn là khách nhân tới cửa, cũng không dám chậm trễ, cười mỉm miệng: “Nguyên lai là tìm Vô tình công tử, được, xin mời đi theo ta.”

Điểm tiểu nhị ở phía trước dẫn đường, đem hai người các nàng tiến vào khách sạn, trong đại sảnh lầu một, rất nhiều người đang dùng cơm, màu hồng liễu lục, xá tử thiên hồng, đại bộ phận y phục đều là màu hồng, một ít còn phối thêm màu xanh lá, thật có loại cảm giác âm thịnh dương suy, những nữ nhân kia vừa nhìn thấy Thanh Dao xuất sắc như vậy, có ước ao, có ghen ghét, đủ loại ánh mắt bắn qua đây, Thanh Dao miễn cưỡng nhìn lướt qua, không tự ti cũng không kiêu ngạo theo điểm tiểu nhị lên lầu.

Kỳ thực khách sạn này, ngày xưa cũng không có náo nhiệt như thế, chỉ là bởi vì có lời đồn đãi, trong khách sạn này có một nam tử xinh đẹp tựa trích tiên đang ở, những nữ nhân này là vì muốn thấy tuấn dung, vì thế mới hướng khách sạn này mà tới, ai biết lại không gặp được, bất quá nhìn điểm tiểu nhị dẫn nữ nhân này hướng nhau giữa lầu hai mà đi, không khỏi cúi đầu suy đoán, nữ nhân này có thể nhìn thấy được tuấn công tử kia hay không.

Bên trong gian phòng trang nhã ở lầu hai, điểm tiểu nhị vừa gõ cửa, gian phòng ngay lập tức bị người bên trong mở ra, ra ngoài đúng là Minh Nguyệt, hàn vòn có biểu tình rất hung ác, thời điểm đối mặt với Thanh Dao, thoáng cái hàn ngắt ngắn cả người, hơn nửa ngày mới lắp bắp mở miệng.

“Ngươi không sao chứ.”

Thanh Dao gật đầu: “Ta không sao.” tiếng nói nhu thuận vừa vang lên, người trong phòng liền nghe được toàn bộ, nhất là Vô tình, kích động mở miệng: “Để cho nàng đi vào đi.”

“Dạ, công tử.” Minh Nguyệt quay đầu lại lên tiếng, kéo cửa ra để cho Thanh Dao cùng Mạc Sầu đi vào, phất phất tay ý bảo điểm tiểu nhị rời đi, điểm tiểu nhị lúc rời đi, còn không quên kiêng đầu ngón chân nhìn vào bên trong phòng, cuối cùng mới cảm thấy mĩ mãn mà rời đi.

Gian phòng an tĩnh lại, ba nam nhân đồng loạt nhìn Thanh Dao, họ cảm thấy rất kinh ngạc, Hoa Văn Bác lại không làm臊 hận nàng, đây là vì sao?

“Ngươi không sao chứ?” thanh âm Vô tình khàn khàn vang lên, Thanh Dao lắc đầu, bước bộ nhẹ nhàng tiêu sái đến cái ghế đối diện hàn ngòi xuống, nhu hòa cười rộ lên: “Làm hại ngươi lo lắng, ta đến, là mang giải được đến cho

ngươi, giải được Huyết cổ ta đã lấy được.”

Thanh Dao thanh âm vừa rơi xuống, Vô Tình chưa nói cái gì cả, chỉ là bình tĩnh nhìn nàng, khóc môi xả ra nụ cười.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt lại có vẻ rất kích động, rất nhanh mở miệng: “Thật vậy chẳng? Thực sự lấy được giải được.”

Thanh Dao im lặng gật đầu, lấy ra đan được màu hồng, đưa tới trên tay Thanh Phong, mâu quang thanh minh thấu triệt, khóc môi ôn hòa cười: “Cho công tử ăn vào đi, chỉ cần hắn không có việc gì thì tốt rồi.”

“Cám ơn ngươi Mộc cô nương.” Thanh Phong cảm động mở miệng, nếu như công tử không có việc gì thì tốt rồi, hắn nhất định sẽ cảm tạ lão thiên gia, công tử nhà bọn họ chịu khổ đã nhiều, lão thiên phải tha thứ hắn một chút, ngàn vạn không nên lại dằn vặt hắn.

“Công tử, ngươi xem một chút đây là giải được sao?”

Thanh Phong đem được hoàn đưa tới trên tay Vô Tình, Vô Tình bất động thanh sắc tiếp nhận, chỉ liếc một cái, liền gật đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Đúng vậy, đây là giải được.”

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt nghe xong lời của hắn, sớm cao hứng nở nụ cười, một người rót nước đến, một người đứng ở bên cạnh hắn, ngay cả Thanh Dao cùng Mạc Sầu cũng thật cao hứng, trên mặt có ôn nhu cười, chậm rãi mở miệng: “Chỉ cần ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

Trên khuôn mặt tinh xảo của Vô Tình tựa như một đóa hoa nở rộ, mặt mày mỉm cười, để cho bọn họ giúp mình ăn được hoàn vào.

“Ngươi làm sao có được đan hoàn này.” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng tựa như một trận gió, đan hoàn của người nam nhân kia không phải lấy được dễ như vậy, nàng làm như thế nào lấy được?

“Ta cho người ta tiến cung đi tìm nữ hoàng, nữ hoàng biết sự tồn tại của ngươi, nàng hi vọng ngươi trở lại trong cung, sau này ngươi sẽ không hề độc thân nữa, sẽ có rất nhiều thân nhân.”

“Thế nhưng lại không có ngươi nữa.” Vô Tình ánh mắt buồn bã, giống như đóa hoa mắt đi ánh sáng, xinh đẹp rũ xuống, tóc bạc chói mắt cũng rơi

xuống, che ở khuôn mặt của hắn, ánh mắt của hắn ướt ướt, có một số việc, nàng không nói, hắn cũng có thể đoán được.

“Ta sẽ trở lại gặp ngươi.”

Q.4 - Chương 121: Hồi Kinh

Thanh Dao không đành lòng nhìn thấy hắn khó chịu, nên nhẹ giọng mở miệng, bầu không khí trong phòng một lần nữa lại cứng ngắt, mọi người đều cảm thấy vô lực, hơn nữa tất cả mọi người đều không muốn tách rời nhau, tốt xấu gì cũng sống chung với nhau một thời gian dài như vậy, sao có thể một chút cảm tình cũng không có.

“Ngươi sẽ nhớ đến ta sao? Chí ít trên đời này còn có người đã từng nghĩ về ta, nhớ về ta, ngươi sẽ nhớ về ta sao?

Vô Tình nhẹ giọng mở miệng, trên mặt hiện lên một tầng sắc thái mộng ảo, ánh mắt của hắn sáng trong tựa như nước hồ thu, giống như tất cả phiền não cũng không có ở trên thế gian này, tựa như khuôn mặt trẻ sơ sinh mới sinh, tinh khiết như ban mai, bình tĩnh nhìn Thanh Dao.

Thanh Dao không khỏi nở nụ cười: “Sẽ, ta sẽ nhớ ngươi, ngươi là người quan trọng nhất trong cuộc đời của ta, ta làm sao có thể quên được, còn ngươi?”

Lúc này hắn thật là có điểm giống tiểu hài tử, hoàn toàn không còn là người lạnh lùng vô tình, cũng không còn ở trong vòng tình hận vây quanh...

“Vậy là tốt rồi, nhớ kỹ ngươi nhất định phải luôn luôn nhớ đến ta.” Vô Tình cẩn thận dặn dò Thanh Dao, tựa hồ sợ nàng quên đi hắn, lúc này hai người vừa nói chuyện, tựa hồ những thương tổn lúc đầu đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một mảnh ấm áp.

“Tốt, ta sẽ nhớ kỹ, ngươi phải sống tốt, không nên lại để ý tới người kia nữa, đừng cho họ có cơ hội xúc phạm tới ngươi.”

Thanh Dao không yên lòng nhất là chuyện này, người nam nhân kia nếu diễn lại trò cũ, chỉ sợ Vô Tình không thể toàn thân trở ra.

“Sẽ không, hắn sẽ không còn có cơ hội như vậy.” gương mặt Vô Tình đầy tươi sáng, sắc mặt của hắn phớt qua một tầng ửng hồng, không tái nhợt như lúc trước, Thanh Dao không khỏi cao hứng đứng lên, chẳng lẽ là Huyết hàng đã thực sự giải, vì thế nhìn Vô Tình đã có tinh thần hơn, ngay cả sắc mặt nhìn cũng khác hơn trước...

“Ngươi thực sự không có việc gì.” Thanh Dao luôn luôn trầm ổn, khó có được kích động vui mừng nhìn Vô Tình.

Vô tình gật đầu: “Lúc này ta thật không có việc gì, ngươi cứ yên tâm đi, trở về đi.”

“Được rồi, vậy ta an tâm.” Thanh Dao đứng dậy, nàng cần phải đi, Vô Tình đã không có việc gì, nàng cũng nên thực hiện hứa hẹn của mình, mà nguyện vọng của Huyền đế là muôn thống nhất thất quốc, tuy rằng không biết có thể thành công hay không, nhưng tốt xấu gì mình cũng từng học ở trường đại học một ít chiến thuật, hoàn toàn có thể ứng dụng được, cái này coi như báo đáp hắn đã hai lần ra tay cứu giúp, mặt khác cũng làm cho Phượng Thần cung dương danh trên giang hồ.

Về phần thời gian sắp tới, ai cũng không biết trước được, đối với Vô Tình, hắn vĩnh viễn là người quan trọng trong lòng nàng mà không thể so sánh với bất kỳ ai, từ sau khi gặp hắn, nàng học hỏi được rất nhiều, nàng học được cách bao dung, nhường nhịn, cùng hắn song hành, nàng cảm thấy bản thân mình hạnh phúc nhiều lắm.

Nàng đứng dậy quay đầu phân phó Thanh Phong cùng Minh Nguyệt: “Các ngươi chiêu cố tốt công tử nhà mình, nói không chừng có một ngày ta sẽ trở lại thăm các ngươi.”

“Được, cô nương yên tâm đi,” Thanh Phong dùng sức gật đầu, đưa mắt nhìn Thanh Dao rời đi, cho đến khi hai đạo nhân ảnh không còn nhìn thấy nữa, mới xoay người lại đi vào trong phòng, chỉ thấy công tử vẫn ngồi ngay ngắn ở xe lăn nhưng ánh mắt đỏ đậm, cả người co quắp thành một đoàn, sắc mặt cực kỳ thống khổ. Thanh Phong cùng Minh Nguyệt hoảng hốt, chạy tới, ôm lấy công tử, kêu lên.

“Công tử, xảy ra chuyện gì? Tại sao lại thế này, ngươi không phải nói đó là giải được sao?”

“Là giải được, nhưng mà ở bên trong hắn còn bỏ thêm đại bổ đan hoàng, mà đan hoàng cùng Huyết hàng là tương khắc, vì thế đây căn bản là độc dược.”

Vô tình nói xong, ho khan một tiếng, lại phun ra một búng máu.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt tuy rằng y thuật cao siêu, thế nhưng đối với

cỗ thuật này thật sự không có nghiên cứu qua, vì thế mới không yên lòng mở miệng : “Đã như vậy, công tử tại sao còn uống vào, giờ phải làm sao đây?”

“Công tử, ngươi đã biết, tại sao còn muốn dùng.”

“Là nàng thật vất vả mới lấy được, hơn nữa ta thực sự chán ghét cuộc sống này.” Vô Tình nói xong lại ho khan một tiếng, càng ngày càng nhiều, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, Thanh Phong dùng sức ôm chặt thân thể hắn, có thể rõ ràng cảm nhận được trên người hắn dòng nước ám chậm rãi biến mất, hắn khùng hoảng gọi: “Công tử, ngươi đừng như vậy, chúng ta đi tìm hắn đi, hắn nhất định sẽ không để ngươi chết.”

“Vô ích.” Vô Tình chậm rãi mở miệng, khoe môi là một đóa hồng hoa nhuộm máu, bản thân hắn hiểu rõ, chỉ cần mình sống, người nam nhân kia sẽ không ngừng tìm hắn gây phiền phức, hắn muốn cắt đứt quan hệ thân tình không ngừng dây dưa này, nếu như có thể, hắn thật hy vọng, chính mình được sinh ra tại một gia đình bình thường, mà không phải con của người kia.

Trừ phi mình có thể tự tay giết hắn, triệt để chặt đứt quan hệ, như vậy mình mới có thể xem như đã được giải thoát. Thế nhưng bản thân không hạ thủ được, nếu không thể giết được người kia, chỉ có cách chết đi để giải thoát chính mình.

Trong đầu nhớ tới khuôn mặt Thanh Dao xinh đẹp dưới ánh mặt trời, khoe môi nở nụ cười, đáy lòng chậm rãi thoái mái.

Thanh Dao, nếu như có thể, kiếp sau hãy làm cho chúng ta gặp lại, cả đời này ta đã không có năng lực nói yêu ngươi, ngươi dành cho ta sự ấm áp, trừ sự phụ ra, ngươi là người duy nhất làm cho ta thấy được ánh sáng, ta nguyện bỏ qua thân này, hóa thành một gốc cây hứa nguyện chờ ngươi từ nay cho đến kiếp sau...

Thanh Dao cùng Mạc Sâu ly khai khách sạn, bước lên xe ngựa hoa lệ phía trước, Tiểu Ngư nhi quan tâm hỏi: “Công tử độc đã giải rồi sao?”

Đối với vô tình, mỗi người các nàng đều thật lòng quan tâm hắn, hi vọng tính mạng hắn được bình an.

“Uh, độc của hắn đã giải rồi” Thanh Dao gật đầu, xe ngựa chậm rãi chạy đi, bất quá hôm nay mọi chuyện phát sinh tựa hồ quá thuận lợi, hơn nữa Vô Tình một khắc cuối cùng nụ cười và câu hỏi kia, là có ý gì, nghĩ tới đây,

Thanh Dao cảm thấy trong lòng bất an, xoay người hướng Mạc Ưu kêu to: “Nhanh, dừng xe lại, quay đầu trở lại khách sạn, ta cảm thấy Vô Tình tựa hồ rất kỳ lạ, chỉ sợ thuốc kia có vấn đề?”

“Cái gì?”

Không chỉ là nàng, ngay cả Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhị đều kêu lên, Mộ Dung Lưu Tôn sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm, trầm giọng mở miệng: “Trở lại khách sạn.”

Mạc ưu lanh mảnh, rất nhanh quay đầu ngựa trở lại, xe ngựa chạy nhanh mà đi, chớp mắt đã đứng ở trước cửa khách sạn.

Lần này không chỉ có là Thanh Dao, tất cả mọi người đều nhảy xuống xe ngựa, đoàn người rất nhanh phóng đi lên lâu, điểm tiểu nhị cùng chưởng quỹ không rõ xảy ra chuyện gì, mở to mắt nhìn đoàn người như gió xoáy đi qua và biến mất không thấy hình bóng, vài người đang ăn kỵ quái mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Điểm tiểu nhị nhún vai, hắn thật không biết chuyện gì xảy ra.

Thanh Dao dẫn một đám người bước tới lâu hai, người còn chưa tới gần gian phòng, rất xa liền nghe được tiếng của Thanh Phong cùng Minh Nguyệt kêu la: “Công tử, công tử.”

Thanh Dao trong đầu vang lên một thanh âm : “Quả nhiên đã xảy ra chuyện” chẳng lẽ thật sự người nam nhân kia đã giở trò, đúng là tên hồn đản đáng chết, hắn thực sự xuống tay độc ác với con mình như vậy.

Thanh Dao xông đi vào, chỉ thấy Thanh Phong cùng Minh Nguyệt khóc lóc thảm thiết, mà Vô Tình ánh mắt đã nhắm lại, bên mép tràn ra rất nhiều máu, mặt của hắn nhìn trắng giống như tờ giấy, mà mái tóc bạc làm nổi bật khuôn mặt của hắn thêm mấy phần thê lương, nếu như không phải khóc môi còn dính máu, nhìn hắn giờ phút này tựa như bình yên ngủ, như vậy an tường như một đứa trẻ con sơ sinh như nhau, chân mày giãn ra, Thanh Dao cũng nhịn không được nữa vọt tới.

“Vô tình, vô tình, ngươi làm sao vậy?”

Chương 121.2

Nàng lắc lắc hắn, hắn không phải nói đó là giải được sao? Tại sao lại như vậy a, hắn tại sao phải làm như vậy, nếu không phải giải được, vì sao còn muôn dùng a.

Không biết hắn vẫn tâm niệm nàng, hay là bởi vì hồi quang phản chiếu, Vô Tình chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Thanh Dao, con ngươi tản mát ra tia sáng kỳ diệu, cười yếu ớt với nàng, hắn bắt gặp trong ánh mắt nàng chảy xuống giọt nước mắt, tựa như trân châu trong suốt, hắn chết cũng được cam tâm tình nguyện, bởi vì hắn chết, đã có người vì mà chảy nước mắt.

“Cám ơn ngươi. Thanh Dao, ta đem Vô Tình cốc cùng những người đó giao cho ngươi.”

“Không, vô tình, tại sao phải làm như vậy, nếu ngươi biết đây không phải là giải được, vì sao còn dùng.”

“Ta mệt mỏi quá, Thanh Dao ngươi biết không? Ta mỗi đêm thường thường ngủ không được, ta mỗi ngày đều mơ tới việc muốn giết hắn, ta tập đối mặt mỗi ngày, nhưng tay của ta vẫn run rẩy, rất run rẩy, nó vẫn không hạ thủ được, ta hận chính bản thân mình, hiện tại tốt, rồi rốt cuộc ta cũng được giải thoát rồi, ngươi đừng thương tâm, nếu quả thật nhớ đến những ngày tốt đẹp khi ở cùng nhau, hãy nhớ về thăm ta, ta sợ hãi tịch mịch cô đơn.”

Hắn vừa nói vừa dùng sức ngẩng đầu, liền thấy được thân ảnh cao to của Mộ Dung Lưu Tôn, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhìn ra người nam nhân này kỳ thực chính là Ngân Hiên, rốt cuộc đã tới, giờ đây hắn cũng yên lòng.

“Hãy đối xử tốt với nàng.”

Vô tình nói xong, quay đầu nhìn về phía Thanh Phong cùng Minh Nguyệt: “Thanh Phong, ngươi phải bảo vệ tốt nàng, phải nhớ kỹ chuyện đã đáp ứng công tử?”

“Công tử, ta nhớ kỹ.”

Công tử từng nói, nàng chính là sinh mạng của người, chỉ cần nàng sống vui vẻ, công tử sẽ vui vẻ, đúng vậy, công tử sẽ vui vẻ, Thanh Phong nhịn không được nữa khóc ra thành tiếng.

Trong phòng vang vọng tiếng khóc nức nở, Tiêu Ngữ nhi cũng nhịn không được nữa vọt vào, bàn tay nhỏ bé lôi kéo Vô Tình, nghiêm túc mở miệng.

“Công tử, ta cũng sẽ nhớ kỹ người, ta cũng sẽ thường thường trở về thăm người, vì thế ở trên đồi này, sẽ có hai người luôn luôn nghĩ về người.”

“Không, còn có ta, còn có ta.” Mạc Sầu lên tiếng. Mạc Ưu cũng lên tiếng, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đồng thời mở miệng.

Mộ Dung Lưu Tôn mặc dù không có lên tiếng, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm để lộ ra một tia sáng, hắn cảm kích Vô Tình đã từng vì Thanh Dao làm những chuyện như vậy.

“Cám ơn mọi người.” Vô Tình rất vui vẻ, cười rộ lên, nụ cười rất ngọt ngào mỹ lệ, nhìn Thanh Dao tay hơi giơ lên, muốn lau nước mắt trên mặt Thanh Dao: “Thanh Dao, nhớ đem ta an táng ở đài hoa lâm, nơi đó chính là ngôi nhà mà ta trở về, ta rất vui vẻ, người đừng khó chịu nữa, nếu có thể, hãy giúp ta hoàn thành một tâm nguyện, quyển bí cỏ của hoa hàng tộc, xin trả cho bọn họ, được không?”

Hắn vừa dứt lời, cánh tay cuối cùng cũng không nâng được, mà là trượt rơi xuống, nhẹ nhàng như gió tan đi.

Thanh Dao ngây dại, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vô Tình, Vô Tình, ta đã hại người, nếu như không có thuốc kia, có phải người có thể sống được lâu thêm một chút hay không.”

Thanh Phong ở một bên mở miệng: “Cô nương không nên tự trách. Kỳ thực công tử vốn cũng không sống được mấy ngày, bởi vì người nam nhân kia đã hạ độc thất nhát tuý người chỉ có thời gian vài ngày, trừ phi công tử giết cô nương, mới có biện pháp cứu mạng, thế nhưng công tử, hắn làm sao có thể giết cô nương chứ?”

Thanh Phong nói xong, đau lòng không chịu nổi, lấy ra cái khăn giúp công tử lau vết máu ở khoé môi, thì thào nói nhỏ: “Công tử, chúng ta cần phải trở về, chúng ta trở về đài hoa lâm, người sẽ không tịch mịch nữa, Thanh Phong sẽ ở cùng người.”

Minh Nguyệt cũng mở miệng: “Minh Nguyệt cũng sẽ ở cùng người.”

Thanh Dao xoay mình đứng lên, dường như điên rồi hét lên phóng đi ra ngoài: “Ta muốn giết hắn.”

Đúng vậy, nàng muốn tự tay giết người nam nhân kia, hùm dữ không ăn thịt con, sao hắn nhẫn tâm tự tay giết con ruột của mình? Vì sao lại làm như vậy?

Mộ Dung Lưu Tôn ôm lấy nàng, ngăn cản động tác của nàng: “Dao nhi, ngươi đừng xung động, cứ như vậy tiến vào hoàng cung giết người, chỉ làm hại chính mình mất mạng mà thôi, ngươi cho là Vô Tình công tử hi vọng ngươi có chuyện gì sao?”

“Thế nhưng ta nhất định phải giết hắn, thay Vô Tình báo thù, hắn không phải rất thích quyền lực phú quý sao? Ta sẽ làm cho hắn hai bàn tay trắng.”

Con ngươi đầy huyết hồng, xinh đẹp, phẫn nộ đứng dậy la lên, hoàn toàn mất đi ngày xưa bình tĩnh, chỉ cần vừa nghĩ tới Vô Tình bị người nam nhân kia giết, nàng liền vô pháp bình tĩnh.

“Đúng vậy, ngươi có thể giết hắn, nhưng không phải hiện tại, Dao nhi không phải chúng ta sợ hắn, nhưng trước hết chúng ta cần đưa Vô Tình trở lại vô tình cốc, ngươi có nghe hay không, đưa hắn trở lại sau đó chúng ta sẽ lên kế hoạch kỹ càng hơn, làm sao giết hắn hoặc làm cho hắn hai bàn tay trắng.”

Mộ khách Lưu Tôn trầm giọng mở miệng, mà nội lực cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong lỗ tai Thanh Dao, hy vọng trong lúc nàng xao động chưa mất đi lý trí lòng chậm rãi khôi phục một ít, nàng quay đầu nhìn Vô Tình, hắn tựa như đang ngủ, làm cho nàng thực sự không thể tin được tình huống trước mắt rằng hắn đã chết.

Nước mắt lần thứ hai không kìm nép được tuôn chảy xuống: “Tốt, sau khi đưa hắn trở về, ta sẽ giết người nam nhân kia, hơn nữa ta nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của hắn, tìm được quyền bí cổ.”

Trên gương mặt trong nháy mắt lạnh lùng như băng, con ngươi một mảnh âm trầm, như một con sói nhìn trúng được con mồi của mình, ánh mắt hiện lên thị huyết âm ngoan.

Trong phòng không khí ám đạm vắng vẻ, mọi người cùng nhau nhìn về Vô Tình, hắn tựa hồ thực sự được giải thoát rồi, trên gương mặt là loại sắc thái an tường, vĩnh viễn đi vào thế giới không có phiền não.

Mà bọn họ, những người còn sống mới là thống khổ, Mộ Dung Lưu Tôn ra lệnh một tiếng: “Đi thôi, đưa hắn trở về đào hoa lâm.”

Đoàn người mang theo Vô Tình trở lại đào hoa lâm, hai chiếc xe ngựa khởi hành, Thanh Dao và Vô Tình đi cùng một chiếc, nàng kiên trì muốn ở bên hắn những giây phút cuối cùng, hắn không phải nói sợ tịch mịch sao? Nàng không muốn làm cho hắn đi trong cô đơn vắng ngắt, trong thời gian này cũng không ai dám ngăn cản nàng, liền để tùy nàng.

Huyền đé cùng Tiêu Ngư nhi đi chung một chiếc xe ngựa, những người khác thì cưỡi ngựa, cùng nhau hướng Vô Tình cốc mà đi.

Mười lăm ngày sau, đã trở lại cốc.

Mọi người đều biết tin tức công tử đã chết, toàn bộ cốc đều bao phủ một tầng ảm đạm, ngay cả mười mấy đứa nhỏ, còn có người của Phượng Thần cung nữa, không ai là không thương tâm, tuy rằng vô tình cá tính lạnh lùng, nhưng đối với những người bên cạnh, cũng không có lạnh lùng tàn nhẫn lầm, bởi vậy tất cả mọi người đều rất nhớ đến việc tốt của hắn.

Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa trong rừng đào bay lả tả, toả ngát hương thơm khắp nơi, Thanh Dao ngồi ở trong rừng đánh đàn, đây là nàng lần đầu tiên dùng đàn của hắn đàn, nàng khẽ vuốt qua cầm huyền, thanh âm vang lên, trong lòng đau đớn càng sâu, nghĩ đến hắn phải ở lại nơi này, nỗi đau đó càng như xé nát.

Chính mình đã từng nói qua, từng một lần lên tiếng.

Nếu như có thể, ta thật muốn trở lại thời điểm Vô Tình lúc còn nhỏ, làm cho hắn không thống khổ như vậy, hiện tại nàng chỉ có một điều thỉnh cầu duy nhất, Vô Tình nếu như có thể một lần nữa sống lại, người nhất định phải sống hạnh phúc, dùng tất cả sức lực để đạt được hạnh phúc.

Ta nhất định sẽ chúc phúc cho ngươi.

Ta vì ngươi đàn một lần cuối cùng, ta phải rời khỏi Vô Tình cốc, đi trở về Huyền Nguyệt.

Thanh Dao thương tâm xoay người chảy một giọt nước mắt, thân ảnh âm trầm kinh khủng, Vô Tình ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi, người nam nhân kia, ta sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

Nàng nói ra lời thề tàn ác, tay dùng súc thật mạnh nắm huyền cầm, mang theo sát khí đậm đặc lan toả, xuyên thấu đào hoa lâm, bay vào lên chín tùng

mây.

Chương 121.3

Trong cốc, Tiêu Ngư nhi cùng Mạc Sâu hai mặt nhìn nhau, chủ tử tựa hồ thực sự rất thương tâm, bản thân các nàng cũng rất thương tâm, chỉ là người chết thì không thể sống lại, công tử đã chết, các nàng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ hắn, hắn đẹp tựa như một búp bê gồm sứ tinh xảo, chỉ cần người ta liếc mắt nhìn liền cảm thấy yêu thương, nhưng cả cuộc đời hắn đầy chông gai đau khổ, chẳng lẽ thật sự trời đồ kỷ tuấn nhan.

Tiêu Ngư nhi quay đầu nhìn phía Mạc Sâu: “Nương không biết lúc nào mới có thể tốt lên.”

Mạc Sâu còn chưa mở miệng, thì Thanh Dao ôm một bả cầm từ bên ngoài đi tới, đem phượng vĩ cầm chỉnh tề cẩn kĩ, lòng của nàng tựa hồ đã bình phục rất nhiều.

Ngẩng đầu thấy Mạc Sâu cùng Tiêu Ngư nhi trong phòng mang vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, nàng nhàn nhạt mở miệng: “Làm sao vậy? Chuẩn bị một chút, trở về nước.”

“Dạ, chủ tử.”

Mạc Sâu vội vàng lén tiếng trả lời, xem ra tâm tình chủ tử thực sự đã bình tĩnh hơn rồi.

Thanh Dao chậm rãi quay đầu nhìn về phía một cánh hoa đào rơi xuống thềm đá trước cửa sổ, có một số việc chôn dưới đáy lòng sẽ tốt hơn. Thể hiện hết ra trên mặt có ích lợi gì, nàng sẽ không bỏ qua người nam nhân kia, quanh thân bắt đầu tràn ngập hận ý.

Mạc Sâu đi tới sau tấm bình phong, quay đầu lại nhẹ giọng xin chỉ thị: “Chủ tử, vậy mười mây đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

“Đem các nàng mang đi, sau khi trở lại Huyền Nguyệt, ta sẽ bố trí sau.” thanh âm trầm ổn lạnh lùng vang lên, có nhiều việc phải nên chuẩn bị.

“Dạ, chủ tử.”

Mạc Sâu lén tiếng trả lời xoay người đi ra ngoài, trong phòng Tiêu Ngư nhi

đi đến trước mặt Thanh Dao, chậm rãi mở miệng: “Nương, ngươi như thế nào?”

Thanh Dao cau mài một chút: “Ta đem hắn để ở trong lòng. Chỉ cần nhớ tới vẫn rất khổ sở, rất đau, nhưng là chúng ta còn việc phải làm đúng không? Hơn nữa ta muốn thay hắn báo thù, diệt Đan Phượng quốc, ta sẽ làm cho người nam nhân kia hai bàn tay trắng.”

Nàng khẳng định mở miệng, đôi mắt nhuộn đầy oán khí, Tiêu Ngư nhi không hề nói tiếp đề tài này nữa, nhưng lại nhớ ra chuyện khác.

“Nương, chúng ta trở về Huyền Nguyệt hoàng cung sao?”

“Trở về phủ thừa tướng.” Thanh Dao mở miệng như đinh đóng cột, nàng không muốn trở về hoàng cung, lúc trước là mình hưu hắn, làm sao có thể trở lại, nàng trở lại là giúp đỡ hắn thống nhất bảy nước, cũng là giúp Phượng Thần cung của mình càng trở nên lớn mạnh, chờ tất cả đều kết thúc, nàng sẽ trở lại đây.

“Tiêu Ngư nhi, ngươi có phải rất thích phụ hoàng hay không, nếu như ngươi muốn trở về hoàng cung thì hãy nói với ta?”

Thanh Dao ngồi xổm người xuống cùng Tiêu Ngư nhi nhìn thẳng, nàng chưa bao giờ muôn ngăn cản chuyện nữ nhi yêu thích, nếu như nàng ấy muốn trở về hoàng cung, thì lúc nào cũng có thể trở lại, mà nàng đã không còn là hoàng hậu Huyền Nguyệt, chỉ là tam tiểu thư của Mộc phủ.

“Nương, ngươi nói cái gì vậy? Đương nhiên ta và nương phải ở cùng nhau.” Tiêu Ngư nhi tức giận trừng mắt với Thanh Dao, Thanh Dao nở nụ cười, đứng thẳng người một tay mang hoàng vĩ cầm, một tay dẫn Tiêu Ngư Nhi đi ra ngoài.

Trước cửa trên bãi đất trống, mười mấy đứa nhỏ đã sớm tập hợp, những hài tử này trải qua mấy ngày liên tiếp rèn đúc, thân thủ đã tương đối khá, trở về nàng là vừa lúc điều chỉnh một chút, xây một công binh xưởng nhỏ, trước đây còn muôn đem bọn họ chia làm tổ chức tình báo, nhưng hiện tại không cần, nàng đã mệnh lệnh Lâm Tư Miếu điều ra một phần nhỏ của Phượng Thần cung để thành lập tổ chức này.

Đầu hành lang một thân ảnh cao lớn, ngũ quan như ngọc, độc lập mà đứng thẳng, cứ đứng như vậy nhưng vẫn có thể nhìn ra được một cổ khí phách từ

trong người hắn toát ra, cùng với hơi thở cường giả bao phủ toàn thân.

Con ngươi sâu thẳm như hồ sâu, có gợn sóng làm người ta nhìn không rõ, nói không rõ nói những u uẩn ở trong đó, chỉ có tình yêu thương điểm ở khói môi, ánh mắt dõi theo thân ảnh của một nữ tử cho đến khi không còn thấy nữa, thân thể hắn cũng không nhúc nhích.

Băng Tiêu cùng Đoạn Hồn ở phía sau hắn, cung kính mở miệng: “Hoàng thượng, chúng ta cần phải trở về.”

“Đi thôi.”

Mộ dung Lưu Tôn gật đầu, từ hành lang đi xuống, dấn mấy bước hạ, đi thẳng đến trước mặt Thanh Dao, ánh mắt thâm sâu nhìn nàng, đau lòng mở miệng: “Nếu không cứ ở lại vài ngày.”

Hắn biết trong lòng nàng hiện tại không dễ chịu, hắn biết Vô Tình đói với nàng vô cùng tốt, hiện tại Vô Tình qua đời, nàng hoài niệm hắn. Cũng là chuyện đương nhiên, hơn nữa thấy nàng miễn cưỡng vui cười, thực sự làm cho hắn đau lòng.

Thanh Dao ngẩng đầu, nhàn nhạt cười mở miệng: “Không có việc gì, vẫn nên trở về đi thôi.”

Nàng nói xong, quay đầu lại nhìn về phía đào lâm, nơi đó có hai tòa mộ phần, Vô Tình cùng Mai Tâm, trong lòng nhẹ nhàng mặc niệm, chờ ta đánh một trận toàn thắng, liền trở lại đây thăm các người.

“Đi thôi.”

Gió nổi lên, cuồn cuộn thổi cánh hoa rơi đầy trời, rõ ràng là mùa xuân, nhưng cây hoa đào sôi nổi tràn đầy rơi ra những cánh, giống như một đêm mưa mùa hạ, mặt đất khắp nơi đầy màu hồng, thanh tao tươi đẹp, tựa hồ đang vì nàng mà tiên đưa.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt dấn mấy bước đứng ở hành lang dưới, đưa mắt nhìn đoàn người bọn họ rời đi.

Lòng đau như bị nhéo một cái, tất cả chỉ như một giấc mộng, tỉnh mộng rồi đã không thấy công tử đâu nữa, chỉ còn lại ngôi nhà này, Thanh Phong không nhịn được thấp giọng lầm bẩm: “công tử, chúng ta sẽ ở lại cùng với

ngươi.”

Hắn biết ý tú trong lời nói cuối cùng của công tử là hi vọng hắn đi theo bảo vệ tốt cho nàng, nhưng hắn chỉ muốn bồi bên người công tử, mà bên người nàng có đã có nhiều người bảo vệ, thân thủ bọn họ cũng không kém hắn, nhưng công tử chỉ có hai người là hắn và Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt, chúng ta trở về đi, trở lại đàm cho công tử nghe một khúc thanh phong điều.”

“Được” Hai người xoay người rời đi, trực tiếp đi vào gian phòng trước đây công tử ở lại.

Mộ Dung Lưu Tôn cưỡi ngựa dẫn đầu đi ở phía trước, dẫn theo một đám người phía sau ly khai vô tình cốc, ngoài cốc, Thanh Dao nhìn thực nhân hoa trên ao đầm, xinh đẹp mà kinh diễm, xoay người quay đầu nhìn lại Vô Tình cốc, trong lòng vẫn khắc sâu đau đớn, một giọt lệ chậm rãi rơi : “Vô Tình, ta nhất định sẽ trở lại thăm của ngươi.”

Ngón tay chạm nhẹ trên hoàng vĩ cầm xanh ngọc, hơi thở lạnh lẽo theo đầu ngón tay vẫn truyền tới trong lòng.

Mạc Sâu đứng ở sau lưng của nàng, nhìn bộ dạng khổ sở của chủ tử, trong lòng cũng không khá hơn gì, nếu như công tử còn sống, có lẽ chủ tử cũng sẽ không cảm thấy khó chịu như thế này, chí ít hắn vẫn còn sống, nhưng cuối cùng hắn thật sự đã chết, có ai lại nghĩ tới tên Hoa Văn Bác kia lại ở trong thuốc giải giờ trò hèn hạ, kỳ thực nên nói là hắn muốn uy hiếp con trai của mình. Bởi vì giải được như vậy, công tử liếc mắt một cái liền nhìn ra được, thế nhưng hắn cái gì cũng không nói, lại ăn, hắn chỉ muốn giải thoát, nhưng không nghĩ tới người còn sống sẽ tự trách và đau lòng biết bao nhiêu.

“Đi thôi, chủ tử.”

“Tốt rồi, đi thôi.” Thanh Dao xoay người lại, quay đầu nhìn phía sau, không ngờ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Ngư nhi, nàng nhàn nhạt bĩu môi, muốn cho các nàng một lời an ủi, ai biết kia nụ cười kia càng khó coi hơn.

Chương 121.4

Đoàn người hạo hạo dâng dâng ly khai ao đầm trì để lên bờ, trên bờ thủ hạ Mộ Dung Lưu Tôn sớm đã chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, một chiếc dành cho

bọn nhỏ ngồi, còn một chiếc hắn và Dao nhi còn có Tiểu Ngư nhi, Mạc ưu bọn họ thì cưỡi ngựa theo đuôi phía sau.

Vị trí Vô tình cốc nằm giữa biên giới Hoàng Viên quốc cùng Huyền Nguyệt quốc, bởi vậy đoàn người bọn họ đi lại mất hơn phân nửa lộ trình, vừa tới biên giới Hoàng Viên quốc, quân phòng vệ bố trí cũng không phải quá nghiêm cẩn, bởi vì trong thời điểm thái bình, cũng không có nhận được bất kỳ tin báo chiến loạn gì ở biên cảnh, vì thế tướng sĩ biên quan cũng lười nhác rất nhiều.

Hai chiếc xe ngựa cứ như vậy nghênh ngang đi qua biên quan, tiến vào Huyền Nguyệt, sau khi đi tới hoàng thành Huyền Nguyệt thì dừng chân nghỉ tạm, sau đó mới thăng tiến Lâm An thành.

“Đi thôi.”

Ngoài cửa khách sạn có xe ngựa, đoàn người vội vã lên xe ngựa, hao hao dâng dâng thăng đến Lâm An thành mà đi.

Ngay lúc mặt trời sắp lặn, hai chiếc xe ngựa quả nhiên như ước tính tiến vào thành Lâm An.

Thành Lâm An là kinh đô dưới chân thiên tử, phồn vinh hưng thịnh, người đến người đi thập phần náo nhiệt. Bên trong xe ngựa, Tiểu Ngư nhi đã sớm hưng phấn vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, lúc trước nàng luôn ở trong vô tình cốc, sau lần xuất ngoại này, mới biết được nguyên lai thế giới bên ngoài rất nhộn nhịp, lúc này nhìn trong những phố lớn nhỏ, bảo mã hương xa qua lại không ngừng, không khỏi phát ra một tiếng kinh hô, mà trên một chiếc xe ngựa phía sau, cũng truyền đến những âm thanh kinh ngạc, âm thanh lần này rơi xuống thật giống như bọn trẻ được bà ngoại dẫn đi dạo ở một vườn hoa mới lạ mà xinh đẹp.

“Woah, thật là náo nhiệt a, chúng ta sau sẽ ở chỗ này phải không?”

Tiểu Ngư nhi hưng phấn hỏi, Thanh Dao vẫn trầm mặc không nói, bất chợt nhớ tới điều gì đó, nàng liền không có sức lực hỏi tiếp, Thanh Dao vươn tay sờ sờ đầu tiểu nha đầu này.

“Ta không sao, ngươi đừng lo lắng, chỉ là chờ một chút gặp được những người lớn, phải biết lễ phép.”

Thanh Dao nhớ tới hành vi kinh hãi thế tục của Tiêu Ngư nhi, thật sự sẽ làm kinh hách tới những người trong phủ thừa tướng, bởi vậy mới đặc biệt dặn dò nàng, hi vọng nàng đừng làm ra những hành động quá khác người, trước đây ở vô tình cốc, tốt xấu gì mọi người cũng thấy nàng từ nhỏ đến bây giờ, đều đã quen rồi, cũng không cho rằng nàng có nhiều quái dị, nhưng nếu như đi khỏi nơi đó, thì những người bình thường sẽ bị ngon hành cursive của nàng làm cho sợ hãi.

“Được rồi, ta đã biết.” Tiêu Ngư nhi gật đầu một cái, lòng nương vốn đang phiền não, nàng tất nhiên không muốn tăng phiền não cho nương, vì thế lập tức đáp ứng, nàng cũng hy vọng nương bớt buồn phiền chút ít.

Xe ngựa chạy đi, không nhanh không chậm hoà chung trong dòng người, một đường hướng tới phủ thừa tướng.

Trước đó Mộ Dung Lưu Tôn đã phái người truyền tin đi phủ thừa tướng, vì thế thừa tướng Mộc Ngân từ sáng sớm đã dẫn một nhà đứng ở trước cửa chờ bọn họ, nghĩ đến đã hơn một năm không gặp nữ nhi, không biết nàng bây giờ như thế nào, thời gian qua sống có tốt không? Mộc Ngân đáy mắt hiện lên nước mắt lung tròng, một năm này có rất nhiều việc thay đổi, cũng may hoàng thượng phái rất nhiều việc cho hắn làm, vì thế hắn có rất ít thời gian nhàn rỗi mà tưởng nhớ nữ nhi, lúc này khi nghe tin tức nữ nhi đang trên đường trở về, trong lòng rất là kích động, tâm tình sốt ruột không yên, kiển chân ngóng nhìn.

Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lúc này cũng theo phụ thân đứng ở cạnh cửa, cùng nhau nhìn về phương xa.

Thẳng đến khi đoàn người ùn ùn đi tới, hai chiếc xe ngựa được kéo bởi tám con ngựa cao to, dẫn đầu đoàn người là hai nam tử lạnh lùng mặt vô biểu tình ngồi ngay ngắn, Mộc Ngân sao không nhận ra được, Băng Tiêu cùng Đoan Hồn thân là mật thám thị vệ, người bình thường là chưa gặp qua, thế nhưng hai vị này là một trong cao thủ trong đại nội hoàng cung, Mộc Ngân vẫn biết, nên lập tức không dám khinh thường, dẫn đầu cả nhà cung kính quỳ xuống nghênh đón.

“Bọn thần cung nghênh hoàng hậu nương nương hồi phủ.”

Cả nhà đồng loạt quỳ lạy, Mạc Sâu là người xuống xe ngựa trước, theo sát phía sau chính là Tiêu Ngư nhi, sau đó mới là Thanh Dao, một nhóm ba người xuống xe ngựa, Huyền đế thân hình chưa động, âm thanh từ tính vang

lên: “Ta sẽ trở lại tìm ngươi.”

“Tốt, ngươi trở về đi.”

Hắn và nàng cùng cưỡi một con ngựa, nếu để thửa tướng phụ thân nhìn thấy, chỉ sợ sẽ trở thành chuyện kinh hãi thế tục, bởi vì khuôn mặt hắn bây giờ không phải là khuôn mặt của hoàng đế, mà là khuôn mặt Ngân Hiên, tuy rằng Ngân Hiên chính là hoàng đế, nhưng thửa tướng phụ thân lại không biết.

Huyền đế thanh âm chìm mị vang lên: “Đi.”

Thị vệ điều khiển xe ngựa lập tức quay đầu ngựa lại, đánh xe rời đi, kể cả mấy tên thủ hạ kia, mà ngoài cửa lớn Mộc phủ, chỉ để lại một chiếc xe ngựa, cùng mấy người bọn họ, Thanh Dao đi tới, đỡ lấy Mộc thửa tướng đứng lên, mới nhẹ nhàng thở dài: “Phụ thân, đứng lên đi, ta không còn là hoàng hậu gì nữa, sau này các ngươi không cần hành lễ lớn như vậy.”

“Dao nhi.”

Mộc Ngân không nói gì, nữ nhi khó có được trở về, hắn không muốn làm nàng không vui, bởi vậy lên tiếng trả lời: “Được.”

Bên cạnh Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đã đứng dậy đi tới, thi lễ: “Dao nhi cuối cùng cũng đã trở về, trong thời gian này, tất cả mọi người rất lo lắng cho ngươi?”

“Làm phiền mọi người.” Thanh Dao nhẹ giọng mở miệng, lúc này trong lòng có một loại cảm giác yên ổn, rốt cuộc đã trở về, nàng quay đầu đánh giá phủ đệ quen thuộc, liếc mắt nhìn hạ nhân quỳ trên đất, tuy nói rằng nàng từng hưu hoàng đế, nhưng hoàng thượng cũng không có phê hoàng hậu, bởi vậy ở trong mắt người của Mộc gia, thân phận Thanh Dao vẫn là hoàng hậu, nên vẫn đề lê tiết cũng không dám chậm trễ.

“Tất cả đứng lên đi.”

Nàng thở dài một cái nhẹ giọng mở miệng, bên cạnh Tiểu Ngư nhị lắc tay Thanh Dao, để nhắc nhở nàng, nàng còn chưa giới thiệu mình đâu, đến lúc đó mình làm sao đối với những người này xung hô đây?

Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, buồn cười liếc mắt nhìn nàng, đưa tay kéo

nàng qua đây, chậm rãi mở miệng.

“Phụ thân, đây là Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi, đây là ông ngoại, mau hướng ông ngoại thỉnh an.”

Tiểu Ngư nhi lập tức nghiêm chỉnh hướng Mộc Ngân thi lễ một cái: “Ra mắt ông ngoại.”

Mộc Ngân lại càng hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn lại, thấy được bộ dáng của Tiểu Ngư Nhi, nàng lớn lên cùng hoàng thượng cực giống, lúc này lại thấy Tiểu Ngư nhi chào hắn, sợ đến mức ủm một tiếng quỳ xuống: “Thần tham kiến tiểu công chúa.”

Mộc gia một đời trung lương, cái gì cũng đều án theo quy củ làm việc, dựa theo lễ tiết quy chế, mà Tiểu Ngư nhi thân phận là công chúa, mặc dù Mộc Ngân thân là ông ngoại, cũng phải hành lễ chào công chúa, nào có công chúa hành lễ với thần tử đâu.

Thấy Mộc Ngân quỳ xuống một cái, những người khác của Mộc gia cũng quỳ xuống lần thứ hai, Thanh Dao thần sắc ngẩn ra, vươn tay kéo thừa tướng phụ thân, cúi đầu mở miệng: “Phụ thân, nàng là tiểu bối, chào ngươi là chuyện bình thường, ở đây không phải hoàng cung, nàng cũng không phải công chúa, bởi vì hoàng thượng còn chưa có sắc phong nàng là công chúa, vì thế các ngươi không cần hành lễ chào nàng, nàng không có thói quen này.”

Tiểu Ngư nhi xác thực không quen việc này, mới vừa rồi thật là một cú sốc dọa nòng nha, người lớn tuổi như vậy mà hành lễ với nàng, nàng không có thói quen này, thiếu chút nữa đã kêu lên mẹ ơi.

Mọi người trong Mộc phủ lần thứ hai đứng lên, Thanh Dao lại chỉ vào Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương nhàn nhạt mở miệng.

“Đây làdì cả, còn đây làdì Hai.”

“Chào haidì.” Tiểu Ngư nhi không tự ti cũng không kiêu ngạo hành lễ, tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất có phong phạm hoàng thất, Mộc Ngân thoả mãn gật đầu, xem ra tiểu nha đầu này lễ tiết không có bỏ a, về điểm này nữ nhi dạy rất tốt, kế tiếp, Mộc Ngân lại vì Tiểu Ngư nhi mà giới thiệu đại phu nhân cùng Nhị phu nhân, Tiểu Ngư nhi nhất nhất hành lễ.

Mọi người lần lượt biết nhau.

Bởi vì có thêm một đứa bé, mà trọng tâm câu chuyện cũng rất nhiều, bầu không khí cũng rất náo nhiệt, Mộc Ngân tự mình đem Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi đưa vào Thanh viện, chỗ ở trước đây của Thanh Dao.

Chương 121.5

Nha đầu Tiểu Liên cùng Lục nhi vừa nhìn thấy tiểu thư đã trở về, sớm vui vẻ hành lễ với tiểu thư xong, các nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm người đi phía sau Thanh Dao. Thanh Dao biết các nàng muốn nhìn cái gì, đáy lòng tuôn ra một ít chua chát, nhàn nhạt mở miệng: “Mai Tâm, nàng đã chết.”

” a. “

Hai tiểu nha đầu sợ hãi kêu lên, thấy tiểu thư rất thương tâm, cũng không nói thêm gì nữa, cung kính mở miệng: “Tiểu thư, người đừng thương tâm, trở về đây còn có chúng ta?”

Thanh Dao gật đầu một cái, dẫn Tiểu Ngư nhi đi vào, trong phòng, Tiểu Ngư nhi chạy một lần từ trong ra ngoài rồi lại từ ngoài vào trong, sau đó cười hì hì mở miệng: “Nguyên lai trước đây nương ở chỗ này a?”

Khí trời có chút nóng lên, trong phòng có để một băng ghế nằm, trước đây nàng thích nhất là ngủ ở ghế nằm để nghỉ ngơi, trong lúc đó Mai Tâm sẽ dâng trà ngon và một chút điểm tâm ngon miệng, cảnh vật vẫn như trước, nhưng người đã không còn, Thanh Dao nằm lên trên ghế ngà.

Gió mát thổi từ ngoài cửa sổ vào.

Mạc Sầu bảo mọi người đi xuống, để cho tiểu thư nghỉ ngơi một chút đi, chính mình dẫn Tiểu Ngư nhi đi đến một gian phòng khác đã bố trí sẵn cho Tiểu Ngư nhi.

Thanh Dao ở trong phòng nghỉ ngơi, Tiểu Liên cùng Lục nhi giữ ở ngoài cửa, để tránh có người quấy rầy đến tiểu thư nghỉ ngơi, Mạc Sầu dẫn Tiểu Ngư nhi đi dạo một vòng mộc phủ, Thanh Dao tựa nằm trên ghế, ngủ tối trời mới tỉnh lại, gió thổi qua mặt làm sa mỏng trượt rơi xuống, lộ ra bớt hồng ban màu đỏ trên mặt.

Tiểu Liên đang cầm đèn đi đến, trong lúc lơ đãng quay đầu lại, bị hồng ban trên mặt nàng làm cho sợ, tay đang cầm đèn liền đánh rơi xuống trên mặt

đất, cùng lúc nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi, đợi đến khi có phản ứng, thì lập tức sợ hãi quỳ xuống dập đầu: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

Động tĩnh trong phòng đã làm kinh động tới Lục nhi ngoài phòng, nàng vội vàng vọt vào, nhìn thấy vết hồng ban lại càng hoảng sợ, cũng may nàng không có kêu lên, sau đó nhìn thấy ánh đèn trên mặt đất, biết là do Tiểu Liên làm đổ, đại khái đã bị khuôn mặt dữ tợn của tiểu thư mà hoảng sợ, tiểu thư làm sao lại biến thành bộ dáng này, Lục nhi suy đoán, vội vàng quỳ xuống thay Tiểu Liên thỉnh cầu.

“Tiểu thư, người bỏ qua cho Tiểu Liên một lần đi, nàng không phải cố tình.”

Thanh Dao không nói gì, nàng tự nhiên biết các nàng không phải cố tình, chính là bởi vì vô tâm mới càng đả thương người, lúc này nàng không khỏi bắt đầu nhớ tới Mai Tâm, nàng ấy thật là tốt, nếu như là nàng ấy thì nhất định sẽ không sợ hãi như vậy, nhất định sẽ đau lòng vì nàng.

Trong phòng hai nha đầu đang ở cầu xin tha thứ, Tiểu Ngư nhi từ bên ngoài chạy vào, tức giận tận trời rống to hơn: “Cút, hai người các ngươi, sau này không cho phép trở lại hầu hạ mẹ ta.”

Tiểu Liên cùng Lục nhi không nghĩ tới nhìn thấy tiểu công chúa tức giận như thế, làm cho hai người sợ đến mức chạy trối chết.

Thanh Dao nhìn Tiểu Ngư nhi bên cạnh đứng ở phía trước che chở chính mình, làm nàng cảm động nhưng trong lòng lại chua xót, không nghĩ tới bản thân bị huỷ dung nhan, làm bao nhiêu người sợ hãi, nhưng chỉ có nàng ấy là muốn bảo vệ an toàn cho nàng, làm cho nàng cảm thấy có được một try kỵ thật tốt, tuy rằng nàng lạnh lùng, bình tĩnh, kỳ thực trong lòng cũng cần có sự ấm áp. Thanh Dao vươn tay cầm lấy bàn tay Tiểu Ngư nhi: “Tiểu Ngư nhi, không cần làm lớn chuyện như vậy, ta không sao, việc này mọi người sớm muộn gì cũng sẽ biết, sau này tình huống như vậy chỉ sợ tệ hơn đi.”

Nàng nhàn nhạt than nhẹ, sờ sờ tóc mai của Tiểu Ngư nhi, Mạc Sâu đứng cạnh bình phong bên sườn đau lòng rơi lệ, trong lòng tiểu thư nhất định rất khó chịu, trong lúc vô tình thương tổn mới làm cho người ta khó chấp nhận nhất, nàng lặng lẽ không nói gì tiêu sái đi đến bên cạnh bàn, ngồi xổm người xuống đón dẹp chén nếp bị bể nát.

Trong phòng, vang lên âm thanh lạnh lùng kêu ngạo của Tiểu Ngư nhi: “Nương, ngươi yên tâm đi, nếu như tình huống này xảy ra một lần nữa, ta

nhất định sẽ không bỏ qua các nàng.”

Nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới mẹ mình, sứ mệnh cả đời này của nàng là hy vọng nương sống vui vẻ tự do tự tại.

Mạc Sầu thu thập xong mọi thứ, nhìn lại Tiêu Ngư nhi, vui mừng nhéch một chút mõi, may là tiểu thư nhỏ không có ngạc nhiên, bằng không trong lòng tiểu thư chỉ sợ càng đau khổ hơn.

Trong phút chốc, mọi người trong Mộc phủ đều bị kinh động, Mộc Ngân dẫn Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương, hướng Thanh viện đi vào, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ khó có thể tin, phía sau hai nha đầu Tiêu Liên cùng Lục nhi cũng đi theo, không biết bởi vì xấu hổ hay bởi vì sợ, nên nhìn hai nha đầu lúc này khuôn mặt rất khẩn trương, hai tay không được tự nhiên nắm chặt vạt áo, theo lão gia cùng các tiểu thư đi vào Thanh viện.

Mạc Sầu đang cầm giá cầm nến đã nát đi tới, vừa nhấc tay liền nhìn thấy thửa tướng đại nhân dẫn đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đứng ở cuối hành lang, trên mặt của mỗi người đều thể hiện thần sắc khó tin, nhìn vào trong mắt Mộc thửa tướng chợt lóe lên sự đau lòng rồi biến mất.

“Dao nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? tại sao ngươi không nói cho chúng ta biết.”

Trong lúc nhất thời Mạc Sầu không biết trả lời như thế nào, Thanh Dao ở trong phòng nghe được âm thanh bên ngoài nên đi ra, vẻ mặt tự nhiên bình tĩnh, thanh âm thanh truyền tới.

“Mạc Sầu, mời phụ thân cùng các tỷ tỷ ta vào đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Mạc Sầu lên tiếng trả lời, cung kính mời lão gia cùng hai vị tiểu thư vào phòng, trong phòng, Thanh Dao đang tùy ý tựa ở trên ghế nằm, đứng bên cạnh là Tiêu Ngư nhi, trong đôi mắt thật to của Tiêu Ngư nhi lóe lên bất mãn, lạnh lùng nhìn đám người đang đi tới, lần này nếu ai dám khiến nương không vui, nàng nhất định sẽ không buông tha người đó, cái đầu nho nhỏ đang chuẩn bị các câu từ để mở miệng mắng người.

Thế nhưng lúc Mộc Ngân liếc nhìn hồng ban trên mặt Thanh Dao, cũng không có kinh hãi, mà ngược lại trong con ngươi đen kịt kia hiện lên nồng đậm thương tâm, môi nhúc nhích hai cái, chậm rãi mở miệng.

“Dao nhi, ngươi ở bên ngoại đã gặp chuyện gì? Nói cho phụ thân biết, tuy rằng cha không thể giúp được ngươi cái gì, nhưng ít nhất ngươi nói ra, trong lòng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.”

Kẻ cá Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương cũng song song gật đầu, thân thiết nhìn Thanh Dao: “Muội muội trên mặt chính là do vật gì thương tổn? Có chuẩn trị tốt chua, nếu quả thật là có thương tổn gì, trong cung nguy y, y thuật cao minh nhất định có thể chữa trị tốt cho muội muội.”

“Cám ơn phụ thân, cùng các tỷ tỷ.”

Thanh Dao giật mình, xoay người ngồi dậy, búi tóc như mây trút xuống, thần tình cao ngạo lạnh lùng, tư thái lịch sự tao nhã khó diễn tả, mặc dù nửa bên mặt bị hồng ban, người có mắt chân chính vẫn như cũ sẽ nhìn ra được khí chất đặc biệt, và sự thông minh hiểu biết ở nàng cũng không giống những người khác.

“Ngồi xuống đi.”

Thanh Dao mời cha cùng hai vị tỷ tỷ ngồi xuống, giơ lên ngón tay trắng xanh xao chạm nhẹ một chút trên gương mặt, nhàn nhạt ôn nhu cười rộ lên.

“Trên mặt hồng ban là bị người hạ cỏ, phụ thân cùng tỷ tỷ đừng lo lắng để trong lòng, chỉ là có chút biến dạng, cũng không có trở ngại gì.”

Mộc Ngân yêu thương rồi thở dài một hơi, chí ít không phải là cái loại ánh hưởng đến sinh mạng, bằng không thật không biết Dao nhi đã chịu sự đau lòng gì, bên cạnh Mộc Thanh Châu vội vàng mở miệng: “Nhưng có biện pháp nào giải hết cái này không?”

Mộc Thanh Hương cũng mở to cặp mắt như đang khóc nhìn chằm chằm về Thanh Dao, trong con ngươi hiện lên sự lo lắng, mặt Dao nhi huỷ thành cái dạng này, hoàng thượng còn có thể để cho nàng tiến cung không?

“Các ngươi không cần lo lắng, ta không sao.”

Thanh Dao nói xong, Tiểu Ngư nhi buông lỏng cảnh giác, xem ra những người này cũng không có ý diễn trò với Thanh Dao, cho nên nàng không cần thiết khẩn trương như vậy.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm quản gia: “Lão gia, tiệc tối đã chuẩn

bị xong, mời các tiểu thư đi ra dùng bữa tối.”

“Được rồi, đi thôi.” Mộc Ngân lên tiếng trả lời, sau đó quay đầu nhìn phía Mộc Thanh Dao: “Dao nhi, mang theo Tiểu Ngư nhi đi ra dùng bữa tối đi, bây giờ nhất định là đói bụng lắm rồi.”

“Tốt, các ngươi đi trước đi, ta thu thập một chút sẽ ra ngay.” Thanh Dao chậm rãi mở miệng Mộc Ngân không nói gì, dẫn Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương đi ra ngoài trước, trong phòng ngọn đèn chập chờn, đặc biệt sáng tỏ.

Q.4 - Chương 122: Lục Quốc Sứ Thần

Mạc Sầu đi tới khép cửa lại, sau đó hầu hạ nàng, y phục trước kia đều còn ở đây, nàng chọn một bộ quần áo thanh lịch, hầu hạ chủ tử đứng lên. Dọn dẹp xong, Thanh Dao dùng cái khăn che mặt lại, sau này chỉ sợ sẽ không bỏ vật này ra được. Tuy rằng nàng tận lực xem như không có chuyện gì, nhưng khi người khác nhìn nàng giống như trông thấy một con quỷ, trong lòng của nàng cũng không dễ chịu, nàng cũng không phải thánh nhân, làm sao mà có thể thờ ơ đâu? Chỉ có thể dùng đạm mạc ngụy trang tâm tình của mình mà thôi.

Thanh Dao thay xong trang phục, dẫn Mạc Sầu, Mạc Ưu cùng Tiêu Ngư nhi đi đến viện phía trước.

Dọc theo đường đi nhìn thấy không ít hạ nhân, tất cả mọi người đều khẩn trương ngẩng đầu nhìn về phía nàng, không nhìn rõ được gương mặt của tam tiểu thư, chỉ nhìn thấy một đôi con ngươi trong đêm tối lóe ra huyền thâm.

Thanh Dao nhàn nhạt cười, xem ra tất cả mọi người trong Mộc phủ, cũng biết chuyện dung mạo nàng bị huỷ, bọn hạ nhân kia mâu quang vừa khẩn trương lại hiếu kỳ, vẫn nhìn theo nàng, thẳng đến khi các nàng biến mất, cả khuôn viên truyền đến thanh âm nhỏ to nghị luận của họ.

Nghĩ tới nơi đây cũng không phải chỗ có thể ở lâu, nàng chịu không nổi người khác cả ngày dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, không bằng chuyển đi chỗ khác, vừa có thể dùng nơi đó chế tạo các vũ khí quân sự.

Thanh Dao ý niệm vừa hiện lên trong đầu, liền chuyển đi không được.

Người một nhà bao quanh bàn tròn ăn bữa cơm, sau khi ăn xong Mạc Sầu dẫn Tiêu Ngư nhi trở về phòng nghỉ ngơi, mà Thanh Dao cùng thừa tướng phụ thân lại đi vào thư phòng, trao đổi vài chuyện quan trọng.

Bên trong thư phòng, Mộc Ngân kiên trì làm cho Thanh Dao ngồi phía trên tay mình, nàng vốn là hoàng hậu, tuy rằng từ lúc đầu Thanh Dao tự nhận không phải hoàng hậu, thế nhưng hoàng thượng không có hạ chỉ phế nàng, bởi vậy ở trong lòng Mộc Ngân, lễ nghi không thể bỏ, hắn vững vàng phúc

thân thắn tử, ngồi ở dưới tay Thanh Dao.

Thanh Dao vốn không phải là người nói lễ nghi thế tục này. Bởi vậy cũng không kiên trì, ngồi ở ghế chủ thượng, hai cha con ngồi vào chỗ của mình, liền có tiểu nha đầu dâng trà, tiểu nha đầu kia một bên dâng trà, còn không quên yên lặng đánh giá tam tiểu thư.

Nghe nói tam tiểu thư hiện tại bị huỷ dung, không biết là thật hay giả, chỉ sợ lời đồn đãi là thật, bằng không nàng không có khả năng mang theo một tấm sa mỏng.

Mộc Ngân nhìn ra tiểu nha đầu này không chuyên tâm, liền hừ lạnh một tiếng: “Đi xuống đi.”

Tiểu nha đầu kinh sợ lui ra ngoài, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía phụ thân mình, đã hơn một năm không gặp, thừa tướng phụ thân tựa hồ tiêu tụy rất nhiều so với ngày xưa, hoàng thượng không ở trong cung, hắn nhất định rất mệt mỏi, nghĩ đến hoàng thượng chẳng những một mà ba lần xuất cung, nàng nhướn mi mở miệng hỏi: “Hoàng thượng không ở trong cung, chính vụ đều do phụ thân phụ trách xử lý sao?”

“Hoàng thượng không ở trong cung?”

Mộc Ngân ngây ngẩn cả người, sau đó vô cùng kinh ngạc lắc đầu nhìn nàng nhẹ giọng trả lời: “Hoàng thượng thường ở trong cung, Dao nhi từ đâu mà nghe được hoàng thượng không có ở trong cung?”

Nàng có chút giật mình, hoàng thượng có ở trong cung hay không, nàng sao lại không rõ, thế nhưng thừa tướng phụ thân lại nói hoàng thượng ở trong cung, trong cung có người khác thay thế sao? Hay là căn bản hoàng thượng không có lộ diện, điều này cũng làm cho nàng rất hiếu kỳ, nhẹ nhàng nâng chung trà lên, thần thái ưu nhã thổi nhẹ một cái, sau đó nhấp một miếng, trà này hương thơm thoang thoảng lượn quanh khắp người.

“Hoàng thượng mỗi ngày đều lâm triều sao?”

Nàng bất động thanh sắc hỏi, Mộc Ngân gật đầu, thấy hành động nữ nhi có điểm kỳ quái, Dao nhi mới trở lại, liền hỏi chuyện của hoàng thượng, chẳng lẽ nàng muốn trở lại trong cung, thế nhưng dung nhan hiện nay của nàng, hoàng thượng có phải đã nói cái gì hay không? Trong khoảng thời gian ngắn hắn ngây ngẩn cả người, bất quá nghĩ đến lúc trước có người tiễn nàng trở

về, trên xe ngựa tựa hồ còn có một người khác.

Hơn nữa hắn nhận ra theo đuôi phía sau xe ngựa lại là đại nội cao thủ, thật sự đã xảy ra chuyện gì? Mộc Ngân không hiểu ra sao.

“Dao nhi, lúc trước người tiễn giúp ngươi trở về, người đó là ai a?”

“Chỉ là một người bạn.” Nàng không muốn nhắc tới Ngân Hiên, cũng chính là hoàng thượng, hiện tại quan hệ của bọn họ rất đơn thuần, nếu như để thừa tướng phụ thân biết mọi việc, chỉ sợ sẽ không còn đơn giản như vậy, trọng yếu nhất là hoàng thượng không muốn mọi người biết, nàng tự nhiên cũng không nên nói ra chuyện này. Như vậy vị hoàng đế kia trong cung là ai? Là Nam An vương sao?

Có thể là Mộ Dung Lưu Chiêu sao?

Thanh Dao nghĩ đến đây, khéo môi câu ra vẻ cười, nhàn nhạt mở miệng: “Nam An vương gần đây có khoẻ không?”

“Hắn a, không tốt lắm, hắn bị bệnh, nghe nói bệnh này cũng không nhẹ, ta và các quan viên có đi thăm nhưng mọi người đều không gặp được hắn, nghe nói đây là bệnh hiểm nghèo dễ truyền nhiễm người khác, các quan viên tự nhiên không dám tới gặp hắn.”

“À.” Nàng kéo dài âm điệu, nguyên lai hoàng đế trong cung là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu.

Hai huynh đệ này thật là biết diễn trò, dùng chiêu đổi trắng thay đen, một trong cung, một ngoài cung, như cá gặp nước a!

Nàng cũng không nói ra sự thật này, một bên vừa nghe phụ thân nói chuyện, một bên vừa uống trà, thái độ cực kỳ bình tĩnh, giống như một đóa hoa mộc lan, ở dưới ánh đèn tản ra nhàn nhạt hương thơm, nữ tử như vậy, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái giống như bắt được một tia ám áp, Mộc Ngân nhìn chăm chú vào nữ nhi, thực sự nàng so với lúc trước không giống nhau, không giống như lúc còn háo sắc, cũng không giống lúc về sau lãnh tĩnh cơ trí, nhưng cơ trí kia lúc nào cũng mang theo một loại lãnh, làm cho người ta tới gần không được, hoàn toàn không giống hiện tại, quanh thân lộ ra an tường yên ổn.

“Dao nhi a, hồng ban trên mặt ngươi, thực sự không có biện pháp giải trừ

sao?”

Mộc Ngân nghĩ đến đây, một lần nữa liền đau lòng không dứt, nữ nhi xinh đẹp như thế, lại bị cái nam nhân ghê tởm kia hạ cổ, thật là một tên đáng nhất định hắn sẽ không chết từ té được, người luôn luôn chú ý lễ nghi như Mộc Ngân, cũng không nhịn được mà ở trong lòng mắng một câu.

“Phụ thân đừng quá bận tâm chuyện này, nữ nhi ở đây là muốn cùng người nói hai sự kiện.”

“Thứ nhất. Con không muốn hồi cung, cũng không muốn sống ở chỗ này, có thể giúp con tìm một chỗ khác có thể tĩnh dưỡng được không?”

Thanh Dao vừa mở miệng, Mộc Ngân liền lắc đầu cự tuyệt, con cháu Mộc gia không ở trong nhà, lại muốn chuyển ra ngoài ở, nhất định là do miệng lưỡi đám nha đầu làm cho nàng phiền lòng. Mộc Ngân nghiêm túc mở miệng: “Dao nhi, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai bắt đầu, phụ thân hạ lệnh cấm, người nào dám nói thêm câu nữa, hoặc liếc mắt nhìn người nhiều một cái, đều trùng phạt nghiêm khắc không tha.”

Việc này.

“Vậy con không phải trở thành nữ nhân tàn bạo sao.” Thanh Dao nở nụ cười, đạm nhiên nhìn phụ thân.

“Con hồi kinh lần này, bởi vì muốn cùng Huyền đế hợp tác một việc, phụ thân cứ yên tâm đi, con không phải là bởi vì những người đó mới đi ra ngoài, mà là muốn làm một việc khác.”

“Hoàng thượng? Người cùng hoàng thượng có liên hệ sao?”

Mộc Ngân có chút kích động. Nguyên lai Dao nhi cùng hoàng thượng vẫn có liên hệ, thảo nào hoàng thượng gần đây vào triều sớm, cũng không còn lanh lệ như lúc trước, cả người ôn hòa đi nhiều lắm.

“Đúng.” Về hoàng thượng, Thanh Dao không muốn nói nhiều lắm, thật ra ngụ ở đâu mới là chuyện nàng tương đối quan tâm: “Phụ thân mua cho con một ngôi nhà, cần phải có diện tích rất lớn, tốt nhất là ở một địa phương bí ẩn, như vậy càng tiện lợi một chút.”

Mộc Ngân nhìn nữ nhi thần bí nói xong, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ: “Dao

nhi muốn làm gì?"

Thanh Dao sớm biết hắn sẽ như vậy hỏi, hơn nữa nàng làm việc gì cũng không muốn giấu giếm phụ thân, buông chén trà xuống, từ trong lòng lấy ra một ít bǎn vẽ đưa tới trên tay Mộc Ngân, chỉ thấy Mộc Ngân trầm ổn nhận lấy, rất nhanh nhìn thấy một ít đồ cho tới bây giờ cũng chưa có xem qua, hình thù kỳ quái, lộ ra một loại quý dị, mang theo cường đại sát khí.

Hắn chăm chú không ngừng nhìn vào bǎn vẽ trong tay, cuối cùng nhìn thấy có chút quen thuộc gì đó, từng nghe Dao nhi nói qua, vật này gọi là lựu đạn, uy lực cực đại, không biết là thật hay giả, nhưng nàng nói cái này là bí mật quân sự, chẳng lẽ những vật này chính là vũ khí quân sự.

"Các bǎn vẽ này đều là vũ khí quân sự sao?"

"Đúng vậy, thời gian sau này có lẽ sẽ dùng đến vũ khí quân sự này" Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, đây đều là tài liệu mà Tiểu Ngư nhi lợi dụng nguyên liệu cổ đại, để thiết kế vũ khí đơn giản, tuy có thể không bằng uy lực thời hiện đại, nhưng nếu như nó được dùng trong chiến tranh bây giờ mà nói, hắn là sản sinh hiệu quả rất lớn.

"Ngươi trở về chính là vì cùng hoàng thượng gặp mặt để bàn chuyện này sao?" Mộc thừa tướng nhíu mày, nhìn Thanh Dao yên lặng ở bên cạnh, hiện tại nữ nhi, cả người một mảnh tương hoà, nhưng càng như vậy, càng làm cho người ta thấy không rõ những suy nghĩ mong muồn chân chính của nàng.

"Đúng vậy, hai bên đều có lợi, con bán binh khí cho hắn, hắn được lợi, con có tiền, sở dĩ con bán cho hắn, bởi vì con là người Huyền Nguyệt, phải biết rằng thứ này là con chế tạo ra, nếu để người ngoài biết chỉ sợ sẽ bị cướp như điên, bất quá dù con cũng phải nhớ kỹ tình cũ."

Lúc nàng nói chuyện này thanh âm nhàn nhạt tự nhiên. Thật giống như đang nói chuyện phiếm, như một câu chuyện bình thường nào đó, Mộc Ngân thấy vây kinh hãi đám chiến, nữ nhi như vậy mà là một nữ tử tầm thường sao?

"Vậy đã cùng hoàng thượng nói chuyện xong chưa?" Mộc Ngân quan tâm hỏi, nếu nàng đã trở về, như vậy nhất định cùng hoàng thượng thoả thuận rồi, ai biết Thanh Dao chỉ lắc đầu: "Còn không có nói chuyện đâu, loại sự tình này chỉ có con mở miệng, hắn nào có quyền từ chối, căn bản không cần phải hỏi hắn."

“Bất quá con muốn cùng hắn nói chuyện là một chuyện khác.”

“Là chuyện gì?” Mộc Ngân càng ngày càng hiếu kỳ, nữ nhi này thật là làm cho hắn cảm thấy hứng thú, nếu như nàng nguyện ý trợ giúp Huyền đế, chỉ sợ giang sơn sớm muộn gì cũng nhất thống thiên hạ.

“Con trợ giúp hắn thống nhất bảy nước, tương lai con muốn các thủ hạ Phượng Thần Cung trở thành bang phái lớn nhất Huyền Nguyệt, triều đình không được can thiệp bất cứ chuyện gì của Phượng Thần cung, đương nhiên Phượng Thần cung cũng cam đoan sẽ không làm bất kỳ chuyện bất lương gì.”

Mộc Ngân lúi lưỡi, điều kiện như vậy hoàng thượng có thể chấp nhận sao? Đây không phải là ở tim mình trồng một cây gai sao? Ai muốn có một cây gai trong tim chính mình.

Thanh Dao sóng mắt lưu chuyển. Nàng biết trong lòng phụ thân nghĩ cái gì. Nên nhàn nhạt cười nói: “Ta cũng không bắt buộc hắn, phải biết rằng, lục quốc là một khối thịt béo bõ cỡ nào, nếu như con trợ giúp hắn, đừng nói một phượng thần cung, ngay cả cho con một quốc gia, cũng không có gì là quá đáng, bất quá từ trước đến nay con không thích bị trói buộc, cho nên mới đưa ra yêu cầu như vậy, chỉ bất quá một Phượng Thần cung, hoàng thượng sẽ không ngốc đến độ không đáp ứng sao?”

Nàng tiếng nói vừa dứt, Mộc Ngân không lời nào có thể nói, đúng vậy, nếu như đem một cây gai, đi so với một khối phì nhiêu màu mỡ thì đương nhiên nó có sức mềm hơn, không, hắn là vài khối phì nhiêu màu mỡ, đặt ở trước mắt, hoàng thượng tự nhiên sẽ bất chấp việc đi quẩn cây gai đâm kia, nhưng nếu như đến lúc đó đã không còn thất quốc chi loạn, chỉ sợ hoàng thượng sẽ trừ đi cây gai này.

“Nếu như sau này thống nhất thất quốc, người chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?”

“Khi đó, tất cả mạch máu kinh tế đều nắm trong tay của con, nếu hắn dám đối với con hai lòng, ta liền làm cho giang sơn hắn rối loạn, hắn đừng nghĩ an tâm ở ngôi vị hoàng đế.”

Thanh Dao ngũ khí âm hàn, không khí nói chuyện không còn như cũ, bất quá âm điệu rất lạnh lùng, người bên cạnh không khỏi đánh rùng mình một

cái, nữ nhân này nếu không phải nữ nhi của hắn, hắn nhất định sẽ cảm thấy nàng rất đáng sợ, bất quá nàng là con gái của mình, bởi vì có nữ nhi thông minh như vậy, Mộc Ngân vẫn rất cao hứng.

“Tốt, ngày mai phụ thân đi tìm chỗ cho ngươi.”

“Được, vậy con đi trở về.” Thanh Dao gật đầu đứng dậy đi ra ngoài, chớp mắt đã bước ra khỏi phòng, Mộc Ngân bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nhanh chóng gọi nàng lại: “Dao nhi, hoàng thượng vẫn ở trong cung, ngươi khi nào gặp hắn, còn cùng hắn nói việc này?”

Rất xa Thanh Dao thanh âm truyền vào đền.

“Bạn tri kỷ.”

Nói xong liền truyền đến tiếng cười khẽ của nàng, tựa hồ tất cả việc này đều nằm trong tay của nàng, Mộc Ngân cuối cùng cũng cảm thấy lạnh sống lưng, nha đầu kia thật là biết hù chết người, ánh mắt hắn lần nữa nhìn đến bàn vé trên bàn, bản thân không khỏi cảm thấy hứng thú, dưới ánh đèn tỉ mỉ nghiên cứu, những thứ này là vũ khí quân sự, rốt cuộc có bao nhiêu uy lực.

Chương 122.2

Thanh Dao dẫn Mạc Ưu trở lại Thanh viện nghỉ ngơi, sáng sớm ngày thứ hai, nàng còn chưa thức dậy, liền nghe một trận ồn ào náo động bên ngoài, không khỏi có chút tức giận, khó có được ngủ một giấc an ổn, là ai sáng sớm ở trong sân tranh cãi ầm ĩ không ngót, hơn nữa Thanh viện này, ngoại trừ mấy nha đầu, cũng không có nha đầu khác, bởi vì sự kiện tối hôm qua, thừa tướng vốn muốn người khác qua đây, đáng tiếc bị nàng ngăn lại, ngoại trừ mấy người nha đầu chưa gặp mặt qua, tất cả mọi việc trong cuộc sống hàng ngày của nàng, đều do Mạc Sâu chăm sóc.

Không biết là ai ở trong sân muốn chết, mà dám nói chuyện lớn tiếng như vậy.

“Mạc Sâu, Mạc Sâu?”

Thanh Dao liên tiếp kêu hai lần, Mạc Sâu theo ngoài cửa vọt vào, cung kính mở miệng: “Tiểu thư, người đã tỉnh?”

Thanh Dao sắc mặt có chút lãnh, thân thể vẫn không động, nhàn nhạt hỏi:

“Ai bên ngoài? lại àm ī như thế.”

Mạc Sâu vừa định trả lời, liền có người từ sau tấm bình phong đi ra: “Hoàng tẩu, người ta nhớ ngươi, vì thế biết ngươi trở về, liền sang đây gặp ngươi.”.

Nguyên lai là công chúa Mộ Dung Tinh Trúc, sáng sớm lúc thỉnh an hoàng thượng, nghe được hoàng huynh nói hoàng tẩu hồi kinh, nàng lập tức sang đây nhìn nàng ấy, khó có được hoàng huynh không có phản đối.

Bất quá Mộ Dung Tinh Trúc vừa đi vào gian phòng, nhìn thấy Thanh Dao trên giường, cùng với hồng ban một bên kia gương mặt nhìn thấy mà giật mình, nàng không khỏi tức giận kêu to: “Hoàng tẩu, mặt của ngươi, là tên khốn kiếp nào hại ngươi như vậy?”

Lúc này nàng chỉ nghĩ là độc gì a, vẫn bị nàng lôi chặt ở bên cạnh Tiếu Ngư nhi lập tức tiếp lời: “Là do Hoa Văn Bá cái tên hồn đản hại nương, nếu có một ngày ta bắt được hắn, nhất định sẽ bầm hắn ra trăm mảnh, xác treo ngo mông, sau đó phơi nắng ba ngày.”

Tiểu Ngư nhi nghiến răng nghiến lợi khẽ nguyên rủa, người vẫn lôi tay nàng, cũng chính là bác của nàng Mộ Dung Tinh Trúc, Mộ Dung Tinh Trúc mở to cặp mắt ngập nước, ngạc nhiên nhìn Tiểu Ngư nhi, phát ra âm thanh kinh ngạc kéo dài.

“Tiếu Ngư nhi, ngươi rất lợi hại a, bác thật sự bái phục ngươi, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Mộ Dung Tinh Trúc cảm thấy líu luối, thực sự khó có thể tin được, Tiểu Ngư nhi chỉ là tiểu hài tử, nhìn trái nhìn phải nàng mới có hai tuổi, nhưng sao thấy có chút quý dị thế nào ấy.

Tiểu Ngư nhi vừa nghe nàng hỏi, lơ đãng mở miệng: “Bản cô nương h... a..?”

Nàng vừa định nói bản cô nương hai mươi mấy, thì ở trên giường Thanh Dao ho khan một tiếng, Tiểu Ngư nhi lập tức phục hồi tinh thần lại, sờ sờ đầu mình, chớp đôi mắt xéch dài nhỏ, đáng yêu mở miệng: “Bác, người ta không phải hai tuổi sao? Người nhìn kỹ ta xem.”

Nói xong. Còn cố ý ở trong phòng đi vòng vo hai lần, Mộ Dung Tinh Trúc nhìn hình dạng này của nàng, thân thể nhỏ nhở, mặc bộ bộ áo quần nhỏ mà

xanh lam, trên đầu kéo hai cái khế công chúa, kế bên còn cắm hai đóa châu hoa, cả người phán nộn đáng yêu, đúng là một tiểu tiểu oa nhi, xem ra là tự mình nghĩ nhiều, bất quá nha đầu kia quả thật có điểm lợi hại.

“Không tệ, Tiểu Ngu nhi lớn lên hình như rất giống hoàng huynh a.” Mộ Dung Tinh Trúc đưa tay nhéo mặt nàng một chút, quay đầu lại đi hai bước tới bên giường Thanh Dao, ôn nhu hỏi: “Hoàng tẩu, bằng không ta gọi ngự y trong cung tới đây, khám và chữa bệnh cho ngươi một chút, nhìn xem có biện pháp giải quyết hay không.”

Thanh Dao ngồi dậy, đạm nhiên lắc đầu, xấu nhan cỗ này, ngoại trừ người nam nhân kia, sợ rằng không ai có thể giải được, ngay cả Vô Tình đều giải không được cỗ thuật, một ngự y nho nhỏ ở trong cung thì có năng lực gì để giải. Bất quá nàng đã nghĩ thông suốt.

“Công chúa không cần vì ta phiền não, ta không sao.”

“Hoàng tẩu?”

Mộ Dung Tinh Trúc kêu lên, Thanh Dao lập tức đưa thẳng một tay lên, nàng cần phải nói rõ điều này, sắc mặt rất nghiêm túc, ngữ khí cũng nghiêm túc: “Tinh Trúc, ta không còn là hoàng tẩu của ngươi, ngươi sau này không nên gọi ta như vậy, hãy gọi tên của ta, hoặc gọi ta là Mộc tỷ tỷ, tùy ngươi, chỉ là không nên gọi ta hoàng tẩu, bằng không ta chỉ có thể làm như không biết ngươi.”

“Hoàng tẩu?”

Mộ Dung Tinh Trúc chu miệng lên. Nàng vốn có cho rằng hoàng tẩu đã trở về, là đã tha thứ cho hoàng huynh, không ngờ nàng ấy căn bản không nghĩ như vậy, vừa nghĩ tới hoàng huynh trong khoảng thời gian gần đây cô đơn, nàng không khỏi tiến đến trước mặt Thanh Dao, cúi đầu mở miệng: “Hoàng tẩu, ngươi tha thứ cho hoàng huynh đi.”

“Ta không trách hắn, chưa từng có, thế nhưng ta không còn là hoàng tẩu của ngươi điều này cũng là sự thực, xin công chúa không nên khó xử ta.”

Về điểm này, nàng rất kiên trì, nàng sẽ không buông tay lập trường của mình.

Cuối cùng Mộ Dung Tinh Trúc bất đắc dĩ buông tha ý nghĩ cùng nàng đấu,

đổi giọng gọi nàng Mộc tỷ tỷ, sau đó ở lại mộc phủ chơi với Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi.

Công chúa Mộ Dung Tinh Trúc bản tính rất thích nói chuyện, lần này gặp phải Tiểu Ngư nhi, rốt cuộc ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, hai người tuy rằng cách bối phận, hơn nữa một lớn một nhỏ, nhưng chơi với nhau rất ăn ý, tuy rằng không bao lâu sau, công chúa sẽ hoài nghi tích cách kỳ lạ của Tiểu Ngư nhi là nơi nào tới, nhưng cũng chỉ do nàng ấy quá thông minh thôi, mà không nghĩ đến những chuyện khác.

Mộc thừa tướng sáng sớm liền đi vào triều sớm, sau khi lâm triều, hoàng thượng phân phó hắn ở lại.

“Lão thần tham kiến hoàng thượng.”

Mộc Ngân cung kính cấp hoàng thượng thỉnh an, không biết vì sao, nhìn vóc dáng hoàng thượng, tựa hồ so với ngày xưa càng nhiều hơn lăng hàn khí phách, cuồng vọng bế nghẽ, cao cao tại thượng.

“Đứng lên đi, mộc thừa tướng.”

Huyền đế ngồi ở trên cao vung tay lên, trầm ổn mở miệng, hắn lưu lại Mộc Ngân, chính là muốn nghe xem nàng ở tại mộc phủ có được tốt hay không, có quen chỗ chưa.

“Tạ ơn hoàng thượng,” Mộc Ngân đứng dậy lập tức đứng ở một bên, bên trong thư phòng một mảnh lãnh khí lưu chuyển, Mộc Ngân cẩn thận chờ nghe chỉ, không biết hoàng thượng lưu lại hắn vì chuyện gì, chẳng lẽ bởi vì chuyên Dao nhi hồi kinh, không biết hoàng thượng sẽ an bài Dao nhi như thế nào, bất quá hôm qua nghe Dao nhi nói, giữa bọn họ tựa hồ có liên hệ với nhau, vậy hắn là không trùng phạt Dao nhi mới đúng.

“Nàng ở Mộc phủ ở có quen không?”

Thanh âm lãnh mị từ tính vang lên, Mộc Ngân ngân ra, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, mau mau trả lời: “Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ muốn cựu thần cẩn thận tìm một tòa nhà cho nàng, thứ nhất bởi vì hồng ban trên mặt nàng, ngoài ra còn để cho nàng dùng vào một chút việc khác. Thứ hai, nàng nói muốn có một chỗ để chế tạo vũ khí quân sự, vì thế đợi lát nữa cựu thần đi ra ngoài làm chuyện này.”

Mộ Dung Lưu Tôn khóe môi mỉm cười, một đôi con ngươi đen thâm sâu càng phát ra sâu thẳm, mặt mày vung lên vẻ tà mị cuồng tiếu.

Đây là do hắn sơ sót, nàng tâm tính như vậy, sao có thể chịu được người nhà dùng ánh mắt khác nhìn nàng, nếu như là người xa lạ, nàng có thể thản nhiên mà chống đỡ, nhưng ánh mắt người nhà sẽ làm cho nàng không được tự nhiên.

Huyền đế con ngươi đen sắc bén chọt lóe lên gọn sóng, chậm rãi mở miệng: “Việc này thà tướng không cần ưu phiền, cứ giao cho trẫm làm đi, trẫm vẫn muốn vì nàng làm chút chuyện.”

Chương 122.3

“Tạ ơn hoàng thượng.” Mộc Ngân khấu tạ thánh ân, há miệng muôn hỏi, nhưng cuối cùng cái gì cũng không có hỏi, kỳ thực hắn thực sự muôn biết, hoàng thượng làm sao an trí Dao nhi, còn có Tiêu Ngư nhi, đây chính là huyết mạch hoàng thất.

Chỉ là Mộc Ngân không biết, kỳ thực Thanh Dao cùng Tiêu Ngư nhi căn bản không muôn trở về cung, không phải hoàng đế làm sao an trí các nàng, tất cả quyền quyết định đều nằm trong tay hai mẹ con nàng, mà không phải ở trong tay hoàng thượng. Chỉ là người ngoài không biết mà thôi.

Mộc Ngân lui ra ngoài, trở lại Mộc phủ.

Trong Mộc phủ, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc vẫn còn ngồi chơi đến tối mới hồi cung, sau khi đợi được nàng hồi cung, một người khoan thai đi đến Thanh Viện. Chính là hoàng thượng một thân thường phục, A Cửu cùng Hoa Ly Ca giữ ở bên ngoài, Băng Tiêu cùng Đoạn Hồn đều đã tự trở lại vị trí của mình.

Phòng khách, Thanh Dao mời hoàng thượng ngồi xuống, Mạc Sâu dâng nước trà liền lui ra ngoài, Thanh Dao chậm rãi mở miệng.

“Hoàng thượng tại sao lại một mình xuất cung, bên ngoài rất nguy hiểm, hoàng thượng vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt. Mộ Dung Lưu Tôn cảm thấy một dòng nhiệt nóng chạy qua trong lòng, con ngươi sâu trầm, chậm rãi mở miệng: “Dao nhi, đây là người quan tâm ta sao?”

“Xem như vậy đi.” Thanh Dao mím môi cười nhạt, nam nhân này thật đúng là biết lợi dụng cơ hội a, bất quá nàng ngay sau đó lại nói một câu: “Hiện tại chúng ta là quan hệ hợp tác, chỉ có người tốt, ta mới có thể tốt, không phải sao?”

“Ngươi a?”

Mộ Dung Lưu Tôn sủng nịch nhìn nàng, lại bất đắc dĩ nhìn bộ dạng đáng giận này, bất quá hắn đêm nay tới đây là có chính sự, sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm túc mở miệng: “Ta nghe thura tướng nói, Dao nhi muốn tìm chỗ chuyển ra bên ngoài, có phải hay không, có chuyện này à?”

Thanh Dao đuôi lông mày nhúng một chút, bất động thanh sắc nhìn hắn, không nghĩ tới thura tướng phụ thân lại đều nói cho hắn biết, bất quá hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết, nàng cũng không lắc đầu phủ nhận, mà chỉ bình tĩnh nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ vì chuyện này mà hắn tự mình xuất cung một chuyến sao.

“Đã như vậy, không bằng chuyển đến ở biệt uyển hoàng gia đi, chỗ đó từ khi xây dựng xong, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người ở qua, ngươi cùng Tiểu Ngư nhi lại không muốn hồi cung, như vậy ở lại biệt uyển đi, chí ít như vậy ta biết các ngươi ở được tốt hơn một chút, trong lòng ta mới có thể an tâm.”

“Hoàng thượng quá lo rồi, ta vẫn nên tìm chỗ khác, ta cùng hoàng thượng đã không có quan hệ gì, nếu ở tại biệt uyển hoàng gia, vô luận chuyện này nói như thế nào cũng nói không thông.”

“Dao nhi, về điểm này trẫm sẽ không thay đổi ý định.”

Trong đôi mắt tinh lặng như u đầm của Huyền đế loè loè ánh sáng, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, khí phách thiên thành.

Hắn cho rằng, chân chính là một người nam nhân tốt, lúc nên kiên trì thì phải kiên trì, hắn làm như vậy là vì tốt cho nàng.

“Đừng quên Tiểu Ngư nhi là con trẫm, trẫm muốn cho nàng sống tốt hơn một chút, chuyện này không có gì sai cả, mặt khác, ngươi nghĩ xem muốn làm những chuyện kia, không có bất kỳ chỗ nào thích hợp hơn so với biệt uyển hoàng gia, vì nó an toàn hơn.”

Mộ Dung Lưu Tôn vừa dứt lời, nàng chăm chú suy nghĩ lời nói của hắn, cũng không phải vì hắn nói muối cho Tiểu Ngư nhi ở được tốt, mà vì chuyện nàng cần làm, chỉ có hoàng gia biệt uyển mới an toàn, hơn nữa chỗ đó lại rộng lớn, mặc kệ làm chuyện gì, đều rất thuận lợi, ngoài ra còn là chỗ ở của hoàng gia, nên bất luận kẻ nào cũng không dám xông vào, xác thực so với những nơi bí mật khác tiện lợi nhiều lắm.

“Tốt, bất quá không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.”

“Điều này trẫm có thể cam đoan.”

Mộ Dung Lưu Tôn thấy nàng đồng ý, đáy lòng cũng buông lỏng một ít, chỉ cần nghĩ đến các nàng ở tại biệt uyển, trong lòng hắn liền yên tâm hơn, hắn không hy vọng mẹ con các nàng lại bị bắt cứ thương tổn nào nữa, tuy rằng lấy năng lực hiện tại của hắn, sẽ không ai có thể làm bị thương nàng, nhưng hắn vẫn muốn vì nàng làm những thứ này.

“Được rồi” Thanh Dao gật đầu, đã có sẵn địa phương tốt, cớ sao không dùng, nếu đã cùng hoàng thượng quyết định chuyện này rồi, thì còn có một chuyện khác.

“Hoàng thượng hãy cho đài các đại thần trong triều, thương lượng kế sách thống nhất thất quốc, lúc này điều quan trọng nhất chính là triều đình có thể điều ra bao nhiêu binh mã, những binh tướng đó phải một lần nữa thao luyện, ít nhất phải từ ba đến sáu tháng, trong lúc này, trước mắt chúng ta sẽ đánh chiếm Hoàng Viên quốc.”

“Đánh chiếm Hoàng Viên quốc?” Mộ Dung Lưu Tôn con ngươi đen sâu thẳm nhìn nàng, không biết nàng nói lời này là có ý gì.

“Dao nhi ý là?”

“Ba phương án này đều phải song song tiến hành. Một, lập tức xây dựng xưởng công binh, kiến tạo các vũ khí có thể dùng được trong chiến tranh, đương nhiên vũ khí này chúng ta phải lấy tiền, đến lúc đó sẽ đem số liệu đưa cho hoàng thượng. Hai, lập tức điều ra hai mươi vạn binh mã, một lần nữa thao luyện, ta sẽ liệt kê một phần kế hoạch huấn luyện cho ngươi, mặt khác cũng sẽ đưa vài người của Phượng Thần cung phái tới đây hiệp trợ các ngươi, có thể tướng sĩ triều đình rất tốt, nhưng ta hiểu không rõ lắm, vì thế

nhất định phải cho ta thấy được năng lực chân chính của bọn họ.”

“Điều quan trọng thứ ba là?”

Thanh Dao ngừng một chút, cau lại một chút mi, nhàn nhạt mở miệng.

“Ta không cần người nào vẫn giúp ngươi đánh được Hoàng Viên quốc.”

Nàng lời vừa nói ra, Huyền đế sắc mặt bao phủ một tầng sắc bén, hai mắt mờ to, khá lâu mới khôi phục lại bình tĩnh: “Dao nhi? Ngươi làm như thế nào.”

Nàng từ trước đến nay không phải là người nói mạnh miệng, nếu như đã nói thế, tất nhiên có thể làm được, mà hắn rất tin tưởng nàng, chỉ là không biết nàng sẽ làm như thế nào.

“Biết Mạc Uy không?” Thanh Dao ngược nhìn về phía Huyền đế, trên dung nhan tuấn mỹ kia thần sắc chưa động, ánh mắt càng phát ra sâu thẳm như đầm sâu, lảng lặng chờ nàng nói tiếp.

“Hắn là thất hoàng tử của Hoàng Viên quốc, lão hoàng đế luôn muốn hắn kế thừa ngôi vị, ta chỉ muốn trợ giúp hắn nắm lại ngôi vị hoàng đế, sau đó làm cho Hoàng Viên quốc bọn họ giao hàng thư, trở thành một nước phụ thuộc của Huyền Nguyệt quốc là được.”

Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, trên mặt bao phủ ánh sáng trí tuệ, ánh mắt trong trẻo uy nghiêm, lúc này nhìn nàng, không hề thấy hồng ban trên mặt nàng có ảnh hưởng chút nào đến nàng, dù có như vậy thì nàng cũng rất chói mắt rồi.

Nhưng mà hắn vẫn có chút lo lắng: “Nếu Mạc Uy lên ngôi hoàng đế, hắn thực sự nguyện ý quy thuận ta sao, hơn nữa hắn vừa mới đăng cơ liền quy thuận Huyền Nguyệt, hắn phải nói như thế nào với người Hoàng Viên Quốc?”

Thanh Dao nghe vậy, câu môi khẽ cười: “Ta không nói là hiện tại bảo hắn đối với bên ngoài tuyên bố quy thuận, đây chỉ là hiệp nghị giữa hắn và ta, nhưng mặt ngoài thì ta chỉ trợ giúp hắn, chúng ta hai nhà hợp tác đánh Đan Phượng quốc, đến khi Đan Phượng quy hàng, sau đó chờ tới lúc nhất thống thiên hạ, hắn mới đứng ra, biểu hiện thái độ quy hàng, khi đó, bách tính chỉ biết đối quân vương của họ mang ơn, bởi vì hắn có thể dùng phương pháp này để giảm mức thương tổn thấp nhất do chiến hoả gây ra với họ.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, ngay cả người khôn khéo như Mộ Dung Lưu Tôn, cũng không khỏi không bội phục nàng, đầu óc như vậy, đúng là thận trọng, trong chiêu có chiêu, quan trọng bây giờ là nàng nói như thế nào để thuyết phục Mạc Ưu, Mạc Ưu tựa hồ cũng không thích làm hoàng đế.

“Mạc Ưu, nguyện ý trở về sao.”

“Việc này cũng không nhọc đến hoàng thượng quan tâm, lúc này ta biết được tin tức, lão hoàng đế đang bệnh nặng, mà phụ thân của hắn, vẫn còn rất thương yêu hắn, chẳng lẽ hắn không muốn gặp mặt phụ thân một lần sao?”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, kỳ thực mỗi người đối với thân tình, đều có một phần tâm chính vô pháp chống cự, tựa như nàng, tựa như Vô Tình.

“Dao nhi tin tức thật nhanh.” Xem ra Phượng Thần Cung tin tức rất nhanh, nhất định có rất nhiều người bố trí ở bên ngoài, mà tin tức này hắn cũng mới vừa nhận được thôi, Hoàng Viên Quốc lão hoàng đế bệnh nặng, tân hoàng gần đăng cơ, e là mọi người của lục quốc sẽ hiện thân, rất nhiều người trong bóng tối đang giao động tâm tư đến trên người của hắn.

“Huyền Nguyệt hắn cũng có phái sứ thần qua đó, đây chính là một cơ hội tốt.”

Thanh Dao câu môi mà cười: “Chúc mừng chúng ta lần đầu hợp tác vui vẻ đi, hoàng thượng chuẩn bị phái người nào đi vậy?”

Đôi môi hép dài của Mộ Dung Lưu Tôn cau lại, trầm giọng mở miệng: “Để cho Nam An vương mang một đội ngũ đi trước. Theo cũng còn có Lễ bộ Thị lang, và Bình bộ Thị lang.”

“Hoàng thượng vẫn cứ an tâm ở lại hoàng cung đi, không cần xuất cung, nếu như người đã xảy ra chuyện gì, thì chuyện thiên hạ nhất thống phải làm như thế nào”

Thanh Dao như có như không quan tâm, Huyền đế trong lòng thật cao hứng, bất quá thần sắc hắn cũng không thay đổi, rất nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của nàng, vậy lần này để Nam An vương đi trước, có Thanh Dao trấn thủ, hắn rất yên tâm, hơn nữa gần đây Nam An vương vẫn chưa xuất hiện, tất nhiên sẽ dây lên hoài nghi cho rất nhiều người, mà Lưu Chiêu cũng buồn bức đến sắp huỷ rồi.

“Tốt, lần này để Nam An vương đi sứ Hoàng Viên quốc đi, Dao nhi dọc theo đường đi phải cẩn thận.”

“Ta sẽ.” Thanh Dao gật đầu, quay đầu nhìn phía bên ngoài phòng khách, ánh trăng đã trôi dần về phía tây, nàng chậm rãi nói: “Hoàng thượng cần phải trở về, đêm đã khuya rồi.”

“Được rồi, ngày mai trẫm sẽ phái người tới đón các ngươi về chỗ ở hoàng gia biệt uyển.”

“Ta đã biết.” Thanh Dao lên tiếng, nhìn hoàng thượng đứng lên, một thân ảnh cao to trực tiếp đi ra ngoài, ngoài cửa vang lên thanh âm A Cửu: “Hoàng thượng, hồi cung sao?”

Vài người quay lại vô tung, rất nhanh hình bóng tiêu thất.

Chương 122.4

Bên ngoài phòng khách, Mạc Sầu đợi đến hoàng thượng ly khai, mới lập tức lắc mình tiến vào, cung kính mở miệng: “Chủ tử, hiện tại nghỉ ngơi sao?”

Thanh Dao lắc đầu, lại ngồi xuống, phất tay một cái, phân phó: “Gọi Mạc Ưu đến đây, ta có việc nói cùng hắn.”

“Dạ” Mạc Sầu vô cùng kinh ngạc, cho tới bây giờ chưa có thấy qua chủ tử thần tình nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không dám hỏi nhiều, rất nhanh lắc mình rời đi, đem Mạc Ưu bên ngoài gọi đến.

“Mạc Ưu tham kiến chủ tử.”

Thanh Dao gật đầu một cái, quét Mạc Sầu liếc mắt một cái, nhẹ giọng mệnh lệnh: “Mạc Sầu, canh giữ ở ngoài cửa phòng khách, không cho bất luận kẻ nào được tới gần, ta cùng Mạc Ưu nói chuyện một chút.”

“Dạ, tiểu thư,” Mạc Sầu càng cảm thấy sự tình trọng đại, trong lòng liền bất an, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhất định là có liên quan với Mạc Ưu, chẳng lẽ là chuyện Hoàng Viên quốc, nội tâm nàng run lên, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, cẩn thận canh giữ ở ngoài cửa.

“Chủ tử?” Mạc Ưu nhìn thấy trên mặt nàng bao phủ một tầng lãnh sương,

không biết xảy ra chuyện gì, cảm giác bất an hấn nghiên người đứng ở một bên.

Thanh Dao nhìn hấn, hơn nửa ngày mới chậm rãi mở miệng: "Mạc Ưu, phụ hoàng của ngươi bệnh nặng,. Đây là tin tức từ Hoàng Viên quốc vừa mới truyền về."

"Cái gì?" Mạc Ưu thân hình quy xuồng, thiếu chút nữa té ngã, phụ hoàng mới có bao nhiêu kỉ, làm sao lại bệnh nặng, một thời gian trước thấy hấn còn rất tốt mà, hiện tại vì sao lại bệnh nặng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Ưu suy nghĩ, trong mắt lẩn trong chung quanh như bao phủ một tầng sương mù, thật lâu không nói một lời nào, mặc dù hấn từng nói vĩnh viễn không quay về, nơi đó không có thân tình hấn muôn, mặc dù có phụ hoàng thương yêu thương, thế nhưng yêu thương kia chỉ đem hấn đưa lên đầu ngọn sóng mà thôi, vậy mà khi nghe được phụ hoàng bệnh nặng, hấn vẫn rất kinh hoảng, về sau trên đời này người duy nhất yêu thương hấn cũng đã không còn, cảm giác này thật là tồi tệ.

"Chủ tử, ta phải đi về, ta phải lập tức trở về."

Mạc Ưu kêu lên, Thanh Dao liếc hấn một cái, không nhanh không chậm mở miệng: "Ngươi trở về thì sẽ gặp được sao? Nếu như ngươi dám xuất hiện, chỉ sợ bọn họ sẽ sớm giết chết ngươi, ngươi còn có cơ hội nhìn thấy hoàng thượng sao?"

Mạc Ưu vừa nghe Thanh Dao nói xong, liền ngây ngẩn cả người, thân thể lắc lư hai cái ngã ngồi trên ghế, còn chưa kịp suy nghĩ gì thì úm một tiếng quỳ xuồng đất.

"Chủ tử, cầu xin ngươi giúp ta đi, để cho ta gặp mặt phụ hoàng một lần, sau này kêu ta làm trâu làm ngựa cho ngươi, ta đều nguyện ý, chỉ cần ngươi giúp ta lúc này thôi."

"Được rồi." Thanh Dao quát lạnh, Mạc Ưu cuối cùng cũng dừng lại động tác, vẻ mặt luống cuống nhìn Thanh Dao, hấn rốt cuộc cũng chỉ mới có mười lăm tuổi a, tâm tư còn rất nhu nhược, làm sao chịu được chuyện đả kích này? Thế nhưng con người ta chỉ có ở trong nghịch cảnh mới có thể lớn lên.

"Ta và ngươi làm một cuộc giao dịch."

Mạc Ưu ánh mắt có chút mê man? Giao dịch? Chủ tử muốn cùng hắn làm giao dịch gì? Chỉ cần nàng nói, hắn sẽ làm tất cả.

“Mạc Ưu, ta sẽ trợ giúp ngươi nắm được ngôi vị hoàng đế, ngươi nguyện ý không?”

“Ngôi vị hoàng đế?” Mạc Ưu có chút ngây người, hắn căn bản không thích làm hoàng đế, bởi vì hoàng thất từ trước đến nay không có thân tình, hắn không muốn cũng không nguyện con cháu sau này sẽ tàn sát lẫn nhau, đó là một chuyện rất tàn nhẫn, bất quá chủ tử vì sao lại nói như vậy.

“Nhưng ta cũng có điều kiện, ngươi nhất định phải viết hàn thư quy hàn, tự nguyện quy thuận Huyền Nguyệt quốc.”

Vậy hắn không phải trở thành vua bán nước hay sao, Mạc Ưu trong đầu rất nhanh loé lên ý niệm này, sắc mặt bất định, Thanh Dao sao lại không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, sau đó nói tiếp: “Hiện tại sẽ không bắt ngươi đối người bên ngoài tuyên bố quy hàng Huyền Nguyệt, mà chờ đến khi tương lai bảy nước được nhất thống, ngươi có thể tự nguyện quy thuận, khi đó bách tính sẽ mang ơn đối với ngươi, hơn nữa ngươi không muốn làm hoàng thượng, thì sau khi quy thuận Huyền Nguyệt, ngươi chính là một vương gia, suốt đời tiêu diêu tự tại, quan trọng nhất là mặc dù ngươi không quy hàng, không có nghĩa là những huynh đệ khác kia của ngươi không quy hàng, hiện tại phụ hoàng ngươi đang bệnh nặng, lúc này, những quốc gia khác nhất định sẽ có hành động, Hoàng Viên quốc giữ được hay không rất khó nói, nếu nó rơi vào tay quốc gia khác, chỉ sợ bách tính Hoàng Viên quốc, chắc chắn sẽ bị chiến hỏa xâm lược, ngươi nên biết thực lực Huyền Nguyệt quốc, cùng với năng lực của ta, còn có những chuyện hiện tại ta cần làm.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Ưu đánh run rẩy một cái, bởi vì qua một thời gian dài ở chung, hắn biết chủ tử nếu đã thật sự muốn làm điều gì sẽ làm được, nàng thủ đoạn độc ác, quan trọng nhất là vũ khí kia, lợi hại không gì sánh được, chỉ sợ thất quốc nghênh chiến, cuối cùng cũng sẽ vào tay Huyền Nguyệt, nếu như Hoàng Viên quốc thực sự bị quốc gia khác xác nhập, như vậy nhất định sẽ gặp chiến hỏa.

“Nếu như ta quy thuận, có phải bách tính sẽ không bị kéo vào cuộc chiến tranh này hay không?”

“Phải.”

“Có phải ta quy thuận, là có thể gặp được phụ hoàng.”

“Phải.”

“Được.” Cuối cùng Mạc Ưu đáp ứng một câu, hắn thầm nghĩ muốn mặt gặp phụ hoàng một lần, còn có được sự cam đoan bách tính Hoàng Viên quốc không bị ảnh hưởng của chiến tranh, đúng vậy hắn nguyện ý làm, tuy rằng hắn không muốn làm hoàng đế, nhưng đợi đến khi bảy nước thống nhất, hắn chẳng qua chỉ là một vương gia.

“Nếu như ta giúp người được ngôi vị hoàng đế, người viết thư quy hàng là được, đối với người khác biểu hiện của người không cần thay đổi, bất quá trên phương diện này, chúng ta hai nhà có thể hợp tác, tấn công Đan Phượng quốc.”

Nói đến Đan Phượng quốc, Thanh Dao con người âm ngao lanh hàn, hàn khí nhè nhẹ từ bên trong tràn ra, làm người ta phát run.

“Tốt. mọi việc do chủ tử phân phó.”

Mạc Ưu gật đầu, hắn biết chủ tử là người đã nói là làm, hơn nữa trong lòng nàng rất hận Đan Phượng quốc, quốc gia muốn tấn công nhất định sẽ là Đan Phượng quốc.

“Đi xuống đi, hai ngày sau theo đoàn sứ thần cùng nhau đi Hoàng Viên quốc.”

“Dạ.” Mạc Ưu lui ra ngoài, chỉ sợ đêm nay, hắn sẽ không có biện pháp ngủ được rồi, bởi vì không biết tình hình sức khoẻ phụ hoàng như thế nào, hắn thân làm con sao có thể ngủ yên được.

Ngoài cửa, Mạc Sầu đi đến, cung kính mở miệng: “Chủ tử. Đêm đã rất khuya, đi nghỉ ngơi đi.”

Thanh Dao đứng dậy, liếc nhìn Mạc Sầu, biết nàng quan tâm Mạc Ưu, nhẹ giọng mở miệng: “Lão hoàng đế Hoàng Viên quốc bệnh nặng.”

“Vậy Mạc Ưu?” Mạc Sầu câm miệng không nói cái gì nữa, từ bên ngoài đi đến bên cạnh Thanh Dao, ở hành lang ánh đèn chập chờn, ánh trăng lành lạnh, đem hai bóng người tinh tế kéo thật dài, Thanh viện hoàn toàn đã

không còn nhộn nhịp như trước đây, bây giờ nó vắng ngắt, Thanh Dao trong lòng hiện lên buồn bã, quay đầu nhìn ánh trăng ở ngoài lan can.

Những người nàng quan tâm và người quan tâm lại nàng, lần lược đều rời đi, thời gian tới còn ai ở lại bên cạnh nàng đây, nghĩ tới đây, nàng dừng bước xoay người lại nhìn Mạc Sầu, nhẹ giọng mở miệng: “Mạc Sầu, ngươi đừng lo lắng cho Mạc Ưu, ta sẽ không để cho hắn có việc.”

“Cám ơn chủ tử.”

Mạc Sầu cảm động mở miệng, nàng xác thực rất lo lắng cho Mạc Ưu, nhưng nghe chủ tử nói như vậy, nàng cũng yên tâm không ít...

Sáng sớm ngày thứ hai, hoàng thượng liền phái xe ngựa xa hoa tới đón các nàng. toàn bộ người Mộc phủ đều dậy thật sớm, tiễn các nàng lên xe, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lưu luyến kéo tay Thanh Dao nói: “Tại sao lại phải đi a, ở lại vài ngày cũng được mà.” Đều tại Tiểu Liên cùng Lục nhi hai nha đầu kia, làm hại Thanh Dao không vui, hai tiểu thư tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Liên cùng Lục nhi, hai tên này đang ở xa xa nhìn lại đây.

“Ngày khác ta sẽ trở về, hoặc là các ngươi nhớ ta, có thể tìm ta cũng được.”

Thanh Dao đạm nhiên nói, tuy rằng nói như thế, nhưng ai dám không có việc gì, lại chạy tới hoàng gia biệt uyển chứ, chỗ đó đâu phải ai muốn vào liền vào được.

Mộc Ngân vẫn không nói gì, bởi vì nữ nhi hiện đang làm đại sự quốc gia, có rất nhiều chuyện phải hoàn thành, tiên hoàng trước lúc sắp chết, từng nói với hắn, tâm nguyện của mình chính là muốn thống nhất đất nước, không nghĩ tới bản thân mình không có năng lực hoàn thành, nhưng nữ nhi lại có thể làm được.

Tiểu Ngư nhi đứng ở bên cạnh xe ngựa, liên tục cùng mọi người xua tay, tuy rằng nha đầu trong phủ có chút đáng ghét, thế nhưng ông ngoại cùng hai dì thái độ làm người cũng không tệ lắm.

Xe ngựa hoa lệ vẫn hướng ngoài thành mà đi, hoàng gia biệt uyển ở bên trong khu săn bắn, chỗ này chính là tiên hoàng xây dựng nên, biệt uyển có một khu rừng là chỗ săn bắn dành cho các con cháu hoàng thất, bốn phía phong cảnh như bức tranh, hoàn cảnh thanh u, hơn nữa bốn bên biệt uyển

đều được các tướng sĩ trông coi, bởi vậy bọn họ ở chỗ này, có thể nói rất an toàn, dù làm cái gì cũng rất yên tâm.

Xe ngựa chạy một vòng trong biệt uyển, đình đài lâu các, tiểu kiều nước chảy, chỗ ở thanh nhã bức người.

Ba bước một đình, năm bước thì một các, giả sơn san sát, bích hồ ngang dọc, bên bờ hoa cỏ đan xen nhau, cây cối cành lá rậm rạp che đi ánh mặt trời.

Chương 122.5

Mọi người vừa xuống xe ngựa, Tiếu Ngư nhi cùng mười mấy đứa nhỏ đã sớm hung phấn chạy vội đi, mọi người đi dạo khắp vườn.

Mạc Sâu cùng Thanh Dao cười nhìn thân ảnh các nàng, lúc này mấy người nha đầu hầu hạ hơi lớn tuổi đi tới, đây đều là những người trong cung phái tới, người dẫn đầu là Y Vân, chỉ thấy nàng cung kính phúc thân thể, thanh âm dịu dàng như nước vang lên: “Nương nương, nô tỳ Y Vân tham kiến nương nương.”

Thanh Dao ngẩn người, vươn một tay ra một chút, thanh âm đậm nhiên vang lên: “Y Vân, sau này gọi ta tiểu thư, đừng gọi ta nương nương.”

Y Vân sững sốt, lập tức đổi giọng, trước khi đến hoàng thượng từng căn dặn các nàng, tất cả phải nghe lời nàng, không cho phép cãi lời nàng dù là bất luận chuyện gì, Y Vân lập tức phúc thân: “Dạ, tiểu thư, mời tiểu thư theo nô tỳ qua đây.”

Y Vân dẫn Thanh Dao cùng Mạc Sâu, còn có Mạc Ưu đi đến phòng của chủ nhân ở biệt uyển, những nha đầu lớn tuổi kia cũng theo đuôi sau đó, một đám người hao hao đang đăng đi vào.

Từ ngày đó Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhi ở tại hoàng gia biệt uyển, ở đây mọi thứ được đề phòng nghiêm ngặt, hoàng thượng đã hạ chỉ, không cho phép bất luận kẻ nào bước vào một bước.

Thanh Dao phải theo sứ thần đi đến Hoàng Viên quốc, nàng muốn để lại Tiếu Ngư nhi quản lý chuyện binh cơ, nhưng bởi vì Tiếu Ngư nhi không biết võ công, vốn muốn để Mạc Sâu lưu lại, nhưng vào thời điểm nóng bỏng này, chỉ để lại nàng, e là bản thân nàng cũng ăn không ngon ngủ không yên, nên đành phải mang theo nàng.

Về phần an nguy Tiếu Ngư nhi, Thanh Dao đã báo với hoàng thượng, hoàng thượng lệnh cho ám vệ Băng Tiêu mang theo mấy người thuộc hạ bảo hộ tiểu công chúa.

Như vậy Thanh Dao cuối cùng cũng yên tâm.

Băng Tiêu đích thân ở lại bên cạnh tiểu công chúa, đối với những chuyện tiểu công chúa đã làm, rất là kinh ngạc, nguyên lai tiểu công chúa là là người rất có thiên phú, loại sự tình này, không thể lọt nửa điểm tin tức ra ngoài, băng không nhất định sẽ có phiền phức, bởi vậy mấy người bọn họ cũng không dám có chút lơ là.

Hoàng cung – bên trong ngự thư phòng.

Lúc này đang ngồi ngay ngắn vài người.

Ngoại trừ hoàng thượng trên ghế cao, hai bên dưới tay ngồi cách xa nhau là Nam An vương cùng Thanh Dao, Thanh Dao trên mặt vẫn mang theo sa mỏng, ngoại trừ Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng chính là hoàng hậu, những người khác thì không nhận ra, mọi người thắc mắc nàng là ai? Trong lúc đó chỉ có hoàng thượng trầm trọng lên tiếng.

“Vị này chính là thất hoàng tử Hoàng Viên quốc Thẩm Ngọc, lần này trẫm quyết định thất hoàng tử sẽ ở trong đoàn người đi sứ, cùng nhau tiến về Hoàng Viên quốc, mọi người nhất định phải bảo hộ tốt hǎn.”

Mộ Dung Lưu Tôn thanh âm chìm mị vang lên, Nam An vương thu lại kích động trong lòng, dẫn Lễ bộ Thị lang cùng Bình bộ thị lang trầm giọng lĩnh mệnh: “Dạ, hoàng thượng.”

“Mặt khác lần này đi sứ Hoàng Viên quốc, tất cả mọi việc đều do hoàng hậu quyết định.”

Lúc này đây Bình bộ thị lang cùng Lễ bộ Thị lang mở to mắt kinh ngạc nhìn Thanh Dao, nguyên lai cái người che tấm mặt sa, nữ tử lạnh lùng bên cạnh là hoàng hậu, người đã rời cung trốn đi, mà nay hoàng hậu đã trở về?

Bình bộ thị lang cùng Lễ bộ Thị lang trong lòng có nghi vấn, cũng không dám hỏi nhiều, cẩn thận liếc hoàng hậu, chỉ thấy nàng thần sắc rất lạnh,

quanh thân trong trẻo.

Thanh Dao vốn muốn giải thích lập trường bản thân, nhưng với thân phận như hiện nay càng có sức thuyết phục, hơn nữa nàng cũng lười giải thích, đã giải thích quá vô số lần rồi.

“Dạ.”

Lần này đi sứ Hoàng Viên quốc, trên lý thuyết chỉ có bốn người, Nam An vương còn có Bình bộ thị lang cùng Lễ bộ Thị lang, người khác chính là Mạc Ưu, Mạc Ưu trên danh nghĩa là Lâm An phủ duẫn của Huyền Nguyệt quốc, hơn nữa Thanh Dao đã giúp hắn dịch dung.

Đoàn người ra khỏi cửa cung, ở ngoài cửa cung đã có xe ngựa xa hoa chờ sẵn. Đoàn người cuồn cuộn đến cửa thành để ra ngoài.

Lần này đi sứ Hoàng Viên quốc, đi theo có năm trăm tướng sĩ, đều là được tuyển ra từ đội quân tinh nhuệ, người người thân thủ rất cao, đều là những người có thể lấy một chơi mười, hơn nữa lần này đi sứ, ai cũng có thân thủ bất phàm, võ công vô cùng lợi hại, đây hết thảy đều là do hoàng thượng cẩn thận tỉ mỉ an bài, nàng sao lại không biết, là hắn lo lắng không yên lòng các nàng.

Hoàng Viên quốc là quốc gia kế bên Huyền Nguyệt quốc, lần này hoàng đế Hoàng Viên quốc bệnh nặng, vốn nên phái sứ thần qua thăm hỏi. Hai nước cách nhau không xa, thậm chí chậm thì mất nửa tháng, nhanh thì mất mười ngày, là đến được kinh đô Hoàng Viên quốc. Trước khi rời kinh, vốn có một số loại lễ tiết gì đó phải làm, mọi người cũng không nóng lòng sốt ruột lên đường, thế nhưng thân là thất hoàng tử của Hoàng Viên quốc, Thẩm Ngọc sao có thể không vội được, hắn muốn gặp mặt phụ hoàng lần cuối.

Trên đường đi, Thanh Dao cũng không để cho hắn mất thời gian nhiều, mệnh lệnh thủ hạ ra roi thúc ngựa nhanh chóng rời kinh mà đi.

Thỉnh thoảng Phượng Thần cung có tin tức truyền tới.

“Lão hoàng đế bệnh tình rất nặng.”

“Biên quan đề phòng nghiêm ngặt, kiểm tra gắt gao.”

“Đại hoàng tử đã không chế trong hoàng cung, không cho phép bất luận

người nào tiến vào.”

“Người nào ở đây bao gồm tất cả hoàng tử trong hoàng thất còn có các phi tần.”

“Ngũ hoàng tử dẫn người toàn bộ bao vây hoàng cung, hiện tại toàn bộ kinh thành có thể nói hết sức căng thẳng...”

Trong hoàng thất Hoàng Viên quốc chia ra hai phe lớn, phe thứ nhất là do đại hoàng tử, hắn là con ruột do hoàng hậu sở sinh, trong hoàng thất hắn là người có khả năng nhất kế thừa ngôi vị hoàng đế, chỉ là trời sinh hắn tính tình tàn bạo, rất nhiều đại thần trong triều không tán thành lập hắn làm thái tử, mặt khác một phe là Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử là con của Thục phi nương nương, phía sau Thục phi là Bình bộ thượng thư Lý gia, mà Lý gia chính là đệ nhị thế gia của Ly kinh, có thể nói là gia tộc rất giàu có, quan trọng nhất là Ngũ hoàng tử thái độ làm người cũng không chịu kém gì, ở trong dân gian tiếng lành đồn xa.

Đọc theo đường đi, Thanh Dao đã phân tích mối quan hệ lợi hại trong đó, nếu muốn để cho Mạc Ưu leo lên được ngôi vị hoàng đế, đầu tiên, nhất định phải để hắn gặp mặt hoàng thượng một lần cuối, lão hoàng đế vẫn muốn lập Mạc Ưu làm thái tử, như vậy để lão hoàng đế hạ di chiêu, chuyện thứ hai, chính là lợi dụng cánh đại hoàng tử để diệt trừ phe cánh Ngũ hoàng tử, đại hoàng tử làm lớn chuyện như vậy sẽ làm nhiều người tức giận, mà lúc này Thẩm Ngọc chậm rãi đưa ra đi chiêu, như vậy vừa lúc thuận theo dân tâm.

Thanh Dao suy nghĩ những quan hệ trong đó, nên để Mạc Sầu đi đầu một bước, chạy tới Y gia tại Ly kinh, Y gia này tuy rằng bị cách chức làm bình dân, thế nhưng ở trong triều thế lực vẫn còn có một chút, lần này Mạc Ưu trở về, đúng là cơ hội để hắn một lần nữa xoay người, hắn nhất định sẽ sử dụng toàn lực giúp đỡ Mạc Ưu.

Y gia, vừa nghe được tin tức Mạc Ưu hồi kinh, lập tức hành động, mà Y Tư Nguyên nghĩ đến chuyện cá muối xoay người, nên không tiếc dùng tiền cùng nhân lực, tại triều đình trên dưới hoạt động.

Đợi lúc đoàn người bọn họ đến Ly kinh, quả nhiên như dự liệu, chỉ có điều khác là mọi người của lục quốc đều hiện thân, hơn nữa người tới đều là nhân vật quan trọng, lúc này đây rốt cuộc họ đã tụt một đường, Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, nhìn tin tức trong tay.

Ly kinh nàng đã sắp xếp cơ sở ngầm, bởi vậy có một chút dấu vết nào lộ ra, thì sẽ truyền tới lỗ tai của nàng.

Ly kinh lúc này thật đúng là thành một khối thịt béo bỡ, Thanh La quốc Trưởng Tôn thái tử tới, Vạn Hạc quốc Thượng Quan thái tử cũng tới, ngay cả Đan Phượng quốc hoàng thái nữ cũng tới.

Hoàng thái nữ Cơ Tuyết? đôi mắt Thanh Dao đột nhiên hiện lên ánh sáng lạnh, khoe môi nở nụ cười sát khí thị huyết.

Q.4 - Chương 123: Đường Lang Bộ Thiền Hoàng Tước Ở Phía Sau

Trên đường phố lớn, người dẫn đầu sứ thần đoàn của Huyền Nguyệt quốc chính là Nam An vương, không ai biết được trong đoàn này, mọi người đều nghe lệnh của nữ tử che mặt, mà khi nhìn qua chỉ là một nữ nhân rất bình thường .

Thanh Dao quần áo ngắn gọn, cùng Mạc Sầu theo bên người của Nam An vương gia, người khác nhìn vào chỉ cho rằng các nàng là hai tỳ nữ của Nam An vương mà thôi.

Thị bộ của Hoàng Viên quốc, cùng Lễ bộ Thị lang phụng mệnh đại hoàng tử đến cửa thành nghênh tiếp các vị sứ thần, mang đoàn sứ thần an trí đến bên ngoài thành tại Dịch cung, cũng không có trực tiếp để cho bọn họ vào thành, đương nhiên những người này cũng không vội mà vào kinh.

Ly kinh bây giờ ngay lập tức sẽ nổi lên phong vân, bọn họ chỉ nên yên lặng mà theo dõi kỳ biến, bất quá quốc gia nào mà lại không có cơ sở ngầm ở trong Ly kinh đâu, bởi vậy dù không vào kinh, cũng biết hướng đi bây giờ của kinh thành.

Trên đường cái đều tuần tra nghiêm ngặt, người người cẩn thận, rất sợ hoạ sẽ đến trong nhà mình, loại thời gian này, vẫn nên an phận thủ mìn mới tốt.

Thỉnh thoảng có binh tướng kỵ mã tuần thành đi qua, điều này làm cho toàn bộ Ly kinh bao phủ một bầu không khí nặng nề, quỷ dị bất trắc, vì lúc nào cũng sẽ có sự thay đổi bất ngờ.

Đại hoàng tử chiếm lĩnh hoàng cung, không cho phép bất luận kẻ nào gặp hoàng thượng, ngay cả hoàng tử hoàng nữ, cùng hậu cung phi tần đều thấy không được, tất cả tin tức đều là hoàng hậu Tiêu thị truyền tới, tình huống chân chính thế nào thì không ai biết, Ngũ hoàng tử dẫn những hoàng tử hoàng nữ khác vây chặn ở ngoài cửa lớn hoàng cung, thế phải gặp mặt hoàng thượng lần cuối cùng, phía sau của Ngũ hoàng tử có người của đệ nhị thế gia, bởi vậy nên hắn không sợ hoàng hậu cùng đại hoàng tử.

Mắt thấy hoàng cung sẽ bị máu nhuộm, nhưng hết lần này tới lần khác lục

nước sứ thần đều lục tục tới Ly kinh, đại hoàng tử dưới tình thế cấp bách, đã phái ra bộ binh thị bộ cùng Lễ bộ Thị lang dàn xếp tốt lục quốc sứ thần, trong lúc này, nếu như xử lý không tốt, chỉ sợ Hoàng Viên quốc sẽ là đối tượng để sáu nước chia cắt, vì điều này nên đại hoàng tử mới bình tĩnh quyết đoán hạ mệnh lệnh, Ngũ hoàng tử cùng chúng thành viên hoàng thất không có phản đối mệnh lệnh như vậy, nhà so với nước vĩnh viễn sẽ biết bên nào nặng bên nào nhẹ...

Dịch cung.

Một đội người của Huyền Nguyệt quốc bị an trí ở một chỗ bên trong điện các, người ngựa liên tiếp đi hơn mười ngày ròng rã, đã mệt chết đi được, nên phân phó các nha đầu này đều lui xuống.

Trong phòng khách, Thanh Dao ngồi ở ghế phía trên, bên dưới Nam An vương cùng hai vị quan viên đang đứng thẳng, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn hoàng hậu, tuy rằng trên mặt nàng đang che lụa mỏng, thế nhưng thần sắc cũng rất lạnh, trong đôi mắt tràn hiện lên hàn khí.

“Các ngươi đều ngồi xuống đi.”

“Dạ, nương nương.” Nam An vương vừa đáp lời, Thanh Dao liền cau mài một chút, con ngươi đen kịt như u đầm bắn về phía Nam An vương, nàng chậm rãi mở miệng: “Ở bên ngoài, không nên gọi ta nương nương.”

Nam An vương kinh ngạc một chút, lĩnh mệnh, phát tay ý bảo hai quan viên kia ngồi xuống, Mạc Sâu ở ngoài cửa coi chừng, Mạc Ưu lo lắng nhìn chủ tử, ở trong tình huống này, chỉ sợ phụ hoàng thực sự đã không được, hắn nhất định phải gấp phụ hoàng.

“Chủ tử, ta?” Mạc Ưu vừa mở miệng, Thanh Dao đã đưa tay lên, nàng biết Mạc Ưu muốn nói cái gì, nàng chậm rãi đứng lên, ở phòng khách bước đi thong thả, trong phòng khách nho nhỏ, bầu không khí trở nên nghiêm túc, mọi người cùng nhau nhìn về thân ảnh tinh tế như liễu kia, không biết nương nương đang suy nghĩ gì?

Thật lâu sau, con ngươi của Thanh Dao bỗng sáng lên, xoay mình dừng lại thân thể, quay đầu nhìn phía Mạc Ưu: “Ngươi biết trong hoàng cung, nơi quan trọng nhất là gì không?”

“Quốc khố, là căn bản của một nước.” Mạc Ưu cũng rất thông minh, vừa

nghe hỏi không cần nghĩ liền đáp ra.

“Tốt, khuya hôm nay hỏa thiêu quốc khố.”

Mộc Thanh Dao mở miệng như định đóng cột, tiếng nói nàng vừa dứt, Mạc Ưu cùng hai quan viên Huyền Nguyệt đều mở to mắt, nương nương có lầm lẫn không, tự nhiên lại muốn đốt quốc khố của người ta. Nàng đến tôt cùng là muốn hại người ta, hay giúp đỡ người ta, đây rõ ràng là hành động bỏ đá xuống giếng a.

Chỉ có Nam An vương là không nói được một lời nhìn nàng, con người sâu thẳm, trên khuôn mặt tuấn lăng như có điều suy nghĩ, khóe môi nhất câu, nở nụ cười.

“Một chiêu này rất lợi hại.”

Thanh Dao nhàn nhạt gật đầu, cuối cùng cũng có một người hiểu được ý của nàng: “Hỏa thiêu quốc khố, đại hoàng tử là người chấp chưởng trong cung, trọng trách của hắn nhất định rất nặng, tất nhiên phải phái người đi dập tắt lửa, lúc này nội cung rất loạn, chúng ta có thể thừa dịp loạn ẩn vào tẩm cung của hoàng thượng, đúng lúc có thể gặp mặt lão hoàng đế.”

“Được, cứ làm như vậy đi.”

Mạc Ưu vừa nghe có thể nhìn thấy phụ hoàng, lập tức gật đầu tán thành, Thanh Dao ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn hai quan viên đối diện một cái, thấy vẻ mặt bọn họ như không đồng ý, tự hồ sợ xảy ra chuyện gì, nàng sắc mặt nhàn nhạt mở miệng: “Hai vị đại nhân không cần phải lo lắng, các ngươi cứ ở trong Dịch cung, tọa trấn ở chỗ này, để tránh khỏi lộ ra chân tướng, buổi tối hôm nay dù có bất luận kẻ nào bái phỏng cũng không gấp, hãy nói là Nam An vương gia dọc theo đường đi bị nhiễm lạnh, cần nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Hai quan viên lập tức cung kính lên tiếng trả lời, hoàng thượng đã hạ ý chỉ, bất cứ chuyện gì đều phải nghe lệnh của nương nương, đã như vậy, bọn họ nghe theo là được.

“Nam An vương, ngươi mang theo mấy tên thủ hạ, đêm nay tiến hoàng cung, hỏa thiêu khố phòng.”

Thanh Dao nói đến đây, thì quay đầu nhìn về Mạc Ưu ở bên cạnh: “Ngươi đem bản vẽ hoàng cung vẽ lại một phần cho hắn, để tránh khỏi hắn nhầm lẫn, đốt những nơi không quan trọng, sẽ kinh động được đại hoàng tử.”

“Dạ.”

“Ta cùng Mạc Ưu còn có Mạc Sầu, phần thành thái giám cùng cung nữ tiến cung, thura dịp loạn tiến vào tắm cung của hoàng thượng.”

Thanh Dao tỉ mỉ phân bố tốt nhiệm vụ, mọi người lĩnh mệnh: “Dạ.”

Lúc này, Mạc Sầu đi đến, cung kính cẩn thận mở miệng: “Bẩm Nam An vương gia, Văn Tam hoàng tử cầu kiến.”

Thanh Dao vừa nghe là Văn Ngọc, liền có điểm không kiên nhẫn gặp hắn, nhàn nhạt nhìn lướt qua Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, hắn và Văn Ngọc nguyên là bằng hữu chơi đùa từ nhỏ đến lớn, gặp một lần cũng không sao, nhưng để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng phân phó Mạc Ưu: “Ngươi tiến vào nội điện nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt mỏi, để cho Nam An vương cùng Văn tam hoàng tử tự ôn chuyện..”

Nàng nói xong, Mộ Dung Lưu Chiêu liền đứng lên, dẫn người cung kính tiến nàng tiến vào nội các, Mạc Ưu cùng Mạc Sầu cũng lặng lẽ theo phía sau của nàng rời đi.

Cho đến khi ba người bọn họ hoàn toàn vào nội điện, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu mới quay lại thân ngồi xuống, trầm giọng phân phó thủ hạ ở trước cửa: “Mời Văn Tam hoàng tử vào đi.”

“Dạ, vương gia,” thủ hạ cung kính đi ra ngoài, rất nhanh dẫn ba người đi tới, chính là Văn Ngọc cùng hai người thủ hạ của hắn, vừa đi vào đến, hắn liền ôm quyền sang sảng cười rộ lên: “Lưu Chiêu, đã lâu không gặp.”

Mộ Dung Lưu Chiêu đối với Văn Ngọc, trong lòng vừa tức vừa giận, nhớ ngày đó hắn ở Huyền Nguyệt làm ra những chuyện kia, thật là làm cho người ta phiền muộn, hơn nữa ai lại nghĩ kẻ cùng hắn từ nhỏ lớn lên bên nhau, lại là hoàng tử của Văn Thương quốc, thật là làm cho người ta mờ rộng tầm mắt.

“Đã lâu không gặp.”

Mộ Dung Lưu Chiêu thanh âm có chút tối, nhàn nhạt phát tay: “Mời ngồi.”

“Cảm tạ,” Văn Ngọc ôm quyền một lời tạ ơn, quay đầu nhìn phía hai người thủ hạ bên cạnh, chậm rãi mở miệng: “Các ngươi đều đi xuống đi, ta cùng Huyền Nguyệt Nam An vương già là chỗ quen biết cũ, chúng ta cần tâm sự một chút.”

“Dạ, tam hoàng tử.”

Nam An vương vừa nghe lời ấy của hắn, cũng không nói thêm cái gì, hơi nghiêng người nhìn hai vị quan viên: “Các ngươi dọc theo đường đi cũng đều mệt mỏi, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, vương gia,” tất cả mọi người đều lui ra ngoài, trong chính sảnh, chỉ có Mộ Dung Lưu Chiêu cùng Văn Ngọc, vừa ngồi xuống một chút bốn phía liền lưu chuyển dòng khí lạnh, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lạnh lùng nhìn nam tử mang vẻ mặt yêu nghiệt ngồi bên dưới, tóc đen hoa y (quần áo hoa lệ), một thân tôn quý khí phách, hắn lười nhác nghiên người tựa ở trên ghế, vô lại nhìn hắn, khoe môi nghiền ngẫm cười.

“Lưu Chiêu, ngươi đang giận ta sao?”

“Chẳng lẽ không được sao? Không nghĩ tới ngươi tâm kế thâm trầm như vậy.” Mộ Dung Lưu Chiêu sắc mặt âm u, tâm kế của người nam nhân này làm cho hắn căm thù đến tận xương tuỷ, bởi vì hắn cho mình đa mưu túc trí, nhưng thật ra là có bao nhiêu vô tri, cá ngày cùng người khác xưng huynh gọi đệ, người ta đem xem hắn như đồ ngốc để đùa giỡn.

Giữa bọn họ chỉ sợ là không trở về được như trước rồi, bởi vì hắn không thể buông ra khúc mắc trong lòng, ăn một lần thiệt thòi, sẽ vĩnh viễn không dễ dàng tin người khác.

“Lưu Chiêu, đừng trách ta, kỳ thực ta vẫn xem ngươi là bạn tốt.”

Văn Ngọc thu liễm vẻ nghiền ngẫm, hắc đồng trở nên sâu thẳm mở miệng.

Ngoại trừ giấu giếm thân phận ra, hắn và Lưu Chiêu bằng hữu ở một chỗ, là thật tâm ở chung, nhưng loại này thời gian, Mộ Dung Lưu Chiêu còn tin tưởng sao?

“Quên đi, chuyện quá khứ cứ để thành quá khứ đi, không biết Văn tam

hoàng tử đến tìm bản vương là có chuyện gì?" Mộ Dung Lưu Chiêu không muốn nhắc lại chuyện trước kia nữa, nói thêm một lần, chỉ làm cho hắn nhớ tới trước kia mình có bao nhiêu ngu ngốc mà thôi.

Văn Ngọc nhìn hắn, biết trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nào tha thứ cho mình, nhưng hiện tại mình cũng không bắt buộc, thuận theo tự nhiên đi.

Hắn qua đây, là có chuyện quan trọng.

"Lưu Chiêu, chắc hắn các ngươi cũng nhận được tin tức, hiện tại Ly kinh một mảnh náo động, chúng ta là không phải nên làm chút gì sao?"

Chương 123.2

Tiếng nói của hắn vừa dứt, ánh mắt của Mộ Dung Lưu Chiêu đột nhiên lạnh lẽo, khéo môi câu ra nụ cười nhạt, nội tâm thầm nghĩ, Văn Ngọc a, Văn Ngọc, ngươi chẳng những một mà là ba lần lừa dối ta? Người nghĩ rằng ta không biết ngươi đang tính toán gì sao? Nét mặt hắn bất động thanh sắc, nhàn nhạt mở miệng.

"Văn tam hoàng tử chuẩn bị làm như thế nào?"

"Hai nhà chúng ta có thể liên thủ, mượn nước đầy thuyền, làm cho Hoàng Viên quốc vong, chúng ta sẽ chia được một chén canh."

Văn Ngọc tiếng nói vừa dứt, Mộ Dung Lưu Chiêu chợt đứng dậy, âm trầm căm tức nhìn hắn, lãnh miệt khinh thường hờ lạnh: "Văn Ngọc, không nghĩ tới ngươi bây giờ trở nên tiểu nhân như vậy, cút đi, ở đây không chào đón ngươi."

"Ngươi?" Văn Ngọc không ngờ Mộ Dung Lưu Chiêu lại phát cơn tức lớn như thế, lập tức sắc mặt âm u khó nhìn, tuy rằng lúc trước là mình làm không đúng, nhưng bây giờ hắn là tam hoàng tử của Văn Thương quốc, địa vị ngang bằng Lưu Chiêu, hơn nữa đều là sứ thần, hắn qua đây chỉ vì nhớ đến tình cũ, đây là chuyện mà hai nhà đều có lợi, không nghĩ tới hắn lại giận dữ như vậy.

Văn Ngọc sắc mặt yếu ớt âm thầm, cuối cùng cắn răng một cái, ôm quyền trầm giọng mở miệng: "Xin cứ tự nhiên, tùy tiện ngươi thế nào? Thực sự là lòng tốt không được báo đáp, ngươi cũng không nghĩ đến Hoàng Viên quốc

gần bên biên cảnh của Huyền Nguyệt các ngươi, đương nhiên là các ngươi được lợi lớn, chúng ta có thể chiếm được bao nhiêu ít lợi chứ.”

Hắn nói xong, người đã đi ra ngoài.

Chính sảnh, Mộ Dung Lưu Chiêu căn bản đã đem lời Văn Ngọc nói để ở trong lòng, hắn chỉ cảm thán, tất cả những chuyện này đều ở trong tính toán của Thanh Dao, chỉ sợ lục quốc sẽ mau chóng xuất thủ.

Ban đêm.

Ánh trăng trong vắt, ngô đồng hai bên đường như vừa bị rọi rửa qua, đặc biệt xanh biếc.

Gió nổi lên, hơi lạnh theo gió mang đi cái oi bức của ngày đầu hạ, một nhóm thân ảnh cẩn thận tách ra khỏi binh lính tuần thành, một đường thẳng đến hoàng cung mà đi.

Dẫn đầu chính là Mạc Ưu, theo sát phía sau là Nam An vương, cùng với mấy tên thủ hạ của hắn, còn có Thanh Dao cùng Mạc Sầu, các nàng đều đã đích dung, ngay cả y phục đều đổi thành trang phục cung nữ chuyên dụng của cung đình, mà Mạc Ưu mặc một bộ trang phục màu lam đậm của thái giám.

Vài người đứng ở dưới thành tường cao to của hoàng cung, Thanh Dao vỗ tay một cái, vài người xúm qua đây.

Nàng nội liễm trầm ổn mở miệng: “Lưu Chiêu, ngươi nhất định phải cẩn thận hành sự, ngàn vạn lần không thể để cho đối thủ phát hiện là Huyền Nguyệt chúng ta động thủ, mặt khác phải bảo hộ trong sạch của chúng ta, khi đại hoả nổi lên, các ngươi phải lui lại, trước tiên chạy về Dịch cung, để tránh khỏi người của ngũ quốc hoài nghi, còn nữa khi lửa được dập tắt, đại hoàng tử nhất định sẽ phái người điều tra tin tức ở dịch cung, chúng ta không thể rơi vào bẫy người khác.”

“Được, yên tâm đi.”

Mộ Dung Lưu Chiêu gật đầu một cái, thân hình đã như chim bay, cầm trong tay đĩa đồ, rất nhanh nhảy lên tường thành cao to, phía sau hắn mây tên thủ hạ mang theo vài hũ rượu đi sát theo.

Đối với chuyện hỏa thiêu quốc khố, Thanh Dao cũng không lo lắng, bởi vì

nàng đã lệnh cho Lưu Chiêu mang theo vài hũ rượu, thứ này có chứa cồn nên dễ đốt, chỉ cần tưới vào bốn phía quốc khố, rất nhanh sẽ gấp dây lên hỏa thê tận trời.

Nàng hiện đang lo lắng chính là hoàng đế của Hoàng Viên quốc, hắn thực sự bệnh nặng đến thần trí mơ hồ sao, nếu quả thật thần trí mơ hồ, làm sao mà bảo hắn lập di triều đây? Thanh Dao ánh mắt đột nhiên lanh, trầm giọng mở miệng: “Chúng ta đi thôi.”

Ba người nhảy người lên tường cao, theo Mạc Ưu đến thăng tầm cung của lão hoàng đế mà đi.

Đối với hoàng cung của Hoàng Viên quốc, không ai so với Mạc Ưu lại quen thuộc hơn, nơi này là gốc rễ của hắn a! Khi mẫu phi hắn còn chưa có qua đời, thường xuyên dẫn hắn, ở trong cung tản bộ, dọc theo đường đi thái giám cùng cung nữ đều cười tít tít nhìn bọn họ, bởi vì mẫu phi là nữ tử rất đẹp lại ôn nhu.

Hoàng cung của Hoàng Viên quốc, cũng không lớn lăm so với Huyền Nguyệt hoàng cung.

Vì thế ba người mất không bao nhiêu thời gian, liền tới Thừa Minh điện của lão hoàng đế.

Chỉ thấy các bốn phía điện thỉnh thoảng đung đưa bóng người, chính là ngự lâm quân cầm khiêng và ngân thương, rất hiển nhiên những kẻ này là người của đại hoàng tử Thẩm Diệp, lúc này tất cả đều cẩn thận cảnh giới, không dám có chút nào sai lầm nào.

Mạc Ưu vừa nhìn thấy loại tình huống này, bàn tay to nắm chặt, răng nghiến chặt phát ra tiếng kẽo kẹt, hận không thể lập tức xông lên cùng những người này đánh một hồi.

Thanh Dao lôi kéo hắn, ánh mắt lạnh lùng ám chỉ hắn, không thể manh động, bằng không chỉ sợ người chưa gặp được, còn làm hại chính mình bỏ mạng.

Vài người nấp trong bóng tối, đứng yên không nhúc nhích, chờ cơ hội.

Bỗng nhiên, Thừa Minh điện vang lên tiếng bước chân, tiếp theo là giọng nói: “Các ngươi lưu tâm một chút, hoàng thượng có dặn dò gì nhất định phải mau chóng cho ta biết, hoặc là đại hoàng tử.”

“Bọn thần đã biết.” Mấy đạo thân ảnh vừa đi ra, mặc dù cách họ khá xa, thế nhưng ba người của Thanh Dao đều võ công rất cao, thị lực tự nhiên không thể so với thường nhân, hơn nữa ánh trăng đêm nay sáng tỏ, bởi vậy dễ dàng nhìn thấy đang người đi tới, mặc quần áo đỏ thẫm phượng bào, thêu chim phượng giương cánh bay lượn, trên đầu búi tóc hoa lệ phú quý, ở giữa cắm châu sao cùng trâm cài sáng loá, cả người ung dung hoa quý, trên dưới bốn mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt, xem nhìn có vẻ trẻ hơn một ít.

Nàng ta chắc là hoàng hậu Hoàng Viên quốc.

Mà một đường đem nàng tiễn ra ngoài, chính là ngự y trong cung, ngự y này khom người, cung kính mà cẩn thận đứng ở cửa điện, thở cũng không dám thở mạnh.

Ai mà không biết đại hoàng tử thủ đoạn tàn bạo, đã giết chết vài ngự y, mấy người bọn họ hiện tại đều là mệnh chỉ có một đường, tiến cũng chết, không tiến cũng chết, chẳng qua là một quá trình mà thôi, là hiện tại chết trước hay chết sau vẫn như vậy.

Thanh Dao nhìn hoàng hậu rời đi, con ngươi hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo, nàng vốn vẫn nghĩ không ra, vì sao hoàng thượng bệnh nặng, mà có thể giữ được nhiều ngày như vậy, nguyên lai là hoàng hậu cùng đại hoàng tử làm trò, bọn họ làm như vậy, mục đích là cái gì?

Mà lúc này ngự y nhất định sẽ bị hại nhiều nhất, vì thế mỗi người đều mang vẻ mặt buồn khổ.

Ba người lặng lẽ chờ, không qua bao lâu, liền có thanh âm ngự lâm quân vang lên: “Không xong, quốc khố bên kia cháy, nhanh, đi cứu hỏa.”

Quả nhiên như Thanh Dao dự liệu tất cả loạn cả lên, bởi vì ngoài cung không có cách nào điều người tiến vào, mà trong cung nhân thủ không đủ, chỉ cần bên kia cháy, tất cả mọi người bên này phải chạy qua đó cứu hỏa, chỉ để lại một nhóm người coi chừng...

Lúc này không động thì còn đợi đến khi nào, Thanh Dao vung tay lên ném ra một hòn đá nhỏ, mấy ngự lâm quân còn lại khẩn trương đèn phía tây đi kiểm tra.

Thanh Dao vung tay lên, ba cái bóng người, quý mị như bóng ma, trong

nháy mắt xông vào Thừa Minh điện, chỉ thấy trong điện một thái giám cung cung nữ cũng không có, tất cả mọi người đều bị lui xuống, nhìn tình trạng như vậy, Thanh Dao tự đánh giá, chỉ sợ bệnh của lão hoàng đế không đơn giản, vì thế đại hoàng tử Thẩm Diệp mới có thể đem thái giám cùng cung nữ đuổi ra khỏi Thừa Minh điện.

Tảm cung, lúc này có mấy người ngự y, thay phiên tiến lên một bước khuyên bảo hoàng thượng.

“Hoàng thượng, ngươi vẫn nên hạ chỉ đi, đừng chịu tội, thần không phải rất sợ chết, chỉ là nhìn ngài bị bọn họ dồn vặt thật khó chịu a.”

Những người khác gật đầu, đúng là như vậy, đại hoàng tử cùng hoàng hậu nương nương cứ đổi thuốc cho hoàng thượng dùng, làm hại hoàng thượng gầy tro xương, sống không bằng chết, bọn họ thật đau lòng, kỳ thực nếu lại tiếp tục mấy người bọn họ cũng sống không được, bởi vì đại hoàng tử nếu lên ngôi vị hoàng đế, tất nhiên sẽ giết người diệt khẩu.

Mạc Ưu vừa nhìn thấy quang cảnh này, đã sớm nhịn không được giận dữ: “Hỗn trưởng, các ngươi đối với phụ hoàng ta làm chuyện gì?”

Hắn vừa nói ra, trong tảm cung ngự y cùng thiếp thân thái giám của hoàng đế lại càng hoảng sợ, rất nhanh quay người lại, đúng là một khuôn mặt của người lạ, hắn đang mặc trang phục thái giám, hai mắt giận dữ trừng bọn họ.

Thanh Dao trầm giọng mở miệng: “Đây là thất hoàng tử Thẩm Ngọc, mọi người không nên kinh hoảng.”

“A,” vài tên ngự y giật mình, phục hồi tinh thần lại, không nghĩ tới lại xuất hiện thất hoàng tử, lập tức sợ hãi quỳ xuống, run rẩy mở miệng: “Lão thần tham kiến thất hoàng tử.”

“Các ngươi đối với phụ hoàng làm cái gì?”

Mạc Ưu rất nhanh tiến lên đứng ở bên giường của phụ hoàng, chỉ thấy mấy tháng trước phụ hoàng thân thể còn khỏe mạnh, lúc này người chỉ còn như bộ xương khô, đang nhắm chặt hai mắt nằm ở trên giường, sắc mặt rất vàng, hơi thở như có như không, Mạc Ưu nước mắt thoáng cái rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt của hắn, đứng ở phía sau hắn, thái giám vội vàng đưa khăn lên, Mạc Ưu nhận lấy, lau mặt, lộ ra diện mạo như cũ, thực sự là thất hoàng tử

Thẩm Ngọc, lão thái giám kia ùm một tiếng quỳ xuống đất, đau lòng không dứt kêu lên.

“Thất hoàng tử, ngươi đã trở về, hoàng thượng hẵn vẫn nhớ kỹ ngươi? Bằng không đã sớm sống không nỗi.”

Không biết là bị lời nói của lão thái giám mà nỗi lên phản ứng, hay hoàng thượng cùng nhi tử tâm linh cảm ứng, người vẫn mơ màng mê say, từ từ mở mắt ra, trong mắt lại phóng ra tia sáng, nhìn chằm chằm Thẩm Ngọc đang đứng ở bên giường, nhu động môi, hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Ngọc nhi, ngươi đã trở về.”

“Dạ, phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì a?”

Thẩm Ngọc quỳ xuống, nằm ở bên giường phụ hoàng nặng nề khóc lên, lão hoàng đế đau lòng vươn đôi tay khô gầy vuốt đầu Thẩm Ngọc, cuối cùng hài lòng nói: “Ngọc nhi, ngươi trở về, phụ hoàng liền hài lòng, nhưng ai có thể bảo vệ Ngọc nhi của ta leo lên đại vị đây?”

Hắn tuy rằng chỉ còn lại có một hơi thở, thế nhưng đối với tình hình trước mắt trong cung vẫn nắm rõ như lòng bàn tay, cho dù có di triệu, chỉ sợ Ngọc nhi cũng không thể như ý nguyện leo lên ngôi vị hoàng đế, bởi vì trong ngoài cung, hắn cũng không có bao nhiêu thực lực a, hoàng đế mờ thật to tinh nhẫn, trên ngực pháp phồng.

Thanh Dao nhìn tình trạng trước mắt, vội vàng tiến lên một bước, trầm giọng mở miệng: “Việc này không nên chậm trễ, Thẩm Ngọc, bây giờ không phải là thời gian thương tâm, đến lúc đó bọn họ xông vào, phụ hoàng ngươi cùng tâm huyết của ngươi đều uổng phí.”

Thanh Dao vừa nói xong, lão hoàng đế quay đầu nhìn nàng, thở phì phò hỏi Thẩm Ngọc: “Nàng là người phương nào?”

“Nàng là ân nhân cứu mạng của nhi thần, nhi thần đã cùng phụ hoàng đế cập qua.”

Thẩm Ngọc nức nở chỉ vào Thanh Dao, lão hoàng đế kích động một chút, dùng dằng muôn nói gì đó, thế nhưng càng kích động càng không mở miệng nói chuyện được, Thanh Dao biết hắn muốn nói cái gì, rất nhanh mở miệng: “Ngươi muốn cho ta Thẩm Ngọc bảo vệ, phải không?”

Hoàng đế gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nữ nhân này rất thông minh, tuy rằng trên mặt bao phủ khăn che mặt, thế nhưng đôi mắt lộ ra ánh sáng thông minh, vừa nhìn cũng không phải là người thường.

“Hiện tại chúng ta cần thánh chỉ của ngươi, như vậy Thẩm Ngọc mới có thể thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế.”

Lão hoàng đế cũng biết tình thế nghiêm trọng lúc này, lập tức lấy tay lục lọi vãng trước ngực, lão thái giám vẫn hầu hạ hoàng thượng biết động tác của hắn là có ý gì, rất nhanh tiến lên giúp đỡ lão hoàng đế, từ vạt áo trước của long bào dùng sức kéo ra một khối gấm trắng, nguyên lai lão hoàng đế sớm đã có phòng bị, từ sớm liền chuẩn bị xong di triều, còn giấu ở mặt trong của long bào, lão thái giám kia vừa lấy ra mảnh gấm trắng, liền giao đến trên tay cho Thẩm Ngọc.

“Thất hoàng tử, đây là thánh chỉ của hoàng thượng, hắn vẫn giấu ở trên ngươi.”

Một hoàng đế lại phải dùng cách này để phòng bị nhi tử của chính mình, thật đúng là đáng buồn.

Trong tẩm cung bao phủ nồng đậm hơi thở bi thương, Thẩm Ngọc lần thứ hai khóc lên: “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Bỗng nhiên, Thanh Dao cẩn thận nghe ngóng tiếng bước chân từ xa xa gần gần truyền đến, không tốt, có người tới, nhất định đi là đại hoàng tử Thẩm Diệp sinh nghi, Thanh Dao rất nhanh quay đầu đánh giá tẩm cung, cuối cùng đem mâu quang dời về phía dưới thân giường của hoàng đế, hoàng đế tuy rằng bệnh nặng, nhưng đại hoàng tử còn không có gan lớn đến mức soát tẩm cung này.

Bởi vậy nàng bình tĩnh lên tiếng: “Nhanh, nằm phía dưới giường mặt, có người tới.”

Chương 123.3

Một lời của nàng vừa rơi xuống, mọi người bên trong tẩm cung đều kinh hãi, Mạc Sâu giành trước chui vào, thất hoàng tử Thẩm Ngọc còn đang thương tâm, Thanh Dao rất nhanh lôi kéo hắn, hướng phía dưới giường chui vô, ba người vừa rụt vào, trong thì nghe được thanh âm lạnh mỏng như hàn băng của nàng vang lên: “Nếu như các ngươi không muốn chết, thì hết thảy câm

miệng.”

Mấy người ngự y cùng tổng quản thiếp thân thái giám của hoàng đế , đều nhẹ run lên một cái.

Thở mạnh cũng không dám, lúc này ai mà dám nói thêm cái gì, hơn nữa nữ nhân này nói có chút đạo lý, hiện tại thánh chỉ ở trong tay thất hoàng tử, nếu như thất hoàng tử thuận lợi đăng cơ, mấy người bọn họ cũng không có chuyện gì, ngược lại nếu đại hoàng tử đăng cơ, bọn họ đã từng mắt thấy hắn mưu hướng đoạt vị, một người cũng đừng mong sống.

Mấy người ngự y vừa nhìn thấy Thanh Dao trốn đi, đều thở dài một hơi, xoa mồ hôi trên mặt, mỗi người đều cảm thấy cực kỳ mệt mỏi rã rời.

Tổng quản thái giám trong cung vừa thấy mấy người bọn hắn vẫn đang quỳ, vội nóng ruột mở miệng: “Nhanh đứng dậy, còn quỳ nữa, nên làm cái gì, thì làm đừng lộ ra dấu vết.”

“Dạ, dạ, ” vì mang sống, vài người phục hồi tinh thần lại, lập tức đứng lên, vây đến bên giường, lúc này, hoàng thượng lần thứ hai rơi vào hôn mê, thái giám tổng quản sửa lại xong long bào cho hoàng thượng, tuy rằng khuôn mặt vẫn khô gầy như lúc trước, nhưng thần thái đã an tường nhiều lắm, vài người trong lòng biết rõ ràng, hoàng đế cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện, mới có thể yên ổn ra đi.

Mọi người đang muốn nói thêm cái gì, thì phía sau tiếng bước chân rất nhanh vang lên, có người xông vào tắm cung.

Thanh Dao dựng tay lên ý bảo Mạc Sâu cùng Mạc Ưu nín thở đều túc, đại hoàng tử chỉ sợ võ công không kém, bởi vậy các nàng tất nhiên phải cẩn thận.

Người xông vào, quả nhiên là đại hoàng tử Thẩm Diệp, hắn hé ra gương mặt hình chữ quốc (国), lúc này bao phủ âm u cùng lạnh khốc, ánh mắt hồng lên, khéo môi nhéch câu có thể nhìn ra tâm tình của hắn lúc này đang phẫn nộ tới cực điểm, vừa đi vào tắm cung, liền lạnh lẽo mở miệng.

“Có người tiến vào không?”

Mấy ngự y vừa nhìn thấy người đi tới, liền ủm một tiếng quỵ xuống đất.

Lúc này Thanh Dao cũng rất lo lắng, mấy ngụy y này sẽ không bởi vì sợ mà lộ ra chân tướng chứ.

Cũng may rất nhanh liền vang lên thanh âm của một người trong nhóm ngụy y : “Đại hoàng tử, chúng ta vẫn an phận đợi ở chỗ này, một bước cũng không rời đi, hoàng thượng còn không có tỉnh lại, thần đều theo chỉ ý của đại hoàng tử, không dám ly khai.”

“Ân.” Đại hoàng tử Thẩm Diệp hoài nghi lạnh lùng liếc nhìn vài người, xem bọn hắn bộ dạng kinh hoàng của bọn họ, xác thực không quá giống như đang giấu giếm hắn, nhưng buổi tối hôm nay, quốc khố bên kia bỗng nhiên cháy là có ý gì, cuối cùng là ai đang âm thầm động tay động chân, hiện tại sáu quốc gia khác đang giương giương mắt hổ nhìn chằm chằm Hoàng Viên quốc, còn người chỗ tối là thất hoàng tử Thẩm Ngọc vẫn chưa xuất hiện , tên tiểu tử kia không thể coi thường được, vì thế hắn càng phải cẩn thận.

“Tốt, phụ hoàng còn không có tỉnh lại sao? Lại gia tăng thuốc cho hắn đi.”

Thanh âm của hắn bình thản, làm Thẩm Ngọc đang trốn ở dưới giường tái mặt vì giận thiều chút nữa là xông ra ngoài, lúc này, Thanh Dao nắm chặt tay hắn, ánh mắt lạnh trùng hắn, Thẩm Ngọc mới không có làm ra chuyện mạo hiểm.

“Dạ, đại hoàng tử.”

Đại hoàng tử Thẩm Diệp tùy ý ở bên trong tầm cung bước đi thong thả, cuối cùng xác định bên trong tầm trung không giấu người, mới dẫn người xoay mình rời đi, hiện tại hắn phải lập tức phái người đến Dịch cung điều tra một chút, nhìn xen có phái lục quốc đang vở trò hay không, muốn thiêu hủy quốc khố của Hoàng Viên quốc bọn họ, như vậy hắn còn chưa đăng cơ, liền đi theo hướng vong quốc.

Đại hoàng tử vừa đi, mấy lão ngụy y mới dám run rẩy đứng dậy, Thẩm Ngọc đang muốn đi ra ngoài, nhưng Thanh Dao đã ngăn hắn lại, bởi vì thời gian này, đại hoàng tử Thẩm Diệp không có khả năng không đề phòng, bọn họ vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt, nàng nghĩ như vậy thì một lát sau, quả nhiên lại có cước bộ vang lên, chuyện này làm cho đám ngụy y vừa mới đứng dậy lần thứ hai sợ đến mức ủm một tiếng quỳ xuống: “Tham kiến đại hoàng tử.”

“Được rồi, các ngươi đứng lên hảo hảo hầu hạ phụ hoàng đi, nếu có bất luận

tin tức gì, lập tức thông tri bắn điện.”

“Dạ.” Vài người đồng thời lên tiếng trả lời, đợi đến khi đại hoàng tử rời đi, lúc này mới là đi thật.

Thanh Dao dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu đi ra, mấy người ngự y kia lại muốn quỳ, bởi vì trước mắt là thất hoàng tử Thẩm Ngọc, vẫn là thái tử tương lai của đất nước.

Thẩm Ngọc đưa tay lên ngăn trở động tác của những người này, đau lòng trầm giọng: “Phụ hoàng đối với các ngươi không tệ, các ngươi nhất định không nên dằn vặt hắn nữa, để cho hắn yên tĩnh một ít đi.”

“Dạ, bọn thần vâng theo ý chỉ của thất hoàng tử.”

Vài người lĩnh mệnh, Mạc Sầu quay đầu nhìn bên ngoài, lửa cháy bên quốc khố đã bị dập tắt, như vậy hiện ở bên ngoài ngự lâm quân nhất định rất nhiều, ba người các nàng làm thế nào đi ra ngoài đây?

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Bên ngoài nhất định có rất nhiều người coi chừng, chúng ta làm sao đi ra ngoài?”

Thanh Dao nhướng mày, tính toán trong lòng xong quay đầu nhìn thái giám đang đứng ở trước giường, chậm rãi mở miệng:

“Ngươi đi ra ngoài, nói với bọn họ là hoàng thượng hơi thở càng ngày càng suy yếu, nên phải làm sao bây giờ? Trong đám ngự lâm quân này nhất định sẽ có một nhóm người tiến vào để xem, chúng ta thừa dịp kẻ hở này đi ra ngoài.”

“Dạ.” thiếp thân thái giám vẫn theo hoàng thượng, nhìn thấy hoàng thượng bị hành hạ đến không còn hình người, trong lòng đã sớm bất mãn hành vi của đại hoàng tử, cũng không cảm thấy sợ hãi nữa, hất lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, Thanh Dao đợi hắn đi ra ngoài xong liền ẩn thân ở một góc đại điện.

Thái giám kia vừa ra ngoài, thì rất nhanh ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân gấp gáp, một nhóm ngự lâm quân theo công công kia đi vào, hướng về phía tam cung .

Thanh Dao vung tay lên dẫn Mạc Sầu cùng Mạc Ưu ra bên ngoài, đêm đã rất

khuya, bên ngoài mấy ngụ lâm quân trấn giữ đang ngã trái ngã phải, vừa mới cứu hoả, nên mỗi người đều mệt đến ngất ngư, đâu còn có tinh thần mà canh giữ, lúc này Thanh Dao lấy ngọc châu trên đầu, ném đi ra ngoài, làm nó phát ra một thanh âm vang dội, quả nhiên dẫn tới vài người chạy vội qua đó, mà ba người các nàng liền thuận lợi ra khỏi Thùa Minh điện...

Dịch cung.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, vẫn ngồi ngay ngắn ở chính sảnh chờ các nàng, một lòng treo ngược một tảng đá, rất sợ xảy ra chuyện gì, bây giờ nhìn thấy ba người bọn hàn bình yên vô sự, mới yên lòng.

“Không xảy chuyện gì ra ngoài ý muốn chứ.”

“Không có,” Thanh Dao ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, Mạc Sầu gọn gàng rót một chén nước cho nàng, cũng rót một chén cho Thẩm Ngọc, sau khi nhìn thấy phụ hoàng xong hàn liền trầm mặc.

Rất rõ ràng, lão hoàng đế của Hoàng Viên quốc là do đại hoàng tử hăm hại, đại khái hán biết người hoàng đế chọn kế vị không phải tự mình, vì thế trong lòng lo nghĩ, hơn nữa trong triều nhiều đại thần phản đối hàn như thế, nên mới buộc hàn làm ra hành động được ăn cả ngã về không này...

Chương 123.4

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt sâu u từ chǐ Thanh Dao chuyển qua trên người Thẩm Ngọc, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn mỹ của hàn, lúc này bao phủ không khí trầm lặng, cả người giống như con rối tựa hồ vì đau lòng quá độ.

“Thất hoàng tử đừng quá thương tâm.”

Hiện tại thân phận của Mạc Uy chính là thất hoàng tử Thẩm Ngọc, qua không được bao lâu nữa hàn chính là Hoàng Viên tân hoàng...

Hoàng đế trẻ tuổi nhất trong Thất quốc, chỉ có mười lăm tuổi liền đăng cơ, xác thực quá trẻ tuổi đi.

“Mạc Sầu, đưa hàn trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Thanh Dao phất phất tay, hàn cần phải nghỉ ngơi cho thật khỏe, tuy rằng có

thương tâm, nhưng có một số việc vẫn phải tiếp tục tiến hành, lão hoàng đế chắc chắn sẽ chết mà không thể nghi ngờ, cũng may cuối cùng hắn rốt cuộc cũng ra đi trong thanh thản, bởi vì hắn đã đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nhi tử mình vừa ý, về phần chuyện còn lại, hắn đã không có dư thừa tinh lực mà suy nghĩ.

Phòng khách, một mảnh yên tĩnh.

Mộ Dung Lưu Chiêu ánh mắt ngưng trọng rơi vào trên người Thanh Dao, nữ tử này, tựa như truyền kỳ trong thiên địa, lúc ban đầu bị hắn đánh một quyền khiến nàng hồn mê, sau đó tựa hồ tất cả mọi thứ đều thoát khỏi quỹ đạo vốn có của nó, nàng thật sự là nữ nhân kia sao? Như vậy vì sao phải trăm phương ngàn kế giả vờ háo sắc, diễn trước mắt mọi người, nếu như sự thật không phải như vậy, thì đã xảy ra chuyện gì?

Nam An vương trong lòng bắt đầu nhấp nhô, trên mặt thần tình chưa biến, chậm rãi mở miệng.

“Ngươi có khỏe không?”

Trong giọng nói rất quan tâm, nồng đậm như rượu.

Thanh Dao gật đầu, lụa mỏng bao lại mặt của nàng, khiến người ta nhìn không rõ trong ánh mắt của nàng, chỉ một đôi hắc đồng nháy rực rỡ, nhàn nhạt mở miệng: “Đêm đã khuya, Nam An vương gia đi nghỉ ngoi đi.”

“Thanh Dao, bản vương muốn cùng ngươi nói một việc.”

Thanh Dao nghe được thanh âm của hắn có chút khác thường, nên kỳ quái dừng lại bước đi, quay đầu lại nhìn hắn, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc của hắn lộ ra vẻ rỗi rãm, thật lâu mới lên tiếng: “Tha thứ cho hoàng huynh đi, hồi cung đi, về phần Tây Môn Tân Nguyệt, hoàng thượng sẽ đem nàng ban thưởng đến Nam An vương phủ.”

Vì để cho lòng nàng vui vẻ một tí, nên hắn không ngại tiếp nhận nữ nhân mà mình không thích, chỉ mong nàng cùng hoàng huynh có thể giải được khúc mắc trong lòng, một vì hắn kính trọng hoàng huynh, hai vì hắn thích nữ tử này, tuy rằng đau lòng, nhưng hắn vẫn hi vọng bọn họ hạnh phúc.

Đối với chuyện Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nói, Thanh Dao quả thật vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ Nam An vương thích Tây Môn Tân Nguyệt, tuy rằng

hắn rất khă năng thích nàng, như vậy Tây Môn Tân Nguyệt thì sao? Nếu như nàng nhớ không làm, nữ nhân kia là người tâm cao khí ngạo làm sao mà chịu tiến vào Nam An vương phủ chứ?

“Việc này không có liên quan đến ta, đó là chuyện của hoàng thượng, nếu như ngươi thích Tây Môn Tân Nguyệt, hãy nói với hoàng thượng đi.”

Thanh Dao nói xong, xoay người đi ra chính sảnh, tiến vào phòng ngủ của mình để nghỉ ngơi.

Chính sảnh, trên gương mặt tuấn dật của Nam An vương tràn đầy thống khổ, nhất là câu nói cuối cùng của nàng, hắn thích Tây Môn Tân Nguyệt.

Hắn làm sao có thể thích Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ vì một đêm kia hắn uống rượu say, mới huỷ đi trong sạch của nữ tử người ta, là nam nhân nên thì phải tự mình chịu trách nhiệm, vì thế hắn chỉ có thể nhận lấy.

Hắn từng nghe hoàng huynh nói qua, Thanh Dao mong đợi là loại cảm tình suốt đời nhất thế một đôi người, người như hắn vậy đã không có cơ hội nữa.

Bởi vì trong Nam An vương phủ chẳng những có Lý Tiểu Uyển, gần đây còn có Tây Môn Tân Nguyệt.

Mà hắn cho tới bây giờ không nghĩ qua muôn nhiêu nữ nhân như vậy, vì nàng, hắn đã từng nghĩ tới cuộc đời này có nàng là đủ, thế nhưng sự khó liệu a.

Bên trong chính sảnh, Nam An vương trong lòng rất đau, tư vị cay đắng tràn ra ở trong miệng...

Bởi vì lấy được di triệu, trong thời gian ngắn các nàng cũng không làm chuyện gì, vì thế Thanh Dao thư thư phục phục ngủ một giấc, không ai dám kinh động nàng, cũng không có ai àm ī đến nàng, một giấc ngủ ngon hiếm thấy.

Lúc thức dậy, thì mặt trời đã lên cao, Mạc Sầu tiến đến hầu hạ nàng, tiện thể bẩm báo cho nàng một việc: “Nam An vương bị người ta mời đi, nói là lục quốc muốn tề tụ tại một sảnh đường, thương lượng đại sự.”

Thanh Dao nằm ở trên giường vẫn chưa động, trên mặt nở nụ cười nhạt, cái gọi là đại sự, không phải là muốn đem Hoàng Viên Quốc náo loạn sao? Để

cho bọn họ có thể ngồi thu ngư ông đắc lợi, mỗi người đều được một chén canh sao?

Mạc Sầu bẩm báo xong, thấy chủ tử vẫn không động tĩnh gì, nhất thời không dám lên tiếng.

Thanh Dao một bên vuốt ve mái tóc như mây của mình, một bên trầm giọng mở miệng: “Thông tri Y Tư Nguyên bí mật tới gặp ta, mặt khác, đem người của Phượng Thần cung toàn bộ đi qua đây để dùng, hơn nữa lần này chúng ta mang đến năm trăm tinh binh, hắn là có thể khống chế tràng diện hỗn loạn này.”

“Chủ tử?”

Mạc Sầu kêu một tiếng, trong lòng rất cảm động, nhìn thấy Thẩm Ngọc đau lòng đến vậy, trong lòng nàng cũng đau không kém, thực sự rất muốn trợ giúp hắn, may là chủ tử vẫn một mực giúp đỡ hắn.

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn Mạc Sầu liếc mắt một cái, biết nàng ta đang suy nghĩ gì, nàng cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, nhàn nhạt mở miệng: “Mạc Sầu, ta không phải đang giúp hắn, chỉ đang giúp mình thôi, ngươi biết không? Ta mới là loại người ăn tươi nuốt sống người khác nhất.”

Mạc Sầu biết chủ tử nghĩ cái gì, thế nhưng đối với nàng mà nói.

“Ta chỉ lưu ý Mạc Uy, chỉ cần hắn hảo hảo là được, mặt khác cái gì danh lợi đều là thứ yếu.”

“Ân, ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, đi làm việc đi.”

“Dạ, chủ tử,” Mạc Sầu gật đầu đi ra, trong phòng Thanh Dao một người lười biếng dựa vào ở trên giường, khẽ động cũng không muốn động, lần này đi ra, nhân thủ mang theo ít, không đủ dùng, xem ra sau này phải mang hơn hai người mới được.

Y Tư Nguyên nhận được tin tức của Mạc Sầu, ngựa không dừng vó chạy tới, gặp mặt Thanh Dao.

Lúc này đây là cơ hội để Y gia xoay người, hắn vốn nghĩ rằng Y gia vĩnh viễn trở thành gia tộc bị phế, lần trước xông vào đoàn người của tam hoàng tử làm phá hủy liên minh hữu hảo của hai nước, hoàng thượng dưới con

nóng giận đã phế đi chức quan của hắn, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, đại hoàng tử lại muốn mưu hướng đoạt vị.

Tuy rằng Thanh Dao bao phủ khăn che mặt, nhìn không thấy mặt của nàng, nhưng Y Tư Nguyên biết nàng là ai?

Cũng biết nữ nhân này rất lợi hại, có thể nói thay đổi mọi thứ như chong chóng, vậy là có mura, lần trước nàng dễ dàng đem thất hoàng tử mang đi ra ngoài, chính là ví dụ thực tế, hắn vốn cho rằng Vô Tình mới là lợi hại, không nghĩ tới ẩn ở phía sau vô tình là nàng.

Nàng chân thật là ai, mà có thể ẩn thân vào sứ thần đoàn của Huyền Nguyệt.

Lần trước cùng Văn tam hoàng tử một phe, lần này không ngờ lại có thể cùng Huyền Nguyệt một phe, nữ nhân này thật lợi hại, bất quá bởi vì biết nàng lực phi phàm của nàng, vì thế Y Tư Nguyên mới tin, lúc này đây Thẩm Ngọc nhất định sẽ leo lên đại vị, nhưng nàng rốt cuộc sẽ từ đó được lợi ích gì đây?

Y Tư Nguyên suy nghĩ thời gian thật dài cũng không hiểu thấu việc này...

Nhưng thời gian cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, chính sảnh, Mộc Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng: “Y đại nhân mời ngồi.”

Y Tư Nguyên run lên, hoảng sợ mở miệng: “Không, không, tiểu dân chỉ là nhất giới bình dân, tha thứ không nhận nổi xưng hô như thế.”

“Nếu như thất hoàng tử leo lên đại vị, Y đại nhân làm sao có thể còn là một thảo dân nho nhỏ, chỉ sợ là đạt được vị trí cao hơn người.”

Nàng nói, thanh âm mang theo dụ hoặc, trong treo vang ở chính sảnh, Y Tư Nguyên lại bị kết quả lớn như vậy câu dẫn, trầm giọng mở miệng hỏi: “. Không biết cô nương chuẩn bị làm như thế nào?”

“Trước tiên cho ngươi xem món đồ này.”

Thanh Dao nói xong, giương tay lên, một đạo ánh sáng màu vàng chói mắt tỏa ra, có cái gì đoroi xuống trên tay Y Tư Nguyên, Y Tư Nguyên chỉ cảm thấy lòng bàn tay trầm xuống, minh hoàng gấm bạch, vừa nhìn thấy vật này, cho dù không mở, trong đầu của hắn cũng nhịn không được nhảy dựng lên, chẳng lẽ đây là di triệu, không có khả năng a, di triệu làm sao lại ở trên tay

của nàng đây?

Y Tư nguyên không thể chờ đợi được, nên mở gáms bạch ra, quả nhiên là di triêu.

Lập tức kích động không dứt, rất nhanh tiêu sái tiến lên hai bước, cung kính đem gáms bạch đưa đến trong tay Mộc Thanh Dao, chậm rãi mở miệng:
“Hiện tại cô nương muốn cho ta làm như thế nào?”

“Ta phái người cầm di triêu này cùng đi với ngươi gặp mấy người quan viên, ngươi xem có thể điều động bao nhiêu binh mã trong kinh đô Hoàng Viên quốc, có thể điều bao nhiêu thì điều bấy nhiêu, lúc này đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đang giằng co, chúng ta bất động, hai hổ đánh nhau, lưỡng bại câu thương, đợi đến khi bọn họ bị thương, chúng ta lại ra tay, không lo bắt không được ngôi vị hoàng đế.”

Thanh Dao nhàn nhạt nói, thấy Y Tư Nguyên kinh hãi đám chiến, nữ nhân này cường, quá cường mạnh.

Hắn không chút nào dám khinh thường, cung kính ôm quyền: “Dạ, cô nương.”

“Ân, ngươi đi về trước đi, hôm nay liền đem những người có thể tin được ở kinh lý viết ra một danh sách, buổi tối ta sẽ cho ngươi ta mang di triêu cùng đi với ngươi đến trong nhà của các đại nguyên ý theo di triêu, nghe nói, có rất nhiều đại thần bất mãn hành vi của đại hoàng tử, hiện tại không ít đại thần đặc biệt đề cử Ngũ hoàng tử đăng ngôi vị hoàng đế, nhưng Ngũ hoàng tử cũng không có di triêu, vì thế ngươi hãy cố lợi dụ một phen cơ hội tốt này, ta nghĩ, lợi ích trước mặt, không có người nào mà chú ý đến thân tình, hơn nữa người trong tay của Ngũ hoàng tử, phần lớn là các vị đại nhân có thế lực, những người đó nếu như nguyên ý dựa qua đây, ngươi nói cho bọn hắn biết, đợi đến khi đại hoàng tử xuất binh, những người đó nên rời khỏi vòng, tin rằng Ngũ hoàng tử sẽ không chịu nổi một kích, đến lúc đó, đại hoàng tử sẽ đăng vị, nhưng mà ác danh của hắn nhất định rất nặng, khi đó chính là lúc thất hoàng tử ra mặt.”

Chương 123.5

Thanh Dao nói xong suy tính của chính mình, Y Tư Nguyên chỉ còn thiếu chút nữa là quỳ xuống cúng bái nàng, hắn không đi mà bò dậy đủ để thấy hắn lúc này tư tưởng dâng trào đến cỡ nào, kinh sợ mở miệng.

“Tiểu dân đi xuống trước.”

“Ân, trở về đi.”

Đợi đến khi Y Tư Nguyên lui ra ngoài, Mạc Sầu liền đi đến, cung kính báo cáo: “Ta đã phát tin tức cho người của Phượng Thần cung nhanh nhất là ngày mai họ sẽ đến kinh thành.”

“Ù, lúc này chính là cơ hội để Phượng Thần cung dương danh thiên hạ.” Thanh Dao nhàn nhạt cười, khăn lụa che mặt phiêu động, cả người phát ra sự ôn nhu.

Nhưng có ai biết, nàng mới là chủ mưu không chế tất cả biến cố hôm nay, lại vân đậm phong khinh như vậy, giống như mọi chuyện không quan hệ đến nàng vậy.

Nam An vương vừa trở lại, liền mời Thanh Dao cùng hai vị đại thần đến mật đàm, về việc gấp mắt lục quốc sứ thần lần này, đều do Vạn Hạc quốc Thượng Quan Hạo cùng Thanh La quốc Trưởng Tôn Trúc dẫn đầu, chủ đạo chuyện này.

Lục quốc phân công ra hai nhóm người, một nhóm đi vào bí thất hẹn gặp Ngũ hoàng tử, nhóm người bên kia đi cầu kiến đại hoàng tử.

Thanh Dao nghe xong Nam An vương nói, không khỏi buồn cười, lúc trước Huyền Nguyệt của các nàng cùng Đan Phượng quốc dây lên xung đột, đám người này không phải cũng làm như thế hay sao? Nay giờ bốn cũ soạn lại, nhưng mà nàng không ham muốn trò này, cũng không có nghĩa hai nam nhân đầy dã tâm kia không ham muốn.

“Huyền Nguyệt chúng ủng hộ bên nào?”

Thanh Dao nhàn nhạt hỏi, nếu người ta đã biểu lộ thái độ, Mộ Dung Lưu Chiêu cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên không có khả năng vào lúc này mà không đếm xỉa đến.

Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nghe Thanh Dao nói, biết nàng đã đoán được cách làm của hắn, nên đem những lời muốn giải thích đè nén lại, bình tĩnh mở miệng: “Chúng ta ủng hộ bên phía Ngũ hoàng tử.”

Thanh Dao từ chối cho ý kiến, mặc kệ là họ ủng hộ bên nào, thì cũng là vế bè ngoài mà thôi, người chân chính leo lên ngôi vị hoàng đế sẽ là thát hoàng tử Thẩm Ngọc, chỉ cần nàng muốn sẽ không cho phép bất luận cái gì ngăn cản.

“Chuyện này trước tiên cứ tiến hành như thế đi, cái gì người cũng không cần làm, để cho mấy nhà kia đi dụng tâm mà tính, chúng ta là đường lang bộ thiền, hoàng túc ở phía sau.”

Thanh Dao thanh âm rất nhẹ, nhưng mang theo gió bão mưa giông, Mộ Dung Lưu Chiêu ngẩn ra, mạch suy nghĩ có điểm hoảng thần.

Nàng thực sự là một nữ nhân kỳ lạ, chỉ sợ trong thiên hạ cũng tìm không được người thứ hai nữa, nghĩ vậy, hắn thấy buồn bã, lòng càng chua xót, bất quá hắn cũng không tỏ vẻ gì cả.

“Chúng ta vẫn án binh bất động sao?”

Hắn xin chỉ thị Thanh Dao, Thanh Dao lắc đầu, đêm nay nàng có nhiệm vụ khác phái hắn đi làm.

“Lưu Chiêu, để cho Cảnh Hàn mang theo di triều, đi với Y Tư Nguyên một chuyến, xem hắn có thể mượn được bao nhiêu nhân mã, lúc này, càng nhiều người càng tốt, chúng ta nhất định phải trong ngày hôm đó không chế tốt tất cả cục diện, không thể để lộ ra nữa điểm kẽ hở.”

“Được, ta đây đi phân phó.”

Nam An vương lĩnh mệnh, tiếp nhận di triều trong tay Thanh Dao, tự mình đi phân phó Cảnh Hàn, cần phải đem chuyện này làm tốt, chờ sự tình thỏa đáng, mang theo di triều trở về, không thể để di triều bị mất đi.

Cảnh Hàn dẫn hai người lắc mình rời đi, cho đến khi ở bên trong thành Ly kinh, hắn mới hướng Y phủ mà đi.

Buổi tối, lục quốc sứ thần bao gồm cả Nam An vương, chia làm hai đường, lắc mình vào thành Ly kinh.

Bên trong Ly kinh một mảnh xơ xác tiêu điều, trong nháy mắt phong vân biến đổi, trên đường cái người người đều cảm thấy bất an, ngoại trừ một số người nhất định phải cái gì đó, băng không tuyệt đối không ra khỏi cửa nửa

bước, vì thế toàn bộ hai bên đường vắng ngắt, mặt trời vừa lặn đã đóng cửa, thanh lâu sở quán vắng tanh, một bóng người cũng không có, so với cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa chỉ là một mảnh thê lương.

Lục quốc sứ thần, đều là những người lợi hại sao lại cam tâm bị nhốt ở Biệt cung.

Bởi vậy họ dễ dàng gặp được Ngũ hoàng tử cùng Đại hoàng tử.

Ngũ hoàng tử Thẩm Hiên, thái độ làm người rất khôn khéo.

Đại hoàng tử Thẩm Diệp, trời sinh tính đa nghi, bởi vậy hai phe nhân mã ra mặt, đều không có được câu trả lời trực tiếp thuyết phục, thế nhưng hiện tại tên đã ở trên cung không bắn không được, đại hoàng tử phong tỏa tất cả tin tức trong hoàng cung, phụ hoàng rõt cuộc đã thế nào rồi? Không ai biết, người có đầu óc đều có thể tưởng tượng được ra được tình cảnh lúc này.

Hoàng đế bị đại hoàng tử hăm hại, cũng có lẽ bây giờ sống không bằng chết, nhưng hắn đang đợi di triệu, chỉ cần hoàng thượng chịu không nổi dǎn vặt, là hắn sẽ đắc thủ.

Vì thế việc này không nên chậm trễ, không thể trì hoãn tiếp.

Chân trời phát ra ánh sáng xanh, trong ngoài hoàng cung bắt đầu trận huyết chiến, Ngũ hoàng tử vốn có thủ hạ binh tướng đông đảo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị đánh bại, thế nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, mà đến phút cuối cùng rất nhiều người lại bỏ chạy, nên trong tay Ngũ hoàng tử, chỉ có một phần binh lực, chỉ trong thoáng chốc trở nên thế đơn lực bạc, hơn nữa phía sau đại hoàng tử còn có người của Tiêu gia, Tiêu gia không biết từ nơi nào, đã điều tới hai nghìn binh tướng, từ bên ngoài vây công Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử bị giết chết trong nội cung, binh tướng hắn dẫn theo toàn bộ đầu hàng.

Máu nhuộm đỏ toàn bộ hoàng cung, trong ngoài tường thành đều một mảnh huyết hồng xinh đẹp.

Thái dương từ chân trời mọc lên, bốn phía một mảnh an bình.

Bên trong hoàng cung rộng lớn, ngự lâm quân ở quét tước dọn dẹp chiến trường, từng cổ thi thể được mang đưa ra ngoài, thanh lý sạch sẽ.

Tù xưa người thắng làm vương, người thua làm giặc, chẳng ai ngờ rằng, Ngũ hoàng tử sẽ không chịu được một kích như thế, ngoại trừ Thanh Dao cùng người Huyền Nguyệt quốc, mọi người của những quốc gia khác nghĩ không ra, họ vốn có cho rằng một hồi trận chiến sẽ dẫn đến cá chết lưới rách, nhưng ai ngờ Ngũ hoàng tử lại dễ dàng bị giết chết như thế, trong chuyện này tựa hồ có chút quý dị.

Ở phút cuối cùng hai nghìn binh tướng nhô ra từ đâu, người cứu vớt này có lai lịch gì?

Nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, trong tay căn bản không có binh quyền, hoàng thượng đã sớm đề phòng bọn họ, tại sao lại có binh tướng rời xuống vào tay của bọn họ đây? Như vậy hai ngàn người này là từ đâu nhô ra, mọi người nghĩ mãi mà không hiểu...

Bất quá cũng không có thời gian để cho bọn họ nghi ngờ, bởi vì lão Hoàng đế băng hà, tân hoàng muốn đăng cơ, sau đó dựa theo tổ chế, sẽ thực hiện một loạt hoạt động tề thiêng.

Sứ thần của Lục quốc đến đây vốn muốn đục nước béo cò, phân chia chỗ tốt, bây giờ thì ngược lại, trở thành người được phái đến chúc mừng tân hoàng đăng cơ.

Hai gã quan viên của Lễ bộ Hoàng Viên quốc, đem lục quốc sứ thần mới đến Quang Minh Chính điện, tham dự đăng cơ đại điển của tân hoàng...

Q.4 - Chương 124: Liên Hoàn Kế. Nhất Cử Tam Đắc

Quang Minh Chính điện, trước cửa có một khoảnh sân rộng, lúc này trên quảng trường ngự lâm quân mặc ngân sắc giáp trụ đứng san sát, vẻ mặt đầy sát khí, tàn bạo, nhìn chằm chằm động tĩnh trên quảng trường.

Bởi vì đây là một vụ đăng cơ đại điển không quang minh chính đại, vì thế dù đăng cơ, đại hoàng tử vẫn không yên lòng, để ngừa có tình trạng đột phá xảy ra, bởi vậy hắn đã dặn thống lĩnh ngự lâm quân, nếu có người dám can đảm nhiễu loạn đăng cơ đại điển, giết trước nói sau, bất kể đó sứ thần của một quốc gia cũng không được.

Bốn phía là ngự lâm quân phân bố, toàn cảnh thật là uy nghiêm hoa lệ.

Lục quốc sứ thần phân bố ở hai bên, tiếng nhạc hồn hậu vang lên, chỉ thấy phía dưới tầng tầng thềm đá, từ khoảnh sân rộng đi tới hai đội cung nữ cùng thái giám mặc cung trang hoa lệ, bộ dạng phục tùng mang theo hai vật cát tường, đi thẳng đến trước Quang Minh Chính điện, hai đội người, nối đuôi nhau chia làm hai hàng đứng ở trước mặt lục quốc sứ thần.

Sau đó là đội danh dự, thanh thế lớn, có tiếng tấu nhạc vang lên, nhưng không có chút nào thấy vui mừng, ngược lại còn lộ ra một cỗ không khí tử vong hít thở không thông.

Bởi vì nơi này vừa trải qua lễ rửa tội bằng máu, tuy rằng được quét tước sạch sẽ, nhưng bốn phía trải rộng màu hồng, thật không khác gì màu hồng quý vị của máu.

Cuối cùng là năm trăm ngự lâm quân, chỉnh tề bộ pháp có trật tự, đạp lên tiếng vang, mặc ngân sắc giáp trụ loang loáng, trên tay ngân thương sáng quắc rực rỡ, cho thấy những người này không giống như người bình thường, năm trăm tinh binh này đã đi tới, cùng với đội cung nữ và đội danh dự như nhau, phân ra hai hàng đứng trên phía đầu hàng.

Cuối cùng xuất hiện một chiếc kiệu hoa lệ tám người khiêng, kim sắc sa mạn bao lại quang cảnh bên trong, làm nó như ẩn như hiện, nhưng mọi người đều nhìn ra bên trong đang ngồi ngay ngắn một người.

Tám tiểu thái giám bước tiến thư thả, đem nhuyễn kiệu mang tới trước, đoạn đoạn chính đứng ở khoán sân rộng lớn, tám gã cung tỳ hoa y, lập tức tiến lên một bước, nhẹ vén rèm kiệu màu vàng.

Thanh âm mềm mại đặng yêu vang lên: “Hoàng thượng, mời hạ liễn kiệu.”

Một đạo thân ảnh minh hoàng cao lớn bước xuống nhuyễn kiệu, xuất hiện ở trong mắt của mọi người.

Thanh Dao lẩn trong đội ngũ của lục quốc sứ thần, lúc này xuyên thấu tầng tầng sương mù chướng ngại, lạnh lùng đánh giá nam tử cao cao tại thượng kia.

Mặc long bào bàn long dệt lụa, thắt lưng bó buộc đai ngọc cùng màu, kim quan cột tóc, cả người nhìn qua tôn quý bất phàm, chỉ là giữa trán của hắn lộ ra lệ khí, con ngươi đỏ đậm, làm người ta không hàn mà khiếp sợ, kinh hãi đám chiến.

Người này không nên là đế mới phải, nếu Hoàng Viên quốc thực sự rơi xuống trong tay của hắn, cuối cùng cũng là bị các nước khác chia cắt.

Thanh Dao đem tầm mắt thu hồi lại, dời về phía sau cùng của đám đại thần, không biết này trong những thần tử có bao nhiêu người là thật tâm ủng hộ đại hoàng tử đăng cơ, khéo môi nàng câu ra nụ cười nhạt, quay đầu hơi nghiêng người nhìn Mạc Ưu, cũng chính là Thẩm Ngọc, lúc trước hắn đích dung để trà trộn vào đây, hiện tại đã khôi phục diện mạo chân chính, vì sợ có người nhận ra hắn, vì thế vẫn cúi đầu, cũng may vào lúc này lực chú ý của mọi người đều ở trên người tân hoàng, nên không ai chú ý tới hắn đứng trong góc phòng ...

Lễ nghi quan đứng ở giữa bạch ngọc thềm đá trước cửa quang minh đại điện cao giọng gọi: “Triều bái tân hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đại hoàng tử Thẩm Diệp trước mắt loé ra ánh sáng, đứng ở nơi vinh dự của Quang minh điện, tiếp nhận triều bái của đủ loại quan lại.

Thanh âm của lễ nghi quan rơi xuống, liền đi trước một bước quỳ xuống lạy, ngự lâm quân cũng quỳ xuống, ngân thương đặt hơi nghiêng bên người, cung nữ cùng thái giám quỳ xuống, trong tay vật biểu tượng để ở một bên,

lục nước sứ thần, cũng chậm rãi cúi người xuống, thi lễ, cuối cùng chỉ còn lại văn võ bá quan cả triều, chỉ thấy bọn họ nhìn người xung quanh sân rộng đều quỳ xuống, nên hai mặt nhìn nhau, một hai, có vài người quỳ xuống.

Nhưng còn rất nhiều người thì không quỳ, họ chỉ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tân hoàng, tân hoàng đế khuôn mặt có chút âm ngao, lãnh trâm cẩm túc nhìn những người này, ẩn nhẫn tức giận, trải rộng ở đáy mắt, tuy vậy vẫn chưa nhúc nhích.

Lúc này có thanh âm thái giám vang lên: “Thái hậu nương nương giá lâm.”

Theo tiếng hô vang, một đội cung tỳ vây quanh nữ tử ung dung đẹp đẽ quý giá đang đi tới, người này chính là hoàng hậu đương triều, hiện giờ là thái hậu.

Chỉ thấy sắc mặt nàng âm u khó hiểu, nổi giận dùng dùng tiêú sái tiến vào sân rộng, đứng ở bên người tân hoàng đế, một đôi hắc đồng bắn ra ánh sáng tàn bạo khiếp người, ám trầm từ trên mặt của đám đại thần đảo qua, cuối cùng giọng nói tàn bạo cắt lê.

“Lớn mật, vì sao không triều bái tân hoàng.”

Nhất phẩm đại học sĩ, tiến lên phía trước một bước, chậm rãi đối hoàng hậu làm thi lễ: “Dựa theo tổ chế quy củ, tân hoàng đăng cơ, nhất định phải có thánh chỉ của hoàng thượng, hoặc là di triều, đại hoàng tử tuy rằng là con vợ cả, nhưng là không có tiên hoàng di triều, rất khó lệnh bọn thần tin phục.”

Tô đại học sĩ ở trong triều đức cao vọng trọng, lời vừa nói ra, quần thần ô lê, sôi nổi gật đầu, trong lúc nhất thời những đại thần kia căn bản không thèm nhìn tới sắc mặt của hoàng hậu cùng tân hoàng, chỉ lo nghị luận sôi nổi.

Hoàng hậu giận dữ, xoay mình quát lạnh: “Tô đại học sĩ, y theo lời nói của ngươi, như vậy ai mới có thể leo lên hoàng thượng bảo tọa, phải biết rằng hoàng thượng bị bệnh hiểm nghèo, ai gia một lòng quan tâm hoàng thượng, mới không cho bất kỳ người nào tới gần bên tiên hoàng, ai gia trước đây vẫn bồi bên cạnh tiên hoàng, tiên hoàng hôn mê bất tỉnh, cuối cùng mới băng hà, theo như lời Tô đại học sĩ vừa nói, như vậy Hoàng Viên quốc này tức không phải vô chủ sao?”

Hoàng hậu lời nói vừa rơi xuống, những đại thần kia hai mặt nhìn nhau, cuối

cùng từ trong những đại thần này đi ra một người, trầm giọng mở miệng.

“Bẩm hoàng hậu, bọn thần đã gặp qua người có di triều, tiên hoàng trước lúc lâm chung có để lại di triều, hơn nữa tiên hoàng đã lập thất hoàng tử Thẩm Ngọc làm thái tử tương lai, chứ không phải đại hoàng tử.”

Người vừa nói chuyện là nhị phẩm đại quan, Công bộ thị lang.

Lời nói của hắn vừa xong, giống như tảng đá chìm giữa hồ, trước Quang Minh Chính điện, thái giám cùng cung nữ còn có ngự lâm quân, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía khuôn mặt đang thị huyết của tân hoàng, làm họ hoảng sợ đến gục đầu xuống.

Trong không gian rộng lớn như vậy mà một điểm thanh âm cũng không có.

Tân hoàng Thẩm Diệp đột nhiên gầm lên: “Người đến, lập tức đem Tô đại học sĩ cùng Công bộ thị lang bắt lại, dám can đảm phạm thượng, yêu ngôn hoặc chúng, trảm không tha.”

Hành động này của Tân hoàng, không thể nghi ngờ làm tự làm cho nhân cách của mình càng ngày càng thấp, tất cả mọi người ở đây đều biết tân hoàng thượng là một người tàn bạo thị huyết, lục quốc sứ thần nhìn cục diện bế tắc trước mắt, trên khuôn mặt của mỗi người đều hưng thú.

Đây thật là một màn kịch mới a, thất hoàng tử Thẩm Ngọc, là người phuơng nào, nhân vật này vẫn không chịu xuất hiện a, làm sao có thể làm hoàng thượng đây?

Trên quảng trường ngự lâm quân, vốn chính là người của Thẩm Diệp, nên vừa nghe thấy lệnh của tân hoàng, lập tức từ hai bên vọt tới, như lang như hổ lao thăng về phía Tô đại học sĩ cùng Công bộ thị lang, bất quá còn không có chộp được người thì, bỗng nhiên từ trong góc phòng yên lặng, nhảy ra một người đến, thanh âm lãnh mị tiêu sát vang lên.

“Lớn mật, ai dám động đến đại học sĩ cùng Công bộ thị lang đương triều.”

Người nói chuyện chính là Thẩm Ngọc, hắn chiêu cao độc lập, mặc bộ bạch sắc cảm bào, trên đầu tóc đen dùng ngọc quan cố định lại, nhẹ nhàng như ám ngọc, vừa nhìn thấy thất hoàng tử, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng bị ánh sáng bao phủ, nhân tâm trong nháy mắt chêch đi vài phần.

Tô đại học sĩ cùng Công bộ thị lang, cùng những quan viên lúc trước giao hảo với Ngũ hoàng tử, rất nhanh quỳ xuống đất, cung kính mở miệng: “Chúng thần tham kiến thất hoàng tử, tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Không nghĩ tới văn võ bá quan, lại có hơn phân nửa người ủng hộ thất hoàng tử làm hoàng đế.

Thẩm Diệp không ngờ thất hoàng tử lại tiến cung, còn ẩn thân ở trong sứ thần đoàn, sắc mặt hàn xauxixi cực kỳ, quanh thân hung tàn, ngôi vị hoàng đế đã tới tay làm sao cho đi được, lập tức rống to: “Người đến, bắt tên nghịch tặc này, chính là hắn đã hại chết phụ hoàng.”

Ngự lâm quân rất nhanh cầm vũ khí vọt tới, Thẩm Ngọc đột nhiên quát lạnh một tiếng: “Ai dám, di triêu ở đây, người sinh sự, chính là kẻ mưu nghịch phản thần, xử tử.”

Thất hoàng tử Thẩm Ngọc tuy rằng tuổi còn trẻ, thế nhưng trải qua trận chiến rửa tội này, trong một đêm tựa hồ cả người trở nên thành thực ổn trọng, hơn nữa nghĩ đến việc đại hoàng huynh hại chết phụ hoàng, tim của hắn liền không thể bình tĩnh, con ngươi âm u, sắc mặt lạnh lẽo, khoe môi lộ vẻ thị huyết, hắn nhất định phải đích thân bắt được ác nhân này, lấy đầu của hắn tế vong hồn phụ hoàng.

Thất hoàng tử Thẩm Ngọc tiếng nói vừa dứt, Tô đại học sĩ dẫn một đám người lập tức vây quanh thất hoàng tử để bảo hộ, cùng hoàng hậu đối mắt, đương nhiên cũng có một nhóm người ủng hộ đại hoàng tử cùng hoàng hậu, chỉ là hiện tại có di triêu xuất hiện, mọi người ai cũng không dám lộn xộn.

Hiện tại cục diện đã thay đổi, chỉ cần một sai lầm sẽ gây hậu quả nghiêm trọng, nên người người đều cẩn thận cảnh giới.

Bên cạnh hoàng hậu cùng đại hoàng tử có một nhóm lớn ngự lâm quân, mà thủ hạ của thất hoàng tử Thẩm Ngọc cũng chỉ có hơn phân nửa đại thần trung thành, bởi vậy tràng diện chỉ cầm cự được.

Lục nước sú thần đều ở bên ngoài, thở ơ lạnh nhạt.

Đại hoàng tử Thẩm Diệp nhìn tình trạng đột phát màu, hoảng sợ vị hoàng đế tới tay sẽ khó giữ được, nên cũng không quan tâm nhiều nữa, lập tức mệnh lệnh ngự lâm quân phía sau: “Bất loạn thần tắc tử, ai dám ngăn cản, giết trước rồi nói.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Rất nhiều ngự lâm quân uy dũng tiến lên, thăng đến bên người thất hoàng tử cùng những đại thần kia, mắt thấy lại có một hồi huyết chiến.

Bỗng nhiên xa xa vang lên tiếng bước chân chỉnh tề có trật tự, rất nhanh, từ phía dưới sân rộng toát ra một nhóm lớn người đến, dẫn đầu người chính là Y Tư Nguyên, bị tiên hoàng cách chức làm bình dân, hắn dẫn theo binh tướng do kinh thành điều tới, chừng hơn hai ngàn người, một bên chạy một bên gọi.

“Tiểu dân cứu giá chật trẽ, xin hoàng thượng thứ tội.”

Ngự lâm quân vốn đang chuẩn bị xông lên nhất thời giật mình, cầm ngân thương chật rã thu lại, thối lui đến bên cạnh hoàng hậu cùng đại hoàng tử.

Chương 124.2

Guong mặt duyên dáng sang trọng của hoàng hậu, lúc này bao phủ một mảnh dữ tợn, âm trầm mở miệng quý: “Y Tư Nguyên, ngươi thật to gan, nơi này chính là đăng cơ đại diễn của tân hoàng, ngươi nhất giời bình dân lại dám xông vào quang minh chính điện, luận tội phải chết.”

“Chết?” trên tay Y Tư Nguyên có người, căn bản không sợ hoàng hậu, bởi vậy lạnh lùng liếc nữ nhân kia một cái, khinh thường hờ lạnh.

“Đến tột cùng là ai đáng chết, thử qua mới biết được.”

Y Tư Nguyên tiếng nói vừa dứt, văn võ đại thần vẫn bảo vệ thất hoàng tử gật đầu tán thành, nghị luận sôi nổi: “Có tiên hoàng di triệu ở đây, Y Tư Nguyên đại nhân là hộ giá công thần, có tội gì.”

Đại hoàng tử Thẩm Diệp triệt để điên rồi, lạnh lùng mở to một đôi mắt đầy tia máu, nếu bọn họ không cho hắn dễ chịu, thì bọn họ ai cũng đừng nghĩ dễ chịu, lập tức liên thanh kêu lên: “Lên, một cũng không để lại, giết cho ta.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, ngự lâm quân lần thứ hai xông lên.

Lúc này, bên ngoài sân rộng lại vang lên tiếng bước chân, dẫn đầu đúng là huynh trưởng của Tiêu thị hoàng hậu, dẫn hai người vọt tới.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy huynh trưởng tới, lập tức cười ha hả, âm trầm nhìn những người ở trước mắt, nàng cũng hiểu rõ, lúc này chỉ có một hồi huyết chiến, người thắng làm vua, người thua làm giặc, về phần lục quốc sứ thần, kiên quyết sẽ không nhúng tay vào chuyện đấu tranh nội bộ của hoàng thất Hoàng Viên quốc .

“Hoàng hậu nương nương, thần cứu giá chật trẽ.”

Huynh trưởng của Tiêu hoàng hậu, từ trước đến nay vẫn không được trọng dụng, ở trong triều chỉ đảm nhiệm một văn chức, cũng không phải chúc vị quan trọng gì, tiên hoàng vẫn luôn phòng bị người của Tiêu gia, nhưng đến cuối cùng vẫn chết trên tay nữ nhân này, chỉ là Tiêu gia lấy đâu ra binh mã nhiều như vậy, cả triều văn võ đều ngạc nhiên không ngót, bởi vì này hai ngàn người hơn, mà Ngũ hoàng tử bình bại như núi lở, chớp mắt liền bị chế trụ.

“Tốt, tốt, đến đây giết cho ai gia, giết chết Thẩm Ngọc tên nghịch tặc này.”

Hiện tại chỉ có trừ đi Thẩm Ngọc, bọn họ mới có một đường sinh cơ, bằng không chỉ có một con đường chết, Thẩm Ngọc đăng cơ làm hoàng đế, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cho bọn họ, vì thế hiện tại chỉ có thể được ăn cắp về không, cũng may có nhiều binh tướng như vậy, rốt cuộc ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu?

Chỉ là hơn hai ngàn người kia vừa đi vào sân rộng, cũng không theo bên người Tiêu đại nhân đến bên cạnh hoàng hậu cùng đại hoàng tử, mà hướng bên người thất hoàng tử đi tới.

Tiêu hoàng hậu sắc mặt đại biến, đại hoàng tử sắc mặt nhăn nhó dữ tợn, nhìn về phía cậu của mình, có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiêu đại nhân cho rằng những người đó nhầm lẫn, rất nhanh kêu lên: “Các ngươi làm rồi, đây mới là hoàng hậu cùng đại hoàng tử, các ngươi phải nghe lệnh y nói.”

Thất hoàng tử Thẩm Ngọc từ phía mọi người đi tới phía trước, lãnh mị lên

tiếng: “Lâm Tư Miểu, ngươi làm rất khá.”

Trên quảng trường không khí bỗng trở nên yên lặng chết chóc, thất hoàng tử là có ý gì? Chỉ thấy hơn hai ngàn người theo Tiêu đại nhân tiến vào chính đại quang minh điện, một người cầm đầu ôm quyền trầm giọng mở miệng: “Tạ ơn thất hoàng tử khích lệ, tại hạ phụng mệnh cung chủ, đến đây bảo hộ thất hoàng tử, chúc thất hoàng tử quang vinh đăng đại vị.”

Cung chủ?

Trên quảng trường, mọi người hai mặt nhìn nhau, vẫn vô đại thần của Hoàng Viên quốc, còn có lục quốc sứ thần, sự nghi ngờ không ngừng phát sinh ra, cung chủ trong miệng những người này lại là người phương nào? Hơn nữa bọn họ rốt cuộc là ai.

Thẩm Ngọc thanh âm lạnh chìm nhất thời vọt lên không trung vang vọng ở trên quảng trường, xuyên thấu trái tim mỗi người.

“Bản điện tạ ơn cung chủ Phượng Thần cung.”

Phượng Thần cung ba từ vang dội phát ra, cuối cùng có thể từ ở đây bay ra ngoài.

Vẫn đứng ở phía ngoài Thanh Dao lạnh lùng nhìn hết thảy trước mắt, nghe bên tai, đồng thời cũng thấy ngũ quark còn đang nói thầm.

“Phượng thần cung? sao cho tới bây giờ chưa nghe ai nói qua a?”

“Thật nhiều người a, không biết chỗ tối còn có người nữa hay không?”

“Mà cung chủ kia vừa nghe qua chắc là một kẻ vô cùng lợi hại, ngươi xem mượn tay Tiêu đại nhân trừ đi Ngũ hoàng tử, hiện tại ra mặt giúp đỡ thất hoàng tử, thật đúng là tính toán giỏi a.”

Thanh Dao nghe những lời này, lơ đãnh nhíu mày, tiếp tục chú ý động tĩnh trong sân.

Lâm Tư Miểu dẫn hai nghìn binh mã lắc mình đứng ở bên người thất hoàng tử Thẩm Ngọc.

Bên này vì một đội nhân mã thêm vào đã kịch liệt chiếm ưu thế, mà bên kia

đại hoàng tử Thẩm Diệp sắc mặt xấu xí đến cực điểm, tóc đen dài ở trong gió bùa bãi dựng thẳng, vừa nghĩ tới tình trạng trước mắt, đều là do cậu tạo thành, hắn lập tức phẫn nộ giơ lên một cước, thẳng tắp hướng Tiêu đại nhân đá một cái, đem Tiêu đại nhân đá văng xa gần mười mét, ùm một cái rơi dưới đất, đau đớn rên lên một tiếng rồi ngất đi.

Hoàng hậu vừa đau lòng huynh trưởng, lại đau lòng nhi tử của mình, gương mặt âm trầm xấu xí, khóc mồi nhéch lên hạ ra mệnh lệnh tàn bạo cho ngự lâm quân.

“Lên, giết chết bọn họ, hôm nay nếu như hoàng thượng thuận lợi đăng vị, các ngươi mỗi người đều thăng quan tiến tước.”

Hoàng hậu tiếng nói vừa dứt, ngự lâm quân liền vọt lên, mà binh tướng Y Tu Nguyên mang đến cùng người của Phượng Thần cung, trực tiếp nghênh diện, trong khoảng thời gian ngắn, trên khoản sân rộng lớn, tiếng kêu vang lên, huyết sắc một mảnh, sáng mờ đỏ bừng, yêu diễm mà đẹp đẽ.

Quỳ sát ở một bên đám cung nữ cùng thái giám sớm hoảng hốt rút lui, thét kêu lên tìm mọi nơi đến lẩn trốn.

Ngự lâm quân tuy rằng dũng mãnh phi thường, thế nhưng thủ hạ của Phượng Thần cung đều là những kẻ rất lợi hại, bởi vậy vừa xông lên lập tức hiện ra ưu thế, nhiều ngự lâm quân bị giết chết, làm những quân lính còn lại tan rã, rút lui về phía sau.

Đại hoàng tử Thẩm Diệp, triệt để điên cuồng, thân hình phóng lên, nhảy tới giữa không trung, thẳng hướng Thẩm Ngọc mà đến.

Thẩm Ngọc làm sao sợ hắn, bản thân đã sớm muốn giết người này, thay phụ hoàng của mình báo thù.

Thân hình nhảy lên, bay nghênh đón, hai đạo thân ảnh rất nhanh chém giết nhau...

Đối với võ công của Thẩm Ngọc, Thanh Dao rất có lòng tin, bởi vì hiện tại, công phu của hắn tuy rằng còn không có đạt được đăng phong tạo cực, thế nhưng đối phó đại hoàng tử Thẩm Diệp, vẫn dư sức.

Thanh Dao tâm tư vừa rơi xuống, Thẩm Ngọc đã bay lên một chưởng đánh thẳng về phía trước ngực Thẩm Diệp, đánh cho hắn rơi xuống trên mặt đất,

miệng phun máu tươi.

Thẩm Ngọc cũng không có vì bộ dạng này mà bỏ qua cho hắn, người này lúc trước không chỉ sát hại mình, bây giờ còn giết cả phụ hoàng, mình có thể tha thứ cho những thương tổn hắn gây cho mình, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ sát hại phụ hoàng.

Hắn luận tội rất đáng chết.

Thẩm Ngọc ý niệm trong đầu chợt lóe, thân hình nhanh như tia chớp rút ra bảo kiếm trong tay của binh lính bên cạnh, một kiếm đâm thẳng trước ngực đại hoàng tử...

Đại hoàng tử bị giết, hoàng hậu nỗi điên nhanh chóng nhào tới, ôm lấy thân thể hắn, gào thét kêu lên: “Diệp nhi, Diệp nhi.”

Đại hoàng tử Thẩm Diệp khóc mím cười, ánh mắt mở rất lớn, vẻ mặt không cam lòng, thế nhưng chỉ có thể ôm nỗi hận mở miệng: “Mẫu hậu, chúng ta thua.”

Nói xong hắn liền nhắm hai mắt lại, tắt thở.

Hoàng hậu ôm thi thể hắn cười to, đưa tay lên rút ra bảo kiếm trên người nhi tử, cũng tự vận tại chỗ.

Ngự lâm quân vừa nhìn thấy chủ tử đã chết, đâu còn dám chống lại, rất nhanh ném xuống binh khí, khùng hoảng quỳ xuống đất.

Lúc này, lẽ nghi quan vừa rồi không biết trốn ở nơi nào bỗng nhiên chạy ra, đứng ở trên đài cao, lớn tiếng tung hô: “Báy tân hoàng, hoàng thượng muôn năm, muôn năm, thiên thiên tuế.”

Lẽ nghi quan cúi đầu, cung nữ cùng thái giám cũng bái, trong triều vãn võ đại thần cũng lạy xuống, cuối cùng ngay cả lục quốc sứ thần đều bái lạy.

Trên quảng trường hùng vĩ trang nghiêm, chỉ có Thẩm Ngọc một mình đang đứng, nhìn bốn phía đoàn người đông nghịt, trong lòng trầm trọng không gì sánh được, vì ngôi vị hoàng đế mà phải trả giá lớn như vậy, hắn tình nguyện không cần, nhưng bây giờ hắn đã là ngôi cửu ngũ, liền ngưng mi lạnh giọng: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Thanh Dao thở dài một hơi, Thẩm Ngọc rốt cuộc đã làm tân hoàng Hoàng Viên quốc, bước đầu tiên kế hoạch trong của nàng cũng đã thành công, kế tiếp mục tiêu chính là Đan Phượng quốc, nghĩ đến Đan Phượng quốc, nàng không khỏi quay đầu nhìn về bên trái ở phía trước, cách đó không xa là Cơ Tuyết, khóc mồi nhất câu liền nở nụ cười lạnh lẽo.

Cơ tuyết, ta sẽ làm cho những người như các ngươi, tất cả đều không có kết cục tốt.

Thanh Dao nhủ thầm, sau đó thu hồi tầm mắt, nàng vốn chuẩn bị vận dụng năm trăm tinh binh từ Huyền Nguyệt mang đến, không nghĩ tới cuối cùng lại không có dùng đến, xem ra bọn người Lâm Tư Miếu đã thành thực, rất nhiều chuyện đều có thể làm.

Bởi vì lão hoàng đế Hoàng Viên quốc băng hà, hơn nữa trải qua trận giết chóc đẫm máu này.

Nghi thức đăng cơ của Tân hoàng tất cả đều đơn giản đi, Thẩm Ngọc thầm nghĩ xử lý tốt hậu sự cho phụ hoàng, vì mệnh lệnh này nên hai gã đại quan trong triều, liền đem lục quốc sứ thần đuổi về dịch cung...

Chương 124.3

Dịch cung.

Vài người của Huyền Nguyệt quốc đang ngồi ngay ngắn ở trong chính sảnh, nhìn hoàng hậu nương nương đang ngồi phía trên, hoàng hậu nương nương thực sự là cơ trí, tất cả đều nằm ở trong tính toán của nàng.

“Tất cả đều ở trong sự tính toán của nương nương, chúng thần bội phục.”

Lễ bộ Thị lang của Huyền Nguyệt ôm quyền thái độ kính nể mở miệng, Thanh Dao khẽ gật đầu một cái, nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn Lễ bộ Thị lang một cái, lúc trước hắn không phải sợ hãi được mất hay sao, hiện tại sao lại nói ra lời như vậy, ở trong quan trường đã lâu người quả nhiên khéo đưa đẩy hơn.

“Được rồi, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi.”

“Dạ” hai vị đại nhân lui ra ngoài, riêng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu thì không có lui xuống, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn như có điều suy nghĩ, một đôi hắc đồng đầy ánh sáng bắn ra, nhìn chằm chằm Thanh Dao: “Cung chủ của Phượng Thần cung là Thanh Dao sao?”

Thanh Dao cau mài một chút, Lưu Chiêu quả nhiên không phải người ngu dốt vô tri, khéo môi nhéch lên, nở nụ cười phiêu dật lên tiếng.

“Là người của ta.”

Nàng cũng không tính gạt hắn, dù cho hôm nay không nói, sau này hắn cũng sẽ biết, vì thế hà tất giấu giếm.

Mộ Dung Lưu Chiêu mặc dù suy đoán như thế, nhưng nghe đến câu trả lời của nàng, vẫn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn nghỉ không ra nàng sao có thể làm được, chuyện này nàng xuất cung chỉ bất quá hơn một năm, còn chưa tới hai năm, nhưng lại có được tổ chức khổng lồ như thế, hơn nữa những người đó thực lực rất phi phàm, hôm nay một trận đánh tại Hoàng Viên quốc, chỉ sợ phượng thần cung đã danh chấn thiên hạ, chỉ một mũi tên nàng đã bắn trúng ba mục tiêu, trợ giúp Thẩm Ngọc leo lên ngôi vị hoàng đế, vì Huyền Nguyệt lấy được hàng thư, còn để cho Phượng Thần cung của mình danh tiếng lan truyền rất lớn.

Kế sách tinh diệu này có thể nói giống như toàn bộ sự việc như được sắp đặt sẵn, điều này căn bản không phải người bình thường có thể nghĩ ra được.

Trong ánh mắt của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu ngoại trừ ẩn giấu sự yêu quý, còn có sự kính nể ngày càng nhiều, nữ nhân này căn bản là một thần thoại.

Thảo nào một nam nhi hiếm thấy trong thiên hạ như hoàng thượng, lại vì nàng, mà mấy lần rời cung trốn ra ngoài, nàng rất đáng giá để được đối đãi như vậy

Thanh Dao nhìn thấy ánh mắt của Lưu Chiêu, không khỏi buồn cười mở miệng: “Ánh mắt của ngươi như vậy là ý gì, ta chỉ là lợi dụng lòng tham lam của người khác thôi, nếu như đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử không tham lam như vậy, thì kế hoạch này không thuận lợi như thế.”

“Thế nhưng Thanh Dao đã đoán được tất cả đường lui của bọn họ.”

Lưu Chiêu tiếp lời, Thanh Dao chậm rãi xua xua tay, mệt mỏi rã rời mở miệng: “Ta đi nghỉ ngơi trước.”

Tiếng nói vừa dứt người đã đứng dậy đi về phía nội điện, Mạc Sâu cũng bước tới, theo phía sau của nàng vào bên trong.

Mộ Dung Lưu Chiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng Thanh Dao rời đi, trong lòng hiện lên vẻ nghi hoặc, Thanh Dao vì sao vẫn che mặt lại, bởi vì sợ bị người ta nhận ra, hay vẫn có duyên cớ khác?

Thanh Dao không biết những khúc mắc trong lòng Nam An vương, lúc này mạch suy nghĩ của nàng đã bay trở lại đám người Lâm Tư Miếu, nghĩ đến bọn họ, liền nhớ tới Vô Tình, nếu như không có Vô Tình, sẽ không có tất cả mọi chuyện nàng làm hôm nay, mặc dù nàng có năng lực hơn nữa, cũng vô kể khả thi.

Vô tình?

Nghĩ đến người đàn ông này, trong lòng nàng lại khó chịu, hắn ở cái thế giới kia có khỏe không? Hắn thà chết cũng không chịu giết nam nhân ghê tởm kia, kỳ thực hắn không giống như tên của hắn, vô tình, bản chất chân chính của hắn phải là đa tình, chính bởi vì đa tình mới có thể chịu sự khổng chét của Hoa Văn Bác, mà tên nam nhân chết tiệt kia, biết rằng Vô Tình không xuồng tay với hắn, cho nên mới muốn làm gì thì làm.

Hoa Văn Bác, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, ta sẽ làm cho ngươi hai bàn tay trắng.

Thanh Dao vẫn không nói lời nào, nhưng thần thái lành lạnh, một đường đi vào nội điện, Mạc Sâu ở phía sau cũng không dám lên tiếng.

Hai người đi vào bên trong rồi Thanh Dao mới khôi phục thái độ bình thường, nàng lấy làm kỳ quái quay đầu nhìn Mạc Sâu ở phía sau, nha đầu kia sao nãy giờ không nói gì thế?

“Mạc Sâu, làm sao vậy?”

Mạc Sâu trong lòng rất khó chịu, bởi vì Mạc Uy đã không còn nữa, hiện tại người đứng ở trong hoàng cung là Thẩm Ngọc, là tân hoàng của Hoàng Viên quốc, nghĩ đến đây trong lòng của nàng liền rất đau, sắc mặt uể oải.

“Chủ tử, không có gì, chỉ mệt chút thôi.”

Lúc trước nàng vẫn lo lắng an nguy của Thẩm Ngọc, còn có vấn đề hắn phải đối mặt gần đây, nên cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều đến việc khác, nhưng khi hắn đăng cơ làm đế, thì sẽ không bao giờ còn là Mạc Ưu mà nàng quen thuộc, chỉ còn tân hoàng đế của Hoàng Viên quốc.

Đợi đến lúc tất cả mây mù cùng bụi bậm tan đi, nàng mới bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nàng mất đi đâu chỉ là một người thân, còn có một phần tình cảm sâu đậm trong lòng nữa.

Mặc dù nàng không nói, nhưng Thanh Dao cũng biết nàng chuyện lo lắng nên không nhanh không chậm tiêu sai đến bên cạnh bàn khắc hoa ngồi xuống, Mạc Sâu liền rót một chén trà cho nàng, yên tĩnh đứng ở một bên.

“Mạc Sâu, nếu như ngươi lo lắng hắn, ta đem ngươi ở lại cùng hắn nhé.”

Nàng chỉ có thể làm được điều này thôi, còn tương lai sau này thế nào, thì phải xem tạo hóa của hai người bọn họ.

Thế nhưng Mạc Sâu có sự kiên trì của Mạc Sâu, nàng chỉ là một hạ nhân, lúc trước đã bán mình cho chủ tử, sao có thể ở lại một chỗ cùng Thẩm Ngọc được, hơn nữa người trong lòng nàng là Mạc Ưu, không phải Thẩm Ngọc.

“Chủ tử, ta sẽ không ở lại, ta sẽ ở cùng chủ tử.”

Mạc Sâu cự tuyệt kiến nghị của Thanh Dao, nhưng trên mặt sự cô đơn vẫn tồn tại như cũ, trên tư tưởng đã được giải khai, thế nhưng trong lòng vẫn muôn nghìn mối, cần phải có một thời gian dài mới buông xuông được.

“Ngươi cần gì phải khổ như thế chứ?”

“Quên đi, không nghĩ nữa, chủ tử không phải mệt mỏi sao? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Sâu cung kính mở miệng, nàng không muốn tiếp tục cái đế tài này, nếu nàng đã không muốn nói, Thanh Dao cũng không miễn cưỡng, hai người nói thêm một chút chuyện, sau đó Thanh Dao liền lên giường nghỉ ngơi một hồi.

Bên trong nội điện, yên tĩnh không tiếng động, Mạc Sầu thấy chủ tử đã ngủ, nàng mới đến ngồi yên ở phía trước cửa sổ, nhìn những cánh hoa bay ngoài cửa sổ tựa như giấc mộng, thật lâu vẫn không nhúc nhích, giống như một tượng đá điêu khắc vậy.

Buổi tối, Thẩm Ngọc phái người đưa tới hàng thư, bởi vì chuyện của tiên hoàng, hắn không có biện pháp tự mình qua đây, vì thế phái một thái giám đưa tới, mà thái giám này không biết chữ nên chỉ cho là thư tín bình thường, bởi vậy mới đưa tới.

Thanh Dao lấy được hàng thư xong thật cao hứng, buổi trưa nàng ngủ một chút, nên tinh thần sung túc, tâm tình vô cùng tốt, đem hàng thư giao cho Lưu Chiêu, chuyện này chỉ có nàng cùng Lưu Chiêu và hoàng đế là biết, ngay cả hai đại thần kia cũng không biết chi tiết bên trong, để tránh khôi lò ra tin tức, sẽ mang đến phiền phức không cần thiết cho Thẩm Ngọc.

Sau ữa tối.

Vài người tản bộ ở trong sân, tiểu kiều nước chảy, ngọc đình lâu các, ánh trăng như nước bao phủ tất cả mọi thứ, dùng từ mỹ cảnh để hình dung cũng không quá.

Ánh trăng như vậy, Thanh Dao bỗng nhiên hưng trí, dừng lại thân thể, đỡ lấy tay vịn chạm khắc của lan can, nhìn về phía Mạc Sầu: “Đi đem đàn của ta lấy đến đây, ta muốn đàn một bản từ khúc.”

“Dạ, chủ tử.”

Mạc Sầu rất nhanh ly khai, xoay người đi đến gian phòng lấy cầm.

Lưu Chiêu cùng nàng một đường đi đến tiểu đình phía trước mặt.

Gió đêm thổi nhẹ, mang theo cái lạnh phô phất, làm mặt hồ nổi lên những gợn sóng lăn tăn, phong cảnh vô cùng thu hút

Tình cảnh này, làm cho lòng người không nhịn được mà ám áp hắn lên, con ngươi sâu thẳm của Lưu Chiêu lóe lên si mê, đêm nay hãy để hắn ích kỷ bồi nàng một hồi, hai ngày nữa bọn họ phải trở về kinh rồi.

“Thanh Dao, lạnh không?”

Người luôn luôn lạnh lùng như băng, hiếm khi có được ngũ khí nhu hòa như vậy, làm Thanh Dao vô cùng kinh ngạc, bất quá đêm nay tâm tình nàng rất tốt, nên cũng không quá lưu ý biến đổi của hắn, chậm rãi gật đầu: “Không lạnh, bây giờ là đầu hạ, gió này thổi vào người mặc dù có chút lạnh, nhưng rất thoải mái.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào tiểu đình.

Mạc Sầu cũng đem cầm lấy qua đây, bày xong cầm, ý bảo chủ tử có thể bắt đầu rồi.

Gió nhẹ thổi rèm lụa mỏng, phiêu phiêu dật dật, tóc đen như mây bối cao lên, cờ tua nhẹ lay động, vừa ôn nhu vừa mềm mại, trên mặt còn bịt khăn che mỏng, chỉ lộ ra một ánh mắt động lòng người, giống như câu hồn, chỉ cần người ta liếc mắt nhìn, liền thật sâu chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra được.

Bàn tay trắng nõn lướt trên cầm, tiếng đàn động lòng người vang lên.

Trong đầu nàng, không khỏi hiện lên một thân ảnh đơn chiếc, còn có nụ cười cuối cùng của hắn tuyệt đẹp như hoa đào ấm áp như ánh sáng, lòng không khỏi nhói đau, trong mắt nàng có chút sương mù, thoảng chốc bị gió thổi tan đi.

Tiếng đàn như mạch suy nghĩ của người đánh, trở nên đau thương cô độc, trầm thấp mà uyển chuyển, như nữ tử khóc nức nở, đau đớn tê tâm liệt phế, như vết thương lòng không ngừng rỉ máu.

Người đàm tâm đau, nghe được người cũng thương tâm một cách khó hiểu.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu tim nhói đau một chút, nàng vì ai mà hao tổn tinh thần, ai đã tác động đến tiếng đàn của nàng như thế...

Mạc Sầu biết chủ tử nhất định lại nhớ đến Vô Tình công tử, nàng cúi đầu thở dài, thế sự vô thường, nhưng cuối cùng người bị thương tổn luôn là nữ tử.

Chương 124.4

Đêm càng ngày càng khuya, tiếng đàn của Thanh Dao lay động rất xa, ngón tay ngọc xanh nhạt xoay quanh không dừng, chậm rãi mang theo đau thương

lan toả, rồi đột ngột cất cao âm tiết, một khúc tri âm tri kỷ tấu ra, du dương êm tai.

Bỗng nhiên, ngoài đình có người nói chuyện.

“Là ai ở đây đánh đàn?”

Thanh âm cực kỳ lợi hại, kiêu ngạo hơn người.

Tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, năm ngón báu chặt ở trên huyền cầm, bởi vì dùng sức quá lớn, nên dây đàn cắt vào ngón tay của nàng, một giọt máu rơi xuống.

Mạc Sầu kêu một tiếng, khẩn trương đi tới nâng tay nàng lên: “Chủ tử, người bị thương?”

Thanh Dao kéo tay lại, động tác tao nhã từ trong tay áo lấy ra một khăn gấm cầm máu, mâu quang xuyên thấu rèm mỏng nhìn phía ngoài đình, nơi đó đang đứng vài người, dẫn đầu chính là Cơ Tuyết, đi theo phía sau còn có mấy người cận vệ.

Ngoài tiểu đình có tỳ nữ đứng thảng, lúc này họ cung kính mở miệng: “Là Nam An vương gia cùng tỳ nữ ở đây đánh đàn.”

Trên danh nghĩa, Thanh Dao cùng Mạc Sầu đều là tỳ nữ của Nam An vương Lưu Chiêu, trên mặt Thanh Dao che bằng khăn lụa mỏng, Mạc Sầu sẽ dịch dung đơn giản, hơn nữa chuyến đi này các nàng vẫn chưa cùng Đan Phượng quốc chính diện tiếp xúc, vì thế không ai hoài nghi cả.

Quả nhiên, Cơ Tuyết hờ lạnh một tiếng: “Hầu gái nho nhỏ thôi, mà có nhã hứng lớn như vậy.”

Nói xong liền dẫn người xoay mình rời đi, đi được vài bước, như chợt nhớ tới một việc gì, tiếng đàn này dễ nghe êm tai như vậy, một hầu gái sao có thể bắn ra tiếng đàn êm tai thế sao? Hơn nữa tiếng đàn này gây cho nàng cảm giác thật quen thuộc, là ai?

Cơ Tuyết dùng sức nghĩ, cuối cùng nhớ tới Vô Tình, đúng vậy, tiếng đàn của Vô Tình là thiên hạ nhất tuyệt, thế nhưng Vô Tình đã chết, như vậy ngoại trừ?

Sắc mặt nàng đột nhiên bao phủ hàn khí, chẳng lẽ là nữ nhân kia.

Mộc Thanh Dao, thì ra nàng ta ẩn thân ở trong sứ thần đoàn, như vậy một trong hai tỳ nữ của Nam An vương chính là nàng, là nữ tử che mặt sao?

Xem ra Hoàng Viên quốc thay đổi phong vân, đều là nữ nhân này giở trò, chỉ cần nàng ta ở nơi nào, thì nơi đó sẽ không được an bình.

Cơ tuyết oán hận nghĩ, xoay mình quay lại đầu, phản hận kêu lên: “Mộc Thanh Dao, nguyên lai là ngươi, không nghĩ tới ngươi lại trốn ở phía sau Nam An vương, không dám ra nhìn người, lén lén lút lút, có phải sợ hãi người khác biết ngươi bây giờ dung mạo xấu xí, nên không có mặt mũi gặp người khác hay không, mới phải trốn tránh như vậy.”

Dứt lời, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong đình Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đang định phát tác, thì người bên cạnh đột nhiên tung người, đầu ngón chân nhẹ điểm lên ghé đá, người đã bay ra khỏi đình, trực tiếp rơi xuống trước mặt Cơ Tuyết, sắc mặt âm hàn lãnh trùng mắt nàng ta, hơn nửa ngày cũng không nói một câu.

Chỉ là một đôi mắt hình như nhuộm máu, lộ ra yếu ớt hồng quang.

Cơ tuyết hoảng hốt, nị hù đến rút lui một bước, chỉ thấy cô gái trước mắt cho dù che mặt, thế nhưng hào quang quanh thân cũng che giấu không được, thân hình tinh tế mềm mại, quần áo giản đơn, nhưng lộ ra sự tao nhã tuyển mỹ như trúc, tóc đen xoã dài như mây, kéo theo tua cờ chuyển động, đại mi (lông mày) như nguyệt, một đôi mắt đen kịt giống như hàn đầm ngàn năm, lạnh lẽo làm cho người ta phát run, nhưng lại mang theo cường đại ma lực, nhìn vào một cái liền hâm sâu ở trong đó.

Quả nhiên là nàng, trên đời này ngoại trừ nàng, còn cho tới bây giờ, không có ai ở ánh mắt đầu tiên, liền làm cho nàng tâm sinh khiếp đảm đâu?

Cơ Tuyết có chút hối hận, hiện tại các nàng thế đơn lực bạc, nàng lại xung động, xem ra phải cẩn thận cảnh giác, nữ nhân này mà giận lên, chuyện gì cũng dám làm.

“Ngươi lặp lại lần nữa thử xem?”

Thanh Dao thanh âm lô thanh âm lạnh lẽo, như từ trong địa ngục vọng ra, người đã tiến lên phía trước một bước, trong tay hoàng vĩ cầm xanh ngọc

đang đế ở trên vai thượng, tư thế cuồng ngạo, thị huyết.

Cơ tuyết dùng sức nuốt một chút nước miếng, quả nhiên không dám lập lại, trực tiếp rút lui về phía sau một bước.

“Ngươi muốn làm gì?”

Thanh Dao phát ra một tiếng cười nhạt: “Không phải ngươi vừa nói ta trốn trốn tránh tránh sao? Ta đây đi ra cho ngươi thấy, bây giờ sao lại hỏi ta muốn làm gì?”

Thanh Dao vừa nói vừa bước lên một bước, phía sau Cơ Tuyết chính là lan can, bởi vậy nên không còn cách nào khác để lui về phía sau, nàng chỉ phải ngừa thân thể ra sau, mấp mai môi mở miệng.

“Ta chỉ muốn nhìn một chút có phải ngươi hay không thôi?”

“Là ta thì thế nào?” Thanh Dao mang bộ dạng của người gây sự áp sát lên, cũng không cho nàng ta có chút không gian nào để thở dốc.

Cơ tuyết không nói chuyện, nhưng mấy người hộ vệ bên cạnh nàng đã nổi giận, một người trong đám xoay mình đưa tay lên đẩy thân thể của Thanh Dao ra, nhưng còn không có đụng tới Thanh Dao, thì thấy nàng, vung hoàng vĩ cầm lên trực tiếp đánh về phía hộ vệ này, hộ vệ không nghĩ tới nữ nhân này không nói một lời nào liền đánh người, một lần không đề phòng, thì cả người đã bị hoàng vĩ cầm hất văng qua lan can, ầm một tiếng rơi vào bích hồ phía sau.

Thanh Dao lạnh lùng mệnh lệnh: “Mạc Sâu, đánh mạnh cho ta.”

Mạc Sâu tuân lệnh, lập tức nhảy tới đón đầu hai hộ vệ còn lại, đêm nay nàng vốn có tâm tình không tốt, bởi vậy ra chiêu sắc bén, hoàn toàn là đấu pháp liều mạng, mấy hộ vệ này rất nhanh bị buộc đến góc chết.

Mà Cơ Tuyết vừa thấy hộ vệ rơi xuống nước đã phục hồi tinh thần lại, gương mặt khẽ nóng.

Nàng dù sao cũng là hoàng thái nữ của Đan Phượng quốc, nữ nhân này có cái gì đáng sợ, nếu như nàng ta thực sự lợi hại, sao lại bị hoàng phu nương nương hạ cổ chứ? Vì thế là người thì đều có khuyết điểm, nàng có cái gì phải sợ hãi nàng ta, hơn nữa võ công của nàng cũng không phải chỉ được hư

danh, bởi vậy Cơ Tuyết xoay mình nhảy ra, thoát ly lan can biên nhảy đến giữa không trung thì kêu lên.

“Mộc Thanh Dao, ngươi cho là mỗi người đều sợ ngươi sao? Tối nay ta sẽ cho ngươi biết tay, nhìn xem ngươi có bao nhiêu lợi hại, nếu quả thật lợi hại, ngươi làm sao lại trúng xấu nhan cỗ chứ?”

Cơ tuyết nhắc tới chuyện này, làm Thanh Dao cả người lạnh như băng sơn, nàng không phải là bởi vì chuyện bị hạ cỗ, mà là nghĩ tới Hoa Văn Bác.

Chỉ cần nghĩ đến người đàn ông này, nàng liền hận không thể lập tức thiêu đao vạn quả hán, tên nam nhân cầm thú cũng không bằng này, dám hại chết nhi tử của mình

Bởi vì nghĩ đến Hoa Văn Bác, nên Cơ Tuyết cũng bị liên quan trong đó, nếu như một khắc đồng hồ trước, nàng chỉ muốn giáo huấn Cơ Tuyết một chút, nhưng hiện tại chính là hận không thể giết nàng ta, bởi vì người Đan Phượng quốc đều không phải là thứ tốt lành gì.

Ý niệm này vừa xẹt qua trong đầu, thì người đã theo sát Cơ Tuyết mà nhảy lên, bay vọt đến giữa không trung, hoàng vĩ cầm không chút khách khí đánh ra ngoài, hoàng vĩ cầm là một thanh linh khí, cùng nàng chung dung lâu, nên rất ăn ý, người cùng đàn hòa quyện vào nhau, liền có khí phách sắc bén quét ngang, Cơ Tuyết kinh hãi, nhanh chóng né tránh, hoàng vĩ cầm bắn về phía mặt hồ, chỉ thấy nước hồ nổ tung vài đạo hoa ánh sáng.

Bên ngoài đánh nhau, trong đình Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu dẫn Cảnh Hàn phi thân ra.

“Thanh Dao, lui ra, để ta.”

Vừa rồi là hán quá chấn kinh nê mới không có động tĩnh.

Thanh Dao bao khăn che mặt là bởi vì trúng xấu nhan cỗ, dung mạo trở nên xấu xí, nghĩ đến đây thôi hán liền rất đau lòng, nàng là nữ tử ngang tàng ngạo nghễ, sao có thể chịu được việc này, trong lòng nàng nhất định rất đau.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao xoay mình bứt ra để cho hán tham chiến, làm một nữ nhân, đương nhiên hán để cho nam nhân ra mặt trước.

Có người cống hiến sức lực, tội gì tự mình động thủ.

Cơ Tuyết vừa nhìn nàng lui xuống, lại thay đổi một người cùng nàng đánh nhau, không khỏi tức giận kêu lên: “Mộc Thanh Dao, ngươi là tiểu nhân.”

“Tiểu nhân, ta chính là tiểu nhân, ngươi có thể làm gì được ta,” Thanh Dao khinh thường hừ lạnh, trong bóng đêm, chỉ thấy vẻ mặt nàng vừa ý tựa vào lan can nhìn bọn họ tranh đấu.

Mà bên kia Cảnh Hàn cũng phi thân đi giúp Mạc Sâu.

Thanh Dao lạnh lùng mở miệng: “Lưu Chiêu, đánh, đánh nặng tay cho ta, đánh cho nàng thức tỉnh sự thông minh của mình, nhưng chớ đem nàng ta đánh chết, chừa một hơi thở là được.”

Hiện tại thân phận các nàng đều là sứ thần, còn đang ở địa giới của Hoàng Viên quốc, Thẩm Ngọc vừa mới đăng cơ, nàng không muốn cho hắn rước lấy phiền phức không cần thiết, hơn nữa nàng phải về kinh chỉnh đốn binh mã, một lần nữa xuất phát, đợi đến lúc chân chính đối mặt ở Đan Phượng quốc chính là ngày chết của Cơ Tuyết.

“Được.”

Mộ Dung Lưu Chiêu lên tiếng trả lời, công phu của hắn lợi hại không gì sánh được, Cơ Tuyết đâu phải đối thủ của hắn, trong vòng mười chiêu liền chiếm ưu thế, cuối cùng một chưởng đem Cơ Tuyết đánh rót vào giữa hò.

Lúc này Cơ Tuyết đại bại cả người ướt sũng, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu xoay mình thu tay lại, từ trên không trung rơi xuống bên bờ, hai tay ôm ngực lạnh lùng nhìn Cơ Tuyết đang giằng co giữa hò, thân hình nàng xoay mình nhảy một cái, chuẩn bị lên bờ, nhưng Thanh Dao cũng không tính buông tha nàng ta.

Không đợi nàng ta ngoi lên cao, thân hình nàng nhúng một cái, người đã nhảy tới giữa không trung, hai chân ngưng lực, đột ngột trầm xuống, đầu ngón chân giẫm trên đầu Cơ Tuyết, làm nàng cảm thấy thân thể bỗng nặng, lại tiếp tục chìm vào giữa hò.

Liên tiếp uống mấy ngụm nước.

Đợi cho thân thể nổi lên, xoay mình phóng ra, Thanh Dao lần thứ hai giẫm

tiếp, tàn ác không cho nàng có chút cơ hội ngẩng đầu, cứ tiếp tục như vậy, Cơ Tuyết liên tiếp uống không biết bao nhiêu nước, thân thể chậm rãi chìm xuống, tựa hồ đã không còn khí lực ngoi lên, Thanh Dao xoay mình thu tay lại nhảy đến bên bờ.

Trên bờ, mấy người hộ vệ cơ tuyết mang đến, sớm bị Mạc Sầu cùng Cảnh Hàn thu thập, lúc này vừa nhìn thấy chủ tử không nổi lên, lập tức khóc lên, ùm ùm dập đầu với Thanh Dao : “Xin ngươi bỏ qua cho chủ tử chúng ta một lần đi, van cầu ngươi.”

Thanh Dao tà tà liếc nhìn mặt hồ đang rung động, không nhanh không chậm mở miệng: “Đi cứu lên đây đi.”

Nói xong liền dẫn Mạc Sầu rời đi, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu theo sát phía sau của nàng, hướng gian phòng đi đến, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi.

Chương 124.5

Ở phía sau nữ hộ vệ kia của Đan Phượng quốc đã đem Cơ Tuyết cứu lên, có người áp dụng phương pháp cấp cứu, có người kinh sợ khóc lên.

“Thái nữ, thái nữ.”

Nhưng rất nhanh liền nghe được một tiếng nôn mửa, nữ nhân này thật đúng là mang lớn.

Thanh Dao trong lòng hờ lạnh, đoàn người liền ly khai bờ hồ...

Ngày thứ hai, đoàn người của lục quốc sứ thần đều biết, nữ nhân Mộc Thanh Dao kia đang ẩn thân ở trong sứ thần đoàn Huyền Nguyệt, chuyện này đã làm mọi người hiểu ra vì sao thất hoàng tử Thẩm Ngọc lại thắng được, nhất định là vì nữ nhân này ở phía sau hành động.

Sáng sớm, Thanh Dao còn chưa rời giường, liền có người qua đây bái phỏng nàng.

Thanh La quốc Trưởng Tôn Trúc cùng Vân Thương quốc Văn Ngọc.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cùng hai người ngồi ở chính sảnh uống trà, Mạc Sầu từ trong điện đi ra, cung kính thi lễ, chậm rãi mở miệng: “Chủ

tử còn không có thức dậy đâu? Nô tỳ không dám gọi nàng.”

Kỳ thực nàng vốn không muốn gọi, chủ tử có muốn gặp bọn họ hay không, nàng không biết sao? Huống chi hiện tại chủ tử đang ngủ, nàng cũng lười đánh thức nàng ấy.

Nam An vương cau mài một chút, lạnh nhạt nhìn Trưởng Tôn Trúc cùng Văn Ngọc.

“Hai vị trở về đi, hoàng hậu còn không có thức dậy đâu? Đợi khi tỉnh lại hãy qua đi.”

Ai ngờ Trưởng Tôn Trúc và Văn Ngọc một lòng muốn gặp Thanh Dao, vì thế căn bản không muốn đi, Trưởng Tôn Trúc chậm rãi mở miệng: “Hoàng hậu quá mệt mỏi, thì để cho nàng ngủ nhiều một chút đi, bản thái tử đúng lúc không có việc gì, liền ở tại chỗ này chờ nàng vậy.”

“Đúng vậy, chúng ta có việc muốn cùng nàng thương nghị mà?”

Văn Ngọc tà tà liếc nhìn Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đang ngồi ở phía trên một cái, thảo nào lúc trước nam nhân này không muốn cùng bọn họ thông đồng làm bậy, mặc dù về sau có cùng lục quốc liên minh, nhưng hắn cũng không nói thêm cái gì, nguyên lai tất cả mọi chuyện họ đã tính toán rồi, mà bọn họ thì trở thành tiểu nhân.

Mộ Dung Lưu Chiêu sắc mặt bao phủ tầng sương lạnh, hai nam nhân này da mặt thật dày, lớn lên hình người dạng chó, còn nói cái gì mà thân phận cao quý, không ngờ lại vô sỉ như vậy.

Nhưng mà bọn hắn không đi, hắn cũng không có biện pháp, có khách đến cửa, hắn cũng không đến mức xua đuổi người ta, mặc công cùng họ gây xích mích, mà xích mích, sẽ gây nên hậu quả lớn.

Nội điện.

Trên giường gỗ tử đàn hương khắc hoa, một thân ảnh vừa giật mình, thân thể mềm mại lười nhác giãn người ra một chút, cuối cùng cũng mở mắt, tuy rằng trên gò má ở nửa bên mặt có hồng ban dọa người, nhưng lại chưa ảnh hưởng đến chút khí chất xuất trần nào của nàng, trong phòng tràn ngập sự sụt yên lặng, an bình.

Khi nàng yên tĩnh nhìn người khác, đôi mắt kia trở nên thật lớn, cát giấu mị lực cường đại, làm cho người ta hâm sâu vào trong đó.

“Mạc Sâu.”

Nàng khẽ gọi, thanh âm như chim hoàng oanh đang hót, dễ nghe và nhẹ nhàng.

Mạc Sâu rất nhanh từ sau tấm bình phong đi ra, cung kính mở miệng: “Chủ tử người cuối cùng cũng tinh?”

Nàng vừa mở lời, Thanh Dao liền nháy mắt một cái, hàng lông mi thật dài như cây quạt nhỏ như, bình tĩnh nhìn nàng, Mạc Sâu thở dài, chủ tử thực sự là càng ngày càng mê hoặc nhân tâm, thiếu vẻ lạnh lùng trước đây, nhưng càng nhiều sự an bình yên lặng, đương nhiên, đó là chỉ nàng ấy lúc thối lui lệ khí, nếu như thêm vào đó chút ánh sáng lạnh, thì đó là một thanh lợi khí làm cho người ta sợ hãi.

“Làm sao vậy?”

“Thanh La quốc Trưởng Tôn thái tử cùng Văn Thương quốc Văn tam hoàng tử, sáng sớm liền qua đây cầu kiến chủ tử, bởi vì chủ tử chưa tỉnh, nêu bọn họ liền ở chính sảnh chờ, Nam An vương gia đã bồi bọn họ uống hết vài chén trà.”

Tội nghiệp Nam An vương gia, Mạc Sâu ở trong lòng oán thầm.

Thanh Dao khẽ gật, nhàn nhạt mở miệng: “Ngươi đi ra ngoài, bảo bọn họ trở về đi, bảo họ biết là người nào ta cũng không gặp.”

“Dạ, chủ tử,” Mạc Sâu chần chờ một chút, hai người kia đợi nửa ngày, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bị đuổi đi như thế, bất quá chủ tử đã nói vậy, nàng cũng không dám nói thêm cái gì, nên quay lại người bước ra ngoài, lúc đi tới cạnh bình phong, Thanh Dao lười nhác mở miệng.

“Nói là khi nào ta muốn gặp bọn họ tự nhiên sẽ gặp thôi.”

“Dạ, chủ tử,” Mạc Sâu rời đi, bên trong gian phòng, Thanh Dao đem bàn tay trắng nõn, xoa nhẹ trán, nàng biết là Cơ Tuyết sẽ không để yên mà, bất quá nếu Trưởng Tôn Trúc và Văn Ngọc đều biết nàng ở đây, như vậy người khác nhất định cũng sẽ biết, tỷ như Thượng Quan Hạo, tên kia vẫn rắp tâm hại

người, nếu như biết có nàng ẩn thân ở trong Huyền Nguyệt sú thàn, dựa vào đầu óc của hắn, sẽ không khó đoán ra tiền căn hậu quả của chuyện vừa rồi, người nam nhân này, e là sẽ đối với nàng động sát tâm.

Thanh Dao đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt một mảnh hàn khí, khoe môi nở nụ cười thị huyết...

Chính sảnh, Nam An vương sắc mặt càng ngày càng mờ, quanh thân bao phủ lạnh khí, con ngươi âm ngao căm tức nhìn hai nam tử bên dưới.

Trưởng Tôn Trúc, một thân cầm bào màu vàng, tóc đen dùng dây băng dài nhẹ nhàng buộc lại, cao quý nho nhã, lúc này hắn đang lười nhác tựa ở ghế trên, không chút nào có ý rời đi, hai mắt khẽ nhắm, tựa hồ đang muốn ngủ, rồi lại tựa như không ngủ.

Bên kia Văn Ngọc, lông mi thật dài thấp thoáng che dấu đôi mắt động lòng người của hắn, tóc đen thật dài trượt rơi xuống, tự động chia làm hai bên, tự nhiên phân tán ra một phái một trái, mà thằng nhãi này thì trực tiếp ngủ.

Mạc Sầu từ trong điện đi tới, liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, Nam An vương sắc mặt lạnh như băng, đáng tiếc hai khách nhân này coi như không biết, không chỉ không biết, mà còn tự nhiên nghiêng người tựa ở ghế trên, như đang ngủ, nói bọn họ đang ngủ thì không đúng, vì vừa nghe đến tiếng bước chân của Mạc Sầu, toàn bộ đều mở mắt ra.

“Thế nào? Nàng tỉnh.”

Câu hỏi này là của Văn Ngọc, từ khi từ biệt ở Vô Tình cốc, không nghĩ tới chỗ này hắn còn có thể nhìn thấy nàng, ngày ấy chuyện hắn làm, xác thực đã nợ nàng một lời xin lỗi, vì thế vẫn muôn cùng nàng nói tiếng xin lỗi.

Mạc Sầu thi lễ xong, cung kính mở miệng: “Chủ tử nói, nàng người nào cũng không muốn gặp, nếu như nàng muốn gặp, tự nhiên sẽ đến gặp hai vị.”

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Trưởng Tôn Trúc cùng Văn Ngọc tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn cùng nhau đứng lên, ôn nhuận mở miệng.

“Vậy nói nàng an tâm nghỉ ngơi đi.”

Hai người nhất tề đi ra khỏi chính sảnh, trên phòng khách Nam An vương thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy cùng hắn đấu

chịu đựng chỉ vì chờ Thanh Dao nói một câu thôi, hiện tại cuối cùng cũng hết hy vọng, nhưng hắn tốt xấu vì cũng bồi bạn họ ngồi thời gian dài như vậy, ngay cả một tiếng từ giả cũng không có thì liền đi... (TT: Tôi nghiệp cho Ca ^.^)

Q.4 - Chương 125: Hoàng Hậu Năm Giữ Ân Soái

Ban đêm, không trăng, đất trời một mảnh đen kịt, một ngọn gió cũng không có, không khí nặng nề không gì sánh được.

Thanh Dao đang tựa trên giường yên đọc sách, trên người đắp một tấm chăn mỏng, toàn thân toát ra sự lười nhác, chỉ là, con ngươi kia lóe lên một tia âm ngao...

Người kia, cũng đến lúc phải tới rồi chứ...

Ý niệm trong đầu vừa hiện ra, thì ngoài cửa sổ liền vang lên tiếng động như có như không, rất nhỏ, rất nhẹ, nếu không phải nàng dùng toàn bộ tinh thần cảnh giới, thì căn bản sẽ không nghe được thanh âm đó, có thể thấy, người tới là cao thủ. Chẳng lẽ hắn tự mình động thủ sao? Khóe môi nàng gợn lên một nụ cười nhạt.

Thượng Quan Hạo à, Thượng Quan Hạo, xem ra tâm địa ngươi thật sự rất khó lường, bất quá, kết cục ngươi vẫn sẽ phải chết.

Tiếng đồ vỡ vang lên, có người phá cửa sổ mà vào, nhanh như chớp, trường kiếm trong tay mang theo hàn khí và khí phách sắc bén không gì sánh được ập tới trước mặt Thanh Dao. Có điều, người trên giường yên vẫn không động đậy, bình tĩnh như cũ nhìn hắn, con ngươi sâu như biển cả, thâm trầm vô biên.

Không nhịn được, trong lòng người cầm kiếm run rẩy, đôi con ngươi này làm sao có thể an bình như vậy, thanh tĩnh như vậy, còn lộ ra một cỗ khí tức bức người.

Thế nhưng, ngay lúc hắn chần chờ, bên trong đã nhảy ra nhiều đạo thân ảnh, chớp mắt vây lấy hắn, thủ hạ hắn mang theo cũng lắc mình tiến vào. Giờ phút này, trong phòng binh khí va chạm, phát ra âm thanh chói tai, còn có tiếng người hù lạnh.

“Người nào? Lại dám lớn mật như thế, công nhiên dám vào dịch cung ám sát?”

Những kẻ đột nhập đều mang khăn đen che mặt, trên người là trang phục dạ hành (trang phục đen bó sát người để đi đêm), khiến người ta không đoán ra được bọn họ là người phương nào.

Nữ tử trên giường yêm khẽ động thân thể, nhu hòa như một chú mèo con, khuôn mặt thuần khiết như cũ, nhưng trong mắt nàng lại tràn đầy vẻ khinh miệt, mở miệng châm chọc: “Nam An vương, người ta không trả lời đâu. Nếu muốn cho ngươi biết thì còn dùng khăn che mặt làm gì? Nhất định là loại tiểu nhân vô liêm sỉ, trước giờ chuyên đi làm những chuyện trộm gà bắt chó.”

“Ngươi?”

Hắc y nhân tới ám sát không ngờ nàng lại nói ra những lời đó. Con ngươi lóe lên sự khó tin, chẳng lẽ nàng biết bọn họ là ai, không thể nào, không lẽ nàng đang lừa bọn họ?

Con ngươi của Thanh Dao càng lúc càng âm lãnh: “Thượng Quan Hạo, ngươi không thể sử dụng thủ đoạn quang minh chính đại sao? Cứ chuyên môn đi làm loại chuyện tình xấu hổ như vậy, nếu để Xích Hà lão nhân biết, không biết có tức chết hay không, sao lại dại ra loại đồ đệ như thế này nhỉ? Ngay cả nữ nhân cũng không bằng!”

Người dẫn đầu thích khách đúng là Thượng Quan Hạo, chỉ là hắn không nghĩ tới nữ nhân Mộc Thanh Dao này liếc mắt một cái đã nhận ra hắn. Đã thế còn lớn tiếng mắng hắn, điều này làm hắn tức giận dị thường, hạ thủ càng thêm vài phần thâm độc.

Bất quá, Nam An vương cũng không phải để làm cảnh, dĩ nhiên không cho hắn thực hiện ý đồ, hơn nữa nghe được hắn là Thượng Quan Hạo, Vạn Hạc quốc thái tử dám công khai ám sát Thanh Dao thì càng tức giận hơn.

“Thượng Quan Hạo, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, công nhiên dám mưu sát người của Huyền Nguyệt quốc chúng ta. Từ nay về sau, Huyền Nguyệt, Vạn Hạc quốc sẽ không đội trời chung.”

Nhưng mà Thượng Quan Hạo lại không để ý tới Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, bởi vì hắn còn chưa thừa nhận thân phận hắn đã bại lộ, hiện tại chỉ cần giết Mộc Thanh Dao, sau đó hắn một mực không thừa nhận thì cũng không ai làm được gì.

Vì thế, hắn không nói lời nào, chỉ ra sức đánh. Bất quá, động tĩnh đã rất nhanh truyền ra bên ngoài. Có thêm người vọt vào, là Thanh La quốc thái tử Trưởng Tôn Trúc và Vân Thương quốc tam hoàng tử Văn Ngọc.

Hai người bọn họ muốn lập công thị uy, nghĩa bất dung từ liền ra tay xuất thủ, mấy người Thượng Quan Hạo đâu phải là đối thủ, mắt thấy đã ở thế hạ phong, sắp phải hiện nguyên hình, hắn liền lắc mình bỏ trốn, hai người thủ hạ theo sát phía sau hắn cũng chạy thoát, còn lại hai người bị giết.

Mọi người gỡ miếng vải đen trên mặt tên bị giết, quả nhiên là thủ hạ của Thượng Quan Hạo.

Trên ngũ quan tuấn dật của Trưởng Tôn Trúc lộ vẻ phẫn nộ, trầm lãnh lên tiếng: “Người này quá âm hiểm, sau này chúng ta phải đề phòng hắn ám toán.”

“Đúng vậy, thoát nhìn nho nhã bất phàm, nguyên lai lại là tiểu nhân bỉ ổi.” Văn Ngọc gật đầu phụ họa.

Đối với con người của Thượng Quan Hạo, Trưởng Tôn Trúc đã lĩnh giáo đầy đủ, lần trước ở Thanh La quốc, thiếu chút nữa đã để bọn họ đắc thủ, nếu không phải Thanh Dao giết đi Trưởng Tôn Dận, chỉ sợ hắn đã bị hại thảm. Hai nam nhân cùng lúc xoay người, nhìn nữ tử hơi nghiêng người tựa trên giường, không phải Thanh Dao thì là ai?

Trưởng Tôn Trúc mặt mày đầy ý cười, ôm quyền mở miệng: “Thanh Dao, ngươi khỏe không?”

Thanh Dao trong lòng thở dài, bất quá thần sắc không có biểu tình gì, nhàn nhạt lên tiếng: “Nhờ phúc Trưởng Tôn thái tử, mọi việc đều tốt.”

Văn Ngọc kia tự nhiên không cam lòng tụt hậu, trên gương mặt yêu nghiệt có chút hối lỗi, nhẹ giọng mở miệng: “Thanh Dao, chuyện lần trước ở Vô Tình cốc, ta tạ lỗi với ngươi.”

“Không cần, chuyện qua rồi, đêm cũng khuya, hai vị trở về đi.”

Thanh Dao khách khí mở miệng, xem ra ngày mai các nàng phải trở về rồi. Thẩm Ngọc đã thuận lợi đăng cơ, các nàng cũng đã lấy được thứ cần lấy, không có lý do gì phải lưu lại nữa.

Trưởng Tôn Trúc và Văn Ngọc nhìn nàng một cái, thấy trên mặt nàng phủ một lớp sa mỏng, nhớ tới lời Cơ Tuyết, nàng thật sự trúng ‘xú nhan cỗ’, dung mạo bị hủy rồi sao? Hai người đều có chút đau lòng thay nàng.

Đêm cũng đã rất khuya, có gì mai tới gấp nàng là được, nghĩ vậy nên hai người song song ôm quyền: “Được, ngày mai gặp lại.”

Thanh Dao phất phất tay, Nam An vương mang bộ mặt lanh trâm tiễn hai người bọn họ, nghĩ đến hình dạng hai tên xú nam nhân ban nãy nhìn Thanh Dao chầm chằm, thật cảm thấy rất khó chịu, hoàng huynh không có ở đây, hắn có nghĩa vụ bảo vệ tốt nàng.

Hai người thủ hạ xử lý sạch sẽ tẩm cung xong cũng lui xuống. Mạc Sầu tới cạnh nàng, cung kính mở miệng:

“Chủ tử, nghỉ ngơi đi.”

“ Ủ.” Thanh Dao gật đầu một cái, nhẹ nhàng gõ tẩm sa mỏng trên mặt, ưu nhã gấp lại, ngẩng đầu nhìn Mạc Sầu, nhẹ giọng mở miệng: “Ngày mai chúng ta rời khỏi Hoàng Viên quốc, ngươi xác định thực sự muốn đi cùng ta sao? Không ở lại với hắn?”

“Không, ta theo chủ tử.” Mạc Sầu quyết đoán mở miệng, nàng không có bất kỳ tư cách gì để lưu lại. Hắn bây giờ là hoàng thượng, nàng là cái gì? Mạc Sầu cười tự giễu, xem ra tự cổ ái tình thật sự tồn thương người.

“Chủ tử đừng lo lắng, ta không sao. Người ngủ đi.”

Thanh Dao đứng dậy rửa mặt, trước lúc nằm xuống nghỉ ngơi, buông ra một câu nói thâm thúy:

“Vật của ngươi, có ném đi nó cũng trở về với ngươi. Không phải của ngươi, có cẩn thận cất giữ cũng không giữ được.”

Mạc Sầu giật mình, những lời này rất có đạo lý, không phải của nàng, nàng hà tất phải cưỡng cầu.

Sáng ngày tiếp theo, cửa thành vừa mở, Thanh Dao liền dẫn Nam An vương và đại thần Huyền Nguyệt ly khai Hoàng Viên quốc, Thượng Quan Hạo cũng dẫn người Vạn Hạc quốc rời đi, Đan Phượng Quốc cũng đi.

Cuối cùng, dịch cung chỉ còn lại Thanh La quốc Trưởng Tôn Trúc và Vân Thương quốc Văn Ngọc, hai nam nhân bốn mắt nhìn nhau, nhìn dịch cung vắng vẻ, xem ra Dao nhi đúng là không muốn gặp lại bọn họ, chỉ đành thở dài, rồi cũng cáo biệt ai về nước này.

Xe ngựa đi hơn mười ngày, về tới Huyền Nguyệt quốc, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đưa Thanh Dao đến Biệt uyển của hoàng gia xong mới dẫn đại quan trong triều hồi cung phục chỉ.

Huyền đế biết bọn họ trở về, vô cùng cao hứng, trên gương mặt tuấn mị lộ ra ánh sáng, phát tay cho Lễ bộ Thị lang và Bình bộ Thị lang lui xuống trước, chỉ để lại một mình Nam An vương.

Bên trong thư phòng ngập tràn Long Tiên hương.

“Đi đường thuận lợi không?” Âm thanh trầm mị của hoàng đế vang lên.

Mộ Dung Lưu Chiêu biết hoàng huynh muốn hỏi cái gì, không đợi hắn hỏi tiếp đã cung kính bẩm báo: “Mọi chuyện đều tốt, hoàng hậu nương nương mưu kế ngang trời, chúng ta đã có được hàng thư của Hoàng Viên quốc.”

Nam An vương bẩm xong, dâng hàng thư lên. Vì cái này, hoàng hậu nương nương đã hao hết tâm cơ, nếu không khám phá được tâm kế của tên tiểu nhân Thượng Quan Hạo, e rằng đã dữ nhiều lành ít. Thượng Quan Hạo kia vô công hóa ra lại vô cùng lợi hại, giao thủ qua hắn mới phát hiện bản thân căn bản không phải là đối thủ, có lẽ chỉ có hoàng huynh mới đánh bại được. Đêm đó có thể thủ thắng hoàn toàn là nhờ vào người đồng thế mạnh mới có thể bức hắn bỏ chạy.

Lưu Chiêu nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt càng trở nên âm u.

Lưu Tôn tự tay tiếp nhận hàng thư, phát hiện sắc mặt hoàng đế có chút lạnh, nội tâm chợt nhói lên, thanh âm cũng lạnh đi rất nhiều: “Lần đi sứ Hoàng Viên quốc này có phải rất hung hiểm?”

Nam An vương ngẩng đầu, thấy khuôn mặt tuấn dật của hoàng huynh phủ một tầng sương lạnh, con ngươi sắc bén, nén vội vã mở miệng: “Là Thượng Quan Hạo, hắn biết Thanh Dao ẩn thân trong đám sứ thần, công nhiên nửa đêm tiến hành ám sát, may mà nàng sớm khám phá, bố trí thần đê ẩn ở một nơi bí mật gần đó, mới làm âm mưu của hắn không thực hiện được.”

“Vô liêm sỉ!” Mộ Dung Lưu Tôn tức giận xoay mình, đập mạnh xuống long án, sắc mặt âm ngao xấu xí, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, ngực phập phồng, xem ra hắn tức giận không nhẹ.

“Hoàng hậu không sao chứ?”

Nam An vương lắc đầu, hoàng đế mới thở dài một hơi, tuy sắc mặt vẫn xấu như cũ, nhưng giọng nói đã nhu hòa hơn.

“Được rồi, lần này hoàng đế đi sứ Hoàng Viên quốc cực khổ, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tạ ơn hoàng huynh.” Nam An vương lui ra ngoài. A Cửu đi tới, cung kính cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “Hoàng thượng, An tướng quân ở thư phòng cầu kiến.”

Chương 125.2

“Truyền!” Hai chân mày của Mộ Dung Lưu Tôn giãn ra, cất kỹ hàng thư trong tay, chuyện này còn chưa tới thời điểm nên công khai, không thích hợp cho bất cứ ai biết.

A Cửu lui ra ngoài, rất nhanh dẫn An tướng quân trở vào.

An tướng quân, hơn ba mươi tuổi, là nhân tài Huyền đế tự tay tuyển dụng, hậu nhân của trung thần, hắn vừa vào đến thư phòng đã cung kính quỳ xuống: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, An tướng quân, ngồi qua một bên.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Hoàng đế bí mật triệu An tướng quân hồi kinh, còn an bài hắn dẫn theo một số nhân thủ trong doanh, sự lợi hại của chuyện lần này, trong lòng Huyền đế hiểu rõ, An tướng quân cũng hiểu.

An tướng quân ngồi xuống xong, liền ngẩng đầu nhìn hoàng đế ở trên cao, hoàng thượng anh khí bức người, con ngươi sâu thẳm như đại dương mênh mông, làm cho người ta không thu được chút tin tức gì, cũng không dám suy đoán bừa bãi.

“Hoàng thượng cho triệu thần hồi kinh là vì chuyện gì?”

An tướng quân cung kính mở miệng, hoàng đế từ bên long án lấy ra một bản vẽ, giao cho A Cửu đưa An tướng quân xem.

An tướng quân tiếp nhận bản vẽ, chỉ mới nhìn sơ qua vài hình đầu tiên, đã sinh ra một cảm giác kinh ngạc tột độ. Đây là vật gì? Rất quái dị nhưng lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Hắn tòng quân nhiều năm như vậy cũng chưa từng nhìn qua mấy thứ này, cuối cùng cũng nhận ra được một loại binh khí trong số đó rất giống mũi tên, nhưng mà so với mũi tên hắn thường dùng lại có chút không giống, thô hơn một chút, nhưng lại bén nhọn hơn rất nhiều lần.

“Hoàng thượng, đây là?”

“Những thứ này đều là vũ khí dùng trong chiến tranh, lựu đạn, pháo khói, pháo sương mù, còn có loại mũi tên đã được cải cách. Ngoài ra còn một vài thứ khác, nhưng mà hiện tại ta không mang theo bản vẽ của chúng.”

Thanh âm trầm thấp của Huyền đế vang vọng trong thư phòng, An tướng quân rất kích động, hơi thở dồn dập, thể hiện nội lực thâm hậu.

“Thật sự quá tốt, đến tận cùng là người phuơng nào lại có thể chế tạo ra những thứ lợi hại như vậy?”

Tuy rằng còn chưa biết chúng có bao nhiêu uy lực, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc áp dụng chúng, An tướng quân đã kích động không thôi. Hoàng đế gật đầu một cái, khéo môi lộ ra vẻ tự hào, bản thân hắn cũng không ngờ tất cả những thứ này đều là bản vẽ của Tiểu Ngư nhi, hơn nữa, có rất nhiều cái đã chế tạo ra, hắn tự mình dẫn người đến trường săn bắn để thử nghiệm, hiệu quả không tệ một chút nào.

Đương nhiên hắn tạm thời sẽ không nhắc tới Tiểu Ngư nhi, nếu không sẽ mang phiền toái đến cho nữ nhi của mình.

Dao nhi và Tiểu Ngư nhi đều là lễ vật trân quý nhất mà ông trời ban tặng cho hắn, hai người đều có năng lực kỳ dị. Dao nhi mưu lược kinh người, tâm tư mãn tiệp, Tiểu Ngư nhi là một nhân vật lợi hại, có thể chế tạo ra những loại binh khí này, biết đâu chừng là Dao nhi dạy, vì nàng vốn là hồn phách đến từ dị thế.

“Đêm nay, trẫm đưa ngươi đi kiểm tra uy lực của nó, mặt khác trẫm cũng cho ngươi gặp một người.”

“Dạ, hoàng thượng.”

An tướng quân cung kính đứng lên lĩnh mện, hắn có thể nhìn ra hoàng thượng đối với người kia rất quan tâm, vừa nhắc đến, ánh mắt đã phát ra tia sáng ấm áp, chẳng lẽ, người đó là hoàng hậu?

An tướng quân tuy chưa từng thấy qua vị hoàng hậu này của Huyền Nguyệt quốc, nhưng danh tiếng của nàng từ lâu đã truyền khắp mọi nơi. Nhiều người đều biết hoàng hậu có bao nhiêu cơ trí, hơn nữa nàng còn dám làm những chuyện mà người bình thường không dám. Ví dụ như hưu đế, trong lịch sử đây là lần đầu tiên, nhưng mặc dù nàng hưu hoàng đế, nhưng hoàng đế lại tựa hồ không tức giận.

Ngoài thành, Biệt uyển của hoàng gia.

Tiểu Ngư nhi nghe nương trở về, đã sớm dẫn theo Băng Tiêu vọt ra từ phòng binh khí, Mao Tuyết Cầu và tiểu Tôn cũng theo sát nàng, đi thẳng đến tiền sảnh.

Bất quá, tiểu Tôn bây giờ không gọi là tiểu Tôn nữa, đã sửa thành tiểu Bạch rồi, cái con sói loi choi này ban đâu có chút không quen, nhưng hiện tại cũng đã bình thường.

Thanh Dao đang ngồi ở chính sảnh uống trà, bên dưới Y Vân đang bẩm báo những hoạt động xảy ra gần đây thì nghe thanh âm Tiểu Ngư nhi hô to gọi nhỏ từ xa truyền đến, chạy thẳng một đường, nhào thẳng vào lòng Thanh Dao, thiếu chút nữa đụng đổ chén trà trên tay nàng.

“Tiểu Ngư nhi, ngươi ngứa da phải không?”

Thanh Dao lên tiếng cảnh cáo, nhưng Tiểu Ngư nhi lại hoàn toàn không để ý đến, chui tột vào lòng Thanh Dao, làm nũng: “Nương, người ta rất nhớ người đó nha.”

Cũng không biết vì sao, tuy rằng linh hồn bên trong con người nàng là của một người khác, nhưng mà tập tính hành vi lại y hệt một tiểu hài tử, hơn nữa, từ rất lâu, nàng đã quên mất thân phận thật sự của nàng và Thanh Dao, chỉ

nhớ rõ, Thanh Dao là nương của nàng, nàng là nữ nhi của Thanh Dao, vậy thôi.

“Ngươi a.” Thanh Dao thở dài, nhưng cũng đã ôm nàng ngồi trên đùi quay đầu nhìn Y Vân.

“Nói tiếp.”

“Dạ, tiểu thư.” Y Vân lên tiếng trả lời, cung kính tiếp tục đề tài lúc nãy: “Còn có Thục phi nương nương trong cung, nàng ta đã tới đây hai ba lần, nói là muốn gặp chủ tử, nô tỳ nói gần đây thân thể chủ tử khó chịu, không gặp bất kỳ khách nhân nào, nhưng nương nương vẫn không từ bỏ ý định, thỉnh thoảng vẫn lại đến.”

Tây Môn Tân Nguyệt? Con ngươi của Thanh Dao lóe lên một cái. Không biết nữ nhân này tới gặp nàng làm gì?

Nghĩ đến lời nói trước đây của Nam An vương, không lẽ Lưu Chiêu thích nữ nhân kia sao? Bằng không sẽ không muốn kết hôn với nữ nhân kia, chỉ sợ Tây Môn Tân Nguyệt sẽ không đồng ý, nàng ta cũng là một loại nữ nhân tâm cao khí ngạo.

Nhưng Lưu Chiêu từ khi nào lại thích nàng ta? Không phải chứ? Trí óc Thanh Dao chợt động, nhớ tới hoàng thượng vẫn luôn dịch dung xuất cung, mà hoàng đế trong cung đều là Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cải trang, như vậy có lẽ trong thời gian đó Lưu Chiêu đã để ý đến nàng.

Bất quá, Tây Môn Tân Nguyệt kia cũng không phải người đơn giản, nàng ta tới gặp mình là có ý gì?

Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, Tiểu Ngư nhi ngồi trên đùi nàng cảm thấy có chút kì quái, nhíu mày một chút, thanh âm thanh thúy vang lên: “Nương, nàng ta là ai a?”

“Phi tử của hoàng thượng.” Thanh Dao phục hồi tinh thần, đúng vậy, Tây Môn Tân Nguyệt là phi tử của hoàng thượng, làm sao có thể gả cho Nam An vương, chỉ sợ Lưu Chiêu toàn bộ đều là si tâm vọng tưởng, Thanh Dao không lo nghĩ nữa, nhìn về phía Y Vân.

“Những chỗ khác không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, tiểu thư.” Y Vân dịu ngoan cúi đầu.

Thanh Dao phất phất tay: “Được rồi, các người lui xuống đi.”

“Dạ.” Mọi người trong chính sảnh đều lui xuống, chỉ còn lại Mạc Sầu và Tiểu Ngư nhi.

Tiểu Ngư nhi lấy lại tinh thần, nàng cho rằng phụ hoàng thích nương như vậy, chỉ có một nữ nhân là nương, nhưng đã quên mất hoàng đế cổ đại có rất nhiều phi tử, nghĩ đến đây, sắc mặt liền rất xấu. Hoàng đế có rất nhiều lão bà, nương nhất định sẽ thương tâm, thảo nào nàng rời cung mà đi, nhất định nguyên nhân là vì nữ nhân kia. Còn bản thân mình, phụ hoàng có nhiều phi tử như vậy, không phải sẽ có rất nhiều tiểu hài tử chia sót tình yêu của phụ hoàng sao? Nàng không thèm!

Tiểu Ngư nhi sắc mặt âm u bất mãn, Thanh Dao kỳ quái nhìn tiểu nha đầu đang biến sắc trong lòng.

“Tiểu Ngư nhi, làm sao vậy?”

“Không ngờ nam nhân kia cưới nữ nhân khác, thảo nào nương không muốn trở về, ta cũng không muốn về, không chỉ không quay lại, còn không muốn gặp lại hắn nữa. Được rồi, kể từ ngày mai lại gọi tiểu Bạch là tiểu Tôn.”

Tiểu Ngư nhi hung dữ mở miệng, Mạc Sầu bên cạnh mở to mắt, thiếu chút rót cảm xuống. Công chúa có phải quá khoa trương rồi không, thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả tiểu thư, tính tình này so với chủ tử còn khó hầu hạ hơn.

Xem ra hoàng thượng sắp phải phí thêm một phen giải thích.

Thanh Dao cũng lười để ý tới những cái khác, hiện nay nàng chỉ quan tâm tới tiến trình của công binh xuống, không biết đã chế tạo được bao nhiêu vũ khí.

“Tiểu Ngư nhi, hiện nay đã chế ra được bao nhiêu vũ khí quân dụng, số lượng bao nhiêu?”

Tiểu Ngư nhi vừa nghe mẫu thân nói tới chính sự, khuôn mặt nho nhỏ lập tức nghiêm túc, đáp lời.

“Hiện nay có thể chế tạo được gồm có: lựu đạn, pháo khói, pháo sương mù, thuốc nổ cự ly ngắn hình tròn, mũi tên cải cách. Chế tạo nhiều nhất là pháo khói, pháo sương mù và mũi tên cải cách. Loại mũi tên này cũng có thể coi như một loại súng lục giản đơn, nó to hơn và ngắn hơn mũi tên thường một chút, hơn nữa bên trong có nhồi thuốc, lúc bắn ra có thể nhờ ma sát với gió mà xoay tròn, khi bắn trúng mục tiêu cũng đồng thời phát nổ nhỏ, do đó hoặc có thể sát thương nhân mạng, hoặc đốt cháy những thứ xung quanh, khiến cục diện rơi vào hỗn loạn.

Thanh Dao vừa nghe Tiểu Ngư nhi nói xong, rất cao hứng, cái này là một ưu thế. Sở trường đặc biệt của người cổ đại chính là bắn tên, hiện tại có thể chế ra mũi tên có uy lực lớn như thế, không phải dùng rất đúng chỗ sao? Nàng đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Ngư nhi.

“Ù, không tệ, ngoại trừ tên, thuốc nổ kia thì sao?”

“Kỳ thực nguyên liệu ít quá, ta đã lệnh cho Băng Tiêu cử người đi tìm, nguyên vật liệu gốc căn bản là không có, chỉ có ở quang chuồng lợn tìm được một ít tiêu hoàng và các thứ linh tinh, sau khi về nhà mới luyện được một chút, vì thế thuốc nổ này là thứ quý nhất, còn pháo khói và pháo sương mù thì chế tạo được rất nhiều, sau này ngươi có thể rộng tay sử dụng hai món này.”

Tiểu Ngư nhi nhắc nhở Thanh Dao, Thanh Dao gật đầu một cái, đối với năng lực đó của Tiểu Ngư nhi, nàng sớm đã biết trước, gật đầu tán thưởng.

“Ù, không tệ.”

Mạc Sâu bên cạnh nhìn hai mẫu tử nói chuyện, mấy thứ đó căn bản khiến người ta không hiểu nổi, không hiểu gì hết, vì thế lặng lẽ lui ra ngoài.

Bất quá, rất mau sau đó lại nghe thanh âm bất mãn của Tiểu Ngư nhi vang lên.

“Nương, nếu như tên nam nhân đó không dứt được nữ nhân kia, chúng ta đừng thèm để ý tới hắn.”

Mạc Sâu vẻ mặt đen thui, cá tính của tiểu công chúa thật là không kiêng kị ai cả, nói trở mặt là trở mặt ngay, so với tiểu thư còn nhanh hơn, lúc trước nhìn thấy hoàng thượng thì luôn miệng phụ hoàng, phụ hoàng. Mới có chút xíu thì đã đổi thành ‘tên nam nhân đó’, lại còn đổi tiểu Bạch thành tiểu Tôn. Xem ra

bất kể là ai cũng đừng choc đến nàng, nếu không đúng là tự tìm phiền toái...

Hai người còn đang nói chuyện thì có thị vệ đi tới, cung kính mở miệng:
“Thục phi nương nương cầu kiến.”

Chương 125.3

Mạc Sâu ngẩng ra, các nàng vừa trở về đây không bao lâu, thì nữ nhân kia đã đến, xem ra có đại quan trong triều đã nói với Tây Môn Chính Hào, Tây Môn Chính Hào lúc trước có thể không biết hoàng hậu đi sứ Hoàng Viên quốc, nhưng hiện tại nhất định đã biết, vì thế nữ nhân kia mới chạy tới.

Giương mặt Mạc Sâu không biểu tình gì, lên tiếng: “Các ngươi lui xuống.”

Nàng đi vào chính sảnh, Thanh Dao đang kể cho Tiếu Ngư nhi nghe chuyện các nàng đi sứ Hoàng Viên quốc lần này, Tiếu Ngư nhi rất vui vẻ, luôn miệng kêu, lần sau phải mang nàng theo.

Khóe môi Mạc Sâu gọn cười, mang nàng theo e sợ thiên hạ không loạn hay sao?

“Chủ tử, Thục phi nương nương tới.”

“Tới thật nhanh a.” Thanh Dao nhíu mày châm choc, lạnh lanh lên tiếng: “Ta mệt rồi, bảo nàng ta về đi.”

Nàng ngay cả hoàng cung cũng không muốn vào, vì thế lười cùng nữ nhân kia nói chuyện, chẳng qua, Tiếu Ngư nhi bên cạnh chưa từ bỏ ý định, lắc cánh tay Thanh Dao, năn nỉ: “Nương, gấp một lần đi, ta muốn nhìn một chút là loại nữ nhân như thế nào.”

Thanh Dao trợn tròn mắt, cuối cùng cũng mở miệng: “Để cho nàng ta vào đi.”

“Dạ, chủ tử.” Mạc Sâu đi ra ngoài, mở miệng phân phó thị vệ ngoài cửa: “Để nàng ta vào đi, chủ tử đang đợi.”

“Dạ.” thị vệ lui ra ngoài, Mạc Sâu dặn dò Y Vân trước cửa một tiếng, rồi xoay người đi vào. Bên trong hai mẫu tử đang nói tiếp chủ đề ban nãy, Tiếu Ngư nhi đang nghe đến chỗ đặc sắc nhất, tự nhiên sẽ không bỏ qua, bất quá Thanh Dao không nhắc tới chuyện Thượng Quan Hạo ám sát nàng, lúc này

đang nói đến chuyện nàng làm sao đối phó Cơ Tuyết. Tiếu Ngư nhỉ càng nghe càng hưng phấn, thỉnh thoảng còn vỗ tay hoan hô.

“Thật là lợi hại a. Đáng tiếc ta không tự mắt nhìn thấy.”

Tiểu Ngư nhỉ một mặt tiếc hận, một mặt vươn cánh tay phẩn nộn như củ sen ôm lấy cổ Thanh Dao, nho nhỏ nhõng nhẽo: “Nương, sau này xuất môn, nhất định phải mang theo ta.”

“Nếu như ngươi có thể đào tạo người quản lý công binh xuống, ta sẽ mang ngươi ra ngoài.”

Tiểu Ngư nhỉ vừa nghe xong lời này, lập tức cao hứng, vỗ tay, liên tục gật đầu: “Tốt, tiểu Đào có thể đây, ta vẫn dạy nàng rất kĩ lưỡng. Tất cả những binh khí này, nàng đều hiểu cả.”

Xem ra nha đầu này đã sớm có dự mưu, Thanh Dao điểm nhẹ đầu nàng: “Ngươi a.”

Lúc này, bên ngoài phòng khách vang lên thanh âm êm ái của Y Vân: “Chủ tử, Thục phi nương nương tới.”

“Cho nàng vào đi.”

Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, Tiểu Ngư nhỉ ở bên cạnh trợn to đôi mắt nhìn ra ngoài, nàng thật tờ mờ, nữ nhân này rốt cuộc trông như thế nào?

Chỉ thấy ngoài cửa đi vào một nữ tử thuорт tha, uyển chuyển động lòng người, phong tình vô hạn, trên người mặc một bộ y phục màu trân châu, quần dài màu hồng, trên lưng là một dải lụa trắng thêu mây khói, thắt thành một cái nơ bướm, dây nơ rủ xuống thật dài, cả người ôn nhu phiêu dật.

Khuôn mặt kia lại càng thanh tú động lòng người, mi mục thanh tú, mềm mại như có như không, ánh mắt long lanh như giếng nước.

Vừa nhìn thấy nàng, Tiểu Ngư nhỉ nhoài người dậy, Đại Ngọc ở thành Cô Tô, nữ tử trong cơn mưa phùn ở Giang nam, mềm mại như nước giếng, kiều mị như cỏ bồ, nữ tử như vậy thật sự là khắc tinh của nam tử, có thể thỏa mãn khát khao của bất cứ nam nhân hay anh hùng nào.

Phụ hoàng sẽ không thật sự thích nàng đây chứ? Tiểu Ngư nhỉ hoài nghi,

nhất là hiện tại dung mạo của mẫu thân đã bị hủy rồi, nếu mẫu thân vẫn đẹp như ngọc như hoa lúc trước, nàng cũng không cần lo lắng.

Nam nhân từ trước tới nay đều là có mới nói cũ, nhất là hoàng đế.

Tiểu Ngư nhi phiền muộn vô cùng, con ngươi trở nên âm lãnh, trùng mắt nhìn Tây Môn Tân Nguyệt trong chính sảnh.

Tây Môn Tân Nguyệt vốn không khó nhìn ra địch ý của Tiểu Ngư nhi, nhưng nàng làm như không biết, không kiêu ngạo thất lễ, cung kính mở miệng: “Thiép thân tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Thanh Dao phẩy tay một chút, nhàn nhạt mở miệng: “Đứng lên đi, ban tọa.”

“Tạ nương nương.” Tây Môn Tân Nguyệt dẩn tỳ nữ đứng dậy, ngồi qua một bên, khuôn mặt gắn một nụ cười yếu ớt, nhìn về phía Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nữ tử ngồi trên cao che một lớp lụa mỏng trên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng như ngọc không sánh được.

Tây Môn Tân Nguyệt hơi kinh ngạc, bất quá cũng không nói thêm tiếng nào, mặc dù che mặt, nàng cũng biết nữ nhân trước mặt đúng là đương triều hoàng hậu, không thể nghi ngờ.

Nàng ta quanh thân bao phủ lạnh lùng, lảng lặng uy nghiêm ngồi ở đó, khiến không ai có thể nhận nhầm.

“Không biết Thục phi nương nương nhiều lần muốn gặp ta để làm gì?”
Thanh Dao cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát mở miệng, nàng hết sức tò mò, Tây Môn Tân Nguyệt rốt cuộc lại muốn nói cái gì, không phải chỉ vì muốn bái kiến nàng mà đến chứ? Nàng ta và nàng cũng không giao hảo tốt đến mức đó.

“Nương nương, thiép thân qua đây là muốn thỉnh hoàng hậu nương nương hồi cung. Nương nương lúc trước hưu đế rời cung, hoàng thượng đã rất thương tâm. Nương nương nếu đã trở lại thì hãy quay về đi, nếu nương nương bất mãn chuyện của thiép thân thì thiép thân có thể xuất cung ngay. Cho dù hoàng thượng sủng hạnh thiép thân, thiép thân cũng nguyện ý trọn đời ở lại am ni cô, cầu phúc cho hoàng thượng và nương nương.” (TT: Sắc con hổ ly tinh này >_<

Tây Môn Tân Nguyệt ôn nhu uyển chuyển mở miệng, thanh âm như chim

hoàng oanh, động tác ưu nhã đến cực điểm, chỉ là sự bén nhọn trong con ngươi nàng còn chưa xóa sạch, cùng thần thái có điểm không tương thích, nếu người không biết có thể sẽ bị lừa. Thế nhưng Mộc Thanh Dao đã thừa biết nữ nhân này đang muốn lấy lui làm tiến.

Bên ngoài là nói nguyện ý thành toàn cho nàng và hoàng thượng, nguyện ý rời khỏi, kỳ thực nàng ta chỉ đang đợi một câu nói của nàng.

Là một câu nói bảo nàng ta lưu lại.

Thanh Dao thật sự muốn cười rộ lên, nếu nàng thực sự kiên trì muốn tiến cung, còn cần nàng ta thoái nhượng sao? Nàng hoàn toàn có thể yêu cầu hoàng thượng khiến nàng ta xuất cung, nàng tin, nếu nàng mở miệng, hoàng thượng nhất định đáp ứng. Nhưng mà nàng thực sự không muốn tiến cung, lúc đầu có thể nàng động tâm mãnh liệt với hoàng thượng, thế nhưng thời gian lại là con sông, sẽ nhận chìm rất nhiều thứ rụng trong nó, bao gồm cả tình cảm con người.

“Thực phi nương nương đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Trở về đi, đây vốn là chuyện của ta và hoàng thượng.”

“Nương nương?”

Tây Môn Tân Nguyệt còn đang muốn nói thêm gì đó, thì Tiểu Ngư nhi vẫn ngồi trên đùi Thanh Dao thỉnh lình mở miệng: “Không nghe thấy lời của nương ta sao? Mau trở về đi, có chúng ta sẽ không có người, có người thì không có chúng ta, người đừng mơ sẽ cùng chúng ta chung sống hòa bình.”

Nhin hình dạng này của nàng ta, nhất định nương sẽ bị kích động, cả ngày cứ mặc trang phục xinh đẹp đi qua đi lại trước mặt nương.

Nữ nhân này vừa nhìn đã biết chẳng tốt lành gì, chỉ toàn làm bộ, mà cũng chỉ có thể dụ dỗ nam nhân mà thôi. Nữ nhân với nữ nhân vốn không cần đóng kịch như vậy, mệt chết đi, đại tỷ à!

Tây Môn Tân Nguyệt ngẩng ra, nghiêm túc nhìn Tiểu Ngư nhi, đây là tiểu công chúa hai tuổi sao?

Giọng điệu sắc bén, khí thế lại rất mạnh, cá tính giống y hệt nương của nàng, tự đại lại cao ngạo, Tây Môn Tân Nguyệt nhàn nhạt cười rộ lên: “Đây là trưởng công chúa sao?”

Thanh Dao không nói gì, Tiếu Ngư nhi nghe thấy đã không vui, liền trực tiếp tàn bạo phản bác: “Có ngươi sẽ không có công chúa. Ta không thiết ta gì cái địa vị công chúa.”

Nàng vừa dứt lời đã khiến Tây Môn Tân Nguyệt há mồm lúi lưỡi, hơn nữa ngày cũng không thoát ra được chữ nào, nàng trăm phương nghìn kế suy nghĩ cách đối phó hoàng hậu, nhưng mà vẫn không có nghĩ phương pháp nào dùng để đối phó tiểu công chúa, nhân vật này nàng căn bản không có tính tới, kết quả đã thấy thất bại. Nữ nhân dậy ra được đứa nhỏ như vậy, thật khiến người ta bội phục.

“Mạc Sầu, tiễn khách.”

Tiếu Ngư nhi không đợi nàng ta đáp lời đã lên giọng gọi Mạc Sầu.

Chương 125.4

Mạc Sầu cũng kỳ thực rất ghét Tây Môn Tân Nguyệt làm bộ làm tịch, ba chân bốn cẳng chạy tới đây là để nói mấy lời nhảm nhí này sao?

Vì thành toàn hoàng hậu, chính mình tự nguyện rút lui, nếu quả thật nguyện ý rút lui, còn bộ bộ nói làm gì, trực tiếp rời cung không được sao, còn muốn bày ra giọng điệu như vậy?

“Thục phi nương nương, xin mời.”

Tây Môn Tân Nguyệt có chút không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Mộc Thanh Dao, cho rằng nàng ít nhiều cũng lên tiếng gì đó, không ngờ, nữ nhân trên kia lại bày ra vẻ mặt đứng đắn.

Nàng ta coi như việc này không quan hệ tới mình, Tây Môn Tân Nguyệt muốn nuốt luôn răng vào bụng, tức giận đến nỗi bao nhiêu hơi sức đều phải dồn xuống đáy lòng, chỉ đành chậm rãi đứng dậy, cung kính mở miệng: “Những chuyện khác không nói tới, thiếp thân hi vọng nương nương có thể hồi cung, hoàng thượng vẫn luôn thương nhớ nương nương.”

“Ừ, làm phiền Thục phi.”

Thanh Dao gật đầu một cái, nhìn nữ nhân này dẫn nha đầu lui ra ngoài, nhưng mà Tây Môn Tân Nguyệt vừa bước ra tới cửa thì đã nghe thanh âm

của Tiếu Ngư vang lên.

“Nương, nữ nhân này thật là giả tạo, cứ thích làm ra vẻ, buồn nôn! Ta muốn ói!”

Ngoài cửa, gương mặt Tây Môn Tân Nguyệt y như cái hộp đựng gia vị, đủ mọi màu sắc, con ngươi tàn nhẫn, nắm đấm trong tay áo siết chặt, móng tay đâm cả vào da thịt, không ngờ nữ nhân đáng ghét Mộc Thanh Dao kia đã trở về, còn mang theo một tiếu quỷ đáng ghét, không, là một tiếu yêu quái, cho tới giờ chưa từng thấy đứa nhỏ hai tuổi nào lại có thể nói ra những loại ngôn từ quái đản như vậy.

Mạc Sâu nhìn sắc mặt Tây Môn Tân Nguyệt: đỏ, trắng, xanh, chuyển đổi hết mấy lượt, trong lòng cảm thấy hả giận. Đáng đời, ai bảo người qua đây tự tìm nhục.

“Y Vân, phái người đưa Thục phi nương nương ra khỏi Biệt uyển đi.”

Mạc Sâu phân phó xong, Y Vân lập tức lĩnh mệnh dẫn nha đầu đưa Tây Môn Tân Nguyệt trở ra.

Trong chính sảnh, Thanh Dao dặn dò Tiếu Ngư nhi: “Nữ nhân này cũng không phải loại người đơn giản, người ít chọc vào nàng ta một chút, đừng tự tìm quả đắng mà ăn.”

“Ta mà sợ nàng!” Tiếu Ngư nhi nhíu mày, nhớ tới nữ nhân kia ra vẻ mềm mại như nước, không khỏi càng tức giận, kéo luôn Mộ Dung Lưu Tôn vào mảng luân một thê: “Hừ, đều là nam nhân gây họa, sau này chúng ta không để ý tới hắn nữa.”

“Đi thôi, ta muốn xem gần đây ngươi có lười biếng hay không, chế tạo được bao nhiêu vũ khí rồi.”

“Được, đi thôi.” Bực tức của Tiếu Ngư nhi bị dời đi, liền nhảy khỏi lòng Thanh Dao, dẫn đầu bước ra ngoài, Thanh Dao và Mạc Sâu đi theo, mọi người ra khỏi chính sảnh, đi đến nhà kho, xem thử rốt cuộc có được bao nhiêu vũ khí.

Giờ đậu ba khắc (tức là 5 giờ 45 chiều), hoàng thượng dẫn theo An tướng quân xuất hiện ở Biệt uyển của hoàng gia.

Tiểu Ngư nhi vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt đen chưa từng thấy, vẫn thong thả đi tới đi lui, coi như hắn trong suốt, hết lần này tới lần khác không thèm ngó ngàng tới. Xem ra lần này nàng giận thật, là đặc biệt giận.

Đôi mài hép dài của Huyền Đế ênhênh, con ngươi người sáng, buồn cười mở miệng.

“Mạc Sâu, ai đã chọc tới công chúa, làm nàng không vui như vậy?”

Mạc Sâu mặt mày nhăn nhó, nàng nào dám nói là chính hoàng thượng chọc giận công chúa, nhưng mà dù nàng không nói, ánh mắt ba người đồng loạt nhìn chăm chăm hoàng đế cũng đủ khiến hắn hiểu rõ, đâu sở vụ này chính là bản thân hoàng thượng hắn.

Trên khuôn mặt tuấn dật của hoàng đế đổ ra một chút mồ hôi mịn, hắn chọc tới nàng hồi nào a? Không những Tiểu Ngư nhi, Dao nhi tựa hồ cũng có điểm tức giận, chẳng lẽ trách hắn không sớm tới thăm các nàng?

Mộ Dung Lưu Tôn tiểu ý ôn nhuận như ngọc đọng ở khéo môi, nhàn nhạt mở miệng: “Trẫm có chút việc nên đến trễ, chưa kịp thăm các ngươi. Vì vậy mà Tiểu Ngư nhi mất hứng sao?”

Tiếng nói hắn vừa dứt, sắc mặt của Tiểu Ngư nhi càng xấu hơn, hắn đúng là tự kỷ, nàng giống cái loại người luyến phụ tình kết (yêu cha đến cuồng si) sao?

Anh tướng quân vẫn đứng ở một bên kinh ngạc không dứt, hoàng thượng này và người lúc nãy hắn gặp hoàn toàn không giống nhau. Ở đây, trên người hoàng thượng không có một chút nhuệ khí hay khí phách gì cả, tất cả chỉ là ôn nhuận nhu hòa. Anh tướng quân cũng có con, vì thế hiểu được đây chính là tình thương của một người cha dành cho con nhỏ.

Thì ra hoàng thượng cũng có một mặt khả ái như thế! Hắn vẫn luôn cho hoàng thượng là lanh khốc băng hàn, cao cao tại thượng.

Nữ tử trên mặt che một tấm lụa mỏng kia, chính là Huyền Nguyệt hoàng hậu sao? Một đôi con ngươi nhuộm đầy hàn khí băng lạnh, rồi ở trong đó lại thoáng qua nhu hòa như có như không, làm người xung quanh mê đắm.

“Thần An Định Phong tham kiến hoàng hậu nương nương.”

An tướng quân tiến lên chào, Thanh Dao thu hồi tầm mắt, nhìn lướt qua người bên cạnh hoàng thượng. An Định Phong này nàng đã từng nghe nói qua, dũng mãnh thiện chiến, có văn có vũ, là một viên dũng tướng trên sa trường. Sau khi hoàng thượng đoạt lại binh quyền đã trọng dụng hắn, hiện tại có rất nhiều binh mã của Huyền Nguyệt đều ở trên tay hắn. Hoàng thượng đưa hắn qua đây, chắc chắn là có chính sự cần bàn, bởi vậy nghiêm sắc mặt, nhìn về phía Tiểu Ngu nhi.

“Tiểu Ngu nhi, nương có việc cần làm.”

“Dạ, nương, ta cùng Mặc Sâu lui xuống trước.” Tiểu Ngu nhi nghe lời đi xuống, bất quá lúc rời đi, còn dùng ánh mắt thâm ý nhìn hoàng đế khiến hắn không hiểu ra sao, ngẩng đầu nhìn Thanh Dao: “Nàng ta làm sao vậy?”

“Buổi chiều Thục phi nương nương tới chọc giận nàng.”

Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, đem sự chú ý dời lên người An tướng quân, thanh âm ôn nhuận vang lên: “An tướng quân quá khách khí, ngồi xuống đi.”

Thanh Dao bước xuống, có hoàng thượng ở đó, nàng cũng nên có lễ nghi một chút, không nên cú ngồi ở trên cao, ba người chia ra ngồi hai bên dưới.

“Dao nhi, trẫm đưa An tướng quân qua đây, là muốn cùng ngươi tính toán chuyện thống nhất thất quốc.”

Huyền đế chậm rãi mở miệng, con ngươi sâu thẳm nhìn Thanh Dao đối diện, tuy rằng mặt đeo một tấm lụa mỏng nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến phong tư của nàng. Mặc dù nàng trúng ‘xú nhan cỗ’ nhưng vẫn là người trong lòng hắn như trước đây. Chỉ là bây giờ không phải lúc nói chuyện tình cảm.

“Được.” Thanh Dao hào sảng gật đầu. Nhưng An Định Phong lại bị lời nói của hoàng thượng làm kinh sợ. Tuy rằng hắn vẫn biết ngày này sớm muộn cũng đến nhưng lại không ngờ nó đến nhanh như vậy.

Hơn nữa hoàng thượng tựa hồ có ý định để hoàng hậu tham gia.

“Thanh Dao, ngươi cần bao nhiêu binh mã?”

Huyền đế hỏi, bọn họ chỉ có thể điều ra một phần binh mã vì còn phải đảm

bảo trong nước không bị ảnh hưởng gì. Nếu bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, chỉ sợ nước khác sẽ đánh một đòn ‘hồi mã thương’, lúc đó Huyền Nguyệt quốc sẽ mất nước trước tiên. Thanh Dao dĩ nhiên hiểu đạo lý này, nên chậm rãi mở miệng.

“Mười vạn binh mã là được. Ta sẽ bảo Hoàng Viên quốc xuất ra thêm năm vạn. Tổng cộng là mười lăm vạn. Nhưng mà mười vạn binh mã này của chúng ta phải thao luyện lại một lần nữa, phải phát huy được uy lực của hai mươi vạn. Bởi vì lần này là đối mặt với một đại cường quốc Đan Phượng, thực lực của bọn họ không hề nhỏ, mặc dù bọn họ là nữ nhi quốc, nhưng lại là nơi địa linh nhân kiệt, diện tích cực lớn, nhân khẩu đông đảo, chỉ e trong tay các nàng có không ít binh mã. Vì thế chúng ta không thể xem thường.”

Thanh âm của Thanh Dao vừa rơi xuống, An Định Phong liền xoay người đứng dậy, tựa hồ như bị làm cho kinh hách, chậm rãi mở miệng: “Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể. Đan Phượng quốc kia không chỉ cách chúng ta hơn nghìn dặm mà chúng ta còn phải mượn đường nước khác mà đi. Nếu như người ta bắt tay với Đan Phượng, chúng ta không phải sẽ bị trúng kế ‘bắt ba ba trong rọ’ sao? Mười vạn binh mã không phải là chuyện nhỏ đâu, hoàng thượng.”

An tướng quân một đời là lão tướng của Huyền Nguyệt, yêu quân như mạng, trong mắt hắn những binh lính kia cũng như con cháu. Nếu không phải là lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn tổn thương người nào cả.”

Theo lời của hoàng thượng và hoàng hậu, hắn cảm thấy giống như đi đêm không cầm đèn, tuy rằng muốn thống nhất đất nước thì cũng phải bắt tay với nước láng giềng. Làm sao lại có thể cách một nước, đánh một nước, đây chính là tự đưa mình vào nguy hiểm, mặc dù hoàng hậu năng lực phi phàm cũng không nên đánh giá thấp người khác.

Đối với phản ứng của An Định Phong, Thanh Dao từ sớm đã dự liệu được. Điều này cho thấy hắn là một đại tướng có chính kiến, người như vậy có thể trọng dụng. Hiện tại, chỉ cần làm cho hắn tin nàng, như vậy hắn sẽ trở thành một tiên phong tốt nhất.

Thanh Dao nghĩ xong, nhàn nhạt cười, chậm rãi mở miệng: “Kì thực có một việc hoàng thượng chưa nói với An tướng quân, Hoàng Viên quốc kia chính là thuộc địa của chúng ta, vì thế chúng ta đi qua Hoàng Viên quốc cũng giống như đi trong nhà mình. Tân hoàng đế của Hoàng Viên quốc đã hạ hàng thư, hiện tại đang ở trong tay hoàng thượng. Nhưng chuyện này là tối mật, hi-

vọng An tướng quân không nên tiết lộ ra ngoài.”

An Định Phong mở to mắt, rất lâu sau mới tin vào chuyện mình vừa nghe được, không ngờ binh mã còn chưa động đã có được Hoàng Viên quốc, như vậy lần này tất cả phong ba xung quang việc tân hoàng đế của họ đăng cơ đều do một tay hoàng hậu giải quyết, thật sự quá lợi hại. An Định Phong thay đổi cách nhìn lúc trước của hắn, nghiêm túc ngắm nữ nhân trước mặt, cặp mắt kia tràn đầy trí tuệ, một thân cuồng nghẽ, phong phạm đại tướng lộ rõ, tựa hồ như thất quốc sắp được thống nhất vậy.

An Định Phong có chút buông lỏng, bất quá vẫn còn chần chừ, nhìn về Huyền đế ở một bên, chẳng lẽ hoàng thượng tin hoàng hậu như vậy sao?

Đây là đại kế của cả một quốc gia, không thể có bát kì sai sót nào, nếu không Huyền Nguyệt chỉ còn một đường chết.

“Trầm tin năng lực của Dao nhi.”

Một câu nói của Huyền đế tựa như một liều thuốc an thần cho của An Định Phong. Thần sắc hắn lại buông lỏng thêm rất nhiều, lúc này Thanh Dao quay đầu ra ngoài cửa, kêu một tiếng: “Băng Tiêu, đến đây.”

Băng Tiêu úng tiếng bước vào, hơi khom người, cung kính mở miệng:
“Nương nương”

Thanh Dao cũng lười chỉnh sửa xung hô của nàng, dù sao sau khi thống nhất thất quốc rồi, các nàng sẽ không lưu luyến gì nữa, sẽ rời xa nơi này. Hiện tại họ muốn gọi thế nào thì cứ gọi đi.

“Đến chỗ tiểu Đào lấy một quả lựu đạn qua đây.”

“Dạ.” Băng Tiêu gật đầu. May chuyện công binh này, ngoại trừ những người thân cận, người khác căn bản không biết.

Chương 125.5

Băng Tiêu ra ngoài, trong chính sảnh, An Định Phong nhìn hoàng hậu băng vẻ mặt mê man, chỉ thấy nàng thần tình bình tĩnh, quanh thân vững chãi, tựa hồ trận chiến kinh thiên động địa này trong mắt nàng chỉ là cực kỳ bình thường. Mà đối với hắn, đây vốn là một chuyện kinh tâm động phách, là chuyện liên quan đến tồn vong của cả một dân tộc a.

Hoàng thượng đến tột cùng là người có tuệ nhẫn biết nhìn người hay chỉ là có lòng muốn bảo vệ hoàng hậu?

Trong chính sảnh, ba người theo đuổi ba luồng suy nghĩ.

Huyền đế tin tưởng, nếu Thanh Dao có lòng trợ giúp hắn, cùng hắn kè vai chiến đấu, tất nhiên có thể thống nhất thất quốc. Nhưng mà hắn còn muốn một chuyện khác, sau khi thống nhất thất quốc, hắn hi vọng có thể ở bên cạnh nàng suốt đời, nếu nàng vẫn không muốn trở về, thì hắn sẽ cùng nàng và Tiểu Ngư nhi trở về Vô Tình cốc, Vô Tình không phải sợ hãi tịch mịch sao? Họ sẽ ở đó cùng hắn.

Mà Thanh Dao thì chỉ đang nghĩ làm cách nào để đối mặt với chiến tranh sắp tới.

Trong lúc yên lặng, Băng Tiêu đã mang lựu đạn tới, đưa cho chủ tử, cái vật này người bình thường không biết thao tác, chỉ có chủ tử là biết sử dụng.

Để tránh lộ tin tức rước lấy tai vạ, Tiểu Ngư nhi không có nói cho bất cứ ai phương pháp sử dụng, tuy rằng rất đơn giản, nhưng mọi người không thấy được tận mắt làm sao dám sử dụng.

Thanh Dao cầm lựu đạn nhỏ trong tay, nhìn An Định Phong ngồi một bên, nhẹ giọng mở miệng: “Đi, An tướng quân, đi xem thử vũ khí do chúng ta tạo nên, thứ này trong chiến tranh sắp tới sẽ giữ vị trí chủ đạo.”

“Dạ.” An Định Phong từng nhìn qua bản vẽ của hoàng thượng, lúc này hắn rất hưng phấn, lập tức đáp ứng, đứng dậy theo Thanh Dao ra ngoài.

Mộ Dung Lưu Tôn không nói một lời, nhìn Thanh Dao đang vui vẻ, thân hình cao lớn đi theo nàng.

Dưới ánh trăng, hai bóng người chồng lên nhau.

An Định Phong có thể cảm nhận được tâm tình ôn nhuật như ngọc của hoàng thượng, xem ra hoàng thượng rất thích hoàng hậu nương nương, một nam nhân cao cao tại thượng, có thể động tâm với một nữ nhân, cũng là chuyện không dễ dàng. Đây vốn là việc có thể gặp, không thể cầu, rất nhiều người đều nhìn thấy được điểm này. Ngoài cửa, Băng Tiêu dẫn theo người đi cùng các nàng.

Thanh Dao đi qua hành lang, thềm đá, đưa Huyền đế và An Định Phong ra ngoài khuôn viên Biệt uyển, cách đó không xa có một tòa bích hồ, uy lực của lựu đạn tốt nhất nên thử nghiệm ở đây, bằng không sẽ hủy hoại cảnh vật trong Biệt uyển.

Gió đêm nhẹ thổi, tạo thành tầng tầng lớp sóng gợn trên mặt hồ. Thanh Dao và Mộ Dung Lưu Tôn đứng lại, hai bóng một đôi người sáng quắc nhìn An tướng quân.

“An tướng quân, vũ khí này gọi là lựu đạn, có thể dễ dàng đánh sập bất cứ loại cửa thành cứng rắn nào. Nếu dùng để công thành, chắc chắn sẽ lập đại công.”

Trong màn đêm, Thanh Dao vừa dứt lời, kéo ngòi nổ, ném lựu đạn ra ngoài, phát thành một tiếng ‘oành’ thật lớn, trong bích hồ, nhiều cột nước dâng cao tới tận trời, vô số giọt nước bắn ra ngoài, rất nhiều cá cũng bị đẩy lên bờ. An Định Phong ngây ngẩn cả người, rất lâu không lên tiếng, hắn hoàn toàn kinh ngạc, thứ này thật lợi hại a. Hắn hành quân đánh trận nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua loại vũ khí này. Có vũ khí lợi hại, xem ra ngày Huyền Nguyệt thống nhất thất quốc đã sắp tới.

An Định Phong từ đáy lòng toát ra kính nể đối với nữ nhân trước mắt, hoàng hậu nương nương quả nhiên lợi hại như lời đồn a.

Hắn ập tức cung kính, trầm giọng mở miệng: “Hoàng thượng, xem ra trời thật sự giúp Huyền Nguyệt a, có vũ khí lợi hại bực này của hoàng hậu nương nương, mươi vạn binh mã cũng có thể sử dụng như hai mươi vạn binh mã. Thần bây giờ lập tức chạy đến biên quan, gọi thêm mấy người điều binh khiển tướng, tuyển ra mươi vạn nhân mã, thao luyện tốt một phen, chuẩn bị khai chiến.”

An Định Phong kích động mở miệng, đây nhất định là cuộc chiến tranh thu hút mọi sự chú ý nhất trên đời. Thảo này Hoàng Viên Quốc quy hàng, có vũ khí này, cộng thêm nhân vật lợi hại như vậy, họ quy hàng đúng là kẻ thức thời a.

Thanh Dao cười rộ thỏa mãn, gật đầu một cái: “Được, hi vọng An tướng quân mau chóng điều binh mã đến, ta rất nhanh cũng sẽ mang theo binh khí đến biên cương Huyền Nguyệt.”

“Dạ, thần suốt đêm sẽ lên đường về biên cương Huyền Nguyệt. Khi nương nương tới nơi, binh mã nhất định chuẩn bị đầy đủ.”

An Định Phong nóng ruột đứng lên, nghĩ tới tương lai không lâu, thiên hạ nhất thống, An Định Phong cũng sẽ trở thành công thần tiên phong, làm sao hắn không kích động được. Nhưng mà mười vạn binh mã này còn cần một thống lĩnh đại nguyên soái, sẽ do người phương nào đảm nhiệm đây? An Định Phong tự biết mình không đủ năng lực trở thành thống soái, nhiều lầm cũng chỉ có thể đảm đương một viên tướng tiên phong.

Mộ Dung Lưu Tôn nhìn cục diện trước mắt, thỏa mãn cười khẽ, rạng rỡ như sao kim trên trời.

“Mộc Thanh Dao tiếp chi.”

Huyền đế mở miệng, Thanh Dao ngắn ra, ngược mắt nhìn sang, chỉ thấy trong con ngươi sâu thẳm của Huyền đế ẩn chứa mũi nhọn, tựa hồ tất cả sóng to gió lớn đều sắp nổi dậy.

Thanh Dao chậm rãi quỳ xuống: “Thanh Dao tiếp chi.”

“Trẫm tú phong Mộc Thanh Dao làm Bắc chinh binh mã Đại nguyên soái, An Định Phong làm tiên phong, Ngân Hiên làm phó tiên phong, cùng thống lĩnh mười vạn binh mã, tiến quân Đan Phượng quốc.”

Huyền đế một lời vừa roi xuống, đáy lòng Thanh Dao kích động tuôn trào. Nàng rốt cuộc cũng được đi đánh Đan Phượng quốc, thật sự quá tốt.

Nghĩ tới chuyện Huyền đế nghĩa bất dung từ đem mười vạn binh mã giao vào tay nàng, Thanh Dao thật sự rất cảm động, cảm tạ sự tín nhiệm của hắn, cảm tạ sự thành toàn của hắn. Mộc Thanh Dao cùng An Định Phong song song mở miệng: “Thần tiếp chi.”

Hoàng hậu nương nương nắm giữ ấn soái, An Định Phong không có ý kiến, chỉ là từ đâu lại nảy ra một phó tiên phong, lại là nhân vật chưa từng nghe nói đến: Ngân Hiên?

“Hoàng thượng, Ngân Hiên kia là người phương nào? Thần chưa từng nghe nói qua.”

Huyền đế cười bí hiểm, con ngươi sâu như giếng cổ ngàn năm không thấy

đáy, thanh âm từ tính vang lên:

“Là một viên đại tướng, đệ nhất thủ hạ của hoàng hậu, cùng nàng kè vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử.”

Dưới bóng đêm, những lời này giống như lời thề sắt son, Thanh Dao run lên một cái, ngẩng đầu kêu một tiếng: “Hoàng thượng?”

Chẳng lẽ hoàng thượng muốn thân chinh, làm sao được chứ? Hắn lại muốn để Nam An vương thay thế hắn thủ ở trong cung sao? Việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu truyền ra ngoài, chỉ e bất lợi cho hắn, cho nên nàng muôn ngăn cản, nhưng mà ở trước mặt An Định Phong, nàng vô phương nói ra sự thật:

Ngân Hiên chính là hoàng thượng...

Q.4 - Chương 126: Điểm binh ra trận

Sau khi hoàng thượng và An Định Phong rời khỏi, Thanh Dao vể mặt ngưng trọng bước tới bước lui trong chính sảnh, đi mãi vẫn không thể bình tĩnh lại, lo âu này rất hiếm thấy. Mạc Sầu từ bên ngoài tiến vào nhìn thấy thế kỷ quái mở miệng: “Chủ tử, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mạc Sầu không hiểu chuyện gì, suy nghĩ sâu xa, chợt nhớ tới việc ban ngày của nữ nhân Tây Môn Tân Nguyệt kia, không lẽ là vì hoàng thượng sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt? Chuyện này cũng chỉ là nghe Tây Môn Tân Nguyệt tự miệng nói ra, nghe thế nào cũng không giống thật, ai cũng biết, hoàng thượng thích nương nương nhiều đến mức nào, làm sao lại để ý nữ nhân kia được chứ?

“Nương nương, lời của Tây Môn Tân Nguyệt chưa chắc là thật, người đừng phiền lòng.”

Thanh Dao xoay người, liếc mắt nhìn sang, con ngươi rất lạnh, hù đến Mạc Sầu nhảy dựng.

“Ngươi xem ta là loại người sẽ buồn chán vì những việc như thế này sao?”

Thanh Dao nhợt nhạt lên tiếng, hoàng thượng sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt thì quan hệ gì tới nàng, bây giờ giữa bọn họ chỉ là mối quan hệ hợp tác, mặc dù có chút khó chịu. Nhưng chỉ cần mọi chuyện chấm dứt nàng sẽ rời đi, hà tất lại để ý nhiều chuyện quá làm gì. Bây giờ nàng phiền muộn là vì một chuyện khác.

“Hoàng thượng hạ chỉ, muốn ta nắm giữ ấn soái bắc chinh. An Định Phong làm tiên phong.”

“Vậy không phải rất tốt sao?” Mạc Sầu nở nụ cười, chủ tử làm nhiều việc như vậy, chính là vì muốn xuất binh đánh Đan Phượng quốc, hiện tại tâm nguyện thành đạt, tại sao lại còn mất hứng, tâm tình lại buồn bức như vậy?

“Nhưng mà hoàng thượng lại hạ lệnh để Ngân Hiên làm phó tiên phong.”

Thanh Dao nói xong những lời này, Mạc Sâu nửa ngày cũng không kịp phản ứng, ai cơ? Ngân Hiên? Ngân Hiên không phải là hoàng thượng sao? Mạc Sâu há to mồm, một câu cũng không nói nên lời, cuối cùng khẩn trương mở miệng: “Như vậy sao được? Hoàng thượng sao có thể trở thành phó tiên phong được? Trong cung phải làm sao bây giờ? Nếu để người ngoài biết hoàng thượng một mình xuất cung, nhất định sẽ xảy ra phiền phức.”

“Đúng vậy. Ta chính là đang đau đầu nghĩ biện pháp thuyết phục hắn ở lại trong cung.”

Thanh Dao nói xong, vươn tay vuốt nhẹ mi tâm, quanh thân băng hàn.

Mạc Sâu cũng không nói gì nữa, trong lòng cũng bất an y hệt, nhìn chủ tử đi tới đi lui. Nếu hoàng thượng thân chinh thì lần này vị trí đại nguyên soái nên do hoàng thượng nắm giữ, giao cho nương nương là ý gì?

Lúc này tâm Mạc Sâu nhói một cái, rất đau, điều này chỉ nói rõ hoàng thượng rất yêu nương nương, sợ nương nương gặp nguy hiểm, cho nên mới muốn ở cạnh nàng, bởi vì các nàng lần này đánh là Đan Phượng quốc.

Đan Phượng quốc nằm về phía tây bắc của Huyền Nguyệt, đất đai trù phú, nhân khẩu rất đông, hơn nữa mấy năm nay Đan Phượng nữ hoàng không ngừng thao luyện, thực lực của các nàng đã vững mạnh lên không ít, so với Huyền Nguyệt cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa Đan Phượng quốc hoàng phu nương nương là người hiểu được cổ thuật, âm hiểm độc ác, mấy cái này thì hoàng thượng cũng biết.

Vì thế hắn mới kiên trì dùng một thân phận khác ở cạnh bên mình nương nương.

Chỉ là, phải thương yêu tới mức nào mới có thể làm được như vậy, yên lặng trấn giữ ở bên người, không cầu hồi đáp, chỉ nguyện ý ở cùng nàng, tựa hồ là toàn tâm toàn ý.

“Hoàng thượng là sợ nương nương gặp nguy hiểm.”

Trong chính sảnh, tiếng nói của Mạc Sâu vừa dứt, Thanh Dao giật mình, sau đó lồng ngực có hơi đau, nàng một mực suy nghĩ Mộ Dung Lưu Tôn vì sao lại ẩn thân trong binh mã, nghĩ tới mười mấy lí do, lại để lọt mắt nguyên nhân này. Hắn là vì nàng, mới có thể liều lĩnh lấy thân phạm mạo hiểm.

Nếu nghĩ như vậy, giang sơn trong mắt hắn không bằng một tiếu nữ tử là nàng sao.

Thanh Dao càng nghĩ càng đau đớn, chở nào cũng đau, cuối cùng phiền não không nói nên lời, chỉ mong là mình suy nghĩ quá nhiều. Hắn chỉ là muốn thông nhất thất quốc chứ không phải vì lo nghĩ cho nàng, muốn ở cạnh nàng như Mạc Sầu nói.

“Quên đi. Đêm đã khuya, chúng ta đi nghỉ.”

“Dạ, chủ tử.” Mạc Sầu tiến đến gần, đỡ Thanh Dao rồi cùng nhau đi ra ngoài. Thân ảnh hai người dần biến mất.

Hoàng cung, Lưu Ly điện.

Hoàng thượng đối mặt Nam An vương, vẻ mặt ngày càng sáng sủa, có thể nhìn thấy tâm tình của hắn vô cùng tốt, đôi mi dài hép phe phẩy, đôi mắt sáng như bàn ngọc toát ra linh quang, khoe môi câu ra nụ cười sáng lạn.

Nam An vương không biết đã xảy ra chuyện gì khiến hoàng huynh cao hứng như thế.

“Thần đệ tham kiến hoàng huynh.”

“Đứng lên, ngồi xuống một bên đi.” Thanh âm của hoàng thượng không giấu nổi sung sướng, cặp mắt hơi uốn lượn, mang theo mỉm cười vô hạn. Nam An vương đứng dậy, ngồi qua một bên, giương mắt nhìn hoàng thượng. Hắn cũng đã thu liêm một ít tâm thần, phát tay bảo A Cửu: “Đi xuống hết đi. Trẫm có một ít chuyện muốn thương lượng cùng Nam An vương.”

“Dạ, hoàng thượng.” A Cửu cười tít tít dẫn người lui ra ngoài. Hắn không hiểu vì sao hoàng thượng lại cao hứng như thế, nhưng mà chỉ cần chủ tử cao hứng, hắn cũng sẽ vui vẻ.

“Lưu Chiêu, trẫm đã phong Thanh Dao làm Bắc chinh Đại nguyên soái, nàng rất nhanh sẽ Nguyệt Nha quan ở biên thùy Huyền Nguyệt, thao luyện mười vạn binh mã, bắc phạt Đan Phượng quốc.”

Tiếng nói hoàng thượng vừa dứt, Nam An vương khẽ cau mày, con ngươi có chút kinh hoàng, hắn không đồng ý nên trầm giọng mở miệng nói: “Hoàng thượng, mười vạn binh mã thảo phạt Đan Phượng quốc, việc này chỉ sợ khó

có thể chu toàn.”

Đan Phượng quốc kia cùng với Thanh La quốc và Huyền Nguyệt quốc bọn họ thành lập thế chân vạc, ba nước này là cường quốc trong bảy nước. Thông nhất bảy nước thì không có gì đáng nói, nhưng mà hoàng hậu lại lĩnh mười vạn binh mã tiến công Đan Phượng quốc, đây lại không phải là việc nhỏ, nếu làm không tốt thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt. Tuy rằng Hoàng Viên quốc đã quy hàng, nhưng đó lại là ý kiến của Thẩm Ngọc, đến cuối cùng hắn ta nói thật hay nuốt lời, ai cũng không biết.

“Trẫm biết chuyến đi này nguy hiểm, vì thế trẫm chuẩn bị ở bên cạnh nàng, cùng nàng vào sinh ra tử.”

Huyền đế một lời rơi xuống, sắc mặt Nam An vương cành âm trầm, con ngươi lóe ra mũi nhọn, hoàng huynh không phải lại muốn...?

Lập tức đứng dậy, trầm giọng mở miệng: “Hoàng huynh, việc này trăm triệu lần không thể. Nếu thật sự cần người bắc chinh cùng hoàng hậu, xin cho thần đê đi. Thần đê nguyện vì hoàng huynh ra sức gánh vác.”

Chuyến đi này hung hiểm vô cùng, nếu hoàng thượng gặp nạn, Huyền Nguyệt quốc phải làm thế nào đây? Bây giờ không giống với trước kia, Nam An vương thà chết cũng không để hoàng thượng xuất chinh.

Con ngươi thâm thúy của Mộ Dung Lưu Tôn xẹt ngang qua mặt Nam An vương, hắn biết đê đê lo lắng an nguy của mình, nhưng đê Thanh Dao một mình lên đường, nói sao hắn cũng không yên lòng.

Nếu đê Nam An vương đi theo, tựa hồ cũng không giúp được bao nhiêu. Chỉ có hắn, đệ tử của Xích Hà lão nhân ở Thiên Sơn, dù là mưu lược hay công phu đều hơn người, điểm này thì không ai bì được.

Chuyến bắc phạt này, Đan Phượng quốc kia có một Hoa Văn Bác quý kề đa đoan, hơn nữa tên kia còn am hiểu các loại cổ thuật. Người bình thường không phải là đối thủ của Hoa Văn Bác, vì thế hắn mới không yên lòng đê Dao nhi đi một mình. Vô luận như thế nào hắn cũng phải ở bên cạnh nàng, nếu không thể diệt Đan Phượng, dù cho hắn và nàng chấm dứt cuộc đời tại sa trường, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn. Mà Huyền Nguyệt quốc giao lại cho Nam An vương xử lý, hắn cũng yên tâm.

“Lưu Chiêu, không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết. Nếu thật sự hung hiểm,

trẫm càng không có lý do gì đây ngươi đi. Hơn nữa ngươi cho rằng giữa trẫm và ngươi, phần thắng của ai lớn hơn?"

Thanh âm của Huyền đế vừa rơi xuống, Nam An vương không nói thêm gì nữa, dù là võ công hay tâm kế, hắn đều không bằng hoàng huynh.

Hắn biết chuyện này rất phiêu lưu, mà trong thâm tâm hắn lại không muốn Thanh Dao có bất cứ sai sót nào, vì thế cuối cùng trẫm mặc không nói, chỉ còn lo lắng.

"Vậy chuyện trong cung lại muôn thán đệ...?"

Mỗi lần bắt hắn thế thân, hắn đều phải giả bệnh, việc này sớm muộn cũng lộ ra, lúc đó lại không dễ thu thập.

"Ù, trận chiến này thắng, trẫm sẽ lập tức trở về."

Huyền đế trầm giọng mở miệng, Nam An vương không nói gì nữa, bởi vì hai nam nhân đều có tư tâm, hi vọng lần này Thanh Dao bắc chinh không xảy ra chuyện gì.

Nam An vương nói thầm trong bụng, bản vương mỗi ngày sẽ cầu khẩn cho hai người, chỉ mong trận chiến này đánh một trận là thắng...

Chương 126.2

Tuy rằng Nam An vương đã đồng ý chuyện hoàng thượng và Thanh Dao cùng nhau bắc chinh, nhưng bản thân Thanh Dao lại kiên quyết phản đối.

Trong Biệt uyển của hoàng gia, bầu không khí trong chính sảnh rất lạnh, hai thủ hạ Mạc Sâu và Băng Tiêu vội lui ra ngoài, thực sự chịu không nổi hàn khí ở đó.

Ánh mắt của hoàng hậu bao phủ sương gió tuyết mưa, ánh nhìn như băng, lạnh tới thấu xương.

"Hoàng thượng, ta không đồng ý cùng ngươi đi đánh Đan Phượng quốc."

Huyền đế lại không bị hàn khí của nàng làm cho hoảng sợ, đối với cách làm người của nàng, hắn hiểu rất rõ, thật ra nàng là người tốt, tâm tính mềm nhẹ như bông. Vốn không có lạnh lùng như vậy, chẳng qua nàng không muốn

hắn có một chút xíu không an toàn nào. Mà hắn, cũng nghĩ tương tự như thế, chẳng qua chưa nói ra mà thôi.

“Trẫm đã quyết định, Dao nhi.”

Ngũ khí của hắn kiên trì, khí phách tự nhiên tỏa ra, không cho người ta chống cự.

Đồng tử Thanh Dao lóe lên, sâu như biển: “Hoàng thượng, tại sao phải khổ như vậy chứ? Lần này bắc phạt Đan Phượng, hung hiểm không gì sánh được, hoàng thượng là thân thể ngàn vàng, nếu xảy ra nửa điểm sai lầm, không phải Thanh Dao sẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao?”

Nếu hoàng thượng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ e Huyền Nguyệt sẽ rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Nam An vương không đủ sức đảm đương đại sự, hắn làm vương gia thanh nhàn thì rất tốt, nhưng làm hoàng đế thì sẽ không đấu nổi với Văn Ngọc và Trưởng Tôn Trúc âm hiểm giả hồ đồ, còn tên tiểu nhân Thượng Quan Hạo kia nữa. Trong bảy nước, chỗ nào cũng có đại nhân vật, Nam An vương căn bản không phải đối thủ của bọn họ, thế nhưng Huyền đế thì khác, hắn là một hoàng đế cực kỳ khôn khéo.

Hơn nữa, vừa nghĩ đến việc hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng nàng lại cực kỳ khổ sở. Sự khó chịu lúc Vô Tình chết đi đã phải ném qua một lần, nàng không muốn nó lại xuất hiện lần thứ hai.

Hắn tuy rằng là cứu ngã chí tôn một nước, nhưng đã hai lần cứu nàng thoát khỏi tay tử thần, nàng cũng không phải động vật lãnh huyết vô tình, làm sao mà không cảm động chứ. Vì thế lần này nàng kiên quyết không cho hắn theo quân bắc chinh.

“Hoàng thượng, ta không đồng ý.”

Thanh âm kiên trì, lạnh như băng. Huyền đế sắc mặt tối sầm lại, một hồi sau mới chậm rãi mở miệng: “Dao nhi, trẫm không yên lòng ngươi, chỉ có trẫm cùng ngươi xuất chinh, băng không, đình chỉ bắc phạt.”

“Ngươi bỏ cả mộng tưởng thống nhất bảy nước sao?” Thanh Dao mở to mắt khó tin, nam nhân này không phải vẫn ôm mộng đó sao? Sao lại có thể đình chỉ chứ, thật đúng khiến nàng có chỗ tin không nỗi. Bất quá nhìn thần tình chăm chú nghiêm túc của hắn, không có chỗ nào giống đang vui đùa, nàng quát nhẹ: “Ngươi điên rồi!”

“Đúng, trẫm điên rồi. Chỉ biết nếu lần này Dao nhi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trẫm sẽ triệt để phát điên.”

Thanh âm của hắn khàn khàn, Thanh Dao run lên, không nói nên lời. Gương mặt lạnh trâm căm tức nhìn nam tử cao to trước mặt, trước ngực pháp phồng, tâm tình kích động, rất lâu mới hô hấp bình thường trở lại. Nàng cảm kích hắn mang nàng và giang sơn đặt nặng ngang nhau, hắn hoàn toàn không phải muốn lợi dụng nàng. Nhưng bây giờ không phải là lúc bàn chuyện nhi nữ thường tình, một trận chiến này, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được cuối cùng ngôi vị cao nhất sẽ vào tay ai. Nhưng mà chỉ cần nàng còn một hơi thở, nàng nhất định phải đánh. Đây không chỉ là vì muốn báo thù, mà còn là tính cách của nàng.

“Được, vậy chúng ta kè vai chiến đấu. Chỉ mong kỳ khai đặc thắng.”

Thanh Dao đột nhiên nở nụ cười, trong con ngươi sâu thẳm, một gánh nặng dường như đã buông xuống, cả người thần thanh khí sảng.

Không ai có thể nói trận chiến này sẽ bại, nếu muốn bảo toàn nàng và hắn, chỉ có thể thắng, mà nàng tất sẽ mang hết toàn lực ra làm, dù không phải vì bản thân cũng sẽ vì Vô Tình, vì hắn mà chiến đấu.

“Được.” Mộ Dung Lưu Tôn rất cao hứng, khoe môi hiện lên nụ cười yếu ớt, trong con ngươi ánh sáng lại lập lòe.

Trong chính sảnh một mảnh gió xuân ấm áp, căng thẳng đã giải trừ. Mạc Sầu, Băng Tiêu còn có Tiểu Ngư nhi từ bên ngoài đi tới.

“Nương, ta cũng muốn đi.”

Tiểu Ngư nhi lên tiếng trước, chuyện này nàng nhất định phải đi theo, lúc trước nghe lời của phụ hoàng và nương, chuyện đi này rõ ràng là cực kỳ hung hiểm, nếu không cho nàng đi theo, nàng sẽ không yên tâm.

“Tiểu Ngư nhi, không được.”

Hai người trầm lặng một lời lên tiếng. Mộ Dung Lưu Tôn và Thanh Dao nói xong liếc mắt nhìn nhau một cái, xem ra có đôi khi bọn họ đúng là rất ăn ý, điển hình như chuyện này của Tiểu Ngư nhi.

Tiêu Ngư nhi vừa nghe hai người nói, sắc mặt đã trở nên khó coi, gương mặt phấn nộn nho nhỏ đỏ ửng, hiển nhiên đã tức giận không nhẹ, đôi mắt to chớp chớp, lông mi dài run rẩy, trong đó ẩn chứa cả một lớp sương mù, điềm đạm đáng yêu cắn môi, tựa hồ như vừa bị khi dễ.

Huyền đế nhìn nữ nhi như vậy tự nhiên thấy có chút đáng thương, vội vươn tay kéo nàng qua: “Tiêu Ngư nhi, chuyện này vạn phần hung hiểm, ngươi vẫn nên ở lại Biệt uyển đi.”

“Phụ hoàng, uổng công ta thích người như vậy, người lại không mang ta theo, ta muốn ở cạnh bên người của nương và phụ hoàng. Chẳng lẽ ngay cả tâm nguyện nhỏ đó của Tiêu Ngư nhi cũng không thể thỏa mãn sao? Tiêu Ngư nhi thật đáng thương a.”

Tiêu nha đầu này đang bày ra bộ dáng vờ vịt, ba phần thật bảy phần giả, lọt vào trong mắt người khác lại cực kỳ có hiệu quả. Huyền đế nhìn hình dạng đáng thương của nữ nhi, có chút không đành lòng, ngẩng đầu nhìn Dao nhi.

“Hay là...”

Thanh Dao giơ tay, sắc mặt âm u, cắn răng mở miệng: “Mộc Tiêu Ngư, ngươi có phải chưa suy nghĩ không, lần này không phải là du sơn ngoạn thủy, là chiến tranh. Đến lúc đó phụ hoàng ngươi và ta sẽ rất bận rộn, không ai chiếu cố ngươi được.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, nước mắt của Tiêu Ngư nhi đã rơi xuống, là khóc thật, không hiểu vì sao, vừa nghe đến hung hiểm, nàng lại càng muốn đi cùng bọn họ.

Băng Tiêu vẫn đứng lặng im bên cạnh chậm rãi mở miệng:

“Nương nương, nếu người tin năng lực của Băng Tiêu hãy giao công chúa cho nô tỳ chiếu cố, nô tỳ sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Băng Tiêu vừa nói xong, Tiêu Ngư nhi lập tức quay đầu cảm kích:

“Cám ơn Băng Tiêu tỷ tỷ.”

“Công chúa?” Băng Tiêu có chút không tự nhiên, nàng là công chúa, là chủ tử, làm sao có thể gọi mình là tỷ tỷ chứ, bất quá thấy mọi người không ai chú ý cũng thôi, họ cùng nhìn về phía Thanh Dao. Thanh Dao ngẩng đầu lên quét

mắt một vòng, cuối cùng ánh nhìn rơi vào Tiếu Ngư nhi, đứa nhỏ này vành mi hồng hồng, bình thường cũng không thấy nàng ta kiên trì như vậy, xem ra nàng ta thật sự quan tâm an nguy của nàng, cuối cùng không nói được lời nào, chỉ dành cho phép.

“Được rồi, ngươi phải an phận một chút, mặc khác mang theo cả con chó săn và tiêu hồ ly kia.”

Hai động vật này đã chung đụng cùng nàng lâu ngày, sẽ không dễ dàng cho phép người khác tới gần.

“Cám ơn nương, cám ơn phụ hoàng.”

Tiểu Ngư nhi lập tức phát ra một tiếng hoan hô, nhảy nhót không ngớt, ánh mắt hồng hồng thương tâm lúc trước, giờ đã thay đổi 180 độ.

Thanh Dao lắc đầu, bày ra vẻ mặt không có biện pháp: “Ngươi a, nên nhanh lên một chút, bắt tay thu xếp mọi chuyện đi. Việc chính không thể dừng lại, giao cho tiểu Đào, để nàng ta tiếp tục công việc.”

“Dạ, nương.” Tiểu Ngư nhi rất nhanh li khai, Băng Tiêu cũng theo nàng ra ngoài, Mạc Sầu cũng lui ra.

Chính sảnh, Thanh Dao quay đầu nhìn Huyền đế, hắn cũng đang nhìn nàng, cặp mắt xéch tuấn mỹ kia cùng với đôi mắt của Tiểu Ngư nhi là một khuôn mà ra.

Năm ngày sau, đoàn người thu thập xong tất cả những thứ cần thiết, đi đến Nguyệt Nha quan ở biên cương Huyền Nguyệt và Hoàng Viên Quốc, người đi trước, binh khí theo sau, bởi vì còn phải thao luyện mười vạn binh mã, vẫn chưa tới thời điểm tấn công Đan Phượng quốc.

Hai chiếc xe ngựa, trên xe phía trước là Thanh Dao và Huyền đế đã đích dung, Ngân Hiên. Trên xe phía sau là Tiểu Ngư nhi, Băng Tiêu và Mạc Sầu, còn có cả Mao Tuyết Cầu và con sói tiểu Bạch, bên cạnh còn có mười mấy thủ hạ cưỡi ngựa, đều là thủ hạ của Mộ Dung Lưu Tôn. Một đội nhân mã thăng tiến Nguyệt Nha quan. Dọc đường đi rất an ổn, trong thời buổi thái bình thịnh thế cũng rất ít có thảo khấu.

Mười dặm trước cổng Nguyệt Nha quan, An Định Phong dẫn mầy vị phó tướng thủ hạ ra nghênh đón, vừa nhìn thấy hai chiếc xe ngựa, hắn đã gọn

gàng xoay người xuống ngựa, cung kính mở miệng: “Thần An Định Phong dẫn phó tướng thủ hạ cung nghênh phượng giá của hoàng hậu nương nương.”

Trong xe ngựa, Thanh Dao quét mắt liếc Ngân Hiên bên cạnh một cái, từ giờ trở đi, hắn chỉ có thể là nhân vật thần bí không có phẩm hàm.

Ngân Hiên đưa tay lên, bàn tay thon dài cầm tay nàng siết nhẹ, ý bảo nàng cứ theo lẽ thường mà làm.

Thanh âm lành lạnh của Thanh Dao chậm rãi vang lên: “Làm phiền An tướng quân.”

“Thỉnh theo chúng thần vào doanh trại Nguyệt Nha quan.” An Định Phong ôm quyền mở miệng, Thanh Dao đạm bạc trả lời: “Đi thôi.”

“Dạ, hoàng hậu nương nương.” An Định Phong lên ngựa đi trước dẫn đường, mấy người phó tướng theo sau, trên khuôn mặt mỗi người đều rất hiếu kỳ, bọn họ là thân tín của An Định Phong, tuy rằng chủ tử rất kính nể đương triều hoàng hậu nương nương, nhưng bọn họ còn chưa tận mắt thấy năng lực của hoàng hậu, tổng cảm thấy có chút khó chấp nhận, một nữ nhân giỏi giang thì có thể giỏi tới mức nào?

Chủ tướng của bọn họ lại kính nể một nữ nhân như vậy, còn theo lời điệu ra mười vạn binh mã, tùy nàng xử lí.

Đối với chuyện bắc chinh lần này, rất nhiều người không dám gật bùa. Nếu để họ đánh Hoàng Viên quốc, họ rất có tự tin, nhưng bảo bọn họ đánh Đan Phượng quốc, mọi người thật sự không dám đảm bảo chút nào.

Đan Phượng kia là một cường quốc, so với Huyền Nguyệt cũng không kém bao nhiêu, dù bọn họ dốc toàn bộ lực lượng cũng chưa chắc thắng. Nhưng bây giờ nghe nói hoàng hậu nương nương chỉ cần mười vạn tinh binh đã muốn tấn công Đan Phượng, từ Nguyệt Nha quan đi qua Hoàng Viên quốc, tới bên kia ranh giới Hoàng Viên quốc, Trần Đường quan, đây chính là một tòa thành trì rất khó công phá.

Nghe nói trấn thủ Trần Đường quan là năm viên dũng tướng, mặc dù là nữ tử nhưng lại không hề thua nam nhi. Hoàng hậu phải làm sao mới hạ được Trần Đường quan?

Đối với điểm này, người không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ đều có điểm không tin, bất quá thánh thượng có chỉ, binh tướng bọn họ chỉ có thể chấp hành.

Hiện tại, hoàng hậu cuối cùng cũng lộ diện, bọn họ thật sự rất tò mò, nàng rốt cuộc là loại người gì?

Đoàn người ra roi thúc ngựa, rất nhanh đã vào đến Nguyệt Nha quan.

Thanh Dao ngồi bên trong xe ngựa vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy trước cửa Nguyệt Nha quan, đè phòng nghiêm ngặt, trên thành, số người rất đông, trước cửa lớn, binh lính mang trường thương tuần tra qua lại, vẻ mặt mỗi người đều nghiêm túc chăm chú. Những bách tính qua lại trước cửa thành, tất cả đều cẩn thận từng li từng tí, một chút tiếng vọng động lớn cũng không dám.

Thanh Dao buông rèm, quay đầu nhìn Ngân Hiên bên cạnh: “An Định Phong trị quân rất nghiêm, xem ra chúng ta không cần phải phí quá nhiều sức cũng có thể thao luyện tốt mười vạn tinh binh, bởi vì tố chất bọn họ vốn đã tốt sẵn rồi.”

“Ù, tốt nhất là như vậy.”

Ngân Hiên lười nhác gật đầu, giờ phút này hắn khôi phục vẻ yêu nghiệt lúc trước, hai gò má trên khuôn mặt tinh xảo bừng sáng, nhìn hắn một hồi, Thanh Dao bỗng nhiên tò mò.

“Thuật dịch dung của ngươi thật là lợi hại, hai gò má tựa như da thịt thật, nhìn không ra chút vết tích dịch dung nào.”

Thanh Dao nói xong, Ngân Hiên nở nụ cười, gương mặt càng lộ vẻ thần bí khó lường, đưa tay vuốt lọn tóc đen như mực rủ xuống nửa bên mặt, hắn nhướng mày một chút:

“Nếu thật tỉ mỉ cẩn thận vẫn có thể nhìn ra được. Lúc không dịch dung, ngũ quan của con người rất tự nhiên, sau khi dịch dung, cho dù thủ thuật tốt tới đâu thì khi cười vẫn bị lộ. Biểu tình trên mặt sẽ không tự nhiên mà có chút hơi cứng nhắc, có đôi khi cho rằng người ta không thích cười, nhưng thật ra chính là sợ lộ ra sơ hở.”

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao thở ra một hơi, thì ra là có chuyện như vậy a. Trước đây nàng còn cho rằng hắn rất tàn khốc, nhưng mà sự thật là hắn vốn cũng không thích cười.

Bên ngoài xe ngựa rất yên tĩnh, đây là địa giới quan trọng, quan phủ rất ít ủng hộ bách tính cư trú tại địa phương như thế này. Bởi vì nếu hai nước khởi xướng chiến tranh, những nơi này mới chính là xui xéo nhất, ngoài trừ những binh tướng bắt buộc của một ít gia quyến, thì chỉ có một vài bách tính sinh trưởng ở đây không muốn rời đi.

Trên đường, thỉnh thoảng có binh lính tuần tra đi qua, vũ trang tương đối đầy đủ. Bách tính thì ít lăm, thỉnh thoảng chỉ nhìn thấy mấy người, cũng đều vội vội vàng vàng, dừng lại mua chút ít vật dụng liền rời đi.

Xe ngựa đi thẳng một đường về phía trước, theo sau An Định Phong, đi thẳng đến binh doanh của Nguyệt Nha quan.

Hai bên đường trước binh doanh, trong phạm vi bố phòng, không cho phép người ngoài tới gần nửa bước, hai bên con đường dài binh tướng tầng tầng lớp lớp chia nhau gác. An Định Phong và các phó tướng xuống ngựa, những binh lính kia nhìn thấy chủ tướng lập tức cung kính hành lễ:

“Tham kiến An tướng quân, Lục tướng quân, Trương tướng quân, Hoàng tướng quân.”

An Định Phong gật đầu, dẫn Lục, Trương, Hoàng ba vị phó tướng, trầm ổn tiêu sai đến trước xe ngựa, cung kính mở miệng:

“Thỉnh hoàng hậu nương nương dời giá đến binh doanh.”

Binh doanh này là trọng địa, trước giờ không có nữ nhân, lần này hoàng hậu lại ngự giá thân chinh tới, có thể khiến toàn bộ binh sĩ sôi động, đồng loạt nhìn sang, chăm chú thật kĩ, tất cả đều muốn xem thử hoàng hậu nương nương đa mưu túc trí vẫn thường nghe đồn có phong phạm như thế nào.

Thanh Dao còn chưa xuống ngựa, thì Mạc Sầu và Băng Tiêu đã xuống trước, cộng thêm tất cả thủ hạ xung quanh, tất cả đều ghì cương xoay ngựa, đi tới trước chiếc xe thứ nhất. Mạc Sầu tiến lên một bước, vén rèm, cung kính mở miệng: “Chủ tử, mời xuống xe.”

“Ù.” Rèm gấm nhắc lên, gió nhẹ nhè thổi, ánh sáng mặt trời vàng chói mắt chiếu lên tấm rèm.

Trong ánh thái dương, một thân ảnh mảnh khảnh nhanh nhẹn vui vẻ bước ra, giống như cây cỏ mùa xuân, được nước mưa tưới mát, đội đất chui lên.

Đám binh lính kiêng chân nhìn, còn có mấy phó tướng sau lưng An Định Phong đang mở to hai mắt, hoàng hậu nương nương một thân thanh tao lịch sự, quanh thân hàn khí lạnh trầm, còn có mùi hương như có như không của hoa lan, trong không khí pháp phòng còn quyện cả một chút hương mai.

Quần áo thêu hoa, uốn lượn thưốt tha, tóc đen như mây, buông thả sau ót, tùy ý tự nhiên, trên đầu ngoại trừ một cây bạch ngọc trâm thì không còn thứ gì khác. Trên mặt phủ một lớp lụa mỏng phát phơ trong gió, lộ ra vẻ thần bí.

Dù có che mặt vẫn lộ ra vẻ chói lọi, nữ tử như vậy khiến nam nhân dời mắt không đi. Nhưng mà cũng không đủ để đánh tan hoài nghi thật sâu, nàng lại muôn phượng giá bắc chinh, là Đại nguyên soái nắm giữ toàn bộ binh mã Huyền Nguyệt quốc, ngay cả nam tử cũng chưa có được quang vinh đặc thù bức này. Thật khiến người ta nghĩ mãi không ra, vô phương lý giải, vì sao thánh thượng lại để một nữ tử phượng giá thân chinh.

Thanh Dao từ từ xuống xe, Ngân Hiên theo sát phía sau cũng chậm rãi bước xuống, một thân khí phách không sót chút gì. An Định Phong vừa nhìn thấy thì ngẩn ra. Nam tử yêu mị này chính là phó tiên phong Ngân Hiên sao, dũng tướng đệ nhất thủ hạ của hoàng hậu?

An Định Phong đã nghe hoàng thượng ca tụng hắn như vậy, nam nhân này nhìn qua cũng không phải người dễ chọc, có tàn nhẫn của báo, có trấn định của sư tử, có kiêu ngạo của hổ. Hoàng hậu quả nhiên không tầm thường, một thủ hạ bên cạnh đã lợi hại đến như vậy.

An Định Phong dần thuộc hạ tiến lên một bước, quỳ nghênh đón.

“Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Ngoài binh doanh, đám binh lính đang kiêng chân, thấy chủ tử quỳ xuống, bọn họ cũng không thể không quỳ.

Binh doanh đông nghịt, quỳ thành một đoàn, Thanh Dao đi tới, vươn tay đỡ An Định Phong, thanh âm nhàn nhạt lạnh lanh khẽ vang lên.

“An tướng quân bình thân, trong quân doanh không cần chú trọng loại nghi lễ này.”

“Tạ ơn hoàng hậu.” mọi người đứng dậy. An Định Phong đi trước, vung tay mở miệng: “Hoàng hậu nương nương, thỉnh.”

Thanh Dao khẽ gật đầu, cùng An Định Phong kẻ trước người sau đi vào quân doanh.

Trên đường, chỉ thấy đoàn người của nàng, nam nữ đều có, nam tuấn dật, nữ xinh đẹp, thập phần bắt mắt. Bất quá, tới lúc mọi người nhìn thấy Tiểu Nghi, không khỏi ồ lên. Làm sao lại mang cả tiểu hài tử đến, còn có một con sói và một con hổ ly trăng thuần.

Đợi đoàn người các nàng đi qua, những binh lính kia nhịn không được tiến đến cẩn thận nghị luận.

“Sao mà lại mang theo cả tiểu hài tử? Nơi này là trọng địa binh doanh a.”

“Nghe nói hoàng hậu nương nương muốn phượng giá thân chinh. An tướng quân đã từ các doanh trại khác điều đến mười vạn binh mã, nghe nói hoàng hậu sẽ đích thân ra trận, thao luyện bọn họ.”

“Hoàng hậu có khả năng sao?” Người binh lính kia không lên tiếng nữa, nhưng mọi người trong lòng đều hiểu rõ, hoàng hậu nhỏ nhắn mềm mại như vậy, làm cho người ta vô phương tín nhiệm.

Nàng có thể rất thông minh, có ý tưởng, nhưng hiện tại đối mặt mười vạn binh mã được không? Chưa kể đến mai sau Đan Phượng quốc sẽ không chỉ có mươi vạn, hai mươi vạn, thậm chí nhiều hơn.

Doanh trại, trong đại sảnh mênh mông, ghế ngồi ở giữa là vị trí của người cầm đầu, bình thường là chỗ An tướng quân ngồi, hai hàng ghế hai bên là của các phó tướng. Đây là trọng địa, bình thường mọi người ở đây thương lượng quân cơ đại sự, bốn phía canh phòng cực nghiêm, binh sĩ đông đảo, không có lệnh, người bình thường không thể vào được.

Ngày nào còn có hoàng hậu ở đây, An Định Phong tự nhiên không dám ngồi ghế chủ vị.

Ý chỉ của hoàng thượng, hoàng hậu nương nương là Đại nguyên soái, hắn chẳng qua chỉ là tướng tiên phong dưới trướng nàng, bởi vậy vị trí cao nhất đương nhiên là để hoàng hậu ngồi.

“Nương nương, mời.”

An Định Phong cung kính mở miệng, thủ hạ Lục, Trương, Hoàng ba người đều ngẩn ra, sắc mặt có chút u uẩn. Tuy rằng tướng quân tin phục hoàng hậu nương nương, nhưng mà bọn họ còn chưa thấy qua thực lực của nàng, vì thế rất khó chấp nhận, một nữ tử nhỏ nhắn mềm mại như vậy lại có thể thống suất tam quân.

Thanh Dao cũng không để ý tới sắc mặt của bọn họ, chỉ gật đầu một cái, xoay người ngồi ở vị trí chủ tọa, An Định Phong ngồi ở ghế đầu tiên bên trái, Ngân Hiên ngồi ở ghế đầu tiên bên phải, mọi người đều theo địa vị mà ngồi xuống. Tiểu Ngư nhi, Mạc Sầu, Băng Tiêu đều đứng sau lưng nàng.

Bầu không khí trong đại sảnh tràn ngập áp lực.

An Định Phong ngẩng đầu quét mắt liếc qua chỗ trống bên người Lục Chiến Vân trầm giọng mở miệng: “Người đâu?”

“Lập tức tới ngay.”

Lục Chiến Vân mặc dù bất mãn với hoàng hậu, nhưng đối với An Định Phong lại rất cung kính, vội đứng lên đáp lời.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một binh sĩ từ ngoài chạy vào, rất nhanh mở miệng: “Bẩm An tướng quân, phó tướng và tham tướng các doanh đều tới.”

“Được, để bọn họ vào.”

An Định Phong vừa mở miệng, binh sĩ kia lui ra ngoài, mấy đạo thân ảnh rất nhanh liền theo vào, mọi người ngẩng đầu lên quét mắt một vòng, thần sắc đều có chút không ổn, thậm chí có người nhìn thấy Thanh Dao ở vị trí đầu não mà An tướng quân lại ngồi ở dưới thì ánh mắt đã lưu chuyển, ẩn chứa tức giận, chỉ là ngại thân phận Thanh Dao mà chưa phát tác ngay, chỉ để trong bụng.

Chiến tranh là chuyện của nam nhân, nữ nhân này nên về nhà ôm con, chạy tới đây làm gì. Thật không biết hoàng thượng nghĩ như thế nào, cứ thế mà hò

đồ theo nữ nhân này. Hơn nữa đây là binh doanh trọng địa mà lại mang theo tiểu hài tử, quá đáng hơn, còn có cả súc vật.

“Tham kiến An tướng quân.”

Các phó tướng đồng thanh hô, An Định Phong phất phất tay, đứng lên, dẫn kiến các vị phó tướng: “Vị này là hoàng hậu nương nương của Huyền Nguyệt.”

“Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương.” Thanh âm hữu khí vô lực, đối với chuyện đánh Đan Phượng quốc lần này, chư tướng đều không có một chút hứng thú nào. Bởi vì mười vạn binh mã đi đánh một đại quốc, bọn họ không biết có bao nhiêu cái mạng, hiện tại người cầm đầu lại là một nữ nhân. Nếu thật sự phải đánh cũng nên là An tướng quân thống lĩnh, nếu không bọn họ thật là vô phương tín nhiệm.

Thanh Dao bình tĩnh suy ngẫm, càng nghĩ càng không yên lòng, trạng thái hữu khí vô lực, hết sức lơ đãng, muôn chuyển biến cách nhau của mấy người này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Kế tiếp là nàng phải va chạm với bọn họ, khóc mồi khẽ nhέch, phủ một tầng máu tanh.

“Ngồi xuống đi.”

Người trong phòng khách đồng loạt phân làm hai hàng ngồi xuống, tổng binh, phó tướng, tham tướng các của các doanh, nhân số đông đảo, liếc mắt nhìn lại một lần, khoảng hơn hai mươi người, ngoại trừ An Định Phong, không ai tin tưởng năng lực của nàng.

Thanh Dao cũng không để ý những người đó, đem ánh nhìn chuyển qua An Định Phong, chậm rãi mở miệng: “An tướng quân, mười vạn binh mã điều đến chưa?”

“Dạ, nương nương, đã điều động đủ.”

An Định Phong đứng lên đáp lời, quay đầu nhìn đám phó tướng phía sau: “Thủ hạ Lục Chiến Vân hai vạn, thủ hạ Trương Chiểu Trạch ba vạn, thủ hạ Hoàng Mộc Dương ba vạn, thủ hạ của ta hai vạn, tổng cộng vừa đủ mười vạn. Toàn bộ giao cho nương nương điều hành.”

Chương 126.4

Lục, Trương, Hoàng ba người theo lời đứng lên, chính là ba người lúc nãy theo An Định Phong ra thành nghênh đón các nàng. Những người này đều là người do An Định Phong tự mình dạy dỗ, đều là thanh niên trai tráng, tuổi trẻ khí thịnh, đối với chuyện hoàng hậu năm giữ án soái, rất không vừa ý, vẻ mặt rất tệ nhạt. Mà những phó tướng không được nhắc tới, trong con người lại tỏa ra ánh sáng, có nét cười trên nỗi đau của người khác, đều nhìn thẳng về phía hoàng hậu.

Thanh Dao không biểu thị thái độ gì, cũng không mở miệng tranh cãi như người ta tưởng tượng, chỉ là nhàn nhạt nói: “Ngày mai mười vạn binh mã tập hợp ở trường diễn tập.”

Nói xong quay đầu nhìn An Định Phong: “Lui xuống trước đi. Hôm nay ta hơi mệt, nghỉ ngơi một chút, ngày mai bắt đầu chỉnh đốn, nếu như không hợp mắt, ta cũng sẽ không nói bất cứ loại tình cảm gì.”

Lời nói này lộ ra vẻ thị huyết quý dị, rất nhiều người bị dọa nhảy dựng, chăm chú nhìn sang, thấy vẻ mặt hoàng hậu vẫn ôn hòa như cũ, những người đó thở ra một hơi, coi tất cả chỉ như lời nói đùa lơ đãng.

Nghĩ đến lý do hoàng hậu bảo tan họp, rất nhiều người bất mãn trong lòng, cũng chỉ là ngồi mấy ngày xe ngựa thôi mà. Lại mệt đến như vậy, xem ra đúng là đàn bà, người như vậy có thể mang binh đánh giặc sao?

Sau đó, đoàn người của Thanh Dao được an trí ở một tiểu viện riêng biệt, phong cảnh trong viện không tệ, có được mấy gian phòng. Mọi người chia nhau ra ở. Thanh Dao và Mạc Sầu một gian, Tiểu Ngư nhi và Băng Tiêu một gian ngay sát phòng Thanh Dao. Ngân Hiên và thủ hạ của hắn ở hơi xa các nàng một chút.

Lúc này, trong phòng khách nhỏ truyền đến tiếng thét phẫn nộ chói tai. Tiểu Ngư nhi đang không kìm được tức giận, đậm chán: “Nương, những kẻ kia quá khinh người, ngươi có nhìn thấy không? Một bộ dạng coi thường nữ nhân, bọn họ lợi hại lắm sao, dám coi thường người khác, nương, lúc đó nếu không phải hết sức nhịn xuống, ta thật muốn nhảy ra mắng bọn họ một hồi. Bọn họ là đồ vong ân phụ nghĩa, không có nữ nhân, bọn họ từ đâu mà ra? Là từ đá nứt ra hay từ trên trời rớt xuống? Böyle giờ lại đi coi thường nữ nhân, hơn nữa bọn họ biết ngươi là ai không? Là một tham mưu trưởng, không phải mèo chó bậy bạ mà!”

Tiểu Ngư nhi thật sự bị chọc tức, ngay cả thân phận kiếp trước của Thanh

Dao cũng nói ra. Một lời vừa ra khỏi miệng, làm hại Mạc Sâu và Băng Tiêu muốn nổ tung đầu óc, ‘tham mưu trưởng’ là cái gì vây trời?

Thanh Dao lạnh lẽo thản nhiên, trên mặt như có điều suy nghĩ, căn bản không để ý đến Tiểu Ngư nhi.

Phản ứng của những người này nàng đã sớm dự liệu được, cho tới nay đều là nam giới ra chiến trường, hiện tại nàng lại mạo muội xuất hiện, làm rối loạn thế giới của bọn họ, người ta có thể không phản ứng sao? Nhưng mà nàng không giận những người đó, lúc này vẫn nên định ra phuong án, mau chóng bắt đầu thao luyện, động tĩnh của các nàng ở đây, chỉ sợ rất nhanh sẽ truyền đến tai những quốc gia khác, những người đó cũng không phải là ngốc, không có khả năng không đề phòng.

Vì thế phải càng nhanh càng tốt, tránh đêm dài lầm mộng.

Thanh Dao đang nghĩ ngợi, thì từ ngoài phòng khách đi vào một người, là Ngân Hiên, vừa nhìn thấy hắn, Thanh Dao liền phất tay bảo Tiểu Ngư nhi và Băng Tiêu lui xuống.

“Các ngươi đi xuống trước đi. Ta có chuyện muốn nói cùng Ngân Hiên.”

“Dạ, nương nương.” Mọi người lui xuống, Băng Tiêu đi sau cùng liếc nhìn hoàng thượng một cái, không biết chủ tử có quen bị người ta ‘lo’ như vậy không, một người luôn cao cao tại thượng đi đến nơi này lại bị hạ thấp đến như vậy. Nếu những người đó biết được người đứng trước mặt là hoàng thượng, e là sẽ sợ tới té ra quần.

Trong phòng khách chỉ còn có Ngân Hiên và Thanh Dao hai người.

“Ta còn đang định cho người đi gọi ngươi.” Thanh Dao lên tiếng, vẫy vẫy tay gọi Ngân Hiên lại gần, hai người ngồi chung một bàn.

“Việc gì?”

Trong lời nói của Ngân Hiên có ẩn chứa tức giận, vừa nghĩ tới chuyện những người đó không để Thanh Dao vào mắt, liền muốn nổi trận lôi đình. Thật ngu ngốc, có mắt như mù, đừng nói chi tới bọn họ, ngay cả Huyền đế hắn còn phải kính nể nàng, bằng không thì làm sao có thể để nàng nắm giữ soái áan? Hắn cũng đâu phải thứ ngây ngô gì, mang mười vạn binh mã ra đùa.

“Ta muốn thương lượng với ngươi một chút về chuyện huấn luyện binh mã ngày mai.”

“Ngươi nói đi.” Ngân Hiên nhìn đôi mắt trong trẻo của nàng, biết nàng nhất định đã có kế hoạch rồi, cũng muốn nghe xem thử nàng làm sao chuẩn bị, hẵn tin năng lực của An Định Phong, nhưng mà Thanh Dao còn muốn làm đám binh mã đó cường tráng thêm một ít, chính là chuyện tốt, hẵn hà tất phải ngăn cản.

“Huấn luyện ngày mai, ta muốn điều ra một ít người trong mười vạn binh mã, ít nhất phải một nghìn người, tập trung huấn luyện khả năng bơi lội cho họ, nghe lệnh thuyền chuyên.”

Ngân Hiên nhíu mày, con ngươi lóe ra hừng thú, nàng không phải là muốn...?

“Ngươi đang nghĩ tới người của Vạn Hạc quốc rất có khả năng thừa dịp chúng ta mang quân chinh phạt Đan Phượng quốc, sẽ cùng Nguyệt Nhuống quốc hợp tác, xâm phạm biên cương chúng ta, đúng không?”

Phía Bắc Huyền Nguyệt quốc chính là Nguyệt Nhuống quốc, mà Vạn Hạc quốc lại ở phía tây Nguyệt Nhuống quốc, ngay gần Đan Phượng quốc, nếu như Huyền Nguyệt mượn đường Hoàng Viễn quốc đánh Đan Phượng, thì Thượng Quan Hạo kia nhất định cũng sẽ động thủ học theo, mượn đường Nguyệt Nhuống quốc mà đi, tấn công Huyền Nguyệt.

“Hoàng thượng cũng nghĩ đến rồi.” Trong con ngươi Thanh Dao hiện lên pháo hoa, đáy lòng không khỏi kính nể hoàng thượng vài phần. Nàng vừa mở miệng, thì hẵn đã nghĩ tới từ lâu rồi, có thể nói hai người bọn họ trí lực tương đương, nếu bắt tay liên thủ nhất định có thể đánh bại Đan Phượng quốc.

“Ừ, ta đã sớm phái người giữ nghiêm biên cương phía bắc, không cho Thượng Quan Hạo đưa người qua sông.”

Biên quan phía Bắc của Huyền Nguyệt có một con sông Hoàng Hà, rộng mấy trăm trượng, nhìn không thấy bờ bên kia, ngoại trừ ngồi thuyền, căn bản không có khả năng qua được, bởi vậy Thanh Dao mới nghĩ tới chuyện huấn luyện một đội thủy binh, chỉ cần những người này ẩn xuống dưới nước, thuyền có nhiều hơn cũng chỉ có thể chịu trận phản công, Thượng Quan Hạo kia đừng hòng thành công.

“Như vậy mặc dù tốt, nhưng có phương pháp ít tốn sức hơn, huấn luyện một nghìn tay bơi lội, lén vào trong nước, chỉ cần thuyền bọn họ tới gần thì lặn xuống đáy thuyền mà đục lỗ, như vậy bọn họ muốn tiến cũng không tiến được nữa, roi xuống nước sẽ không phải là đối thủ của chúng ta, như vậy khỏi phải điều động binh lực đối phó họ, tức là sẽ bớt việc. Vào mùa đông, nước đóng băng, bọn họ nhất định sẽ đi theo mặt băng mà đến, chúng ta chỉ cần một nghìn cung tiễn thủ bắn chết địch nhân là đủ. Loại tên phát nổ này, chỉ cần bắn ra một phát sẽ không chỉ giết chết một người, có đôi khi còn nổ tung lên, sát thương hai ba mạng, như vậy Thượng Quan Hạo còn dám qua đây sao?”

Thanh Dao con ngươi u ám, đáy lòng Ngân Hiên lại thở dài. Nữ nhân này thật sự lợi hại.

“Làm theo lời Dao nhi đi.”

“Ừ.” Thanh Dao gật đầu, ngáp một cái, nàng đúng là có hơi mệt: “Hoàng thượng, đi nghỉ một chút đi. Mai gặp.”

“Ừ, ngươi cũng nghỉ đi.” Trong con mắt Ngân Hiên toàn là sủng nịch, khẽ gật đầu, ý bảo nàng đi nghỉ, còn mình thì theo nàng ra ngoài, bên ngoài vang lên thanh âm của Mạc Sâu: “Chủ tử có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Ừ, về phòng ngủ một chút đi.”

Cước bộ hai người xa dần thì hai người thủ hạ cũng từ ngoài cửa đi vào, cung kính nhìn Ngân Hiên: “Chủ tử, người có muốn nghỉ ngơi không?”

“Ừ, về thôi.” Ngân Hiên lười nhác đứng dậy, thần thái hệt như một con mèo lười. Kỳ thực có nhiều lúc hắn nguyện ý làm một người trong giang hồ, một hiệp khách, như vậy có thể khoái lạc tự tại hơn.

Chương 126.5

Hôm nay, hắn vốn đang lo lắng Dao nhi bất mãn, muốn tới trấn an nàng, không ngờ là hắn đã suy nghĩ nhiều, nha đầu kia rất thoải mái, còn an bài chu đáo chặt chẽ như vậy, một mặt chuẩn bị tiến công Đan Phượng, mặt kia còn lo đến việc không chế địch nhân ám toán. Nghĩ đến quan điểm độc đáo mới mẻ của nàng, Ngân Hiên trên mặt lộ ra tiếu ý, tâm tình rõ ràng rất vui vẻ.

Giữa trưa ngày thứ hai, bởi vì đang đầu hè, mặt trời cực kỳ nóng bỏng, soi sáng khói giáp mọi người. Phía sau Nguyệt Nha quan có một vùng núi bằng phẳng, đây là nơi các tướng sĩ thường xuyên luyện tập. Lúc này cát bụi tung bay, Thanh Dao một thân giáp bắc dẫn vài người phi ngựa tới, phía sau bụi bay mịt mù, theo sát nàng là Băng Tiêu và Mạc Sâu, còn có Tiêu Ngư nhi, nàng ta mang vẻ mặt hưng phấn ngồi trước Băng Tiêu, quét mắt nhìn xung quanh.

Trên vùng núi trống trải, mười vạn binh mã đã đến phân nửa, có người ngồi trên lưng ngựa, lôi kéo dây cương, đánh con ngựa một quyền làm nó hí lên những tiếng kêu ồn ã.

Chim chóc trong rừng bị chấn động bay tán loạn. Một ít binh mã khác thì lai ngoái ở bìa rừng, thỉnh thoảng trêu đùa. Trong đó còn nghe được mấy thanh âm như đang châm chọc việc nữ nhi ra chiến trường.

Thanh Dao ngẩng cao đầu, thần thái cuồng vọng bẽ nghẽ, nhìn thái độ lười nhác của những người này, cũng không tức giận, gương mặt ẩn sau tấm lụa mỏng không nhìn rõ, chỉ thấy một đôi mắt băng giá chợt lóe lên rồi biến mất, khéo môi khẽ nhéch, tay nhấc lên một cái, lấy hoàng vĩ cầm ở sau lưng ra.

Hiện tại, đàn của nàng và hồn của nàng đều đã hòa vào làm một.

Mạc Sâu và Băng Tiêu nhìn động tĩnh của chủ tử, sớm đã buông bỏ tâm tình, nhu hòa nhìn nàng.

Gió nhẹ thổi qua tấm khăn che mặt, phiêu dật ôn nhu, hoàng vĩ cầm kia tùy ý đặt trên lưng ngựa, ngón tay ngà ngọc khẽ rung lên, một chuỗi âm phù dỗ nghe vang ra, như núi cao nước sâu, đám người ngựa nhốn nháo khi nãy thoáng cái đã an tĩnh trở lại.

Bất kể là binh lính đang làm gì cũng đều bị hấp dẫn, quay lại nhìn nàng.

Đàn nghe như nước, du dương êm tai, đưa người vào núi xanh mây trắng, mưa thuận gió hòa. Đột nhiên tiếng đàn cao, đâm thẳng lên chín tầng trời, như vạn mã cuồn cuộn, chói tai vô cùng, đi vào trong tim người nghe, tất cả đều cảm thấy hoảng hốt, bất an, người người đều đổ mồ hôi lạnh, hít thở không thông, lúc này đã bắt đầu có binh sĩ ngã từ trên ngựa xuống, lăn lộn trên mặt đất, càng lúc càng có nhiều người vật vã.

Trong nhất thời, giữa rừng núi, thiên địa biến sắc, mọi người đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Xa xa, tiếng vó ngựa vang tới như sóng triều, bụi bặm mù sương, cẩn bản không thấy rõ bóng người, một người cầm đầu đi tới bằng tốc độ nhanh nhất, dẫn theo hai vạn binh mã, cao giọng kêu: “Nương nương, xin bỏ qua cho bọn họ một lần.”

Tiếng của An Định Phong như sét nổ giữa trời quang truyền vào trong tai đám binh sĩ, bọn họ gắng gượng quỳ cả xuống, cầu khẩn:

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng.”

Thanh Dao xoay người thu đàm lại. Non xanh nước biếc, thiên địa một mảnh ôn hòa, ánh mặt trời nóng rát, xuyên thấu cành lá, chiếu lên thân mỗi người, chỉ thấy đám binh sĩ kia, vẻ mặt chật vật khổ sở, tóc bết mồ hôi, y phục dính đầy bụi bặm.

Thanh Dao lập tức quét mắt qua, quanh thân sát khí, trong ánh mặt trời bao phủ, những người đó rốt cuộc đã lĩnh giáo sự lợi hại của nữ nhân này.

Nàng là có chuẩn bị mà đến, trong nháy mắt dắt bọn họ đã dạo một vòng quanh cửa sinh tử. Nếu không phải bọn họ còn chỗ hữu dụng, e là mạng đã sớm không còn.

Nghĩ đến đây, mọi người đều kinh tâm động phách, không dám xem thường hoàng hậu nương nương này nữa, Mộc Thanh Dao lạnh lùng đảo qua, thanh âm trầm mị vang lên: “Lục Chiến Vân.”

Lục Chiến Vân không dám chần chờ, lập tức mở miệng: “Có thuộc hạ.”

“Dẫn đám người của ngươi đến bãi đất trống phía tây quỳ hai canh giờ.”

“Cái gì?” Bên dưới có rất nhiều người kêu lên, nhưng mà vừa nghĩ đến sự tàn nhẫn ban nãy của nữ nhân này, lập tức ngậm miệng không nói, ngay cả phó tướng Lục Chiến Vân cũng không dám nhiều lời, cung kính lĩnh mệnh: “Da, nương nương.”

Lục Chiến Vân đứng dậy, dẫn đám người của hắn qua một bên, một đám người đông nghịt quỳ ở bìa rừng.

Thanh Dao xử trí Lục Chiến Vân xong, ngẩng đầu nhìn lướt qua, ở đây ngoại trừ đại tướng quân An Định Phong cùng hai vạn binh mã dưới tay, tựa hồ

còn thiếu một đám người, kiểm lại một lần, phát hiện thiếu người của Hoàng Mộc Dương, sắc mặt trở nên âm ngao, xem ra nam nhân này thật kiêu ngạo. Hôm nay nêu nàng không xử trí hắn, nàng không phải Mộc Thanh Dao.

Giữa núi rừng, một điểm tiếng vang cũng không có, yên tĩnh không tiếng động, mọi người không dám nhiều lời, vừa trải qua một vòng sinh tử, làm gì còn ai có gan dám làm loạn.

Lần thứ hai có tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa, Hoàng Mộc Dương dẫn lính của hắn đến, chỉ là hắn đã đến chậm, nếu đây là trên đường hành quân, chậm trễ như vậy đã có thể luận tội tử hình.

Hoàng Mộc Dương dẫn đầu gương mǎu chạy tới chỉ thấy mọi người có mặt đều yên tĩnh, phó tướng Lục Chiến Vân dẫn một đám người quỳ ở xa. Hoàng Mộc Dương kỳ quái nhíu mày, tối hôm qua bọn họ đã thương nghị xong xuôi, nhất định phải thị uy với hoàng hậu nương nương, làm cho nàng biết khó mà lui, cho dù có muốn thông nhất bảy nước thì cũng là chuyện của nam nhân, hơn nữa vị trí người cầm đầu bọn hắn chỉ có thể là An tướng quân, làm sao có thể để một nữ nhân nắm giữ án soái chứ, chỉ là bây giờ đang xảy ra tình huống gì vậy?

Hoàng Mộc Dương trùng mắt nhìn, còn chưa kịp mở miệng.

Mã tiên (là cái roi ngựa áy) trong tay Thanh Dao vung lên như giao long hiện thân, mang theo sát khí sắc bén, Hoàng Mộc Dương còn chưa kịp phản ứng, mã tiên kia đã quần lấy hắn. Cổ tay Mộc Thanh Dao rung lên, Hoàng Mộc Dương cả người đã bị ném xuống ngựa, Thanh Dao xoay mình trầm giọng:

“Bắt.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Mạc Sầu và Băng Tiêu thân mình khẽ động, hai thanh bảo kiếm mang theo hàn khí, gác trên cổ Hoàng Mộc Dương. Hắn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, kinh hãi mở miệng:

“Nương nương, đây là ý gì?”

“Có ý gì?” Thanh Dao hờ lạnh một tiếng, tư thế cuồng ngạo bẽ nghẽ, đông lạnh Hoàng Mộc Dương, thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Hoàng Mộc Dương, một phó tướng nho nhỏ lại dám cuồng vọng như vậy.

Tâm tư nho nhỏ của ngươi cho là bản soái không biết sao. Hôm nay trói ngươi lại, ngày mai sẽ có người thay thế vị trí của ngươi trở thành thủ hạ trung thành tận tâm của bản soái, ngươi tin hay không?”

Q.4 - Chương 127: Thủ Chiến Đại Tiệp

Lời nói của Hoàng hậu nương nương tuy rằng nhẹ, nhưng lại giống như tiếng trống, nện vào lòng của mười vạn quân lính, ngay cả Hoàng Mộc Dương nội tâm cũng run lên, hắn cảm giác được sự tình đã lớn chuyện, chỉ sợ nữ tử trước mặt không phải dễ bị lừa bịp như vậy, hơn nữa Lục Chiến Vân vì sao quỳ gối bên dưới, sợ rằng hắn ta đang bị phạt, nghĩ thế nên Hoàng Mộc Dương nào dám nói thêm câu nào nữa.

An Định Phong nhìn thấy cục diện bế tắc lúc này, hơn nữa Hoàng Mộc Dương là do mình mang theo đại quân, nên lập tức không dám khinh thường, cung kính quỳ xuống đất.

“Lão thần nguyện ý thay hắn bị phạt, cầu hoàng hậu nương nương bỏ qua cho hắn một lần.”

“An tướng quân” Thanh Dao nhẹ cau mày một chút, quét mắt một vòng, nhìn thấy rất nhiều người thần sắc bất an, tựa hồ đã bị sự thiết huyết thẳng tay của nàng dọa cho kinh hách, mà ý tứ muốn biểu đạt của nàng cũng thể hiện rồi, không cần thiết giết Hoàng Mộc Dương, làm giá lạnh đi lòng của mười vạn người này, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ánh mắt nàng đột nhiên tối sầm lại, chậm rãi mở miệng.

“Người đến, đem Hoàng Mộc Dương kéo xuống đánh ba mươi quân côn.”

“Dạ” lúc này không cần Thanh Dao nhiều lời, liền có binh sĩ vọt tới, lôi kéo Hoàng Mộc Dương đi ra phía sau.

Thanh Dao xoay người xuống ngựa, đưa tay nâng dậy An Định Phong, kính trọng mở miệng: “An tướng quân, xin đứng lên, bản thân Hoàng Mộc Dương không tuân thủ quân kỷ, luận tội đáng chết, hôm nay nếu An tướng quân đã cầu tình, bản soái tạm tha cho hắn một lần, ngày sau nếu như có người tái phạm, tuyệt đối không khinh tha.”

Lời này nàng nói cho An Định Phong nghe, cũng là nói cho mười vạn binh sĩ kia nghe, để không sẽ còn có tâm lý được vị tha nữa, mặc dù An đại tướng quân có cầu tình, cũng chỉ được một lần này .

An Định Phong không giận ngược lại còn cao hứng, điều này nói rõ hoàng hậu nương nương trị quân so với hắn còn muôn nghiêm cẩn hơn, người như vậy xác thực so với hắn có thể đảm nhiệm được chức binh mã đại nguyên soái, bởi vì những người này là hắn mang đi, có đôi khi, hắn khó tránh khỏi mềm lòng.

“Dạ, nương nương.”

An Định Phong lĩnh mệnh đứng dậy, Thanh Dao đứng thăng người nhìn ba vạn binh sĩ thủ hạ của Hoàng Mộc Dương, những người này vừa bị tình trạng bất ngờ phát sinh dọa cho sợ, lúc này những kẻ ngồi ở trên ngựa, nhìn thấy hoàng hậu nương nương nhìn sang, đã sớm bị dọa phi thân xuống ngựa, úm úm quỳ đầy đất, ai cũng không dám nói thêm một câu nào, phó tướng của bọn họ đều bị trùng phạt, mấy người bọn họ làm sao mà tránh được.

Chẳng qua Thanh Dao cũng không làm khó dễ những người này, chậm rãi mở miệng: “Binh không nghiêm, tướng chi quá, chủ tử các ngươi đã bị phạt, các ngươi thì miễn đi, nhưng mỗi người phải chống đầy và hít đất một trăm lần cho ta”

Dưới ánh nắng thiêu đốt của mùa hạ, làm một trăm cái chống đầy – hít đất, mà còn không gọi là phạt, rất nhiều người đều mở mắt líu luối, không biết trong miệng nương nương chữ “phạt” còn đến cỡ nào nữa, mọi người chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên lưng chảy xuống, mấy người bọn họ vẫn nên xem như lấy thân chịu phạt mới là thỏa đáng đi.

Ai cũng không dám nói thêm một câu nào, nhanh chóng lĩnh mệnh đi qua một bên tập chống đầy – hít đất, Lục Chiến Vân nhìn thấy tình huống của bên này, trên gương mặt hồng đầy mồ hôi hiện lên nụ cười trên nỗi đau của người khác, xem ra bọn họ chịu phạt như vậy đã là nhẹ rồi.

Nên xử phạt thì chịu xử phạt, hơn nữa mọi người cũng biết trước mắt vị hoàng hậu nương nương này thủ đoạn tàn nhẫn, so với An tướng quân bọn hắn cũng không kém bao nhiêu, ngược lại còn muôn thị huyết hơn, hơn nữa nữ nhân này tuy cười tươi như hoa, bộ dạng vẫn đậm phong khinh, thật ra là một chủ tử giết người vô hình, nhìn thấy hình dạng này của nàng, mọi người không khỏi có chút ảo tưởng, có thể lần này tiến quân đánh Đan Phượng quốc sẽ là một kỳ tích.

Hơi nghiêng người, Thanh Dao cùng An Định Phong ngồi ở dưới một cây cổ

thụ rậm rạp, Tiếu Ngư nhi cùng Băng Tiếu đã thối lui ra xa xa, mà Ngân Hiên thì đang ngồi trên một tảng đá lớn ở cách bọn họ rất xa, nhắm mắt dưỡng thần, rất là thích ý, thấy cảnh binh lính bị phạt, và thảm cảnh ngày hôm nay người ta trãi qua, nhìn lại mình hắn thấy tự tại vô cùng.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, tập chống đẩy – hít đất tập chống đẩy – hít đất, quỳ a quỳ a, ai bảo bọn họ chọc giận nữ nhân kia làm chi, oán giận thì có oán giận, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ nữa điểm ra ngoài.

“An tướng quân, sẽ không đau lòng cho những người này chứ.”

Thanh Dao lành lạnh mở miệng, quét mắt hơi nhìn về phía An Định Phong, hắn đã nhiều lần liếc về phía những người đó.

An Định Phong không nghĩ tới tâm tư nương nương lại cẩn mật như vậy, ngay cả điểm ấy đều chạy không khỏi ánh mắt của nàng, hắn ha hả cười hai tiếng: “Thần?”

Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết làm sao mở miệng, An Định Phong xuất thân là võ tướng, trung thành và tận tâm, nên sẽ không biết quanh co đối trả, tâm địa gian xảo, đối với điểm này, Thanh Dao cũng đã nhìn thấu, nên nàng giơ tay lên, nhàn nhạt mở miệng.

“An tướng quân, bản soái sở dĩ đối với bọn họ nghiêm khắc, cũng không phải đơn thuần vì trùng phạt bọn họ, bởi vì lần này bắc thượng, tình thế rất nghiêm trọng, chỉ khi bọn họ chịu được những đòn đai mình không muốn, mới có thể kích phát tiềm năng ý chí của họ, như vậy phần thắng càng lớn hơn một chút, nếu như còn tính tình trẻ con giống như trước, thì không phải là yêu thương bọn họ, mà sẽ hại bọn họ.”

“Nương nương?”

An Định Phong giật mình, trước đây hắn thật sự không có nghĩ sâu đến như vậy, nương nương nói có tình có lí, nghiêm cẩn mới là tốt, ngày thường hắn và bọn họ cùng ở chung một chỗ, nên sinh ra cảm tình mà như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

“Được rồi, chúng ta nên kế tiếp thương nghị một chút, làm sao huấn luyện những binh lính này đi.”

Thanh Dao không hề muộn lẩn quẩn mãi trong chuyện trùng phạt này, mà

hiện tại nên vì những người này, lập ra một kế hoạch tập luyện, An Định Phong vừa nghe lời của nàng, liền biết hoàng hậu nương nương nhất định đã có kiến nghị tốt, lập tức trầm giọng mở miệng:

“Nương nương, đã có kế hoạch gì.”

Thanh Dao hướng phía sau kêu một tiếng: “Mạc Sầu.”

Mạc Sầu đã đi tới, dâng bản kế hoạch đã chỉnh sửa tốt nhất nửa buổi tối của Thanh Dao lên.

An Định Phong nhận lấy, theo hàng đầu tiên nhìn đến cuối cùng, hắn chỉ biết mục trừng khẩu ngốc, kế hoạch này thực sự là quá trâu bò đi, căn bản không có đem người ra thao luyện, mà là huấn luyện hà khắc, điều này có thể làm được không? mi tâm của hắn hiện lên vẻ sâu lo: “Nương nương, này?”

“An tướng quân lại yêu thương bọn họ, phải biết rằng người cứ như vậy cuối cùng sẽ hại bọn họ thôi.”

Thanh Dao lời vừa nói ra, An Định Phong không tiện nói thêm cái gì, chỉ chậm rãi thở một hơi, từ từ mở miệng: “Nương nương, có thể điều chỉnh bớt một chút cho mọi người hay không ?”

“Không được.”

Mộc Thanh Dao lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nàng không cho là những quân sĩ này sẽ chịu không nổi huấn luyện, lúc trước cái kế hoạch này nàng dùng trên thân thể của tiểu khát cái, cũng không có chuyện không thể thực hiện được, ngày cà dùng ở Phượng Thần cung cũng không ai nói không thể thực hiện được, hiện tại tới quân doanh trọng địa mà không thể thực hiện được sao, ánh mắt nàng đột nhiên u ám xuống, mà An Định Phong vừa nhìn thấy nương nương uất giận, cũng không dám nói thêm cái gì.

“Mạc Sầu, người đem kế hoạch này đọc một lần, nhìn xem có vấn đề gì.”

Thanh Dao thanh âm tuy rằng không phải rất lớn, thế nhưng trên đất bằng trống trải, rất nhiều người đều nghe được rõ ràng, không biết hoàng hậu nương nương vì chuyện gì mà cùng An tướng quân tranh chấp, nên càng vểnh tai ra nghe, lúc này Mạc Sầu cung kính lên tiếng trả lời, cũng không cần nhận lại mảnh giấy kia, thanh âm lành lạnh băng hàn liền vang lên.

“Mỗi ngày bắt đầu giờ mèo là huấn luyện, bài tập thứ nhất mang theo vật nặng để chạy bộ, lúc mới bắt đầu mang theo hai mươi cân, mỗi ngày chạy hai nghìn thước, nhất định phải ở trong thời gian quy định mà hoàn thành, bằng không phải chạy thêm hai nghìn thước nữa, bài tập thứ hai, tập ba mươi cái nằm gập người về phía trước, một trăm lần chống đẩy – hít đất, một trăm lần ngồi nhảy cốc, bắt đầu buổi trưa, ở dưới ánh mặt trời đứng nghiêm một canh giờ, sau đó huấn luyện đánh nhau, tối buỗi tối, cắm trại ở ngoài để nghỉ ngơi, kể từ hôm nay, mười vạn binh mã này, nhất định phải ngủ đêm ở dã ngoại.”

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, xa xa binh lính nghe được liền ồ lên một mảnh, nghị luận sôi nổi, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua kế hoạch huấn luyện nghiêm khắc như vậy, như thế còn có thể giữ được mạng sao?

Thanh Dao chậm rãi đứng dậy, đứng thẳng, mười vạn binh sĩ, lập tức không có lên tiếng nữa, cũng không dám nói nhiều thêm một câu, Thanh Dao bước đi thong thả đến chỗ cao, gió thổi bay lên lụa mỏng của nàng, giáp trụ ngân sắc sáng quắc phản chiếu ánh nắng, chói mắt không gì sánh được, cả người nàng như phủ một tầng kim quang, tựa như thiên ngoại thần tiên, rất nhiều người đều thấy rất đẹp mắt, lúc này tiếng nói nàng lạnh lanh vang lên.

“Lần này bắc thượng, rất nhiều người cũng biết chúng ta là lấy mười vạn binh mã xâm chiếm người ta, vì thế chúng ta phải đem mười vạn binh mã huấn luyện thành năng lực của hai mươi vạn, ba mươi vạn, như vậy mới có thể nhất cử đại thắng, rất nhiều người sẽ nói, nếu đánh không lại, thì không cần đánh nữa, tình thế lúc này mặc dù người không đánh, cũng sẽ có người đánh, thiên hạ từ xưa đến nay phân rồi tất hợp, hợp rồi tất phân, đây là một định luật, chẳng lẽ các ngươi muốn bị bó chân trong phạm vi nhỏ hẹp, chờ người khác tới đánh ta sao, đến lúc đó, người còn có năng lực phản kích sao?”

Thanh Dao nói xong, ngừng một lát, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn, trong mắt hiện lên kích động, nhiệt tình bốc cháy lên.

“Hiện tại huấn luyện nghiêm cẩn là muốn cho các ngươi giảm thiểu thương vong không cần thiết, nhà ai mà không có huynh đệ tỷ muội, ở trong mắt bản soái, các ngươi chính là huynh đệ tỷ muội của bản soái, chúng ta cùng nhau bắc thượng, tựa như người một nhà, không ai hi vọng các ngươi đi chịu chết, hoặc là chết ở trong tay của địch nhân, vì thế bản soái hi vọng các ngươi chăm chú nghiêm túc huấn luyện, vì thân nhân của mình. Ở trong những ngày gian khổ của chiến tranh, nhất định có người sẽ hi sinh, sẽ có người sẽ

trổ hết tài năng, tương lai danh tiếng được viết vào xanh sữ, về phần muốn làm một anh hùng cái thế lưu danh thanh sữ, hay làm một người hy sinh với tương lai ám đạm không ánh sáng, đều phải do các ngươi hôm nay nỗ lực, bản soái đã nói hết lời cần nói, hi vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Dứt lời, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người đều thần tình kích động, ở trong loạn thế anh hùng thường xuất hiện, mà những người bọn họ mới có thể trở thành phó tướng, tướng quân, trở thành người bê trên, đây là sự mong mỏi trong lòng mỗi người, vì thế họ sẽ không cảm thấy khổ.

Xa xa, Hoàng Mộc Dương bị đánh xong đang được hai binh sĩ dùi, trên mặt cũng đồng dạng lóe lên nhiệt huyết, xem ra trận chiến này rốt cuộc thắng hay thua, còn chưa biết được, nhưng mỗi người bọn họ đối thời gian tới đều bốc lên ra sự hi vọng, một trận này nếu như thắng, tất cả mọi người ở đây đều trở thành anh hùng cái thế, bọn họ lấy mười vạn binh mã tiến công biên cảnh Trần Đường Quan của Đan Phượng quốc.

Lịch sử sẽ ghi chép lại trận chiến này.

Chương 127.2

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. An Định Phong đứng lên nhìn hết thảy, trên mặt đồng dạng cũng hiện lên hào quang, sải bước tiêu sai lên phía trên, hắn giơ tay lên bốn phía lập tức yên lặng lại, mọi người cùng nhau nhìn tướng quân, không biết hắn muốn nói cái gì?

“Tất cả mọi người đều nghe được, những ngày kế tiếp, nhiệm vụ huấn luyện rất gian khổ, nhưng chúng ta có lòng tin hoàn thành hay không?”

“Có.”

Tiếng hô hào hùng tận trời, tiếng kêu chǎng những ở đây, mà ở xa xa, Lục Chiến Vân phơi nắng đến vè mặt đỏ tươi cũng kêu lên, ngay cả người bị đánh là Hoàng Mộc Dương cũng kêu, một chút cũng không cảm thấy mình chịu đòn có cái gì không tốt, tương phản còn chứng tỏ hoàng hậu nương nương trị quân nghiêm cẩn, bọn họ thấy được nhiều hi vọng trong thời gian tới.

Kế tiếp, mười vạn binh mã bắt đầu cho giai đoạn huấn luyện nghiêm cẩn lãnh khốc .

Về phương diện khác, Thanh Dao ở trong quân doanh chọn ra một ngàn binh lính giỏi bơi lội, đồng dạng cũng tiến hành huấn luyện yêu cầu cao độ, một nghìn người ẩn vào trong nước, ít nhất phải lặn sâu năm thước, ở bên dưới có cột một sợi dây thắt sáu nút thắt, sau đó ở trong thời gian quy định đem sáu nút thắt cởi ra, đây là hạng mục huấn luyện đặc biệt khó khăn, lúc ban đầu, trong một nghìn người chỉ có hai người là tháo được hai nút thắt như vậy đã tốt lắm rồi, thế nhưng huấn luyện tiếp tục tiến hành, từ từ, càng ngày càng nhiều người có thể cởi ra nút thắt, cuối cùng cũng có người đột phá cởi hết sáu nút, rốt cuộc đã chính thức hoàn thành huấn luyện thủy quân, một nghìn người bọn họ, không chỉ huấn luyện kỹ năng trong nước, còn phải huấn luyện kỹ năng bắn tên, trên cao, dưới ngựa, tuy rằng không cầu bách phát bách trúng, thế nhưng cũng phải bách bộ xuyên dương.

Đám người của Thanh Dao cùng Ngân Hiên luôn túc trực ở quân doanh.

Huấn luyện bắt đầu từ tháng sáu, vẫn duy trì liên tục đến tháng chín, đúng ba tháng, đã làm cho rất nhiều người thoát thai hoán cốt, hoàn toàn không còn giống như lúc trước, mười vạn người này, bước đi như bay, thân hình nhẹ nhàng, ban ngày ở dưới mặt trời chói chang, ban đêm ngủ ở dã ngoại, phảng phất như chỗ không người, thân thể cường tráng, chưa bao giờ sinh bệnh.

Cảnh này khiến cho bọn người ở nơi đóng doanh chưa bị chọn, lúc ban đầu còn thấy may mắn đến cuối cùng thì ngưỡng mộ, vì những biến hóa xảy ra long trời lở đất này.

Những động tĩnh ở Nguyệt Nha quan, từ lâu đã truyền đến khắp các quốc gia.

Mỗi quốc gia đều bắt tay vào phòng bị, chẳng qua gần Nguyệt Nha quan chính là Hoàng Viên quốc, mà tân hoàng của Hoàng Viên quốc cùng Huyền Nguyệt hoàng hậu có giao hảo, chuyện này tất cả mọi người đều biết, tân hoàng đăng cơ được chính là do nữ nhân Mộc Thanh Dao này ở phía sau thao tác, hẵn mới có thể đăng vị như ý nguyện.

Như vậy lần này các nàng nhất định mượn đường của Hoàng Viên quốc để đi, mà biên cảnh Hoàng Viên quốc giáp ranh với Thanh La quốc cùng Đan Phượng quốc, hai nhà này là cảnh giới nhiều nhất, luôn mật thiết chú ý nhất cử nhất động tại Nguyệt Nha quan.

Tháng chín đầu thu.

Gió thu se lạnh, bao phủ toàn bộ Nguyệt Nha quan, một nghìn binh lính thủy chiến đã bị phái đi phương bắc của Huyền Nguyệt, mà chuyến đi này mười vạn binh mã của bọn họ, đã chờ xuất phát, chuẩn bị đi trước biên cảnh của Hoàng Viên quốc cùng Đan Phượng quốc, Trần Đường quan.

Ở trong chuyện này, Thanh Dao đã tỉ mỉ gửi thư cho Thẩm Ngọc, để hàn xuất ra năm vạn binh mã, Thẩm Ngọc đồng ý, binh mã của Thạch Thành biên cảnh đều do nàng thuyên chuyển, tổng binh Thạch Thành đã nhận được thánh chỉ của hoàng thượng, phối hợp với tất cả hành động của Huyền Nguyệt.

Ở đây mười vạn binh mã, năm nghìn người áp lloomberg sau đó là năm nghìn người áp giải vũ khí, những vũ khí này đã sớm đưa tới, Thanh Dao cũng đem các loại vũ khí thi phạm một lần, trong mười vạn binh sĩ này tất cả đều thao tác được vũ khí, có những vũ khí này cho bọn hắn thì không khác gì như hổ thêm cánh, uy lực không gì sánh được, chuyện này làm cho mười vạn binh mã càng tăng thêm lòng tin.

Một ngày, trời trong nắng ấm.

Mười vạn binh mã tập hợp, đồng loạt tụ ở trước cửa đại doanh.

Một hàng người uyển chuyển kéo thành hàng dài, nhìn không thấy đầu, đoàn người đông nghịt.

Thanh Dao lạnh lùng hô một tiếng: “Xuất phát.”

Mang đội quân đi đầu chính là Lục Chiến Vân, chạy trước, tiếng vó ngựa bắt đầu vang lên, mọi người lao tới tiền tuyến, bắc thượng Đan Phượng.

Bên trong doanh có rất nhiều binh tướng đưa tiễn, trong mắt đầy sương mù, mặc dù biết lần này không nhất thiết bại, thế nhưng lòng vẫn đang có một loại cảm giác bi tráng, lặng im bên trong, mỗi người vừa ước ao, lại lo lắng, thảng đến khi đội ngũ thật dài biến mất không thấy, một hơi thở mới chậm rãi thở ra.

Đám người An Định Phong cùng Thanh Dao còn có Ngân Hiên là những người đi phía sau cùng, nhìn đội ngũ một đường tiên về phía trước, An Định Phong quay đầu nghiên người nhìn về phía hoàng hậu nương nương ở trên cao, nàng giống như một đóa hoa ánh sáng, đập vào mắt làm kinh hồn người, mấy ngày nay ở chung, đã làm cho hắn đối với năng lực của nàng càng tin

phục.

Nữ nhân này so với nam tử không hề thua kém.

“An tướng quân, yên tâm đi, bản soái sẽ không để cho những người này uổng mạng, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi.”

“Dạ, nguyễn soái.”

An Định Phong cúi đầu, từ khoảnh khắc này về sau, hoàng hậu không còn là hoàng hậu, mà là bắc thượng nguyễn soái.

An Định Phong giục ngựa chạy về phía trước, phía sau, Thanh Dao không nhanh không chậm đi theo đội ngũ, Tiểu Ngu nhi ngồi ngay ngắn ở phía trước Băng Tiêu, hưng phấn kêu lên: “Nương, rốt cuộc chiến tranh rồi, thật tốt quá.” (TT: ặc bé thật là -_-)

Tiểu Bạch sói cùng tiểu hồ ly ở trong cái túi của bên hông ngựa cũng thò đầu ra, phối hợp thanh âm của nàng, kêu ô ô.

Thanh Dao không thèm để ý tới nàng, quay đầu nhìn phía Ngân Hiên, mấy ngày nay, hắn vẫn yên tĩnh bồi ở bên nàng, lảng lặng tựa như không tồn tại, thế nhưng khi nàng cần giúp đỡ thì luôn cho nàng sự giúp đỡ, an ủi.

“Ngân hiên, đi thôi.”

“Ân”, hai con tuấn mã tăng tốc cuồn cuộn, vượt lên đầu mà đi, phía sau Tiểu Ngu nhi kêu lên: “Nương, chờ ta một chút.”

Lúc này, nàng cũng không dám gọi phụ hoàng, băng không nương xác định chắc chắn sẽ cho nàng lập tức trở về.

Lúc mười vạn binh mã đi qua Hoàng Viên quốc, thì biên quan đã mở rộng ra, tự động cho đi, Thanh Dao vì phòng kinh động đến bách tính, đã theo quan đạo bên ngoài hành tẩu, đi đến Thạch Thành.

Hoàng Viên quốc vốn là một tiểu quốc, diện tích chiếm không lớn, bởi vậy, binh mã tiến lên mười lăm ngày, liền đến Thạch Thành giáp ranh với Đan Phượng quốc.

Tổng binh Thạch thành là một hán tử hơn năm mươi tuổi, khôi ngô cao to,

vừa nhìn đã biết xuất thân võ tướng, hắn gọi Lưu Văn Phong, dẫn theo phó tướng cùng tham tướng của Thạch Thành ra đón, trước cửa thành, tổng binh ôm quyền cung kính mở miệng: “Lưu Văn Phong phụng ý chỉ thánh thượng, tới trước đón tiếp Huyền Nguyệt nguyên soái.”

“Làm phiền.”

Thanh Dao lập tức ôm quyền, Lưu Văn Phong sợ run một chút, thánh thượng hạ chỉ, vẫn chưa nói người lính binh Huyền Nguyệt là một nữ tướng, điều này làm Lưu Văn Phong có một chút nghi hoặc, mâu quang mắt tự nhiên dời về phía Ngân Hiên ở bên cạnh Thanh Dao, hắn cho rằng Ngân Hiên mới là người cầm đầu.

“An...”

Lưu Văn Phong khôi phục thái độ bình thường, đây là chuyện nhà của người ta, có quan hệ gì với hắn đâu, bọn họ lần này chỉ là phối hợp hành động với người ta thôi, vì thế tất cả hành động đều là nghe lệnh hành sự.

Mười vạn binh mã vào thành.

Thạch thành biên cảnh cùng Nguyệt Nha quan biên cảnh có chút khác biệt, bên trong thành bách tính rất nhiều, lúc này họ chia làm hai hàng đứng ở hai bên đường phố, nhìn hết thấy trước mắt giống như đang xem náo nhiệt, hơn nữa bách tính đối với những người này có ý bất mãn, từ xưa khi chiến tranh kẻ chịu khổ đều là bách tính, bọn họ không hy vọng có chiến tranh, hơn nữa chiến tranh này còn phát sinh ở Thạch Thành cùng Trần Đường Quan, nhiều năm qua, bọn họ vẫn chung sống hoà bình, nếu những người này bị đánh bại, như vậy Đan Phượng quốc tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người của Thạch Thành, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ phải chịu khổ.

Thanh Dao cảm nhận được bách tính đầy địch ý, nhưng không có biện pháp giải thích.

Những bách tính này chỉ lo an nhàn trước mắt, nào biết đâu rằng trận chiến này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, đến lúc đó, nếu gặp một quân hoàng tàn bạo hung ác độc địa đánh chiếm, tất cả mọi người sẽ phải sống khổ không thể tả.

Chương 127.3

Lưu Văn Phong một đường đem bọn người của Thanh Dao nghênh đón về quan nha, nhưng Thanh Dao cự tuyệt, ôm quyền chật rã mở miệng.

“Lưu tổng binh có lòng, chúng ta ra khỏi thành để đóng quân, sẽ không cắm trại ở Thạch Thành.”

“Tại sao vậy?” Lưu Văn Phong có chút giật mình, nhưng nếu nguyên soái đã lên tiếng, hắn cũng không cố ép làm gì.

“Không muốn quấy nhiễu bách tính ở đây” Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt trở nên âm ngao sâu thẳm, nhưng vẫn chưa nói thêm cái gì.

Nhưng mà lời của nàng vừa nói xong, Lưu Văn Phong không cho là đúng, bởi vì bọn họ đến Thạch Thành, cũng đã quấy nhiễu người ở chỗ này và phá vỡ sự ôn hòa vốn có, sao còn gọi là không muốn quấy nhiễu nữa, bất quá hắn cũng không nói thêm cái gì, ôm quyền cung kính mở miệng.

“Tốt, như vậy Văn Phong tiễn nguyên soái ra khỏi thành”

Đại quân cuồn cuộn ra khỏi Thạch Thành, ở ngoài thành, cách năm mươi lý để đóng quân, đi tiếp thêm ba mươi lẻ nữa là biên cảnh Đan Phượng quốc, dưới ánh trăng sáng tỏ, xa xa gần gần có thể trông thấy trên thành lâu Trần Đường Quan, đang dựng thằng một ngọn cờ thật cao, ở trong gió đêm rêu rao động đưa.

Thanh Dao ra lệnh một tiếng: “Đóng trại, ngay tại chỗ này nghỉ ngơi.”

“Dạ, nguyên soái” Lục Chiến Vân cuối người lĩnh mệnh, chỉ huy mọi người đóng trại ngay tại chỗ, mươi mấy tòa doanh trướng rất nhanh được dựng lên, bốn phía sắp xếp bố phòng, tầng tầng binh tướng sĩ đứng gác, trên cột cờ cao to, nổi lên kỳ hiệu của Huyền Nguyệt, một con phượng hoàng giương cánh bay lên.

Trong doanh trướng chủ sói, Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở vị trí phía trên, Lưu Văn Phong đi đến, cung kính mở miệng: “Nguyên soái, Văn Phong đi trước về Thạch Thành, ngày mai lĩnh binh mã ra hiệp trợ nguyên soái.”

“Ân, làm phiền.”

Thanh Dao gật đầu, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Người đến, tiễn lưu tổng binh đi ra ngoài.”

Lập tức có tiểu binh chạy vào, ôm quyền với Lưu Văn Phong : “Lưu đại nhân mời”

Lưu Văn Phong vừa rời đi, thì Ngân Hiên cùng An Định Phong đều đi đến, An Định Phong đối với hành động suốt đêm ra khỏi thành đóng quân của nguyên soái có điều không hiểu, nhưng trong lòng Ngân Hiên thì đã hiểu rõ, Dao nihil tâm tư xác thực cẩn mật, sự lo lắng của nàng không thừa chút nào.

“Nguyên soái vì sao không ở lại Thạch Thành.”

Lúc này đây không cần Thanh Dao lên tiếng, thanh âm lãnh mị của Ngân Hiên đã vang lên: “An tướng quân, nguyên soái làm như thế, là sợ bên trong Thạch Thành có biến hóa, mười vạn binh mã cũng không phải là việc nhỏ, nếu như Lưu Văn Phong dở trò lừa gạt, chúng ta tức không phải tự tìm khổ sao.”

“Nhưng hoàng đế Hoàng Viên quốc không phải đã ra hàng thư rồi sao?”

An Định Phong quay đầu lại nhìn hơi nghiêng về phía Ngân Hiên, lần đầu tiên hắn nghe được nam nhân này nói chuyện, không chỉ người lãnh, ngay cả thanh âm cũng đều lãnh, nhìn hình dạng lãnh khốc cuồng vọng này, hắn không khỏi nhớ tới hoàng thượng xa ở kinh thành, tuy rằng Ngân Hiên cùng hoàng đế lớn lên không giống nhau, nhưng một cỗ khí phách cùng cuồng ngạo như vậy thật là có điểm giống, năng lực như thế nào lại bị hoàng hậu nương nương chiêu mộ được, thực sự có chút khó tin.

Lúc này Ngân Hiên cũng không lên tiếng, mà đi qua một bên ngồi, An Định Phong đối với hành động cuồng vọng của hắn có chút tức, ngẩng đầu lên nhìn lại thì phát hiện nguyên soái vẫn chưa sinh khí, ngược lại còn xem lời nói mới rồi của hắn là lời giải thích.

“Tân hoàng đế tuổi còn nhỏ, chỉ sợ trong triều có người không phục, nổi lên ác ý, vì thế vẫn nên cẩn thận chút cho thỏa đáng.”

An Định Phong ngẩn ra, nguyên lai là như vậy, xem ra vẫn là nguyên soái nghĩ chu đáo, hắn ôm quyền: “Nguyên soái lo lắng rất đúng.”

“Đêm không còn sớm, mấy ngày liên tiếp hành quân, xác thực đã mệt mỏi, An tướng quân lui xuống nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai chúng ta bắt đầu thương lượng xem do ai làm tiên phong.”

“Dạ” An Định Phong lĩnh mệnh đi xuống, trong doanh trướng, chỉ còn Thanh Dao cùng Ngân Hiên đang ngồi ngay ngắn, hai người quay đầu nhìn nhau, trong mắt đều là sự thân thiết, còn có lời thề đối phó Đan Phượng quốc nữa, Thanh Dao lên tiếng: “Ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Được” Ngân Hiên cũng đi xuống, doanh trướng của hắn ngay bên cạnh Thanh Dao, như vậy mới có lợi cho việc bảo hộ nàng, lần này hành quân, hắn không hy vọng nàng xảy ra một chút xíu chuyện ngoài ý muốn nào.

Doanh trướng an tĩnh lại, Mạc Sâu dẫn Tiểu Ngư nhi đi tới, phía sau còn có Băng Tiêu, hai người động thủ nhanh chóng phụ chủ tử trải thảm dài ra, hiện tại là đêm thu, ban đêm thật lạnh, còn đóng quân ở dã ngoại, tự nhiên phải đắp chăn nhiều một chút, để tránh khỏi bị cảm lạnh sinh bệnh.

“Chủ tử, được rồi, sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Mấy người các nàng ở cùng một doanh trướng, doanh trướng chủ soái rất lớn, cũng đủ vài người nghỉ ngơi, hơn nữa Mạc Sâu cùng Băng Tiêu còn thay phiên gác đêm.

“Được, các ngươi cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi, tối nay không có động tĩnh gì, từ ngày mai hãy bắt đầu gác đêm.”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, muôn đánh lén cũng không phải lúc này, vì thế tối nay sẽ không có bất luận cái gì gió thổi cỏ lay.

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu nhìn nhau, trong lòng rất cảm động, nương nương luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy, đoạn đường này các nàng xác thực cũng mệt chết đi, nếu nương nương đã nói như thế, vậy thì nghỉ ngơi đi, các nàng ở một bên kia cũng trải thảm lông thật dài để cùng nhau nghỉ ngơi.

Đêm, lộ ra quỷ dị, gió nhẹ nhàng thổi lên, làm lá cờ tung bay lay động.

Thỉnh thoảng có bóng người đi lại, những người này bởi vì trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, vì vậy dù gác đêm cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó, hoặc là mệt mỏi rã rời, mỗi người đều tinh thần chấn hưng chú ý động tĩnh bốn phía.

Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai.

Khi trời vừa sáng, Lưu Văn Phong liền dẫn hai vạn binh mã Thạch Thành đi tới, còn có binh tướng ở lại bên trong Thạch Thành, khi cần thì có thể đều động.

Trong doanh trướng chủ soái, Thanh Dao cũng đã dậy, Tiểu Ngư nhi thì còn ngủ ngon ở một góc, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đem mấy thứ đồ thu lại, đợi một lúc nữa ở đây còn phải nghiên cứu việc quân cơ đại sự.

Quả nhiên rất nhanh liền có người xuất hiện, đại tướng quân An Định Phong còn có phó tướng Lục Chiến Vân, Trương Chiểu Trạch, Hoàng Mộc Dương, cùng với tham tướng thủ hạ của bọn hắn, mặt khác Lưu Văn Phong cũng dẫn tham tướng dưới tay hắn đi đến, rất nhanh, toàn bộ trong doanh trướng đều ngồi đầy người.

Mọi người đồng loạt nhìn hoàng hậu nương nương trên thượng thủ, chỉ thấy nàng một thân ngân sắc giáp trụ, đầu đội ngân khôi, giống như một tiểu tướng sinh long hoạt hổ, chỉ là trên mặt lại che một tấm lụa mỏng, khiến người ta nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi ánh mắt sắc bén, con ngươi sâu thẳm lăng hàn, làm người ta không dám khinh thường.

“Đối diện là biên cảnh Trần Đường Quan của Đan Phượng quốc, nếu như chúng ta đánh hạ Trần Đường Quan, như vậy liền xuất sư đại thắng, lấy Đan Phượng sẽ không còn là chuyện nói chơi, nếu như ngay cả Trần Đường Quan đều lấy không được, như vậy cái gì cũng không cần bàn, vì thế mỗi người các ngươi đều phải nghiêm ngặt yêu cầu bản thân mình.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, chúng tướng quân bên dưới ôm quyền, cao giọng mở miệng: “Đạ, nguyên soái.”

Thanh âm này làm cả kinh Tiểu Ngư nhi nàng đột nhiên bập dậy, mơ màng nhìn hết thảy trước mắt, bầu không khí tương đối nghiêm túc, nàng cũng không dám nói thêm cái gì, đừng nói nàng, ngay cả Tiểu Bạch sói cùng tiểu hồ ly cũng không dám hù thêm một tiếng.

“Bản soái đã nhận được tin tức, Trần Đường Quan có năm viên Đại tướng canh giữ, hiện tại Đan Phượng quốc nữ hoàng lại phái hoàng thái nữ Cơ Tuyết đến đây trợ trận, còn mang đến mười vạn binh mã, như vậy tính ra, Trần Đường Quan gần ba mươi vạn binh mã, mà chúng ta kể cả người của Thạch Thành, tối đa là mười lăm vạn nhân mã, nói như vậy, chẳng khác nào lấy trứng chơi đá, nhưng mà chúng ta càng phải đánh nát khói đá cứng rắn này, các ngươi có lòng tin không?”

“Có.”

An Định Phong cùng thủ hạ phó tướng đáp lại rất vang dội, bởi vì trong tay bọn họ có vũ khí, dù cho Trần Đường Quan có gần ba mươi vạn binh mã thì thế nào, bọn hắn làm sao có thể thắng chúng ta.

Tuy nhiên Lưu Văn Phong của Thạch Thành lại có chút chần chừ, hơn nữa còn có kinh hãi đảm chiến, nhìn nguyên soái ở thượng thủ, còn có các phó tướng bên cạnh, rõ cuộc là ai cho bọn hắn sự lùng lẫy hào hùng như vậy, hoàn toàn tin tưởng mà không nghi ngờ gì, bọn họ ít người như vậy mà có thể thắng sao, phải biết rằng nội năm viên dũng tướng của Trần Đường Quan thôi cũng không phải chỉ được hư danh, tuy là nữ tử, cũng đều là anh thư.

Lưu Văn Phong đang kinh nghi, thì thanh âm Thanh Dao đột ngột vang lên: “Lưu tổng binh, có thể nói một chút với mọi người chúng ta tình huống ở Trần Đường Quan không? Chủ yếu là năm viên nữ tướng các nàng, đều có bản lĩnh gì?”

Lưu Văn Phong phục hồi tinh thần lại, thấy tất cả mọi người đang nhìn hắn, liền hắng giọng một cái, nghiêm túc mở miệng.

“Nhắc tới năm viên Đại tướng của Trần Đường Quan, một là chủ tướng Ngọc Kiều, còn lại bốn là phó tướng, theo thứ tự Xuân Đào, Hạ Hà, Thu Cúc, Đông Mai, năm người này không chỉ võ công lợi hại, mà lại có thêm chủ tướng Ngọc Kiều tâm tư nhạy bén, hơn nữa năm người họ đều thiên kiều bá mị, là dạng nữ nhân nũng nịu, vì thế phàm là nam tử gặp gỡ các nàng, rất ít có thể vượt quá mười chiêu, bởi vì nam nhân đại đa số chạy là không khỏi mị lực của các nàng.”

Lưu Văn Phong tiếng nói vừa dứt, An Định Phong cùng thủ hạ phó tướng, tham tướng đều ngây ngẩn cả người.

Doanh trướng lâm vào yên tĩnh, lúc này, ở ngoài doanh trướng vang lên tiếng kèn lệnh bén nhọn, rất nhanh có binh sĩ vọt vào, một đường kêu lên: “Bẩm, nguyên soái, Trần Đường Quan đang cử người ở ba mươi dặm ngoài khiêu chiến.”

Thanh Dao nhíu mày, con ngươi hiện lên sắc bén, xem ra những nữ nhân này xác thực quá kiêu ngạo, bình thường không ai giáo huấn các nàng, vì thế có điểm không kiêng nể, dám đến trận khiêu chiến, tốt, vậy hãy để cho

người của nàng đáp lễ các nàng vậy.

Thanh Dao ngẩng đầu lên, quét mắt liếc nhìn đám người An Định Phong cùng Lục Chiến Vân một cái, nói thật ra, nếu như năm nữ nhân kia thực sự lớn lên thiên kiều bách mĩ, như vậy mấy nam nhân này chắc không thể qua quan, nhưng trận chiến này nhất định phải thắng, mới có thể cỗ vũ sĩ khí, nếu như trận chiến đầu tiên thất bại, sẽ ảnh hưởng thật lớn sĩ khí.

Thanh Dao chủ ý đã định, con ngươi lướt một vòng, cuối cùng đem mâu quang rơi vào trên người Băng Tiêu, đối với công phu của Băng Tiêu, nàng hiểu rõ như lòng bàn tay, mặc dù những nữ nhân kia rất lợi hại, nhưng Băng Tiêu cũng không phải kẻ yếu, ánh mắt nàng đột nhiên sâu thẳm, phát tay: “Đi xuống đi.”

“Dạ, nguyên soái”, tiểu binh kia lui ra ngoài, trong doanh trướng mọi người cùng nhau nhìn nguyên soái, yên An Định Phong xoay mình đứng dậy, chậm rãi mở miệng: “Bẩm nguyên soái, mặt tướng thân là tiên phong, trận đầu tiên này để cho mặt tướng xuất mã đi”.

Lục Chiến Vân cùng Trương Chiểu Trạch cũng xin chiến: “Thỉnh nguyên soái hạ lệnh, để cho mặt tướng đi trước, mặt tướng cam đoan không bị những nữ nhân kia mê hoặc, nhất cử đánh bại yêu nữ này.”

Thanh Dao mím môi, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn mấy người này, rồi đem mâu quang chuyển qua người Băng Tiêu, theo lý Băng Tiêu là ám vệ, không nên xuất chiến, nhưng thời gian đặc thù, thì có đối đãi đặc thù: “Băng Tiêu.”

“Có thuộc hạ.”

Băng Tiêu tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn đang cung kính đứng lên, ôm quyền nghe lệnh: “Bản soái quyết định trận chiến đầu tiên này cho người đến đánh, người có lòng tin đánh thắng không?”

Lời vừa nói ra, toàn bộ doanh trướng rơi vào yên lặng, An Định Phong cùng Lục Chiến Vân đối với tình trạng như vậy có chút không thoải mái, mà Băng Tiêu cũng bị một trận kích động, nàng có nắm chắc đánh thắng, thân là ám vệ, nàng chưa từng có chính diện cùng người khác giao phong qua, không nghĩ tới hôm nay hoàng hậu nương nương lại đem trọng trách lớn như vậy giao trên tay nàng, sao không làm nàng kích động chứ, Băng Tiêu quay đầu nhìn lướt qua Ngân Hiên, Ngân Hiên khẽ gật đầu, Băng Tiêu lập tức ôm quyền cao giọng mở miệng: “Thuộc hạ nguyện ý đánh trận đầu này, nếu như

không thắng, lấy cái chết tạ tội.”

Lời của nàng vừa nói ra, trong doanh trướng liền ô lê, lần đầu tiên họ chăm chú nhìn cô gái này, nàng kiều mị đến cực điểm, lúc trước nàng vẫn điệu thấp để hành sự, vì thế không bị mọi người coi trọng, lúc này nhìn kỹ nàng, thực sự là nữ nhân phong tình vạn chủng, đối với việc làm cho nàng đánh trận chiến đầu tiên, đám người An Định Phong cùng Lục Chiến Vân cho rằng có thể được, bởi vì họ thực sự không biết nữ tử đối diện rốt cuộc có câu hồn thuật gì, nếu như bọn họ thực sự bị mê hoặc mà bại trận đâu, thì hậu quả rất lớn.

“Tốt, bất quá bản soái không hy vọng ngươi chông chọi, mà là phải dùng trí, chúng ta cần phải bảo tồn thực lực, chứ đem mình đi liều lĩnh, hôm nay chúng ta phải để cho Đan Phượng quốc nhìn thấy cái gì gọi là thực lực chân chính, còn có cái gì kêu là vũ khí tiên tiến...”

“Dạ, nguyên soái.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Băng Tiêu đã biết ý tứ của chủ tử, liền lên tiếng lĩnh mệnh: “Thuộc hạ đi vào nghênh chiến.”

“Nỗi trống trợ uy, mười vạn binh mã trợ trận, nếu như một trận chiến này thắng, Băng Tiêu chính là kiêu kỳ đô úy của mười vạn binh mã.”

Lời vừa nói ra, Băng Tiêu kích động không thôi, tuy rằng kiêu kỳ úy chỉ là một võ tướng bát phẩm, thế nhưng đối với nàng, cũng là vinh quang cao nhất, từ nay về sau nàng sẽ thoát ly khỏi thân phận ám vệ, trở thành một quân nhân danh chính ngôn thuận.

“Dạ, thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ.”

“Xuất chiến”, một tiếng lệnh, trống trận nổ vang, tiếng vó ngựa bắt đầu, thanh âm kinh thiên động địa bao phủ ở giữa không trung.

Chương 127.4

Ánh dương quang từ tầng mây trắng noãn trút xuống, chiếu vào phạm vi tầm nhìn trống trải, biên quan trọng địa, hai phe người, mỗi bên đều có vị trí và cương vị riêng, khí thế hiên ngang, lúc này các nàng chính diện xung phong, một trận chưa bắt đầu, người người đều có lòng tin mười phần, cuồng ngạo bế nghẽ, rốt cuộc ai chết vào tay ai còn chưa biết được.

Lập tức, Thanh Dao híp lại mắt, lạnh lùng nhìn, chỉ thấy trong binh mã đối thủ, đều là áo giáp màu vàng kim, chiếu lấp lánh, thuần một màu sắc nữ tử, mà bọn họ bên này đều là ngân sắc giáp trụ, thuần một màu sắc nam tử, trong đó ngẫu nhiên có vài đóm màu đỏ.

Lúc này Băng Tiêu ngồi ở trên ngựa, quanh thân bẽ nghẽ, lạnh lùng quét nhìn đối thủ.

Nàng vẫn chưa mặc giáp trụ, mà chỉ mặc một bộ áo gấm màu hồng bình thường, phiêu dật như mây trôi, ở trong gió nhẹ tung bay, lại hợp với dung nhan tinh xảo cùng khí chất lạnh lùng của nàng, phía sau có rất nhiều nam nhân bị hấp dẫn, tiếng reo hò đợt sau cao hơn đợt trước.

“Cô lên, Cô lên.”

Băng Tiêu đang đánh giá thật lực của đối thủ, một thân áo giáp màu vàng kim, đôi mắt hình hoa đào, tựa như Câu Hồn sứ giả, yêu khí lan tràn mọc ra.

Tổng binh thạch thành Lưu Vân Phong đứng ở bên cạnh các nàng, cung kính mở miệng: “Người này chính là phó tướng Trần Đường Quan, Xuân Đào, mắt hoa đào của của nàng rất câu hồn, làm cho người ta khó lòng phòng bị, rất dễ dàng trúng kế.”

Băng Tiêu hừ lạnh một tiếng, nàng ta bộ dạng kia cũng để đối phó nam nhân mà thôi, nàng cũng không phải là nam nhân, không ăn bộ dạng đó của nàng ta, Băng Tiêu ghìm ngựa tiến đến, trong tay ngân thương run lên, thẳng tắp chỉ hướng nữ tử đối diện, thanh âm tiêu sát vang lên: “Hôm nay để Băng Tiêu ta đến lĩnh giáo với ngươi.”

“Tốt”, Xuân Đào phát ra một tiếng cười nhạt, cao ngạo lôi kéo dây cương, cũng không cùng Băng Tiêu khách khí, phi thân mà lên, phía sau vang lên một trận nhịp trống.

Băng Tiêu tự nhiên không tụt hậu, nghênh đón phía trước, phía sau Thanh Dao trầm giọng mệnh lệnh: “Nối trống.”

Tiếng trống như mưa rơi, thúc giục người xúc động, Băng Tiêu trong lòng kích khởi hàng vạn hàng nghìn hào hùng, một trận chiến này là then chốt của cả Huyền Nguyệt, cũng là bước ngoặt trong đời của Băng Tiêu nàng, đánh một trận thắng, nàng sẽ không còn là ám vệ, mà đường đường chính chính là

võ tướng, một kiêu kỳ úy, tuy rằng chức quan không lớn, thế nhưng cũng là chức quan chính đại quang minh .

Đan Phượng quốc, phó tướng Xuân Đào cũng không phải chỉ được hư danh, thế tối của nàng hung mãnh, nhắm thẳng đến ngựa của Băng Tiêu, trường thương huyền thiết màu đen run lên, xuyên thấu thân mà đến, một chiêu tung sượt qua, Băng Tiêu thân thể cúi thấp, cả người nằm ở trên lưng ngựa, tránh thoát trường thương vừa tập kích, liền tung ra một chiêu hồi mã thương đâm ngược lại, Xuân Đào đâu để cho nàng đắc thủ, cả người nghiên về bên trái tránh thoát, Băng Tiêu ngân thương rơi vào khoảng không, toàn bộ thân thể chạy qua, kinh phong phát động la quần màu hồng của nàng, xinh đẹp chói mắt.

Xa xa trống trận còn đang vang.

Hai người lại xoay người lại, Băng Tiêu ứng theo lời chủ tử đã nói, trước mười vạn binh mã của các nàng, nàng cần phải bảo tồn thể lực, không thể cùng nàng ta liều chết, khóc môi nàng đột nhiên toát ra một tia cười nhạt âm u...

Xuân đào lần thứ hai vung thương qua đây, Băng Tiêu đưa tay lên, ngân thương cản lại trường thương của Xuân Đào, hai người nội lực tương xứng, nhất thời giằng co, hai thanh trường thương trên dưới rung động, nghiên trái nghiên phải, hai phe nhân mã song song nỗi trống trợ chiến.

Băng Tiêu rốt cuộc cũng hơn một chút, áp đảo huyền thiết trường thương, Xuân Đào thân thể co rút lại, rút dao ném qua, Băng Tiêu rốt cuộc cũng không để cho nàng ta bất kỳ cơ hội nào nữa.

Thân hình khẽ động, ngân thương cắm vào đất, cử động này, đã làm cho binh lính Đan Phượng quốc ở đối diện cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết đối thủ đang hành động gì đây, làm sao trong lúc đánh nhau ngất trời, lại có hành động không khôn ngoan như vậy, thế nhưng Băng Tiêu đã xoay người lại, trong tay cầm một thanh lựu đạn, ngòi nổ kéo ra, nhắm ngay trước mặt Xuân Đào mà ném qua, mà nàng thì cấp tốc xoay người lại, động tác lưu loát như máy bay nước chảy sinh động phù hợp, vươn tay rút lại ngân thương, người đã chạy đi hơn mười bộ, mà lựu đạn bùm một tiếng vang lên.

Chớp mắt người hủy mã vong, Xuân Đào lúc trước không ai bì nổi biến mất ở trước mặt mọi người.

Tất cả binh tướng của Đan Phượng quốc đều ngây dại, đây là tình huống gì, đợi đến khi họ phục hồi tinh thần lại, Thanh Dao đã vung tay lên trầm giọng mệnh lệnh: “Giết.”

Hơn mươi vạn binh mã vọt tới đến lúc người Đan Phượng quốc phục hồi tinh thần lại thì đã bị vây quanh ở trong biển người, tử thương vô số, tiếng quát tháo vang thành một mảnh, những người còn lại kề tiếp bại lui, cuối cùng thì rút về Trần Đường Quan, Thanh Dao hạ lệnh nỗi trốn thu binh.

Nàng quay đầu lại, nhìn xa xa hướng Trần Đường Quan, trên tường thành thật cao kia, đang đứng một người, Đan Phượng quốc hoàng thái nữ Cơ Tuyết.

Chỉ thấy gương mặt của Thanh Dao đang phủ khăn che nhưng thấy không rõ mày may thản tình, nhưng nàng đã làm một động tác, vươn tay ra, giơ lên một ngón tay cái, tiếp theo quay đầu ngón tay xuống dưới, cuồng vọng khinh thường đến cực điểm.

Trên tường thành trong nháy mắt Cơ Tuyết sắc mặt xanh tím, nữ nhân này thật quá cuồng vọng.

Một trận này, Huyền Nguyệt chỉ bị thương mười mấy binh tướng, quân y đang khám và chữa bệnh bọn họ, mà Đan Phượng quốc thì tử thương mấy nghìn người, vì thế trận đầu báo cáo thắng lợi, làm tất cả mọi người rất kích động.

Trong doanh Chủ tướng, Thanh Dao thoả mãn nhìn Băng Tiêu, nếu nàng đã thắng, hơn nữa thắng được đẹp như vậy, mặc dù có vũ khí hỗ trợ, nhưng Băng Tiêu thực lực không có nhỏ, nên Thanh Dao chậm rãi cười: “Băng Tiêu, kể từ hôm nay, ngươi chính là kiêu kỳ đô úy.”

“Tạ nguyên soái.”

Băng Tiêu thật cao hứng, chờ ở một bên, Thanh Dao quét mắt liếc mắt nhìn mọi người phía dưới một cái, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng: “Sau này luận công ban thưởng, làm tốt, được thưởng, không tốt, phạt.”

Trong doanh trướng mọi người đều vỗ tay, người người hưng phấn không thôi, kề tiếp tái chiến, bọn họ kiên quyết yêu cầu xuất chiến, những nữ nhân kia cũng không phải đẹp lắm, nếu như so sánh, bọn họ đều cho rằng Băng Tiêu so với các nàng đẹp gấp mấy lần.

“Dạ, nguyên soái.”

Bởi vì đánh một trận này, Trần Đường quan hao binh tổn tướng, có thể nói tiền mất tật mang, cho nên bọn họ treo miễn chiến bài ba ngày, mặc cho Thanh Dao các nàng nỗi trống khiêu chiến cũng không rãnh mà để ý đến, tuy rằng Lục Chiến Vân chủ trương, dùng vũ khí nổ hủy cửa thành Trần Đường Quan, xông vào, muốn một trận đánh hạ Trần Đường Quan, thế nhưng Thanh Dao không tán thành phương án như vậy.

Bởi vì Trần Đường Quan là biên cảnh Đan Phượng quốc, bên trong có rất nhiều binh mã, mạo muội xông tới, bọn họ thương vong cũng sẽ rất lớn, những binh tướng này cũng không thể chỉ vì phá một Trần Đường Quan mà chịu chết, nàng còn muốn dùng những người này chiến đấu đến kinh thành Đan Phượng quốc, và còn phải chiến với quốc gia khác, vì thế không có khả năng tiêu hao thương vong vô vị.

Hiện tại ngừng chiến.

Treo miễn chiến ba ngày, nghĩ đến những nữ nhân kia không cam lòng Xuân Đào bị giết, còn có một nghìn binh lính chết đi nữa, lần thứ hai nghênh chiến, trận chiến này, người xuất mã chính là Thu Cúc, nữ nhân này vừa xuất mã, thì không giống như Xuân Đào, nàng lạnh nhạt bình tĩnh, lớn lên đẹp như nhã trúc, không nóng không vội, vô cùng an tĩnh, xem như người yếu đuối, làm cho người ta không ra tay nặng được, trận chiến này là do Lục Chiến Vân nghênh địch, đây là hắn xin chiến...

Chẳng qua trận chiến này không thuận lợi, đầu tiên là hình dạng mềm mại của Thu Cúc đã mấy lần mê hoặc Lục Chiến Vân, làm hắn không thảng tay đánh, ngược lại còn để cho mình thiếu chút nữa bỏ mạng, Thanh Dao sắc mặt có chút lãnh, chẳng lẽ nam nhân đều háo sắc như vậy sao? Nàng quay đầu nhìn hoi nghiêng về phía Ngân Hiên, nhớ tới lời Tây Môn Tân Nguyệt nói, trong lòng có chút ít hoang mang, rõ cuộc người sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt là hoàng thượng hay là Nam An vương?

Nhưng mà bây giờ không phải thời gian nghĩ đến chuyện này, nàng ngẩng đầu lên nhìn lại.

Trận chiến đã sinh ra biến cố, Lục Chiến Vân rõ ràng bị thu cúc không chế được, ra chiêu đã mềm mại lại không có lực, cả người cứ theo động tác của nàng ta mà vận hành, cứ như vậy tiếp tục, chỉ sợ sẽ bại, nghĩ đến đây, tay

Thanh Dao nhắc lên, phượng vĩ cầm nơi tay, boong boong đàm ra, âm thanh tàn khốc không gì sánh được, Lục Chiến Vân lập tức ngắn ra, phục hồi tinh thần lại, gương mặt khẽ nóng, không nghĩ tới nữ tử này, lại đi mê hoặc hắn, lập tức tức giận, phi thân mà lên, trường dao mang theo lửa giận, đánh qua, một kích không trúng, lại đánh, bất quá cuối cùng hắn cũng không dành lòng, sử dụng lựu đạn, bởi vì làm như vậy, tựa hồ rất tàn nhẫn, Thanh Dao đã thấy rõ tâm tư của Lục Chiến Vân, đâu tùy ý để hắn làm bừa, lập tức trầm giọng mệnh lệnh.

“Mạc Sầu, đi đổi hắn.”

“Dạ, chủ tử”, Mạc Sầu thân hình phóng lên, rất nhanh kéo ngựa chạy đến, trực diện nghênh đón, võ công của nàng vốn rất lợi hại, xoay mình bay lên không, lựu đạn xuất thủ, cùng lúc lập tức nhảy tới bên người Lục Chiến Vân, dùng sức vung tay một cái, con ngựa bị đau, bốn gió cuốn cuộn chạy, lúc nó chạy qua người, nàng lập tức nhảy lên ngựa, kéo dây cương chạy về đội.

Oanh một tiếng, Thu Cúc là người thứ hai bị nổ chết, lần này không đợi binh mã Huyền Nguyệt tiến lên, binh tướng Trần Đường Quan nhanh chóng lui trở lại.

Sau trận này các nàng cũng không dám xuất chiến nữa.

Liên tiếp tổn thất hai viên Đại tướng, trong tay đối thủ có vũ khí lợi hại như thế, các nàng căn bản vô kế khả thi, xem ra chỉ có thể dùng trí.

Trần đường quan – quân cơ đại doanh, vẻ mặt Cơ Tuyết lạnh lùng, đang ngồi ngay ngắn ở bên trong, không nói được một lời, nhìn ba viên Đại tướng còn lại bên dưới, Ngọc Kiều khuôn mặt bi thiết, Xuân Đào cùng Thu Cúc đều là thủ hạ đắc lực của nàng, chỉ thoáng một cái hai người đều bị giết, nàng có thể nào không thương tâm sao, chẳng qua lúc này thật vô kế khả thi.

“Thái nữ, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Chương 127.5

Người túc trí đa mưu như Ngọc Kiều lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải, nếu như hai quân đối chiến, nàng không có gì phải sợ, nhưng bây giờ binh khí người ta quá lợi hại, mặc kệ các nàng ra bao nhiêu người lợi hại, cũng đánh không lại vũ khí kia.

Cơ tuyết không nói được một lời, cả người lâm vào trầm tư, nàng đang suy nghĩ biện pháp, xem ra chỉ có một người ra mặt, mới có thể thắng vì đánh bất ngờ, nghĩ đến đây con ngươi nàng trở nên sâu thẳm, khóc môi câu ra nụ cười nhạt.

Mộc Thanh Dao a Mộc Thanh Dao, lần này sẽ là ngày chết của ngươi, ta cũng không tin, thực sự không ai không chế được ngươi?

“Tạm thời ngưng chiến, bất luận các nàng có khiêu chiến ra sao, chúng ta cũng không cần để ý tới.”

Cơ Tuyết tiếng vừa dứt, Ngọc Kiều lo lắng mở miệng: “Nếu như các nàng nổ hủy cửa thành xông tới thì sao?”

“Nữ nhân kia không phải đồ ngốc, nếu như nàng thực sự xông tới, chúng ta mới có lợi, các nàng chỉ có mười vạn binh mã, chúng ta có gần ba mươi vạn binh mã, mặc dù chúng ta không được lợi, nàng ta cũng chẳng chiếm được lợi ích gì.”

“An, mạt tướng đã biết.”

Ngọc Kiều lĩnh mệnh đi ra ngoài phân phó người treo miến chiến bài.

Cơ Tuyết vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, con ngươi âm u khó hiểu, nói thật ra, nàng rất hận Hoa Văn Bác, thực sự không muốn để cho hắn ra khỏi lanh cung, nhưng mà chuyện này trừ hắn ra, không còn người có thể chuyển bại thành thắng, bởi vì người nam nhân kia cùng Mộc Thanh Dao có cừu oán, chính bởi vì nàng ta, mới làm hại hoàng phu nương nương mất đi nhi tử, mặc dù hắn lòng dạ ác độc, nhưng nhất định cũng rất khó chịu, vì thế món nợ này liền ghi tạc lên người Mộc Thanh Dao, người nam nhân kia thực sự đủ âm hiểm, đủ không biết xấu hổ.

Cơ tuyết trong lòng tức giận mắng hắn.

Bởi vì nàng nghĩ tới một việc, lần đó phát hiện Vô Tình là hoàng tử của Đan Phượng, nàng vốn chuẩn bị đi chở mẫu hoàng vạch trần âm mưu của hoàng phu nương nương, ai ngờ hắn nói cho nàng biết một âm mưu kinh thiên.

Cơ Tuyết nàng căn bản cũng không phải là hoàng thái nữ của Đan Phượng, lúc trước đem người đổi với Vô Tình ra ngoài thật ra là nàng, vì hắn đã động tay chân, đem Cơ Phượng cùng nàng tráo đổi, kỳ thực Cơ Phượng mới là

hoàng thái nữ chân chính, nàng chẳng qua là dân đen thấp kém mà thôi, nàng cũng vốn không tin chuyện này, nếu nàng nhất quyết không thừa nhận, thì người nam nhân kia cũng không làm được gì cả.

Thế nhưng hắn lại để cho nàng thấy một người.

Nhin thấy nữ nhân kia, mặc dù nàng không nói câu nào, nhưng nàng biết mình thật không phải là hoàng nữ của Đan Phượng, bởi vì nữ nhân kia cùng nàng rất giống nhau.

Trước đây nàng vẫn nghi hoặc vấn đề này, nghĩ kỹ là hiểu, hoàng thất từ trước đến nay chuyên sinh mỹ nữ tuấn nam, nữ hoàng lớn lên rất đẹp, hậu cung nam phi, bao gồm phụ phi đã chết của nàng, người nào không phải dung mạo khuynh quốc khuynh thành, vì sao chỉ có nàng là nhan sắc bình thường.

Về sau cuối cùng nàng cũng biết, nguyên lai nàng căn bản không phải là huyết mạch hoàng thất.

Mà người nam nhân kia đã uy hiếp nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, hắn cũng sẽ không vạch trần chân thực thân thế của nàng, hơn nữa hắn yêu cầu nàng cưới Vô Tình làm chính phu, chỉ là không nghĩ tới cuối cùng Vô Tình lại chết.

Kỳ thực nàng rất thích Vô Tình, nghĩ đến đây thì nàng cùng Hoa Văn Bác có chung kẻ thù, chính là Mộc Thanh Dao.

Con ngươi Cơ tuyết âm u, sắc mặt hơi dữ tợn, trầm giọng hướng ra phía ngoài mệnh lệnh.

“Người đâu.”

Lập tức có nữ binh thủ hạ chạy vội đến, cung kính ôm quyền: “Thái nữ điện hạ.”

“Bản thái nữ có một phong thư, dùng tám trăm dặm kịch liệt đưa đến kinh thành đi.”

“Dạ” nữ binh lĩnh mệnh, đi tới lấy giấy bút hầu hạ, Cơ Tuyết ngưng mi suy tư, rất nhanh viết cho mẫu hoàng một phong thư tín, đại ý nói rõ khốn cảnh lúc này của Trần Đường Quan, vì thế mong mẫu hoàng đem hoàng phu

nương nương từ lanh cung thả ra, mệnh lệnh hắn đến Trần Đường Quan trợ trận...

Trần Đường Quan đã mất hai viên Đại tướng, còn tồn thắt một ngàn binh mã, đây quả là đả kích thật lớn với nữ tướng luôn luôn vênh váo tự đắc của Trần Đường Quan, mấy ngày liền treo miễn chiến bài, mà Thanh Dao cũng không dám mạo muội vào thành, chẳng qua tin tức ở bên trong, vẫn đang truyền ra một ít, hiện nay người cầm đầu Trần Đường Quan bê mông, không biết đang suy nghĩ đối sách gì, đối với chiến thắng liên tiếp hai trận, Thanh Dao tuy rằng cao hứng, nhưng người nên phạt thì tuyệt đối phải phạt.

Bên trong doanh chủ tướng, lúc này không có tiếng động, Thanh Dao ngồi ngay ngắn bên trên, phía dưới phó tướng cùng tham tướng chia làm hai bên ngồi.

Mọi người đồng loạt nhìn phó tướng Lục Chiến Vân đang quỳ trên mặt đất, nói thật ra Lục Chiến Vân lần này quả thật đã làm cho người ta thất vọng, chẳng qua nếu hôm nay xuất chiến chính là mình, cũng chưa chắc có thể quyết tâm hạ thủ mạnh để đối phó Thu Cúc, rõ ràng là một nữ nhân mềm mại như giọt nước, sao có thể xuống tay độc ác được đây? Càng miễn bàn là nỗi nàng mã hủy người vong.

“Lục chiến vân, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Thanh âm lãnh khốc vô tình vang lên, dòng nước lạnh nhẹ nhẹ tràn đầy ở trong doanh trướng, Lục Chiến Vân nhẹ run lên một cái, xấu hổ cúi đầu, hắn một lòng muốn lập công, không nghĩ tới lại thất thủ, thế nhưng nếu thời gian đảo ngược, chỉ sợ hắn vẫn không hạ thủ được...

Q.4 - Chương 128: Ai Chết Bởi Tay Ai

Lục Chiến Vân mặc dù biết hai quân đối chiến, không phân biệt nam nữ, chỉ phân biệt hai bên địch ta, thế nhưng trong hơn hai mươi năm cuộc đời của hắn, từ lâu có một việc đã trở thành thâm căn cố đế.

Hảo nam không đấu với nữ, huống chi là một nữ tử mềm mại như nước, tuy rằng trong lòng hắn rất muốn giết nàng, nhưng cuối cùng cũng không nở ra tay.

Trong doanh trướng, bầu không khí rất lạnh, mọi người đồng loạt nhìn Lục Chiến Vân.

Lục Chiến Vân cắn răng một cái, trầm giọng mở miệng: “Mạt tướng biết tội, nguyện ý chịu phạt.”

“Người đến, đem Lục Chiến Vân kéo xuống, đánh năm mươi quân côn.”

Thanh Dao diện vô biểu tình, lạnh lùng mệnh lệnh, lập tức có người đi đến, lôi kéo Lục Chiến Vân xuống chịu phạt, trong doanh trướng, mọi người ai cũng không dám nói chuyện, cùng nhau nhìn nguyên soái ở trên cao.

Thanh Dao phát phất tay, thất vọng mở miệng: “Ta đối với các ngươi rất thất vọng, đường đường thiết huyết nam nhi, lại chịu không nổi sự mê hoặc này, là nữ nhân thì thế nào, đây là chiến trường, nếu như ngươi đối với nữ nhân mềm lòng, một khắc sau các nàng sẽ lấy mạng của các ngươi, nếu như các ngươi xuống tay không nhẫn tâm trong khi cả Đan Phượng quốc đều là nữ tử, thì làm sao có thể khai hoàn hồi triều đây?”

Thanh Dao hùng hổ hăm doạ, con ngươi âm ngao đến cực điểm, thanh âm lạnh mỏng như băng vang ở trong doanh trướng.

Bên dưới tất cả mọi người đều ngẩn ra, họ cảm thấy trong lòng trầm trọng vô cùng, không nghĩ tới bọn họ không bằng cả Băng Tiêu cùng Mạc Sầu, xem ra lúc này chuyện cần khắc phục nhất là vấn đề tâm tính, lời nguyên soái nói một chút cũng không sai, cả Đan Phượng quốc đều là nữ tử, chẳng lẽ bọn họ không nghĩ khai hoàn hồi triều sao?

An Định Phong xoay mình đứng lên, cung kính tò thá độ.

“Nguyên soái xin bót giận, mặt tướng cam đoan, kế tiếp nếu như ai còn tồn tại một điểm thương hại trong lòng, lập tức xử tử.”

Lời này boong boong vang vọng ở giữa không trung, Thanh Dao khẽ nheo mắt lại, gật đầu một cái: “Tốt, tất cả mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi, trong khoảng thời gian ngắn Đan Phượng quốc sẽ không ra gây chiến, An tướng quân cùng Ngân Hiên ở lại.”

“Dạ” mọi người ôm quyền lĩnh mệnh, ngoại trừ Ngân Hiên cùng An Định Phong còn lại những người khác đều lui ra ngoài.

Bên trong doanh trướng, Thanh Dao đi xuống, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh An Định Phong, nhìn Ngân Hiên ở đối diện, đôi mày chau lại, chậm rãi từng chữ từng lời mở miệng: “Trần Đường Quan đã mất đi hai viên Đại tướng, tổn thất gần năm nghìn binh mã, e là kế tiếp sẽ không dễ dàng xuất chiến, chúng ta nên nghiên cứu trận kế tiếp phải đánh như thế nào, nếu như các nàng đóng cửa không ra, chúng ta cứ như vậy sẽ bị tổn hao, đây cũng không phải là biện pháp tốt, thứ nhất, chúng ta đường xa mà đến, lương thảo có hạn, ăn mặc của mười vạn người, không phải là chuyện nhỏ, thứ hai, chiến cuộc này nếu cứ giằng co, càng về sau chúng ta càng bất lợi.”

Thanh Dao ngũ khí trầm trọng, con ngươi sâu u vô cùng, Ngân Hiên vẫn ngồi ở đối diện nàng, thân thể thon dài lười biếng thay đổi một tư thế, chậm rãi mở miệng.

“Nếu các nàng không chiến, chúng ta chiến, đánh lén, cứ như vậy, khiến cho các nàng không còn chỗ ẩn thân?”

“Ngươi có kiến nghị tốt gì?” Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn Ngân Hiên ngồi đối diện, rất lâu rồi, nàng phát hiện đầu óc Ngân Hiên cũng không thua bất luận người hiện đại nào, hắn là người cổ đại nếu như đến hiện đại sinh sống, nhất định cũng sẽ là con người thượng đẳng bất phàm.

“Tập kích ban đêm, chúng ta không phải có pháo khói sao? Hiện tại chính là lúc phát huy công dụng của nó, từ trong mười vạn binh tướng, chọn lựa ra một phần tinh binh, sau đó thửa lúc đêm tối thả pháo khói, làm cho đối thủ trong lúc vô tình mà tử vong, chúng ta chỉ cần tung bước tiêu hao binh sĩ của các nàng, sau đó mới có thể công tiến Trần Đường Quan.”

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, không chỉ có Thanh Dao, mà ngay cả An Định Phong cũng cho rằng kế này rất tốt, chỉ có như vậy, mới có thể phát triển tình hình chiến sự đi lên, không thể cứ chịu chết một chỗ, làm theo kế này các nàng không tốn hao gì cả, bởi vì đây là địa phương của người ta, mà các nàng đường xa mà đến, vô luận như thế nào cũng không bị thiệt thòi.

“Tốt, cứ quyết định như vậy, An tướng quân lập tức đi chọn binh mã tinh tráng, thân thủ nhất định phải vô cùng lợi hại, đêm đến tiến vào Trần Đường Quan, ta nghĩ hoàng thái nữ Cơ Tuyết, nhất định nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, chúng ta lần thứ hai suốt đêm xuất binh.”

“Dạ, mạt tướng lĩnh mệnh.”

An Định Phong đứng dậy đi ra ngoài, trong doanh trướng, chỉ có Thanh Dao và Ngân Hiên, hai người cùng nhìn nhau liếc mắt một cái, ánh mắt Thanh Dao hiện lên nhu hòa sáng bóng.

Người nam nhân này trong lúc nàng đi vào cục diện bế tắc, thì hắn giống như một ngọn đèn soi sáng cho nàng.

“Cám ơn ngươi.”

“Đối với ta không cần phải nói tạ ơn” thanh âm từ tính của Ngân Hiên vang lên, lười biếng vươn người giãn gân cốt một chút, giống như một con hùng sư chuyển động lông mao, một thân khí phách toả ra.

“Tôi nay chúng ta là một đội.”

Ngân Hiên đứng lên, thân ảnh cao to như ngọn núi lớn vững vàng đứng trong doanh trướng, vàng sáng bao phủ xung quanh người hắn, bất quá đối với kiến nghị của hắn, Thanh Dao không đồng ý.

“Không được, ngươi phải ở lại doanh trướng, ta đi là được, cần phải có một người trấn thủ trong quân.”

“Ta chỉ nói cho ngươi biết quyết định của ta thôi.” Ngân Hiên xốc lên đại môn doanh trướng bước ra ngoài, ánh dương quang chiếu vào, hắn rất nhanh hoà nhập vào trong vàng sáng đó. Thanh Dao nhìn bóng lưng của hắn, vừa bức mình vừa buồn cười, cùng hắn chung dung một thời gian, nàng phát hiện đã lâu như vậy, hắn vẫn không thay đổi, vẫn khí phách, vẫn duy ngã độc tôn,

nhưng nói một điểm cũng không thay đổi thì không phải, tất cả những gì hắn làm điều đem nàng làm trọng.

Thanh Dao lâm vào trầm tư, Tiểu Ngư nhi dẫn người từ bên ngoài đi tới, Mạc Sầu và Băng Tiêu cũng theo sau tiến vào.

“Nương, thế nào? Không có sao chứ.”

Tiểu Ngư nhi lo lắng hỏi, nương tựa hồ đang bị chuyện gì đó phiền muộn.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không ? Nói ra để cho ta giúp người suy nghĩ chủ ý a.”

Tiểu Ngư nhi lời nói vừa rơi xuống trong lỗ tai của Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, hai người chỉ lơ đãnh lui qua một bên, nếu có người ngoài ở đây sẽ lấy làm kỳ quái, nhưng các nàng thì đã không còn hiểu kỳ nữa, bởi vì trên người Tiểu Ngư nhi có rất nhiều chuyện người thường khó có thể lý giải được, mà các nàng cũng đã quen rồi.

Thanh Dao đưa tay ôm lấy Tiểu Ngư nhi, đối với chuyện trong quân, nàng vẫn ứng phó được như thường, chỉ là lâu nay, vẫn không biết làm sao để cùng Ngân Hiên ở chung, nàng có chút mơ màng, nói thật ra, tất cả chuyện Ngân Hiên đã làm, nàng rất cảm động, nhưng nếu nói bản thân mình thương hắn rồi, thì lại không hắn như vậy, hiện tại toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng đều đặt ở trên chiến sự, giúp đỡ hắn thống nhất đất nước, báo thù cho Vô Tình, hơn nữa nàng đã đồng ý với Vô Tình, phải lấy được bản bí cỏ, để đưa về Hoa Hàng Tộc, nếu chuyện nàng đã hứa rồi, nhất định phải làm được, đây cũng là nguyên tắc làm người của nàng.

“Không có việc gì, ta đang suy nghĩ chuyện tối nay tập kích Trần Đường Quan.”

“Tôi nay tập kích?” Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đồng thời kêu lên, hai người đã đi tới, không ngờ nguyên soái lại áp dụng phương pháp tập kích trong đêm tối, đã như vậy, đương nhiên không thể thiếu một phần của các nàng.

“Chúng ta cũng muốn tham gia.”

Thanh Dao ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Ngư nhi đang ngồi trên đùi, nếu như hai người các nàng đều tham gia, Tiểu Ngư nhi ở một mình thì làm sao bây giờ? Không được, nhất định phải có người chiếu cố nàng.

“Băng Tiêu là kiêu kỳ úy, vốn nêu tham gia, Mạc Sầu, ngươi ở lại chiêu cố Tiếu Ngư nhi đi, loại sự tình này, sau này sẽ còn cơ hội, nếu các ngươi thích, sau này có thể thay phiên tham gia.”

“Dạ” Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lĩnh mệnh.

Thanh Dao như nhớ tới một chuyện khác, quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu: “Ngươi lập tức liên hệ người của Phượng Thần cung, để cho bọn họ lập tức nghĩ biện pháp, đem bản đồ phân bố trong thành đưa đến đây, cần phải nhanh, mặt trời vừa lặn là lúc phải nhìn thấy vật này.”

“Dạ, ta lập tức liên hệ Lâm Tư Miếu.”

Mạc Sầu đi ra ngoài, các nàng cùng Lâm Tư Miếu có phương pháp liên hệ đặc biệt, lấy khói hiệu làm tin, chỉ cần nàng phóng ra tín hiệu, Lâm Tư Miếu sẽ biết các nàng muốn dạng tin tức nào, tuy rằng Trần Đường Quan không cho phép bất luận kẻ nào ra vào, thế nhưng chỉ cần hắn muốn, hắn sẽ có biện pháp đưa ra.

Trong doanh trướng, Băng Tiêu không nói được một lời nhìn hết thảy trước mắt nguyên lai hoàng hậu nương nương là cung chủ của Phượng Thần cung, mà Phượng Thần cung trên đại điển đăng cơ của tân hoàng Hoàng Viên quốc, có thể nói đã nổi danh, bọn hắn bây giờ, là bang phái có danh tiếng nhất trên giang hồ, chẳng qua ai lại nghĩ rằng bang phái kia là người của hoàng hậu nương nương Huyền Nguyệt.

Băng Tiêu không khỏi cảm thán, thân là nữ nhân, có thể thấy hoàng hậu thật thành công rực rỡ.

Ban đêm, mười đội tinh binh, mỗi một đội chỉ có mười người trái phải, đều là những tên thân thủ bất phàm, mỗi người đều mặc dạ hành cùng bóng đêm như hòa chung một thể, ngoại trừ một đôi mắt hổ thằn thì không còn thấy được thần tình khác, Thanh Dao chậm rãi mở miệng.

“Mỗi người các ngươi đều phải cẩn thận hành sự, ngàn vạn lần chớ kinh động những người khác, trong tay của mỗi người đều có bản đồ phân bố trong thành, ta cùng An tướng quân sẽ các lịnh năm người đi trên đường cái, chiếm một nữa vị trí các khu vực, xong xuôi mọi chuyện lập tức trở về đây.”

“Dạ, nguyên soái.”

Mọi người lên tiếng trả lời, mỗi người trên lưng đều mang theo một bao đồ là bắn vẽ cùng pháo khói.

Pháo khói này là khói độc, tối nay các nàng đánh lén, không phải là vì giết một hai người Đan Phượng quốc, mà còn có dã tâm lớn hơn nữa.

Chương 128.2

“Hơn bảy vạn binh mã? Hai viên Đại tướng?”

Thanh âm của Hoa Văn Bác có chút âm u, trong đôi mắt đen tùng trận gió lạnh ngạo nghẽ hướng Cơ Tuyết thổi qua, rồi chậm rãi một chữ một lời mở miệng.

“Đối phương có thật sự lợi hại như vậy không? Hay là ngươi các bất tài mà không chịu nỗi một kích đây?”

Lời vừa nói ra, một câu ngọc kiều cũng không dám nhiều lời, hoàng phu nương nương vẫn ngồi bên thượng vị, hơn nữa toàn bộ người của Đan Phượng quốc đều biết, hoàng phu nương nương am hiểu sâu các loại cổ pháp, còn rất được nữ hoàng sủng ái, vì thế người bình thường cẩn bản không dám đắc tội hắn.

Cơ Tuyết vừa nghe Hoa Văn Bác nói vậy, sớm phẫn nộ đứng lên, căm tức nhìn hắn.

“Hoàng phu nương nương có ý? Nói là bản thái nữ thất trách sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoa Văn Bác chậm rãi nở nụ cười, mà nụ cười này càng lúc càng tươi, giống như có một đóa hoa nở trên mặt vậy, không cần nói cũng biết rất đẹp mắt, mặc dù hắn đã hơn bốn mươi, nhưng vẫn trẻ tuổi như thế, hơn nữa còn mị hoặc và hàm súc, bên dưới Ngọc Kiều cùng hai viên dung tướng ở phía sau, đồng thời ngây ngẩn cả người, đáy lòng cảm thán, hoàng phu nương nương quả nhiên xinh đẹp như thiên tiên, thảo nào hơn hai mươi mấy năm qua quang vinh sủng mà không suy.

Cơ Tuyết bị Hoa Văn Bác đánh một kích, tức giận đến lông tóc dựng đứng. Hận trùng mắt nhìn Hoa Văn Bác, mà nam tử ở trên cao vẫn mang vẻ mặt bí hiểm cười, đúng là tuổi trẻ a.

Nàng như vậy, tức không phải là đối tượng để khống chế tốt sao, nếu như mình có thể khống chế nàng, chẳng khác nào đã khống chế toàn bộ Đan Phượng quốc, thiên hạ này không phải đã là của mình sao?

Mà loại này khống chế này, còn có một ý nghĩa khác nữa, Hoa Văn Bác cười đến ái muội bất minh.

Cơ tuyết rùn mình một cái, trong lòng bát an càng lúc càng lớn, vì sao, nàng lại có một loại cảm giác giống như bản thân bị người ta cõi hết quần áo vậy?

Nhưng mà nam tử ngồi ở trên cao vẫn cười đến mềm mại đáng yêu như trước, căn bản chẳng tỏ vẻ gì, chẳng lẽ là do mình quá nhạy cảm sao, Cơ Tuyết dùng sức lắc đầu, nghiêm túc mở miệng.

“Được, nếu hoàng phu nương nương đã nói thế, như vậy để bản thái nữ nhìn xem hoàng phu nương nương có chỗ nào lợi hại?”

Cơ tuyết đột nhiên tinh táo lại, tức giận cùng loại người âm hiềm tiêu này thật không đáng, nếu như mình tức giận, nói không chừng hắn còn ở một bên cao hứng nữa chứ?

“Ân, ta mệt mỏi, khuya hôm nay ngươi đến phòng của ta đi, chúng ta hảo hảo lập kế hoạch một chút xem kế tiếp làm sao mà đánh trận này.”

Hoa Văn Bác tiếng nói vừa dứt, Cơ Tuyết nhíu mày, rất nhanh mở miệng: “Vì sao phải đến phòng ngươi, chúng ta có thể ở tại phòng khách chủ doanh cùng nhau thương nghị hướng đi kế tiếp, còn có thêm Ngọc đại tướng quân cùng các võ tướng của nàng sẽ cùng nhau nghĩ ra phương án được không?”

Đối với sự chất vấn của Cơ Tuyết, Hoa Văn Bác làm như không nghe thấy, thân hình từ trên cao đi xuống, thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Ngọc tướng quân, bản cung nên ở chỗ nào nghỉ đây?”

Ngọc Kiều vừa nghe thấy, liền sợ hãi mở miệng: “Xin hoàng phu nương nương theo mặt tướng ra phía sau.”

“Tốt” Hoa Văn Bác lạnh lùng lên tiếng, lúc đi qua người Cơ Tuyết, thân thể của hắn dán qua người nàng rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Không đến phiên ngươi làm bậy, bởi vì trận chiến này là chuyện của ngươi, không là chuyện của ta.”

Nói xong liền lặng yên rời đi, trong xoang mũi Cơ Tuyết đầy mùi thơm nồng nặc của hoa ngọc lan.

Buổi tối, Cơ Tuyết ở trong phòng, nàng trằn trọc đi lòng vòng, không biết có nên đi đến phòng của Hoa Văn Bác hay không, người nam nhân kia mưu kế thâm sâu, trong lòng nàng biết rất rõ ràng, thế nhưng nếu như không đi, e là nam nhân này sẽ không giúp đỡ các nàng, ý tứ trong lời nói của hắn rất rõ ràng, hơn nữa điều quan trọng nhất là nàng cũng không phải nữ nhin chân chính của hoàng tộc, tuy rằng nữ nhân kia đã bị nàng trừ đi, thế nhưng nàng tin, người nam nhân này nhất định còn có chứng cứ khác.

Cuối cùng Cơ Tuyết cắn răng một cái, quay đầu đi ra ngoài, bên ngoài hai người thủ hạ đang đứng thẳng, cung kính mở miệng: “Tham kiến thái nữ điện hạ.”

“Ân, theo bản thái nữ đi thỉnh an hoàng phu nương nương” Cơ Tuyết trong lòng tính toán, tự mình mang theo hai người thủ hạ, hắn sẽ không đến mức làm ra chuyện mất đi thân phận của hắn.

Một nhóm ba người đi về phía sau quân cơ đại doanh, tiểu viện của hoàng phu nương nương cách chỗ ở Cơ Tuyết không xa, bởi vì hai người bọn họ đều mang thân phận tôn quý, nên chỗ ở tốt nhất tại trấn đường quan, liền đem cho hai người bọn họ ở.

Dưới hành lang đang đứng thẳng hai nam tử diện vô biểu tình, chính là thủ hạ của Hoa Văn Bác, vừa nhìn thấy Cơ Tuyết qua đây, họ liền cung kính kêu một tiếng: “Thái nữ điện hạ, chủ tử đang đợi ngươi?”

Cơ tuyết hơi gật đầu một cái, đi vào, hai hộ vệ phía sau, cùng nàng đi vào, ai ngờ thủ hạ của Hoa Văn Bác đưa tay lên ngăn hai người hộ vệ kia lại, lạnh lùng lên tiếng: “Chủ tử có lệnh, ngoại trừ thái nữ, bất kỳ người nào cũng không cho phép tiến vào phòng ngủ.”

Cơ Tuyết ngẩn ra, không nghĩ tới thủ hạ của nàng ngay cả gian phòng cũng không vào được, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng thực sự phải đưa tới cửa sao?

Chương 128.3

Dựa theo đạo lý mà nói. Hoa Văn Bác lớn lên xinh đẹp như thiên tiên, nữ nhân đều xem hắn là đối tượng, mà nàng là Đan Phượng hoàng thái nữ, trong

phủ nam thị đong đáo, dù cho Hoa Văn Bác có ý tứ kia, thì xem như sủng hạnh một nam sủng, cũng không phải chuyện gì đáng ngại lăm, chẳng qua Cơ Tuyết rất sợ hãi người nam nhân bên trong phòng, hơn nữa hắn là hạng người gì, nàng làm sao mà không biết chứ, chỉ sợ hắn đang muốn khống chế nàng, chứ không phải nàng khống chế hắn.

Thế nhưng lúc này tiến vào cũng không được, đi ra cũng không phải, Cơ Tuyết đang ở thế khó xử, thì trong phòng vang lên một đạo thanh âm nhẹ nhàng mềm mại: “Vào đi.”

Câu nói này đã không được phép nàng lui nữa rồi, chỉ mong nam nhân kia không có sắc tâm quá, chỉ là tự mình suy nghĩ nhiều thôi, hoặc hắn chỉ là muốn khiêu khích nàng, cũng không có trực tiếp muốn nàng, bởi vì hắn nào dám phản bội nữ hoàng.

Nữ hoàng là một người tàn nhẫn, nếu như phát hiện hắn phản bội nàng, chỉ sợ hắn không có ngày tháng tốt đẹp.

Cơ tuyết tự cho mình một liều thuốc an thần, rồi chậm rãi xoay người đi vào bên trong.

Vòng qua bình phong ngọc lưu ly khắc hoa, liền nhìn thấy một cái giường lớn chạm trổ, lúc này bên trong dưới ánh đèn mờ nhạt, trong không gian ấm áp, một mảnh mông lung, trên giường lớn một nam tử bạch sắc sa y (y phục màu trắng tơ tằm) đang nằm nghiêng người, như yêu ma quý my, đôi mắt câu hồn sâu thăm yểu ớt thật như một hồ nước, làm cho người ta không tự chủ được hâm sâu trong đó, cơ tuyết lui ra phía sau một bước, khẩn trương bất an nuốt một ngụm nước bọt, nam nhân này con ngươi ánh sáng nóng cháy được coi như một đoàn hỏa, tựa hồ tượng sinh sôi bốc cháy lên nàng đến.

“Hoàng phu nương nương cho gọi bản thái nữ qua đây, vì sao còn mặc trang phục này?”

Nam tử nằm ở trên giường, nở nụ cười xinh đẹp, vươn dài tay trắng nõn thon dài, thở ra một tiếng, rồi chậm rãi nói: “Tuyết nhi, qua đây đi, để cho bản cung hảo hảo sủng hạnh ngươi.”

Thanh âm cực kỳ mị hoặc, mang theo một cổ ma lực, làm cho Cơ Tuyết tim đập loạn xạ, từ từ đi qua đó, tuy rằng trong lòng nàng hiểu không nên là như thế này, thế nhưng thân thể lại như khống chế được cứ đi tới bên giường lớn.

Cơ Tuyết dùng một tia lý trí còn lại để khống chế bản thân mình, thì thào nói nhỏ: “Hoàng phu nương nương, không nên như vậy, người không nên phản bội mẫu hoàng bệ hạ.”

Đáng tiếc người trên giường thân hình khẽ động một cái, thì thân thể của nàng đã hung hăng bị ném lên giường lớn, tiếp theo thân thể hắn đè ép xuống, làm thân hình Cơ Tuyết một trận run rẩy, nội tâm run lên vài cái, đã phân không rõ nguyên nhân lúc này nữa, tựa hồ trước đây chưa từng có người nam nhân nào đối đãi qua với nàng như vậy, họ đều là cái loại này nhu thuận thuận, mà người nam nhân này thì ngược lại, mang đến cho nàng cảm thụ hoàn toàn khác.

Đại não hỗn loạn, phiêu du di động, toàn bộ thân thể như con thú nhỏ ngủ say, mặc cho nam nhân này muốn làm gì thì làm, đôi môi lạnh mỏng của hắn trực tiếp đặt lên môi của nàng, gây cho nàng một cảm xúc chưa bao giờ thể nghiệm, ngón tay nhẹ đẩy y phục trên người nàng ra, vuốt ve từng tát da thịt trong đó, con ngươi đầy nóng bỏng, bàn tay đẹp đẽ như xà mạc vân quá hải, trêu chọc chỗ tình dục dã tính nhất, làm nàng không ngừng run rẩy vặn vẹo, giờ khắc này, nàng tựa hồ đã quên mất chiến sự của Trần Đường Quan, đã quên luôn mẫu hoàng trong hoàng cung, cũng quên luôn người nam nhân này lòng dạ độc ác và đầy dã tâm, nàng chỉ nguyện hóa thành một dòng nước, chìm đắm trong bể dục này.

Tuy rằng nàng đã trải qua vô số chuyện tình ái, nhưng chưa từng có lần nào như lần này, làm cho nàng phá tan tất cả gò bó, muốn hò hét thét lên, khi thân thể tinh trắng của nam tử dán lên thân thể mềm mại như không có xương của nàng, lúc cả thân thể bị hắn xỏ xuyên qua tiến vào, hai người đều đồng thời hừ nhẹ một tiếng.

Người trước thì thoái mái đến muôn thét chói tai, chưa bao giờ có được cao trào phiêu phiêu dục tiên như vậy.

Người sau thì có một loại bị kích thích vì dồn chặt, không khỏi cảm thán, rốt cuộc thân thể tuổi trẻ vẫn tốt hơn, cảm thụ hoàn toàn bất đồng so với cái lão bà kia, làm cho tim của hắn đập như trống canh, bị sóng tình triều đánh sâu vào cảm quan cùng hướng thụ.

Giường lớn khắc hoa, đung đưa, ngọn đèn chập chờn, một mảnh mờ ảo ái muội.

Đêm khuya chìm xuống, chậm rãi làm cho hai người mềm yếu co quắp ở trên giường lớn, lúc này Cơ Tuyết đã thanh tĩnh lại, nàng mới vừa rồi là bị hắn khống chế, nhất thời tức giận, vung một tay lên hướng phía Hoa Văn Bác đánh, Hoa Văn Bác rất nhanh vuơ một tay ra, nắm thật chặt tay nàng, thanh âm lanh mị vang lên.

“Ngươi nỗi điên cái gì?”

“Ngươi dám mê hoặc ý chí của ta” nàng đang phát giận, Hoa Văn Bác xì một tiếng nở nụ cười, nhàn nhạt mở miệng: “Ta cũng không có hạ cổ với ngươi, chẳng qua ý chí của ngươi không đủ kiên định mà thôi, không, phải nói là ngươi vẫn một mực muốn ta, bằng không sẽ không nhanh chóng bò lên giường của ta, hơn nữa trước đây ngươi thích Vô Tình, chẳng qua là tìm thế thân thôi, bởi vì ngươi len lén thích ta, nên khi lần đầu tiên nhìn thấy Vô Tình, ngươi liền muốn nạp hắn vì chính phu.”

Hoa Văn Bác tự tin mở miệng, Cơ Tuyết tức giận đến mặt biến sắc, nam nhân vô sỉ này, được tiện nghi mà còn khoe mẽ, cái gì mà nàng đã sớm thích hắn, nàng lúc nào mà nghĩ tới hắn chứ, hắn là hoàng phu Đan Phượng quốc, hơn nữa vừa già vừa lớn tuổi, nàng có ham muốn người nào thì cũng không ham muốn hắn.

“Ngươi là tên vô sỉ.”

Cơ tuyết phẫn nộ xoay mình rút ra tay, phẫn hận trùng mắt nhìn nam tử đang nằm trên giường, mặc dù y phục vẫn chưa mặc, nhưng tư thế lại rất hoàn mỹ, vóc người thon dài, tinh tráng ưu nhã như trúc, lúc này ở hông của hắn chỉ che một khối lụa mỏng, gợi cảm xinh đẹp đến nói không nên lời .

“Thế nào? Ta còn so với nam sủng của ngươi được không?”

Ánh sáng nhiều màu lưu chuyển trong đôi mắt đẹp của Hoa Văn Bác, hắn cười như không cười mở miệng.

Tuyệt đối không hèn tức giận, chỉ khi hắn hướng thụ trên cơ thể trẻ tuổi, mới có thể cảm nhận được khí khái nam tử của mình, bấy lâu nay hắn luôn đè nén linh hồn, bây giờ đã có thể phóng thích, vì thế ở trên giường lớn sinh long hoạt hồ như một người khác, hoàn toàn bất đồng với Hoa Văn Bác ở trước mặt nữ hoàng, lúc ở trên giường với nữ hoàng giường, hắn vẫn nhu thuận, mặc cho nữ nhân kia đối với hắn sủng hạnh, mà nữ nhân kia thì từ già đi, từ từ hắn đổi thân thể già cỗi đó mất đi hưng thú, điều này khiến hắn

khủng hoảng, nếu như chuyện này bị nữ hoàng phát hiện, hắn sẽ gặp phiền toái.

Mỗi lần, hắn đều bỏ thuốc cho mình, mới có thể duy trì quan hệ của hai người, cuối cùng hắn phát hiện ra một cách rất có lợi, đó chính là ở trên người nữ nhân trẻ tuổi phát huy sự uy mãnh của mình, mà điều này có thể làm cho mình vẫn duy trì hung phấn trong thời gian rất lâu, chỉ cần nữ hoàng nhất sủng hạnh hắn, hắn sẽ nghĩ đến đây là thân thể hoa lệ của nữ tử trẻ tuổi, điều này khiến bản thân hắn vẫn duy trì hùng phong không ngã, đây là nguyên nhân hắn được sủng ái dài đến hơn hai mươi năm.

Cơ Tuyết không muốn lại cùng hắn nhiều lời, nam nhân này lớn lên đẹp không tệ, công phu điêu long đảo phượng cũng lợi hại, nhưng mà đồng dạng tâm kế của hắn lại rất sâu, nàng cũng sẽ không quên điều này, lúc này vẫn nên nghĩ biện pháp đánh lui địch mới là thượng sách.

“Chúng ta vẫn nên nghiên cứu lại làm thế nào để đối phó với Mộc Thanh Dao đi, chẳng lẽ ngươi không muốn vì Vô Tình mà báo thù sao?”

Cơ tuyết tiếng nói vừa dứt, Hoa Văn Bác sắc mặt đột nhiên âm ngao không gì sánh được, xâu xí đến cực điểm.

Đôi môi lạnh mỏng nhêch lên, nhàn nhạt mở miệng: “Ta sẽ không bỏ qua nữ nhân kia.”

Rõ ràng là lời nói nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một cỗ nồng nặc sát khí, hít thở không thông, dường như đang bao phủ toàn bộ phòng ngủ.

Đây là câu nói, mà đêm nay Cơ Tuyết thấy vui vẻ khi nghe được nhất, mặt mày nàng cuối cùng cũng thả lỏng một tí: “Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào?”

“Ngoan nào, ta đã bố trí xong, ngày mai ngươi sẽ biết lợi hại, vì thế đừng quan tâm, chúng ta hãy nói một chuyện khác quan trọng hơn?”

“Chuyện gì?”

Cơ Tuyết đối với thủ đoạn nhanh chóng của hắn, mà cảm thấy vô cùng kinh ngạc, giật mình ngược mắt theo dõi hắn, không hiểu giữa bọn họ ngoại trừ chuyện này còn có chuyện gì chứ?

“Ngươi muốn làm nữ hoàng không?”

Hoa Văn Bác bí hiểm mở miệng, nhìn nữ tử phía bên cạnh, tuy rằng diện mạo thanh tú, nhưng thân thể tuổi trẻ vẫn rất có lực mê hoặc.

“Lời này có ý gì?” Cơ tuyết cảnh giác mở miệng, nhìn chằm chằm nam nhân này, không biết hắn muốn làm cái gì, hơn nữa lời này hắn nói ra rất quái lạ, nàng là hoàng thái nữ Đan Phượng, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành nữ hoàng, câu hỏi này của hắn căn bản là dư thừa.

Chẳng qua Hoa Văn Bác cũng không cho nàng có quá nhiều thời gian suy đoán, khéo môi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, vươn đầu ngón tay nhẹ vuốt gương mặt Cơ Tuyết.

“Bảo bối của ta, ngươi không phải đang nằm mơ đó chứ, mặc dù hiện tại ngươi là hoàng thái nữ, nhưng nữ hoàng không phải chỉ có mình ngươi là nữ nhi, huống chi ngươi còn là giả, hơn nữa sau lưng ngươi lại không có thế lực, ngũ hoàng nữ Cơ Mộng, vẫn muốn vị trí của ngươi, hơn nữa ngươi nên biết, thế lực sau lưng nàng rất mạnh, mà phụ phi của nàng cũng rất được tâm ý nữ hoàng, nếu như lần này ngươi mất Trần Đường Quan, chỉ sợ các nàng liền có cơ để nói.”

Cơ tuyết sững ra, ngây ngẩn cả người, nàng tuy rằng không phải huyết mạch chính thống của hoàng thất, thế nhưng từ trước tới nay, vị trí hoàng thái nữ vẫn là mục tiêu của nàng, về sau thì bị Cơ Phượng đoạt đi, nàng vẫn tìm cách hại nàng ta, hiện tại rốt cuộc đã đạt thành tâm nguyện, không ngờ phía sau còn có người muốn đoạt bảo tọa của nàng, chuyện này khiến mỗi một con tóc gáy trên người nàng đều dựng thẳng lên, khuôn mặt âm u khó hiểu.

“Nàng mơ tưởng.”

Cơ tuyết giọng nói căm hận mở miệng, cắn chặt hàm răng, kia Hoa Văn Bác lại một lần nữa vuốt ve thân thể nàng, khẽ hôn lên mặt lên gò má của nàng, rồi ôn tồn mở miệng.

“Nếu như sau này ngươi nghe theo ta, ta sẽ mau chóng cho ngươi leo lên bảo tọa nữ hoàng.”

Cơ tuyết vừa nghe thấy, liền mở to mắt kinh hoảng nhìn Hoa Văn Bác, ý của hắn là muốn mưu triều đoạt vị sao? Chẳng qua nàng nếu leo lên ngôi vị hoàng đế, đối với hắn có chỗ tốt gì?

“Tại sao ngươi lại muốn giúp ta như vậy? Có mục đích gì.”

Chương 128.4

“Tất nhiên là có điều kiện, bằng không vì sao phải giúp ngươi” Hoa Văn Bác nở nụ cười, nhàn nhạt mở miệng: “Ta muốn ngươi vẫn treo không vị trí chính, tuy rằng ta không là chính phu của ngươi, nhưng vị trí phải bỏ trống, hơn nữa khi ta cần nó, ngươi nhất định phải cho ta, tuy rằng ta là hoàng thái phu, nhưng sau này tất cả quyền hạn của chính phu đều ở trong tay ta.”

Hoa Văn Bác vừa nói xong, Cơ Tuyết khẽ kêu lên: “Ngươi điên rồi.”

“Ta rất bình tĩnh, đầu óc ngươi mới có điểm không rõ ràng lắm” Hoa Văn Bác nói xong cũng không hề để ý tới Cơ Tuyết nữa, mà ngã đầu hơi nghiêng người ngủ, lúc dung nhan như ngọc kia an tường đi vào giấc ngủ, quả thật phiêu dật đến nói không nên lời, hoàn mỹ không có một chút tỳ vết, làm cho người ta dòi không ra tầm mắt, nhưng tiếc là bên dưới dung nhan xuất trần, dĩ nhiên chứa đựng một trái tim âm hiểm hung ác như rắn rết, hại nàng hận không thể lập tức giết hắn.

Nhưng khi nhớ đến lời nói của hắn, cũng không phải hoàn toàn không đạo lý, bây giờ còn có hắn nguyện ý giúp đỡ nàng, mặc dù là lợi dụng nàng, nhưng lại có thể làm cho nàng ngồi lên ngôi cửu ngũ, hơn nữa đầu óc của nam nhân này là hạng nhất, nếu nàng leo lên ngôi vị hoàng đế, trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không hại nàng, bởi vì hắn phải dựa vào nàng mà sống sót.

Cơ Tuyết suy nghĩ lại nhiều lần, nam nhân bên cạnh thân đang ngủ đột nhiên vươn tay kéo nàng nằm xuống, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Đừng suy nghĩ nhiều, để tránh khỏi choáng váng đầu.”

Đêm khuya sâu lắng trôi qua...

Ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, trong quân doanh của Huyền Nguyệt, xảy ra biến hóa long trời lở đất, sáng sớm rất nhiều binh lính bị trúng độc, người trúng độc ngực đau nhói, giống như bị nhiều cây kim châm đâm vào, trên mặt nổi từng đóm đỏ, trải rộng toàn bộ gương mặt.

Thanh Dao vừa mới thức dậy, An Đỉnh Phong lập tức đem chuyện này bẩm báo lên.

Thanh Dao kinh hãi, dẫn theo kiêu kỳ úy Băng Tiêu cùng Ngân Hiên, rất nhanh chạy tới các doanh trướng, chỉ thấy trong doanh trướng, hoặc ngồi, hoặc đứng, không ít binh lính đều trúng độc, trên mặt trướng toàn đóm đỏ, cuộn người nằm trên mặt đất, đau đén kêu rên, rất nhiều người cực lực chịu đựng, nằm trên mặt đất co quắp lại, toàn cảnh một mảnh thảm.

Quân y đang vì bọn họ khám và chữa bệnh, Thanh Dao đi tới, ngồi xổm bên người đại phu, nhẹ giọng hỏi: “Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ là trúng độc?”

Quân y đang ở vội vàng kiểm tra, nghe được câu hỏi liền ngẩng đầu lên quét nhìn Thanh Dao một cái, sắc mặt lập tức ngưng trọng mở miệng.

“Mặc dù có điểm giống độc, nhưng cũng không hoàn toàn giống.”

“Có biện pháp giải không?”

Thanh Dao nóng ruột mở miệng, nhìn nhiều người trúng độc thế này, lòng nàng nóng như lửa đốt.

Quân y kia nhìn chủ soái một cái, bất an lắc đầu: “Còn chưa tra ra trúng phải loại độc nào, vì thế không có biện pháp giải.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thanh Dao xoay mình đứng lên ở trong doanh trướng đi tới đi lui, nhìn những thân hình trong doanh trướng không quay cuồng đau đớn, đôi mài nàng càng nhíu càng sâu, tại sao lại phát sinh chuyện như vậy, quân y nói không quá giống trúng độc, trên đời này có cái gì giống như trúng độc mà lại không phải độc, trong đầu chợt lóe lên ánh sáng, sắc mặt trở nên lạnh lùng xấu xí, chẳng lẽ Hoa Văn Bác đã tới biên quan, như vậy những người này là trúng cỗ.

“Có phải là trúng cỗ hay không?”

Tiếng nói của Thanh Dao đột ngột vang lên, Ngân Hiên ở một bên đang ngồi chồm hổm trên mặt đất vì kiểm tra cho mình lính, nghe được thanh âm Thanh Dao ngẩng đầu, sắc mặt trầm trọng mở miệng: “Không sai, bọn họ đúng là trúng cỗ.”

“Người nam nhân kia đã tới biên quan, ghê tởm.”

Thanh Dao vừa nghĩ tới người nam nhân kia, con ngươi âm ngao đến dọa người, không ngờ tên kia vừa xuất hiện, đã hại nhiều người như vậy.

Nhưng mà đây là quân doanh trọng địa, căn bản không có khả năng để hắn quay lại như thường, hắn làm sao trong lúc thần không biết quý không hay mà lén vào, Thanh Dao cau mài suy tư, bỗng nhiên quanh thân nổi lên một trận khó chịu, ngực nặng nề, tựa như có kim đâm vào tim nàng, từng đợt từng đợt đau đớn, trên mặt mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt xuống, nàng chịu không nổi liền ngồi xổm xuống, Băng Tiêu ở bên cạnh nhìn chủ soái thống khổ phải ngồi xổm xuống, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hoảng kêu lên.

“Nguyên soái, người không sao chứ.”

Tiếng nói Băng Tiêu vừa dứt, Ngân Hiên vẫn ở bên cạnh vì kiểm tra cho binh lính bị chấn kinh nhìn sang, thấy vẻ mặt Thanh Dao thống khổ ngồi chồm hổm trên mặt đất, lòng thoáng bất an, rất nhanh lắc mình qua đây, đỡ lấy nàng, đau lòng mở miệng.

“Chuyện gì xảy ra? Người sao cũng trúng cỗ?”

Đúng vậy, sao lại cũng bị trúng cỗ, Thanh Dao mơ mơ màng màng nghĩ, rất nhanh nhớ tới một việc, sáng sớm hôm nay thức dậy, nàng cũng chưa từng làm cái gì, chỉ uống một chén nước, như vậy vẫn để ở chỗ chén nước kia, nghĩ đến đây sắc mặt lập tức càng hiểu rõ, liền kêu lên.

“Nhanh, trong nước có cỗ trùng, lập tức thông báo phòng hỏa đầu quân, ngừng tất cả nước dùng để uống, lập tức đi.

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Băng Tiêu thân hình chợt lóe lên rời khỏi, lập tức chạy tới hỏa phòng báo cho đầu bếp, hôm nay ban ngày ngừng cấp tất cả nước.

Cuối cùng tỉ mỉ kiểm tra ra, quả nhiên nước có vấn đề, bên trong nước có một loại độc cỗ, nhỏ bé có màu bạc, phải soi dưới ánh mặt trời mới có thể thấy rõ, cho dù đun ở nhiệt độ cao cũng không làm nó chịu nửa điểm tổn thương.

Trong doanh trường chủ soái, Thanh Dao sắc mặt tái nhợt, ngực đau nhói càng ngày càng kịch liệt, Ngân Hiên nắm chặt tay nàng, đau lòng mở miệng: “Dao nhi, ngươi đừng lo lắng, ta sẽ mau chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

“Ân, ta không sao, ngươi không có uống nước chứ?”

“Hôm nay ta không có uống.”

Ngân Hiên lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu, thanh âm lạnh lùng tiêu điêu vang lên: “Ngươi hầu hạ nguyên soái, ta đi kiểm tra xem là cỗ trùng gì?”

Thân ảnh cao lớn của Ngân hiên đi ra ngoài, nhìn thấy bộ dạng Thanh Dao thống khổ như vậy, lòng hàn nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức kiểm tra ra cỗ trùng này có phương giải nào.

“Ngân Hiên, máu của Mao Tuyết Cầu có thể giải độc tính động vật, ngươi xem một chút có thể dùng hay không?”

Thanh Dao ở phía sau kêu, Ngân Hiên lên tiếng rồi đi ra ngoài.

Thanh Dao biết hàn nóng lòng, cũng không ngăn cản hàn, đợi khi hàn đi ra ngoài, nàng mới che ngực, chậm rãi hỏi Băng Tiêu: “Hiện tại có bao nhiêu người trúng cỗ?”

“Bẩm nguyên soái, có một nữa người trúng cỗ”, Băng Tiêu luôn luôn lạnh lùng ánh mắt bây giờ là một mảnh lo lắng, nếu như nguyên soái đã xảy ra chuyện gì, mười vạn đại quân, có thể toàn quân bị diệt, nguyên soái nhất định không thể có việc, hơn nữa nàng nếu có chuyện, hoàng thượng e là sẽ rất thống khổ.

Thanh Dao không nói cái gì nữa, quyết lui thân thể tựa ở trên giường, đau đớn kéo dài, ý thức cả người đều có chút lờ mờ, cũng may hiện tại đã không chế được nguồn nước, làm cho hơn phân nữa người không bị trúng cỗ, tuy nhiên lúc này không có nước để uống, mười vạn binh mã của các nàng có thể kiên trì trong thời gian bao lâu đây?

Thanh Dao cả người đều là đau đớn, không chỉ thể xác và tinh thần chịu tàn phá, còn phải lo nghĩ an nguy cho người khác.

Ai ngờ đối sách của Cơ Tuyết là điều Hoa Văn Bác ra khỏi hoàng cung, tên Hoa Văn Bác kia luôn luôn tâm cao khí ngạo, nàng ta làm thế nào để cho hàn xuất thủ trợ giúp.

Thanh Dao mơ màng hôn mê, bỗng nhiên từ bên ngoài doanh trướng xông tới hai người, thì ra là thủ hạ của Ngân Hiên, vẻ mặt gấp gáp kêu lên.

“Nguyên soái, không xong, chủ tử muốn lấy thân mình thử cổ, để tìm kiếm phương pháp giải, nguyên soái nhất định phải ngăn cản hành động của hắn?”

Lời nói của thủ hạ kia vừa rơi xuống, Thanh Dao cùng Băng Tiêu trong doanh trướng đồng thời cả kinh, nam nhân này điên rồi, mặc dù muốn nghĩ biện pháp giải cổ, cũng không đáng lấy thân thử cổ, nàng xoay mình mở mắt ra nhìn Băng Tiêu, dùng dằng muôn đứng lên, chậm rãi mở miệng: “Đù ta đứng lên.”

Chương 128.5

“Dạ, chủ tử” Băng Tiêu vẫn chưa trúng cổ, Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu cũng không có trúng cổ trùng, hôm nay chỉ có nàng là thúc dậy sớm, vì thế bụng rỗng nên uống một chén nước, ai ngờ lại trúng cổ thuật.

Đợi lúc hai người lảo đảo chạy tới doanh trướng sát vách, thì Ngân Hiên đã mạnh mẽ uống nước xong, nàng cẩn bản không kịp ngăn trở, Thanh Dao sắc mặt tái nhợt, đôi mắt âm trầm trùng người nam nhân kia, lúc này sắc mặt của hắn cũng không tốt lắm, trên bàn trong doanh trướng đã có một ít vết máu, chính là từ trên thân của Mao Tuyết Cầu lấy ra, hắn phải thử một chút xem trúng cổ này rốt cuộc là lấy từ trên loài vật nào, ở trên cơ thể người khác mà thí nghiệm, thì cảm giác của bọn họ sẽ không diễn tả cụ thể được, cẩn bản sẽ tìm không được cách giải quyết, hiện tại nhiều người như vậy trúng cổ thuật, nhất định phải mau chóng tìm được phương án giải quyết, đây không phải là chuyện cá nhân của Dao nhi, cũng là chuyện của hắn, những người này đều là con dân của hắn.

“Ngươi điên rồi.”

Thanh Dao quát lạnh, thân hình lắc lư hai cái, ngã ngồi đến bên cạnh hắn, hắn vẻ mặt không sợ hãi, vươn tay nắm chặt tay Thanh Dao, ngưng trọng mở miệng.

“Nếu là khổ cũng không thể để cho một mình ngươi chịu, tất cả cay đắng chúng ta sẽ cùng nhau thura nhận.”

“Nhưng ngươi là?”

Thanh Dao thiếu chút nữa không nói ra, cũng may cuối cùng đã nhịn xuống, hơn nữa nàng thực sự đã không còn khí lực, chỉ có thể mắt mờ trừng trừng nhìn nam tử bên cạnh, mâu quang của hắn đã theo trên người của nàng thu hồi lại, đưa tay lên tiếp nhận cái chén trên bàn, đem một ít máu uống vào...

Lúc này mọi người ai cũng không lên tiếng, chỉ hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện, chỉ mong máu này có thể giải trùng cổ.

Đợi một khắc đồng hồ sau, sắc mặt Ngân Hiên đã khá hơn, mặc dù vẫn còn đau nhói, cũng không đau lợi hại như lúc trước nữa, máu của Mao Tuyết Cầu không thể hóa giải hết trùng cổ, nhưng lại có thể làm bệnh trạng nhẹ hơn, điều này nói rõ cái gì, nói rõ trùng cổ là nuôi cấy ở bên trong thân thể một loại động vật, nhưng đến tận cùng là loại động vật nào đây, chỉ cần tìm được loại động vật này, là có thể dùng máu của Mao Tuyết Cầu cùng máu động vật đó hoà chung, như vậy mới có thể giết chết trùng cổ.

“Thế nào?”

Thanh Dao khẩn trương hỏi tới, nàng đưa tay lên nắm chặt tay Ngân Hiên, lúc này nàng sớm đã quên nén cố kỵ gì đó.

Hơn nữa trong doanh trướng, mấy tên thủ hạ cũng biết quan hệ của bọn họ.

“Máu của Mao Tuyết Cầu tuy rằng không thể giải toàn bộ, nhưng đã giảm bớt rất nhiều, điều này chứng tỏ cổ trùng được nuôi ở trong cơ thể động vật, chỉ là nhất thời tìm không ra là loài động vật nào, nhưng có thể làm cho mọi người ít đau đớn một chút, ta kiến nghị lập tức đem máu của Mao Tuyết Cầu hoà vào trong nước, mỗi người uống một chút, chờ chân chính điều tra rõ này cổ trùng nuôi ở trong cơ thể loại động vật nào, lại uống thêm máu động vật đó nữa, thì sẽ không sao.”

“Tốt, cứ làm như thế?”

Thanh Dao giống như thấy được hi vọng, rất nhanh ngẩng đầu lên, phân phó Băng Tiêu bên cạnh: “Lập tức tiến đến Thạch Thành mang nước về.”

Nước các nàng dùng vốn là nước sông thiên nhiên, cùng nước trong Thạch Thành không giống nhau, may là như vậy, bằng không những bách tính này phải làm sao bây giờ?

“Dạ, nguyên soái, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Băng Tiêu nghĩ đến có thể giảm bớt bệnh trạng, trong lòng thật sự cao hứng, sớm lĩnh mệnh rời đi, Thanh Dao lại phân phó thủ hạ Ngân Hiên : “Lập tức thông tri người của Lục Chiến Vân, đem bệnh nhân trúng trùng cổ, toàn bộ chuyển qua một chỗ, đợi một lúc dùng chung thuốc giải, trước tiên để giảm bớt một chút đau đớn.”

“Dạ” hai người đi ra ngoài, thông tri các doanh trại, toàn bộ quân doanh mọi người đã ngưng hoạt động, ánh sáng ảm đạm bao phủ mười mấy doanh trướng, đã không còn sự náo nhiệt ngày xưa, mà càng có chút thê lương hơn, người trúng cổ sắc mặt đều khó coi, một mảnh tái nhợt, hắc đồng rời rạc, toàn bộ đại doanh không có một tia vui sướng của việc đánh thắng trận , ngược lại không khí rất trầm lặng.

Ngân Hiên nhìn bộ dạng thống khổ của Thanh Dao, lập tức từ người Mao Tuyết Cầu lấy ra một ít máu, cho Thanh Dao ăn vào.

Khoảng chừng qua một khắc đồng hồ, bệnh trạng quả nhiên giảm bớt, tuy rằng vẫn còn khó chịu, nhưng so với lúc trước đau buốt như kim châm, thì hiện tại đã không có cái loại cảm thụ đau đớn chết đi sống lại nữa.

“Trùng cổ quả nhiên nuôi ở trong cơ thể động vật.”

Thanh Dao liền nhớ tới Vô Tình, Vô Tình đã lấy máu Của Mao Tuyết Cầu thí nghiệm qua, nói máu nó có thể giải tất cả độc tính của động vật, nhưng lại lại không thể giải độc tính của thực vật, nhưng cổ trùng này rõ cuộc là nuôi ở trên cơ thể động vật nào đây?

Thanh Dao cùng Ngân Hiên hai mặt nhìn nhau, trăm mối nghi ngờ không thể giải, lúc này từ bên ngoài doanh trướng xông tới một đạo thân ảnh nhỏ, đúng là Tiểu Ngư nhi, nàng vừa nghe nói chuyện này, lập tức chạy tới, nhào tới trước mặt Thanh Dao cùng ngân hiên , vẻ mặt khẩn trương truy vấn.

“Các người thế nào rồi? Khá hơn chút nào không?”

Thanh Dao cùng Ngân Hiên tuy rằng uống máu Mao Tuyết Cầu, đau đớn giảm nhẹ một chút, thế nhưng đau vẫn đang duy trì liên tục, sắc mặt vẫn rất khó nhìn, Tiểu Ngư nhi vừa thấy hình dạng lúc này của bọn họ, đã sớm nóng ruột lên, lôi kéo tay Thanh Dao, khẩn trương truy vấn: “Rốt cuộc là ai hạ cổ, ta đi lấy giải dược cho các người, cái tên tàn tận lương tâm này, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Tiểu Ngư nhi nói xong lời cuối cùng, chợt nhớ tới một người, ánh mắt đột nhiên trợn to, không phải là phụ thân của Vô Tình công tử chứ.

“Là hắn? Hắn đã tới Trần Đường Quan sao?”

Thanh Dao biết Tiểu Ngư nhi muốn nói ai, lập tức gật đầu, Tiểu Ngư nhi phẫn nộ đến giơ chân, người nam nhân này tới chỗ nào cũng sẽ không có chuyện tốt, hại chết cha ruột, hại chết con trai ruột, hiện tại lại tới hại nương của nàng, trên đời này tại sao lại có người như thế chứ?

“Mạc Sầu, đi, chúng ta đến trần đường quan, nổ bọn họ một mảnh giáp cũng không để lại.”

Tiểu Ngư nhi quay đầu mệnh lệnh Mạc Sầu ở phía sau, Mạc Sầu không dám lên tiếng trả lời, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Dao, Thanh Dao con ngươi trở nên sâu u như biển, chậm rãi lên tiếng: “Ngươi đừng đi, ta tin, đêm nay bọn họ nhất định sẽ xuất hiện, Hoa Văn Bác nhất định sẽ đến để một lưới bắt hết, chẳng qua ta sẽ không để cho bàn tính như ý của hắn thành công, khuya hôm nay chúng ta sẽ một lần lấy được giải cổ, nếu như bọn họ dám đến, chúng ta liền bắt lại, nhìn xem rốt cuộc ai chết bởi tay ai?”

“Ân.”

Tiểu Ngư nhi gật đầu. Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn Mạc Sầu, nhẹ giọng mệnh lệnh: “Lập tức truyền lời của ta, lệnh cho An Định Phong tướng quân, phát ra tin tức, nói mười vạn binh sĩ của Huyền Nguyệt đều trúng độc.”

“Dạ.”

Mạc Sầu lĩnh mệnh đi ra ngoài, trong doanh trướng đôi mắt Ngân Hiên sâu như biển, bình tĩnh nhìn Thanh Dao, đau lòng tràn đầy mắt.

“Ngươi nghỉ ngơi một chút đi, đừng quá mệt mỏi.”

“Ta không sao” Thanh Dao lắc đầu, nhìn thấy các tướng sĩ trúng cổ, lòng của nàng bị dày vò như ngồi trên chảo nóng, chỉ cần có thể giải cổ cho bọn họ là được, hơn nữa nàng sẽ không bỏ qua cho Hoa Văn Bác, nàng đi tới Đan Phượng quốc, chính là vì giết người nam nhân này, lấy lại bí cổ của Hoa Hàn tộc...

Q.4 - Chương 129: Đại phá Trần Đường Quan

Bên trong doanh trướng, Thanh Dao ngồi dựa vào bên cạnh giường, nhìn xuống bên dưới có mấy tướng quân đang ngồi, mà mấy người này là người chưa trúng cổ, còn một số người trúng cổ, tất cả đều nghỉ ngơi ở trong doanh.

“Thế nào? Ăn xong giải được, các tướng sĩ khá hơn chút nào không?”

Thanh Dao quan tâm hỏi, dẫn đầu chính là An Định Phong, hắn cung kính đứng dậy, ôm quyền đáp lời: “Xin nguyên soái yên tâm, mọi người đã khỏe hơn, tuy rằng không thể giải hết toàn bộ, hiện tại trùng cổ đã không hoạt động mạnh nữa, nên chẳng phải khó chịu như trước.”

“Ân, vậy là tốt rồi.”

Thanh Dao gật đầu, chỉ cần mọi người không có việc gì, là nàng an tâm, bởi vì nỗi khổ trúng cổ trùng, hơn nữa lại lao tâm lao lực nên sắc mặt của nàng thoát nhìn rất tái nhợt, An Định Phong lo lắng mở miệng: “Nguyên soái, người không sao chứ?

“Không có việc gì”, Thanh Dao lắc đầu, nhó tới mười vạn người còn không có nước để uống, trong lòng càng lo lắng, xem ra các nàng phải công tiến Trần Đường Quan, việc này không nên chậm trễ, chỉ cần vào Trần Đường Quan thì mọi chuyện liền giải quyết dễ dàng.

Nhưng hiện tại nhân lực địch ta cách xa quá lớn, không biết tối nay Hoa Văn Bác muốn dẫn bao nhiêu người qua đây, e là không phải số lượng nhỏ, bởi vì các nàng có mười vạn binh mã, cộng thêm mấy vạn người của Thạch Thành, chắc chừng hơn mươi vạn người?

Đêm nay cần phải một kích túc trúng, đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, nếu như đêm nay thế nhất cử toàn thắng, như vậy chỉ phải đợi giải được cổ trùng, mới công phá được Trần Đường Quan.

Thanh Dao trước sau tự cân nhắc, cuối cùng ngưng mày phân phó đi xuống: “Lập tức sai người đến nơi đất ẩm ướt trũng mang nước về, hôm nay trước

tiên phải chấp nhận như vậy, bảo tất cả mọi người kiên trì một chút”

“Dạ”, lập tức có một tham tướng lĩnh mệnh đi xuống làm việc.

Trong doanh trướng, An Định Phong cùng mấy vị tướng quân cung kính nhìn nguyên soái, không biết kế tiếp nguyên soái muốn làm như thế nào, Thanh Dao híp lại đôi mắt, chiếc khăn mỏng bắt mắt che lại gương mặt của nàng, nên không thấy được biểu tình trên mặt, bất quá trong mắt lại lộ ra ánh sáng lạnh lẽo nguy hiểm.

“An tướng quân, lập tức đem mọi người đi ra ngoài doanh trướng, động tác cần phải cẩn thận, tối nay, chỉ sợ có người sẽ đánh lén chúng ta, không bằng chúng ta đi bắt ba ba trong rọ, một lần tất thắng, nếu như hôm nay làm cho những người này có đi không có về, thì ngày mai công phá Trần Đường Quan nước uống của chúng ta sẽ không còn là vấn đề.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, An Định Phong lập tức đứng dậy, trầm ổn nhận lệnh mà đi: “Dạ, nguyên soái, người an tâm điều dưỡng, chúng ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”

“Ân, đi thôi.”

Thanh Dao phất phất tay, mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại, tựa ở trên nhuyễn giáp nhắm mắt dưỡng thần, trước cửa doanh trướng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, nàng cũng không nhúc nhích, nghe hơi thở quen thuộc, nàng biết là Ngân Hiên đã tới, vẫn không mở mắt, nhẹ giọng hỏi: “Cỗ trùng của ngươi còn chưa giải, nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải.”

“Dao nhi, ta rốt cuộc cũng sơ bộ đoán ra cỗ trùng này nuôi ở trong cơ thể loài động vật nào ?”

“Vật gì vậy?.”

Thanh Dao lập tức mở mắt, trong ánh mắt ánh lén hy vọng, yếu ớt nhìn Ngân Hiên, mắt của hắn hơi có chút tái nhợt, nhưng cả người vẫn khí phách mười phần như trước, hơn nữa nhìn không thấy được một điểm khó chịu nào, kỳ thực Thanh Dao thân trúng cỗ trùng, biết rất rõ đau đớn thế nào, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì như vậy, chẳng qua nam nhân này tính kiên cường cứng cỏi, vì thế mới đè nén thống khổ kia, cả người nhìn qua như vân đậm phong kinh, không có việc cả.

“Xà (rắn).”

“Ngươi khăng định sao?” Thanh Dao ngẩn ra, nàng không nghĩ tới cỗ trùng lại nuôi ở trong cơ thể rắn, bởi vậy có thể thấy lòng dạ người nam nhân kia rất hung ác, quả nhiên đêm trùm cỗ nuôi ở trong cơ thể rắn, thảo nào có thể hoà nhập trong nước, tập tính của rắn là thích lạnh, hơn nữa độc không gì sánh được.

Ánh mắt Ngân Hiên trở nên sâu thẳm, đây là do hắn sơ bộ phân tích mà đưa ra, vẫn không thể thập phần khăng định chính là rắn, nhưng loại cỗ trùng có thể hòa tan vào nước, chứng tỏ trước đây nó gởi thân bên trong động vật thích ứng với nước, mà động vật di chuyển trong nước hơn nữa còn độc đến như vậy, thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay, rắn đứng ở vị trí đầu tiên.

“Vẫn không thể khăng định, nhưng khuya hôm nay ta sẽ có đáp án, Hoa Văn Bác nhất định sẽ mang binh ban đêm tập kích chúng ta, ta sẽ làm cho hắn nói ra.”

Vẻ mặt Ngân Hiên bí hiểm, chậm rãi mở miệng, khéo môi câu ra ý cười âm hàn, Hoa Văn Bác, hôm nay nếu ngươi đến, cũng đừng nghĩ rời đi được.

“Ân, vậy là tốt rồi.”

Thanh Dao mệt mỏi rã rời, lần thứ hai nhắm mắt lại, lông mi thật dài che đi ánh mắt sáng của nàng, Ngân Hiên đau lòng tiêu sái đến bên cạnh ngồi xuống.

“Dao nhi mệt không, nếu như mỏi mệt, chúng ta giết Hoa Văn Bác xong, liền khải hoàn hồi triều đi.”

Ngân Hiên cố gấp khăng định, nhìn hình dạng yếu đuối của nàng, trong lúc bất chợt hắn cảm thấy trong lòng trống rỗng, sự khủng hoảng bức thiết bao phủ cả người hắn, mặc dù biết bản thân mình có kiếp nạn, nhưng hắn hi vọng nàng vẫn sống thật khỏe mạnh, ngàn vạn lần không thể ra một chút xíu chuyện gì, bằng không bảo hắn làm sao chấp nhận được.

“Khải hoàn hồi triều?”

Thanh Dao thì thào nói nhỏ, ánh mắt vẫn chưa đồng, nếu đã đi ra, nàng làm sao có thể như vậy mà khải hoàn hồi triều, lúc đầu tự mình đồng ý giúp hắn nhất thống thất quốc, sao có thể nói không giữ lời, chỉ cần đánh hạ Trần

Dường Quan, lấy được Đan Phượng quốc sẽ không còn là nói đùa, nàng đã nhận ơn cứu mạng hai lần của hắn, thì nhất định phải giúp đỡ hắn thực hiện mộng tưởng, đợi đến khi thất quốc thống nhất là lúc nàng mới chân chính yên tâm ly khai.

Tình yêu của nàng, tựa hồ luôn luôn có một phần không trọn vẹn, nên nàng không muốn đụng chạm nữa.

Kiếp trước toàn tâm nỗ lực yêu một người, cuối cùng đổi lấy sự đau xót.

Kiếp này nàng vốn muốn đem tim khoá chặt, lúc nàng thật tình tiếp nhận hắn, thì hắn lại đánh một gậy vào lòng nàng, mà Vô Tình, dành cho nàng toàn tâm bảo hộ, cuối cùng lại như đoá hoa bạc mệnh qua đời.

Tựa hồ mỗi một đoạn tình cảm của nàng, cũng không được chết già, đã như vậy, hà tất lại gượng ép, làm hại mình phí sức và hao tổn tinh thần, đợi được khi tất cả mọi chuyện đều an định, nàng sẽ mang theo Tiểu Ngư nhi trở lại Vô Tình cốc, ngẩng đầu nhìn hoa nở hoa tàn, hoàng hôn đón gió mát nước chảy, cuộc sống như vậy đời này đã đầy đủ.

“Ngươi đã suy nghĩ nhiều” Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, cũng không nhúc nhích, tiếp tục nghỉ ngơi.

Mặt trời vừa lặn, mười vạn binh tướng đều rời khỏi doanh trướng, ẩn ở trong rừng rậm xa xa, mà doanh trướng từ lâu đã là một tòa thành trống không.

Bóng đêm ẩn chứa vài tia sáng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, xa xa gần gần nhìn không thấy được nửa ngôi sao, sương mù bao phủ ở giữa không trung. Bên trong rừng, mọi người khẩn trương nhìn phía xa xa, tất cả cùng đợi, mỗi người đều khẩn trương, lòng bàn tay là mồ hôi lạnh, chăm chú nắm chặt số lượng thuốc nổ cùng lựu đạn không nhiều lắm, những người này dám can đảm hại bọn họ, lúc này tuyệt đối không thể để bọn chúng toàn thân trở ra.

Bóng cây lắc lư, loang lổ đóm sáng, một trận gió thổi qua, làm rừng cây rung động phát ra tiếng ô ô.

Thanh Dao cùng An Định Phong dẫn đầu, nhìn chằm chằm động tĩnh phía trước doanh trướng, chuyện này An Định Phong vốn không cho nguyên soái tham gia, bởi vì nàng trúng độc cổ, thân thể căn bản không tốt, thế nhưng Thanh Dao kiên trì tham gia, con đau này nàng còn có thể chịu được, thân làm chủ soái, sao có thể nào không tham gia chuyện này.

Xa xa, rất nhanh có binh sĩ chạy vội đến: “Báo, có người ngựa ra khỏi Trần Đường Quan, đã tới.”

“Tiếp tục thăm dò, nhìn xem rõt cuộc có bao nhiêu nhân mã.”

Trong bóng đêm, thanh âm thiết huyết vô tình của Thanh Dao vang lên, Ngân Hiên vẫn đứng ở bên cạnh nàng, đau lòng đến cực điểm, dưới bóng đêm, trên gương mặt tuấn mỹ yêu my của hắn, con ngươi trở nên u ám, lúc này bỗng nhiên hắn sinh ra một loại ý niệm trong đầu, có nàng cuộc đời này đã đủ, không cầu thất quốc thống nhất, nhìn bộ dạng này của nàng, làm tim hắn rất khó chịu, hoặc là hắn không nên để nàng nắm giữ ân soái, đánh giặc hắn là chuyện của hắn, sao lại làm cho nàng vất vả như thế?

Tuy rằng đây là tâm nguyện của nàng, mà nàng là kỳ tài thiên phú, thế nhưng trong chiến tranh, khó tránh khỏi sẽ thương vong, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ hắn không thể tha thứ bản thân mình, vì thế hiện tại điều hắn có thể làm là một tấc cũng không rời nàng, chỉ mong nàng không phát sinh một điểm ngoài ý muốn. nào

Rất nhanh lại có người đến báo: “Báo, người của đối phương sơ bộ phỏng chừng có bảy tám vạn người.”

Thanh Dao phát phất tay, khéo môi câu ra huyết tinh sát khí, quay đầu nhìn những người không trúng cỗ ở phía sau, thanh âm lạnh lùng từng chữ vang lên.

“Đợi những người đó tiến vào trong doanh trướng, chúng ta nhất định phải đánh cho bọn họ trả tay không kịp, tối nay chúng ta phản công thắng lợi, ngày mai chúng ta sẽ lấy Trần Đường Quan, như vậy tất cả vấn đề sẽ hoàn toàn được giải quyết, nếu như trận chiến này chúng ta bất lợi, vậy thì sinh tử khó liệu.”

Lời nói sắc bén này, như cắm vào đáy lòng mỗi người.

Ai cũng không nói chuyện, nhưng hơi thở phun ra đều là lạnh, lúc này không còn phân chia nam nữ, chỉ có người chết ta sống, đây là sự tàn khốc của chiến tranh, bức bách người ta phải có thủ đoạn độc ác như vậy, đối địch nhân từ chính là đối với mình tàn nhẫn, vì thế trận chiến này phải thắng.

Ở đây mỗi người đều biết một vấn đề, nếu như không thể công tiến Trần

Đường Quan, thì bọn họ cũng không có biện pháp công phá Đan Phượng quốc, làm sao khải hoàn hồi triều, nếu quả thật như vậy, chỉ sợ địa vị của Huyền Nguyệt quốc ở những quốc gia khác, xuống dốc không phanh, điều này tương đương với một sự sỉ nhục, vì thế chỉ có thể thắng không thể bại...

Xa xa có thân ảnh chuyển động, càng ngày càng nhiều, mà bọn họ mai phục ở trong rừng, tựa như bóng ma trong đêm tối, trên thân mỗi người đều bao phủ một tầng nồng đậm sát khí, mặt thiết nhín chăm chú vào động tĩnh, phía trước, chỉ tới khi đối thủ đều rơi vào trong vòng vây, Thanh Dao bình tĩnh vung tay lên: “Đánh, đánh chết những kẻ bên trong cho ta, một cũng không giữ lại, ngày mai chúng ta tiến công Trần Đường quan.”

Xôn xao một tiếng hô vang lên, mọi người nhanh chóng tản ra, phi thân lên, lao thẳng tới hướng mười mấy doanh trướng.

Mà lúc này, người của Đan Phượng quốc khi phát hiện đây là một tòa thành trông không, mới biết bị trúng kế, đáng tiếc lúc hiểu ra thì đã muộn, binh tướng Huyền Nguyệt như từ trên trời giáng xuống, căn bản không cho các nàng bất luận cơ hội thở dốc nào, mỗi người đều giật lụu đạn, hướng vào những nơi có người mà ném.

Trong lúc nhất thời, ánh lửa cao tận trời, tiếng vang điếc tai, tiếng khóc la không ngừng, chiến tranh tàn khốc lộ ra bộ mặt dữ tợn có của nó.

Chương 129.2

Khói thuốc súng nổi lên bốn phía, mười mấy toà doanh trướng ở trong ánh lửa, đốt thành một mảnh, quân lính Đan Phượng quốc không kịp bứt trở ra khóc gọi một lúc liền bị vây quanh ở trong đại hỏa, dù cho có chạy ra đúng lúc thì cũng bị lụu đạn tập kích, còn có đại hỏa tràn ra, ở bên ngoài còn có binh sĩ Huyền Nguyệt quốc như lang như hổ đang chờ chực, giơ tay chém xuống, ai cũng không có một chút lòng thương hại.

Lúc này không phải người chết chính là ta chết, nên mọi người đều giết đỏ cả mắt.

Huyết khí tràn ngập toàn bộ bầu trời đêm, những tay chân gãy, thỉnh thoảng bị ném ra...

Thanh Dao đứng ở trên cao sườn núi nhìn hết thảy trước mắt, khéo mồi lộ ra ý cười nhạt, bỗng nhiên hơi thở quanh mình đột nhiên lạnh, ngân quang hiện

lên, có người muốn giết nàng, thân hình vừa chuyển, liền thấy rõ kẻ tới người phương nào, chính là nam nhân xinh đẹp như trích tiên Hoa Văn Bác, lúc vừa thấy hắn, Thanh Dao có chút hoảng thán, người nam nhân này lớn lên cùng Vô Tình như đúc từ một khuôn, điểm khác biệt là hắn đứng, mà Vô Tình thì ngồi ở trên xe lăn, người nam nhân này tóc đen, mà Vô Tình thì tóc trắng đầy bi thương.

“Mộc Thanh Dao, nữ nhân ác độc này, đền mạng cho con ta.”

Ánh mắt Hoa Văn Bác như mang theo nam châm, khoá chặt thân thể Thanh Dao, làm nàng không thể động đậy, trong lòng tuy rằng hiểu rõ, thế nhưng cả người không thể động đậy nửa phần, mắt thấy trường kiếm của Hoa Văn Bác sắp đâm qua đây,

Bỗng nhiên từ giữa không trung một thanh Bích Ngọc tiêu bay qua, mang theo khí thế sắc bén, đánh văng mũi kiếm sắc lạnh, một thân ảnh cao lớn tuấn dật phiêu nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh Thanh Dao, thanh âm lãnh chìm mang theo lo lắng: “Dao nhi, ngươi không sao chứ.”

Thanh Dao giật mình một cái, phục hồi tinh thần lại, nhìn Hoa Văn Bác ở đối diện, nguyên lai ánh mắt của nam nhân này có thể mê hoặc nhân tâm, vẫn nên cẩn thận mới tốt, nàng quay đầu nhìn về phía Ngân Hiên, nhu hòa lắc đầu, hai người vẻ mặt tình chàng ý thiếp, kích thích Hoa Văn Bác càng thêm giận dữ, trường kiếm chĩa sang.

“Mộc Thanh Dao, ngươi là tiện nữ nhân, con ta vừa mới chết không lâu, ngươi lại quyến rũ một kẻ khác, uổng cho con ta xem ngươi bảo vật.”

Lời này thật quá kích thích Thanh Dao, tuy rằng nàng cùng Vô Tình cái gì đều không phải, thế nhưng trong lòng bỗng nặng nề không gì sánh được, nàng ngẩng đầu lên nhìn phía Ngân Hiên: “Ngươi phải cẩn thận chút, đừng nhìn hắn, ánh mắt của hắn có thể mê hoặc nhân tâm.”

“Ta sẽ không để cho hắn thực hiện được.”

Ngân Hiên một lời rơi, thân thể đã nhảy lên, trong gió đêm, áo choàng màu trắng thiêu hoa trên người hắn, đường hoàng pháp phói, tóc đen như đám mây, phiêu dật trong cơn gió, ngọc tiêu mang theo cường đại sát khí đánh thẳng về phía Hoa Văn Bác, sắc bén không gì sánh được, mang theo tất cả cuồng vọng.

Hoa Văn Bác thân hình vừa lui né tránh một kích kia, quay đầu nhìn phía xa xa, chỉ thấy trong ánh lửa, binh tướng Đan Phượng quốc đều thương vong, chỉ còn lại không có mấy người, trong lòng không khỏi càng phát ra trầm trọng, trận chiến này hắn quá đánh giá cao năng lực của mình, mà xem thường năng lực nữ nhân này, hơn nữa, bọn họ rõ ràng đã trúng cỗ trùng của hắn, vì sao mỗi người lại vô sự, mà cỗ trùng kia là hoà vào trong nước, chẳng lẽ bọn họ không có uống nước.

“Các ngươi sao lại không có việc gì?”

Hoa Văn Bác một bên ứng phó Ngân Hiên, một bên lạnh lùng mở miệng, Ngân Hiên chiêu thức càng ngày càng cỗ quái, ba quang quỷ dị, Hoa Văn Bác tuy rằng cỗ thuật lợi hại, võ công cũng không kém, nhưng so sánh với cỗ thuật, thì võ công khiếm khuyết một tầng, mà Ngân Hiên lại là môn hạ của Xích Hà lão nhân, võ công đều được Xích Hà lão nhân chân truyền, vì thế tàn bạo lạnh lùng không gì sánh được, nên Hoa Văn Bác căn bản không phải là đối thủ của hắn, mới hơn mười chiêu thì đã cảm thấy tốn sức, một bên đánh một bên lui về phía sau.

Ngân Hiên từng bước ép sát, trên yêu my dung nhan thiên diệp hải đường đỏ tươi như lửa, tựa hồ muốn lấy máu.

Thanh âm lãnh mị của hắn chậm rãi vang lên: “Ngươi đang nói cỗ trùng mà ngươi hạ sao? Chẳng lẽ ngươi có thể hạ, chúng ta lại không thể giải, chẳng qua là một loại tiểu cỗ nuôi ở trên thân rắn mà thôi.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Hoa Văn Bác liền biến sắc, hoảng hốt kêu lên: “Sao các ngươi biết được.”

Xa xa Thanh Dao cùng Ngân Hiên vừa nghe lời nói của hắn, hai người đồng thời thở dài một hơi, nguyên lai trùng cỗ thật sự nuôi ở trên thân rắn, nam nhân này đại khái nằm mơ cũng sẽ không ngờ đến, bọn họ chẳng qua lừa hắn nói ra, lời của hắn đã cho các nàng một luồng hi vọng.

Ngân Hiên bởi vì huyết khí di chuyển quá nhanh, cỗ trùng vận hành nhanh, ngực đau đớn khó chịu, bởi vậy ra tay càng sắc bén, hắn không thể để cho Hoa Văn Bác nhìn ra hắn trúng cỗ độc, bằng không tên này nhất định sẽ phản công tới, mà Thanh Dao cũng trúng cỗ độc, nếu như Hoa Văn Bác khám phá được điểm này, tất sẽ kéo dài thời gian, cuối cùng kẻ bị thương nhất định là hai người bọn họ, lúc này, Thanh Dao cũng thấy rõ hiện trạng

trước mắt, lập tức cỗ đứng dậy mang hoàng vĩ cầm ra.

Ánh lửa bắn ra bốn phía, khói thuốc súng tràn ngập sát khí, tiếng đàn du dương vang lên, mang theo quý bí yêu dị, từ từ vang vọng ở giữa không trung.

Dưới bóng đêm, Hoa Văn Bác không có ham chiến, mắt thấy binh tướng Đan Phượng quốc đều thương vong, hắn vẫn nên trở lại Trần Đường Quan nghĩ đối sách quan trọng hơn, ý niệm trong đầu vừa xuất hiện, lập tức tung ra hứa chiêu, tạo một khe hở phi thân lên, rất nhanh lắc mình ly khai...

Thân ảnh của hắn vừa mất bóng, sắc mặt Ngân Hiên đại biến, ủm một tiếng té trên mặt đất, ngay cả đầu gối đều quỳ xuống, dùng sáo ngọc chống đỡ nửa người, thở phì phò, sắc mặt tái nhợt, bàn tay kia che ngực lại.

Xa xa Thanh Dao vừa thu lại đàm, vừa đeo phía sau lưng, thì người đã phi thân tới, roi xuống bên người Ngân Hiên, khẩn trương mở miệng: “Ngân Hiên, ngươi không sao chứ, không có sao chứ, hiện tại chúng ta đã biết cỗ trùng nuôi này nuôi trên thân rắn, bây giờ chỉ cần giết rắn uống máu là giết chết được cỗ trùng này.”

“Ân” Ngân Hiên gật đầu, mặt của hắn tái nhợt, mồ hôi hột chảy xuống, môi cũng xám trắng, Thanh Dao làm sao không biết hắn đang chịu đựng đau đớn, vừa rồi hắn động nội lực, vì thế mới làm cho máu vận hành nhanh hơn, làm trùng cỗ hoạt động rộng khắp, vì thế trong lòng ngực của hắn lúc này, nhất định như có nhiều kim nhỏ đang đâm.

“Ta không sao.”

Hắn gắng gượng mở miệng, Thanh Dao rất nhanh vươn tay nâng hắn dậy, làm sao mà không có việc gì, sắc mặt của nàng cũng rất tái nhợt, nhanh chóng quay đầu nhìn về một bên, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu dẫn Tiểu Ngư nhanh chóng chạy vội tới, đi theo phía sau các nàng là đại tướng quân An Định Phong cùng mấy người phó tướng khác.

An Định Phong vừa nhìn vẻ mặt Ngân Hiên giống như bị thương nặng, khẩn trương truy vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoa Văn Bác đánh lén chúng ta.”

Thanh Dao mở miệng nói, kỳ thực hắn là đánh lén nàng, từ đầu tới đuôi

người Hoa Văn Bác muốn giết chỉ có một, đó chính là nàng Mộc Thanh Dao, Ngân Hiên chỉ là bị nàng liên luy mà thôi.

Tiêu Ngư nhi vừa nghe thấy Thanh Dao nói, rất nhanh xông lại, tức giận đến giơ chân: “Tên nam nhân kia đâu?”

“Chạy” Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, nếu như Ngân Hiên không có trùng cổ trùng, nam nhân kia cũng đừng nghĩ sống mà chạy khỏi, nhưng mà đêm nay giải cổ trùng xong, ngày mai là công phá Trần Đường Quan, đến lúc đó, người thứ nhất nàng muốn giết chính là Hoa Văn Bác, nàng nhất định phải đem hăn thiêu đao vạn quả, phơi thây trên Trần Đường Quan, làm cho người trong thiên hạ đều biết ác nhân tất có ác báo.

“An tướng quân, tình huống thế nào?”

Thanh Dao quan tâm tình hình chiến đấu, An Định Phong rất nhanh tiến lên một bước, trầm giọng mở miệng: “Giết chết hơn phân nửa, cũng bắt một phần nhỏ người, những người này hiện tại xử trí như thế nào?”

Thanh Dao đôi mà khoá chặt, có lẽ những nữ nhân này là vô tội, các nàng chỉ bảo vệ quốc gia, nhưng chiến tranh là tàn khốc, chỉ có người chết ta mới không mất mạng, mặc dù hôm nay nàng tha cho các nàng, ngày khác các nàng trở lại, còn tiếp tục cùng nàng đối nghịch, hơn nữa, dù hôm nay các nàng không chiến, thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ chiến, đến lúc đó chỉ sợ càng nhiều người thương vong hơn.

“Giết.”

Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng, nàng cũng không có mang bộ dạng pháp luật nhân từ của hiện đại, cái gì mà đối đãi với tù binh chú ý chính sách dụ dỗ, rõ ràng là địch nhân giết người của mình, cuối cùng bắt được còn thả ra, sau đó người ta tiếp tục qua đây đánh bọn họ, chiến tranh vốn là tử vong, người không chết chính là nàng chết, sớm muộn gì cũng chết, hơn nữa nàng không muốn có nhiều địch nhân hơn nữa.

“Dạ.”

An Định Phong bình tĩnh mệnh, chủ soái phát lệnh, bọn họ phải nghe theo, hơn nữa mọi người đều biết những người này giữ lại không được, ở quá khứ, đánh hạ một tòa thành trì, sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, bây giờ giết mấy người địch nhân, là chuyện rất bình thường.

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoàng Mộc Dương đang đứng ở một bên, lần này sự kiện cỗ trùng, Hoàng Mộc Dương không có trúng cỗ, bởi vậy rất nhiều chuyện đều là hắn bối trí xuống, bởi vậy Thanh Dao phát hiện người này có thể dùng, xử sự trầm ổn không hoảng hốt, có thể đảm đương đại sự, nàng ngẩng đầu lên nhìn phía Hoàng Mộc Dương.

“Ngươi lập tức phân phó đi xuống, để cho những tướng sĩ không có trúng trùng cỗ giết rắn lấy máu, máu rắn có thể giải cỗ trùng, đương nhiên con rắn kia phải là độc xà, việc này không nên chậm trễ, lập tức đi làm.”

“Dạ, nguyên soái.”

Hoàng Mộc Dương theo sát An Định Phong rời đi, mọi người trong lòng đều thở dài một hơi, nguyên lai máu rắn có thể giải cỗ trùng, thật sự là quá tốt.

Tiểu Ngư nhi thở dài một hơi, lúc này nàng có vẻ đặc biệt bình tĩnh, quay đầu nhìn Mạc Sâu cùng Băng Tiêu: “Các ngươi nhanh chóng vào trong rừng, bắt hai con rắn đến, lập tức để cho nương ăn vào, trùng cỗ trên người bọn họ còn không có giải đâu?”

“Dạ, công chúa.”

Hai người lên tiếng trả lời, rất nhanh rời đi.

Thanh Dao đỡ Ngân Hiên ngồi ở một bên cỏ, mà Tiểu Ngư nhi thì cùng ngồi một bên kia.

Gió đêm thê lương, Ngân Hiên đầu vai tựa ở trên vai Thanh Dao, hai người cùng nhau nhìn xa xa, khắp bầu trời đầy ánh lửa, khói thuốc súng tràn ngập trung, cả nhà bọn họ đang ở cùng một chỗ, trong lòng đặc biệt yên tĩnh, chưa bao giờ hài hòa như thế, Tiểu Ngư nhi ngẩng đầu lên, nhìn sang bên này, rồi nhìn sang bên kia, bỗng nhiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn lộ ra nụ cười, nếu như có thể, xin để cho bọn họ ở cùng một chỗ đi

Chương 129.3

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu rất nhanh lấy máu rắn mang qua, Thanh Dao lập tức nhận lấy, để cho Ngân Hiên ăn vào, tự mình cũng ăn một ít, không biết máu rắn rốt cuộc có tác dụng hay không, này nhất thời hồi lâu cũng không thấy gì, Ngân Hiên tiếp tục tựa ở trên vai Thanh Dao, mà Thanh Dao thì bắt

động.

Xa xa Mạc Sâu cùng Băng Tiêu vẫn canh chừng, không để cho người khác quấy rầy đến các nàng, đêm càng ngày càng sâu...

Trần Đường Quan

Bên trong chính sảnh của quân cơ đại doanh, lúc này bao phủ hơi thở âm lãnh.

Cơ Tuyết trầm mặt lạnh lùng ngồi ngay ngắn ở bên trái thượng vị, không nói được một lời nhìn sắc mặt âm ngao của nam tử ngồi trên cao.

“Hoàng phu nương nương không phải nói chúng ta vô năng sao? Hiện tại ngươi cũng đã bị mất sáu bảy vạn binh mã, Trần Đường Quan gần ba mươi vạn binh mã, hiện tại chỉ còn lại không tới mười lăm vạn.”

Cơ Tuyết nói xong vừa nhanh vừa vội, đau lòng khó nhịn, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy chứ, nàng càng nghĩ càng khổ sở, không ngờ tới nữ nhân Mộc Thanh Dao kia lại khó đối phó như vậy, xem ra sau này các nàng càng phải cẩn thận mới được, nhưng lúc này phải cái gì bây giờ?

“Không phải nói đã hạ cổ cho bọn hắn sao?”

Cơ Tuyết mày nhẹ cau, có chút khó hiểu nhìn Hoa Văn Bác, Hoa Văn Bác bởi vì lời nói hàng loạt như pháo nổ của nàng, mà sắc mặt càng phát ra khó coi, trên gương mặt trắng tréo, rõ ràng chiếu ra ánh sáng đen, hàn châm rãi mở miệng: “Không nghĩ tới bọn họ lại giải được, có thể thấy được bên người Mộc Thanh Dao nhân tài đông đảo.”

Hoa Văn Bác một lời vừa nói xong, liền cười lạnh một tiếng: “Ta cũng không tin không đối phó được bọn họ.”

Chủ tướng Ngọc Kiều của Trần Đường Quan, từ đầu tới đuôi không nói gì, sắc mặt ngưng trọng, cả người bao phủ thương tâm, nàng so với hoàng thái nữ Cơ Tuyết cùng hoàng phu nương nương ở trên cao thì thương tâm nhiều lắm, bốn viên dũng tướng thủ hạ của nàng, Xuân Đào, Hạ Hà, Thu Cúc cùng Đông Mai, đều bị giết, người khác chỉ tối đa tiếc hận một chút, nhưng các nàng đều là tỷ muội cùng sinh cùng tử với nàng, sao lại không khiến nàng thương tâm, đau tận tim gan.

“Ngươi có biện pháp nào?”

Cơ Tuyết âm ngao nhìn chằm chằm Hoa Văn Bác, sự kiện lần này quả nhiên là một đả kích lớn đối với hắn, con người hắn luôn luôn cao ngạo, lúc này như phủ lên một đám mây đen, toàn bộ gương mặt đều rất khó coi.

“Ta lập tức chạy tới Hoàng Viên quốc, để cho bọn họ hợp tác với Đan Phượng quốc của chúng ta, trước sau giáp công, một lưới tiêu diệt hết bọn họ.”

“Điều này không có khả năng” Cơ Tuyết xoay mình đứng dậy, đối với chuyện phát sinh ở đăng cơ đại điển của tân hoàng Hoàng Viên quốc, nàng thấy rõ ràng, tân hoàng kia là người của Mộc Thanh Dao, làm sao lại cùng Đan Phượng các nàng hợp lực tấn công Mộc Thanh Dao chứ, nam nhân này căn bản là người ngốc nói mớ.

Chẳng qua Hoa Văn Bác cũng không nóng lòng, khéo môi câu ra cười nhạt.

Đối với Hoàng Viên quốc, hắn hiểu so với Cơ Tuyết sâu hơn nhiều lăm, tuy rằng tân hoàng là người của Mộc Thanh Dao, thế nhưng tân hoàng này chỉ có mười lăm tuổi, quan trọng nhất là bên trên có rất nhiều đại thần, trong đó mới Y Tư Nguyên đại nhân cậu của hoàng thượng là một thí dụ, chỉ sợ đều lo lắng đề phòng, nếu như hắn hiểu được lợi hại bên trong, chắc bọn họ sẽ hạ lệnh vây công Mộc Thanh Dao, mà tổng binh Thạch Thành cũng không phải người của hoàng thượng, mà là người của đại thần trong triều, chỉ cần bọn họ phản đối, hạ mật lệnh ra thì tổng binh Thạch Thành, Lưu Văn Phong sẽ cùng với bọn họ vây giết đám người Mộc Thanh Dao.

“Được rồi, chuyện này ta sẽ đi xử lý, ngươi đừng quan tâm, ngày mai sáng sớm ta sẽ chạy tới Hoàng Viên quốc, chuyến đi này sợ rằng phải mất trên dưới mươi ngày, các ngươi nhất định phải thủ vững ở Trần Đường Quan, không thể có nửa điểm sai lầm, chỉ cần Lưu Văn Phong đáp ứng xuất binh, chúng ta trước sau giáp công, ta không tin bọn chúng không chết, dù cho Thạch Thành không ra binh, đóng chặt cửa thành, bọn chúng tiến đến không lối, quay đầu lại không đường, chặt đứt lương thực cùng nguồn nước, thì chỉ có một con đường chết.”

“Chỉ sợ nữ nhân sẽ công phá Trần Đường Quan.”

Đây là nỗi lo lắng của Cơ Tuyết, Hoa Văn Bác biết chuyện này là tuyệt đối có thể, thế nhưng nếu hắn ở lại Trần Đường Quan, tuy rằng có thể cản đường

đi của nữ nhân kia một thời gian, nhưng lại không thể đều diệt hết bọn chúng, bởi vì tuy bọn chúng tạm thời không có nước để uống, nhưng chỉ cần lui về Thạch Thành, tất cả liền có thể hoá giải.

“Vì thế của trọng trách của các ngươi rất nặng, nhất định phải thủ vững tất cả, bằng không Trần Đường Quan sẽ mất, bọn họ đến công thành, các ngươi không nên mở cửa thành, quan trọng nhất đừng cho người họ tới gần cửa thành, tuy rằng các nàng có vũ khí lợi hại, nhưng mà vũ khí này nhất định phải đến gần gũi mới có biện pháp bắn, xa xa căn bản không nổ huỷ được cửa thành, vì thế các ngươi hãy vận chuyển nhiều đá lớn chất đống ở trên tường thành, chỉ cần vừa có người tới gần, liền đẩy đá ngăn cản, hơn nữa lệnh cho cung tuyển thủ sẵn sàng đợi lệnh, không cho phép người tới gần.”

Hoa Văn Bác phân công nhiệm vụ, Cơ Tuyết nhanh chóng lĩnh mệnh, lúc này chỉ có thể làm như vậy, mong rằng hắn có thể thuyết phục người của Hoàng Viên quốc, trước sau giáp công, như vậy Trần Đường Quan sẽ không có việc gì, chỉ cần các nàng sống quá mười ngày, là được, nữ nhân kia chỉ có hai con đường có thể đi, lui về Thạch Thành, hoặc công phá Trần Đường Quan, nếu như các nàng có thể đem bọ họ đẩy lui về Thạch Thành, đến lúc đó Lưu Văn Phong có thể gây khốn khó bọn họ.

“Ngươi đi sớm về sớm.”

Cơ Tuyết trầm trọng mở miệng.

Ánh mắt Hoa Văn Bác nhìn nàng như có điều suy nghĩ, rồi khẽ gật đầu một cái, đứng lên đi ra ngoài, Cơ Tuyết cũng dẫn người rời khỏi chính sảnh của quân cơ đại doanh, trong chính sảnh chỉ có một mình chủ tướng Ngọc Kiều thương tâm ngồi lại đó, mặc niệm cho bọn tỳ muội đã chết đi.

Sáng sớm ánh sáng mờ mờ xuyên thấu qua kẽ lá, chiếu vào trong rừng, mười vạn tướng sĩ ẩn ở núp, hoặc ngồi, hoặc ngủ, toàn bộ bị bao phủ trong vàng kim quan, mà phía xa xa, mười mấy tòa doanh trướng đều bị hủy diệt, thây ngã khắp nơi, huyết nhục lò mò, đều là thuần một sắc màu nő tử, ban ngày nhìn kỹ từ chi gãy và xác chết tạo thành một bức tường, càng cảm thấy kinh tâm động phách hơn...

Ở bìa rừng, sương mù nhợt nhạt bao phủ giữa không trung, một người nam tử cao lớn, cùng nữ tử dựa vào nhau nghỉ ngơi, nam tử mặt mày yêu my, bốn phía khí phách toả ra, nữ tử xinh xắn lanh lợi, nhưng thấy không rõ vẻ mặt, chỉ lộ ra khẽ sa mỏng che lại tất cả, mà trên đùi của nàng còn một tiểu nha

đầu phán nộn đang tựa vào, cảnh tượng thật là ám áp, phía xa xa Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đi tới, nhẹ nhàng thở dài, tuy rằng không dành lòng đánh bức tranh đẹp này, thế nhưng các tướng sĩ đã có người lục tục tinh lại, bắt đầu hoạt động, nếu để bị bọn họ nhìn thấy một màn trước mắt, không biết sẽ sinh ra chuyện gì nữa, ai cũng biết chủ soái là hoàng hậu, nhưng không ai biết Ngân Hiên là hoàng thượng a.

“Chủ tử, trời đã sáng.”

Thanh âm ôn nhu của Mạc Sầu thật như làn gió, nhẹ nhàng vang lên, Thanh Dao mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn phía xa xa, cả người tinh táo lại, quay đầu liếc mắt nhìn bên cạnh, Ngân Hiên cũng đang mở mắt, trong hắc đồng mơ hồ đầy hoa ánh sáng, thầm thiết nhìn chăm chú vào nàng, hai người không hẹn mà cùng mở miệng.

“Ngươi không sao chứ.”

Một lời rơi, liền thấy trên người cảm giác gì cũng không có, phát hiện này, đã làm cho Thanh Dao rất là hài lòng, nàng nhanh chóng đứng lên hoạt động gân cốt của mình, một điểm khác thường cũng không có, điều này thật sự là quá tốt, Thanh Dao không khỏi cao hứng, quay đầu nhìn phía Băng Tiêu: “Những người khác thế nào?”

“Đều tốt.”

Băng Tiêu gật đầu, cười vui vẻ, quyến rũ đến cực điểm, bất quá khác có một việc không được lạc quan, nhìn về mặt chủ tử cao hứng, nàng có chút không dành lòng mở miệng.

Chẳng qua độ nhạy cảm của Thanh Dao luôn luôn cao, liều quay đầu ngóng nhìn Băng Tiêu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên soái, hiện tại nước xảy ra vấn đề, mười vạn binh tướng không có nước để dùng, từ sáng sớm hôm qua cho tới hôm nay sáng sớm, ngoại trừ tự mình đào chỗ nước cạn, tìm được một chút nước, đến bây giờ còn không có ăn uống gì đâu? Tiếp tục như vậy chỉ sợ không phải là biện pháp.”

Băng Tiêu vừa nói xong, Ngân Hiên từ trên mặt đất nhảy lên đứng dậy, trên gương mặt tuấn dật tràn đầy lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay công thành, nhất định phải lấy được Trần Đường Quan.”

Hoa Văn Bác, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, Tiêu Ngư nhi cũng đứng dậy tán thành kêu lên: “Đúng vậy, công thành, nhưng mà chỉ sợ Hoa Văn Bác sẽ nghĩ tới chúng ta muốn công thành, hắn nhất định sẽ có đối sách, ty như ở trên tường đặt máy tảng đá, hoặc là mệnh lệnh cung tuyển thủ bắn chúng ta, không cho chúng ta tới gần, bởi vì Trần Đường Quan lương nhiều ngựa tốt, nên bọn họ không sao, hơn nữa gần đây tổn thất hơn mười vạn binh mã, những người đó nhất định sẽ liều mạng ngăn cản chúng ta vào thành.”

Tiêu Ngư nhi vừa nói xong, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu mang một bộ dạng như gắp quỷ mà nhìn nàng, không phải là nàng nói sai, mà vì nàng nói xong quá đúng, một nhà ba người của hoàng đế, tựa hồ một so với một càng thông minh hơn, mỗi người đều có ý nghĩ thông minh tuyệt luân, như vậy mà liên thủ, chỉ sợ thiên hạ thực sự sẽ là của Huyền Nguyệt.

Lời nói của Tiêu Ngư nhi lập tức nhắc nhở Thanh Dao cùng Ngân Hiên, Thanh Dao vừa nhíu mày, ánh mắt trở nên sâu thẳm, chậm rãi mở miệng: “Băng Tiêu, lập tức đi tìm An tướng quân, phân phó mọi người bắt đầu làm cánh diều lớn, bọn họ có mưu kế, thì chúng ta có phá chiêu, nói chung hôm nay nhất định phải phá thành, lui về Thạch Thành, không phải là việc làm của Huyền Nguyệt chúng ta.”

“Dạ” Băng Tiêu lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh lui xuống, chờ nàng rời đi, Thanh Dao nhìn về phía Ngân Hiên, thấy hắn không nói chuyện, trên khuôn mặt tuấn mỹ như miếng ngọc điêu khắc, bao phủ sương mù như đang suy nghĩ sâu xa, đôi môi lạnh mỏng mím lại thành đường thẳng, thật lâu mới lên tiếng: “Hoa Văn Bác tuyệt đối sẽ không ngồi đợi chết, hắn nhất định sẽ đến thành trì phụ cận Trần Đường Quan tìm viện binh, vì thế chúng ta nhất định phải một lần đánh hạ Trần Đường Quan.”

Thanh Dao gật đầu một cái, nhưng mà Hoa Văn Bác đi tìm cứu binh không chắc đã thành công, binh tướng ở các nơi đâu thể tùy ý điều động được, Hoa Văn Bác mặc dù là hậu cung đứng đầu, nhưng nữ hoàng cũng không có cho hắn bất luận quyền hạn gì để điều động binh mã, vì thế hắn không nhất định điều động được người khác, hơn nữa mười vạn binh mã của Cơ Tuyết, rất có khả năng là từ thành trì lân cận điều tới đây, hiện tại lại điều, chỉ sợ những thành trì khác sẽ trông không, làm sao có thể để một thành trì không có một binh một tướng nào, sau khi Thanh Dao phân tích lợi hại trong đó xong, cuối cùng khẳng định, chung quanh đây chắc sẽ không điều được binh tướng, trừ phi hồi kinh, bất quá nếu hồi kinh, sẽ không dưới nửa tháng, khi đó, đâu còn

Trần Đường Quan nữa?

An Định Phong được Băng Tiêu bẩm báo, lập tức phân phó nhân thủ đi làm cánh diều lớn, còn mình đi tới gặp Thanh Dao.

“Nguyên soái, hôm nay công phá Trần Đường Quan sao?”

“Ân, một nhóm lớn binh tướng như thế, nếu như không phá được Trần Đường Quan, chỉ có thể lui về thạch thành, nếu như lui trở lại, sẽ cho các nàng cơ hội dưỡng sức, chỉ sợ sau này chúng ta muốn công càng thêm khó khăn, hiện tại chính là thời gian các nàng bị hao tổn tinh thần và binh lực, mọi phương diện đều khó khăn, mà Hoa Văn Bác nhất định sẽ từ nơi khác điều binh đến, vì thế chúng ta không thể cho các nàng bất luận cơ hội nghỉ ngơi nào.”

“Dạ” An Định Phong gật đầu, bình tĩnh mở miệng: “Ta lập tức chấn đốn binh mã, chuẩn bị phá Trần Đường Quan.”

“Đi xuống đi.”

Mặt khác Thanh Dao khác phân phó người, tiến về Thạch Thành thông tri cho tổng binh Thạch Thành Lưu Văn Phong, mang một ít nước cùng lương thực qua đây, sau đó để tướng sĩ ăn một ít, rồi tấn công Trần Đường Quan, mặt khác để cho Lưu Văn Phong mang binh mã qua đây, công phá Trần Đường Quan.

Lưu Văn Phong nhận được lệnh, lập tức dẫn theo năm vạn binh mã, mặt khác còn chuẩn bị thêm nước cùng lương thực, khi hắn chạy tới, nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt mà giật mình, lại càng thêm hoảng hốt, ngày hôm qua các nàng mới trúng cỗ, hắn còn đang lo lắng, buổi tối còn bị địch nhân tiến đánh, vốn tưởng rằng các nàng phải nghỉ dưỡng một khoảng thời gian, ai ngờ chỉ trong một đêm, cục diện lại chuyển biến như vậy

Bên trong rừng rậm, trải qua một phen bận rộn, mười vạn binh sĩ, nhiều ít gì cũng đều ăn một chút, tạm thời còn có thể lực chống đỡ, rất nhiều người vừa ăn xong, liền đi qua chỗ làm cánh diều lớn để làm việc tiếp, Lưu Văn Phong đưa mắt nhìn xa xa, nữ tử đang đứng bên cạnh núi đá.

Thân thể mềm mại xinh đẹp trong ngân sắc khôi giáp, dưới ánh mặt trời càng chiếu ra ánh sáng rực rỡ sinh động, trên mặt của nàng bao phủ một khăn sa mỏng, ánh mắt hơi nheo lại, tia sáng nguy hiểm khiếp người đang ở chỗ sâu

cuồn cuộn toát ra, điên cuồng phát nộ, rõ ràng đang viết mấy chữ, các người chết chắc rồi.

Lưu Văn Phong nhìn thấy thế run rẩy một trận, vội vàng cúi đầu, nữ nhân này quả là một truyền kỳ, hăn thắn là một gã lão tướng, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua người lợi hại như thế, thay đổi nhanh như chong chóng, một tay che mưa, tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của nàng...

Mặt trời vừa lặn thì những cánh diều lớn toàn bộ đã làm xong, Thanh Dao mệnh lệnh An Định Phong phân bố nhiệm vụ, tìm mười mấy binh tướng thân thủ lợi hại, dùng cánh diều lớn bay lên giữa không trung ném lựu đạn mở cửa thành, mặt khác thả pháo khói, pháo sương mù, làm cho người thủ thành nhìn không rõ tình hình, để mười vạn binh mã của bọn họ thừa cơ công vào thành.

An Định Phong linh mệnh, lập tức đi xuống phái người, những binh mã còn lại thì chờ lệnh xuất phát lập tức, Thanh lạnh lùng nhìn binh tướng đông nghịt, dồn khí đan điền, tiếng nói băng lãnh tàn bạo vang lên.

“Hôm nay công phá Trần Đường Quan, mỗi người các ngươi đều phải xuất ra thực lực của mình, nếu như công không được Trần Đường Quan, chúng ta sẽ không có nước, vì thế chỉ còn cách lui về Thạch Thành, nhưng mười vạn người ở đây, từ đó về sau sẽ trở thành một trò cười, nếu muốn chiến thắng đầy quang vinh, muốn là người trên người, chúng ta nhất định phải một lần đánh hạ Trần Đường Quan, các ngươi, có lòng tin hay không?”

Thanh âm của nàng cũng không lớn, vì vận dụng nội lực nên kéo dài liên miên không dứt bay ra ngoài, nên ngay cả loạt binh sĩ cuối cùng, cũng nghe được rất rõ ràng, thanh âm vang dội bay vào áng mây.

“Có.”

“Tốt, xuất phát” Thanh Dao ra lệnh một tiếng, phất tay ý bảo mọi người tiến lên, mười vạn binh mã đông nghịt chạy tới phía trước, áp sát biên cảnh Trần Đường Quan, mặt khác, An Định Phong đã phái mười mấy binh sĩ mang những cánh diều lớn đi trước, vì đối diện Trần Đường Quan có ngọn núi không cao lắm, nhưng chỉ có thể ở chỗ cao này mà nương theo hướng gió, mới ổn thỏa bay đến vị trí trên cửa thành.

Trần Đường Quan, trên thành tường cao to, nữ tướng Ngọc Kiều đang cau mày nhìn về phương xa, bốn bề muội chết, nàng rất đau lòng, lúc này, xa xa

có người chạy vội đến, một bên chạy một bên kinh hoảng kêu lên: “Ngọc tướng quân, không xong, đại quân của những người đó đang tiếp cận, tất cả đều đã tới.”

Lời ấy vừa rơi xuống, binh lính canh giữ trên tường thành, sắc mặt người nào cũng trắng, Ngọc Kiều nhìn tình trạng trước mắt, giận mà không có chỗ phát, thực sự là binh bại như núi lở a, Ngọc gia quân lúc trước kiêu ngạo không ai bì nổi, bây giờ lại trở nên thảm trạng như thế, vừa nghe nói địch nhân đánh đến, đã làm cho sắc mặt các nàng sợ đến kinh hoảng.

Ngọc Kiều càng nghĩ càng tức giận, nhìn không được bay lên, một cước đá ngã lăn tiểu binh tới báo tin: “Hoảng cái gì? Bọn họ chẳng lẽ không phải người sao?”

Tiểu binh vừa báo tin bị đá lăn vài vòng, không dám có chút nào kháng nghị, rất nhanh đứng lên, liên tục dập đầu cầu khẩn: “Ngọc tướng quân tha mạng, ngọc tướng quân tha mạng.”

Ngọc Kiều vừa đau lòng vừa phẫn hận, tất cả mọi người ở đây đều là binh lính đi theo nàng lâu nàng, nàng cùng các nàng cảm tình không khác gì thân nhân, đánh các nàng, trong lòng nàng cũng không dễ chịu, tâm tình trầm trọng không gì sánh được phát phát tay: “Lập tức đi bẩm báo hoàng thái nữ, nói là binh mã Huyền Nguyệt quả nhiên đã tiếp cận.”

“Dạ” tiểu binh kia như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, rất nhanh đứng dậy chạy xuống tường thành, đi bẩm báo hoàng thái nữ điện hạ.

Cơ Tuyết nhận được tin tức, lập tức dẫn mấy người hộ vệ thủ hạ chạy lên tường thành, xa xa Ngọc Kiều đang chỉ huy tiểu binh đem những tảng đá đẩy lên chỗ cao, cung tiến thủ đông nghịt đang chuẩn bị, chỉ cần bọn họ tới gần phạm vi cửa thành, một cũng đừng mong sống, hôm nay nàng muốn thay các tỷ muội đã chết mà báo thù.

“Bọn tỷ muội, hôm nay chúng ta nhất định phải vì Xuân Đào tướng quân, Hạ Hà tướng quân, Thu Cúc tướng quân, còn có Đông Mai tướng quân mà báo thù, đợi một lúc dùng cẩm hận mà đánh, một cũng không cho sống.”

Trên tường thành, Ngọc Kiều điên cuồng rống giận, tê tâm liệt肺 kêu lên.

Trên tường cao những binh lính kia, nhìn tướng quân thương tâm như vậy, rất nhiều người cùng kêu lên: “Dạ, tướng quân yên tâm đi, chúng ta sẽ báo

thù cho các tướng quân.”

Gió nhẹ thổi lên, cờ xí phất phới tung bay ở trong gió, đón đến chói mắt.

Dưới tường thành, cách năm trăm thước, Huyền Nguyệt đại quân dừng lại, không tiếp tục đi tới, mà chỉ nghỉ chân nhìn qua, dãy đầu là một tiểu tướng áo bào trắng, giơ tay, binh mã phía sau lập tức đồng loạt, chỉnh tề có trật tự đứng thẳng, tựa hồ đang đợi cái gì đó?

Cơ Tuyết kỳ quái đưa mắt nhìn xuống binh tướng dưới đông nghịt dưới chân tường, không biết các nàng muốn giờ trò gì? Vì sao không đi tới.

Chẳng lẽ các nàng đã đoán ra trên tường thành có mai phục.

“Thái nữ điện hạ, sao lại như vậy?”

Ngọc Kiều hoang mang hỏi, lông mày nhíu chặt, thực sự nghĩ không ra bọn họ muốn làm gì, mâu quang Cơ Tuyết lạnh lẽo nhìn về phía chủ soái đứng dưới tường thành, chỉ thấy nàng ta ngẩng đầu nhìn lên thành, vừa tiếp xúc với tầm mắt của nàng, lập tức dựng thẳng lên một ngón tay rồi thản nhiên quay xuống, tư thái cuồng dã ngang tàng ngạo nghễ, Cơ Tuyết bỗng nhiên đánh rùng mình một cái, đáy lòng sự bất an càng mở rộng, đối với Mộc Thanh Dao, nàng bỗng nhiên nảy sinh ra một loại cảm giác hoảng sợ, nữ nhân này thật giống như ma quỷ, không chỗ nào không có, không chỗ nào không tồn tại.

Cơ Tuyết không nói gì, nhưng hộ vệ đứng ở bên cạnh nàng lại thấy kỳ quái lên tiếng.

“Quá nữ điện hạ, mau nhìn, có cái gì trên bầu trời kia?”

Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung thoáng bay tới mấy con chim lớn, bởi vì rất cao lại quá xa, vì thế nhìn không rõ lắm, chắc là các loài chim lớn, Cơ Tuyết mặc kệ nó, vẫn đang cúi đầu nhìn mười vạn binh mã ở phía xa, những người này vì sao không đi tới đây? Trong lòng của nàng rất gấp, chợt giật mình như nhớ tới cái gì đó, liền ngẩng đầu nhìn lên, đầu nghiêng một bên, nhìn chăm chú lên bầu trời, những vật thể đó đang xếp thành hàng, tạo nên một tư thế xinh đẹp, thế nhưng cẩn thận tỉ mỉ nhìn, liền phát hiện ra điều khiến nàng run rẩy.

“Chẳng lẽ bọn họ muốn nổ cửa thành.”

Lời vừa nói ra, mấy con chim to đã bay tới trên cửa thành Trần Đường Quan, rất nhanh liền có vật gì đó rơi xuống đất, oanh một tiếng bị nổ cửa thành, lúc này cửa thành Trần Đường Quan đã ở trong ngọt lửa, lắc lư lắc lư àm một tiếng vang lên, rơi xuống, lúc này xa xa nhân mã đông nghịt bắt đầu sôi trào, nhất tề hướng Trần Đường Quan vọt tới, Cơ Tuyết cùng Ngọc Kiều luông cuồng, hoàng phu nương nương bảo hai người các nàng phải thủ vững mười ngày nửa tháng, không nghĩ tới các nàng một ngày cũng bảo vệ không được, nữ nhân này vừa ra tay liền phá hủy cửa thành Trần Đường Quan.

Bỗng nhiên ở giữa không trung rót xuống rất nhiều thứ gì đó, khói đặc nỗi lên bốn phía, toàn bộ Trần Đường Quan một mảnh hỗn loạn, vốn có muốn bắn tên, xô tảng đá, thế nhưng hiện tại cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Cơ Tuyết nhìn hết thảy trước mắt, nếu như liều mạng chống lại, chỉ sợ thương vong lớn hơn nữa, nàng quyết định thật nhanh, phải rời khỏi Trần Đường Quan, trước đem những binh mã còn lại của Trần Đường Quan đưa về Hóa Thành cách đây không xa, chờ Hoa Văn Bác thuyết phục người của Hoàng Viên quốc, các nàng lại dẫn người từ Hóa Thành tấn công qua đây, đến lúc đó cùng Thạch Thành hai mặt giáp công, nói như vậy phần thắng sẽ lớn hơn nữa, Cơ Tuyết chủ ý đã định, lập tức trầm mặt mệnh lệnh Ngọc Kiều.

“Ngọc tướng quân, lập tức triệu tập tướng sĩ, rời khỏi Trần Đường Quan, lập tức.”

Nói xong tự mình đã dẫn người chạy xuống thành lâu, mà Ngọc Kiều thì ngây ngẩn cả người, cho dù là lấy thân đền nợ nước, cũng là một chuyện quang vinh, nhưng hoàng thái nữ điện hạ lại lệnh cho các nàng bỏ thành mà đi, nàng chẳng phải sẽ trở thành hạng người sống tạm bợ hay sao?

Chẳng qua bây giờ không phải là chuyện của cá nhân nàng, nếu như nàng lưu lại, thì chỉ sợ toàn bộ tướng sĩ cuối cùng cũng bỏ mình, vì thế vẫn nên bảo tồn một phần binh lực mới là tốt nhất, Ngọc Kiều trầm mặt, hạ mệnh lệnh: “Tất cả binh tướng nghe đây, toàn bộ theo bản soái rút khỏi Trần Đường Quan.”

“Dạ.”

Mệnh lệnh rất nhanh được ban xuống, ở đây vội vàng rút lui, mà ngoài cửa thành có một nhóm người còn liều mạng chống lại, nhưng đâu địch nổi bọn

nam nhân như lang như hổ, Thanh Dao dẫn người một đường vừa giết vừa tiến công, bên trong Trần Đường Quan, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, trên đất khắp nơi lộn xộn, những con đường cái rất thê thảm, tuy nhiên đại bộ phận binh lực đều đã rút lui, Cơ Tuyết cùng Ngọc Kiều đã bỏ lại Trần Đường Quan, nơi này chính là cửa lớn phía nam của Đan Phượng quốc, các nàng sẽ không dễ dàng để mất, như vậy e là sẽ một lần nữa giành trở về...

Bên trong quân cơ đại doanh, Thanh Dao phân phó đi xuống, trước dàn xếp tốt tam quân, đoạt được Trần Đường Quan, mỗi người đều lấp đầy bụng, có gắng nghỉ ngơi, các doanh đều được phân công làm việc, toàn bộ Trần Đường Quan đã bị khống chế, đổi lại cờ của Huyền Nguyệt, trên đường cái dán đầy bô cáo, nghiêm lệnh nói rõ, sẽ không đả thương bách tính vô tội, chỉ cần bách tính an phận thủ thường, không bịa đặt sinh sự, sẽ không có vấn đề gì.

Trong phòng khách của quân cơ đại doanh.

Thanh Dao ngồi ở trên ghế da hổ, hai bên An Định Phong cùng Ngân Hiên chia ra ngồi, An Định Phong thần tình kích động, khuôn mặt rạng rỡ, rốt cuộc đã lấy được Trần Đường Quan, đây quả thật là thời khắc làm cho người ta kích động, Huyền Nguyệt rốt cuộc đã phá vỡ hòa bình của thất quốc, kế tiếp chỉ sợ những quốc gia khác cũng sẽ động thủ, ai mà không muốn trong lúc này phân chia một chén canh “

Trong đại sảnh, ngoại trừ mấy vị tướng quân chủ yếu, thì ngay cả tham tướng các doanh, và kiêu kỵ úy cũng đều tham gia.

Mọi người ngồi tràn đầy trong phòng khách, toàn bộ phòng khách sát khi ngút trời không gì sánh được, nghiêm túc mà trầm trọng.

Trên cao Thanh Dao lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, thanh âm trong trỗi vang lên: “Hôm nay đem tất cả toàn bộ tập trung lại, là vì có một việc muốn tuyên bố, tuy rằng chúng ta đã dẹp xong Trần Đường Quan, nhưng bách tính ở đây là vô tội, vì thế ai trong các ngươi cũng không được phép xúc phạm tới bách tính vô tội, nếu như để ta phát hiện có người hạ độc thủ với bách tính, nhất định trảm không buông tha.”

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, bên dưới vang lên tiếp đáp ứng, ai dám không nghe theo, hiện tại uy vọng của nàng không thể so với trước, trải qua trận chiến này, mọi người không chỉ biết thực lực của nàng, càng biết tính nàng nói là làm, hơn nữa thái độ làm người rất có nguyên tắc, nếu như chọc giận

tới nàng, thì thủ đoạn độc ác sẽ xuất ra, tuyệt đối không lưu tình nể mặt, bởi vậy ai mà dám chọc giận nàng.

“Dạ, nguyên soái.”

“Còn nữa, các ngươi sau khi trở về, từ các doanh phái ra một người, lẩn vào bên trong bách tính của Trần Đường Quan, tung ra lời đồn, nói hoàng phu nương nương của Đan Phượng quốc là yêu phu gây tai họa và rắc rối, làm hại Đan Phượng quốc bị kiếp nạn này, nếu như chưa trừ diệt hoàng phu, e là tai nạn sẽ càng lúc càng lớn, rất nhanh sẽ gặp tai ương diệt quốc.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, An Định Phong ngân ra, không biết chủ soái làm như vậy là có ý gì?

Chỉ có Ngân Hiên là hiểu rõ dụng ý của Thanh Dao, thứ nhất làm rối loạn Đan Phượng quốc, thứ hai ép Hoa Văn Bác hiện thân, chỉ cần hắn không ẩn thân được, thì nhất định sẽ hiện thân.

Q.4 - Chương 130: Bình Đại Như Sơn Đảo

Trần Đường Quan đã hoàn toàn bị Huyền Nguyệt khống chế, lập tức có người đem việc này bẩm báo cho nữ hoàng bệ hạ, toàn bộ hoàng triều đều chấn kinh, thất quốc cũng chấn kinh, không nghĩ tới Huyền Nguyệt chỉ lấy mươi vạn binh mã đã công phá được Trần Đường Quan gần ba mươi vạn binh mã, thế như chẻ tre, trước sau không quá một tháng, đã lấy được Trần Đường Quan.

Toàn bộ Đan Phượng quốc lòng người bàng hoàng, nữ hoàng cùng đại thần ở trong triều, cả đêm thương lượng đối sách, lúc này lời đồn đãi nỗi lên, nói hoàng phu nương nương của Đan Phượng quốc là hoạ quốc yêu phu, chính bởi vì có hắn, nên Đan Phượng quốc mới bọn họ mới không chịu được một kích như thế, người người vì đang cực độ khủng hoảng, nên sẽ không có lý trí để phán xét.

Những lời đồn này trước tiên bắt đầu từ dân gian, chậm rãi rồi vẫn vỡ đại thần trong triều cũng biết, cuối cùng đã truyền tới tai nữ hoàng.

Lúc này có đại thần nêu ý kiến, có yêu nghiệt như thế, thì đất nước khó giữ được a, xin nữ hoàng bệ hạ hãy hạ chỉ ban cái chết cho họa quốc chi nam này.

Nữ hoàng đâu thể tin tưởng lời nói của dân gian thuật sĩ, tuy nhiên lần này Trần Đường Quan đại bại, Hoa Văn Bác không thể tránh trách nhiệm, nữ hoàng rất tức giận, hơn nữa đại thần trong triều mỗi ngày đều nêu ý kiến để cho nàng xử tử Hoa Văn Bác, nên càng ngày càng phát ra buồn bức bất an.

Lúc này ngũ hoàng nữ Cơ Mộng đã đứng ra, bình tĩnh tỏ thái độ, nguyện ý mang binh mã đi đến Hóa Thành, nhất định sẽ đoạt lại Trần Đường Quan.

Ngũ hoàng nữ Cơ Mộng, mưu kế cao sâu, công phu không tệ, lần này nàng xin lệnh đi trước Hóa Thành để chém giết giành lại Trần Đường Quan, nếu lần này nhất cử thành công, chỉ sợ trong lòng nữ hoàng sẽ có biến hóa ngất trời, Cơ Mộng biết nữ hoàng chỉ coi trọng người có năng lực, không cần biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần thành công là được, lúc đầu Cơ Tuyết giết Cơ

Phượng, nữ hoàng nhìn trúng đầu óc của nàng ta, nên nàng ta mới không chết, vì thế lần này nàng nhất định phải để cho nữ hoàng nhìn thấy, so với Cơ Tuyết nàng thích hợp làm nữ hoàng đế của Đan Phượng quốc hơn.

Hơn nữa lúc này dân gian có lời đồn rất lợi hại.

Nghe đồn người nắm giữ án soái của Huyền Nguyệt là hoàng hậu, nữ nhân kia không chỉ mưu lược kinh tâm, hơn nữa trong tay còn có lợi hại vũ khí.

Tuy nhiên Cơ Mộng nàng cũng không phải ngồi không, nàng thích cùng nữ nhân thông minh giao đấu, như vậy hãy để nàng đến gặp nàng ta đi.

Nữ hoàng đáp ứng thỉnh cầu của Cơ Mộng, từ bộ binh điều ra năm vạn binh mã cho nàng, để nàng đi trước đến Hóa Thành liên kết cùng Cơ Tuyết một trận lấy lại Trần Đường Quan, ngàn vạn lần không thể mất Trần Đường Quan, nếu như Trần Đường Quan bị mất, chỉ sợ kế tiếp, các nàng sẽ một đường thảm bại không cứu vãn được.

Cơ Mộng mang theo năm vạn nhân mã, chạy tới Hóa Thành, hợp cùng binh mã của Cơ Tuyết, liền có hơn mười vạn nhân mã...

Tại quan nha ở Hóa Thành, bên trong đại sảnh, bầu không khí có chút lạnh lùng nghẹt thở, những quan viên liên quan ngồi ngay ngắn ở bên dưới, thỉnh thoảng lấy tay lau mồ hôi, lấy mắt len lén liếc hoàng thái nữ Cơ Tuyết trên cao, còn có hoàng nữ Cơ Mộng bên dưới, hai người này là nữ nhi hoàng gia, đang lạnh lùng đối mắt, không ai nhường ai, vừa chạm vào là phát chiến hỏa, làm cho đám quan viên liên can dưới đáy lòng thở dài, hiện tại là lúc nêu nhất trí đối ngoại, vậy mà hai nữ nhân này không thể đoàn kết một chút sao? Bây giờ còn vì loại sự tình này mà lục đục với nhau, thảo nào Trần Đường Quan bị mất.

“Hoàng tỷ, mẫu hoàng lệnh cho ta mang năm vạn binh mã qua đây, đoạt lại Trần Đường Quan, vì thế hoàng tỷ nên giao ra quyền chủ chiến, để hoàng muội đến chỉ huy, các ngươi đã mất Trần Đường quan, tổn thất gần mười lăm vạn binh mã, điều này đủ để chứng minh, năng lực làm việc của hoàng tỷ có vấn đề?”

Cơ Mộng vừa nói xong, một chút cũng không thấy bất ngờ khi nhìn gương mặt vừa hồng vừa trắng của Cơ Tuyết, cuối cùng buồn bực xoay mình đứng lên, thở hổn hển, giận dữ chỉ vào Cơ Mộng.

“Ngũ hoàng muội, ngươi thật to gan, phải biết rằng đây là chuyện của bản thái nữ, mẫu hoàng để ngươi mang năm vạn binh mã qua đây là muốn ngươi hiệp trợ chúng ta, đoạt lại Trần Đường Quan, không phải lệnh cho ngươi đến cướp công.”

Cơ Tuyết làm sao mà không biết âm mưu của Cơ Mộng, nàng ta muốn trong trận chiến này, đoạt được sự chú ý của mẫu hoàng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nàng ấy thành công.

Nàng vẫn đang chờ, chờ hoàng phu nương nương vừa đến, là các nàng cùng Thạch Thành trước sau hai mặt giáp công, một lần nữa lấy lại Trần Đường Quan, nếu như như đánh mất Trần Đường Quan, còn tồn thắt nhiều binh tướng như vậy, thân phận hoàng thái nữ của nàng, chỉ sợ thực sự rất khó giữ được.

Cho nên nàng nhất định phải đoạt lại Trần Đường Quan.

Nhưng Cơ Mộng cũng không e ngại nàng, từ trên ghế đứng lên, kiêu ngạo tàn nhẫn mở miệng: “Nếu như hoàng ty không giao ra binh quyền, ta là sẽ không ra tay.”

Cơ Mộng tiếng nói vừa dứt, quan viên Hóa Thành sắc mặt âm ngao hẩn lại, miễn bàn có bao nhiêu tức giận, quốc gia đang loạn, mà hai ty muội này còn vì việc này mà tranh đấu không yên, lúc này họ nên hợp lực đoạt lại Trần Đường Quan mới đúng, bằng không cả hai người ở trước mặt nữ hoàng đều không có kết quả tốt.

Tri phủ đại nhân Hóa Thành đứng lên, nhìn Cơ Tuyết rồi lại nhìn Cơ Mộng, cuối cùng bình tĩnh mở miệng.

“Thái nữ điện hạ, lúc này vẫn nên nghĩ biện pháp đoạt lại Trần Đường Quan đi, nếu như không đoạt lại Trần Đường Quan, chỉ sợ bước tiếp theo, binh mã Huyền Nguyệt sẽ đến cướp Hóa Thành.”

Đây là lúc này mà mọi người nóng nhất, Trần Đường Quan có bao nhiêu binh lực, cũng không ngăn trở được những người đó, huống chi là một thành nhỏ như Hóa Thành, hơn nữa lại cách Trần Đường Quan gần nhất, nếu như hoàng thái nữ cùng ngũ hoàng nữ không đồng tâm hiệp lực, chỉ sợ Hóa Thành cũng sẽ mất đi, càng không cần bàn đến việc đoạt lại Trần Đường Quan.

Cơ Tuyết nghe xong Tri phủ đại nhân nói, ngưng mày trâm tư.

Lúc này, Trần Đường Quan đã mất, trong tay các nàng chỉ có bảy tám vạn binh mã, mà binh mã Cơ Mộng mang tới, nhất thời nàng cũng không thể điều động, hơn nữa Hoa Văn Bác vẫn chưa về, căn bản không phải thời gian để xuất binh.

Hiện tại chỉ có thể chờ, chờ Hoa Văn Bác trở về, chỉ cần hắn có thể thuyết phục người của Hoàng Viên quốc, các nàng sẽ phản kích trở lại.

“Chờ đi, ta đang suy nghĩ biện pháp?”

“Ngươi có thể nghĩ ra biện pháp gì?” Cơ Mộng khinh thường mở miệng, mang vẻ châm chọc đến cực điểm, trước đây Cơ Mộng không dám nói chuyện cùng Cơ Tuyết như vậy, bởi vì nàng ta là hoàng thái nữ điện hạ, tương lai là Đan Phượng quốc nữ hoàng, thế nhưng trải qua một trận đánh ở Trần Đường Quan, e là nàng ta không còn là người lý tưởng để chọn trong cảm nhận của nữ hoàng, bởi vì nữ hoàng không có hạ lệnh cho nàng mang binh mã đến trợ giúp Cơ Tuyết, mà hạ chỉ lệnh cho nàng cần phải đoạt lại Trần Đường Quan, điều này nói rõ, nữ hoàng đối với Cơ Tuyết đã cực kỳ bất mãn, phê nàng ta cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Ngươi?”

Cơ Tuyết bị khẩu khí của Cơ Mộng chọc tức, hai người lần thứ hai rùm beng, quan viên lớn nhỏ của Hóa Thành, vừa nhìn thấy cục diện, đau đầu không dứt, tri phủ Hóa Thành lập tức dẫn người đứng lên: “Bọn thần xin cáo lui.”

Vẫn nên các nàng tự mình nghĩ biện pháp đi, đám người rất nhanh lui xuống, chỉ có chủ tướng Ngọc Kiều của Trần Đường Quan vẫn ngồi ở bên dưới, vẻ mặt thê lương nhìn các chủ tử trên cao, các nàng chỉ lo tranh đoạt lợi ích của mình, mà không mưu lợi vì bách tính Đan Phượng quốc, đã chết nhiều người như vậy, cũng không thấy các nàng có bao nhiêu đau lòng, người sau so với người trước càng lãnh huyết vô tình hơn, nên nàng cho rằng, nguyên soái Huyền Nguyệt đã nhân từ rất nhiều, bởi vì từ khi nàng ta tiến nhập Trần Đường Quan, liền hạ lệnh không cho phép thương tổn bất luận một bách tính nào, chuyện này khiến cho Huyền Nguyệt ở trong lòng bách tính tăng lên địa vị, mà các nàng bên này không lo chuẩn bị bù đắp, cứ ở chỗ này tranh chấp không thôi.

Bên trong thư phòng Trần Đường Quan.

Thanh Dao cùng Ngân Hiên đang ngồi ở dưới đèn nghiên cứu tình thế trước mắt, khi các nàng công phá Trần Đường Quan, cũng không nhìn thấy Hoa Văn Bác, hắn hình như biến mất không từng tồn tại, nhưng mà bọn nàng tin, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ đi dễ dàng, như vậy chỉ có một khả năng là đi tìm viện binh, chẳng qua hắn đi nơi nào tìm viện binh đây?

“Ta đã nhận được tin tức, kinh thành cũng không thấy Hoa Văn Bác.”

Đôi mắt sâu thẳm của Ngân Hiên càng phát ra đen kịt như bóng đêm, nhìn không thấy bất luận cái gì bên trong.

Bàn tay to của hắn nhẹ cầm lấy bǎn vẽ trên bàn, khớp xương của bàn tay hiện rõ, ở dưới ánh đèn đẹp như được coi như điêu khắc.

“Ta cũng nhận được tin tức từ Hóa Thành, hắn cũng không có đi hóa thành, như vậy hắn sẽ đi chỗ nào đây?”

Thanh Dao phụ họa Ngân Hiên nói, đôi mắt đen như mực, ẩn giấu ánh sáng chói mắt lóe lên, bọn họ bây giờ giống như đang bị vây hãm ở một góc chết, nghĩ mãi không ra, nam nhân này sẽ đi chỗ nào? Trong lúc này hai người rất phiền muộn, thì Mạc Sầu bung bõa tối đi vào, phía sau còn có Tiểu Ngư nhi: “Ăn một chút gì đi.”

Mạc Sầu nhẹ giọng mở miệng, Thanh Dao khẽ gật đầu một cái, nhìn thấy Mạc Sầu, nàng không khỏi nhớ tới Mạc Ưu, bỗng nhiên một ý niệm kỳ quái chợt sinh ra trong đầu, linh quang chợt lóe liền xoá đi không được, chẳng lẽ Hoa Văn Bác muốn chặt đứt các nàng đường lui, để cho bọn họ bị hai mặt giáp công, điều này quả thật nguy hiểm, ánh mắt đột nhiên nheo lại.

“Ta biết hắn có khả năng đi đâu?”

“Đâu?” Ngân Hiên rất nhanh thả bǎn vẽ trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nàng, tiếng nói Thanh Dao lạnh được như băng: “Nhất định đi Hoàng Viên quốc.”

“Hắn đi Hoàng Viên quốc mượn binh, chuyện này quá không hiện thực.”

Ngân Hiên có điểm khó tin, trong thất quốc hắn rất nhiều người biết, hiện tại tân hoàng đế cùng Huyền Nguyệt giao hảo, hắn ta làm sao dám lại nghĩ đến

Hoàng Viên quốc chư?

Mạc Sầu ở bên cạnh ánh mắt lóe lên một cái, rồi nhanh chóng mở miệng: “Mạc ưu sē không để ý đến hắn, hắn không phải là loại người như vậy.”

Thanh Dao ngược mắt nhìn lướt qua Ngân Hiên cùng Mạc Sầu, trong ánh mắt và thần sắc hai người đều khẳng định, bọn họ tuyệt đối không hoài nghi thái độ làm người của Mạc Ưu.

“Ta cũng tin Mạc ưu, nhưng các ngươi đừng quên, Mạc ưu vừa đăng cơ, mà Lưu Văn Phong cản bǎn không phải người của hoàng thượng, mà là người của đại thần trong triều, như vậy chỉ cần xách động mấy đại thần, sau đó hạ mật lệnh cho Lưu Văn Phong, Lưu Văn Phong tức sē nghe lời hành sự.”

Tiêu Ngư nhi vừa nghe nương phân tích, lập tức bối rối, tiến đến bên cạnh các nàng.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Chương 130.2

Ngân Hiên vẫn cau mày không nhúc nhích, con ngươi đen kịt như mực, chậm rãi sáng lên, hắn đứng dậy, cuồng ngạo lạnh lùng mở miệng: “Hiện tại lập tức phái người giám thị nhất cử nhất động, mặt khác phái vài người đi trước Hoàng Viên quốc, đem việc này bẩm báo với Thẩm Ngọc, bảo Thẩm Ngọc một lần nữa tìm một thân tín làm tổng binh Thạch Thành, về phần Lưu Văn Phong vừa có dị động, lập tức giết chết.”

Ngân Hiên tàn nhẫn mở miệng, hắn không thể cho phép bất luận cái gì một điều gì làm hỏng đại cuộc ở đây, nói xong hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn phía Thanh Dao, câu môi từ từ nói: “Dao nhi thấy thế nào?”

“Ân, cứ làm như thế?”

Thanh Dao gật đầu, quay đầu nhìn Mạc Sầu bên cạnh còn có Băng Tiêu đang từ bên ngoài đi tới.

“Mạc Sầu, lập tức dẫn vài người chạy tới Hoàng Viên quốc, gặp mặt Thẩm Ngọc, đem tình huống nơi này bẩm báo cho hắn biết, còn có hành động khác thường của Lưu Văn Phong.”

“Dạ” Mạc Sầu nhận mệnh, quay đầu đi ra ngoài, nàng vốn không muốn gặp lại Mạc ưu, nhưng tình thế bây giờ, đâu có chỗ cho chuyện nhỉ nữ tình trường, chủ tử đem nhiệm vụ giao cho nàng, cũng bởi vì tin sự trung thành của nàng, cho nên nàng phải nghĩa bất dung từ mà hoàn thành.

Mạc Sầu đi ra ngoài, Thanh Dao mới nhìn Băng Tiêu: “Ngươi mang vài người lặng lẽ ra Trần Đường Quan, ẩn thân ở bên trong thành thạch, mật thiết chú ý nhất cử nhất động của Lưu Văn Phong, nếu có một chút xíu gió thổi cỏ lay nào, hoặc hắn có động cơ muốn gây rối, lập tức giết không tha.”

“Dạ, nguyên soái.” Băng Tiêu quay đầu đi ra ngoài, cước bộ ưu nhã thong dong, lúc đi tới gần cửa thì dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn sang: “Nhưng công chúa thì phải làm sao bây giờ?”

“Gần nhất nàng sẽ đi theo ta, ngươi an tâm hoàn thành nhiệm vụ đi.”

Thanh Dao phân phó xong, Băng Tiêu cũng yên tâm đi ra ngoài, bên trong thư phòng, Tiêu Ngư nhi ngồi vào trong lòng Thanh Dao, hai mẹ con cùng nhau nhìn về phía Ngân Hiên đang đứng thẳng, thân thể hắn vô cùng cao lớn, đứng trong doanh trướng tựa như một ngọn núi, hắn mặc trên người bộ cảm bào màu đen, càng tỏ ra phóng đãng, màu làm nổi bật được da thịt trơn bóng, mái tóc đen của hắn dùng tơ tằm buộc lại, chừa một phần tóc che ở nửa bên mặt, lộ ra vẻ tà mị khó tả, trước đây nàng vẫn cho như vậy là rất khốc, hiện tại mới biết được.

Nguyên lai vấn đề không phải khốc hay không khốc, mà chỉ vì tận lực giảm thiểu kẽ hở.

“Chúng ta kế tiếp phải làm như thế nào?”

Thanh Dao mở miệng, đã từ rất lâu sự thông minh của hắn, không hề thua kém nàng, ở phương diện mưu lược hay quân sự đều rất kinh người.

“Công Hóa Thành, một đường bắc thượng, thẳng tiến đến trung tâm Đan Phượng quốc, kinh đô Phượng Liên thành.”

Ngân Hiên ngắn gọn mở miệng, dễ dàng liền nói ra suy nghĩ trong lòng Thanh Dao, lúc này đã thuận lợi lấy được Trần Đường Quan, nàng cũng thật cao hứng, chứng tỏ lấy được Đan Phượng quốc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, các nàng mấy ngày liên tiếp tiến công Trần Đường Quan, hơn nữa trong quân có rất nhiều tướng sĩ trúng cổ, vì thế cần tĩnh dưỡng một khoảng thời

gian, rất nhanh sẽ có thể xuất phát.

“Tốt, lại nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau chúng ta liền tấn công Hóa Thành.”

Thanh Dao ôm Tiêu Ngư nhi, trong ánh mắt nỗi lén dật dào ý cười.

Ngân Hiên không nói chuyện, chỉ quay đầu nhìn hai nữ nhân một lớn một nhỏ trước mắt, trong lòng đúng là tràn đầy cảm động, hắn đi tới chỗ đối diện Thanh Dao ngồi xuống, bên trong thư phòng bao phủ hơi thở ấm áp.

Hóa Thành.

Liên tiếp biết mất mấy ngày trời, Hoa Văn Bác rốt cuộc đã xuất hiện, Cơ Tuyết vừa nhìn thấy hắn, đã sớm phẫn nộ mở miệng: “Sao giờ này người mới về?”

Hoa Văn Bác chưa nói lời nào, trên khuôn mặt tinh xảo rất là mệt mỏi, trên y phục thì dính đầy bụi, có thể thấy được hắn ngày đêm chạy đi, mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, mà trở về, không nghĩ tới nữ nhân này lại vẫn nói hắn chậm, đôi mắt đen tối sầm lại.

“Các ngươi đánh mất Trần Đường Quan, còn ở đó ngạo mạn, ta không phải bảo các ngươi thủ vững mười ngày nửa tháng sao?”

Hoa Văn Bác tức giận vung tay một cái, xoay người đi tới chỗ cao vun áo bào ngồi xuống, hắn đưa tay lên lấy chung trà rồi ngừa đầu uống, rõ ràng là động tác thô lỗ, nhưng ở trên người nam nhân này lại đặc biệt ưu nhã, người đẹp thì làm cái gì cũng đều đẹp, Cơ Tuyết thở dài một tiếng, vô lực mở miệng.

“Nữ nhân kia cẩn thận không phải người, là một ma quỷ, nàng ta cái gì cũng đều đoán được, chúng ta chuẩn bị đá lớn cùng tiền thủ, nhưng cẩn thận không có tác dụng gì, nàng ta sai người làm cánh diều lớn, ở giữa không trung ném đạn tạc xuống phá hủy cửa thành, còn hướng vào trong thành phóng pháo khói, làm khói mù mịt, cẩn thận thấy không rõ người, còn đánh như thế nào, nếu như không phải ta rút lui nhanh, chỉ sợ bảy tám vạn nhân mã cũng không còn.”

Cơ Tuyết tiếng nói vừa dứt, hàm răng của Hoa Văn Bác nghiến kẽm kẹt, nữ nhân kia xác thực thật lợi hại, kế tiếp, bọn họ nhất định phải cẩn thận mà chống đỡ, đoạt lại Trần Đường Quan, bằng không trở về không có cách nào

giao phó.

Hoa Văn Bác sắc mặt bao phủ mũi nhọn lạnh lẽo, nặng nề đặt chung trà xuống, làm nước trà bắn ra ngoài.

Cơ Tuyết phẫn nộ không phải bởi vì mất Trần Đường Quan, cũng không phải bởi vì hắn về chậm, nguyên nhân chân chính là vì ngũ hoàng nữ Cơ Mộng, dẫn theo năm vạn binh mã qua đây, mà không giúp các nàng cướp lại Trần Đường Quan, nếu muốn động tay vào binh mã của nàng ta, thì nhất định phải giao ra binh quyền, nghe mệnh lệnh nàng ta mà hành sự, nếu những chuyện này tới trong tai nữ hoàng, công lao toàn bộ bị nàng ta chiếm, mà các nàng thì đã đánh mất Trần Đường Quan, lại tổn thất hơn mười vạn binh mã, chỉ sợ khó tránh khỏi cái chết.

“Cơ Mộng phụng mệnh lệnh nữ hoàng mang đến năm vạn binh mã.”

Hoa Văn Bác ngẩng đầu lên, vẫn nhìn chằm chằm Cơ Tuyết không nhúc nhích, hắn biết nàng vẫn nói chưa xong, quả nhiên môi Cơ Tuyết giật giật, sau đó mở miệng: “Thế nhưng nàng ta căn bản không nghe lời hành sự, còn nói nếu như muốn dùng năm vạn nhân mã của nàng, chúng ta nhất định phải giao ra binh quyền, để nàng chỉ huy cuộc chiến lần này, đoạt lại Trần Đường Quan.”

Tiếng nói Cơ Tuyết vừa dứt, lửa giận của Hoa Văn Bác đột ngột nổ lên, bàn tay to nặng nề đập lên kỷ trà cao, rồi hừ lạnh: “Ghê tởm.”

Trong đại sảnh, hai người đang lúc nói chuyện, thì ngoài cửa truyền đến một tiếng nói kiêu ngạo: “Hoàng phu nương nương đã trở về à?”

Quả nhiên là ngũ hoàng nữ Cơ Mộng, nàng mặc quần áo màu xanh lục, trên đầu mang trâm phượng sáng loáng, khí thế hơn người đang tiêu sái đi vào, vừa ngẩng đầu liền thấy Hoa Văn Bác, đã không hành lễ, cũng không vấn an, cứ ngang tàng ngạo nghễ đứng thẳng ở trong đại sảnh.

Hoa Văn Bác giận dữ, hắn là người đứng đầu hậu cung, khi nào lại chịu qua sự chế nhạo đến như vậy, phụ phi của ngũ hoàng nữ luôn luôn nhát gan nhu nhược, vì thế hắn mới dễ dàng buông tha cho hắn yên ổn ở hậu cung trong vòng, hơn nữa nữ hoàng năng lực tình dục tốt, có đôi khi hắn không muôn hầu hạ nàng, liền an bài phi tử thị tẩm khác.

Cho tới nay, ngũ hoàng nữ đều rất tôn trọng hắn, không nghĩ tới lần này binh

bại ở Trần Đường Quan, nữ nhân này lại không coi ai ra gì, sắc mặt Hoa Văn Bác có chút âm ngao, lãnh chìm mở miệng.

“Cơ Mộng, ngươi không thấy được bản cung ở đây sao? ngay cả lẽ giáo tối thiểu cũng đều không hiểu, phụ phi ngươi như thế giáo dục ngươi.”

Hoa Văn Bác tiếng nói vừa dứt, Cơ Mộng không khỏi cười rộ lên, chàm chạp mở miệng: “Hoàng phu nương nương, còn tưởng bản thân mình còn cao quý lắm sao, chẳng lẽ ngươi không có nghe nói gần đây lời truyền ngôn ở Đan Phượng quốc sao? Đan Phượng quốc, người người đều nói ngươi là yêu phu, là tai họa vong quốc, trong triều văn võ đại thần đang thương tấu với mẫu hoàng, ban thưởng ngươi tội chết đấy? Vậy mà ngươi còn ở nơi này nằm xuân thu đại mộng.”

Cơ Mộng tiếng nói vừa dứt, liền cảm thấy thân ảnh trước mắt chợt lóe, Hoa Văn Bác đã lén đến trước mặt của nàng, bàn tay đưa ra bóp cổ nàng, tựa như bóp chết một con gà nhỏ mà không cần tồn nhiều sức, mặt Cơ Mộng rất nhanh trắng lại, đôi mắt mở thật to, tràn đầy hoảng sợ, Cơ Tuyết đứng ở bên người Hoa Văn Bác tuy rằng cảm thấy hả giận, thế nhưng Cơ Mộng tạm thời không chết được, nàng ta mà chết, chỉ sợ nàng cùng Hoa Văn Bác một cung đùng mong sống, nên nhanh chóng chạy qua đây, vươn tay ra kéo tay của Hoa Văn Bác lại.

“Ngươi điên rồi, mau buông nàng ra, bằng không chúng ta cũng đừng nghĩ sống tiếp.”

Hoa Văn Bác khẽ run một chút, cuối cùng cũng buông lỏng tay ra, thân thể Cơ Mộng mềm giống như rắn không có xương, nằm co quắp trên đất, Cơ Tuyết khi thường liếc mắt nhìn nàng ta một cái, rồi quay đầu lại nhìn Hoa Văn Bác, hắn tựa hồ như bị kích thích, bước bộ bất ổn, rút lui vài bước ngã ngồi qua một bên ghế, ngược mắt, âm ngoan truy vấn.

“Ngươi nói, có phải thật có chuyện như vậy hay không?”

Cơ Tuyết không hiểu ra sao, có chút mờ mịt, nàng vẫn ở bên trong quan nha, đâu biết được tình huống bên ngoài, lắc đầu, tỏ vẻ bản thân mình không biết, Hoa Văn Bác rất nhanh hướng ra phía ngoài rống to hơn: “Người đến?”

Lập tức có quan viên Hóa Thành đi vào, bọn họ một mực ở bên ngoài chờ, lúc này nghe được hoàng phu nương nương ở trong phòng gọi, rất nhanh chạy vội đến, cung kính quỳ lạy: “Chúng thần tham kiến hoàng phu nương

nương.”

Hoa Văn Bác hé ra khuôn mặt tinh xảo trong suốt, bị bao phủ bởi ánh sáng xanh, lạnh lùng mở miệng: “Nói, có phải Đan Phượng quốc đang có lời truyền nói bản cung là yêu phu hay không?”

Thanh âm của hắn vừa rơi xuống, tri phủ Hóa Thành cùng những quan viên khác đều cả kinh, vươn tay lấy tay áo lau mặt gương mặt trắng bệch không ngót, không một lời nào phát ra.

Phòng khách, lạnh như băng sương, Hoa Văn Bác nhìn động tác của những người này, trong lòng đã hiểu, nhất định vừa là nữ nhân Mộc Thanh Dao kia tung tin, vì sao, vì sao mình luôn luôn bại vào tai nữ nhân kia, hắn sống hơn bốn mươi năm, vẫn luôn cho rằng tự mình rất khôn khéo, mọi việc đều nắm được trong lòng bàn tay, nhưng từ khi níu gắp nữ nhân này, tất cả việc đều lệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Hoa Văn Bác phẫn nộ giương lên tay, trong tay kỷ trà bị đánh vỡ thành một đống gỗ vụn.

Bên trong đại sảnh người, mỗi người sắc mặt đều trắng bệch, nếu như các nàng còn dám chọc người nam nhân này sinh khí, chỉ sợ kế tiếp chính là mệnh của các nàng, lúc trước Cơ Mộng cuồng ngạo bao nhiêu, thì bây giờ thở mạnh cũng không dám thở ra ngoài, nàng đã quên nam nhân này từ trước đến nay thủ đoạn độc ác, âm hiểm không gì sánh được.

“Đều đi xuống đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Hoa Văn Bác đứng dậy, áo bào trắng phiêu phiêu, nhanh nhẹn đi ra ngoài, dáng người hắn giống như một bụi hàn mai, ngạo nghễ đứng thẳng, tựa hồ chuyện gì cũng không thể đánh gục hắn.

Trong phòng Hoa Văn Bác .

Cơ Tuyết cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên, nhìn nam nhân ở trên giường, không biết hắn phái người gọi nàng qua đây là vì chuyện gì. Sẽ không lại muộn?

Cơ Tuyết sắc mặt đỏ lên, bây giờ là lúc nào, mà nàng còn có tâm tình nghĩ đến chuyện này, liền vội vàng cung kính mở miệng: “Không biết hoàng phu nương nương tìm ta qua đây, là vì chuyện gì?”

Chương 130.3

Cánh tay dài của Hoa Văn Bác vừa nhấc lên, Cơ Tuyết liền rơi vào trong ngực của hắn, hắn cũng không có lên tiếng, chỉ ôm chặt thân thể Cơ Tuyết làm nàng không nhúc nhích được nằm im trước ngực của hắn, để hắn cảm thụ được sự áp trên người nàng, tựa hồ chỉ có như vậy hắn mới có thể dễ chịu một chút, Cơ Tuyết khẽ run lên, hình dạng này của hắn đã làm cho nàng không đành lòng đến trách cứ, chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

“Tuyết nhi, có phải ta đã tạo nghiệt nhiều lắm hay không? vì thế ông trời rốt cuộc cũng trả thù ta.”

Hắn mềm mại vô lực mở miệng, Cơ Tuyết nội tâm run lên, nàng vẫn cho là nam nhân này âm hiểm độc ác, lạnh huyết vô tình, kỳ thực người xấu cũng có một mặt yếu đuối, đồng thời người tốt cũng có mặt xấu xa.

Lúc này thần thái hắn như thế, làm cho nàng không đành lòng gật đầu nói một tiếng phải, tuy rằng nàng vẫn nghĩ như vậy, nhưng lúc chân chính muốn mở miệng thì lại thấy rất khó.

“Thôi bỏ đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Nàng vươn tay chạm đến tóc hắn, sợi tóc mềm nhẵn xuyên thấu đầu ngón tay của nàng, rơi xuống phía dưới, nàng vỗ nhẹ lưng hắn, một hành động cực kỳ tự nhiên.

“Ân” Hoa Văn Bác lên tiếng trả lời, hắn yên lặng không nhúc nhích, như rơi vào trầm tư, chẳng qua sự an nhàn này chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh hắn ngẩng đầu lên, mang theo sát khí mười phần, con ngươi âm ngao đến cực điểm, thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nữ nhân Mộc Thanh Dao kia.”

“Ân, ta tin ngươi, chúng ta cùng nhau hợp lực đoạt lại Trần Đường Quan đi.”

Cơ Tuyết thở dài, nhớ tới Cơ Mộng, trong lòng không khỏi buồn bực, nếu như có thể đoạt lại Trần Đường Quan, nữ hoàng còn không đến mức trước đoạt đi thân phận hoàng thái nữ của nàng, nếu như không đoạt Trần Đường Quan trở về, thì sẽ như Cơ Mộng nói, nàng cái gì cũng đều không phải, vì địa vị này nàng đã nỗ lực bao nhiêu năm mới có được, tại sao có thể để cho

Cơ Mộng lấy được đây?

Nghĩ vậy, Cơ Tuyết nhịn không được khẽ run lên một cái, tựa hồ nhìn thấy tương lai một mảnh thảm đạm của mình.

Hoa Văn Bác vươn tay ôm chầm thân thể của nàng, thanh âm nhu hòa mê hoặc vang lên: “Cơ Tuyết, ngươi còn không nghĩ thông suốt sao? Nếu như nữ hoàng thực sự phế đi ngươi, thì cái gì ngươi cũng không có, đúng không? Cái gì cũng đều không phải, nếu để cho Cơ Mộng hoặc thành viên khác của hoàng thất phát hiện ngươi chân chính không phải huyết mạch của hoàng thất, ngươi nghĩ, ngay cả vinh hoa phú quý đều giữ không được, đừng nói chi ngôi vị cao cao tại thượng, vì thế nếu muốn làm nữ hoàng, ngươi chỉ có thể dựa vào ta.”

“Dựa vào ngươi?”

Cơ Tuyết ngẩng đầu lên, hờ lạnh một tiếng, tránh khỏi tay Hoa Văn Bác, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ không tin: “Dựa vào ngươi chỉ sợ bị chết nhanh hơn, ngươi đừng quên chuyện Cơ Mộng nói, đại thần trong triều đang thượng tấu làm cho hoàng thượng hạ chỉ ban thưởng ngươi tội chết, nếu như có thể đoạt lại Trần Đường Quan, thì ngươi sẽ không có chuyện gì, nếu như mất đi Trần Đường Quan, nữ nhân kia nhất định sẽ đến công phá Hóa Thành, nếu tiếp tục đánh mất Hóa Thành, ngươi thật sự chỉ có một con đường chết.”

Cơ Tuyết lời nói vừa roi xuống, Hoa Văn Bác thoáng cái yên tĩnh, con ngươi híp lại, ánh sáng nguy hiểm đầy rẫy ở bên trong, hắn cúi người nhẹ nhàng dán môi ở bên tai Cơ Tuyết, chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta chết, ngươi cũng không sống nổi, ta vì sợ hại người tịch mịch, cho dù muốn chết, cũng sẽ kéo đi cùng, vì thế muốn bản thân mình sống, ngươi sẽ phải nghe lời của ta, hãy ngoan ngoãn nghe theo.”

Sự uy hiếp nồng đậm vừa hiện ra, Cơ Tuyết giận dữ, rất nhanh từ trên giường thoát xuống, lạnh lùng căm tức nhìn hắn: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Người là ngươi, ta là ta, ngươi không phải đối với ta làm cái gì chứ?”

Ánh mắt đầy sự hoài nghi, nàng thực sự là đầu óc nước vào, trong nháy mắt vừa rồi còn đi đồng tình với hắn, nam nhân này căn bản là một con rắn độc.

“Nha, ta quên nói cho ngươi biết, ta đã hạ đồng tâm cỗ vào ngươi, nếu như ta chết, ngươi cũng sẽ chôn cùng.”

Tiếng nói của Hoa Văn Bác nhẹ nhàng, hắn ngừa người nằm lên giường, sau đó chắp hai tay đê sau ót, thần thái thản nhiên tự đắc, coi như bản thân làm những chuyện như vậy, là lẽ đương nhiên.

Cơ Tuyết mở to mắt khó tin, rút lui một bước, đôi môi nhịn không được mà run rẩy lên, chỉ vào Hoa Văn Bác: “Ngươi đang gạt ta, có phải hay không? Chuyện kia nào, vì sao ta một điểm cũng không biết.”

Vô luận như thế nào nàng cũng không tin việc này, hắn nhất định là đang gạt nàng, nếu như hắn thực sự hạ cổ với nàng, vì sao nàng một điểm cảm giác cũng không có vậy? Toàn thân không đau không ngứa, không khó chịu, hoàn toàn nhìn không ra bị hạ cổ.

“Ở trong lúc chúng ta hoan ái, đó là thời gian tốt nhất để hạ cổ, mà đồng tâm cổ, lúc bình thường căn bản nhìn không ra, chỉ đến khi có một người chết, thì cổ trùng mới sống lại, xâm nhập vào trái tim, khiến người ta đau đớn đến chết.”

Hắn cười phiêu dật như gió thổi, thế nhưng Cơ Tuyết cảm thấy căn bản là bộ dáng tươi cười của ma quỷ, nàng lúc nào mà chấp thuận cho hắn làm chuyện này, nàng cùng hắn có cái gì đồng tâm chứ, Cơ Tuyết phẫn nộ nhào tới, nắm cánh tay Hoa Văn Bác hung hăng cắn xuống, sử dụng hết khí lực mà người nam nhân kia vẫn không nhúc nhích mặc cho nàng cắn xé, thật giống như đó không phải là cánh tay của hắn vậy, chỉ tới khi miệng nàng tràn đầy máu tanh, mùi vị đầy rẫy ở trong cổ họng làm người ta muôn nôn khan, nàng nhịn không được nữa hé miệng, rồi nhảy xuống giường ói lên ói xuống.

Hoa Văn Bác đứng dậy làm như không có việc gì xảy ra, từ bên cạnh giường biên cầm lấy băng gạc màu trắng, bao lấy vết thương.

“Cái này là ta nợ ngươi, nếu còn lần tiếp theo, ngươi nên kiềm chế một chút cho ta.”

Thanh âm của hắn lạnh như một tảng băng, một điểm cảm tình cũng không có, có thể thấy người như hắn vậy, từ lâu đã không có tim, thỉnh thoảng đôi khi quá mệt mỏi, muôn tìm một người để an ủi, mà nàng là người trong thời gian ngắn ngủi hắn muốn dựa vào.

Cơ Tuyết còn có thể nói cái gì, nàng tin những gì người nam nhân này nói là

thật, nàng đã trúng đồng tâm cỗ, chỉ cần hắn chết, nàng sẽ không có cách nào tiếp tục sống được.

“Giải cỗ cho ta, ta sẽ nghe mệnh lệnh của ngươi, giết nữ hoàng.”

Cơ Tuyết ngẩng đầu lên, trên môi tất cả đều là máu, hàm răng đều đầy tơ máu, dũng tợn đến cực điểm, cực kỳ giống ma cà rồng trong bóng đêm.

Nàng cho rằng đây là thỏa hiệp thấp nhất của nàng rồi, đáng tiếc nam nhân trên giường làm như không thấy được, hắn chậm rãi mở miệng: “Ngươi đừng nghĩ đến việc giải cỗ, đồng tâm cỗ này, không có cách nào khác để giải.”

Cơ Tuyết cơ hồ tuyệt vọng, hiện tại nàng chỉ có một nguyện vọng, giết hắn trước, sau đó chờ chết, cứ dần vặt như vậy quá đau khổ.

“Vì sao lại bi quan như vậy, ngươi hoàn toàn có thể sống được thoái mái một chút, chỉ cần chiểu theo lời ta nói mà làm, ta sẽ cho ngươi lên làm nữ hoàng, hơn nữa cũng mặc kệ hậu cung của ngươi, ngươi chỉ cần đem vị trí chính phu giữ lại là được, đây không phải là chuyện cả hai cùng có lợi sao?”

Cơ Tuyết đứng bậc dậy nghiến răng nghiến lợi căm tức nhìn Hoa Văn Bác, hận không thể xé hắn ra, bất quá cuối cùng cái gì nàng cũng không làm, chỉ vô lực mở miệng: “Được, ta bây giờ nghe lời của ngươi mà hành sự.”

Nói xong lắc mình ly khai, nhìn cũng không nhìn Hoa Văn Bác một cái.

Bên trong gian phòng, nam nhân lộ ra nụ cười âm ngao khó hiểu, nữ hoàng, ngươi đã vô tình, như vậy cũng đừng trách ta vô nghĩa...

Trong Trần Đường Quan, mười vạn binh mã đã nghỉ ngơi và hồi phục đầy đủ, chúng tướng sĩ cũng không có quấy rầy đến bách tính ở đây, tuy rằng chưa mở cửa thành để thông hành, nhưng bách tính bên trong thành có thể tự do hoạt động, phát triển trái ngược với Cơ Tuyết, các nàng ở chỗ này náo nhiệt hơn một ít.

Trên những con đường lớn mặc dù không có người ta tấp nập di chuyển, nhưng thỉnh thoảng cũng có người đi lại, người bán hàng rong bắt đầu buôn bán tiếp, bởi vì chiến tranh không phải chuyện một ngày hai ngày, những người như bọn họ còn muốn có cơm ăn, nên cũng không thể để trận chiến không đánh xong, đã chết đói trước.

Thanh Dao dẫn Tiêu Ngư nhi mang theo hai binh tướng mặc trang phục hạ nhân, ở trên đường cái đi bộ.

Trần Đường Quan bách tính không ít, có thể tự cấp tự túc, đủ để sinh tồn, vì thế một thời lâu không mở cửa thành, cũng không có ảnh hưởng chút nào, hơn nữa Băng Tiêu đã truyền tin qua, tất cả đều như dự liệu, Lưu Văn Phong quả nhiên có chút hai mặt, chỉ là chưa có xuất binh mà thôi, hơn nữa dù muốn cũng không dám mạo muội xuất binh, đối với những biến hóa trên triều đình, hắn cũng không hiểu rõ ràng lắm, vì sao hoàng thượng hạ chỉ xong, hiện tại lại có mật thư gửi qua đây.

Bất quá công tâm mà nói, hắn không dám tùy tiện xuất binh đánh binh tướng Huyền Nguyệt, bởi vì chủ soái là người lợi hại như thế nào, hắn đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở, nếu như chọc giận nàng, chỉ sợ mình có đi mà không có về, nếu như không đánh, thì không có biện pháp giao phó cùng người hạ mật thư.

Hắn lâm vào thế khó xử, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, suy nghĩ hết một ngày, tới buổi tối thì bắt đầu điều động binh mã, Băng Tiêu nấp trong bóng tối đã nhìn ra, cuối cùng hắn cũng không vượt qua được trách nhiệm trong lòng, xem ra đang chuẩn bị cùng Đan Phượng Quốc vây công Trần Đường Quan, mà nàng đâu cho hắn có cơ hội như vậy.

Ban đêm, nàng ẩn vào Lưu phủ, giết Lưu Văn Phong.

Ngày thứ hai, tổng binh Thạch Thành bỏ mình, toàn bộ Thạch Thành náo loạn thành một đoàn, lúc này, trùng hợp thánh chỉ đến, muốn điều tổng binh thạch thành hồi kinh nhậm chức, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này, rất nhiều quan viên thạch thành thở dài không ngót, người này vốn nêu hưởng phúc, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, đến tột cùng là ai máu lạnh vô tình mà giết hắn thế?

Theo thánh chỉ, còn có một quan viên khác mới đến nhậm chức tổng binh, niên kỷ chỉ có hơn hai mươi, mặt vô biểu tình, cả người như một khối băng sương, không nói lời nào đã khiến người cảm thấy áp lực rất lớn, mà tổng binh mới vừa xuất hiện, tất cả quan viên địa phương tại Thạch Thành, liền cảm thấy bất an, Lưu tổng binh vừa chết, thánh chỉ của hoàng thượng liền tới, hơn nữa liên đới toát ra một vị tổng binh, đối với nhân vật đột nhiên nhô ra này, làm rất nhiều người khó chịu, chỉ là không có nói ra miệng, bất quá thần thái ngôn ngữ tất nhiên không có chút nào cung kính.

Mạc Sầu nhìn hết thảy trước mắt, không khỏi cảm thấy lo lắng thay vị tổng binh này, chỉ là nam nhân tuổi còn trẻ này vẻ mặt lạnh lùng lơ đãng, hắn là thân tín của Mạc Ưu, trước đây hắn cũng rất bình thường, hiện tại đúng lúc trọng dụng hắn.

“Ngươi có thể ứng phó được không?”

Mạc Sầu trước khi rời đi cuối cùng nhịn không được hỏi một câu, mà Đới tổng binh hiếm thấy được xé ra một chút khéo mồi, gật đầu rời đi.

Tất cả tình huống phát sinh ở bên trong Thạch thành, Hoa Văn Bác ở Hóa Thành hoàn toàn không biết gì cả, hắn phái người bí mật truyền tin đến Thạch Thành, ước định thời gian, hai nhà bao vây đánh Trần Đường Quan.

Trần Đường Quan – trong quân cơ đại doanh, một đám người đang ngồi ngay ngắn, bầu không khí nghiêm túc thâm trầm.

Ngồi phía trên nhất chính là Mộc Thanh Dao, cả người tan ở trong ánh sáng lạnh, một thân nguyệt nha y, cổ tay áo cùng cổ áo thêu viền màu xanh lục, càng tăng thêm vài phần thanh dật, tóc đen trên đầu nhẹ buộc, rồi xỏ xuống trên vai, ở nơi bắt đầu thả tóc xuống cài một cây trâm ngọc hoa nhỏ, cả người thêm tinh xảo uyển chuyển hàm xúc, chỉ là trên mặt phủ một tấm sa mỏng che lại dung nhan của nàng, làm cho rất nhiều người không tự chủ được mà suy đoán.

Chương 130.4

Nguyên soái vì sao lại luôn luôn che mặt như thế? Bởi vì lớn lên quá xấu, hay quá đẹp, nên sợ nhiễu loạn quân tâm.

Bất quá mọi người ai cũng không dám hỏi, chỉ thấy người ngồi phía trên đang xem một phong mật thư, trong đại sảnh rất yên tĩnh, chỉ tới khi nàng xem xong rồi, nhẹ nhàng đem qua đưa cho An Định Phong ở bên cạnh, An Định Phong nhìn xong lại giao cho Ngân Hiên xem một lần, cuối cùng hai người cùng nhau nhìn Thanh Dao, Thanh Dao quay đầu nhìn đám người phía trong đại sảnh, rồi chậm rãi mở miệng.

“Thật sự là quá tốt, hắn rốt cuộc cũng tính toán ra tay.”

Ánh mắt nàng đột nhiên lạnh xuống, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Băng

Tiêu: “Băng Tiêu, lập tức bí mật chạy tới Thạch Thành, gặp mặt Đói tổng binh của Thạch Thành, bảo bọn họ dựa theo kế hoạch mà hành sự.”

“Dạ, nguyên soái”, Băng Tiêu lui ra ngoài.

Sau đó Thanh Dao phân công nhiệm vụ cho mọi người: “Người ở Hóa thành sẽ phản công tới đây, chúng ta hãy chuẩn bị nghênh chiến đi, lúc này hất định phải đánh cho bọn họ một hoa rơi nước chảy, để cho bọn họ có đi không về, một trận này mà chiến thắng, tiếp theo chúng ta sẽ công chiếm Hóa thành.”

Thanh âm của nàng không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh không cho nghi vấn, mỗi người ở đây đều hết lòng tin tưởng nàng, chỉ cần chuyện nguyên soái quyết định, thì nhất định sẽ thành công.

“Mặt tướng chờ lĩnh mệnh.”

Mọi người đứng lên, cung kính ôm quyền lĩnh mệnh mà đi, Thanh Dao nhìn An Định Phong đi ở phía sau đám người, liền lên tiếng gọi hắn: “An tướng quân.”

An Định Phong xoay người lại đi tới trước mặt Thanh Dao, cung kính ôm quyền mở miệng hỏi: “Nguyên soái còn có chuyện gì mệnh lệnh?”

“Hoa Văn Bác âm hiểm giả dối, ngươi hãy phân phó đi xuống, đừng để có người trúng kế sách của hắn, hắn am hiểu cổ thuật rất sâu, chỉ cần không cho hắn tới gần, sẽ không có việc gì.”

“Dạ, nguyên soái.”

An Định Phong lĩnh mệnh đi xuống, trong đại sảnh, chỉ có Ngân Hiên diện vô biểu tình ngồi tựa ở ghế trên, vẻ mặt của hắn không thay đổi, một chút cũng nhìn chưa ra hắn đang suy nghĩ gì, nhưng tư thế như vậy, Thanh Dao biết hắn có chuyện phải suy nghĩ, về phần nghĩ chuyện gì thì nàng không thể biết được rồi...

Ba ngày sau, Hóa Thành bí mật cùng Thạch Thành ước định, hai đạo nhân mã sẽ vây kín Trần Đường Quan, tấn công các nàng một trước một sau lúc các nàng không để ý, cho bọn họ một người cũng đừng nghĩ bay ra ngoài.

Hóa thành – trong quan nha, Hoa Văn Bác ngồi ở trên cao, phía dưới chia

làm hai bên đế ngồi là hoàng thái nữ Cơ Tuyết, cùng nữ vương gia Cơ Mộng, ngoài ra còn có nữ tướng Ngọc Kiều của Trần Đường Quan và vài tên tham tướng của nàng.

Cơ Tuyết vẫn cảm thấy chuyện lần này vô cùng thuận lợi, bởi vậy có chút nghi hoặc.

“Đêm nay tấn công Trần Đường Quan, ta sợ có âm mưu quỷ kế gì, chúng ta vẫn nên chờ một chút, để bàn bạc kỹ hơn đi.”

Cơ Tuyết tiếng nói vừa dứt, Cơ Mộng ngồi ở bên người nàng vẻ mặt không thể tin được: “Ngươi cho là ngươi còn có thời gian chờ sao, thật sự nếu không lấy lại được Trần Đường Quan, chỉ sợ mẫu hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Cơ Tuyết vừa nghe Cơ Mộng nói, đã sờm túc giận đến nổi trận lôi đình, bịch một tiếng đứng lên, hé ra khuôn mặt thanh tú đột nhiên đưa đến trước mặt Cơ Mộng .

“Ngươi đừng quên, ta bây giờ còn là hoàng thái nữ, ngươi tốt nhất khách khí một chút cho ta”

“Rất nhanh sẽ không phải nữa ” Cơ Mộng giận dữ lên tiếng, bất quá thanh âm cũng không lớn.

Vẫn ngồi ở trên cao, con ngươi của Hoa Văn Bác âm ngao không gì sánh được, trên ngũ quan xinh xắn như hiện ra lời thề ở nhất định phải thắng, hắn không tin, nữ nhân Mộc Thanh Dao kia thật có thể một tay che trời, chỉ dựa vào mười vạn binh mã nhỏ, lại có thể làm rối loạn thiên hạ.

“Được rồi, hai người các ngươi an tĩnh một chút cho ta.”

Thanh âm lạnh lẽo đột nhiên vang lên, Cơ Tuyết cùng Cơ Mộng nhìn chằm chằm nhau liếc mắt một cái rồi xuống, đối với nam tử ngồi trên cao, hai người các nàng rất sợ hãi, ai cũng không dám ở trước mặt của hắn mà cao ngạo, nếu như chọc giận hắn, chỉ có một con đường chết.

“Ngoại trừ Trần Đường Quan còn lại bảy tám vạn nhân mã, cộng thêm năm vạn binh mã ở trong tay Cơ Mộng, như vậy là được mười ba vạn người, mặt khác ở Hóa Thành còn có thể lấy thêm hai vạn binh mã, như vậy tính ra chúng ta có chừng mươi lăm vạn người, trong tay nữ nhân kia có bao nhiêu

người, chỉ có mười vạn người, tuy rằng nàng ta có vũ khí lợi hại, nhưng mà chúng ta trước sau hai mặt giáp công thì không phải sợ nàng ta nữa, nếu nàng ta dùng cánh diều bay vào thành được, chúng ta cũng có thể làm cánh diều bay vào mà thứ vũ khí kia chỉ có thể ném xuống, chứ không có biện pháp ném lên.”

Thanh âm của Hoa Văn Bác vừa rơi xuống, đám người bên dưới ai cũng không lên tiếng, nói thật ra, kế sách này quả là rất tốt, chẳng qua trong lòng tri phủ Hóa Thành có chút không cam lòng, Hóa Thành này đã không có bao nhiêu binh mã, nếu như lại để bọn hắn điều ra hai vạn binh mã, vậy tòa thành trì này còn lại bao nhiêu người a, nếu như bọn họ cướp không được Trần Đường Quan, lần thứ hai thất bại, như vậy Hóa Thành sẽ khó bảo toàn, nhưng khi nhìn nam tử xinh đẹp kinh người trên cao, vẻ mặt băng hàn, con ngươi đỏ đậm, âm ngao thị máu.

Trong lúc này, ai dám chọc hắn chứ, nam nhân này tựa như một cục u ác tính, ai nếu chọc hắn, tất nhiên sẽ tự mình rước lấy kết cục không tốt.

“Vậy kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?”

Cơ Tuyết lén tiếng hỏi, nàng vẫn chưa quên mình và hắn đi cùng một đường, nghĩ đến đồng tâm cổ trên người, nàng không khỏi phẫn hận thêm vài phần, ngẩng đầu lên lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân kia.

“Lập tức phái người làm diều, càng nhiều càng tốt, trước khi trời tối, hướng Trần Đường Quan mà đi, người của chúng ta vừa vào thành, liền mở cửa nam, thả cho người của Thạch thành tiến vào, như vậy, hai phe chúng ta hiệp lực, nhất định sẽ đánh cho nữ nhân kia cùng mười vạn binh mã hoa rơi nước chảy.”

“Dạ.”

Mọi người cùng kêu lên lâm mệnh, sau đó lui ra ngoài, ngay cả Cơ Mộng cùng Ngọc Kiều đều đã lui ra, Cơ Tuyết là người ở phía sau cùng, chỉ thấy nàng đợi tất cả mọi người rời đi, mới chậm rãi đứng ở cửa, xa xa quay đầu lại nhìn nam tử trên cao, từng chữ từng chữ, nhẹ nhàng mở miệng.

“Ta muốn nàng chết.”

Nàng nói xong liền quay đầu rời đi, nhưng Hoa Văn Bác biết nàng nói người phương nào, khéo môi câu ra nụ cười âm ngao, quả nhiên không hổ là nữ

nhân hắn nhìn trúng, thủ đoạn độc ác giống như hắn.

Một tia ửng đỏ cuối cùng đã tắt ở đường chân trời, Hóa Thành bắt đầu chuẩn bị làm việc tiến nhập Trần Đường Quan, cánh diều lớn làm xong hơn hai ngàn cái, Ngọc Kiều từ trong mười vạn binh mã chọn lựa ra hai ngàn tinh binh, ngồi trên cánh diều lớn bay đến cửa nam, sau đó mở cửa thành ra, thả người của Thạch Thành tiến vào.

“Ngọc Kiều, có tin tức gì không, người ở thạch thành có động tĩnh gì hay không.”

“Bẩm hoàng phu nương nương, mặt tướng nhận được tin tức, Thạch Thành đúng là đang chỉnh đốn binh mã, rất nhiều người đã đợt ở ngoài cửa thành.”

“Thật sự là quá tốt, trời cũng giúp ta” Hoa Văn Bác hưng phấn vỗ lên bàn trà bên cạnh một cái, rồi xoay mình đứng lên, ánh mắt tàn nhẫn nhìn giữa không trung: “Chuẩn bị phát binh.”

“Dạ” Ngọc Kiều lĩnh mệnh, Cơ Tuyết cùng Cơ Mộng theo sát thân ánh của Ngọc Kiều, ba người cùng nhau rời đi.

Tri phủ Hóa Thành dẫn một đám quan viên, đem hơn mười vạn binh mã đưa ra Hóa Thành, trên mặt của mỗi người đều lộ vẻ lo lắng, chỉ mong lần này nhất cử đoạt lại Trần Đường Quan, như vậy Hóa Thành liền không có việc gì, chỉ cần ở Trần Đường Quan thất bại, như vậy Hóa Thành liền là đối tượng mà họ hướng tới, bởi vì binh tướng Hóa Thành đều bị điều đi, hiện tại chỉ có số ít lính già nua yếu ớt, tối đa không vượt quá ba vạn người, đâu địch nổi mười vạn binh mã của người khác, hơn nữa mười vạn binh mã kia so với sáu bảy hai mươi vạn binh mã thì lợi hại hơn nhiều lắm.

Buổi tối, chân trời khẽ treo lên vàng trăng lưỡi liềm, gió tây bắc vù vù thổi mạnh, rất có không khí của tráng sĩ một đi không trở về, nhiều người từ trong lòng đã lộ vẻ sợ hãi, thế nhưng trên vẻ mặt cũng không dám lộ ra, bởi vì trong hành động đêm nay, có hoàng phu nương nương, còn có hoàng thái nữ điện hạ, cộng thêm một ngũ hoàng nữ, nhiều người như vậy đồng viên tinh thần, các nàng có cái gì phải sợ, hơn nữa binh lực các nàng đã từ nảy tám vạn người tăng đến mười lăm vạn người, lần này cũng không tin sẽ đoạt lại không được Trần Đường Quan.

Mười lăm vạn binh mã lặng yên không một tiếng động áp sát bên ngoài Trần Đường Quan, dưới ánh trăng mông lung Trần Đường Quan tựa như đang

ngủ say, đặc biệt yên tĩnh, không có một chút xíu thanh âm nào.

Ngọc Kiều dẫn đầu quét mắt liếc Cơ Mộng cùng Cơ Tuyết ở phía sau một cái, trong lòng luôn luôn có điểm bất an, nàng cẩn thận mở miệng.

“Thái nữ điện hạ, chỉ sợ bên trong Trần Đường Quan có cạm bẫy, ta xem chúng ta nên rút lui ra ngoài đi.”

Cơ Tuyết ngẩng đầu lên nhìn tường thành cao to của Trần Đường Quan, trên tường thành, phe phẩy tinh kỳ của Huyền Nguyệt, cây cờ nhỏ xinh đẹp loá mắt như kích thích mắt của nàng, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng mở miệng.

“Nếu hoàng phu nương nương đã ra lệnh, nào có đạo lý lùi bước, chúng ta lên.”

Cơ Tuyết ra lệnh một tiếng, lập tức có binh sĩ nhắc lên thang mây, rất nhiều người bò lên, trên tường thành đông nghịt một hàng binh lính, mắt thấy đã muôn đặt chân lên đầu tường, mọi người ở trong lòng âm thầm vui vẻ, tường thành lúc trước yên tĩnh không tiếng động, bỗng phần phản ứng một tiếng toát ra vô số cái đầu, chỉ thấy những người đó, mỗi người đều mang theo một hốc rượu lớn, thảng thắt tưới lên thang mây, chớp mắt, bốn phía một mùi rượu gay mũi bốc lên, mà đúng lúc này, trên tường thành đã có người đốt đuốc ném xuống, càng ngày càng nhiều, mà rượu kia gặp hỏa liền bốc cháy, hơn tối nay là gió bắc, ngọn lửa kia thuận thế tràn ra, đốt không được một miếng tường thành, nhưng một mạch hướng về phía các nàng mà cháy, có rất nhiều binh sĩ y phục bị rót rượu, lại bị hỏa táp lên, lách cách lách cách đốt không chừa ai.

Tiếng thét chói tai hoảng sợ vang thành một mảnh.

Binh mã Đan Phượng quốc loạn thành một đoàn, lúc này, cửa thành Trần Đường Quan mở ra, tiếng vó ngựa vang lên, giữa ánh lửa tận trời, tiếng reo hò một ngọn cao hơn một ngọn, trường thương thỉnh thoảng cuồn cuộn lướt qua, những binh lính bị vây trong biển lửa, vốn đã loạn thành một đoàn, đâu còn khả năng chịu thêm đả kích nữa, Thanh Dao chỉ phái ra năm vạn binh mã, thế nhưng lại đánh như vào chỗ không người, thây ngã khắp nơi, huyết nhục mơ hồ, trong bóng đêm, máu tràn ra dày đặc, không khí tử vong khiên người hít thở không thông bao phủ bóng đêm.

Mà bên kia hai nghìn tinh binh ngồi trên cánh diều lớn bay vào cửa thành

phía nam, lại thần kỳ yên tĩnh, ngay cả thủ vệ cũng chỉ có mấy người tàn binh lão tướng, rất dễ dàng liền bị các nàng khống chế, các nàng lập tức mở cửa thành nam ra, thả người thạch thành ở ngoài tiến vào, chỉ là những kẻ này sau khi tiến vào, gặp người liền giết, căn bản không phải giết người của Trần Đường Quan, mà là giết bọn nàng, hơn một vạn binh mã rất nhanh đem hai ngàn tinh binh vây quanh ở bên trong, một canh giờ qua.

Hai nghìn tinh binh không còn một mồng, toàn bộ tử trận...

Trong đại sảnh quân doanh của Trần Đường Quan, Thanh Dao ngồi ở trên cao nghe chúng tướng bên dưới bẩm báo, liền thoả mãn gật đầu, xem ra hôm nay các nàng lại đại thắng, ngày mai là có thể công phá Hóa Thành,

Đúng lúc này, có người vọt vào quân cơ doanh địa, dĩ thì ra là Mạc Sầu, nàng ta sắc mặt khó coi mỉm miệng.

“Chủ tử, không xong, Tiểu Ngư nhi không thấy.”

“Cái gì?” Chẳng những là Thanh Dao kêu lên, ngay cả An Định Phong cũng đều kêu lên, mười vạn binh mã này, người khác không biết, thế nhưng hắn thì biết, Tiểu Ngư nhi chính là trưởng công chúa, không nghĩ tới công chúa lại không thấy, nàng đi nơi nào?

“Làm sao lại xảy ra chuyện này?”

Thanh Dao rất nhanh từ chỗ cao đi xuống đến, nóng ruột bước ra ngoài, An Định Phong dẫn người theo sát thân ảnh chủ tử, lúc này Ngân Hiên từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy Thanh Dao vẻ mặt nóng ruột bất an, khẽ cau mày một chút: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Ngư nhi không thấy.”

Tiếng nói Thanh Dao vừa dứt, thần sắc của Ngân Hiên ngân ra, đôi môi lạnh mỏng đột nhiên mím chặt, quanh thân bao phủ sát khí, không nói thêm một lời nào liền đi theo Thanh Dao, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ là ai đã động tay động chân?”

Đoàn người mới vừa đi ra đại môn, thì thấy dưới bóng đêm, có người rất nhanh chạy vội tới, ầm một tiếng quỳ xuống bẩm báo: “Nguyên soái. Không xong, không biết người nào bắt cóc Tiểu Ngư nhi, đứng ở trên tường thành, bảo nguyên soái lập tức qua đó, băng không, băng không liền?”

Người binh lính kia không dám nói tiếp, Thanh Dao đã sờm lắc mình chạy đi, Ngân Hiên thì theo sát phía sau, An Định Phong và những người khác cũng không rời lại, cùng nhau hướng về phía tường thành phóng đi, nhất định là có người bắt cóc Tiêu Ngư nhi, người này đến tột cùng là ai? Có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào trong Trần Đường Quan, chúng tò hồn nhất định là quen thuộc đường đi ở đây, chẳng lẽ là người nam nhân kia?

Q.4 - Chương 131: Tuyệt Sắc Nguyên Soái

Trên tường thành thật cao, lúc này đang đứng thăng một người nam tử mặc áo bào đen, tóc dài như mây, gương mặt đó đẹp như một đóa hoa quỳnh trong bóng đêm, thế nhưng sự dữ tợn tàn nhẫn đã phá hủy vẻ đẹp của hắn, hắn nhìn bóng đêm ở ngoài tường thành với vẻ mặt âm ngao không gì sánh được, chỉ thấy xa xa thấy ngã khắp nơi, máu nhuộm toàn cảnh...

Trận chiến này, hắn lại bại, bị mất hơn mươi vạn binh mã, hắn thông minh một đời, hôm nay rốt cuộc cũng chỉ có thể trách mình tự chuốc lấy, dù năm mơ hắn cũng không nghĩ ra, nữ nhân này đã cùng Thạch Thành liên thủ, khiến cho một lần phản công giết hết binh mã dưới tay hắn.

Chẳng lẽ trời muốn diệt hắn, là tạo nghiệt nhiều quá sao?

Hoa Văn Bác ngửa đầu nhìn trời, đứng ở đối diện hắn tướng sĩ của Trần Đường Quan động cũng không dám động một chút, chỉ sợ kích thích đến nam nhân này, trong tay của hắn dẫn theo một đứa bé, chính là nữ nhi của nguyên soái.

Tiểu Ngư nhi bị đung đưa ở giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sợ đến trắng bệch, trong lòng nhịn không được chửi má nó.

Hoa Văn Bác, người tử nam nhân, cô nai nai có chứng sợ độ cao, người muôn giết cứ giết, đừng giày vò ta a, nghĩ thế liền mở mắt ra nhìn xuống dưới tường thành, một mảnh màu hồng vừa thấy mà giật mình, còn có này tầng tầng lớp lớp những cổ tử thi chồng chất lên nhau, làm người ta càng run như cầy sấy, bất quá mình đã rơi xuống trong tay nam nhân này, tất nhiên sẽ không có kết quả tốt, nếu như nam nhân này lợi dụng mình đến uy hiếp mẫu thân thì làm sao bây giờ?

Tiểu Ngư nhi đang ở trong lòng tính toán mọi cách, dưới tường thành cao to ở một chỗ khác có một đống người đã đi tới, dẫn đầu chính là Huyền Nguyệt nguyên soái – Thanh Dao, tuy rằng thấy không rõ ánh mắt của nàng, thế nhưng quanh thân nàng lạnh lùng, hô hấp dồn dập, ánh mắt sâu u nhìn không thấy đáy, cho dù là ai đều có thể thấy được, nàng rất khẩn trương, liếc nhìn hành động của Hoa Văn Bác, nàng thất thanh kêu to lên.

“Hoa Văn Bác, ngươi là một đại nam nhân lại đi thương tổn tiểu hài tử?”

Hoa Văn Bác quay đầu nhìn phía Thanh Dao, âm trầm cười lộ ra hàm răng trắng, châm chọc hờ lạnh: “Ngươi nên biết, từ trước đến nay ta chính là một người không từ thủ đoạn, nói với ta những thứ này vô dụng thôi, hiện tại ta chỉ cho ngươi hai con đường đi, một, con gái ngươi chết, hai, ngươi chết.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một đống tướng sĩ đứng ở phía sau Thanh Dao, cùng lúc thất thanh kêu lên: “Nguyên soái, không được?”

Bọn họ không muốn nhìn thấy nguyên soái có một điểm không may nào, thế nhưng cũng không thể trợ mắt nhìn Tiểu Ngư nhi chết, trong nháy mắt, một ý niệm thoáng qua trong đầu, quả thật không có cách lưỡng toàn.

Trong đêm tối, Tiểu Ngư nhi đột nhiên mở mắt ra, bén nhọn kêu lên: “Ngươi người điên, muốn giết cứ giết, chỉ giết một mình ta là được rồi, vì sao còn muốn giết nương của ta, dù cho nương ta có chết, ngươi sẽ hảo tâm buông tha cho ta sao?”

Thanh âm của Tiểu Ngư nhi vừa vang lên, Thanh Dao ngẩn ra, nàng ấy đang nhắc nhở nàng a, mặc dù nàng có thực sự nghe lời Hoa Văn Bác, thì tên ám hiểm tiểu nhân này, cũng sẽ không bỏ qua cho Tiểu Ngư Nhi, vì thế tội gì lại mất thêm một cái mạng.

Hoa Văn Bác vừa thấy Tiểu Ngư nhi phá hủy chuyện tốt của hắn, liền tức giận đưa tay lên, vỗ một tiếng, ném một cái tát lên mặt Tiểu Ngư nhi, thân thể nhỏ ở tường thành lắc lư nửa ngày.

Tiểu Ngư nhi hoàn toàn không để ý tới Hoa Văn Bác, cũng không kêu đau, mắt của nàng đã lung tròng, nghẹn ngào kêu lên.

“Nương, người nhất định phải hạnh phúc, dù cho ta không thấy được, người cũng phải hạnh phúc, ta sẽ chúc phúc cho người.”

Một lời của nàng vừa rơi xuống, đột nhiên hướng đến cánh tay đang nắm lấy mình tấp tới, mặc dù nhỏ, nhưng lực đạo xuất ra cũng mười phần, Hoa Văn Bác không nghĩ tới lại phát sinh chuyện này, mà Thanh Dao cùng đám người phía sau cũng không ngờ tới, liền sững sốt ở bên dưới, Hoa Văn Bác đã đau đến hất tay ra, nhắm ngay bên dưới tường thành quấn Tiểu Ngư nhi đi, mà bản năng mẫn tính trỗi dậy, Thanh Dao trong cùng một lúc như Lưu Tinh

bôn nguyệt nhảy ra ngoài, nhắm phuong hướng Tiếu Ngư nhi rơi xuống tường thành.

Hoa Văn Bác bắt được cơ hội trong nháy mắt này, một chưởng hướng sau lưng Thanh Dao đánh ra, cũng trong lúc đó Ngân Hiên nhảy lên, ngân kiếm sắc nhọn lạnh lẽo bắn ra hóa giải uy lực của một chưởng kia, chǎng qua nó vẫn đánh vào lưng Thanh Dao, làm tăng nhanh tốc độ rơi xuống của nàng, vẫn ôm lấy Tiếu Ngư nhi, vừa rơi xuống mặt đất là phun ra máu, ở trong bóng đêm như yêu dị sinh hoa.

“Nương, nương, người không sao chứ?”

Tiểu Ngư nhi hoảng hốt kêu lên, hai mẹ con người nằm trên kẻ nằm dưới, Thanh Dao lắc đầu một cái, chậm rãi mở miệng: “Ta không sao.”

Đúng vậy, kiếm khí của Ngân Hiên đã hóa giải chưởng lực kia, tuy rằng nàng hộc máu, nhưng không đến mức có nguy hiểm tánh mạng, điểm này nàng rất rõ ràng, gió thổi bay mái tóc dài, khăn mỏng rơi xuống, lộ ra hồng ban bên mặt nàng, mà trên tường cao An Định Phong cùng đám thủ hạ, từ lâu đã chấn kinh kêu to lên, vài người vượt lên trên đầu từ phía sau tường cao nhảy xuống.

Trên tường thành, Ngân Hiên thật đau lòng, quanh thân thị huyết trừng kiếm dài, như thiểm điện, như kinh vân, rất nhanh nhào tới, khuôn mặt Hoa Văn Bác trở nên âm u nhìn Ngân Hiên, khéo môi hiện lên nụ cười như có như không

“Ngươi là ai? Vì một xấu nữ nhân mà cùng ta đối địch, nàng có cái gì tốt?”

Hắn nói xong, mắt thấy trường kiếm sắc bén mang theo kiếm hoa đâm qua đây, liền phi thân bỏ chạy, người nam nhân này vô công bí hiểm, hắn căn bản không phải là đối thủ của tên này, nếu muốn toàn thân trở ra, chỉ có tìm cơ hội chạy trốn, nhưng Ngân Hiên đâu cho hắn bất kỳ cơ hội nào, nghĩ đến Dao nhi đang chịu đau đớn lúc này, nội tâm hắn thật giống như bị một quyền hung hăng đánh vào, đau đớn khó nhịn.

“Ngươi không chỉ hạ cổ nàng, còn muốn giết nàng, tối nay sẽ là ngày chết của ngươi.”

Ngân Hiên ra tay càng lúc càng tàn nhẫn, trường kiếm hình như rót vào linh khí trở nên thị máu không gì sánh được, nhanh như giao long, sắc bén mười

phản, vừa ra tay liền đánh vào phía dưới người của Hoa Văn Bác, Hoa Văn Bác kinh sợ vội bảo vệ hạ thể vừa thối lui, thân là nam tử nếu không có hạ thể, không phải uổng làm người sao, một chiêu vừa tránh thoát, hắn nhịn không được cuồng vọng cười: “Thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu người có thể thật tình yêu, biết xấu nhan cỗ kia làm sao mà giải không, chỉ cần một giọt máu của người thật lòng, sẽ giải được cỗ, ngược lại, nếu như người này có một chút ý niệm không đúng trong lòng, cỗ không chỉ không giải, mà còn phản cỗ kỳ tâm, làm nàng đau lòng mà chết.”

Hắn nói xong ha ha cười, bắn thân hắn khi biết điều này, đồng thời cũng biết trên đời này có người nào thật lòng và toàn tâm toàn ý yêu, vì thế nữ nhân kia chỉ có thể cả đời làm người xấu xí.

Ngân Hiên nghe xong lời của hắn, cũng không để ý tới hắn nữa, chiêu thức liền thay đổi, trường kiếm lần thứ hai bắt đầu công kích, xuất ra hư chiêu, làm như hắn đang bận tâm ứng phó, thì đột nhiên kiếm phong phóng lên, hướng gò má trên mặt của hắn mà chém, một chiêu hạ xuống, thì nghe trong đêm tối, vang lên thanh âm thê thảm bi phẫn, thân hình rất nhanh lùi ra sau, một bàn tay ngọc che đi nửa bên mặt của mình, máu từ bên mặt từng giọt rơi xuống.

Hắn, luôn luôn tự phụ là mỹ nam đệ nhất Đan Phượng Hoa Văn Bác, bỗng nhiên lại bị người ta huỷ đi dung mạo như hoa, chẳng những huỷ đi dung mạo, ngay cả một con mắt tình cũng bị huỷ.

Nhưng ngay cả như vậy, Ngân Hiên cũng không có ý định buông tha hắn, cả người lần thứ hai như chim điểu nhào về phía trước, thế phải làm cho người nam nhân này không chết được tử tế.

Đúng lúc này, dưới tường thành truyền đến thanh âm của An Định Phong: “Nguyên soái, nguyên soái?”

Tiếng kêu thê thảm, làm trong lòng Ngân Hiên ngắn ra, người đã bị phân tâm, mà Hoa Văn Bác bắt được cơ hội này, rất nhanh lắc mình chạy trốn, Ngân Hiên nhìn bóng đêm đen nhánh, đâu còn muốn truy đuổi Hoa Văn Bác đang bị thương nặng nữa, hắn nhanh chóng tung người nhảy đến dưới tường thành, chỉ thấy trong bóng đêm, Thanh Dao từ từ nhắm chặt hai mắt, khéo môi chảy ra vết máu, hơn nữa hồng ban trên mặt nàng càng phát ra doạ người, thế nhưng Ngân Hiên như không nhìn thấy xấu ban trên mặt nàng, chỉ đau lòng vì nàng chịu khổ, liền tiến lên một bước ôm lấy thân thể của nàng.

“Đi, trở về thành, nàng không có việc gì, chỉ bị nội thương, ta sẽ chữa thương cho nàng.”

Thân như đại bàng nhảy lên, áo choàng màu đen, như đám mây đen che khắp bầu trời, che đi tất cả ánh sáng, đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, thì đâu còn người nào nữa.

Mọi người liền đứng dậy, thì thấy dưới cửa thành, một hoàn cảnh vô cùng thê thảm, thi thể chồng chất cùng một chỗ, còn có một chút lửa không tắt ở trong gió nhẹ lay động.

Tuy rằng trận này bọn họ chiến thắng, nhưng nghĩ đến nguyên soái bị trọng thương, không biết kế tiếp sẽ như thế nào, mỗi người tâm tình đều trở nên trầm trọng...

Trần Đường Quan

Bên trong quân cơ đại doanh, tại phòng của Thanh Dao, Ngân Hiên đang vì nàng mà vận công chữa thương, kỳ thực nội thương của Thanh Dao còn chưa đủ để mất mạng, bởi vì kiếm khí của hắn đã hóa giải đi uy lực của một chưởng kia, cũng sẽ không tạo thành nguy hiểm cho tánh mạng của nàng, nhưng khi nhìn nàng phải chịu đau đớn như vậy, trong đầu của hắn liền khổ sở không gì sánh được, vừa nghĩ lại nếu như hắn chậm một chút thì.. hắn càng nghĩ càng sợ, quanh thân hàn ý lạnh lẽo lén qua.

Thanh Dao sắc mặt rất tái nhợt, mồ hôi từ thái dương chảy xuống, dính vào một phần sợi tóc, cả người nhìn qua già yếu vô lực, hình dạng này của nàng, đã không còn bộ dáng sinh long hoạt hổ kia nữa, nàng như vậy giống như đang đánh vào trái tim của hắn, làm cho hắn cảm giác được sự đau đớn.

Ngân Hiên nội lực hồn hậu, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển vào trong cơ thể Thanh Dao, làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái, ấm áp và không muốn mở mắt ra, nhưng nàng biết Ngân Hiên chữa thương cho mình, nhất định hắn rất lo lắng, vì để cho hắn an tâm một ít, Thanh Dao mở mắt yếu ớt, khéo môi câu ra ý cười, chậm rãi mở miệng: “Ta không sao, ngươi đừng nóng lòng.”

“Ân” Ngân Hiên vừa thu lại tay, liền ôm chầm thân thể của nàng, bàn tay to thon dài cẩn thận tỉ mỉ giúp nàng vén sợi tóc trên mặt, động tác mềm nhẹ và che chở, cẩn thận từng li từng tí giống như đang vuốt ve bảo bối trân quý nhất trên đời, con ngươi đột nhiên sâu thẳm, chậm rãi mở miệng: “Ngươi

mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.”

Thanh Dao suy yếu gật đầu, tựa ở trước ngực của hắn nặng nề ngủ, nàng mơ màng màng nghĩ, nguyên lai dù mạnh hơn thì bản thân mình cũng khát vọng có một lòng ngực để dựa vào.

Chương 131.2

Ngân Hiên đợi đến khi Thanh Dao ngủ say, mới nhớ tới lời nói lúc trước của Hoa Văn Bác, xấu nhan cỗ của nàng thật ra có thể giải, chỉ cần một giọt máu của người thật lòng yêu nàng sẽ giải được cỗ của nàng, nhưng nếu như người đó có một chút tư tâm, nàng sẽ bị phản cỗ kỳ tâm, đau đớn đến chết.

Máu của hắn có thể chứ? Ngân Hiên đưa tay ôm nàng, tự hỏi lại lòng mình.

Hắn tự tin máu mình là giải được hữu hiệu nhất, bởi vì hắn một lòng một dạ, khi hai người chung dung nhiều, càng ngày càng vô pháp từ bên trong hào quang của nàng bứt ra ngoài, đối với hắn vẻ đẹp bên ngoài không quan trọng, thế nhưng hắn biết nàng để ý, bằng không nàng sẽ không ở trên mặt che thêm tầng lụa trắng, nữ nhân trời sinh đều thích đẹp.

Ánh mắt Ngân Hiên sâu u hàn lên, khéo môi câu ra ý cười, đưa ngón tay đến bên môi của mình, dùng sức cắn ngón tay một cái, làm cho máu tràn ra ngoài, hắn không chậm trễ chút nào đưa tay vào trong miệng của nàng, máu chảy ra tiến vào cổ họng.

Mà nàng đối với những hành động này của hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Một người thật lòng nỗ lực để yêu, sẽ không cầu hồi báo.

Hắn chỉ hy vọng nàng vui vẻ hạnh phúc, nàng có biết hay không, đều không quan trọng.

Hắn thu tay lại, bắt đầu nhẹ nhàng kéo gương mặt nàng kè sát gương mặt mình, sau đó chậm rãi từng chữ một khẽ nói “Dao nhi, cuộc đời này hãy cố hạnh phúc, nếu như ta có thể đưa cho nàng, mặc dù phụ trời, ta cũng sẽ cho nàng, nhưng nếu ta cho không được, hi vọng quãng đời còn lại, có thể có một người toàn tâm toàn ý đối với nàng.

Lúc nói lời này, trên mặt dù cười nhưng tim không phải là không đau, mà là quá đau đớn, thế nhưng trong cuộc đời mờ mịt này, rất nhiều chuyện đều đã định sẵn, hắn không biết có thể kiên trì đến phút cuối cùng hay không?

Ánh mắt của hắn lúc này đầy nhu tình, ôm thật chặt nàng, cúi đầu thở dài.

Chẳng qua Dao nhi, nàng biết tâm nguyện của ta sao? Ta muốn biết kiếp trước của nàng, nàng chân chính là ai, ta muốn cho nàng một hôn lễ long trọng, không phải thuộc về Mộc Thanh Dao, mà chỉ thuộc về nàng, ta biết đây mới thực sự là nàng mong muốn.

Ngân Hiên ôm chặt nàng, nhìn một đêm, nói một đêm, tận mắt thấy hồng ban chậm rãi biến mất trên mặt của nàng, từng chút từng chút một biến thành da thịt hoàn mỹ trong suốt, gương mặt nàng tinh tế, tựa như một cánh hoa đầy hương thơm, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền muôn đui mù, lúc nàng dịu ngoan yên tĩnh, thì làm cho người ta nhịn không được muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, không đành lòng buông tay, khi buông tay không biết có bao nhiêu đau đớn?

Lúc trời sắp sáng, Ngân Hiên đem nàng đắp chăn kỹ, rồi lặng yên không một tiếng động rời đi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm, Tiểu Ngư nhi liền chạy vào phòng ngủ của Thanh Dao, đêm qua nàng vẫn đợi ở bên ngoài, lúc gần đến hừng đông, rốt cuộc cũng mệt mỏi mà ngủ, Mạc Sầu đem nàng ôm vào gian phòng nghỉ ngơi, thế nhưng nàng vừa nằm xuống giường là tỉnh lại, rất sợ mâu thuẫn xảy ra chuyện gì, nếu như nương thực sự xảy ra chuyện, nàng tuyệt đối không sẽ không sống nữa.

Trên giường lớn trong Phòng ngủ.

Áo ngủ màu trắng, phù hợp với thân hình lá lướt tinh tế của nàng, mái tóc dài đen như mực phân tán ở trên gối thêu, giống như một đóa nở rộ hoa, gương mặt đó cùng đôi mày liễu, và hai hàng lông mi thật dài dày che giấu đi ánh nhìn lạnh thấu xương, cái mũi nhỏ cao cùng đôi môi phấn nộn đáng yêu là một tổ hợp hoàn mỹ, da thịt thì trơn tuột như tơ lụa, càng giống bảo ngọc thượng đẳng, cả người thanh linh xinh đẹp, đâu có chút hồng ban nào, đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Ngư nhi hoài nghi bản thân mình nhìn lầm rồi, nên liều mạng chớp mắt tình, cuối cùng xác minh không thành vấn đề, mới hướng bên ngoài bình phong mở miệng gọi: “Mạc Sầu, mau vào, mau vào.”

Người ở phía ngoài cho rằng đã xảy ra chuyện gì, nên vội vàng lắc mình tiến vào, chỉ thấy Tiểu Ngư nhi há to mồm, chỉ vào chủ tử đang nằm trên giường, tâm trạng Mạc Sầu cùng Băng Tiêu liền căng thẳng, cứ nghĩ đã xảy ra chuyện gì, nên nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn sang, sau đó liền giật mình, hông ban trên mặt chủ tử đã không thấy, bỗng nhiên không trị mà hết, thực sự quá thần kỳ, tại sao lại như vậy?

Trong phòng ngủ, ba người mắt cứ mở to mà nhìn, thật lâu không lên tiếng.

Nhưng lúc trước tiếng quát tháo của Tiểu Ngư nhi, đã kinh động người trên giường, nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng trong đôi mắt loé ra như ánh sáng ngọc, nhưng đồng thời cũng sắc bén và sâu u như biển khơi, đôi mày hơi cau lại, người đẹp ngay cả động tác giản đơn khi nhìn qua đều đầy ưu nhã đến cực điểm, hơn nữa bản thân nàng có khí chất lạnh lùng, chỉ cần người ta liếc mắt nhìn, liền dời không ra tầm mắt.

“Làm sao vậy?”

Thanh Dao chậm rãi mở miệng, nội lực trong người chảy xuôi, buổi tối hôm qua Ngân Hiên chữa nội thương cho nàng, trải qua một đêm, nàng lại không có cảm giác khác thường, chẳng qua cảm thấy kỳ quái vì hành động của ba nữ nhân trong phòng, họ đều há to mồm trợn mắt như thấy quỷ, làm nàng không khỏi sờ sờ mặt, trên mặt nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ hông ban đã khó coi hơn sao?

“Chủ tử, xảy ra chuyện là “

Mạc Sầu đi qua bàn trang điểm, lấy gương đồng đến, đưa tới trước mặt Thanh Dao.

Thanh Dao vô ý thức lảng tránh một chút, từ sau khi trúng cổ, nàng rất ít soi gương, bởi vì cổ đại gương ở cổ đại có chút mơ hồ, hơn nữa trên mặt lại có hông ban doạ người, khi chiếu vào gương đồng, càng làm cho người ta sợ hãi thêm, nàng cũng không muốn tự mình doạ mình.

Nhưng hôm nay tại sao Mạc Sầu lại không biết chừng mực như thế, Thanh Dao u ám nghĩ, hai tròng mắt tùy ý liếc qua gương đồng một cái, chỉ thấy nữ nhân trong gương, mặt như hoa đào, đôi mắt xinh đẹp uyển chuyển, tròn sinh đoan trang, nơi đó đâu còn hông ban gì, Thanh Dao nghi hoặc sờ sờ cái gương: “Cái gương này có vấn đề à?”

“Không có, hồng ban trên mặt chủ tử đã không còn, một chút cũng không thấy.”

“Đúng vậy, nương, người thật xinh đẹp a” Tiêu Ngư nhi hưng phấn vọt tới bên giường, vươn tay sờ mặt nàng, từ nay mẫu thân không cần lấy khăn mỏng che mặt nữa, vẫn là một mẫu thân xinh đẹp như trước.

“Thật không có?”

Thanh Dao lập tức cao hứng hắng lên, một lần nữa cầm lấy gương đồng nhìn kỹ, không sai, đúng là gương mặt mình, hơn nữa da thịt trắng trẻo trong suốt mịn màng như ngọc, đừng nói hồng ban lớn như vậy, ngay cả một điểm tỳ vết cũng không có, thật sự là quá tốt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Dao ở cao hứng rất nhiều, không khỏi nghi hoặc, tỉ mỉ nhớ lại chuyện xảy ra buổi tối hôm qua.

Ngân Hiên vận lực giúp đỡ nàng chữa thương, sau đó nàng quá mệt mỏi, liền tựa ở trong ngực của hắn ngủ một hồi, về sau vì nàng ngủ, nên căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì không bình thường, chẳng lẽ là Ngân Hiên giải cổ cho nàng, điều này cũng không có khả năng, Hoa Văn Bác cùng nàng thề đối đầu đến chết, làm sao lại cho nàng giải được đây?

Thanh Dao nghĩ mãi vẫn không hiểu ra sao, cuối cùng không nghĩ nữa, ngẩng đầu lên nhìn Mạc Sầu cùng Băng Tiêu trong phòng ngủ: “Ngân hiên lúc nào thì trở về.”

“Lúc trời gần sáng, thuộc hạ nhìn hắn quá mệt mỏi, chắc bây giờ đang nghỉ ngơi.”

“Ân, hôm nay một đừng quấy rầy hắn” Thanh Dao ân cần phân phó, Băng Tiêu gật đầu, Mạc Sầu tiến lên hầu hạ chủ tử đứng dậy, nàng bây giờ không cần che che giấu giấu nữa, trở về làm một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp.

Bất quá hôm nay nàng sợ làm cho người trong quân thất kinh, ai sẽ nghĩ tới chủ soái lại là một nữ tử xinh đẹp như hoa, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy.

Nhưng An tướng quân cùng mấy người phó tướng mới hắn là kinh ngạc nhất, bởi vì hôm qua vừa mới nhìn thấy dung mạo thực của chủ tử, hôm nay liền nhô ra một người xinh đẹp như thiên tiên, Mạc Sầu vừa nghĩ vậy, liền

mím môi nở nụ cười hai tiếng.

Thanh Dao mặc kệ nàng, thu dọn xong tất cả, nhàn nhạt phân phó xuống: “Đem đồ ăn sáng đưa qua đây.”

“Dạ” Mạc Sầu đến ngoài cửa phân phó người đem đồ ăn sáng đã chuẩn bị tiến vào.

Thanh Dao lại nhìn Băng Tiêu: “Ngươi đi thông tri An tướng quân bọn họ, lập tức đến chính sảnh quân cơ đại doanh thương thảo sự tình.”

“Dạ” Băng Tiêu cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn Tiêu Ngư nhi, Tiêu Ngư nhi thấy không ai, liền ngược lên đôi mắt ẩm ướt: “Nương, xin lỗi, làm hại ngươi bị thương.”

Kỳ thực hôm qua nàng đã quyết tâm liều chết, nàng không muốn làm cho nương bị nửa điểm thương tổn, mà người nam nhân kia âm hiểm tàn nhẫn, chỉ sợ sẽ đối với nương bất lợi, vì thế chỉ cần nàng chết đi, mới có thể bảo toàn nương, chỉ là không nghĩ tới nương sẽ liều mạng cứu mình như vậy.

“Ngươi nói cái gì đó? Tiêu Ngư nhi, ngươi là nữ nhi của ta, ta sinh ra, sao ta có thể trợ mắt nhìn ngươi chết.”

“Cám ơn.”

Tiêu Ngư nhi nước mắt trượt rơi xuống, nàng cuối đầu, Thanh Dao vươn tay ôm lấy nàng, để lên ghế ngồi bên cạnh bàn, ôn hòa mở miệng: “Bảo hộ ngươi là trách nhiệm của ta, là ta đem ngươi sinh ra, sau này ngươi đừng nghĩ nhiều quá, nếu quả thật yêu thương ta, tương lai phải hiểu thuận ta gấp bội đi.”

“Ân, ta sẽ.”

Tiêu Ngư nhi dùng sức gật đầu, nàng nhất định phải làm cho nương hạnh phúc vui vẻ sống cả đời.

Hai mẹ con lặng lẽ nói chuyện, Mạc Sầu dẫn hai tiểu nha đầu từ trong doanh đem đồ ăn sáng bung lên, từng cái đặt ở trên bàn, Mạc Sầu phân phó tiểu nha đầu đi xuống, trong phòng lúc này không có người lạ, Mạc Sầu mới lấy ngân châm ra, ở mỗi món đồ ăn thử một chút, cuối cùng xác định không có độc, mới chậm rãi mở miệng.

“Chủ tử, mời dùng đồ ăn sáng.”

“Ân, ta đã biết.” Thanh Dao gật đầu, ý bảo Mạc Sầu cùng nhau ngồi xuống một chút, Mạc Sầu cũng không câu nệ, nàng theo chủ tử một thời gian dài như vậy, hiểu rất rõ bản tính của nàng ấy, thật ra nàng ấy là một hiền hoà.

Dùng hết rồi đồ ăn sáng, Thanh Dao dẫn Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi đi đến phòng khách.

Đọc theo đường đi rất nhiều người nhìn sang, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, nếu không phải thấy bên cạnh Thanh Dao là Mạc Sầu, còn có Tiểu Ngư nhi nữa, thì tất cả mọi người hoài nghi mắt mình có vấn đề, nguyên soái luôn luôn lấy cái khăn che mặt hôm nay rốt cuộc cũng lộ ra diện mạo thất, đúng là khuôn mặt đẹp như hoa, mặc dù nàng lớn lên xinh đẹp kinh người, nhưng không ai dám tùy ý khinh nhòn nàng, bởi vì quanh thân nàng gắn vào một tầng hàn băng, lạnh lùng không gì sánh được.

Bên trong phòng khách quân doanh, cũng như binh lính coi chừng ngoài cửa, không một chút ngoại lệ nào, họ bị kinh ngạc lần thứ hai, cuối cùng đường như nhớ tới cái gì đó cung kính mở miệng: “Nguyên soái, An tướng quân cùng tướng quân khác đều tới rồi.”

Thanh Dao khẽ gật đầu một cái, sải bước lên bậc thềm, đi vào phòng khách.

Trong đại sảnh, vốn có vài người đang nói chuyện, lúc này tất cả đều nhìn sang, trong nháy mắt tập thể há to mồm, quên luôn hít thở, cho đến khi thanh âm nghi hoặc của An Định Phong vang lên: “Nguyên soái, là người sao?”

Chương 131.3

Thanh Dao gật đầu, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn chúng tướng một cái, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí kia quả nhiên là ánh mắt của nguyên soái, mọi người còn ai dám nhìn thẳng, rất nhanh cúi đầu xuống.

Thanh Dao bước tiến ưu nhã, không nhanh không chậm tiêu sai đến trước mặt An Định Phong, khéo môi xé ra một chút: “An tướng quân cho rằng ai có thể giả mạo được bản soái?”

“Thế nhưng buổi tối hôm qua?”

An Định Phong nhớ tới tối hôm qua trên mặt nguyên soái có một khối hồng ban, nhưng bây giờ làm gì có a, nên hăm mới lấy làm kỳ quái, Thanh Dao nhàn nhạt nở nụ cười một chút: “Ta trúng xấu nhan cỗ của Hoa Văn Bác , hiện tại cỗ đã giải, nên khôi phục diện mạo như cũ.”

“Nguyên lai là như vậy.”

Mọi người thở ra một hơi thở, ngẩng đầu lên nhìn nữ tử phía trên cao.

Nguyên soái lớn lên thực sự rất đẹp, nữ nhân đẹp như vậy, còn có mưu kế cao sâu, xem ra ánh mắt của Huyền đế không tệ a.

Trong lòng mọi người nói thầm, nhưng nét mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, nữ nhân này tuy rằng lớn lên xinh đẹp, thế nhưng kia nhưng vẻ đẹp kia như ẩn chứa bao phủ bởi một lớp gì đó, lạnh như hàn băng, không khí thi huyết đầy rãy ở phía trên.

“Hôm nay lệnh cho mọi người qua đây, là có chuyện muôn thương lượng, buổi tối hôm qua lần thứ hai chúng ta đánh thắng thêm một trận, hơn nữa Hoa Văn Bác cũng đã bị thương nặng, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta, hiện tại Hóa Thành binh lực không đủ, việc này không nên chậm trễ, nhất định phải lập tức lấy Hóa Thành, như vậy chúng ta liền không chế được cửa ải phía nam của Đan Phượng quốc.”

“Dạ, mạt tướng chờ nghe lệnh.”

An Định Phong vượt lên đầu ôm quyền, những người còn lại cũng đều đứng lên, đồng loạt nhìn nữ tử phía trên, nguyên soái cảnh đẹp ý vui như vậy, thật đúng là làm tâm tình người ta thêm khoái trá.

“Lần này đánh Hóa Thành, An tướng quân cứ toàn quyền phụ trách đi.”

“Dạ” An Định Phong lập tức cúi đầu lĩnh mệnh, hiện tại Hóa Thành đã không có bao nhiêu binh lực, chỉ cần các nàng tấn công một lần, sẽ công phá thành công.

Đúng lúc này, có tiểu binh từ bên ngoài chạy tiến vào ừm một tiếng quỳ xuống đất “Báo, nguyên soái, Hóa Thành có người truyền tin đã tới.”

“Lấy tới”, Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, bên dưới tiểu binh kia lập tức đem thư trình lên.

Mạc Sầu nhận lấy rồi đưa tới trên tay Thanh Dao, chỉ thấy nàng mở thư xem một hồi, chân mày không tự chủ giãn ra, khóe môi câu ra ý cười, mặt mày rạng rỡ như bức tranh, ý bảo Mạc Sầu đem thư đưa cho An tướng quân xem, An Định Phong đón thư nhìn lại, thần sắc mang chút khó tin, cuối cùng lại xem từ đầu đến cuối một lần nữa, mi tâm lập tức giãn ra.

Trong đại sảnh, các tướng quân khác, nhìn thấy chủ soái cùng tướng quân vẻ mặt đều là ý cười, không biết xảy ra chuyện gì, nên Lục Chiến Vân nóng ruột đứng lên hỏi: “Tướng quân, làm sao vậy?”

An Định Phong chậm rãi mở miệng: “Đây là hàng thư mà tri phủ Hóa Thành và những quan viên địa phương đưa tới, Hóa Thành tự nguyện quy thuận chúng ta.”

“Không chiến mà hàng.”

Vài đạo thanh âm vang lên, mọi người giống như nghe được tiếng hát hay từ bầu trời vậy, thế nhưng tỉ mỉ nghĩ nghĩ, trái lại cảm thấy tri phủ Hóa Thành là một người có tấm lòng, trong lúc này thời không hàng thì chỉ có một con đường chết, hàng trái lại còn có đường sống.

“Xem ra cũng là một người thông minh” Thanh Dao nhàn nhạt nhíu mày, chẳng qua bản thân nàng cũng không nghĩ tới, trải qua một trận đánh ở Trần Đường quan, danh tiếng của nàng đã lan truyền lớn, người trong thiên hạ đều biết, nên tri phủ của Hóa Thành lại không phải đồ ngốc, làm sao mà không hàng.

“Thật sự là quá tốt, chỉ là chúng ta không thể khinh thường” Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, cũng có thể người ở Hóa Thành chỉ là kéo dài thời gian, các nàng cũng không thể khinh thường mà mất đi Kinh Châu.

“Dạ” bên dưới đáp nhẹ, Thanh Dao nhìn liếc mắt nhìn vài tên phó tướng bên dưới, các nàng rất nhanh sẽ bắc thương, ở đây phải để lại người có thực lực và đáng tin cậy để xử lý mọi việc.

“Hoàng Mộc Dương nghe lệnh “

Hoàng Mộc Dương vừa nghe nguyên soái gọi hắn, lập tức ra khỏi hàng, cung kính quỳ xuống.

“Bản soái mệnh lện cho làm chủ tướng Trần Đường quan, kể từ hôm nay ngươi lĩnh năm nghìn binh mã, ở lại Trần Đường quan, hảo hảo chỉnh đốn binh lực Trần Đường quan, triều đình sẽ nhanh phái một phần binh lực qua đây.”

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Hoàng Mộc Dương nghe thấy thật cao hứng, cung kính lĩnh mệnh, tuy rằng năm nghìn nhân mã có hơi ít, thế nhưng Trần Đường quan có binh mã nội bộ, hắn có thể một lần nữa bồi dưỡng những binh tướng này, hơn nữa đối diện còn có Thạch Thành, cũng có thể tùy thời mà điều động người, mà Hóa Thành bây giờ cũng là người của mình.

“Lục Chiến Vân nghe lệnh”

Lục Chiến Vân lập tức đứng dậy, trãi qua một trận đánh ở trần đường quan, hắn đã có quen thành thuộc ổn trọng hơn nhiều lắm, bình tĩnh đứng ra khỏi hàng, quỳ trên mặt đất ôm quyền chờ lệnh.

“Hiện tại thăng ngươi làm tổng binh, đóng ở Hóa Thành, cũng đồng dạng cho ngươi năm nghìn binh tướng, triều đình rất nhanh sẽ cử nhân mã xuống tới, ngươi hãy hảo hảo trấn thủ Hóa Thành.”

“Dạ, mạt tướng lĩnh mệnh.”

Lục Chiến Vân cũng thật cao hứng, không nghĩ tới bọn họ đều chiếm được trọng dụng, Thanh Dao quét mắt nhìn những phó tướng cùng tham tướng khác, mỗi người trong ánh đèn đều tản mát ra ánh sáng sinh động như hào quang.

Thanh Dao khóe môi câu ra nụ cười nhạt: “Sau này còn trọng dụng rất nhiều người mới, các ngươi nếu có thực lực đều sẽ được phát huy, loạn thế sẽ tạo ra anh hùng.”

“Dạ, mạt tướng chờ nghe lệnh.” Tiếng hô vang động cả đại sảnh.

Trần Đường Quan cùng Hóa Thành đã bị thu phục, Thanh Dao phái người đưa tin cho phụ thân, để triều đình cử một nhóm người qua đây, phối hợp với Hoàng Mộc Dương cùng Lục Chiến Vân, tin rằng rất nhanh sẽ có người tới.

Mà các nàng cũng nên nghỉ ngơi một chút, sau đó đem tiếp tục bắc thượng.

Bởi vì Trần Đường quan cùng Hóa Thành đã bị đoạt, những quốc gia khác ganh tị không ngớt, bây giờ Đan Phượng quốc không phải chỉ đối mặt vấn đề này với một nhà, mà mấy quốc gia thân cận cũng bắt đầu động thủ.

Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc liên thủ đoạt hai tòa thành trì của Đan Phượng quốc.

Mà Thượng Quan Hạo thì đâu cam lòng ngồi không, nên cũng đoạt một tòa thành trì.

Đan Phượng quốc thoảng một cái mắt đi năm tòa thành trì, trong triều đình lòng người bàng hoàng, nữ hoàng thoảng cái già nua vài tuổi, đầu đầy tóc bạc, lúc này Hoa Quan Bác lại hồi cung, quỳ gối trước mặt nữ hoàng khẩn cầu sự tha thứ của nàng, do mình không giữ được Trần Đường quan, còn đánh mất luôn Hóa Thành.

Ánh mắt tàn nhẫn lạnh lẽo của nữ hoàng nhìn chằm chằm hắn, tất cả mọi thứ của mình, tựa hồ đều hủy ở trên tay người nam nhân này, lúc trước hắn có dung mạo xinh đẹp như trích tiên còn không là gì, hôm nay gương mặt dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, một vết theo thật dài từ khóe mắt đi xuống, dữ tợn đến cực điểm, một con mắt đã bị hủy diệt rồi, dính liền cùng một chỗ, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

“Ngươi vẫn còn có mặt mũi trở về?”

Thanh âm của nữ hoàng âm trầm như ma quỷ tử địa ngục nhô ra, lạnh lẽo đến không có một chút xíu nhiệt độ.

“Mắt Trần Đường quan cùng Hóa Thành, liên luy ngũ hoàng nữ phải bỏ mạng, tất cả mọi chuyện chẳng lẽ không phải do ngươi mà ra sao, nếu như không phải bởi vì ngươi, thì Huyền Nguyệt hoàng hậu sao lại ra tay với Đan Phượng quốc?”

Lúc này nữ hoàng đã hoàn toàn mất đi lý trí, ánh mắt đỏ đậm, yêu my làm cho người ta sợ hãi.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoa Văn Bác từng điểm từng điểm băng lãnh đi xuống, mắt của hắn bị phá hủy, so với bất luận kẻ nào hắn đều đau đớn, thống khổ, hơn nữa mắt Trần Đường quan, cũng không phải hắn mong muốn, không nghĩ tới đến cuối cùng, nữ nhân này lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên người của hắn, trên khuôn mặt dữ tợn, vết sẹo kia càng doạ người

hơn.

“Nữ hoàng, ta chỉ không nghĩ tới nữ nhân Mộc Thanh Dao kia lại lợi hại như thế.”

Hắn nói, thanh âm nhỏ hắn đi, một vật khắc một vật, hay là báo ứng của hắn thực sự đã tới, bằng không vì sao từ khi gặp phải nữ nhân kia, cái gì làm cũng không xong, vinh hoa phú quý của hắn, giấc mộng của hắn, không còn gì cả, hiện tại ngay cả dung mạo cũng đều bị phá hủy...

“Ngươi không biết, ngươi không biết, là một người ở hậu cung mà một...hai, ba lần sinh sự, hiện tại còn nói không biết, ngươi làm hại trẫm thành một vong quốc chi hoàng.”

Nữ hoàng đế dường như thấy được tương lai của mình, đâu còn mặt mũi xuống cửuuyền mà gặp liệt tổ liệt tông, càng nghĩ càng hận, nên bay lên một cước đá đến, Hoa Văn Bác nào dám lẩn trốn, thẳng tắp ăn một cước, bị nữ hoàng đá bay ra ngoài, đập vào trên tường, rơi xuống mặt đất, quẩy người một cái, khoe môi tràn ra máu.

Cuối cùng hắn lại nở nụ cười, nguyên lai nữ nhân này so với hắn còn muôn vô tâm hơn, từ trước cho tới nay đối với hắn sủng ái, chẳng qua là xem hắn như món đồ chơi, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ nhớ một ít tình nghĩa phu thê, dù sao bọn họ cũng sinh sống với nhau đã hơn hai mươi năm, kết quả lại phát hiện người vô cùng tàn nhẫn không chỉ có mình, hắn làm sao có thể không cười?

Hắn cười, làm nữ hoàng càng thêm phẫn nộ, hướng ra phía ngoài kêu to lên: “Người đến, đem yêu nam gieo tai nạn và rắc rối kéo xuống chém.”

“Dạ” lập tức có ngự lâm quân như lang như hổ vọt vào, lao thẳng tới Hoa Văn Bác, Hoa Văn Bác động không nhúc nhích, mặc cho những người này kéo hắn đi ra ngoài, hắn sở dĩ xuất hiện ở đây, là bởi vì một chuyện khác bằng không chỉ vài người này sao có thể gây tổn thương mấy may nào cho hắn được.

Đúng lúc này, ngoài cửa thư phòng có một người đi tới, là Cơ Tuyết với dáng vẻ cao gầy ôn nhu.

Nàng cẩn thận từng li từng tí quỳ gối ở giữa thư phòng: “Mẫu hoàng Cơ Tuyết tự biết nghiệp chướng nặng nề, chỉ cầu được chết.”

“Ngươi, còn ngươi nữa, chính là các ngươi phá hủy đại nghiệp của trẫm” nữ hoàng tức giận đến nói không ra lời, khí huyết công tâm, mắt trợn trừng thì nghiêng người về một phía, mấy người ngự lâm quân bên cạnh, còn có thiếp thân thị tỳ của nữ hoàng sợ đến kêu to lên: “Nữ hoàng, nữ hoàng, người làm sao vậy?”

Cơ Tuyết cùng Hoa Văn Bác nhìn nhau, hai người âm thầm cười, xem ra trời diệt ta a.

Cơ tuyết phi thân nhào tới bên cạnh nữ hoàng, đẩy ra mọi người, gào thét kêu lên: “Nhanh, lập tức truyền ngự y, nhanh lên một chút truyền ngự y.”

Tự mình thì đưa tay lên ôm lấy nữ hoàng, chạy nhanh vào tẩm cung, trong lúc nhất thời, mọi người luống cuống tay chân, chung quanh lộn xộn, lúc này, Hoa Văn Bác vẫn đứng yên, tiếng nói đột nhiên vang lên: “Yên tĩnh một ít, yên tĩnh một ít, đừng hoảng hốt mà loạn, đừng hoảng hốt mà loạn, đến, hít sâu, chờ khẩn trương...”

Thanh âm của hắn hình như có ma lực, mọi người vừa rồi hoảng loạn bất kham đều yên tĩnh lại, ánh mắt rời rạc, ngay cả mồi ngự y đến bắt mạch cũng đã quên, tựa hồ đem chuyện nữ hoàng quên sạch.

Chương 131.4

Trong tẩm cung, Cơ Tuyết rất nhanh buông nữ hoàng ra, mà một đường xóc nảy làm cho nữ hoàng tỉnh lại, vừa nhìn thấy Cơ Tuyết, mày liền cau lại, ghét mở miệng: “Ngươi ở tại chỗ này làm cái gì, cút ra ngoài.”

Cơ tuyết vốn có chút mềm lòng, tuy rằng nữ nhân này không phải là mẫu thân ruột của nàng, thế nhưng nàng đã kêu mẫu hoàng hơn hai mươi năm, cũng đã xem nàng là mẫu thân ruột, hiện tại muốn giết nàng, trong lòng cũng khó chịu, nhưng ai ngờ nữ nhân này vừa mở mắt, lại nói những lời làm cho người ta chán ghét, ánh mắt Cơ Tuyết tối sầm lại, nụ cười âm lãnh liền đọng ở bên môi.

Động tác gọn gàng lấy ra một bao phấn bột trắng, nhét vào trong miệng nữ hoàng, nữ hoàng mở to mắt, giật dữ trùng nàng, liều mạng lắc đầu, đáng tiếc lại tránh không ra cái tay của Cơ Tuyết, đang bóp cổ của nàng, làm cho nàng khó thở, phải há to mồm, phấn bột liền toàn bộ nuốt vào, Cơ Tuyết đợi một hồi, tới khi hô hấp của nữ hoàng càng ngày càng yếu ớt, mới thất thanh

hướng ra phía ngoài kêu lên.

“Người đến a, người đến a, ngự y đâu, thế nào còn chưa tới?”

Bên ngoài tẩm cung, lập tức có người đi tìm ngự y, mà bên trong thư phòng, Hoa Văn Bác khí định thần nhàn phát phất tay: “Nữ hoàng bệnh nặng, còn không mau đi gọi ngự y.”

Mấy người kia ngân ra, tựa hồ chuyện vừa rồi chỉ phát sinh trong nháy mắt, căn bản không có nghi ngờ gì, phi thân đi thỉnh ngự y, có người đi thông tri các đại thần trong triều.

Rất nhanh, ngự y đã tới, đại thần cũng tới, hoàng thất tử nữ cũng chạy tới.

Bên trong tẩm cung đứng đầy người, mọi người cùng nhau nhìn ngự y kia, chỉ thấy hắn mày ngưng kết lại, cuối cùng vô lực lắc đầu: “Nữ hoàng đã đi về cõi tiên.”

Một tiếng vừa rơi, trong tẩm cung vang lên tiếng khóc nhu hoà, Cơ Tuyết nhào vào trên người nữ hoàng. Thát thanh kêu lên.

“Mẫu hoàng, là nữ nhi không tốt a, không nên đi thỉnh tội a, làm hại mẫu hoàng nóng ruột mà chết a.”

Tiếng khóc của hoàng thái nữ Cơ Tuyết vang lên như sấm, trong tẩm cung, đồng loạt quỳ đầy đất, gào thét thành một mảnh.

Một đời kiêu nữ, cuối lại chết trong cuộc nội đấu của hoàng cung, nữ hoàng cứ như vậy mà bị mưu hại, còn thần không biết quý không hay.

Nữ hoàng chết đột ngột, nên không có lập di triệu, đương nhiên là hoàng thái nữ Cơ Tuyết đăng vị.

Bất quá đối với cái chết của nữ hoàng, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái, bởi vậy rất nhiều đại thần không tán thành Cơ Tuyết đăng vị, liền liên kết dâng tấu chương để cho lục hoàng nữ đăng vị.

Đáng tiếc kiến nghị này, liền cùng mấy đại thần dẫn đầu chết ở trong nhà, ngay cả lục hoàng nữ có liên quan cũng biến thành câm điếc, tất cả mọi chuyện không cần nói cũng biết, toàn bộ Phượng Liên thành bao phủ trong màn tinh phong huyết vũ, người người đều cảm thấy bất an, rất nhiều người

trong lòng đều biết rõ ràng, Đan Phượng quốc là thật sê vong.

Cơ Tuyết thuận lợi đăng vị, thành Đan Phượng quốc tân nữ hoàng, tân hoàng vừa bước lên vị, liền điêu trọng binh, ngăn cản Mộc Thanh Dao bắc thượng...

Mùa đông, tuyết lớn bay tán loạn, thiên địa một mảnh mênh mông, Thanh Dao mặc một kiện áo choàng màu tím, lặng yên đứng ở hành lang, bên ngoài hành lang, có một cành hàn mai vươn ra, ngạo nghẽ nở rộ ra đóa hoa xinh đẹp đến say lòng người.

Trong tuyết trắng mịt mùng nó ngông nghênh ngạo nghẽ.

Phía sau có người tới gần, Ngân Hiên vô thanh vô túc đi tới, hắn cũng mặc một kiện áo khoác, cùng đứng ở bên cạnh nàng, nhìn hồng mai ngoài hành lang.

“Tuyết ngược phong hào dã lâm nhiên

Hoa trung khí tiết tối cao kiên.

Quá thì tư hội phiêu linh khứ

Sỉ hướng đông quân canh khát liên.”

Thanh Dao ngẫu hứng thuận miệng mà ngâm, Ngân Hiên ở bên cạnh khéo môi nhất câu, lên tiếng tán thưởng: “Hay cho một câu Sỉ hướng đông quân canh khát liên, đem sự ngông nghênh của hàn mai bộc lộ ra hết, thơ hay, thật tài tình.”

Thanh Dao vốn thuận miệng mà ngâm, nhưng nghe người bên cạnh thực lòng tán thưởng, mà không khỏi chột dạ, đây cũng không phải là thơ của nàng, chỉ bất quá ngẫu hứng, lấy đến dùng một chút mà thôi, nàng xoay người đi vào phía bên trong: “Năm nay đại tuyết tới thật là sớm a, mai cũng nở sớm, năm sau xuân cũng sẽ đến sớm, thật là một năm có khí hậu tốt a.”

“Đúng vậy.” Ngân Hiên theo phía sau của nàng vào phòng, Tiêu Ngư mặc áo bông thiêu hoa, giống như một viên đường chạy qua đây, sang năm, nàng liền ba tuổi, càng lúc càng lớn.

“Mẫu thân, mẫu thân.”

Nàng cùng Thanh Dao cảm tình rất tốt, so với mẹ con còn muốn thân thiết hơn, bởi vì các nàng chẳng có huyết thống mẫu tử, mà còn là thân nhân, có đôi khi có người biết mình là ai, trong lòng mới không tịch mịch.

“Làm sao vậy?”

Thanh Dao nhìn một đoàn bóng dáng nhào tới, chỉ phải vươn tay tiếp được nàng, hướng một bên ghé ngồi xuống, lúc này, đại tướng quân An Định Phong từ ngoài cửa đi đến, trên người còn có chút ít tuyêt còn dính, vừa đi vào đến, liền cung kính ôm quyền: “Nguyên soái, xem ra chúng ta chỉ có thể ở nơi này làm lễ mừng năm mới, nếu muốn bắc thượng, chỉ phải để sang năm sau.”

Các nàng cuối cùng đã đi được năm tháng, cũng đoạt hết sáu tòa thành trì của Đan Phượng quốc, một đường đi về hướng bắc, hơn nữa người ta vừa nghe đến các nàng tới, rất nhiều thành trì tự động đầu hàng, bởi vì đánh, chỉ có một con đường chết.

Trong triều đình Huyền Nguyệt lại tăng thêm năm vạn binh mã qua đây, trong tay các nàng binh mã càng ngày càng nhiều, mọi người lòng tin ngày càng cao.

Ai ngờ lúc này lại bị nhốt ở Đại thành, bởi vì Đại thành chỉ có một đường núi, bão tuyêt lớn nên hai bên là thiểm cốc, khó khăn hiểm trở, mặt đường lại trơn trượt, nên nàng không thể lấy tính mạng các tướng sĩ đi mạo hiểm, bởi vậy tất cả mọi người phải ở lại bên trong đại thành, nghĩ ngơi dưỡng sức, đợi qua năm sau, đại tuyêt tan chảy, liền đi qua đường núi, hướng về phía bắc, qua không xa liền đến kinh thành Phượng Liên Thành của Đan Phượng quốc.

Ánh mắt Thanh Dao chợt lóe ra ánh sáng, Hoa Văn Bác, ta cũng muốn nhìn xem ngươi trốn tới chỗ nào, mặc kệ ngươi nấp ở chỗ nào, ta đều phải đem ngươi móc ra.

Còn có Cơ Tuyết, nữ nhân giết tỷ kia, cuối cùng đã đem tay đưa tới trên đầu nữ hoàng, hoàn toàn là do nữ hoàng tự tìm đường chết, nàng ta không chịu suy nghĩ, một kẻ dám can đảm giết tỷ như vậy, đương nhiên sẽ dám giết nàng ta, đáng tiếc nàng ta đại khái đến chết mới hiểu được đạo lý này, đáng tiếc hối hận cũng vô ích.

“Ngồi xuống đi, nếu không có biện pháp bắc thượng, cứ để đoàn người an tâm ở Đại thành trải qua năm mới, vốn đang xa xú, cũng đủ thê lương rồi” Thanh Dao chậm rãi mở miệng, mà nàng thì không có loại tiếc nuối này, Tiểu Ngư nhi ở chỗ này, mà Ngân Hiên cũng ở nơi đây, theo ý nghĩa nào đó mà nói, các nàng thật ra là người một nhà.

“Tốt, vậy ta truyền lệnh xuống, phái chuyên gia đi làm hàng tết, giết gà mổ trâu mừng năm mới, qua sang năm lại xuất phát?”

An Định Phong xin chỉ thị, Thanh Dao gật đầu, An Định Phong liền lĩnh mệnh đi xuống.

Chủ tịch, Thanh Dao nhớ tới Tiểu Ngư nhi vừa rồi lòng như lửa đốt tìm nàng nên vội lên tiếng hỏi nàng: “Vừa rồi ngươi tìm ta làm gì?”

“Ta đi khắp nơi không thấy được người, vì vốn muôn hẹn mẫu thân đi thường mai, ai biết người đã thường qua.”

Tiểu Ngư nhi chu miệng lên, nàng lại cao hơn một tí rồi, mà sắc mặt cùng hoàng thượng càng ngày càng giống, thật giống như một khuôn đúc ra, Thanh Dao cảm thán trong lòng, sau đó quay đầu nhìn phía Ngân Hiên, đôi mắt sáng sâu u của hắn đúng lúc nhìn sang, bên trong từng đợt sóng lăn tăn, nhìn không rõ ý nghĩa trong đó.

Một năm này, mùa đông ở Đại Thành rất lạnh, hai mẹ con Thanh Dao và Tiểu Ngư nhi không dám ra cửa, con người thực sự là kỳ quái, rõ ràng chiến tranh lớn như vậy còn không sợ, thế mà hết lần này tới lần khác lại sợ lạnh, tình nguyệt ở lì trong phòng, cũng không muốn đi ra ngoài.

Trong quân, các tướng sĩ được nghỉ ngơi một phen, tinh thần khôi phục không ít.

Năm mới, ở trên quảng trường rộng rãi, mấy mồm to mở rộng, nấu thịt, uống rượu, mọi người thoả thích ăn uống, đương nhiên còn có một bộ phận binh lực là cầm uống rượu, Thanh Dao cũng cùng mọi người ăn uống một phen, tới buổi tối mới trở về.

Tuy rằng không ở trong nhà, nhưng qua một năm thêm một tuổi cảm giác cũng khác đi, hơn nữa người hành quân đánh trận, thường thì ngày tết cũng không có gì đáng nói, bởi vậy tết này đều để lại ấn tượng rất sâu ở lòng của

mỗi người.

Năm sau, bắt đầu chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị bắc thượng, đánh Phượng Liên thành, cùng lúc đó, có tin tức cuồn cuộn không ngừng đưa đến tai Thanh Dao.

Thượng Quan Hạo quả nhiên trong lúc các nàng đánh Đan Phượng, từ Nguyệt Nhuõng quốc mượn đường đánh biên cảnh các nàng, chỉ tiếc không thể thành công.

Thanh Dao mặt lộ ra nụ cười nhạt, dã tâm của Thượng Quan Hạo không cần nói cũng biết, hắn biết rõ mạnh mẽ công chiếm Huyền Nguyệt là khó càng thêm khó, nhưng chỉ làm bộ đánh, kỳ thực chỉ muốn đi một hồi mã thương, mục tiêu thực sự là diệt Nguyệt Nhuõng quốc mới đúng.

Đáng tiếc người của Nguyệt Nhuõng quốc lại mờ昧 không biết, còn đồng ý cho bọn hắn mượn đường, chiêu theo sự đánh giá của nàng, bất quá qua mùa xuân.

Thượng Quan Hạo sẽ đem đầu mâu quay lại, đánh lấy Nguyệt Nhuõng quốc.

Một mặt khác, Thanh La quốc cùng Vân Thương quốc bắt tay liên minh, lại đoạt được một thành trì của Đan Phượng quốc.

Đan Phượng quốc tổng cộng có mười lăm tòa thành trì, hiện tại bị Thanh Dao đoạt sáu tòa, mà Thanh La quốc cùng Vân Thương quốc thừa cơ đoạt ba tòa, Thượng Quan Hạo lại đoạt một tòa, hiện tại Đan Phượng quốc, chỉ có kinh đô Phượng Liên thành và bốn tòa thành trì nữa, chỉ cần phá mấy tòa thành trì chung quanh, là đánh hạ được Phượng Liên thành.

Lúc này tình thế càng ngày càng không thể vãn hồi, các quốc gia khác đều rục rịch, bởi vì nếu Huyền Nguyệt quốc có thể đánh hạ Đan Phượng quốc, thì cũng sẽ đánh hạ những quốc gia khác, các quốc gia vừa lo lắng vừa nghĩ đối sách.

Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc quốc, nguyên lai mục đích thực sự là đánh chiếm Nguyệt Nhuõng quốc, như thế biên cương đất đai của Vạn Hạc quốc sẽ mở rộng nhiều lăm, phương bắc của Huyền Nguyệt quốc chính là thiên hạ của bọn họ.

Thanh La quốc cùng Vân Thương quốc mặc dù có dã tâm, nhưng không dám

vọng động, vì thế hai nhà kí điều ước, cùng nhau chống đỡ kẻ địch bên ngoài.

Hiện tại ở trong thất quốc Huyền Nguyệt đã phát triển an toàn.

Trong tay bọn họ có Hoàng Viên quốc, lại dẹp xong Đan Phượng quốc, mà Đan Phượng quốc ở phía tây bắc bộ, Huyền Nguyệt theo Hoàng Viên quốc mà qua, sau đó trực tiếp xác nhập cùng nhau, một chiêu này của bọn họ rất tốt đem phía Đông cùng phía tây bộ tách rời ra, làm cho những quốc gia khác cùng Vạn Hạc quốc không có cách nào liên thủ, cứ như vậy chia mà đánh, thực sự là kế sách cao minh.

Đầu xuân, tuyết đóng tan chảy.

Con đường núi hiện ra, Thanh Dao ra mệnh lệnh xuất phát, toàn quân chỉnh đốn chuẩn bị bắc tiến, tất cả mọi chuyện ở Đại thành đã có người tiếp thu, dàn xếp xong hết thảy tất cả.

Từ nơi này xuất phát, đến kinh đô Phượng Liên thành của Đan Phượng quốc, chỉ cần hai ngày lộ trình, cách hai thành trì, chỉ cần công phá hai thành trì này, là được thẳng đến đại môn Đan Phượng quốc.

Phía bắc Đại thành có một đoạn đường núi hiểm trở, Thanh Dao sơ bộ đánh giá, nhất định sẽ có người thiết lập mai phục, nếu quả thật có người ở nơi đó phóng hỏa xuống, không chỉ không qua được, hơn nữa thương vong sẽ rất lớn, bởi vậy trước tiên nòng phái một nhóm tinh binh, theo đường rừng đi vòng qua thám thính, quả nhiên có người mai phục trong rừng rậm đối diện thiểm cốc, nhưng bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới người của Huyền Nguyệt đã nghĩ đến điểm này, vốn mai phục ở thiểm cốc khẩu chỉ cần năm trăm tinh binh, là có thể đánh mìn vạn binh mã, làm cho người Huyền Nguyệt quốc không qua được, ai biết, lại bị người ta khám phá, phái một đội tinh tráng binh túng đi qua đây, nhanh chóng xử lý bọn họ.

Phía Thanh Dao đưa đại quân qua thiểm cốc, công phá phía bắc Đại Thành lấy được một thành trì khác

Không biết là do lòng người quy thuận, hay những người đó biết quốc gia sẽ vong, mà các nàng cơ hồ không phí nhiều công sức, liền công phá một tòa thành trì, nhưng Thanh Dao cũng không có dừng lại, tiếp tục mệnh lệnh đại quân bắc thượng.

Tất cả hành động ở đây, rất nhanh truyền tới hoàng cung Đan Phượng quốc.

Bên trong thượng thư phòng, Cơ Tuyết lanh trâm mặt, âm ngao nhìn nam tử đối diện, phân nửa gương mặt tinh xảo không gì sánh được, một nửa kia thì đeo một mặt nạ băng đồng, che lại vết sẹo dữ tợn trên mặt hắn.

“Chẳng lẽ ngươi đưa ta lên ngôi, chính là vì để cho ta trở thành một mọt vong quốc chi hoàng.”

Cơ tuyết đau đau không dứt, tuy rằng đăng vị chỉ có mấy tháng, nàng đã cảm thấy tiêu tụy mất hết sinh lực, cả người đều già nua, nguyên lai ngôi vị hoàng đế cũng không dễ ngồi như vậy.

“Chí ít thì ngươi đã làm.”

Nam tử đối diện thản nhiên mở miệng, cũng không nóng không vội, bởi vì hắn đã nghĩ thông suốt, nếu như nữ nhân Mộc Dao kia chính là kiếp nạn của hắn, hắn muốn tránh cũng không thoát, hiện tại an vị chờ nàng qua đây, bất quá cho dù chết, hắn cũng sẽ không làm cho nàng sống dễ chịu.

Con ngươi của Hoa Văn Bác lóe ra sát khí thị huyết.

Tất cả mọi thứ của hắn đều do nữ nhân kia phá hủy, nếu như không thể làm nàng tổn thương nặng nề, hắn chết cũng không nhãm mắt...

Nửa tháng sau, binh mã Huyền Nguyệt quả nhiên đã công phá xong tòa thành trì cuối cùng, thẳng tiến vào kinh thành Đan Phượng quốc, Phượng Liên Thành.

Bên trong Phượng Liên thành, dân chúng đã sơ tán từ lâu, đi ra ngoài tị nạn, nghe nói thường khi họ đánh hạ một thành trì, dân chúng chỉ cần an phận thủ thường, sẽ không phải chịu độc thủ, quốc cùng quốc chiến tranh, đối với tiểu dân chúng bọn họ thì có can hệ gì đâu.

Hoàng cung Phượng liên thành .

Thái giám cùng bọn cung nữ ở trong hoàng cung đã chạy tán loạn, rất nhiều người thừa cơ bỏ trốn, đại thần trong triều có thể đi cũng đều ngụy trang thành dân chúng ly khai, chỉ có vài người lưu lại, cùng tân hoàng đế đổi mặt với quân địch phá thành.

“Nữ hoàng hay là đi thôi?”

Trong đó có một gã quan viên già nua mở miệng, tuy rằng nước mắt, thế nhưng nữ hoàng còn trẻ, có thể ngụy trang thành người thường ra khỏi thành.

Cơ tuyết cười khổ, con ngươi âm ngao không gì sánh được, nàng có thể đi nơi nào, trên người nàng bị nam nhân kia hạ cổ, chỉ cần hắn chết, nàng sẽ không có cách sống một mình, mà hắn thì nhất quyết không đi, hắn đang đợi, chờ nữ nhân kia sao?

Q.4 - Chương 132: Nhất Thương Giết Người

Chạng vạng, ánh nắng đỏ của hoàng hôn nhuộm thắm toàn bộ hoàng cung, diễm lệ như máu.

Làm cho hoàng cung càng tiêu điều hơn, rõ ràng là đầu xuân, nhưng hết lần này tới lần khác hoa rơi bay tán loạn, tơ liễu trên không trung nhẹ nhàng bay múa, trong hoàng cung vắng vẻ, thái giám cùng cung nữ còn lại không có mấy người, cũng đều là những kẻ tuổi già đi không được, những người tuổi còn trẻ thì đã sớm chạy, còn cướp đoạt rất nhiều thứ để đào tẩu.

Tia nắng cuối cùng của hoàng hôn vừa tắt, binh mã Huyền Nguyệt đã công phá một tia phòng tuyến cuối cùng, vọt vào, tiếng vó ngựa vang lên, bên trong Phượng Liên Thành không khí trầm lặng, trên đường cái một mảnh bùa bện, thây ngã khắp nơi, tinh kỳ của Đan Phượng quốc bị quăng ngã xuống, từ nay về sau nơi phong vân đại lục, không còn Đan Phượng quốc.

Binh mã ùn ùn xông vào hoàng cung.

Bên trong Thượng thư phòng, một nam tử đang ngồi ngay ngắn, dung mạo như tiên, chỉ là một nửa mặt kia mang mặt nạ làm bằng bạc, hàn quanh thân trải rộng ánh sáng nhợt nhạt, không còn chút hung tàn độc ác nào, tựa hồ hàn biết đại nạn đã buông xuống, vì thế cả người rất thản nhiên, thần sắc ướt át được tựa như một khối bảo ngọc.

Hàn lặng lẽ thường thức một quyển sách bìa màu vàng trong tay, tỉ mỉ liếc nhìn, vẻ mặt an tường, ánh mắt nhu hòa, khoe môi nở nụ cười.

Lúc này, có một đội tinh binh xông vào thư phòng, dẫn đầu người chính là Thanh Dao, quanh thân bao phủ mũi nhọn lạnh lẽo, ánh mắt như ngôi sao trong bóng đêm, trên mặt hoàn mỹ không tì vết, đâu còn có chút hồng ban nào, da thịt trong suốt như được tuyết phủ.

Hàn thấy được rất kinh ngạc, mở to mắt tỏ vẻ khó tin, thậm chí nhịn không được nhỏ giọng nói thầm.

“Người quả nhiên đã giải cỗ, nguyên lai trên đời này thật sự có nam nhân

yêu ngươi đến chết, cũng không phải chỉ một mình Vô Tình?"

Lời của hắn rơi, Thanh Dao run lên, trong lòng nhịn không được có chút đau, nam nhân này nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ Ngân Hiên đã giải cỗ cho nàng, hắn vì sao cái gì cũng không nói.

"Hoa Văn Bác, hôm nay sẽ là chết của ngươi, ngươi hãy chịu chết đi."

Thanh Dao mặt không chút thay đổi, lạnh lùng mở miệng, quanh thân đầy sát khí, nghĩ đến Vô Tình, nghĩ đến tộc trưởng đã qua đời của Hoa Hàng Tộc, nghĩ đến hắn từng trăm phương ngàn kế hại chính mình, người nam nhân này đáng chết, nếu không phải bởi vì hắn, sẽ không kích được luồng hùng tâm trong người nàng, nàng cũng không thể sẽ sạch Đan Phượng quốc, vốn dĩ chiến tranh cách nàng rất xa, nàng căn bản không muốn để ý tới việc này, nhưng là bởi vì hắn, làm cho nàng hận không thể giết hắn, để tiết hận.

"Ta biết, ta tất nhiên là phải chết."

Hắn cười rộ lên, ngược mắt nhìn nàng, trong đáy mắt tản ra ánh sáng ôn nhu, nhẹ giọng mở miệng: "Ngươi biết không, lúc Vô Tình chết, ta khóc một đêm, ta không phải là không yêu thương hắn, hắn là do ta mắt trăm cay ngàn đắng mới sinh hạ ra, làm sao có thể không đau lòng, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại là một bé trai, ở Đan Phượng quốc, nam tử ti tiện như nô, nhất là hoàng cung, càng không phải là nơi để người ở, phàm là nam nhân ở hậu cung, đều phải kinh qua cung đình bí thuật, phẫu thuật kia thông khổ vạn phần, trong một trăm người hết một nửa là không chịu nổi, ta là thừa nhận nhiều thông khổ, mới sinh ra hắn, nhưng hắn là nam tử?"

Trong thanh âm của Hoa Văn Bác nồng đậm rři, cúi đầu khóc ô lén, đem mặt vùi vào trong bàn tay, vai nhẹ nhàng run run, có thể thấy được hắn thực sự rất thương tâm.

Bởi vì người đẹp, ngay cả khóc cũng lộ ra mỹ lệ, thế nhưng Thanh Dao biết, người nam nhân này làm tất cả mọi chuyện đều là một loại ngụy trang, tựa như một con rắn trước khi chết, nên không thể cho hắn một chút xíu cơ hội nào, bằng không kẻ bị thương chính là mình, bởi vậy ánh mắt của nàng lộ ra tuệ tiệp, lảng lặng nhìn hắn, suy đoán xem mục đích hắn làm như vậy, để làm gì?

Phân tán sự chú ý của nàng, sau đó thì sao? Ánh mắt liếc đến trên bàn, một quyển thư tịch bìa vàng, chẳng lẽ đó chính là bí cỗ của hoa hàng tộc .

Đang lúc nàng nghi ngờ, thì người khóc, bỗng nhiên giơ mặt lên, thần sắc đã trấn định rất nhiều, ánh mắt sáng rõ nhìn Thanh Dao, chậm rãi mở miệng: “Sau khi ta chết, chỉ có một yêu cầu, là đem bí cỗ của hoa hàng tộc đưa về cho hoa hàng tộc, ngươi có thể đáp ứng một yêu cầu của người sắp chết không?”

Trên khuôn mặt băng lãnh của Thanh Dao chợt lóe lên sắc bén rồi biến mất, nhếch môi: “Đương nhiên có thể.”

Đây là chuyện nàng đã hứa với Vô Tình, nếu đã hứa rồi đương nhiên phải hoàn thành.

“Cám ơn.” Hắn nói xong, vươn tay từ một bên phượng án cầm lấy hoa tộc bí cỗ, vươn tay đưa cho Thanh Dao, Thanh Dao chậm rãi đi qua, lúc này, phía sau nàng một đội tinh binh kêu lên: “Nguyên soái không được.”

Mạc Sầu cũng ngăn cản động tác của nàng: “Chủ tử, cẩn thận nam nhân này có trá.”

Thanh Dao nhàn nhạt cười, đưa tay đón bí cỗ, sắc mặt Hoa Văn Bác vui vẻ, con ngươi hiện lên kích động, những điều này không tránh được ánh mắt của Thanh Dao, mà nàng thì trong thời gian nhanh nhất, trường kiếm vung lên, một nhát chặt đứt cánh tay ngọc cầm lấy bí cỗ.

Một tiếng gào thét khốc liệt vang ở bên trong thượng thư phòng, một tay cầm bí cỗ hoa hàng tộc rơi xuống đất, huyết khí tràn ngập trong thư phòng.

Lúc Hoa văn bác thống khổ kêu lên, thân hình di chuyển, điên cuồng công kích về phía Thanh Dao, Thanh Dao lui về phía sau một bước, đang định đánh trả, thì từ phía sau thoát ra một người, đón nhận chiêu số của hắn, trường kiếm như hoa tuyết bay múa, mang theo sự sắc bén khó đỡ, thẳng đánh về phía Hoa Văn Bác, Hoa Văn Bác đã không còn một cánh tay, bị đau đớn tập kích hắn, sắc mặt co quắp lại, mồ hôi lớn từng giọt nhỏ xuống, làm sao mà chịu nổi chiêu số sắc bén của Ngân Hiên, lui về phía sau một bước, bị trường kiếm đâm thủng ngực.

Mặt của hắn tái nhợt hiện lên thống khổ, ánh mắt sâu u như bị một mảnh biển mây vây lấy, cũng không biện bạch bất luận lời gì, rồi mở thật lớn ánh mắt, không cam lòng quỳ trên mặt đất, quay đầu nhìn Thanh Dao:

“Tại sao lại làm cho ta gặp phải ngươi, trong bể người hàng vạn hàng nghìn , chẳng lẽ ngươi chính là tai kiếp của ta, từ khi ngươi xuất hiện, tất cả kế hoạch của ta đều rối loạn, ta không cam lòng, ta thực sự không cam lòng.”

Thanh Dao lạnh lùng tiến lên một bước, híp tầm mắt của mình nhìn chằm chằm hắn: “Không phải ai là tai kiếp của ai, mà do ngươi làm nghiệt quá, đây là ông trời trừng phạt ngươi, nếu như lúc trước ngươi yêu thương Vô Tình một chút, cho hắn giải được, thì tất cả những chuyện xảy ra sau này sẽ không phát sinh, suy cho cùng, là chính ngươi hẹp hòi hại chết bản thân.”

Hoa Văn Bác dùng sức thở phì phò, trợn to hai mắt, dùng dằng, cuối cùng úm một tiếng ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Dù cho như vậy, Thanh Dao cũng không đau lòng hắn, người như vậy chết vẫn chưa hết tội, nàng quay đầu hướng phía ngoài trầm giọng mệnh lệnh: “Đem hắn lôi ra ngoài, phơi thây ba ngày ở cửa thành, tế vong linh những người đã chết.”

“Dạ, nguyên soái.”

Lập tức có binh sĩ cẩn thận từng li từng tí đi tới, kéo thi thể Hoa Văn Bác ra ngoài, cùng lúc này, bên ngoài cửa thượng thư phòng vang lên tiếng kêu thống khổ, Thanh Dao kỳ quái nhíu mày, Ngân Hiên đứng ở bên cạnh, lanh khốc lên tiếng: “Là Cơ Tuyết, ta đem nàng mang đến.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, quay đầu nhìn Mạc Sâu: “Bản bí cổ hoa hàng tộc có độc, ngươi dùng đồ bọc tay lại, nhặt nó lên gói kỹ, đưa đến Hoa Hàng Tộc đi, đây là đồ của bọn hắn, còn về độc này, chắc hắn người của hoa hàng tộc có thể giải, nếu như khó giải, thì để cho bọn họ cất giữ đi.”

“Dạ, chủ tử.”

Mạc Sâu lĩnh mệnh đi làm việc, ở đây, Thanh Dao cùng Ngân Hiên quay đầu đi ra ngoài, chỉ thấy ban đêm ánh trăng trong suốt, trên mảnh đất trống rộng lớn bên ngoài thượng thư phòng, Cơ Tuyết đang ở thống khổ dùng dằng, hai tay chặt nhéo ngực, ở trên mặt đất không ngừng co quắp cuộn tròn, đầu tóc matted tự, vô cùng thê thảm, tiếng kêu rên từng lần một vang ở trong màn đêm.

“Van cầu các ngươi, cho ta một đao đi, cho ta một đao đi.”

Thanh Dao không hiểu nàng xảy ra chuyện gì, nhưng thấy nàng thông khổ như vậy, trước sau liên hệ vấn đề lại, nhất định là Hoa Văn Bác đã làm gì nàng rồi?

Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân, tuy rằng nữ nhân này đáng chết, nhưng nàng ta cùng Hoa Văn Bác không giống nhau, nàng ta vì hoàng quyền nên bị bức bách, ở trong hoàng thất lớn lên, sẽ luôn luôn khát vọng hoàng quyền, người rồi sẽ chết, tội gì khó xử nàng, Thanh Dao nhủ thầm xong, tiện tay rút kiếm trong tay binh lính bên cạnh, không nói lời nào đối với nữ nhân kia thảng tắp đâm qua, trường kiếm rơi xuống đất, đâm thẳng ngực, Cơ Tuyết thoáng cái an tĩnh lại, mở to hai mắt quét một vòng, cuối cùng rơi xuống trên mặt Thanh Dao, chậm rãi nói một tiếng: “Cám ơn.”

Cuối cùng đầu nghiêng qua một bên, tắt thở.

Đến tận lúc này Đan Phượng đã chân chính diệt vong, người trong hoàng tộc căn bản không cần tàn sát, bởi vì không còn lại người nào, các hoàng nữ đều bị Hoa Văn Bác đuổi tận giết tuyệt, hiện tại chỉ còn lại một ít phi tần tuổi già sắc suy, Thanh Dao hạ lệnh phàm là phi tần không có con gái đều bị đuổi về nhà...

Bên ngoài Kim Loan điện hoa lệ trang nghiêm, Thanh Dao cùng Ngân Hiên cùng nhau đứng, hai người đồng thời nhìn xa trong bóng đêm.

“Là người giải cỗ của ta, vì sao không nói?”

Chương 132.2

Ngân Hiên sững sốt, không nghĩ tới nàng lại biết, trong đôi mắt sâu hiện lên ánh sáng yếu ớt, trên đao ngũ quan tinh mỹ như điêu khắc, câu ra nụ cười nhu hòa: “Kỳ thực căn bản không phải đại sự gì? Rất đơn giản.”

Thanh Dao ngân ra, giản đơn sao? Người nam nhân kia nói, trên đời này ngoại trừ Vô Tình, vẫn còn có một yêu nàng chí tử nam nhân, nghĩ vậy một, lòng của nàng liền có một chút đau đớn, đã là vì nàng, cũng là vì Vô Tình, càng là vì Ngân Hiên, hắn là cao cao tại thượng hoàng đế, như vậy khí phách sắc bén, nhưng cô đơn chung tình vu nàng, nhưng là bọn hắn cũng đang đối trong thời gian bỏ lỡ đây đó, bây giờ còn có thể quay đầu lại sao? Chỉ cần vừa nghĩ tới Vô Tình, giữa bọn họ liền sinh sôi nhiều hơn một đạo hồng cầu, tuy rằng nàng cùng Vô Tình không có nói tới bất luận cái gì có liên quan tình ái chuyện, thế nhưng ở đáy lòng của nàng, nếu như tiếp nhận nam nhân khác,

giống như bất trung đối với Vô Tình .

Cho nên nàng không thể đáp lại hắn bất luận tình cảm gì, chính là bởi vì như vậy, bản thân sợ áy náy trong lòng sẽ sống lại tình cảm, nàng tình nguyện hắn cứ phóng đãng tiêu sái như trước.

Hiện tại nàng chỉ có thể đem một số việc giấu chặt dưới đáy lòng, nghĩ vậy, nàng buông lỏng toàn bộ tâm tình, ngữ nhẹ nhàng mở miệng.

“Chúng ta rốt cuộc đã dẹp xong Đan Phượng quốc, thu phục quảng đại ranh giới, hoàng thượng vẫn nên hạ lệnh chỉnh đốn tất cả mọi chuyện ở đây đi, sau này Huyền Nguyệt quốc, nên làm như thế nào, chỉnh đốn ra sao, nhất định phải hảo hảo quản lý một chút, nước càng lớn, người ngồi trên cao càng khó.”

Nàng bộc lộ cảm xúc, quốc gia càng lớn, càng khó quản lý, đây là nguyên nhân khiến thiên hạ phân phân hợp hợp, bởi vì ranh giới nhiều quá, vì thế luôn luôn có địa phương không quản được, vì thế hợp lại không lâu sẽ phân.

Đan Phượng quốc rốt cuộc đã công phá, Thanh Dao các nàng cũng không có ở trong hoàng cung Đan Phượng quốc , nơi đó quá thê lương, lệ khí quá nặng.

Đoàn người ở tại dịch cung bên ngoài phượng liên thành, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không mang binh xâm phạm bất kỳ quốc gia nào, hiện tại các nàng phải chỉnh đốn một chút, mới có động tác kế tiếp.

Bên trong Dịch cung, ba bước một binh, năm bước một tốt, mọi người tận tâm tận lực bảo vệ bốn phía, trong lòng mỗi người đều biết rõ ràng, nguyên soái là quan trọng như thế nào, trong khoảng thời gian, chỉ sợ người khác sẽ động đến trên đầu nguyên soái, bởi vậy nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của nguyên soái.

Việc bảo hộ này, An Định Phong làm rất cẩn thận, không dám có chút sai lầm.

Hơn mươi vạn tinh binh, ngoại một phần trừ ở trong dịch cung, những người còn lại đều ở trong rừng rậm dựng doanh trướng, ẩn nấp trong rừng.

Ba ngày sau, tất cả mọi người đã được nghỉ ngơi tốt, Thanh Dao ra lệnh, tất cả tướng lĩnh ở trong phòng khách dịch cung tập họp, mời dự họp nghị sự

quân hội, nghiên cứu hành động kế tiếp.

Chính sảnh.

Trầm ồn mà nghiêm túc, Thanh Dao diện vô biểu tình quét mắt một vòng, cuối cùng đem mâu quang rọi vào trên người An Định Phong: “An tướng quân, hiện tại chúng ta đã công phá Đan Phượng quốc, ngươi có ý kiến gì, bước kế tiếp chuẩn bị làm như thế nào?”

An Định Phong nghe được nguyên soái điểm danh, lập tức cung kính đứng dậy: “Bẩm nguyên soái, ý mạt tướng là đại quân hiện tại nên đi về hướng đông, công phá Vạn Hạc quốc, sau đó theo bắc bộ Huyền Nguyệt phát binh, thành thê vây kín, nhất định sẽ lấy được Vạn Hạc quốc.”

An Định Phong vừa nói xong, Thanh Dao trầm ngâm, tỉ mỉ suy nghĩ cách tính này, hiện tại Vạn Hạc quốc hoàn toàn ở trong vòng vây của các nàng, vây kín hẳn là không thành vấn đề, nhưng nàng có một kiến nghị tốt hơn, khéo môi nhéch lên, đang định mở lời, thì Ngân Hiên vẫn im lặng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

“Kỳ thực có biện pháp tốt hơn, nghe nói hiện tại Vạn Hạc quốc đang đánh Nguyệt Nhưỡng quốc, trước mắt có thể thấy Nguyệt Nhưỡng quốc khó giữ được, chúng ta có thể phái sứ giả bí mật đi đến Nguyệt Nhưỡng quốc cùng bọn họ đàm phán, chúng ta và bọn họ liên thủ đánh Vạn Hạc quốc, nhưng từ nay về sau, Nguyệt Nhưỡng quốc phải quy thuận Huyền Nguyệt, người của hoàng thất đều trở thành vương, hơn nữa mỗi một nơi không cho phép vượt quá năm nghìn binh tướng.”

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao sững sờ nhìn hắn, rất lâu rồi, ý nghĩ của hai người đều không mưu mà hợp, vừa rồi nàng cũng muốn nói đến khả năng này, chỉ cần các nàng cho sứ thần đi đến Nguyệt Nhưỡng quốc, việc này nhất định thành công, bởi vì trước mắt Nguyệt Nhưỡng quốc đã không còn bảo đảm, đang bị Vạn Hạc quốc ăn tươi, quyết định tốt nhất vẫn là quy thuận Huyền Nguyệt quốc, bọn họ nhất định hiểu rất rõ ràng, trên đoạn đường Huyền Nguyệt công đánh, trong vòng thất quốc tiếng lành đồn xa, các nàng không có thương tổn bất luận một bách tính vô tội nào, tuy rằng chiến tranh không thể tránh khỏi thương vong, nhưng tận lực hạ xuống mức thấp nhất, bởi vậy mọi người mới không phản ứng ngược lại với các nàng, hơn nữa rất nhiều thành trì, tự động đầu hàng, bởi vì chỉ có như vậy, mới không làm thương tổn đến bất luận kẻ nào.

“Tốt, chủ ý này không tệ.”

Thanh Dao tán thành gật đầu, nguyên soái cũng nói được rồi, nên tất cả mọi người bên dưới đều tán thành gật đầu, An tướng quân cũng thoả mãn gật đầu, cuối cùng Thanh Dao mệnh lệnh Trương Trì Trạch lĩnh một nhóm người, bí mật đi đến Nguyệt Nhuõng quốc.

Chúng tướng đều lui xuống, trong đại sảnh không có người khác, Thanh Dao nhìn Ngân Hiên, nhịn không được mở miệng.

“Ngươi cần phải trở về.”

Hắn đã ra đi gần nửa năm, Nam An vương vẫn giả mạo hắn ở trong cung, chỉ sợ sẽ lộ ra kẽ hở.

“Tin tức trong cung ta vẫn nắm giữ, không phát sinh đại sự gì, mọi việc có thừa tướng đại nhân còn có ngự sử đại phu giải quyết, vì thế ngươi đừng lo lắng.” Ngân Hiên dày lấy tay gói đầu lên lưng ghế dựa, thần thái thản nhiên, tựa như không chút nào vì chuyện trong hoàng cung mà lo lắng.

Kỳ thực hắn căn bản không có gì phải lo lắng, bởi vì trong cung có A Cửu, A Cửu là một thái giám trung thành và tận tâm, tập tính của hắn A Cửu rõ như lòng bàn tay, có A Cửu chỉ điểm cho hoàng đế, căn bản không có gì phải lo, hơn nữa thống lĩnh thị vệ trong cung vẫn hiệp trợ A Cửu.

Hai người đang ở bên trong đại sảnh nói chuyện nhỉ, bỗng nhiên có binh sĩ từ bên ngoài chạy vào, thật nhanh bẩm báo: “Nguyên soái, có người truyền tin qua đây.”

“Lấy tới.”

Thanh Dao khôi phục vẻ lành lạnh, âm trầm mở miệng, ánh mắt hiện lên nghi hoặc, vào thời gian ai lại truyền tin cho nàng.

Tiểu binh kia đem thư dâng lên, lui về phía sau một bước rồi đứng lại, Thanh Dao phất tay để cho hắn đi xuống, chính mình cầm thư, tỉ mỉ xem xét, không nghĩ tới là tên nam nhân không biết xấu hổ Thượng Quan Hạo, người nam nhân này hẹn nàng ở Hoa Mãn Lâu Đan Phượng quốc gặp mặt.

Gặp nàng làm gì?

Thanh Dao sắc mặt lạnh lùng, ngung mày trầm tư, lấy tay đem thư đưa qua một bên cho Ngân Hiên, Ngân Hiên rất nhanh xem xong thư, sắc mặt cũng rất khó nhìn, Thượng Quan Hạo vốn là sư huynh của hắn, nhưng nhớ đến qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn lừa bịp mình thì trong lòng liền hận nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt nỗi lên từng đợt sóng long trời lở đất.

“Tên đáng chết này, chúng ta không cần để ý tới, chờ tin tức từ Nguyệt Nhưỡng quốc vừa đến, chúng ta không cần giữ đạo nghĩa cứ vây đánh bọn họ.”

Ngân Hiên luôn luôn lãnh tĩnh trầm ổn, nghĩ đến sự ghê tởm của người nam nhân này, ngay cả nói chuyện hắn cũng không muốn nói, vì thế hè tất phải gấp.

Thanh Dao ngung mày suy nghĩ sâu xa một hồi, khéo môi câu ra nụ cười lạnh mỏng: “Kỳ thực ta đại khái có thể đoán ra hắn muốn làm chuyện gì, đại khái là muốn cùng chúng ta đàm phán, thực sự là buồn cười, hắn không phải cho là mình rất giỏi sao, muốn cùng chúng ta hợp tác, liên thủ đánh Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc, sau đó cùng chúng ta chia đều thiên hạ, nếu quả thật là như vậy, ta cảm thấy nam nhân này đúng là điên rồi.”

“Hắn đã sớm điên.”

Ngân Hiên lạnh lùng mở miệng, từ khi tên kia không tiếc tâm cơ đối phó mình, thì tên đó đã điên rồi, ngay cả tình nghĩa huynh đệ cũng có thể không để ý đến, không phải điên thì là cái gì, uổng cho sư phụ suốt đời tự phụ mình cao minh, kết quả lại dạy dỗ ra kẻ vô sỉ này, cho nên nói là con người thì sẽ có nhược điểm.

“Chúng ta đi gặp hắn, không gặp cũng không phải biện pháp, mà quan trọng nhất, nếu có thể một lần giết chết người nam nhân này, như vậy đánh chiếm Vạn Hạc quốc sẽ càng dễ dàng hơn nhiều.”

Ánh mắt Thanh Dao u ám lại, khéo môi câu ra nụ cười huyết tinh, bất quá muốn giết người nam nhân kia không phải là một chuyện dễ dàng, tốt xấu gì hắn cũng là đệ tử của Xích Hà lão nhân, dù là mưu kế hay là võ công đều rất lợi hại, vì thế việc này chỉ có thể dựa vào Ngân Hiên.

Thanh Dao quay đầu nhìn Ngân Hiên, chỉ thấy sắc mặt hắn lãnh lẻo như hàn băng, sát khí tỏa ra, cuối cùng cũng hòa hoãn một ít, tà lạnh lên tiếng: “Tốt, lúc nào.”

“Ngày mai.”

“Được, vậy ngày mai tại Hoa Mân Lâu gặp mặt, nhìn xem tên này xuất chiêu gì, nói chung chúng ta phải cẩn thận mà chống đỡ, mặt khác, ta muốn giết hắn.”

Ngân Hiên hung hăng lên tiếng, sắc mặt âm ngao tàn nhẫn, lúc này Tiếu Ngư nhi từ phía sau Mạc Sầu vọt vào, trên khuôn mặt nho nhỏ đỏ bừng, lao thăng tới trên người Thanh Dao.

“Nương, làm sao vậy? Sắc mặt thật là khó nhìn.”

Nhin thấy Tiếu Ngư nhi xuất hiện, Thanh Dao cùng Ngân Hiên không khỏi buông lỏng tâm tình, hai người đều nở nụ cười: “Không có việc gì.”

Thanh Dao tò mò nhìn tiểu nha đầu này, đã nhiều ngày nay không nhìn thấy nàng, nàng đang làm cái gì.

“Tiếu Ngư nhi đang bận gì đấy. Đã nhiều ngày rồi cứ trốn ở trong phòng.” Thanh Dao vừa nói xong, Ngân Hiên ở bên cạnh cũng hiểu kỳ nhin sang, tiểu nha đầu này đầu óc là rất khôn khéo, thật không biết vì sao lại thông minh như vậy.

Tiểu Ngư nhi mím môi mà cười, thần thần bí bí mở miệng: “Hiện tại không nói cho các ngươi biết, còn không có thành công đâu, phỏng chừng thử lại lần nữa chắc sẽ được.”

“Ngươi a.” Thanh Dao vươn tay bóp gò má trên mặt của nàng một chút, tiểu nha đầu làn da mịn.

“Nương, bên ngoài hoa nở rất đẹp, chúng ta đi ra ngoài ngắm hoa đi.” Tiếu Ngư nhi nói xong, đưa tay kéo Thanh Dao, nhân tiện lôi luôn Ngân Hiên, một nhà ba người liền đứng dậy, cùng nhau đi ra ngoài, nam cao to vững chãi, nữ tử tươi đẹp bức người, tiểu nha đầu thì phần nộn đáng yêu, thực sự là một gia đình đầy hào quang chói mắt, hơn nữa một so với một càng thông minh hơn, theo phía sau bọn họ Mạc Sầu cùng Băng Tiêu nhịn không được tán thán.

Dưới ánh mặt trời, Mạc Sầu nheo mắt lại, quét mắt về phía Băng Tiêu một cái: “Thực sự là hình ảnh rất đẹp.”

“Ân, đây là khoán thời gian chủ tử vui vẻ nhất.” Băng Tiêu theo chủ tử bao nhiêu năm, trước đây hắn rất bí hiểm, làm cho người ta khó có thể hiểu được, mà bây giờ chỉ cần cùng hoàng hậu nương nương ở chung một chỗ, cả người nhu hòa âm áp như nước

Chương 132.3

Trong vườn hoa, hoa cỏ tranh nhau nở ra khoe sắc, xá tử thiên hồng, dưới bầu trời màu xanh, ánh nắng rọi xuống ám áp rực rỡ, bao phủ cả tòa hoa viên, ba người ở trong vườn hoa chơi đùa, thu hút một đám bướm quay chung quanh, một khung cảnh đẹp động lòng người, làm người ta thật lâu cũng không muốn dời tầm mắt.

Xa xa, có binh sĩ nhìn sang, thấy hết thảy trước mắt, tuy có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn minh nhập thần.

Bầu trời trong xanh, áng mây trắng xoá, người người vui vẻ, tất cả đều tương hòa, không còn có một điểm vết tích khốc liệt của chiến tranh .

Hoa Mãn Lâu là một nhà tửu lâu xa hoa của Đan Phượng quốc, bởi vì chiến tranh, nên trong điểm cũng không có bao nhiêu người, chỉ thỉnh thoảng có vài người, đang vội vã ăn, sau đó tính tiền ly khai, Thanh Dao cùng Ngân Hiên đoàn người đến hoa mãn lâu thời gian, người làm một bóng cũng không có, chỉ có một chưởng quỹ tuổi già cùng một điểm tiểu nhị ở trước cửa, kiêng chân nhìn còn đường cái vắng ngắt, vừa nhìn thấy bóng dáng các nàng, thì kinh ngạc vạn phần, nhưng có khách người tới cửa, bọn hắn vẫn thật cao hứng, rất nhanh chạy ra chào đón.

“Khách quan là muốn ăn hay là muốn dừng chân?”

Điểm tiểu nhị nhìn Ngân Hiên hình dáng cao to , sắc mặt không khỏi ửng đỏ, nam nhân tuấn tú như thế thật hiếm thấy, nơi này là Đan Phượng quốc, nam tử bình thường rất ít đi lại trên đường phố, đa số đều nuôi ở khuê phòng, vì thế điểm tiểu nhị mới có thể vừa nhìn thấy Ngân Hiên, mới thất thần vì nam tử có khuôn mặt đẹp này, nhưng mà ở trên lâu có một nam tử cũng không kém, thanh tú như nhã trúc, cả người đều có bộ dáng mềm mại học thức.

“Có người hẹn chúng ta ở chỗ này gặp mặt, hắn không có tới sao?”

Thanh Dao lời vừa rơi xuống, điểm tiểu nhị lập tức nhớ tới phân phó của

khách nhân trên lầu, lập tức cung kính mở miệng: “Có, có, có một vị khách nhân ở nhã giữa chờ các ngươi đâu, xin hỏi khách quan họ Mộc sao?”

Thanh Dao gật đầu, điểm tiểu nhị kia lập tức cung kính xoay người mời các nàng lên lầu.

Trong đại sảnh rất yên tĩnh, không có một người, đây là sự tàn khốc của chiến tranh, rất nhiều người đã chạy nạn đi, nhưng các nàng đã dán bảng cáo thị, để cho những dân chúng này trở về nhà, tin là rất nhanh sẽ có người trở về, ở đây rồi sẽ ổn ào náo động như cũ, chẳng qua lúc này vẫn còn rất lạnh.

Tiếng bước chân của các nàng vang lên, nhã phòng ở lầu hai có một gian có cửa sổ, một nam tử thanh nhã đang ở đó thưởng thức trà, vóc người cao gầy, cử chỉ tao nhã, mặt mày tú tuyễn, vừa nhìn thì biết là một người bất phàm.

Ngoài cửa nhã giữa, vang lên thanh âm điểm tiểu nhị: “Khách quan, người đã mang đến.”

“Vào đi.” thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Mạc Sầu đưa tay đẩy cửa ra, chỉ thấy ở giữa căn phòng không lớn, một nam tử đang an nhàn ngồi uống trà, phía sau hắn đứng một thiếp thân thủ hạ diện vô biểu tình, nghe được bên cửa có động tĩnh, hắn lạnh lùng nhìn sang, sau đó dường như không có việc quay lại tầm mắt, nhìn giữa không trung như trước.

Thanh Dao vừa đi vào, liền nhận ra nam tử ở bên cạnh bàn đang thưởng thức trà, chính là Thượng Quan Hạo, nam nhân này quanh thân tương hoà, an nhàn uống trà, tựa như hắn chỉ là một người dân chúng bình thường, hoặc một thư sinh đang buồn chán, cả người hoàn toàn không có tí nguy hại nào, nhưng sự thật hắn là dạng người âm hiểm tiểu nhân, Thanh Dao không phải không biết?

“Ngươi đã đến rồi?” Thượng Quan Hạo ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa có một nữ nhân đi tới, xinh đẹp thoát tha, thong dong thanh nhã, một nữ nhân như thế, tùy ý dung nhập trong đám người, tối đa chỉ cảm thấy nàng là một mỹ nhân, nhưng ai sẽ nghĩ tới nàng là binh mã đại nguyên soái tiêu diệt Đan Phượng quốc, có thể thấy được đầu óc của nàng là thông minh đến cỡ nào, như vậy càng không giữ nàng lại được?

Thượng Quan Hạo khéo môi câu ra nụ cười ấm áp, mâu quang nhu hòa vạn phần nhìn Mộc Thanh Dao, thuận tiện liếc Mạc Sầu cùng một người nam tử ở phía sau nàng, khéo mắt hắn trở nên sắc bén lạnh lùng rồi biến mất, cứ

như vậy bình tĩnh ngồi ở bên cạnh cửa, sau đó toát ra tư thái làm cho không người ta không dám khinh thường , nam nhân này là ai? Chẳng lẽ hắn chính là Ngân Hiên, một nhân vật bí hiểm, hắn rốt cuộc từ nơi nào xuất hiện, và vì chuyện gì?

Thanh Dao cũng không để ý tới Thượng Quan Hạo, trực tiếp dẫn Ngân Hiên cùng Mạc Sầu, ngồi vào chỗ đối diện Thượng Quan Hạo, ngẩng đầu lạnh lùng mở miệng.

“Ngươi hẹn ta tới đây gặp mặt, vì chuyện gì?”

“Ta hẹn ngươi, là nói chuyện cùng ngươi liên thủ.”

Hắn vừa nói xong, Thanh Dao cười rộ lên châm chọc : “Đây thật là một chuyện cười nhạo không tệ, chúng ta tại sao phải cùng ngươi liên thủ, ngươi bây giờ hắn nên lo lắng cho quốc gia mình, mà không phải ngồi đây để bàn chuyện cùng ta liên thủ?”

Thanh Dao nheo lại tầm mắt lạnh lùng nhìn hắn, một câu nói liền ngắn cản bao nhiêu lời nói của Thượng Quan Hạo, hắn chán nản giật mình, không nghĩ tới nữ nhân này ngay cả ý đồ đàm phán cũng không có, thần thái ngạo nghẽ đến cực điểm, tựa hồ như đánh chiếm Vạn Hạc quốc của hắn như lấy một món đồ nhỏ.

“Ngươi? thực lực của Vạn Hạc quốc chúng ta, không hề kém so với Huyền Nguyệt các ngươi, hai nhà liên thủ, phần thắng của ngươi cao hơn không phải sao?”

Thượng Quan Hạo cực lực nhịn xuống nóng giận, nữ nhân này không phải dễ đối phó như vậy, hắn hy vọng trước tiên có thể kéo dài thời gian với các nàng, bởi vì hiện tại Vạn Hạc quốc đang đánh Nguyệt Nhuống quốc, cứ kéo dài thêm mấy ngày, là sẽ thành công, đến lúc đó, ranh giới Vạn Hạc quốc mở rộng lớn hơn nữa, binh lực càng nhiều, cũng không có gì phải sợ, hiện tại sợ nhất là các nàng mạo muội xuất thủ, nói vậy, bọn hắn sẽ hai mặt thù địch, vạn hạc quốc thực sự sẽ vong.

“Chẳng qua ngươi vì sao có lòng tốt như vậy trợ giúp chúng ta thế?”

Thanh Dao hỏi lại, chẳng lẽ hắn là không mục đích gì mà chịu giúp đỡ bọn họ sao? Chỉ sợ là có âm mưu khác. Thứ nhất muốn từ trong tay các nàng chiếm được chỗ tốt, thứ hai, là vì kéo dài thời gian, chờ bọn hắn đánh hạ

Nguyệt Nhưỡng quốc, mới có thể dùng hết sức tập trung đánh các nàng, đến lúc đó, nếu hắn lại liên thủ cùng Thanh La quốc và Vân Thương quốc, như vậy kẻ chân chính bị thương tổn sẽ là Huyền Nguyệt các nàng, nàng sẽ cho hắn cơ hội này sao?

“Được thiêng hạ, chúng ta có thể chia đều, hai nước tổng so với thất quốc vẫn mạnh hơn.”

Thượng Quan Hạo thản nhiên mở miệng, tựa hồ đây là một chuyện rất bình thường, Thanh Dao đột ngột cười rộ lên, càn quấy đến cực điểm, hoàn toàn không để ý sắc mặt Thượng Quan Hạo, thủ hạ của hắn soet một tiếng rút kiếm ra, trợn mắt trừng về phía nàng, Thượng Quan Hạo sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng giơ tay lên, tên thủ hạ thu thanh kiếm trở lại, chỉ thấy hắn, hít sâu, thật vất vả mới điều chỉnh tốt bộ dạng ngồi của chính mình, nhàn nhạt mở miệng: “Nguyên soái không đồng ý sao?”

Thanh Dao đột nhiên thu hồi tiếng cười, thần sắc nghiêm túc, ngữ khí chuyên chú: “Không đồng ý, nếu như hôm nay là một người người khác, Mộc Thanh Dao ta có thể sẽ suy nghĩ lại, thế nhưng ngươi thì miễn đi, bắt đầu từ đêm ngươi xông vào Mộc phủ, ngươi ở trong cảm nhận của ta chỉ là một thú cẩn bã, vì thế ta tuyệt đối không sẽ cùng người cẩn bã liên thủ.”

Thanh Dao vừa nói xong liền đứng lên, Thượng Quan Hạo ở đối diện, rốt cuộc không nhịn được, biến sắc, hét lớn một tiếng: “Ngươi cho là các ngươi đi được sao?”

“Có cái gì đi không được, chỉ bằng hai người các ngươi, ta còn đi không được?”

Thanh Dao đến đây vốn có chuẩn bị, nên làm gì mà sợ hắn, lạnh lùng liếc Thượng Quan Hạo, nàng phát hiện nam nhân này đầu óc thật không tốt, tuy rằng là đệ tử xuất từ danh nghĩa của Xích Hà lão nhân, chẳng qua hắn thực sự học được cái gì chứ? Nàng rất hoài nghi, nếu không có chuẩn bị đầy đủ, nàng sẽ đến sao? Hơn nữa nàng sở dĩ đến, chỉ bất quá muốn đem những người này một lưỡi bắt hết mà thôi.

“Hai chúng ta?”

Thượng Quan Hạo cười nhạt, đưa tay lên mở ra cửa phòng nhã giữa, chỉ thấy từ cửa lớn nhanh chóng tràn vào rất nhiều thủ hạ, đồng loạt phân ra đứng trong đại sảnh, lạnh lẽo nhìn chằm chằm cửa thang lầu.

Thanh Dao nhìn trước mắt một màn, khoe môi lộ ra nụ cười âm lãnh, đột nhiên huýt sáo một tiếng, ngoài cửa phòng khách lập tức tuôn ra vô số người, chớp mắt đã cùng người dưới lầu đánh nhau.

Thượng Quan Hạo sắc mặt thoảng cái đèn trầm xuống, không nghĩ tới nữ nhân này đã có chuẩn bị mà đến, từ đầu nàng không hề có ý định cùng hắn hợp tác, chỉ sợ sớm đã có ý niệm đánh hạ Vạn Hạc Quốc, xem ra chính mình đi một chuyến này rất uổng công, con ngươi nổi lên âm hiểm ba đào, thân hình nhảy lên, nhắm thẳng phía Thanh Dao mà đến.

“Hôm nay bản thái tử liều một cái mệnh, cũng phải giết nữ nhân này.”

Đáng tiếc Thanh Dao vai co rụt lại, làm cho tay hắn rơi xuống khoẳng không, thân hình vừa lui về phía sau, thì Ngân Hiên như thiểm điện chui ra, mà Mạc Sầu cũng không chậm trễ, nhắm thẳng đến tên thủ hạ kia đánh tới, trong nháy mắt, đánh nhau quyết liệt giữa không gian nhỏ hẹp, rất nhanh từ lầu hai đánh tới lầu một, trong đại sảnh, bàn ghế quầy hàng đều bị hủy, chưởng quỹ kia cùng điểm tiểu nhị sơ đến trốn ở phía dưới quầy hàng run rẩy không ngừng.

Thanh Dao mang người tới đều là tinh tế tuyển chọn, hơn nữa nhân số đông hơn so với người Thượng Quan Hạo mang tới rất nhiều, vì thế rất nhanh liền giết nhiều thủ hạ của Thượng Quan Hạo.

Thượng Quan Hạo tự nhận trong thiên hạ, ngoại trừ sư phụ cùng sư đệ, người khác đều không phải là đối thủ của hắn, ai ngờ Ngân Hiên cùng hắn vừa giao thủ, hắn liền cảm giác được tên này lợi hại, hơn nữa chiêu số này rất quen thuộc, ngược mắt nhìn phía nam nhân đối diện, không khỏi thát thanh kêu lên

“Ngươi? Ngươi quả nhiên ở chỗ này.”

Cuối cùng hắn đã từ trong kiếm pháp nhận ra Ngân Hiên, người trước mặt này nguyên lai đúng là Huyền đế, sư đệ của hắn.

Không nghĩ tới hắn ta vẫn ở bên cạnh nữ nhân này, thảo nào này mười vạn đại quân thế như chẻ tre, chỉ huy bắc thượng, một đường công kích trực tiếp Đan Phượng, nguyên lai là hai người tài ba hợp tác, điều này cũng khó trách, nếu hắn ta ở chỗ này, e là mình muốn giết Mộc Thanh Dao tuyệt đối sẽ không có cơ hội, xem ra việc này vẫn nên dùng trí mưu, nghe nói bên người

Mộc Thanh Dao có một nữ nhi, chỉ có ba tuổi, đứa bé so với người lớn dễ đối phó hơn nhiều lắm.

Ý niệm trong đầu Thượng Quan Hạo chợt lóe lên, đang bất động thanh sắc bỗng nhiên công kích mạnh lên, kiếm pháp sắc bén, làm cho Ngân Hiên lui về sau một bước, cũng trong lúc này, hắn phi thân mà trốn, nhanh như thiểm điện vọt ra ngoài, mà tên thủ hạ cùng Mạc Sầu đánh nhau đã bị thương, nhìn chủ tử lắc mình rời đi, cũng không ham chiến, phi thân lên, chạy thăng đi.

Thương cảm cho đám thủ hạ trong phòng khách, bị thủ hạ Thanh Dao giết sạch, hơn mươi thi thể, vô cùng thảm xảy ra nằm bên trong.

Thanh Dao từ lâu hai xuống tới, không thấy được Thượng Quan Hạo, ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngân Hiên, chỉ thấy sắc mặt hắn xấu xí đến cực điểm, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Hắn chạy.”

“Vì sao?”

Thanh Dao kỳ quái nhíu mày, dựa theo thái độ làm người của Thượng Quan Hạo, hắn là một kẻ tâm cao khí ngạo, sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, bỗng nhiên sao lại chạy chứ?

“Chỉ sợ hắn đã nhận ra thân phận của ta.”

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao kinh hãi, sắc mặt xấu xí, nếu như Thượng Quan Hạo nhận ra thân phận của hắn, chỉ sợ sẽ có chuyện, hãy để cho Ngân Hiên mau chóng hồi cung quan trọng hơn, ở đây tất cả giao cho nàng là được.

“Ngươi hồi cung đi, nếu như hắn đem tin tức này thả ra ngoài, đối với ngươi rất bất lợi.”

“Thế nhưng ngươi?” Ngân hiên khó xử nhìn Thanh Dao, trong thời gian này, hắn sao có thể trở về để nàng một mình ở chỗ này, hắn không có cách nào yên tâm cả, trên mặt hiện lên thế khó xử, Thanh Dao lập tức giận dữ quát hắn: “Lúc này rồi, còn nghĩ vậy làm gì? Ta không có việc gì, ngươi lập tức ra roi thúc ngựa chạy trở về, hắn là có thể cướp trước một bước để hồi cung.”

“Được, bất quá Thượng Quan Hạo, ngươi ngàn vạn lần đừng cùng hắn chính diện đánh nhau, phải dùng trí, biết không?”

Ngân Hiên không nói thêm gì nữa, hắn tin Thanh Dao sẽ không để cho chính mình có việc, hắn hồi cung xử lý mọi chuyện xong sẽ trở lại tìm nàng cũng được.

“Ta lập tức trở về cung, ngươi nhất định phải lấy sự an toàn của bản thân làm trọng.”

Chương 132.4

Trước khi rời đi, Ngân Hiên còn trầm giọng dặn dò nàng, sau đó dẫn mấy tên thủ hạ, tung người lên ngựa, còn ngoài đầu nhìn lại lần nữa, với vô tận nhớ nhung ở đáy mắt, rồi phất tay, hào hiệp giục ngựa chạy như điên, gió mát thổi tung trường bào bay lượn, tóc đen như đám mây xa vời, cả người phiêu dật mang đầy phong trần, bỗng nhiên bay xa, từ từ hóa thành một cái chấm đen rồi biến mất.

Mạc Sầu đi tới trước mặt chủ tử, chậm rãi mở miệng: “Chúng ta trở về đi.”

“Được.” Thanh Dao gật đầu, nàng còn có chính sự cần phải làm nữa. Thượng Quan Hạo nếu xuất hiện, thì nhất quyết đừng tin rằng hắn có lòng tốt mà rút lui, đối với bước đi kế tiếp của hắn, thì Thanh Dao nhất thời không cách nào tìm tới nghiên cứu, Thượng Quan Hạo, nàng cũng không phải quá quen thuộc với hắn, vì thế không thể dự đoán được hướng đi của hắn.

Đoàn người lên ngựa trở về Dịch cung.

Tiêu Ngư nhi biết phụ hoàng hồi cung, tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng cái gì cũng không nói…

Bởi vì Thượng Quan Hạo xuất hiện, Thanh Dao ra mệnh lệnh xuống, buổi tối nhất định phải đề phòng càng nghiêm ngặt, không thể để cho bất luận kẻ nào xông tới.

Liên tiếp ba ngày không phát sinh chuyện gì, thế nhưng buổi tối ngày thứ tư, lúc giờ té ngoài bỗng nhiên ồn ào, rất là hỗn loạn, Thanh Dao đột nhiên xoay người ngồi xuống, ánh mắt sắc bén kêu lên: “Mạc Sầu, đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Sầu từ bên ngoài chạy vội vào, sắc mặt âm u, trầm giọng mở miệng: “Có người xông vào dịch cung? Bọn lính đang đuổi bắt, hình như đến thật

nhiều người đó?”

“Chắc tiện nam Thượng Quan Hạo.” Thanh Dao cắn răng, thân thể khẽ động chuyền qua bên giùng, Mạc Sầu vội vàng động thủ thị hầu nàng đứng dậy, trong phòng y phục còn không có mặc xong, thì bên ngoài liền vang lên thanh âm của Băng Tiêu: “Chủ tử, không xong, có người dẫn dắt thuộc hạ rời đi, đã bắt đi công chúa.”

“Cái gì?” Thanh Dao sắc mặt trầm xuống, ngay cả tóc cũng không chỉnh lý, liền đi ra ngoài, thuận tay xé một cây lụa buộc tóc lên.

“Ngươi nói có người mang đi Tiêu Ngư nhi?”

“Đúng vậy, là thuộc hạ thất trách.” Băng Tiêu cung kính quỳ xuống, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có người sử dụng kế điệu hổ ly sơn, nàng chỉ đuổi theo ra khỏi chỗ đó một lát, thì đã có người nhanh chóng mang tiểu công chúa đi, xem ra công chúa thật đúng là sự uy hiếp của nguyên soái, bất quá công chúa bây giờ cũng không phải là công chúa trước kia, Băng Tiêu nhớ tới hai ngày nay công chúa cứ mỉm cười cái gì đó, còn nói ai cũng đừng nghĩ khi dễ đến nàng, không biết là nàng giờ trò gì?

Thanh Dao sắc mặt khó coi, đâu còn tâm tình trùng phật Băng Tiêu, hơn nữa nàng biết Thượng Quan Hạo vốn không phải là người bình thường, đầu óc của hắn cũng còn có chút tác dụng.

Dưới bóng đêm, Thanh Dao đứng ở trong hành lang, trời rất tối, không có lấy một tia ánh sáng, bốn phía thỉnh thoảng có binh sĩ chạy qua, An Định Phong cùng mấy người thủ hạ phó tướng ở trong doanh trướng bên ngoài dịch cung, nên căn bản không biết chuyện xảy ra ở dịch cung.

Thanh Dao đang đợi, nàng biết, mục tiêu của Thượng Quan Hạo không phải Tiêu Ngư nhi, mà là nàng – Mộc Thanh Dao, người hắn chân chính muốn giết là Mộc Thanh Dao...

Quả nhiên rất nhanh có binh sĩ bẩm báo: “Nguyên soái, không xong, có người bắt cóc tiểu công chúa, còn nói, còn nói?”

“Nói cái gì?” Mạc Sầu sờm nóng ruột thúc giục, tiến lên nháu cổ áo của tiểu binh kia, hù doạ hắn vội vàng mở miệng: “Bảo nguyên soái lập tức đi đến Cự Phong sơn đổi diện dịch cung, bằng không đừng nghĩ nhìn thấy công chúa.”

“Được, lập tức đi Cự Phong sơn.”

Thanh Dao trầm giọng mệnh lệnh, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lập tức dùng dùng nỗi giận dỗi theo đám người phía sau hướng cự phong sơn mà đi, tối nay phải cẩn thận, hoàng thượng không có ở chỗ này, những người này chưa chắc đánh thắng được Thượng Quan Hao, tất cả mọi người vốn cho rằng, Thượng Quan Hao nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó hoàng thượng, ai ngờ hắn vẫn một lòng muốn đối phó chủ tử, xem ra nếu hắn muốn hại chủ tử, các nàng dù phải liều cả mạng cũng sẽ không để cho hắn động tới chủ tử dù một cọng tóc gáy.

Đoàn người ra khỏi Dịch cung, rất nhanh lên ngựa chạy về phía Cự Phong sơn, mặt khác Mạc Sầu phân phó một thủ hạ, đi vào doanh địa thông tri An tướng quân mang một ít binh mã qua đây.

Cự Phong sơn, cách dịch cung không xa, xa xa nhìn qua, tựa như một người khổng lồ, trong bóng đêm ngạo nghễ sừng sững ở trong thiên địa, Thanh Dao cùng thủ hạ xoay người xuống ngựa, đi lên núi, mãi cho đến đỉnh núi Cự Phong sơn, trên một khối đất trống rộng bằng phẳng, lúc này Tiểu Ngư nhi đang bị một người nam nhân canh chừng, thân thể nhỏ tựa hồ rất sợ hãi, kinh khủng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hao dưới bóng đêm, Thượng Quan Hao thoả mãn nhìn hết thảy, bởi vì Tiểu Ngư nhi là một tiểu hài tử, vì thế họ căn bản không có phòng bị, không trói nàng lại, cũng không làm khó nàng.

Hắn muốn là mạng của Mộc Thanh Dao.

Dưới bóng đêm, Thanh Dao quanh thân lãnh lệ xuất hiện, đi theo phía sau là một đám thủ hạ, lạnh lùng cùng bọn họ đối mắt.

“Thượng Quan Hao, thả nữ nhi của ta ra, nàng còng nhỏ như vậy, người ngươi muốn đối phó là ta, có bản lãnh gì cứ hướng về phía ta, vì sao lại ra tay đối phó một đứa bé.”

Thanh Dao ngữ khí lạnh lùng, không oán không giận, con ngươi trung lóe ra châm chọc cùng lạnh lùng, chỉ có người quen thuộc với nàng mới biết nàng đang tức giận, hơn nữa rất tức giận, nàng là loại người càng giận dữ thì càng lạnh lùng.

Ở đối diện, Tiểu Ngư nhi nhìn thấy Thanh Dao xuất hiện, vẫn rất sợ mâu

thân làm ra chuyện không lý trí, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ soạn tới eo, từ lần trước bị Hoa Văn Bác bắt cổ, nàng liền chăm chú suy nghĩ, nếu muốn đi theo mẫu thân, thì không thể liên lụy người, những người này một kẻ cũng đừng nghĩ hại nàng nữa, khóc môi đột nhiên cười nhạt, giận dữ nhìn chằm chằm Thượng Quan Hạo.

Đáng tiếc người nam nhân này toàn bộ lực chú ý đều ở trên người Mộc Thanh Dao, hoàn toàn bỏ quên thân thể nhỏ bé bên cạnh, ngay cả đám thủ hạ cũng đều chú ý một đám người đối diện, mà đã quên mất con tin trong tay.

Tiểu Ngư nhi không vội không gấp, lạnh lùng dị thường, nàng đang đợi thời cơ tốt nhất.

Thượng Quan Hạo nhìn Mộc Thanh Dao ở đối diện, đặc ý nhe răng cười, khuôn mặt luôn luôn ôn nhã nay xấu xí đến cực điểm.

“Mộc Thanh Dao, hôm nay ngươi chỉ có hai con đường để chọn, một là ngươi chết, hai là con gái ngươi chết.”

Hắn nói xong, vươn tay ra nhấc Tiểu Ngư nhi bên cạnh lên, thân thể nhỏ của Tiểu Ngư nhi vừa rụt lui, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, nàng đột nhiên rút từ phía sau ra một cây súng ngắn, nhắm ngay Thượng Quan Hạo păng một tiếng bắn ra ngoài, viên thuốc bể ra, Thượng Quan Hạo trúng một phát, hắn mở to mắt với vẻ khó tin, nhìn nòng súng còn làn khói bốc ra, mà thủ hạ của Thượng Quan Hạo cũng ngây dại.

Gió núi thổi qua, Thượng Quan Hạo loạng choạng rút lui một bước, ngã ngồi trên mặt đất, mà cùng trong lúc đó, Thanh Dao thế như chè tre, phóng vọt đi qua, nhanh chóng ôm lấy nữ nhi, lắc mình lui ra ngoài, mà Tiểu Ngư nhi còn chưa từ bỏ ý định, lại nhắm ngay Thượng Quan Hạo bắn thêm một phát, một tiếng păng lần thứ hai nổ ra, bởi vì không phải có chuẩn, nên trúng vào bắp đùi của hắn.

Dưới bóng đêm, vang lên thanh âm túc giận mắng boong boong, Tiểu Ngư nhi hai chân vừa chạm đất, tay nhỏ bé đã chống nạnh đứng lên.

“Các ngươi mà cũng dám bắt cóc cô nai nai, cô nai nai một phát bắn chết ngươi, cho rằng cô nai nai dễ khi dễ sao?” Nàng mắng xong, tiếp tục dùng tầm mắt nhắm súng, bất quá lúc này chỉ là cố ý hù dọa người đối diện, bởi vì súng này chỉ có thể bắn hai phát hỏa thuốc, thế nhưng chỉ cần động tác này

của nàng cũng làm đám người đối diện tinh lại, mấy tên thủ hạ, rất nhanh thối lui đến bên người chủ tử, khẩn trương truy vấn: “Chủ tử, ngươi không có chuyện gì chứ?”

Thượng Quan Hạo đau đớn ngũ quan nhăn lại cùng một chấn, bối rối một tiếng quăng một bạt tay cho người vừa đặt câu hỏi, một phát đầu bị bắn trúng thắt lưng bên trái, một phát bị trúng ở trên đùi, có thể không có chuyện gì sao? mồ hôi từng hột lớn chảy đi xuống, Thanh Dao vừa nhìn thấy tình thế thật đúng là cơ hội ngàn năm khó gặp a, nên nàng đâu cho bọn hắn chút nào không gian thở dốc, vung tay lên mệnh lệnh: “Lên, giết bọn họ.”

Tiếng nói nàng vừa dứt, đám người phía sau vọt tới, mà An Định Phong cũng dẫn một đám người xông lên núi.

Lúc này, mọi người bao vây thủ hạ của Thượng Quan Hạo, mà Mộc Thanh Dao sắc mặt âm lãnh bước đi thong thả chạy bộ đến trước mặt Thượng Quan Hạo, chỉ thấy hắn bởi vì trúng hai phát hỏa thuốc của Tiểu Ngư Nhi, không nhúc nhích được, máu chảy đầy đất, cả người đều sấp ngất, đang cố ép buộc chính mình trấn định.

“Xem ra hôm nay là ngày chết của ta.”

“Ngươi cũng rất thông minh.” Thanh Dao lạnh nhạt nói, ngân quang chợt lóe, trường kiếm đâm tới, ai ngờ Thượng Quan Hạo cũng không cho nàng cơ hội như vậy, thân thể ngay tại chỗ lăn một vòng, thẳng tắp rơi xuống vực sâu vạn trượng, dưới vách núi đen kịt, gió thổi lồng lộng, cẩn bản nhìn không thấy nửa điểm bóng người.

Mà An Định Phong dẫn theo mọi người, đã giết hết thủ hạ của Thượng Quan Hạo từ lâu, trên ngọn núi to lớn người trở nên, một mảnh máu tanh tiêu điều.

“An tướng quân, ngày mai dẫn người đi xuống tìm tòi, tìm xem có thi thể của hắn hay không, sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, xem hắn có phải đã chết hay không.” Thanh Dao lạnh lùng phân phó xong, quay đầu nhìn phía Tiểu Ngư nhi bên người, không nghĩ tới hôm nay Tiểu Ngư nhi đã giúp nàng một lần.

Thượng Quan Hạo cũng không phải dễ dàng bị diệt trừ, chuyện phát sinh tối nay, hoàn toàn ngoài sự tính toán của hắn, đại khái hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, một đứa nhỏ chỉ có ba tuổi lại làm ra chuyện cổ quái như vậy .

“Ngươi không có chuyện gì sao?”

Thanh Dao quan tâm hỏi, Tiếu Ngư nhi ngửa đầu: “Không có việc gì, nương yên tâm đi, chúng ta hạ sơn thôi”

“Ân, đi thôi.”

Thanh Dao không hỏi Tiếu Ngư nhi về vấn đề súng hỏa, bởi vì cái này thật ra rất trẻ con, chỉ dùng để phòng thân mà thôi, cũng không có bao nhiêu uy lực, nhưng hôm nay nó đã giúp các nàng một phen, bất quá những người khác lại kinh ngạc không gì sánh được, nhưng ai mà dám hỏi công chúa và nguyên soái chuyện này.

Sắc trời mờ mờ, đoàn người hạ sơn, An Định Phong dẫn người xuống Cự Phong nhai tìm tòi, kết quả bởi vì vách núi quá sâu, cẩn bản không thể đi xuống, cuối cùng cũng thôi, nếu vách núi sâu như vậy, nghĩ chắc người nam nhân kia cũng sống không được.

Không nghĩ tới các nàng lại trong cơn hung hiếp chuyển bại thành thắng, giết chết Thượng Quan Hạo một nhân vật khó chơi, Vạn Hạc quốc mất Thượng Quan Hạo, cẩn bản đã không còn gì đáng ngại, trước đây còn có Tương vương cùng Ngô vương trấn thủ, thế nhưng từ khi Thượng Quan Hạo hồi cung, Tương vương liền chết bệnh, Ngô vương cũng mắc bệnh hiểm nghèo, lúc này Vạn Hạc quốc như rắn mất đầu, chính là cơ hội để các nàng ra tay.

Các nàng đang đợi hàng thư từ Nguyệt Nhuông quốc, chỉ cần bọn họ quy thuận, các nàng lập tức tấn công Vạn Hạc quốc...

Ba ngày sau, Nguyệt Nhuông quốc quả nhiên phái sứ thần, mang theo một phần hàng thư, tự nguyện quy thuận Huyền Nguyệt, trở thành một nước thuộc địa của Huyền Nguyệt, hoàng thất sẽ không còn tồn tại nữa, mà chỉ là một vương gia, thành viên hoàng thất đều giống nhau lấy vương gia để xưng hô, song song với hàng thư viết xuống quy thuận là lúc chỉ chừng năm nghìn binh tướng để canh gác, còn lại đều về phía trên để dùng.

Thanh Dao nhìn sứ thần kính cẩn tuân mệnh, rất hài lòng, xem ra Nguyệt Nhuông quốc là thật tâm, đã như vậy, các nàng sẽ không có đạo lý không đánh

Thanh Dao phân phó đi xuống, theo biên cảnh Đan Phượng quốc cùng Vạn

Hạc quốc bắt đầu tấn công.

Trong lúc chiến hoả sôi sục, Vạn Hạc quốc lập tức đem binh mã đánh Nguyệt Nhưỡng quốc thu trở về, mà Nguyệt Nhưỡng quốc sau khi nghỉ ngơi điều túc mấy ngày, liền vây bọc đánh qua đây, cứ như vậy, Vạn Hạc quốc lâm vào tình thế bị vây đánh.

Mà hoàng đế thì vẫn ký thác kỳ vọng cao ở Thượng Quan thái tử, nhưng hẵn lại mất đi hình bóng, toàn bộ Vạn Hạc quốc lòng người bàng hoàng, loạn thành một đoàn.

Binh mã của Thanh Dao càng đánh càng mạnh, một đường đấu tranh anh dũng, giết thẳng đến kinh đô Vạn Hạc quốc.

Ngày mười bốn tháng chín, cuối cùng trong vòng bốn tháng, Vạn Hạc quốc lần thứ hai tan rã...

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, Thanh Dao ra mệnh lệnh xuống tru diệt mọi người trong hoàng cung Vạn Hạc quốc, bách tính không một người thương vong, chiến tranh ở trong khoảng thời gian ngắn lảng lại.

Phong vân đại lục thất quốc, hiện tại chỉ còn lại có tam quốc, Huyền Nguyệt quốc cùng Vân Thương quốc còn có Thanh La quốc, ba quốc gia, Huyền Nguyệt chiếm ba phần năm lãnh thổ, Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc chiếm hai phần năm lãnh thổ, bởi vì mấy năm liên tục chiến tranh, các tướng sĩ đều mệt chết đi, Thanh Dao phân phó đi xuống, làm cho mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức điều chỉnh ba tháng...

Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi vẫn chưa có trở về Vô Tình cốc, cũng không có về Huyền Nguyệt, mà là chọn một chỗ dã ngoại phía sau có núi trước mặt có sông, xây dựng một căn trúc phòng, nhàn nhã đi chơi quang dày.

Nơi này cách doanh địa các tướng sĩ không xa, lúc không có chuyện gì làm, có thể đi nhìn mọi người.

Mặt trời mọc thì ngắm cảnh, mặt trời lặn ngắm trăng.

Vừa một mùa đông lạnh lại tới rồi, qua mùa đông này, Tiểu Ngư nhi liền bốn tuổi, nàng hoàn toàn giống như một đại hài tử, ngôn hành cử chỉ càng mẫn tiệp, cả người mạnh mẽ mà kiêu ngạo, không giống như Thanh Dao lanh tinh, cũng không giống Huyền đế khí phách, tựa hồ nàng dung hợp tính chất

đặc biệt của hai người bạn họ, có an tĩnh lại, có cơ trí của Thanh Dao, quanh thân càng thêm khí phách, nho nhở niên kỉ kỷ, ở trong quân hành tẩu, rất nhiều người đối với nàng đều cung kính, không chỉ bởi vì nàng là một công chúa, mà vì bản thân nàng rất thông minh.

Q.4 - Chương 133: Nghi Là Cố Nhân

Vào đông, mặt sông đóng băng, một đêm đại tuyết bao phủ cả tòa núi, sáng sớm tiếng hoan hô của Tiểu Ngư nhi vang lên.

“Tuyết thật xinh đẹp a.”

Kiếp trước các nàng rất ít khi thấy tuyết, vì thế vẫn hướng về băng thiên tuyết địa mà ao ước, không nghĩ tới bây giờ lại thấy được.

Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm giản đơn, Mạc Sầu đang xử lý tóc cho nàng, như tóc đen như mây bắt đầu vấn thành một khốn trên đỉnh đầu, sau đó dùng dây lụa màu hồng buộc lại, ngắn gọn uyển chuyển hàm xúc, vừa có sự hào hiệp của nam tử, lại có vẻ mềm mại đáng yêu của nữ tử, hôm nay, nàng mặc áo mỏng màu hồng, dưới làn váy dài thêu hàn mai, cả người lộ ra sự mềm mại đa tình.

Tiểu Ngư nhi cũng mặc một bộ áo màu hồng mỏng, phía dưới là một cái vảy dài màu xanh lục, mẹ con hai người như mặc trang phục mẹ con vậy, lại hình như hai đóa hoa kiều diễm trong mùa đông.

“Nương, chúng ta đi ra ngoài ném tuyết đi.”

Tiểu Ngư nhi chạy vọt vào, lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Bên ngoài Trúc phòng, là một thế giới trong suốt, xa xa gần gần một mảnh trắng noãn, chỉ một trận gió nhẹ thổi qua, tuyết trắng trên đầu, tuôn rơi xuống đầy trời phát phói hoa tuyết, mỹ cảnh đẹp không sao tả xiết.

Đáng tiếc Ngân Hiên lại không nhìn thấy cảnh sắc như vậy, trong đầu Thanh Dao bỗng nhiên nhảy ra một câu hỏi, không biết hắn hiện tại thế nào?

Bất quá nàng duy trì suy nghĩ không được bao lâu, thì một hòn tuyết bị ném qua đây, nguyên lai là Tiểu Ngư nhi đang gây sự, thừa cơ mà đánh lén nàng, Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, lập tức không khách khí khom lưng, bắt một nắm tuyết ném qua, hai mẹ con trong lúc nhất thời đánh cho không biết trời đất, trước cửa trúc phòng, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đang đứng thăng,

cười tươi nhìn hết thảy trước mắt.

Mạc Sầu nhịn không được hỏi Băng Tiêu.

“Hoàng thượng tại sao còn không đến đây? Không biết năm nay hắn có thể chạy tới bồi chủ tử các nàng qua lễ mừng năm mới hay không?”

Năm ngoái mọi người cùng nhau trãi qua năm mới, không biết năm nay có thể vẫn ở cùng nhau hay không?

“Hắn là đang chạy tới, nói không chừng đang ở trên đường.” Băng Tiêu nhẹ giọng nói, nhìn thấy Mạc Sầu khoe môi nhuộm ý cười, không khỏi nhớ nàng: “Ngươi đừng nói cho nguyên soái biết, nếu chủ tử có việc trì hoãn, chạy không kịp qua, không phải làm cho nguyên soái thất vọng sao?”

“Ta biết, ngươi yên tâm đi.”

Mạc Sầu gật đầu, nghĩ đến nếu hoàng thượng tới, chủ tử sẽ một nhà đoàn viên, không khỏi trong lòng nỗi lên buồn bã, lại nhớ tới Thẩm Ngọc, không biết Thẩm Ngọc thế nào, lần trước chủ tử lệnh cho nàng đi Ly kinh gấp hoàng thượng, hắn đã giữ nàng lại ở cạnh hắn, nhưng nàng không đáp ứng, thứ nhất, nàng không muốn trở thành một phi tử trong hậu cung của hắn, thứ hai, nàng là người của chủ tử, rõ ràng đã bán mình cho chủ tử, làm sao có thể rời khỏi nàng ấy, cho nên nàng không nói gì...

Nhìn phía xa hai người chơi đến thở hào hển, Mạc Sầu cười kêu lên: “Chủ tử, công chúa, mau trở lại dùng cơm đi, dùng xong cơm, chúng ta đi đạp tuyệt thường mai, hôm qua, nô tỳ nhìn thấy cách nơi này không xa có một am ni cô, trước am ni cô có một gốc hoa mai, chắc hắn đã nở.”

Thanh Dao cùng Tiêu Ngư nhi dừng lại tay chân, hai mẹ con nhìn nhau, cười gật đầu: “Tốt, ăn sáng xong, đạp tuyệt thường mai.”

“Ân.” Tiêu Ngư nhi tán thành gật đầu, bốn người cùng nhau ăn một ít điểm tâm, sau khi ăn xong, Mạc Sầu thu dọn cơm thừa rượu cẩn.

Sau đó cùng đi ra trúc phòng, đến một tòa am ni cô cách nơi này không xa, hôm kia một mình nàng nhìn qua vách tường phát hiện, am ni cô kia đèn nhang cũng không phải quá tốt, người ở miếu, lại xây trong thâm sơn, cũng có chút mờ ảo mùi vị rời xa trần thế, trong am ni cô chỉ có vài ni cô, ngoại trừ sư phụ già, tựa hồ chỉ có bốn năm tiều ni, xử lý tất cả mọi chuyện trong

am ni cô...

Đi qua một đoạn đường núi tương đối bằng phẳng, liền nhìn thấy khói xanh toả ra, ở trong thiên địa tuyết trắng, thật là có chút cảm giác ly trần ảo cảnh.

Am ni cô xây ở giữa sườn núi, ẩn mình ở trong núi lớn, ngoại trừ người có chuyện thỉnh thoảng đi ngang qua, chỉ sợ không dễ dàng mà người ta phát hiện được.

Lúc này ở ngoài am ni cô, có hai thanh y tiểu ni đang quét tước tuyết đọng, vừa nhìn thấy bốn người Thanh Dao, thì vô cùng kinh ngạc đi qua, cung kính thi lễ: “Gặp qua thí chủ.”

“Chúng ta có thể đi vào am ni cô ngắm hàn mai trong viện không?”

Thanh Dao ôn hoà mở miệng, lúc này quanh thân nàng an tường, tựa như một phu nhân nhà bình thường, đâu nhìn ra được nửa điểm lợi hại nào, có ai lại biết, nàng chính là người mà trong hai năm qua, đánh hạ Đan Phượng cùng Vạn Hạc quốc – binh mã đại nguyên soái.

“Thí chủ mời.”

Tiểu ni cũng không có giống người thế tục nhìn trúng vào lợi thế, cũng nàng không có vì nàng không dâng hương, hay quyên thêm tiền đèn dầu mà có vài phần kính trọng, vẫn dịu ngoan ôn hoà mở miệng: “Thí chủ mời tự nhiên, hàn mai sáng nay toàn bộ đã nở.”

“Quấy rầy.”

Thanh Dao nói một tiếng, rồi dẫn người đi vào thưởng mai, lúc này tiểu ni bên kia ngẩng đầu ngắm nhìn các nàng một cái, lúc trước nàng vẫn tận tâm tận lực cúi đầu quét rác, vì thế Thanh Dao các nàng không có để ý đến nàng, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, vài người đồng thời kêu lên: “Công chúa.”

Tiểu Ngư nhi tướng gọi nàng, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện ánh mắt Mạc Sầu cùng Băng Tiêu nhìn chằm chằm tiểu ni vừa ngẩng đầu kia, không khỏi lấy làm kỳ quái nhìn sang, chỉ thấy thanh y tiểu ni kia không có nhìn các nàng, vẫn cúi đầu đến quét tước tuyết đọng như cũ, nàng tựa như tiếng kêu vừa rồi cũng không phải gọi nàng.

Thanh Dao sững sốt một chút, không nghĩ tới thanh y tiểu ni này, đúng là

Mộ Dung Như Âm, nàng ta không phải vẫn ở Dận vương phủ sao? Làm sao lại xuất hiện ở am ni cô này.

“Như âm?”

Nàng kêu một tiếng, tiểu ni kia cũng không để ý tới, giống như căn bản không nhận ra các nàng, thần thái bình thản, bình yên làm chuyện của mình, Thanh Dao nhịn không được tiến lên một bước, thanh y tiểu ni vừa hồi nghe nàng nói, kỳ quái nhìn sang một cái, rồi chậm rãi mở miệng.

“Thí chủ, nàng là Vô Trần, không Như Âm.”

“Vô Trần.” Thanh Dao lầm bầm, một tiếng gọi này của nàng, làm cho ni cô kêu là Vô Trần thật nhanh ngẩng đầu lên, hơi cười yếu ớt một chút, gật đầu, sau đó vẫn như cũ làm việc trong tay của mình.

Thần thái an bình, cả người ôn hoà như một khói hoa ngọc, sự tàn ác lúc trước không còn tồn tại nữa, nhưng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, vì sao nàng ấy lại hoàn toàn không nhận ra các nàng, Thanh Dao quay đầu quét mắt liếc nhìn Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, ba người đều có chút khiếp sợ, nhìn tiểu ni bên cạnh

“Nàng đã xảy ra chuyện gì?”

“Thí chủ nói là Vô Trần sao? Nàng mất trí nhớ, quên mất chuyện trước kia, vì thế sư phụ đặt tên Vô Trần cho nàng, chính là hy vọng nàng không nhiễm khói bụi trần tục nữa, bình tĩnh suốt đời.”

Thì ra là thế, ba người ô lén, nhưng trước kia nàng ấy vẫn đang tốt lành, vì sao hôm nay lại mất trí nhớ, trong chuyện này đã xảy ra vấn đề gì, Thanh Dao trước sau nối liền mọi chuyện lại, chợt nhớ tới một người, lúc đầu Ngân Hiên không đồng ý giữ lại Như Âm, bởi vì nàng ta hận ý quá sâu, rất sợ giữ lại nàng ta sẽ lưu lại hậu họa, hay là hắn đã ra tay với Như Âm, thế nhưng một khắc cuối cùng lại không đành lòng, vì thế chỉ làm cho nàng ấy mất đi nhớ, từ nay về sau thanh thuần khiết bạch sống suốt đời.

“Quấy rầy.”

Thanh Dao gật đầu, đi vào am ni cô như cũ, trong tường viện nho nhỏ, trồng vài gốc hàn mai, lúc này đang nở ra khoe sắc.

Thanh Dao đứng ở dưới hành lang ngang đầu quan sát, hàn mai ngạo nghẽ phong tư, giống như một đoàn hỏa diễm nở vào trời đông.

Viện nội ngoại chỉ có một bức tường chia cách, các nàng vừa thưởng thức phong tư của hoa mai, một bên vừa nghe hai tiểu ni bên ngoài đang nói chuyện.

Lúc trước tiểu ni cùng Thanh Dao nói chuyện của Vô Trần ni cô: “Các nàng gọi ngươi là công chúa, Vô Trần, ngươi sẽ không thật là công chúa của một quốc gia chứ?”

Bây giờ là loạn thế chi thu, Huyền Nguyệt thống trị vài quốc gia, hay Vô Trần là công chúa gặp rủi ro cũng không chừng, tiểu ni cô kia phỏng đoán, đương nhiên nàng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, Vô Trần là Huyền Nguyệt công chúa.

“Các nàng nhận làm người.”

Thanh âm hoà thuận vang lên, nghe không ra trong lời nói của nàng có bất kỳ bất mãn hoặc phẫn hận của thế tục, có lẽ như vậy những ngày tháng này mới là nàng vui vẻ nhất, tất cả đều buông xuồng, trong lòng mới có thể càng vui vẻ hơn một ít.

Thanh Dao cảm thán, dẫn các tiểu nha đầu xem xét mai xong, sau đó tiến vào chính sảnh của toà viện, thắp hương cúng phật, không có khẩn cầu gì cả, thế nhân có việc đều cầu phật, phật tức không phải mệt đến chết sao, phàm là việc có thể giải quyết đều nên tự mình giải quyết đi, phật đâu quản được chuyện trần thế.

Thanh Dao ý bảo Mạc Sâu quyên một ngàn lượng tiền nhan đèn, am ni cô này đèn nhang cũng không tốt, mấy tiểu ni cô này đều rất nghèo khó, mà nàng chỉ là hy vọng Vô Trần trải qua khá hơn một chút, một ngàn lượng có thể cho các nàng sống một thời gian thật dài.

Một tiểu ni đang hầu bên cạnh, nhìn các nàng ra tay quyên nhiều như thế, liền mừng rỡ rất nhiều đi bẩm báo cho chủ trì, chủ trì lập tức đi ra, cung kính mời các nàng đến sương phòng dâng trà.

Lão ni cô mặt mũi hiền lành, rất có mùi vị đặc đạo.

“Tạ ơn thí chủ.”

Nàng vừa mở miệng, Thanh Dao biết là chỉ vì nàng quyên tiền nhan đèn, nên nhàn nhạt cười, hai tay hợp thành chữ thập, cung kính mở miệng: “Tại hạ có một điều thỉnh cầu, chỉ nguyện chủ trì hảo hảo chiếu cố Vô Trần.”

Lão ni cô chấn động, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Dao, nhưng nàng đã đứng dậy, dẫn hai tỳ nữ cùng một đứa bé, tự nhiên rời đi, lão ni kia con người thông tuệ, ánh mắt sâu sắc nên nhẹ nhàng thở dài, nguyên lai là phượng giá lâm, như vậy Vô Trần, nhất định là một người có thân thế cao quý...

Đoàn người ra khỏi am ni cô, chiểu theo lộ trình lúc đến mà đi trở về, ánh dương quang nhu hoà vui vẻ chiểu xuống mặt đất, phản xạ ánh sáng làm tuyết đọng càng chói mắt, càng trắng càng trong suốt.

Vài người vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh, nhắm phương hướng trúc phòng đi đến.

Xuống đến chân núi, phía trước không xa là cánh rừng, đi qua cánh rừng, sẽ đi không lâu, liền đến chỗ ở của các nàng.

Tuy rằng vào mùa đông lạnh lẽo, trên mặt tuyết đã có một ít dấu chân động vật để lại, trong rừng còn có tiếng kêu chim tót, thật là thú vị, vài người vừa đi vừa nhìn, trong lòng rất thích ý, bỗng nhiên quanh mình nổi lên một trận khí lạnh thấu xương, hoàn toàn khác với cái lạnh của tuyết, đây là sát khí, bao phủ ở trên đỉnh đầu, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đều cảm ứng được, nên cảnh giác toàn thân để đối phó.

Bỗng nhiên một đạo sát khí sắc bén thổi qua, có người ở đỉnh đầu lau đến, từ cây này nhảy đến cây kia, sau đó cả người treo ngược ở giữa cành cây, rủ xuống đất, từ trên xuống dưới, một chưởng nhắm ngay Thanh Dao đánh tới, Thanh Dao nhảy ra tránh, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu rất nhanh ngẩng đầu lên nhìn sang, chỉ thấy đó là một bà tử tóc trắng xoá, một chưởng đánh không trúng, tàn bạo từ trên cây nhảy xuống, đứng ở đối diện các nàng, âm trầm giận dữ trừng mắt nhìn các nàng.

Người này, đúng là lúc đầu ở Vô Tình Cốc có xuất hiện qua Hắc Bạch Song Sát – Bạch Sát, không nghĩ tới nàng ta lại đến tìm chủ tử báo thù, Mạc Sầu phẫn nộ kêu lên, trường kiếm run lên chỉ vào bạch sát.

“Ngươi – yêu bà đáng chết, tìm chúng ta báo cái gì thù, là Vô Tình giết chết hắc sát, liên quan gì chúng ta ?”

“Phi, tiện nam kia bạc mệnh, không ngờ đã chết, lão thân vốn chuẩn bị tìm hắn báo thù, nếu hắn đã chết, chỉ có thể bắt người các tính số.”

Chương 133.2

“Ngươi cũng xứng sao.” Thanh Dao vừa nghe bà ta mắng Vô Tình, liền giận dữ, quanh thân hàn ý nỗi lên, thanh âm lạnh lùng uy nghi vang lên, nhìn về phía Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, lạnh nhạt mệnh lệnh: “Giết nàng cho ta.”

“Dạ, chủ tử.”

Tiếng nói của Thanh Dao vừa dứt, Bạch Sát liền ngửa đầu cười ha ha: “Ngươi cho là chỉ có một mình ta sao? Ta sẽ không ngu như vậy.” Vừa nói xong liền ngửa đầu huýt sáo dài, trong rừng cây rất nhanh có nhiều thân ảnh xuất hiện, thân thủ đều bất phàm, mấy người này bay đến, rơi vào bên cạnh Bạch Sát, đúng là mấy người nam tử mặc trang phục quái đản, ánh mắt tục tĩu, vừa nhìn thấy mấy người nữ tử trước mắt, mỗi một người đều xinh đẹp bức người, liền không nhịn được ý nghĩ kỳ quái.

Bạch sát âm trầm hạ mệnh lệnh: “Các đồ nhi, lên cho ta, nhất định phải báo thù cho sư phụ của ngươi.”

“Dạ.” Vài người song song tung người nhảy qua đây, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu phi thân lên, hai thanh trường kiếm họa ra hai đạo ngân quang sáng quắc, nghênh đón, mà Bạch Sát thì thảng lắp hướng Thanh Dao đánh tới, Thanh Dao thân hình vừa lui một cái, liền kéo Tiểu Ngư nhi qua ném đi, mang nàng ném tới trên một cây đại thụ phía sau, tiểu nha đầu này sắc mặt sợ đến trắng bệch, ôm chặt lấy cây kia, một nửa là bởi vì chứng sợ cao, một nửa vì lo lắng mẫu thân gặp nguy hiểm.

Không ngờ giữa đường lại gặp phải người xấu, hôm nay các nàng căn bản không có mang vũ khí đi, súng hỏa của nàng cùng hoàng vĩ cầm của mẫu thân đều để ở trúc phòng.

Thanh Dao vung tay một cái, vòng liên hoa trên cánh tay thảng lắp công kích về phía Bạch Sát, hai năm qua, Bạch Sát vẫn ẩn ở trong thâm sơn luyện võ, võ công so với trước lợi hại nhiều lắm, thân thể nhảy một cái, bay lên không xoay ba trăm sáu mươi lăm độ, nhẹ nhàng tránh được công kích của vòng tay liên hoa, cũng trong lúc này nàng giơ tay lên, một con rắn xanh bóng bẩy xuất hiện sau đó quất một cái, con rắn kia lại thành vũ khí của nàng, thảng

tắp giống như thanh kiếm, đầu lưỡi huyết hồng đánh thẳng qua đây.

Mắt thấy nó muốn phóng qua đây, Thanh Dao toàn bộ tinh thần đều cảnh giới, đang chuẩn bị một chuồng đánh qua, bỗng nhiên một đạo thanh âm lành lạnh vang lên: “Có độc.”

Tay nàng nhanh chóng thu trở về, chỉ thấy giữa không trung một sợi chỉ bạc mềm mại không vũ khí gì sánh được bay đến, vũ khí này, sao lại nhìn quen mắt như vậy, Thanh Dao giật mình, đây là Thiên Tàm Ti của Vô Tình, sao nó lại xuất hiện ở nơi này?

Đầu nàng ong một tiếng, hơn nửa ngày cũng không lên tiếng được, Thiên tam ti rất nhanh quần lên độc xà, mũi nhọn lạnh lẽo lợi hại hiện lên, thân rắn bị cắt đứt thành hai mảnh, té rót đến trên mặt đất mà vẫn ngọ quậy.

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đối phó với mấy người đồ đệ của Bạch Sát, rất nhanh liền đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, chật vật bất kham, vài người nhìn nhau, cảm thấy hai nữ nhân trước mắt rất nguy hiểm, cuối cùng ngay cả sư mẫu cũng không để ý, chạy trốn trối chết, Mạc Sầu nhịn không được châm chọc Bạch Sát.

“Đây là đồ đệ của ngươi sao? Đều là hạng người vô năng sợ chết.”

Một lời rơi, Bạch Sát tức đến thiếu chút nữa thổi huyết, sắc mặt âm ngao không gì sánh được, nhưng cũng không dám nhiều lời, rất nhanh nhìn phía thiên tam ti đánh tới, miệng vừa mở liền lộ ra hàm răng đen

“Vô tình, ngươi quả nhiên không chết, hôm nay lão thân nhất định phải cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, giữa không trung hạ xuống một đạo thân ảnh, không phải Vô Tình thì là ai?

Chuyện này không chỉ là Thanh Dao, ngay cả Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư đều ngây dại, mọi người cùng nhau nhìn nam tử vừa xuất hiện, mài như liễu, mắt như sao sáng, da thịt trắng như tuyết, môi anh đào đỏ tươi, tóc trắng như tuyết, dung nhan hàn hoàn toàn không tổn hao gì chỉ có tăng thêm tuyệt mỹ mà thôi, môi của hắn bất giác lộ ra nụ cười ôn nhu, màu quang lướt qua Bạch Sát nhìn Thanh Dao ở phía đối diện, khẽ lên tiếng.

“Ngươi không sao chứ.”

Thanh Dao phối hợp lắc đầu, nàng chỉ quá kinh ngạc cho nên mới nói không ra lời, ngược lại nàng kinh hãi lớn hơn là kích động.

Bởi vì lúc đầu nàng tận mắt nhìn thấy Vô Tình chết, nhưng bây giờ hắn lại êm đẹp xuất hiện, còn có Thanh Phong đầy hắn nữa, hai người cứ như vậy bình tĩnh xuất hiện ở trước mặt nàng.

Tiểu Ngư nhi không giống Thanh Dao lạnh lùng bình tĩnh như vậy, nàng đã sớm bị treo ngược ở trên cây, lúc này khoa trương kêu lên: “Quỷ a.”

Nói xong thân thể thảng tắp rơi xuống, Mạc Sầu nhún người một cái, phóng qua ôm lấy nàng, để tránh khỏi nàng bị ngã đau.

Bạch Sát vừa nhìn thấy Vô Tình xuất hiện, tâm trạng không khống chế được, có chút hoảng loạn, nhưng nghĩ đến nỗ lực hai năm qua của mình, còn cái chết của Hắc Sát nữa, nên đâu còn nghĩ được nhiều như vậy, đã sớm phi thân bay lên: “Vô tình, ta và ngươi liều mạng.”

“Lúc đầu ta tha cho ngươi một lần, hôm nay là ngươi muốn chết.”

Vô tình gầm lên một tiếng, Thiên Tàm Ti tung ra, không lưu tình, đánh thảng về phía Bạch Sát, nàng cả kinh rút lui, thế nhưng thiên tam ti vũ động dày đặc như một tấm lưới lớn, cản bản không để cho nàng bắt luận không gian thở dốc nào, sát khí phô thiên cái địa tập kích.

Bạch sát nội tâm run lên, chẳng lẽ hôm nay mình khó thoát khỏi cái chết, nếu như vậy, không bằng liều mạng, nàng lập tức vận dụng tất cả sức lực công kích qua, nhiều chiêu sắc bén hướng trên người Vô Tình đánh tới, đáng tiếc căn bản không dụng được người của Vô Tình, hơn nữa Vô Tình cũng không muốn cùng nàng quấn nhau vô vị, thiên tam ti lợi hại quấn lấy thân thể của nàng, dùng sức ném đi, liền đem nàng bắn ra ngoài, nhắm ngay một cây đại thụ đánh tới, thảng tắp đụng vào, Bạch Sát chỉ cảm thấy ngực nhói đau, sau đó ói ra ngum máu lớn, Vô Tình tiếp tục lần thứ hai dùng thiên tam ti đem nàng quăng lên, vứt ra ngoài, lúc này trực tiếp quăng giữa không trung, sau đó rơi xuống trên mặt đất, giật người hai cái, miệng phun máu, chết không nhắm mắt.

Vô tình thu hồi thiên tam ti, ưu nhã nhu hòa cười nhìn vài người đứng đối diện.

Lúc này Thanh Dao đã tỉnh hồn lại, nghĩ đến vừa hắn cứu nàng một lần, tuy rằng vừa rồi nàng không nhất định bại bởi Bạch Sát, nhưng nhớ đến mỗi lần có chuyện đều là hắn xuất thủ cứu nàng, đáy lòng liền dâng lên ám áp.

“Vô tình, là ngươi? Ngươi không có chết sao?”

Thanh Dao nhịn không được mở miệng, bên cạnh Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu song song gật đầu, đúng vậy, công tử chết rồi, lúc đó các nàng tận mắt nhìn thấy, sao bây giờ lại bình an tốt lành thế?

Vô tình nhàn nhạt thở dài một tiếng: “Không nghĩ tới cuối cùng hắn không đành lòng ra tay giết ta, bên trong giải được đó ẩn chứa ngất dược.”

Thanh Dao ngắn ra, nghĩ tới một khắc cuối cùng trước khi Hoa Văn Bác chết, lúc hắn chết đã sám hối rất nhiều, hắn hối hận vì đã hại chết Vô Tình, đến tận cùng là Hoa Văn Bác đóng kịch, không hy vọng nàng cùng Vô Tình gặp mặt, hay vẫn có bí ẩn khác, Thanh Dao khẽ nheo mắt lại, nhìn sang, Ngân Hiên đã nói qua, nếu như là thuật dịch dung, như vậy nhất định sẽ có kẽ hở, nụ cười của hắn hoặc khi nói chuyện, các dây thần kinh trên mặt đều có chút mất tự nhiên, thế nhưng gương mặt Vô Tình đường cong nhu hòa, hơn nữa rất tự nhiên, không chút nào có kẽ hở.

Trong rừng hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm cô đơn của Vô Tình vang lên.

“Thanh Dao, hai năm không gặp, ta nghĩ ngươi sẽ thật cao hứng khi biết ta còn sống, nguyên lai?”

Hắn nói xong, chậm rãi cúi thấp đầu xuống, tay nắm chặt thành quyền, Thanh Dao nội tâm run lên, nhớ tới kỷ niệm ngày xưa, tất cả mọi thứ mình có đều là hắn ban cho, hắn còn sống nàng phải cao hứng mới đúng, sao trái lại hoài nghi hắn, nàng rất nhanh đi lên phía trước hai bước, vung lên khuôn mặt tươi cười, nhàn nhạt mở miệng.

“Vô tình, xin lỗi, ta chỉ là quá chán kinh thôi, một người đã chết hai năm bỗng nhiên sống lại, ngươi không thể trông cây vào ta thoáng một cái liền tiếp nhận được.”

“An.” Vô tình gật đầu, cũng không trách nàng, từ trước cho tới bây giờ hắn cũng không có trách nàng.

“Chúng ta đi thôi.” Thanh Dao đi tới, tiếp nhận xe lăn trong tay Thanh

Phong, đây hắn từ trong cánh rừng đi ra ngoài.

Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhỉ nhìn nhau, sau đó đều kêu lên: “Công tử, chờ ta một chút.”

Hai người đi theo phía sau, Băng Tiêu rơi lại sau cùng, nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi vì chủ tử mà lo lắng, nguyên soái đối với nam nhân ở trước mặt không giống như người khác, ngay cả Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhỉ tựa hồ cũng rất thích hắn, vậy chủ tử phải làm sao bây giờ? Ánh mắt bỗng hiện lên sắc bén, nàng phải bảo chủ tử nhanh lên một chút đi qua đây.

Trong Trúc phòng, Thanh Dao cùng Vô Tình ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, Mạc Sầu mang nước trà lên xong liền lui ra ngoài, Băng Tiêu thì vốn không muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhỉ lôi đi, ba người lôi kéo cả Thanh Phong đi ra ngoài phòng để hỏi chuyện.

“Thanh Phong, xảy ra chuyện gì? Vì sao công tử sống lại?”

Tiểu Ngư nhỉ cầm chặt lấy tay Thanh Phong chất vấn, Thanh Phong diện vô biểu tình nhìn đôi tay tay nhỏ bé đang cầm tay của chính mình, tựa hồ rất bất đắc dĩ, cuối cùng vẻ mặt hờ hững mở miệng: “Giống như công tử nói, có một ngày ta cùng Minh Nguyệt đánh đàn cho công tử, ngôi mộ kia bỗng nhiên thoát ra một tiếng nổ làm cho người ta sợ hãi, công tử cứ như vậy thảng thompson chui từ dưới đất lên, mà ta cùng Minh Nguyệt thì sợ hãi, nhìn công tử cứ như vậy sống lại, về sau chúng ta cùng nhau suy đoán, rất có khả năng Hoa Văn Bác, không đành lòng thương tồn công tử, nên trong giải được kỳ thực còn bỏ thêm các loại ngất thuốc gì đó, nên công tử mới có thể sống lại.”

Thanh Phong nói xong, thì không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn mặt hồ trước mắt, nó đã bị kết một tầng băng thật dày, ở dưới ánh dương quang chiếu xạ ra tia sáng chói mắt, tia sáng kia kích động nhảy vào đáy mắt của hắn, như ánh sáng ngọc chói mắt.

Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhỉ quét mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn không nói lời nào, các nàng cũng không hỏi nữa, Thanh Phong luôn luôn là trầm mặc ít lời, các nàng hiểu, hắn không giống Minh Nguyệt nói nhiều.

Hiện tại hai người các nàng lo lắng chính là một chuyện khác, công tử sống lại, như vậy hoàng thượng phải làm sao bây giờ?

Hai năm qua, công tử không ở đây, hoàng thượng vẫn ở bên cạnh chủ tử, tuy

rằng hai người không có nói, thế nhưng cảm tình giữa họ rất hài hòa, chuyện này đã quá rõ ràng, nhưng bây giờ công tử sống lại, người khó xử nhất định là chủ tử, nàng rốt cuộc phải bỏ ai giữ ai, hay là ai cũng không lấy, dù làm tổn thương bất cứ người nào tựa hồ cũng không phải là nàng cam tâm tình nguyện, những nỗ lực của hai nam nhân này đối với nàng, đều là thật lòng không có bất kỳ tư tâm.

Chương 133.3

Trong Trúc phòng.

Trà hương tràn ngập, Thanh Dao nhìn Vô Tình, thật lâu mới than nhẹ: “Hai năm không thấy, Vô Tình vẫn giống như lúc trước.”

“Thanh Dao so với lúc trước càng trầm ổn nội liễm, ta đã nghe nói chuyện của ngươi, ngươi trở thành binh mã đại nguyên soái, diệt Đan Phượng quốc, còn có Vạn Hạc quốc.”

Giọng nói của hắn vẫn ôn nhu, tinh tế như trước, Thanh Dao rơi vào trầm tĩnh, ngẩng đầu nhìn hắn: “Nếu sống, vì sao không hiện thân?”

“Ta biết ngươi có năng lực như vậy, nên không muốn干涉 chuyện của ngươi, nếu như ta xuất hiện, không phải sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch ngươi đánh Đan Phượng quốc sao, cho nên mới phải ở vô tình cốc, ta vốn nghĩ đến, sau khi ngươi diệt xong Đan Phượng cùng Vạn Hạc quốc, sẽ trở lại Vô Tình cốc, ai biết ngươi lại chưa có trở về, vì thế ta mới tới?”

Trong thanh âm của Vô Tình có vẻ khó úc chế đau xót, giống như cách làm này của nàng tựa hồ xúc phạm tới hắn, Thanh Dao trong lòng run lên, ôn nhu cười nhìn hắn.

“Ngươi suy nghĩ nhiều, các tướng sĩ phải nghĩ ngoài duồng sức, rất nhanh sẽ có kế hoạch khác, vì thế ta mới chưa có trở về Vô Tình Cốc, nếu như biết ngươi còn sống, chỉ sợ ta đã sớm đi trở về.”

“Ân.”

Trong Trúc phòng dòng khí lưu âm áp như nước chuyển động, hai người tự nhiên nói chuyện, tất cả tựa hồ như trở về lúc trước, đoạn thời gian vui sướng nhất ở vô tình cốc ...

Vô Tình ở lại, bởi vì trúc phòng không lớn, nên Thanh Dao lại phân phó các tướng sĩ lần lượt xây thêm một trúc phòng cho hắn ở.

Băng Tiêu nhìn tình cảnh trước mắt, lòng nóng như lửa đốt, cả ngày than ngắn thở dài, sắc mặt khó coi đến cực điểm, chủ tử làm sao còn chưa tới vậy, Vô Tình lại ở lại chỗ này không đi, chủ tử còn không xuất hiện nữa, chỉ sợ nguyên soái sẽ bị người khác đoạt mất.

Ba ngày sau, Ngân Hiên rốt cuộc đã chạy tới.

Thanh Dao há mồm trợn mắt, đây là tình huống gì, Vô Tình xuất hiện, Ngân Hiên cũng xuất hiện, hai nam nhân này thật biết chọn thời gian mà, hơn nữa trong cung phải làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ tới hắn lại len lén chuồn ra cung, sắc mặt Thanh Dao liền có chút khó coi: “Ngươi tại sao lại xuất cung tới đây?”

“Ta tới thăm ngươi cùng Tiểu Ngư nhi một chút.” Ngân Hiên yên tĩnh nói, thần sắc tự nhiên, hắn không có nói tới chuyện của Vô Tình, cũng không nhắc tới chuyện Băng Tiêu truyền tin cho hắn, chẳng qua hắn chỉ một trúc phòng khác ở bên cạnh, cau mày lấy làm kỳ quái : “Sao lại dựng hai tòa trúc phòng?”

Trong lòng Thanh Dao run lên, nàng có một loại cảm giác bị lão công bắt gian, thiệt tệ hết biết, rõ ràng cái gì cũng đều không có, Vô Tình chỉ đến thăm nàng, mà trúc phòng nàng ở chỉ có hai gian, cũng không thể cùng hắn ở chung một chỗ nên chỉ phải bắt các tướng sĩ một lần nữa xây dựng thêm một gian, chẳng qua nàng không nghĩ tới Ngân Hiên sẽ chạy đến.

Đang lúc nàng không biết nói cái gì cho phải, thì cửa trúc phòng sát vách vang lên một tiếng cách, Thanh Phong đẩy Vô Tình đi ra.

Hai nam nhân chính thức gặp mặt, Thanh Dao nhìn sang này, lại nhìn sang bên kia, nhưng cũng không biết nói cái gì cho phải, trong đầu không khỏi hiện ra tình cảnh ở hiện đại lão công cùng tiểu tam nam chính thức gặp mặt, nên kịch liệt bốc hoả, hay là công kích lẫn nhau đây, chẳng qua cuối cùng cái gì cũng không có, điều này cũng có nguyên nhân, do hai nam nhân này được giáo dục thật tốt, hơn nữa nàng cùng Vô Tình cái gì cũng không phải, cùng Huyền đế cũng như thế.

“Ngươi đã đến rồi?”

Vô tình nhàn nhạt mở miệng, Ngân Hiên gật đầu một cái, kỳ quái nhíu mày: “Ngươi còn sống?”

Đây là phản ứng của người bình thường khi nhìn thấy một người chết đã lâu sao? bản năng kỳ quái không phản ứng sao? Chẳng qua lời nói ra này có chút quái, hơn nữa trên gương mặt mỹ lệ của Vô Tình chợt lóe đau xót rồi biến mất, hắn chỉ chậm rãi mở miệng: “Ngươi hi vọng ta chết sao?”

Thanh âm này vừa rơi xuống, Ngân Hiên lập tức bị vây vào thế khó xử, Thanh Dao bất mãn trừng hắn một cái, tại sao có thể nói như vậy chứ? Vô Tình sống là chuyện phải cao hứng biết bao nhiêu.

Ngân hiên cũng không có phản ứng gì, hắn nghiêm túc nhìn vô tình ở đối diện, tựa hồ hắn ta đã không thanh thuần như trước, có thêm một vài thứ gì đó, tuy rằng quái lạ nhưng không diễn tả bằng lời được, chẳng qua Thanh Dao ở bên cạnh, vội vàng đi tới, từ từ mở miệng: “Vô tình, ngươi đã suy nghĩ nhiều, mọi người chúng ta đều thật cao hứng khi ngươi còn sống, đi thôi, chúng ta đi dạo bên hồ, ngươi không phải nói muốn đánh đòn cho ta nghe sao?”

Tiếng đòn của hắn trong trẻo xanh mát giống như chén hương trà, khiến sự lo lắng trong lòng mọi người đều lắng lại.

Nghe được nàng nói như thế, Vô Tình cười đến vui vẻ, cau mài lên, khuôn mặt toả ra ánh sáng như ngọc, chậm rãi mở miệng: “Được, chúng ta đi thôi.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, đưa tay đẩy xe của Vô Tình đi về hướng bờ hồ cách đó không xa, nàng vốn không muốn quay đầu lại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được quay đầu lại quét mắt nhìn Ngân Hiên một cái, chỉ thấy trong đôi mắt của Ngân Hiên trầm thống mờ mịt như bị mưa phún bao phủ, nàng đã xúc phạm tới hắn sao? Nghĩ đến những chuyện hắn từng vì mà làm, trong lòng càng thêm đau xót, đau đến trong xương, nàng bây giờ quả thật lâm vào tình thế lưỡng nan, tựa hồ quyết định như thế nào, đều sẽ không tốt...

Ngân hiên đưa mắt nhìn hai người đi xa, tên thủ hạ bên người không khỏi kêu một tiếng: “Chủ tử.”

Lúc này Tiêu Ngư nhi nghe có động tĩnh bên ngoài, liền chạy vọt ra: “Ngươi đã đến rồi.”

“Ân.” Nhìn thấy nữ nhi, tâm tình Ngân Hiên không khỏi tốt lên, hắn đưa tay ôm Tiểu Ngư nhi lên, hắn còn có nữ nhi, sợ người nam nhân kia làm gì, nếu như hắn ta thật sự có thể cho Thanh Dao hạnh phúc, hắn cũng chấp nhận buông tay, thế nhưng đối với Vô Tình, hắn vẫn cảm thấy rất quái lạ, người nam nhân này tuy rằng đã cho Thanh Dao rất nhiều thứ, nhưng lại mang rất nhiều thương tổn đến với nàng, một người đã chết yên ổn sao bỗng nhiên sống lại đây? Lần đó hắn đã chăm chú bắt mạch cho Vô Tình, rõ ràng hắn đã chết, làm sao bỗng sống lại?

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu đi ra, không thấy được nguyên soái, nhưng đã nghe được cách đó không xa có tiếng đàn mènh mông, liền biết nguyên soái đi nghe Vô Tình công tử đánh đàn, trong đáy lòng không khỏi than thở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

Kỳ thực người chân chính khó chịu, nên chủ tử mới đúng, nàng ấy không muôn thương tổn bất cứ người nào trong bọn họ, thế nhưng hai nam nhân này gặp nhau, cũng đã là một loại thương tổn.

“Hắn thế nào sống lại?”

Ngân Hiên ngẩng đầu lên nhìn Băng Tiêu, Băng Tiêu cung kính mở miệng: “Bẩm chủ tử, nghe thủ hạ Thanh Phong của Vô Tình công tử nói, hình như công tử của hắn đã ăn vào một loại ngất dược, cho nên lúc đó chỉ chết giả, chứ không phải chân chánh tử vong.”

“Ngất dược?”

Ngân Hiên nhíu mày, bắt đầu từ lúc hắn mười tám tuổi liền chu du liệt quốc, còn bái làm môn hạ của Xích Hà lão nhân, nhưng chưa từng nghe nói qua chuyện ngất dược này, người đã chết là chết, đâu có trạng thái chết giả, chẳng qua thiên hạ to lớn, không có chuyện gì tuyệt đối, cho nên hắn không dám khẳng định thực sự không có.

“Đúng vậy, chủ tử.”

Ngân Hiên không nói cái gì nữa, cùng Tiểu Ngư nhi chơi đùa một hồi, thảng thảng đến khi Thanh Dao trở về.

“Vừa rồi ngươi không nên nói như vậy?”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, nàng cũng không có trách Ngân Hiên, đối với một người chết đi lại sống lại, đó là phản ứng bản năng thôi, thế nhưng hiện tại nàng không biết nên làm sao để nói với hắn, sự tự nhiên hài hòa khi các nàng cùng ở chung lúc trước bỗng nhiên bị phá hủy, hai người bây giờ có lãnh khí len lỏi bên trong, tuy rằng thần thái Ngân Hiên lạnh lùng, nhưng đáy lòng vẫn đang cảm nhận được đau đớn.

“Ta không phải cố ý nói như vậy.”

“Ta biết.” Thanh Dao gật đầu, nàng liếc mắt nhìn hắn, tuy rằng đã dịch dung, nhưng vẫn nhìn ra hắn đã gầy, cầm càng nhọn hơn, một đoạn đường dài hắn ra roi thúc ngựa chạy tới đây, đại khái hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới cục diện trước mắt này, Bây giờ nàng nên làm như nào cho phải đây? Nếu như là hành quân chiến tranh, nàng là không chút do dự mà lựa chọn, nhưng chuyện tình cảm, nàng không tinh thông, nhưng khi nhìn thấy đáy mắt hắn cô đơn, trong lòng của nàng rất không dễ chịu, chỉ phải nặng nề mở miệng.

“Xin lỗi, ta?”

“Đừng nói xin lỗi, không phải là lỗi của ngươi, có một số việc do mọi người không ngờ tới mà thôi, hiện ngươi ở bên cạnh hắn đã không có bất luận cái gì nguy hiểm, nếu như hắn thực sự yêu ngươi, như vậy ta đã an tâm, sau này ta cũng không cần xuất cung nữa.”

Hắn đứng lên bước đi thong thả đến trước cửa, thanh âm đậm đặc, nhưng đã dùng hết tất cả khí lực, từ lâu hắn đã chuẩn bị tâm lý buông tay, nếu như tên kia thật sự là hạnh phúc của nàng...

Chẳng qua Vô Tình thực sự vẫn như trước kia sao? Nàng có thể nhìn nhận rõ ràng sao?

Lúc này hắn vẫn cảm thấy tên kia không còn đơn thuần nữa, ánh mắt thanh minh lúc trước tựa hồ bao phủ lên hơi thở sâu u, làm cho người ta bất an phòng đoán, hắn đã có kết luận, đây không phải là do hắn đa nghi, nhưng nàng thì sao?

“Ngươi xác định hắn thật là Vô Tình trước kia?”

Hắn quay người lại, đôi mắt đen như biển sâu nhìn không thấy đáy.

“Ta đã thử qua, đối với chuyện giữa chúng ta, cái gì hắn cũng biết, ngay cả

đàn cầm cึง vậy.” Thanh Dao hoang mang mở miệng, nàng biết, nàng và Vô Tình đã không còn đơn thuần thanh khiết như trước đây, bởi vì một đã chết người hai năm, hơn nữa thời gian vĩnh viễn đi về phía trước, nàng vô luận như thế nào cũng không buông ra được khúc mắc này, tuy rằng nàng không thể cho hắn thứ khác, nhưng ít ra không nên thương tổn hắn, hiện tại tâm tình nàng cực kỳ phiền muộn, không nghĩ tới Ngân Hiên xuất hiện, càng làm nàng khó xử thêm, nàng luôn luôn lãnh tĩnh, lúc này tàng tàng nặng nề bao phủ, cảm giác rất mệt mỏi.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn nói xong xoay người đi ra trúc phòng, bóng lưng cao to ở dưới trời tuyết càng thêm nổi bật, lại càng mang vẻ thê lương, lòng nàng cứng lại, nhịn không được kêu lên: “Ngươi đi đâu?”

“Doanh trướng.”

Hắn nói xong, thân ảnh đi xa, rất nhanh trở thành một điểm đen nhỏ.

Thanh Dao đờ đẫn ngồi đó, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu còn có Tiêu Ngư nhi đã lắc mình tiến vào, mọi người ai cũng không dám nói chuyện, chỉ cùng nhau nhìn nàng, thật lâu, Tiêu Ngư nhi mới thở dài, nhẹ nhàng mở miệng: “Mẫu thân, ngươi có phải cảm thấy rất phiền hay không?”

Thanh Dao gật đầu, đúng vậy, hiện tại rất phiền, thật muốn một mình trốn đi, cái gì cũng không thấy, như vậy hết thấy tất cả sẽ được giải quyết.

“Chủ tử thương tâm.”

Băng Tiêu rốt cuộc vẫn là người của hoàng thượng, nhìn hình dạng chủ tử bi thương, giống như hùng binh cô tịch, làm thuộc hạ, nàng vẫn đau lòng, tiếng nói Băng Tiêu vừa dứt, tim của Thanh Dao lần thứ hai co rút đau đớn, nàng không chỗ nào nói, cuối cùng chỉ nặng nề mở miệng: “Được rồi, ta muốn ngủ.”

Hiện tại chỉ có ngủ, mới có thể làm cho nàng cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm.

Ở trong một trúc phòng khác, Vô Tình lặng lẽ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, phía sau Thanh Phong cung kính dâng nước trà lên, nhàn nhạt mở miệng: “Công tử, hắn đã tới? Người?”

Vô Tình đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt mỹ lệ chợt lóe lên sự sắc bén rồi

biến mất, nũng nè mở miệng: “Vậy thì thế nào?”

“Đừng quên chuyện ngươi nên làm.” Thanh Phong tiếng nói vừa dứt, Vô Tình trầm mặc, vẻ mặt ảm đạm hẵn đi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Thanh Phong : “Chẳng lẽ ngươi không thể để cho ta yên tĩnh một chút.”

“Ta sợ ngươi đã quên chuyện nên làm.”

Thanh Phong nói xong liền quay đầu đi ra ngoài, bên trong gian phòng, Vô Tình trầm mặc, đúng vậy, hắn đã quên chuyện nên làm, hắn mất nhiều thứ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì a?

Ngân Hiên vẫn không có xuất hiện, cho đến hai ngày sau lúc chạng vạng mới hiện thân, hắn cũng không có đến gặp Thanh Dao, mà chỉ hẹn Vô Tình ở trên bờ hồ gặp mặt, vì có việc muôn nói.

Thanh Phong đầy công tử theo phía sau Ngân Hiên, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, đều lặng lẽ không nói.

Tiểu Ngư nhị nhận được tin tức, lập tức chạy vội đi bẩm báo với mẫu thân.

Hai ngày nay mẫu thân vẫn lẩn trốn Vô Tình công tử, nàng không gặp Vô Tình, cũng không gặp Ngân Hiên, bởi vì quá phiền, thực sự không biết nên làm thế nào để đổi mặt hai người bọn họ, không bằng ai cũng không gặp.

“Mẫu thân, mẫu thân?”

Bên trong chỗ sâu kín của núi xanh, tuyết đọng bị hòa tan một ít, bắt đầu lộ ra những mảnh xanh ngắt, phong cảnh khắp núi trở nên xinh đẹp.

“Làm sao vậy?” Thanh Dao ngẩng đầu nhìn phía nữ nhi đang lòng như lửa đốt chạy tới , tiểu nha đầu này đã bốn tuổi, tiểu thân thể cao hơn và ngày càng linh mẫn, hơn nữa quanh năm suốt tháng tập võ, hiện tại thân tay đã rất nhanh nhẹy.

“Phụ hoàng hẹn công tử gặp mặt, hai người ở trên bờ hồ đối diện cửa trúc phòng, người nói xem hai người bọn họ có đánh nhau hay không?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, chỉ thấy trước mắt gió nhẹ thổi qua, thân ảnh của mẫu thân đã tung bay, chớp mắt biến mất không thấy, Tiểu Ngư nhị nóng ruột kêu lên: “Nương, chờ ta một chút, chờ ta một chút a.”

Nàng muôn xem náo nhiệt a, mẫu thân thật là, đánh thì cứ đánh, nàng thật đúng là muôn nhìn một chút, hai cao thủ này đánh nhau, ai sẽ giỏi hơn đây?

Bên hồ

Ánh dương quang chiếu xuống, chiếu ở trên người hai nam nhân bên hồ, đều tuyệt sắc như nhau, chói mắt như nhau, yêu nữ nhân kia như nhau.

Tuy nhiên phong thái của bọn họ thì khác nhau, Ngân Hiên cao to tuấn mỹ, một thân khí phách, mà Vô Tình thì tuyển mỹ tự nhiên, giống như u trúc, hai người đều là nam tử hiếm thấy trong trời đất, nhưng lại đơn phương chung tình với một nữ nhân lạnh lùng.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Ngân Hiên nặng nề mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn, hai ngày này trong lòng hắn như có lửa, vẫn ăn không ngon ngủ không yên, vì thế giọng nói cũng khàn, hắn đã suy nghĩ hai ngày hai đêm, cuối cùng khẳng định suy đoán của mình là đúng, người này căn bản không phải Vô Tình, mặc dù hắn không có làm nghề y, thế nhưng đối với y thuật cũng rất tinh thông, lúc đầu khi hắn tiếp xúc với mạch tượng của Vô Tình, quả thật đã chết rồi, như vậy người trước mắt là ai? Tại sao lại giả mạo Vô Tình, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Hắn trầm môi nghi ngờ không có lời giải đáp, hơn nữa mặt của Vô Tình là độc nhất vô nhị, làm cho người ta nhìn không ra vết tích dịch dung, ngay cả tiếng đàm cũng giống nhau, đây không phải là chuyện người bình thường làm được, hắn đến tận cùng là ai?

“Ta là Vô Tình.” Vô Tình cười rộ lên, nhìn thấy người nam tử cao to khí phách bức người đang nóng ruột đên, không khỏi có một loại khoái cảm: “Ngươi đang đố kị, ngươi nhất định hận sao ta không cho chết rồi.”

Thanh Phong đứng ở đằng xa nhìn bọn họ, Ngân Hiên khéo môi câu ra nụ cười nhạt.

“Nếu ngươi không phải, ta sẽ làm cho ngươi lộ ra nguyên hình.”

Ngân Hiên trầm ổn mở miệng, hắn cũng không tin chính mình không có cách nào bức bách hắn ta lộ ra nguyên hình, nếu như hắn ta dám đả thương nàng, hắn là sẽ không bỏ qua.

Vô Tình đang muốn nói chuyện, ánh mắt bỗng nhiên nhìn thấy từ nơi xa xa một thân ảnh lặng yên đi tới, không khỏi thoải mái cười, ngược mắt nhìn Ngân Hiên, nhỏ giọng mở miệng: “Ngươi có thể tra ra cái gì?”

Giọng nói kia hoàn toàn khinh thường, đã làm Ngân Hiên phẫn nộ, giận dữ chỉ vào hắn: “Ngươi thật vô sỉ.”

Ai ngờ, vẻ mặt Vô Tình bỗng nhiên biến hoá, trên gương mặt đẹp như tiên lộ ra ý cười ôn hòa, thanh âm dịu dàng như nước vang lên: “Nếu như ta ở tại chỗ này, thực sự ảnh hưởng đến các ngươi, ta sẽ rời đi, ta chẳng qua là bằng hữu của nàng, muốn ở bên cạnh nàng, cũng không có chút nào phá hoại tình cảm của các ngươi.”

Thái độ của hắn ta trước sau không hòa hợp, làm cho Ngân Hiên có chút kinh ngạc, hắn còn chưa hiểu gì, thì Vô Tình đã vươn tay ra kéo tay hắn, mà thân thể hắn ta cứ như vậy thẳng tắp lui ra ngoài, rồi thẳng vào hồ nước phía sau, mặt hồ kết băng đã bắt đầu tan, nên không chịu nổi trọng lượng xe đầy cùng người ngồi, chỉ nghe một tiếng ùm thật lớn, một cột nước dâng cao lên.

Xa xa, Thanh Phong một thân kinh hoàng, giật mảng.

“Ngươi cũng dám xô công tử xuống sông.”

Mà trên bờ, chỗ Thanh Phong vẫn đứng lúc nãy, bây giờ Thanh Dao đang đứng, trên mặt của nàng hiện lên vẻ khó tin, ánh mắt mở to, nhìn Ngân Hiên với vẻ đau lòng, ánh mắt này làm cho Ngân Hiên nhanh chóng hít thở không thông, nguyên lai nam nhân này âm mưu như thế, hắn ta đã sớm thấy được Dao nhi đến, nên cố ý chọc tức mình, sau đó cải biến một phen động tác, không nghĩ tới một người nam nhân lòng dạ lại ác độc tiểu nhân, hắn ta còn là nam nhân sao?

Mâu quang của Ngân Hiên khinh thường đến cực điểm, bên cạnh Thanh Phong đã lôi kéo vô tình ra khỏi mặt nước, tay kia đẩy xe, nhanh chóng trở về trúc phòng.

Thanh Dao trừng mắt nhìn Ngân Hiên một cái, theo sát thân ảnh kia tiến về phía trước.

Cái gì gọi là đau tận xương cốt, đại khái chính là cảm giác lúc này của hắn, lúc trước khi hắn thương tổn nàng, bây giờ phải trả lại gấp đôi, ông trời từ

trước đến nay thực công bình, không phải sao?

Ngân hiên ngửa đầu cười sắc, Tiêu Ngư nhi rất nhanh chạy tới, đau lòng vươn tay ôm lấy đùi của phụ hoàng.

“Phụ hoàng, ngươi đừng khó chịu, ta tin, ngươi nhất định là quá nóng lòng, mới có thể đẩy công tử, có phải hay không?”

Ngân hiên không nói gì, ngay cả Tiêu Ngư nhi đều thấy được vừa màn này, còn ai sẽ tin tưởng nữa, hắn căn bản không hề động tay đẩy tên kia, đây chẳng qua là màn kịch tên kia tự biên tự diễn thôi, nhưng mà còn có người tin tưởng hắn sao?

“Tiêu Ngư nhi, ta không có đẩy hắn.”

Hắn nói xong, giống như một con sói bị, lộ vẻ sâu thẳm, lắc mình rời đi, tên thủ hạ rất sợ hắn xảy ra chuyện gì, nên theo sát chủ tử, trong rừng rậm, Băng Tiêu xông ra, chặn lối đi của chủ tử, nặng nề mở miệng.

“Chủ tử, vừa rồi ta thấy được, người nam nhân kia nhất định không phải Vô Tình, hắn nhất định có mục đích gì đó không thể cho ai biết, nguyên soái là một người khôn khéo, sẽ nhanh chóng nhìn ra kẽ hở, ngươi đừng khổ sở?”

“Cút ngay.”

Ngân hiên lạnh tràn lên tiếng, Băng Tiêu rất nhanh tránh ra, không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ đành nhìn chủ tử sải bước rời đi, bất quá hắn vẫn bỏ xuống một câu nói: “Ngươi nhất định phải bảo vệ tốt nàng.”

“Chủ tử, ngươi đi đâu vậy?”

Băng Tiêu kêu lên, không ai trả lời nàng, chỉ có tiếng nói của nàng vang vọng trong rừng rậm.

Trong Trúc phòng, Thanh Phong đang thay quần áo cho công tử, khí trời lạnh như thế, nếu còn trì hoãn nữa, chỉ sợ sẽ bị lạnh đến sinh bệnh, Thanh Dao đứng ở trước cửa, nóng ruột đi qua đi lại, chuyện hôm nay thực sự là nằm ngoài suy đoán của nàng, theo lý một người lạnh lùng và bình tĩnh như Ngân Hiên sẽ không làm ra chuyện này, nếu như nói hai người đánh nhau, nàng có thể thản nhiên một chút, nhưng đang lúc người khác không hề phòng bị mà đẩy họ một cái, đây là hành vi áu trĩ, nếu như là người khác nói

cho nàng biết, nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, Ngân Hiên là người làm ta loại sự chuyện này.

Nhưng hôm nay nàng là tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả sao, rốt cuộc vì nguyên nhân gì, chẳng lẽ là Vô Tình chọc giận hắn?

Thanh Dao đang suy đoán, thì trong gian phòng thanh âm Vô Tình vang lên: “Để cho Thanh Dao vào đi.”

Thanh Phong cung kính lên tiếng trả lời: “Dạ.”

Thanh Dao cũng không đợi Thanh Phong nói chuyện với nàng, liền lắc mình đi vào, trúc trong phòng rất đơn giản, cũng không có món đồ dư thừa nào, ngoại trừ một cái bàn, hai cái ghế, tận cùng bên trong là một cái giường, trên giường có trải thảm hoa lông mềm mại, Vô Tình yên tĩnh nằm ở trên giường, trên người đang đắp một cái mền, sắc mặt có chút tái nhợt, môi có chút tím, tóc ướt sũng, nhưng không có ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp của hắn

Lúc này Thanh Dao nhìn rất rõ, thần tình trên mặt hắn nhu hòa, mặt mày trong suốt bóng loáng, không có bất kỳ vết tích dịch dung nào, nếu như dịch dung sơ nhất là gấp phải nước, gấp nước sẽ biến dạng, hắn ở trong nước đã ngâm qua, nhưng sắc mặt vẫn như trước không thay đổi, như vậy hắn thật là Vô Tình, đáy lòng nàng có một loại cảm giác nói không rõ, vừa thay hắn cao hứng, đồng thời cũng không biết kế tiếp nên làm như thế nào?

“Ngươi không sao chứ?”

Thanh Dao thân thiết hỏi, trên giường vô tình lắc đầu, mái tóc ướt sũng càng làm nổi bật da thịt mịn màng trên gương mặt hắn.

“Ta không sao, ngươi đừng trách Ngân Hiên, hắn không phải cố tình, vì lời nói của ta đã chọc giận hắn, vì thế hắn mới vô ý hành động, Thanh Dao, ta không nghĩ tới hai năm không gặp, có rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, xem ra ta phải đi?”

Hắn nói xong, trong mắt bốc lên ra một mảnh sương mù, mềm mại như sáp nhanh chóng hóa thành nước, trong đầu Thanh Dao lập tức hiện lên hình ảnh ngày xưa, chính mình từng nói qua, không cho hắn chịu nửa điểm thương tổn, không cho hắn khổ sở, sao bây giờ thì ngược lại cuối cùng nàng lại làm thương tổn hắn đây?

Nàng vội vàng đưa tay lôi kéo tay hắn: “Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, tại hắn không tốt, chúng ta là thân nhân, làm sao có thể nói đi là đi chứ? Ngươi ở lại, đợi sau khi tuyết tan, ta an bài mọi chuyện kế tiếp, sau đó cùng ngươi về Vô Tình Cốc.”

Thanh Dao quyết định sẽ theo hắn về Vô Tình Cốc, chuyện đánh Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc, cứ giao cho An Định Phong là được, nàng chỉ cần lên phương án đầy đủ là tốt rồi...

“Được.” Vô tình gật đầu, đáy mắt đầy sương lượn lờ, đám sương mù này như mây khói quần ở trong lòng Thanh Dao, làm cho nàng có mấy lời nói không ra.

Buổi chiều, Thanh Dao cùng Vô Tình nói chuyện một chút, sau đó để hắn nghỉ ngơi, còn mình thì lui ra.

Trong phòng, rất yên tĩnh, nàng vừa đi vào đã thấy mấy người đồng loạt nhìn nàng, Băng Tiêu xoay mình đứng lên, nóng ruột mở miệng: “Nguyên soái, người thực sự làm bị thương lòng của chủ tử, chủ tử căn bản không có đầy Vô Tình công tử xuống, đó là động tác của bản thân hắn thôi?”

“Động tác của bản thân hắn?”

Thanh Dao trong nháy mắt ngây ngốc, Băng Tiêu nói có thật không? Nếu quả thật là như vậy, Thanh Dao bỗng nhiên đánh rùng mình một cái, Vô Tình tuy rằng lạnh lùng băng hàn, nhưng lại chưa bao giờ là một người có tâm cơ, nếu như hắn có tâm cơ, cũng sẽ không đối với Hoa Văn Bác thúc thủ vô sách, nếu quả thật như Băng Tiêu nói, như vậy người này không phải là Vô Tình?

Hắn rốt cuộc là ai?

Hay là Băng Tiêu chỉ bảo hộ chủ tử nên nói thế, Thanh Dao ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Băng Tiêu, chỉ thấy Băng Tiêu thần sắc bình tĩnh, dáng vẻ ngay thẳng.

Từ khi bắt đầu đánh Đan Phượng quốc, đến diệt Vạn Hạc quốc, Băng Tiêu đã từ chối bát phẩm kiêu kỳ úy thăng làm tứ phẩm đô úy, thái độ làm người của nàng Thanh Dao hiểu rõ, vậy thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cũng hoài nghi tới Vô Tình, một người đã chết hai năm, làm sao lại đột

nhiên nhô ra, nhưng bất kể nàng làm sao thử, cũng tìm không ra kẽ hở, hôm nay khi hắn rơi vào trong nước, nếu như dịch dung, hắn đã thấy vết tích, thế nhưng bộ dáng của hắn vẫn giống như lúc trước...

Thanh Dao đang lạnh lùng nghiêm mặt suy tư, thì Tiêu Ngư nhi từ một bên chạy tới, ôm lấy thắt lưng Thanh Dao, dùng ngữ khí rất đau lòng mở miệng.

“Nương, phụ hoàng thương tâm, hắn rất khó chịu, hắn nói hắn không có làm, ta tin tưởng hắn, Tiêu Ngư nhi thật là khồ sở.”

Mạc Sầu ngồi ở một góc gian phòng cũng đứng lên, nghiêm túc mở miệng: “Chủ tử, ta cũng tin hoàng thượng, hắn không phải loại người âm hiềm tiểu nhân, vì thế trong chuyện này nhất định có hiểu lầm.”

Thanh Dao sắc mặt bao phủ một tầng hàn băng, nếu như hắn không phải Vô Tình, mà là một người khác, như vậy chỉ cần nàng biết được, hắn chân chính là ai, nàng sẽ làm hắn chết rất khó coi, ánh mắt Thanh Dao như vực sâu, đát sương nặng nè bao phủ, quanh thân hàn khí...

Q.4 - Chương 134: Nguyên Lai Là Sát Khí

Đêm tối, sáng như ban ngày, ánh sáng trăng xoá của tuyết làm nổi bật một mảnh thánh khiết của đất trời, ánh trăng sáng rõ vui vẻ chiếu vào cả vùng đất và trong rừng núi, giống như bao phủ lên một tầng sa mỏng.

Trong trúc phòng, Thanh Dao lăn lộn khó ngủ, nàng suy nghĩ trước sau thật lâu, cũng nghĩ không ra là người phương nào mà có bản lãnh giả mạo không có kẻ hở như vậy, tại sao lại muốn giả mạo Vô Tình đây, nếu như không thể chứng minh Vô Tình là giả mạo, thì nàng tuyệt đối không có thể gây tổn thương hắn, nếu như hắn thật sự là Vô Tình thì sao?

Nhưng vừa nghĩ tới chính mình mới vừa rồi có thể hiểu làm Ngân Hiên, nàng cũng không dễ chịu như nhau, hai đường đều khó, so với hành quân chiến tranh còn muôn mệt hơn, mãi suy nghĩ chớp mắt đã đến canh ba, cả người mới mơ mơ màng màng, chậm rãi rơi vào trong giấc, Mạc Sầu vẫn canh giữ ở bên người nàng lúc này mới thở dài một hơi.

Cục diện bây giờ khó xử nhất chính là chủ tử, hoàng thượng cùng Vô Tình thì không đến nỗi, hiện tại nàng cũng tin hoàng thượng, bởi vì lúc này công tử bỗng nhiên xuất hiện, tựa hồ thật sự có điểm khác thường, hơn nữa lòng dạ so với trước đây ích kỷ nhiều lắm, chẳng lẽ hắn không biết, chính mình làm những chuyện như vậy, sẽ khiến cho chủ tử thống khổ khó xử sao? Lúc trước hắn không đành lòng thương tổn chủ tử dù chỉ một điểm.

Mạc Sầu trần trọc mệt mỏi, cuối cùng cũng lâm vào mộng đẹp, nửa mê nửa tỉnh, chợt nghe có tiếng đánh nhau, còn có tiếng kêu lạnh lẽo, tựa hồ rù sát vách truyền tới, Mạc Sầu bị kinh động, rất nhanh ngồi dậy, ngay cả chủ tử mới vừa ngủ cũng thức tỉnh, lạnh trầm mở miệng.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Hình như từ sát vách truyền tới.”

Mạc Sầu tiếng nói rơi xuống, thì đã mặc xong quần áo xuống giường, Thanh Dao cũng chân tay lạnh lẽo đứng lên, mặc xong quần áo, khoác lên áo choàng, rất nhanh dẫn Mạc Sầu lắc mình đi ra.

Chỉ thấy dưới đêm trăng, có mấy người thân thủ mẫn tiệp đang đánh nhau, trong đó có Vô Tình cùng Thanh Phong, mặt khác còn có vài người xuất thủ tàn nhẫn, tựa hồ như muốn giết Vô Tình, nhiều chiêu đều hiểm độc, như muốn tự sát, tựa hồ những kẻ này dù liều mạng cũng phải giết Vô Tình, là người phương nào có thù sâu nặng với hắn vậy.

Mạc Sâu thân hình nhảy tới, hét lên một tiếng: “Lớn mật, người nào dám chạy đến nơi này hung hăng càng quấy?”

Tiếng nói vừa dứt trường kiếm liền tuột ra khỏi tay, đối diện thích khách thảng lắp đậm tới.

Thanh Dao thì lắc mình rời xuống bên cạnh Vô Tình, từ từ lên tiếng: “Ngươi không sao chứ.”

Vô Tình lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Ta không sao, nàng còn không có nồng lực đả thương ta.”

Ngũ khí cuồng vọng cực kỳ khinh thường, lúc này, thần thái của hắn cùng ngũ khí càng giống Vô Tình, hay hắn chính là Vô Tình.

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn về phía thích khách, chỉ thấy trong đêm tối, mấy người thích khách một thân y phục dạ hành, trên mặt che một miếng vải đen, thích khách dẫu khi thấy Thanh Dao nhìn sang, ánh mắt có chút lóe ra bất định, tựa hồ không dám chính diện nhìn thẳng nàng, nhưng chính là như vậy, Thanh Dao vẫn nhìn ra, người dẫu đầu thích khách không ai khác, chính là Băng Tiêu, lập tức sắc mặt trầm xuống, quát lạnh: “Băng Tiêu, còn không lui xuống.”

Mạc Sâu cả kinh, rất nhanh thu tay lại, Thanh Phong cũng dừng tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm thích khách.

Người dẫu chính là Băng Tiêu, vừa thấy nguyên soái nhận ra nàng, lập tức giơ tay, ngăn lại hành động của mấy người phía sau, những người này đều là ám vệ, mà người bình thường chưa từng thấy qua họ, Băng Tiêu thấy nguyên soái nhận ra mình, cũng không ẩn giấu, nếu đã làm, muốn đánh muôn giết tuỳ chủ tử trùng phạt, Băng Tiêu đưa tay lên tháo miếng vải đen xuống, lộ ra ra gương mặt quyến rũ quả nhiên là Băng Tiêu, nàng chậm rãi thu kiếm, nhìn về phía Thanh Dao, không nói gì thêm chậm rãi quỳ xuống đất.

“Xin nguyên soái trách phạt.” Nàng cũng không có cầu xin tha thứ, sắc mặt thản nhiên, nhìn thấy hoàng thượng khổ sở, nàng làm thuộc hạ trong lòng rất khó chịu, rất muốn làm việc gì đó cho chủ tử. Cho nên nàng không hối hận, dù cho nguyên soái giết nàng, nàng cũng không hối hận, chỉ hận tài nghệ không bằng người, không có trợ giúp cho chủ tử được.

“Ngươi thật to gan.”

Thanh Dao lạnh giongoose, đang chuẩn bị giáo huấn Băng Tiêu, thì Thanh Phong ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Nàng có thể chịu người nào sai sứ đến giết công tử chúng ta hay không?”

Lời vừa nói ra, ý tứ ẩn trong đó không cần nói cũng hiểu, Thanh Dao ngay ngắn cả người, Thanh Phong nói vậy là có ý gì, cho rằng Ngân Hiên ở phía sau sai sứ Băng Tiêu, bất quá điểm này nàng sẽ không tin tưởng, Ngân Hiên là hạng người gì, nàng không phải không biết, tuy rằng hắn vừa bá đạo vừa tàn bạo, thế nhưng là một người quang minh lỗi lạc, thật ra thì Thanh Phong, tựa hồ cùng trước đây không giống nhau, trước đây hắn tuy rằng lanh, nhưng là một người có lòng tốt, không giống hiện tại, lời này chính là một hiềm nghi?

Thanh Dao con ngươi híp lại, ánh sáng nguy hiểm bắn về phía Thanh Phong.

Nàng cho tới bây giờ đều thử Vô Tình, nhưng đã quên thử Thanh Phong.

Bên cạnh Vô Tình nhìn thấy Thanh Dao híp lại ánh mắt, lập tức quát lạnh một tiếng: “Thanh Phong, lui ra, ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Thanh Phong cũng cảm giác được chính mình làm điều thừa, nên vội vàng lui ra phía sau một bước đứng ở bên cạnh Vô Tình, Vô Tình ngẩng đầu lên cười nhìn Thanh Dao: “Hắn chỉ là quá nóng lòng, từ sau khi ta tĩnh lại, hắn rất khẩn trương với ta, không còn lanh tinh giống như trước.”

Lời giải thích này cũng khá hợp lý, chẳng qua Thanh Dao cũng không phải là người dễ lừa gạt như vậy, nàng chỉ bất động thanh sắc mà thôi, khéo mồi nhéch lên nhàn nhạt gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Băng Tiêu cùng mấy tên thủ hạ quỳ gối trên mặt đất, lạnh lùng mệnh lệnh.

“Lập tức đến quân doanh đi lĩnh ba mươi quân côn, sau này nếu phát sinh chuyện như vậy, ta cũng sẽ không phạt nhẹ như vậy.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, làm người ta lúu lưỡi, ba mươi quân côn còn gọi phạt nhẹ, có thể thấy được nàng trị quân nghiêm cẩn đến thế nào

“Dạ.” Băng Tiêu không dám nói thêm một chữ nào, đứng dậy dẫn thủ hạ chuẩn bị rời đi, Thanh Dao lạnh lùng mở miệng: “Còn có mấy người này, cùng chủ tử các ngươi, mỗi người lĩnh ba mươi quân côn, nếu có lần sau nữa, một cũng không để lại.”

Lời nói không hề có tình cảm, mấy người ám vệ đâu còn dám nói thêm gì, nguyên soái là người tàn nhẫn như thế nào, bọn họ đã sớm biết.

“Dạ.” Vài người lên tiếng trả lời, rất nhanh lắc mình rời đi.

Dưới ánh trăng, chỉ còn lại có Thanh Dao và Mạc Sầu, còn có Vô Tình cùng Thanh Phong.

Thanh Dao nhu hòa nhìn Vô Tình, đạm nhiên lên tiếng: “Hiện tại không có việc gì, các ngươi sớm một chút ngủ đi.”

“Được, ngươi cũng sớm một chút nghỉ ngơi.” khuôn mặt Vô Tình ôn nhu, ánh mắt là một biển nhu tình, hình dạng này của hắn, thực sự cùng trước kia quá giống, căn bản làm cho người ta nhận không ra hắn là ai?

Bất quá, Thanh Dao khéo môi nhất câu ra ý cười, phất tay dẫn Mạc Sầu đi vào trúc phòng.

Bên kia Vô Tình sắc mặt đột nhiên lạnh, chuyển động xe đầy về phòng, trong đêm tối, chỉ có thanh âm chuyển động của trực bánh xe.

Vô Tình cùng Thanh Phong vừa vào gian phòng, hàn khí liền đông ở giữa phòng nhỏ, hắn rét lạnh trùng hướng Thanh Phong: “Đêm nay ngươi thiếu chút nữa đã làm hư chuyện, đây là điều ngươi nên làm sao?”

Thanh Phong yên lặng không nói gì, do hắn quá nóng lòng, hắn đã quên nàng là một người thông minh cỡ nào, thiếu chút nữa là lộ ra kẽ hở.

“Ta đã biết.”

“Sau này ngươi tận lực ít mở miệng nói chuyện, nàng không phải người bình thường,” Vô Tình nói xong, con ngươi mọc lên hào quang, khẩu khí tự hào

không gì sánh được, tựa hồ Thanh Dao có năng lực là một chuyện đáng giá kiêu ngạo đến cỡ nào, Thanh Phong vẫn đứng thẳng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng quên chuyện người nên làm.”

“Ta biết.”

Vô tình thoảng cái nặng nề xuống, không còn ung dung như trước nữa...

Bởi vì giằng co đến nửa đêm, Thanh Dao quá mệt mỏi, ngã xuống một cái liền nặng nề ngủ, ngày thứ hai thức dậy cũng muộn, thế nhưng bên kia doanh trướng đã xảy ra chuyện, An Định Phong dẫn mấy người thủ hạ đắc lực lòng như lửa đốt chạy tới, bởi vì nguyên soái còn không có thức dậy, chỉ phải ở ngoài trúc phòng không ngừng đi qua đi lại.

Mạc Sâu không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng truy vấn: “An tướng quân, xảy ra chuyện gì?”

An Định Phong ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Sâu một cái, bộ dạng ão não nhỏ giọng mở miệng: “Không xong, sáng sớm trong quân doanh bỗng có mười mấy người trúng độc, nhưng khi nhìn lại không giống trúng độc? Không biết chuyện gì.”

“A.”

Mạc Sâu kinh sợ kêu một tiếng, quay đầu liền đi vào trong nhà.

Động tĩnh bên ngoài gian phòng, đã kinh động Thanh Dao, nàng vốn là bị cử động nhỏ cũng tĩnh giác, hơn nữa chuyện gần nhất, làm cho giấc ngủ của nàng cũng không tốt, cũng không sâu.

Mạc Sâu vừa đi vào đến, nàng liền nhíu chặt mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tử, không xong, trong doanh có người trúng độc, An tướng quân qua đây bẩm báo.”

“Trúng độc, những người đó ẩn ở đâu trong rừng, người bình thường căn bản không biết bọn họ ở chỗ nào, làm sao lại trúng độc đây?”

Thanh Dao động thủ mặc quần áo, trong lòng lo lắng, Mạc Sâu vội vàng tiến lên một bước hâu hạ nàng đứng dậy.

“Đem An tướng quân gọi vào đây.”

Thanh Dao quần áo chỉnh lý xong, liền phân phó Mạc Sầu đem An Định Phong gọi vào, nàng muốn hỏi rõ tình huống một chút.

“Dạ.” Mạc Sầu đi ra ngoài, một lát sau An Định Phong dẫn người đi tới, cung kính ôm quyền, trầm giọng: “Chủ tử, không xong, có các tướng sĩ không hiểu gì sao bị trúng độc, vậy phải làm sao bây giờ?”

Chương 134.2

Ánh mắt Thanh Dao trở nên yếu ớt, sắc mặt bao phủ băng hàn, thảng tấp nhìn An Định Phong: “Ngân hiên đâu? Hắn thế nào, không có gặp chuyện không may chứ?”

“Bẩm chủ tử, hai ngày nay Ngân Hiên vẫn chưa trở về doanh trướng, mạt tướng không biết hắn đã đi đâu?”

“A.” Thanh Dao kêu một tiếng, sau đó thì thở dài một hơi, nàng sợ nhất chính là Ngân Hiên trúng độc, nếu hắn không có việc gì, vậy là tốt rồi, nhưng hiện giờ hắn ở nơi nào? Nhất định là tức giận trốn ở chỗ nào rồi. Nàng cũng không truy hỏi tiếp mà chỉ đứng lên, phía sau giường Tiếu Ngu nhí cũng đã dậy.

Đoàn người ra khỏi trúc phòng, chuẩn bị hướng doanh trướng mà đi, cửa phòng sát vách bỗng mở một chút, Thanh Phong đẩy Vô Tình đi ra.

Vô tình nhìn Thanh Dao vẻ mặt gấp gáp lấy làm kỳ quái nhíu mày: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Vừa nhìn thấy Vô Tình, Thanh Dao tự như thấy được hi vọng, rất nhanh đi tới: “Vô tình, trong doanh có các huynh đệ trúng độc, ngươi có thể giúp ta đi xem không?”

“Được.”

Vô tình nghĩa bất dung từ gật đầu, Thanh Dao thở dài một hơi, đi tới, đẩy hắn, đi theo phía sau An Định Phong một đường hướng doanh trướng mà đi, An Định Phong quét mắt nhìn Vô Tình công tử một cái, xinh đẹp như trích tiên, thế nhưng lại làm cho hắn cảm giác có chút âm hiểm, là lạ.

Bất quá hắn không nói gì, bởi vì nguyên soái tựa hồ cùng người kia giao tình rất tốt, nghe nói đêm hôm qua, Băng Tiêu, lĩnh người ám sát mà hắn một chút cũng không có gì, Băng Tiêu còn bị nguyên soái trách phạt, bọn họ cũng không muốn làm cho nàng tức giận.

Huyền Nguyệt quân doanh, ẩn giấu ở trong một cánh rừng rậm rạp, dưới những cây cổ thụ mọc che trời, họ xây dựng rất nhiều trướng bồng, trong rừng tuyết đọng khó tan, da giày đẹp ở phía trên, tạo thành tiếng vang kẽo kẹt kẽt, một đường hướng doanh trướng mà đi.

An Định Phong trực tiếp đem Thanh Dao đưa vào bên trong một doanh trướng, sáng sớm hôm nay mới xây dựng một tòa doanh trướng, đem mười mấy người trúng độc tách rời khỏi người khác.

Thanh Dao cùng Vô Tình vừa đi vào, liền nhìn thấy một bóng lưng cao to, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất vì các tướng sĩ trúng độc kiểm tra, tóc đen như mực thả xuống, chăm chú mà tỉ mỉ, Thanh Dao ngắn ra, há mồm muốn nói gì đó, thế nhưng cái gì cũng đều nói không được, nhất thời không biết làm sao mở miệng.

Vô Tình cũng không chờ người khác bắt chuyện, đi thẳng tới, lôi kéo một binh lính trúng độc kiểm tra rồi đứng dậy.

Ngân Hiên nghe được cạnh cửa có động tĩnh, mới ngẩng đầu lên nhìn sang, hắc đồng u ám, nhàn nhạt gật đầu: “Ngươi đã tới.”

“An.” Thanh Dao gật đầu, tiến lên một bước đứng ở phía sau hắn, nhìn những binh lính kia, gương mặt đỏ bừng, trên mặt cùng trên cánh tay thỉnh thoảng nổi hồng ban, cả người đều có chút hôn mê, Thanh Dao nhìn bệnh trạng trước mắt, không khỏi nhíu mày: “Đây là có chuyện gì?”

Ngân hiên lắc đầu: “Hình như trúng độc?”

Vẫn trầm mặc không nói, Tiêu Ngu nghỉ thong thả đi tới trước một bước quan sát, bỗng nhiên bộc phát kỳ lạ: “Nương, không phải là ôn dịch chứ?”

“Ôn dịch?”

Thanh Dao lại càng hoảng sợ, trong doanh trướng những người có liên quan khác lại càng hoảng sợ, ôn dịch cũng không phải là nói đùa, hơn nữa mọi người hôm qua còn rất tốt, thế nào chỉ trong một đêm liền bị ôn dịch, chẳng

lẽ là có nguyên nhân?

Lần trước Hoa Văn Bác cũng đã làm như vậy, Thanh Dao đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn phía An Định Phong: “Những người này sáng sớm có uống nước hay không?”

An Định Phong biết nguyên soái đang tìm nguyên nhân, nên vội vàng lắc đầu: “Chủ tử, những người này sáng sớm không có uống nước? Hắn nguyên nhân không phải là nước.”

Mọi người đang nghiên cứu, bỗng nhiên có tiểu binh vọt vào bẩm báo: “Báo, không xong, lại có người trúng độc, hình như rất nhiều.”

Trong doanh trướng mọi người cả kinh, Thanh Dao lập tức mệnh lệnh An Định Phong: “Lập tức đem những người đó dời qua đây.”

“Dạ.” An Định Phong lập tức dẫn người chạy vội đi ra ngoài, rất nhanh đem binh sĩ chuyển đến đây.

Thanh Dao cùng Ngân Hiên đứng lên bước đi thong thả đến cạnh Vô Tình, cùng nhau nhìn hắn, chỉ thấy hắn cau mày lại, chậm rãi mở miệng: “Đây là một loại độc dịch.”

“Độc dịch, chẳng lẽ sẽ truyền nhiễm?”

Thanh Dao lại càng hoảng sợ, hơn mười vạn binh mã, cũng không thể đều bị truyền nhiễm hết.

Ngân hiên khuôn mặt càng khó coi, hắn đối với y thuật khá tinh thông, mặc dù không có hành y, thế nhưng rất nhiều chuyện đều biết.

Nếu muốn chân chính truyền phát độc dịch, không có biện pháp hạ độc, cũng không truyền nhiễm, mà phải đem loại độc này thả vào trên đầu ngọn gió, ở dưới hướng gió, tất cả mọi người sẽ bị trúng độc, đây là thủ đoạn thập phần cay độc, người hạ độc này quá độc ác, rõ ràng là muốn hại hơn mười vạn binh mã này, như vậy ai sẽ làm như thế đây? trong đầu Ngân hiên linh quang chợt lóe, lúc này ngoại trừ hai quốc gia, Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp hại Dao nhi và hơn mười vạn tinh binh này, như vậy mới sẽ bảo đảm Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc vô sự.

Chẳng lẽ Vô Tình cùng Thanh Phong, là người của Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc?

Không phải là hai nam nhân Văn Ngọc cùng Trưởng Tôn Trúc chứ? Ngân Hiên kinh hãi ngẩng đầu lên, bọn họ là làm sao mà làm được đến không có kẽ hở như thế.

Bất quá lúc này vẫn là cứu người quan trọng hơn, Ngân Hiên quanh thân bao phủ hàn khí, lãnh chìm mệnh lệnh An Định Phong vừa đi vào doanh trướng.

“Lập tức hạ lệnh, tất cả mọi người ra rừng rậm, hướng lên đầu ngọn gió mà đi, trong rừng rậm đã tràn ngập khói độc, thật sự nếu không rút lui khỏi chỉ sợ sẽ càng ngày càng nhiều người trúng độc.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, Vô Tình cùng Thanh Phong đứng ở trong doanh trướng rất nhanh nhìn nhau liếc mắt một cái, có chút khó có thể tin, người nam nhân này đến tột cùng là ai? Thật là bản lĩnh lợi hại, chỉ nói tên liền biết cách gieo độc, Vô Tình ứng phó với lời của hắn.

“Đúng vậy, lập tức rút đi ra ngoài đi.”

Bất quá nếu như lắng nghe, sẽ phát hiện thanh âm của hắn có chút ẩn giật khó có thể úc chế.

An Định Phong vừa nghe lời ấy, nào dám trì hoãn, lập tức lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh ra mệnh lệnh ban ra, hơn mười vạn binh mã lập tức nhổ trại ra khỏi rừng rậm, đứng ở trên đầu ngọn gió, tách ra khỏi khói độc, về phần trên trăm cá nhân trúng độc cũng dời đi ra ngoài, đến khi ra tới bên ngoài những người này toàn bộ tử vong, không nghĩ tới độc dịch lại lợi hại như thế.

May là dời đi thoả đáng, không đến mức tất cả đều bị lây độc dịch, thế nhưng trong lòng Thanh Dao vẫn đang khó chịu, những người này nếu là chết ở trên chiến trường, chí ít bọn họ chết có ý nghĩa, cha mẹ của bọn họ cũng sẽ được triều đình đối đãi rất tốt.

Đại đại quân thống nhất thất quốc, Thanh Dao sẽ hạ một quy định mới, phàm là tướng sĩ ở trong chiến tranh trận vong, sẽ được phong tặng một lệnh bài anh liệt, phàm là gia thuộc có được lệnh bài kia, triều đình hàng năm sẽ trợ cấp ngân lượng, phượng châm như vậy, nhất định sẽ chiếm được tam quân hưởng ứng, người người nghĩa vô phản cố, đại quân mới có thể hoàn toàn không có buồn phiền chuyện ở nhà.

Ngoài rừng, Thanh Dao đứng ở cạnh vách núi, đón gió mà đứng, nhìn bầu trời mênh mông xa xa.

Mùa đông đã nhanh chóng qua, đầu xuân, đại quân sẽ hướng phía tây tiến quân, tấn công Vân Thương quốc.

Một thân ảnh nhẹ nhàng vô thức tới gần nàng, Thanh Dao không cần quay đầu lại, cũng biết là ai, bởi vì mùi vị quen thuộc kia, đầy rẫy ở bốn phía.

Ánh mắt sâu u của Ngân hiên chợt lóe lên đau lòng rồi biến mất, kỳ thực từ khi vô tình sống lại, người khó xử nhất chính nàng, hiện tại các tướng sĩ bị trúng độc, nàng càng khó chịu, nàng là hạng người gì, hắn hiểu rõ nhất, đối với người tốt, nàng tình nguyện tổn thương mình cũng không muốn thương tổn người khác, tuy rằng bề ngoài lạnh lùng, thế nhân đều cho rằng nàng thiết huyết vô tình, nhưng bản chất chân chính của nàng, chỉ có người thân gần gũi mới hiểu hết.

“Dao nhi, đừng suy nghĩ nhiều, nói chung có thể bảo trụ nhiều người như vậy đã rất tốt rồi.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, đúng vậy, có thể bảo trụ nhiều người như vậy, đã may mắn lắm rồi, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngân Hiên, chuyện lần này thực sự phải cảm ơn hắn, không nghĩ tới hắn đối với y thuật cũng có chút nghiên cứu.

“Lần này cảm ơn ngươi.”

“Nói cái gì đó? Đây là quân đội của chúng ta.” Ngân hiên nhu hòa cười rộ lên, nếu không phải ở trước mặt nhiều người như vậy, lại có thêm một Vô Tình, thì hắn thực sự muốn ôm nàng vào lòng, làm cho nàng hảo hảo dựa vào lồng ngực của hắn nghỉ ngơi một chút, gần nàng quá mệt mỏi rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ càng phát ra gầy yếu, cầm cึง gầy, làm cho đau lòng người không ngớt.

“Chờ dàn xếp được những người này, ta chuẩn bị theo Vô Tình về Vô Tình cốc.”

Thanh âm lành lạnh của Thanh Dao vang lên, thân thể Ngân Hiên ngắn ra, mở to mắt với vẻ khó tin, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Dao nhi, ngươi mặc kệ những tướng sĩ này sao?”

Thanh Dao chậm rãi cười: “Làm sao mà có? Ta sẽ tọa trấn hậu phuong, chuyện ở tiền tuyến cứ giao cho An tướng quân đi, trải qua trận chiến ở Đan Phượng cùng Vạn Hạc quốc, hắn càng ngày càng có năng lực.”

“Nhưng chẳng lẽ một điểm ngươi cũng không nghi ngờ chuyện trùng độc lần này của các tướng sĩ sao? Ai sẽ chân chính muốn giết hơn mười vạn đại quân của Huyền Nguyệt, vì sao từ Vô Tình vừa xuất hiện, liền liên tục phát sinh việc này?”

Ngân Hiên tiếng nói vừa dứt, liền nghe được phía sau không xa vang lên thanh âm yếu ớt : “Ta biết là các ngươi sẽ hoài nghi ta?”

Quả nhiên là Vô Tình, Thanh Phong đầy hắn đi tới, đúng lúc nghe được Ngân Hiên nói, hắn bởi quá vì kích động, vì thế thanh âm rất lớn, tình tự có chút bất ổn, cho nên từng chữ từng câu đều rơi xuống trong lỗ tai Vô Tình.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn Ngân Hiên liếc mắt một cái, đôi mắt của hắn hiện lên rất sâu chờ đợi, hi vọng nàng tin tưởng hắn, Vô Tình không còn là Vô Tình trước đây, hắn là một người khác?

Thanh Dao khép môi mím chặt, quay đầu không nhìn Ngân Hiên, trực tiếp nhìn phía Vô Tình, chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên thương tâm, tóc bạc như được làm sạch không nhiễm một hạt bụi, Thanh Dao đi tới, chậm rãi mở miệng: “Vô tình, không có việc gì, ngày mai chúng ta về vô tình cốc đi.”

Phía sau ánh mắt Ngân Hiên tràn đầy đau xót, sâu thẳm như vậy, thấu xương như vậy.

Thanh Dao đầy Vô Tình rời đi, mặc dù không có quay đầu lại, nhưng ở trong lòng nàng liên tục đối với Ngân Hiên nói lời xin lỗi, nàng chỉ có thể làm như vậy, mới chân chính vạch trần mặt thật của người này, xem kỹ hắn đến tận cùng là ai?

Ngay vừa rồi, khi các tướng sĩ từ trong rừng rậm di chuyển ra ngoài, nàng cũng đầy Vô Tình đi ra, nhìn thấy Vô Tình từ một gốc cây đi cán qua một lá song diệp hương mà mặt không đổi sắc, không chút nào tự mình hay biết.

Bởi vậy liền lộ ra kẽ hở.

Hắn căn bản không phải Vô Tình.

Vô tình thật xem được thảo như mạng, hắn đã từng nói qua, mỗi một loại được thảo cũng là một sinh mệnh, từ nhỏ sứ mệnh chúng nó chính là hành y cứu người, vì thế nhất định phải đối đãi tốt để sử dụng chúng, thì chúng mới có thể chết có ý nghĩa.

Cặp lá hương kia là thảo dược, còn là thảo dược trân quý khó gặp, vậy mà Vô Tình vẫn nhiên không chút nào tự biết, hắn căn bản là không hiểu thảo dược, nhưng làm thế nào hắn biết loại này là độc đích? vậy thì chỉ có một nguyên nhân, hắn chính là người hạ độc, nhưng vì cái gì mà hắn hạ độc? Hắn kỳ thực là người của Vân Thương quốc hay Thanh La quốc, là ai đây?

Sở Thiển Dực hay Trưởng Tôn Trúc, trong lòng Thanh Dao có tính toán, trở về vô tình cốc chẳng qua là kế hoãn binh của nàng, nhưng chỉ là khố Ngân Hiên, để cho hắn đau lòng lần nữa.

Thanh Dao đem Vô Tình đưa về trúc phòng, sau đó quay về phòng của mình, Mạc Sầu cùng Tiêu Ngư nhi liên tục kinh hô: “Nương, người thực sự về vô tình cốc sao? Vậy kế tiếp đại quân phải làm sao bây giờ?”

“Ta đã phân phó An Định Phong, lúc tuyết đọng hòa tan mọi người sẽ chính thức tiến quân Vân Thương quốc, không có ta, Huyền Nguyệt đều có thể đánh Vân Thương quốc.”

Lúc này thanh âm của nàng rất lớn, nàng biết trong phòng sát vách có người nhất định đang nghe trộm, nếu như họ muốn nghe trộm, sao không để cho bọn họ quang minh chính đại nghe, hơn nữa để cho bọn họ hiểu rõ, đất nước Vân Thương quốc họ nhất định sẽ đánh, nếu bọn họ đã dám chọc đến nàng, nàng kiên quyết sẽ không bỏ qua cho Vân Thương quốc.

Chương 134.3

Gian phòng cách vách.

Vô tình cùng Thanh Phong hai mặt nhìn nhau, con ngươi của hai người loang loáng sát khí.

“Xem ra phải nhanh một chút diệt trừ nàng, chạy về Vân Thương quốc, chẳng lẽ ngươi thực sự chuẩn bị theo nàng cùng nhau về vô tình cốc?”

Thanh Phong lạnh lùng chất vấn, ánh mắt của Vô Tình hiện lên thông khổ, sắc mặt khó xử đến cực điểm, thương tổn nàng là một chuyện có bao nhiêu thông khổ, thế nhưng nếu có nàng, Vân Thương quốc sẽ diệt vong, nàng chết tốt xấu có thể cứu giàn một hồi, nàng tựa như một thanh lợi khí, trước tiên phải phá hủy lợi khí, sau đó nghĩ biện pháp đối phó những người này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vô Tình ngược mắt nhìn Thanh Phong: “Chẳng lẽ ngươi không đau lòng.”

Hắn biết tâm ý của hắn ta, Thanh Phong ngược lên ánh mắt u nhien, chợt lóe lên trầm thống rồi rồi biến mất: “Hiện tại đã không phải lúc nói chuyện nhữn tình trường, trừ phi ngươi thực sự muốn lấy một quốc gia đổi một nữ nhân.”

Hắn làm không được, từ nhỏ sứ mệnh của hắn là quốc gia lớn hơn bất luận cái gì.

“Ta biết.” Vô Tình gục đầu xuống, hai tay nắm chặt thành quyền, thông khổ đem mặt vùi ở lòng bàn tay, tại sao phải rơi vào cục diện như thế, nếu nàng chỉ là một người bình thường thì tốt rồi, nhưng nếu là người bình thường, những kẻ thiên chi kiêu tử như bọn họ còn có thể yêu nàng như vậy sao?

Ngày thứ hai, Thanh Dao ra lệnh xuống, kế tiếp chuyện đánh Vân Thương quốc do đại tướng quân An Định Phong toàn quyền chỉ huy, chính mình thì trấn thủ ở hậu phương cùng Vô Tình quay về vô tình cốc.

Tiêu Ngư cùng Mạc Sầu tuy rằng không cam lòng, nhưng chỉ có thể yên lặng không nói gì theo mẫu thân. Bởi vì mẫu thân quyết định chuyện gì không luận kẻ nào thay đổi được.

An Định Phong dẫn mấy người phó tướng cùng tham tướng mang đám người của Thanh Dao đưa lên xe ngựa, Băng Tiêu bởi vì bị quân côn, vết thương còn chưa tốt nên không thể hộ tống các nàng đi về vô tình cốc, mặt khác An Định Phong còn phái mười mấy tinh binh đưa các nàng về vô tình cốc...

Xe ngựa một đường cuộn cuộn chạy, nhắm phương hướng vô tình cốc mà đi...

Bên trong xe ngựa, bầu không khí rất trầm buồn, trong không gian rộng lớn có vài người đang ngồi nhưng đều trầm mặc không nói gì, ai cũng không nói

gi.

Tiểu Ngư luôn luôn thích náo nhiệt. Nên ngẩng đầu lên nhìn sang chỗ này rồi nhìn sang chỗ kia, rồi chu miệng lên, vô lực cuối đầu xuống.

Bỗng nhiên bên ngoài xe ngựa vang lên một tiếng kêu nhỏ, sát khí trỗi rộng, Mạc Sâu quá sợ hãi, rất nhanh vén rèm lên chỉ thấy trên đường lớn, mười mấy người mặc trang phục màu đen, trên cây to còng có rất nhiều, chừng trên dưới một trăm người, đang chặn lối đi của xe ngựa, những người này vừa nhìn thấy đã biết là giả bát thiện, sát khí nồng đậm.

Mạc Sâu quá sợ hãi, quay đầu nhìn phía chủ tử.

“Không tốt, có thích khách.”

Thanh Dao vẫn bất động, ngẩng đầu lên cười nhìn Vô Tình cùng Thanh Phong ở đối diện, chậm rãi một chữ một lời mở miệng.

“Còn có cần thiết phải ngụy trang nữa sao?”

Vô tình kinh ngạc, con ngươi bao phủ u ám, không nghĩ tới nàng đã biết, mình còn cho là đã giấu diếm đủ sâu, nguyên lai sớm đã bị người ta khám phá, sở dĩ nàng nguyện ý theo hắn về vô tình cốc, cũng bởi vì muốn cho hắn lộ ra kẽ hở sao? Thế nhưng cái giá phải trả tựa hồ quá lớn, nàng tin rằng có thể từ trong tay của hắn toàn thân trở ra sao?

“Ngươi chừng nào thì biết được?”

Vô tình không phủ nhận, chỉ nhàn nhạt mở miệng, hắn cho là mình đã rất giống, không nghĩ tới vẫn là lộ ra kẽ hở.

Thanh Dao cười đến vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng mở miệng; “Vô tình yêu được thảo như mạng, mà ngươi lại có thể mặt không đổi sắc bước lên được thảo mà đi qua, trước sau căn bản là hành vi của hai người.”

Tiếng nói nàng vừa dứt, thanh âm đột ngột cất cao, tựa như biển gầm:
“Ngươi là ai? Văn Ngọc, hay là Trưởng Tôn Trúc?”

Vô Tình cùng Thanh Phong hai mặt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười khổ, xem ra nàng đối hai người bọn họ thực sự căm thù đến tận xương tuỷ, vừa mở miệng liền đoán ra thân phận hai người bọn họ, Vô Tình đang muốn lên

tiếng, thì Thanh Dao giơ tay lên ngăn cản hắn mở miệng, khóc mồi câu ra nụ cười lạnh lùng.

“Ta đoán thử, ngươi là Văn Ngọc, ngươi là Trưởng Tôn Trúc.”

Nàng một tay chỉ vào Vô Tình, một tay chỉ vào Thanh Phong, nặng nề lên tiếng.

Ánh mắt nháu lên cơn sóng biển giận dữ hủy thiên diệt địa, không nghĩ tới Vô Tình đã chết, bọn họ còn đem hắn ra mà lợi dụng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Trên xe ngựa, Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi thân thể co rút lại, dựa vào phía sau Thanh Dao, mà tay của Tiểu Ngư nhi thì đã lặng lẽ sờ lên súng hoả, không nghĩ tới hai nam nhân này căn bản không phải Vô Tình công tử cùng Thanh Phong, mà là hai người khác giả trang.

“Ngươi vĩnh viễn vẫn thông minh như vậy.”

Vô tình nhẹ nhàng thở dài, kỳ thực hắn chính là Văn Ngọc, ánh mắt hắn đầy đau xót, hắn không muốn thương tổn nàng mảy may nào.

Nhưng bây giờ nàng thật lợi hại, nếu như chưa trừ diệt nàng, Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc tất nhiên sẽ khó giữ được, trừ đi nàng, còn có thể có một đường sinh cơ, vì thế mặc dù hai người bọn họ đều rất yêu nàng, nhưng là lại vô pháp lấy nàng ra so sánh cùng một quốc gia, bọn họ không thể tro mắt nhìn quốc gia diệt vong, đây là trọng trách của người trong hoàng thất.

“Ta chỉ hiểu kỵ, vì sao ngươi cùng Vô Tình lại giống như vậy, hơn nữa chuyện xảy ra chi tiết giữa hai chúng ta cũng biết, đến tột cùng bằng cách nào ngươi làm được?”

Đúng vậy, nàng thật tò mò, vì sao Văn Ngọc đối với tất cả chuyện Vô Tình lại quen thuộc như vậy, hắn làm sao mà làm được, mặc dù bọn họ bắt Thanh Phong cùng Minh Nguyệt, cũng không có khả năng bức bọn họ giao ra tất cả sự tình, lúc đầu Thanh Phong đã ở trước mặt Vô Tình lập một lời thề nặng, từ nay về sau sau sẽ không bao giờ làm chuyện thương tổn đến nàng nữa, nên hắn sẽ kiên quyết không nói cho bọn họ biết các việc này, vậy bọn họ làm như thế nào biết được.

Vô Tình ngẩng đầu lên nhìn Thanh Phong ở phía sau, cũng chính là Trưởng Tôn Trúc, sau đó một chữ một lời mở miệng.

“Trưởng Tôn Trúc quen biết một thế ngoại cao tăng, hăn hiểu rất sâu thuật dịch dung, nhưng không phải là thuật dịch dung tầm thường, mà là một loại bí thuật tàn khốc, tìm ra mười mấy người có gương tương tự với cùng Vô Tình, lấy đi làn da trên mặt họ để chế tác mặt nạ da người, trải qua thời gian dài đến hai năm, hơn mười mấy lần thí nghiệm, rốt cuộc đã chế ra mặt nạ da người hoàn mỹ, mặt nạ da người này là dùng ngân châm khâu vào da, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng, liền hoàn toàn dung hợp ở trên mặt mình.”

Thanh Dao kinh hãi mở to mắt, trên đời lại có bí thuật độc ác máu tanh như vậy, mà tên cao tăng kia cuối cùng cũng không có kết cục tốt, ác nhân cuối cùng sẽ có ác báo.

Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi đã trực tiếp ói ra, nghĩ đến người trước mặt này, trên mặt là mặt nạ lấy từ trên thân thể người chết, nghĩ thế nào cũng không làm cho người ta có thể bình tĩnh được, mà những người bị hại chết không biết thông khổ đến bao nhiêu?

“Như vậy vì sao đối với chuyện của ta cùng Vô Tình, lại hiểu biết sâu như vậy chứ?”

“Là di hồn đại pháp, chỉ cần vận dụng di hồn đại pháp, tất cả ký ức trong đầu của Thanh Phong đều rót vào đầu óc của ta, như vậy thì chuyện của ngươi cùng Vô Tình ta làm sao không biết?”

Vô tình tiếng nói vừa rơi xuống, Thanh Dao chỉ vào Thanh Phong ở bên cạnh, cũng chính là Trưởng Tôn Trúc.

“Trên mặt của hắn cũng không phải là mặt nạ da người nữa chứ?”

Thanh Dao một lời rơi, Vô Tình lắc đầu: “Hắn chỉ là dịch dung bình thường, chỉ vì các ngươi đem lực chú ý đều đặt ở trên người của ta, cho nên mới phải bỏ quên hắn.”

Trong mã xa đang nói chuyện thì bên ngoài đã đánh nhau, binh khí chạm vào nhau, sắc bén mà chói tai, Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi cảnh giới nhìn chằm chằm hai người nam tử đối diện, công phu của bọn họ nhất định vô cùng lợi hại, ba người các nàng căn bản không phải là đối thủ của người ta, vì thế súng hoả nhất định phải một kích túc trúng...

“Vì thế hiện tại ngươi muốn giết ta sao?”

Thanh Dao sảng giọng, thanh âm vừa rơi xuống, Thanh Phong ở đối diện cũng chính là Trưởng Tôn Trúc năm ngón tay co lại, trực tiếp đánh qua đây, trường kiếm Mạc Sầu vừa kéo vun tới tách nó ra, bên trong xe ngựa không gian quá nhỏ, không gian lớn nhất căn bản cũng thi triển không ra.

Trưởng Tôn Trúc cùng Văn Ngọc vận công, dòng khí mạnh mẽ bắn ra, làm thủng xe bể văng bốn phía, hai bóng người như hai cái giao long đồng ra ngoài, ba người Thanh Dao cùng Mạc Sầu cũng theo sát phía sau phi thân lên, Tiểu Ngư nhi còn quá nhỏ, chịu không nổi chân khí quá mạnh, thân thể bắn ra, bay lên giữa không trung, Trưởng Tôn Trúc thân hình trầm xuống, trường kiếm vung lên, trực tiếp đâm tới, Thanh Dao hoảng hốt, phi thân nghênh đón, hoàng vĩ cầm tung ra một kích, mạnh mẽ tách ra kiếm khí của hắn, đưa tay lên ôm lấy Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi rơi xuống trong ngực của nàng, thế nhưng Trưởng Tôn Trúc vẫn chưa dừng tay, nhát kiếm thứ hai đâm qua đây, Thanh Dao thân hình chuyển động, một kiếm dù chưa trúng chỗ hiểm, nhưng vẫn đâm trúng bả vai, đau đớn nàng nhíu chặt mày, rơi xuống đất rút lui hai bước rồi đứng lại.

Tiểu Ngư nhi thấy thế giận dữ, súng hoả giơ lên, nhắm ngay Trưởng Tôn Trúc, bắn một phát, tuy không bắn trúng Trưởng Tôn Trúc, nhưng lại trúng vào cánh tay của Vô Tình khi hắn bay lên, thiên tàm ti trong tay hắn đột nhiên rơi xuống, đau đớn trong nháy mắt bao phủ hắn, thân hình run lên, rơi xuống đất...

Lúc này, từ trong rừng rậm ngoại một đám người phi thân chạy ra, dẫn đầu là một nam tử cuồng phóng không bị cản trở, trường bào bay lượn, cả người như thiên ngoại thần tiên.

Tiểu Ngư nhi vừa nhìn thấy nam tử trước mắt, sớm đã quên cố kỵ thân phận của hắn mà kêu to lên.

“Phụ hoàng, cứu chúng ta.”

Ngân hiên không nói lời nào, thân thể như cầu vồng, càng như giao long trong nước, vừa nhìn thấy Thanh Dao bị thương, trong lòng giận nỗi lên một chưởng đánh tới, trực tiếp công kích phía Vô Tình, đều là tên hồn đản này giờ trò, hôm nay hắn nếu không giết tên này, thì không đủ để tiết hận...

Tiếng kêu của Tiếu Ngư nhi đã làm cho rất nhiều người ở nơi này kinh hãi, tất cả mọi người đều biết thân phận của Tiếu Ngư nhi là Huyền Nguyệt công chúa, nên nếu nàng gọi phụ hoàng, vậy thì Ngân Hiên chính là Huyền đế, Trưởng Tôn Trúc con ngươi trở nên sâu thẳm, nguyên lai Huyền đế vẫn ẩn thân ở bên cạnh hoàng hậu, thảo nào đại quân chỉ huy thắng tiến thế như chè tre.

Hôm nay bọn họ đâu còn thành công sao?

Ngân hiên cũng lười để ý tới ý nghĩ của người khác, thân thể nhảy lên, bàn tay mang theo cường đại kình phong, đánh thẳng về phía Văn Ngọc, Văn Ngọc phải cuộn người nhịn đau xuống tránh ra, Trưởng Tôn Trúc kiểm thế tấn công bắt đầu, nếu không hắn ra tay chỉ sợ Văn Ngọc không phải là đối thủ của Ngân Hiên, ai sẽ nghĩ tới đứa bé kia lại toát ra một màn biểu diễn như thế.

Đám thủ hạ Ngân hiên mang đến, cùng với đám người lúc trước An Định Phong phái ra bảo hộ Thanh Dao kết hợp một chỗ, rất nhanh liền giết được thủ hạ của Trưởng Tôn Trúc cùng Văn Ngọc.

Dày đặc mùi tanh của máu tràn ngập ở giữa không trung.

Tiếu Ngư nhi nhìn Trưởng Tôn Trúc và phụ hoàng đánh cùng một chỗ, lần thứ hai tức giận, lạnh lùng mở miệng: “Phụ hoàng tránh ra.”

Ngân hiên rất nhanh nghiêng người, súng hoả của Tiếu Ngư nhi lần thứ hai vang lên, Trưởng Tôn Trúc nào dám nhận lấy, phi thân tách ra, mà Ngân Hiên thân hình vừa dời, nhanh như chớp đánh về phía Văn Ngọc đã trúng một phát súng, một chưởng vỗ xuống ở giữa ngực của hắn, mang ra mười phần lực đạo, chớp mắt xỏ xuyên qua thân thể hắn như một búp bê vải rách bay ra ngoài, miệng phun tiên huyết, thẳng tắp rơi xuống, ngã trên mặt đất, mở to một đôi con ngươi mỹ lệ nhìn Thanh Dao, đáy mắt là vẻ lưu luyến, không muộn, trong đầu hiện lên từ này trước, nếu như lúc đầu hắn thật tình đối xử với nàng, có thể sẽ cảm động nàng, sau đó cùng nàng quy ẩn, thế nhưng tất cả mọi thứ đã rất xa vời.

“Xin lỗi...”

Hắn nói xong, liền nhắm hai mắt lại, khóc mồi nở ra nụ cười vui mừng, tất cả mọi thứ của trần thế hãy trả về cát bụi rốt cuộc đã cùng hắn không còn quan hệ, hơn nữa nàng vẫn còn sống, biết nàng còn ống thật tốt, chí ít chính

mình cũng không phải mang nỗi đau đớn một mình.

Trưởng Tôn Trúc ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt, không nghĩ tới Văn Ngọc lại bị giết...

Mà thủ hạ hắn mang đến chỉ còn lại một phần, rất nhanh thối lui đến phía sau hắn, mười mấy người cảnh giới nhìn chằm chằm bên này, trầm giọng mở miệng: “Thái tử, trở về đi.”

“Còn muốn chạy, muốn cũng đừng nghĩ.”

Chương 134.4

Ngân hiên lanh chìm mệnh lệnh, cuồng ngạo lăng hàn, nếu dám can đảm đem suy nghĩ động đến trên đầu bọn họ, thì đừng nghĩ toàn thân trở ra, hắn là sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Đối với tình huống trước mắt, Trưởng Tôn Trúc biết kế hoạch của mình và Văn Ngọc đã thất bại, kỳ thực xét đến cùng, thì bởi vì Văn Ngọc đối với Thanh Dao cuồng dại quá nặng, không nhẫn tâm hạ thủ được, kỳ thực lúc ban đầu hắn vẫn tìm cách đem nàng mang về Vân Thương quốc, mời cao tăng kia tẩy não cho nàng, thậm chí đơn thuần lưu nàng lại ở bên cạnh hắn, chỉ là không nghĩ tới nữ nhân này quá thông minh, đã khám phá quỷ kế của hắn, còn làm hại Văn Ngọc bỏ mạng.

“Nếu như ta chết, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt của Vô Tình Cốc phải chôn cùng.”

Thanh âm lạnh lùng yếu ớt của hắn vang lên, Thanh Dao che vai, máu theo ngón tay chảy ra, Mạc Sầu tiến lên đỡ lấy nàng, chỉ thấy nàng âm u nghiêm mặt, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay tha cho ngươi một mạng, hi vọng ngươi lập tức phóng Thanh Phong cùng Minh Nguyệt trở về, bằng không?”

“Nếu như ngươi không ngừng việc đánh Thanh La quốc, thì ta sẽ giết bọn họ.”

Trưởng Tôn Trúc thấy Thanh Dao có chỗ cố kỵ, lập tức lãnh mị mở miệng, Thanh Dao khóc nức nở lên, châm chọc nói.

“Ngươi cho là bọn họ có giá trị này, lúc Huyền Nguyệt chúng ta công phá Vân Thương quốc, nếu Thanh Phong cùng Minh Nguyệt còn chưa có trở lại

vô tình cốc, như vậy ta có thể nói hoàng thất của Thanh La quốc không ai có thể sống sót, diệt cung.”

Nàng rét căm căm mở miệng, tà cuồng như Tu La trong bóng tối, thị huyết làm cho người khác kinh hãi đám chiến, trên đời này không có bất kỳ việc gì uy hiếp được nàng.

“Ngươi?”

“Ta sẽ dùng hoàng thất Thanh La quốc chôn cung bọn họ, bọn họ dù chết cũng có ý nghĩa.”

Thanh Dao lạnh lùng nói, cuối cùng trầm giọng kiến nghị: “Nếu như ngươi không muốn hoàng thất bị chết thảm, có thể quy hàng, từ nay về sau trên đời không có Thanh La quốc, hoàng thất xem như không còn tồn tại nữa, các ngươi có thể mang danh nghĩa vương gia, suốt đời hưởng dụng bất tận phú quý, hơn nữa sẽ không đả thương đến bất luận một bách tính nào của Thanh La quốc.”

Trưởng Tôn Trúc nghe Thanh Dao nói, thân thể nhạt không được rút lui hai bước, đứng nghiêm, chẳng lẽ muốn Thanh La quốc không chiến mà hàng, chỉ sợ phụ hoàng sẽ không đồng ý, hắn xoay người sải bước phiêu然 lên ngựa, thủ hạ của hắn cũng rất nhanh theo đuôi mà đi.

Ngân hiên lạnh lùng nhìn thân ảnh kia đi xa, sau đó xoay người lại đau lòng mở miệng: “Chúng ta về doanh trướng đi.”

“Không, đưa ta về vô tình cốc.”

Thanh Dao mệt mỏi rã rời mở miệng, trận chiến này nàng quá mệt mỏi, thực sự rất muốn nghỉ ngơi, nếu như có thể, nàng thực sự là không muốn ra khỏi vô tình cốc, tất cả tựa hồ theo bụi bậm biến mất, về phần Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc, liền giao cho An Định Phong chỉ huy đi.

“Nhưng vết thương của ngươi.” bàn tay to của Ngân hiên nhấc lên đỡ Thanh Dao, trong con ngươi vô tận lo lắng, tâm thương đau đớn không dứt, sáng sớm hôm nay hắn nhận được thủ hạ đưa tin, mới biết được nguyên lai nàng đã hoài nghi Vô Tình, sở dĩ đáp ứng cùng bọn họ về vô tình cốc, chính là muốn bọn họ ra tay, bởi vì nếu vẫn ở doanh trướng thì bọn họ sẽ không dễ dàng xuất thủ, như vậy chỉ là đem tai họa ngầm ẩn sâu thêm mà thôi.

“Không có việc gì, đi thôi, đến gần trấn nhỏ kia, tìm một đại phu xem một chút, cũng không phải trúng nơi nguy hiểm nên không có việc gì.”

Mấy ngày đường mệt nhọc, hơn nữa bị kiém đả thương, Thanh Dao sắc mặt rất tái nhợt, Ngân Hiên đau lòng ôm lấy nàng, rất nhanh tung người lên ngựa, mà Thanh Dao cũng không có quên phân phó mấy tên thủ hạ: “Đem hắn mai táng đi.”

Tuy nói Văn Ngọc đáng trách, nhưng nhìn thấy hắn có dung nhan của Vô Tình mà phải phơi thi no i hoang dã, nàng vẫn rất khó chịu, cho nên ra lệnh cho thủ hạ an táng hắn...

Ngân Hiên ôm Thanh Dao an trí ở trong ngực của mình, đây là qua lần đầu tiên trong hơn hai năm qua bọn họ tiếp xúc thân mật như vậy, hay bởi vì Thanh Dao bị thương, mà sắc mặt nàng tái nhợt, sợi tóc mất trật tự, nên chỉ nhẹ nhàng tựa ở trước ngực Ngân Hiên, yên tĩnh được tựa như một gốc cây ngọn cỏ không di động, nguyên lai người mạnh mẽ thế nào cũng cần người ở bên cạnh...

Mạc Sầu thì mang theo Tiểu Ngư nhi, những thủ hạ khác thì theo đuôi sau đó, một đường cuồn cuộn chạy.

Chẳng ai ngờ rằng, Ngân Hiên chính là đương kim hoàng thượng, nên ai dám có nửa điểm khinh thường đây.

Đoàn người tới gần một trấn nhỏ, nhanh chóng mời đại phu cho Thanh Dao, đường kiém thương hại không nặng, nên quả nhiên không có chuyện lớn gì, đại phu kê ra phương thuốc, sau đó băng bó vết thương, để Thanh Dao an tâm ngủ một giấc thì tinh thần liền khá lên.

Vết thương trên thân thể không sau nhưng vết thương trong lòng mới mệt...

Mười lăm ngày sau, đoàn người trở lại vô tình cốc, trong cốc, hoa đào vẫn xán lạn, ánh nắng vẫn tươi sáng, trời vẫn màu lam xanh trong, mây vẫn trắng như vậy, chỉ có hai ngôi mộ đã có phần cũ đi.

Ngày xưa vô tình cốc rất náo nhiệt, hiện tại yên lặng quạnh quẽ, chỉ có mấy người hạ nhân vẩy nước quét nhà, vừa nhìn thấy Thanh Dao cùng Mạc Sầu còn có Tiểu Ngư nhi trở về thì rất là cao hứng.

“Mộc cô nương, ngươi đã trở về, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt?”

Vài người sau đó liền rời lê, công tử vốn đã mất, không nghĩ tới Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng bị mang đi, hiện tại Vô Tình Cốc một điểm nhân khí cũng không có, không ngờ tới cô nương đã trở về.

“Bọn họ không có việc gì.”

Thanh Dao gật đầu, mấy ngày liền bôn ba đã rất mệt, nên phát phất tay, ôn nhu mở miệng: “Các ngươi đều đi xuống đi.”

“Dạ, cô nương cần cái gì, thì cứ nói với chúng ta.”

Vài người lui xuống, lúc này Thanh Dao nhìn Ngân Hiên, khẽ mỉm cười, nhu hòa mở miệng: “Hoàng thượng hồi cung đi thôi, ta ở chỗ này sẽ không có việc gì.”

Lúc này Ngân Hiên không có cự tuyệt, gật đầu, hắng hơi nghiêng người nhìn phía Mạc Sâu, cẩn thận tỉ mỉ dặn dò: “Hảo hảo chiếu cố chủ tử các ngươi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Mạc Sâu lĩnh mệnh, đúng vậy, nàng sẽ ở cùng chủ tử, chủ tử không ra khỏi cốc, nàng cũng sẽ không đi ra cốc một bước.

Ngân hiên liếc mắt nhìn Tiểu Ngư nhi một cái, sau đó vươn tay ra bế nàng một chút, ôn nhu mở miệng: “Nữ nhi của ta, phụ hoàng phải đi.”

“Phụ hoàng, ta sẽ nhớ người, người có thời gian hãy đến thăm ta.”

Ngân hiên chưa lên tiếng nhưng Thanh Dao biết, lúc thất quốc thống nhất có rất nhiều chuyện phải xử lý, chỉ sợ hắng không có thời gian ra khỏi cung tới đây, nhưng nàng cũng không nói câu nào chỉ nhìn bóng lưng cao to của hắng thản nhiên mà đi, hòa nhập trong ánh nắng, mắt của nàng đã dâng lên sương mù, tim hơi có chút đau, vì hắng, cũng vì mình.

Ai ngờ kia thân ảnh cao lớn kia bỗng nhiên dừng lại, đột nhiên xoay người, vẻ mặt cười tươi như ánh nắng.

“Thanh Dao, ta sẽ trở lại, đợi lúc thất quốc thống nhất, ta sẽ hạ chỉ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Nam An vương, trở lại vô tình cốc cùng ngươi và Tiểu Ngư nhi, khi đó, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

Một lời rời, thân thể nhúng một cái, rất nhanh lắc mình rời đi.

Thanh Dao một giọt lệ đã rơi xuống, cổ họng có chút bó chặt, nhịn không được muốn gọi hắn, hắn điên rồi sao? Thật vất vả mới thống nhất thất quốc, tại sao phải làm một thần tử, mà không thể làm một quân vương, sau khi thất quốc nhất thống, có nhiều việc khó khăn hơn đang chờ hắn mà.

“Nương, phụ hoàng sẽ không làm thật chứ?”

Tiểu Ngư nhi tựa hồ cũng bị kinh hãi, phụ hoàng quả thật rất yêu mẫu thân, mấy ngày nay làm bạn, nàng cũng đã nhìn ra, nương cũng rất thích phụ hoàng, chỉ là bởi vì trong lòng có một khúc mắc, cho nên mới phải ở tại Vô Tình cốc, bởi vì Vô Tình vẫn đối với nàng có tình, cho nên nàng không dành lòng để một mình hắn cô tịch ở trong cốc này, nhưng người chân chính mà nàng là thích phụ hoàng.

“Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng sẽ không thực sự làm như vậy chứ?”

Mạc Sầu cũng cau mày, không đồng ý nhìn bầu trời đào hoa lâm, gió nhẹ thoổi qua, hoa đào rơi đầy đất, cảnh đẹp yên bình, nhân diện đào hoa tương ánh hồng, nhân diện bất tri hà xú khú, đào hoa y cựu tiểu đông phong.(*)

(*) Đó là câu trong bài thơ Đề Đô thành Nam trang (hay còn gọi Đề tích sở kiến xứ) của Thôi Hộ.

“Không có việc gì, lúc này còn không có đánh hạ Vân Thương quốc cùng Thanh La quốc, hắn sẽ không tùy tiện làm như vậy.”

Thanh Dao gật đầu khẳng định, về phần sau khi thất quốc thống nhất nói không chừng hắn đã quên lời nói lúc này, hoặc là đến lúc đó, nàng sẽ nghĩ đến biện pháp, làm cho hắn không rời cung.

Ba người quay đầu thu hồi ánh mắt đi lên thềm đá, tiến vào chỗ ở trước đây của chính mình.

Vô tình cốc, thực sự rất lạnh lẽo, trước đây náo nhiệt không còn tồn tại nữa, tuy rằng không có công tử, thế nhưng nếu Thanh Phong cùng Minh Nguyệt ở đây sẽ như còn có chút nhân khí, đáng trách chính là Trưởng Tôn Trúc lại đem hai người bọn họ bắt đi.

Trong phòng, Tiểu Ngư nhi không khỏi lo lắng mở miệng: “Nương, nếu là

cái tiện nam nhân kia, thực sự giết Thanh Phong cùng Minh Nguyệt thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không, hắn không đàn như vậy.” Thanh Dao nhàn nhạt nói, quay đầu ngồi một bên trên mềm trường kỷ, hiện tại nàng đang suy nghĩ đến chuyện khác, “Mạc Sầu, lập tức đi thông tri Lâm Tư Miếu của Phượng Thần cung tới gặp ta.”

“Dạ.”

Mạc Sầu gật đầu, đi ra ngoài gửi tín hiệu, rồi lại đi vào gian phòng, bất quá rất kỳ quái, không biết bây giờ đã là lúc nào mà chủ tử còn muốn gặp Lâm Tư Miếu làm gì?

“Chủ tử, kêu hắn tới đây làm gì?”

“Thất quốc gần thống nhất, lúc này là thời gian loạn nhất, phượng thần cung chúng ta vừa có thể kiếm tiền, lại có thể làm chuyện chính nghĩa, chỉ cần là người tội ác tà trời, dòi bợ của Huyền Nguyệt, nhiệm vụ này không chỉ muốn nhận, còn phải hoàn thành cho đẹp, như vậy không phải đã trợ giúp cho hoàng thượng sao? Tên phượng thần cung của chúng ta cũng treo lên chữ chính nghĩa nũa.”

“Ân, chủ ý này không tệ.” Mạc Sầu gật đầu, Tiểu Ngư nhi thì càng mặt mày rạng rỡ: “Ân, chủ ý này không tệ.”

Lúc chạng vạng, Lâm Tư Miếu dẫn mấy người thủ hạ đắc lực của Phượng Thần cung qua đây, Thanh Dao ở phòng khách cùng bọn họ mở một hội nghị nhỏ nhở, an bài kế hoạch kế tiếp, còn có chuyện cần làm, sau này phượng thần cung chia làm tổ chức tình báo, tổ chức sát thủ, tổ chức vũ trang, mặc kệ bên nào đều lấy lợi nhuận của tiền làm trọng, riêng tổ chức sát thủ, khi tiếp nhận tiền để làm việc, nhất định phải nhiều lần điều tra, người bị giết cần phải là tội ác tà trời, ngàn vạn không nên giết làm người khác.

Đối với điểm này, Thanh Dao nhiều lần nói rõ, Lâm Tư Miếu cũng vững vàng nhớ kỹ như thiết luật, bạc có thể kiếm nhiều, thế nhưng không thể ngộ thương mạng người...

Thanh Dao dẫn Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu an tâm ở trong cốc, cái gì cũng đều không suy nghĩ, trong lòng trái lại một mảnh thản nhiên.

Ngoài cốc thỉnh thoảng có tin tức truyền vào, hơn mươi vạn đại quân nhất tề lao tới biên cảnh của Vân Thương quốc cùng Đan Phượng quốc, bọn họ chuẩn bị từ phía ngoài của Đan Phượng quốc tấn công, sau đó vòng qua Thanh La quốc, trước tiên phải đánh chiếm Vân Thương quốc, bởi vì so với Thanh La quốc, Vân Thương quốc yếu hơn một chút.

Chỉ là mọi người không nghĩ tới. Thanh La quốc lại đem một lượng lớn binh lực giúp đỡ Vân Thương quốc, cứ như vậy, ở biên cảnh giằng co thật lâu cũng công chiếm không được ...

Mặc dù họ có vũ khí tiên tiến, thế nhưng biên cảnh của Vân Thương quốc có một con sông, ngăn trở lối đi của mọi người, nếu dùng thuyền tấn công đường thuỷ, thì người đối diện bên bờ liền bắn tên qua đây, ngăn cản thuyền tiến lên, An Định Phong thậm chí đã thuyên chuyển tinh binh ở bắc bộ của Huyền Nguyệt sang, lúc trước họ có bồi dưỡng một nghìn tinh binh đường thuỷ, những người đó dù đi qua được con sông, thế nhưng chưa vào được cửa thành, liền bị người ta bắn chết, hiện nay đã chết hết mười mấy người, đại quân phải ngừng chiến, hai bên giằng co.

Một trận này, giằng co hơn hai tháng liền cũng không hề tiến triển, An Định Phong liền phái thủ hạ phó tướng mang thư đến đây, hi vọng nguyên soái có thể mau chóng rút quân về doanh.

Thanh Dao để cho phó tướng về trước, còn mình cũng chưa nói sẽ đi, cũng chưa nói không đi.

Vốn những ngày qua sống khá nhàn nhã, nàng căn bản không muốn để ý chuyện phiền lòng này, thế nhưng nghĩ đến hoàng thượng đã cứu nàng nhiều lần, mà nàng vẫn một lòng muốn trợ hàn bình thất quốc, nếu nàng không đi, Vân Thương quốc sẽ không lấy được, nếu như đi, chỉ sợ lại phải mệt nhọc một thời gian.

“Nương, người có muốn đi hay không?”

Q.4 - Chương 135: Kinh Thành Phong Nguyệt

Cuối cùng Thanh Dao quyết định sẽ trợ giúp An Định Phong một lần, khiến cho hắn công phá được đạo phòng tuyến này của Vân Thương quốc, nàng vốn chuẩn bị gởi thư tín qua đó, thế nhưng nàng cũng biết nếu mình xuất hiện mới có thể chân chánh cỗ vũ sĩ khí.

“Chúng ta đi thôi.” Thanh Dao dẫn Mạc Sầu cùng Tiều Ngư ngồi xe ngựa bắc thượng, còn dẫn theo hai hạ nhân trong vô tình cốc, ở vô tình cốc, mặc dù chỉ là hạ nhân, nhưng cũng là người lợi hại.

Đoàn người cải trang giả dạng, thu liễm mà đi, rất nhanh chạy tới Nguyệt Thành, biên cảnh của Đan Phượng quốc và Vân Thương Quốc.

Mười lăm ngày sau mọi người cuối cùng cũng chạy tới Nguyệt thành.

Đại quân vẫn chưa ở tại nguyệt thành, mà đang ở ngoài cửa thành xây dựng doanh trướng.

Kỳ thực ở giữa trời đất dựng doanh trướng, càng có thể bảo vệ tốt chính mình.

An Định Phong vừa nhìn thấy nguyên soái đã trở về, liền truyền lệnh xuống, sĩ khí tam quân được cỗ vũ rất lớn, mọi người như nhìn thấy được hi vọng vậy, chỉ cần nguyên soái nghĩ kế, nhất định có thể qua sông công phá Sơn Hải Quan đối diện.

“Mặt tướng tham kiến nguyên soái.”

An Định Phong dẫn theo thủ hạ đắc lực Trương Chiểu Trạch, cung kính tham kiến Thanh Dao, Thanh Dao ngồi ở chủ vị trên cao, đạm nhiên gật gật đầu.

Trong doanh trướng, một mảnh yên lặng, hai bên chia ra ngồi đầy người, mỗi người trong ánh mắt đều lóe ra thần thái sáng láng, nhìn chăm chằm chủ tử trên cao.

“Đều ngồi xuống đi.”

“Tạ nguyên soái.” An Định Phong càng phát ra cung kính mở miệng, nếu như nói lúc trước hắn cho là mình có thể một mình đảm đương mọi chuyện, thì hiện tại hắn đã không còn lòng tự hào kia, hắn chỉ thích hợp lĩnh binh đánh trận, mà không thích hợp bày mưu tính kế.

“An tướng quân đã đem chuyện khó khăn ở nơi này lần lược báo cho ta biết, đối với việc này, ta cũng đã hiểu đại khái, không nghĩ tới một trận chiến này, lại giằng co hơn hai tháng nhưng vẫn không có công phá được Sơn Hải Quan, điều này đã làm tổn thất rất lớn.”

Thanh Dao nhàn nhạt nói tuy rằng không có ý gì, nhưng binh tướng cũng đã cảm nhận được áp lực, ai cũng không dám nói thêm một câu nào.

Thanh Dao một nhát quét một vòng chung quanh, khéo môi nhất câu, lạnh nhạt mở miệng: “An tướng quân, lập tức phân phó tam quân, thứ nhất, làm cánh diều lớn, có thể sẽ dùng đến, thứ hai, chuẩn bị thuyền lớn, càng nhiều càng tốt, thứ ba làm các loại người bù nhìn.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, chúng tướng bên dưới nhất tè nhìn nàng, không biết nguyên soái làm như vậy là có ý gì?

Thanh Dao nhìn lướt qua bọn họ, chậm rãi nói chuyện: “Từ trong doanh điêu ra một phần tinh binh, ngồi trên cánh diều bay đến bầu trời sơn hải quan, ném pháo khói, tất nhiên sơn hải quan sẽ bị sương mù bao phủ, lúc này, trên thuyền lớn chất đầy người bù nhìn, quân địch sẽ không thấy rõ đâu là người đâu là bù nhìn, bọn họ chỉ cho là quân ta xâm chiếm, tất nhiên sẽ dùng hết khí lực bắn tên, mà chúng ta vừa thu được mũi tên, lại có thể cho đại quân tiến công, hơn nữa dùng người bù nhìn ở phía mở đường, đại quân thì đi phía sau, còn những người trên cánh diều thì đợi đến khi các ngươi lên bờ, lập tức ném lựu đạn, nổ hủy cửa thành, như vậy không phải sẽ công phá được sơn hải quan sao?”

Chủ doanh trướng, rơi vào yên lặng, thật lâu sau An Định Phong mới hồi phục tinh thần lại, những phó tướng tham tướng cũng tỉnh lại theo, lập tức thốn thức không ngót, có người còn vỗ tay: “Thật tốt quá, liên hoàn kế sẽ dùng rất tốt a.”

“Đúng vậy, rốt cuộc đúng là nguyên soái a.”

Thanh Dao một đường chạy tới đây đã rất mệt, nên phát phat tay: “Các ngươi đều lui xuống, cho các doanh chuẩn bị đi, ta mệt mỏi nghỉ ngơi trước một chút.”

“Dạ, nguyên soái.”

An Định Phong cung kính dẫn người lui ra ngoài, đợi đến lúc bọn họ vừa đi, Băng Tiêu từ bên ngoài đi vào, cung kính thi lễ: “Tham Kiến nguyên soái.”

Thanh Dao gật đầu một cái, đang muốn hỏi nàng, hoàng thượng có tới quân doanh hay không?

“Băng Tiêu, gần nhất chủ tử các ngươi không xuất cung chứ?”

Thanh Dao hỏi, Băng Tiêu cung kính lắc đầu: “Bẩm nguyên soái, gần nhất chủ tử không có xuất cung, nhưng có phát tin tức qua đây, bảo ta tùy thời đem hướng đi của đại quân hồi báo với hắn.”

“Ân, vậy là tốt rồi, chuyện ta ở nơi đây không nên báo cho hắn, biết để tránh hắn lại một mình xuất cung.”

Thanh Dao lạnh lùng ra mệnh lệnh, Băng Tiêu ngân ra, khó xử mở miệng: “Này?”

Kỳ thực nàng còn chưa nói ra, là chủ tử đã mệnh lệnh, vừa có tin tức của nương nương, phải lập tức bẩm báo cho hắn biết, hiện tại nàng giấu mà không báo, không phải là bất trung sao? Thanh Dao thấy thần sắc nàng lúng túng, mâu quang âm bắn ra ánh sáng âm trầm, lạnh lùng mở miệng.

“Băng Tiêu, ngươi bây giờ không phải là ám vệ, ám vệ trung với chủ tử, là vì trung, nhưng ngươi bây giờ là một quân nhân, quân nhân phải phục tòng quân lệnh, lúc này ai mới chân chính là chủ tử của ngươi, ngươi hắn phải hiểu rõ ràng.”

“Dạ, nguyên soái, thuộc hạ đã biết.”

Băng Tiêu cung kính lĩnh mệnh, không dám nói thêm cái gì, nếu nguyên soái đã nói như thế, tự nhiên có mục đích của nàng, chắc là nàng sẽ không hại hoàng thượng, ngược lại nếu hoàng thượng vẫn xuất cung, mới chân chính gặp nguy hiểm.

“Ân, đi xuống đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ.” Băng Tiêu lui ra ngoài, trong chủ doanh trướng, Mạc Sầu hầu hạ Thanh Dao nghỉ ngơi, Tiêu Ngu nhi thì sớm mệt đã đi ngủ.

Ba ngày sau, tất cả đồ cần chuẩn bị đều chuẩn bị, trên trăm một đại cánh diều, còn chuẩn bị từ nguyệt thành điều rất nhiều thuyền lớn tới gần bờ sông, trên thuyền để thành đòn người bù nhìn, đừng nói là nó sương mù, cho dù ban ngày, từ rất xa nhìn lại, cũng cho rằng đầu thuyền đang đứng vô số người và hoàn toàn nhận không ra đó là người bù nhìn, huống chi ở trong sương mù.

An Định Phong đem tiến triển bẩm báo cho Thanh Dao, Thanh Dao lại lấy ra một tờ bản vẽ, để cho hắn lập tức sai người làm, bởi vì phụ cận không có núi cao, vì thế chỉ có thể dựng lên thang dây từ điện, theo trên thang dây bay ra ngoài, nếu như chỉ đơn thuần nương theo gió hướng bay ra, chỉ sợ sẽ không đến được trên tường thành, phát huy không được kết quả như mong muốn, như vậy cho dù có nhiều binh lực hơn nữa cũng vô dụng.

Nhiều người dễ làm việc, dùng thủy trúc dựng hình thang dây từ điện, vững vàng dựng đứng ở ngoài doanh trướng.

Rất nhiều tướng sĩ đã chạy tới xem náo nhiệt, tất cả mọi người nhỏ giọng nghị luận, nguyên soái đầu óc không biết có làm sao không, mà lại làm thứ cỗ quái này

Là do những bọn hắn không hề nghĩ qua, càng không có xem qua, nên không thấy được nàng thông tuệ cỡ nào.

Chạng vạng, gió đông bắt đầu thổi, thực sự là trời cũng giúp ta.

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, trước tiên mệnh lệnh một nhóm nhỏ tinh binh ngồi đại cánh diều bay vào thành, cho người bù nhìn trên thuyền lớn đi trước, thuyền của đại quân đội theo phía sau, cùng nhau ẩn hướng sơn hải quan đối diện mà đi.

Thanh Dao cũng không có đi theo, nếu như đánh hạ sơn hải quan xong, nàng sẽ về vô tình cốc, chuyện ở đây cứ giao cho An Định Phong như cũ.

Nếu như suy đoán của nàng không có sai, chỉ cần đánh hạ Sơn Hải quan, người của Thanh La quốc sẽ kinh sợ, nếu như bọn An Định Phong đánh

chiếm được Vân Thương quốc, thì giống như đánh Thanh La quốc vậy...

Đại cánh diều thuận hướng gió bay vào bầu trời sơn hải quan, pháo sương mù ném xuống, toàn bộ Sơn Hải quan tràn ngập một cỗ khói đặc, sương mù lượn lờ làm mọi người có chút khó hiểu, sao bỗng dung lại có nhiều sương khói như thế, nếu nói ban đêm có sương mù bay cũng không giống a, hơn nữa Sơn Hải quan nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp qua đám sương mù lớn thế này, nhất định rất có gian trá.

Mọi người còn đang nghi hoặc.

Thì có thám tử báo: “Không xong, người Huyền Nguyệt ngồi thuyền lớn đã tới?”

Lời vừa nói ra, mọi người kinh hãi, chủ tướng lập tức mệnh lệnh cung tiến thủ chuẩn bị xạ kích.

Chỉ thấy trong sương mù, nhìn không rõ ràng lắm đám người ở trên thuyền, mơ hồ có thể thấy được số người rất nhiều, đại tướng thủ thành Sơn Hải Quan, bình tĩnh ra mệnh lệnh xuống bắn không chính xác không quan trọng, đại gia hợp lại bắn cũng đã đủ, thế nhưng chậm rãi họ mới phát hiện mánh khoe, vì sao bắn nhiều tên như vậy, địch thủ không có một điểm động tĩnh, hơn nữa thuyền lớn vẫn đi tới như trước, đợi đến khi mọi người nỗi lên nghi ngờ.

Dưới bầu trời đêm đột nhiên vang lên tiếng oành thật lớn, thình lình nổ tung cửa thành, lúc này thuyền vừa cặp bờ Huyền Nguyệt binh mã như lang như hổ nhảy lên bờ, lao thẳng vào Sơn hải quan.

An Định Phong bình tĩnh chỉ huy chiến đấu, cùng tướng sĩ bên trong sơn hải quan huyết chiến một ngày một đêm, rốt cuộc đã chiếm lĩnh Sơn Hải Quan.

Đạo phòng tuyến thứ nhất của Vân Thương quốc bị công phá, người Vân Thương quốc luống cuống, mà Thanh La quốc cũng kinh ngạc.

Lúc Thanh Dao nhận được tin tức thì người đã ở trên xe ngựa, trên mặt nở nụ cười dịu dàng nhìn thư tín trong tay, kế tiếp đã không còn việc khó gì, Vân Thương quốc nhân tâm đã rời rạc, đây đối với An đại quân là một ưu thế không thể nghi ngờ, Vân Thương quốc rất nhanh sẽ bị công phá.

Bên trong xe ngựa, Tiếu Ngư nhí nhảnh vẻ mặt mỉm cười háng, đã sớm

đoạt thư sang xem, sắc mặt nàng cũng hết sức cao hứng.

“Nương, thiên hạ nhất thống, rất nhanh sẽ hoàn thành.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, dường như nhớ ra cái gì đó liền nhìn Tiểu Ngư nhi nói: “Có thể ở trong thời gian ngắn như vậy thống nhất thất quốc, Tiểu Ngư nhi của chúng ta công lao không nhỏ, hẳn là nên bảo phụ hoàng người phong cho người một danh hào Phúc Tinh công chúa ?”

Thanh Dao lời nói vừa roi xuống, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành, đúng vậy, thiên hạ này có thể cấp tốc đánh thắng được như vậy, công lao của công chúa không thể không có a, đừng nói là một phong hào, chỉ cần nàng tùy tiện nghĩ muốn cái gì, hoàng thượng cũng nhất định sẽ thưởng cho nàng.

“Ta mới không cần đâu, nương không tiến cung, ta cũng sẽ không trở về.”

Tiểu Ngư nhi vừa nói xong, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đồng loạt nhìn Thanh Dao ở phía đối diện, nếu như nàng có thể trở về cung, hoàng thượng nhất định sẽ cao hứng muốn chết, chẳng qua nàng sẽ trở về sao?

Chương 135.2

Thanh Dao vén rèm nhìn ra bên ngoài, gió thổi qua cánh rừng làm cho những cành lá xanh biếc tuôn rơi ra tiếng vang, tạo thành một bức tranh màu xanh mĩ lệ.

Ven đường hoa rừng nở rực rỡ, nhưng lòng của nàng nên đi nơi nào đây? Trong lòng hiện lên vô hạn phiền muộn, không khỏi nhớ tới chuyện trong cung, trong cung còn có một Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ấy nói hoàng thượng đã sủng hạnh nàng ấy, nàng thực sự không biết người đó đến tột cùng là Nam An vương hay là hoàng đế, bất quá so sánh sơ bộ phỏng chừng hẵn là Nam An vương, vì thế Nam An vương mới muốn cưới nàng ta làm phi.

Chẳng qua nàng thực sự phải đi về sao? Từ nay về sau an phận ở trong hậu cung...

Gió mát phô phát lướt qua gò má trên gương mặt của nàng, nàng trên khuôn mặt thông minh nhẹ bén trở nên thanh nhã hơn, bên trong xe ngựa, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu ai cũng không dám nói chuyện, những việc thế này hãy để chủ tử chính mình quyết định, ngay cả Tiểu Ngư nhi cũng không dám làm

chủ cho nàng

“Về trước vô tình cốc đi, thất quốc còn không có thống nhất đâu, hơn nữa Thanh Phong cùng Minh Nguyệt không biết hiện giờ như thế nào?”

Thanh Dao nhàn nhạt thở dài, buông rèm sa mỏng xuống, dựa vào chiếc gối sau người, hơi khẽ nhắm mắt, nàng không muốn nhắc lại đề tài này nữa.

Xe ngựa một đường chạy gấp về vô tình cốc.

Bây giờ thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến đầu hạ, khí trời trở nên nóng bức, Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi vừa lúc này ở trong cốc nên đã thoải mái hơn.

Tin tức của An Định Phong thỉnh thoảng truyền vào cốc, từ Sơn Hải Quan hắn một đường chỉ huy thẳng tiến, hướng về kinh đô của Văn Thương Quốc, rất nhiều thành trì không chiến mà hàng, đại khái là biết đại thể đã mất, không có đường lui để đi, không hàng chặng qua là giãy dụa một chút càng bị chết thảm hại hơn, không bằng đầu hàng, mà triều đình thì đã không chế được đám binh mã này.

Lại đã trải qua hơn hai tháng, cuối cùng gần năm tháng, Văn Thương Quốc quả nhiên bị diệt.

Người của hoàng thất đều bị giết, không ai sống sót, An Định Phong thiết huyết thích giết chóc thủ đoạn cay độc hơn Thanh Dao nhiều lắm, hơn nữa Thanh Dao cũng không muốn nói nhiều làm gì, mỗi người một tác phong chiến đấu, nếu nàng đã buông tay thì nên an tâm để cho người ta đi làm, hơn nữa An Định Phong vẫn trung tâm một lòng.

Theo Thanh Dao tính toán thời gian, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng nên trở về, quả nhiên, mấy ngày sau, lúc chạng vạng, hai người đã trở về.

Vừa vào cốc liền trước tiên đến gặp Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi, hai người úm một tiếng quỳ xuống đất, cung kính mở miệng: “Cám ơn.”

“Các ngươi làm cái gì vậy? Tất cả đứng lên đi.” Thanh Dao nhíu mày, muốn nói tạ ơn thì nên là nàng mới đúng, là nàng đã làm liên lụy bọn họ, nếu người nam nhân kia không phải bởi vì nàng, căn bản không có khả năng động đến trên đầu bọn họ, bọn hắn quỳ như vậy làm cho nàng có chút bất an.

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đứng dậy, Tiếu Ngư nhi ở bên cạnh đã sờm cười vọt tới, lôi kéo Minh Nguyệt, cười đến đắc ý: “Thế nào? Không có bị đòn hiềm chứ.”

Nói xong là động tay chân, kéo ống tay áo của Minh Nguyệt lên, như muốn tra kiểm xem có vết thương không, mà Minh Nguyệt vừa nhìn thấy bộ dáng của nàng, liền có chút sờn tóc gáy, chống cự mở miệng: “Tiểu cô nãi nãi, ta chuyện gì cũng không có.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, làm cho Thanh Dao hoàn toàn yên tâm, lòng hoài nghi bọn họ là do người khác giả mạo đã không còn sót lại chút gì, bè ngoài con người có thể giả mạo, cách nói chuyện có thể mô phỏng theo, nhưng tâm tính một người không có biện pháp mô phỏng theo, Minh Nguyệt từ trước cho tới nay đối với Tiếu Ngư nhi đều có chút sợ hãi.

“Hắn không làm khó các ngươi sao?”

Thanh Dao đạm nhiên ngẩng đầu lên quét nhìn Thanh Phong cùng Minh Nguyệt một cái, hai gia hỏa này nhìn qua thì chuyện gì cũng không có, chỉ là Trưởng Tôn Trúc tại sao lại không thương tổn hại bọn họ thế?

“Không có, hắn chỉ đem hai chúng ta nhốt ở trong mật thất, một ngày ba bữa đều chiếu cố, chẳng qua không thả ra mà thôi, hơn mười ngày trước, người nam nhân kia rốt cuộc cũng thả chúng ta, lúc trước chúng ta không biết thân phận của hắn, hôm đó hắn không chỉ thả chúng ta, còn làm bảo chúng ta tiện thể nhắn lại cho người biết, Thanh La quốc quy thuận Huyền Nguyệt, từ nay về sau quốc không còn quốc, người của hoàng thất tự nguyện trở thành vương không có quyền không có thể.”

Thanh Dao mím môi, trên mặt thần sắc đạm mạc, không nghĩ tới Trưởng Tôn Trúc là một người vì nước vì dân, nếu như đánh, Thanh La quốc còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian, chỉ là thương vong sẽ rất lớn, bằng vào năng lực của Trưởng Tôn Trúc, nếu bọn họ muốn lấy Thanh La quốc cũng không phải chuyện dễ dàng...

Trưởng Tôn Trúc làm như vậy, có lẽ vì thương hại người trong hoàng thất, còn có thiên hạ bách tính, còn có tướng sĩ.

“Trưởng Tôn Trúc còn nói gì không?”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, có lẽ người kia đã từng rất đê tiện, nhưng

đối mặt với tấm lòng này của hắn, nàng cũng có chút kinh nể.

“Hắn nói, hắn sẽ bước vào phật môn, cùng hòng trần cách biệt, từ nay về sau thế gian sẽ không còn Thanh La quốc thái tử – Trưởng Tôn Trúc.”

Thanh Phong tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao liền ngắn ra, không nghĩ tới, cuối cùng Trưởng Tôn Trúc lại rơi vào không môn, nhất thời nàng không biết nói cái gì cho phải, chuyện cũ trước kia bỗng như mây khói, thực sự là một giấc mộng, nàng nhàn nhạt mở miệng: “Các ngươi mệt không, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ân, chúng ta đi về trước.”

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt lui xuống, bên trong gian phòng, Tiêu Ngu nhi thỉnh thoảng phát ra tiếng hoan hô: “Không nghĩ tới Thanh La quốc lại quy hàng, vậy chúng ta không phải đã thống nhất thất quốc sao? Điều này thật sự là quá tốt, thấy giải hận nhất chính là Trưởng Tôn Trúc kia, quả nhiên đi làm hòa thượng, nam nhân này còn có chút tự mình hiểu lấy.”

Tính cách của Tiêu Ngu nhi luôn luôn yêu hận phân minh, bởi vì lần trước Trưởng Tôn Trúc đối phó với các nàng, nàng vẫn ghi hận trong lòng, vì thế vừa rồi nghe được Trưởng Tôn Trúc đi làm hòa thượng, đã sớm cao hứng muôn diệu, ở trong phòng vỗ tay gọi tới gọi lui, mọi người bất đắc dĩ nhìn nàng, hơn nửa ngày cũng không ai lên tiếng.

Vân Thương quốc bị diệt, Thanh La quốc quy hàng, Hoàng Viên quốc cũng thuận theo ý trời tuyên bố quy thuận Huyền Nguyệt, đến đây thiên hạ đã thống nhất.

Thất quốc nhập làm một, Huyền Nguyệt độc đại…

Thiên hạ rốt cuộc đã yên ổn, tuy rằng trong sự yên ổn này cát giấu rất nhiều những toan tính bất an, tranh đấu giành thiên hạ dễ, giữ giang sơn sẽ rất khó khăn, Tiêu Ngu nhi hi vọng mẫu thân hồi kinh giúp đỡ phụ hoàng, ngoài nàng là hoàng hậu, ngầm bên trong còn có Phượng Thần cung, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Nương, chúng ta hồi kinh đi thôi, nếu như phụ hoàng thực sự hạ chỉ, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hoàng thúc thì làm sao bây giờ?”

Trên khuôn mặt nho nhỏ phấn nộn giống như cánh hoa của Tiêu Ngu nhi

hiện đầy sầu lo, Thanh Dao ngẩng đầu lên quét nhìn qua, chẳng những là Tiếu Ngư nhi, còn có Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đều mang vẻ mặt lo lắng, lúc này, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đi đến, mới vừa rồi bọn họ ở bên ngoài đã nghe được Tiếu Ngư nhi nói chuyện, trong lòng cũng hơi tán thành cái quan điểm này, hơn nữa bọn họ biết Mộc cô nương vì sao không đi, Thanh Phong liền nhớ lại hình như công tử có lưu lại một phong thư, mà bọn họ đều đã quên.

Rất nhanh hắn lấy thư qua đây, cung kính mở miệng.

“Mộc cô nương, đây là lúc chúng ta chỉnh lý di vật công tử, phát hiện hắn có để lại bức, ta vẫn muốn đem cho ngươi, thế nhưng nhiều việc xảy ra nên đã quên, hiện tại ngươi hãy xem một chút đi.”

Thanh Phong không biết trong thư viết cái gì, bởi vì công tử để là gửi cho nàng, vì thế bọn họ không có xem.

Thanh Dao ngẩn ra, không nghĩ tới Vô Tình lại để thư cho nàng, nàng vô cùng kinh ngạc đưa tay nhận lấy, trên bìa thư màu trắng đã dính đầy bụi, giấy hơi ngã vàng một chút, có thể thấy đã viết rất lâu.

Mở thư rồi chậm rãi xoay người đi qua một bên ngồi xuống, bên trong gian phòng mọi người đều lui xuống.

Trong không gian vắng vẻ im lặng, con ngươi của Thanh Dao chậm rãi dâng lên sương mù.

Nguyên lai trước đây Vô Tình đã biết con đường của hắn, vì thế sợ trong lòng nàng tự trách, vì thế để lại cho nàng một phong thư, hắn ở trong thơ nói.

“Thanh Dao từ nhỏ ta khát vọng nhất là thân tình, hi vọng có một người thật tình đối đãi với ta, thế nhưng cho tới bây giờ cũng không có một người như thế, từ khi gặp ngươi, ngươi thật giống như ánh nắng cho ta ấm áp, lòng ta đối với ngươi chưa từng có một điểm ích kỷ, cũng không có nghĩ tới sẽ chiếm lấy ngươi, Thanh Dao, ta là một người vết thương đau đớn, vì ta không hiểu nổi cái gì gọi là yêu, sự quan tâm ngươi dành cho ta, ta có thể tự động lý giải là tình cảm thân nhân yêu nhau sao? Hiện tại xin cho phép ta gọi ngươi một tiếng muội muội, như vậy kiếp này ta không còn tiếc, kiếp sau, ta nhất định sẽ đợi được ngươi, khi đó, ta sẽ cho ngươi một tình yêu trọn vẹn, nếu như gặp phải một người yêu ngươi, xin hãy thật tình tiếp nhận hắn, được không? Bởi vì ta hi vọng ngươi hạnh phúc, như vậy ta mới có thể chờ ngươi

ở kiếp sau.”

Thanh Dao đọc đến đây, con ngươi nóng nồng, “Vô Tình. Nguyên lai ngươi đã sớm nghĩ đến, nghĩ tới cái kết trong trái tim của ta, nghĩ tới ta có thể sẽ tự trách, vì thế ngươi để lại một phong thư như thế sao? Cám ơn ngươi, Vô Tình, chúng ta liều hẹn kiếp sau đi, kiếp này ta nên hoàn lại tình yêu ta còn nợ.”

Hai mắt nàng đẫm lệ mông lung, sau đó nhìn xuống đọc tiếp phần còn viết.

“Nhất định phải hạnh phúc, dùng sức hạnh phúc, ta sẽ không đầu thai, ta sẽ ở bên kia đầu cầu xem ngươi, nếu như ngươi rời lệ, ta sẽ khổ sở, ngươi hạnh phúc, ta sẽ hài lòng.”

Mặt sau cùng kí tên là Vô Tình, Thanh Dao đang cầm chặt thư, thật lâu cũng không có mở miệng, dùng sức hít thở, nàng, Thanh Dao có tài đức gì, cuộc đời này lại có hai nam nhân yêu nàng đến vậy, nguyên lai trong sự mờ mịt của đời người, tất cả đều là duyên phận, ở kiếp trước nàng đánh mất một phần tình yêu, ông trời cũng không có bạc đãi nàng, mà còn đèn bù cho hai nam nhân yêu nàng, cám ơn, ngay cả một phần tình yêu đã mất kia, đều đáng giá cho nàng quý trọng, nếu đã đồng ý với Vô Tình ở kiếp sau, như vậy kiếp này nàng phải cố gắng cùng Lưu Tôn một lòng bên nhau, nên tranh thủ cái gì, nên cố gắng cái gì thì bọn ta sẽ làm.

Thanh Dao hạ quyết tâm, thu hồi thư lại, yên lặng đưa lên ngọn nến đem thư đốt đi, nàng hi vọng phong thư này vĩnh viễn ở lại đáy lòng của nàng, không muốn thương tổn đến một người nữa, mặc kệ như thế nào thì nàng vẫn hy vọng bọn họ đều vui vẻ.

Trong phòng, Thanh Dao lảng lặng đợi nửa ngày, mọi người cũng không ai đến àm ī, đến lúc nàng đi ra, lại phát hiện dưới hành lang có thêm một thân ảnh, thì ra là Thẩm Ngọc, không biết nam nhân này tới đây làm gì?

Hơn ba năm không gặp, trên người Thẩm Ngọc đã mất đi sự ngây ngô, càng thành thực ổn trọng nhiều lắm, bất quá có một điều vẫn không thay đổi, hắn nhìn thấy Thanh Dao vẫn rất cung kính.

“Tham kiến chủ tử.”

Thanh Dao phát phất tay, nàng đã biết Thẩm Ngọc chính thức đổi với thiên hạ tuyên bố quy thuận Huyền Nguyệt, hiện tại hắn không phải một hoàng

thượng, mà chỉ là một vương gia tầm thường, chỉ bất quá dù là vương gia, hắn cũng có chuyện phải làm a, sao đang êm đẹp lại xuất hiện ở trong Vô Tình Cốc thế?

Chương 135.3

“Tại sao ngươi lại tới đây? Chẳng lẽ vương phủ không có việc gì làm sao?”

“Chuyện nên làm đã có chuyên gia làm, thuộc hạ không có chuyện gì để làm, vì thế sang đây xem thăm chủ tử cùng……?”

Hắn nói đến đây thì lấy mắt liếc về phía Mạc Sầu, Thanh Dao như bừng tỉnh đại ngộ, nàng thật sự đã đem chuyện của Mạc Sầu quên đi, không nghĩ tới trải qua thời gian hơn ba năm, Thẩm Ngọc vẫn còn thích Mạc Sầu, cảm tình này có chút giống như rượu, càng trải qua thời gian dài càng ngon, nếu là của ngươi dù có trốn cũng không thoát, Thanh Dao nở nụ cười, không khỏi nhớ tới hoàng thượng xa ở kinh thành, không ngờ vòng vòng vo vo rồi bọn họ lại về cùng nhau, về phần Tây Môn Tân Nguyệt và một ít nữ nhân trong cung, chỉ cần nàng thấy không hợp mắt, nàng sẽ thanh lý hết, nàng là ai chứ?

Thanh Dao cười đến mặt mày như bức tranh, trong đám người đứng ở hành lang nhìn thấy chủ tử mềm mại đáng yêu như vậy, không khỏi đồng thời thở dài một hơi, xem ra chủ tử đã nghĩ thông suốt, hắn là rất nhanh sẽ xuất sơn, Tiểu Ngư nhi bính một cái nhảy dựng lên, nhào tới trên đùi Thanh Dao.

“Nương, chúng ta có thể hồi kinh rồi phải không? Lần này chúng ta trực tiếp ở trong hoàng cung đi, ta thật rất muốn nhìn một chút hoàng cung có hình dạng thế nào?”

Nàng thật lòng muốn nhìn một chút cổ đại hoàng cung bộ dáng ra sao, nếu như mẫu thân trở về, nàng không phải sẽ thấy được hay sao?

“Ngươi a?”

Thanh Dao mắt trợn trắng, hoàng cung có cái gì lạ mà nhìn, không phải là phòng ốc rộng một chút, hoa lệ một chút, cung nữ thái giám nhiều một chút sao? Nếu để cho nàng ta ở mãi trong cung, chỉ sợ rất nhanh nàng ta sẽ chán ngấy…

Dưới hành lang, đám người của họ đang nói chuyện, thì một hạ nhân trong cốc đã đi tới, cung kính đối với Thanh Dao thi lễ một cái, nóng ruột mở

miệng: “Mộc cô nương, ngoài cốc tựa hồ có người té xỉu, có muốn cứu hay không?”

Hôm nay hắn xuất cốc đi mua lương thực, không nghĩ tới ở ngoài cốc lại nhìn thấy một người hôn mê bất tỉnh, hắn vốn muôn cứu vào cốc, thế nhưng sợ Mộc cô nương trách cứ, vì thế trước tiên phải đến bẩm báo một tiếng, trên mặt Thanh Dao bao phủ sự lạnh lùng nhàn nhạt, nhìn về phía Minh Nguyệt: “Đi đem người mang vào, nếu như bị thương, thì chạy chữa tốt cho hắn, rồi dẫn hắn tới gặp ta.”

“Dạ.” Minh Nguyệt gật đầu, hiện tại hắn cùng Thanh Phong đã xem cô nương là chủ tử, bởi vì nàng cùng công tử cũng giống nhau, lúc công tử sắp chết, đã hy vọng bọn họ có thể chiếu cố tốt chủ tử, lúc trước chỉ là quá thương tâm, nên không muôn đuổi theo cô nương, nhưng thời gian trôi qua lâu, hơn nữa qua sự kiện lần này, bọn họ đã thật tình xem cô nương là chủ tử.

Minh Nguyệt lĩnh mệnh đi ra ngoài, ngoài cốc, quả nhiên có một người bị thương đến hôn mê, hắn một thân phong trần mệt mỏi, tựa hồ đã chạy một hành trình rất dài, mới làm cho khí huyết công tâm, nhất thời ngất xỉu, mà hôn mê bất tỉnh.

Minh Nguyệt phân phó một hạ nhân trong cốc đem hắn mang về, nghiêm túc khám và chữa bệnh một phen, xác thực không có gì trở ngại, liền viết phương thuốc để cho hắn ăn vào, Minh Nguyệt thu thập xong mọi thứ mới bẩm báo với Thanh Dao.

“Không có việc gì.”

“Hắn là ai?” Thanh Dao khẽ heo mắt lại, tại sao lại trùng hợp hôn mê bất ở ngoài cốc? Người bình thường căn bản sẽ không biết nơi này là vô tình cốc a, người biết cũng không có khả năng qua đây, bởi vì căn bản sẽ vào không được, thế nhưng người nam nhân này lại hôn mê ở ngoài cốc.

“Nhìn không ra được.”

Trên gương mặt tuấn lăng của Minh Nguyệt bị mê muội, người này hắn không nhận ra, rất cao lớn hơn nữa cũng rất tuấn dật, nhưng bọn hắn cũng không từng gặp qua.

“An, vậy cố gắng chiếu cố đi.” Thanh Dao phất phất tay, Minh Nguyệt lui

xuống, Tiểu Ngư nhi bắn tính hiếu kỳ, đã sớm theo sau Minh Nguyệt đi qua đó xem cái ngươi hôn mê bất tỉnh kia, vừa nhìn thấy một cái liền sợ hãi, rất nhanh chạy qua đây bẩm báo với Thanh Dao.

“Mẫu thân. Không xong, người kia ta biết, hình như là thủ hạ của hoàng thúc.”

“Hoàng thúc, Nam An vương?” Thanh Dao binh một tiếng xoay mình đứng lên, trên mặt lập tức bao phủ hàn khí, là kinh thành đã xảy ra chuyện gì sao? Bằng không thủ hạ của Nam An vương làm sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là hoàng thượng, hay là Nam An vương, không phải là Nam An vương kháng chỉ bất tuân, vì thế hoàng thượng mới đổi phó hắc à, Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, nhắc chân một cái liền đi ra bên ngoài, Tiểu Ngư nhi rất nhanh chạy theo nàng, trong phòng, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu sắc mặt đều có chút khó coi, chẳng lẽ là kinh thành đã xảy ra chuyện gì?

Trong phòng, trên chiếc giường rộng thùng thình, một nam tử mặc quần áo xanh ngọc đang nằm, đã được sửa sang sạch sẽ, lúc này hắn đang yên tĩnh nằm đó, Thanh Dao vừa nhìn một cái liền nhận ra hắn chính là thủ hạ đắc lực của Nam An vương, Cảnh Hàn, tại sao Cảnh Hàn lại tới nơi này, nếu như là hoàng thượng đã xảy ra chuyện, thì nhất định phải là người của hoàng thượng đi, chẳng lẽ người gặp chuyện không may chính là Nam An vương, hoàng thượng đã đối đãi Nam An vương thế nào?

Thanh Dao sắc mặt liên tục thay đổi, ở phía sau Băng Tiêu cũng thất thanh kêu lên, “Cảnh hàn? Sao lại là hắn.”

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu song song ngẩng đầu nhìn về phía chủ tử, phát hiện chủ tử sắc mặt rất lạnh, hơn nữa còn rất lo lắng, chỉ là Cảnh hàn nhất thời còn chưa tỉnh lại, nên mọi người mặc dù biết ở kinh lý nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không Cảnh Hàn sẽ không xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa việc này nhất định đã liên lụy tới Nam An vương, bằng không Cảnh Hàn sẽ không ra mặt, nếu như hoàng thượng gặp chuyện không may, nhất định là thủ hạ của hắn sẽ qua đây, chứ không phải Cảnh Hàn?

Thanh Dao ở trong phòng lo lắng bước đi tới đi lui, cũng may Cảnh Hàn đã nhanh chóng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Thanh Dao, một người luôn luôn diện vô biểu tình như hắn, vậy mà trên mặt lại bao phủ một tầng đau lòng, rất nhanh xoay người xuống giường, thùng thùng dập đầu, Thanh Dao vội đưa tay cản lại hành động của hắn, trầm giọng mở miệng.

“Đã xảy ra chuyện gì, Cảnh Hàn?”

“Nương nương, ngươi cần phải cứu vương gia chúng ta, hắn bị hoàng thượng nhốt vào đại lao, nói hắn mưu triều đoạt vị, lúc đó bị hoàng thượng bắt tại trận? Kỳ thực chuyện này căn bản là do hoàng thượng cùng Nam An vương đã thương lượng làm thế, nhưng hoàng thượng lại mang theo một đám thủ hạ làm trò trước mặt vua vĩnh đại thần, bắt được vương gia đang ngồi ở trong thượng thư phòng, nói là vương gia muốn giết vua đoạt vị?”

Cảnh hàn nói xong lời cuối cùng, cũng không biết xử lý như thế nào với chuyện trước mắt, cũng may hắn nghĩ tới hoàng hậu nương nương, người có thể cứu vương gia chỉ có hoàng hậu nương nương, Thanh Dao cau mày, nhớ tới những lời ngày đó Lưu Tôn nói trước khi rời đi, hắn rõ ràng có nói qua muôn cho Nam An vương kế vị, nếu quả thật như vậy, tại sao lại nói Nam An vương mưu triều đoạt vị cứ? Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này quả thật nàng nghỉ không ra, mục đích thực sự của hắn.

“Ngoại trừ Nam An vương, trong kinh còn có hành động gì khác không?”

Thanh Dao lạnh nhạt mở miệng, tột cùng là mục đích gì, nếu như nói hắn thực sự muốn trị tội Nam An vương, nàng sẽ không tin tưởng, chẳng lẽ mục đích hắn làm như vậy là muốn ép nàng hồi kinh, bởi vì hắn biết, thủ hạ của Nam An vương nhất định sẽ tìm đến nàng nhờ hỗ trợ, như vậy sẽ thuận lý thành chương làm cho nàng hồi kinh, tuy rằng nàng vốn đã chuẩn bị trở về kinh, nhưng đối với thủ đoạn xử lý như vậy của hắn, nàng vẫn âm thầm phê bình, hơn nữa Nam An vương là hoàng đệ hắn vẫn sủng ái, hắn làm như vậy, không phải sẽ làm Nam An vương thương tâm sao?

“Không có, ngoại trừ đem vương gia nhốt vào đại lao, những thứ khác tất cả đều rất tốt, không nghĩ tới lúc thiên hạ nhất thống, hoàng thượng vẫn xem vương gia là cái định trong mắt, vương gia vẫn rất trung thành và tận tâm, là hoàng bảo vương gia làm như thế, thuộc hạ vì muốn gặp mặt nương nương, nên đã cưỡi ngựa chạy tới nơi An tướng quân thống lĩnh đại quân, sau đó lại từ trong miệng An tướng quân nhận được tin tức, chạy đến Vô Tình cốc, chỉ cầu nương nương nhất định phải cứu vương gia một mạng.”

Cảnh Hàn nói xong, vừa chuẩn bị dập đầu nữa.

Thanh Dao sắc mặt âm u, con ngươi lóe ra hỏa hoa, nàng là nhất thời tìm không ra đầu mối, hoàng thượng rốt cuộc đang muốn giờ trò gì, chẳng lẽ

những gì trước kia hắn nói cùng nàng đều là giả, chẳng lẽ thực sự vì ép nàng hồi kinh sao?

Hắn luôn luôn rất thương Nam An vương Lưu Chiêu, còn có công chúa Tinh Trúc nữa.

Bên cạnh hắn hiện tại chỉ có hai người này là thân nhân, làm sao lại đem Nam An vương nhốt vào đại lao, hơn nữa là hắn hạ mệnh lệnh để cho Nam An vương dịch dung thành bộ dáng của hắn tọa trán ở trong cung, hiện tại lại trở mặt không phải rất đê tiện sao?

“Được rồi, ngươi đừng dập đầu, chó có lung tung nói bậy về hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không thương tổn Nam An vương, có lẽ còn có nguyên nhân khác.”

Tiêu Ngư nhi há mồm trợn mắt nhìn hết thảy trước mặt, nghe việc này, không giống như là phụ hoàng làm ra chuyện như vậy a, hắn luôn luôn là người quang minh lỗi lạc, làm sao lại hâm hại hoàng thúc như vậy chứ? Chẳng lẽ lúc trước phụ hoàng làm tất cả cũng chỉ là ngụy trang, nếu như thực sự, thì của quá kịch đi?

“Nương nương, ngươi phải cứu vương gia?”

Cảnh Hàn thấy Thanh Dao không có mở miệng nói hồi kinh, rất sợ hãi nương nương không trở về kinh, vì thế mới kêu lên.

“Được rồi, ta vốn đang chuẩn bị trở về kinh, ngươi đi về trước đi, ta sẽ theo sau, nhưng ngươi cẩn thận một chút, chờ kinh động người ở kinh đô, ta muốn nhìn một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Được.” Cảnh hàn lập tức thở dài một hơi, tựa hồ chỉ cần nàng đáp ứng cứu vương gia, thì vương gia bọn họ sẽ không cần chết vậy.

“Vậy ta đi trở về.” Hắn vừa nóng xong, liền quay đầu chuẩn bị rời đi, bởi vì lúc trước băng bó quá chặt, vì hành động này nên đã lỏng một chút, nên cả người lại thẳng tắp hướng mặt đất ngã xuống, Băng Tiêu rất nhanh đưa tay lên tiếp được hắn, đỡ hắn nằm dài trên giường.

Minh Nguyệt đi tới bắt mạch, bình tĩnh mở miệng: “Chủ tử, hắn không có việc gì, chỉ là lúc trước quá mệt mỏi, cho nên mới phải bất tỉnh.”

“Ân, chỉ cần hắn không có việc gì là được.”

Thanh Dao gật đầu, dẫn người trong phòng lui ra ngoài, trở về phòng của mình, từ đầu tới đuôi sắc mặt cũng không quá tốt, nàng không nói lời nào nên người còn lại cũng không dám nói lời nào.

Gian phòng yên lặng không tiếng động.

Thật lâu Thanh Dao mới mở miệng: “Chúng ta chuẩn bị trở về kinh đi, Thẩm Ngọc ngươi hãy trở về đi.”

“Không, nếu chủ tử gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Ta vẫn nên cùng các ngươi đi một chuyến.” Thẩm Ngọc bình tĩnh mở miệng, lúc từ ngoài cửa Thanh Phong cùng Minh Nguyệt cũng vừa đi tới, hai người đồng thời mở miệng: “Chúng ta cũng theo chủ tử đi một chuyến.”

“Quên đi, nhiều người như vậy mục tiêu quá lớn, hai người các ngươi cứ ở lại trong cốc đi.”

Chương 135.4

Thanh Dao nhìn Thanh Phong cùng Minh Nguyệt rồi chậm rãi mở miệng, đọc theo đường đi lại mang nhiều người như vậy, hơn nữa hiện tại thất nước đã diệt, ai còn dám đánh chủ ý với nàng đâu?

Bất quá lời của nàng vừa rơi xuống. Thanh Phong trầm ngâm một hồi, cuối cùng mở miệng.

“Vậy hãy để cho Minh Nguyệt cùng đi với cô nương, tuy rằng các ngươi nhiều người, nhưng Minh Nguyệt lại hiểu y thuật, đối với độc dược cũng có hiểu biết nhiều lắm, đi theo cũng không có chỗ xấu.” Ngũ khí của Thanh Phong có chút chấp nhất, Minh Nguyệt lập tức gật đầu tán thành, bọn hắn bây giờ thực sự sợ cô nương xảy ra chuyện gì, bởi vì từ nhỏ đến lớn bọn họ không có khác gì thân nhân, ngoại trừ công tử, đã không còn có người khác, hiện tại công tử đã chết, nhưng bọn họ còn có Mộc cô nương, nếu như nàng lại xảy ra chuyện gì, chỉ sợ bọn họ sẽ rất cô tịch, bởi vậy Thanh Phong mới kiên trì để cho Minh Nguyệt theo bọn họ.

“Vậy được rồi, Thanh Phong ở trong cốc, Minh Nguyệt theo chúng ta cùng đi.”

Cảnh hàn nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm liền nhất quyết hồi kinh, Thanh Dao và Mạc Sầu cũng không có đi cùng hắn, mà chia ra đi một đường khác, mọi người mặc trang phục bình thường, cải trang bí mật vào kinh.

Đọc theo đường đi, mọi người cố gắng điệu thấp, ban ngày thì đi đường, đêm thì ở lại, toàn cư trú ở các trấn nhỏ, bởi vì không biết hiện tại kinh đô rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, vì thế vẫn ẩn mình mới là tốt.

Mười ngày sau họ vào kinh, kinh thành vẫn phồn hoa náo nhiệt, hiện tại Lâm An thành, so với trước đây càng náo nhiệt hơn, buôn bán thịnh vượng hơn.

Trên đường cái người ta tấp nập, hương xa bao mĩ như nước chảy.

Tiểu Ngư vén rèm nhìn ra bên ngoài, Tiểu Bạch cao to cũng chồm ra còn có tiểu hồ ly Mao Tuyết Cầu cũng theo sát nàng, một người hai động vật, hình ảnh này thật có chút khôi hài, Thanh Dao nhớ tới lần trước hồi kinh, trên mặt mình còn có hồng ban, bây giờ đã hoàn toàn khôi phục dung mạo, nên cũng thản nhiên nhiều lắm, nữ nhân, mặc kệ là năng lực có mạnh cỡ nào, vẫn rất lưu ý dung mạo của mình...

Đi theo phía sau xe có hai con tuấn mã, do Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt cưỡi, hai người kia tuy rằng tận lực điệu thấp, cũng chỉnh dung mạo một chút, so với trước thì kém rất nhiều, nhưng ngay cả như vậy, với thân hình cao to tuyển tú vẫn hấp dẫn rất nhiều nữ nhân nhìn sang.

Ánh nắng như nước theo tầng mây trút xuống, hòa thuận vui vẻ chiếu xạ xuống mặt đất.

Xe ngựa một đường hướng phủ thừa tướng mà đi.

Nam An vương bị bắt, cả kinh thành rộng lớn tựa hồ không hề có biến hóa, một điểm động tĩnh cũng không có, mọi người làm chuyện của mọi người hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ chuyện của Nam An vương còn không có chiếu cáo kinh thành, nếu quả thật là như vậy, thì mục đích của hoàng thượng thật sự là muốn đem nàng ép trở lại kinh thành sao? Ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo, không nói thêm một lời.

Mạc Sầu nhịn không được mở miệng: “Chủ tử, người nói xem hoàng thượng vì sao lại làm như vậy, chẳng lẽ thật là vì....?”

Mạc Sầu không nói tiếp, nếu nàng nghĩ tới loại khả năng này, thì Băng Tiêu cũng đã nghĩ đến, vì thế nương nương sắc mặt mới lạnh như vậy, ở chung một thời gian lâu như vậy, nàng biết cá tính của nương nương, không thích người khác sử dụng kế sách để đối phó mình, hơn nữa nương nương vốn đã chuẩn bị trở về kinh, hoàng thượng làm điều này, chỉ sợ là tự mình chuốc lấy cực khổ, nương nương sẽ không dễ dàng tha cho hắn a.

Bên trong buồng xe, có dòng khí lưu rất lạnh.

Xe ngựa rất nhanh chạy đến phủ thừa tướng, rồi ngừng lại, sáu phiến đại môn hướng về mặt đường, thạch sư thay cầu, uy vũ san sát, hai bên cửa chia làm mấy người thủ hạ hoa y đứng gác, vừa nhìn thấy có xe ngựa ngừng lại, rất nhanh nhìn sang, khi nhìn thấy Mạc Sầu từ trên xe ngựa xuống đã sớm kích động chạy vội đi vào bẩm báo.

Lúc này sắc trời đã sập tối, nguyên bản con đường này đã yên tĩnh, lúc này thì một bóng người cũng không có, Thanh Dao dẫn Tiểu Ngư nhi chậm rãi từ trên xe ngựa bước xuống, phía sau mã xa Thẩm Ngọc cũng xoay người xuống ngựa, đoàn người tiến đến trước cửa phủ thừa tướng.

Lúc này Mộc thừa tướng đã được hạ nhân bẩm báo, dẫn theo một nhà chạy vội ra, rất xa nhìn thấy, Thanh Dao mặc y phục màu trắng rộng tay, làn váy tầng tầng lớp lớp thật là tốt như sóng nước, trên tóc đen búi cao, cầm một cành trâm ngọc bích tua cờ, tua cờ kia ở trong gió nhẹ lung lay, tạo thêm mấy phần linh khí, dung mạo của nàng tựa như một đóa hoa kiều diễm, không còn hồng ban lúc trước.

“Dao nhi, ngươi đã trở về.”

Mộc thừa tướng kêu lên một tiếng, dẫn người nhà tiến lên đón, Thanh Dao dịu dàng xá một cái, thanh âm như nước vang lên.

“Gặp qua phụ thân.”

Bên cạnh thân Tiểu Ngư nhi cũng thông minh kêu lên: “Tham kiến ngoại tổ phụ.”

“Tốt, tốt, các ngươi trở về là tốt rồi.” Tả thừa tướng Mộc Ngân nhanh chóng lệ tuôn rơi, thời gian hơn ba năm không gặp, nữ nhi vẫn như trước lạnh lùng bức người, không nghĩ tới nàng dẫu hơn mười vạn tinh binh, chỉ dùng thời

gian hơn ba năm liền thống nhất thất quốc, điều này thực sự là kỳ tích từ khai thiên lập địa tới nay , nàng cũng là kỳ nhân trong mắt thế nhân, không thua gì các thần phật.

Phía sau Mộc Ngân chỉ có Mộc Thanh Hương đang đứng, mà Mộc Thanh Châu thì từ lâu đã gả cho người ta, là công tử của Thái Phó tự khanh , thái độ làm người kiêm tốn hữu lè, hai người cũng tương kính như tân rât là ân ái.

Mộc Thanh Hương vừa nhìn thấy muội muội trở về, đã sớm cao hứng tiến lên một bước, cung kính chào.

“Tham kiến nương nương.”

“Đứng lên đi.” Thanh Dao đưa tay ra kéo nhẹ tý, ba năm không gặp, Mộc Thanh Hương vẫn mang y phục khuê các tiểu thư như cũ , tóc mai cũng chưa sửa, xem ra nàng cũng không có lập gia đình, vẫn ở nhà, nàng sớm đã vượt qua tuổi gả đi, chỉ mong ông trời thương xót, có thể ban tặng cho nàng một phần chân tình.

Thấy Mộc Thanh Hương hành lễ, đại phu nhân cùng Nhị phu nhân cũng dẫn mộc phủ hạ nhân chào, đồng nghẹt quỳ đầy đất: “Tham kiến nương nương.”

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn quét qua một vòng, rồi quay đầu lại nhìn mặt đường một cái, đạm nhiên phát phát tay, người đã hướng trong phủ đi vào, Mộc Ngân vốn là cơ trí người, vừa nhìn thấy động tác của nữ nhi, liền biết nhất định là nàng bí mật hồi kinh, nên lập tức trầm ổn phát phát tay mệnh lệnh cả nhà: “Tất cả đứng lên đi xuống đi.”

“Dạ, lão gia.”

Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân đáp xong, vội vàng dẫn hạ nhân giải tán, Mộc Ngân cũng Thanh Dao còn có Thanh Hương một đường đi vào Mộc phủ, Mạc Sâu cùng Băng Tiêu theo đuôi sau đó, xe ngựa cũng bị kéo vào hậu viện.

Đoàn người thảng đến thư phòng Mộc phủ.

Ngoài cửa thư phòng trên thềm đá Mạc Sâu cùng Băng Tiêu đang đứng gác, Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt đã bị quản gia mời đến sương phòng chiêu đãi, mà bên trong thư phòng, Mộc Ngân mời Thanh Dao ngồi xuống, vuơn tay lôi kéo Tiêu Ngư nhi trên dưới đánh giá, rồi từ ái mở miệng.

“Công chúa lớn lên thực sự là đáng yêu, hơn nữa nhìn ra rất thông minh.”

Tiểu Ngư nhi vừa nghe có người khen nàng, đã sớm vui vẻ. Cười tủm tỉm mở miệng: “Cám ơn ngoại tổ phụ khích lệ.”

Thanh Dao ngồi xuống, Mộc Ngân liền ôm Tiểu Ngư nhi ngồi ở một bên, Mộc Thanh Hương đích thân châm trà cho phụ thân cùng Thanh Dao rồi bung lênh: “Nương nương, mời dùng trà.”

“Ngồi xuống đi, tỷ muội nhà mình không cần phải khách khí.” Thanh Dao nhàn nhạt nhu hòa cười, dưới ánh đèn mặt của nàng cười tươi như hoa, đẹp như đoá phù dung nổi trên mặt nước, thanh tươi bức người, làm người ta dời không ra tầm mắt.

“Muội muội thật đúng là một chút cũng không thay đổi.”

Thanh Hương thở dài, thời gian nhiều năm, chỉ có Thanh Dao vẫn xinh đẹp như vậy, hơn nữa nàng là một nữ tử lại thành binh mã đại nguyên soái, lĩnh hồn mười vạn binh mã, thống nhất thất quốc, ngay cả nam tử cũng không có bực này khí phách như nàng, trước đây chỉ cần nghĩ tới chính mình đã từng gặp phải những chuyện không vui liền buồn bã, thế nhưng từ khi Thanh Dao đánh giang sơn, mình bỗng nhiên mở lòng hơn, ai nói nữ tử không bằng nam nhân, dù cho mình không lấy chồng, đều phải sống thật vui vẻ, vì thế bây giờ đã hoàn toàn thả lòng dã ra.

“Tỷ tỷ cũng không thay đổi.”

Thanh Dao vươn tay vỗ vỗ tay Thanh Hương, Thanh Hương nhu hòa cười, gật đầu ngồi vào phía dưới.

Thanh Dao nhìn lướt qua bên trong thư phòng, chỉ có phụ thân cùng Thanh Hương, đều là người trong nhà, bởi vậy mới chậm rãi mở miệng: “Ta vốn vẫn ở vô tình cốc, nhưng thủ hạ Cảnh Hàn của Nam An vương đã đến vô tình cốc tìm ta, nói hoàng thượng đem Nam An vương nhốt vào đại lao, có phải thật sự có chuyện này hay không?”

Thanh Dao tiếng nói vừa rơi xuống, Mộc Thanh Hương có chút kinh ngạc, nàng nhất giời khuê tú, căn bản không rõ ràng lắm chuyện này, thế nhưng sắc mặt thì âm u lại, con ngươi hiện lên lăng hàn, lãnh chìm mở miệng: “Hoàng thượng nói, Nam An vương muốn mưu triều đoạt vị, lúc đó là bắt tại

trận, bản thân hắn đang mặc long bào, dịch dung thành bộ dạng của hoàng thượng, đang ở trên thư phòng phê duyệt tấu chương, người nói xem đây không phải là mưu triều đoạt vị thì là cái gì, cũng may hoàng thượng đại nhân đại lượng, chuyện này còn đặt ở Hình bộ, cũng không có chiếu cáo thiên hạ, vì thế này người ở bên ngoài căn bản không biết Nam An vương bị nhốt vào đại lao.”

“Phụ thân tin Nam An vương sẽ mưu triều đoạt vị sao?”

Thanh Dao con người hàn khí lạnh như băng, nhàn nhạt hỏi Mộc Ngân, bất quá trong giọng nói một điểm nhiệt độ cũng không có, vừa nhìn thì biết tâm tình của nàng đang xấu, vì thế Mộc Ngân không dám nói thêm cái gì, ngưng mi suy nghĩ sâu xa một chút, chiếu theo hiểu biết của hắn đối với Nam An vương, hắn ta chắc sẽ không làm chuyện này, nhưng mà vì sao Nam An vương lại dịch dung thành hoàng thượng ở bên trong thư phòng chứ?

Mộc Ngân rất không hiểu ra làm sao, tìm không ra đầu mối đương nhiên hắn cũng không dám tưởng tượng, bởi vì hoàng thượng lệnh cho Nam An vương giả mạo chính mình, toạ trấn ở trong hoàng cung, chuyện này từ đầu tới đuôi đều là chủ ý của hoàng thượng, lúc trước hoàng thượng còn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Nam An vương mà? Hiện tại làm sao lại đem Nam An vương nhốt vào đại lao đây? Chuyện này thật đúng là trước sau mâu thuẫn.

“Dựa theo vi phụ đối với Nam An vương hiểu biết, hắn không thể nào làm chuyện này, thế nhưng hoàng thượng đã bắt tại trận, nhân chứng vật chứng toàn bộ đều có?”

“Như vậy các ngươi sao không hỏi hoàng thượng, vì sao Nam An vương lại ở trong hoàng cung, mà hắn lại không ở trong cung thế?”

Thanh Dao hỏi lại, Mộc Ngân ngẩn ra, rất nhanh đáp lời: “Chúng ta có hỏi, hoàng thượng nói, hắn không nghĩ tới Nam An vương lại đem tâm tư động đến trên đầu của hắn, vì thế dưới tình huống không có phòng bị đã bị Nam An vương gây thương tích, rồi mang ra khỏi cung vốn cho là mình chắc chắn sẽ chết, nhưng về sau lại được người ta cứu, cho nên mới có mệnh trở lại hoàng cung.”

“Cái gì?”

Ánh mắt của Thanh Dao càng ngày càng lạnh, hoàng thượng thực sự là thật

quá mức, lời nói dối như vậy cũng bịa ra được

Q.4 - Chương 136: Tiến Cung

Bên trong thư phòng an tĩnh lại, Mộc thừa tướng nhìn sắc mặt Thanh Dao âm trầm, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ trầm mặc xuống.

Thanh Dao điều chỉnh tốt hơi thở, hòa hoãn hơn khi nhìn lướt qua phụ thân cùng Mộc Thanh Hương, rồi nhàn nhạt mở miệng: “Kỳ thực hoàng thượng vẫn không có ở trong cung, từ trước cho tới nay người ở trong cung đều là Nam An vương.”

“Cái gì?”

Mộc Ngân thất thanh kêu lên, đang ôm Tiểu Ngư nhi từ ghế hổ đột nhiên đứng dậy, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, sau đó hồi phục lại tinh thần mới ngồi xuống, nghiêm túc mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là hoàng thượng bảo Nam An vương giả trang chính mình.”

Thanh Dao gật đầu, xem ra Nam An vương thật là có khả năng đóng vai thiên phú, sắm vai này của hoàng thượng hơn ba năm mà cũng không lộ ra kẽ hở, không biết là do hắn quá lợi hại, hay một ban văn võ đại thần trong triều quá vô năng. Chẳng qua ngại thân phận của hắn, cho dù có chút nghi ngờ, chỉ sợ cũng không ai dám nghĩ tới phương diện này.

“An, hoàng thượng từ trước đến nay vẫn cùng ta ở chung một chỗ.”

Thanh Dao nhàn nhạt lên tiếng, Mộc Ngân nghe Thanh Dao nói xong, chân mày cau lại, thần sắc rất nghiêm túc, “Nếu như hoàng thượng mệnh lệnh, vì sao còn muốn bắt Nam An vương chứ?”

Chẳng lẽ thật sự vì muốn ép nàng về kinh, thế nhưng chiếu theo tình hình hiện nay lại không quá giống.

Thanh Dao mấy ngày liên tiếp đi đường, đã rất cực mệt, nếu nhất thời nghĩ không ra manh mối, thì cũng không nên quá nóng lòng, dù sao nàng cũng đã hồi kinh, nhất quyết sẽ không để cho Nam An vương xảy ra chuyện gì.

“Phụ thân, người có thể an bài một chút, ngày mai ta muốn gặp Nam An vương.”

“Này?”

Mộc Ngân chần chờ một chút, bởi vì Nam An vương là trọng phạm trong hình bộ đại lao, người bình thường căn bản không cho gặp, nếu như Thanh Dao xuất trình ra thân phận, tất nhiên sẽ được gặp, thế nhưng nàng lại bảo mình an bài, chính là vì không để cho người khác phát hiện ra nàng đã hồi kinh, chuyện này cũng có chút khó khăn, bất quá có thể nghĩ biện pháp.

“Được, vậy ta suy nghĩ biện pháp.”

Mộc Ngân nói xong, liền thả Tiểu Ngư nhi xuống, đứng dậy từ ái mở miệng: “Thanh hương, đưa nương nương đi Thanh viện nghỉ ngơi.”

“Dạ, phụ thân.” Thanh Hương nhu hòa đứng dậy, đi tới phía trước Thanh Dao, vươn tay nắm lấy nàng, cử chỉ tự nhiên lại thanh tao lịch sự, ôn nhuận dịu dàng tựa như một đóa hoa giải ngũ, làm cho lòng người như mở ra, thoải mái đến không nên lời.

Nữ tử như vậy chắc là ông trời sẽ không phụ nàng, nhất định sẽ cho nàng một mối nhân duyên tốt...

Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Dao đi về Thanh viện, còn Mộc Ngân ban đêm ngồi kiệu xuất phủ đến nhà của Hình bộ thượng thư một chuyến.

Trong Thanh viện, Băng Tiêu đang canh giữ ở bên ngoài tẩm phòng, Mạc Sầu vốn là người của Mộc phủ, đối với Thanh viện rất là quen thuộc, bởi vậy động tác gọn gàng an bài cho Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt đi nghỉ ngơi, sau đó xoay người lại đi tới ngoài cửa tẩm phòng cùng Băng Tiêu, hai người cùng nhau ngồi ở trên lan can hành lang, thưởng thức mặt trăng trên bầu trời, tâm tình chút trầm trọng.

Bởi vì mặt ngoài kinh thành quá yên tĩnh, lại tựa hồ như bao phủ một tầng bất an khó đoán, việc Nam An vương bị nhốt vào ngực tựa hồ chỉ là màn mờ đầu, phía sau còn có thể có vở tuồng lợi hại hơn đã bắt đầu, chính bởi vì như vậy, cho nên mới phải làm cho người ta bất an.

Trong tẩm phòng, giọng nói tinh tế vang ra ngoài.

Thanh Dao nắm nghiêng ở trong phòng ngủ trên ghế mỹ nhân, tóc đen như mây tùy ý xõa xuống, sa y màu trắng bao bọc thân thể mềm mại lả lướt, mặc dù vẫn đang lảng lặng đang nằm, cũng lộ ra một cỗ linh khí lành lạnh, khoe

môi câu ra ý cười như có như không.

“Nhà bên chồng đại tỷ là ai?”

Thanh Hương ngồi ngay ngắn ở bên giường mỹ nhân, gật đầu cười: “Là công tử của Thái Phó tự khanh Liễu đại nhân, gọi là Liễu Tòng Vân, Liễu Tòng Vân này vẫn không thích nhập sĩ làm quan, hiện tại đang làm một chút buôn bán, đối với tỷ tỷ cũng rất tốt.”

Mộc Thanh Hương bây giờ khi nói về Mộc Thanh Châu, thì mặt mày đều mang ý cười, tựa hồ hạnh phúc của tỷ tỷ cũng là hạnh phúc của nàng vậy, nghĩ được như vậy, cho thấy cảm tình của các nàng đã là vô cùng tốt, điều này làm cho Thanh Dao rất vui mừng, thân là tỷ muội một nhà phải nên như vậy, cù lục đục với nhau thì có chỗ tốt gì.

“An, nàng có thể hạnh phúc là tốt rồi, còn ngươi?”

Thanh Dao con ngươi hiện lên quang hoa, quay đầu nhìn về phía Thanh Hương, hiện tại nhị tỷ đã không còn lòng dạ hẹp hòi như trước đây, cả người ôn nhu vui vẻ thật giống như một viên đá cụi đang chìm đắm ở đáy hồ trong suốt, tròn tria trơn bóng, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Bất quá nhận thức của nàng, chưa chắc là nhận thức của Mộc Thanh Hương, ánh mắt của nàng bỗng nhiên buồn bã, tuỳ ý cười rộ lên.

“Muội muội không phải là không biết chuyện trên người ta, nữ tử như ta vậy sao có thể xứng với công tử nào, chỉ là tàn hoa bại liễu mà thôi.”

“Nhi tỷ” Thanh Dao giật mình, không hài lòng trùng Mộc Thanh Hương một cái: “Ngươi đừng tự coi nhẹ mình, ông trời sẽ không bạc đãi bất cứ người nào, ngươi sẽ gặp được duyên phận thuộc về ngươi, chỉ là còn chưa tới thời gian thôi.”

“Tốt, mong như muội muội chúc lành, tỷ tỷ ta đang chờ.”

Thanh hương nở nụ cười tươi, làm Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, xem ra Mộc Thanh Hương là thật sự đã buông bỏ những chuyện kia, như vậy là tốt nhất, sau này nàng cũng sẽ tìm được một phần hạnh phúc thuộc về của nàng.

“Những người khác trong Mộc phủ đều có khỏe không?”

Thanh Dao tiện thể hỏi một câu, Mộc Thanh Hương biết nàng đang hỏi đại nương cùng nương, nên vội vàng gật đầu một cái, nghĩ đến Thanh Dao mấy ngày liên tiếp bôn ba, nhất định là cực mệt, nên vội đứng dậy, cười mở miệng: “Muội muội nhất định là rất mệt, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày khác tỷ muội chúng ta mới hảo hảo trò chuyện.”

“Được.”

Thanh Dao phát phát tay, Thanh Hương lui ra ngoài, dẫn nha đầu của mình ra khỏi Thanh viện.

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đi vào, trong phòng Tiếu Ngư nhi đã sớm ngủ, chỉ có Thanh Dao vẫn dựa ở giường mỹ nhân không nhúc nhích một chút, chỉ khẽ nhắm hai tròng mắt, căn bản không có ngủ, dáng vẻ như thế lại mang theo sự lành lạnh băng hàn, như có đám mây quanh quần bay đi không được.

Mạc Sầu biết trong lòng nàng đang phiền muộn chuyện của Nam An vương, thêm nữa lại nghĩ không ra hoàng thượng tại sao lại làm chuyện như vậy.

“Chủ tử, nghỉ ngơi trước đi, đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai còn có chuyện phải làm.”

Thanh Dao gật gật đầu, nàng đúng là rất mệt mỏi, nhìn Tiếu Ngư nhi tốt số đã sớm đi ngủ, bây giờ nàng thực sự ước ao mình là tiểu hài tử, có thể cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không cần làm, chỉ than nhẹ một tiếng: “Được rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

Đoàn người thu dọn một phen, kẻ nêu nghỉ ngơi thì cứ nghỉ, người phải gác đêm thì gác đêm, nghiêm túc không thể xem thường.

Ngày thứ hai, Mộc Ngân sau khi lâm triều về liền chạy tới đây, Thanh Dao cũng vừa mới thức dậy, ở phòng khách dùng đồ ăn sáng, vừa nghe nói phụ thân đã tới, liền vội vàng phân phó Mạc Sầu để cho hắn tiến vào, hắn qua đây, nhất định là chuyện buổi tối hôm qua mình nhắc đến đã làm thỏa đáng.

Trong phòng khách, Tiếu Ngư nhi đang đùa với Tiểu Bạch, hôm qua bởi vì là buổi tối, nên tất cả mọi người không quá để ý tới Tiểu Bạch, lúc này Mộc Ngân mới nhìn rõ, con vật dịu ngoan nhu thuận nghe lời này rõ ràng là sói, tuy rằng nhìn qua nó ngoan ngoãn, thế nhưng ánh mắt vẫn chứa ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía, khiếp người đến cực điểm.

Mộc Ngân trong lòng tự nhủ, rồi thở dài một hơi, thật không biết tiêu nha đầu này tại sao có thể có nhiều bẩn lĩnh ngạc nhiên cỗ quái như vậy.

“Thần tham kiến nương nương.”

Mộc Ngân quy củ hành lễ, Thanh Dao cau mày, có chút không vui, nhẹ giọng mở miệng: “Phụ thân sau này ở Mộc phủ, ta chỉ là nữ nhi của người, người không cần phải luôn luôn hành lễ quân thần.”

“Thần tuân chỉ.” Mộc Ngân có nè có nếp đáp lời, Tiêu Ngư nhi vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất đùa với Tiểu Bạch rốt cuộc nhịn không được mắt trợn trắng, người cỗ đại thật đúng là cỗ hủ, nữ nhi của mình mà cũng hành động cho xa lạ như vậy, không biết mệt sao?

“Chuyện Dao nhi phân phó, đêm qua ta đã làm tốt, hiện tại ngươi qua đó, hay đợi một lúc nữa qua.”

Vừa nói đến chính sự, sắc mặt Mộc Ngân nghiêm túc lên nhiều lắm, ánh mắt hiện lên ánh sáng cơ trí, bình tĩnh chăm chú.

Thanh Dao ngưng mày, nàng muôn lập tức nhìn thấy Nam An vương, thám thính một chút, xem hắn và hoàng thượng trong lúc đó có xảy ra chuyện gì khác hay không?

“Ta lập tức đi Hình bộ đại lao.”

Thanh Dao nói xong liền đứng lên, nàng là người luôn luôn trầm ổn, bây giờ lại bị lây một chút lo lắng, bởi vì người bị quan chính là Nam An vương, là người mà hoàng thượng coi trọng nhất, có lẽ bây giờ hắn nhất thời xung động, làm ra quyết định gì đó, để sau phải hối hận, nàng không hy vọng hắn hối hận.

“Tốt, phụ thân đã sắp xếp xong xuôi, các ngươi cứ, bất quá vẫn nên quâ trang một chút đi, băng không sẽ bị người ta nhận ra.”

“Dạ, phụ thân.”

Thanh Dao lên tiếng trả lời, dẫn Mạc Sâu cùng Băng Tiêu giả trang nam tử, đi đến Hình bộ đại lao.

Tiêu Ngư nhi biết sự tình liên quan trọng đại, vì thế cũng không đòi theo, mà

Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc cũng không đi, bởi vì đi nhiều người quá, mục tiêu sẽ lớn, kẽ hở cũng lớn hơn, rất có thể sẽ rơi vào đáy mắt của người dụng tâm.

Hình bộ đại lao.

Âm u ám ướt, trước cửa có tầng tầng quân lính đứng gác, ngoài ra còn có một tướng lĩnh coi chừng, đương Thanh Dao nói ra thân phận phụ thân, người nọ liền phân phó người đem các nàng mang vào, cũng có dặn nhất định phải nhanh lên một chút đi ra.

Việc này người chịu trách nhiệm vốn đang phiêu lưu, Thanh Dao sao lại không biết. Nên liền gật đầu, dẫn người đi vào, nghĩ đến Nam An vương là vương gia thân phận cao quý, mà đã là lần thứ hai hắn rơi vào lao ngục tai ương, lần trước là chuyện Cơ Phượng chết, lúc đó đúng là hoàng thượng tự mình đem hắn nhốt vào, chắc hắn lúc đó hoàng thượng cũng rất đau lòng.

Ngay cả Thanh Dao cũng vì Lưu Chiêu đau lòng, hắn là cái loại nam nhân chính trực vô tư, tuy rằng lạnh lùng như băng, thế nhưng thái độ làm người lại hiệp đám trung tâm, trước đây hắn đánh mình một quyền, ngược lại mình cũng đánh qua hắn một cái tát, nhưng hắn là cái loại người một ngày nhận định người là người tốt, thì cả đời sẽ là người tốt.

Nam An vương bị giam ở tận cùng bên trong một gian phòng.

Hai tầng cửa lao, khóa sắt lớn, hơn nữa còn âm u ám ướt, đã không có đệm chăn cũng không có bất kỳ vật gì, so với lần trước hoàn toàn khác nhau, lần trước Nam An vương tuy rằng ngồi tù, thế nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, hắn sớm muộn gì cũng sẽ đi ra, vì thế trong phòng giam những gì nên có đều có, nhưng lúc này thì không có gì cả, nhìn qua rất khốn khổ.

Một nam tử mặc trường bào đang ngồi dưới đất, mực phát như mây rủ xuống, che lại khuôn mặt tuấn dật, làm cho người thấy không rõ bất luận biểu tình gì trên mặt hắn, hắn cứ như vậy bình tĩnh không nhúc nhích ngồi đó, tựa như hóa đá ngay cả khi Thanh Dao đứng ở trước cửa thật lâu, cũng không có nhìn thấy hắn có mảy may động tĩnh.

Thanh Dao trong lòng chua xót khổ sở không ngớt, phát tay để cho tù tốt phía sau lui xuống đi.

Trong không gian vắng vẻ, nàng chậm rãi lên tiếng: “Lưu Chiêu, ngươi có

khỏe không?”

Thanh âm này vừa vang lên, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu giật mình, bất quá rất nhanh cứng người lại, bởi vì hắn hoài nghi mình nghe lầm, cho đến thanh âm Băng Tiêu lo lắng nói: “Nam An vương, chủ tử sang đây thăm ngươi, ngươi có lời gì hãy mau nói a.”

Lúc này đây Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đã nghe rõ ràng, hắn nhanh chóng ngẩng đầu lên, bàn tay to nhấc lên vén mái tóc đen che trên mặt, lộ ra hé ra khuôn mặt tuấn dật, trong ánh mắt nồng đậm sâu khổ, cuồn cuộn tới như bài sơn đảo hải, nhìn một người luôn luôn băng lãnh phong dâng lại biến thành như vậy, Thanh Dao làm sao mà dễ chịu, liền tiến lên một bước.

“Lưu Chiêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng làm sao lại bắt ngươi nhốt vào đại lao, là ngươi đắc tội hắn sao? Rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nhìn thấy Thanh Dao xuất hiện, toàn bộ sắc mặt hòa hoãn vài phần, như bao phủ một tầng ánh sáng, hắn biết nhất định là thủ hạ của mình tìm được Thanh Dao, có thể được gặp lại nàng thật sự là quá tốt, mặc dù hắn chết cũng coi như chết cũng không hối tiếc...

“Thanh Dao, ngươi đã trở về.”

Thanh âm khàn khàn phát ra, có thể nhìn ra hắn đã chịu không ít dày vò, quần áo mất trật tự, tóc cũng lộn xộn, nhưng những điểm này cũng không ảnh hưởng tới khuôn mặt của hắn, nhìn qua vẫn anh khí bức người như trước, quanh thân lạnh lùng, chỉ có đôi mắt màu đen kia trở như sao khi đối mặt Thanh Dao mới có thể tản mát ra tia sáng chói mắt.

“Ân, ngươi không có việc gì.”

Thanh Dao chậm rãi nói, tuy rằng không biết hắn và hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nàng có thể trăm phần trăm khẳng định, hoàng thượng nhất định sẽ không giết Nam An vương, trong chuyện này khẳng định là có gì đó hiểu lầm.

“Thanh Dao, hắn đã không bao giờ còn là hoàng huynh trước đây nữa.”

Mộ Dung Lưu Chiêu đứng lên đi tới, bàn tay nắm chặt, nắm đấm siết chặt lên cột gỗ phòng giam, làm gân xanh trải rộng, lúc này có thể nhìn ra nội tâm

của hắn có bao nhiêu phẫn nộ cùng tuyệt vọng, quanh thân dày đặc thông khổ.

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ta biết là hoàng thượng bảo ngươi giả trang hắn canh giữ ở trong cung, sao bỗng nhiên trở thành ngươi mưu triều đoạt vị.”

Mộ Dung Lưu Chiêu ngẩng đầu, khéo môi lộ nụ cười lạnh băng có vẻ hờ hững “Đúng vậy, là hắn làm cho ta giả trang thành hắn ở lại trong cung, ta vẫn an phận thủ thường cố gắng không gây ra lỗi, tuy rằng trong lòng căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng nghĩ đến hắn đi trợ giúp cho ngươi, ta liền cam tâm tình nguyện ở lại trong cung, thế nhưng khi hắn trở lại, đã dẫn theo người đem ta nhốt vào đại lao, ta căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ hết thảy không phải là chủ ý của hắn sao? Mãi cho đến lúc này, khi thiên hạ rốt cuộc thống nhất rồi, nên hắn không cần những người như chúng ta nữa”

“Sẽ không, Lưu Chiêu, ngươi chó suy nghĩ quá nhiều, hoàng thượng không phải người như vậy.”

Thanh Dao nhìn hắn đau lòng, rất nhanh khuyên giải an ủi.

Nam An vương hai tròng mắt đột nhiên trợn to, bắn ra ánh sáng khiếp người, trước ngực bỗng pháp phòng khó thở, đau lòng không chịu được.

“Hay chúng ta đều bị hắn lừa, đây mới là chỗ cao minh nhất của hắn, băng không làm sao mà trở thành Huyền đế khôn khéo trong mắt thế nhân đây, cho tới nay, ta vẫn cho là hắn không giống như vậy, Thanh Dao, chỉ có hắn mới có thể dành cho ngươi hạnh phúc, vì thế ta hi vọng các ngươi có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, hạnh phúc vui vẻ cùng một chỗ, thế nhưng hiện tại, Thanh Dao, nếu như hắn thực sự giết ta, thì tâm cơ của hắn quá sâu rồi, Thanh Dao, ngươi hãy trở về vô tình cốc đi thôi.”

“Lưu Chiêu, ngươi điên rồi, hắn là hoàng huynh của ngươi, hắn là người như thế nào, ngươi không biết hay sao?”

Thanh Dao lắc đầu, đối với lời nói của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu nàng không dám gật bùa, vì trong đầu nàng hiện ra một hình ảnh, ba năm này các nàng có bao nhiêu ngày đêm ở cùng một chỗ, hắn quan tâm nàng chiếu cố nàng, cái loại tình cảm chân thành tha thiết này, nàng biết đều là chân thật, hắn không phải loại người âm hiểm tiểu nhân, hắn là quân tử, vì

hắn, nàng mới chuẩn bị tiến cung, nếu như kết quả chứng tỏ tất cả đều là biểu hiện giả dối, như vậy chính mình làm sao mà chịu nổi?

“Ta vẫn cho là ta rất hiểu hắn, hắn là hoàng huynh của ta, người luôn yêu thương sủng ái ta, thế nhưng người thấy đó? Đây mới là kết quả cuối cùng của ta.”

“Lưu Chiêu, ta nghĩ, hoàng thượng nhất định là vì muốn ép ta trở về, cho nên mới phải ra hạ sách này, nói chung, mặc kệ thế nào, ta sẽ không để cho người gặp chuyện không may.”

Thanh Dao lên tiếng khẳng định, mặc kệ nàng cùng hoàng thượng như thế nào, vì đạo nghĩa, nàng tuyệt đối không cho phép Nam An vương ở trước mắt của mình gặp chuyện không may, nếu như hoàng thượng thực sự khu khu cố chấp nói, nàng sẽ cứu Nam An vương ra.

“Thế nhưng người xem?”

Lưu Chiêu nhìn Thanh Dao kiêu ngạo tự phụ, vì người nam nhân kia mà biện hộ, trong lòng nói không nên lời, nếu như ban đầu chính mình kiên trì bảo vệ nàng, có phải kết quả sẽ không giống như bây giờ hay không?

Hắn vẫn ngại thân phận của mình, nên liều mạng đe nén tình cảm của mình, để thành toàn cho hắn, thế nhưng rốt cuộc đến lại rước lấy đói đãi này, có thể nào không đau không khổ chịu sao, thế nhưng đau nhất chính là phát hiện, Thanh Dao tựa hồ đã chân chính đón nhận hắn, thời gian hơn ba năm này bọn họ sớm chiều ở chung, cảm tình tự nhiên thâm hậu.

Hiện tại hắn sợ nhất không phải là mình chết, mà sợ hãi Thanh Dao cuối cũng sẽ thu được thương tổn, nàng là một nữ tử lan tâm tuệ chất, nếu như phát hiện tất cả cũng chỉ là một trò giả dối, chỉ sợ nàng sẽ đau tận xương cốt.

Đây không phải là điều hắn cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp, hoặc là ta đi gặp hắn, nhất định sẽ mau chóng cho ngươi rời khỏi nơi đây.”

Thanh Dao nói xong, vươn tay nắm bàn tay đang nắm chặt chân song kia, bình tĩnh lên tiếng.

Lúc này cửa tù ngoài có tù tốt đi tới, nhỏ giọng mở miệng: “Đi nhanh đi,

không đi nữa sẽ làm cho người ta phát hiện thì phiền toái.”

“Tốt, một hồi được rồi,” Thanh Dao vừa mở miệng, bên cạnh Mạc Sầu lập tức đưa tới một tấm ngân phiếu, tù tốt kia mở to hai mắt nhìn, đúng là một trăm lượng ngân phiếu, lập tức không àm ĩ bảo đi ra ngoài nữa, bất quá vẫn không quên phân phó: “Nhanh lên một chút, bằng không tất cả mọi người đều không may.”

“Ân.”

Thanh Dao lên tiếng trả lời, lại nhìn về phía Nam An vương: “Ta đi, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người đi ra ngoài.”

“Ra hay không ra đều như nhau, Thanh Dao, ta chỉ muốn nói cho người biết một việc, trước khi ta chết, ta chỉ muốn đối với người nói một câu.”

Trên mặt tuấn dật của Nam An vương có chút chấp nhất, quần áo matted tự cũng không ảnh hưởng đến dáng vẻ của hắn, vẫn vĩ ngạn bất phàm như cũ.

“Người nói?”

Thanh Dao cho là hắn có lời gì muốn nói, trên mặt xinh đẹp chợt lóe ánh sáng rồi biến mất, lẳng lặng chờ, chỉ nghe thấy thanh âm của Lưu Chiêu trước sau lạnh như băng, lúc này tràn đầy cảm tình, chậm rãi vang ở trong phòng giam: “Thanh Dao, ta thích người, người là người cho ta vui vẻ.”

“A.”

Chương 136.2

Mọi người cùng kêu lên, chẳng những là Thanh Dao, ngay cả Băng Tiêu cùng Mạc Sầu cũng bị một cú sốc, không nghĩ tới Nam An vương lại thích nương nương, còn ở trong tình cảnh này mà biểu lộ tình cảm của mình nữa, quả thật là hù dọa chết người a, Thanh Dao đang ngây ngẩn cả người, cũng không biết phải phản ứng thế nào, Lưu Chiêu luôn lạnh lùng như băng lại nói thích nàng, đây là điều nàng nằm mơ cũng không nghĩ qua, hiện tại nàng không biết phải nói cái gì, mới có thể không làm tổn thương tâm Lưu Chiêu, hắn đã sâu khổ như vậy, nếu mình nói lời nặng, chẳng phải là quá đả kích hắn sao, ngay lúc nàng đang ở thế khó xử, thì Mộ Dung Lưu Chiêu đã quay đầu xoay người lại đi vào giữa phòng giam, thanh âm lạnh lùng nặng nề vang lên.

“Thanh Dao trở về đi, ta không muốn tăng thêm bất luận gánh vác gì cho ngươi, nếu như không phải có kiếp nạn này, ta nghĩ đến chết cũng sẽ không nói ra, thế nhưng ta lại sắp chết, đây là nguyện vọng duy nhất trước khi ta chết.”

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cũng bất chấp để ý tới Nam An vương, nhà tù không thể ở lại lâu, còn kéo dài chỉ sợ có phiền phức, bởi vậy hai nha đầu một tǎ một hữu đưa tay vịn nàng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi Hình bộ đại lao, bên ngoài ánh nắng liền chói mắt, Thanh Dao còn có chút hoảng hốt, nàng vẫn cảm thấy chuyện vừa rồi là quá thật, nên quay đầu nhìn về phía Mạc Sầu. Một chữ một lời mở miệng: “Vừa rồi Nam An vương nói cái gì?”

“Bẩm chủ tử, Nam An vương gia nói thích nương nương.”

Mạc Sầu tận tâm tận lực bẩm báo, nàng cũng là nằm mơ không nghĩ tới chuyện này.

Lúc này đây Thanh Dao cuối cùng cũng khẳng định chính mình vừa rồi không có nghe lầm, nên sắc mặt trắng nhợt, nàng là không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, tại sao lại hội ngộ thượng Nam An vương chứ? Thực sự là làm cho người ta đau đầu.

“Hồi mộc phủ.” Quay lại xe ngựa trước cửa Hình bộ, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cũng lên xe, đoàn người xoay người lại hướng về phủ thừa tướng mà đi, phía sau một đôi ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm các nàng cho đến khi xe ngựa biến mất không thấy.

Huyền Nguyệt, bên ngoài cửa thượng thư phòng hoa lệ.

A Cửu dẫn mấy người thái giám cùng cung nữ yên tĩnh đợi ở bên ngoài, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, lúc này có một nhuyễn kiệu đã ngừng lại, từ cổ kiệu phía trước đi tới mấy người mặc trang phục cung nữ, cung kính cẩn thận nhắc lên cầm liêm, ánh dương quang như nước chiếu, bao phủ quanh thân của nàng, nàng mặc một kiện quần dài màu đỏ tía, tóc đen như mực búi cao thành bích vân khê, trịnh trọng cầm lên phía trên đó cây trâm kim phượng hoàng, trong miệng phượng hoàng đung đưa tua cờ, thả dọc xuống, ở trên gương mặt đong đưa trái phải, càng tăng thêm vài phần mềm mại đáng yêu kiều mị, thân thể mềm mại như dòng nước, bước đi thanh tao lịch sự, quanh

thân đẹp đẽ quý phái, bước đi dao động tiêu saí đến trước thềm đá.

A Cửu cùng thủ hạ thái giám và cung nữ cung kính thi lễ.

“Tiểu nhân (nô tỳ) tham kiến Thục phi nương nương.”

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt cười như không cười lạnh lùng liếc A Cửu một cái, A Cửu run rẩy lên một chút, càng phát ra cung kính cúi đầu.

Tây Môn Tân Nguyệt liếc một cái cũng không buông tha hắn, khéo môi càng âm ngao cười nhạt: “A Cửu, hoàng thượng đâu?”

“Hoàng thượng ở bên trong thư phòng phê duyệt tấu chương. Nói không gấp bất luận kẻ nào.”

“Phải không? Cũng bao gồm bản nương nương à?”

Tây Môn Tân Nguyệt âm hiểm mở miệng, A Cửu đâu còn dám nói nhiều thêm một câu nào, thế nhưng Tây Môn Tân Nguyệt cũng không có buông tha hắn, mà là giơ chân lên một cước nhắm ngay A Cửu đá quá, thẳng tắp đem hắn đá ngã lăn.

“Ngươi là cầu nô tài, đại khái ngươi không nghĩ qua ta có một ngày sẽ được sủng ái chứ gì, mà ngươi lại rơi xuống trình độ ngày hôm nay, ngươi cứ chờ cho ta, ta phải từ từ dần vặt ngươi.”

Tây Môn Tân Nguyệt nói xong, khí thế lăng người sải bước lên thềm đá, đi đến trước cửa thư phòng, tỳ nữ Liên Yên của nàng cũng vội vàng cung tiến về phía trước, canh giữ ở ngoài cửa thượng thư phòng, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Bên trong Thượng thư phòng, có một nam tử mặt long bào đang ngồi ngay ngắn, trên mặt tuấn mĩ vô trù đang chăm chú, cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Nghe được động tĩnh ở cửa, liền ngẩng đầu lên nhìn sang, vừa nhìn thì thấy là Thục phi nương nương, không khỏi cau lại lông mày, tiếng nói liền có chút không vui: “Ngươi tại sao lại tới.”

“Hoàng thượng.”

Tây Môn Tân Nguyệt sờm như chim nhỏ nép vào trong ngực của tuấn mĩ

nam tử, bộ dạng mềm mại đáng yêu mở miệng: “Người ta nhớ người, hoàng thượng, người cũng không đến xem người ta.”

Tuấn mỹ nam tử ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, con ngươi đen kít sâu không lường được, lóe ra ánh sáng quắc đẹp đẽ quý giá, nam nhân này không là ai khác, chính là Huyền Nguyệt hoàng đế, Mộ Dung Lưu Tôn, đáy mắt là hàn khí bức người, bất quá khi hắn nhìn thẳng vào nữ tử trong lòng, thì lại ôn hòa xuống, khoe môi nhéch lên, nở nụ cười nhu hòa như nước.

“Tân Nguyệt thật là biết làm nũng, mấy ngày gần đây trẫm có chút bận, chờ xong trong khoảng thời gian này, sẽ nhất định hảo hảo ở cùng người.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” hai cánh tay của Tây Môn Tân Nguyệt ôm lấy hoàng thượng, chủ động dâng lên cặp môi thơm, nam nhân thì dùng sức sâu hôn xuống, ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, làm sao không cảm động dục hỏa, bàn tay to nhắc lên liền ôm nữ tử trong lòng hướng về nhuyễn trường kỷ ở một bên mà đi, tầm mắt nóng bỏng quần quanh nữ tử trong lòng, bàn tay hắn vung lên, quần áo ràng buộc trên người nàng bị giải trừ, đem nàng đặt ở trên nhuyễn trường kỷ, cả người liền đè xuống.

Bên trong Thượng thư phòng, trình diễn một màn sống sắc sinh hương, tục tĩu đầy rẫy.

Ngoài thư phòng, một người vội vã bôn tiến vào, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy bên trong thượng thư phòng, bóng dáng hai người như hai con cá bạc quần cùng một chỗ, liền lập tức hoảng sợ đến sắc mặt đại biến, rất nhanh rời khỏi thư phòng, rồi ừm một tiếng quỳ ở bên ngoài: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, xin hoàng thượng trách phạt.”

“Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Bên trong thư phòng vang lên thanh âm lạnh lùng, A Cửu vội cẩn thận mở miệng: “Hình bộ Thị lang cầu kiến, nói hoàng hậu nương nương đã hồi kinh.”

Lời ấy vừa rơi xuống, nam tử xoay mình đình chỉ động tác, nữ nhân trên trường kỷ thân thể uốn éo mềm dẻo như rắn, không nghe theo ngâm khẽ, còn muôn yêu cầu càng nhiều hơn chút, thế nhưng nam tử đã bứt ra đứng lên, tầm mắt lạnh lùng bắn về phía nữ tử mang vẻ mặt đỏ bừng, tựa hồ nàng còn không có tận hứng, trong con ngươi tràn đầy ghen ghét

Mộ Dung Lưu Tôn đưa tay lên bóp gó má trên mặt của nàng một chút, thanh âm nhu hòa mở miệng: “Ngoan, trở về đi, quay đầu lại sẽ bối thường cho ngươi, trẫm có việc phải xử lý.”

“Ngươi thật chuẩn bị xử lý nữ nhân kia như thế nào?”

Chương 136.3

Tây Môn Tân Nguyệt bất mãn hờ lạnh, một bên mặc quần áo một bên không cam lòng truy vấn, ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn trở nên âm ngao xuống, lạnh lùng mở miệng: “Đây không phải là chuyện của ngươi.”

“Ngươi?”

Tây Môn Tân Nguyệt muốn phản bác, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn sang, tiếp xúc được ánh mắt âm trầm của hắn, liền không dám nói thêm cái gì, nàng biết người nam nhân này đủ ác đủ độc, vì thế không dám chọc tới hắn, khéo môi câu ra nụ cười như nước “Đã biết, hoàng thượng, nô tì cáo lui trước.”

“Ân, trở về đi.”

Tây Môn Tân Nguyệt đi ra ngoài, ngoài cửa thư phòng, Liên Yên đứng ở một bên bên, nghĩ đến chuyện của mình bị làm mất hứng, Tây Môn Tân Nguyệt nổi trận lôi đình trừng Liên Yên liếc mắt một cái, tiểu nha đầu không hiểu gì cả chỉ biết cúi đầu, nàng căn bản không nghĩ qua hoàng thượng cùng chủ tử của mình lại lớn mật như thế, dám ban ngày ở bên trong thư phòng làm loại chuyện này, nhưng thật ra A Cửu thì sợ đến run như cầy sấy, hắn đã vài lần phá hủy chuyện tốt của nữ nhân này chỉ sợ sẽ không có ngày lành nữa.

Quả nhiên ý niệm trong đầu vừa rời xuống, là Tây Môn Tân Nguyệt đã nhắm ngay mặt hắn giương lên tay, hung hăng không khách khí đánh một bạt tay rất vang dội, A Cửu không né tránh, bỗng nhiên bị một cái tát, nửa bên mặt gó má lập tức sưng lên, Tây Môn Tân Nguyệt này tuy rằng diện mạo mềm mại đáng yêu, nhưng mà chân thật thì nàng ta thủ đoạn độc ác, bụng dạ rắn rết, thật thương cảm cho chính mình lúc trước còn cho rằng nữ nhân này đẹp nữa? Thực sự là tự tìm khổ, bất quá hắn không dám chọc giận nàng, bằng không chỉ sợ...

A Cửu lần thứ hai đánh rùng mình một cái, cái gì cũng không dám nghĩ, cái

gì cũng không dám làm.

Bất quá đáy lòng hắn vẫn vui mừng, hoàng hậu nương nương đã trở về, điều này thật sự là quá tốt, tất cả hi vọng đều ở trên người của nàng, đây là hy vọng duy nhất, cũng là đường sống duy nhất, dựa vào sự thông tuệ của nương nương, nhất định sẽ rất nhanh phát hiện bí ẩn.

A Cửu đang nghĩ đến nhập thần, bên trong có một giọng nói vọng ra.

“A Cửu, lập tức đem Hình bộ Thị lang mang tới.”

“Dạ, hoàng thượng,” A Cửu đứng dậy lui ra ngoài, rất nhanh đem Hình bộ Thị lang lĩnh tiến vào thượng thư phòng, Hình bộ Thị lang cung kính tham kiến hoàng đế.

“Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, nghe nói hoàng hậu nương nương hồi kinh, ngươi như thế nào biết được?”

Thanh âm lãnh chìm tiêu sát vang ở trong thượng thư phòng, Hình bộ Thị lang cẩn thận mở miệng: “Bẩm hoàng thượng, nương nương từng đã hai lần tới Hình bộ đại lao, hai lần trước thần cùng thượng thư đại nhân tiếp đãi qua nương nương, cho nên đối với tập tính của nương nương có chút hiểu biết, vừa rồi nương nương tuy rằng dịch dung, thế nhưng thần từ một ít hành vi của nàng, nhìn ra, nàng là hoàng hậu nương nương.”

“Ân, không nghĩ tới nàng lại hồi kinh.”

Hoàng đế thanh âm có chút nặng nề, con ngươi lóe ra ám ngao khó hiểu, làm cho người ta không thấy rõ, hoàng hậu nương nương hồi kinh, hắn đến tột cùng là cao hứng, hay là mất hứng, bất quá trên mặt lại lộ ra nụ cười ôn nhuận như nước.

“A Cửu, lập tức dẫn người đi phủ thừa tướng mang nương nương đón hồi cung đi.”

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, A Cửu đang đứng bên dưới sững sốt một chút, chậm rãi lĩnh mệnh: ‘Tiểu nhân tuân chỉ.’

Hình bộ Thị lang cũng không dám ở lâu, cung kính mở miệng: “Thần xin

cáo lui.”

Người ngồi trên cao phát phất tay, đợi đến khi tất cả mọi người lui ra ngoài, một thân lười biếng tựa ở trên mềm trường kỷ long án phía, tùy ý lạnh lùng, thấy không rõ hắn nghĩ cái gì.

Thanh Dao vừa mới hồi phủ không lâu sau, liền nghe thấy quản gia Trung thúc qua đây bẩm báo, nói trong cung có thái giám A Cửu qua đây tuyên chỉ.

Ánh mắt Thanh Dao hiện lên hứng thú yếu ót, nếu muốn cho nàng tiến cung, vậy nàng tiến cung đi một chuyến, nhìn xem người nam nhân kia trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì.

“Tốt, ngươi lui xuống trước đi, sau đó ta sẽ đến.”

Thanh Dao mở miệng, phân phó Trung thúc tới phía trước đi chào hỏi, chính mình thì quét mắt liếc mắt một cái nhìn người bên cạnh một cái, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, còn có Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt, với ánh mắt âm u khó hiểu.

“Chúng ta đợi một lúc sẽ tiến cung, các ngươi đều phải điệu thấp một ít, ta muốn nhìn xem trong hồ lô của hoàng thượng rốt cuộc bán là thuốc gì.”

“Dạ, nương nương.”

Vài người cùng lên tiếng trả lời, nếu nương nương đã quyết định hồi cung, thì không thể phá hủy quy tắc, trong cung cũng không so với nơi khác, quy củ lớn như trời, nghe nói trong cung còn có một Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân kia chỉ sợ không phải là phàm vật.

Tiêu Ngư nhị tựa hồ có chút trầm mặc, rồi từ từ đi qua đây, ngẩng đầu lên nhìn Thanh Dao.

“Nương, chúng ta thực sự phải vào cung sao? Nữ nhân kia còn ở trong cung, ta ghét ghen nàng, phụ hoàng rốt cuộc đang làm cái gì? Lần trước nói là có chúng ta ngay cả giang sơn cũng không cần, lần này chúng ta trở lại, vẫn không hữu nữ nhân kia, thực sự là quá đáng giận.”

“Chúng ta tiến cung đi vừa lúc xem hắn đang làm cái gì trò.”

Thanh Dao bình tĩnh lên tiếng, trong chuyện này rốt cuộc sai lầm ở đâu, các

nàng hoàn toàn không biết gì cả, vì thế có suy đoán nhiều cũng vô ích.

“Được rồi.” Tiếu Ngư nhí hưu khí vô lực gật đầu, dù sao nương đi chỗ nào nàng sẽ đi chỗ đó, chỉ là nghĩ đến trong cung còn có một nữ nhân, tóm lại nàng muôn buồn nôn, giống như nuốt phải một con ruồi vậy.

Mộc phủ chính sảnh, Mộc Ngân đang cùng A Cửu ngồi uống trà, vừa nghe được có thanh âm vang lên: “Gặp qua nương nương.”

“Đứng lên đi,” thanh âm lạnh lùng tự nhiên vang lên, A Cửu cùng Mộc Ngân đứng dậy, A Cửu rất nhanh ngẩng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy một người đang đứng trước cửa, có một đám người vây quanh một nữ tử có khuôn mặt đẹp xuất trần, nữ tử này mặt mày như bức tranh, quanh thân nhã nhien mà không tục, một thân quần dài màu xanh da trời, mặc vào cả người giống như tiên nữ đẹp nước mà đến.

Nữ nhân này không phải hoàng hậu thì người phuơng nào, A Cửu lập tức dẫn mấy người thái giám thi lễ với Thanh Dao.

“Chúng tiểu nhân tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi. A Cửu lúc nào mà kính cẩn nghe lời như vậy.” Thanh Dao mở miệng trêu chọc, thoái mái tự nhiên đi tới, ngồi vào chỗ cao hơn.

A Cửu nội tâm run lênh, không nghĩ tới nương nương chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn ra hắn không giống trước, chỉ sợ càng sâu có một tầng bí ẩn mà nương nương không hề nghĩ tới, thế nhưng hắn cái gì cũng không thể nói, bởi vì...

“Hoàng thượng cho ngươi tới đây làm cái gì?”

Thanh Dao nhàn nhạt nhíu mày, A Cửu lập tức cung kính đáp lời, thái giám ở bên cạnh thân hắn cũng không đều là người của hắn, mà còn có người khác, hắn bây giờ mỗi bước đi đều gian khổ.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, tiểu nhân phụng hoàng thượng khẩu dụ, qua đây đón nương nương hồi cung.”

“Tốt,” Thanh Dao cũng không nói lời vô ích, thăng thắn gật đầu, điều này cũng làm cho A Cửu ngây ngẩn cả người, hắn cho rằng nương nương sẽ không thể nào tùy tiện vào cung, dù sao ban đầu là nàng từ trong cung đi ra

ngoài, hơn nữa trong cung còn có một Thục phi, bất quá hắn làm nô tài nên không dám nói thêm cái gì.

Đại sảnh, ngoại trừ A Cửu, ngay cả Mộc Ngân cũng giật mình, còn Mộc Thanh Hương nữa, cũng ngốc sững sờ, chỉ có Mạc Sầu là trong lòng hiểu rõ, nương nương vốn đã chuẩn bị trở về cung, hiện tại chỉ bất quá thuận theo tự nhiên mà thôi, hiện tại Nam An vương đã xảy ra chuyện, nàng ấy đúng lúc muốn tiến cung nhìn xem chuyện gì xảy ra, bất quá chân sinh mọc ở trên người nàng, sau khi tiến cung xảy ra tình huống gì còn chưa biết được đâu.

Chẳng qua Mộc Ngân cùng Mộc Thanh Hương không biết a, nên cùng kêu một tiếng, “Dao nhi (muội muội) ngươi thực sự nguyện ý tiến cung?”

Thanh Dao cười nhạt quét mắt nhìn thân nhân của mình, lúc trở về đây, nàng vốn chuẩn bị tiến cung, nhưng tình trạng hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Phụ thân, nếu hoàng thượng đã phái người tới đón ta, vậy ta trở về cung thôi, bằng không chính là kháng chỉ không tuân. Chẳng phải lại mang đến phiền phức cho Mộc phủ sao?”

Tiếng nói trêu chọc của Thanh Dao vang lên, A Cửu sắc mặt một mảnh trắng bạch, cái gì cũng không dám nói, đầu cúi thấp đến ngực.

Trên cao ánh mắt Thanh Dao thăng một đường nhìn sang, kỳ quái mở miệng: “A Cửu, ngươi thế nào? Ta có nói gì đó cho ngươi sợ hãi sao?”

Câu hỏi này làm hắn rất đau, hận không thể đem mọi chuyện đều nói ra ngoài, thế nhưng hắn không thể a, bởi vì chỉ cần hắn có một chút xíu biểu tình, chỉ sợ, chỉ sợ....? Hiện ở trong cung phong vân thay đổi liên tục, chỉ có thể dựa vào trí tuệ của người để phát hiện, A Cửu tin, người nhất định sẽ rất nhanh phát hiện chuyện gian trá trong đó.

Nghĩ vậy, trong lòng lại dễ chịu một ít, cười mở miệng: “Nương nương phu quý giá không thể so với lúc trước, A Cửu sợ hãi cũng có đạo lý, lúc trước là A Cửu đường đột.”

Thanh Dao nhíu mày, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Chậm rãi từ chỗ ngồi trên cao đi xuống, bái biệt phụ thân cùng nhị tỳ, còn những người khác đang mộc phủ, theo A Cửu cùng mấy người tiểu thái giám

hướng bên ngoài cửa mộc phủ mà đi, Tiêu Ngư nhi theo sát phía sau của nàng, dọc theo đường đi lặng lẽ không nói gì, hơn nữa phàm là nữ nhân ở hiện đại đều biết, hậu cung là nơi có bao nhiêu hiểm trở, mà nữ nhân ở trong cung càng như lang như hổ, nàng chỉ hy vọng mẫu thân của mình hạnh phúc, không hy vọng nàng gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, còn có Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt thì theo sát phía sau, từng bước đi theo, mỗi người đều biết vừa vào cung, chỉ sợ sẽ có chuyện, nên mọi việc cần phải cẩn thận.

Chương 136.4

Ánh trăng thanh minh, nghiên nghiên chiếu vào cửa lớn của Mộc phủ.

Trên liền xe xa hoa, cầm liêm màu vàng rủ xuống, trên đỉnh chóp khảm nạm này một viên bảo thạch mắt mèo lớn, dưới ánh trăng chiếu xuống, tản ra ánh sáng sinh động giống như ánh mắt linh động của con mèo thật.

Thanh Dao lên liền xa, Mạc Sầu nâng Tiêu Ngư lên liền xa, sau đó nàng và Băng Tiêu đi theo sau, Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt theo tiểu thái giám ngồi phía sau một chiếc xe ngựa cũng rất xa hoa, hai chiếc xe chầm chậm hướng hoàng cung chạy đi, trước phủ thừa tướng, Mộc Ngân dẫn một nhà vẫn đứng nơi đó đưa mắt nhìn đoàn người các nàng biến mất.

Liễn xa rất nhanh hướng về phía hoàng cung mà đi.

Dọc theo đường đi rất yên bình, Thanh Dao vốn cho rằng Tây Môn Tân Nguyệt kia nhất định sẽ phái người tới giết nàng, không ngờ nữ nhân này lại không hề động tay chân, xem ra là nàng đoán sai.

Liễn xa vẫn chạy đến ngoài cửa Phượng Loan cung.

Dưới tầng tầng thềm đá, hoa cỏ chập chờn, những giọt sương trong đêm tối, thấm ướt hoa cỏ, tạo nên một mảnh trong suốt, phản chiếu ra ánh sáng.

Trên quảng trường trống trải đông nghịt một tầng người, dẫn đầu chính là Y Vân, nàng nhu thuận cung kính mở miệng: “Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, cung nghênh phượng giá hồi cung.”

Thanh Dao liếc mắt quét nhìn một cái, mọi gương mặt đều quen thuộc, làm nàng yêu thương cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, mọi chuyện trước kia

chợt như giắc mộng a.

“Tất cả đứng lên đi.”

Thanh Dao phát phát tay, Y Vân dẫn thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung đứng dậy, nối đuôi nhau lui ra đứng qua một bên hâu.

Y Vân tiến lên hai bước, cẩn thận khom lưng: “Nương nương, mời vào cung.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, bên cạnh Tiếu Ngư nhí hai mắt lanh lợi mở lớn nhìn tầng tầng lớp lớp cung tường quay như mây, loang loáng ngói lưu ly sinh động rực rỡ...

“Nương, nơi này chính là hoàng cung sao?”

Thanh âm mềm mại dễ nghe vang lên, mọi người lập tức phát hiện tiểu nha đầu này, Y Vân nhanh chóng dẫn một đám người quỳ xuống: “Nữ tỳ tham kiến công chúa.”

“Nô tỳ (tiếu nhân) tham kiến công chúa.”

Thanh âm chỉnh tề dễ nghe vang lên, Tiếu Ngư nhí quét mắt một cái, rất có tư thế mở miệng: “Tất cả đứng lên đi.”

“Ta công chúa.”

Mẹ con hai người một trước một sau tiêu sai tiến vào Phượng Loan cung.

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu thì theo sát phía sau đi vào, bây giờ hồi kinh, tựa hồ tất cả mọi việc đều lộ ra áp lực, Nam An vương bị bắt, Tây Môn Tân Nguyệt thì vẫn đang hảo hảo ở trong cung, mà hoàng thượng lại để cho A Cửu mang nương nương hồi cung, theo lý hắn nên đi Tây Môn Tân Nguyệt trước phế, sau đó hoàng thượng lại một lần đến phủ thừa tướng cầu hôn, nghênh đón hoàng hậu nương nương hồi kinh.

Nhưng bây giờ không có gì cả, tình huống này hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, nhưng nương nương lại hết lần này tới lần khác muốn trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là vì Nam An vương sao? Hiện tại xem ra chỉ có thể giải thích như vậy .

Thanh Dao đi vào Phượng Loan cung, trước mắt đánh giá bức tranh cầm tú treo trên vách tường, vẫn giống như lúc trước, không có gì thay đổi cả, ngay cả thái giám cung nữ cũng không có thay đổi, Thanh Dao ánh mắt sâu u đi xuông, bao phủ một tầng sương như có điều suy nghĩ, mọi người cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, đại điện yên tĩnh cực kỳ.

“Ở đây vẫn như cũ.”

Nàng nhẹ giọng cảm thán, Y Vân úm một tiếng quỳ xuống đất, cung kính mở miệng: “Hoàng thượng không cho bất luận kẻ nào động vào những thứ kia, cũng không để cho bất luận kẻ nào tiến đến đây, chỉ có hắn, mỗi đêm sẽ ở lại Phượng Loan cung, bất quá đây đã là chuyện thật lâu trước kia, gần nhất chỉ vì bận rộn quốc sự, vì thế không có thời gian nhàn rỗi qua đây.”

Y Vân thanh nhíu mày đáp lời, trước đây hoàng thượng có thời gian liên tiếp mấy tháng không tiến nơi đây, có đôi khi liên tiếp mấy tháng tá túc ở chỗ này.

Nhưng Phượng Loan cung thật sự là tâm cung thú vị của hắn, bởi vậy người trong cung đều biết, hoàng thượng rất tưởng niệm nương nương, hiện tại nương nương cuối cùng cũng đã trở về, chắc hẳn hoàng thượng nhất định thật cao hứng.

Y Vân đang suy đoán, người còn không có đứng lên, liền nghe được ngoài cửa điện truyền đến thanh âm của thái giám tổng quản A Cửu: “Hoàng thượng giá lâm.”

Thanh âm vừa rơi xuống, một đạo minh hoàng thân ảnh cao ngất đã xuất hiện ở trước cửa đại điện, quanh thân phóng đăng, mặc quần áo long bào, đầu đội kim quan, sáng quắc rực rỡ, ánh sáng bức người toả ra, quanh thân khí phách, hợp với khuôn mặt tuấn dật kia của hắn, nụ cười trong suốt, thực sự là nam tử hiếm thấy trong thiên hạ.

Thanh Dao đứng ở giữa đại điện, từ xa quay đầu lại nhìn sang, khéo môi câu ra nụ cười, thản nhiên nhìn hắn, nhưng vẫn không mở miệng, vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, thanh âm Mộ Dung Lưu Tôn nhẹ nhàng vang lên.

“Ngươi cuối cùng cũng đã trở về, Dao nhi.”

“Dạ, hoàng thượng, ta đã trở về.”

Thanh Dao nhẹ giọng trả lời, sau đó lảng lặng nhìn hắn, hi vọng từ trong mắt của hắn nhìn ra được thứ gì đó, thế nhưng lúc này trong mắt hắn lại dày đặc ngọn lửa nóng bỏng, tựa hồ như ngọn núi lửa sắp bùng nổ, hình dạng này của hắn là rất ít thấy, trước đây mặc dù cảm tình đặc biệt hơn rượu, cũng là ẩn nhẫn từng bước mà tiến, giống như rượu ủ dư hương từng trận bay xa, chưa từng giống như núi lửa phun trào vậy, thật đúng là làm cho nàng có chút không quen.

Thân hình cao lớn của hắn tiến lên hai bước, muốn nắm lấy tay của nàng, Thanh Dao xoay người lại một cái, nhẹ nhàng uyển chuyển hướng bên cạnh mà đi, lách ra khỏi tay hắn, hắn hiện tại làm cho nàng có một chút không thích nghi, tuy rằng hắn vẫn cao lớn tuấn mỹ, khí phách như trước, nhưng nàng vẫn cảm thấy có một chút gì đó khác lạ, tựa hồ cùng trước đây không giống nhau, hình dạng này của hắn, làm cho nàng vô pháp an tâm tiếp thu, chẳng lẽ thật sự cùng Ngân Hiên ở lâu một chỗ, nàng thích đã tùy ý thanh nhã Ngân Hiên, còn đối với Lưu Tôn lại có phần ngăn cách?

Thanh Dao đang tự nhủ, bất động thanh sắc hướng đại điện đi vào.

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn quét mắt nhìn bàn tay thất bại của mình, ánh mắt tối sầm lại, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ đi tới ngồi ở trên cao. Tiếng cười sang sảng vang lên, cùng tiếng nói ôn nhuận như cổ ngữ:

“Dao nhi, trẫm vừa nghe được có người bẩm báo, ngươi đã trở về, trẫm thực sự là rất cao hứng.”

“Hoàng thượng có lòng” Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, một đôi ánh mắt thanh lệ thâm ý nhìn nam tử mặt mày như hoa ở trên thượng vị, nụ cười của hắn, sáng loá, từ trước đến nay hắn không phải một người thích cười, tuy rằng cũng cười, nhưng đều là nội liễm mà trầm ổn...

Q.4 - Chương 137: Cung Biển

Đợi đến khi nam tử ở trên cao ngồi vào chỗ của mình, mọi người trong đại mời nhất tè quỳ xuống, cung kính mở miệng: “Tham kiến hoàng thượng.”

“Tất cả đứng lên đi,” Huyền đế vung tay lên, mang theo mười phân khí phách mở miệng, thanh âm trầm ồn mạnh mẽ vang vọng trên đại điện.

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Mọi người đứng dậy, lui qua một bên, Tiểu Ngư nhi nhìn Huyền đế ngồi ở trên cao, không biết vì sao, nàng vẫn cảm thấy thân cận nỗi, nàng sao thế? Phụ hoàng trước nay vẫn rất thích nàng, vẫn hay ôm nàng xoay vòng vòng, còn đem nàng giơ lên trên đỉnh đầu, nhưng bây giờ nàng lại không muốn tới gần hắn, bất quá lễ tiết nên có nàng sẽ không quên, nghĩ thế liền tiến lên một bước cung kính hành lễ: “Tiểu Ngư nhi tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi, Tiểu Ngư nhi cũng đã trở về, phụ hoàng thực sự rất là cao hứng.”

Hoàng đế tựa hồ thực sự rất vui vẻ, cảnh này khiến cho Thanh Dao dù đã len lén quan sát, nhưng vẫn nhìn không ra bất luận cái gì khác lạ, Nam An vương bị bắt ở trong đại lao, hoàng thượng tựa hồ như hoàn toàn không biết, đến tận cùng là nam nhân này diễn quá giỏi, hay do mình suy nghĩ quá nhiều, nói chung hiện tại hoàng thượng, mặc dù có khuôn mặt giống nhau như đúc, ngay cả khí phách đều như nhau, nhưng cảm giác của nàng vẫn thấy có chút biến hoá.

Thanh Dao đang nghĩ đến nhập thần, thì Tiểu Ngư nhi đã tạ ơn hoàng thượng, đứng dậy lui qua một bên, khó có lúc nàng bình yên giữ lễ mà không chạy lại chỗ hoàng đế làm nũng như thế cả.

Đại điện an tĩnh xuống, Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, thanh âm lành lạnh vang lên.

“Các ngươi đều đi xuống đi.”

“Dạ, nương nương,” tất cả mọi người lui xuống, Mạc Sầu đem Tiểu Ngư nhi cũng dẫn theo xuống.

Trong đại điện vắng vẻ, nam tử như tinh người tầm mắt ngóng nhìn Thanh Dao, nóng bỏng mà u ám, Thanh Dao lạnh nhạt tránh né, chậm rãi mở miệng: “Hoàng thượng vì sao phải đem Nam An vương nhốt vào trong đại lao, hắn phạm vào tội gì mà không thể tha thứ được như thế?”

Mộ Dung Lưu Tôn nặng nề nở nụ cười, mặt mày như mộc xuân phong.

“Dao nhi đã suy nghĩ nhiều, trẫm chỉ muốn làm cho ngươi hồi kinh mà thôi, hiện tại ngươi đã trở về, trẫm sẽ cho người lập tức thả Nam An vương ra, bất quá để tránh đại thần trong triều nói thêm cái gì, vẫn nên cho Nam An vương ở Nam An trong vương phủ tạm lánh một khoảng thời gian.”

Thanh Dao đuôi lông mày cau lại một chút, ý tứ hoàng thượng nàng biết, chính là muốn Nam An vương bị cấm túc.

Tuy rằng bất mãn cách làm của hoàng đế, thế nhưng nếu đã trở lại nàng không muốn cùng hắn vì cái đề tài này mà tranh chấp, hơn nữa nàng vẫn cảm thấy hoàng đế có chút khác lạ, vì thế nhất định phải hảo hảo tìm hiểu xem, tại sao lại khác lạ thế? Đến tốt cùng nguyên nhân ở đâu, hay mình chính là nguyên nhân.

“Nam An vương không có việc gì là tốt rồi.”

“Dao nhi,” Huyền đế đi xuống từ chỗ ngồi, từng bước một hướng trước mặt Thanh Dao đi tới, đôi mắt đen kịt của hắn lóng lánh hỏa hoa, đôi môi lạnh mỏng câu ra ý cười, thanh âm kia nhu thuận như một mặt hồ xinh đẹp, khi đến gần, bàn tay thon dài nhanh chóng sờ lấy gương mặt của Thanh Dao, Thanh Dao xoay mình đứng dậy, làm cho bàn tay hắn rơi xuống khoan không, nàng giống như lơ đãng mở miệng.

“Hoàng thượng, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Tốt” Mộ Dung Lưu Tôn nghe nàng nói như thế, động tác cũng tự nhiên thu tay, đáy mắt chớp lóe lên sắc bén rồi biến mất, sau đó ôn nhu mở miệng, thân thể vừa di chuyển chuẩn bị ly khai, bất quá vẫn chưa quên cẩn thận tỉ mỉ dặn dò Thanh Dao.

“Dao nhi, ngươi đã trở về, sau này sẽ là đại huyền hoàng hậu, trong công cuộc thống nhất thất quốc, ngươi lập được nhiều công lao hân mã, cẩm tú giang sơn đánh được sau này trẫm sẽ cùng ngươi chung hưởng.”

Nói xong lời nói phóng đãng bá đạo, liền xoay người sải bước rời đi, Thanh Dao nhìn theo chỉ thấy được bóng lưng hắn cao to thẳng tắp, bao phủ trong vầng hào quang chói lọi, rồi chậm rãi biến mất không thấy.

Bên ngoài cửa điện, rất nhanh vang lên tiếng kêu của thái giám A Cửu : “Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

“Cung tiễn hoàng thượng.”

Đợi đến khi hoàng thượng đi rồi, Tiếu Ngư nhi đã sớm từ bên ngoài vọt vào, theo sát phía sau là Mạc Sâu cùng Băng Tiêu, còn có Thẩm Ngọc và Minh Nguyệt, thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung không có nương nương triệu gọi, cũng không dám tùy tiện xông tới.

Trên đại điện thượng, Tiếu Ngư nhi chạy nhanh như bay đến bên cạnh Thanh Dao, sắc mặt ngưng trọng mở miệng.

“Nương, phụ hoàng tựa hồ đã thay đổi, không giống như trước.”

Mạc Sâu vừa nghe Tiếu Ngư nhi miệng không kiêng kỵ nói, liền vội vàng ngăn cản lời của nàng: “Công chúa, ở trong hoàng cung không thể tùy tiện nói lung tung, biết không?”

Băng Tiêu cũng tán thành gật đầu: “Chủ tử vẫn là chủ tử trước đây, không có gì thay đổi a.”

Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, bởi vì bọn họ vốn cùng hoàng thượng không quen thuộc, Tiếu Ngư nhi thấy ai cũng không tán thành lời nói của nàng, liền không hài lòng chu miệng lên: “Nương, ta không thích ở đây.”

Thanh Dao nhìn Tiếu Ngư nhi, không nghĩ tới nha đầu này lại phản cảm ở đây, trước đây nàng ấy rất khát vọng tiến cung, xem ra là phụ hoàng của nàng đã làm cho nàng thất vọng rồi, lần này trở về, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút áp lực, ở trong vô tình cốc, nàng vẫn một lòng muốn gặp lại Lưu Tôn, nhưng khi chân chính gặp được, trái lại có cảm giác không mấy thân thuộc, nhìn hắn, nàng vẫn cảm thấy có chút nắm bắt không được cảm giác.

“Được rồi, Tiếu Ngư nhi cũng đừng phát bực tức gì, nương mệt mỏi, muốn

nghỉ ngơi một chút.”

Trọng điểm là lòng mệt, bởi vì nàng vẫn cảm thấy trong hoàng cung này có thứ gì không giống trước, cái loại ý niệm này chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất, lại làm cho nàng cái gì cũng đều nắm bắt không được.

“Được.”

Tiểu Ngư nhanh chóng lập tức nhu thuận gật đầu, Thanh Dao đứng lên chuẩn bị tiến vào tắm cung nghỉ ngơi một chút, sống ở đâu thì yên ở đấy, dù sao đã trở về, cũng không nên vội vã mà phải làm rõ mọi chuyện trước.

Lúc này, ngoài cửa đại điện có một tiểu thái giám đang gấp gáp chạy vào, cung kính bẩm báo: “Bẩm nương nương, Tinh Trúc công chúa cầu kiến.”

“Tinh Trúc?” Thanh Dao con ngươi sáng ngời, nàng sao lại đem Tinh Trúc quên đi chứ, nàng ấy vẫn ở trong hoàng cung, nếu như hoàng thượng thật sự có cái gì khác lạ, nàng ấy sẽ nói trước cho nàng biết, nên lập tức phất tay ý bảo: “Để cho nàng đi vào.”

“Da, nương nương.”

Tiểu thái giám lui xuống, cửa đại điện rất nhanh nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn thướt tha, Tinh Trúc một thân quần dài màu hồng phấn, so với trước đây càng xinh đẹp, ba năm không thấy, nàng tựa hồ đã chững chạc một ít, bất quá gương mặt vẫn mang theo nhàn nhạt vẻ buồn, tựa hồ như bị cái gì hoang mang, nàng dẫn theo thiếp thân nha đầu Lam Y, nhẹ nhàng hành lễ với Thanh Dao.

“Tinh Trúc tham kiến hoàng tẩu.”

“Ân, đứng lên đi,” Thanh Dao gật đầu, ngoắc tay ý bảo Tinh Trúc qua đây ngồi, rồi đưa tay lôi kéo nàng, trên dưới đánh giá một phen, trên mặt hiện lên ý cười nhu hòa: “Tinh Trúc đã trưởng thành, hoàng thượng làm sao mà chưa chỉ hôn cho tiểu nha đầu này thế, nàng nên tới tuổi đại hôn rồi.”

Nàng nhớ kỹ Tinh Trúc năm nay mười chín tuổi, tuổi này ở cổ đại, đã sớm nên đám cưới, hoàng thượng sao còn không tìm một mối hôn sự cho nàng ấy thế?

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Tinh Trúc vốn đang trầm ổn, trong mắt bỗng

nhiên hiện lên sương mù, nàng hít mũi vẻ mặt điềm đạm đáng yêu ngước mắt nhìn Thanh Dao, hù mọi người nhảy dựng, công chúa sao thế?

“Làm sao vậy? Tinh Trúc, ai khi dễ ngươi?”

Theo lý là không có a, dù cho trong cung này có Tây Môn Tân Nguyệt, nhưng hoàng thượng rất sủng ái tiểu nha đầu này, sao lại để cho người ta khi dễ nàng đây, như vậy chắc là chuyện gì khác, vài ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm nàng, Tinh Trúc dùng sức hít một hơi, biết tâm tình của mình có chút kích động, vội vàng đè nén lại thật lâu mới chậm rãi mở miệng.

“Hoàng tẩu, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Kế tiếp nàng cũng không có nhiều lời, chắc là không muốn trước mặt nhiều người như vậy nói ra, Thanh Dao phát tay một chút : “Các ngươi đều đi xuống đi.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu lên tiếng trả lời, tuy rằng rất muốn nghe, thế nhưng nhất định là chuyện khó mở miệng, vì thế công chúa mới không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra, chuyện này không phải là có liên quan với người trong lòng của công chúa chứ, Mạc Sầu vừa suy đoán vừa lui ra ngoài, những người khác cũng theo sau đó.

Chẳng qua Tiểu Ngư nhi thì không có đi ra ngoài, thứ nhất nàng cùng Tinh Trúc tình cảm cô cháu rất tốt, thứ hai, nàng chính tông là một bà tám, chuyện giật gân như vậy, nàng mới không muốn rời đi đâu, nghĩ vậy liền dựng hai lỗ tai lên, đôi mắt phượng xinh đẹp không chớp không nháy nhìn chằm chằm Tinh Trúc cô cô.

Mộ Dung Tinh Trúc thấy trên đại điện không có người ngoài, ngoại trừ hoàng tẩu và tiểu chất nữ (cháu gái nhỏ), còn lại chính Lam Y ti nữ của mình, mới thở dài một hơi, vươn tay nắm chặt tay Thanh Dao, mềm mại mở miệng: “Hoàng tẩu, ngươi phải giúp ta?”

Thanh Dao kỳ quái nhíu mày: “Tốt, ngươi nói?”

Tinh Trúc dùng sức hít một ngụm lớn không khí, xong rồi mới lên tiếng: “Hoàng tẩu, kỳ thực ta có người trong lòng.”

Nàng vừa nói xong, Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhí hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhau cười nhìn nàng: “Đây là chuyện tốt a, sao không nói để hoàng thượng tú hôn cho ngươi.”

“Thế nhưng?”

Tinh Trúc khó xử ngập ngừng một chút, cuối cùng trấn tĩnh mở miệng: “Thế nhưng khuyết điểm của hắn chính là không có gia thế, thân phận thấp, hơn nữa còn là nhất giới vũ phu.”

Lời của Tinh Trúc vừa rơi xuống, Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhí mở to mắt, há hốc mồm như nuốt cái trứng gà, mắt không nháy không chớp nhìn chằm chằm nàng, đừng nói các nàng không phân biệt giai cấp nhé, thật sự là khó có thể tưởng tượng, một hoàng thất công chúa lại đi yêu người như vậy, không có gia thế, thân phận thấp, còn là vũ phu, trong đầu các nàng lập tức hiện ra một nam tử cao lớn thô kệch, tay kia của Thanh Dao đồng thời còn sờ trán Tinh Trúc công chúa, nhìn xem nàng ấy có phải ấm đâu hay không.

“Như vậy ngươi thích hắn vì cái gì đây?”

Không gia thế không địa vị không diện mạo, đây rõ ràng là một nam nhân tam không a, công chúa thì muôn thân phận có thân phận, muôn địa vị có địa vị, muôn nhân phẩm có nhân phẩm, nàng có thể xác định nam nhân kia yêu là con người của nàng, mà không phải phải hào quang cạnh nàng.

“Người nọ là ai a?”

Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhí hiếu kỳ, hai người vội vã đem tầm mắt của mình chăm chú nhìn vào công chúa, Tiếu Ngư nhí trời sinh tính tình gấp gáp, đã sớm vuơn tay lắc lắc cánh tay của cô cô: “Ai? Là ai?”

Thanh âm kia đột nhiên cất cao, bén nhọn không gì sánh được.

Thanh Dao trùng nàng một cái, tiểu nha đầu này kích động thành như vậy để làm chi, chó không phải là tư xuân chứ, tuy rằng thân thể của nàng mới có bốn tuổi, thế nhưng đầu óc thì đã lớn, hoàn toàn có vốn liếng để tư xuân.
(TT: haha)

Chương 137.2

Ai biết Mộ Dung Tinh Trúc nhăn nhó lưỡng lự mãi mà vẫn không nói ra

người kia là ai, hơn nữa ngày vẫn còn lấp bắp: “Hắn là, hắn là?”

“Rốt cuộc là ai a?” Tiếu Ngư nhí lại kêu lên, Lam Y vừa nhìn thấy công chúa nói không nên lời, đã sáng sớm tiến lên trước một bước, nghiêm túc mở miệng: “Người trong lòng Công chúa là thị vệ thống lĩnh Hoa Ly Ca.”

“Hoa Ly Ca?”

Trong đầu Thanh Dao lập tức hiện ra hình dạng của Hoa Ly Ca, Hoa Ly Ca ngoại hình yêu mỹ, thái độ làm người càng lạnh lùng, hơn nữa võ công cao cường, Thanh Dao thở phào một cái, nam nhân kia không tệ a, nàng không biết công chúa khó xử cái gì?

Tiếu Ngư nhí ở bên cạnh lập tức mở to mắt, phát ra hoan hô: “Công chúa và kỵ sĩ, tình yêu đẹp a.”

“Kỵ sĩ?” Tinh Trúc công chúa sợ run một chút, nàng không biết kỵ sĩ là cái gì, bất quá nàng ngược mắt cẩn thận nhìn về phía Thanh Dao, rất sợ nhìn thấy trong mắt của hoàng tử sự không đồng ý, cũng may trong mắt hoàng tử cũng không có bất luận cái gì không thích, nên trong lòng yên tâm không ít.

“Hoàng tử, ngươi xem?”

“Được a, Hoa Ly Ca là người rất tốt, ngoại hình lại tuấn mỹ, còn là nhất phẩm thị vệ, tuy rằng Tinh Trúc là chủ tử, nhưng chỉ cần nam nhân kia yêu ngươi là được, trong hoàng thất cái gì cũng không thiếu, ngươi đi nói cùng hoàng thượng, xin hắn hạ chỉ từ hôn là được.”

Thanh Dao nhẹ nhàng mở miệng, nàng biết hoàng thượng rất thương yêu công chúa, chỉ cần làm cho hắn nhìn ra Hoa Ly Ca rất yêu công chúa, thì hắn nhất định sẽ từ hôn cho công chúa, hắn không phải là loại người quá lưu ý tục lỗ thân phận.

“Ta đã cùng hoàng huynh đê cập qua có người mình thích, nhưng hắn căn bản không đồng ý, hơn nữa còn lập tức từ hôn cho ta, bắt ta gả cho công tử Vĩnh Ninh hầu Nguyễn Tử Mặc, nhưng ta không thích Nguyễn Tử Mặc, may là ta chưa nói cho hắn biết ta thích là Ly ca, bằng không Ly ca nhất định sẽ gấp phiền phức.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tinh Trúc ảm đạm thành một mảnh,

Nguyễn Tử Mặc kia nàng là gặp qua, căn bản là một tên tự cho mình siêu phàm, nàng vừa nhìn thấy hắn liền chán ghét, sinh khí, không nghĩ tới hoàng huynh lại lệnh nàng phải gả cho Nguyễn Tử Mặc, mấy ngày nay nàng ăn không ngon, ngủ không yên, còn kém một chút nữa đã cùng Ly ca bỏ trốn, cũng may hoàng tử hồi cung, hi vọng hoàng tử có thể ngăn cản chuyện này, bởi vì nàng thực sự không muốn cùng hoàng huynh trở mặt, hoàng huynh, từ nhỏ đến lớn thương yêu nhất là nàng, mặc dù chỉ là một huynh trưởng, nhưng không thua gì phụ hoàng mẫu hậu yêu thương nàng, cho nên nàng rất muốn được hoàng huynh chúc phúc.

“Vĩnh Ninh hầu?”

Ánh mắt Thanh Dao lóe lên một cái, Vĩnh Ninh Hầu phủ, nàng có biết, nghe nói từng là một gã trọng thần được tiên hoàng coi trọng, ngang hàng cùng Tây Môn Chính Hào, là Huyền Nguyệt nhị tướng, thế nhưng trước khi tiên hoàng lâm chung, đã lấy lại binh quyền của hai người bọn họ, vì thế hắn liền ẩn thân đi xuống, hiện tại, hoàng thượng lại đem công chúa gả cho Vĩnh Ninh Hầu phủ, rõ ràng là coi trọng lại Nguyễn gia đến, đây là ý gì?

Hắn không chỉ coi trọng Tây Môn gia, còn coi trọng Nguyễn gia.

Bất an trong lòng Thanh Dao càng ngày càng nặng, chẳng lẽ hắn là vì muốn chèn ép Mộc gia, cùng đại quan trong triều đình hiện giờ, chẳng lẽ hắn muốn thay da đổi thịt?

Đôi mắt Thanh Dao lóe ra hỏa hoa, đáy lòng chợt lóe lên lạnh lẽo rồi biến mất.

Nếu như hoàng thượng thực sự dám động Mộc gia, nàng sẽ không ngồi yên không can thiệp, khóc mồi đầy hàn khí giận dữ, sự biến hóa này thật sự quá lớn.

“Tinh Trúc, đừng lo lắng, chuyện này ta sẽ cùng nói với hoàng thượng, thực sự nếu không được, làm cho Hoa Ly Ca cướp cô dâu cũng được, đến lúc đó các ngươi du sơn ngoạn thủy chẳng phải là tốt hơn sao.”

Thanh Dao lạnh lùng lên tiếng, nếu như chiếu theo tính cách trước đây của hoàng thượng, nhất định sẽ thành toàn tâm nguyện của công chúa, bởi vì hắn để công chúa lại một thời gian lâu như vậy, chẳng qua hy vọng công chúa có thể hạnh phúc.

Bây giờ lại tự chủ trương đem công chúa gả cho công tử Nguyễn Tử Mặc của Vĩnh Ninh hầu, rõ ràng là xen nàng như quân cờ.

“Hoàng tẩu?”

Tinh Trúc kêu lên, Thanh Dao vươn tay vỗ vỗ tay của nàng, ý bảo nàng an tâm một chút chờ nóng lòng, không có việc gì.

Tinh Trúc an định lại, nhưng nhớ lại một chuyện khác, liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Dao: “Hoàng tẩu, người biết không? Tam hoàng huynh bị nhốt ở đại lao, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đối với chi tiết trong đó, Tinh Trúc công chúa cũng không hiểu rõ ràng lắm, nàng chỉ thấy rất lo lắng, gần nhất trong cung xảy ra rất nhiều chuyện, tựa hồ không giống với trước đây, thái độ làm người của hoàng huynh khiến nàng cảm thấy lẩn lộn.

“Không có việc gì, hoàng thượng đã đáp ứng ta thả Nam An vương ra, người đừng lo lắng.”

Thanh Dao thần sắc lạnh lùng, kéo tay Tinh Trúc qua, nhỏ giọng hỏi: “Tinh Trúc, trong cung gần nhất có xảy ra chuyện gì khác thường không?”

“Chuyện khác thường ?”

Tinh Trúc suy nghĩ một chút, không biết có cái gì khác thường, hoàng tẩu đang hoài nghi cái gì sao, rất nhanh nàng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm hoàng tẩu, đôi mắt đông lạnh, như nghiêm túc suy về cái gì đó: “Muốn nói chuyện khác thường, đó chính là hoàng huynh lại đi sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân kia bây giờ đuôi vểnh lên trời, ở trong hậu cung có thể dùng từ vô pháp vô thiên để hình dung, hơn nữa nghe nói nàng ta mang thai, đã hai ba tháng.”

“Mang thai?”

Tiếng thét này là Tiểu Ngư nhi thét lên, nha đầu này căn bản đã bị chọc tức, thoáng một cái từ trên ghế nhảy xuống, sắc mặt xanh mét xấu xí đến cực điểm, đi qua đi lại ở trên đại điện, hai tay xoa thắt lưng, tựa hồ thực sự bị tức tới nơi rồi.

“Nương, chúng ta đi.”

Tiêu Ngư nhi rất nhanh vọt tới bên cạnh Thanh Dao, đưa tay lên kéo nàng, muốn kéo Thanh Dao ly khai.

Thanh Dao vẫn không nhúc nhích, sắc mặt của nàng đồng dạng rất khó nhìn, trong lòng lạnh tới cực điểm, không nghĩ tới nam nhân kia lại sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt, còn để cho nàng ta mang thai, như vậy nàng ở lại trong cung còn có ý nghĩa gì ? Chỉ là chuyện của Nam An vương, còn có chuyện của công chúa nữa, nhất thời chưa giải quyết tốt, nàng không thể phuôi tay ra đi, tuy rằng hoàng thượng đã đáp ứng thả Nam An vương, nhưng nàng có thể nhìn ra được, hắn tựa hồ có chút không cam lòng, hơn nữa hôn sự của công chúa, còn không có giải quyết tốt, trọng yếu nhất là, nàng vẫn cảm thấy hoàng cung này đang cất giấu cái gì đó rất bất an, chẳng lẽ hoàng thượng có nỗi khổ gì, hắn yêu nàng như thế nào, nàng đều biết, như vậy chuyện trước mắt phải giải thích thế nào?

Thanh Dao nghĩ muốn bẽ đâu cũng nghỉ không ra, đương nhiên có một bí mật sâu hơn nữa, nàng vẫn chưa nghĩ đến.

“Nếu đã tiến cung, cũng không gấp gì hai ba hôm nữa, ta cũng muốn nhìn xem hắn rốt cuộc đang đùa giỡn cái gì?”

Thanh âm của Thanh Dao lạnh như một khối hàn băng, trên mặt biểu tình càng lạnh lěo dị thường, chỉ là trong ngực đau đớn vẫn không tiêu tan đi.

“Nương?”

Tiêu Ngư nhi vừa nhìn thấy vẻ mặt Thanh Dao, liền biết đáy lòng của nương khổ sở, trong lòng của nàng cũng rất khó chịu, phụ hoàng thật không phải là người kia nữa, cũng có thể hiện tại hắn hoàn toàn không có gì phải lo lắng nữa, lúc trước vì nhìn thấy nàng cùng mẫu thân có năng lực, cho nên mới phải đối đãi ôn hòa thương yêu các nàng như vậy sao?

“Được rồi, ta không sao.”

Thanh Dao phất phất tay, trấn định lên tiếng, nàng quay đầu nhìn Tinh Trúc ở bên cạnh, thấy nàng đang băn khoăn nhìn mình, liền không khỏi buồn cười vỗ vỗ tay nàng: “Nha đâu ngốc, ta không sao, nói về người đi, người xác định Hoa Ly Ca thực sự yêu người sao?”

Tinh Trúc dùng sức gật đầu, Thanh Dao không nói cái gì nữa, nếu hai người

yêu nhau, như vậy vẫn nên ở cùng một chỗ mới tốt.

Còn hoàng thượng, nàng sẽ nói chuyện một chút, nếu như hắn thực sự không đồng ý, công chúa lại không muốn gả cho Nguyễn Tử Mắc, thì chỉ còn cách để cho Hoa Ly Ca cướp cô dâu, nếu quá thật phải như vậy, nàng chí ít chỉ có thể làm được điều này, từ nay về sau để hai người bọn họ phiêu bạt giang hồ, đợi cho hoàng thượng bớt giận, rồi trở về cũng không muộn.

“Ân, vậy cũng tốt rồi.”

Tinh Trúc thấy hoàng táu từ cả người hưu khí vô lực, biết trong lòng nàng áy khó chịu, hoặc không thoải mái, kỳ thực trong lòng nàng cũng đâu có dễ chịu, thời gian trước, nàng có thể thấy được hoàng huynh yêu hoàng táu đến như vậy, cả năm không có đụng Tây Môn Tân Nguyệt một chút, nhưng bây giờ lại sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt, thật là làm cho người không thể tưởng tượng nổi.

“Hoàng táu, ngươi nhất định là mệt mỏi lắm, hãy nghỉ ngơi nhiều, Tinh Trúc sẽ quay lại thăm ngươi nữa.”

“Tốt, ngươi trở về đi, ta sẽ nằm một chút.”

Thanh Dao gật đầu, quay đầu hướng phía ngoài đại điện kêu một tiếng:
“Mạc Sầu, đưa công chúa đi ra ngoài.”

“Dạ, nương nương,” Mạc Sầu đi đến, cung kính đem Tinh Trúc công chúa đưa ra ngoài, Băng Tiêu vừa đi tới, thì thấy hoàng hậu sắc mặt rất lạnh, khuôn mặt như bao phủ một tầng sương, con ngươi sâu thẳm như vực sâu, Băng Tiêu không biết xảy ra chuyện gì, nên không dám hỏi, chỉ lấy mắt liếc trộm tiểu công chúa, sắc mặt nàng cũng đồng dạng khó coi, Mạc Sầu từ đại điện bên ngoài đi vào, thấy vậy liền kỳ quái mở miệng: “Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Dao không có trả lời, chỉ có Tiểu Ngư vì tức giận nãy giờ nên mở miệng.

“Cô nói, phụ hoàng sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta còn mang thai, ngươi nói chúng ta còn cần phải ở chỗ này sao?”

“A?”

Chương 137.3

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cùng kêu lên, nhất thời không biết nói cái gì, trước đây hoàng thượng yêu hoàng hậu như vậy, còn vì nàng chuẩn bị buông tha ngôi vị hoàng đế, nhưng bây giờ lại đi sủng hạnh Tây Môn Tân Nguyệt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Trước sau thay đổi quá lớn đi, làm cho người ta hoàn toàn vô pháp tiếp nhận, nếu như biết hắn sẽ biến thành như vậy, chỉ sợ nương nương chắc chắn sẽ không hồi cung.

“Nương nương?”

Lúc này xảy ra chuyện như vậy, nương nương còn nguyện ý ở lại trong cung sao?

“Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì sau này rồi hãy nói.”

Thanh Dao đã đứng dậy, đối với tình trạng hiện tại, chỉ có thể dùng từ rối loạn để hình dung, trong hoàng cung rối loạn, tim của mình cũng rối loạn, theo lý gặp loại sự tình này, nàng hắn phải quay đầu đi thẳng cũng không thèm nhìn trở lại lại, thế nhưng kỳ dị là nàng còn có thể gắng giữ tinh túng, tựa hồ muốn từ trong rối loạn này tìm ra chút manh mối.

“Da, nương nương.”

Mạc Sầu cung kính đi tới, đỡ lấy thân thể của nàng, hướng về tâm cung trong đại điện đi đến, phía sau, Băng Tiêu cùng Tiểu Ngư nhí hai mặt nhìn nhau, đợi đến khi thân ảnh phía trước biến mất, Tiểu Ngư nhí mới phẫn hận mở miệng.

“Phụ hoàng thực sự làm cho ta thất vọng rồi, sớm biết rằng như vậy, lúc trước ta nên ngăn cản nương trở về, không nghĩ tới trở về lại để cho nàng bị thương tổn như thế, ta sẽ không tha thứ hắn.”

Tiểu Ngư nhí nói xong, khí hận hận giậm chân, đuổi chạy về phía trước người, Băng Tiêu lặng lẽ nhìn cục diện bế tắc trước mắt, hoàng thượng rốt cuộc đang làm cái gì trò, đáy lòng hắn yêu hoàng hậu nương nương đến cỡ nào, nàng sao lại không biết, bao nhiêu ngày lẫn đêm, hắn canh giữ ở bên người hoàng hậu, yên lặng ở cùng nàng, hắn hy vọng mình có thể cùng nương nương chung một chỗ, nhưng bây giờ hắn vì sao không quý trọng mọi thứ trước mặt đây?

Thanh Dao nằm ở trên giường lớn trong tấm cung để nghỉ ngơi, trong đầu lần nữa hiện lên lời của vừa Tinh Trúc vừa nói, ánh mắt một mảnh băng hàn, khẽ nhắm hai mắt.

Nhất thời một chút cũng không có buồn ngủ, tuy nhiên lại từ trong lòng cảm thấy mệt chết đi.

Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, vừa thức dậy thì mới biết đã ngủ một đêm, đến sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại, tuy nàng cái gì cũng không nói, nhưng Tiểu Ngư nhi lại biết trong lòng nàng nhất định là rất khó chịu, mặc dù hành quân chiến tranh cũng không có mệt như vậy, vì thế mới ngủ say đến vậy

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cũng không chịu nổi, trong Phượng Loan cung rộng lớn, lặng ngắt như tờ, một mảnh im lìm.

Mặc dù như vậy, chuyện nên đến vẫn phải đến.

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt dẫn thiếp thân tỳ nữ của mình cùng mấy người thái giám cung nữ, ùn ùn kéo qua đây thỉnh an Thanh Dao .

Thanh Dao vừa rời giường, đồ ăn sáng còn không có dùng, nghe thấy thế sắc mặt hơi lạnh mỏng, cũng không nói gì, nhưng Tiểu Ngư nhi đứng ở bên cạnh nàng đã sớm hồn hển rống kêu lên: “Cút, để cho nàng ta lập tức cút, chúng ta không chào đón nàng.”

Tiểu thái giám kia sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng thối lui ra bên ngoài , Thanh Dao vừa lúc lên tiếng, chỉ nghe giọng nói nhàn nhạt không nhìn ra chút nào hỉ nộ ái ố.

“Mời nàng vào đi, đưa vào đại điện.”

“Dạ, nương nương.”

Tiểu thái giám lui ra ngoài, Mạc Sầu thấy vậy không đồng ý nhíu mày: “Nương nương, chỉ sợ nữ nhân kia không có lòng tốt, chúng ta vẫn không nên gặp nàng ta.”

“Ta mà sợ nàng,” Thanh Dao tiếng nói đột nhiên cao lên vài phần, lúc trước nàng rất khổ sở, nhưng tất cả khổ sở cũng không có thể làm cho mình tại trận này mà chiếm được bất luận tiên cơ gì để mà chiến thắng, vì thế mình cần gì

thương tâm, chỉ cần nàng tra rõ ràng mục đích của hoàng thượng, nếu hết thảy trước mắt đều là thật, bao gồm chuyện Tây Môn Tân Nguyệt mang thai, như vậy nàng từ nay về sau sẽ hoàng cung này không có một chút xíu quan hệ.

“Mạc Sâu, búi tóc cho ta.”

“Dạ, nương nương,” Mạc Sâu đi tới, hai tay linh xảo búi một búi tóc phượng kế cho chủ tử, ở trên đó cắm nghiêng một cành ngọc châu lấp lánh, chói mắt đến cực điểm, rồi chọn một kiện quần dài màu vàng sắc thu, thắt lưng chọn dùng đai lưng mềm mại, từ hông đi xuống, tầng tầng lớp lớp yên sa, thả dài xuống, vòng eo nhỏ nhắn gọn gàng làm vóc người thêm lá lướt, giở tay nhắc chân, tỏa ra hào quang nói không nên lời quần váy dài này, là nương nương chính mình thiết kế, để cho thợ may trong cung làm ra, không tưởng được hiệu quả, những gì mềm mại đáng yêu cùng ưu nhã của nữ tử đều bày ra trước mắt.

“Nương nương, được rồi.”

Mạc Sâu y theo nương nương tập quán, đem gương đồng trên bàn trang điểm đưa đến, nhắm ngay Thanh Dao chiếu một chút, ánh mắt Thanh Dao đen hướng phía trong kính liếc một cái, khoe môi câu ra nụ cười nhàn nhạt, thoả mãn gật đầu.

“Ân, đi thôi.”

“Nương nương còn không có dùng đồ ăn sáng đâu?” Băng Tiêu vội vàng mở miệng, nương nương từ buổi tối hôm qua đã không dùng cơm tối, lúc này còn không có ăn, thật sợ nàng ấy chịu không nổi, lúc hành quân chiến tranh cũng chưa thấy qua nàng mệt như vậy, xem ra hoàng thượng đã làm cho tinh thần nàng hao tổn.

“Đi thôi, ta vẫn chưa đói.”

Thanh Dao vượt lên đầu đi ra ngoài, Tiểu Ngư nhi theo sát phía sau nàng, bên trái là Tiểu Bạch, bên phải là mao tuyết cầu, cùng nhau ra bên ngoài điện.

Ở một góc đại điện, Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt đang ngồi vừa uống trà vừa quan sát tất cả mọi thứ trong điện, khoe môi lộ ra ý cười thư thái, tất cả mọi thứ ở đây sớm muộn gì có một ngày cũng thuộc về nàng, Mộc Thanh

Đao nữ nhân này, hoàng thượng chẳng qua là vì đối phó nàng ta thôi, nàng ta càng lợi hại, thì càng là cái định trong cảm nhận của hoàng thượng, vì thế chưa trừ diệt là không thể nào, hoàng thượng mất lớn tinh thần như vậy, đem nàng ta hồi kinh, chính là vì muốn diệt trừ nàng ta, mà nàng, Tây Môn Tân Nguyệt thanh tao lịch sự cười rộ lên, một tay về phía bụng của mình, nơi này chính là cốt nhục của hoàng thượng, hơn nữa hoàng thượng cũng đáp ứng nàng rồi, chỉ cần sinh hạ đứa nhỏ, bất kể là hoàng tử hay công chúa, cũng sẽ phong nàng làm hoàng hậu.

Tây Môn Tân Nguyệt đang quan sát mọi thứ, chợt nghe tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy từ trong điện đi ra một đám người, mọi người vây quanh một nữ tử, mày như trăng rằm, mắt như ánh sao, da thịt oánh nhuận sáng bóng, quanh thân lạnh lùng, khó có thể che giấu đi hào quang, chỉ ăn mặc vô cùng đơn giản mà đứng nơi đó nhưng vẫn mang đến một luồng áp lực cường đại, khiến người ta không dám khinh thường.

Lúc này, Tây Môn Tân Nguyệt không dám khinh thường, mặc dù không có hoàng thượng, chỉ sợ năng lực của nữ nhân này cũng không phải dễ đối phó, nàng lập tức cẩn thận đứng dậy, dẫn theo vài người bên cạnh cung kính mở miệng.

“Thiếp thân tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương vạn an.”

“Đứng lên đi,” Thanh Dao tùy ý mở miệng, mâu quang từ trên người Tây Môn Tân Nguyệt xẹt qua.

Hôm nay Tây Môn Tân Nguyệt mặc trang phục lộng lẫy, đồ trang sức trang nhã lộng lẫy, hai thứ đều tôn lên dáng điệu, giở tay nháy chân, mềm mại đáng yêu đa tình, ôn nhu như nước, nói thật ra, nữ nhân này bất luận là đầu óc hay là dáng người, đều là cực kỳ ưu tú, chỉ là ngạo khí quá lớn vì nghĩ mình giỏi hơn tất cả, đây cũng không phải chuyện tốt.

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương,” Tây Môn Tân Nguyệt đứng dậy, đợi đến khi nữ tử trên cao ngồi xuống, nàng mới chậm rãi bước đến vị trí vừa rồi ngồi xuống, một đôi ánh mắt cát giấu ghen tị khi nhìn nữ nhân này, chói mắt loá mắt, nhất là những chuyện phát sinh ở trên người nàng ta, làm cho thân là nữ tử như nàng, cũng kính nể không ngót, nếu như nàng ta không phải là hoàng hậu, nàng thực sự rất muốn kết giao một bằng hữu như vậy.

Ngay cả nam tử đều cảm thấy không bằng nàng, có thể dẫn hơn mười vạn

binh mã dẹp xong Đan Phượng cùng Vạn Hạc quốc, không cần mất một binh một tốt đã làm cho Nguyệt Như Óng quốc cùng Hoàng Viên quốc quy hàng, cuối cùng cả đại quốc gia như Thanh La quốc cũng quy hàng, thế nhân đều cảm thấy thống nhất thất quốc là chuyện khó càng thêm khó khăn, chiếu theo cha nàng cha sơ bộ đánh giá, muốn nhất thống thất quốc ít nhất phải mất hơn mười năm, thế nhưng nữ nhân này đã phá vỡ hết sự phỏng đoán của mọi người, nàng ta chỉ dùng thời gian hơn ba năm, liền thống nhất thất quốc.

Bởi vì năng lực của nàng ta quá mạnh mẽ, vì thế hoàng thượng mới không tha cho nàng ta, nhất định phải diệt trừ nàng ta.

Bởi vì chỉ cần có sự tồn tại của nàng ta, có một số việc sớm muộn gì sẽ lộ ra mặt nước...

“Không biết Thục phi nương nương qua đây vì chuyện gì?”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, bên cạnh Mạc Sầu đã sớm dâng nước trà, bên kia là tiểu công chúa đang ngồi, Tây Môn Tân Nguyệt nhìn tiểu công chúa, mặt mày cùng hoàng thượng cực giống, tựa như từ một khuôn mẫu đúc ra, xinh đẹp linh động, làm cho nàng liếc mắt nhìn một cái liền đố kị không ngót, người nam nhân kia ngay cả dung bọn ta cũng tiếc, vậy mà lại có đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp như vậy, làm cho lòng của nàng như bị con sâu cắn, mà đứa nhỏ trong bụng của chính mình?

Tây Môn Tân Nguyệt đưa tay lên sờ bụng, có cảm giác như nói không nên lời.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ tử vừa lên tiếng, dịu dàng cười: “Nghe nói tỷ đã trở về, vì thế làm muội muội nên tới bái phóng tỷ tỷ một chút, sau này chúng ta cùng nhau phụng dưỡng hoàng thượng, đương nhiên phải sống chung hài hòa.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Tiểu Ngư nhi lập tức sắc mặt đại biến, hướng Tiểu Bạch sói bên cạnh mệnh lệnh: “Tiểu Bạch, cẩn nãy nhân không biết xấu hổ này cho ta.”

Chương 137.4

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Tiểu Bạch sói được lệnh, liền phi thân nhắm trên người của Tân Nguyệt nhào tới, Tây Môn Tân Nguyệt không nghĩ tới công chúa tính tình lớn lối như thế, sắc mặt trắng bệch, cũng may nàng vốn

biết võ công, hơn nữa thân thủ bất phàm, thân di chuyển liền tránh thoát được, thế nhưng Tiểu Bạch sói đã trải qua đặc huấn, quay thân hình một cái, liền quần trên người nàng, tỳ nữ của Tây Môn Tân Nguyệt bị hù đến sắc mặt đại biến, ừm một tiếng quỳ xuống đất: “Cầu hoàng hậu nương nương tha mạng, nương nương nhà của chúng ta đang mang long loại, cầu nương nương ngàn vạn lần không nên thương tổn nương nương nhà của chúng ta.”

Lời của nàng ta vừa rơi xuống, con ngươi của Thanh Dao sâu hơn, tiểu nha đầu này thật là khôn khéo, trước báo cáo chuyện này, nếu các nàng thật làm bị thương Tây Môn Tân Nguyệt, thì phải chịu một tội lớn, tuy rằng nàng không sợ hãi, thế nhưng không cần thiết có thêm nhiều chuyện, nên hướng Tiểu Ngu nhi bên cạnh mở miệng: “Còn không cho Tiểu Bạch trở về.”

Tiểu Ngu nhi tuy rằng không cam lòng, thế nhưng mẫu thân đã lên tiếng, cũng không dám không tuân lệnh, lập tức hướng bên dưới mệnh lệnh: “Tiểu Bạch, trở về.”

Tiểu Bạch sói tuân lệnh, lập tức thu hồi móng vuốt ngoan ngoãn tiêu sái đến chỗ cao, nằm ở bên chân Tiểu Ngu nhi.

Bên dưới, gương mặt Tây Môn Tân Nguyệt hoa dung thất sắc, bởi vì vừa động võ công, tóc lúc trước chảy cẩn thận tỉ mỉ lúc này có chút mất trật tự, tiểu nha đầu Liên Yên đã sớm nhào qua, khẩn trương truy vấn: “Nương nương, người không sao chứ, người không sao chứ.”

Tây Môn Tân Nguyệt hô hấp có chút gấp, đợi đến khi hơi thở thuận một ít, mới chậm rãi mở miệng: “Ta không sao.”

Ngẩng đầu lên nhìn về phía nữ tử trên cao, chỉ thấy nàng không có giáo huấn công chúa, chỉ khí định thần nhàn nhìn hết thảy trước mắt, Tây Môn Tân Nguyệt tức mà không có chỗ phát, sắc mặt có chút khó coi, thanh âm lanh chìm vang lên: “Nương nương, thiếp thân đang mang long loại, công chúa vui đùa như thế có phải quá lớn hay không, nếu như long loại khó giữ được, chỉ sợ rất khó giải thích.”

“Long loại của Thục phi nương nương có chuyện sao?”

Thanh âm của Thanh Dao lạnh lùng vang lên, Tây Môn Tân Nguyệt ngân ra, con ngươi lóe sáng, nhưng chỉ bất đắc dĩ trùng mắt người ở trên cao, nữ nhân này có ý tứ gì, ý nói là long loại của nàng còn không có chuyện gì à?

Thanh Dao lạnh lùng nhìn Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân này đến nơi đây là cho nàng thỉnh an sao, rõ ràng là vì khoe khoang mà tới, một ngum một tiếng long loại, nhìn nàng ta cao ngạo như một con chim công, không phải chỉ mang thai thôi sao? Mang đứa nhỏ của người nam nhân kia có cần cao hứng như thế sao?

Quanh thân nàng bao phủ mũi nhọn lạnh lẽo, âm trầm trùng mắt Tây Môn Tân Nguyệt.

Tây Môn Tân Nguyệt nhìn nữ tử trên cao, nghĩ đến chuyện nữ tử này xuất cung, cũng bởi vì hoàng thượng nạp nàng làm Thực phi, nếu như, nàng dâng rất nhiều phi tử cho hoàng thượng thì sao? Nữ nhân này không phải càng tức giận đến lợi hại hơn sao.

Nghĩ đến có thể đánh trả nữ tử này, Tây Môn Tân Nguyệt không khỏi hưng phấn.

Từ xưa hoàng đế hậu cung người đẹp vô số, đây là chuyện quá bình thường, nàng không cho là chuyện này có cái gì không tốt, ngược lại nàng cho rằng nữ nhân này quá bình thường, lại muốn một mình độc chiếm hoàng thượng, điều này sao có thể?

Trên mặt Tây Môn Tân Nguyệt lộ ra ý cười thanh tao lịch sự, chậm rãi từng chữ từng lời mở miệng.

“Thiép thân hôm nay đến, là có chuyện cùng nương nương thương lượng, công chúa rốt cuộc cũng là một tiểu hài tử, thiếp thân sao lại cùng tiểu hài tử tính toán.”

Thanh Dao vô cùng kinh ngạc cau mày chút mi, nàng không cho là Tây Môn Tân Nguyệt sẽ dễ nói chuyện như vậy, nàng sở dĩ chuyển đổi trọng tâm câu chuyện, chỉ sợ là có tính toán khác, Thanh Dao bất động thanh sắc nhìn nữ tử bên dưới, mở miệng gặng từng chữ

“Nói đi, chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, thất quốc đã nhất thống, hậu cung to lớn lại quạnh quẽ không gì sánh được, thiếp thân đã được hoàng thượng đồng ý, nên muôn cho hoàng thượng nạp phi, không biết nương nương có ý kiến gì không?”

Tây Môn Tân Nguyệt nói xong, mặt mày cười thành một đóa hoa, nàng cũng

không tin còn chọc tức không được nữ nhân này, nhìn nàng ta làm sao mà còn kiêu ngạo nữa.

Tây Môn Tân Nguyệt tiếng vừa rơi xuống, Thanh Dao cũng không có nói gì, tuy rằng sắc mặt càng phát ra lạnh, nhưng vẻ mặt vẫn đậm mạc, bảo trì bất biến, chỉ là Tiểu Ngư nhi đứng bên cạnh đã sớm phẫn nộ kêu lên, toàn bộ tiểu thân thể cũng nhảy dựng lên: “Nạp phi?”

Ngay cả Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cũng ngây dại, vốn có một Tây Môn Tân Nguyệt đã đủ ngọt ngạt, không nghĩ tới lại còn muốn nạp phi, hậu cung mỹ nhân ba nghìn, nếu quả thật hoàng thượng đồng ý cho Tây Môn Tân Nguyệt làm như vậy, chỉ sợ nương nương sẽ không có biện pháp nhịn nữa.

Tây Môn Tân Nguyệt thấy hoàng hậu không có động tĩnh gì, bất quá công chúa sắc mặt rất khó nhìn, dù cho chỉ chọc giận được người nho nhỏ này, nàng cũng giải hận được phần nào, nên phối hợp gật đầu: “Đúng vậy, công chúa, chuyện này hoàng thượng đã đồng ý, bởi vì hậu cung quá quạnh quẽ, đứa nhỏ của hoàng thất quá ít, vì thế thiếp thân chuẩn bị cho hoàng thượng nạp phi, hậu cung nhiều người như vậy, công chúa rất nhanh cũng sẽ không tịch mịch, bởi vì hoàng thượng sẽ có rất nhiều rất nhiều hoàng tử hoàng nữ khác.”

Tây Môn Tân Nguyệt thanh âm vừa rơi xuống, Tiểu Ngư nhi hai tay chống nạnh, kêu to: “Không được, ta không đồng ý phụ hoàng nạp phi.”

Tây Môn Tân Nguyệt ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới người không đồng ý lại là công chúa, mà không phải là hoàng hậu, nhưng tốt xấu gì cũng có một người làm àm ĩ, việc này cũng không phải là nàng một người đơn độc làm, thật có chút ý tứ, hơn nữa ngay vừa rồi, nàng bỗng nhiên nghĩ đến một việc, nếu có phi tần tiến cung, như vậy không phải sẽ có nhiều người hơn giúp mình đối phó nữ nhân này sao? Chuyện này thật sự là quá tốt, lúc đầu nàng vốn chỉ hù dọa nữ nhân này, hiện tại xem ra cần phải làm, nhất định phải làm chuyện này.

Kỳ thực chuyện nạp phi này, hoàng thượng đến bây giờ còn không biết, bất quá nàng biết hắn nhất định sẽ đồng ý, người nam nhân nào mà không háo sắc, không thích hậu cung giai lè ba nghìn, ngoại trừ người nam nhân kia.

Tây Môn Tân Nguyệt nghĩ đến đây, con ngươi sâu u đi xuống, sắc mặt âm u, thật lâu, mới buông lỏng.

Nếu hắn đã xem nữ nhân này như bảo bối, vậy nàng cũng sẽ không làm cho nữ nhân này dễ chịu, khóc mồi câu ra ý cười âm trầm.

“Công chúa, đây là chuyện của hoàng thượng, người khác không có quyền can thiệp.”

“Ngươi?”

Tiểu Ngư nhí sắc mặt thay đổi liên tục, rõ ràng muốn nổi giận, Thanh Dao sợ nàng dưới cơn nóng giận lỡ miệng nói ra lời kinh hãi thế tục, bởi vậy liền cướp trước một bước nói: “Thục phi, nếu đây là quyết định của hoàng thượng, Thục phi nương nương hãy đi giải quyết đi, chọn một ít người đẹp tiến cung đi.”

Ý cười ở trên mặt Tây Môn Tân Nguyệt cứng lại, nàng cho rằng nữ nhân này sẽ tỏ vẻ tức giận một ít, thế nhưng không nghĩ tới nàng ta lại có thể trấn định phân phó nàng làm chuyện này.

Trong lòng không khỏi khơi lên tức giận, bất quá nói cũng đã nói ra khỏi miệng, nàng không làm là không đạo lý, hơn nữa những nữ nhân kia tiến cung có thể giúp đỡ nàng đối phó nữ nhân này, thực sự là một kế sách hòn đá ném hai chim, thật quá tốt, nụ cười trên mặt nàng khôi phục lại, nhu uyển như nước mở miệng.

“Thiép thân đã biết, chuyện này cứ giao cho thiép thân giải quyết đi, đến lúc nạp phi kính xin hoàng hậu nương nương tự mình chủ trì.”

Tây Môn Tân Nguyệt cười đến đắc ý mãn lòng, nàng cũng không tin nữ nhân này không tức giận, nói chung nghĩ đến nàng ta sinh khí, nàng liền hài lòng, cuối cùng cũng hòa nhau một ván.

Tây Môn Tân Nguyệt dẫn tỳ nữ Liên Yên đi ra khỏi Phượng Loan cung, một đường hướng Xây Dương cung của mình mà đi, xa xa phía sau còn có một nhóm thái giám cùng cung nữ đi theo, Liên Yên nhịn không được nhẹ giọng mở miệng: “Nương nương, người thực sự cho hoàng thượng nạp phi sao?”

Trong thanh âm của nàng vô cùng kinh ngạc, hiện tại đang là lúc nương nương được sủng ái nhất, nàng không cần thiết đem những nữ nhân khác đón tiến cung để tranh giành tình cảm, hiện nàng đang mang thai, nếu như trong khoảng thời gian này hoàng thượng lại thích phi tử khác, không phải là mình sẽ thất sủng sao?

Tây Môn Tân Nguyệt sao không biết Liên Yên đang nghĩ gì, nên quay người lại nhìn Liên Yên, cười đắc ý.

“Ta làm như vậy, thứ nhất trong lòng hoàng thượng sẽ hiểu rõ, mà cảm kích ta, sau đó chỉ đối với ta tốt, nam nhân không thích nữ nhân ghen tị, thứ hai, những nữ nhân kia sau khi tiến cung, chỉ biết dựa vào ta, đúng lúc có thể giúp đỡ ta đối phó nữ nhân kia, nếu như không có nàng, người nói xem ai sẽ có cơ hội trở thành hoàng hậu? Phải biết rằng hoàng hậu nhất định phải lòng dạ rộng lượng, có thể nhìn được việc mà người thường không nhìn được.”

“Nguyên lai là như vậy.”

Liên Yên thở ra một hơi, nương nương của các nàng đầu óc luôn so với người khác thông minh hơn, xem ra cũng có chút đạo lý, nên vội gật đầu: “Nô tỳ đã biết.”

Đoàn người đi trở về Xây Dương cung.

Trong đại điện của Phượng Loan cung, Thanh Dao vẫn ngồi yên không nhúc nhích, duy trì tư thế lúc trước, Tiểu Ngư nhi lo lắng nhìn mẫu thân, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu thì không dám nói lời nào, trong lòng nương nương chỉ sợ nhất định rất thống khổ, chẳng những có Tây Môn Tân Nguyệt, mà có thể sẽ có rất nhiều nữ nhân tiến cung, chẳng lẽ lúc trước hoàng thượng chỉ vì lợi dụng nương nương sao, hiện tại thất quốc thống nhất, vì thế đã quên những nỗ lực của nương nương.

Đại điện, yên tĩnh như ao tù nước đọng, để hồi phục một chút cảnh xuân.

Hiện tại cả không gian như đóng băng hàn lanh.

Tiểu Ngư nhi cũng không chịu được nữa liền phóng ra bên ngoài, thanh âm tức giận vang lên: “Ta đi tìm phụ hoàng, tại sao lại đối với mẫu thân như vậy? Nếu như hắn còn muốn nạp phi, chúng ta sẽ đi, không bao giờ ở lại hoàng cung nữa.”

Mạc Sầu vừa nghe công chúa nói, sắc mặt đại biến, Thanh Dao cũng phục hồi tinh thần lại, trầm giọng phân phó: “Nhanh, đuổi theo mang công chúa về, đừng để cho nàng đi tìm hoàng thượng.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu lắc mình đi ra ngoài, trên đại điện, Băng Tiêu nhìn nương nương, rồi chậm rãi mở miệng: “Nương nương, làm sao bây giờ? Rời khỏi hoàng cung, hay là.....?”

Nàng thực sự không có khí lực nhắc tới chuyện kế tiếp làm cho nương nương ưu thương, bởi vì tất cả mọi chuyện phát sinh lúc này đều làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Ánh mắt Thanh Dao trở nên sâu thẳm, thật lâu mới mở miệng.

“Băng Tiêu, ngươi biết không? Ta cuối cùng vẫn cảm thấy hoàng thượng tựa hồ thay đổi, không còn là hoàng thượng trước đây, ta một điểm cũng không nghi ngờ hoàng thượng trước đây, hắn làm cho ta nhiều chuyện như vậy, ta tin, hắn đối với ta là thật tình, như vậy tất cả những chuyện hiện tại rốt cuộc là vì cái gì, chẳng lẽ hoàng thượng đã bị cái gì kích thích? Ta muốn tra ra chân tướng đích thực trong chuyện này, nếu như khi đó, vẫn phát hiện, hắn thật sự lợi dụng ta, ta không còn lời nào để nói, ta cũng không phải cái loại nữ nhân rời khỏi nam nhân, liền không có biện pháp sống.”

Thanh âm của Thanh Dao băng hàn vang lên, từng chữ từng hồi như chảy trong đại điện...

“Nương nương.”

Băng Tiêu một chữ cũng nói không nên lời, hoàng thượng không chỉ làm tổn thương lòng của nương nương, cũng làm tổn thương lòng của các nàng, lúc đó hắn thích nương nương đến cỡ nào a, nhưng bây giờ rốt cuộc đã có chuyện a?

Mạc Sầu đuổi theo Tiểu Ngư nhi, ngăn trở lối đi của nàng, sau đó ôn nhu khuyên nhủ nàng: “Công chúa, nương nương bảo ngươi trở lại đó.”

Tiểu Ngư nhi lạnh lùng nhìn Mạc Sầu, thở hồn hồn lanh lùng mở miệng: “Mạc Sầu, dẫn ta đi gặp phụ hoàng, ta không biết hắn ở chỗ nào, lập tức mang ta qua đó, ta muốn nghe hắn nói một chút có phải thật sự muốn nạp phi hay không ?”

Mạc Sầu lâm vào thế khó xử, chủ tử không cho công chúa đi gặp hoàng thượng, nhưng tính nết công chúa nàng biết, nàng cùng nương nương đều như nhau, chỉ cần nói, liền nhất định phải làm cho được.

Bất quá đối với chuyện nạp phi lần này, Mạc Sầu cũng rất phản cảm, đau lòng cho nương nương so với Tiểu Ngư nhi không ít, vì thế Mạc Sầu dùng sức gật đầu một cái: “Tốt, đi thôi, nô tỳ mang người qua đó, hoàng thượng vẫn ở tại Lưu Ly cung, thông thường mọi việc cũng đều ở Lưu Ly cung mà xử lý.”

Đọc theo đường đi, hai người không nói thêm gì nữa, nhắm Lưu Ly cung mà đi.

Lưu Ly cung ly cách Phượng Loan cung cũng không xa, hai người rất nhanh liền tới đó, trước cửa Lưu Ly cung, tầng tầng bạch ngọc thềm đá, từ trên xuống dưới đứng thẳng rất nhiều thái giám cùng cung nữ, trên chỗ cao nhất đang đứng một người, chính là thái giám A Cửu, A Cửu vừa nhìn thấy người đi tới, vội vàng dẫn mấy người tiểu thái giám qua đây hành lễ.

“Chúng tiểu nhân tham kiến công chúa.”

“Đứng lên đi, ta muốn gặp phụ hoàng.”

Tiểu Ngư nhi lạnh lùng mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn bao phủ mây đen, lãnh chìm tiêu sát, âm trầm mở miệng, A Cửu bị hù đến nhảy dựng, cho tới bây giờ còn chưa có thấy qua tiểu hài tử mà trầm ổn như vậy, lời nói ra còn mang theo sát khí

Q.4 - Chương 138: Chân Tướng

A Cửu một chút nào cũng không dám khinh thường, cẩn thận lên tiếng trả lời: “Đạ, xin công chúa chờ một chút, tiểu nhân sẽ đi vào bẩm báo với hoàng thượng.”

Nói xong hắn xoay người đi vào nội điện, lúc này, Tây Môn Tân Nguyệt từ bên trong đi ra, vẻ mặt cười như hoa đào, cùng A Cửu song song lướt qua, lạnh lùng mở miệng: “Nói, chuyện gì?”

A Cửu run lên, vội cung kính mở miệng: “Là tiểu công chúa, muôn gấp hoàng thượng.”

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nghe A Cửu nói, đã sớm cao hứng, ánh mắt cười thành nguyệt nha, phát phát tay: “Đi thôi đi thôi, hoàng thượng đang ở bên trong đó.”

Nàng cũng muôn nhìn xem tiểu nha đầu kia có năng lực gì thay đổi tư tưởng của nam nhân bên trong, ngay vừa rồi khi nàng báo cáo chuyện nạp phi cho hắn, nam nhân kia còn khen nàng sáng suốt nữa, nếu là nam nhân thì không đổi được cái bệnh háo sắc, làm sao mà không đồng ý chuyện tốt như vậy đây?

A Cửu không nghĩ tới Thục phi lại không làm khó hắn, cũng kinh ngạc một chút, bất quá đâu cũng không dám nâng lên, rất nhanh đi vào Lưu Ly cung.

Trên đại điện xanh vàng rực rỡ, hoàng đế đang lười biếng nghiêng người nằm lệch ở mềm trường kỷ để nghỉ ngơi, gương mặt đó tuấn mỹ động lòng người, lông mi thật dài che giấu quang hoa, A Cửu lắng lặng nhìn nam tử kia, trong lòng hiện lên hận ý, nếu như có thể, hắn muốn xông lên để giết tên này, đáng tiếc hắn biết mình không có năng lực làm như thế.

Nam nhân kia nghe được tiếng bước chân, liền xoay mình mở mắt ra, ánh mắt mảnh âm ngao, lãnh chìm mở miệng.

“A Cửu, vào để làm gì?”

“Bẩm hoàng thượng, là tiểu công chúa muôn gấp hoàng thượng, hoàng thượng gấp hay không gấp?”

Kỳ thực A Cửu không hy vọng công chúa gặp người nam nhân này, nam nhân này là sói đội lốt cừu, nếu như công chúa gặp phải chuyện gì, vậy thì sẽ phiền toái, thế nhưng người nằm nghiêng ở trên mềm trường kỷ thân hình khẽ động xoay người ngồi dậy, vẻ mặt ôn nhuận đầy ý cười, phát phát tay phân phó đi xuống: “Tuyên công chúa, để cho nàng vào đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

A Cửu có chút thắc vọng lui xuống đi ra ngoài cửa điện, nhìn tiểu công chúa rồi chậm rãi mở miệng: “Công chúa mời theo tiểu nhân tiến vào, hoàng thượng để cho công chúa tiến vào.”

“Ân,” Tiểu Ngư nhi khẽ gật đầu một cái, ánh mắt lạnh lùng, tư thái ngang tàng ngạo nghễ, khuôn mặt đen kịt, đi theo phía sau A Cửu bước vào đại điện Lưu Ly cung.

Chỉ thấy người ngồi trên cao chính là hoàng thượng, đôi mày hẹp dài nhướng lên, con ngươi sáng lên, vừa nhìn thấy Tiểu Ngư nhi đi vào, liền ngoắc tay ý bảo nàng đến gần, đáng tiếc Tiểu Ngư nhi động cũng không động một chút, mà chỉ lạnh lùng nhìn hoàng thượng, không vui mở miệng.

“Phụ hoàng, người thực sự muốn nạp phi.”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, Huyền đế khéo môi mím chặt, lộ ra vẻ nụ cười lạnh mỏng, nhàn nhạt mở miệng: “Tiểu Ngư nhi, trong cung này quá quạnh quẽ, chẳng lẽ ngươi không muốn trở nên nào nhiệt sao? Phụ hoàng dâng phi tử, Tiểu Ngư nhi rất nhanh sẽ có người chơi.”

Tiểu Ngư nhi chỉ cảm thấy quanh thân một trận ác hàn, phụ hoàng thực sự không còn là phụ hoàng trước kia, trước đây phụ hoàng nhất định sẽ dụ dỗ nàng.

“Tiểu Ngư nhi là duy nhất của phụ hoàng, là tiểu bảo bối được yêu thương nhất, nhưng là bây giờ?”

Không biết vì sao, trong lòng Tiểu Ngư nhi rất khó chịu, nước mắt lâ châ chảy xuống, nàng không phải là người dễ dàng rời lệ như vậy, nhưng bây giờ thực sự r้าย khổ sở rất là khổ sở, lúc trước có một lần nàng nhìn thấy phụ hoàng bị thương tồn, nàng cũng rất thương tâm, thế nhưng lúc này phụ hoàng lại chính tay làm bị thương nàng, còn có mẫu thân.

Các nàng còn cần phải ở lại sao?

Tiêu Ngư nhi ngẩng đầu lên nhìn nam tử đang cười đến đắc ý mãn lòng, thật lâu mới mở miệng: “Phụ hoàng, ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Nói xong nàng không thèm liếc mắt nhìn hoàng thượng một cái, chỉ quay người lại chạy ra ngoài, giờ khắc này nàng xem như hết hy vọng, vốn muốn ngăn cản phụ hoàng, bởi vì trong lòng nàng muốn cho mẫu thân ở lại bên cạnh phụ hoàng, nhưng hiện tại cái gì đều không cần thiết, nam nhân như vậy, không có cũng được, mẫu thân một ngày nào đó sẽ gặp được người thật tình đối đãi.

Mạc Sầu vừa nhìn thấy công chúa chạy đi, nên vội vàng thi lễ với hoàng thượng, sau đó xoay người đuổi theo, đôi mắt đen kít bí hiểm của nam nhân ngồi trên cao như có điều suy nghĩ, liền vươn tay ra phát phất: “A Cửu, lui xuống đi đi, trẫm nghỉ ngơi một chút, đừng để cho người ta quấy rầy trẫm.”

“Dạ, hoàng thượng.”

A Cửu dẫn thái giám lui ra, canh giữ ở ngoài cửa đại điện.

Hoàng thượng không để cho người ta tới gần bên cạnh hắn, chỉ cần hắn nghỉ ngơi, thì nhất định sẽ cho tất cả cung nữ cùng thái giám lui ra ngoài

.....

Tiêu Ngư nhi dẫn Mạc Sầu trở về Phượng Loan cung, dọc theo đường đi rất nhiều thái giám cung nữ chào hỏi nàng, nàng cũng không thèm để ý tới, sắc mặt đen kít xấu xí đến cực điểm.

Mạc Sầu theo sát phía sau của nàng, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, nha đầu kia nổi giận lên lửa sẽ cháy mười phần, tuy rằng nàng rất muốn nhắc nhở nàng ấy, tới chỗ của nương nương rồi, thì cái gì cũng đừng nói, để tránh khỏi nương nương thêm khó chịu, nhưng nàng lại sớm quên đi, loại chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ biết, muốn giấu giếm cũng giấu giếm không được, cuối cùng đành lặng lẽ theo phía sau của nàng, hai người một đường đi về Phượng Loan cung.

Tiêu Ngư nhi vừa về tới Phượng Loan cung, liền nghiêm túc nhìn Thanh Dao.

“Nương, không bằng chúng ta ly khai nơi này đi, Tiêu Ngư nhi thật đáng ghét ở đây, trong lòng rất khó chịu, phụ hoàng hắn không còn là người trước kia.”

Thanh Dao nhìn Tiêu Ngư nhi như vậy, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, Tiêu Ngư nhi luôn luôn là một người đĩnh đạc, xem ra chuyện này đã thương tổn nàng, theo lý các nàng nên quay đầu lại tiêu sai bỏ đi, thế nhưng vừa nghĩ tới phải đi, đáy lòng của nàng tựa hồ vang lên một giọng nói, thanh âm kia ôn nhu gọi nàng.

“Dao nhi, không phải như thế, trẫm sẽ không phụ nàng, Dao nhi, nàng phải tin tưởng trẫm.”

Nghĩ đến thanh âm này, Thanh Dao liền đau lòng không gì sánh được, nếu như nói Lưu Tôn là một người bá đạo có máu lạnh, nàng sẽ tin, thế nhưng nói hắn là một người háo sắc, nàng thực sự không cách nào tin tưởng, lúc trước Tây Môn Tân Nguyệt cùng Sở Ngữ Yên đều là mỹ nhân thiên tư quốc sắc, hắn cũng không nhúc nhích tâm tư, vì sao hiện tại bỗng nhiên muốn nạp phi còn cấp thiết như vậy, chuyện này quả thật không bình thường.

“Tiêu Ngư nhi, ngươi đừng vội, nếu như nên đi, nương sẽ đi.”

Thanh Dao vươn tay ôm chầm Tiêu Ngư nhi, nàng muôn hảo hảo điều tra một chút, nàng ngẩng đầu lên nhìn Mạc Sầu bên dưới: “Mạc Sầu, từ hôm nay trở đi, các ngươi lưu ý động tĩnh trong cung, phàm là có một chút chuyện không bình thường nào đều phải bẩm báo lên.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu lên tiếng trả lời, không biết nương nương làm như vậy, là vì chuyện gì? nhưng nàng cũng không dám hỏi chỉ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nương nương, Băng Tiêu thì nhịn không được nén mồm miệng truy vấn: “Nương nương? Đây là?”

“Ta tin phía sau hoàng thượng nhất định cát giấu một việc, các ngươi lưu ý tất cả mọi chuyện trong cung, ta sẽ điều tra ra, vì sao hoàng thượng trước sau thay đổi quá lớn như thế, mặt khác nhất định phải lưu ý động tĩnh của Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta kiêu ngạo như vậy, nhất định là có lý do, sẽ không vô duyên vô cớ mà kiêu ngạo đến thế.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sâu lĩnh mệnh, chuẩn bị đi ra ngoài phân phó thái giám cùng cung nữ cùng Phượng Loan cung thay nhau lưu ý động tĩnh trong cung.

Thế nhưng Thanh Dao đã lên tiếng ngăn trở nàng: “Chuyện này, trừ mấy người bọn người ra, chó kinh động những người khác, mấy năm nay ta không ở trong cung, có một số việc đã không còn như mặt ngoài nhìn thấy.”

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu gật đầu lĩnh mệnh: “Dạ”

Xem ra nương nương đã hoài nghi cái gì đó, đã như vậy, bọn họ phải nêu lưu tâm một chút vẫn quan trọng hơn ……

Tây Môn Tân Nguyệt nói được thì làm được, động tác cấp tốc, rất nhanh đã từ trong triều đình chọn ra một ít thiên kim của đại quan, hạ chỉ cho đòn các nàng tiền cung tuyển chọn, tất cả mọi người đều tá túc ở Trữ Tú cung.

Sáng sớm, Tây Môn Tân Nguyệt đã phái thái giám qua đây mời hoàng hậu nương nương di giá đến Trữ Tú cung.

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu sắc mặt rất khó nhìn, nữ nhân kia rõ ràng là muốn chọc giận nương nương.

“Nương nương, chúng ta không để ý tới nàng, bọn họ chọn tú của bọn họ liên quan gì đến chúng ta a?”

Mạc Sâu tức giận mở miệng, Thanh Dao nghe thấy chỉ lơ đãng, hiện tại nàng lại không tức giận đến kỳ lạ, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều không đơn giản như vậy, nàng cũng muốn tiếp xúc nhiều với Tây Môn Tân Nguyệt, vì trên người của nàng ta nhất định cất giấu bí mật gì đó.

“Chúng ta đợi một lúc sẽ qua đó.”

Thanh Dao đạm nhiên mở miệng, tiểu thái giám kia lĩnh mệnh, rất nhanh lui ra ngoài, hồi bẩm Thục phi.

Trong Phượng Loan cung, Tiêu Ngư nhi nhìn mẫu thân, phát hiện nàng vẫn không có thương tâm, thần sắc rất bình tĩnh, ánh mắt toả ánh sáng lạnh, không có trầm thống như lúc trước nữa, xảy ra chuyện gì thế, nếu nói mẫu thân không còn yêu phụ hoàng nữa, nàng biết là tuyệt đối không thể nào,

nhưng phải giải thích chuyện trước mắt thế nào đây?

“Nương?”

“Được rồi, đợi một lúc nữa đến Trữ Tú cung nhìn Thục phi làm sao vì hoàng thượng mà dâng tân phi, hoàng thượng cũng sẽ đi, nên chúng ta cứ đến gấp hắn đi.”

Thanh Dao nói xong, liền đứng dậy đi xuống bên dưới, bước ra ngoài, một đám người đi theo phía sau Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, còn có Tiểu Ngư nhi, về phần Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt thì ở lại trong cung, Thanh Dao dẫn hai người bọn họ, ở trong cung không thể tùy ý đi lại, để tránh khỏi rước lấy chuyện phiền phức không cần thiết....

Thanh Dao dẫn một đám người, chậm rãi hướng trứ tú cung mà đi.

Trước cửa Trữ tú cung, bên trên thềm đá, chia làm hai hàng thái giám cùng cung nữ, trong đó còn đứng thẳng mười mấy người danh môn khuê tú, mỗi người mang theo hai thiếp thân nha đầu, trong lúc nhất thời tóc mai lay động, đào hồng liễu lục, hương thơm làn gió tung trận bay xa.

Chương 138.2

Ngoài cửa, thái giám tuân lệnh đứng lên: “Thục phi nương nương đến.”

Trong đại điện một mảnh lặng ngắt như tờ, mọi người đồng loạt đứng yên, ánh mắt đều nhìn về phía ngoài cửa điện, chỉ thấy Tây Môn Tân Nguyệt một thân trang phục xinh đẹp đi đến, nàng ta mặc một bộ sa y đỏ tươi, bên trong là cẩm y hoa lệ, bao vây lấy đường cong lả lướt trên thân thể, bên ngoài khoác lên một sa mỏng trong suốt, làm cho cả người hương diễm không gì sánh được, càng tăng thêm mị hoặc, nhìn xuống chút nữa, bụng của nàng hơi nhô ra, mọi người không khỏi ước ao, nguyên lai Thục phi nương nương đang ôm long loại, nếu như sanh được nam tử, e rằng sẽ mẫu băng tử quý a.

Nghe nói hoàng hậu chỉ sinh một công chúa, như vậy đứa nhỏ của Thục phi nương nương, tức không phải có khả năng trở thành thái tử sao.

Nghĩ đến đây một, các thiên kim tiểu thư này, càng cung kính không gì sánh được mà hành lễ: “Tham kiến Thục phi nương nương.”

“Các tỷ muội đứng lên đi, đợi một lúc nữa hoàng thượng sẽ tới đây, tỷ muội

chúng gia nếu đã có duyên tiến cung, thì nên cùng nhau phụng dưỡng hoàng thượng, đây cũng là phúc khí của chúng.”

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt nói xong, liền làm cho mọi người an tâm ở trong lòng, chỉ trong nháy mắt những nữ nhân kia liền nhích lại gần nàng hơn.

Lúc này thanh âm của thái giám lần thứ hai vang lên: “Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Mọi người cùng quay đầu nhìn sang, đối với những lời đồn về hoàng hậu, tất cả mọi người đều muốn gặp mặt nàng, xem nàng ta có ba đầu sáu tay như thế nào, mà một nữ nhân so với nam nhân còn lợi hại hơn, trợ tân hoàng thống nhất thất quốc, nghe nói nàng từng vì chuyện tân hoàng nạp phi mà hưu hoàng đế, bây giờ nàng đến, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Chẳng những là tú nữ, liền Tây Môn Tân Nguyệt cũng đứng dậy, cùng với tú nữ hướng về phía trên cao.

Nói thật ra, rất lâu rồi nàng quả thực không dám đắc tội nữ nhân kia, nữ nhân kia là kẻ giết người không chớp mắt, đừng tưởng rằng có một hoàng đế làm chỗ dựa, nàng có thể muốn làm gì thì làm, nếu chọc vào nàng ta, chỉ sợ hoàng đế cũng không có tác dụng.

Đây chính là điều nàng hiểu rõ, hơn nữa còn là sự thông minh nhất.

Ngoài cửa đại điện, mọi người vây quanh một nữ tử hào quang bắn ra bốn phía, nàng quanh thân thong thả tự nhiên, bộ y phục quần dài màu trắng, kéo trên mặt đất, quanh thân trên dưới không có một chút tạp sắc, phiêu dật như một luồng mây bay trên bầu trời, tóc đen như mực, búi trùng xuống, ở trên mái tóc đen có cài mấy viên ngọc châu, óng ánh đầy màu sắc, lộ ra linh quang, vừa đi vào đại điện mọi người đều thất sắc.

Thanh Dao chậm rãi bước đi thong thả tiến đến, đập vào mắt là xá tử thiên hồng.

Tây Môn Tân Nguyệt vội vàng dẫn tú nữ hành lễ: “Thiếp thân dẫn chúng tú nữ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Trong đại điện, vang lên lang lanh tiếng hô.

Thanh Dao nhàn nhạt nhíu mày, thanh âm lành lạnh vang ở trên đại điện:
“Tất cả đứng lên đi.”

“Tạ ơn nương nương.”

Mọi người đứng dậy, phân ra hai bên, ai cũng không dám nhiều lời, chỉ chờ
cho Thanh Dao đến trên cao ngồi xuống, còn Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt
thì ngồi vào chỗ của nàng bên dưới.

Lúc này, diễn viên cuối cùng của hôm nay cũng đã đến, thanh âm của thái
giám A Cửu vang lên: “Hoàng thượng giá lâm.”

Tú nữ vừa nghe thấy hoàng thượng tới, rất nhiều người gương mặt đã sớm
đỏ, hoàng thượng chính là nhân trung chi long, là mỹ nam tử hiếm nhất
trong thiên hạ, các nàng có thể đi vào cung phụng dưỡng hoàng thượng, thật
đúng là thiên đại phúc khí, mọi người đồng loạt quỳ xuống: “Tham kiến
hoàng thượng.”

Ai cũng không dám ngẩng đầu lên để nhìn hoàng thượng đi vào đại điện, chỉ
có thể nhìn mặt đất, hơi giơ lên mí mắt, nhìn thấy trước mặt đi qua một đôi
giày màu đen thêu bàn long, cho đến khi phía trên vang lên thanh âm thanh
nhuận từ tính: “Tất cả đứng lên đi.”

Mộ Dung Lưu Tôn quay đầu nhìn về phía Thanh Dao đang đứng thẳng,
chậm rãi cười mở miệng: “Dao nhi ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Thanh Dao đạm nhiên ngồi xuống, thần tình đạm mạc, nhìn không ra trong
lòng nàng lúc này suy nghĩ cái gì, vô ba vô động, Huyền đế ánh mắt u ám đi
xuống, tựa như sóng ngầm ở biển sâu.

Tây Môn Tân Nguyệt ngồi ở phía dưới Thanh Dao lúc này đã đứng lên,
chậm rãi mềm mại đáng yêu cười nhìn hoàng thượng.

“Hoàng thượng, bọn muội muội đều đã vào đây, hoàng thượng nhìn xem có
vừa ý hay không? Đều là người như hoa như ngọc đấy?”

Tây Môn Tân Nguyệt một bên khen tú nữ, một bên đưa ánh mắt liếc nhìn

Mộc Thanh Dao, nàng muôn thấy Thanh Dao tức giận, thế nhưng nữ nhân này vẫn bất động thanh sắc, ngược lại hiện tại nàng mới là người tức giận.

“Ân, Tân Nguyệt có lòng.”

Huyền đế đem mâu quang từ trên người Thanh Dao thu hồi lại, quay đầu nhìn về phía chúng nữ tử bên dưới, nhìn những nữ tử xinh đẹp này, con ngươi không khỏi phát sáng, đây là phản ứng tự nhiên của nam nhân đối với nữ nhân xinh đẹp, là bản năng của động vật săn bắn, không tự chủ được mà lộ ra ngoài.

Thanh Dao vẫn lặng yên nhìn chăm chú vào Huyền đế, chỉ thấy con ngươi hắt sâu thăm, thần sắc tựa hồ có chút kích động, sóng mắt hiện lên sáng bóng nhu hoà.

Thanh Dao quay đầu ngưng mày trầm tư, hoàng thương vẫn không phải một người háo sắc, giờ phút này hắn rõ ràng chính là một nam nhân thích nữ sắc.

Hơn nữa?

Trong đầu nàng chợt lóe lên ý niệm, Ngân Hiên từng nói qua, người dịch dung không dám có cảm xúc quá lớn, bởi vì nếu nghiêm túc nhìn kỹ, hắn vẫn để lộ ra kẽ hở, biểu tình không được tự nhiên.

Tự nhiên, đúng vậy, cho tới nay nàng vẫn cảm thấy là lạ, chính là biểu tình của hoàng đế không được tự nhiên.

Thanh Dao rất nhanh quay đầu nhìn nam tử bên cạnh, hắn rõ ràng rất kích động, thế nhưng da thịt trên mặt lại không có quá lớn dao động, vẫn âm u, bất động thanh sắc như cũ, nguyên lai hắn?

Thanh Dao đột nhiên nhói đau, trái tim đau đớn như bị xé rách, nàng nằm mơ cũng không nghĩ qua khả năng này?

Móng tay dùng sức bấm chặt vào lòng bàn tay, nàng cảm thấy hô hấp của mình đã trở nên khó khăn, trên mặt toát ra mồ hôi hột, đối với động tác kế tiếp trong việc chọn tú, nàng một điểm cảm giác cũng không có, ngay cả tự duy cũng đều ngu ngơ, nếu như vị hoàng đế này là giả, như vậy Lưu Tôn chân chính đâu?

Hắn đã gặp phải chuyện gì?

Thanh Dao căn bản không dám nghĩ thêm nữa, nếu như Lưu Tôn thực sự gấp chuyện, thì phải làm sao bây giờ?

Nếu không phải lực tự giữ của nàng hơn người, hiện tại chỉ sợ đã sớm nhảy dựng lên, nhưng lúc này chỉ có thể nhịn, nàng sợ chính mình lộ ra kẽ hở sẽ kinh động đến người bên cạnh, hai tay dùng sức bấm vào trong thịt, đau đớn sẽ kích thích nàng, nhắc nhở nàng, ngàn vạn lần không thể xung động ……

Mặc dù nàng khắc ché, thế nhưng người ở bên cạnh nàng, vẫn thấy sự khác thường của nàng, một là hoàng đế, một là Tiêu Ngư nhi, người thứ nhất thân thiết dời qua tầm mắt, khéo môi câu ra ý cười, chậm rãi mở miệng: “Dao nhi làm sao vậy? Không phải có chỗ nào khó chịu chứ?”

Hắn chỉ cho là Thanh Dao bởi vì chuyện hắn muốn nạp phi nên mới hỏi như vậy.

Ngay cả Tiêu Ngư nhi cũng cho rằng như vậy, nàng đau lòng vươn tay ra nắm lấy tay mẫu thân, tay nàng ẩy lạnh lẽo thành một mảnh, kinh hãi, đau đớn khó nhịn, nương, xin lỗi, nàng nắm chặt tay Thanh Dao, lúc đầu nàng nên ngăn cản nàng ẩy trở về mới đúng.

Thanh Dao chợt hoàn hồn thì cái trán đã dày đặc giọt mồ hôi, hai bên tóc mai dính liền ở trên mặt của nàng, mặt của nàng tái nhợt đến không có huyết sắc, may là hôm nay chọn tú, nếu rơi vào mắt những người có lòng, họ chỉ nghĩ là nàng vô pháp tiếp nhận chuyện hoàng thượng nạp phi.

Tây Môn Tân Nguyệt vẻ mặt hết sức khinh khỉnh, đặc ý cực kỳ, hoàng thượng nạp phi, nữ nhân này rốt cuộc vẫn chịu không được.

Tâm huyết của mình quả không có uổng phí, còn tưởng rằng nàng ta có bẩn lĩnh giả trang nhiều lắm, nguyên lai cũng không gì hơn cái này.

Tây Môn Tân Nguyệt nghĩ vậy liền không khỏi phốc cười ra tiếng: “Tỷ tỷ có phải quá khó chịu hay không, hoàng thượng, tỷ tỷ sắc mặt đều đã thay đổi, chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn để cho hoàng thượng nạp phi?”

Tiêu Ngư nhi giận dữ trừng mắt: “Ngươi?”

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu cùng nhìn chủ tử, nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, chủ tử sẽ không thực sự ở trước mặt nhiều người như

vậy khó xử hoàng thượng chứ, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ ngày mai toàn bộ Lâm An thành đều biết chuyện chủ tử ghen tị, đây chính là dụng tâm của Tây Môn Tân Nguyệt.

Mà trên đại điện của Trữ Tú cung, lúc này từng nữ nhân đang muôn trổ hết tài năng khoe sắc đẹp, nhưng nhìn sắc mặt hồng trắng đan xen lẫn nhau của hoàng hậu, chỉ sợ mình mộng đẹp không thành, họ đang đang mở thật to đôi mắt, hô hấp đều gấp gáp, đang liều mình nhìn chằm chằm hoàng hậu nương nương.

Tất cả mọi người đều nhìn Thanh Dao, tuy rằng lúc trước có chút khác thường, nhưng cơ hồ chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh nàng đã khôi phục lại, môi của nàng bất giác hiện lên nụ cười thản nhiên.

“Thục phi nói cái gì đó? Nếu hoàng thượng có lòng, bản cung làm sao lại đi ngăn cản chứ? Bản cung thân là đứng đầu tam cung, cần có nghĩa vụ này không phải sao?”

Tiếng nói của nàng kính cẩn nhu thuận thanh lương vang lên, ngồi ở bên cạnh nàng Huyền đế ánh mắt híp lại, sự sắc bén hiện lên, nàng tựa hồ có chút khác lạ, trước đây nghe nói nàng rất ghen tị, vì sao lại đồng ý cho hắn nạp phi, nếu như hôm nay nàng kiên quyết phản đối thì hắn nhất định sẽ làm như nàng mong muốn, để cho những nữ nhân này trở về, hắn chỉ chọn nữ nhân này, vốn cũng là đúng tâm ý của mình, không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể xem như không thấy, tuy rằng lúc trước sắc mặt khó nhìn một chút, nhưng vẫn đồng ý.

Chẳng lẽ nàng không có yêu hắn nhiều như hắn tưởng?

Hay còn có mục đích khác.

Huyền đế mặt không đổi sắc, nhưng trong đầu rất nhanh hiện lên đủ loại ý niệm, mà Thanh Dao đã thản nhiên, nàng bất động thanh sắc, doan trang lịch sự, cười nhìn bên dưới, kỳ thực trong lòng đang kích động.

Người nam nhân này là ai? Vì sao có thể đem Lưu Tôn mô phỏng đến không có kẻ hở như thế, ngay đến các nàng cũng bị mê hoặc, phải biết rằng hắn là một người mà khí phách cùng ôn nhuận hòa vào nhất thể, cũng không phải dễ dàng mô phỏng theo, lại càng không phải một ngày hai ngày là làm được, như vậy người này hắn là người thân cận bên cạnh hắn.

Người thân cận bên cạnh hắn, cơ hồ đều là trung tâm, mà cái loại gây tai họa còn có võ công cao cường cơ hồ không có.

Khoan, trong óc Thanh Dao bỗng nhiên dần hiện ra một người tới, nếu như người kia vẫn còn sống, hắn sẽ dễ dàng làm được.

Chương 138.3

Bởi vì hắn cùng Lưu Tôn cùng xuất thân là môn hạ của Thiên Sơn lão nhân, cùng ăn cùng ngủ bao nhiêu năm, đối với tập tính cùng động tác của Lưu Tôn, đều rõ như lòng bàn tay, điểm quan trọng nhất là võ công của hắn cũng vô cùng lợi hại, ngoại trừ Lưu Tôn, chỉ sợ người bình thường không phải là đối thủ của hắn, nếu như lúc đó Lưu Tôn vì sơ ý mà bị hãi hại, chỉ sợ sẽ trúng độc thủ của nam nhân này, ai sẽ nghĩ tới nam nhân này lại trà trộn vào hoàng cung, lúc đầu còn tưởng rằng hắn đã chết.

Thanh Dao ngược mắt nhìn, đáy mắt mơ hồ giống như một đêm Bắc Phong, vừa lạnh lại hàn.

Nàng nhìn nam nhân bên cạnh, hắn đúng lúc cũng nhìn sang, ôn nhã cười, hai người đối mắt nhau, Thanh Dao tận lực bất động thanh sắc đánh giá hắn, nụ cười trên mặt nhợt nhạt, khiến cho người ta thấy không rõ nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

“Hoàng thượng định dâng thiên kim nhà ai tiến cung?”

Thanh Dao tận lực ổn định thanh âm pháp phòng của chính mình, nhìn qua vẫn một bộ dạng lạnh lùng, kỳ thực nội tâm của nàng giống như bị đốt nóng, máu chảy đầm đìa thành một mảnh mơ hồ.

Lưu Tôn hiện tại ở địa phương nào? Hắn có khỏe không?

Bây giờ nên làm gì? Thanh Dao đang tính toán, lập tức nghĩ tới thái giám tổng quản A Cửu, nhớ đến A Cửu liền thấy mình sơ xuất, A Cửu và hoàng thượng, vẫn tựa như nô tài mà không phải nô tài, cho nên nói A Cửu biểu hiện kinh hãi đầm chiến như vậy, nhất định là biết hoàng thượng xảy ra chuyện gì, nhưng lại không có biện pháp mở miệng nói ra.

Thanh Dao nghĩ vậy mâu quang liền tùy ý đảo qua người hoàng đế, chỉ thấy A Cửu thân hình gầy đi, cùng đáng thản nhiên lúc trước hoàn toàn không giống, hắn hiện tại mặc kệ là khi nào, vĩnh viễn cúi thấp đầu, không nhìn bất

luận kể nào.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hoàng thượng bao phủ ý cười, thanh âm nhã nhặn vang lên.

“Nữ nhi của Tư Mã đại học sĩ Tư Mã Lan Mai, nay phong làm Mai phi, nữ nhi Vân Tâm Phong của thái phó làm Vân phi ……”

Hoàng đế liên tiếp phong ba vị phi tử, theo thứ tự là Lan phi, Vân phi, Hà phi, mặt khác còn có mấy vị chiêu nghi, chiêu viện, chiêu dung, nói chung thoảng một cái rất nhiều mỹ nhân tiến cung, nhìn qua thế phía sau những nữ nhân này đều là trọng thần trong triều, Thanh Dao lạnh lùng nhìn hết thảy trước mắt, nam nhân này tâm kế thật là sâu a, mặc dù hắn là giả, nhưng nếu sủng hạnh mấy mỹ nhân này, đến lúc đó dù cho những gia đình này biết, cũng chỉ liều mạng mở to hai mắt nói hắn là thật, tính toán thật giỏi a.

Thanh Dao khéo mồi phiếm cười, hiện tại nàng không lo lắng đám nữ nhân tiến cung này, cũng không lo lắng ngôi vị hoàng đế bị chiếm lấy, nàng lo lắng chính là Lưu Tôn, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được hắn, không biết hắn có khoẻ hay không, chỉ cần vừa nghĩ tới có khả năng hắn sẽ gặp chuyện không may, trong lòng liền rất đau.

“Hoàng hậu thấy thế nào?”

“Hoàng thượng thích là được.”

Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, nhưng ngũ khí lại nhu chậm, làm cho chúng nữ tử bên dưới đều thở dài một hơi, cục diện trước mắt, nếu như hoàng hậu không đồng ý, tối đa chỉ mang danh tiếng ghen tị, thế nhưng các nàng sẽ không có biện pháp tiến cung, không nghĩ tới nguyên lai hoàng hậu cũng rất đại độ, các nàng mới được tiến cung như ý nguyện.

Mà Thanh Dao sở dĩ đồng ý, là vì người nam nhân này vốn không phải Lưu Tôn, mà là Thượng Quan Hạo.

Hiện ở trong cung chỉ có nàng cùng Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt muốn lợi dụng những nữ nhân này để đối phó nàng, nàng tại sao không lợi dụng những nữ nhân này để che dấu hành động kế tiếp của chính mình, nàng muốn tra rõ hoàng thượng chân chính hiện tại ở địa phương nào? Có phải đã xảy ra chuyện hay không, hay là……?

Thanh Dao không dám nghĩ thêm nữa.

“Tốt, Dao nhi cõi lòng rồi, trẫm trở về thương thư phòng đây.”

Huyền đế đứng dậy, Thanh Dao không nhanh không chậm dẫn Tây Môn Tân Nguyệt cùng tân phi tử hoàng đế mới dâng, chậm rãi đứng trên đại điện thi lễ: “Cung tiễn hoàng thượng.”

Hoàng đế ly khai, Thanh Dao mặc kệ những nữ nhân bên dưới, trực tiếp dẫn Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu còn có Băng Tiêu rời đi, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Thục phi nương nương hãy an bài việc này đi.”

“Dạ, hoàng hậu nương nương.”

Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt âm ngao xấu xí, vốn rất muốn chọc tức nữ nhân này, hơn nữa theo dự tính nàng nhất định sẽ ngăn cản hoàng thượng nạp phi, như vậy nàng sẽ được danh tiếng là một nhàn tuệ, mà nàng ta ngược lại sẽ có một xú danh ghen tị, không nghĩ tới nữ nhân này lại đồng ý cho hoàng thượng nạp phi, còn nàng thì còn rơi xuống một thân mệt nhọc, bị lưu lại hầu hạ những nữ nhân này.

Bất quá, Tây Môn Tân Nguyệt lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười.

“Người đến a.”

Lập tức có thái giám cùng cung nữ đi tới, Tây Môn Tân Nguyệt dịu dàng mở miệng: “Đem tân phi tử với dâng cùng chiêu nghi an bài đến các điện đi, những khuê tú không được chọn đưa ra khỏi cung đi.”

“Tạ ơn Thục phi nương nương.”

Những nữ nhân được chọn cùng nhau cung kính tạ ơn Thục phi nương nương, Tây Môn Tân Nguyệt vẫn chưa quên cảnh cáo những nữ nhân này: “Các ngươi ở trong cung phải cẩn thận chút, trong hậu cung này không phải tất cả mọi người đều giống bản cung dễ nói chuyện như vậy.”

Nói xong cũng không đứng đó để ý đến những nữ nhân mới tiến cung, nàng dẫn thiếp thân tỳ nữ cùng thái giám và cung nữ của chính mình, thong thả rời đi.

Để lại mấy người nữ nhân hai mặt nhìn nhau.

Lời nói của Thục phi nương nương là có ý gì, trong cung còn có thể là ai, ngoại trừ hoàng hậu ra, hôm nay từ đầu tới đuôi, sắc mặt của hoàng hậu cũng không quá tốt, nhìn thêm tiểu công chúa ở bên người nàng, càng trợn mắt liếc nhìn, xem ra sau này các nàng phải cẩn thận chút mới được

Phượng Loan cung

Trên đại điện, Thanh Dao cho lui tất cả thái giám cùng cung nữ, chỉ để lại Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, sau đó cho gọi thêm Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt, mấy người cùng nhau nhìn thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị của nương nương, chỉ thấy quanh thân nàng bao phủ lạnh sương, con ngươi đỏ như máu, một mảnh yêu hồng, khuôn mặt đầy sát khí, chuyện phát sinh hôm nay đã làm cho người luôn luôn trầm ổn lạnh lùng lại thất sắc như vậy.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nương nương?”

Tiểu Ngư nhi đã sớm lôi kéo tay mẫu thân: “Nương, chúng ta vẫn nên rời cung đi?”

Thanh Dao quét mắt một vòng, biết mọi người bên dưới cho là nàng vì chuyện hoàng đế nạp phi, trong lòng khó chịu nên mới như vậy, có ai biết, trong cung này kỳ thực từ lâu đã long trời lở đất, người kia ở trong cung thay đổi như chong chóng, phát tay gọi mưa, còn làm hại nhiều người thương tâm như vậy, mà đây chính là mục đích của hắn, hắn hâm hại Nam An vương, kế tiếp chỉ sợ sẽ động đến trên đầu của nàng, còn có Mộc phủ, cùng với tất cả những người trong triều có khả năng gây trở ngại cho hắn.

Nàng tuyệt đối sẽ không xem mặc kệ.

“Các người đều qua đây.”

Vì phòng tai vách mạch rùng, Thanh Dao lạnh chìm mồm miệng, vài người kinh hãi một cái, cuối cùng cũng nhìn ra một ít đầu mối, tựa hồ không chỉ vì chuyện dâng tân phi.

“Nương nương?”

Vài người đi tới trước phượng tọa, nhất tè nhìn Thanh Dao, Thanh Dao nhở

giọng trầm thấp, mở miệng gần từng chữ.

“Vị hoàng đế trong cung này là giả.”

“Cái gì?” Bốn người cùng kêu lên, rồi mở to mắt, nhìn chằm chằm vào nương nương, bộ dạng nương nương rất nghiêm túc, điều này nói rõ chuyện này là thực sự, nếu như hoàng thượng trong cung là giả, rất nhiều sẽ trở nên hợp lý, như vậy hoàng thượng chân chính đâu?

Băng Tiêu nhịn không được cướp trước mở miệng: “Vậy hoàng thượng chân chính đâu?”

“Ta không biết, có thể đã gặp độc thủ của bọn họ, nếu may mắn, hy vọng hắn còn chưa có chết, vì thế chúng ta nhất định phải mau chóng tìm được hắn.”

Tiểu Ngu nhi vừa nghe Thanh Dao nói, trong đôi mắt to lập tức dâng lên một tầng sương mù, nghĩ đến hiện tại phụ hoàng rất có khả năng đang phải độc thủ, lòng của nàng thực sự không dễ chịu, xem ra nhất định phải mau chóng tìm được phụ hoàng, nàng vươn tay nắm chặt tay mẫu thân, thảo nào lúc trước nàng cảm thấy tay mẫu thân thật lạnh, nguyên lai khi đó, mẫu thân phát hiện phụ hoàng là giả mạo.

“Vậy bây giờ chúng ta làm như thế nào?”

Tiểu Ngu nhi nóng ruột hỏi, Thanh Dao quét mắt liếc nhìn nàng một cái, trầm trọng mở miệng: “Hiện tại chúng ta nhất định phải biểu hiện như không có việc gì xảy ra, ngàn vạn lần không thể khiến cho bọn họ chú ý, ta tỉ mỉ suy nghĩ, chuyện này chỉ sợ Tây Môn Tân Nguyệt cũng là có phần, cho nên nàng mới có thể kiêu ngạo như vậy, bởi vì nàng biết người nam nhân kia nhất định sẽ diệt trừ ta, cho nên nàng ta mới cao ngạo ngang tàn, vì thế chúng ta cần mật thiết chú ý hướng đi của nàng.”

“Dạ.” Vài người cùng đáp, họ đều cảm thấy thiên địa mất sắc, kinh hãi đám chiến, ai mà nghĩ tới hoàng đế trong cung là giả, việc này dù cho các nàng nói ra, chỉ sợ cũng không ai tin, còn liên lụy cho chính mình nữa.

“Nhớ kỹ, nếu như chúng ta ở bên này đã xảy ra chuyện, hoàng thượng thực sự sẽ không có ai cứu, vì thế chúng ta trước hết phải cam đoan chính mình không có việc gì, mới có thể mau chóng tìm được hoàng thượng, mặt khác, Mạc Sầu, ngươi bí mật gặp A Cửu, ta hoài nghi hắn ít nhiều cũng biết một

chút tin tức. Chỉ bởi vì có người mật thiết giám thị hắn, vì thế hắn không có biện pháp nói cho ta biết, người tìm một nơi vắng vẻ gặp hắn, bảo hắn tới gặp ta.

Chương 138.4

Mạc Sầu lập tức lén tiếng trả lời, Thanh Dao quay đầu nhìn sang, ngược mắt nhìn phía Thẩm Ngọc, phân phó hắn: “Ngươi lặng lẽ xuất cung, đến gặp Nam An vương, tôi nay dẫn hắn vào cung gặp ta, nhưng nhớ ngàn vạn không được kinh động những người khác.”

“Dạ, nương nương.”

Thẩm Ngọc lĩnh mệnh, Băng Tiêu nhìn người khác đều có chuyện làm, nghĩ đến chủ tử lúc này có khả năng gặp phải nguy hiểm, thì lòng nóng như lửa đốt, nặng nề mở miệng: “Nương nương, vậy ta đâu?”

“Ngươi bí mật giám thị Tây Môn Tân Nguyệt, nhất định phải cẩn thận đừng để nàng ta phát hiện.”

“Dạ, nương nương.” Mọi người lĩnh mệnh đi làm, Tiêu Ngư nhi nghĩ đến phụ hoàng gặp phải những chuyện như vậy, mà chính mình lúc này dù gấp gáp nhưng cái gì cũng không thể giúp, tâm tình càng phát ra phiền muộn, rất nhanh nói: “Nương, vậy ta thì sao?”

“Ngươi a, trong cung không phải tới rất nhiều người sao? Đem thân phận Trưởng công chúa ngươi phát huy tốt, để cho các nàng hảo hảo lãnh giáo một chút bản lĩnh của đại huyền trưởng công chúa, đừng quên phụ hoàng ngươi đã từng nói qua, ngươi là đại huyền trưởng công chúa, ngươi sợ ai a? Náo cho hoàng cung của hắn loạn ngất trời, đúng lúc có lợi cho chúng ta hành động, lúc đó rất nhiều ánh mắt đều chú ý ở trên người của ngươi, như vậy những hành động khác của chúng ta liền có lợi nhiều lắm”

“Dạ, nương.”

Tiêu Ngư nhi lập tức gật đầu, đối với chuyện sửa trị những nữ nhân kia, nàng tinh thông nhiều lắm, hơn nữa nàng đặc biệt không quen nhìn những nữ nhân kia, nàng sẽ từng bước từng bước làm cho các nàng sống không bằng chết, còn cái tên giả phụ hoàng, hắn dám hại phụ hoàng của nàng, nàng sẽ không để cho hắn sống được yên lành như ý ……

Tất cả mọi người đều được phân công nhiệm vụ, chỉ có Minh Nguyệt là không có chuyện gì làm, Thanh Dao nhìn Minh một cái, y thuật của Minh Nguyệt, đã được Vô Tình chân truyền, hiện tại hắn không thể hành động, nếu như tìm được hoàng thượng, kế tiếp có khả năng phải dựa vào hắn: “Minh Nguyệt, ngươi ở trong cung chưa quen thuộc, vì thế tạm thời đừng nhúc nhích, nhưng khi tìm được hoàng thượng, tất cả phải nhờ vào ngươi.”

Thanh Dao nói xong câu đó, trong lòng mọi người đều có chút trầm trọng, chỉ mong ông trời phù hộ, hoàng thượng chuyện gì cũng không có, chí ít phù hộ hắn còn sống, còn sống cái gì cũng có thể làm được. Thanh Dao phát phát tay.

“Được rồi, kế tiếp chúng ta liền y theo kế hoạch hành sự đi.”

“Dạ.” Mỗi người đều cúi đầu lĩnh mệnh, phân tán ra ngoài

.....

Mạc Sâu hành động đầu tiên, nàng rất nhanh tìm được cơ hội tiếp cận A Cửu: “A Cửu công công, hoàng hậu muốn gặp ngươi.”

Mạc Sâu quét mắt quanh mình một vòng, rất nhanh mở miệng, lúc này hai người đứng khoanh tay ở dưới hành lang, hành lang dưới có cây thông cao to, vừa lúc che lại thân ảnh hai người, A Cửu tươi cười đôi mày như nguyệt nha nhường lên, con ngươi hiện lên kích động, hoàng hậu nương nương đã biết rồi sao? Chuyện này thật sự là quá tốt, chỉ cần nương nương biết, thì kế tiếp hoàng thượng nhất định sẽ không có chuyện gì, hắn vội vàng nhỏ giọng mở miệng: “Ta đã biết, ngươi mau trở về đi thôi, đừng để cho người nhìn thấy.”

“Được.” Mạc Sâu rất nhanh lên tiếng trả lời, chậm rì rì đi ra ngoài, thật lâu sau A Cửu mới đi ra.

Chạng vạng hoàng hôn nhu máu, bao phủ rường cột chậm trễ cung tường, một bầu không khí hít thở không thông dường như nặng nề tràn ra.

Mạc Sâu trở về Phượng Loan cung báo cáo với chủ tử, Thanh Dao híp lại ánh mắt, xem ra A Cửu thực sự đã biết cái gì đó? Chẳng lẽ hắn biết hoàng thượng chân chính ở nơi nào? Nói như vậy hoàng thượng vẫn chưa có chết, chính bởi vì hoàng thượng không có chết, nên A Cửu mới có thể cẩn thận từng li từng tí như vậy, nếu như hoàng thượng đã chết, hắn là người trung

tâm như thế chỉ sợ đã sớm đi theo hoàng thượng rồi.

Nghĩ đến hoàng thượng không có chết, Thanh Dao nội tâm run lên, trong lòng mùng rãnh như điên.

Nàng thực sự không dám nghĩ tới, hoàng thượng lúc này ra sao?

Bây giờ nghĩ lại, hoàng thượng còn chưa chết, như vậy cần phải mau chóng tìm được hoàng thượng, hoàng thượng hiện giờ đang ở trên tay ai đây? Thượng Quan Hạo, hay là Tây Môn Tân Nguyệt, hay là cả hai người bọn họ đều không có giữ hoàng thượng?

Ở một góc Lưu Ly cung, A Cửu mang theo thái giám Nghiêu An do một tay mình đê bạt lên, tránh khỏi tầm mắt của người khác, cẩn thận đem một hộp gốm hình vuông đưa tới trong tay Nghiêu An, sắc mặt ngưng trọng nhìn Nghiêu An: “Nghiêu An, ta thường ngày đối xử với ngươi không tệ, hôm nay nhờ ngươi giúp ta một việc có được không?”

Nghiêu An không biết đã xảy ra chuyện gì, Đại tổng quản gần đây có chút khác thường, hơn nữa từ khi hoàng thượng sủng hạnh Thục phi nương nương, Thục phi thị sủng mà kiêu, không chỉ một mà là ba bốn lần làm khó Đại tổng quản, mà hắn đều nhịn xuống tất cả, ngay cả khi hoàng thượng biết, cũng không bênh vực Đại tổng quản, phải biết rằng trước đây hoàng thượng rất sủng ái Đại tổng quản, sao thời gian gần đây lại xảy ra chuyện như vậy?

“Được, ngươi nói, dù là lên núi đào xuống chảo dầu, Nghiêu An cũng nhất định trợ giúp ngươi.”

Nghiêu An nghiêm túc nói, hắn có thể ở trong cung ăn no mặc ấm đều là do A Cửu bảo vệ chu toàn, vì thế hắn vẫn muốn báo đáp A Cửu công công, hôm nay nếu A Cửu đã có việc giao phó cho hắn, hắn nhất định sẽ hoàn thành.

Tuy rằng ở Phượng Loan cung, tất cả thái giám cùng cung nữ lớn nhỏ không cho phép tùy tiện ra vào, thế nhưng các nàng vẫn đang thật cẩn thận, để ngừa tình huống ngoài ý muốn xảy ra, tựa như A Cửu tử vây.

“Đưa cái này giao tận tay cho hoàng hậu nương nương, nhớ kỹ, mặc kệ ta xảy ra bất cứ chuyện gì, ngươi hãy đem vật này giao đến trong tay hoàng hậu, ta dù chết cũng nhắm mắt.”

A Cửu giọng nói ngưng trọng, làm cho Nghiêu An bị sợ, sắc mặt hắn rất khó

coi, rất nhanh đưa tay nắm lấy tay A Cửu, tiếng nói đều mang theo nức nở.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, A Cửu, đồ ngươi giữ gìn tại sao không chính mình giao cho hoàng hậu?”

Trên gương mặt thanh tú của A Cửu, lộ ra bộ dạng tươi cười thoải mái, hắn không muôn nói cho Nghiêu An biết, lúc này trong cung thay đổi bất ngờ đến quỷ dị, trong thời gian này biết được càng ít đối với hắn càng có lợi, nữ nhân kia vẫn đem ánh mắt đặt ở trên người của mình, chỉ cần mình chết đi, nàng ta cũng sẽ không chú ý nữa, kỳ thực hoàng hậu nương nương cũng đã biết mọi chuyện, này việc cấp bách lúc này là tranh thủ lớn nhất để cứu viện hoàng thượng, bằng không, chỉ cần nương nương các nàng khẽ động, sẽ mang tai họa đến cho hoàng thượng.

“Nghiêu An, đi nhanh đi.”

A Cửu giục Nghiêu An, trên mặt nở nụ cười hiếm thấy, Nghiêu An có chút bất an, rất nhanh đem hộp gấm bỏ vào trong lòng, bên trong hộp gấm có một phong thư, trong cung thái giám cùng cung nữ là không cho phép biết chữ, hắn biết chữ là do hoàng thượng dạy, hiện tại cuối cùng cũng phát huy công dụng, A Cửu nhìn phương hướng Nghiêu An biến mất, rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Trong đôi mắt của hắn đồng hiện ra quang hoa, nhẹ nhàng thở dài.

Hoàng thượng, người nhất định phải sống tốt, A Cửu biết được cũng sẽ mãn nguyện, kiếp sau, A Cửu nhất định sẽ tận tâm phụng dưỡng người, không cho người gặp phải bất luận một điểm nguy hiểm nào.

A Cửu nhủ thầm xong, xoay người hướng một bên Lưu Ly cung mà đi, trở về phòng của hắn.

Giờ Ty, Thanh Dao nhận được tin tức, A Cửu tự sát thân vong.

Phượng Loan cung, rơi vào bầu không khí vắng vẻ, Thanh Dao nhìn Mạc Sầu, chậm chạp mở miệng: “Không phải nói hắn sẽ đến gặp ta sao? Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy?”

“Đúng vậy, hắn chưa nói là không gặp nương nương.”

“Chẳng lẽ lúc người đi gặp hắn, đã bị người khác phát hiện.”

Thanh Dao nhăn lại mi, hiện nay xem ra A Cửu nhất định đã biết được tin tức, chẳng lẽ hắn căn bản không phải tự sát, mà bị người ta giết chết, là ai? Tây Môn Tân Nguyệt hay là Thượng Quan Hạo?

Mạc Sâu nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó kiên định lắc đầu: “Không có, khi nô tỳ đi gặp hắn, người nào cũng không có phát hiện.”

“Chẳng lẽ hắn thật tự sát, nhưng hắn vì sao phải làm như vậy đây?”

Thanh Dao trǎm mối ngờ không giải được, lúc này, Thẩm Ngọc từ bên ngoài đi tới, bước thẳng đến trước mặt Thanh Dao, giáng thấp xuống thanh âm mở miệng: “Nương nương, Nam An vương gia đã tới.”

Tuy rằng nơi này là Phượng Loan cung, tất cả thái giám cùng cung nữ lớn nhỏ không cho phép tùy tiện đi vào, thế nhưng các nàng vẫn phải thật cẩn thận, để ngừa tình huống ngoài ý muốn, tựa như chuyện A Cửu chết vậy.

“Tốt, ta đã biết.”

Thanh Dao đứng dậy, dẫn người đi về phía tẩm cung, ngoại trừ nàng bản thân, những người khác đều canh giữ ở bên ngoài tẩm cung.

Thanh Dao vừa vào gian phòng, liền mở ra một cái cửa sổ khắc hoa bên trong gian phòng, dưới bóng đêm đen kịt, một đạo nhân ảnh nhanh chóng lướt qua, chớp mắt xuyên qua cửa sổ mà vào, một thân trường bào bao vây lấy cả người, tóc dài rủ xuống, quanh thân thanh khiết, quả nhiên là Nam An vương, chỉ thấy ánh mắt Nam An vương hiện lên vô cùng kinh ngạc, ôm quyền trầm giọng mở miệng.

“Không biết nương nương ban đêm cho đài Lưu Chiêu đến là vì chuyện gì?”

Trực giác nói cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì, nên Mộ Dung Lưu Chiêu mới hỏi như thế, Thanh Dao vừa nghe câu hỏi của hắn, nghĩ đến hoàng thượng hiện tại không biết ở địa phương nào, con ngươi hiện lên một tầng sương, âm u mở miệng: “Nam An vương, trong cung biến đổi lớn như thế, không ngờ ngươi một điểm cũng không biết?”

“Biến đổi lớn?”

Nam An vương cau mày nghi hoặc, không biết biến đổi lớn này là cái gì, ý

tứ của hoàng hậu không phải là chuyện hoàng đế nạp phi chử.

“Nương nương là chỉ.....?”

“Vị hoàng đế trong cung này là giả.”

Thanh Dao đột ngột giảm thấp thanh âm xuống, dùng giọng nói nhỏ đến không nhỏ hơn được nữa mở miệng, Nam An vương lập tức lại càng hoảng sợ, rút lui một bước, lắc đầu khó tin: “Nương nương có phải đã suy nghĩ nhiều hay không, trong thiên hạ ai lớn mật như thế?”

Thanh Dao bình tĩnh nhìn Nam An vương, đây là lý do để xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều cho rằng không ai dám giả mạo hoàng đế, điều này vừa vặn cho người kia chồ trống, trong đó bao gồm chính bản thân của hoàng đế, hắn cũng chưa từng nghĩ tới có người can đảm giả mạo hắn, cho nên đã khinh thường, làm cho kẻ trộm chui vào chồ trống, nếu không lấy năng lực của hắn, kiên quyết sẽ không bị như thế.

“Thượng Quan Hạo, năng lực của hắn tuy rằng thua hoàng thượng, nhưng dù sao chỉ thua kém một chút, người đừng quên, hắn và hoàng thượng đều xuất thân là môn hạ của Xích Hà lão nhân, vì thế năng lực cũng không kém, nếu như hoàng thượng không chú ý, chỉ sợ một kẻ tiểu nhân như hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thì càng làm cho người ta khó lòng phòng bị.”

Nam An vương ổn định một chút tâm thần, nếu như nói hoàng huynh hiện tại là Thượng Quan Hạo, như vậy liền có thể lý giải vì sao hắn trở lại liền dẫn người bắt mình nhốt vào đại lao, bởi vì mục đích cuối chính của hắn là diệt trừ mình. Có mình ở đó sớm muộn gì sẽ lộ ra mánh khóc.

Nếu người trong cung là giả, vậy hoàng huynh hiện giờ ở đâu? Nam An vương lập tức nóng ruột, ngẩng đầu lên nhìn hoàng hậu.

“Như vậy hoàng huynh đâu?”

“Không biết, vì thế đêm nay ta cho đòi người tiến cung, chính là muốn mau chóng tìm được hoàng thượng chân chính, không biết hắn hiện tại ở địa phương nào?”

“Hoàng huynh hắn sẽ không...?”

Nam An vương đột ngột lên tiếng, thanh âm khẽ run, nghĩ đến hoàng huynh

bị người ta hăm hại, đáy lòng khó chịu dị thường, hô hấp đều khó khăn, thật muốn lập tức vọt tới Lưu Ly cung đem tên kia bắt được hảo hảo trùng phạt hắn, nhưng làm như vậy chỉ sợ hoàng huynh sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa nếu tên kia một mực chắc chắn chính là mình hoàng thượng, vậy căn bản bọn họ cũng không có biện pháp vạch trần.

Thanh Dao vừa nghe Nam An vương nói, vội vàng lắc đầu kháng cự chuyện như vậy.

“Sẽ không, hoàng thượng bây giờ còn không có chuyện, A Cửu vốn biết một ít chân tướng, nhưng ai ngờ đến tối hôm nay, ở bên Lưu Ly cung truyền đến tin tức, nói hắn tự sát thân vong.”

“A Cửu đã chết? Hắn biết cái gì đây?”

Nam An vương ở bên trong tẩm cung đi qua đi lại, ngoại trừ tiếng bước chân, thì không còn có một tia thanh âm khác, lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, rất hiển nhiên là có người tới, Thanh Dao sắc mặt lạnh lẽo, xoay mình dời bước đi tới, đợi được người nọ tới gần, thì đột nhiên mở cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một người đối diện nàng, bị hù doạ đến hồn phi phách tán, rất nhanh ném vào một hộp gốm hình vuông, mồm miệng lắp bắp.

“Là A Cửu công công bảo ta mang cái này qua đây.”

Nói xong, nhanh chóng lắc mình chạy trốn, Thanh Dao nhặt lên hộp gốm rơi trên mặt đất, nhìn bóng đêm mịt mờ, chẳng lẽ đây mới là mục đích của A Cửu, hắn phải người đưa tin tới, còn bản thân thì đem cái chết để di dời lực chú ý sang người hắn, như vậy những người đó sẽ không biết sự thật của câu chuyện đã bị nàng biết.

A Cửu, thật là một nô tài trung tâm, Thanh Dao đau lòng nghĩ, một bên mau chóng mở ra hộp gốm, bên trong hộp gốm có một phong thư

Q.4 - Chương 139: Giận Đánh Chúng Phi

Dưới ánh đèn bên trong tẩm cung, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu rất nhanh tiêu sai đến bên cạnh Thanh Dao, nhanh nhẹn vung lên tay áo rộng, mang đến một trận gió mát, thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Nương nương, tốt nhất hãy nhìn xem bên trong viết những thứ gì đi?”

Thanh Dao gật đầu, rất nhanh mở lá thư trong hộp gấm ra, chỉ thấy trong thư chữ viết đoan trang, rõ ràng viết xuống chuyện của hoàng thượng trước khi gặp nạn.

Nguyên lai lúc đầu.

Sau khi hoàng thượng ở Vô Tình cốc cùng Thanh Dao nói lời từ biệt, liền trực tiếp trở về hoàng cung, lần này trở về cung không giống với trước đây, hắn không có đi gặp Nam An vương trước, mà đi gặp Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt trước, nói cho Tây Môn Tân Nguyệt biết trong lòng hắn chỉ có một mình Dao nhi, vì thế chuẩn bị đem Tây Môn Tân Nguyệt chỉ hôn cho Nam An vương, làm Nam An vương trắc phi.

Nhưng Tây Môn Tân Nguyệt vốn tâm cao khí ngạo, đừng nói là Nam An vương trắc phi, ngay cả Nam An vương phi, nàng ta cũng không cam lòng, không ngờ bây giờ chỉ là một trắc phi.

Ngày đó, trong cung của nàng kỳ thực ẩn dấu một người, chính là thái tử Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc Quốc, Thượng Quan Hạo lúc đầu rời nhai còn chưa chết, đợi đến lúc hắn quay lại, thì Vạn Hạc Quốc đã bị diệt, vì thế hắn lập tức đem suy nghĩ động tới người ở trong Huyền Nguyệt hoàng cung, bởi vì hắn biết, hoàng đế trong cung là giả.

Thế nhưng trong kế hoạch thiên y vô phùng này, còn cần một người hợp tác, vậy là hắn tìm đến Tây Môn Tân Nguyệt.

Nói cho nàng biết hoàng đế trong cung là giả, kết quả cuối cùng của nàng sẽ phải gả nhập vào Nam An vương phủ mà thôi.

Tây Môn Tân Nguyệt vốn không tin, ai ngờ khi hoàng đế trở lại liền cùng nàng nói đến việc này, cảnh này khiến nàng vô cung tức giận, dưới cơn nóng giận, liền cùng Thượng Quan Hạo cấu kết với nhau làm việc xấu.

Thượng Quan Hạo nấp trong bóng tối, Mộ Dung Lưu Tôn ở ngoài sáng, quan trọng nhất là, lúc đó cả người hắn đang kích động, hắn nói cho Tây Môn Tân Nguyệt biết toàn bộ thể xác và tinh thần của hắn đều là của Dao nhi, nếu như nàng ở lại trong cung, chỉ uống phí cả đời của nàng.

Trong cơn suy nghĩ kích động đó, sự mẫn tiệp của hắn bị hạ xuống thấp, mới làm cho Thượng Quan Hạo một kích đắc thủ.

Hắn ra tay giết Mộ Dung Lưu Tôn, sau đó mệnh lệnh cho thái giám Xây Dương cung, đem thi thể của hoàng thượng dìm vào hồ nhân tạo mà tiên hoàng đã xây cho Lý hoàng hậu, không ngờ hoàng thượng lúc đó cũng chưa chết, vẫn còn một hơi thở, khi bị tiểu thái giám mang đi vì lảo đảo nên trôi nênh chậm chạp, đúng lúc này A Cửu đi qua hồ nhân tạo, phát hiện động tác của mấy người tiểu thái giám, liền tiến lên điều tra, không nghĩ tới phát hiện hoàng đế bị hại, cũng may còn có một khẩu khí A Cửu lập tức giết mấy người thái giám kia, chuẩn bị đem hoàng đế bí mật mang đi, ai ngờ cuối cùng Thục phi lại xuất hiện, bởi vì nàng ta không cam lòng, người nam nhân kia vĩ đại như trời thế lại chết dễ dàng như vậy.

Không ngờ cuối cùng nàng phát hiện được bí mật.

Cho nên trong lúc hoàng thượng còn một hơi thở liền bị Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt mang đi.

Thanh Dao xem xong thư, sắc mặt bao phủ toàn mũi nhọn lạnh lẽo, cầm thư trong tay đưa tới cho Nam An vương Lưu Chiêu, đợi đến khi hắn cũng xem xong rồi, liền lạnh chìm mở miệng.

“Hiện tại hoàng thượng ở trên tay Tây Môn Tân Nguyệt, nhất thời không có nguy hiểm lớn, nếu nàng ta đã mang hắn đi thì kiên quyết không sẽ lập tức giết hắn, chẳng qua việc này nếu bị Thượng Quan Hạo biết, nhất định hắn sẽ diệt trừ hoàng thượng.”

“An, vì thế chúng ta nhất định phải mau chóng tìm được hoàng huynh.”

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, vừa nghĩ tới lúc trước kẻ nhốt mình vào đại lao cũng không phải huynh trưởng mình, trong lòng hận ý đã sớm

không còn sót lại chút gì, còn nghĩ đến hoàng huynh lúc này phải chịu khổ, thì lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức tìm được hắn.

“Hoàng thượng ở trên tay Tây Môn Tân Nguyệt, chúng ta không nên kinh động nữ nhân kia, cũng không thể làm cho hoàng thượng hiện tại có chút cảnh giác, mặt khác, ngươi ở ngoài cung bí mật phái người lục soát, phàm là nơi của Tây Môn gia, đều phải mật thiết chú ý, trong cung có chúng ta sẽ chú ý Tây Môn Tân Nguyệt, cần phải mau chóng cứu hoàng thượng ra.”

“Dạ, nương nương.”

Nam An vương cung kính gật đầu, hắn ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt xinh đẹp duyên dáng của Thanh Dao, ánh mắt sâu u đây hàn khí, trên mặt như phủ một tầng sa mỏng, xem ra trong lòng của nàng nhất định rất bị dày vò, hắn nhất định phải giúp đỡ nàng tìm được hoàng huynh.

“Ngươi trở về đi, cẩn thận một chút, việc này ngàn vạn lần không nên để cho người khác biết, để tránh khỏi lộ tiếng gió.”

“Dạ.”

Nam An vương lên tiếng trả lời, thân hình nhảy lên, thân ảnh màu đen hòa nhập trong bóng đêm, chớp mắt tựa như một trận gió nhẹ thổi qua, bốn phía yên lặng lại.

Thanh Dao cầm thư trong tay, đi tới bên cạnh giá căm nến, đem thư đốt đi, ngọn lửa bén ra, rất nhanh mọc lên một luồng khói nhẹ, hóa thành tro tàn.

Bên ngoài tắm cung, Tiêu Ngư nhi cùng Mạc Sầu đợi đến khi một điểm động tĩnh cũng không có, mới đi vào.

“Nương, làm sao bây giờ?”

Mấy người các nàng còn không biết chuyện vừa rồi có thái giám truyền tin tới đây, vì thế không biết tình huống, Thanh Dao ngẩng đầu lên quét nhìn vài người trước mặt, bình tĩnh lên tiếng: “Hoàng thượng hiện tại còn chưa chết, đang ở trong tay của Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt, sau này chúng ta nhất định phải mật thiết lưu ý động tác của Tây Môn Tân Nguyệt, còn có mọi người ở Xây Dương cung.”

“Dạ.”

Mọi người đáp lời xong, Mạc Sầu đi tới, cung kính mở miệng: “Nương nương, đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại của hoàng thượng, Thanh Dao đâu ngủ được, nhưng nếu nàng ngủ không được, ngày mai nhìn vào sẽ thấy ánh mắt của nàng hồng hồng, tất nhiên sẽ bị người khác biết, đến lúc đó còn không biết sẽ sinh chuyện thế nào đây, hơn nữa trong Phượng Loan cung này, chỉ sợ cũng có tai mắt của người khác, trong thâm cung phải thận trọng, đi sai một bước không chỉ có tổn thương chính bản thân, còn có thể thương tổn đến hoàng thượng.

“Tốt, tất cả mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi, nhớ phải bảo trì cảnh giới.”

“Dạ, nương nương.” Vài người lên tiếng trả lời sau đó đều tự lui xuống, chỉ để lại Mạc Sầu và Tiếu Ngư nhi đứng ở đó, Tiếu Ngư nhi từ lúc trở về đến giờ vẫn ở tại Phượng Loan cung của Thanh Dao, còn không có cung điện chuyên dụng của mình, hoàng thượng cũng không có nói sẽ cho nàng nơi nào, tựa hồ hoàn toàn đã quên công chúa như nàng.

Trước đây Tiếu Ngư nhi còn có chút thương tâm, nhưng bây giờ nghỉ lại, nam nhân kia căn bản không phải phụ hoàng của nàng, nên cũng không có gì để thương tâm, lúc này nàng quan tâm nhất là phụ hoàng của mình, không biết hắn rốt cuộc thế nào?

Trên chiếc giường lớn rộng thùng thình, Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhi nằm ở hai phía, hai mẹ con cũng khó khăn lăm lăm đi vào giấc ngủ, người các nàng yêu thương hiện tại không biết ở nơi nào, bảo các nàng làm sao đi vào giấc ngủ đây?

Tiểu Ngư nhi nằm nghiêng thân thể, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, lúc này trên mặt như có tảng băng đang đóng kết, nàng vươn tay vuốt tay Thanh Dao, ôn nhu mở miệng.

“Mẫu thân, ta sẽ không bỏ qua cho nữ nhân Tây Môn Tân Nguyệt kia.”

Khóe môi câu ra nụ cười, ở trong ánh đèn chập chờn, lộ ra vẻ thê lương quý dì

Một đêm này, trong Phượng Loan cung lộ ra hơi thở nặng nề, áp lực đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông, bọn thái giám cùng cung nữ sôi nổi

lén nghị luận, nương nương nhất định rất khó chịu chuyện hoàng thượng nạp phi, vì thế cả đêm cũng không cho cung nữ cùng thái giám tiến vào đại điện.

Thái giám A Cửu chết, làm cho hoàng thượng ở Lưu Ly cung kinh hãi, A Cửu vì sao đang yên lành bỗng nhiên tự sát, chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì, hay là chịu không nổi Tây Môn Tân Nguyệt ngược đãi, nên mới tự sát.

Trên gương mặt tuấn dật, chợt lóe mũi nhọn lạnh lẽo rồi biến mất, hắn và mình cũng quen biết bao nhiêu năm, tất nhiên biết A Cửu không phải là một người vì chuyện đơn giản mà tự sát, hắn ta phát hiện cái gì sao?

Người ngồi trên cao hoài nghi nheo lại ánh mắt, có phải Tây Môn Tân Nguyệt đã tiết lộ ra cái gì hay không, nghĩ đến đây một, đôi mắt đen bắn ra sự âm ngoan khiếp người, thân hình minh hoàng cao lớn di chuyển, rời khỏi long ỷ, đi thẳng ra ngoài.

Một hàng thái giám theo sát phía sau hắn.

Một đường thẳng đến Xây Dương cung, đến chỗ ở của Tây Môn Tân Nguyệt, thái giám ngoài cửa điện nhìn thấy hoàng thượng qua đây, đã sớm kêu lên: “Hoàng thượng giá lâm.”

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt dẫn thiếp thân thị nữ Liên Yên, ra đón, đứng ở trước cửa đại điện, cung kính thi lễ: “Thiếp thân tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn an.”

“Đứng lên đi.”

Thanh âm lạnh lùng cứng rắn rơi xuống lỗ tai của Tây Môn Tân Nguyệt, trong nháy mắt đáy lòng hiện lên bao nhiêu ý, theo sát bóng người cao to hướng trong điện đi đến, trong đại điện, bốn góc treo đèn cung đình thuỷ tinh hoa lệ, ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi trên mặt đất, đẹp đến cực điểm, hoàng đế đi thẳng đến trên cao ngồi xuống, lạnh lùng mệnh lệnh: “Đều đi xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Trên đại điện thái giám cùng cung nữ cẩn thận từng li từng tí nối đuôi nhau mà lui ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại có Tây Môn Tân Nguyệt cùng hoàng đế, ngũ quan tuấn mỹ của hoàng đế ở dưới ánh đèn cung đình chiếu rọi có chút âm ngao, con ngươi trung hiện lên ánh sáng dữ tợn, lạnh lạnh mở miệng: “Tân Nguyệt, qua đây, trẫm có chuyện hỏi ngươi.”

Rõ ràng ngũ khí rất ôn hòa, nhưng lại gây cho người ta cảm giác sờn tóc gáy, Tây Môn Tân Nguyệt không tiến ngược lại lui hai bước, sắc mặt người ở trên cao chìm xuống.

“Làm sao vậy?”

Tây Môn Tân Nguyệt run rẩy quỳ xuống, dịu dàng như nước mở miệng: “Hoàng thượng, thiếp thân đã làm chuyện gì chọc giận hoàng thượng sao?”

Nàng nhìn ra, nam nhân đang ngồi trên đó rất tức giận, nàng không biết hắn tức cái gì, bất quá từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi bất an, nên khi nói chuyện càng phát ra cẩn thận từng li từng tí.

“A Cửu tự sát.”

Hoàng đế diện vô biểu tình mở miệng, Tây Môn Tân Nguyệt gật đầu: “Thiép thân đã nghe nói.”

“Hắn đang yên lành vì sao tự sát, hơn nữa từ trước cho tới nay ngươi tựa hồ rất hay tìm hắn phiền phức, hắn chẳng những một mà là ba lần nhường nhịn ngươi, giữa các ngươi rõ cuộc có bí mật gì không thể cho ai biết?”

Chương 139.2

Từng chữ từng lời đầy khí phách nói ra, tựa như tiếng chung đồng cổ, vang lên từng tiếng nặng nề kinh khủng.

Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt tái nhợt, con ngươi chợt lóe lên quang mang, rất nhanh mở miệng: “Hoàng thượng, ta cùng hắn có thể có chuyện gì a? Chuyện của hắn ta không rõ ràng lắm a, thiếp thân chỉ vì nhìn hắn gấp khó khăn, cho nên mới khi dễ hắn, thiếp thân biết sai rồi, thiếp thân biết sai rồi.”

Nếu để cho người nam nhân này biết nàng làm những chuyện như vậy, chỉ sợ nàng cũng đừng mong còn mạng mà sống, nên Tây Môn Tân Nguyệt nào dám nhiều lời thêm, lại không dám lộ ra một chút kẽ hở nào.

Nàng một bên dập đầu một bên cầu xin tha thứ, nam tử ngồi trên cao néo mắt lại, mũi nhọn nguy hiểm ở trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, rất nhanh có bóng người lướt qua, thoáng chốc đã rơi xuống bên cạnh Tây Môn Tân Nguyệt, bàn tay to nhắc lên, nắm lấy cổ của nàng, đem nàng cả người nhấc

lên.

Trên tay mặc dù không có mười phần lực đạo, nhưng cũng đủ để có thể cho người ta hít thở không thông, Tây Môn Tân Nguyệt mặc dù có võ công, nhưng lại không dám giãy dụa, chỉ biết càng giãy dụa càng bị chết nhanh hơn mà thôi.

“Hoàng thượng, tại sao người có thể đối đãi thiếp thân như thế chứ? Thiếp thân rốt cuộc đã làm sai cái gì, hoàng thượng, trong bụng thiếp thân còn có cốt nhục của người.”

Câu nói cuối cùng cũng còn có chút tác dụng, hoàng đế đã nhẹ buông tay, Tây Môn Tân Nguyệt cả người như trứng tôm, co quắp nằm trên mặt đất, chất vật như bùn, không dám nói thêm một câu nào, nam nhân này căn bản là lòng lang dạ sói, chính mình dù biết võ công, nhưng cũng không dám sử dụng, nếu không chỉ sợ hắn sẽ không chút lựa chọn phế đi nàng.

“Nếu để cho trẫm biết ngươi có chuyện gì gạt trẫm, ngươi —— sẽ —— không —— có —— ngày —— lành.”

Cuối cùng vài roi xuống, thân thể Tây Môn Tân Nguyệt không chế không được run run một chút, nàng ho khan mở miệng: “Hoàng thượng, thiếp thân làm sao dám giấu giếm hoàng thượng chuyện gì, hoàng thượng chính là cho thiếp thân mười cái lá gan, thiếp thân cũng không dám a.”

Lời của nàng vừa nói xong, thân ảnh cao lớn trước mặt đột nhiên xoay người, đi ra phía ngoài, chỉ nghe được thanh âm thái giám vang lên: “Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

Hoàng đế vừa đi khỏi, thiếp thân tỳ nữ Liên Yên của Tây Môn Tân Nguyệt chạy tiến vào, vừa nhìn thấy chủ tử co quắp trên mặt đất, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng truy vấn: “Nương nương, đã xảy ra chuyện gì?”

Tây Môn Tân Nguyệt không nói gì, chỉ vịn tay Liên Yên đứng lên, trong chuyện này có rất nhiều việc Liên Yên cũng không biết, không chỉ Liên Yên, ngay cả phụ thân của nàng Tây Môn Chính Hào cũng không biết chuyện này, toàn bộ trong triều đình, chỉ có nàng mới biết tin tức, nếu như nàng còn không cẩn thận, chỉ sợ Tây Môn gia cũng đừng nghĩ sống yên ổn qua ngày.

Lúc này, Tây Môn Tân Nguyệt mới hậu tri hậu giác cảm nhận được sợ hãi, chẳng lẽ hết thảy đều là chính nàng làm nghiệt a, ngàn vạn lần không nên

liên lụy đến người của Tây Môn gia.

“Không có việc gì.”

Tây Môn Tân Nguyệt lắc đầu, không nói gì, xoay người đi về phía tâm cung.

Hoàng thượng sau khi rời khỏi Xây Dương cung, mặt mày âm trầm, lãnh chìm phân phó một thái giám bên cạnh: “Kể từ hôm nay chú ý nhất cử nhất động ở Xây Dương cung Thục phi nương nương, có bất kỳ dấu hiệu nào, lập tức bẩm báo cho trẫm.”

“Dạ, hoàng thượng.” Thái giám kia được lệnh, trầm ồn lĩnh mệnh phân phó hai tiểu thái giám đi giám thị Xây Dương cung, A Cửu công công tự sát, cũng làm cho hắn bò lên chức vị này, hắn gọi Tiểu Lâm tử, Tiểu Lâm tử phân phó xong cho tiểu thái giám thì đi tới, cung kính mở miệng: “Hoàng thượng bây giờ hồi cung, hay là đi cung điện khác?”

Trên gương mặt tuấn dật của hoàng đế chợt lóe lên hứng thú, hai ngày trước đã chọn phi tử tiến cung, vẫn còn chưa có sủng hạnh đâu, các nàng đều là mỹ nhân như hoa như ngọc, tuy rằng không có cách nào so sánh với hoàng hậu, thế nhưng cũng kích thích hứng thú nhiều lắm, hơn nữa hắn không thể tùy tiện đi đến chỗ của hoàng hậu, nếu như lộ ra kẽ hở thì phiền toái lắm, xem ra có một số việc, phải nhanh một chút làm xong mới được.

“Đi chỗ Mai phi nương nương.”

“Dạ, hoàng thượng.” Tiểu Lâm tử lập tức hướng phia ra lệnh một tiếng: “Bãi giá cung điện Mai phi nương nương.”

Một đêm mưa thuận gió hoà, hậu cung to lớn như vậy chỉ một buổi mà ai cũng biết chuyện Mai phi được sủng ái, sáng sớm Mai phi ở tại Ôn Đức cung, người đến người đi rất là náo nhiệt, toàn là phi tử mấy ngày trước đây mới vừa vào cung, còn có chiêu nghi, đều đến chúc mừng.

Hồng vàng liễu lục, tóc bay vũ động.

Thái giám tiến xuất rất là náo nhiệt, hoàng thượng ban cho rất nhiều thứ, làm cho những phi tử chưa được sủng ái đều rất là đỏ mắt, tuy rằng trong miệng nói chúc mừng nhưng kỳ thực trong lòng người nào mà không có âm thầm ghen ghét.

Mai phi ngồi ở thượng vị gương mặt càng ra vẻ xuân phong đặc ý, cười như hoa đào, đem ống tay áo vén cao lộ ra bàn tay ngọc, trên ngón tay cái có ngọc ban chỉ bằng phi thuý, oánh oánh ánh sáng xanh, vừa nhìn liền biết là đồ tốt, đây là lần thứ hai làm cho mọi người một trận hít hà.

Xem ra hoàng thượng thực sự rất thích Mai phi, phần thưởng nhiều như vậy rồi, còn phần thưởng thêm ngọc ban chỉ quý báu.

Mai phi chuyện được sủng ái, sáng sớm đã truyền vào Xây Dương cung của Tây Môn Tân Nguyệt, đồng thời cũng truyền vào Phượng Loan cung.

Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt âm ngao khó hiểu, nàng là ăn trộm gà bất thành còn mất đi nắm gạo, buổi tối hôm qua nàng thiếu chút nữa không có bị người nam nhân kia bóp chết, mà người nam nhân này vẫn còn có tâm trạng đi sủng hạnh tiện nữ nhân Tư Mã Lan Mai kia, nàng vốn muốn cho những nữ nhân này tiến cung, nên hoàng đế sủng hạnh các nàng cũng không có gì đáng trách, Tây Môn Tân Nguyệt nếu để cho các nàng tiến cung là đã sớm chuẩn bị tinh thần, chẳng qua nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình thiếu chút nữa bị bóp chết mà nam nhân kia còn có tâm đi sủng hạnh nữ nhân khác, điều này làm cho nàng phẫn hận khó yên

Xoay mình đứng lên, bàn tay nhỏ dài như ngọc vung lên, bên cạnh ngọc khí đồ cổ bị quăng ngã đầy đất.

Trên đại điện cung nữ không biết xảy ra chuyện gì, bị hù doạ ùm ùm quỳ đầy điện.

Chỉ có Liên Yên biết chủ tử vì sao sinh khí, nên không khỏi cúi đầu thở dài, những người này lúc trước đều là chủ tử tìm cách cho tiến cung bây giờ là ăn trộm gà bất thành còn mất đi nắm gạo.

“Nương nương, quên đi, giận dữ hại thân, người không phải còn có hoàng tử sao? Hoàng thượng dù sủng hạnh những nữ nhân kia, nhưng chỉ cần người sinh hạ hoàng tử, thì được mẫu bằng tử quý, nam nhân noi hậu cung đều không đáng tin, ngươi xem hoàng hậu, xinh đẹp như vậy, lại giúp đỡ hoàng thượng bắn rơi cẩm tú giang sơn, thế nhưng hoàng thượng không phải vẫn dâng tân phi sao? Cũng không có đem hoàng hậu để vào mắt, huống chi là người?”

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nghe thấy, sắc mặt càng âm ngao khó hiểu, miệng đầy cay đắng.

Liên Yên nào biết đâu rằng, trong cảm nhận của hoàng đế chỉ có một mình nữ nhân kia, trong lòng hắn không còn có nữ nhân khác.

Mà vị trong cung này, chẳng qua là kẻ háo sắc mà thôi.

“Đi, chúng ta đi chở Mai phi, nhìn xem nữ nhân kia.”

“Nương nương?”

Liên Yên rất nhanh lên tiếng, Mai phi kia được sủng ái, nương nương hà tất đi gặp nàng, không phải là tự tìm tức giận cho mình sao? Nữ nhân kia được sủng ái, còn có thể đem nương nương để vào mắt sao? Nương nương tội gì tự tìm khổ chứ.

“Nương nương, hay là đừng để ý tới nữa.”

“Không, ta muốn đi mượn hơi để lập quan hệ tốt.” Tây Môn Tân Nguyệt cười rộ lên, con ngươi hiện lên ánh sáng u ám, nữ nhân kia cho rằng được sủng, liền rất giỏi sao? Trong cung này còn có nàng, còn có hoàng hậu nữa.

Liên Yên không dám nói thêm cái gì, rất nhanh dẫn mấy người thái giám cùng cung nữ hướng Ôn Đức cung mà đi

.....

Lúc này Phượng Loan cung cũng nhận được tin tức, sáng sớm, Tiêu Ngư nhỉ liền ở bên trong tẩm cung đi qua đi lại, vẻ mặt tính toán, sau khi dùng đồ ăn sáng liền hướng Thanh Dao xin chỉ thị: “Mẫu thân, ta sẽ đi gặp nữ nhân kia?”

“Ân, tốt, bất quá phải cẩn thận một chút.”

Thanh Dao gật đầu tán thành, nàng đã mệnh lệnh cho Băng Tiêu ở trong ngoài Xây Dương cung tìm_tòi, nhìn xem có dấu tích của hoàng thượng hay không? Chỉ cần tìm được hoàng thượng, liền đem hắn mang ra khỏi cung mà bọn họ cũng sẽ mau chóng ly khai.

Về phần ngôi vị hoàng đế, chỉ cần hoàng thượng còn sống, sẽ đem người nam nhân kia kéo xuống.

Thanh Dao ngẩng đầu nhìn phía Mạc Sầu: “Bảo vệ tốt công chúa, ai nếu như ai xúc phạm tới công chúa, cứ đánh thẳng cho ta.” Nàng cũng không tin, người nam nhân kia dám can đảm cùng nàng chính diện giao phong.

“Dạ, nương nương.”

Tiểu Ngư nhi nghe được lời của nương nói, trong lòng lo lắng càng nhiều, nghĩ đến phụ hoàng lúc này còn không biết gặp phải tình trạng gì, trong lòng càng thêm phẫn nộ, hôm nay nàng sẽ không để cho các nàng ta dễ chịu.

Tiểu Ngư nhi dẫn Mạc Sầu và thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung lý hùng hổ đi đến Ôn Đức cung.

Đọc theo đường đi mấy thái giám cùng cung nữ khác cung kính hành lễ, bất quá tiểu gia hỏa này chưa từng có chút sắc mặt tốt, một đôi mắt đẹp lạnh lùng bình tĩnh, kiêu ngạo mở miệng: “Cút ngay.”

Hai đạo nhân mã ùn ùn kéo đến Ôn Đức cung .

Chương 139.3

Ngoài cửa Ôn đức cung thái giám đã sớm lắc mình tiến điện bẩm báo cho Mai phi nương nương.

“Nương nương, Thục phi nương nương cùng tiểu công chúa đã tới.”

Mai phi một thân tiên diễm cung trang, hầu hạ một đêm on trạch, cả người trở nên như một con mèo Ba Tư, lười nhác phe phẩy lông mi thật dài, hờn dỗi cáu kỉnh.

“Các nàng đến thì đến đi, người hoảng cái gì? Chẳng lẽ các nàng có thể ăn bản cung sao, đừng quên bên trong hoàng cung, hoàng thượng là lớn nhất.”

Ý tứ của Mai phi, người khác đều nghe được rõ ràng, nàng có hoàng thượng là chỗ dựa, thì sợ cái gì.

Trong Ôn Đức cung, những phi tần đố ky thì có vẻ mặt xem kịch vui, lúc trước họ vốn định rời đi, lúc này có trò hay để xem nên không cần vội, Thục phi nương nương là người tốt, đối với các nàng giống như tỷ muội còn đi, thế nhưng tiểu công chúa nghe nói rất khó đối phó, lúc hoàng thượng nạp phi đã từng ra mặt ngăn cản hoàng thượng, lần này đến, chỉ sợ không chuyện gì

tốt?

Mấy người phụ nhân nhìn nhau mà cười, nhìn Tư Mã Lan Mai đang ngồi trên thượng vị mang vẻ mặt hạnh phúc, mà vẻ hạnh phúc kia quá mức lộ ra ngoài, đã làm cho mọi người ghen ghét.

Thái giám Ôn Đức cung, nghe Mai phi nương nương nói như thế, liền chậm rãi lui xuống, không bao lâu.

Thanh âm của Thái giám vang lên: “Thục phi nương nương giá lâm.”

Trong đại điện, mọi người đứng dậy, cung kính tham kiến Tây Môn Tân Nguyệt: “Tham kiến Thục phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Tây Môn Tân Nguyệt gật đầu một cái, thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn phía Tư Mã Lan Mai, nữ nhân này thị sủng mà kiêu, thậm chí ngay cả thân thể cũng chưa từng động một chút, chỉ kiêu mị cười: “Tỷ tỷ đã tới, mau mời ngồi, muội muội thân thể vô lực, không nhúc nhích được, mong rằng tỷ tỷ thứ tội.”

Tây Môn Tân Nguyệt con người u ám một chút, chậm rãi ưu nhã cười: “Muội muội sâu thụ hoàng ân, hôm qua đã mệt mỏi, cứ an vị đi.”

Nói xong cũng không so đo thêm, rộng lượng ngồi qua một bên, lập tức có cung nữ đến dâng nước trà.

Chúng phi cùng nhau nhìn Thục phi, suy đoán xem Thục phi nương nương qua đây là vì chuyện gì? Theo quang cảnh trước mắt, nàng tựa hồ cũng không có tức giận với Mai phi, ngược lại còn thay Mai phi cao hứng, chúng phi không khỏi kính phục Thục phi, Thục phi nương nương quả nhiên đức độ, người không chỉ đẹp, liền lòng dạ đều tốt, trái lại Mai phi kia, mới vừa được sủng, liền thị sủng mà kiêu, Tân Nguyệt tỷ tỷ người ta đang mang long chung cũng không có giống nàng ta, bởi vậy dưới đáy lòng mọi người đều xa lánh Mai phi ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Lúc này, tiếng nói dịu dàng của Tây Môn Tân Nguyệt vang lên.

“Bản cung qua đây, là có chuyện muốn dặn Mai phi, tuy rằng đã được hoàng thượng ân sủng, nhưng ở trong cung hành tẩu, tuyệt đối không thể thị sủng mà kiêu, bởi vì trong cung không phải chỉ có bản cung một người, còn có hoàng hậu cùng tiểu công chúa, tiểu công chúa không đồng ý cho hoàng

thượng nạp phi, sau này nếu gặp nàng các ngươi cần phải đi đường vòng, nàng không phải một người dễ đối phó.”

Tây Môn Tân Nguyệt tiếng vừa dứt, chúng phi liền biến sắc, không dám khinh thường, chỉ có Mai phi vẫn mang vẻ mặt lơ đãng, không phải là một đứa bé thoi sao? Nhìn bộ dạng trịnh trọng đến kỳ lạ của Thục phi nương nương kia, thực sự là chuyện bé xé ra to, muôn hù dọa nàng sao? Nàng không để mình bị đẩy vòng vòng đâu, gương mặt phù dung lập tức hiện lên ý cười.

“Tạ ơn tỷ tỷ đã có lòng, thế nhưng công chúa chỉ là một đứa bé, hơn nữa hoàng thượng sao lại để nàng làm càn chừ.”

Tây Môn Tân Nguyệt khéo môi câu ra tiêu ý, nữ nhân a, chỉ cần vừa bò được lên giường của hoàng đế, liền cho rằng chiếm được toàn bộ thiên hạ, nàng ta đừng quên, mẫu thân thân sinh của công chúa là hoàng hậu, hoàng hậu ở Huyền Nguyệt cũng không phải người bình thường có thể đối phó, dân gian đối với hoàng hậu rất tôn sùng, chẳng lẽ nàng cho rằng hoàng thượng sẽ vì một mình nàng, mà đắc tội với hoàng hậu sao, trừ phi hắn có thể chỉ một chiêu liền dồn hoàng hậu vào chỗ chết, bằng không tuyệt đối sẽ không làm khó nàng.

Tây Môn Tân Nguyệt ưu nhã đưa tay bưng chén trà trên bàn nhẹ nhàng uống một chút, nàng vẫn là chờ xem kịch vui đi, chỉ sợ công chúa sẽ không buông tha nàng ta.

Đang nghĩ đến nhập thần, ngoài cung vang lên thanh âm thái giám: “Công chúa giá lâm.”

Chúng phi sững sốt, liền không tự chủ được mà đứng lên, chỉ có Mai phi vẫn ngồi trên cao không nhúc nhích, đương nhiên, Tây Môn Tân Nguyệt cũng không có động, nàng đang có mang long chủng, đương nhiên sẽ không để ý tiểu nha đầu kia, nàng khác với những nữ nhân không được sủng ái này.

Trước cửa đại điện, đi tới một thân ảnh nhỏ, trên đầu búi công chúa kế, trên đó cắm bảo thạch châu hoa màu hồng nhạt, làm nổi bật được khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn tươi đẹp, da thịt trắng nộn kiều diễm được như nụ hoa sáng sớm, hai mắt thật to chớp chớp, ánh mắt của nàng và lông mi cùng hoàng thượng tựa như một khuôn đúc ra, ngay cả môi cũng rất giống, hơi mỏng và có độ cong sâu, bất quá lúc này nó đang nhêch lên, cả khuôn mặt một chút ý cười cũng không có, quanh thân lóe ra lãnh khí, con ngươi âm u

nàng bước tới, đi theo phía sau là một bang thái giám cùng cung nữ.

Trong lúc này tiểu nha đầu khí thế lăng người, trong tay lại cầm một cái roi ngựa màu đen, một vòng rồi một vòng quấn ở trên cánh tay của nàng, nàng giống như rất tùy ý, bất quá như vậy cũng đủ làm cho đáng lòng người ta phát run, không dám khinh thường.

“Tham kiến công chúa.”

Chúng phi cùng kêu to, Tiểu Ngư nhi ngược mắt quét nhìn những nữ nhân này một cái, ánh mắt nhất nhát lướt qua họ, cuối cùng rơi vào trên mặt của Tây Môn Tân Nguyệt, khéo môi nhéch lên nụ cười nhạt âm u khó hiểu, thần thái này làm cho Tây Môn Tân Nguyệt run lên, nàng cảm giác được có chút không ổn, sau đó chăm chỉ nhìn kỹ, tiểu nha đầu này lại lướt qua nàng, nhìn về phía Tư Mã Lan Mai.

“Ngươi chính là Mai phi, phi tử vừa được phụ hoàng sủng hạnh à ?”

Mai phi vừa nhìn tiểu nha đầu này hỏi, chỉ lơ đãng gật đầu: “Dạ, công chúa.”

Nàng tiếng nói vừa dứt, roi ngựa trong tay Tiểu Ngư nhi như giao long xuất thủy, đột ngột bay lên trời, cổ tay run lên, thảng tấp đánh ra ngoài, mắt thấy roi ngựa kia muốn đánh đến trên đầu của Tư Mã Lan Mai, hù doạ nàng ta hoa dung thất sắc, sắc mặt thảm đạm không ánh sáng, thân thể động cũng không kịp động một chút, triệt để sợ choáng váng.

Bất quá roi ngựa cũng không có như ý nguyện đánh đến nàng, bởi vì giữa không trung có người đã bắt được, chính là Tây Môn Tân Nguyệt, nàng đột nhiên đưa tay lên, bắt lấy roi ngựa hòa hoãn cười rộ lên.

“Công chúa, có chuyện gì có thể từ từ nói, tại sao lại muôn động thủ? Nàng ấy là tân phi tử mới sủng hạnh của hoàng thượng.”

Tây Môn Tân Nguyệt dùng sức nắm roi ngựa, cổ tay run lên, roi ngựa bị kéo thăng, thân thể nhỏ của Tiểu Ngư nhi liền bay lên trời, thảng tấp văng ra, mượn lực nhào ra bên ngoài, quả thật Tây Môn Tân Nguyệt căn bản không có dùng nhiều sức, không nghĩ tới lại đem tiểu nha đầu này quăng ra ngoài, nên nhất thời ngây ngẩn cả người, kỳ thực nàng căn bản không có nghĩ qua, chuyện này là do Tiểu Ngư nhi muốn mượn cơ để động thủ, nên đã nương theo lực đạo phản xạ lại của nàng, mà văng ra ngoài.

Tiểu Ngư nhi bị Tây Môn Tân Nguyệt vứt ra ngoài, nhất thời thẹn quá thành giận, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cổ tay run lênh, lúc này roi ngựa lần thứ hai bay lên trời, thẳng tắp đánh về phía mặt của Tây Môn Tân Nguyệt, tiếp theo là một tiếng quát lạnh.

“Tây Môn Tân Nguyệt, tiện nhân này, lại dám đánh ta, phụ hoàng đều luyến tiếc đánh ta, ngươi lại dám đánh ta.”

Tây Môn Tân Nguyệt ngây ngẩn cả người, bên tai tiếng rít gió đã tới, thân hình nhúng một cái vội vàng né đi, nhưng những nữ nhân đứng ở bên cạnh nàng, không một ai may mắn tránh khỏi, tất cả đều trúng chiêu, mỗi lần roi ngựa quét qua, không chút nào ngoài ý muốn mỗi người đều bị đánh một cái, đau đớn hoa dung thất sắc, toàn bộ di chuyển sang một bên mà trốn, roi ngựa của Tiểu Ngư nhi liên tiếp vung lên, lần này là đánh Tư Mã Lan Mai, Tư Mã Lan Mai từ trên cao đứng lên, nóng ruột chạy qua một bên, bởi vì quá lo lắng làm cho chính mình từ trên cao trượt rơi xuống, té một cái thật là chật vật, mà Tiểu Ngư nhi thấy thế liền cười ha ha. Đem điêu ngoa tùy hứng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, trên đại điện Ôn Đức cung, chúng phi trốn trái trốn phải, mà tiểu nha đầu kia thì đánh đến hưng phấn, vẻ mặt cao hứng, mang theo tiếng cười cuồng vọng thỉnh thoảng vang lên.

Một điện đầy người chật vật bất kham, Tây Môn Tân Nguyệt tức giận đến sắc mặt xấu xí, thân hình nhún một cái, lắc mình chạy qua, chuẩn bị bắt tiểu nha đầu này, Tiểu Ngư nhi đâu cho nàng ta đến gần, liền hướng một góc đại điện mệnh lệnh: “Mạc Sầu, đánh nữ nhân này, nàng lại dám đánh ta.”

“Dạ, công chúa.”

Mạc Sầu tuân lệnh, phi thân qua nhuyễn kiém run lên, hàn quang kéo tới, đâm thẳng phía Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ cần vừa nghĩ tới hành vi ghê tởm của Tây Môn Tân Nguyệt, nàng liền hận không thể lập tức giết nàng ta, cho dù Tây Môn Tân Nguyệt võ công không tệ, thế nhưng chống lại nàng, căn bản không chịu nổi một đòn, nàng vào Nam ra Bắc, chiêu thức gì mà chưa thấy qua, bởi vậy rất nhanh đem Tây Môn Tân Nguyệt đẩy ở thế hạ phong, Mạc Sầu cũng không cùng nàng ta khách khí, từ trên ép xuống, rất nhanh làm cho nàng ta mệt đến thở hồng hộc, một ngụm một ngụm hít thở, cuối cùng, Mạc Sầu vung tay một cái, một tát tay đánh xuống, bối một tiếng, vang vọng toàn bộ đại điện.

Tây Môn Tân Nguyệt bối rối, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, các nàng là phi tử của hoàng thượng, không chỉ bị công chúa khi dễ, còn bị một hạ nhân

đánh, nên lập tức hướng về phía thái giám của Ôn Đức cung rống giận lèn: “Nhanh đi gọi hoàng thượng, thiếp thân không có cách nào sống nữa.”

Nói xong xoay mình ngồi chồm hổm trên mặt đất, bụng kín bụng, đau đến hét rầm lên, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

Chương 139.4

Mạc Sầu thu tay lại lui qua một bên, bây giờ còn không phải là cơ hội diệt trừ nữ nhân này, bởi vì hoàng thượng đang còn trong tay của nàng ta, không biết nàng ta đem hoàng thượng nhốt ở địa phương nào? Nếu như tìm được hoàng thượng, nàng ta cũng đừng mong sống yên ổn qua ngày.

Bên này Tây Môn Tân Nguyệt đau đến kêu to, bên kia, Tiếu Ngư nhi cũng không có dừng lại, vẫn dùng sức ném roi ngựa như trước, mấy người phi tử chưa được sủng ái, cùng phi tử đêm qua vừa mới được sủng ái, Tư Mã Lan Mai đều hoa dung thất sắc, tóc tai mất trật tự, ở trong đại điện trốn đông trốn tây, các nàng đều là danh môn khuê tú, ai cũng không biết võ công, vì thế đâu phải là đối thủ của Tiếu Ngư nhi, tuy rằng nàng chỉ có năm tuổi, thế nhưng quanh năm tập võ, uy lực vung roi đã có mười phần lực đạo, nếu như bị đánh trúng, sẽ tạo thành một vết thương thật sâu máu chảy đầm đìa, trong mấy nữ nhân này, đã có người bị đánh trúng rồi, che cánh tay máu chảy đầm đìa gào thét kêu to, trên người la quần, cũng bị đánh rách.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ ngoài cửa đại điện truyền đến thanh âm lanh chìm của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm.”

Ánh mắt Tiếu Ngư nhi lóe lên một cái, thu hồi mã tiên, thở hào hển, thân thể của nàng rốt cuộc của yếu, hơn nữa còn là tiểu hài tử, nên lúc này đã mệt đến thở hổn hển, nàng ngẩng đầu lên cùng chúng phi nhìn phía ngoài cửa điện.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh minh hoàng cao to đi tới.

Hắn mặc minh hoàng long bào, đầu bó buộc kim quan, khí phách bất phàm, trên gương mặt tuấn dật đã giận đến tái đi, lãnh trâm mặt đi đến, chúng phi vừa nhìn thấy hoàng thượng, liền kêu lên ủy khuất, nước mắt như mưa chảy xuống, chậm rãi mở miệng: “Thiếp thân tham kiến hoàng thượng.”

Nhất là Mai phi vừa được sủng ái, khóc đến tâm nhất, lê hoa đáy vũ, điềm đạm đáng yêu, hương má đeo lê, hai mắt như mây khói, nói không nên lời phong tình, cùng bất tận ủy khuất.

Hoàng thượng vừa nhìn thấy quang cảnh chung quanh, liền quét mắt trên đại điện một cái, cuối cùng mâu quang rời xuống thân thể nhỏ bé ở giữa đại điện, nàng cũng không vấn, không áy náy, chỉ ngược cái đầu nhỏ lên, tức giận hùng hực ở đó, đôi mắt to xinh đẹp như hồ nước ẩn chứa mũi nhọn, thăng tấp nhìn hắn.

“Lớn mật Tiếu Ngu nhi, tại sao có thể mắt cương thường như vậy?”

“Cương thường?”

Tiểu Ngu nhi cười nhạt, chậm rãi mở miệng: “Phụ hoàng cũng là người coi trọng cương thường như thế sao?”

Lời kia mịt mờ đầy ám chỉ, tựa hồ có dụng ý khác, thăng tấp nhìn chằm chằm nam tử trên cao, phi, hắn cũng xứng cùng nàng nói cương thường, nam nhân này thật là một không biết xấu hổ, hắn đơn giản chỉ là một sắc quý mà thôi, nhìn thấy những nữ nhân này bị thương, liền đau lòng, còn lớn giọng nói cương thường, chắc không phải hắn đã quên chính mình là hạng người gì sao?

Hoàng thượng cả kinh, trong ánh mắt tiếu nha đầu này tựa hồ tiết lộ ra tin tức gì đó, nhưng đợi đến khi hắn nhìn kỹ lại, rồi lại không có gì cả.

Tuy rằng nha đầu kia rất lợi hại, lúc đầu ở Cự Phong Sơn chính mình đã từng ăn buồn bực của nàng, nhưng rốt cuộc, nàng chỉ là một đứa bé, loại đồ vật đó cũng chính do hoàng hậu dạy nàng mà thôi.

Hoàng thượng ánh mắt xấu xí đến cực điểm, đây là đứa nhỏ do hoàng hậu dạy dỗ ra sao? Trong con mắt không có tôn trưởng, kiêu ngạo vô lễ cực kỳ.

“Người đến, lập tức đi Phượng Loan cung truyền hoàng hậu, để cho nàng qua đây gấp trễm.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Thái giám Tiểu Lâm tử linh mệnh, rất nhanh lắc mình đi ra ngoài, đến Phượng Loan cung truyền chỉ.

Trên đại điện Ôn đúc cung, hoàng thượng hắng giọng một cái, ý bảo chúng phi đứng dậy, mọi người thấy hoàng thượng tựa hồ rất tức giận, còn cho

người ta đi tuyên hoàng hậu, chắc hẳn công chúa nhất định sẽ đã bị trách phạt, nghĩ như vậy, trong lòng cũng dễ chịu nhiều lắm, nên liền đứng dậy lui qua một bên, chỉ có Tây Môn Tân Nguyệt là che bụng, thống khổ kêu đau.

Hoàng thượng sắc mặt âm ngao, lập tức tuyên thái giám đi thỉnh ngự y qua đây, khám cho Thục phi, xem long chủng của Thục phi thế nào?

Lại có thêm tiểu thái giám đi tuyên ngự y, rất nhanh Thanh Dao dẫn một bang thái giám cùng cung nữ đi tới.

Trên đại điện, hoàng hậu một thân thanh tươi xinh đẹp tự nhiên thi lễ, thần sắc ưu nhã đến cực điểm: “Tham kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng sai người tuyên thần thiếp qua đây là vì chuyện gì?”

Nam tử ngồi trên cao vừa nhìn thấy hoàng hậu, cơn tức liền trán áp đi xuống ba phần, chậm rãi mở miệng gặng từng chữ: “Hoàng hậu, ngươi dạy dỗ nữ nhi thật tốt, nhìn công chúa xem, niên kỉ mới nho nhỏ như vậy mà trong mắt không có cương thường, điêu ngoa tùy hứng đến cực điểm, dám chạy đến này Ôn Đức cung đến đánh người, còn giống cái gì nữa? Còn làm hại long chủng trong bụng của Thục phi, nếu có xảy ra sai lầm gì, ngươi nói trách nhiệm như thế nào trùng phạt nàng?”

Đôi mắt Hoàng đế lộ ra tinh quang, nhìn chằm chằm nữ tử bên dưới.

Chúng phi cùng nhau nhìn hoàng hậu, Tây Môn Tân Nguyệt khéo môi câu ra ý cười, nhìn xem nữ nhân này làm sao giải nguy cơ trước mắt đây, trong lòng cảm thấy rất là thoái mái, bất quá vẫn che bụng lên, làm bộ rất thống khổ.

Thanh Dao quét mắt vòng đại điện, cuối cùng mâu quang rơi xuống người Tiểu Ngư nhi, rồi đột nhiên thu hồi lại, sau đó bỗng cười rộ lên, kiều diễm như một đóa hoa thơm, làm cả điện thất sắc.

Hoàng thượng con ngươi trầm xuống, nữ nhân này xác thực đủ mỹ, nhưng lại là một đóa hoa có độc, bằng không.....?

Chẳng qua chuyện như vậy sẽ không có khả năng xảy ra, nếu để cho nàng tới gần mình, e sẽ lộ ra dấu vết, vì thế hắn không thể giữ nàng, cho dù không thể, cũng nhất định phải xử lý tốt, mới không khiến cho người trong thiên hạ cảm phẫn.

“Hoàng thượng là đang trách thần thiếp sao? Kỳ thực việc này, muốn trách hắn nên trách bản thân hoàng thượng.”

“Trách trãm?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên hoang mang, con ngươi sâu u đi xuống, đồng thời vẫn bất động thanh sắc nhìn chăm chú vào nữ nhân dưới đại điện, chỉ thấy nàng thản nhiên mà nói.

“Hoàng thượng lúc đầu đã đáp ứng với nàng, sẽ không dâng một phi tử nào tiến cung, hơn nữa đối với nàng sủng ái có thêm, sau này lật lọng cũng thôi đi, hiện tại còn đến trách cứ công chúa, chẳng lẽ không đúng hoàng thượng sai sao? Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên chuyện lúc trước rồi?”

Thanh Dao híp lại đôi mắt, ánh mắt lộ ra tinh quang, như mũi nhọn lạnh giá bắn ra bốn phía, làm nam tử trên cao lập tức bị ngăn cản, một câu nói cũng nói không được.

Không nghĩ tới nam nhân kia lại sủng ái nữ nhi này đến thế, thật đúng là ngoài suy đoán của hắn, bất quá cũng không quá ngạc nhiên, hắn ta không phải toàn tâm toàn ý thích nữ nhân này sao? Nếu không phải vì si niêm quá sâu, chỉ sợ hắn sẽ không có cơ hội tới gần bên cạnh hắn ta.

“Trãm tự nhiên nhớ chuyện đã đáp ứng nàng, chỉ vì chuyện nạp phi hoàng hậu cũng đồng ý, vì thế Tiểu Ngư nhi không nên trách phụ hoàng lật lọng chứ.”

Thanh âm của hoàng đế chậm rãi vang lên, thoảng một cái liền khôi phục hình tượng hiền lành, tất cả những nữ nhân liên can bên dưới, đều hai mặt nhìn nhau, lúc trước thấy hoàng thượng còn rất tức giận, sao mới thoáng cái, hoàng thượng đã không tức giận nữa, mà còn ôn nhuận nói chuyện cùng công chúa như vậy .

Thanh Dao từ chối cho ý kiến chỉ mím môi một chút, nam nhân này quả thật không biết xấu hổ, tự mình muốn ăn cá, còn đem trách nhiệm đổ lên trên người của nàng, vô si đến cực điểm.

“Nguyên lai không phải lỗi của phụ hoàng?”

Tiểu Ngư nhi nháy mắt mấy cái, giống như rất nghiêm túc tự hỏi, bàn tay nhỏ bé sờ cẩm, rồi ngọe đầu.

Lúc này, ngự y bị được tuyên đến, hoàng thượng cũng thở dài một hơi, hắn

thật rất sợ hãi phải đối mặt với hai mẹ con này, bởi vì các nàng là người kia yêu thương sâu nhất, nên có rất nhiều bí mật hắn không biết đến, nếu như tiếp tục gần gũi hơn nữa, chỉ sợ sẽ lộ ra dấu tích, bởi vậy vừa nhìn thấy Ngự y tiến đến, lập tức trầm giọng mệnh lệnh: “Mau, giúp Thục phi nương nương kiểm tra một chút, nhìn xem long thai của nàng có gì đáng ngại không?”

“Dạ, hoàng thượng.”

Ngự y không dám khinh thường, rất nhanh tiến lên xem mạch cho Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt thỉnh thoảng rên lên, tựa hồ rất thống khổ.

Thanh Dao bước thong thả đi tới, con ngươi đầy ánh sáng lạnh, thanh tao lịch sự mở miệng: “Ngự y, long chủng trong bụng Thục phi có vấn đề gì không?”

Hai chữ long chủng kéo dài rất nặng, ngự y run run một chút, vội vàng đứng dậy đáp lời: “Bẩm nương nương, bụng của Thục phi nương nương không có trở ngại gì, nương nương yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thanh Dao xoay người lại nhìn xa hướng về phía nam tử, cười yếu ớt nhẹ nhàng mở miệng: “Hoàng thượng, Thục phi không có gì trở ngại, thần thiếp có thể đem công chúa mang về nghiêm gia quản giáo hay không?”

“Trở về đi.”

Hoàng thượng sắc mặt hòa hoãn một ít, phất tay, đáy lòng trầm tĩnh lại, tuy rằng những nữ nhân trước mắt này chịu uỷ khuất một chút, nhưng so với chính mình lộ ra kẽ hở vẫn tốt hơn, hơn nữa nữ nhân này đối với chuyện mình nạp phi tựa hồ vẫn đang sinh khí, hiện tại thần thái như thế chẳng có gì lạ, bất quá phải nhanh một chút nghĩ ra biện pháp, xử lý xong nàng mới là tốt nhất.

Thanh Dao dẫn Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu thối lui ra bên ngoài.

Trong điện vang lên một mảnh tiếng kêu thất vọng: “Hoàng thượng, công chúa đánh thiếp thân coi như xong sao?”

Còn có tiếng kêu của Tây Môn Tân Nguyệt: “Hoàng thượng, nô tài thủ hạ

của công chúa còn lớn hơn người?”

Nam tử ngồi trên cao mang vẻ mặt âm ngao, xoay mình đứng lên, hôm nay hắn ở trước mặt những nữ nhân này bị mất mặt, vốn đã giận dữ, những nữ nhân này còn ồn ào nhốn nháo, thực sự là đau đầu mà, nghĩ thế liền vung tay áo, lãnh chìm lên tiếng: “Tất cả giải tán đi, hoàng hậu sẽ quản giáo công chúa.”

Nói xong thân ảnh cao to đi ra ngoài.

Trên đại điện, vài khuôn mặt đã thay đổi, cũng không dám nói thêm cái gì, mấy người phi túc vừa vào cung lập tức cùng Tư Mã Lan Mai còn có Thực phi cáo an, đều tự hồi cung điện của mình.

Trên đại điện Ôn đức cung, rất nhanh chỉ còn lại có Tây Môn Tân Nguyệt cùng Mai phi, Tây Môn Tân Nguyệt phất tay để cho thái giám cùng cung nữ đi xuống, kể cả ngự y cũng lui ra ngoài, trên đại điện an tĩnh lại.

Tây Môn Tân Nguyệt đứng lên đi tới, đỡ Tư Mã Lan Mai ngồi xuống: “Muội muội không có sao chứ? Đừng suy nghĩ nhiều, tiểu công chúa chính là tùy hứng một tí, sau này ngươi đừng chọc nàng là được.”

“Chẳng lẽ hoàng thượng cứ như vậy mở một con mắt nhăm một con mắt hay sao?”

Mai phi túc giận khó giảm, chẳng lẽ thực sự muốn các nàng cứ bị tiểu nha đầu kia ức hiếp, nàng không cam lòng, hoàng thượng tại sao có thể đối đãi các nàng như vậy chứ?

“Ngươi cũng không phải không biết năng lực của hoàng hậu, nàng là đại công thần trợ giúp hoàng thượng, ngươi nói xem hoàng thượng làm sao chỉ vì công chúa một lần phạm sai lầm, liền trùng phạt nàng đâu?”

Tây Môn Tân Nguyệt nhìn qua dịu dàng nhàn lương, trên gương mặt như trăng sáng, nở nụ cười nhợt nhạt, tựa hồ thực sự rất vì Mai phi mà suy nghĩ vậy.

Mai phi nắm chặt tay nàng, phẫn nộ mở miệng: “Ta sẽ không để yên như vậy, ta cũng không tin, một tiểu nha đầu mà có thể lật trời, chẳng lẽ hoàng thượng có thể để cho nàng làm càn một lần, còn có thể để cho nàng làm càn lần thứ hai.”

Tây Môn Tân Nguyệt nghe Mai phi nói thế, đáy mắt đều chứa ý cười, chậm rãi đứng dậy: “Muội muội an tâm tức đi, chó suy nghĩ quá nhiều, cũng chó đi chọc tiểu công chúa, tỳ tỳ là vì tốt cho ngươi.”

“Tạ ơn Tạ tỳ tỳ.”

Mai phi đứng dậy, đem Tây Môn Tân Nguyệt vẫn đưa đến cửa điện rồi xoay người lại đi vào nội điện thay quần áo.

Chuyện Tiểu công chúa giận đánh chúng phi, rất nhanh truyền khắp toàn bộ hoàng cung, trong cung người nào cũng biết công chúa do hoàng hậu sở sinh, điêu ngoa tùy hứng, kiêu ngạo ương ngạnh, người người kinh hãi, ai cũng không dám chọc nàng, ngay cả chúng phi cũng đều không dể vào mắt, huống chi là đám thái giám cung nữ như bọn hắn đây?

Trong Phượng Loan cung.

Tiểu Ngư nhi chớp chớp đôi mắt to, nhìn mẫu thân bên cạnh: “Nương, hôm nay ta biểu hiện có được không?”

“Ân, không tệ, trận ồn ào này, khiến cho lực chú ý đều ở trên người của ngươi, đề tài này sẽ kéo dài thêm một khoảng thời gian, chúng ta vừa lúc lợi dụng cơ hội này, tìm nơi giam giữ hoàng thượng.”

Thanh Dao vừa nói xong, Mạc Sâu đã đi tới, dán vào lỗ tai của nàng nhỏ giọng bẩm báo: “Thẩm Ngọc đi gặp Nam An vương, đã trở về.”

“Làm cho hắn vào đi.”

Thanh Dao phát tay, nóng ruột thúc giục, không biết Nam An vương tra như thế nào rồi? Bên Tây Môn gia có manh mối gì không?

Mạc Sâu lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài: “Dạ, nương nương.”

Thẩm Ngọc rất nhanh đi đến, Mạc Sâu theo phía sau hắn, hắn vừa đi vào đại điện, liền cung kính hành lễ, Thanh Dao ngồi ở trên cao đã nóng ruột mở miệng: “Thế nào? Có tin tức không?”

“Bẩm nương nương, Nam An vương nói, Tây Môn gia ở ngoài cung một điểm động tĩnh cũng không có, hơn nữa hắn đã phái rất nhiều người điều tra

động tĩnh trong kinh thành, cũng không có bất luận dấu vết gì, Nam An vương nói, người khả năng ở trong cung.”

“Ở trong cung?”

Thanh Dao đã triệt để ngây ngẩn cả người, nàng đã suy nghĩ ngàn vạn loại khả năng, nhưng có khả năng vẫn là ở trong cung, nhưng Băng Tiêu đã tra xét mọi nơi trong cung, ngay cả Xây Dương cung của Tây Môn Tân Nguyệt đang ở, cùng hình phòng dưới đất của Xây Dương cung, cũng không có bất kỳ người nào, như vậy nàng đã đem hoàng thượng giấu ở chỗ nào chứ?

Q.4 - Chương 140: Hoán tẩy cục

Trong đại điện, như có hàn khí lén qua, hồng sắc sa mạn bay lên, tạo sự xinh đẹp của cả điện

Vài người lặng lẽ không nói gì nhìn chủ tử, chờ chủ tử phân phó, Thanh Dao trước sau suy nghĩ một phen, ánh mắt xót xa, khẽ cắn răng nói: “Từ giờ trở đi, theo dõi chặt Tây Môn Tân Nguyệt, phàm là nơi nào nàng ta đi qua, đều phải tra một chút, nhìn xem có cái gì có thể giấu người hay không?”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sâu cùng Thẩm Ngọc lĩnh mệnh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hoàng cung ẩn chứa sự bình yên trước cơn bão táp, thế nhưng áp lực của sự yên lặng lộ ra không bình thường này tựa hồ có cái gì đang ở lén men.

Từ khi tiểu công chúa giận đánh chúng phi, thì nữ nhân trong hậu cung an phận thủ thường nhiều lăm.

Nhưng mà hoàng thượng lúc trước sủng hạnh xong Mai phi, nhưng đồng thời cũng sủng hạnh qua các phi tử khác.

Làm cho tất cả mọi người vừa mừng vừa sợ, bất quá những ngày kế tiếp tiểu công chúa cũng không có làm ra chuyện phiền phức gì, cả ngày ở trong Phượng Loan cung, tựa hồ đã bị hoàng hậu cấm túc, chẳng lẽ hoàng hậu thực sự độ lượng lớn như vậy?

Ngay cả hoàng đế cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hắn làm như vậy, thứ nhất là vì mỹ sắc trước mặt, là nam nhân chung quy sẽ hùng tâm vạn trượng, thứ hai, là muốn chọc giận hoàng hậu, bởi vì hoàng thượng vẫn cùng nàng Nam chinh bắc chiến, hai người hắn phải rất ân ái, nhưng hiện tại hắn liên tiếp sủng hạnh mấy người phi tử, nữ nhân kia cũng không có hành động gì, tình cảnh này khiến trong lòng của hắn bao phủ bất an, tựa hồ có chút không bình thường.

Hoàng đế nhuốm mày tính thầm trong bụng, rồi hướng ngoài điện khẽ gọi một tiếng: “Người đến.”

Có tiểu thái giám nhanh chóng chạy vào, cung kính cúi đầu: “Tiểu nhân tham kiến hoàng thượng.”

“Đi Trường Lạc cung tuyên chỉ, bảo Khâm Thiên giám chọn ngày hoàng đạo, cho công chúa gả cho Nguyễn Tử Mặc của Vĩnh Ninh hầu.”

“Dạ, tiểu nhân tuân chỉ.” Tiểu thái giám lập tức lĩnh mệnh đi đến Trường Lạc cung tuyên chỉ.

Từ chỗ ngồi lộng lẫy trên cao, gương mặt của nam tử lúc này chảy tràn đầy màu sắc, lúc sáng lúc tối, con ngươi như ẩn chứa một mảnh ánh sáng bên trong, dưới đáy mắt đều tinh toán.

Tinh Trúc công chúa vừa nghe ý chỉ này, đã sờm túc mà khóc, mình đã cùng hoàng huynh nói qua không lấy chồng, không ngờ hắn vẫn khu khu cố chấp như cũ, muốn mình gả cho Nguyễn Tử Mặc, đợi được tiểu thái giám kia đi rồi, Lam Y đã sờm đem thị vệ thông lĩnh Hoa Ly Ca kêu qua đây, còn mình thì dẫn cung nữ lui xuống.

Hoa Ly Ca cao to tuấn dật, một thân hồng sắc xinh đẹp, làm nổi mái tóc đen như mực của hắn, mặt mày như bức tranh, lúc này trong ánh mắt chứa đầy thâm tình, dày đặc như đám mây trên trời.

“Đừng khóc.”

Hoa Ly Ca thở dài, vươn bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cho tới bây giờ hắn vẫn không dám tin có một ngày nàng thực sự sẽ chú ý tới chân tình của hắn, từ khi nàng còn là tiểu cô nương rất nhỏ, lần đầu tiên gặp nhau khi nàng đứng ở dưới tàn cây cao to, làm cho tim của hắn đập mạnh, vẫn chờ đợi nàng bao nhiêu năm, rốt cuộc có thể làm cho nàng nhìn thẳng vào tình cảm của hắn, thế nhưng kết quả là, thân phận của bọn họ vẫn cách trở tất cả.

“Ly ca, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Tinh Trúc nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt hông của hắn, nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

Nàng không cần gả cho người khác, cái tên Nguyễn Tử Mặc tự cho mình là siêu phàm kia, nàng chỉ muốn gả cho Ly ca, mấy năm nay, hắn vẫn ở bên cạnh nàng, chiều cố nàng, thương yêu nàng, nàng muốn vẫn cứ được che chở

như vậy, nhưng bây giờ hoàng huynh lại đem nàng gả cho người khác, nàng không cam lòng.

“Ngươi không phải nói đã tìm hoàng hậu rồi sao?”

Hoa Ly Ca ôm nàng, thân thể của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, so với thân thể cao to của hắn phù hợp đến không ngờ, hai người nhu tình ôm nhau, tựa như một đôi trời đất tạo nên.

Tinh Trúc ngửa mặt lên, trong đôi mắt một mảnh đỏ đậm, cắn môi, nhẹ giọng nói: “Hoàng tẩu gần nhất cũng đang khổ sở, ngươi xem, hoàng huynh dâng phi, lại còn sủng hạnh những nữ nhân kia, trong lòng nàng sẽ không dễ chịu, ta không muốn làm phiền nàng.”

“Vậy ta mang ngươi đi.”

Hoa Ly Ca bình tĩnh mở miệng, khuôn mặt chấp nhận, vì nàng, hắn nguyện ý làm một người bất trung bất hiếu, hai người từ nay về sau lưu lạc thiên nhai, du ngoạn giang hồ.

“Tốt, chúng ta cùng đi đi.”

Tinh Trúc gật đầu, lúc trước hoàng tẩu cũng kiến nghị như vậy, nếu hoàng huynh có ý bắt nàng gả cho Nguyễn Tử Mặc, như vậy nàng sẽ đi, Tinh Trúc vừa quyết định xong, lập tức hướng ra phía ngoài kêu lên: “Lam Y, Lam Y?”

Lam Y từ ngoài cửa điện vội vã chạy vào, cung kính nhìn hai người trên đại điện chỉ thấy công chúa con ngươi một mảnh hồng, hiển nhiên là đã khóc, trên mặt Hoa thị vệ thì lanh chìm, hai người tựa hồ đã quyết định cái gì đó.

“Công chúa?”

“Lập tức thu dọn đồ đạc, chúng ta rời khỏi nơi đây, nếu hoàng huynh có ý làm như vậy, ta cần gì phải nhớ thân tình huynh muội mà ở lại, dù sao ta cũng không gả cho Nguyễn Tử Mặc, ngươi nhanh lên một chút giúp đỡ ta thu thập hai bộ y phục.”

“Dạ.”

Lam Y thân là tỳ nữ của Tinh Trúc công chúa, biết công chúa rất thích Hoa thị vệ, hơn nữa Hoa thị vệ thực sự cũng rất yêu công chúa, đối với nàng yêu

thương bảo hộ có thêm, nàng hi vọng công chúa có thể hạnh phúc.

Lam Y chạy vội vào nội điện, động tác cấp tốc thu thập mấy bộ y phục, cũng không mang theo món đồ dư thừa nào, ba người cùng nhau từ cửa sổ nhảy ra ngoài, bên ngoài chính là giả sơn trong hoa viên nhỏ, ba người vừa mới rơi xuống đất, thì từ bốn phía giả sơn tuôn ra rất nhiều thị vệ, cả đám nhất tè dùng bảo kiếm chỉ vào Hoa Ly Ca, Hoa Ly Ca sắc mặt đại biến, vươn tay ngăn Tinh Trúc lui về sau một bước, bình tĩnh ôm quyền: “Các huynh đệ, thường ngày chúng ta chung đụng không tệ, hôm nay có thể cho Hoa mỗ một con đường sống hay không?”

Lời này của hắn làm cho bọn họ hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra khó xử, lúc này mọi người bỗng tự động nép qua, từ phía sau thị vệ đi ra một thân ảnh minh hoảng cao lớn, trên gương mặt tuấn dật đang giận tái đi, con ngươi lãnh chì hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Hoa Ly Ca to gan, dám dụ dỗ công chúa cùng ngươi bỏ trốn, người đến, bắt lại.”

Không nghĩ tới hoảng thượng lại tự mình tới, Tinh Trúc chạy lên phía trước, thân thủ che ở trước mặt Hoa Ly Ca, ánh mắt quật cường, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự chấp nhất, băng lãnh nhìn chằm chằm hoàng huynh.

“Hoàng huynh, ta không muốn gả cho Nguyễn Tử Mặc, ngươi để cho chúng ta đi đi, chí ít như vậy, trong tim của ta vẫn cảm động và nhớ nhung ngươi, ngươi đừng làm cho ta hận ngươi.”

Khuôn mặt tuấn mỹ như châu ngọc chót lóe lên tàn nhẫn, lạnh lùng mở miệng.

“Không biết cảm thấy thế, dám bôi đen mặt mũi của hoàng thất, mà vẫn còn nói đến lý lẽ thăng khí hùng hồn như vậy.”

“Đem công chúa dẫn đi cho ta.”

Hoàng thượng tiếng nói vừa dứt, lập tức có thị vệ chạy vội tới, Hoa Ly Ca sợ thương tổn đến công chúa, lập tức bỏ qua không chống cự, cuối cùng bị thị vệ dẫn đi, mà công chúa cũng bị người ta đưa trở về Trường Lạc cung.

Trong Trường Lạc cung, công chúa khóc đến thương tâm gần chết, Lam Y lòng nóng như lửa đốt, nhưng không có cách nào giúp đỡ, bên ngoài Trường

Lạc cung hoàng thượng đã phái rất nhiều nội thị coi chừng, không cho phép người khác tới gần, cũng không cho nàng cùng công chúa ly khai, vậy phải làm sao bây giờ?

Hiện tại Hoa thị vê bị mang đi, không biết hoàng thượng sẽ làm sao trừng phạt hắn đây? Nếu là hắn

Lam Y không dám nghĩ tiếp, trán vừa nhíu lại, lập tức nghĩ đến hoàng hậu nương nương, nương nương luôn luôn rất thương công chúa, hiện tại nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ nàng, tuy rằng nàng cùng công chúa không có biện pháp đi ra ngoài, thế nhưng những người khác ở Trường Lạc cung có thể tự do xuất nhập.

“A Kiều, qua đây.”

Lam Y lập tức ngoắc tay ý bảo A Kiều qua đây, vì hai người các nàng giao tình tốt như tỷ muội.

“Lập tức đi Phượng Loan cung đưa cho hoàng hậu nương nương một lời nhắn.”

“Dạ, Lam Y tỷ tỷ yên tâm đi.”

A Kiều gật đầu, đối với chuyện của công chúa và Hoa thị vê, nàng cũng hiểu rõ tình hình, bởi vậy không đợi Lam Y nói ra toàn bộ, trong lòng nàng liền hiểu, lập tức gật đầu lĩnh mệnh mà đi.

Bên trong Phượng Loan cung, mặt ngoài một mảnh hoà thuận vui vẻ.

Trên một góc đại điện, Thanh Dao đang cùng Tiểu Ngư nhi đánh cờ, Tiểu Ngư nhi thỉnh thoảng chơi xấu, đi xong rồi, ngẫm lại thì thấy hối hận, nên đi lại một lần nữa, hai mẹ con thỉnh thoảng to nhỏ.

Lúc này, Y Vân từ bên ngoài đi tới, cung kính bẩm báo: “Nương nương, cung nữ A Kiều của Trường Lạc cung cầu kiến, nói bên kia Trường Lạc cung đã xảy ra chuyện.”

Thanh Dao đang cầm một con quân cờ chuẩn bị hạ xuống, trên mặt chợt lóe lên kinh ngạc, Trường Lạc cung? Không phải là chỗ ở của Tinh Trúc sao? Nàng xảy ra chuyện gì? Lập tức thả quân cờ từ trong tay xuống, phân phó Mạc Sầu đem bàn cờ thu vào, đạm nhiên phát tay: “Để cho nàng vào đi.”

“Dạ, nương nương.”

Y Vân lui ra ngoài, A Kiều rất nhanh bị nàng mang vào, úm một tiếng quỳ xuống, sau đó khóc lên: “Nương nương, không xong, hoàng thượng đem Hoa thị vệ bắt lại, công chúa thì đang rất thương tâm khóc lóc.”

“Hoa Ly Ca?” Thanh Dao cau mày một chút, ánh mắt trở nên sâu thẳm, đang yên lành sau lại đem Hoa Ly Ca bắt lại, nam nhân này thực sự là hơi quá đáng.

“Hoàng thượng hạ thánh chỉ, để cho Khâm Thiên giám chọn ngày hoàng đạo, đem công chúa gả đến Vĩnh Ninh hầu phủ, công chúa không vui, quyết định cùng Hoa thị vệ ly khai hoàng cung, ai biết bị hoàng thượng vừa vặn bắt được, vì thế Hoa thị vệ bị nhốt lại, công chúa thì bị giam ở Trường Lạc cung, không được rời đi nửa bước.”

Thì ra là thế, nam nhân này đang yên lành nghĩ như thế nào mà gấp gáp từ hôn cho công chúa thế, hay là hắn đã có chút cảnh giác, ở vào vị trí của hắn vốn phải đa nghi, mà bây giờ nàng còn không tìm được nơi hoàng thượng bị nhốt, xem ra chính mình vẫn nên hành động thêm mới được, để giảm thiểu hoài nghi của người nam nhân kia.

Chương 140.2

Thanh Dao nghĩ đến đây, xoay mình đứng dậy, trầm giọng mở miệng: “Theo bản cung đi Trường Lạc cung một chuyến.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu chậm rãi lên tiếng trả lời, Tiêu Ngư nhi cũng dùng sức gật đầu, hai người theo phía sau của nàng ra ngoài đại điện của Phượng Loan cung, Y Vân phân phó mấy người tiểu thái giám cùng cung nữ theo nương nương cùng đi Trường Lạc cung.

Ngoài cửa Trường Lạc cung, dưới lan can bạch ngọc, đang đứng thảng bốn năm nội thị, vừa nhìn thấy một đồng người ùn ùn đi đến, dẫn đầu là nữ tử lãnh diễm bức người, hào quang bắn ra bốn phía, lập tức không dám khinh thường, vội cung kính mở miệng: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Bản cung muôn gấp công chúa.”

“Này, hoàng thượng nói....?”

Nội thị dẫn đầu mang vẻ mặt khó xử, hoàng thượng đã ra lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào gặp công chúa, cho đến ngày nàng đại hôn mới thôi, thế nhưng trước mắt vị này chính là hoàng hậu, nghe nói hoàng hậu vô công rất lợi hại, nếu như nàng xuất thủ, mệnh của bọn họ còn có hay không đây? Vì thế chỉ đành tro mắt nhìn hoàng hậu dẫn vài người đi vào, cho đến khi thân ảnh hoàng hậu biến mất, mới có người mở miệng.

“Nhanh đi bẩm báo hoàng thượng, nói hoàng hậu nương nương đã tới.”

“Dạ.” Một người trong đám nội thị chạy ra ngoài bẩm báo.

Trên đại điện Trường Lạc cung, Tinh Trúc vừa nghe thái giám bẩm báo, nói hoàng tẩu đã tới, lập tức ngừng tiếng khóc, chạy xuống đón, vừa nhìn thấy Thanh Dao từ bên ngoài đại điện đi tới, đã sớm nhịn không được nhào vào trong ngực của nàng ấy, khóc ồ lên, Thanh Dao đưa tay ôm nàng, hướng về một phía đại điện đi vào, sau đó đỡ nàng ngồi xuống, giờ lên khăn mặt nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho nàng, đau lòng thở dài.

Kỳ thực Tinh Trúc căn bản không biết, người trong hoàng cung không phải là hoàng huynh của nàng, nếu như là hoàng thượng chân chính, nhất định sẽ không ngăn cản muội muội đi tìm hạnh phúc, nói không chừng con khua chiêng gỗ trống đem nàng gả đi ra ngoài, nhưng bây giờ người này căn bản không phải, cho nên nàng thương tâm là dư thừa, lúc này điều quan trọng nhất chính là nghĩ biện pháp đem Hoa Ly Ca cứu ra.

“Đừng thương tâm.”

“Hoàng huynh, tại sao hắn có thể đối đãi với ta như thế ? Hắn trước đây thương ta như vậy, vì sao hiện tại không giống nhau, lại còn mắng ta không cảm thấy الثن, nếu như không phải hắn mạnh mẽ ép ta gả cho Nguyễn Tử Mặc, ta sẽ cùng Ly ca bỏ trốn sao? Hoàng tẩu, ngươi nhất định phải cứu Ly ca, ta không muốn hắn có việc gì.”

“Được rồi, đừng thương tâm, ngươi không phải còn có ta sao? Còn Tam hoàng huynh của ngươi nữa.”

Thanh Dao nhu uyển mở miệng, vì Lưu Tôn, nàng nhất định phải giúp đỡ Tinh Trúc một lần, nàng biết tâm nguyện của Lưu Tôn, hắn vẫn hy vọng cô

muội muội này hạnh phúc, vì thế hắn nhất định hy vọng có một nam tử thật tình thương yêu muội muội và làm bạn với nàng suốt đời.

“Hoàng tẩu.”

Tinh Trúc cuối cùng cũng dễ chịu một ít, lúc này ngoài cửa đại điện vang lên thanh âm lanh lảnh của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm.”

Tinh Trúc vừa nghe tiếng của tiểu thái giám đã sớm uýnh lên, bàn tay lôi kéo tay Thanh Dao trở nên lạnh lẽo, con ngươi âm u kêu lên: “Hoàng tẩu? Người xem?”

“Được rồi, có ta ở đây.”

Thanh Dao vỗ vỗ bờ vai trắng thuần của Tinh Trúc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn phía ngoài cửa đại điện, nhìn thấy thân ảnh minh hoàng nhảy vào, nàng mới không nhanh không chậm nâng Tinh Trúc đứng dậy, chậm rãi làm thi lễ.

“Thân thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.”

Hoàng thượng vung tay lên, thân hình cao nhã xinh đẹp như ngọc trúc hướng đến chỗ trên cao đi đến, rồi chậm rãi ngồi xuống, hai mắt bắn thẳng về phía Thanh Dao, cuối cùng rời xuống trên mặt Tinh Trúc, thật lâu cũng không nói một câu, Thanh Dao đạm nhiên nhíu mày: “Hoàng thượng tại sao tới đây?”

Ngũ khí thản nhiên, coi như cái gì cũng không biết, lời làm cho hoàng thượng cứng lại, không biết phải từ đâu mở miệng, con ngươi sâu u hồn nã ngày mới lên tiếng.

“Hoàng hậu, hảo hảo khuyên nhủ công chúa, Khâm Thiên giám đã chọn được ngày hoàng đạo, ngày năm tháng sau chính là ngày lành, an tâm đai giái đi, đừng cứ muốn cùng người khác bỏ trốn.”

Nói xong lời cuối cùng, như hàm chứa ẩn giật, Thanh Dao cúi đầu ôn nhu mở miệng: “Ngày năm tháng sau, không phải chỉ còn bảy ngày sao? Vội vã như vậy những thứ cần chuẩn bị sẽ kịp sao?”

“Dao nhi không cần lo lắng, trẫm đã lệnh cho lê bộ toàn lực chuẩn bị, nên sẽ không làm mất mặt của nàng.”

Thanh Dao bất động thanh sắc hờ lạnh, hắn đương nhiên không sao, bởi vì hiện tại đang chuẩn bị Vĩnh Ninh hầu hậu lễ, làm sao mà có thể ít hầu lễ chứ, chỉ sợ càng nhiều nữa.

“Hoàng thượng đã lo lắng nhiều.”

Thanh Dao đạm nhiên mở miệng, công chúa vẫn ngồi ở bên cạnh thấy nàng không nói thêm cái gì, đã sớm nóng ruột kêu lên: “Ta không lấy chồng.”

“Không phải do ngươi.”

Hoàng đế thoảng cái sinh khí, sắc mặt xấu xí, âm ngoan trừng mắt Mộ Dung Tinh Trúc, Thanh Dao vội vàng vỗ vỗ tay Tinh Trúc, ý bảo nàng an tâm một chút chờ nóng vội, hiện tại hoàng đế này cũng không phải chân chính là hoàng huynh của nàng, chọc giận hắn, người bị hại chính là nàng thôi, nam nhân này lòng lang dạ thú sẽ không có nửa điểm đồng tình, vì thế mọi việc cần phải chú ý thủ đoạn, Thanh Dao ngẩng đầu lên cười nhìn nam nhân trước mặt.

“Công chúa gả đi thật ra không thành vấn đề, chỉ là Hoa thị vê, hoàng thượng chuẩn bị xử trí hắn như thế nào?”

Tinh Trúc vừa nghe hoàng tẩu nhắc tới Ly ca, cuối cùng cũng an tĩnh lại, đúng vậy, nàng làm ầm ī cái gì, Ly ca còn không biết ra sao? Vẫn là hoàng tẩu suy nghĩ chu toàn.

“Nếu như công chúa an tâm gả đi, trẫm sẽ không cần tính mạng của hắn.”

“Tốt, ngày công chúa đại hôn, hi vọng hoàng thượng thả hắn ra.”

Thanh Dao thần sắc nhàn nhạt, nghiêm túc nhìn nam nhân đang ngồi ngay ngắn ở trước mặt, vẻ mặt nàng mang nụ cười ôn nhu, khiến cho người ta tìm tòi nghiên cứu không ra đáy lòng nàng suy nghĩ gì, Hoàng thượng con ngươi tối sầm một chút, nữ nhân này thật đúng là lợi hại, thảo nào có thể trong thời gian ngắn ngủi mà thông nhất thất quốc, nguyên lai lúc đầu lời của sư phụ là thật, phượng lâm tướng phủ, nhất thống thất quốc, lúc đó hắn còn cảm thấy buồn cười, chỉ bất quá hắn lấy chuyện này để đối phó với sư đệ thôi, cho tới bây giờ còn không có đặt tâm tư trên người nàng, nghĩ đến chuyện diệt trừ nữ nhân này, trong lòng thậm chí có chút không muốn, từ trước cho tới nay, hắn chỉ nhìn thấy một đám nữ nhân háo sắc bên người, thực sự rất khó tìm

thấy một người đã thông minh lại có khuôn mặt đẹp, chẳng qua hắn không thể không giết nàng.

“Chỉ cần công chúa an tâm gả đi, trẫm sẽ tha cho hắn.”

Hoàng thượng đứng lên, đối với trạng thái trước mắt rất là thoả mãn, bây giờ nhìn thấy hoàng hậu như vậy chắc là đã chấp nhận số phận, nữ nhân mặc dù thông minh thế nào, cuối cùng vẫn phải dựa vào nam nhân.

Chẳng qua hắn cũng không dám chủ quan.

Thanh Dao dẫn Tinh Trúc đứng lên, cung kính mở miệng: “Tiễn hoàng thượng.”

“Ân, Dao nhi ở cùng công chúa đi, bảo nàng an tâm chút, nếu như lại náo loạn, vậy thì Hoa Ly Ca.....?”

Hắn bỏ lại câu uy hiếp lạnh lùng, rồi sải bước tiêu sai ra khỏi Trường Lạc cung, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc tức giận đến nhảy dựng lên, chỉ vào cửa đại điện vắng vẻ, một câu nói cũng nói không nên lời, trên ngực pháp phòng, hơn nửa ngày mới mở miệng: “Người hèn hạ vô sỉ như thế còn là hoàng huynh của ta sao? Hoàng huynh của ta làm việc quang minh lỗi lạc, tuy rằng lạnh lùng, nhưng là một quân tử ngay thẳng, hắn lúc nào đã biến thành như vậy?”

Bên cạnh Tiêu Ngu nhi đã sớm không nhịn được, ôn hoà mở miệng: “Hắn đã sớm biến thành tiểu nhân.”

“Hoàng tẩu, ta không lấy chồng, ta không muốn gả, hơn nữa ta cũng không muốn Ly ca có việc.”

Tinh Trúc nói xong lời cuối cùng lần thứ hai nghẹn ngào, nàng thật không muốn gả, cũng không hy vọng Ly ca có việc, nhưng việc này tựa hồ không có khả năng xoay trở, trên đời mọi chuyện khó mà chu toàn, cá cùng tay gấu không thể nấu chung, đạo lý này nàng vẫn hiểu, thế nhưng nàng thực sự không muốn gả cho người nam nhân kia, lòng của thiếu nữ yêu đuối như một ngọn đèn nhỏ trong cơn gió, lộ ra vô tận thê lương

.....

Thanh Dao đứng lên, ánh mắt nhìn ở ngoài đại điện, đáy mắt trống vắng cô

tình, nhìn mênh mông xa xa.

“Ngươi đừng thương tâm, ta nói rồi, có ta ở đây, ngươi an tâm làm tân nương đi, chỉ là người gả nhất định là người ngươi thích, chỉ là trong thời gian này an tâm đợi đi.”

Nàng nói xong cũng đứng lên đi ra ngoài, tấm lưng cao gầy mạnh mẽ, như một ngọn núi sừng sững ở trong lòng Tinh Trúc, nàng không có lý do nào không tin hoàng天, trong lòng dâng lên ra hi vọng, thì thào nói nhỏ.

“Lam Y, hoàng天, nói lời này là có ý gì?”

“Hoàng hậu nhất định có biện pháp cứu Hoa thị vệ ra, sau đó đem người gả cho hắn, mấy ngày gần đây công chúa gần nhất vẫn nên an phận chút mới là quan trọng hơn, ngàn vạn chớ chọc giận hoàng thượng để gặp chuyện không may, nếu hoàng hậu đã đáp ứng người rồi, tất nhiên sẽ có biện pháp.”

Tiểu nha đầu này vĩnh viễn so với chủ tử vẫn lạnh lợi hại, bằng không làm sao ở trong thâm cung nội hành tẩu như thường, Lam Y tiếng nói vừa dứt, Tinh Trúc tựa như được ăn thuốc an thần, khoan khoái không gì sánh được, khóc hờn nửa ngày, cả người vô lực, vươn tay đỡ Lam Y, để tránh cho thân thể một trận ngất đi, rồi chậm rãi mở miệng: “Dù ta tiến vào trong nghỉ ngơi, Lam Y, ta có chút mệt.”

“Được, công chúa tiến đi nghỉ ngơi đi.”

Lam Y đỡ chủ tử một đường đi vào nội điện.

Thanh Dao dẫn Mạc Sầu cùng Tiểu Ngư nhi còn có cung nữ cùng thái giám trở về Phượng Loan cung.

Đọc theo đường đi, Tiểu Ngư nhi mấy lần muốn hỏi mẫu thân, có biện pháp tốt gì có thể giúp đỡ cô cô, nhưng nhìn nàng thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, hơn nữa bên người các nàng còn có một cặp thái giám cùng cung nữ, trong những người này rốt cuộc có bao nhiêu người là người một nhà với các nàng, các nàng căn bản không biết, vì thế nên cẩn thận mới tốt.

Vào Phượng Loan cung, thái giám cùng cung nữ đều ở ngoài điện.

Tiểu Ngư nhi lập tức lòng nóng như lửa đốt mở miệng: “Mẫu thân, người chuẩn bị làm thế nào giúp đỡ cô cô đây?”

“Việc này không vội, không phải còn bảy ngày nữa mới đến đại hôn sao? Vừa rồi ta đột nhiên nỗi lên một ý nghĩ, chúng ta nhất định phải ở trong bảy ngày này tìm được nơi giam giữ hoàng thượng, đến ngày đại hôn, trong hoàng cung bèn bận nhiều việc, có thể đem hoàng thượng đưa ra khỏi cung, như vậy vạn vô nhất thất.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, Mạc Sầu cùng Tiếu Ngư nhí hai mặt nhìn nhau, tuy rằng chủ ý này không tệ, nhưng bây giờ hoàng thượng ở chỗ nào, căn bản họ không biết a? Những nơi ở trong hoàng cung có thể tìm kiếm, Băng Tiêu đều đã tra xét, cũng không phát hiện có bất cứ dấu vết gì.

Chương 140.3

“Nếu như nói, ở ngoài cung không có động tĩnh, khẳng định là đang ở trong hoàng cung, Tây Môn Tân Nguyệt nhất định đã đem hắn giấu ở yên lặng nhất, dù người khác nghĩ cũng không nghĩ ra, ở hoàng cung này địa phương nào mà mọi người không thể nghĩ ra đây?”

Thanh Dao ở trên đại điện thượng đi qua đi lại, thì thào tự nói, ánh mắt của Tiếu Ngư nhí loang loáng: “Có phải là lanh cung hay không?”

“Lanh cung?”

Đúng là lanh cung các nàng vẫn không lục soát qua, Thanh Dao lập tức hưng thú, nhìn về phía Mạc Sầu: “Ngươi lặng lẽ phân phó Băng Tiêu, ở phạm vi lanh cung tìm töi một chút.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu lĩnh mệnh đang chuẩn bị đi ra ngoài, thì lúc này ở ngoài điện Y Vân chạy vào, vẻ mặt thất kinh: “Nương nương, Mao Tuyết Cầu biến mất rồi.”

“Cái gì?”

Lần này người hét lớn nhất không phải Thanh Dao, mà là Tiếu Ngư nhí, tình cảm của Mao Tuyết Cầu cùng nàng là tốt nhất, từ khi nàng sinh ra đến bây giờ, tiểu hồ ly kia vẫn theo ở bên cạnh nàng, Tiếu Ngư nhí rất nhanh vọt tới trước mặt Y Vân, nghiêm túc kêu lên: “Không đã phân phó chuyên gia chiếu cố chúng nó sao? Làm sao mà không thấy?”

“Dạ, hai động vật kia vẫn là nô tỳ tự mình chiếu cố, thường ngày cũng rất ngoan ngoãn, thế nhưng hôm nay một con đã không thấy?”

“Vậy Tiểu Bạch đâu? Tiểu Bạch đâu?”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Ngư nhuộm to, đáy mắt một ngọn lửa bốc lên cháy mạnh, khẩn trương kêu lên, Y Vân cung kính mở miệng: “Tiểu Bạch vẫn còn, chỉ có Mao Tuyết Cầu là không thấy.”

“Điều đó không có khả năng a.” Tiểu Ngư nhí lắc đầu, lập tức nghĩ đến một việc, là có người cố ý bắt đi Mao Tuyết Cầu, kẻ bắt đi mao tuyết cầu thân thủ nhất định không tệ, bởi vì Tiểu Bạch không cho phép bất luận kẻ nào tới gần bên cạnh chúng nó, làm sao mà để cho Mao Tuyết Cầu bị bắt mất chứ, như vậy người này nhất định là có công phu, mới có thể mang Mao Tuyết Cầu đi.

“Tiểu Bạch, có bị thương không?”

Tiểu Ngư vừa hỏi, làm cho Y Vân sợ run một chút, nàng vốn không muốn nói, vì đánh mất Mao Tuyết Cầu, công chúa đã cực kỳ thương tâm, nếu như lại biết Tiểu Bạch bị thương, nhất định càng khó chịu, bất quá công chúa đã đoán được, nàng cũng không có biện pháp giấu giếm, vội vàng gật đầu: “Dạ, Tiểu Bạch bị người đả thương, vì thế?”

Y Vân tiếng nói vừa dứt, thân hình Tiểu Ngư nhí đã như gió xoáy xông ra ngoài, Thanh Dao từ chỗ ngồi đứng lên, mâu quang suy nghĩ sâu xa, khéo môi câu ra nụ cười nhạt, ở trong cung này xem ra có vài người đã không nhịn được, muốn động thủ sao?

Thanh Dao một bên nghĩ, một bên ưu nhã từ chỗ ngồi bước xuống đỡ tay của Mạc Sâu một đường hướng ngoài điện mà đi.

Tiểu Bạch cùng Mao Tuyết Cầu có chuyên gia chăm sóc, trước đây đều là Tiểu Ngư nhí tự mình chiếu cố, thời gian này bởi vì mỗi người đều bận nhiều việc, cho nên đã để cho cung nhân chiếu cố, ai ngờ, lúc này mới mấy ngày sơ hở liền xảy ra chuyện, vừa nghĩ tới Mao Tuyết Cầu có khả năng trúng độc thủ, Thanh Dao lòng liền nặng trịch, đây chính là lễ vật Tố Ca di nương đưa cho nàng a, nó theo nàng đã nhiều năm, không chỉ là nàng, chính là Tiểu Ngư nhí cũng có cảm tình với nó rất tốt a, không nghĩ tới về đến thăm cung lại chịu khổ vì độc thủ.

Trong một cái phòng phía sau hậu điện

Minh Nguyệt đang kiểm tra cho Tiểu Bạch, trên đùi Tiểu Bạch có vết thương do kiểm gây nên, vết máu loang lổ, lúc này nó đứng không thẳng, Tiểu Ngư nhí đau lòng, cũng nhịn không được nữa phát ra tiếng kêu rên.

“Ta tuyệt đối không sẽ tha cho kẻ kia.”

Trong hậu cung này có thể mang đi Mao Tuyết Cầu, đả thương Tiểu Bạch cũng không phải là kẻ thường, nếu như không có võ công, chỉ sợ căn bản không có biện pháp đối phó Tiểu Bạch.

Thanh Dao cùng Mạc Sầu đi tới, liền nhìn thấy tiểu nha đầu sắc kia mặt đen kịt, con ngươi lóe ra hỏa hoa, bàn tay trắng nõn nhắn vuốt ve đầu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch sói phổi hợp phát ra một tiếng nức nở, giống như bị rất lớn ủy khuất, Tiểu Ngư nhí an ủi Tiểu Bạch xong, thân thể xoay mình đứng thẳng, lửa giận cuồng bạo, hai tay chống mạnh, phẫn nộ mắng.

“Tây Môn Tân Nguyệt tiễn nhân ghê tởm này, dám bắt đi Mao Tuyết Cầu, ta đi tìm nàng tính sổ.”

Cả người giống như tên rời cung xông ra bên ngoài, Thanh Dao đưa tay lên, chuẩn xác không gì sánh được nhắc lên thân thể của nàng, làm cho thân thể nhỏ nhỏ của nàng ở giữa không trung dung đưa tới lui, dùng dằng mở miệng: “Mẫu thân?”

“Mang vài người ở hậu cung lục soát một chút, nhìn Xem Mao Tuyết Cầu rốt cuộc bị ai mang đi.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, con ngươi lóe ra hàn khí, Mạc Sầu lập tức hiểu rõ chỉ thị trong lời nói của nàng, ngoắc tay ý bảo một đám thái giám cùng cung nữ ở bên ngoài hành lang đi tới, bình tĩnh phân phó: “Nhanh, Mao Tuyết Cầu không thấy, các ngươi lập tức bảo hộ công chúa qua bên kia tìm tòi, còn có người nữa theo ta qua bên kia tìm tòi, nhanh lên một chút.”

Mạc Sầu quyết đoán phân phó nhiệm vụ, cùng Tiểu Ngư nhí chia binh làm hai đường, dẫn hai đại hội người lục soát hậu cung.

Tiểu Ngư nhí tuy rằng xung động, nhưng vốn băng tuyết thông minh, vừa được mẫu thân để xuống đất, cùng với lời nói của nàng ấy, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ, mẫu thân bảo các nàng mang theo một đám người lục soát toàn

bộ hậu cung, đây đúng là một cơ hội, có thể yên tâm thoải mái lục soát một lần, nhìn xem phụ hoàng có phải bị người ta giấu ở hậu cung hay không.

Tiêu Ngư nhi cùng Mạc Sầu dẫn người ra đi.

Thanh Dao đi vào gian phòng, đứng ở bên cạnh Minh Nguyệt, Minh Nguyệt đã xử lý vết thương cho Tiêu Bạch xong, còn băng bó kỹ, sau đó đứng dậy cung kính mở miệng: “Nương nương?”

“Nó không có sao chứ.”

“Ân, không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da, không cần mất mệnh, có thể là người đến có chút nóng ruột, vì thế xuất thủ đánh vạt nó ra, không đến mức làm nó bị thương quá nặng.”

Minh Nguyệt cung kính bẩm báo, Thanh Dao gật đầu, ngồi xổm người xuống sờ sờ Tiêu Bạch, an ủi nó một phen, rồi đứng dậy quét mắt liếc Y Vân ở phía sau một cái, còn có mấy người cung nữ khác nữa: “Chiếu cố tốt chúng nó, nếu còn xảy ra sai lầm nữa, các ngươi cũng đừng nghĩ sống yên ổn.”

Ánh mắt nàng toàn ánh sáng lạnh, lạnh lùng đảo qua Y Vân cùng mấy cung nữ khác, vài người bị hù đến nhảy vọt, vội vàng cúi đầu đáp lời: “Dạ, nương nương, nô tỳ nhất định cẩn thận.”

Thanh Dao phân phó xong, dẫn Minh Nguyệt trở về đại điện Phượng Loan cung, đáy lòng mang theo chờ đợi, dưới chân sinh gió, nhanh chóng đi qua hành lang, hiện tại nàng đang đợi tin tức, chỉ mong, Tây Môn Tân Nguyệt thực sự đem người giấu ở hậu cung, thế nhưng chiếu theo tình huống Băng Tiêu gần nhất điều tra được, tựa hồ ở hậu cung cũng không có giấu người, hiện tại vừa lúc triệt để lục soát một lần, nếu như trong hậu cung không ai, như vậy phạm vi liền rút nhỏ, nàng có thể bài trừ đi các phạm vi không có, đến ngoại vi tìm kiếm, như vậy từng tầng từng tầng sàng lọc ra, hẳn là có thể ở trước khi công chúa đại hôn, tìm được hoàng thượng.

Thanh Dao dẫn người ở Phượng Loan cung chờ tin tức.

Tiêu Ngư nhi cùng Mạc Sầu chia nhau dẫn một đám người ở hậu cung lục soát, Tiêu Ngư nhi cùng mấy người thái giám cung nữ trực tiếp xông vào Xây Dương cung của Tây Môn Tân Nguyệt, thái giám cùng cung nữ hoang mang rối loạn chạy vào bẩm báo cho Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân này gương mặt đen thui, dẫn một đám người đi ra, ngăn trở lối đi của Tiêu Ngư

nhi.

“Đứng lại, làm gì?”

“Lục soát.” Tiếu Ngư nhi thảng thắn lưu loát, khuôn mặt hàn khí bắn ra bốn phía, hai tay chống nạnh, hai tròng mắt lóe ra hỏa hoa nóng cháy.

Đáy mắt của Tây Môn Tân Nguyệt chợt lóe lên mũi nhọn rồi biến mất, khói mồi câu dẫn ra ý cười, vươn tay ngăn trở lối đi của Tiếu Ngư nhi, lạnh lùng mở miệng: “Đừng có ý vào hoàng hậu nương nương làm chồ dưa, là có thể ở hậu cung vô pháp vô thiên, hôm nay, thiếp thân sẽ không cho ngươi lục soát Xây Dương cung.”

Tiếu Ngư nhi hắc hắc cười nhạt hai tiếng, cũng không cùng nàng nói nhiều, bởi vì nóng ruột phụ hoàng của mình, còn có Mao Tuyết Cầu, bởi vậy đưa tay tới sau lưng eo vừa sờ, liền rút ra súng hoả thường ngày chơi đùa, dài hơn một tấc, họng súng tối om nhắm ngay đầu của Tây Môn Tân Nguyệt, âm trầm lạnh lẽo như quỷ mở miệng.

“Ngươi dám ngăn cản, có tin ta bắn một phát bể đầu của ngươi hay không?”

Lời ấy vừa rơi xuống, Tây Môn Tân Nguyệt giật mình, nàng không biết trong tay tiếu công chúa là vật gì, nhưng hình dạng thị huyết cuồng lạnh này đã hù doạ nàng, hơn nữa nàng biết một việc, mặc dù nha đầu kia hiện tại có đả thương nàng, thậm chí đánh chết nàng, nàng ta cũng sẽ không có nửa điểm tổn hại, bởi vì hoàng hậu nhất định sẽ che chở cho nữ nhi của mình, chỉ cần con gái nàng không có việc gì, cuối cùng kẻ không may chỉ có những kẻ như các nàng, vì thế hảo hán không nên chịu thiệt trước mặt.

Tây Môn Tân Nguyệt cắn răng một cái, bình tĩnh lui về phía sau một bước, sắc mặt đen yếu ớt, hàm răng nghiến ken két, nhưng cũng không làm gì được tiếu nha đầu này, Tiếu Ngư nhi vung tay lên, ra mệnh lệnh xuống: “Tịch thu cho ta, nhất định phải tìm được nơi giấu Mao Tuyết Cầu, mỗi một chồ cũng không cho buông tha, có nghe hay không, bằng không cẩn thận mạng của các ngươi?”

Tiếng nói kiêu ngạo ương ngạnh của nàng vừa dứt, những thái giám cùng cung nữ nhịn không được run run một chút, mấy ngày hôm trước công chúa vừa mới đánh mấy phi tử tiến cung, bọn hắn bây giờ cũng không ai dám cãi lời, bởi vậy trong lúc nhất thời tất cả mọi người cẩn thận cảnh giác, cung kính lên tiếng trả lời: “Dạ, công chúa.”

Mọi người phân tán ra, mọi nơi tìm kiếm.

Tiểu Ngư nhi theo sát phía sau, cùng những người đó lục soát Xây Dương cung.

Mà Tây Môn Tân Nguyệt không biết bởi vì không yên lòng, hay rất sợ Xây Dương cung thiếu mất cái gì, cứ một đường đi theo phía sau đám người các nàng nơi nơi đều nhìn.

Xây Dương cung cũng không lớn, các phòng các điện, rất nhanh liền bị lục soát xong, bao gồm phòng của hạ nhân, còn có hình phòng ẩn bên dưới, đều hoàn chỉnh lục soát một lần, thế nhưng dừng nói phụ hoàng, ngay cả bóng dáng của Mao Tuyết Cầu cũng không thấy được, Tiểu Ngư nhi cảm thấy rất thất vọng, thân thể nhỏ đứng ở bên dưới, đưa tay ngắt một cây liễu, quan sát kỹ Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ thấy ánh mắt nàng trấn định, không có chút nào hoảng loạn, hoặc là bất an, xem ra trong Xây Dương cung xác thực không có giấu vật gì, vì thế nữ nhân này mới có thể thản nhiên như vậy, chẳng qua nghĩ đến nàng đem phụ hoàng dâng đi, tức giận đến không có ch襃 phát, nhưng bây giờ tìm không được người, mình đâu dám kinh động đến nữ nhân này.

Bàn tay bé nhỏ nhẹ buông ra, cành liễu theo lực đòn hồi, hoảng động run rẩy, Tiểu Ngư nhi khẽ kêu một tiếng: “Đi, đến nơi khác lục soát, ta cũng không tin không tìm thấy Mao Tuyết Cầu.”

Kế tiếp nàng bắt đầu lục soát cung điện các phi tần khác, lục soát tròn nửa ngày cũng không lục soát ra kết quả gì……

Mà Mạc Sầu đi lục soát một phần cung điện khác, tuy rằng không phát hiện nơi hoàng thượng bị giam, nhưng lại thấy được vết tích của Mao Tuyết Cầu, thương cảm cho tiểu hồ ly lại chịu khổ vì độc thủ, bị người ta lột da, còn đem thi thể đi phơi nắng, máu chảy đầm đìa vô cùng thê thảm, Mạc Sầu tuy rằng phẫn nộ, cũng không dám quyết định gì, bởi vậy dùng một cái bao bọc lại thân thể chảy máu đầm đìa của tiểu hồ ly quay đầu lại liền đi.

Trước mặt đụng phải sắc mặt khó coi của Tiểu Ngư nhi.

“Công chúa?”

Thanh âm của Mạc Sầu nhịn không được mà run rẩy, Tiểu Ngư nhi lập tức

cảm nhận được ngay, đôi mày hẹp dài của nàng nhăn lại thành một đường, trầm giọng mà nói: “Làm sao vậy? Biết chỗ giấu Mao tuyết cầu.”

“Ân.” Mạc Sầu gật đầu, Tiếu Ngư nhi lập tức vọt tới, khẩn trương hỏi: “Nó đâu? Nó đâu?”

Ánh mắt của Mạc Sầu có chút không tập trung, liếc cái vật trong tay, đang dùng giấy dâu bao lại, nên không nhìn thấy rõ ràng nhưng khi nhìn động tác của nàng, Tiếu Ngư nhi tựa hồ có chút đoán ra được, thân thể rút lui một bước, chỉ tay về phía nàng: “Không phải là?”

“Đúng vậy, công chúa.”

Mạc Sầu gật đầu một cái, thân hình của Tiếu Ngư nhi liền vọt tới, Mạc Sầu không đành lòng để cho nàng đối mặt với sự tàn khốc này, nên dùng sức nhắc đưa tay ngăn trở động tác của nàng: “Công chúa đừng xem, nó đã chết, nô tỳ đem nó về mai táng là được.”

“Không?”

Tiếu Ngư nhi hét àm lên, tiếng hô bi thiết, giống như con sói bị thương, ở giữa trời chiều quyết qua, lưu lại dư âm thê thảm.

Tiếu thân thể của nàng xoay mình nhảy, giống như điên rồi cứ nhất quyết muốn nhìn thấy Mao Tuyết Cầu thế nào? Mạc Sầu không đề phòng nàng ra chiêu thức ấy, chỉ một cái sơ sẩy, bao giấy trong tay bị lật úp trên mặt đất, lộ ra tiểu thân thể huyệt nhục mơ hồ, máu chảy đầm đìa, bị lột da lông, ánh mắt mở thật to, chết không nhắm mắt, Tiếu Ngư nhi vừa nhìn thấy Mao Tuyết Cầu như vậy, dạ dày bốc lên như bài sơn đảo hải, thân thể rút lui một chút, chạy qua một bên ói thốc tháo, lúc này thật hận không thể đem toàn bộ dạ dày phun ra, cho đến khi sạch sẽ mới thôi.

Mao Tuyết Cầu của nàng, là tiểu hồ ly làm bạn nàng với nàng trong thời gian rất lâu, không ngờ hôm nay lại biến thành như vậy, một con vật xinh đẹp, khôn ngoan như vậy, lại bị chết thảm thế, nước mắt Tiếu Ngư nhi rốt cuộc nhịn không được chảy xuống.

Trong gió đêm, trên khuôn mặt nho nhỏ của nàng chảy ra dòng lệ.

Chương 140.4

Nguyên lai nơi nào có nhiều nữ nhân thì nơi đó có chiến tranh, những nữ nhân nơi hậu cung thực sự là đáng sợ.

Mạc Sâu tay chân lưu loát một lần nữa gói kĩ giấy dầu lại, nàng biết sẽ như vậy, nhìn sắc mặt tái nhợt như giấy của tiểu nha đầu này, màu trắng màu xanh đang xen nhau, có một số gần như trong suốt, con ngươi mở thật to, đầm đầm lạnh lẽo, thanh âm như băng hàn vang lên.

“Ở nơi nào phát hiện nó?”

“Ôn Đức cung.”

Mạc Sâu chậm rãi mở miệng, tiếng nói của nàng vừa dứt, thân thể bé nhỏ đã như cuồng phong xông ra ngoài, trong tức khắc phẫn nộ như chú sư tử con, Mạc Sâu cả kinh, rất sợ nàng bị thiệt thòi, lập tức đem giấy dầu gói kỹ Mao Tuyết Cầu rồi giao lại cho một tiểu thái giám bên cạnh, trầm giọng phân phó: “Lập tức đem đi mai táng.”

“Dạ, Mạc Sâu tớ tớ.”

Thanh âm của Tiểu thái giám kia có chút phát run, vừa rồi hắn cũng nhìn thấy thảm trạng của Mao Tuyết Cầu, trong lòng có chút hoảng hốt, đi đứng đều nhũn ra, vẫn cảm thấy đôi mắt to dữ tợn của mao huyết cầu cứ theo dõi hắn, làm cho hắn bước bộ nhẹ trượt, vội vàng quay đầu đi về.

Những người còn lại theo Mạc Sâu đi đến Ôn Đức cung.

Trên đại điện Ôn Đức cung, đèn cung đình đã treo lên, Mai phi một thân sa y hồng phấn, cười đến đắc ý, mặt mày đều vui vẻ.

Bên cạnh nàng đang đứng thẳng một cung nữ xinh đẹp, một bên ôn nhu nói, một bên đầm vai cho nàng.

“Nương nương, hôm nay thật cao hứng quá”

“Ngẫm lại trừ đi tiểu súc sinh kia, ta đã có thể cao hứng, nhìn xem công chúa có thể làm gì ta?”

Mai phi đắc ý mở miệng, lần trước nha đầu kia dám đánh nàng, lần này nàng liền lột da tiểu hồ ly của nàng ta, chẳng lẽ nàng ta dám lột da nàng sao, Mai phi cười đắc ý, bên cạnh trên mặt tý nữ nụ cười cứng ngắc một ít, không hiểu

vì sao chủ tử lại muốn cùng một đứa bé đấu, bản tính tiểu công chúa không tốt, người không để ý tới nàng là được, sao lại cùng một đứa bé tính toán, giết sủng vật của tiểu công chúa, chỉ sợ việc này chưa xong đây, tỳ nữ nghĩ đến đây, trên người thỉnh thoảng toát mồ hôi lạnh, nhưng hết lần này tới lần khác chủ tử lại không có nǔa điểm nhận ra, chỉ bởi vì hoàng thượng sủng ái nàng mà thôi, thế nhưng nàng không ý thức được, phía sau công chúa là hoàng hậu nương nương, năng lực của nương nương ở Huyền Nguyệt cũng không thua vì hoàng thượng.

Hoàng thượng sẽ vì nàng mà đắc tội với hoàng hậu sao? Đây là chuyện không thể nào.

Tỳ nữ này mặc dù biết đạo lý đó, thế nhưng nói cùng chủ tử, e sẽ bị giáo huấn lại, nàng còn ra lệnh một thủ hạ vồ công cao cường ở phủ học sĩ tiến cung giết sủng vật của tiểu công chúa, còn tàn nhẫn đến nỗi lột da lông, phơi nắng ở trên cây, bây giờ nhân chứng vật chứng đều rõ ràng, muốn chối cãi cũng không có biện pháp, hoặc là chủ tử căn bản không muốn chối cãi, nàng còn cho là mình làm một chuyện giỏi nǔa chứ? Lại không biết đại họa sắp xảy ra trước mắt.

Lúc này, có thái giám từ bên ngoài vọt tới, vẻ mặt trăng bêch.

“Bẩm nương nương, tiểu công chúa đã tới.”

Mai phi vừa nghe, khóc mồi câu ra nụ cười ta, cầm chung trà trong tay nặng nề đặt ở trên kỷ trà cao, lạnh lùng răn dạy.

“Hoảng cái gì? Nàng chỉ là một đứa bé, người sợ nàng làm cái gì?”

Mai phi nói xong sửa sang lại tóc của mình, lôi kéo y phục, ưu nhã phát phát tay: “Đi xuống đi, nàng qua đây thì cứ để nàng qua đây đi.”

Nàng nghĩ nếu lúc này công chúa lại đánh nàng, nàng cũng không tin, hoàng thượng sẽ cho phép nàng ta hai ba lần đánh nàng, lúc này nàng ta đánh nàng, thì hoàng thượng nhất định sẽ vì nàng mà chủ trì công đạo, Mai phi đang tính toán, thì tỳ nữ phía sau sắc mặt đã tái đi, đại họa lâm đầu rồi mà chủ tử còn có thể thản nhiên tự đắc, thật bội phục nàng, không biết suy nghĩ mà? Thanh âm khẽ run run: “Nương nương, vẫn nên tránh đi, nô tỳ sẽ cho người ta đi mời hoàng thượng, nói không chừng nương nương còn có thể không có việc gì.”

“Cái gì? Ta sợ nàng?”

Mai phi trừng mắt, trợn mắt hướng về phía sau, nhìn nô tài vô dụng bên cạnh, trong lòng liền nổi trận lôi đình, không tệ, tiểu công chúa kia điêu ngoa tùy hứng, chẳng lẽ nàng còn có thể đánh nàng lần nữa, chẳng qua là một súng vật thôi, lột da thì lột da, nàng ta có thể giết nàng sao, nếu như nàng ta đánh mình nữa, đúng lúc có thể bẩm báo hoàng thượng, mọi thứ cùng tính sổ một lượt, Mai phi âm thầm tính toán.

Bên ngoài đại điện xông tới một đạo thân ảnh nhỏ, tựa như cuồng phong quét lá rụng, quét ngang không để lại dấu vết, chớp mắt người đã đứng ở trước mặt Mai phi, bàn tay nhỏ bé lạnh lùng giận dữ chỉ vào Mai phi.

“Là ngươi giết Mao Tuyết Cầu? Hay là bị người ta sai sứ?”

Đôi mắt đen của Tiểu Ngư nhi mở lớn, quanh thân sát khí, khéo môi nhất câu, là sát khí thị huyết, ủn ủn từ đỉnh đầu thoát ra, Mai phi hậu tri hậu giác có điểm sơ hãi, nhưng lúc này, nàng vẫn đang còn cố tranh chấp: “Là ta làm thì thế nào? Ai bảo ngươi lần trước đánh ta, ngươi đánh ta, ta lột da tiểu hồ ly của ngươi, đây coi là có oán báo oán?”

“A?”

Tiểu Ngư nhi xoay mình đứng lên rống giận tận trời, tiểu thân thể đột ngột nhảy dựng, tiến lên kéo lấy tóc của Mai phi, liều mạng kéo xuống, hoàn toàn điên rồi, nàng bị giận đến điên lên, vừa nghĩ tới thảm trạng của Mao Tuyết Cầu, nàng cái gì cũng không để ý, tuy rằng chỉ có năm tuổi, nhưng bởi vì tập võ, nên lực tay rất lớn, hai tay nàng dùng sức đè lại đầu của Mai phi, đè sát xuống đất.

Trên đại điện tất cả mọi người đều bị sợ hãi, kêu lên: “Công chúa? Nương nương?”

Tiểu Ngư nhi quả thật đã bị chọc tức, lúc này nàng cơ hồ như điên rồi, tuy rằng đã trải qua hai kiếp, mỗi kiếp đều gặp không ít người.

Nhưng nàng tự nhận cho tới bây giờ chưa từng gặp qua một người, giống nữ nhân hư hỏng trước mắt này, quá tàn nhẫn, vừa nghĩ tới Mao Tuyết Cầu, lệ trong mắt của nàng liền chảy xuống.

“Ta đánh chết ngươi.”

Nàng nói xong, tay nhỏ bé kéo xuống, hỏa dược thương liền chĩa vào trán Mai phi, nàng hỏa dược thương tuy rằng không lợi hại như súng, thế nhưng bắn chết một người vẫn dư sức, Mạc Sầu bị hù doạ sợ hãi, kinh hoảng kêu lên: “Công chúa, công chúa, không thể?”

Mai phi càng sợ đến tim đều ngưng đập, lúc này nàng là thật hối hận, không có việc gì đi chọc nàng ta làm gì, Tây Môn Tân Nguyệt vì sao không động thủ để đối phó nàng ta, vì biết các nàng không dễ chọc, vì sao hết lần này tới lần khác mình lại ngốc thế, Mai phi cũng sợ đến phát khóc, thế nhưng Tiểu Ngư nhi cẩn bản mặc kệ người khác, tay nhất câu, bóp cò nổ súng ……

Động tĩnh ở đây, đã sớm có người bẩm báo cho hoàng thượng, còn có hoàng hậu nương nương ở Phượng Loan cung.

Một đạo thân ảnh minh hoảng vừa đi đến đã nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đại diện ôn đức cung từ trên xuống dưới quỳ đầy người, mà Tiểu Ngư nhi thì một tay dùng sức án đầu của Mai phi, một tay dùng súng hỏa chĩa vào ót của nàng, Mai phi đều sợ đến chết khiếp, cứ như vậy ngã trên mặt đất, rơi lệ, một câu nói cũng không dám nói, lúc này nhìn thấy bóng dáng của hoàng thượng, tựa như người chết đuối nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, thầm nghĩ ôm chặt lấy, nên dùng sức kêu lên: “Hoàng thượng cứu ta.”

Mà Tiểu Ngư nhi nghĩ đến người đàn ông này không chỉ hại phụ hoàng của mình, bây giờ còn đem những nữ nhân này gọi tiến cung, hại Mao Tuyết Cầu, trong lòng hận ý bùng phát, súng hỏa trong tay giơ lên chuẩn bị bắn, bất quá giữa lúc điện quang hỏa thạch, bàn tay của hoàng thượng tung ra chưởng phong mạnh mẽ, làm cho súng hỏa của nàng bị đánh bật ra, tuy không bắn trúng đầu Mai phi, nhưng cũng trúng vai của nàng, làm nàng đau đớn sắc mặt trắng bệch, không ngừng hét ầm lên.

Toàn bộ đại điện một mảnh hoảng loạn, hoàng thượng nhìn Tiểu Ngư nhi là đầu sỏ gây nên, ánh mắt động nhiên một mảnh băng hàn, dường như nhìn thấy một màn ở Cự Đỉnh phong ngày đó, chính mình bị thứ này đánh trúng mới rót xuống vách núi, làm cho Vạn Hạc quốc mất đi, người của hoàng thất không một ai may mắn tránh khỏi.

Bàn tay lần thứ hai đánh ra, Tiểu Ngư nhi mở to hai mắt, mặc dù biết người trước mắt không phải phụ hoàng, nhưng khi nhìn gương mặt giống nhau như đúc, lại tàn nhẫn, không để ý tình cảm một chưởng đáng xuống, làm cho nàng ngạc nhiên không động, lúc này ngoài cửa điện bay vào đến một đạo thân

ánh màu trắng như quỷ my, một tiếng khẽ kêu lên: “Đừng tay.”

Người đã lùi qua đây, Tiểu Ngư nhi bị chưởng phong của hoàng thượng đánh bay ra ngoài, thân ảnh phiêu dật kia đón nàng vào trong lòng, hoảng hốt kêu lên: “Tiểu Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi, ngươi không sao chứ.”

Tiểu Ngư nhi nước mắt chảy ròng ròng, nghẹn ngào mở miệng: “Nương, Mao Tuyết Cầu bị nữ nhân kia giết, nó đã chết.”

“Nương đã biết.”

Thanh Dao nói xong, nhìn không nhìn một màn trên đại điện, hoàng thượng lạnh lùng nhìn các nàng, thấy Thanh Dao ôm Tiểu Ngư nhi, quay đầu liền đi, không khỏi vừa tức vừa giận, lạnh lùng hét lớn: “Đứng lại, hoàng hậu, Tiểu Ngư nhi thiếu chút nữa đánh chết người, cứ như vậy mà đi?”

Thanh Dao xoay mình dừng lại thân thể, quay đầu lại xa nhìn sang, ánh mắt là một mảnh sương mù, rét căm căm mở miệng.

“Ngươi còn muốn thế nào? Vì một nữ nhân thiếu chút nữa giết nữ nhi của mình, lòng của ngươi thật là cứng rắn, chẳng lẽ thật sự muốn giết nàng, sao ngươi không hỏi xem Mai phi đã làm cái gì? Một mỹ nhân nhưng hết lần này tới lần khác lòng dạ rắn rết? Nhìn xem đây chính là người mà hoàng thượng thường thức à, đúng là luôn luôn không giống với người khác.”

Nói xong câu, Thanh Dao cũng lười để ý tới gương mặt xanh mét của nam tử kia, trực tiếp ôm nữ nhi đi ra ngoài, Mạc Sầu cùng mấy người thái giám cung nữ đuổi theo sát phía sau.

Trên đại điện Ôn đức cung, ngự y đã chạy tới, đang khám cho Mai phi, hoàng đế lạnh lùng nghiêm nghị quét Mai phi liếc mắt một cái, bình tĩnh đặt câu hỏi: “Ngươi làm chuyện gì choc giận công chúa?”

“Ta?” Mai phi có chút sợ hãi, cắn răng, điềm đạm đáng yêu kêu một tiếng, sắc mặt một mảnh tái nhợt, ngay cả cánh môi cũng đều xám trắng: “Là thiếp thân làm sai rồi, hoàng thượng bỏ qua cho thiếp thân một lần đi, thiếp thân không nên bắt sủng vật của công chúa, thiếp thân chỉ là sinh khí lần trước nàng đánh thiếp thân, vì thế mới nhất quyết giết sủng vật kia.”

Mai phi không dám có chút giấu giếm, rất nhanh nói ra chuyện đã xảy ra, mặt của hoàng đế thoảng cái lạnh xuống, xem ra những nữ nhân này đều là

thú không có đầu óc a, có khuôn mặt đẹp, nhưng một điểm suy nghĩ cũng không có, người nào lại không chọc, lại chọc người của hoàng hậu, nàng có thể thống nhất thất quốc, sao lại dễ đối phó như vậy. Ngay cả hắn cũng không dám tùy tiện đối với nàng hạ thủ nữa?

“Các ngươi thật làm cho trẫm thất vọng.”

Hoàng đế khí hận ném một câu, cũng không quản Mai phi chết sống, trực tiếp quay đầu lại đi ra ngoài, một đồng người ùn ùn rời khỏi ôn đức cung, Mai phi khóc đến lê hoa đái vũ, cực kỳ hối hận, thế nhưng đã không ai để ý tới nàng nữa.

Phượng Loan cung, Thanh Dao trấn an Tiểu Ngư nhi, vươn tay ôm nàng, hỏi Mạc Sâu: “Lục soát như thế nào?”

“Không có gì cả.” Mạc Sâu tâm tình trầm trọng mở miệng, hoàng thượng căn bản không có ở trong tam cung, như vậy bài trừ tam cung, còn có thể ở địa phương nào đây? Đúng lúc này có một đạo thân ảnh hấp tấp từ ngoài cửa điện vọt vào, chính là Băng Tiêu, khuôn mặt nàng có vẻ kích động.

“Nương nương, nô tỳ nhìn thấy Tây Môn Tân Nguyệt đi một chỗ.”

“Đâu?” Thanh Dao buông thân thể của Tiểu Ngư ra, xoay mình đứng lên, ánh mắt của những người trên đại điện nhất tề nhìn chằm chằm Băng Tiêu, chỉ thấy ánh mắt nàng nhảy lên ánh sáng lăng hàn, lãnh chìm mở miệng: “Hoán Tẩy cục.” (phòng giặt úi)

Q.4 - Chương 141: Bất ly Bất khí

Hoán Tẩy cục là nơi cấp thấp nhất trong cả hoàng cung, nơi đó là chỗ ở lại của những nô tỳ cấp thấp, thường ngày chỉ biết giặt quần áo, ngay cả ám no cũng khó được chu toàn, Tây Môn Tân Nguyệt đi chỗ đó làm gì? E rằng hoàng thượng được giàu ở nơi đó.

Hoán Tẩy cục, không chỉ người sống nhiều mệt nhọc, nghe nói còn có chuyện ma quái, bình thường căn bản không ai đi nơi đó bởi vì ở nơi đó có một vài phòng trống vứt đi, bình thường dùng để chứa một ít tạp vật, mặt khác còn dùng để chứa xác một ít cung nữ thái giám chịu không nổi đắng mà tự sát, bởi vậy mới có truyền thuyết ma quái.

Nghe nói ban ngày âm khí cũng rất nặng, căn bản không ai dám một mình qua đó.

Tây Môn Tân Nguyệt nhất định đã đem người giàu ở nơi đó, hơn nữa nữ nhân này tập võ mà sống, căn bản sẽ giống như thiên kim tiểu thư khác, đối với những chuyện ma quỷ này, căn bản không có khả năng tin bởi vậy nhất định là đem người giàu ở nơi đó.

Đây chính là chỗ thông minh nhất của nàng ta, ai sẽ nghĩ tới hoàng đế chân chính lại bị nhốt ở đó, chỉ cần phái hai người âm thầm coi chừng hắn là được, người trong Hoán Tẩy Cục, cả đời cũng chưa từng thấy qua hoàng thượng, vì thế chỉ cho là thái giám tầm thường, nào biết đâu rằng đó là hoàng thượng.

Thanh Dao nghĩ đến đây một, hận không thể lập tức chạy qua đó, nhưng trời còn chưa hoàn toàn tối, cho nên nàng chỉ có thể nhẫn耐 chờ đợi.

“Nương nương?”

“Chờ giờ hơi sẽ hành động, ngàn vạn lần không thể kinh động bất kỳ người nào?”

Tiếng nói của Thanh Dao đè nén vang lên, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu còn có Minh Nguyệt cũng đều gật đầu.

Tiêu Ngư nhi nghĩ đến việc biết phụ hoàng ở đâu, trái tim bi thống vì Mao

Tuyết Cầu chết thoảng cái nhẹ đi một ít, trong đầu tựa hồ hi vọng, chỉ cần phụ hoàng không có việc gì là tốt rồi, các nàng sẽ đổi với phó với cái tên ghê tởm trong cung, vì Mao Tuyết Cầu mà báo thù.

Mai phi, tiện nhân, người chờ đó cho ta, chỉ là được một hoàng đế giả sủng ái, liền cho rằng tự mình bay lên đầu làm phượng hoàng, còn tàn nhẫn đối đãi với một tiểu hồ li như vậy.

Phượng Loan cung, đèn cung đình đã được thắp lên sáng như ban ngày.

Trong trong ngoài ngoài một mảnh yên tĩnh, trong đại điện, thỉnh thoảng vang lên tiếng hoàng hậu giáo huấn công chúa, ngoài điện thái giám cùng cung nữ hai mặt nhìn nhau, xem ra lần này nương nương là giận thật rồi.

“Sau này nếu như còn làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này nữa. Bản cung nhất định trọng trọng phạt ngươi.”

“Dạ, nương.”

Thanh âm mềm mại vang lên, trên thực tế, trong đại điện, hai mẹ con đang ngồi đối diện, uống trà ăn điểm tâm, mà kế bên Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đang đứng hầu hạ các nàng, thỉnh thoảng còn thêm vào một câu.

“Nương nương, bỏ qua cho công chúa một lần đi.”

“Hừ, lần sau tái phạm, tuyệt đối không khinh tha” Thanh Dao cắn một cái bánh hương, vài ngày nay nàng ăn không vô ngủ không ngon, đêm nay phải ăn nhiều một chút, bởi vì đợi một lúc đêm khuya sẽ xông vào Hoán Tây cục, cứu ra hoàng thượng.

“Nương, ta đã biết.”

Tiểu Ngư nhi ăn no, lười nhác ngồi qua một bên, thuận miệng đáp lời, nàng cả người đều không có tinh thần, bởi vì tiểu hồ ly đã chết, trong lòng chua xót khổ sở không voi được, mặc dù có tin tức của phụ hoàng, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thả xuống lòng mình.

Đêm càng ngày càng khuya, đám sương như bao phủ cả tòa hoàng cung, tạo cho thiên địa một mảnh mờ ảo, xa xa gần gần đèn cung đình lắc lư toả bóng xa dài mà quý mị.

Giữa không trung, những ngôi sao thưa thót trải rỗng, lờ mờ toả ra ánh sáng, chiếu vào đám sương, làm cho khung cảnh đặc biệt thê lương.

Cuối mùa thu, gió đêm lạnh mỏng, thỉnh thoảng có thái giám cùng cung nữ đi qua, bước bộ rất nhanh, cung y đơn bạc ở trong bóng đêm đi lại, khí trời lạnh lẽo, một tay dẫn cầm đèn lồng, một tay thổi khí, khí thổi ra rất nhanh ngưng tụ thành màn sương mỏng, ngưng kết ở đầu ngón tay càng lạnh càng rét.

Trong bóng tối, hai ba đạo bóng đen lướt qua, nhanh như quỷ mị, chọt lóe lên rồi biến mất, giống như người ta chỉ bị hoa mắt, thất thần mà thôi.

Mấy đạo nhân ảnh lặng yên không một tiếng động hành tẩu, một đường hướng mặt sau hoàng cung đi về phía Hoán Tây cục.

Không làm kinh động bất luận kẻ nào, những người này như trời sinh ra là hồn phách trong bóng đêm, cùng bóng tối hòa làm một thể.

Hoán Tây cục, phòng ốc thấp bé, giữa khoản trống những giếng nước, dương hoa bay lượn, tàn lá bay cuộn xoáy, thỉnh thoảng có ngọn gió quét qua, lúc này cảnh vật hoàn toàn yên tĩnh, cung nô một ngày mệt nhọc, chỉ sợ đã chìm vào mộng đẹp, Băng Tiêu gần đây đã đem vị trí của hoàng cung tìm hiểu rất rõ bởi vậy nàng biết phương hướng của Hoán Tây cục, trực tiếp ở phía trước dẫn đường.

Rất nhanh họ lướt qua một loạt phòng ốc thấp bé, đi qua một rừng đá giả, mơ hồ có thể thấy được một mớ gian phòng hỗn độn khăng khít để vứt đồ đi.

Có một ngọn lòe lòe nhấp nháy, ở trong đêm tối gió lạnh ánh sáng chập chờn, như ma troi ở nghĩa trang, từ lòng đất mà đến, ngọn gió còn phối hợp tuôn ra tiếng vang, dù là người can đảm cẩn trọng cũng phải sờn tóc gáy, huống chi là người nhát gan, ai dám đến loại địa phương này chứ...

Giữa ánh đèn hoảng động, tựa hồ có bóng người đi qua.

Băng Tiêu vung tay lên bình tĩnh mở miệng: “Chủ tử, đi thôi, hình như ở giữa phòng kia.”

Nói xong trước ở phía trước lướt nhanh, phía sau hai đạo bóng dáng theo sát, lặng yên đi vào phòng.

Quả nhiên có người ở bên ngoài giám thị, là hai bà tử, đang ngồi ngay ngắn trên tảng đá xanh ở trước gian phòng nói chuyện phiếm thỉnh thoảng còn mắng.

“Thời tiết quý này, thật làm cho người ta sợ hãi, lại còn bắt chúng ta ở chỗ này coi chừng.”

“Coi như là một việc nhẹ nhàng rồi, so với giặt quần áo đã nhẹ hơn rất nhiều.”

Một bà tử khác cười khan mở miệng, hai người câu được câu không bắt đầu thảo luận người bị giam giữ bên trong phòng.

“Người này làm thế nào mà đắc tội với nương nương?”

“Không biết, chắc không phải là tình nhân của nương nương chứ, ta xem không phải là thái giám.”

Hai người thần thần bí bí nói thầm, Băng Tiêu đưa tay lên đánh xỉu hai bà tử, phất tay ý bảo nương nương tiến về mặt tối ở phía đông, ở gian phòng treo đèn lồng.

Cửa gỗ vang lên thanh âm kẽo kẹt, khung cảnh bên trong cánh cửa hiện ra, nơi này không lớn cũng không có tạp vật, chỉ có một bộ cái giá, lúc này ở cái giá đang dùng xích sắt khóa một người, người này tóc tai bù xù, lộn xộn đã che lại khuôn mặt, khiến người ta nhìn không rõ, hắn cũng không nhúc nhích chỉ rũ đầu xuống.

Thanh Dao tiến lên một bước rồi đứng lại, thử kêu một tiếng: “Lưu Tôn, Lưu Tôn, là người sao?”

Thanh âm của nàng có vẻ run, nếu như hắn thật là Lưu Tôn thì...?

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, toàn bộ lồng ngực đều đau đớn, ngay cả Băng Tiêu cùng Mạc Sầu cũng nhíu chân mày lại, đây là hoàng thượng sao? Nếu quả đúng như vậy, thì thật quá thảm, trên tay trên chân đều có xích sắt khóa, bởi vì khóa trong một thời gian quá dài, vì thế cánh tay cùng cổ chân có một vết máu màu đen, tựa hồ máu chảy trong thời gian quá dài, nên đã đen lại.

Mặc kệ người này là ai vậy, cũng đã bị nhiều khổ sở a, Tây Môn Tân Nguyệt

này thật là nữ nhân ác độc, quá làm nghiệt a, nếu như người này là hoàng thượng.....?

Trong nháy mắt con ngươi của ba nữ nhân tất cả đều phủ một tầng sương mù, đồng loạt nhìn chăm chăm người kia, nhưng người nọ vẫn không nhúc nhích, giống như đang ngủ, hoặc là hôn mê.

Thời gian cấp bách, Thanh Dao quay đầu nhìn Mạc Sâu bên cạnh, bình tĩnh mệnh lệnh: “Chém đứt xích sắt.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sâu lĩnh mệnh, vũ khí của nàng, là một thanh kiếm chém sắt như chém bùn, kiếm quang lóe lên, àm một tiếng, có tiếng xích sắt đứt rơi xuống đất, mà nam nhân bị treo trên giá, cánh tay đã chậm rãi rũ xuống, đầu quơ quơ, tựa hồ cực kỳ khó chịu, trong miệng không biết khẽ lẩm bẩm cái gì.

Thanh Dao đi tới, vươn ra bàn tay ngọc nhẵn nhụi, tính toán vén tóc của hắn lên, xem hắn đến tột cùng là ai, nhưng tay của nàng còn không có tới gần tóc người kia, thân thể đột nhiên bị một cỗ cường đại cuồng phong đánh té trên mặt đất, nam nhân tóc tai bù xù nhìn không thấy mặt, cả người ngồi ở trên người của nàng, một ít tóc đen bay tán loạn, mơ hồ lộ ra một đôi mắt sáng, đầy hận thù như mắt sói, ánh sáng lạnh lùng thị huyết bắn tới trên người của nàng, hai tay dùng sức bóp cổ Thanh Dao, cả người coi như điên cuồng phát ra tiếng rống nức nở.

Tình trạng trước mắt hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của mọi người, Mạc Sâu cùng Băng Tiêu bị chấn động, chủ tử hiển nhiên không hề phòng bị, đã bị bóp cổ e là sẽ khó thở, nên hai người nhanh chóng tiến lên, một tảng một hũu kéo cánh tay nam nhân kia ra, lạnh lùng quát bảo ngưng lại: “Buông tay, buông tay, ngươi làm gì?”

Hai cái tay của Thanh Dao cũng vô ý thức kéo bàn tay to của hắn ra, bàn tay của hắn lực đạo hạ xuống mười phần, hơn nữa tựa hồ đang vô ý thức, thần trí mơ hồ, chỉ biết ra sức bóp cổ nàng, thế nhưng mơ hồ từ giữa mái tóc có thể thấy được mặt hắn, nàng đã nhận ra người này, quả thật là hoàng thượng?

Mắt thấy Băng Tiêu đang muốn vươn tay muốn đánh ngất hắn, Thanh Dao dùng dằng ngăn cản: “Đừng, hắn là hoàng thượng.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Băng Tiêu giật mình, Mạc Sâu cũng ngây

dại, hoàng thượng sao lại biến thành cái dạng này, ngay cả nương nương cũng nhìn không ra, hắn còn sấp bóp chết nương nương.

Thanh Dao nhìn hắn, đôi mắt một sóng ngầm, dâng lên ánh sáng ôn hòa, ôn nhu dịu dàng mở miệng: “Lưu Tôn, ngươi không nhớ ta sao? Thực sự không nhớ ta sao? Là lỗi của ta, làm cho ngươi bị khổ như vậy, ta tới cứu ngươi.”

Nói xong, mắt của nàng rơi xuống một giọt lệ, lệ của nàng làm cho nam nhân đang dùng sức bóp cổ nàng buông lỏng ra một ít, hô hấp của nàng thông thuận một chút, chỉ nghe được thanh âm khàn khàn của nam tử vang lên: “Ta là ai?”

Hắn không biết mình là ai, Thanh Dao kinh hãi và phẫn nộ, bọn họ rốt cuộc đã làm gì với hắn, ông trời thật là quá tàn nhẫn, rốt cuộc đã đổi với hắn như thế nào, mà đem một nam nhân khí phách phóng đãng nhất trong thiên hạ, biến thành một người mà ngay cả mọi người cũng nhận không ra.

Nàng giơ tay lên, nhẹ vén tóc hắn, đầu của nam tử liền ngửa ra sau, muốn tránh né, nhưng thấy nước mắt của nàng, không khỏi nổi lên mê hoặc, giãy dụa, bình tĩnh nhìn nàng, Thanh Dao vén mái tóc lộn xộn trên mặt hắn, lộ ra khuôn mặt tuấn dật phi phàm, khuôn mặt này có đôi mắt rất lớn rất đen, giống như hồ sâu, đố đầy không khí trầm lặng, dưới đáy mắt trống rỗng, nhưng hắn thiên chân vạn xác chính là người các nàng muốn tìm, hoàng đế Huyền Nguyệt chân chính, Mộ Dung Lưu Tôn, tuy rằng cả người gầy yếu đi vài phần, cầm cึง gầy, thế nhưng kia đường viền tuấn dật rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người.

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu bị hù doạ ùm một tiếng quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng.”

Chương 141.2

Ánh mắt băng lãnh của nam nhân đảo qua, coi như không thấy được họ, cả người vẫn như cũ ngồi ở trên người Thanh Dao, chấp nhất hỏi: “Ngươi là ai?”

Thanh Dao nhu hòa nhìn hắn cười, nghĩ đến những khổ sở mà hắn phải chịu, ánh mắt nàng ấm áp như hoa thơm bay xuống dòng suối trong, chảy xuôi dòng nước.

“Ta là nương tử của ngươi, tướng công, ta đã tìm được ngươi rồi.”

“Nương tử, ngươi là nương tử của ta?”

Mộ Dung Lưu Tôn kinh ngạc, khuôn mặt đang đóng băng bị tan chảy, như dòng nước ám của ngày xuân, thân thể di chuyển ra nâng dậy Thanh Dao đang bị hàn đè ở phía dưới, bàn tay to nhấc lên kéo nàng vào ngực, trong lời nói đầy vui sướng mừng rỡ.

“Nương tử, thật tốt quá, ngươi đã đến tìm ta, ta rất sợ hãi a, cái nữ nhân xấu kia vẫn cột ta, nương tử, ngươi đã tới, sau này đừng bỏ ta nữa được không?”

Lúc hàn nói, thanh âm mang theo vài phần bi thương, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu nhìn đến ngây người, trước mắt đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, các nàng thực sự có điểm không thích ứng được, vì thế hai mắt mở rất lớn, miệng há to không ngậm lại được, hai người đầu óc quay cuồng, thần tình hoảng hốt, giống như ở trong mộng.

Chẳng qua Thanh Dao vẫn chưa quên ở đây là nơi nào? Một bên ôn nhu an ủi Lưu Tôn, một bên đứng dậy phủi phủi quần áo, bình tĩnh phân phó: “Chúng ta đi nhanh đi, nếu như kinh động người khác, phiền phức có thể to lắm?”

“Nương tử, chúng ta đây là đi đâu a?”

“Nương tử, chúng ta về nhà sao?”

Đoàn người ra khỏi Hoán Tây cục, trong đêm tối thỉnh thoảng vang lên thanh âm mê man của hoàng thượng, Thanh Dao lôi chặt hàn, cấp tốc dung nhập trong màn đêm, phía sau Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cẩn thận cảnh giới nhìn chăm chú vào bốn phía, bốn phía vắng vẻ không có một điểm động tĩnh, vài người rất nhanh liền đi qua đình băng qua cầu, mắt thấy đã muộn tới Phượng Loan cung, Thanh Dao sợ Mộ Dung Lưu Tôn lớn tiếng ồn ào, kinh động thái giám cùng cung nữ Phượng Loan cung, ai mà biết trong những người này có bao nhiêu kẻ là tai mắt của nơi khác, vì thế vẫn phải cẩn thận một ít.

“Tướng công, chúng ta chơi một trò chơi được không? Từ giờ trở đi, chúng ta ai cũng không nói chuyện, ai nói người đó sẽ thua? Người thắng có thể được phần thưởng.”

Thanh Dao làm dịu mồm miệng, trong bóng đêm, mắt của nàng sáng như ánh sao, hoàn toàn hợp với khuôn mặt lành lạnh tuyệt vời, nên càng phát ra mê người, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đối với tình trạng trước mắt lần thứ hai ngày đại, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì?

Nương nương chưa từng có ôn nhu nhỏ nhẹ để nói chuyện như vậy, mà hoàng thượng luôn luôn khí phách vĩ ngạn lại trở nên giống tiểu hài tử, thần trí mơ hồ, hai nha đầu mang vẻ mặt rối rắm, lúc này, thanh âm vui mừng của Mộ Dung Lưu Tôn vang lên: “Tốt, không nói lời nào, không nói lời nào.”

Nói xong, hắn quả nhiên yên tĩnh lại.

Thanh Dao đưa tay lôi kéo tay hắn, nhưng vừa lúc bị hắn cầm ngược lại, hai người sát nhau mà đi.

Cái nắm chặt này, Thanh Dao phát hiện, nội lực của hắn vẫn còn, thế nhưng cũng rất loạn, chân khí như có như không, khi thì chìm như mưa rơi xuống đất, khi thì mờ ảo như gió nhẹ, Thanh Dao nhíu mày, đây là tình huống gì, bất quá đã tới Phượng Loan cung rồi, nên không có thời gian tìm tòi nghiên cứu, đợi vào trong để cho Minh Nguyệt khám cho hắn một phen.

Đoàn người không dám theo đại môn mà vào, để tránh khỏi bị thái giám gác đêm phát hiện, mà từ con đường u kín phía sau nhảy vào, lướt qua hoa viên, thì thấy cửa sổ tắm cung vẫn đang mở, mọi người lắc mình vào trong xong Mạc Sầu lập tức đóng cửa sổ lại.

Lúc này, Thanh Dao mới thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía nam từ bên cạnh, dưới ánh sáng hắn một thân áo choàng màu trắng, dính bẩn nhiều nơi, tóc tai lộn xộn, tựa hồ mấy tháng không có tắm rửa qua, có rất nhiều lọn tóc đã kết dính với nhau, trên người còn có một mùi vị khác thường, đại khái chắc đã lâu không có tắm, Thanh Dao trong lòng có một trận chua xót, đau lòng đến cực điểm, nhưng chỉ cần nghĩ tới hắn vẫn còn sống, ít nhất còn sống, lúc này không có ai biết nội tâm của nàng hân hoan đến cỡ nào, cảm tạ lão thiên gia đã để cho hắn sống sót, nghĩ đến trước đây hắn vẫn theo ở bên cạnh nàng, ngày ngày thương yêu sủng ái, lòng của nàng liền rót đầy tình ái, vươn tay ôm chặt hắn.

“Lưu Tôn, cảm tạ ngươi còn sống, cảm tạ lão thiên gia.”

Lưu Tôn xoay người ôm lại nàng, đầu ngón tay nhẹ chạm gò má trên mặt nàng, liền thấy tay ẩm ướt, sự ẩm ướt này nóng bỏng tim của hắn, hắn không

biết vì sao, đột nhiên cảm giác được yêu thương, hắn làm cho nương từ rơi lệ sao? Trong đâu suy nghĩ thế liền nhịn không được thốt ra.

“Nương tử, ngươi khóc, là ta không tốt sao?”

“Không có, ngươi tốt, là ta không tốt” Thanh Dao mở miệng tự trách, càng phát ra lực ôm hắn, bàn tay to của Lưu Tôn nhắc lên ôm chặt nàng, hai người lẳng lặng ôm chặt nhau.

Bên trong tâm cung vô cùng an tĩnh, lúc này Tiểu Ngư nhi cùng Minh Nguyệt và Thẩm Ngọc vọt vào, vừa nhìn thấy thân ảnh phụ hoàng, sớm phi người chạy tới muốn ôm phụ hoàng, ai ngờ tay nàng còn chưa đụng vào, liền bị một đạo nội lực quăng ra ngoài, Lưu Tôn trong nháy mắt tượng một con dã lang cảnh giới, dựng thẳng người lên quanh thân phòng bị, lãnh chìm nhìn chăm chú Tiểu Ngư nhi, rống giận như sói : “Cút.”

Bên trong tâm cung, tất cả mọi người đều ngây người bao gồm cả Thanh Dao, không nghĩ tới Lưu Tôn không chịu để cho người khác tới gần, chắc là đã chịu nhiều thương tổn, cho nên đối với mọi người sản sinh ra một loại phòng bị, không cho phép người ta tùy tiện tới gần, ngay cả Tiểu Ngư nhi cũng không để cho tới gần, Tiểu Ngư nhi trong mắt hiện lên lè nóng, đau lòng nhìn hắn.

“Phụ hoàng, ta là Tiểu Ngư nhi a, ta là Tiểu Ngư nhi a.”

Tiểu Ngư nhi ngẩng đầu nhìn nương: “Phụ hoàng làm sao vậy, phụ hoàng làm sao vậy?”

Thanh Dao nhớ tới hắn chịu khổ sở, bao nhiêu ngày đêm bị người khóa ở trên xích sắt, vì thế trong tiềm thức hắn rất hận người, hơn nữa hiện tại hắn thần trí mơ hồ, vì thế không cho phép bất luận kẻ nào tới gần bên cạnh hắn, ai tới gần bên cạnh hắn, hắn liền công kích không tha, vừa rồi suýt chút nữa bóp chết mình, bất quá hắn tựa hồ từ đáy lòng đã tiếp nhận nàng, nhưng hắn còn không có tiếp nhận những người khác, hình như còn rất mâu thuẫn...

“Tiểu Ngư nhi đừng trách phụ hoàng ngươi, hắn bị người khóa ở trên xích sắt chắc khoảng mấy tháng, hiện tại thần trí của hắn không được rõ ràng, vì thế không biết ngươi là nữ nhi của hắn, từ từ hắn sẽ tiếp nhận ngươi.”

Trong Tâm cung, mọi người đều nặng nề thở dài, ai sẽ nghĩ tới, đường đường hoàng đế một quốc gia, bá chủ thất quốc lại luôn lạc tới nỗi bị người

ta khóa ở trên xích sắt, chuyện này thực sự là một hồi kiếp nạn, nếu không phải nương nương tìm được hắn, chỉ sợ kết quả hắn chỉ có một con đường chết, ai mà thoát được hao kiếp như vậy.

Thanh Dao cùng Tiêu Ngư nhi nói xong, liền vươn tay kéo qua Lưu Tôn đang dựng thẳng người, ôn nhu mở miệng.

“Lưu Tôn, ta là nương tử của ngươi, ngươi là tướng công của ta, Tiêu Ngư nhi chính là hài tử của ta và ngươi, nữ nhi của chúng ta.”

“Nữ nhi?” Lưu Tôn lẩm bẩm, tựa như đối với cái tên này rất xa lạ, Thanh Dao ngoắc tay ý bảo Tiêu Ngư nhi đến gần, rồi nắm tay nàng, chậm rãi bỏ vào trong tay Lưu Tôn, ôn nhu mở miệng: “Nàng là nữ nhi của chúng ta, ngươi đã quên rồi sao, nàng vẫn rất thích kè cận ngươi, trước đây ngươi rất thương nàng, rất yêu nàng.”

“Nữ nhi, Tiêu Ngư nhi, nàng là nữ nhi của ta.”

Lưu Tôn tựa hồ có chút tiếp nhận, một tay chỉ vào Tiêu Ngư nhi, một tay chỉ vào mình, rồi chậm rãi nở nụ cười, trên ngũ quan tuấn dật của hắn, da thịt sáng trắng, hơn nữa gầy yếu, hai mắt thật to, thiếu sự âm ngao sâu xa của ngày xưa, mà chỉ có một mảnh trong trẻo thanh khiết như trẻ con mới sinh, cái gì cũng không nghĩ, không có gì cả, chỉ đơn thuần nhận lấy những tin tức này, sau đó liền rất vui vẻ nở nụ cười.

“Nương tử, ngươi thua.”

Hắn còn nhớ rõ vừa lời Thanh Dao vừa nói, nghe thanh âm trong trẻo tinh khiết của hắn, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng ê ẩm, con ngươi một mảnh sương mù.

Thanh Dao thì lại thản nhiên, mặc kệ hắn biến thành dạng gì, lúc này đây, các nàng sẽ ở cùng hắn, nàng sẽ trị tốt cho hắn, sau đó giết Thượng Quan Hạo còn có Tây Môn Tân Nguyệt nữa, bọn họ một cũng đừng nghĩ có kết cục tốt.

Đáy mắt Thanh Dao một mảnh lạnh lẽo, quanh thân lệ khí, Mộ Dung Lưu Tôn lập tức cảm nhận được, nên bất an mở miệng: “Nương tử, làm sao vậy?”

Khuôn mặt gầy của hắn vẫn xinh đẹp như ngọc, lông mi thật dài lay động, đáy mắt rõ ràng hiện ra bất an, cầm lấy tay Thanh Dao, không rõ tại sao sắc

mặt nương tử thoảng cái khó coi như vậy.

Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười tươi trên khuôn mặt, hiện tại Lưu Tôn rất nhạy cảm, hơn nữa rất lạnh mạc, hiếm thấy hắn để ý nàng như vậy, nếu như ngay cả bọn họ hắn cũng không tin, chỉ sợ sẽ có chế phục hắn, chẳng qua hết lần này tới lần khác võ công của hắn vẫn còn, như vậy mới là nguy hiểm, nhưng mạch của hắn rất loạn, loạn, rất linh tinh và bất bình thường.

“Không có việc gì, là ta thua, Lưu Tôn nghĩ muốn cái gì đây”

Thanh Dao ôn nhu cười rộ lên, Lưu Tôn tim thoảng cái ám áp hắn, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, bất an ở đáy lòng hắn liền biến mất không thấy, bao nhiêu ngày qua bị hành hạ khổ sở đã chìm xuống, nhưng khi mâu quang của hắn lướt qua mọi người, thì rất lạnh rất phòng bị, tựa hồ chỉ cần người nào đi đến cạnh hắn trong vòng ba thước, sẽ bị hàn khí của hắn gây thương tích, hơn nữa tính tình của hắn không ổn định, rất dễ điên cuồng.

“Nương nương, hoàng thượng làm sao lại.....?”

Minh Nguyệt nhịn không được mở miệng, muốn dựa vào gần một chút, Lưu Tôn lập tức cảnh giới theo dõi hắn, cho đến khi Thanh Dao vỗ tay hắn, ôn nhu mở miệng: “Lưu Tôn, không có việc gì, bọn họ đều là bằng hữu của ngươi, sẽ không hại ngươi.”

“Bằng hữu?”

Chương 141.3

Mộ Dung Lưu Tôn theo giọng mũi phát ra hừ lạnh một tiếng, trong lơ đãng vẫn toát ra cuồng vọng, thần tình cùng trước đây cực giống, bất quá vẫn diện vô biểu tình băng hàn, rồi xoay đầu lại nhìn Thanh Dao, thì hiện lên một phen xuân ý dạt dào, đôi môi mỏng đẹp câu ra độ cong, hòa thuận vui vẻ mở miệng: “Nương tử, ta mệt, ta muốn cùng ngươi ngủ.”

Lời vừa nói ra, mọi người bên trong tẩm cung đều hai mặt nhìn nhau, triệt để ngây ngẩn cả người, lời nói nghe ám muội, làm mọi người cảm thấy không được tự nhiên, gương mặt Thanh Dao ở trong nháy mắt đốt nóng hắn lên, mặc dù biết hiện tại đầu óc hắn rất trong sáng, thế nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được mà hiểu sai, nhìn quanh thân một lần nữa, rồi tinh dò bắn, còn có một luồng mùi vị là lạ, vậy làm sao nghỉ ngơi, Thanh Dao ngẩn

đầu lén nhìn Mạc Sâu.

“Lập tức chuẩn bị một thùng nước đưa vào tắm cung.”

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên ánh mắt lạnh một chút, thuận tay tháo ngọc châu trên đầu xuống nhắm ngay cửa sổ ném, chỉ nghe ùm một tiếng vang lên, ngoài cửa sổ có người té ngã, Thanh Dao vung tay lên, Mạc Sâu phi thân ra, hai chân đứng thẳng bên người một tiểu thái giám đang run rẩy, chính là tiểu thái giám trong Phượng Loan cung, Mạc Sâu cũng không có cảm giác thương tiếc nào, tiểu thái giám này nghe trộm, nhất định là phụng mệnh lệnh của ai đó, nàng cũng lười hỏi hắn là do ai phái tới, giơ tay lên chém xuống, một dao chém tên không biết sâu cạn này, đúng là tự tìm đường chết, sau đó thẳng thắn gọn gàng mang theo tiểu thái giám đi về phía một cái giếng trong Phượng Loan cung, đó là một cái giếng cạn bỏ hoang, dù sao không ai thấy, nên thuận tay ném vào, việc này liền tan thành mây khói.

Lúc Mạc Sâu trở lại, Băng Tiêu đã chuẩn bị nước tắm xong.

Là một thùng tắm tròn cao to, nhiệt khí lượn lờ tỏa ra, trong vòng tắm cung rất nhanh bao phủ một tầng hơi nước ướt sũng.

Thanh Dao quay đầu nhìn phía Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc, nhàn nhạt phân phó: “Hai người các ngươi giúp hắn tắm rửa một chút.”

Thanh Dao vừa nói xong, Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt lập tức gật đầu, hướng bên người hoàng thượng đi đến, ai biết hắn cầm chặt lấy tay Thanh Dao, căn bản không muốn buông ra, quay đầu hướng Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc giận trùng hai tròng mắt, đáy mắt một mảnh đỏ đậm, tựa hồ đã bắt đầu cuồng nộ, làm cho Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc không dám đến một bước, nếu hắn không muốn để cho người ta tới gần, chỉ sợ ai tới gần cũng sẽ bị thương.

“Lưu Tôn, ngươi đang làm cái gì? Ngươi không phải mệt nhọc sao? Để cho bọn họ giúp ngươi tắm rửa xong sẽ ngủ ngon hơn.”

“Ta muốn nương tử tắm.”

Mộ Dung Lưu Tôn thản nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo vẻ làm nũng còn tiện thể lắc tay nàng, giờ phút này tâm trí hắn giống như hài đồng bảy tám tuổi, rất là ý lại Thanh Dao, tựa hồ chỉ có dựa vào nàng, hắn mới có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp, tim cũng bình ổn xuống mà chẳng phải

buồn bực nữa.

“A.”

Thanh Dao lần thứ hai trở nên quẫn bách, nam nhân này, tuy rằng nàng cùng Huyền đế có hai lần phu thê chi thân, thế nhưng hai lần đều ở trong trạng thái mờ mọt, khi nào lại cùng một nam tử thản nhiên nhìn nhau, vừa nghĩ tới phải giúp một người nam nhân tắm, gò má trên mặt của nàng hồng đến lỗ tai rẽ, đầu cũng ngược lên không nổi.

Bên trong tắm cung, vài người đều nhìn nàng, đáy mắt đè nén ý cười.

Ngay cả Tiểu Ngư nhi tâm tình không tốt cũng giãn ra chân mà ra, lên tiếng trêu chọc: “Nương, người giúp phụ hoàng tắm rửa đi dù sao đều là lão phu lão thê?”

“Ai? Ai lão phu lão thê?”

Thanh Dao bất mãn trùng mắt nhìn tiểu nha đầu, mắt thấy bóng đêm đã không còn sớm, hơn nữa nam nhân bên cạnh đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm nàng, nàng chỉ phải kiên trì mở miệng: “Được rồi, ta sẽ giúp hắn tắm, tất cả các ngươi lui ra đi, đợi một lúc chờ hắn tắm rửa xong, Minh Nguyệt giúp hắn xem một chút, rốt cuộc có vấn đề gì?”

“Dạ, chủ tử.”

Mọi người lui ra ngoài, chỉ để lại Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn.

Bên trong tắm cung, Mộ Dung Lưu Tôn thân hình cao to với ánh mắt thanh minh như hài đồng, không có một chút tạp chất, nhưng mà thân thể cao to của hắn chính tông là thân thể nam nhân, Thanh Dao cắn răng một cái nhảm mắt lại, lục lợi tiến lên, thẳng thắn gọn gàng cởi bỏ y phục của hắn, rồi quay đầu mệnh lệnh hắn: “Tiến thùng vào tắm đi.”

“Ân.”

Hiếm khi người này ngoan ngoãn nghe lời, nhảy vào thùng tắm xong đợi hắn ngồi xổm người xuống, cả người chìm vào nước, Thanh Dao mới dám quay lại đầu nhìn sang, chỉ thấy tấm lưng rộng lớn kia rõ ràng gầy đi rất nhiều, nghĩ tới những thứ hắn phải, lòng của nàng khó chịu, chỉ có thể lặng lẽ không nói gì đưa tay giúp đỡ hắn tắm, mà hắn thì vẫn không nhúc nhích mặc

cho nàng bài bố, thật lâu một câu cũng không nói, bên trong tâm cung chỉ có thanh âm của dòng nước chảy xuống, nở ra vô số bọt nước.

“Nương tử, sau này ngươi đừng rời khỏi ta.”

Hắn bỗng nhiên mở miệng, ngửa đầu nhìn nàng, đôi mắt trong trẻo như sao trên trời, phát ra ánh sáng ngọc tuyệt đẹp, đã tẩy sạch mái tóc đen, để nó thả rối tung ở trên vai của hắn, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, mày dài đến tóc mai, đôi mắt phượng có hình, mũi rất cao, môi rất mỏng, thật dễ nhìn, thế nhân đều nói nam nhân luôn bạc hạnh, kỳ thực vạn sự không hắn vậy, hắn là một người si tình, Thanh Dao ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má trên mặt của hắn, đến lông mi, đến mũi, đến môi, hắn thật già quá, thế nhưng mi tâm vẫn xinh đẹp cao ngạo, khác với vẻ khí phách trước đây, bây giờ là một loại cảm giác lạnh như băng, ngăn người ta cách xa ngàn dặm, tựa hồ chỉ có nàng mới có thể tới gần tim của hắn.

“Được.”

Cỗ họng Thanh Dao có chút đau xót, chậm rãi gật đầu.

“Ân, vậy ta có thể yên tâm ngủ một giấc.”

Hắn chớp chớp, thực sự rất buồn ngủ, tựa hồ cực kỳ lâu không có ngủ qua, bởi vì có một nữ nhân xấu, luôn luôn thích chạy tới giờ trò đối với hắn, vì thế hắn không dám ngủ, muốn bảo trì thanh tĩnh, chỉ cần nàng tới gần nhất, hắn liền phát ra rít gào, rống giận, nữ nhân kia sẽ bị sợ mà bỏ chạy, nhưng hiện tại hắn có nương tử, nương tử sẽ bảo hộ hắn.

“Đến, tắm xong rồi, đợi một lúc lên trên giường hãy ngủ.”

Thanh Dao nhìn hắn đầu rũ xuống tựa hồ lập tức có thể ngủ.

Bất quá Thanh Dao vừa nghe nói, hắn liền nghiêm túc, dùng sức gật đầu, tựa hồ thực sự rất sợ hãi nàng sinh khí, hình dạng cẩn thận từng li từng tí, đã làm cho nước mắt Thanh Dao rơi ở trong thùng tắm, ngón tay chạm tới lên gương mặt thấy một mảnh lạnh lẽo, ngọn đèn vàng yếu ớt, chiếu gò má của nàng thấy hơi nước lóng lánh, không biết là sương mù hay là nước mắt?

Bởi vì bên trong tâm cung không có y phục nam tử, Thanh Dao đang hoang mang thì bên ngoài bình phong đã vang lên thanh âm của Thẩm Ngọc: “Chủ tử, y phục đã lấy tới.”

“Tốt” Thanh Dao lập tức đi qua bình phong, tiếp nhận y phục trên tay Thẩm Ngọc, vóc người của hắn mặc dù không có cao to như Lưu Tôn, nhưng cũng gần như tương đồng, y phục vừa lúc mặc được, Thanh Dao cầm y phục, đi vào hầu hạ Lưu Tôn mặc lên, đổi mặt với ánh mắt thanh thản của hắn, nàng cũng thản nhiên nhiều lắm, hơn nữa bọn họ vốn chính là phu thê, chẳng qua nhìn vết thương trên người hắn nàng lại một lần nữa rơi lệ, giúp hắn mặc quần áo tử tế xong, nàng bảo hắn ngồi vào mép giường tìm khăn cho hắn lau khô tóc.

Một bên xử lý tóc cho hắn, một bên hướng ra phía ngoài gọi: “Mạc Sầu, tiến vào.”

Mấy người bọn họ đều đi vào, Mạc Sầu, Băng Tiêu, Minh Nguyệt, Thẩm Ngọc, còn có Tiểu Ngư nhi, hoàng thượng tẩy sạch một thân bụi bặm, vẫn tuấn mĩ cao cường như trước, tóc đen nhẹ thả tung trên vai, cộng thêm áo lót màu trắng, quyến rũ đến không nói nên lời, tuy rằng người gầy, thế nhưng cũng không ảnh hưởng dung mạo của hắn, chỉ là hai tròng mắt hắn tùy ý quét tới, giống như hàn đầm đóng băng trong vòng ba thước, ai cũng không dám tới gần.

“Đem đồ vật thu gọn xuống.”

“Dạ, nương nương” vài người cùng nhau động thủ, rất nhanh đem thùng tẩm mang đi ra ngoài, thu gọn nước đồ ẩm ướt trên mặt đất sau đó mở cửa sổ cho không khí thoáng hơn.

Tiểu Ngư nhi nhìn phụ hoàng sạch sẽ như vậy, khéo môi câu ra nụ cười, phụ hoàng đã trở về, nàng đi từ từ qua, sắc mặt lạnh băng kia đang nhìn nàng, cuối cùng cũng chậm rãi lộ ra tiểu ý, nhàn nhạt mở miệng: “Tiểu Ngư nhi, nữ nhi của ta.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Tiểu Ngư nhi cao hứng nở nụ cười, đây là chuyện nàng vui vẻ nhất đêm nay, nàng đi tới, nắm tay phụ hoàng, mặc kệ hắn biến thành bộ dáng gì nữa, nàng cùng nương đối với hắn bất ly bất khí, hơn nữa các nàng sẽ chữa cho tốt hắn, phụ hoàng, ngươi yên tâm đi.

Đợi trong tẩm cung được thu gọn sạch sẽ, Thanh Dao quay đầu nhìn phía Minh Nguyệt: “Ngươi qua đây giúp hoàng thượng tra một chút, rốt cuộc hắn

bị như thế nào? Vì sao tâm trí giống như hài đồng bảy tám tuổi, hơn nữa mạch của hắn rất loạn.”

Thanh Dao vừa mở miệng, Minh Nguyệt liền bước lên trước, đáng tiếc hắn còn không có tới gần hoàng thượng thì nam nhân kia xoay mình ngồi thẳng, lạnh chìm căm tức nhìn hắn, dung nhan tuấn mỹ trong nháy mắt bao phủ sát khí thị huyết, ngón tay nắm chặt đã muốn xuất thủ, Thanh Dao vội vươn tay nắm tay hắn, chậm rãi mở miệng: “Lưu Tôn, nương tử ở chỗ này, hắn sẽ không hại ngươi, hắn đến trị bệnh cho ngươi.”

Ai biết, hoàng thượng tuy rằng tâm trí thấp, nhưng rất cố chấp, lạnh lùng từ chối.

“Không cần.”

“Ngươi?” Thanh Dao vừa nghe lời nói của hắn, đâu chiêu ý hắn được, bởi vì hắn nhất định phải mau chóng khôi phục lại, nếu như không thể chữa cho tốt, một đứa trẻ đần độn, làm sao thống trị giang sơn, chẳng lẽ thực sự tiện nghi cho Thượng Quan Hạo kia, hơn nữa bọn họ cũng không có nhi tử, chỉ có Tiểu Ngưu nhi, thì ai kế vị đây?

“Nương tử sinh khí.”

Thanh Dao nói xong, làm bộ đứng dậy, mặt cũng không thèm nhìn hắn, Mộ Dung Lưu Tôn thoáng cái bị dọa, rất nhanh vươn tay nắm tay Thanh Dao, vạn phần ủy khuất mở miệng: “Được, nương tử, ngươi đừng đi, ta cho hắn nhìn là được.”

Nói xong liền ngoan ngoãn vươn tay ra, bất quá trên khuôn mặt tuấn dật miệng vẫn chu lên, tất cả bày ra bộ dạng không tình nguyện.

Thanh Dao đâu để ý tới hắn nữa, rất nhanh bảo Minh Nguyệt đến gần, tuy rằng hắn đồng ý, thế nhưng Thanh Dao vẫn cảm nhận được thân thể hắn cứng ngắc, vì đề phòng hắn vô ý thức thương tổn Minh Nguyệt, bởi vậy nàng vẫn ngồi ở bên người hắn, nắm chặt tay hắn, thỉnh thoảng nói chuyện trấn an hắn.

“Không có chuyện gì, hắn là người tốt, là vì trị bệnh cho ngươi.”

Minh Nguyệt chấn mạch cho hoàng thượng, rất nhanh sắc mặt âm u lại, tựa hồ rất nghiêm trọng, bên trong tâm cung ai cũng không nói gì, đều lặng lẽ

chờ hắn, cho đến khi hắn buông tay hoàng thượng ra, cung kính đứng dậy, Thanh Dao mới sửa lại mái tóc cho Lưu Tôn, rồi an trí cho hoàng thượng ngủ, hắn tựa hồ mệt mỏi thật sự, vừa nằm xuống liền nhắm mắt lại ngủ, nhưng một tay vẫn cầm chú nắm tay Thanh Dao, vũng vàng không buông ra, trong lúc ngủ mơ, mày còn nhíu chặt lại.

“Hoàng thượng, thế nào?” “

Thanh Dao đau lòng quét nhìn một vòng, rồi ngẩng đầu lên hỏi Minh Nguyệt, Minh Nguyệt nhẹ giọng mở miệng.

“Hoàng thượng nội công loạn một chút, bởi vì kinh mạch hắn bị thương, cho nên mới phải dẫn đến khí lưu hỗn loạn, tình trạng hắn như vậy, căn bản không thích hợp vận dụng nội lực, nếu như thường xuyên vận dụng nội lực, hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa tâm trí của hắn bị hao tổn, là vì trong óc hắn tựa hồ bị đụng phải, nên có máu bầm!”

“Có biện pháp nào giải không?”

Chương 141.4

Đây là điều Thanh Dao quan tâm nhất, lúc này nhất định phải mau chóng khôi phục lại cho hoàng thượng, như vậy mới có thể diệt trừ Thượng Quan Hạo, Thượng Quan Hạo kia giống như chó điên, nếu như biết hoàng thượng còn chưa chết, nhất định khi bắt được người liền cắn, đến lúc đó, người chết sẽ càng nhiều, năng lực của hắn cũng không kém, vì thế đây mới là chuyện để cho người ta lo lắng.

“Khỏi máu bầm có thể giải được, chỉ cần dùng ngân châm châm vào huyệt, nhưng phải mất một thời gian, ngắn thì một hai tháng, lâu thì hai ba tháng, chẳng qua kinh mạch của hắn bị hao tổn, cấp thiết phải nhanh một chút chữa trị kinh mạch, mà điều này cần một người có nội lực tu vi cực cao, nghĩa là so với nội lực của hắn phải cao hơn mới có thể giúp hắn được, ta căn bản làm không được, mà ngay cả mấy người trong chúng ta chỉ sợ cũng làm không được.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thanh Dao chút điểm nóng này, nam nhân này không cho phép người khác tới gần bên người hắn, động một chút là sẽ vận dụng nội lực, đây chính là việc làm tăng nhanh huyết mạch nghịch lưu của hắn, khiến hắn tẩu hỏa nhập

ma, vì thế trong khoảng thời gian ngắn, nàng phải không cho phép hắn vận dụng nội lực.

“Nương nương đừng nóng vội, trên đài này người có võ công cao cường rất nhiều, chúng ta có thể tìm thấy ngoại cao nhân hỗ trợ.”

Minh Nguyệt lời nói vừa rơi xuống, Băng Tiêu lập tức tiến lên một bước, chậm rãi mở miệng: “Có thể tìm Xích Hà lão nhân hỗ trợ, hắn là sư phụ của chủ tử còn là thế ngoại cao nhân, nhất định có thể trợ giúp cho chủ tử.”

“Tốt” Thanh Dao lập tức gật đầu, chờ chuyện nơi đây xử lý thích đáng, các nàng sẽ lập tức đi Thiên Sơn, như vậy Lưu Tôn sẽ không có việc gì.

“Tôi nay sắc trời không còn sớm, đều lui xuống nghỉ ngơi đi, bắt đầu từ ngày mai, Minh Nguyệt phải ở lại bên người hoàng thượng, giúp đỡ hắn diệt trừ ma bầm trong đầu.”

“Dạ, nương nương”, mọi người đều đi xuống.

Bên trong tẩm cung, Tiểu Ngư nhi đứng ở cạnh Thanh Dao, nhìn nam nhân đang nặng nề ngủ say trên giường lớn, trong lúc ngủ mày hắc còn nhíu chặt lại, Tiểu Ngư nhi không khỏi đau lòng mở miệng: “Nương, phụ hoàng có phải đã ăn thật nhiều khổ hay không?”

Mắt của nàng vô tình nhìn đến cổ tay cùng cổ chân của phụ hoàng, nơi đó có vết bầm màu đen, hắn đã bị người khóa lại sao?

Có ai mà nghĩ tới, vị hoàng đế khí phách uy chấn thiên hạ, lại có một ngày bị người ta dùng xích sắt khóa lại, còn khóa đến mấy tháng, nếu không phải mẫu thân phát hiện được sớm, chỉ sợ? Tiểu Ngư nhi không dám nghĩ chuyện kế tiếp, hiện tại phụ hoàng không có việc gì là tốt rồi, chỉ cần hắn còn sống, những việc còn lại các nàng nhất định sẽ làm được.

Thượng Quan Hạo, Tây Môn Tân Nguyệt, các ngươi chờ đó, nhất định phải làm cho các ngươi sống không bằng chết.

Mộ Dung Lưu Tôn ở lại Phượng Loan cung, hắn vẫn rất yên tĩnh, chỉ cần Thanh Dao nói, hắn liền ngoan ngoãn nghe lời dường như rất sợ hãi nàng sinh khí, thỉnh thoảng tâm tình vui vẻ cũng cùng Tiểu Ngư nhi trò chuyện, nhưng phần lớn thời giờ, hắn sẽ một thân bạch y phiêu phiêu nằm ở mềm trường kỷ suy nghĩ.

Hắn không hề bài xích người khác nữa, chỉ bất quá vẫn lạnh lùng như trước, nếu muốn tới gần bên cạnh hắn, tốt nhất phải được hắn cho phép, bằng không chỉ có tự tìm khổ, tuy rằng Thanh Dao nhiều lần cảnh cáo hắn không thể dùng nội lực nữa, nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn sẽ dùng đến, nhưng bởi vì dùng không nhiều lắm, hơn nữa Minh Nguyệt đã điều chế thuốc cho hắn dùng, trong thời gian ngắn sẽ không có gì trở ngại.

Chớp mắt một cái, ba ngày đã qua còn ba ngày nữa, công chúa sẽ gả cho con của Vĩnh Ninh hầu.

Thanh Dao đã sớm ra lệnh đi xuống, ở ngày đại hôn cướp ngực, sau đó để Hoa Ly Ca cướp cô dâu, mang theo công chúa xa chạy cao bay, đương nhiên có người của phuơng thần cung âm thầm phối hợp hành động của hắn, và cần phải đem người cướp đi.

Về phần Mộ Dung Lưu Tôn, Thanh Dao len lén phân phó Thẩm Ngọc mang Nam An vương bí mật mời vào cung.

Hiện tại phải đem hoàng thượng đưa ra khỏi cung, giấu đến một nơi mà người ta tìm không được, hoàng cung rốt cuộc vẫn là nơi nhiều thị phi, nếu ở thời gian dài, e là sẽ lộ ra kẽ hở, mà nàng không thể ở trong thời gian ngắn tùy tiện ly khai, chỉ có tìm một lý do, cùng hoàng thượng phát sinh xung đột, mới mượn cơ hội rời, mới có thể bảo toàn ở cho Mộc gia, còn có những người có quan hệ cùng Mộc gia ở kinh thành, mà Thượng Quan Hạo là hùm dũ, nếu như chọc phải hắn, chỉ sợ Mộc gia một nhà sẽ khổ không chịu nổi.

Vì thế Thanh Dao chỉ có thể trước đem hoàng thượng đưa đi, thế nhưng nam nhân này không cho người ta đến gần, hơn nữa vết thương trong lòng hắn quá nặng, vì thế đem hắn đưa đi, chỉ sợ hắn phản ứng ngược, vì thế Thanh Dao mới mạo hiểm phiêu lưu để lại hắn một ít ngày, hai ngày nay hắn đã bình tĩnh nhiều lắm, tuy rằng vẫn cách người ngoài ngàn dặm, nhưng tốt xấu gì cũng không nỗi giận.

Thẩm Ngọc mới vừa đi, Phượng Loan cung liền tới khách không mời mà đến.

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt, mấy ngày nay không gặp, nữ nhân này sắc mặt rất khó nhìn, hai mắt bị quầng thâm, rõ ràng giấc ngủ không ngon, ánh mắt hoảng loạn, cẩn thận từng li từng tí thỉnh an Thanh Dao, tiện thể đánh giá Phượng Loan cung, nhìn xem Phượng Loan cung có động tĩnh gì khác lạ

với trước đây không, nhưng không có gì cả, nữ nhân ngồi trên cao vẫn rất lạnh, Phượng Loan cung từ trên xuống dưới một mảnh yên tĩnh, nhìn không ra một chút khác thường, nhưng trừ nữ nhân này, nàng thực sự nghĩ không ra còn có ai có thể từ Hoán Tẩy cục đem hoàng thượng chân chính cướp đi, việc này nếu rơi xuống trong tai Thượng Quan Hạo, nam nhân kia nhất định sẽ giết nàng.

Mặc dù trong bụng của nàng có hài tử của hắn cũng vô dụng, may là lúc này hắn còn không có phát hiện chuyện này, cho nên nàng chỉ có thể giả trang mạnh mẽ trấn định.

Hôm nay mang tiếng là thỉnh an, thật ra đến Phượng Loan cung để tìm hiểu hư thực.

“Thục phi sinh bệnh sao?”

Thanh Dao tùy ý mở miệng, Tây Môn Tân Nguyệt nhìn chằm chằm Mộc Thanh Dao, chỉ thấy nàng thản nhiên tự đắc, vẻ mặt như không biết gì, nếu như nàng ta thực sự biết hoàng đế trong cung chính là giả, mà nàng thì giam cầm hoàng đế, nữ nhân này còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

Điều này thật đúng là làm cho người ta hoài nghi, chỉ sợ nàng ta sẽ hận chết nàng đi.

Nhưng nếu không phải là nàng, vậy có thể là ai đây? Dám chạy đến Hoán Tẩy cục đánh bất tỉnh hai bà tử, cướp đi nam nhân kia.

Chuyện này kiên quyết không thể là Thượng Quan Hạo làm, nếu như là hắn làm, chỉ sợ hắn đã sớm tới đây tìm nàng tính toán sổ sách, hơn nữa hắn phái ra nhiều người giám thị nàng, mà nàng thì đã biết, vì thế có mấy ngày nàng cẩn bản không đi Hoán Tẩy cục.

Không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng phải làm thế nào đây, Tây Môn Tân Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, bất quá cũng không dám ở trước mặt hoàng hậu lộ ra dấu vết, nữ nhân này rất khôn khéo, nếu như nàng ta thực sự không biết hoàng đế trong cung là giả, mà nàng thì tự lộ ra kẽ hở, như vậy sẽ rất phiền toái.

Tây Môn Tân Nguyệt nghĩ đến đây thì cau mày cười nhạt, chỉ bất quá nụ cười kia mang theo cay đắng, quái dị đến cực điểm.

“Thiép thân bởi vì đúra nhở trong bụng, vì thế ăn uống giảm xuống, mới có vẻ chán chường như vậy.”

“Nha, nguyên lai là bản cung đã suy nghĩ nhiều”, Thanh Dao trong lòng biết rõ ràng nữ nhân này vì sao qua đây, nhìn ánh mắt của nàng ta dao động, ở Phượng Loan cung trong ngoài nhìn quanh, nàng ta tất nhiên không có can đảm như Tiểu Ngư nhi dám chạy đến Phượng Loan cung lục soát tìm người, hơn nữa việc này Thượng Quan Hạo còn không biết, nếu như biết, chỉ sợ nàng ta chỉ có một đường chết.

“Thực phi nương nương vì trong bụng có long chủng càng phải bảo trọng thân thể.”

Thanh âm Thanh Dao nặng nề như tảng đá dưới mạch nước ngầm, bắt đầu khởi động những ngọn sóng ngầm, Tây Môn Tân Nguyệt nghe thấy càng kinh hãi đảm chiến, tóm lại nàng cảm thấy nữ nhân này tựa hồ đã biết chút ít gì đó?

Thế nhưng nghiêm túc nhìn kỹ, thì lại không có gì cả, tựa hồ tất cả đều là nàng suy nghĩ nhiều, nhưng người nam nhân kia rốt cuộc đã bị ai mang đi?

Tây Môn Tân Nguyệt vẻ mặt mê man, lâm vào trầm tư, trong lòng rất sợ hãi, nếu để cho Thượng Quan Hạo biết? Nàng không dám nghĩ tiếp, ngón tay lơ đãng xoa bụng.

Đúra nhở còn giữ được sao?

Không, nàng không thể để cho đúra nhở nửa điểm guy hiểm, vì thế bây giờ bảo mật mới quan trọng hơn, ngàn vạn lần không thể để cho Thượng Quan Hạo biết, dù sao hắn vẫn cho là nam nhân kia đã chết.

“Tạ ơn tỷ tỷ quan tâm.”

Tây Môn Tân Nguyệt biết có ngồi tiếp cũng sẽ không có thu hoạch gì, hơn nữa ngồi ở chỗ này, rất xấu hổ vì nữ nhân kia vẻ mặt băng lãnh, tựa hồ khinh thường làm bạn cùng nàng, bản thân mình cũng không thể da mặt dày như vậy, vẫn nên nhanh chóng đi khỏi đây, đến nơi khác tìm xem, nhìn có phải bị người khác bắt đi hay không.

“Ân, khách sáo.”

“Vậy muội muội cáo từ, tỳ tỳ vạn an.”

“Mạc Sầu, tiễn Thục phi nương nương” Thanh Dao lãnh đạm mở miệng, Tây Môn Tân Nguyệt đáy lòng cứng lại, chỉ thấy khó chịu, nữ nhân này thật đúng là không cùng nàng khách khí, ở trong mắt của nàng ta, chưa từng có qua những nữ nhân như các nàng.

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sầu cung kính làm lễ: “Thục phi nương nương mời.”

Tuy rằng ngôn ngữ cung kính, bất quá thần sắc cũng rất lãnh, công chúa bị nương nương bắt ở lại nội điện, bằng không y theo tính tình của công chúa, e là sẽ không tha cho nữ nhân này, đây cũng là nguyên nhân nương nương vì sao bắt công chúa ở lại nội điện.

Tây Môn Tân Nguyệt sau khi rời đi, Thanh Dao đứng dậy đi vào nội điện.

Trong Tảm cung, một thân ảnh nhanh nhẹn tuấn tú, đang đứng gần ở phía trước cửa sổ, cửa sổ lúc này một bên đang mở rộng, có hoa rơi bay vào, khiến quanh thân hắn đậm đặc, nhưng lại tăng mùi vị xuất trần cứ bình tĩnh đứng như vậy, vẫn khiến hào quang bắn ra bốn phía làm cho người ta dời không ra tầm mắt, đã nhiều ngày điều dưỡng, sắc mặt của hắn tốt hơn rất nhiều, cả người ám áp tinh thần phấn chấn, tóc đen thật dài, dùng dây lụa màu lam buộc lại, tuỳ ý thả tung trên vai, càng lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị làm cho người ta không dám tới gần, cả người mỹ lệ xuất trần, ngay cả nữ tử đều cảm thấy không bằng..., tuy nhiên lại không có một chút nào làm cho người ta có ý niệm khinh nhòn trong đầu, giống như thần thánh không cho người xâm phạm.

Nghe được tiếng bước chân bên cạnh bình phong ngọc lưu ly, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt chợt lóe lên vui sướng, hữu thần sáng tỏ.

“Ngươi đã trở về.”

“Ân, Lưu Tôn nghĩ gì thế?”

Mộ Dung Lưu Tôn chưa nói cái gì, thân ảnh cao to đã đi tới, đứng ở bên cạnh nàng, vuơn bàn tay áp vào bàn tay nhỏ bé của nàng, trong nháy mắt như có dòng nước ấm áp quanh thân nàng, trong óc nàng không khỏi hiện lên hình ảnh lần đầu tiên bọn họ nắm tay, khi đó, tay hắn rất băng rất lạnh,

tựa như sương giáng tiết tháng hai, không chỉ lạnh hơn nữa còn thấu xương, thế nhưng hiện tại, tay hắn lại nóng, nghĩa vô phản cố lôi kéo nàng, mà không có một tia hơi chàn chừ.

“Đang suy nghĩ ngươi, ta đang suy nghĩ, trước đây chúng ta nhất định rất tốt.”

Hắn vừa nói, liền lộ ra nụ cười như hài đồng non nớt, sạch sẽ như một trang giấy trắng, tuy không nói lời nào, lại hoàn mỹ không giống người thường.

Nhưng Thanh Dao tin, rồi hắn sẽ tốt, nàng tuyệt đối không cho phép hắn gặp chuyện không may.

Bởi vì thiên hạ này vẫn chờ hắn đến xử lý, trừ hắn ra, nàng nghĩ không ra còn có người nào, có thể đem này giang sơn xử lý chính tề ngay ngắn.

“Phải, khi đó ngươi thích nhất thổi tiêu cho ta nghe.”

Nàng không muốn cho hắn biết những chuyện không vui trước đây, hiện tại nàng chỉ nhớ được những điều tốt của hắn, kỳ thực lần rời khỏi cung đó, cũng không hoàn toàn là do hắn sai, hắn từ đầu tới đuôi đều thích nàng, chỉ vì kiếp trước nàng bị thương tổn mà trở nên nhu nhược, hiện tại nàng sẽ không dễ dàng buông tay hắn ra, trong mưa gió, hai người sẽ cùng nhau đối mặt, so với một người sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tiêu đâu?”

Hắn quay đầu tìm kiếm, nỗ lực nghĩ, trong đầu tựa hồ thật sự có chút hình ảnh, hắn chỉ thích thổi tiêu cho một người nghe, còn nói qua cuộc đời này chỉ vì một mình nàng mà thổi tiêu, xem ra nàng quả thật là nương tử của hắn, nghĩ vậy, bàn tay của hắn vừa thu lại liền đem cả người nàng ôm vào trong ngực: “Nương tử, sau này chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, bất ly bất khí.”

“Được, bất ly bất khí.”

Lời của nàng mang theo nồng đậm vui sướng, không nghĩ tới khi hai người nói lời tình cảm ngọt ngào, lại ở trong tình huống như vậy, lúc này hắn ngạc nhiên như đứa bé, thật không biết ngày sau khi hắn tỉnh lại, còn nhớ kỹ lời nói hôm nay hay không

Q.4 - Chương 142: Tây Môn Tân Nguyệt bị đánh

Ban đêm, ánh trăng chiếu xuồng những tia sáng nhàn nhạt, đi qua lan can cung tường đình đài trống vắng, rồi yên tĩnh ở lại trên thềm đá bạch ngọc, gió đêm thổi ào ào, mang theo cái lạnh giá, sương mù bao trùm các cửa hàng ruộng đồng xanh tươi, rồi dừng lại trong hoa viên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hai đạo bóng dáng cao gầy đơn bạc rất nhanh lướt qua đình đài lầu các, rơi vào trong vườn hoa, chớp mắt, liền tới bên ngoài tấm cung của Phượng Loan cung, nhẹ gõ lên cửa hai cái, Mạc Sâu cẩn thận từng li từng tí đến gần, mở cửa sổ ra, ngoài cửa sổ Nam An vương một thân cầm bào xanh ngọc đang đứng thẳng, phía sau là Thẩm Ngọc mặc áo choàng xanh đen, hai người như hòa tan ở trong bóng đêm.

“Mau vào.”

Mạc Sâu bình tĩnh mở miệng, hai người lắc mình tiến vào, nàng rất nhanh quay đầu nhìn mọi nơi, cho đến khi xác định không ai theo dõi, hoặc tiết lộ ra bí mật.

Bên trong tấm cung, đèn cung đình chiếu sáng cả căn phòng, đôi mày của Nam An vương nhuộm một chút cái lạnh của bóng đêm, nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Nương nương, để cho thần tiến cung là vì chuyện gì?”

Thanh Dao đứng lên, nhàn nhạt mở miệng: “Cho ngươi gặp một người.”

Nàng nói xong, đứng dậy vén lên tấm rèm màu ngọc bích bên trong tấm cung, chỉ thấy trên ghế năm phía sau tấm rèm, thình lình có một nam tử mỹ lệ đang ngủ, tức khắc mái tóc đen như mây trút xuống, lộ ra gương mặt hoàn mỹ không tì vết, đôi mày hẹp dài, lông mi thật dày che dấu đi con ngươi lợi hại, da thịt trắng nhạt bởi vì được điều dưỡng mấy ngày liền, nên lộ ra màu phấn hồng nhàn nhạt, quần áo trường bào giản đơn bao vây lấy thân hình cao lớn của hắn, làm cho người ta như đui mù khi nhìn thấy, người này chính là hoàng đế Huyền Nguyệt.

“Hoàng huynh?”

Nam An vương chấn kinh kêu lên, thanh âm này đã kinh động tới nam tử nằm trên ghế, hắn xoay mình mở mắt ra, đáy mắt sâu thẳm giống như vực sâu vạn trượng, băng lãnh vạn phần, làm cho người ta cảm thấy như trước mặt có cuồng phong lạnh lẽo cuốn tới, hắn lạnh lùng diện vô biểu tình nhìn Nam An vương, thanh âm cứng ngắc.

“Nương tử, hắn là ai?”

Trong lời nói của hắn mang vẻ phòng bị, làm cho Nam An vương ngắn ra, hoài nghi bản thân mình nhìn lầm rồi, nên chăm chú nhìn kỹ lại, là hoàng huynh không sai a, vì sao ngay cả mình cũng không nhận ra.

“Nương nương, đây là?”

“Nam An vương, kinh mạch của hoàng thượng bị hao tổn, trong đầu có máu bầm, đây là nguyên nhân làm cho trí lực của hắn dừng lại giai đoạn hài đồng bảy tám tuổi, bất quá máu bầm kia có thể loại bỏ, chẳng qua kinh mạch bị tổn thương, e sẽ khó chữa trị, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể vận dụng nội lực, cho nên ta gọi ngươi đến, là muốn ngươi đem hắn mang ra ngoài, trong cung hắn không thể ở tiếp, nếu như tiếp tục ở lại, chỉ sợ sẽ lộ ra chân tướng.”

Mộ Dung Lưu Tôn cuối cùng cũng hậu tri hậu giác biết Thanh Dao muốn đem hắn đưa đi, thoáng cái hắn luống cuống, sự lạnh lùng bỗng nhiên biến mất thay vào đó là ánh mắt sợ hãi, rất nhanh tung người vọt tới, lôi kéo tay Thanh Dao: “Nương tử, ta muốn cùng ngươi ở chung một chỗ, ta không muốn rời đi.”

Hắn nói xong đưa tay lên ôm chặt Thanh Dao, ôm nàng vào trong lòng, ngày qua ngày cùng nàng buộc chặt một chỗ, người ngoài không biết đáy lòng của hắn đang sợ hãi, nhưng Thanh Dao biết, nàng cảm thấy thân thể của hắn cứng ngắc, nên không nhúc nhích.

Mấy tháng không kia đã để lại bóng ma ở trong đầu của hắn, huống chi trí lực của hắn bây giờ chỉ là một tiểu hài tử bảy tám tuổi, đối với ký ức thông khổ kia, hoàn toàn không tiếp nhận được.

Lúc này hắn dùng lực ôm Thanh Dao, không cần biết nàng làm sao dỗ dành, hắn đều không buông nàng ra, trên người hương vị nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ bên trong tâm cung.

Nam An vương ngây ngần cả người, ngo ngác nhìn một màn trước mắt, lồng ngực tựa hồ có vật gì nô tung, vừa chua chát lại có chút khổ sở, nhìn bộ dạng này của hoàng huynh, thật làm cho hắn rất đau lòng, nhưng khi nhìn thấy hoàng huynh tự nhiên cùng Thanh Dao ở chung, phần đau lòng kia lại thêm sự chua chát.

Thanh Dao nào biết đâu đáy lòng Nam An vương đang rối rắm, nàng chỉ vuơn tay vỗ vỗ lưng Lưu Tôn, thanh âm có chút lãnh “Lưu Tôn, nương tử nói ngươi không nghe lời, nương tử sẽ tức giận, nương tử giận dữ sẽ rất nghiêm trọng, sau này nương tử sẽ không gấp, không bao giờ tìm ngươi nữa.”

Nàng biết đáy lòng Lưu Tôn có bóng ma, biết hắn sợ hãi mất đi nàng, hiện tại hắn như đứa nhỏ bất lực, thế nhưng nàng không thể không cứng rắn với hắn, bằng không chắc chắn hắn sẽ không ngoan ngoãn nghe nàng nói.

Quả nhiên Thanh Dao vừa thốt lời uy hiếp xong, Lưu Tôn cứng đờ, chậm rãi buông tay ra, ánh mắt một mảnh sương mù, hắn căn răng vạn phần ủy khuất mở miệng: “Nương tử, ngươi không cần ta sao?”

“Không có, Nam An vương là huynh đệ của ngươi, hắn sẽ bảo vệ ngươi, nương tử rất nhanh sẽ đi tìm ngươi, sau đó cùng ngươi ở chung một chỗ, vĩnh viễn không ly khai ngươi, nếu như ngươi ngoan ngoãn theo Nam An vương gia, ta rất nhanh sẽ gặp lại ngươi.”

“Thế nhưng ta sợ hãi?”

Kế tiếp hắn không nói nữa, bởi vì thực sự rất sợ hãi nương tử sinh khí, mặc dù trong ý thức của hắn, còn không hiểu rất rõ ý nghĩa của hai chữ nương tử, thế nhưng hắn biết nàng là người thân nhất của hắn, chỉ có cùng nàng ở chung một chỗ, hắn mới an tâm, người khác ở cùng, hắn đều là không thích, ngay cả Tiểu Ngư nhi, hắn cũng chỉ miễn cưỡng tiếp nhận thôi.

Nam An vương biết ở tình huống trước mặt, trong cung xác thực rất nguy hiểm, nếu để cho người kia biết hoàng thượng còn sống, chỉ sợ toàn bộ Huyền Nguyệt sẽ tinh phong huyết vũ, bất quá dù gió mưa này có lớn hơn nữa, hắn cũng có nghĩa vụ cùng nương nương bảo vệ tốt hoàng huynh, bằng không sẽ tiện nghi cho người khác.

“Hoàng huynh, ta là Lưu Chiêu a, ngươi đi theo ta đi, ta sẽ không hại ngươi.”

Nam An vương chân tình mở miệng, Mộ Dung Lưu Tôn cuối cùng cũng bót thời giờ liếc mắt nhìn Nam An vương, bất quá thần sắc vẫn lạnh như băng sương, cũng không có vì lời nói của Lưu Chiêu mà nhận thức hắn, ngược lại mi tâm nỗi lè khí, lành lạnh lướt qua, cuối cùng rơi xuống trên mặt Thanh Dao.

“Nương tử, vậy ngươi rất nhanh đến gấp ta sao?”

“Ân, rất nhanh, chỉ cần Lưu Tôn ngoan ngoãn nghe Lưu Chiêu nói, nương tử rất nhanh sẽ đi tìm gấp ngươi, ta nhất định sẽ chữa hết bệnh cho Lưu Tôn, khi đó, chúng ta sẽ trở về, đích tay diệt trừ người hại ngươi.”

Câu nói kế tiếp đối với Lưu Tôn hiện tại đã không có bao nhiêu ý nghĩa, tất cả lực chú ý của hắn là ở câu nói phía trước, cuối cùng không cam lòng ngập ngừng mở miệng: “Được rồi, nương tử, ngươi nhất định phải tới đón ta a.”

“Được.”

Thanh Dao nhìn hắn không yên lòng từng lần một dặn dò nàng, ánh mắt như có sương mù, kỳ thực nàng đâu muốn rời đi hắn, hình dạng này của hắn, rời khỏi nàng rồi, nàng còn lo lắng hơn? Bất quá lúc này chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng của hắn, bảo nàng làm cái gì nàng đều nguyện ý, hôm nay Tây Môn Tân Nguyệt qua đây, tuy rằng nàng ta cái gì cũng không tìm được, thế nhưng đã sinh lòng nghi ngờ, mà hiện tại nàng ta có bộ dạng thất hồn lạc phách, lấy cá tính đa nghi của Thượng Quan Hạo, có lẽ sẽ tra ra chuyện hoàng thượng còn sống, nếu như biết việc này là nàng làm, tất nhiên sẽ thương tổn rất nhiều người, cho nên nàng chỉ có thể trấn định mà ở lại trong cung, làm cho hắn không lời nào để nói.

Thanh Dao trấn an Lưu Tôn xong, quay đầu nhìn Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, bình tĩnh mở miệng: “Ngươi đừng đem hắn an trí ở Nam An vương phủ, mà hãy an bài ở bên ngoài, đem hắn đưa đến bờ sông đông giao cách Lâm An thành mười dặm, những người đó sẽ thu nhận hắn, ghi nhớ kỹ ngàn vạn lần không thể lộ ra dấu vết gì.”

“Dạ, nương nương.”

Nam An vương gật đầu, nào dám có chút chủ quan, trịnh trọng gật đầu, Thanh Dao quay đầu nhìn phía Minh Nguyệt, Minh Nguyệt võ công cao cường, y thuật lại tốt, hắn bây giờ đã thật tình xem nàng là chủ tử, vì vậy đối

với mệnh lệnh của nàng, là trăm phần trăm nghe theo, có hắn theo Lưu Tôn, nàng rất yên tâm, mặt khác còn có Thẩm Ngọc nữa.

“Minh Nguyệt, ngươi cố gắng chiêu cỗ hoàng thượng, nhất định phải mau chóng loại bỏ máu bầm trong đầu hoàng thượng, còn Thẩm Ngọc nữa, ba người các ngươi người cần phải bảo vệ tốt hoàng thượng.”

“Dạ, nương nương.”

Ba người song song gật đầu, trong tầm cung bao phủ một tầng ngưng trọng.

Thanh Dao quay đầu nhìn Lưu Tôn, thấy trên ngũ quan tuấn mỹ của hắn thật sự không muộn, còn không quên lay tay dặn dò nàng: “Nương tử, đừng quên tới đón ta.”

“Được, ngươi nhất định phải nghe theo Nam An vương nói, nương tử rất nhanh sẽ đi đón ngươi.”

“Ân, ta sẽ” Lưu Tôn hiềm khi yên tĩnh, bất quá đối mặt với Nam An vương cùng Minh Nguyệt, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, như phủ lên đó một tầng hàn băng, phòng ngừa cảnh giới, nhưng cũng may hắn không có phản kháng, như vậy là đủ rồi, ba người nào dám tính toán thái độ của hắn.

“Đi nhanh đi.”

“Dạ” Nam An vương ở phía trước dẫn đường, Minh Nguyệt vươn tay lôi kéo Lưu Tôn, mấy đạo thân ảnh rất nhanh biến mất ở trong tầm cung, Thanh Dao quét mắt liếc mắt nhìn Băng Tiêu một cái, rồi chậm rãi mở miệng: “Ngươi ở phía sau đưa tiễn, nhìn xem chỗ tối có ai theo dõi hay không, nếu như có, một cũng không để lại.”

Sát khí bốc tận trời, Băng Tiêu thấy vậy gật đầu, thân thể co rút lại, đã xuyên cửa sổ mà đi.

Trong đêm gió lạnh theo cửa sổ xông vào, Thanh Dao rụt vai một chút, chỉ cảm thấy thiếu hắn tầm cung thật quá lớn quá lạnh.

Nguyên lai yêu một người, có hắn liền có toàn bộ thế giới, lời này một chút cũng không giả.

“Nương, chúng ta vì sao không theo phụ hoàng cùng nhau ly khai?”

Tiểu Ngư nhi có chút mê man, nàng thấy phụ hoàng cùng mẫu thân có chút khó khăn khi chia lìa, nếu như thế hà tất xa nhau, nếu các nàng muốn chạy, ai cản được chứ.

Tầm mắt như có sương mù của Thanh Dao từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, Mạc Sầu đi tới đóng cửa.

Trong phòng đã vang lên giọng nói lành lạnh: “Chúng ta đi, chỉ sợ ngày mai mười mấy miệng ăn của Mộc phủ, còn có người của Thái Phó tự khanh Liễu gia, cùng các đại thần trong triều có dính dấp với Mộc gia, một cũng chạy không khỏi lao ngục tai ương, vì thế chúng ta phải lưu lại, bất động thanh sắc tìm một lý do, để thuận lợi xuất cung, hoặc là nương để cho người nam nhân kia hâm hại mà phải xuất cung.”

“Nha” Tiểu Ngư nhi gật đầu, ngược lên đôi mắt sáng, đáy lòng có một chút bất an, chậm rãi mở miệng: “Nương, chỉ sợ mọi việc vị tất được như ý.”

“Trước từ từ rồi hãy nói, nói chung phải đợi sau khi công chúa đám cưới, cũng không thể phu tay mặc kệ chuyện của cô ngươi.”

Chương 142.2

Thanh Dao thở dài, không nghĩ tới tai nạn lớn nhất của nàng cùng Lưu Tôn không phải là thống nhất thất quốc, cũng không phải Vô Tình, mà là tên Thượng Quan Hạo âm hiểm tiểu nhân này, hắn không chỉ thái độ làm người âm hiểm mà còn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng võ công thì lợi hại, tiểu nhân như vậy rất là khó đối phó nhất, hiện tại hắn còn sủng hạnh Mai phi cùng các phi tần, dù cho các nàng đem chân tướng đưa ra, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể trấn áp được một đám người trong triều đình kia, hơn nữa Lưu Tôn hiện tại tâm trí thấp, nếu như hắn tỉnh táo thì thôi, đối phó người nam nhân kia sẽ không khí, vì hắn vốn chính là hoàng đế, nhưng bây giờ trên tay các nàng không có là bài tốt nào, vì thế chỉ có thể cẩn thận mà hành sự.

“Đa.”

Thanh Dao gật đầu, Mạc Sầu lập tức đến bên người, một lát sau, Băng Tiêu từ bên ngoài đi tới, nhỏ giọng mở miệng: “Nương nương, bọn họ trong lúc xuất cung, dọc theo đường đi cũng không có trở ngại, nương nương yên tâm đi”

Thanh Dao gật đầu, sợ rằng chuyện lần này Tây Môn Tân Nguyệt đã cực lực che giấu, nàng ta bây giờ không dám tùy tiện lộn xộn, bởi vì lộ ra một điểm dấu vết nào, những ngày còn lại đừng nghĩ quá sống yên ổn, Thượng Quan Hạo sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Cho nên nàng ta chỉ có thể ngầm tìm hiểu, không kinh động đến Thượng Quan Hạo.

Chẳng qua Thượng Quan Hạo không phải chỉ được hư danh, ở hoàng cung, hắn đã xếp cơ sở ngầm của mình đông đảo, cho nên đêm nay giờ tí, hắn đang ở trong Thất điện sảng hạnh Vân phi, lúc cá nước thân mật mới vừa gia nhập cao trào, liền nghe được ngoài cửa điện truyền đến thanh âm thái giám nóng ruột bẩm báo: “Hoàng thượng, hoàng thượng?”

Trong tầng tầng sa mạn, Vân phi sung sướng ngâm khẽ, nén vỗn không nghe theo hù lạnh: “Hoàng thượng, thiếp thân còn muốn?”

Thân thể mềm mại như rắn không có xương leo lên người nam tử tinh tráng, thỉnh thoảng trên dưới lay động, tựa như thuyền lớn ở trên biển, đã thoái mái lại hưởng thụ.

Một điện đầy sắc diễm ám muội, không khí tình dục len lỏi ở mỗi ngõ ngách, bất quá nam tử kia đã dừng lại động tác, bởi vì hắn nghe được thái giám ngoài cửa điện là người của hắn, lúc này tên kia qua đây, tất nhiên là có chuyện trọng đại, bằng không làm sao có can đảm phá hư chuyện tốt của hắn, nghĩ vậy, hắn thản nhiên bứt ra, nhìn cũng không nhìn nữ tử dưới thân đang co quắp như trong đầm nước, hắn chậm rãi xuống giường cầm lấy áo lót màu trắng vắt trên bình phong, lạnh lùng mở miệng.

“Tiến vào.”

Tiểu thái giám chạy vội vào, giường mắt liếc nhìn, chỉ thấy một thân thể trắng bóng đang co ở trên giường lớn, thì ngực cứng lại, vội vàng gục đầu xuống mặt cũng không dám nhìn nữa, cẩn thận tiến lên, ở bên tai hoàng thượng nói vài câu, sắc mặt của nam tử tuấn mỹ trong nháy mắt xấu xí đến cực điểm, đôi mắt đen toàn mũi nhọn lạnh lẽo, ngẩng đầu lên với cái nhìn thị huyết lệ khí.

“Việc này ngươi đã điều tra rõ ràng?”

“Tiểu nhân đã điều tra, còn cứu một bà tử, nàng nói Thục phi nương nương

từng lệnh cho các nàng trông nom một thái giám, chẳng qua những người kia nói hấn không giống thái giám, tính tình tàn bạo, không ai dám tới gần.”

“Khốn kiếp.”

Bàn tay giơ lên, chưởng phong đánh ra, tiểu đồng trên hương án bị đánh bay, hương tro bên trong bay tứ tán, tràn ngập khắp tâm cung sắc mùi tục tĩu.

Trên giường lớn, Vân phi lúc trước lòng vẫn còn oán khí, lúc này cũng không dám thở mạnh, tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, bất quá nàng biết nhất định có liên quan với Thục Phi, chẳng lẽ Thục phi đã làm cái gì chọc giận hoàng thượng.

“Đi, bãi giá Xây Dương cung.”

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, tiểu thái giám kia thở dài một hơi, lập tức ở phía trước dẫn đường, một đám người ùn ùn rời khỏi Thất điện đi hướng Xây Dương cung.

Xây Dương cung lúc này chìm đắm ở trong một mảnh bóng đêm, cô tịch không tiếng động, những đám sương lượn lờ, đọng thành giọt rơi xuống mặt đất, khiến nó đầy hơi ẩm.

Thanh âm thái giám lanh lảnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm.”

Trong bóng đêm thanh âm này bén nhọn như một thanh đao, Tây Môn Tân Nguyệt vừa đi vào giấc ngủ lập tức tỉnh lại, kinh hãi đám chiến suy đoán, hoàng thượng lúc này tới đây làm gì, đáy lòng hiện lên bát an, tổng cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó?

Liên Yên đích thân hầu hạ chủ tử đứng lên, đi đến đại điện nghênh giá, hai người mới ra khỏi tẩm cung, liền nhìn thấy hoàng thượng đã đến trước mặt, con ngươi âm trầm, khuôn mặt dữ tợn, lúc này ở dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, hoàn toàn xa lạ, tựa hồ thay đổi thành một người khác, Liên Yên bị hù doạ không dám nhìn lên, vội vàng quay xuống.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Hoàng thượng tựa hồ giận dữ, giơ lên một cước, thẳng tắp đem Liên Yên đá bay ra ngoài, một cước này dùng mười phần lực đạo, làm lòng ngực Liên Yên đau đớn dị thường, không thể chịu nổi mà ngất đi, Tây Môn Tân Nguyệt

nhìn hoàng thượng như vậy, chỉ hoảng sợ kêu lên: “Liên Yên, Liên Yên.”

Chuẩn bị chạy ra bên ngoài, Thượng Quan Hạo đâu cho nàng cơ hội như vậy, bàn tay to nhắc lên liền kéo nàng đi vào tấm cung, vòng qua bình phong, bôp một tiếng đem nàng ném trên mặt đất, sắc mặt âm trầm xoay người ngồi vào mềm trường kỷ, thanh âm băng hàn mở miệng.

“Ngươi là muốn tự mình nói, hãy để cho người ta khai ra?”

Tây Môn Tân Nguyệt đại thể đã đoán ra Thượng Quan Hạo đã biết cái gì, ánh mắt một mảnh u ám, môi cũng trắng luôn, nhưng đối mặt với nam nhân dũng tợn này, nàng lại không có dũng khí để thừa nhận, thầm nghĩ khiếp đàm trốn tránh: “Hoàng thượng nói cái gì đó, thiếp thân không rõ?”

“Không rõ? Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ a.”

“Hoàng thượng?”

Tây Môn Tân Nguyệt kêu rên, kiên quyết không nói ra, nàng không biết tin tức làm sao mà tiết lộ ra ngoài, hai bà tử kia rõ ràng bị nàng xử lý, làm sao mà Thượng Quan Hạo biết đây, hay là hắn chỉ suy đoán, cho nên nếu nàng mạo muội nói ra, tức không phải tự mình tìm đường chết sao, vì thế vẻ mặt mang sự ủy khuất, tựa hồ không biết Thượng Quan Hạo nói vậy là có ý gì?

Thượng Quan Hạo thấy nàng không biết hối cải, sắc mặt càng chìm, hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Đem người mang vào.”

“Dạ” lập tức có thái giám đi đến, trong tay hai tiểu thái giám là một bà tử tuổi già, bà tử kia vừa ngắn đầu liền nhìn thấy Tây Môn Tân Nguyệt, nhịn không được kêu lên “Nương nương, người thật ác tâm a, nô tỳ làm sai cái gì? Người lại muốn đem các nô tỳ dìm vào đáy hò?”

Tây Môn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy bà tử này, nói cái gì cũng nói không nên lời, thân thể hư mềm co quắp ngã qua một bên, mồ hôi lạnh lâm tấm trên trán, sắc mặt như tro tàn, trong óc rất nhanh lóe ra cách làm thế nào để tự cứu mình tránh thoát một kiếp này?

“Hoàng thượng bỏ qua cho thiếp thân một mạng, thiếp thân biết đã làm sai rồi, hoàng thượng tha mạng a?”

“Người kia đâu?”

Thượng Quan Hạo cắn răng, chỉ cần người kia sống, mộng đẹp của hắn liền không có khả năng trở thành sự thật, chỉ cần kẻ đó còn sống một ngày, hắn liền không xong, ngôi vị hoàng đế này vốn không phải của bản thân, hắn chỉ bất quá mạo danh thay thế mà thôi, nếu như người nam nhân kia trở lại trong cung, chỉ sợ không còn vị trí này cho hắn, hắn nghĩ đến tất cả mọi chuyện đều hủy ở trên tay Tây Môn Tân Nguyệt thì hàm răng nghiến kẽo kẹt.

“Không thấy, thiếp thân không biết hắn bị ai bắt đi?”

“Bắt đi?”

Thượng Quan Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, thân hình đột nhiên đứng dậy, trực tiếp đi tới, con ngươi của hắn hằn lên tia máu đỏ tươi, cả người đã lâm vào điên cuồng, Tây Môn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy hình dạng này của hắn, sớm biết trong lòng hắn sát ý đã nỗi lên, chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng cũng bảo vệ không được nàng, chỉ biết liên tục dập đầu: “Hoàng thượng, người bỏ qua cho thiếp thân đi, người kia đã ngu si, cẩn bắn cái gì cũng không biết, hoàng thượng bỏ qua cho ta đi?”

Lúc Tây Môn Tân Nguyệt cầu xin tha thứ, bà tử vẫn nhìn nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vừa thấy Thượng Quan Hạo đi tới, lại càng hoảng sợ, chỉ vào Thượng Quan Hạo nói lắp bắp: “Người kia cùng hoàng thượng hình như? Hình như?”

Lời nói của nàng còn chưa dứt, bàn tay Thượng Quan Hạo đã nhấc lên, rắc một tiếng vang lên, cái cổ thanh thúy kia đã gãy, đầu bà tử cùng thân thể đã đứt ra, chỉ có một lớp da dính liền ở chính giữa, ánh mắt mở thật to, chết không nhắm mắt, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Tây Môn Tân Nguyệt, Tây Môn Tân Nguyệt nhìn thấy thủ đoạn thị huyết tàn hận như vậy, đã sớm sợ ngây người, héto âm lên.

“Hoàng thượng, ta mang thai cốt nhục của ngươi? Hoàng thượng ngươi tha cho ta đi.”

“Người vì trẫm sinh con còn nhiều mà, thêm ngươi cũng không nhiều, thiếu ngươi cũng không ít.”

Thượng Quan Hạo lãnh huyết mở miệng, hắn nói xong tay đã duỗi qua đây, tuy rằng Tây Môn Tân Nguyệt có võ công, nhưng nàng biết công phu của mình ở trước mặt nam nhân này, chẳng qua là tiểu nhi làm xiếc, chỉ cần hắn

ra tay, mình hắn phải chết mà không thể nghi ngờ, Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt tái nhợt, thân thể lùi vào bên trong, đáng thương mở miệng.

“Hoàng thượng, người nọ rời khỏi rồi, chỉ sợ sẽ quay đầu trở lại, chẳng lẽ người không cần thế lực của Tây Môn gia sao? Nhiều người sẽ thêm một phần thế lực, nếu như ta xảy ra chuyện, chỉ sợ cha ta vị tất sẽ giúp người, đến lúc đó nói không chừng còn giúp đỡ người kia?”

Lời này của nàng đã có một chút tác dụng, tay Thượng Quan Hạo cách xa cỗ của nàng khoản hai phân, bàn tay đột nhiên nắm chặt, gân xanh trỗi rộng, tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

“Hôm nay tất cả đều là người gây ra, nếu như ta thực sự xảy ra chuyện, nhất định sẽ làm cho Tây Môn gia các ngươi chôn cùng.”

Thượng Quan Hạo nói xong, vung tay lên một cái tát vang dội hiện lên, Tây Môn Tân Nguyệt bị hắn nặng nề đánh một bạt tai, chỉ làm gương mặt sưng lên, đầu ống ống, lỗ tai cũng vang lớn, thân thể suy yếu ngã một bên, mấy ngày liên tiếp lòng dày dò sợ hãi, hơn nữa còn mang thai, thân thể của nàng vốn rất suy yếu rồi, lúc này còn bị người nam nhân này ra đòn hiểm, càng nghĩ càng thống khổ, càng nghĩ càng hối hận, nước mắt ào ào chảy xuống, thế nhưng trên đời không có bán hối hận, nàng cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Nói đi, lúc đầu là xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Hạo vừa mở miệng, tiểu thái giám kia kéo bà tử bị giết rời khỏi tầm cung, trong cung này biết ít vẫn là tốt nhất, để tránh tính mạng khó giữ.

Chương 142.3

Tây Môn Tân Nguyệt khóc mít tràn ra máu, trong miệng một mảnh tinh hồng, dùng dằng sửa thắt lưng lại để quỳ tốt, sau đó chậm rãi nhìn Thượng Quan Hạo, cũng không dám lừa gạt thêm nữa, từng chữ từng lời mở miệng.

“Ngày ấy người đánh chết người kia, mệnh lệnh mấy người tiểu thái giám Xây Dương cung đem thi thể hắn dìm vào hồ nhân tạo, sau đó giết mấy tiểu thái giám kia, ai biết người nọ mạng lớn, còn có một hơi đó, lúc đó đúng Phùng A Cửu đi qua, phát hiện chuyện liền giết mấy người tiểu thái giám kia, chuẩn bị đem hắn mang đi, khi đó ta muốn nhìn xem hắn có phải thật đã

chết hay không, liền đi theo qua đó, thấy được một màn A Cửu làm, bởi vậy liền đem người kia đoạt lại, A Cửu bởi vì sợ người biết, chỉ phải buông tay, đem người kia giao cho ta.”

Tây Môn Tân Nguyệt nói xong, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mặc dù như vậy, nàng cũng có thể cảm nhận được Thượng Quan Hạo nồng nặc sát khí.

“Ngươi làm chuyện tốt?”

Thượng Quan Hạo dùng sức kỵ trà cao bên cạnh, liền phát ra tiếng vang kịch liệt, vô cùng lạnh lẽo hung tàn mở miệng: “Như vậy hắn vì sao đang êm đẹp lại mất tích, ngươi không phải nói phái chuyên gia coi chừng hắn sao?”

“Phải, ta đã phái người coi chừng hắn, còn khóa tay chân hắn lại, bởi vì đầu óc hắn bị gia chạm, nên rất hay phát cuồng, vì thế thiếp thân sợ hãi, trong lúc ý thức hắn bắt đầu mơ hồ liền khóa tay chân hắn lại, nhưng mà hắn lại không thấy, nhất định là có người cứu đi hắn?

Vừa nghĩ tới có người cứu đi hắn, Thượng Quan Hạo sắc mặt âm trầm đặc biệt xâu xí, người cứu đi hắn không phải là hoàng hậu chứ.

Nữ nhân kia lần này tiến cung vẫn rất yên tĩnh, hoàn toàn không giống nữ nhân hưu đế trước kia, nghe đồn lúc đầu nàng chỉ vì Huyền đế dâng một phi công chịu không nổi, hiện tại hắn dâng một đồng phi tử tiến cung, nàng vẫn thờ ơ, không phải đã sớm nhìn ra kẽ hở sao, biết hắn là giả đi.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Hạo liền đứng ngồi không yên, hắn thật vất vả mới có được ngôi vị hoàng đế này, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đến phá hư, vì thế nữ nhân kia nhất định phải chết, như nếu không phải nàng cướp đi hoàng thượng thật thì còn ai vào đây, mà có thể bất động thanh sắc đem người mang đi.

Thượng Quan Hạo khuôn mặt âm trầm nhìn lướt qua Tây Môn Tân Nguyệt, nữ nhân này bây giờ một mảnh thê thảm, gương mặt sưng đến lợi hại, tóc tai bù xù, đâu còn đáng yêu xinh đẹp mềm mại như trước, mà khi hắn nhớ đến nàng còn làm ra những chuyện như vậy, thì càng tàn nhẫn thêm, Tây Môn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy hoàng thượng đi tới, vội vã cầu khẩn: “Hoàng thượng, thiếp thân sau này không dám nữa.”

“Kể từ hôm nay đóng cửa xây dương cung, ngoại trừ có ý chỉ của trẫm, bằng

không, không cho phép ra khỏi Xây Dương cung một bước.”

“Dạ” Tây Môn Tân Nguyệt lên tiếng trả lời, bây giờ nam nhân này sát khí đầy trời, nàng đâu còn dám làm trái ý của hắn, chỉ cung kính lĩnh mệnh, đợi đến ngoài cửa điện vang lên thanh âm của tiểu thái giám: “Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

Nàng cũng nhịn không được nữa liền thất thanh khóc lên, đây đều là tự mình làm nghiệt a, lúc đầu sao lại tin người nam nhân này, kẻ này căn bản là lang sói khoát da người a, nếu không phải mình mang Tây Môn gia ra, chỉ sợ hắn sẽ không chớp mắt mà giết nàng, ngay cả thân sinh cốt nhục của mình đều không để vào mắt, trên đời tại sao có thể có người như thế.

Tây Môn Tân Nguyệt khóc đến thê thảm không gì sánh được, tỳ nữ Liên Yên từ bên ngoài đi vào, che ngực lại nhưng không nhịn được phải ho khan, ho một tiếng liền phun ra một búng máu, nàng bị người nam nhân kia đá trọng thương, chỉ sợ thời gian không còn nhiều, Liên Yên nhìn tiểu thư luôn luôn cao quý lại đụng phải đối đãi này, liền đi qua ôm lấy nàng, chủ tớ hai người khóc thành một đoàn: “Tiểu thư, tiểu thư của ta, Liên Yên chỉ sợ sống không được nữa, sau này ngươi phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ a?”

“Liên yên, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi đừng làm ta sợ”

Lúc này Tây Môn Tân Nguyệt tựa như người chết đuối nắm chặt lấy Liên Yên, thế nhưng liên yên chỉ có thể suy yếu cười cười, lại khụ một cái, khóe môi tràn ra máu, Tây Môn Tân Nguyệt hướng ra phía ngoài kêu to: “Người đến, truyền ngự y, truyền ngự y a.”

Bên ngoài tắm cung đi tới hai tiểu thái giám, cung kính phúc thân thể một chút, lạnh lùng mở miệng: “Hoàng thượng hạ chỉ, mọi người ở Xây Dương cung không cho phép đi ra ngoài, không cho phép thỉnh y, xin nương nương đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân.”

Nói xong liền lui ra ngoài, những nô tài trong cung vốn chính là nhất thể với chủ tử, một ngày chủ tử được sủng ái, thì gà chó lên trời, một ngày gặp rủi ro, thì chó lợn không bằng.

Liên Yên nhìn thấy tiểu thư thương tâm liền chậm rãi mở miệng: “Tiểu thư, ta không sao người an tâm nuôi dưỡng thân thể đi, tiểu thư, xin nghe Liên Yên một lời, tìm một cơ hội chạy ra khỏi cung đi thôi, tìm một nơi không ai

biết người mà ở a.”

“Liên yên?”

Tây Môn Tân Nguyệt lần thứ hai khóc lên, thanh âm này trong bóng đêm như u linh gào thét...

Bởi vì người kia không thấy, nên Thượng Quan Hạo lòng nóng như lửa đốt, lúc này có khả năng nhất chính là hoàng hậu đã cứu người kia đi, những biểu hiện gần đây của nàng, rất hiển nhiên đã phát hiện hắn là giả mạo, sở dĩ nàng bất động thanh sắc, chỉ sợ vì cứu người nam nhân kia, chẳng lẽ người kia hiện tại ở Phượng Loan cung, nhưng mình nên dùng lý do gì để đi lục soát cung đây?

Lưu Ly cung, Thượng Quan Hạo nhíu mài suy nghĩ sâu xa, tới giờ súu canh ba, liền toát ra một chủ ý, rất nhanh bố trí hành động.

Ánh sáng xanh tráng bao phủ toàn bộ hoàng cung, hơi sương mù mỏng lượn lờ, cuối mùa thu hoa cỏ vốn đã đơn điệu, lúc này càng phát ra vẻ tái nhợt, ở trong mà sương lạnh chập chờn.

Bỗng nhiên một tiếng thét bén nhọn vang lên phía chân trời.

Tiếp theo toàn bộ hoàng cung đều run rẩy, bởi vì có người ám sát hoàng thượng, thị vệ trong cung toàn bộ náo động.

Hoàng thượng hạ chỉ, bắt luận mỗi cung mỗi điện, một cũng đều không buông tha, nhất định phải lục soát ra nơi thích khách ẩn thân, không thể để cho thích khách thương tổn được người khác.

Trời còn chưa sáng, Thanh Dao đang ngủ rất ngon, bởi vì Lưu Tôn đã xuất cung, tảng đá trong lòng nàng đã rơi xuống đất, vì thế ngủ được đặc biệt sâu, cho tới khi bên ngoài cung vang lên tiếng bước chân hồn độn, mắt của nàng đột nhiên mở, nhìn Mạc Sầu đang từ bên ngoài chạy vào : “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, nói có thích khách ám sát hoàng thượng, vì thế hoàng thượng hạ chỉ, lục soát các cung, hiện tại có thị vệ ở bên ngoài Phượng Loan cung , nương nương xem.....?”

Thanh Dao nâng mi, mặt sắc nghiêm lại, trong lòng hiện lên một cái ý niệm

trong đầu, chỉ sợ thích khách là giả, đến lục soát cung mới là thật, như vậy chuyện hoàng thượng còn sống Thượng Quan Hạo đã phát hiện, e là bước kế tiếp có chút khó khăn, Thanh Dao trấn định xoay người đứng lên, ý bảo Mạc Sầu hầu hạ nàng cùng Tiểu Ngư nhi thức dậy, hai mẹ con thu thập xong, đi ra tắm cung, chỉ thấy trước cửa đại điện, đứng thẳng nhất bang thị vệ, võ trang đầy đủ, thế tới rào rạt, bất quá khi đối mặt với hoàng hậu họ vẫn không dám khinh thường, mọi người cung kính thi lễ.

“Tham kiến hoàng hậu.”

“Miễn lễ.”

Thanh Dao đậm nhiên vung tay lên, ống tay áo rộng thùng thình màu trắng như mây khi vung lên tạo thành một trận gió mát, hương thơm bay khắp đại điện, cả đám thị vệ có chút khinh nhòn nào, cúi đầu không dám lộn xộn, Thanh Dao chậm rãi ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi: “Hoàng thượng không có sao chứ? Không làm cho thích khách đắc thủ chứ.”

“Hoàng thượng trúng một kiếm, bất quá cũng không đáng ngại, bởi vì sợ thích khách trốn vào cung điện khác, thương tổn đến các nương nương, vì thế hoàng thượng mệnh lệnh thuộc hạ nhất định phải nghiêm tra, một cung điện đều không buông tha.”

Xem ra nam nhân kia ở trong cung đã bày cơ sở ngầm, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã trọng dụng một nhóm người, tâm tư tính toán thật cẩn mật, bao gồm cả chuyện hàn nạp phi, tất cả đều lót đường vì sau này, có lẽ hắn từng nghĩ qua, nếu như có một ngày bị lộ ra thân phận, như vậy vẫn có một ít đại thần hướng về hắn trung thành, thì còn có ái lật đổ được hắn.

Chỉ là hiện tại hắn phát hiện ra hoàng thượng, sợ rằng kế tiếp, bên trong hoàng thành bắt đầu dây lên tinh phong huyết vũ, ngay cả mình cũng trốn không xong?

Thanh Dao phất phất tay: “Hoàng thượng có lòng, các ngươi lục soát đi, bất luận một chỗ cũng không thể buông tha, ngàn vạn đừng làm cho thích khách trốn ở nơi đó? Nếu làm bị thương bản cung, hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi.”

“Dạ.”

Những thị vệ này vốn là phụng chỉ làm, tình hình cụ thể và tì mỉ trong đó cũng không biết, chỉ nghĩ là Đế hậu ân ái, đâu biết rằng đây là điềm báo trước.

Một đội thị vệ phân tán ra, rất nhanh tìm tới khắp tâm cung.

Thanh Dao lấy ánh mắt ý bảo Mạc Sầu cùng Băng Tiêu, hai người lập tức gọn gàng cùng đi theo thị vệ này, tuy rằng trong cung không có ai, nhưng nàng vẫn phải cẩn thận, không thể để người ta nói, nếu như Thượng Quan Hạo cố tình vu khống, làm sao lại để cho hắn đắc thủ chứ.

Một phen lục soát xong, không có gì cả.

Thanh Dao đang cầm trà áng, nhàn nhạt nhíu mày, cẩn thận tì mỉ hỏi:
“Không có gì cả sao?”

“Nương nương, không có, nương nương an tâm đi” thị vệ trưởng ôm quyền cung kính thối lui, dẫn một đám người ly khai Phượng Loan cung.

Trên đại điện cuối cùng cũng an tĩnh lại, Mạc Sầu và Băng Tiêu đi tới trước mặt chủ tử, cẩn thận mở miệng: “Chủ tử, kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ sợ người kia đã sinh nghi, mới nói có thích khách, thích khách này chưa chắc là thật, hắn chỉ muốn lục soát ra hoàng thượng ở nơi nào? Xem ra rất nhanh hắn sẽ động thủ, chúng ta liền nương theo hắn ra tay nà xuất cung đi, hiện tại đã có người ở bên ngoài Phượng Loan cung giám thị, hai ngày này ngàn vạn lần chờ lộn xộn, đợi đến ngày công chúa đại hôn, Mạc Sầu thừa cơ xuất cung một chuyến, đi về tướng phủ, bảo Mộc gia nhân cùng người của Triệu gia lập tức ly khai Lâm An thành, chờ sự tình thế sáng tỏ rồi hãy trở về.”

Thanh Dao sắc mặt ngưng trọng phân phó xong, Mạc Sầu gật đầu, chẳng qua sắc mặt có chút chần chừ.

“Lão gia nếu hỏi tới, ta phải nói như thế nào?”

“Ăn ngay nói thật, hay nói hoàng thượng trong cung là giả, bất quá bảo hắn đừng đường hoàng đi ra ngoài, mặt khác bên Thái Phó tự khanh Triệu gia hãy để lão gia đi thông tri bọn họ, lão gia nói, bọn họ sẽ tin tưởng.”

Mạc Sầu gật đầu, trong lòng mọi người đều nặng trịch, thật không biết kế

tiếp còn sẽ phát sinh chuyện gì nữa?

Thượng Quan Hạo không phải quân tử, nhiều nhất chỉ là tiểu nhân, trên đài khó khăn nhất chính là gặp phải tiểu nhân, mà còn là một tiểu nhân có năng lực

Chương 142.4

Ngày năm tháng mười một.

Ngày công chúa đại hôn, sáng sớm trong ngoài Trường Lạc cung, ba tầng ngoài ba tầng trong đứng thẳng rất nhiều người, lễ bộ phái ra một đám người đến tự mình chủ trì đại hôn của công chúa, thế nhưng công chúa không để cho bất luận kẻ nào tiến vào đại điện Trường Lạc cung, mắt thấy giờ lành đã tới, ngoài điện mọi người hai mặt nhìn nhau, đang lâm vào thế khó xử, lễ nghi quan lúc này đang suy nghĩ có nên đi thông tri cho hoàng thượng hay không, thế nhưng nghe nói hai ngày trước hoàng thượng bị người ta ám sát, chuyện này nếu kinh động hoàng thượng, chỉ sợ sẽ giận chó đánh mèo đến trên đầu lễ bộ bọn họ.

Đúng lúc này, xa xa vang lên thanh âm thái giám: “Hoàng hậu nương nương giá lâm, công chúa giá lâm.” “

Mọi người thở dài một hơi, chỉ cần hoàng hậu nương nương qua đây, hẳn sẽ không có vấn đề gì, đám người đều quỳ lạy xuống “Tham kiến hoàng hậu nương nương, công chúa điện hạ.” “

“Đứng lên đi” Thanh Dao gật đầu, nhìn cục diện bế tắc trước mắt, trong lòng liền hiểu rõ, nhất định là Tinh Trúc không chịu gả đi, tiểu nha đầu này tâm tư thật đúng là kiên định mà. Thanh Dao con ngươi sâu u đi xuống, nhàn nhạt mở miệng: “Tất cả đứng lên đi.”

“Tạ nương nương” mọi người đứng dậy cung kính lui qua một bên.

Thanh Dao nhìn phía lễ nghi quan, tùy ý hỏi: “Có phải công chúa không muốn gả hay không?”

“Dạ, nương nương, mắt thấy giờ lành muôn tới, thế nhưng công chúa còn không có chuẩn bị gì cả, người xem việc này?”

Lễ nghi quan vẻ mặt khó xử, Thanh Dao câu ra nụ cười yếu ớt: “Công chúa

là tiểu hài tử, vừa đại hôn, lại không ai ở cùng, trong lòng khó tránh khỏi lo nghĩ, bản cung đi vào khuyên nàng hai câu, rất nhanh sẽ tốt, các ngươi đừng nóng lòng, sẽ không làm ngày tốt giờ lành.”

“Tạ nương nương.”

Lễ nghi quan cuối cùng cũng yên lòng, nâng đầu lên gấp thân ảnh xinh đẹp thanh lệ đang thản nhiên lên thềm đá, tiến vào đại điện, trong không khí như giữ lại mùi vị hoa cỏ thơm ngát dễ ngửi vô cùng.

Thanh Dao dẫn Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sầu đi qua đại điện, hướng nội điện phía sau đi đến, người còn chưa tiến vào, liền nghe được từ tẩm cung, thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang lốp bốp, thật không biết lại phá hủy bao nhiêu đồ đạc, nàng đi tới phụ cận, mơ hồ nghe được thanh âm Lam Y vang lên.

“Công chúa, người đừng lo lắng, hoàng hậu nương nương không phải đã nói rồi sao? Sẽ để người gả cho Hoa thị vệ.” “

“Thế nhưng gần nhất trong cung xảy ra nhiều chuyện lầm, ta sợ hoàng hậu đã quên, nếu như nàng quên, ta không phải thực sự gả cho Nguyễn Tử Mắc sao, ta không cần.”

Giọng nói của Tinh Trúc lộ ra thê lương, còn mang theo nghẹn ngào, Thanh Dao thở dài, tiểu nha đầu này đối với mình thật đúng là không có lòng tin, hay hoặc giả quá thích Hoa Ly Ca kia, vì thế rất lo lắng, rất sợ mọi chuyện không như ý.

Thanh Dao vòng qua bình phong, thanh âm lành lạnh vang lên: “Ai mà ở sau lưng không tin ta đây?”

“Nương nương?”

Lam Y vừa nghe thanh âm này sớm kinh hỉ kêu lên, trong hậu cung này, có thể nói ra lời lẽ lành lạnh như vậy, chỉ có nương nương.

Vẫn ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm, Tinh Trúc đã nhanh chóng đứng dậy, nhào về phía bình phong, vừa nhìn thấy thân ảnh của Thanh Dao, nước mắt lần thứ hai chảy xuống, vươn tay ôm lấy Thanh Dao: “Hoàng hậu, ngươi đã tới, ta rất sợ hãi a.”

Thanh Dao kéo tiểu thân thể của nàng ngay ngắn lại, rồi nắm nàng đi qua

một bên ngồi xuống, vươn một tay ra Lam Y lập tức hiểu ý đưa khăn tay đến, Thanh Dao nhận lấy cẩn thận tỉ mỉ lau khô nước mắt cho Tinh Trúc.

“Nhìn người xem, hai mắt đều sưng lên, sao làm một tân nương tử đẹp đẽ được.”

“Ta không muốn gả” Tinh Trúc tiếp nhận khăn tay trong tay hoàng hậu, cúi đầu, hơn nửa ngày mới hờ ra một câu.

Thanh Dao quay đầu nhìn liếc nhìn đồ gỗm loạn thất bát tháo bên trong tẩm cung, đồ cổ, trên người tiểu nha đầu này vẫn có bệnh cao quý của hoàng thất, cũng chỉ có Hoa Ly Ca kia mới bao dung nàng, như nếu không, gả cho ai thì đều phải ném mùi đau khổ của nàng, nghĩ thế quay đầu chậm rãi mở miệng.

“Các ngươi trước lui ra ngoài đi, ta cùng công chúa nói mấy câu.” “

“Dạ” cung nữ Trường Lạc cung thở dài một hơi lui ra ngoài, canh giữ ở ngoài cửa điện, trong tẩm cung chỉ chừa mấy người các nàng, Thanh Dao vươn tay nắm tay Tinh Trúc xoa nhẹ, nàng sao lại tro mắt nhìn tiểu nha đầu này không hạnh phúc chứ, nàng ấy là thân nhân Lưu Tôn coi trọng, Lưu Tôn không thể xử lý chuyện này, nàng đương nhiên phải giúp hắn xử lý tốt.

“Nếu như là người trong lòng ngươi thì sao? Cũng không gả sao?”

Thanh Dao lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, Tinh Trúc thoáng cái ngây ngẩn cả người, đờ đẫn nhìn Thanh Dao, hoàng hậu lời này là có ý gì? Có chút chần chừ, lại có chút không thể tin được, chỉ trợn to một đôi mắt nai con, vẻ mặt này càng phát ra điểm đậm đáng yêu.

Thanh Dao đưa tay bóp mũi của nàng một chút” Người cứ an tâm đi, hôm nay Ly ca nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó hắn sẽ cướp kiệu hoa, các ngươi cứ an tâm đi trên giang hồ du ngoạn một phen đi, đợi thời cuộc định rõ hãy trở về lại.”

“Ly ca, hắn bị hoàng thượng bắt rồi?”

Tinh Trúc vừa nghĩ tới Ly ca, thật không biết hắn đã chịu bao nhiêu khổ.

Thanh Dao cười nhạt một tiếng, chỉ cần nàng muốn, sẽ tìm được hắn, hơn nữa người nam nhân Thượng Quan Hạo kia cũng tinh mắt, đã đem Hoa Ly Ca nhốt tại địa lao Lâm An phủ, muốn lừa dối nàng đi, nàng làm việc tức sao

lỗ măng như thế, tự nhiên phải điều tra rõ ràng.

“Ngươi yên tâm đi, hiện tại an lòng trang điểm mặc trang phục, mà đợi đến lúc đó, đừng để làm ngày tốt giờ lành, rước lấy phiền toái với hoàng thượng.”

Thanh Dao cảnh cáo nàng, nếu nàng vẫn nháo như thế, lễ nghi quan báo lên, người nam nhân kia sẽ tới, đến lúc đó thật sự rất phiền phức, cho nên nàng phải an phận một ít, mau chóng xuất cung, hoàng cung cách Vĩnh Ninh Hậu phủ một khoảng cách, mà bây giờ chỉ sợ bọn Lâm Tư Miếu đã động thủ, cho nên nàng phải nhanh một chút xuất cung mới đúng, cũng may tin tức còn không có bẩm báo lên trên, nếu như tin tức vừa rơi xuống trong tai hoàng thượng, nàng muốn chạy cũng không có biện pháp.

“Được, ta nghe hoàng tẩu.”

Tinh Trúc lập tức lén tiếng trả lời, Thanh Dao theo trong tay áo lấy ra mấy tấm ngân phiếu bỏ vào tay Tinh Trúc.

“Những vật khác đều không có biện pháp mang theo, thế nhưng không thể thiếu cái này, đợi được thời cuộc ổn định lại, hoàng tẩu sẽ cho các ngươi hồi kinh.”

Lời nói của Thanh Dao ngưng trọng, làm cho Tinh Trúc sinh nghi, nâng lên gương mặt trang điểm, nhẹ giọng truy vấn: “Hoàng tẩu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thanh Dao nhìn nàng một cái, nghĩ đến hận ý trong lòng nàng đối với hoàng thượng, đột nhiên cảm giác được cần phải làm cho nàng hiểu rõ, hoàng huynh nàng cho tới bây giờ cũng sẽ không làm thế, nếu như hắn ở trong cung, nhất định sẽ mạnh mẽ vì nàng mà làm chuyện này, Thanh Dao cúi người dán lên lỗ tai Tinh Trúc nói một câu.

Tiểu nha đầu kia lập tức mở to mắt, che miệng lại, hơn nửa ngày mới mở miệng: “Hoàng tẩu, ngươi nói, ngươi nói?”

“Được rồi, nhanh chóng trang điểm đi.”

Thanh Dao vỗ tay trấn an nàng một cái: “Hoàng huynh ngươi vẫn tốt, đây là hắn bảo ta làm, hắn hi vọng ngươi vui vẻ một chút, tất cả mọi chuyện ở đây rồi sẽ tốt.”

“Nguyên lai là như vậy.” Tinh Trúc thở ra một hơi thở, đôi mắt hiện lên giọt nước mắt nhi, nàng đã nói từ nhỏ đến lớn hoàng huynh vẫn rất sủng nàng, sao có thể làm sao vậy, nguyên lai, nguyên lai là như vậy, hoàng huynh còn vẫn quan tâm nàng, nàng cuối cùng cũng yên tâm, Tinh Trúc dùng sức nắm chặt tấm ngân phiếu trong tay, trong lòng tự nhủ, hoàng huynh, ngươi nhất định phải mau trở lại cung, giết nam nhân chết tiệt kia.

Thanh Dao hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Người đến, đưa công chúa đại trang.”

“Dạ, nương nương” ngoài điện Trường Lạc cung nô tỳ cùng thái giám lên tiếng trả lời, có người đi thông tri lễ nghi quan cũng bà mai bên ngoài đại điện, cả đám cùng đi vào.

Trong lúc nhất thời toàn bộ tâm cung đều đứng đầy người, trang điểm, chỉnh lý ăn mặc, ngay ngắn trật tự, cùng với lúc nàng đại hôn hoàn toàn không giống, lúc đó luồng cuồng tay chân, toàn bộ trong phòng ngủ chỉ có hỏng bét, không nghĩ tới một hôn lễ vội vội vàng vàng như vậy, là do thiên định nhân duyên, đi qua bao nhiêu khúc chiết, hai người cuối cùng vẫn ở bên nhau.

Xem ra cỗ ngữ nói đúng, là của ngươi thì chạy không thoát, không là của ngươi, cưỡng cầu cũng vô ích.

Thanh Dao nhìn bóng dáng Mạc Sâu, khéo mồi nở ra nụ cười, nàng ấy cùng Thẩm Ngọc cũng là một đoạn vàng ngọc lương duyên, đợi khi thời cuộc định lại, nàng sẽ đích thân vì nàng chủ hôn, để cho nàng phong cảnh mà gả đi ra ngoài, nếu như Mai Tâm còn sống.....?

Nhớ tới cái nha đầu kia, trong lòng vẫn có chút đau, có những chuyện không phải đều như ý, Thanh Dao đầy cảm xúc trong mắt ướt một mảnh sương mù.

Bên tai nghe được thanh âm nóng bỏng của Tiêu Ngư nhi: “Cô, hôm nay thật xinh đẹp a.”

“Ân, cảm ơn Tiêu Ngư nhi” một lớn một nhỏ ôm chặt nhau, Thanh Dao phục hồi tinh thần lại, cười nhìn hết thảy trước mắt, rất nhanh thanh âm của lễ nghi quan ở bên ngoài vang lên: “Giờ lành tới rồi, giờ lành tới rồi, công chúa được rồi chưa?”

“Được rồi, được rồi” bên trong có bà tử đáp lời, đem khăn đội đầu đỏ thẫm phủ lên, Tinh Trúc đột nhiên xốc khăn lên, ngược mắt nhìn Thanh Dao, nghẹn ngào mở miệng: “Hoàng tẩu cảm ơn ngươi, các ngươi nhất định phải tốt?”

Nàng dù sao cũng đoán được một ít, sự tình so với tưởng tượng của nàng phức tạp nhiều lắm, vì sao một người xấu xa ghê tởm như thế lại chạy đến trong cung hoàng huynh của nàng, mà hoàng huynh vẫn ở bên ngoài chứ? Thế nhưng giờ này khắc này đã không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, Thanh Dao gật đầu: “Sẽ, tất cả rồi sẽ tốt.”

Ý này chỉ có các nàng tự mình biết, khăn đội đầu đỏ thẫm lần thứ hai trùm lên, thân ảnh đỏ tươi nhanh chóng đi ra ngoài, phía sau theo đuôi là một hàng thái giám cung nữ, tắm cung rất nhanh lâm vào yên tĩnh, Thanh Dao không có tự mình đi tiễn nàng, chỉ ngược mắt nhìn trong cung vắng lặng, nhàn nhạt mở miệng.

“Mạc Sầu, lập tức đi Mộc phủ truyền tin, cẩn thận một chút, đừng làm cho bất luận kẻ nào phát hiện?”

“Dạ, nương nương” Mạc Sầu lên tiếng trả lời, lắc mình mà đi.

Q.4 - Chương 143: Tâm Kế Động

Thư phòng ở Mộc phủ.

Mộc Ngân sắc mặt ngưng trọng nhìn Mạc Sâu, mở to mắt biểu tình khó tin: “Ngươi nói cái gì?”

Mạc Sâu biết lão gia có chút không thể nào chấp nhận, hoàng hậu nương nương lệnh cho người của Mộc gia âm thầm ly khai Lâm An thành, lão gia thân ở chức cao, dưới một người trên vạn người, nắm giữ trong triều rất nhiều đại sự, hiện tại hoàng hậu nương nương để cho lão gia rời khỏi kinh thành, lão gia làm sao có thể lý giải chuyện này.

Đôi mắt sâu u cơ trí của Mộc Ngân nhìn chăm chăm Mạc Sâu, tựa hồ muốn nhìn rõ người trước mắt có phải là người khác dịch dung hay không.

Bất quá nhìn tới nhìn lui đều không phải, nếu như nàng là thật, vậy lời này quả thật là ý của nương nương, nhưng nương nương tại sao lại muốn để cho bọn họ ly khai đây?

“Lão gia, các ngươi vẫn mau chóng ly khai đi, bằng không sợ rằng Mộc gia sẽ có tai ương ngập đầu.”

Lời này Mạc Sâu cũng không nói ngoa, mọi chuyện chỉ rất nhanh liền sẽ phát sinh, vì thế lão gia vẫn nhanh chóng rời khỏi đi, nếu để quá muộn người của Mộc gia sẽ bị nhốt vào đại lao.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mộc Ngân cuối cùng cũng cảm ứng được nhất định là xảy ra chuyện gì, bằng không nữ nhi trong lúc êm đẹp này bảo hắn ly khai, hơn nữa chuyện này chỉ sợ không phải là việc nhỏ.

Mạc Sâu nhẹ nhàng tiêu sái bước ra thư phòng, nhìn xung quanh liếc mắt một cái, xác định hạ nhân ngoài thư phòng đều cách rất xa, mới xoay người lại đi tới gần lão gia, nhỏ giọng mở miệng: “Hoàng đế trong cung là giả.”

“Giả?”

Mộc Ngân quát nhẹ, tiếp theo thì nón luôn, chuyện này thật quá kinh hãi, thậm chí có người dám giả mạo Huyền Nguyệt hoàng đế của bọn họ, đến tột cùng là ai dám cả gan làm loạn như thế, lúc trước có Nam An vương giả mạo hoàng thượng cũng thôi, ngay sau đó lại lòi ra một người giả mạo hoàng thượng, trời ạ, Mộc Ngân che ngực, nhất thời không biết phải làm sao, hắn thực sự không biết nên phản ứng thế nào, dù cho hoàng đế trong cung là giả, nhưng Dao nhi vì sao lại cấp thiết để cho Mộc gia bọn họ rời kinh.

“Chẳng lẽ Dao nhi phát hiện hoàng đế là giả, vì thế hoàng đế giả kia chuẩn bị đối phó Mộc gia?”

Mộc Ngân hạ giọng hỏi, Mạc Sầu gật đầu, nói chung sự tình đại khái là như vậy, nếu phải nói rõ, thì khúc chiết trong đó rất nhiều, chỉ sợ lại mất không ít thời gian, không bằng cứ như vậy để hắn hiểu.

“Đúng vậy, lão gia, vì thế nương nương hi vọng ngươi len lén giải tán nô bộc trong nhà, dẫn người trong phủ lặng lẽ rời khỏi Lâm An thành.”

“Nguyên lai là như vậy” Mộc Ngân cả người suy yếu co quắp ở một bên ghê, nghĩ đến người nam nhân kia trong cung lại là hoàng đế giả, chẳng qua sao hắn có thể đem khí phách lạnh lùng của hoàng thượng mô phỏng giống như đúc thế, ngay cả thủ đoạn xử sự đều rất giống, đến tột cùng là ai có thể làm được chuyện này a, hơn nữa hoàng thượng chân chính ở đâu? Đây mới là điều then chốt? Mộc Ngân lập tức kịp phản ứng, rất nhanh mở miệng hỏi: “Vậy hoàng thượng thật đâu?”

“Ở bên ngoài rồi, hoàng thượng bị thương, cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, sau đó sẽ trở lại, vì thế lão gia chỉ cần đi ra ngoài trốn một khoảng thời gian, sau khi người rời khỏi đây, nương nương sẽ an bài cho người một địa phương, đến lúc đó nương nương cũng sẽ xuất cung, ở bên ngoài cùng nhau hội họp.”

“Được, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Tên đã lắp trên cung không bắn không được, xem ra bọn họ xác thực phải rời đây mới tốt.

Mạc Sầu nhớ lại Thái Phó tự khanh Triệu gia, vội nhắc nhớ lão gia: “Còn có Triệu gia, người phải nhanh một chút thông tri cho bọn họ, nhất định phải khuyên bọn họ cùng nhau ly khai, bằng không đến lúc đó sẽ bị liên lụy.”

“Ta đã biết, ngươi vẫn nên trở về đi, cẩn thận một chút.”

Mộc Ngân phát phất tay, quả đấm vỗ nhẹ nhè đâu, việc này thật đúng là phải cần thời gian để tiêu hóa, Mạc Sầu biết lão gia sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ, bởi vậy linh mệnh lắc mình rời đi, hồi cung phục mệnh.

Mà Hoa Ly Ca bị hoàng thượng nhốt tại Lâm An phủ cũng bị Lâm Tư Miểu cứu ra, tiếp theo, mười mấy cao thủ của phượng thần cung, cùng Hoa Ly Ca đến cướp liền xa của hoàng gia.

Dưới ánh mặt trời chói chang, hai bên đường phố toàn là đầu người, mọi người đến xem náo nhiệt rất đông.

Chỉ thấy liền xa hoa lệ của công chúa chậm rãi chạy qua đây, hôm nay hộ vệ binh tướng hoàng gia trước sau đông đảo, chừng hơn một ngàn người, còn có rất nhiều của hồi môn, có thể thấy được hoàng thượng muôn trọng dụng Vĩnh Ninh hậu, không chỉ gả công chúa, còn cho nhiều đồ cưới như vậy, đường lớn hẻm nhỏ thoáng cái nghị luận sôi nổi, Nguyễn gia xuống dốc rót cuộc đã có ngày ngắn đầu, kinh thành này quả nhiên là thay đổi bất ngờ, thay đổi trong nháy mắt a.

Ai lại ngờ tới tiên hoàng tước mất binh quyền của Nguyễn gia, hiện tại hoàng thượng lại muôn trọng dụng bọn họ lại.

Năm trăm thiết ky đi đầu làm đội danh dự, mà người ngồi trên tuấn mã đi đầu, thân khoác áo hồng là phò Mã gia Nguyễn Tử Mặc, hắn rất hăng hái, cả người xuân phong đặc ý, mặt mày đầy vẻ phong lưu, ở trên ngựa liên tiếp hướng về đám người hai bên đường phố mà gật đầu, hôm nay hắn thật cao hứng, không chỉ có hắn, toàn bộ Nguyễn gia mọi người đều cao hứng, không phải bởi vì cưới một công chúa, mà vì Nguyễn gia được trọng dụng, lão thái gia của Nguyễn gia, vốn bị bệnh, nhưng thoáng cái cả người vì hỉ sự mà tinh thần thoải mái rất nhiều.

Nguyễn Tử Mặc lấy mắt nhìn liền xa hoa lệ phía sau, rèm thăm bao lại bốn phía liền xa, nhìn thấy một bóng người như ẩn như hiện, công chúa đẹp đẽ đáng yêu, hắn đã sớm nhìn thấy, trước đây nhìn thấy nàng nàng hắn cũng rất hài lòng, chẳng qua công chúa là thiên kim quý thể, mà Nguyễn gia lại là nhà không được trọng dụng, nhưng hắn năm mơ cũng không nghĩ trên trời rụng quả đào thơm ngon xuống, lại bị hắn nhặt được.

Bất quá Nguyễn Tử Mặc đặc ý không được bao lâu, liền có người phá tan

khúc quân hành hài hòa của hôn lễ.

Trên đường phố, mây đen đong nghịch bao lại đỉnh đầu, mười mấy bóng người mặc hắc y phiêu nhiên bay tới, rơi vào trên mái hiên nhà, những người đó mặc áo choàng màu đen, diện vô biểu tình nhìn chằm chằm đội ngũ đón dâu đang ngừng lại trên đường phố, Nguyễn Tử Mặc vừa nhìn tình hình trước mắt, không phải là cướp cô dâu chứ, hắn lập tức phẫn nộ, vì không muốn quyền thế đã tới tay lại mất đi, nếu như công chúa không thể như dự định gả vào Nguyễn gia, hoàng thượng dựa vào cái gì mà trọng dụng bọn họ.

Nghĩ đến đây, liền giận dữ kêu lên: “Người đâu, có người cướp cô dâu, bảo vệ tốt công chúa.”

Nguyễn Tử Mặc một thân hiên ngang lẫm liệt, ở trên ngựa quơ tay, ý bảo thiết ky phía trước bảo hộ công chúa điện hạ.

Ai ngờ, Tinh Trúc vừa nghe đến động tĩnh bên ngoài, đã sớm đưa tay lên vén lên tấm khăn trùm đầu, hai mắt sáng, chiểu thấu qua sa liêm nhìn Hoa Ly Ca đang đứng đối diện, một thân hồng y xinh đẹp, cùng ngọc trâm cột tóc, quanh thân mị hoặc khí phách, mặt mày câu ra tà lanh, thân hình chuyển động, ám khí trong tay đánh ra, màu bạc tinh tế xoẹt qua, Nguyễn Tử Mặc đang vung tay múa chân thoáng cái bị hắn bắn rơi xuống ngựa, lăn lóc hai vòng rồi đứng dậy, chỉ thấy tay hắn đặt trên vai chỗ đó đã trúng ngân châm, đau đén sắc mặt hắn đại biến, hướng về phía thiết ky kêu to.

“Bắt người xấu, bắt người xấu.”

“Dạ, phò mã gia” thiết ky vệ thủ lĩnh liền ôm quyền, thân hình cùng nhau bay qua nghênh đón, bắt quá Hoa Ly Ca vẫn chưa động thủ, phía sau đã sớm có mười mấy hắc y nhân phi thân lên, đón đầu chặn năm trăm thiết ky.

Trên con đường lớn tiếng thét chóï tai bắt đầu vang lên, những người xem náo nhiệt đã sớm bị dọa chạy trốn từ phía...

Chớp mắt rất nhiều người chạy thoát được không còn nhìn thấy bóng dáng, tưu lâu trà tú, người người nhượng bộ lui binh, vừa cảnh giới lại hiếu kỳ nhìn chằm chằm động tĩnh dưới lầu.

Chỉ thấy Hoa Ly Ca thân hình chuyển động, phiêu nhiên như một đám mây, thản nhiên rơi xuống trên liền xa, hắn vuơn bàn tay thon dài, thanh âm trong trẻo vang lên: “Công chúa.”

“Ngươi đã đến rồi?”

Tinh Trúc mặt mày như bức tranh, dịu dàng cười từ trong liễn xa đi ra, phàm là người có mắt đều có thể thấy được, công chúa thích người trước mắt đến cỡ nào, nguyên lai nàng không thích Nguyễn Tử Mặc, người nàng muốn gả chính là kẻ cướp cô dâu này.

“An, ta đã đến.”

Hoa Ly Ca một lời rơi, ôm lấy thân hình của nàng xoay mình nhảy lên, hướng giữa không trung lau đi, bất quá trường kiếm trong tay nhấc lên kéo lấy tú cầu trước ngực Nguyễn Tử Mặc, thản nhiên mở miệng: “Chúng ta đại hôn đi.”

Sợi tơ đỏ tươi như máu mang vào, ở trên không trung nhanh nhẹn lướt qua, chớp mắt đã quấn lên thân thể hắn, hai người bay lên không trung mà đi, giữa không trung còn nghe được thanh âm chìm mị của hắn: “Các huynh đệ, cảm tạ.”

“Không có gì.”

Lâm Tư Miểu mở miệng một tiếng, xoay mình phất tay, hôm nay mục đích là cướp cô dâu, cũng không phải cùng đám thiết ky vệ này đấu, hiện tại người đã cướp được, bọn họ còn cần phải lưu lại sao?

“Đi.”

Mắt thấy tất cả mọi người đều đi, tiểu nha đầu Lam Y nóng ruột nhảy dựng lên: “Tiểu thư, còn ta, còn ta?”

Một người đột ngột xoay người lại, đưa tay lên nhấc lấy nàng, cả người nhảy lên, theo sát bóng dáng phía trước.

Mười mấy người tựa như mười mấy chỉ con chim đại bàng, nhảy lên mấy cái người liền mắt đi hình bóng, mà trên đường cái trở lại vắng vẻ như cũ, ngoại trừ cả đội ngũ đón dâu thì không có ai nữa.

Nguyễn Tử Mặc tuyệt vọng ngồi xổm người xuống, chỉ có lúc này, hắn mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, công chúa không thấy, Nguyễn gia trở mình không được, chẳng lẽ đây hết thấy đều là trời đã định trước.

“Ông trời a, tại sao lại muốn chơi Nguyễn gia như vậy a.”

Mọi người bên trong trà lâu tò mò quan sát tận mắt nhìn thấy tất cả, chắc hẳn rất nhanh đường lớn hẻm nhỏ lại có đè tài nóng bỏng để nói, Nguyễn gia vốn có thể như cá muối xoay người nhưng lần thứ hai lại kết thúc đi xuống, chắc hẳn đây là tiên hoàng ý chỉ a, nhưng trong mờ mịt đó tất cả trời đã định trước.

Chương 143.2

Công chúa bị cướp trong ngày đại hôn, Hoa Ly Ca được cứu thoát, việc này rất nhanh truyền vào Lưu Ly cung, hoàng thượng trên mặt đen kịt, xấu xí đến cực điểm, nổi lên giận dữ.

“Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy? Không phải đã phái thiết kỵ vệ bảo hộ công chúa sao?”

Thủ lĩnh của Thiết kỵ vệ bị hù đến ùm một tiếng quỳ xuống đất ”Bẩm hoàng thượng, những người đó chỉ muốn cướp người, nên không cùng chúng ta các chính diện giao phong, hơn nữa thân thủ mỗi người đều rất lợi hại, ngoài ra Hoa thị vệ võ công vốn đã cao cường, cho nên đã để bọn họ trốn thoát.”

Dưới đại điện người quỳ đầy đất, họ đều cho rằng hoàng thượng nhất định là vì công chúa bị cướp đi mới đau lòng đến tận đây, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khác..

Trên đại điện nam tử kia con ngươi âm trầm, lạnh lùng trùng mắt đám người bên dưới, ngưng mày suy nghĩ sâu xa, đến tột cùng là ai đã âm thầm động tay động chân, chỉ ngoại trừ nàng?

Người kia bị cứu đi, Hoa Ly Ca cướp, công chúa bị mang đi, chỉ sợ đều là nữ nhân kia ra tay, thử hỏi trong thiên hạ còn ai có năng lực làm chuyện này? ánh mắt Thượng Quan Hạo nặng nề không giảm, kỳ thực hắn không đành lòng giết nàng, nhưng bây giờ thực sự giữ nàng lại càng nguy hiểm.

“Người đâu, bãis giá Phượng Loan cung.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Thiếp thân thái giám của Hoàng thượng là tiểu lâm lập tức hướng ra phía

ngoài kêu lên: “Hoàng thượng bãі giá Phượng Loan cung.”

Bên trong Phượng Loan cung, Thanh Dao đang nghe Mạc Sầu bẩm báo, phụ thân đã biết chân tướng sự việc, chỉ là không biết nam nhân kia có phái người giám thị Mộc phủ hay không, nếu quả thật như vậy, chỉ sợ đi không dễ dàng, chỉ mong phụ thân có thể thông minh giải tán bốt nô bộc bên trong phủ, nói như vậy, mục tiêu các nàng cũng ít đi nhiều lắm, đến lúc đó đi cũng dễ dàng một chút.

Còn có Triệu gia, nhà chồng của tỷ tỷ, cũng không nên bị cuốn vào mọi chuyện ở trong lúc này, nhưng e rằng sẽ phải chịu liên lụy, điều này thật không phải nàng nguyện ý nhìn thấy, nhưng tất cả đã không có biện pháp cải biến.

“Ly ca có thể mang công chúa đi, ta an tâm.”

“Dạ, nương nương, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Mạc Sầu suy tư, hoàng thượng bị cứu, Hoa Ly Ca chạy thoát, công chúa bị mang đi, chỉ sợ người nam nhân kia rất nhanh sẽ biết nương nương làm, như vậy nhất định sẽ đối với nương nương hạ thủ.

“Hắn đối với ta vẫn có chỗ cố kỵ, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì, hơn nữa hắn nhất định phải biết nơi ở của hoàng thượng, không có tin tức của hoàng thượng, cơm hắn ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không yên.”

Thanh Dao hờ lạnh, trong điện một mảnh lành lạnh lướt qua, lúc này ngoài cửa điện vang lên tiếng kêu: “Hoàng thượng giá lâm.”

“Tới thật nhanh, xem ra hắn đã nhận được tin tức.”

Thanh Dao đứng dậy, dẫn Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đứng lên, lúc này ngoài đại điện đi tới một thân ảnh minh hoàng, Thanh Dao từ trên đài cao chậm rãi đi xuống: “Tham kiến hoàng thượng.”

Thân ảnh cao lớn bao phủ kia ở trên đầu của nàng, Thượng Quan Hạo vươn tay nhẹ nhàng nâng khởi Thanh Dao, tiếng nói từ tốn ôn nhu như nước vang lên: “Dao nhi, xin đứng lên.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Thanh Dao muốn ói khi liếc mắt nhìn chõ cổ tay thon dài bị bàn tay hắn nắm lấy, mạnh mẽ dấn nén lại xung động trong lòng, nàng thật sợ mình sẽ vì xung động mà hất tay của hắn ra, nàng chậm rãi bất động thanh sắc nép qua một bên: “Hoàng thượng sao hôm nay lại đến Phượng Loan cung?”

“Ngày hôm nay Công chúa đại hôn, lại có người to gan cướp cô dâu, trẫm tuy rằng sớm có chuẩn bị, như vẫn bị người nọ đắc thủ?”

Hoàng thượng nói xong, cúi nũa người xuống, tới gần bên cạnh Thanh Dao, trên người hắn đầy rẫy một cỗ mê hương đậm khí, Thanh Dao lạnh lùng bất động thanh sắc lui ra phía sau một bước, mở miệng quan tâm”Công chúa bị đoạt, vậy sao hoàng thượng còn không phái người đoạt công chúa về?”

“Đã có lòng muốn đi, sao bắt trở về được đây.”

Ánh mắt Thượng Quan Hạo nheo lại, tuy rằng nữ nhân này biểu hiện rất trán định, vậy thì thế nào, hắn đã biết, chỉ có nàng mới có thể làm được nhiều chuyện như vậy, bởi vì hắn vẫn chưa quên trong tay nàng có Phượng Thần cung, để tránh việc nàng cùng tam quân liên thủ, hắn đã bí mật phái võ tướng tiếp nhận chức tướng quân của An Định Phong đồng thời cũng làm cho hắn giao ra binh quyền.

“Nha.”

Thanh Dao lên tiếng, ngược đôi mắt lên nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt của Thượng Quan Hạo lóe ra cuồng phong mưa rào, sấm chớp liên hồi, tức giận thật sâu tầng tầng cuồn cuộn ào tới, Thanh Dao đâu sợ hắn, đôi mắt trong trẻo hiện lên ánh sáng, khí định thần nhàn nhìn hắn, hắn căn bản nhìn không ra lúc này nàng đang suy nghĩ gì, mà bởi vì nàng thản nhiên tự đắc, nên hai người nhích lại gần, nàng càng thấy rõ ràng khuôn mặt người nam nhân này, trên ngũ quan tuấn dật, có một ít chõ mờ hồ lộ ra đường viền chấp vá da thịt, cùng hiện tại không thể hoàn toàn dung hợp với nhau, nghĩ đến đây nàng chợt hiểu nguyên lai trên mặt hắn là đeo mặt nạ, không biết cái mặt nạ này hắn chuẩn bị mất bao nhiêu thời gian, hơn nữa so với mặt nạ lần trước của Vô Tình còn kém xa, cái kia căn bản không có một điểm tỳ vết.

“Ngươi cho là mình làm những chuyện như vậy trẫm thực sự không biết sao?”

Thượng Quan Hạo âm trầm mở miệng, nhìn thấy Mộc Thanh Dao bất động

thanh sắc, hắn bước lên trước một bước, mở miệng gặng từng chữ một “Nếu như ngươi an tâm ở lại trong hoàng cung, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi.”

Thần thái dù dỗ kia làm cho Thanh Dao không khỏi buồn cười, từ xưa cùng hổ sói mưu đồ, ai có thể bình yên trở ra, khóc mồi nhất câu, lạnh giọng nói “Hoàng thượng cho ta là Tây Môn Tân Nguyệt sao? Hơn nữa tất cả đều là hoàng thượng suy nghĩ nhiều, nô tì hiện tại rất an tâm.”

“Ngươi?”

Thượng Quan Hạo sắc mặt dữ tợn hắn lên, xem ra nữ nhân này là cứng mềm đều không ăn, tốt, như vậy cũng đừng trách hắn đối với nàng động thủ, nàng cứ chờ đi, bộ dáng tươi cười âm trầm hiện lên, sau đó hắn đứng thẳng người, chậm rãi mở miệng: “Vậy là tốt rồi, trẫm mệt mỏi, hoàng hậu nghỉ ngơi đi “

“Tiễn hoàng thượng.”

Thanh Dao không nóng không vội mở miệng, thi lễ tiễn Thượng Quan Hạo rời đi, hắn đi rất nhanh và vội vã, bước bộ rõ ràng trầm trọng rất nhiều, nghĩ đến hắn thực sự đã nóng nảy, e là kế tiếp sẽ không có chuyện gì tốt, Thanh Dao xoay người lại nhìn phía Mạc Sầu cùng Băng Tiêu: “Xem ra bão tố đã sắp tới, chúng ta vừa lúc mượn cơn mưa xối xả này rút lui khỏi hoàng cung.”

“Dạ, chủ tử.”

Băng Tiêu biết trong lòng chủ tử đã tính toán xong, thật không biết người nam nhân kia muốn làm cái gì?

“Nương nương? Vậy Tiêu Ngư nhi?”

Mạc Sầu tiếng nói vừa dứt, Tiêu Ngư nhi đang vừa đi ra từ tắm cung vừa suy nghĩ, nàng còn không biết Thượng Quan Hạo đã tới, bởi vậy kỳ quái nhíu mày: “Ta làm sao vậy?”

“Tôi nay Băng Tiêu đem Tiêu Ngư nhi đưa ra khỏi cung, giao cho Nam An vương, hiện tại chúng ta sẽ ở đây, Mộc phủ, còn có Nam An vương phủ chỉ sợ đều bị giám thị, vì thế ngươi nhất định phải cẩn thận một tí.”

“Nương?”

Tiêu Ngư nhi cảm nhận được tình thế nghiêm trọng, rất lo lắng, nên đâu

nguyễn ý rời đi “Ta cùng ngươi đi.”

“Không cần, ngươi hãy cùng phụ hoàng ngươi ở cùng một chỗ, ta rất nhanh sẽ cùng các ngươi hội hợp, kế tiếp mặc kệ phát sinh chuyện gì, các ngươi cũng không được lo lắng biết không? Bởi vì ta sẽ toàn thân trở ra.”

Thanh Dao sợ Tiêu Ngu nhi biết hành động của nàng, đến lúc đó trong lòng hoảng loạn, không biết sẽ làm nên chuyện gì nữa.

Thanh Dao trịnh trọng nói, Tiêu Ngu nhi càng khùng hoảng, thật không biết sẽ phát sinh chuyện gì, đáy lòng bất an: “Nương, ta muốn cùng ngươi ở chung một chỗ.”

“Không được, nếu như giữ ngươi lại, chỉ làm vướn tay chân của ta, đến lúc đó còn trở thành sự uy hiếp với ta, Thượng Quan Hạo nhất định sẽ hạ thủ với ngươi, vì thế ngươi cứ an tâm đi ra ngoài đi, ta không có việc gì.”

Thanh Dao thái độ rất kiên quyết, Tiêu Ngu nhi cũng không dám nói thêm cái gì, bởi vậy chỉ phải gật đầu, hơn nữa nàng đã trưởng thành trong suy nghĩ, tự nhiên biết nương nói không sai, nàng hiện tại võ công còn rất yếu, căn bản không đối phó được Thượng Quan Hạo, ở lại chỉ trở thành sự uy hiếp của nương.

“Được, nương, ngươi phải cẩn thận” Tiêu Ngu nhi gật đầu tôn trọng quyết định của nàng, nếu như không phải vì người của Mộc phủ, chỉ sợ nương đã cùng nàng ra đi, hiện tại nương chỉ có thể ở lại trong cung, để cho người mộc phủ lui ra ngoài, nếu như vừa có người phát hiện nương nương không thấy, thì mười mươi miệng ăn của Mộc gia lập tức bị nhốt vào đại lao, vì thế nương mới không dám động.

Ban đêm, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lặng lẽ đi ra ngoài, quả nhiên có người giám thị Phượng Loan cung, chẳng qua các nàng đều đã trải qua thiên quân vạn mã, trải qua chiến trường, bởi vậy tính cảnh giác so với người bình thường cao hơn nhiều lắm, những người giám thị này căn bản giám thị không được, các nàng dễ dàng tránh được những người đó, thuận lợi xuất cung.

Bởi vì Mạc Sầu vẫn cùng Thẩm Ngọc liên hệ, nên đã sớm biết hoàng thượng không có ở Nam An vương phủ, mà căn cứ theo nương nương chỉ thị, an trí ở bờ sông nơi yên hoa của đông giao cách nơi này mười dặm, nơi đó là nhà của Mạc Sầu, lúc trước Thanh Dao đã ra bạc để xây dựng lại địa phương

này, những người đó tuy rằng không biết hoàng thượng, thế nhưng vừa nghe đến là người của hoàng hậu, lập tức nghĩa vô phản cố hỗ trợ, vì thế mặc dù Thượng Quan Hạo phái rất nhiều người chú ý động tĩnh ở kinh thành, cũng lục soát được nơi hoàng thượng ẩn thân ở phố yên hoa.

Bên ngoài Nam An vương phủ quả nhiên có người giám thị, bên ngoài Mộc phủ cũng có người giám thị, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu một đường lắc mình mà qua, nhắm hướng đông giao, rất nhanh tìm được một nhà dân, nơi này ngăn nắp lịch sự tao nhã, các nàng nhẹ gõ cửa, liền có người lên tiếng trả lời, mở cửa là một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, khi nhìn thấy Mạc Sầu, liền quay đầu hướng bên trong mở miệng: “Là các nàng sao?”

Tiếng nói của phụ nhân vừa dứt, Thẩm Ngọc từ bên trong đi ra gật đầu, hẵn đang đợi Mạc Sầu cùng Băng Tiêu.

Vừa gặp các nàng, liền vội vàng gật đầu, Mạc Sầu lui qua một bên, chỉ thấy từ phía sau đi ra một cô bé phần trang ngọc triệt, chính là tiểu công chúa, bên cạnh còn có một con Tiểu Bạch sói cao to.

“Thẩm Ngọc tham kiến.....”

Thẩm Ngọc tiến lên một bước đang muốn tham kiến công chúa, thế nhưng Tiểu Ngư nhi đã sớm rất nhanh nhào tới, ôm lấy cổ Thẩm Ngọc, đu đưa ở trên cổ của hắn: “Thẩm đại ca, ta đã tìm được ngươi, phụ thân có khỏe không?”

Nói xong liền cúi người ở trên lỗ tai Thẩm Ngọc khẽ nói: “Ở bên ngoài vẫn không nên khách khí.”

Thẩm Ngọc kín đáo cười, tiểu công chúa thật đúng là thông minh, vừa rồi mình thật thắt sách, người nơi này căn bản không biết bọn họ là ai, xem bọn hắn thần bí như vậy, chỉ nghĩ bọn hắn là khâm phạm trốn khỏi triều đình vây bắt, nếu như biết hoàng thượng đến chỗ này, chỉ sợ sẽ làm mọi người hoảng loạn.

Chương 143.3

“Tốt” Thẩm Ngọc vươn tay ôm lấy Tiểu Ngư nhi, rồi quay đầu nhìn về phía phụ nhân kia, nhàn nhạt cười giới thiệu: “Đây là muội muội của ta.”

“Tiểu nha đầu thật đáng yêu a” phụ nhân liếc mắt một cái liền thích Tiểu

Ngư nhi, vươn tay sờ đầu của nàng, rồi tự mình đi làm việc, Thẩm Ngọc ôm Tiểu Ngư nhi, dẫn các nàng đi vào.

Nhà này bè ngoài nhìn rất đơn giản, nhưng bên trong thu gọn rất chỉnh tề, có vườn hoa nhỏ, còn có giàn sơn nho nhỏ, Thẩm Ngọc dẫn các nàng đi qua hành lang thật dài, ra phía sau nhà, không nghĩ tới này sau nhà này lại có một tòa trúc phòng, nguyên lai dãy phòng này xây ở mặt trước của ngọn núi, bao quanh vây lấy toàn bộ núi, người bình thường căn bản không biết ở phía sau còn có ngọn núi, mà ở trong rừng trúc có một bích hồ, bên bờ hồ có mấy trăm bụi thuỷ trúc xanh ngắt, lúc này có một trúc phòng mới xây ở giữa, vài người theo đường mòn đi tới.

Chỉ thấy trúc phòng ngoài cửa có một bàn trúc, lúc này có hai người đang chơi cờ, chính là hoàng thượng cùng Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt vì trị bệnh cho hoàng thượng, bởi vậy thường xuyên bồi hắn chơi cờ, tôi luyện tâm trí hắn, để đè áp lại ma tính náo động trong cơ thể, không còn cá tính táo bạo dễ giận, máu cũng trở nên lưu đồng đều đặn, đây là chuyện đối với hắn rất hữu ích.

Lúc này hai người vừa nghe từ rừng trúc có tiếng bước chân đi đến, liền ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài.

Chỉ tới khi thấy rõ thân ảnh Thẩm Ngọc, mới yên lòng, Tiểu Ngư nhi đã sớm từ trong lòng Thẩm Ngọc nhảy xuống, chạy như bay đến bên cạnh phụ hoàng, nôn nóng mở miệng: “Phụ hoàng, ngươi không sao chứ?”

Lưu Tôn nhìn bên cạnh Thẩm Ngọc, trong con ngươi chợt lóe lên hi vọng, không tự chủ mở miệng: “Nương tử không có tới sao?”

Tiểu Ngư nhi ôn nhu mở miệng: “Nương rất nhanh se tới đây, phụ hoàng yên tâm đi, đến lúc đó người một nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ.”

“An” Lưu Tôn nghe được Tiểu Ngư nhi nhắc tới người một nhà, thoáng cái cao hứng hất lên, tầm mắt chuyển qua Tiểu Ngư nhi, sau đó vươn tay tự nhiên nắm lấy nàng: “Đến, Tiểu Ngư nhi, chúng ta chơi cờ.”

“Tốt, Tiểu Ngư nhi bồi phụ hoàng chơi cờ.”

Minh Nguyệt lập tức đứng lên, đem vị trí tặng cho tiểu công chúa, công chúa kỳ nghệ không tệ, nàng đã tới ở cùng hoàng thượng, đối với việc trừ đi máu

bầm trong đầu và sự sợ hãi trên người có lợi rất nhiều.

Mạc Sầu nhìn về phía Thẩm Ngọc, trong mắt có nồng đậm thân thiết, Thẩm Ngọc mím môi cười, nhàn nhạt mở miệng: “Ta không sao, ngươi yên tâm đi.”

“Ân, coi chừng một chút” Mạc Sầu ôn nhu mở miệng, đôi mắt không tự chủ được liếc đến chỗ hoàng thượng, hoàng thượng tuy rằng rất lạnh, thế nhưng so với mấy ngày trước đây, tựa hồ đỡ hơn rất nhiều, Mạc Sầu liền quan tâm đi tới hỏi Minh Nguyệt.

“Hoàng thượng đã tốt hơn một chút chứ.”

“Ân, đúng thế, bởi vì ở chỗ, cùng thế sự vô tranh, đối với bệnh tình của hắn rất có lợi, tiếp tục như vậy, máu bầm trong đầu, hắn là rất nhanh có thể diệt trừ, ngươi bảo nương nương an tâm một chút đi.”

“Được” Mạc Sầu gật đầu, lúc này Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc tiến đến phụ cận, nhỏ giọng hỏi: “Có phải hoàng cung xảy ra chuyện gì hay không?”

Bằng không nương nương sẽ không đem Tiêu Ngư nhi đưa ra ngoài, nàng đã đưa ra đây thì trong cung sẽ nhanh chóng có thay đổi, chẳng lẽ là hoàng thượng giả đã phát hiện cái gì, đã như vậy tại sao nương nương không xuất cung chứ?

“Nếu đã xảy ra chuyện, nương nương vì sao không đi ra cung, cứ ở trong cung chẳng phải nguy hiểm hơn sao?”

Minh Nguyệt lo lắng mở miệng.

Mạc Sầu nhíu chặt mày, than nhẹ: “Nương nương sợ người của Mộc phủ bị liên lụy, hiện tại tự mình an định bất động, làm cho lão gia đem hạ nhân bên trong phủ đưa đi ra ngoài, hơn nữa quan trọng nhất, nếu như nương nương mạo muội ly khai, thì Thượng Quan Hạo tất nhiên sẽ có một lý do để hãm hại nương nương, có thể dùng nương nương làm cái cớ, đến lúc đó Lâm An thành này chỉ sợ sẽ tinh phong huyết vũ, nương nương biết rõ gấp nguy hiểm cũng không dám động, chẳng qua nàng chờ người nam nhân kia cho nàng một lý do, như vậy mới có thể lui ra ngoài, đến lúc đó, cũng không khiến cho mọi chuyện thêm rắc rối, nếu hoàng thượng được chữa tốt, thì có thể trở về, căn cơ của Huyền Nguyệt không thể biến động quá lớn.”

Mạc Sầu theo nương nương rất nhiều năm, đối với tâm tư của nương nương, rất lâu đã biết rõ.

Bốn người nói thêm một chút nữa, Băng Tiêu mới giục Mạc Sầu hồi cung đi, hiện tại nhất định phải cẩn thận nhiều lần.

Hai người cùng Thẩm Ngọc Minh Nguyệt chia tay, ra khỏi ngọn núi ly khai dãy nhà dân.

Ánh mắt của Mạc Sầu như có như không liếc về một vị trí, Băng Tiêu đã nghe nói đến thân thế của Mạc Sầu, nên không khỏi quan tâm mở miệng: “Băng không đi xem bọn hắn đi?”

Mạc Sầu quay lại, kiên quyết lắc đầu: “Trong thời gian này, vẫn là yên ổn một chút cho thỏa đáng.”

Hai người lập tức hoà nhập trong màn đêm, một đường đi về hoàng cung...

Xây dương cung, Tây Môn Tân Nguyệt hiện tại sợ nhất chính là hoàng thượng qua đây, chỉ cần có một chút xíu gió thổi có lay, nàng liền sợ đến sắc mặt đại biến, rất sợ lần tới này lại xảy ra chuyện gì khác, cho nên khi nghe được thanh âm thái giám vang lên: ”Hoàng thượng, giá lâm.”

Nàng hận không thể tự mình lập tức bất tỉnh, như vậy có thể không cần đối mặt với tên hung ác kia, thế nhưng trước khi nàng còn chưa có bất tỉnh, thì thân ảnh cao to mặc minh hoàng long bào của Thượng Quan Hạo đã đi vào đại điện xây dương cung, Tây Môn Tân Nguyệt trố mắt nhìn hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn có chút mịt mờ, ánh mắt lạnh lẽo yếu ớt, trong lòng Tây Môn Tân Nguyệt không khỏi run lên, nàng phát hiện nam nhân này đặc biệt thích mặc long bào, cơ hồ chưa từng có cởi ra, mặc kệ ở địa phương nào, đều mặc long bào, này có phải tỏ vẻ trong lòng của hắn kỳ thực biết mình không phải hoàng đế, rất sợ ngôi vị hoàng đế này khó giữ được hay không?

Sắc mặt Tây Môn Tân Nguyệt thay đổi liên tục, nghĩ đến Liên Yên đã chết, trong lòng không khỏi một trận đau, nàng đối với Liên Yên có cảm tình rất sâu, nàng ấy vẫn chiểu cố nàng làm bạn nàng, tựa như muội muội của nàng vậy, trước đây nàng còn không có ý thức được, thế nhưng sau khi Liên Yên chết đi, nàng mới hiểu được đạo lý này, hiện tại cuộc sống của nàng thật giống như thiếu một người tâm phúc, làm chuyện gì đều không có khí lực.

Mà hết thảy điều này là do mình ngu xuẩn làm hại nàng ấy, hiện tại nàng hối

hận, thật rất hối hận, lúc trước sao không an tâm đi làm Nam An vương trắc phi, không phải áo cơm không lo sao? Nếu như nàng không phải có dã tâm lớn như vậy, chí ít sẽ sống rất vui vẻ.

Thế nhưng hối hận thì có ích lợi gì? Nàng chỉ cần còn một hơi thở thì cũng chỉ có thể cùng dã lang này làm bạn, hiện tại đây chính là vận mệnh của nàng.

Tây Môn Tân Nguyệt run rẩy đi xuống trường kỷ, thỉnh an Thượng Quan Hạo : “Tham kiến hoàng thượng.”

Lúc này Thượng Quan Hạo cũng không làm khó nàng, tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng nhìn đến thái độ hèn mọn của nàng, sắc mặt hắn đã ôn hòa lại, đi tới bên cạnh nàng, đưa tay dùn nàng, đi về phía trường kỷ trên cao, lôi kéo nàng lần lượt ngồi xuống.

Tây Môn Tân Nguyệt sắc mặt ngây ngô, một chút vui mừng cũng không có, nếu như hiện tại mình vẫn còn ngây thơ như vậy, thực sự là uổng phí cho cái chết của Liên Yên, người nam nhân này sợ là lại động tâm tư gì đó, Tây Môn Tân Nguyệt chậm rãi mở miệng.

“Hoàng thượng nghĩ như thế nào mà đến thăm thiếp thân.”

“Hai ngày trước cơn tức của trẫm quá lớn, vì thế hôm nay tự mình tới thăm Thục phi, ngươi sẽ không sinh khí trẫm chứ?”

Thượng Quan Hạo ôn nhu mở miệng, Tây Môn Tân Nguyệt hồ nghi nâng mi, chỉ thấy gương mặt trước mắt đang ôn nhuận cười, chân thành tha thiết như vậy, tựa hồ hắn rất quan tâm nàng, thế nhưng nàng chỉ cảm thấy trong lòng thật lạnh, nam nhân này khi cười càng ôn nhu thì chỉ sợ càng làm ra chuyện ác độc, quanh thân nàng không khỏi nổi lên một trận rùng mình, tay vô ý thúc sờ bụng mình, bất động thanh sắc mở miệng: “Đa tạ hoàng thượng quan tâm, Tân Nguyệt trong lòng thật cao hứng.”

Hắn không nói rõ, nàng liền không hỏi, nàng thực sự sợ hãi đó là một chuyện làm tàn nhẫn.

Nhưng Thượng Quan Hạo cũng không có nhiều kiên trì cùng nàng dây dưa, hiện tại hắn như chim sơ cành cong, chỉ lo nghĩ đối sách, đâu còn quản cảm thụ người khác.

“Ngươi biết không? Hôm nay Hoa Ly Ca bị người ta cứu đi, ngay cả công chúa lúc đại hôn cũng bị cướp đi, tú hôn của trẫm bị hủy diệt, hơn nữa người kia cũng bị cứu đi ra ngoài, ngươi nói trẫm có thể không lo lắng sao? Đây hết thảy đều là nữ nhân kia giở trò mà ra.”

Nói xong lời cuối cùng sắc mặt Thượng Quan Hạo nhăn nhó hằn lên, con ngươi một mảnh dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi đâu còn vẻ ôn nhuận lúc nãy, bây giờ chỉ khiến người ta cảm thấy đáng sợ thôi, không biết mình vì sao lúc trước còn cảm thấy hắn tuấn nhã, căn bản là một ma quỷ xấu xí không chịu được.

“Vì thế đâu?”

Tây Môn Tân Nguyệt hỏi ngay sau đó lời nói của hắn, thanh âm đề cao vài phần, bàn tay của nàng tất cả đều là mồ hôi, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà sự dày vò đối với nàng, giống như mấy trăm mấy nghìn năm, những ngày như vậy thực sự quá đau khổ, chẳng lẽ đây là ông trời trùng phạt nàng, trùng phạt nàng quá mức tham làm, quá mức hư vinh.

Thượng Quan Hạo vừa nghe nàng hỏi, âm ngao nhìn chằm chằm nàng: “Hiện tại chỉ có ngươi mới có thể trợ giúp trẫm, Tân Nguyệt, ngươi giúp trẫm một lần, trẫm nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, nếu là trẫm có thể vĩnh viễn bảo vệ ngôi vị hoàng đế, nhất định phong ngươi làm hoàng hậu.”

Tây Môn Tân Nguyệt ánh mắt chìm xuống, nghĩ đến chuyện vì vậy vị trí này làm hại nàng người không ra người quý không ra quý, còn làm hại Liên Yên mất đi tính mạng, tự mình hiện tại ngày ngày thống khổ đến cực điểm, không khỏi nở nụ cười khổ, Thượng Quan Hạo dùng đủ khí lực nắm tay nàng, hắn dùng lực đạo rất lớn nên làm tay nàng rất đau.

“Ngươi nói đi, nếu không có chỗ ngồi hoàng hậu, ta cũng sẽ giúp hoàng thượng.”

Nàng bây giờ đã không có quyền nói không nữa, nàng vẫn chưa quên phía sau mình chính là Tây Môn gia, phụ thân đã lớn tuổi như vậy, còn có đám người trong phủ nữa, bọn họ đều vô tội.

Chương 143.4

“Tốt” Thượng Quan Hạo nghe được Tây Môn Tân Nguyệt nói như thế, sắc mặt cuối cùng cũng lộ ra một chút cao hứng, lực đạo bàn tay nhẹ đi một ít,

kéo qua thân thể của Tây Môn Tân Nguyệt ở bên tai nàng chậm rãi nói một câu.

Mặt Tây Môn Tân Nguyệt trong nháy mắt trăng như tờ giấy, môi run rẩy lên, thân thể lắc lư vài cái rồi té xuống, nàng chậm rãi cố gắng quỳ bên dưới, nước mắt tuôn như mưa xuống: “Hoàng thượng, van cầu ngươi, bỏ qua cho đứa bé này đi, hoàng thượng, hùm dữ không ăn thịt con, hắn nhưng là con ruột của ngươi, trừ hắn ra, ngươi không có bất luận đứa nhỏ nào.”

Thượng Quan Hạo sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, bàn tay to nhấc lên kéo vạt áo Tây Môn Tân Nguyệt tới gần, âm trầm mở miệng.

“Ta bảo ngươi hỗ trợ, không phải bảo ngươi thuyết giáo, chỉ cần ta an ủn ngồi lên bảo tọa, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không có đứa nhỏ sao? Muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, hơn nữa chỉ cần ngươi lại nghe lời, sau này ta vẫn như cũ cho ngươi thụ thai, sẽ trả lại cho ngươi một đứa bé.”

“Không?”

Khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Tây Môn Tân Nguyệt gầy yếu nhỏ hàn, lúc này ẩm ướt thành một mảnh, nàng lấy tay che miệng lại, ngăn cản bản thân mình thét chói tai lên, ngăn cản mình hận không thể tiến lên xé nát mặt người nam nhân này, hắn thực sự quá vô sỉ, thế nhân nói, hùm dữ không ăn thịt con, hắn lại muốn đích tay hủy diệt đứa con của mình, tại sao lại có nam nhân hư hỏng như vậy, dù là hoàng thượng, hắn chỉ là không thương nàng, thế nhưng chưa từng có nhục nhã nàng như vậy, chuyện này quá đau khổ, nếu như không có Liên Yên, không có đứa nhỏ, nàng còn sống thế nào a?

“Hoàng thượng, van cầu ngươi nghĩ một phương pháp khác đi, thiếp thân nhất định giúp ngươi hoàn thành, hoàng thượng, van cầu ngươi, hắn là hài tử của ngươi a?”

Sự kiên trì của Thượng Quan Hạo đã hết, nhìn nữ nhân ở dưới chân khóc thành một đoàn, nội tâm hờ lạnh, thực sự là nữ nhân không làm được đại sự, vì luyến tiếc một đứa nhỏ, một chút khí tiết thành đại sự cũng không có, hắn thị máu tàn nhẫn mở miệng.

“Ngươi có hai lựa chọn, một, buông bỏ đứa nhỏ bảo trụ Tây Môn gia, hai, buông tha Tây Môn gia bảo vệ đứa nhỏ, trẫm đã không cùng ngươi tính toán chuyện ngươi giàu diêm người kia, nội trong ba ngày nếu không thấy động tĩnh của ngươi, trẫm đã biết đáp án của ngươi.”

Thượng Quan Hạo nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, ngoài cửa vang lên thanh âm của thái giám tiểu lâm tử : “Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

Phía trên đại điện, Tây Môn Tân Nguyệt co quắp ngã xuống đất, cả người nằm bẹp xuống đó, nước mắt theo khói mắt chảy xuôi xuống trên mặt đất, cả linh hồn như chết đi, hiện tại sống là một loại dày vò a, nếu như Liên Yên còn sống, chí ít có thể khuyên giải an ủi nàng, nhưng bây giờ không một người nào để ý tới nàng, người trong Xây Dương cung nhìn thấy nàng thất sủng, còn ai mà chịu tận tâm tận lực phụng dưỡng nàng, nếu bởi vì chuyện này, chọc giận hoàng thượng, chỉ sợ sẽ không có kết cục tốt, bởi vậy dù nàng khóc đến sấp ngất đi, cũng không ai tới hỏi thăm nàng một chút.

Trên đại điện vắng vẻ, tựa như u hồn cô khố đang khóc.

Tuy rằng nàng thương tâm, nàng tuyệt vọng hận không thể chết đi cho rồi, thế nhưng nàng biết bây giờ chỉ có thể chọn một con đường, bỏ đứa nhỏ để bảo toàn Tây Môn gia, nếu như bỏ Tây Môn gia bảo vệ đứa nhỏ, người nam nhân kia làm sao mà không tìm đến nàng để tính toán sổ sách, khi đó nàng cái gì cũng không bảo vệ được, vì thế từ đầu tới đuôi nàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có một đường để đi.

Tây Môn Tân Nguyệt khóc mệt, mơ mơ màng màng vuốt bụng của mình.

“Con yêu, xin lỗi, là mẫu phi không tốt, mẫu phi không thể bảo vệ ngươi, ngươi đừng hận ta, cũng đừng hận bất luận kẻ nào, hãy một lần nữa đầu thai đi thôi, lần sau nhất định không nên đầu thai ở nhà hoàng đế, đầu thai đến nhà người bình thường thôi.”

Nàng nói xong, lại ngất đi, Xây Dương cung không khí vắng vẻ đầy chết chóc.

Nội điện Phượng Loan cung, bên trong tẩm cung truyền đến tiếng nói thì thầm.

“Nương nương, tất cả đều làm tốt.”

Thanh Dao nghiên người dựa vào ở trên giường, chậm rãi ngồi xuống, trong ánh mắt toát ra hai đám lửa nhỏ, ôn nhu hỏi: “Hắn không có sao chứ?”

Mạc Sầu biết hắn chính là hoàng thượng, nên vội cung kính mở miệng:
“Nương nương yên tâm đi, hắn không có việc gì, Minh Nguyệt nói máu bầm
trong đầu sẽ rất nhanh được thanh trừ.”

Thanh Dao gật đầu một cái, trong lòng cuối cùng nhẹ nhõm, chỉ cần máu bầm trong đầu được diệt trừ, hắn liền khôi phục trí nhớ, chỉ cần ký ức khôi phục, bọn họ sẽ đi đến Thiên Sơn tìm sư phụ của hắn để chữa khỏi cho hắn, đến lúc đó nhất định phải giải quyết Thượng Quan Hạo cùng Tây Môn Tân Nguyệt.

“An, vậy là tốt rồi, hai người các ngươi theo ta, kế tiếp sợ là phải nếm chút khổ sở.”

“Không có việc gì, nương nương.”

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lập tức lên tiếng, Thanh Dao thở dài một tiếng, ngẫm lại niên kỷ của các nàng cũng đã trưởng thành, nên không khỏi than thở

“Đợi mọi chuyện an định lại, ta liền đem hai người các ngươi gả đi ra ngoài, đều đã là người trưởng thành rồi.”

“Nương nương” hai nha đầu trong lòng dây lên cảm động, không nghĩ tới trong hoàn cảnh như vậy, nương nương còn suy nghĩ đến chuyện của các nàng, nên mặc dù máu chảy đầy rơm, cũng phải báo đáp chủ tử.

“Chúng ta không vội, nương nương sớm một chút nghỉ ngơi đi, hiện tại phải nuôi đủ tinh thần, bằng không, không có tinh lực đối phó bão tố kế tiếp.”

“An, lời này cũng đúng, hai người các ngươi luôn phiền nghỉ ngơi, không nên cùng nhau coi chừng.”

“Dạ” hai người gật đầu, Mạc Sầu đi tới hầu hạ chủ tử, Băng Tiêu đi xuống nghỉ ngơi trước...

Liên tiếp hai ngày đều không có chuyện gì, mà trong hai ngày này, Mạc Sầu lại đi ra ngoài một chuyến, trở về Mộc phủ nhìn nhìn tình huống bên đó, nếu như người của Mộc phủ cùng Triệu phủ đều đi, nàng sẽ yên tâm hơn, đến lúc đó có thể nghĩa vô phản cố mà thoát thân, Mạc Sầu mang về tin tức không được như ý lầm.

Đầu tiên là Mộc phủ, Mộc Ngân giải tán hạ nhân trong phủ, để cho bọn họ từng nhóm làm bộ xuất phủ đem đồ đi bán, sau đó từ từ càng ngày càng ít người, trong phủ chỉ còn lại có một ít lão bộc, kiên quyết không muốn ly khai, Mộc Ngân cũng không có biện pháp, chỉ phải lưu lại bọn họ, trong Mộc phủ rộng lớn đã trở nên vắng vẻ, ngoại trừ lão gia cùng nhị tiểu thư, còn có hai vị phu nhân và mấy người nô tỳ, cũng trên dưới hơn mươi mấy người.

Còn có Liễu gia, Mộc Ngân đã bảo bọn họ rời kinh, nhưng lại không có biện pháp cùng bọn họ nói rõ hoàng thượng trong cung là giả, bởi vậy Thái Phó tự khanh căn bản không hiểu hắn, vì thế người của Liễu phủ một người cũng chưa từng đi, cuối cùng Mộc Ngân không có biện pháp, mạnh mẽ làm cho con rể hưu thê, ai ngờ Mộc Thanh Châu lại mang thai, Liễu Tòng Vân yêu thương thê tử, nên căn bản không chịu bỏ, chỉ tới khi Mộc Ngân len lén đem sự tình đích thực nói cho Liễu Tòng Vân biết, con rể mới cực chẳng đã viết một phong hưu thư, nhưng lại tự mình cùng thê tử bí mật rời kinh, toàn bộ người trong kinh thành đều biết, nữ nhi của Mộc thừa tướng bị bỏ rơi, cuối cùng càng nói càng thái quá, còn nói nữ nhi Mộc gia bởi vì bị hưu, nên nhảy sông tự vận, vì thế cả kinh thành đều không nhìn thấy thân ảnh của nàng, nói chung càng nói càng thái quá.

Thanh Dao nghe mấy tin tức này, trong lòng bất ổn khó có thể an bình, Liễu phủ cũng xem như hoàn hảo, chịu hưu Mộc Thanh Châu, hoàng thượng khi biết đến cũng không thể can thiệp, mặc dù hắn muốn trị đắc tội Liễu gia, cũng không có bất luận lý do gì, nhưng thật ra hơn mười miệng ăn của Mộc gia đang bị giám thị, nói rõ Thượng Quan Hạo đang muốn dụng đến bọn họ.

“Chủ tử, người xem phải làm sao bây giờ? Lão gia căn bản là đi không được?”

“Ngày mai cho đòi người của phuơng thần cung đem bọn họ cứu đi ra ngoài, chỉ cần bọn họ vừa đi khỏi, Thượng Quan Hạo tất nhiên sẽ động thủ đồi phó với ta, đúng lúc ta có thể mượn cơ hội này mà toàn thân trở ra, như vậy sẽ không có chuyện gì.”

Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, nhưng kế hoạch của nàng còn chưa kịp thực thi, thì phiền phức liền tới cửa, còn tới nhanh như vậy.

Sáng sớm ngày thứ ba, đây là ngày kỳ hạn cuối cùng Thượng Quan Hạo cho Tây Môn Tân Nguyệt, hôm nay nếu như nàng còn không có động tĩnh, Tây Môn gia cũng đừng nghĩ có sống yên ổn qua ngày, người nam nhân này tuy rằng âm hiểm hung ác, nhưng nếu đã nói như vậy, thì hắn nhất định phải làm

như vậy.

Vì thế sáng sớm, Tây Môn Tân Nguyệt đã khóc thông suốt, sau đó ép buộc mình tỉnh táo lại, trang điểm một chút, đi đến Phượng Loan cung.

Thanh Dao từ lâu đã tỉnh lại, chỉ là không có rời giường, tựa ở trên giường lớn thường suy nghĩ ván đề, nhìn xem có kế hoạch tốt nào có thể đem người ở Mộc phủ thuận lợi đưa đi, cả người miễn cưỡng, tóc đen tùy ý rối tung trên vai, làm nổi bật ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, đôi mắt thật to lấp lánh ánh sáng cùng thần sắc nhàn nhạt.

Mạc Sầu từ bên ngoài đi tới, cung kính mở miệng: “Nương nương, Thục phi nương nương đã tới?”

“Lúc này, nàng tới đây làm gì?”

Thanh Dao cau mày một chút lạnh lanh hỏi, đối với Tây Môn Tân Nguyệt, nàng vừa căm hận, vừa đồng tình nàng ta, rồi có một ngày nàng ta sẽ hối hận, bảo hổ lột da, chỉ tồn thương bản thân, đây là định luật bất biến từ thiên cổ tới nay.

“Nói là thỉnh an nương nương.”

“Ân, thỉnh an, ta cũng muốn nhìn một chút nàng ta lại nổi lên tâm kẽ gì”
Thanh Dao thân hình chuyển động, liền trượt đến mép giường ngồi dậy, Mạc Sầu lập tức đi tới hầu hạ nàng đứng lên, xử lý tốt mái tóc đen rối tung trên vai, vốn muốn giúp nàng búi cao lên, nhưng bị nàng ngăn trở: “Đi thôi, quay đầu lại hãy xử lý đi, nhìn xem nữ nhân kia giờ quý gì?”

Thanh Dao suy đoán, có lẽ Thượng Quan Hạo nên động thủ đối phó nàng, khéo môi không khỏi cười nhạt, nếu như không phải muốn bảo toàn ở Huyền Nguyệt vì Lưu Tôn, nàng tội gì ở lại chỗ này, đã sớm phủi mông ra đi, ai cũng không giữ được nàng, nàng sở dĩ còn ở chỗ này, chính là muốn Thượng Quan Hạo đem đầu mâu nhắm ngay nàng, mà không phải tùy ý hắn làm vậy, đến lúc đó với lý do có một hoàng hậu mưu phản tác loạn, liền đem những đại thần trong triều không hợp mắt diệt trừ đi, nhất là những đại thần tận trung, còn có An Định Phong cùng nàng vào sinh ra tử, hắn cũng bị Thượng Quan Hạo triệu hồi về kinh, nói là thăng chức, nhưng trên thực tế là rút binh quyền của hắn, người nam nhân này bây giờ đã thần hồn nát thần tính, nếu mình còn lộn xộn, chỉ sợ toàn bộ kinh thành sẽ khởi lên màn tinh phong huyết vũ, mà nàng thì thầm nghĩ đem thương vong giảm xuống đến mức

thấp nhất, chỉ cần nàng không đi, tin rằng người nam nhân kia không dám dị động.

Dù cho hắn và nàng chính diện giao phong, hắn cũng không thể đem lý do động đến trên đầu người khác.

Thanh Dao tính toán một phen quan hệ lợi hại trong đó, trên mặt thần sắc bất biến, ưu nhã tiêu sái ra khỏi tẩm cung.

Ngoại điện trên, Tây Môn Tân Nguyệt đang ngồi ngay ngắn ở bên dưới, uống nước trà từng ngụm từng ngụm nhỏ, vẻ mặt bất an đến cực điểm, vừa ngắn đầu lén liếc nhìn Thanh Dao đi ra, nàng chậm rãi đứng dậy thi lễ, sắc mặt một mảnh tái nhợt, trên môi tuy rằng đã thoa son, nhưng vẫn đang lộ ra màu xám, nhìn hình dạng này của nàng, Thanh Dao không khỏi nở nụ cười, xem ra nữ nhân này những ngày qua cũng không dễ chịu, nàng ta rốt cuộc đã biết kết quả của việc bảo hộ lột da rồi sao?

Q.4 - Chương 144: Nhất Hôn Ché Ma

Thanh Dao đến chỗ cao ngồi xuống, đạm nhiên mở miệng: “Thục phi nương nương đứng lên đi, hôm nay nghĩ như thế nào mà lại đến thăm bản cung?”

Tây Môn Tân Nguyệt nghe được câu hỏi của hoàng hậu, trong lòng đau xót, nước mắt thiểu chút nữa không chảy ra, đã nhiều ngày nay nàng không thể nói cùng ai, có nỗi khổ không có chỗ than, mặc dù biết hoàng hậu chưa chắc đã đồng tình với nàng, nói không chừng còn rất hận nàng, nhưng đầu ngón tay của nàng vẫn nhịn không được mà run, bất quá để tránh hoàng hậu sinh nghi, nàng cực lực nhịn được, tuy rằng nhịn xuống, thế nhưng trong lời nói đã có vẻ nghẹn ngào, chậm rãi mở miệng.

“Tỷ tỷ vẫn là đứng đầu tam cung, muội muội nên đến thỉnh an tỷ tỷ mới đúng.”

Lời này vừa rơi xuống, Thanh Dao thiểu chút nữa bật cười tại chỗ, cho tới bây giờ nàng vẫn không biết nàng ta có tâm lòng thành đến vậy, vẫn nên tinh táo mới là tốt nhất.

“Ngồi xuống đi” nếu đã tới, nàng cũng không đến mức đem người ta đuổi ra ngoài, cũng muốn thử nhìn xem nàng ta đùa giỡn trò gì.

“Tạ ơn nương nương” Tây Môn Tân Nguyệt nghiêng người ngồi ở bên dưới, khẽ cúi đầu, khéo mắt liếc thấy đứa nhỏ trong bụng, trong lòng đau quá, sinh mệnh của hắn đang từ từ biến mất trong người của nàng, tuy rằng đứa bé này là của Thượng Quan Hạo, nhưng cũng là của nàng, nàng vẫn thật tình hi vọng hắn có thể sinh hạ ra đời.

Nhưng bây giờ?

Có cung nữ ở Phượng Loan cung châm thêm nước trà, Mạc Sầu tự mình rót trà dâng cho Thanh Dao “Nương nương, mời dùng trà.”

Thanh Dao nhận lấy, nhìn xuống phía Tây Môn Tân Nguyệt “Thục phi nương nương mời dùng trà.”

“Tạ tý tý” Tây Môn Tân Nguyệt cúi thân thể một chút, rồi nâng chén trà lên, nhẹ nhàng uống, lúc này mặt nàng an tường đi cùng nhiều, so với lúc vừa rồi đã thản nhiên hơn, Thanh Dao vừa uống trà, vừa quan sát Tây Môn Tân Nguyệt, thấy nàng ta đem một ly trà uống sạch sẽ, sau đó buông tay.

Thanh Dao khóc môi nhất câu, ánh mắt trở nên u ám, chẳng lẽ trà này dễ tốt uống như vậy sao? Sáng sớm chạy đến Phượng Loan cung uống trà, chỉ sợ trong này có âm mưu của nàng ta, chẳng qua động cơ của nàng ta là cái gì, ánh mắt của Thanh Dao dời về phía bụng của Tây Môn Tân Nguyệt, rồi chậm rãi há to mồm với vẻ khó tin, không thể nào?

Nàng ta thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao?

“Thục phi sắc mặt thật là khó nhìn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Dao buông chén trà, vẻ mặt thật nhu hoà, nhìn chằm chằm Tây Môn Tân Nguyệt, chỉ thấy sắc mặt nàng đang đỏ mồ hôi lạnh, hai tay vô ý thức che bụng, thân thể co lại thành một đoàn, tựa hồ đang cố gắng chịu đựng thống khổ, Thanh Dao không nhanh không chậm từ chỗ ngồi trên cao đi xuống, cũng không thấy có chút nào hoảng hốt, thuốc này hiệu quả phát huy thật là nhanh a, một chén này trà vừa uống xong liền phát tác sao? Rõ ràng là uống thuốc trước rồi?

“Tỷ tỷ, ta đau bụng.”

Thục phi một lời rơi xuống, Thanh Dao đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng cả người đã chảy xuống trên mặt đất, hạ thân rất nhanh có dòng máu chảy ra, đây chính là một cái sinh mệnh, nữ nhân này thật đúng là độc ác, vì hại nàng mà không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lúc này nàng chậm rãi ngồi xổm trước mặt nàng ta, mở miệng gặng từng chữ.

“Ngươi thực sự không xứng làm mẫu thân, ông trời sẽ trừng phạt ngươi.”

Nàng nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn nữ nhân thông khổ trên mặt đất, quay đầu hướng ra ngoài cửa điện kêu một tiếng: “Người đến, truyền ngự y, lập tức đi bẩm báo hoàng thượng.”

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu đứng ở bên cạnh nàng, tâm trạng sâu lo kêu lên một tiếng: “Nương nương” Cục diện lúc này đối với nương nương thập phần bất lợi.

“Không có việc gì, binh tới tướng đở, nước tới đất ngã, nếu đây là một phen tâm ý của bọn họ, bản cung cũng nên thành toàn cho bọn họ không phải sao?”

Nếu muốn bảo toàn một nhóm đại thần ở trong triều, chỉ có thể đưa vào đường chết sau đó mới hồi sinh, tất cả tội đều rơi xuống trên người nàng, hắn còn có lý do gì đi gia hại người khác chứ?

Tiểu thái giám của Phượng Loan cung rất nhanh đem ngự y mời qua đây, hoàng thượng càng cấp tốc chạy tới, vẻ mặt lo lắng, ôm lấy Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt, lo lắng vạn phần mở miệng: “Ngự y, chuyện gì xảy ra?”

Ngự y đã chẩn mạch cho Thục phi, nêu chậm rãi mở miệng: “Thai nhi của Nương nương đã mất, sau này chỉ sợ khó mà có mang lại.”

Ngự y tiếng nói vừa dứt, Tây Môn Tân Nguyệt chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, sắc mặt đỏ lên, tuyệt vọng tràn ra cả người, một nữ nhân ngay cả năng lực sinh dục cũng không có, còn có tư cách gì sống a, trong ánh mắt hận ý phô thiên cái địa, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Hạo, nam nhân này là ma quỷ, là ma quỷ a, đích thân hắn đã phá hủy nàng, nàng thật muốn kéo chiếc mặt nạ trên mặt hắn xuống, nói cho thế nhân biết đó là một tên ngụy quân tử lừa đời lấy tiếng, còn là ma đầu giết người không chớp mắt.

Thế nhưng nàng lý trí nói cho nàng biết, nàng không thể làm như vậy, nàng còn có Tây Môn gia, phụ thân không có làm sai, hắn từ đầu tới đuôi cũng không biết hết thảy mọi chuyện, Tây Môn Tân Nguyệt con người nguội lạnh như tro tàn tuyệt vọng rơi xuống nước mắt, xoay mình nhắm mắt lại.

“Đã có chuyện gì? Tân Nguyệt, đang yên lành làm sao lại xuất hiện loại chuyện này?”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Tây Môn Tân Nguyệt vô lực nâng tay lên chỉ vào Thanh Dao, yếu ớt mở miệng: “Là tỳ tỳ, ta uống trà của tỳ tỳ?”

Lời ấy vừa rơi xuống, trên đại điện Phượng Loan cung rất nhiều người đều nhìn hoàng hậu, nguyên lai là hoàng hậu không muốn cho hoàng thượng có con, Thượng Quan Hạo càng sắc mặt đen chì, âm trầm mở miệng: “Hoàng hậu, người thật nham hiểm, tại sao lại muôn hại đứa nhỏ của trẫm? Hắn là thân sinh cốt nhục của trẫm?”

Thanh Dao không nói lời nào, lặng lẽ nhìn nam nhân ở trước mắt, trong

ánh mắt toàn ngạo nghẽ khinh thường, nam nhân này thật là biết diễn kịch, tựa hồ từ khi hắn xuất hiện, hắn vẫn rất hay diễn, diễn trong diễn ngoài, có lẽ ngay cả hắn cũng tự mình phân không rõ, đâu là bản thân mình, đâu là vai diễn bên trong vở kịch?

Có phải hắn thật sự cho rằng mình chính là hoàng thượng Huyền Nguyệt, thật đúng là buồn cười, nghĩ đến là buồn cười, Thanh Dao thực sự cười rộ lên.

Thượng Quan Hạo giận dữ, nhìn nụ cười của nàng, làm cho hắn cảm giác tự mình đang nhảy nhót trong một vở hài kịch, giống như tất cả mọi chuyện ở trong lòng hắn, nàng vừa xem là hiểu ngay, càng nghĩ càng phát ra cău giận, sau đó hướng Thanh Dao kêu to: “Nói, có phải ngươi làm hại Thục phi hay không, ngươi là đồ phụ, có phải cho rằng ngươi giúp trẫm thống nhất giang sơn của thất quốc, là có thể muốn làm gì thì làm hay không, ngay cả đứa nhỏ của trẫm cũng có thể độc hại?”

Thanh Dao lạnh lùng mở miệng.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ chỉ bằng một lời nói phiến diện của Thục phi thì đã cho rằng bản cung có tội sao? Chẳng lẽ không phải do Thục phi uống thuốc trước rồi đã chạy tới đây vu hãm bản cung sao?”

Thanh Dao từng chữ như châu ngọc, lời nói vốn không có sai, trong điện thái giám cùng cung nữ còn có ngự y đều tán thành lời nói của hoàng hậu, hơn nữa hoàng hậu tựa hồ không phải cái loại tiểu nhân âm hiểm này.

Nhưng mà Thượng Quan Hạo đâu có buông tha nàng dễ dàng như vậy, nên hướng ra ngoài cửa điện phẫn nộ gầm rú: “Người đâu.”

Một đội thị vệ vọt vào, Thanh Dao lạnh lùng nhìn tất cả, nguyên lai tất cả mọi chuyện là do Thượng Quan Hạo sai sứ, Tây Môn Tân Nguyệt cũng bất quá là một con cò của hắn mà thôi, còn làm hại bản thân mình phải mất đi đứa nhỏ, từ đó về sau không thể mang thai, nữ nhân này cũng có ngày hôm nay, thực sự là đáng đời, ông trời đã báo ứng.

“Hoàng thượng.”

“Đem cung nữ cùng thái giám Phượng Loan cung từ trên xuống dưới bắt lại, nghiêm tra khảo vấn, nếu như có người dám can đảm lừa gạt, giết không tha” Thượng Quan Hạo ra lệnh một tiếng, một đội thị vệ được thánh chỉ, như

lang như hổ bàn đem cung nữ cùng thái giám Phượng Loan cung từ trên xuống dưới đều bắt hết, chừng khoản hai mươi người, lúc này đồng nghẹt một tầng đang quỳ đầy đại điện, rất nhiều người bị sợ phát khóc, không biết xảy ra chuyện gì, bởi vậy tới cuối cùng, Thanh Dao cũng đều lạnh lùng nhìn hết thảy trước mắt.

Nàng cũng muốn nhìn xem Thượng Quan Hạo diễn vở kịch này như thế nào đây.

Thượng Quan Hạo ôm lấy Tây Môn Tân Nguyệt, đem nàng an trí ở trên mềm trường kỷ, mệnh lệnh ngự y: “Lập tức kê thuốc, để cho Thục phi uống vào, ngàn vạn lần không thể để cho nàng có việc.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Ngự y lĩnh mệnh đi xuống kê thuốc, Tây Môn Tân Nguyệt ngã trên mềm trường kỷ, nước mắt rơi như mưa xuống, trong lòng hối hận dày vò, nàng biết bản thân mình đối với Thượng Quan Hạo còn chỗ hữu dụng, bằng không hắn sẽ không đối đãi với nàng như vậy .

Thượng Quan Hạo phân phó ngự y xong, quay đầu ở đại điện Phượng Loan cung đi qua đi lại, sắc mặt lạnh mị, ánh mắt lạnh lẽo, hàn khí bao phủ cả tòa đại điện, đột ngột rống to một tiếng: “Nói, hoàng hậu sai sứ một trong các làm thế nào bỏ thuốc cho Thục phi ?”

Lời vừa nói ra, cung nữ cùng thái giám Phượng Loan cung từ trên xuống dưới đều luồng cuồng, vội vàng cầu khẩn: “Hoàng thượng tha mạng, chúng ta không có làm chuyện này, nương nương không có bảo tiểu nhân (nô tỳ) bỏ thuốc.”

Khóc tiếng la vang thành một mảnh, Thượng Quan Hạo sắc mặt càng ngày càng khó coi, lúc này, nữ quan Y Vân của Phượng Loan cung chậm rãi di động thân thể hai cái, nhích người lên phía trước, liên tục dập đầu: “Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ nói, xin hoàng thượng bỏ qua cho mọi người đi, việc này là hoàng hậu nương nương bảo nô tỳ làm, nô tỳ đáng chết, xin hoàng thượng tha mạng”

Lời vừa nói ra, toàn bộ đại điện lâm vào yên tĩnh, mọi người ngừng tiếng khóc hai mặt nhìn nhau, ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng hậu, rất nhiều người trong ánh mắt lóe ra vẻ không tin, hoàng hậu là một người quang minh lỗi lạc, sao có thể làm ra những chuyện này chứ?

Mâu quang sắc bén của Thanh Dao rơi vào trên mặt Y Vân, ánh mắt của nàng lóe lên, Y Vân một chút cũng không dám nhìn thẳng nàng, nàng đã nghĩ tới ở trong cung này có người của Thượng Quan Hạo, chỉ không nghĩ tới người này là Y Vân, thực sự quá buồn cười.

“Y Vân, ngươi thực sự là giỏi diễn.”

Thanh Dao nhàn nhạt mở miệng, lời của nàng không biết có bao nhiêu châm biếm, nhưng ngữ khí lại lạnh như một khối hàn băng, Thượng Quan Hạo đột nhiên quay đầu, mâu quang dữ tợn khiếp người bắn về phía Thanh Dao: “Hoàng hậu còn có cái gì để nói?”

“Đã có nhân chứng, ta còn có cái gì để nói đây?”

“Nương nương?” Mạc Sầu cùng Băng Tiêu kêu lên, thái giám cùng cung nữ ở đại điện Phượng Loan cung cũng kêu lên, không biết kế tiếp hoàng thượng sẽ xử lý hoàng hậu như thế nào?

Chương 144.2

Thượng Quan Hạo diện vô biểu tình, lạnh lẽo mở miệng “Hoàng hậu không đức hạnh, tự cho công cao, ghen tị, mưu hại huyết mạch của hoàng thất, truất phế hậu vị, giải vào đại lao.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Tiếng nói của Thượng Quan Hạo vừa dứt, một đội thị vệ vọt tới, đồng loạt bao vây Thanh Dao cùng đám người Mạc Sầu, nhưng lại không dám khinh thường, bởi vì bọn họ biết võ công của hoàng hậu rất lợi hại, nếu như nàng phản kháng, bọn họ chưa chắc là đối thủ, Thanh Dao lướt tầm mắt qua mọi người, thần sắc bình tĩnh nhìn Thượng Quan Hạo, khéo môi câu ra ý cười lạnh mỏng như băng, sau đó xoay người không sơ hãi đi ra ngoài, một nhóm ba người ra khỏi Phượng Loan cung, ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, làm cho nàng thở dài một hơi, trong lòng cũng thả lỏng hơn, cuối cùng cũng có thể xuất cung, nàng quay đầu nhìn những thị vệ đang ở bên cạnh, có bao nhiêu người đây mà muốn vây khốn nàng sao? Nàng chỉ vì không muốn liên lụy người khác để tranh tình huống thuận lợi nhất mà xuất cung thôi.

Bên trong Phượng Loan cung nội, Thượng Quan Hạo lạnh lùng nhìn lướt qua đám cung nữ trong ngoài đại điện, lạnh lùng mở miệng “Công chúa

đâu?”

Y Vân lập tức cắn thận đáp lời “Hồi bẩm hoàng thượng, sáng sớm đã không thấy được tiểu công chúa, nàng ấy dường như biến mất.”

“Biến mất” Thượng Quan Hạo vừa nghe thấy, liền biết là Mộc Thanh Dao đã đưa đi, hắn tức giận phẫn hận liền nhát chân đem Y Vân đá bay ra ngoài, cău giận kêu lên: “Người đâu, đem những người này đánh nặng ba mươi đại bản.”

Ba mươi đại bản đánh xong không biết còn bao nhiêu người có thể sống, tất cả mọi người lớn nhỏ ở Phượng Loan cung đều khóc lóc, khóc đến thương tâm, vẫn còn không quên oán hận trùng mặt Y Vân, nữ nhân này đáng đời.

Thượng Quan Hạo ra lệnh một tiếng, rất nhiều thái giám chạy vội đến, đem những người liên can ở Phượng Loan cung dẫn đi ra ngoài, trên đại điện vắng vẻ, thoảng cái quạnh quẽ không gì sánh được, lộ ra không khí nặng nề hít thở không thông, Tây Môn Tân Nguyệt lạnh lùng nhìn hết thảy trước mắt, nàng bây giờ lòng đã nguội lạnh, thế nhưng nỗi đau từ hạ thể nhắc nhở nàng khiến nàng chết lặng, mà Thượng Quan Hạo vừa rồi ở trước mặt người khác còn làm bộ đang yêu thương nàng, lúc này chỉ lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái, rồi phân phó hai cung nữ phía sau nàng, mặt không chút thay đổi mở miệng “Đem Thục phi nương nương mang về Xây Dương cung đi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Hai cung tỳ lén tiếng trả lời, Thượng Quan Hạo cũng lười nói thêm với Tây Môn Tân Nguyệt câu nào nữa, liền sải bước ly khai Phượng Loan cung, hiện tại hắn nên nghĩ biện pháp để cho nữ nhân kia đem người đó giao ra mới cần thiết, nếu như nàng không giao, đừng trách hắn lấy đám người của Mộc phủ khai dao.

Hình bộ đại lao, có trọng binh canh gác, do hộ quốc tướng quân An Định Phong coi chừng, đây lại là một độc kế của Thượng Quan Hạo, nếu như hoàng hậu bị cướp đi, thì mọi người trong An gia đều tránh không khỏi bàn tay của Thượng Quan Hạo, Thượng Quan Hạo sẽ gián tội An Định Phong lấy công chế tư làm rối kỉ cương.

Trong nhà tù âm u ẩm ướt, Thanh Dao đang ngồi dưới đất, thần thái tự nhiên đến cực điểm, một chút cũng không lo lắng tình cảnh của mình lúc này, thế nhưng Mạc Sầu thân là thiếp thân thị tỳ của nàng, thì lại lo lắng nhiều.

“Nương nương, phải làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, người nam nhân kia trong nhất thời sẽ không làm gì ta? Bởi vì mục đích thực sự của hắn là hoàng thượng, hiện tại sẽ không vội mà giết ta cùng người của Mộc gia, vì thế việc chúng ta cần làm lúc này là kéo dài thời gian, đem người nên cứu đưa đi ra ngoài, sau đó sẽ ly khai, đương nhiên việc này cần phải bố trí nghiêm mật, bằng không sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên hành lang nhà tù vang lên tiếng bước chân trầm trọng, thanh âm này có thể nghe được rõ ràng lòng của người này đang trầm trọng cỡ nào, Thanh Dao ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy ở ngoài cửa lao đứng thẳng một người hán tử cao lớn khôi ngô, không phải An Định Phong thì là ai chứ?

“An tướng quân, đã lâu không gặp.”

Thanh Dao cười rất thản nhiên, không có mảy may quắn bách, An Định Phong trong lòng rất trầm trọng, ở trong lòng trong mắt của hắn, Thanh Dao vẫn là nguyên soái cơ trí anh minh thống nhất đất nước, chẳng qua nguyên soái tại sao lại có kết quả như vậy, chẳng lẽ thực sự là để tâm khó dò, dù cho hoàng hậu thực sự không muốn giữ đứa nhỏ của Thục phi nương nương, thì hoàng thượng cũng không nên đem nương nương nhốt vào trong đại lao như thế?

An Định Phong thật lâu cũng nói không ra lời, hắn vốn là người trung thành và tận tâm, không biết uyển chuyển theo tình thế, bởi vậy lúc này chỉ có trầm mặc.

Thật lâu mới mở miệng: “Thần tham kiến nương nương.”

“Mà thôi, ở đây hà tất khách khí, hiện tại ta là tù nhân, An tướng quân không cần phải khách khí.”

Thanh Dao thản nhiên phát phất tay, tuy rằng ngũ khí nhẹ nhàng, thế nhưng đáy lòng thì cứng lại, nàng ngàn vạn lần đều không ngờ tới cầu tặc Thượng Quan Hạo kia đem An Định Phong đi qua đây, như vậy những người khác của An gia nhất định đã bị khống chế ở trong tay của hắn, như vậy nàng rất khó mà vượt ngục ra ngoài, suy nghĩ này khiến Thanh Dao có chút giật mình.

“Nương nương cần thần làm cái gì, xin cứ việc phân phó.”

Chỉ cần hắn có năng lực làm, hắn nhất định sẽ giúp nương nương hoàn thành.

Thanh Dao cau mài một chút, không nóng không vội mở miệng “Nếu có người muốn gặp ta, đem hắn mang vào, ta không muốn lại để cho người vô tội bị liên lụy.”

“Dạ, nương nương.”

An Định Phong cúi đầu lĩnh mệnh, hắn và nguyên soái cùng sinh hoạt ở một chỗ hơn ba năm, hắn biết nàng không phải là người có tâm địa ác độc, mặc dù là người lạnh lùng, thế nhưng nếu không cần thiết xảy ra thương vong thì nàng tuyệt đối sẽ không đi làm, người như vậy làm sao mà hạ độc giết chết huyết mạch của hoàng thất đây, chẳng lẽ là bởi vì nàng công cao hơn chủ.

An Định Phong đang trái suy phải nghĩ, thì trong hành lang nhà tù rất nhanh chạy tới một người, chính là thủ hạ của hắn, tên kia dán vào lỗ tai của hắn nói thầm hai câu, An Định Phong lập tức biến sắc, vội vàng mở miệng: “Nương nương, thần cáo lui trước, hoàng thượng đã tới.”

Nói xong hắn động tác nhanh nhẹn lui ra ngoài, hắn tất nhiên không thể để cho hoàng thượng nhìn thấy hắn vào nhà tù, như vậy chẳng những là nương nương, mà ngay cả An gia cũng sẽ gặp chuyện không may.

Nhà tù trống vắng, Thanh Dao ngồi yên chửa hề động đậy, nàng đang suy nghĩ, chuyện của An Định Phong nên xử trí như thế nào, nếu bản thân mình bị người cướp đi, như vậy An gia một nhà ắt gặp họa diệt môn, nàng cũng không thể hoàn toàn không để ý đến, chỉ vì sự thoát thân của mình mà làm hại người khác, lương tâm dù sao cũng không làm được, huống chi An Định Phong là một trọng thần của Huyền Nguyệt.

“Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?”

Băng Tiêu sâu lo mở miệng, vốn có thể thuận lợi đi ra ngoài, bởi vì nhất định sẽ có người tới cướp ngực, người của Nam An vương phủ, còn có người của Phượng Thần cung, hoàng hậu nương nương đương triều bị nhốt vào ngực, chuyện này e là sớm đã truyền ra ngoài, toàn bộ người của Huyền Nguyệt quốc đều biết được, vì thế những người đó làm sao mà thờ ơ, chẳng qua hiện

tại sự xuất hiện của An tướng quân đã làm cho mọi việc rơi vào rối rắm.

Nhà tù rơi vào vắng vẻ, lúc này, hành lang nhà tù lần thứ hai vang lên tiếng bước chân, lần này không chỉ một người, mà là cả một đám người, Thanh Dao khóc mím lại, không cần nghĩ cũng biết người đến là ai, hắn tới nơi này làm gì, trong lòng nàng càng biết rõ ràng, con ngươi của nàng trở nên âm lãnh như hàn đầm, nam nhân này thật đúng là nằm mơ, hắn cho rằng nàng sẽ thực sự giao ra hoàng thượng sao?

Người dẫn đầu một thân bạch y quả nhiên là Thượng Quan Hạo, trên áo bào gấm trắng, có thêu mấy đoá hàn mai, ưu nhã đến cực điểm, thế nhưng khi biết hắn là hạng người gì, Thanh Dao chỉ cảm thấy hắn đã làm ô uế nhan sắc này, và khinh nhòn hàn mai kia, hàn mai cao nhã, sao có thể hòa trộn với kẻ tiểu nhân này được, nam nhân này không chỉ đê tiện vô sỉ, còn mượn dung mạo của Lưu Tôn, thật không biết hắn làm thế nào mà có mặt mũi đi gặp tổ tông Thượng Quan gia, lúc này, Thanh Dao cảm thấy Trưởng Tôn Trúc coi như là một quân tử, chí ít trong lòng hắn có quốc gia đại sự, không muốn dân chúng lầm than, tự nguyện quy hàng, dùng bản thân mình để khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, xuất gia làm tăng, quả thật thanh minh chi tâm cũng hợp với hình ảnh cao nhã của trúc, nhưng duy chỉ có nam nhân này, không xứng với bất luận màu sắc gì trên đời này.

Thanh Dao lạnh lùng nhìn kỹ Thượng Quan Hạo một phen, đồng thời Thượng Quan Hạo cũng đang đánh giá nàng, hắn cho rằng nữ nhân này chí ít cũng biểu hiện quẩn bách một chút, thương tâm một chút, khổ sở một chút, ai ngờ khi đi tới gần vẫn thấy nàng to gan không sợ, thần sắc đậm đà, quanh thân tùy ý, tựa hồ việc nhốt vào đại lao, chỉ là chuyện bình thường.

“Hoàng thượng sao lại cất công đại lao này thế?”

Thượng Quan Hạo quay đầu vung tay lên, An Định Phong cùng đám người của Hình bộ đang đi theo, lặng lẽ lui xuống không nói gì, An Định Phong cuối cùng còn liếc mắt nhìn Thanh Dao, sau đó vô thanh vô thức lui ra ngoài, bên trong nhà tù, chỉ có Thượng Quan Hạo cùng Thanh Dao, còn có Mạc Sầu và Băng Tiêu, lặng lẽ đứng gần ở một góc nhà tù.

“Nói đi.”

Thanh Dao biết nam nhân này muốn nói cái gì, nàng vẻ mặt không thay đổi mở miệng hỏi, coi như không biết tâm ý hắn là gì.

Ánh mắt Thượng Quan Hạo sắc bén, chọt lóe lên sát khí huyệt, nhưng sau đó trên ngũ quan tuấn mỹ đã hiện lên hòa hoãn “Hiện tại ngươi chỉ có hai con đường có thể đi, một, cùng ta hợp tác, đem người nam nhân kia giao ra đây, ngôi vị hoàng hậu vĩnh viễn là của ngươi, hai, nếu ngươi bảo toàn cho người nam nhân kia, vậy thì ngươi cùng người của Mộc gia, một cũng đừng nghĩ sống.”

“Này?”

Thanh Dao sắc mặt ngưng trọng lại, tựa hồ bị kinh hãi, thật lâu mới mở miệng: “Ngươi muốn làm cái gì với Mộc phủ?”

Thượng Quan Hạo đáy lòng hờ lạnh, quả nhiên vẫn là Mộc phủ nặng hơn, ngẫm lại cũng phải, nơi đó đều là thân nhân của nàng, có phụ thân nàng và các tỷ tỷ, hắn cũng không tin nàng có thể tro mắt nhìn bọn họ bị giết.

Nghe nói người nam nhân kia đã si ngốc, ngay cả kinh mạch cũng đều bị hao tổn, hiện tại hắn ta chẳng qua là một kẻ ngốc, chẳng lẽ nàng thực sự nguyện ý vì một kẻ ngốc, mà chôn vùi tính mạng người của Mộc gia.

“Nếu ngươi cố ý giữ lại người nam nhân kia, như vậy Mộc phủ một nhà toàn bộ cũng đừng nghĩ sống.”

Thượng Quan Hạo lạnh lùng uy hiếp Thanh Dao, Thanh Dao thoảng cái bối rối, thật lâu vẫn phản ứng không kịp, dùng quả đấm đấm nhẹ đầu, giống như đang hoang mang mở miệng: “Để cho ta suy nghĩ đã.”

“Tốt, ta chỉ cho ngươi ba ngày thời gian, nếu như ba ngày sau ngươi còn không có quyết định, như vậy hãy chờ đón thi thể của phụ thân người cùng thân nhân đi.”

Chương 144.3

Thượng Quan Hạo nói xong, liền vung tay áo gầm ly khai, đáy lòng hắn cũng đang tính toán, hiện tại sẽ từ bộ binh điều ra một bộ phận lớn lực lượng, bao vây Mộc phủ, làm cho một con ruồi cũng đừng nghĩ bay ra ngoài, nếu ai dám can đảm xông vào, giết không tha.

Mắt của hắn nổi lên một mảnh âm u, đợi sau khi hắn rời đi, nhà tù lần thứ hai an tĩnh lại, Thanh Dao ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt lúc trước còn mê man, bây giờ khoe môi câu ra nụ cười lạnh mỏng châm chọc, nàng chỉ bất quá

đang kéo dài thời gian mà thôi, người nam nhân này chẳng lẽ thật cho rằng, nàng sẽ giao hoàng thượng ra sao? Thật buồn cười đến cực điểm.

Hoàng hậu ghen tị, mưu sát huyết mạch của hoàng thất, việc này toàn bộ Lâm An thành đều đã nghe thấy, đường lớn hẻm nhỏ, mỗi người một miệng, đều thảo luận việc này, đối với việc hoàng hậu bị bỏ tù, rất nhiều người biết được đều giận dữ, hoàng hậu lập được công đức vô lượng, dù cho thực sự làm tổn thương huyết mạch của hoàng thất, cũng không đến mức bị giam vào đại lao, còn triều đình thì trên dưới càng nổi sóng ngầm kỳ dị.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu, vừa nhận được tin tức, lòng đã sờm nóng như lửa đốt, nhưng hiện tại hắn cũng là bị người giám thị, ngay cả Nam An vương phủ cũng không tránh được ác vận này.

Nhưng mà hoàng hậu bị bắt, hắn làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, dù cho có vứt bỏ tính mạng, hắn cũng phải đem nàng cứu ra khỏi đại lao.

Lâm triều qua đi, Nam An vương hồi phủ, bí mật cho đòi các thủ hạ đến.

“Ta muốn tiến vào Hình bộ đại lao một chuyến.”

“Vương gia, việc này thuộc hạ thấy rất nguy hiểm, nếu vương gia tùy tiện tiến vào đại lao, e là sẽ làm cho hoàng hậu rước thêm phiền phức.”

“Không sợ, thủ tù là hộ quốc đại tướng quân An Định Phong, mặc dù có người của Hình bộ giám thị, nhưng họ cũng sẽ nể mặt của bản vương, mà mắt nhắm mắt mở, ở trong triều đình, cũng không phải hoàn toàn do một mình hoàng thượng định đoạt, bản vương chỉ cần nhìn thấy hoàng hậu, nàng tất nhiên sẽ có đối sách đưa ra.”

“Dạ, vậy thuộc hạ bồi vương gia đang đi đến đó.”

Nam An vương gật đầu, nếu như cứu được hoàng hậu ra, nhất định phải để cho nàng cùng hoàng thượng mau chóng rời khỏi Lâm An thành, đi đến Thiên Sơn, vì hoàng thượng không thể động võ, hơn nữa trí lực rất thấp, chỉ có cách rời xa Lâm An thành tĩnh dưỡng một thời gian, đợi đến khi hắn hoàn toàn khôi phục lại, mới vào kinh cũng không muộn.

“Ngươi bảo Đoan Nhật đi đến Đông Giao, thông tri Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc, chuẩn bị ra kinh.”

“Dạ, vương gia.”

Cảnh Hàn lập tức đi ra ngoài, phân phó Đoan Nhật đi trước đến đông giao, phố yên hoa để thông tri cho Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc, hắn cùng vương gia lập tức đi Hình bộ đại lao.

Đông giao phố yên hoa, bên trong trúc sơn.

Tuy là đang mùa đông lạnh lẽo, nhưng trong núi vẫn một rừng trúc xanh muốt tự nhiên như cũ, tại nơi khoán rừng xanh thẳm này, một tiểu nha đầu đang đùa với một con sâu nhỏ trên mặt đất, mà phía sau của nàng có chiếc ghế nằm, một nam tử đang ở đó nghỉ ngơi, mái tóc đen dùng ngọc trâm bó buộc, gương mặt tinh xảo mềm mại, đôi mày hẹp dài, với hai hàng lông mi dày đặc che giấu sự lạnh lùng ở trong đôi mắt, cánh môi tản ra màu hồng phấn nhàn nhạt, quanh thân thản nhiên, hắn đang nặng nề ngủ say, trên người đắp một kiện áo khoác.

Đoan Nhật vừa xuất hiện, liền đem Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt gọi qua một bên, nhỏ giọng nói thầm.

“Hoàng hậu bị nhốt vào đại lao, vương gia đang suy nghĩ biện pháp cứu nương nương, các ngươi chuẩn bị một chút, sẽ nhanh chóng rời khỏi Lâm An thành.”

“Nương nương bị nhốt vào đại lao?”

Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt chấn kinh, phát ra tiếng kinh hô, thanh âm này lập tức kinh động đến Tiểu Ngư nhi ở một bên, nàng nhảy dựng lên rất nhanh vọt tới, kéo Minh Nguyệt kêu lên: “Các ngươi nói nương của ta bị nhốt vào đại lao?”

Thanh âm của nàng vừa vang lên, Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt lo lắng quay đầu nhìn nam tử phía sau đang nằm trên ghế, thấy hắn vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, mới yên lòng, hai ngày nay hoàng thượng cả người đã yên ổn nhiều lắm.

Minh Nguyệt hạ giọng, ngữ khí trầm trọng mở miệng: “Công chúa, vừa nhận được tin tức, nương nương bị nhốt vào trong đại lao?”

“A, vậy phải làm sao bây giờ?”

Thanh âm lo lắng của Tiểu Ngư nhi vừa rơi xuống, một trận cuồng phong nổi lên, mọi người còn không có phục hồi tinh thần lại, thì thấy nam tử vẫn ngủ ở trên ghế nằm lấy tốc độ sấm sét lao nhanh qua đây, trên gương mặt tinh xảo lúc này hiện lên hàn khí rét căm căm, vừa mở hai hàm răng trắng liền rống kêu lên.

“Nương tử của ta làm sao vậy? Ai đem nàng bắt giam vào nhà tù?”

Kỳ thực hắn đã sớm tỉnh, chỉ là không biết hoàng hậu trong miệng của bọn họ là ai? Cho đến khi Tiểu Ngư nhi hỏi nương, mới biết được là nương tử của hắn, vừa nghĩ tới nương tử bị nhốt trong nhà tù, hắn đã nhanh chóng nổi điên lên, nghĩ tới hình ảnh mình bị người ta khóa ở trên xích sắt, chẳng lẽ nương tử cũng là bị người ta khóa sao?

Nghĩ đến đây một, Mộ Dung Lưu Tôn thật giống như nỗi điên aa rống lên, nhân tiện chưởng phong ngưng tụ, ở trong rừng không ngừng phóng ra, từng đạo nội lực bay ra ngoài, làm cho rừng trúc, từng cây thủy trúc một bị sức mạnh đánh trúng răn rắc rồi ngã gục, phát ra thanh âm ùm ùm.

Minh Nguyệt nhìn thấy tình trạng trước mắt liền hoảng hốt, hoàng thượng lại vận dụng nội lực, tình trạng của hắn mới vừa tốt lên một chút, điều là do bọn hắn quá sơ ý, đã quên độ nhạy cảm của hắn đệ nhất, lời nói mới vừa rồi căn bản đã đụng vào cổ ky của hắn, lúc này phải làm sao bây giờ?

Vài người đồng thời hướng giữa không trung kêu lên: “Hoàng thượng, ngươi trước tinh táo lại đã, ngươi hãy tinh táo lại.”

Tiểu Ngư Nhi cũng sợ đến kêu lên: “Phụ hoàng, ngươi nhanh xuống đi, nương không có việc gì, phụ hoàng, ngươi xuống đây đi.”

Đáng tiếc Mộ Dung Lưu Tôn căn bản không nghe thấy bọn hắn kêu to, vẫn lực mạnh đánh vào những cây trúc như cũ, kình phong đảo qua, tóc đen bay tán loạn, trên người bạch y không nhiễm một hạt bụi ở trong gió đường hoàng bay lượn, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên cuồng nộ, con ngươi đã đỏ đậm, Minh Nguyệt vừa nhìn thấy liền lo lắng.

Hoàng thượng cứ tiếp tục như vậy, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất, lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng không có cách nào.

Tiểu Ngư nhi nhuóng mày, hướng về giữa không trung kêu lên “Phụ hoàng, nhanh xuống đây, chúng ta đi cứu mẫu thân.”

Một lời roi xuống, hoàng thượng xoay mình thu lại nội lực, chậm rãi roi xuống, con ngươi đỏ đậm đã chậm rãi lui, thế nhưng vì vận quá lâu, đã thương tổn đến kinh mạch, liền ho khan một tiếng, máu theo khói mồi tràn ra ngoài, Tiểu Ngư nhi sắc mặt đại biến, vội quay đầu lại mệnh lệnh Minh Nguyệt: “Nhanh, cho phụ hoàng uống thuốc.”

“Được.”

Minh Nguyệt vội vàng cho hắn uống tiều táo đan hoàn, để không chế tâm tình của hắn, thẳng đến khi hắn an định lại, mới nhìn Tiểu Ngư nhi nói “Đi, chúng ta đi cứu mẫu thân ngươi.”

“Phụ hoàng, đợi lát nữa, chúng ta cứ đi như thế, căn bản sẽ cứu không được nương, mà còn làm hại nàng, người chờ Tiểu Ngư nhi một chút, được không?”

Tiểu Ngư nhi mở miệng nói xong, liền quay lại đầu nhìn về phía Thẩm Ngọc: “Chỉ sợ hoàng gia biệt uyển cũng bị người nam nhân kia không chế, vì thế trong tay chúng ta ngay cả vũ khí cũng không có, bây giờ ngươi giúp ta đi tìm một ít nguyên liệu qua đây, ta muốn nổ tung Hình bộ đại lao, dám mẹ ruột của ta à.”

Ánh mắt của Tiểu Ngư nhi thị huyết, nghiến răng nghiến lợi làm cho người ta sợ hãi, Mộ Dung Lưu Tôn ở bên cạnh vừa nghe thấy Tiểu Ngư nhi nói, liền vỗ tay tán thưởng: “Tiểu Ngư nhi, giỏi lắm, phụ hoàng ủng hộ ngươi.”

Đoàn người phân công nhau hành động, Đoan Nhật trở về vương phủ bẩm báo tình huống nơi này, hoàng thượng đã biết chuyện xảy ra, còn nhất định đòi đi cứu hoàng hậu nương nương.

Tiểu Ngư nhi lập tức viết ra nguyên liệu cần thiết, làm cho Thẩm Ngọc đi mua, còn Minh Nguyệt thì vội vàng điều trị thân thể cho hoàng thượng.

Hình bộ đại lao.

Nam An vương đứng ở ngoài cửa lao, nhìn nữ tử bên trong phòng giam, nàng một thân thản nhiên, vẫn thanh nhã bức người như trước, không có chút chật vật cùng hoảng hốt nào, vừa thấy hắn xuất hiện, khéo môi câu ra ý cười, đậm nhiên mở miệng: “Ngươi đã đến rồi.”

Giống như là lão bằng hữu với nhau, nàng biết hắn nhất định sẽ tới.

“An, cần ta làm những thứ gì?” Nam An vương bình tĩnh mở miệng, nhìn hình dạng này của nàng, hắn biết, nàng nhất định đã có kế hoạch, bằng không sẽ không khí định thần nhàn như vậy.

“Giúp ta điều ra người của Phượng Thần cung, để cho bọn họ chia binh làm hai đường, một đường cứu người của Mộc phủ, một đường tới cứu ta, sau đó ở trước cửa thành tập hợp, còn nữa ngươi và chúng ta cùng nhau đi, bởi vì ở lại, người nam nhân kia sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Tốt, chúng ta cùng đi.”

Nam An vương khẳng định gật đầu, Nam An vương phủ tuy rằng binh lực không nhiều lắm, nhưng cũng có mấy trăm tinh binh, đủ để phát huy công dụng, hơn nữa còn một đám người của phượng thần cung, hắn cũng không tin cứu không được những người này.

“An, nhất định phải nhanh, mới có thể thắng vì đánh bất ngờ, tối nay hành động đi, để cho nam nhân chết tiệt kia cứ năm mộng đẹp đi thôi.”

Lúc này Thanh Dao mới biểu hiện ra một tia chán ghét, đối Thượng Quan Hạo cực kỳ khinh thường.

Nam An vương còn có sự lo nghĩ khác “Vậy An Định Phong phải làm sao bây giờ? Mọi người của An gia đều ở trong tay hoàng thượng, nếu chúng ta cướp đi hoàng hậu, chỉ sợ mười mấy miệng ăn của An gia, cũng khó tránh khỏi ác vận.”

“Ngươi nói xem, nếu như An Định Phong thân chịu trọng thương, miệng không thể nói, người nam nhân kia còn có lý do gì trách hắn đây? Còn có thể thương tổn đến An phủ sao? Trừ phi hắn thực sự không muốn ngồi ở ngôi vị hoàng đế đó nữa”

“Tốt.”

Nam An vương biết ý tứ của Thanh Dao, nên gật đầu lĩnh mệnh, nơi đây không thích hợp ở lâu, hắn nhanh hướng một bên phóng đi “Tôi nay giờ tự động thủ.”

“An” Thanh Dao đáp nhẹ, sau đó không nói thêm gì nữa.

Chương 144.4

Nam An vương rời khỏi Hình bộ đại lao, bí mật trở về Nam An vương phủ, nhưng khi nghe Đoan Nhật bẩm báo xong, con người có chút âm u, lạnh lùng trừng mắt Đoan Nhật một cái, việc này là do Đoan Nhật thất sáu, nên hắn vội vàng quỳ xuống “Xin vương gia trách phạt.”

“Tôi nay, người dẫn theo một nhóm người, cần phải bảo vệ tốt hoàng thượng để lập công chuộc tội.”

“Dạ, vương gia.”

Nam An vương ra mệnh lệnh xong, lập tức mệnh lệnh Đoan Nhật phát tin tức gấp cho những người của phuynh thần cung, còn mình thì đem tinh binh của vương phủ điều động một chút, phải cẩn thận bí mật, vì bên ngoài phủ chỉ sợ có cao thủ ẩn nấp, nếu có động tác quá lớn, tất nhiên sẽ kinh động bọn họ.

Mà ở bên kia Thẩm Ngọc đã tìm được nguyên liệu, Tiếu Ngư nhi lập tức động thủ chế tạo lựu đạn, thời gian ít như thế, nên căn bản không thể làm ra nhiều thứ như vậy, chỉ có thể làm ra một trái lựu đạn để nổ đại lao, hơn nữa ít nhất phải để nương bình yên vô sự mà đi ra, lúc này đây, mọi người nhất định phải toàn thân trở ra.

Ban đêm, toàn bộ Lâm An thành đều bao phủ một cỗ tinh phong huyết vũ, nóng nảy bất an.

Giờ tí chưa tới, Nam An vương gia liền điều ra một phần tinh binh, chính diện xuất kích, bên ngoài cửa phủ quả nhiên có cao thủ, chính là ám vệ Đoan Hồn của hoàng đế, võ công cực kỳ lợi hại, hơn nữa thủ hạ dưới tay đông đảo, tinh binh vừa xông ra, đã bị tử thương rất nhiều, bất quá, Nam An vương đã mang theo mười mấy thân tín, vòng qua đám người đang tranh đấu bí mật ra khỏi Nam An vương phủ, chạy thẳng đến Hình bộ đại lao, người của phuynh thần cung cũng song song hành động, một nhóm người đi đến Mộc phủ, ngoài cửa Mộc phủ có người giám thị cũng là thiếp thân ám vệ của hoàng thượng Trường Đinh.

Nguyên lai Thượng Quan Hạo đã đem ám vệ của điêu trở về, mà ba người này nhất thời còn chưa phát giác ra, căn bản không biết hoàng đế trong cung là giả, vì thế đều nghe lệnh điều khiển của hắn.

Nhưng mà Phượng Thần cung nhân số đông đảo, đại bộ phận mọi người đều tập trung ở Mộc phủ, còn lại ít người mới đi đến Hình bộ đại lao.

Bầu trời xa xa gần gần, ngay cả một ngôi sao cũng không có, gió đêm rét lạnh thổi vù vù.

Mọi người trong lòng như bao phủ một tầng sương gió, vô số thân ảnh chạy thẳng đến Hình bộ đại lao.

Mà cùng lúc này, phía sau núi trúc ở đông giao, hoàng thượng Mộ Dung Lưu Tôn cũng không kịp đợi nữa, mắt thấy hắn sẽ phát cuồng, nên Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc không dám kháng lại mệnh lệnh của hắn, đoàn người ra khỏi đông giao đi đến Hình bộ, trong lúc nhất thời các đạo nhân mã tập hợp, đều chạy tới Hình bộ đại lao.

Đợi đến khi đám người của Mộ Dung Lưu Tôn cùng Tiêu Ngư nhi chạy tới, thì bên ngoài Hình bộ đại lao đã đánh thành hỗn loạn, An Định Phong thật ra rất tinh nguyễn có người đem hoàng hậu cứu đi, nhưng bên ngoài đại lao còn có những nhân mã khác, bộ binh phái ra hai nghìn tinh binh, còn có đoàn người ám vệ của hoàng thượng, những người này đều vô cùng lợi hại, dẫn đầu là một nữ tử tên Tương Ba, võ công hết sức lợi hại, vì thế nhân mã của phượng thần cung cùng Nam An vương nhất thời được khống bức ra được, cứ ở bên ngoài đánh thật lâu.

Mộ Dung Lưu Tôn vừa đến, liền đem lời dặn dò của Minh Nguyệt quên mất không còn một mảnh, chỉ cần vừa nghĩ tới nương tử bị giam ở trong đại lao, nói không chừng cũng bị người ta khóa lại, trong lòng hắn đã sớm phẫn nộ, nội lực vừa ngưng, thân như thiểm điện nhảy tới, hắn nổi điên lên, nội lực bắn ra đến chỗ nào, là máu chảy như sông, trong tay trường kiếm đầy ra, kiếm khí như máu, nhiều chiêu thị huyết liều mạng, người dân đâu ám vệ đoàn chính là Tương Ba, nàng vừa nhìn thấy người đang đánh giết trước mắt, không khỏi cho thủ hạ ngừng lại, đây không phải là hoàng thượng sao?

Vì sao trước mắt có một hoàng thượng, trong cung cũng có một hoàng thượng, vài người nhìn thấy hoàng thượng đều lặng người, ngay cả An Định Phong cũng mở to mắt nhìn sang, thật sự là hoàng thượng không thể nghi ngờ, nhưng lúc này hoàng thượng huyết tính nổi lên, tựa hồ người nào cũng đều nhận không ra, chỉ để ý đến chuyện giết người.

Mà lúc này Tiêu Ngư nhi cũng bất chấp nhiều như vậy, nàng quay đầu mệnh

lệnh Minh Nguyệt cùng Đoạn Nhật “Các ngươi nhanh chóng giúp đỡ phu hoàng, Thẩm Ngọc, chúng ta đi nổ cửa lao.”

“Dạ” vài người song song lên tiếng trả lời, yên tĩnh dị thường mà phân công hợp tác, Minh Nguyệt cùng Đoạn Nhật phi thân lên, đi trợ giúp hoàng thượng, một đường hướng thẳng phía sau hoàng thượng mà đi.

Tiểu Ngư nhi cùng Thẩm Ngọc lặng yên đi đến phía trước, hiện trường một mảnh hỗn loạn, lực chú ý của mọi người đều ở trên thân nam nhân sát tính nổi lên, đâu có lưu ý động tác của Tiểu Ngư nhi cùng Thẩm Ngọc, vừa đến gần cửa lao, Tiểu Ngư nhi lập tức không khách khí bắc kíp nổ lựu đạn, trong nháy mắt một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trước cửa lao đã nổ chết rất nhiều người, mọi người kinh hãi rút lui vài bước, trong tiếng nổ còn không đợi Tiểu Ngư nhi cùng Thẩm Ngọc đi vào, từ trong làn khói dày đặc có ba người lắc mình đi ra, chính là hoàng hậu cùng thủ hạ Mạc Sầu và Băng Tiêu.

Ba người vừa hiện thân, người ở phía ngoài đại lao lập tức mang theo người vây quanh, mà mâu quang của Thanh Dao lần lượt lướt qua mọi người, vừa nhìn liền thấy hoàng thượng nổi lên sát tính, mái tóc đen của Mộ Dung Lưu Tôn trong đêm tối đường hoàng bay múa, trên cẩm bào bạch sắc bay phẫn phật, cả người hắn giống như đã trở thành Tu La thị huyết, lúc này Mộ Dung Lưu Tôn tựa hồ đã nhập vào ma chướng, làm nàng không khỏi kinh hãi thán hình nhúng một cái người đã bay lên trời, thanh âm lành lạnh vang lên: “Lưu Tôn, Lưu Tôn”

Đáng tiếc ý niệm của hắn toàn bộ đã hâm sâu trong sát khí, nên điên cuồng giết chóc, đôi mắt huyết hồng, trong đầu cũng không còn chừa được khác, trong lòng, trong mắt chỉ có một ý niệm, giết, giết, giết chết những người xấu này, nương tử liền không có việc gì, giết, giết, giết chết những người này, nương tử có thể đi ra, mà đối với tiếng gọi của Thanh Dao. Hắn một chữ cũng nghe không lọt, lúc này, ngoại trừ Thanh Dao, Nam An vương cùng đám người của Minh Nguyệt lòng cũng nóng như lửa đốt và hoảng hốt, phải làm sao bây giờ? Hoàng thượng không thể thoát khỏi ma chướng, hiện tại hắn đã tẩu hỏa nhập ma, nếu hắn thật sự không tỉnh lại, chỉ sợ tối nay khó thoát khỏi cái chết.

Thanh Dao đau lòng khó chịu, cũng bát chấp thứ khác, thân hình bay nhanh như kiếm, phi thân lên, nhắm thẳng đến bên người Lưu Tôn, hắn đã có chút yếu sức, vì thế hành động hơi chậm chạp, Thanh Dao vừa tới gần bên người hắn, xoay mình đưa tay ôm chầm hắn, môi thẳng tắp đè ép qua.

Xúc cảm mềm mại, nhẹ nhàng rơi xuống trên đôi môi lạnh mỏng của Mộ Dung Lưu Tôn, làm dâng lên sợi dây xúc động trong lòng hắn, hắn bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, con ngươi đỏ đậm cũng chậm rãi thối lui ma chương, trong miệng rất ngọt ngào, hai mắt không chớp không nháy nhìn người đang hôn hắn, thoảng cái trên gương mặt tinh xảo bao phủ sự hưng phấn, thanh âm ôn nhu nhẫn nại lên: “Nương tử, nương tử.”

Bàn tay to nhắc lên, xoay mình ôm lấy Thanh Dao, tóc dài đen nhánh, cùng với bạch y trong đêm tối bay lượn, rồi chậm rãi hạ xuống, mọi người nhìn thấy đến ngây người, một màn trước mắt cứ như là thần thánh không thể ngâm phạm.

Hoàng hậu ở trước mặt mọi người mà hôn, người nam nhân này là ai?

Nụ hôn chế ma, nếu như không phải nụ hôn này, chỉ sợ nam nhân kia đã tẩu hỏa nhập ma, không nghĩ tới nàng vừa hôn liền làm cho thần trí hắn tỉnh lại.

Nam An vương thở dài một hơi, tuy rằng trong lòng chua chát, thế nhưng hoàng thượng có thể tỉnh lại là chuyện tốt a.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao vừa rơi xuống đất, Thanh Dao lành lạnh lên tiếng “Giết.”

Lời của nàng vừa rơi xuống, người của phượng thần cung cùng thủ hạ Nam An vương, đã sớm liều mạng đánh nhau, lúc này, hai phe thực lực đã chênh lệch rõ ràng, bởi vì những người gặp qua hoàng thượng nên trong lòng có nghi hoặc, ra tay cũng giảm lực rất nhiều, mà Tương Ba vừa nhìn thấy Băng Tiêu đứng ở bên cạnh hoàng hậu, một đường chém giết xông ra bên ngoài, thân hình phóng đến, lẩn vào bên cạnh nàng thấp giọng mở miệng: “Băng Tiêu, ngươi đang làm cái gì? Ngang nhiên phản bội chủ tử.”

Băng Tiêu cũng không thèm để ý tới nàng, cười nhạt một tiếng, quay đầu nói “Đến tột cùng là ai phản bội chủ tử còn chưa biết được đâu?”

Nàng nói xong tiếp tục đánh, căn bản không để ý tới Tương Ba, bởi vì tình trạng trước mặt, đã không có thời gian mà nói thêm nữa.

An Định Phong dẫn thủ hạ vừa đánh vừa lui, vẫn chưa đem hết toàn lực, thế nhưng Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đã vây chặt lấy hắn, ra tay vừa nhanh vừa độc, chớp mắt liền đánh cho hắn hoa rơi nước chảy, một kiếm

bắn, hướng trước ngực của An Định Phong, thân hình hắn nghiên qua, liền ngã đi, lập tức có người kinh hô: “An tướng quân.”

Bên này An Định Phong vừa bị trọng thương, là Thanh Dao dẫn người của phượng thần cung cùng Nam An vương mở ra một đường máu, dẫn người chạy về hướng hoàng thành.

Ở đây rất nhanh có tin tức báo vào hoàng cung, Thượng Quan Hạo kinh hãi, không nghĩ tới xuất động nhiều người như vậy lại không có vây khốn được nữ nhân kia, nữ nhân này mà thoát ra ngoài thật đúng là một chuyện phiền phức, nhưng đều hắn không ngờ nhất chính là, nữ nhân này nguyên lai còn là một chút chân tình, hắn vẫn cho rằng thái độ làm người của nàng lạnh lùng, lại băng hàn, nhất định sẽ khó xử mà giao nam nhân kia ra.

Trong hoàng cung, Thượng Quan Hạo lòng nóng như lửa đốt, nhưng vô kể khả thi, con người u ám nhìn màn đêm đen nhánh, hiện tại dù có phái người ngăn cản các nàng ra khỏi thành, chỉ sợ cũng cản không nổi...

Một nhóm khác của Phượng thần cung, đã cứu ra vài người của Mộc gia, chạy thẳng đến cửa thành, hai phe nhân mã hội hợp để công phá cửa thành, lựu đạn của Tiểu Ngư nhi vừa vang lên, cửa thành liền vỡ ra, trong đêm tối kinh động rất nhiều người, nhưng ai dám lộn xộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người bọn họ ùn ùn ra khỏi thành.

Một đường giục ngựa cuồn cuộn, chạy thẳng đến hơn năm mươi dặm, xác định không ai truy đuổi, Thanh Dao mới mệnh lệnh mọi người dừng lại, chỉnh đốn điểm danh, lần này phượng thần cung thương vong rất, đã chết không ít huynh đệ, tâm tình Thanh Dao rất trầm trọng, đều duy nhất đáng được ăn mừng là hoàng thượng không có việc gì, hắn rốt cuộc cũng ra ngoài, kế tiếp chỉ cần chữa trị kinh mạch của hắn, diệt trừ máu bầm trong đầu là tốt rồi.

Tả thừa tướng Mộc Ngân tận mắt nhìn thấy hoàng thượng, vẫn kinh ngạc không nhỏ, không nghĩ tới hoàng thượng lại biến thành cái dạng này, điều vui mừng duy nhất chính là cảm tình của hoàng thượng cùng hoàng hậu đã tốt hơn, trải qua kiếp nạn lần này, chỉ sợ tình cảm của họ càng kiên định, cảm tình của Dao nhi đã quy túc, cũng coi như được chút may mắn.

“Phụ thân, hoàng thượng đã bị thương, ta quyết định đưa hắn đi Thiên Sơn tìm Xích Hà lão nhân, nhưng nếu các ngươi đi theo chúng ta thì hành động sẽ không tiện, vì thế ta phái người đem các ngươi đưa đến Vô Tình cốc, đợi

đến khi vết thương của hoàng thượng tốt lên, ta liền đón các ngươi trở lại kinh thành, đến lúc đó cùng nhau đối kháng Thượng Quan Hạo.”

“Được” Mộc Ngân biết lúc này khẩn yếu nhất chính là điều trị tốt cho hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng tốt lại, bọn họ mới có thể đổi phó tên tiếu nhân Thượng Quan Hạo, bằng không tất cả đều chỉ là nói suông.

Đoàn người chia tay, Thanh Dao phân phó Lâm Tư Miếu mang theo người hộ tống phụ thân cùng vài người của Mộc phủ đi Vô Tình cốc, còn mình thì mang theo Lưu Tôn, Tiếu Ngư nhi cùng mấy tên thủ hạ, đi đến Thiên Sơn tìm Xích Hà lão nhân, chỉ cần tìm được Xích Hà lão nhân, Lưu Tôn liền không sao.

Sắc trời đã hừng sáng, Thanh Dao đứng ở ngã ba đường, đưa mắt nhìn cả đám người ly khai, nàng quay đầu nhìn Lưu Tôn cùng Tiếu Ngư nhi ở bên cạnh ôn nhu mở miệng: “Chúng ta đi thôi, Lưu Tôn, sau này chúng ta sẽ trở lại.”

“Nương tử” Lưu Tôn vươn tay rất tự nhiên ôm lấy Thanh Dao, Tiếu Ngư nhi khéo miệng câu ra ý cười, tuy rằng đã mất đi rất nhiều thứ, hơn nữa cũng chịu nhiều đau khổ, thế nhưng tình cảm của phụ hoàng cùng mẫu thân đã chân chính hòa hợp, ông trời nhất định tự có an bài của hắn, nàng tin cả nhà bọn họ sẽ trở lại, đến lúc đó diệt trừ đi Thượng Quan Hạo cùng Tây Môn Tân Nguyệt, sau này bọn họ sẽ có cuộc sống vui vẻ.

“Lên xe ngựa đi” tiều nha đầu dẵn đầu nhảy lên xe ngựa, phát ra tiếng hô nhẹ nhàng, nhắc nhở hai người bên ngoài xe ngựa đang ôm nhau cùng một chỗ ...

Q.4 - Chương 145: Ân Ái

Vào đông, hai bên đường, cảnh vật rất tiêu điều, khi ánh bình minh xé tan tầng mây thoát ra, thì trong thiên địa vạn vật đều có ánh sáng, một nha đầu nho nhỏ, mặc bộ quần áo màu hồng nhạt, tựa như một cánh bướm đang bay, rêu rao đung đưa cái đầu nhỏ, hai búi tóc trên đầu cài châu hoa màu hồng, giống như đoá hoa tuyệt đẹp vào đông.

Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn nhìn nhau cười, tự nhiên dắt tay, nắm chặt, từ nay về sau không còn có người nào đem bọn họ chia au, tử sinh khé khoát, dữ tử tương tuyệt, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Hai người tung mình nhảy lên xe ngựa, trước mặt xe ngựa, người điêu khiển chính là Minh Nguyệt, mà Mạc Sầu cùng Băng Tiêu thì tự giác cưỡi ngựa theo đuôi ở phía sau, hơn nữa còn giữ khoảng cách rất xa, bây giờ là hoàng thượng cùng hoàng hậu một nhà khó khăn lắm mới được đoàn tụ cùng một chỗ, đã trải qua thiên tân vạn khổ mới có được quả ngọt hạnh phúc này.

Bên trong xe ngựa rất nhanh tiếng cười bắt đầu bay ra, là giọng nói cùng tiếng cười của Tiểu Ngư nhi, bay lên cao, chảy dọc theo một đường đi về phía bắc.

Bên trong xe ngựa, Mộ Dung Lưu Tôn chặt tay lôi kéo Thanh Dao, cho đến giờ phút này, bất an trong lòng hắn mới biến mất, quanh thân đã thu liêm những mũi nhọn lạnh lẽo, trong miệng mùi vị đang chậm rãi tan ra, phục dùng thuốc an thần của Minh Nguyệt nên đã trấn định tâm thần lại.

Tiểu Ngư nhi nhìn phụ hoàng mỉm cười cùng ngồi một chỗ, trong lòng bỗng nhiên thoái mái, nàng nghĩ tới chuyện từ kiếp trước đến kiếp này, giờ khắc này bỗng nhiên buôn bỏ tất cả, thậm chí còn nghĩ đến, hay là kiếp trước các nàng gây ra chuyện sai lầm đó, chính là vì phải sống lại ở chỗ này, cùng người nam nhân này gặp nhau, đây cũng chính là sứ mệnh của các nàng.

Cảm xúc dâng trào, nàng kích động không gì sánh được, đột nhiên cảm giác được thiếu thiếu thứ gì, nàng bỗng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Nương, Tiểu Bạch ở lại gia đình kia, không biết các nàng có thể giúp ta chiếu cố tốt cho nó hay không.”

Tiểu Ngư nhí lời nói vừa rơi xuống, liền nhớ tới vẻ mặt trăng bênh của đại thầm kia, khóc miếng tự nhiên câu ra ý cười, mặc dù đại thầm rất sợ hãi, nhưng đã đáp ứng giúp nàng chiếu cố nó rồi, thì nhất định sẽ chiếu cố nó được tốt, sau này nàng hồi kinh nhất định sẽ đón nó trở về.

“Người ta đã đáp ứng ngươi rồi, thì nhất định sẽ giúp ngươi chiếu cố tốt.”

Thanh Dao trấn an nàng, thật bội phục tiểu nha đầu này lâu lâu liền làm cho người ta hoảng hốt, nhưng nhớ tới tối hôm qua nàng đã liều mạng cứu mình, liền không khỏi vươn tay nắm chặt tay nàng, cùng nhau đặt vào trong lòng bàn tay của Lưu Tôn, mạnh mẽ mở miệng “Sau này, người một nhà chúng ta phải tương thân tương ái, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, Lưu Tôn, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn trong trẻo lạnh lùng như được trút vào sinh khí, hắn dùng sức gật đầu.

Giờ khắc này, trái tim như bị gai đâm chảy máu và bóng ma đen tối trong lòng cách hắn càng ngày càng xa, đầu óc của hắn thoáng hiện một ít hình ảnh mơ hồ, nhanh đến nỗi nắm bắt không được, đành thảng thắn bỏ qua nó, hiện tại có nương tử, có nữ nhi, hắn đã mãn nguyện.

Xe ngựa một đường cuồn cuộn, chạy đến Thiên Sơn.

Những ngày kế tiếp, liền sinh ra một ít chuyện buồn cười, vì bên trong xe ngựa luôn vang lên thanh âm kiều diễm không gì sánh được, ngay cả Tiểu Ngư nhí nghe được cũng mặt đỏ tim đập, cuối cùng kiên trì không nổi đành Mạc Sầu cùng cưỡi chung một con ngựa, nàng là thực sự chịu không nổi phụ hoàng giống như hồ dính với nương, nàng vẫn còn là một tiểu hài tử nha...

Bên trong xe ngựa, Lưu Tôn lại quần lấy Thanh Dao, lôi kéo cánh tay của nàng, vẻ mặt cười nói: “Nương tử, chúng ta chơi trò hôn nhẹ, chúng ta chơi trò hôn nhẹ đi.”

Thanh Dao vẻ mặt hồng lên, nàng biết tất cả người ở phía ngoài đều nghe rõ ràng, lúc này nàng chỉ hận sao có một hầm ngầm để mà chui vào, nàng là người luôn luôn lạnh lùng, cái này thực sự là tự mình chuốc lấy mà, đêm hôm đó chẳng qua vì muốn tịnh lại lý trí trong lòng hắn, cho nên nàng mới có hành động đột phá bất ngờ, ôm hôn hắn một cái, ai biết nam nhân này, hiện tại cả ngày chỉ muốn hôn, ở đâu mà khó chịu, liền bảo nàng hôn nhẹ,

nói như vậy liền hết đau, cảm giác rất thoải mái.

“Lần này thì thế nào?”

Thanh Dao nhở giọng nói thầm, bất mãn trùng mắt thằng nhãi này, thằng nhãi này trải qua mấy ngày quan sát, tuyệt không giống như lúc trước sợ hãi nàng tức giận, hắn càng phát ra điềm đạm đáng yêu, che ngực, giả vờ đau đớn mở miệng: “Nương tử, ngực rất đau, nương tử hôn xuống liền hết đau.”

“Ngươi?”

Thanh Dao trợn mắt trùng hắn, vuơ tay đánh nhẹ cái trán của hắn, Lưu Tôn lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, bất quá hắn vẫn chưa thỏa hiệp, bởi vì hai người còn ngồi ở trong xe ngựa, có thời gian cùng nương tử ôn ào, hiện tại hắn càng ngày càng thích hôn nhẹ.

Nương tử hôn hắn, hắn cảm thấy nương tử thích hắn, còn hắn hôn nương tử, sẽ cảm thấy nương tử thơm quá a, bất quá ai hôn ai, hắn cũng đều rất cao hứng.

Thanh Dao nhìn bộ dạng xấu xa này của hắn, thì mắt trợn trắng, có nhiều lần nàng tức giận chuẩn bị ra khỏi xe ngựa cho hắn một mình ở trên xe ngựa, nhưng mà Minh Nguyệt lại nói rõ, nương nương vẫn nên ở cùng hoàng thượng đi, tình trạng này có lợi cho hoàng thượng phục hồi lại trí nhớ như cũ, bất quá lúc hắn nói lời này, đã cực lực nín cười.

Thanh Dao chỉ phải cùng Lưu Tôn ngồi ở trong xe ngựa, một đường chịu nam nhân này đau đớn, ai nói hắn nhược trí chử, rõ ràng là rất âm hiểm.

Lúc này gương mặt tuấn dật thừa dịp nàng không chú ý, nghiên qua một cái, trộm hôn thành công hắn liền cười đắc ý: “Nương tử, thơm quá a.”

“Ngươi a?”

Thanh Dao bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc kệ hắn, bên trong xe ngựa an tĩnh lại, nhưng người bên ngoài xe ngựa đồng thời ở trong lòng mặc niệm một câu, xem ra hoàng thượng đã hôn trộm thành công.

Thiên Sơn, suốt năm tuyet đọng không thay đổi, tuyet trắng bao phủ thiên địa, tạo thành một mảnh trong suốt, thuần khiết không gì sánh được.

Thanh Dao nhảy xuống xe ngựa, ngửa đầu nhìn Thiên Sơn, người có thể thi triển kinh công chạy lên núi này, nội lực phải rất hậu, bên trong nhóm người của bọn họ, ngoại trừ hoàng thượng, chỉ sợ ngay cả Nam An vương cũng chưa chắc lên đấy được, Thanh Dao nhìn Lưu Tôn ở bên cạnh một cái, sau đó quay đầu phân phó Nam An vương: “Các ngươi ở chân núi đi, ta theo hoàng thượng lên núi, Xích Hà lão nhân dù sao cũng là thiên ngoại kỳ nhân, chỉ sợ trời sinh tính cách cỗ quái, chúng ta nhiều người đi tới thế này, tất nhiên sẽ làm phiền hắn.”

“Dạ.”

Nam An vương gật đầu lĩnh mệnh, nhìn vài người ở phía sau, thấy mọi người đang ngẩng đầu lên nhìn những đám mây bao phủ Thiên Sơn, mà âm thầm thở dài, núi này thật là cao a.

Minh Nguyệt trước tiên cho hoàng thượng phục dùng đan hoàn, sau đó bẩm báo với chủ tử, ngoại trừ lên núi còn không thì đừng sử dụng nội lực nữa, bởi vì thời gian trước hắn cướp ngực, đã trải qua một lần máu huyết nghịch chuyển rất lớn, nếu như lại có một lần nữa, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Thanh Dao sắc mặt ngưng trọng gật đầu, chỉ cần nhìn thấy Xích Hà lão nhân, nhất định sẽ cầu cứu Lưu Tôn, hơn nữa nghe nói Xích Hà lão nhân bình sinh yêu nhất đồ đệ nà, hắn là sẽ rất quý trọng tính mạng của hắn, sẽ không có chuyện thấy chết mà không cứu.

“Được rồi, chúng ta lên núi.”

Lưu Tôn thấy Thanh Dao nói xong đã sớm cao hứng đưa tay ôm lấy Thanh Dao, vui vẻ mở miệng: “Nương tử, chúng ta lên núi đi.”

Nói xong dưới chân nhúng một cái, người đã như chim đại bàng đầu ngón chân điểm nhẹ lên mặt đất, men theo vách đá mà lên, chớp mắt chỉ còn lại có một điểm đen nhỏ.

Tiêu Ngư nhìn hai người mất đi hình bóng ở trên núi cao, trong lòng cảm thán “Chỉ mong Xích Hà lão nhân có thể chữa trị nội lực cho phụ hoàng, như vậy mới có thể đối phó tiện nam nhân Thượng Quan Hạo kia, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn dùng gương mặt của phụ hoàng, ở trong cung sinh hoạt, ta liền tức giận đến muôn mắng người.”

Tiêu Ngư nhị phát ra tức giận, làm cho Mạc Sầu đứng ở bên người nàng,

phải ôn nhu trấn an “Công chúa yên tâm đi, hoàng thượng người tốt tự có trời phù hộ, sẽ không có việc gì.”

Lưu Tôn cùng Thanh Dao lên đến Thiên Sơn, đỉnh núi trắng noãn vô ngần, một bóng người cũng không có, trời đất trắng xóa một mảnh, mơ hồ có thể thấy được một dãy trúc phòng, Thanh Dao liền lôi kéo Lưu Tôn nhanh chóng đi tới, khi đến trước cửa trúc phòng, thanh âm thanh nhuận của nàng vang lên.

“Xin hỏi Xích Hà lão nhân có ở đây không?”

Hỏi liên tiếp hai lần, cũng không có ai lên tiếng trả lời, Thanh Dao cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nàng nhớ kỹ đã từng nghe Lưu Tôn đề cập qua, trên Thiên Sơn này ngoại trừ sư phụ, còn có một tiểu sư đệ ở đây chiêu cỗ người, như thế nào hiện tại một bóng người cũng không có đây? Trong lòng âm thầm vô cùng kinh ngạc, nàng đẩy ra cửa trúc khép hờ, bên trong cánh cửa, chỉ bài biện đơn sơ, ghé tre bàn trúc, trên tường lộ treo những bức tranh thuỷ mặc thanh nhã, mặc dù là bố trí rất đơn giản, thế nhưng lại lộ ra một cỗ thanh nhã, còn có cái loại mùi vị cách xa trần thế.

Thanh Dao đi vào, lấy tay quét lên mặt bàn, trên tay lập tức dính một lớp bụi dày, ở đây tựa hồ đã lâu không có ai tới, tâm trạng nàng càng bất an, Xích Hà lão nhân tại sao lại không thấy?

“Lưu Tôn?”

Nàng quay đầu lại kêu một câu, nhưng không nghe thấy phản ứng, mà chỉ thấy lúc này Lưu Tôn đã đi tới bên trong nhà trúc, đối mặt với cây đàn ngọc thì đờ ra, trong lòng nàng không khỏi hiện lên mừng rỡ, lặng yên tiêu sái đến phía sau hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải đối với nơi này có chút hình ảnh trong đầu hay không?”

Lưu Tôn gật đầu, quay đầu lại nhìn Thanh Dao “Trong đầu tựa hồ có vật gì đó hiện lên, thế nhưng năm bắt không được.”

Thanh Dao vừa nghe hắn nói như thế, đã sớm cao hứng, mặc dù không có nhìn thấy Xích Hà lão nhân, nhưng ở tại chỗ này, nói không chừng có thể làm cho Lưu Tôn khôi phục ký ức, thế là nàng quyết định ở lại một đêm, nhìn xem có thể làm cho hắn tỉnh lại hay không, nơi này là chỗ hắn ở rất nhiều năm, cùng với những nơi khác không có ý nghĩa nhiều như vậy.

“Lưu Tôn, đêm nay chúng ta ở đây.”

“Tốt, tốt, nương tử, đêm nay ta và nương tử ở cùng nhau, không có người khác, chỉ có hai người chúng ta.”

Lưu Tôn lực chú ý không ở trên phòng nữa, mà chuyển dời đến trên người của Thanh Dao còn nhảy nhót phát ra tiếng hoan hô, Thanh Dao mắt trọn trăng, không rảnh để ý tới hắn nữa, xoay người thăng đi thăng vào bên trong, xoăn ống tay áo lên, múc một ít nước đem bụi trên bàn lau qua một lần, Lưu Tôn liền đi theo phía sau của nàng im lặng giúp đỡ nàng, đợi hai người thu dọn xong tất cả mọi thứ trong trúc phòng, thì tia nắng cuối cùng của hoàng hôn đã rời xuồng.

Chương 145.2

Bận rộn nửa ngày, còn không có ăn cơm chiều đâu, cũng may trên núi cái gì cũng có, Thanh Dao đối với việc làm cơm vẫn là dễ như trở bàn tay, một phen bỏ công bận rộn, đã nấu một nồi cơm té thơm ngào ngạt, cũng làm thêm hai phần ăn sáng, muôn nhiêu hơn nữa cũng không có, bất quá Lưu Tôn ăn rất ngon, vừa ăn vừa ở một bên tấm tắc khen “Nương tử, ăn thật ngon a, đây là nương tử làm a.”

Hắn đem một chén cơm té ăn sạch sẽ, Thanh Dao cũng không có ăn uống gì, chỉ lo nhìn hắn ăn, hiện tại tuy rằng Lưu Tôn trí lực rất thấp, thế nhưng phần khát vọng yêu thương cùng cử chỉ ý lại vào nàng của hắn, có thể làm cho nàng nhớ tới hình ảnh trước kia của bọn họ, hắn làm bạn với nàng mỗi ngày, cẩn thận tỉ mỉ săn sóc, chỉ là khi đó, nàng đã lựa chọn bỏ qua, hiện tại nhớ tới, dường như có dòng nước ấm chảy xuôi dưới đáy lòng.

Ăn cơm xong, thu dọn sạch sẽ mọi thứ, Thanh Dao dẫn Lưu Tôn ở trên đỉnh núi đi dạo hai vòng, trước đây hắn đã từng ở chỗ này tập võ, trong cuộc sống nhất định có lưu lại một chút vết tích, chẳng qua Lưu Tôn tựa hồ như thực sự cảm ứng được gì, nên cả đêm đều rất yên tĩnh.

“Có nhớ tới chút gì hay không?”

Thanh Dao ôn nhu hỏi, Lưu Tôn ngẩng đầu nhìn trời, đêm nay hiếm khi bầu trời có được mặt trăng, nên đôi mài của hắn chậm rãi giãn ra, thanh âm như nước vang lên: “Hình như ta đã từng ở qua chỗ này.”

Hắn vừa nói xong, Thanh Dao liền cao hứng lên, điều này chứng tỏ ký ức

của hắn đang từ từ khôi phục lại, chỉ cần hắn tỉnh lại, chuyện gì cũng đều có thể làm.

“Lưu Tôn, đến, ngồi xuống, nương tử đàm một bản từ khúc cho ngươi nghe.”

Thanh Dao rút hoàng vĩ cầm trên lưng ra, lúc trước từng nghe hắn thổi qua tiêu, tiếng tiêu của hắn là động lòng người nhất, hiện tại nàng cũng muôn đánh đàm cho hắn nghe.

Hai người ngồi xuống đất, ban đêm rét lạnh như băng, Thanh Dao nhẹ nhàng đánh đàm, Lưu Tôn cẩn thận tỉ mỉ cởi ngoại bào, khoác ở trên người của nàng, sau đó lắng lắng nghe cầm của nàng, tiếng đàm ở trên núi cao du dương vang lên, linh hoạt kỳ ảo như từ xa xưa vọng lại, hai người đắm chìm trong ánh trăng mông lung, quanh thân nhuộm đầy ánh sáng lạnh, tựa như thế ngoại thiên tiên, nếu như có thể, họ thật muốn từ nay về sau không để ý tới hồng trần thế tục, cứ đơn thuần sinh sống như vậy.

Một khúc cuối cùng kết thúc, Thanh Dao quay đầu lại thì thấy nam nhân bên cạnh, đang chăm chú lắng nghe, tuy rằng nàng biết giờ phút này hắn chưa chắc có thể hiểu tiếng đàm của nàng, nhưng hắn vẫn lắng nghe được chăm chú như vậy, hắn ngược đôi mắt đầy ánh sáng ngọc lên nhìn nàng, cười ôn nhu mở miệng: “Nương tử đàm thật là dễ nghe.”

“Cám ơn.”

Thanh Dao nở nụ cười, một tay cầm lấy đàm một tay nắm tay hắn đi vào trúc phòng, trên núi vốn lạnh lẽo, hiện tại thân thể hắn không thể so với trước kia, cũng không có thể tùy ý vận lực chống lạnh, vì thế mười ngón giống như đã đóng băng, hai người vừa đi vào gian phòng, nàng liền thả dây đàm trên tay xuống, tự nhiên lôi kéo tay hắn đặt ở bên môi thổi khí, một bên ôn nhu hỏi: “Tốt một chút nào chưa?”

Hai tròng mắt của hắn lóe hào quang nóng cháy, cứ bình tĩnh như vậy mà nhìn nàng, đôi môi hồng kia hình như có hương vị ngọt ngào của điểm tâm, mặt mày kia tựa như một bức họa, nương tử thực sự thật xinh đẹp a, y như tiên nữ vậy, trong đầu của hắn tựa hồ cũng có một đoạn ký ức, hắn đã ôn nhu hôn nàng, nhớ đến đây thì không tự chủ được phản ứng theo bản năng kề sát tới, nhẹ nhàng hôn nàng, giống như một loại gốm sứ xinh đẹp và tinh xảo, mỗi hai người đều có chút lạnh, rồi chậm rãi nóng dần lên.

Bàn tay to của Lưu Tôn tự nhiên ôm chầm lấy nàng, làm cho nụ hôn trên

mỗi càng thêm sâu sắc, lúc này đây không giống với dĩ vãng trước kia, một lần nhẹ nhàng và thật sâu triền miên hôn, tựa hồ muốn đem tất cả nhiệt tình đều đặt ở trên nụ hôn này, áp lực của tương tư, của khắc cốt ghi xương, hết thảy đã hóa thành muôn vàn nhu tình và trăn trọc.

Bàn tay vừa nháu lên liền ôm lấy nàng, đi đến trên giường.

Thanh Dao biết kế tiếp sẽ làm cái gì, hai lần trước đây nàng đều mù mờ, nhưng lúc này đây nàng lại rất tỉnh táo, trong khi hắn mới là người mờ mịt, nhưng mà nàng cam tâm tình nguyện thừa nhận những chuyện xảy ra kế tiếp, các nàng là phu thê, những việc này là bình thường mà phu thê thường làm.

Từ khóc mơi nàng khẽ gọi tên hắn “Lưu Tôn.”

“Nương tử, ta yêu nàng” Lưu Tôn vui sướng ở bên tai nàng thì thầm, tất cả mọi cảm quan đã hoàn toàn đầu nhập vào chuyện này, theo ký ức từ trong đầu, lần lượt lục lọi ra mà tiến hành, bàn tay hắn tự nhiên kéo xuấng áo khoác của nàng, sau đó là áo lót màu trắng, hắn hôn lên mi tâm của nàng, sau đó từng chút một di chuyển trên làn da mịn màng đó, thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm thỏa mãn.

“Nương tử thực sự thơm quá a.”

Thanh Dao run lên một cái, đối với mỗi nơi mà bàn tay kia vuốt ve qua, đều tạo nên xúc cảm xa lạ làm nàng có chút không thích ứng, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc, cơ hồ là cùng lúc đó, Lưu Tôn liền phát hiện được, nên không dám cử động nữa, cứ cúi người liền dừng ở trên người nàng như vậy, con ngươi của hắn toát ra hai đám lửa nhỏ, Thanh Dao rõ ràng có thể thấy được hình bóng mình trong đôi mắt đó, nó đang cố gắng kìm né cảm xúc, làm nàng không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười.

Trong thoáng chốc Lưu Tôn hân hoan hắn lên, lần thứ hai cắn lên miệng của nàng, hôn một nụ hôn triền miên, trong lúc triỀn miên này ký ức lục tục hiện lên trong đầu, đêm đầu tiên của bọn họ, là trong hương say nồng nặc, hắn thì tìm tòi lục lọi còn nàng thì nóng bỏng với thân thể hoàn mỹ, cùng hiện tại hoàn toàn không giống nhau, bây giờ là mùi thơm ngào ngạt, tươi mát như một lá chồi non, lần thứ hai là do hắn tính toán, lúc đó hắn cũng toàn tâm thế nghiêm, trực lợi, nhưng vẫn nhẹ nhàng ôn nhu nước.

Đôi mắt đen của hắn bỗng loé lên ánh sáng trí tuệ, hết thảy tất cả đều hiện lên trong đầu, trong lòng hắn bốc lên một tiếng cảm ơn, cảm ơn ông trời đã

làm cho lúc hắn khốn khổ nhất, lại chiếm được thứ hắn yêu quý nhất, nguyên lai lúc đầu kiếp nạn theo lời sư phụ nói là đây, nếu không có nàng, sẽ không có hắn, thì nàng quả nhiên là cứu tinh đạp thế mà đến cứu hắn, càng là tất cả tình yêu của hắn.

Yêu triền miên, càng ngày càng nóng cháy, chuyện cũ trước kia hóa thành triỀn miên thật sâu thật lâu.

Từ trong mạch suy nghĩ hỗn độn của mình, hắn bỗng nhiên trở nên sáng suốt, nhưng cam nguyện làm một kẻ si đồng trong cảm nhận của nàng, hưởng thụ trọn vẹn quan ái của nàng, loại tình cảnh này suốt đời khó cầu.

“Nương tử, ta yêu nàng.”

Giữa răng môi nam nhân tăng thêm lửa nóng, trong trúc phòng một mảnh nhu tình, là tình yêu thăng hoa, từng lần một biến thành nóng cháy, tràn trẹc triỀn miên, tựa như muốn đem tất cả mắt những mắt mát trước kia bù đắp trở về, cho đến khi Thanh Dao nặng nề đi vào giấc ngủ, hắn cẩn thận cúi người xuống, khéo miệng nở nụ cười thỏa mãn, bàn tay to nhẹ nhàng lướt qua giọt mồ hôi trên gương mặt của nàng, ôn nhu từng chút một.

“Dao nhi, cuộc đời này có nàng là đủ, chúng ta vĩnh viễn, bất ly bất khí” mâu quang của hắn thanh minh sâu u, đâu còn là một đứa si nhí tám tuổi, ký ức của hắn đã hoàn toàn trở về, ông trời vĩnh viễn công bình như vậy, làm cho hắn phải chịu qua thống khổ sê đồng thời cho hắn chí bảo, vì thế hắn không trách không hận cũng không oán số phận, thế nhưng hắn sẽ không để cho người ta làm rối loạn giang sơn Huyền Nguyệt, đây là tâm huyết của hắn cùng Dao nhi...

Bình minh ánh sáng mờ xuyên thấu qua song cửa trúc phòng, giống như kim sa phủ khắp gian phòng.

Người ở trên giường mềm yếu tỉnh lại, lười biếng mở mắt ra, nàng quay đầu nhìn phía nam từ bên cạnh, mặt của hắn tựa như thần thánh điêu khắc mà thành, tinh xảo tự nhiên, ngón tay nàng không tự chủ được mà vươn tới, nhẹ nhàng sờ từng tết một, cuối cùng dừng lại ở trên môi của hắn, người ta đều nói môi mỏng nam tử sẽ bạc tình, nguyên lai lời này cũng không hẳn là đúng, ở trong cảm nhận của nàng, hắn chính là nam nhi si tình nhất trong thiên hạ.

“Lưu Tôn, không biết sau khi ngươi tỉnh lại, còn nhớ kỹ tất cả hay không.”

Nàng nhẹ nhè lầm bẩm, bởi vì quá chuyên chú, nên hoàn toàn không chú ý tới đôi môi mỏng kia hơi nhéch lên, tiếp theo thân thể bỗng giật mình, Thanh Dao lập tức rụt tay về, nghĩ đến đêm qua hai người nhiệt tình triền miên, không khỏi đỏ mặt, trong trận hoan ái này, hình như mình đã chiếm tiện nghi của hắn, vì hắn mù mờ vô tri, trong khi nàng thì biết rất rõ ràng.

Thanh Dao đang muốn đứng dậy, thì bỗng một cánh tay dài duỗi qua đây, ôm hông của nàng, thanh âm lười biếng ấm áp vang lên: “Nương tử, ngươi đã tỉnh?”

“Ân”, Thanh Dao đâu cũng không dám nâng lên, vì thế không nhìn thấy trên đỉnh đầu, nam tử kia ánh mắt sáng loé, nở nụ cười quỷ mị mê người, thỏa mãn đem cánh tay ôm chặt lấy nàng.

“Nương tử sau này nhất định phải yêu ta thương ta, chiếu cố ta, bởi vì ta là người của nương tử.”

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói tà mị, làm cho gương mặt của Thanh Dao đốt nóng một ít, nàng đem mặt vùi vào khuỷu tay người nào đó.

Người nào đó đang cực lực nhịn cười, không ngừng cố gắng “Nương tử sau này không được không để ý tới ta, cũng không cần giận ta.”

Lời của hắn vừa rơi xuống, Thanh Dao chớp mắt một cái, nghe lời này sao nàng cảm thấy là lạ, tựa hồ lộ ra chút gì đó không bình thường, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nam nhân trên đỉnh đầu với vẻ mặt và ánh mắt trong trẻo, cả khuôn mặt đều cười, cùng với trước đây cũng không có gì khác biệt, hơn nữa lúc này tư thế của hai người kỳ quái không được tự nhiên, cũng không có mặc y phục, trên lưng chỉ đắp một tấm chăn mỏng, che lại bộ vị quan trọng, nhưng lại ở cùng một chỗ lâu như thế, Thanh Dao vội vàng dùng dằng đứng lên, Lưu Tôn nhìn thấy nàng xấu hổ, bộ dạng này hoàn toàn khác với dáng vẻ bình thường của nàng, cũng khác với lúc nàng ở sa trường, nghĩ tới đây cổ họng hắn bỗng nhiên căng thẳng, nhưng cũng ráng nhịn xuống, vì đêm qua nàng đã mệt muộn chết rồi, hắn dành vội vàng buông tay ra, sợ lại dính chung một chỗ, thì bản thân mình không thể kìm chế được.

“Được rồi, chúng ta đứng lên đi, Xích Hà lão nhân không có ở Thiên Sơn, nương tử sẽ nghĩ biện pháp tìm người giúp ngươi chữa trị nội lực.”

Thanh Dao một bên khom lưng nhặt lên y phục rơi trên mặt đất, một bên ôn nhu mở miệng, động tác nàng ưu nhã mặc quần áo tử tế, sau đó đứng ở trên mặt đất, thấy hắn vẫn không có động tĩnh gì, liền vội vàng thúc giục: “Nhanh mặc quần áo, nương tử đi nấu chút cháo cho ngươi.”

“Được.”

Chương 145.3

Hắn cười rộ lên, nhìn nàng đi ra ngoài, ngày hôm qua tuy rằng bình yên, cũng ấm áp, cùng thế sự vô tranh, và sẽ là ký ức khó quên nhất sâu kín trong lòng hắn.

Đợi đến khi Thanh Dao rời khỏi phòng, mâu quang của Mộ Dung Lưu Tôn đột ngột chìm xuống, trong đôi mắt đen lóe lên ánh sáng sắc bén, sâu kín như Tu La thị huyết trong bóng đêm, giỏi cho người Thượng Quan Hạo, lại dám làm điều này với trẫm, còn có Tây Môn Tân Nguyệt nữa, trẫm còn cảm thấy thiện vì nợ nàng, cho nên mới phải đi gặp nàng trước, muốn cùng nàng nói một tiếng, vì muốn bù đắp cho nàng, trẫm thậm chí còn chuẩn bị để cho Nam An vương lập nàng làm vương phi, không nghĩ tới nữ nhân này lại đáng chết đáng hận như vậy, hay là từ đầu tới đuôi nữ nhân này cũng chỉ là một mỹ nhân rắn rết, sự mềm mại dịu dàng của nàng chỉ để che đi nội tâm xấu xí.

Nghĩ đến mấy tháng này bị hành hạ cũng là do hắn quá chủ quan nên sẽ chẳng trách bất luận kẻ nào, nhưng mà giang sơn này sao lại để cho Thượng Quan Hạo người tùy ý làm vậy.

Lúc này điều quan trọng nhất chính là phải chữa trị nội lực, nếu như không có người ngoài giúp đỡ, mà mình lại mạnh mẽ tự chữa trị, thứ nhất huyết mạch sẽ nghịch lưu, thứ hai là tẩu hỏa nhập ma, nếu như sư phụ có ở chỗ này, nhất định sẽ giúp đỡ hắn, nhưng bây giờ ở đây không có ai, nghĩ đến sư phụ, Mộ Dung Lưu Tôn híp lại ánh mắt một chút, lão nhân gia chưa từng rời đi nơi này thời gian lâu như vậy, quan trọng nhất là ngay cả tiểu sư đệ cũng không thấy, rốt cuộc đã xảy chuyện gì?

Mộ Dung Lưu Tôn đang ngưng mày suy nghĩ sâu xa, thì bên tai vang lên tiếng hô của Thanh Dao “Lưu Tôn, mau đứng lên, sắc trời không còn sớm, chúng ta ăn xong điểm tâm còn phải hạ sơn nữa, ta sẽ tìm được người có nội lực tu vi cao thâm đến giúp đỡ ngươi.”

Nàng nói xong, Lưu Tôn ngẩng lên khuôn mặt tươi cười dạt dào nhìn nàng, tay chân gọn gàng mặc quần áo bước xuống giường, rất nhanh thì một công tử nhẹ nhàng xuất hiện, Thanh Dao thoả mãn gật đầu, hàn hiện tại tuấn dật phi phàm, vĩnh viễn là làm cho người ta khó dời tầm mắt, nếu như hắn không nói lời nào, không biết có thể hấp dẫn bao nhiêu trái tim của thiếu nữ đây.

Hai người bên nhau cùng ngồi xuống dùng bữa, Thanh Dao tự mình ăn cháo, thu dọn xong tất cả mọi thứ, liền lưu luyến ly khai, cùng nhau hướng dưới chân núi mà đi.

Lưu Tôn ký ức đã khôi phục, chỉ là không muốn xa rời Dao nhi bảo hộ yêu thương, vì thế nhất thời trong lúc nàng còn không có phát hiện, hắn vẫn mang bộ dạng si ngốc như cũ, thế nhưng đối với việc vận dụng nội lực, hắn đã điều tiết không chế thích hợp, vì thế cũng không ảnh hưởng đến bản thân nhiều.

Hai người xuống núi, dưới chân núi mấy người của bọn Tiểu Ngư nhi cùng Mạc Sâu đã sớm kiển chân chờ đợi, vừa nhìn thấy hai người bọn họ hạ sơn, tựa hồ so với trước khi lên núi càng ân ái hơn, cả khuôn mặt đều tỏa sáng, mọi người đều cho rằng hoàng thượng đã bình phục, nên Tiểu Ngư nhi rất nhanh phóng qua ôm lấy Lưu Tôn.

“Phụ hoàng, người có phải đã bình phục rồi hay không? thật sự là quá tốt rồi.”

Thanh Dao vừa nhìn thấy Tiểu Ngư nhi cao hứng, thì ánh mắt ám đạm xuống, đám người Nam An vương trong lòng trầm xuống, chậm rãi mở miệng: “Không phải là?”

Thanh Dao gật đầu: “Xích Hà lão nhân không có ở Thiên Sơn, không biết hiện tại hắn ở chỗ nào?”

Mọi người vừa nghe, không khỏi lo lắng thêm, vậy phải làm sao bây giờ? Thanh Dao ngẩng đầu lên quét nhìn một vòng, con ngươi phát ra ánh sáng sâu thẳm trong trهو nhìn bầu trời mênh mông, tâm tình trầm trọng mở miệng: “Hiện tại phải đi đâu tìm một người võ công cao cường đến giúp Lưu Tôn khôi phục nội lực đây? Nội lực của Lưu Tôn vốn cực cao, mà muốn tìm người có nội lực như hắn đã rất khó tìm, còn cao hơn hắn nữa, chỉ sợ thiên hạ này khó càng thêm khó?”

Tiếng nói của Thanh Dao vừa dứt, Băng Tiêu từ nãy giờ vẫn không nói

chuyện, mới chậm rãi lên tiếng “Nương nương, nói không chừng có một người có thể?”

“Ai?”

Lời của nàng lập tức làm mọi người chú ý, Thanh Dao càng gấp gáp nhìn chăm chú vào nàng, hô hấp đều có chút gấp.

Băng Tiêu ngưng mày, từng chữ từng lời mở miệng: “Ta từng nghe hoàng thượng cùng Thượng Quan Hạo nhắc qua một lần, hình như là cốc chủ Dao Trì phu nhân ở tại Vân Giản cốc, nghe đồn Dao Trì phu nhân trước kia rất yêu Xích Hà lão nhân, bởi vì không có được tình yêu như ý muốn, liền phát thê sống mãi không ra khỏi cốc, ở lại bên trong Vân Giản cốc, nghe nói võ công của nàng cùng Xích Hà lão nhân tương đương.”

Băng Tiêu nói xong, Thanh Dao lập tức quay đầu nhìn Lưu Tôn ở bên cạnh, chỉ cần có một chút xíu hi vọng, nàng cũng sẽ không bỏ qua, nhưng mà Vân Giản cốc ở địa phương nào?

“Ai biết Vân Giản cốc ở địa phương nào không?”

Thanh Dao một mực hy vọng, nhưng vài người bọn họ đều lắc đầu, bất quá Băng Tiêu tốt xấu gì cũng biết một ít đầu mối: “Nghe nói cách nơi này đường xá xa xôi, hình như là một hướng nam một hướng bắc, lúc trước Dao Trì phu nhân không chiếm được tình yêu, liền lẩn tránh hắn rất xa.”

“Tốt, vậy chúng ta nhắm hướng nam mà đi, một đường hỏi thăm, nhất định phải tìm được Vân Giản cốc.”

Thanh Dao ra lệnh một tiếng, mọi người liền phi thân lên ngựa, nàng cùng Lưu Tôn ngồi xe ngựa như trước, theo lời nói mà đi, một đường xuôi về hướng nam.

Đọc theo đường đi gấp được không ít bối cáo, dĩ nhiên là bức họa của Thanh Dao cùng Nam An vương, khắp đường lớn hẻm nhỏ dán rất nhiều, mà trên bối cáo viết tội danh là hoàng hậu mưu nghịch, Nam An vương cướp ngục.

Bởi vì mấy tờ bối cáo này, mà đám người bọn họ không dám ngủ lại ở thị trấn lớn, Thanh Dao dịch dung thành nam trang, còn Nam An vương cũng khoác áo choàng màu đen, nhóm người của bọn họ điệu thấp mà đi về phía nam.

Một đường đi một đường tìm hiểu, thực sự nghe được có chõ tên gọi Vân Giản cốc, nguyên lai nó ở ngay Duy Thành sát với biên giới.

Thanh Dao không khỏi nhớ tới Tô Ca di nương, người mà di nương gả tựa hồ ở Duy Thành, phu quân nàng còn là một minh chủ võ lâm, chẳng qua các nàng cũng không có thời gian đi gấp nàng.

Đi một hành trình chớp mắt đã qua hơn một tháng, mùa đông đã sớm qua, những ngày đầu mùa xuân liền kéo tới, những cành liễu xanh nhạt trút ra sắc lá mới, khắp ngọn núi đều phủ lên màu xanh nhạt, chim tước ở trong rừng cũng kêu to.

Đoàn người ở dưới chân núi, ngược nhìn lên đỉnh núi cao, Vân Giản cốc ở bên trong ngọn núi này sao?

Họ bỏ lại xe đi lên núi, ánh nắng chiếu xuyên qua cành lá đang chuyển động, làm tia sáng chói mắt lóe ra.

Lưu Tôn cùng Thanh Dao đi tuốt ở đàng trước, Mạc Sầu thì chiếu cố Tiểu Ngư nhi, những người còn lại theo đuôi phía sau, một đường đi sát vách núi mà lên, cực kỳ khó nhọc.

Đi nửa ngày, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một vực sâu, ở chính giữa còn treo một sợi dây xích sắt, nhưng chỉ to bằng một cánh tay thô, người nào muốn đi tới, cần phải có khinh công cao thâm mới có thể qua, người thường cẩn bản không đi được, mọi người đứng ở trước vực sâu, hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào.

Lúc này, từ phía sau truyền đến mấy tiếng trò chuyện cười nói, hai hår gái mặc quần áo dài với lǎng hoa trên tay duyên dáng đi tới, lúc đi qua bên người các nàng, cũng không liếc mắt nhìn, tự mình vừa nói chuyện vừa đi về phía trước.

“Hai ngày này phu nhân rất là cao hứng đó”

“Có phải có liên quan tới người kia hay không ?”

“Chắc chắn là vậy” hai người nói xong liền chuẩn bị phóng lên rời đi, Thanh Dao xoay mình nhảy qua trước một bước, ôn nhu mở miệng: “Hai vị tỳ ty xin dừng bước.”

Hai nha đầu đang nói chuyện bỗng dừng bước, quay đầu nhìn sang, mỉm cười gật đầu: “Chuyện gì?”

“Xin hỏi Dao Trì phu nhân có ở chỗ hay không?”

“Phải” một người tỳ nữ mặc hồng y gật đầu, nàng vô cùng kinh ngạc nhíu mày, tựa hồ cho đến lúc này mới nhìn rõ mấy người các nàng, sau đó trên dưới đánh giá một lần rồi chậm rãi mở miệng: “Các người tìm phu nhân nhà chúng ta sao?”

“Đúng vậy, xin hãy nói là Mộc Thanh Dao đến tiếp kiến Dao Trì phu nhân.”

“Nếu như muốn gặp thì qua đây đi” tỳ nữ hồng y không tự ti cũng không kiêu ngạo mở miệng, xoay người cùng một người tỳ nữ khác rời đi, hai người đi ở trên xích sắt, phảng phất như bước trên đất bằng, nhưng mọi người đều thấy rõ, hai người kia khinh công cực cao, quần áo bồng bềnh tựa như tiên nữ, chớp mắt liền tới nơi đối diện, rồi đi vào trong sơn cốc.

Thanh Dao quét mắt nhìn mọi người ở phía sau một cái, nếu như nói lên Thiên Sơn, mấy người các nàng không thể hoàn thành, thế nhưng đi qua xích sắt này còn không làm khó được các nàng, lúc trước chỉ bất quá không dám tùy tiện xông vào, nếu như tỳ nữ kia nói có thể đi vào, như vậy các nàng liền đi vào cốc? Hay là những người này cẩn bản không đem các nàng để vào trong mắt, Thanh Dao nhếch môi cười, thanh nhã mở miệng.

“Chúng ta vào đi thôi, nghĩ đến Dao Trì phu nhân chắc là người có chút năng lực, ngay cả hầu gái nhỏ, mà khinh công đã được như thế, chắc là bản thân bà nhất định có thân thủ vô cùng lợi hại.”

“Dạ, nương nương.”

Mấy người phía sau song song lên tiếng trả lời, Tiêu Ngư nhi nhìn dây xích sắt kia, khẩn trương nuốt nước bọt một chút rồi la hoảng lên: “Nương, ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Để vương thúc ngươi mang ngươi qua đó.”

Thanh Dao một lời vừa nói xong, đã vượt lên đầu hướng phía xích sắt phóng qua, người có khinh công, kỳ thực cũng không cảm thấy xích sắt này có gì đáng sợ, chỉ cần điểm lên xích sắt, mượn lực mà đi là được.

Lưu Tôn theo sát phía sau của nàng đi về hướng đối diện, rõ ràng là thân hình cao to nhưng lại nhẹ nhàng như một mảnh hồng mao, bạch y phiêu phiêu, tóc đen bay lượn trong gió, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn giống như có tinh nguyệt lưu chuyển trên bầu trời đêm Huyền Nguyệt, đôi môi anh đào mỹ lệ hơi nhếch lên, làm mê người chí cực, ở trên xích sắt phiêu nhiên đi xa, giống như thiên ngoại trich tiên làm cho người ta dời không ra tầm mắt.

Trên vách núi đối diện, lúc này đang có một đôi mắt đẹp lặng yên tản mát ra hào quang, ẩn ở bên trong thác nước

Đoàn người rất nhanh đi qua xích sắt, tiến nhập vào Vân Giản cốc, giữa không trung yên tĩnh, chỉ nghe tiếng thét chói tai của Tiểu Ngư: “Nương, ta sợ quá, ta sợ quá.”

Chỉ tới khi thanh âm trầm ồn của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu vang lên “Tới rồi.”

Thì lòng của nàng mới rơi xuống đất, nàng đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mấy người bọn họ đang ở trong khung cảnh có nhiều loại hoa đẹp, bên người theo phạm vi tầm nhìn, hoa tươi khắp nơi với đủ mọi màu sắc, những con hổ điệp thì nhẹ nhàng bay lượn, bên cạnh còn có những thảm cỏ xanh lục, ở phía xa xa là thác nước phản chiếu ra ánh sáng chói mắt, ngược tầm mắt nhìn giữa không trung, những áng mây trắng bồng bềnh tùy ý nổi trôi lơ lửng, ở đây thật là thế ngoại tiên cốc.

Dao Trì phu nhân thật là người biết hưởng phúc, không ngờ lại trốn đến được cái chỗ này.

Vài người vòng theo con đường đá nhỏ đi về phía trước mặt, chậm rãi nghe có giọng nói, mấy người hầu gái ở trước mặt đã đi tới, dẫn đầu chính là hồng y tỳ nữ lúc trước họ gặp phải, nàng vừa nhìn thấy bọn người của Thanh Dao thì giật mình, tựa hồ hoàn toàn không ngờ những người này lại dễ dàng đi qua xích sắt, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, nhưng lục y nha đầu bên cạnh nàng, đột nhiên giận tái mặt, quát lên một tiếng.

“Các ngươi là ai, lại dám tự mình xông vào Vân Giản cốc?”

Thanh Dao tự nhiên đi đến, không nóng không vội đập nhẹ ôm quyền: “Tại hạ muôn bái kiến Dao Trì phu nhân, vừa rồi ở bờ bên kia gặp phải vị tỳ

tỷ này, nàng bảo cho chúng ta qua đây, vì thế đã quấy rầy.”

Thanh Dao tiếng nói vừa dứt, lục y tỳ nữ đôi màu nhíu lại, bất mãn nhìn về phía hồng y tỳ nữ.

“Hồng tỷ tỷ, sao ngươi lại tùy tiện để cho người ta vào được thế? nếu Phu nhân biết sẽ phạt ngươi.”

Nguyên lai nữ tử mặc y phục màu đỏ gọi là Hồng nhi, lúc này nàng có chút ngẩn ra, nàng chỉ là thuận miệng vừa nói, ai biết những người này vô công lợi hại dễ dàng vào cốc như thế.

“Không có việc gì, Lục nhi” Hồng nhi thản nhiên lắc đầu, nàng đã nhìn ra những người ở trước mắt đều không phải là người bình thường, nếu bọn họ kiên trì muốn gặp phu nhân, nhất định sẽ gặp thôi, không bằng các nàng cứ thản nhiên một chút.

“Xin các ngươi chờ một chút, ta đi bẩm báo với phu nhân, nếu phu nhân muốn gặp các ngươi, các ngươi cứ đi vào, nếu không muốn gặp, vậy mời các ngươi theo đường cũ mà trở về.”

Chương 145.4

“Làm phiền” Thanh Dao ôm quyền, hồng y tỳ nữ xoay người đang chuẩn bị đi bẩm báo phu nhân, bỗng nhiên vang lên một thanh âm, trong không khí bỗng bay tới mùi hoa nồng nặc, hai người tỳ nữ trở nên nghiêm trang kính cẩn, quy củ đứng qua một bên, mấy người tỳ nữ đồng thời mở miệng.

“Liên cô nương.”

“Được rồi, chuyện gì?” Một thanh âm mềm mại vang lên, tiếng đến thì người đến, Thanh Dao chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, vì một nữ tử mặc váy mỏng vàng nhạt đã dịu dàng đứng ở trước mặt, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, linh động bức người, trên mặt bao phủ sự đạm mạc như có như không, cô gái này không giống giống như những dung chi túc phấn khác, mà cao nhã thanh thuần như ánh bình minh buổi sáng.

Mẫu quang của cô gái này tùy ý đảo qua gương mặt của Thanh Dao, sau đó rời xuống người Mộ Dung Lưu Tôn, nhưng chẳng qua chỉ dừng lại có một khắc, rồi lại nhìn qua nơi khác, cuối cùng nàng quay đầu nhìn phía hồng y tỳ nữ, mà hồng y tỳ nữ kia liền cung kính đáp lời.

“Bẩm cô nương, những người này muốn gặp phu nhân?”

“Phu nhân không phải là người nào cũng có thể gặp” sắc mặt nữ tử bỗng nhiên lạnh lại, hòng y tỳ nữ lập tức cuồng quát quỳ xuống “Hầu gái đáng chết.”

Thanh Dao vừa thấy tình trạng trước mắt, liền bước lên phía trước mở miệng: “Là chúng ta muốn gặp Dao Trì phu nhân, xin đừng làm khó dễ vị hòng y cô nương này.”

“Ngươi lại là ai?”

Vị Liên cô nương này tựa hồ có chút cao ngạo, thần thái cực kỳ cao quý, ánh mắt ngạo nghễ hướng về Thanh Dao, ở phía sau Thanh Dao Mạc Sầu cùng Băng Tiêu vừa nhìn thấy nữ nhân này đối với chủ tử vô lễ, sắc mặt lập tức trầm xuống, tiến nhanh lên một bước, giận dữ chờ phân phó, Thanh Dao vươn một tay ngăn trở động tác của hai người các nàng, hôm nay các nàng có việc cần nhờ người ta, vì thế phải tận lực hòa hoãn một ít, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì không thể nổi lên xung đột.

“Tại hạ Mộc Thanh Dao, bởi vì có việc cầu kiến Dao Trì phu nhân, xin cô nương dẫn kiến thay.”

Liên cô nương nhàn nhạt quét mắt nhìn Thanh Dao một cái, sau đó ánh mắt lại rơi xuống trên người Mộ Dung Lưu Tôn, nàng đạm nhiên mở miệng: “Gia sư hôm nay có khách, các ngươi vẫn nên xuất cốc đi thôi”

Nói xong xoay nàng người chuẩn bị rời đi, ánh mắt Thanh Dao u ám đi xuống, nguyên lai Liên cô nương này là đệ tử của Dao Trì phu nhân, thảo nào tự cao như vậy, chắc hẳn võ công cũng cực kỳ cao sâu, bất quá các nàng nếu đã vào được, thì kiên quyết không có chuyện không gặp được người liền bỏ đi, nàng nhất định phải để cho Lưu Tôn khôi phục công lực, nghĩ đến đây thân hình lập tức di chuyển, liền muốn ngăn trở lối đi của Liên cô nương, ai biết ở phía sau Liên cô nương như có thêm một đôi mắt, trong lúc Thanh Dao vừa ra tay cùng lúc thân hình nàng cũng duy chuyển, đột ngột xoay người cùng Thanh Dao động thủ.

Liên cô nương sử dụng vũ khí là một đóa liên hoa, vừa cầm ở bên hông, nhu hòa treo trên quần áo màu vàng nhạt, giống như được thêu trên quần áo, mà họ thì không hề biết đây căn bản là một món binh khí, mỏng mảnh sắc bén,

đỉnh chóp của liên hoa còn có cơ quan, nhấn một cái liền có ngân châm bắn ra hết sức lợi hại, chẳng qua Thanh Dao cũng không phải ngồi không, nàng không muốn cùng vị Liên cô nương này đánh lâu, vừa kéo hoàng vĩ cầm ở phía sau ra, liền quét ngang ra ngoài, uy lực như bài sơn đảo hải phát huy hết sức, trong nháy mắt, hoa tươi trong cốc ngã thành một mảng lớn.

Lưu Tôn vừa thấy Thanh Dao cùng người ta đánh nhau, con ngươi đột nhiên chìm xuống, hàn khí lạnh lùng thị huyết tràn ra ngoài, lanh chìm mở miệng: “Nương tử, ta tới giúp ngươi.”

Lời vừa nói ra, Liên cô nương nội tâm run rẩy, nàng ngẩng đầu lên nhìn sang, chỉ thấy nam nhân tuấn mỹ kia mang vẻ mặt hàn băng, lạnh lẽo ngó chừng nàng, trong đó như ẩn chứa cơn tức giận tận xương cốt, tựa hồ muốn cùng nàng liều mạng vậy, làm cho dưới chân của nàng bỗng nhiên trì hoãn một bước, nên khi hoàng vĩ cầm của Thanh Dao quét tới, ở trong một khắc cuối cùng thì thu hồi lại, bằng không chỉ sợ nàng không chết cũng bị thương, điều này thực sự làm thương tổn tự ái của nàng, sắc mặt đột nhiên xấu xí.

Bỗng nhiên không trung vang lên một tiếng sấm sét chi uồng.

“Nghịệp chướng, ngươi thật là hạng người khi sư diệt tổ”

Một tiếng thét ra lệnh vang lên, làm Mộ Dung Lưu Tôn vô ý thức mở miệng “Sư phụ?”

Lời của hắn vừa rơi xuống, Thanh Dao xoay mình thu tay lại, nhìn về Minh Nguyệt ở phía sau, vài người bọn họ hai mặt nhìn nhau, cùng lộ ra sắc mặt vui mừng, hoàng thượng đã khôi phục lại, chỉ có Thanh Dao là ánh mắt sâu thẳm lại, khéo môi câu ra ý cười thâm trầm, hướng phía Mộ Dung Lưu Tôn quát lạnh một tiếng.

“Tốt cho ngươi Mộ Dung Lưu Tôn, lại dám gạt ta.”

“Nương tử” Mộ Dung Lưu Tôn phục hồi tinh thần lại kêu lên sợ hãi, bất quá đã trễ, Thanh Dao cả người nhào tới, một quyền đánh vào trước ngực của hắn, hắn không nhúc nhích chịu trúng một quyền, bàn tay to nhắc lên liền cầm lấy tay nàng: “Dao nhi.”

Thanh Dao tức giận lanh trùng mắt nhìn hắn: “Ngươi chừng nào thì tỉnh, mọi người lo lắng cho ngươi như vậy, ngươi còn dám giả trang.”

“Đêm hôm đó ở đỉnh Thiên Sơn.”

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi thấy kỳ quái, chỉ có Thanh Dao là thoáng cái đỏ mặt, rồi an tĩnh lại, mà ở bên kia, Xích Hà lão nhân từ giữa không trung nhảy qua đây, một chưởng đánh về phía Lưu Tôn, Lưu Tôn thân hình hơi nghiêng, ôm Thanh Dao tránh ra, hắn mở to mắt với vẻ khó tin kêu lên một tiếng: “Sư phụ?”

Đây là tình huống gì, Xích Hà lão nhân với vẻ mặt thịnh nộ, một chưởng trước chưa đánh trúng, lần thứ đánh thêm một chưởng nữa, Thanh Dao vừa nhìn thấy lão đầu bạch mi tóc bạc đang có chút điên cuồng, thì lập tức vung hoàng vĩ cầm lên, thẹn quá thành giận mở miệng: “Dùng tay, bỗng nhiên không có lý do gì ngươi đánh hắn làm chi?”

“Ta đánh chính là tên nghiệp chướng này.”

Xích Hà lão nhân tựa hồ tức giận không nhẹ, cao nhân xuất trần mà cũng bị kích động đến nói không rõ ràng, chỉ một đôi mắt tàn nhẫn trừng nhìn Mộ Dung Lưu Tôn, nhìn chăm chú đến hắn không hiểu ra sao, không biết nguyên nhân gì mà sư phụ luôn luôn yêu thương hắn lại xem hắn như kẻ thù, đây là thế nào?

“Sư phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy, hắn bị thương, cho nên mới tìm Dao Trì phu nhân nhờ giúp đỡ, không nghĩ tới có thể nhìn thấy lão nhân ngài ở đây, không biết rốt cuộc người vì sao lại tức giận như thế, có thể nói ra hay không?”

Thanh Dao vươn tay chắn trước mặt Xích Hà lão nhân cùng Lưu Tôn, hiện tại Lưu Tôn không thể dùng nội lực, cho nên nàng không thể để cho thầy trò hai người đánh nhau.

Xích Hà lão nhân vừa nghe Thanh Dao nói Lưu Tôn bị thương, không khỏi ha hả cười, giống như cực kỳ cao hứng, đồng thời cũng không vội đến đánh hắn, chỉ vuốt chòm râu rồi nhìn trời, sau đó bí hiểm mở miệng: “Báo ứng a, thật sự là báo ứng cho kẻ khi sư diệt tổ như ngươi.”

“Sư phụ, ta không có làm gì a.”

Tiêu Ngư nhị vẫn đứng ở bên ngoài nhìn thấy lão đầu tử này khi dễ phụ hoàng, nàng đã sớm nỗi giận, lúc này nhảy dựng lên cả ba thước, bén nhọn

mắng lên.

“Ngươi là xú lão đầu quái gở, sao ngươi lại mắng phụ hoàng của ta, cái gì mà Xích Hà lão nhân, chẳng qua là một lão hò đồ hỗn đản, dạy dỗ ra một tên bại hoại như Thượng Quan Hạo, làm hại phụ hoàng ta bị giam mấy tháng, còn bị thương nữa, bây giờ còn có mặt mũi đến mắng phụ hoàng ta, ngày mai ta nhất định phải đem ác danh của ngươi truyền bá ra ngoài, nhìn xem ngươi còn có mặt mũi gì đi gặp người.”

Tiểu Ngư nhí hùng hồn mắng một hơi không nghỉ, làm cho Xích Hà lão nhân mở to mắt, hơn nửa ngày mới nghe hiểu ý tú trong lời mắng của nàng, hắn chần chờ vuốt chòm râu nhìn Lưu Tôn, hơn nửa ngày mới chậm rãi mở miệng: “Sư huynh của ngươi thì thế nào? Vạn Hạc quốc không phải là bị diệt sao?”

Thanh Dao nhìn tình trạng trước mắt, trong đầu linh quang chợt lóe, không phải Thượng Quan Hạo đã giả mạo Lưu Tôn đến để lừa gạt Xích Hà lão nhân chứ, vì thế Xích Hà lão nhân mới giận dữ với Lưu Tôn như thế.

“Vạn hạc quốc tuy bị diệt, nhưng Thượng Quan Hạo đã bí mật ẩn vào hoàng cung, thà cơ Lưu Tôn không đề phòng mà giết Lưu Tôn, nhưng may mắn hắn còn một hơi thở, lại bị ác nhân dùng xích sắt khóa, bởi vì đầu óc bị đánh trúng nên có máu bầm tích tụ, vì thế trí lực của hắn rất thấp, mà Thượng Quan Hạo thì nghĩ rằng hắn đã chết, cho nên thay thế hắn ở trong cung sống như cá gặp nước.”

Thanh Dao đem sự tình tiền căn hậu quả nói ra một lần, Xích Hà lão nhân suy nghĩ một hồi, thái độ làm người của Lưu Tôn hắn hiểu rất rõ ràng, nên nắm mơ hắn cũng không nghĩ qua những biến cố trong chuyện này, suy nghĩ lại người đến mời hắn nhất định là Thượng Quan Hạo phái ra.

Xích Hà lão nhân vừa nghĩ tới đây, thì vừa giật chân vừa đấm ngực, kêu lên ảo não.

“Nguyên lai đều là cái nghiệp chướng kia giờ trò, lúc đầu hắn giả mạo ngươi phái người đến mời ta đi đến hoàng cung, nói là thất quốc thống nhất rồi nên muốn chúc mừng một chút, ta cũng thay ngươi cao hứng, thiên hạ rốt cuộc thống nhất, nên quyết định hạ sơn một chuyến, bởi vì cao hứng nên mang cả tiểu sư đệ ngươi theo, ai biết người nọ lại âm thầm ở rượu của ta bỏ thuốc, còn đả thương tiểu sư đệ ngươi, vì sư cho tới nay đều tưởng là ngươi gây nên, không nghĩ tới đúng là tên nghiệp chướng kia.”

Xích Hà lão nhân vô cùng đau đớn, hắn đã tính ra Lưu Tôn có kiếp nạn, nhưng ngàn vạn lần cũng không nghĩ qua kiếp nạn này lại do tên kia một tay tạo thành.

“Sư phụ đừng thương tâm.”

Lưu Tôn đi tới, Xích Hà lão nhân vươn tay nắm chặt tay hắn, khi chạm tới kinh mạch của hắn, sắc mặt liền đại biến: “Kinh mạch của ngươi quả nhiên bị hao tổn, là tên nghiệp chướng đó gây nên à?”

Lưu Tôn gật đầu, Xích Hà lão nhân lôi kéo hắn xoay người liền đi vào trong cốc, đi được hai bước thì nhớ tới cái gì đó, hắn liền quay đầu lại nhìn về phía Thanh Dao: “Đây là người ngươi thích sao?”

“Đúng vậy, sư phụ” Lưu Tôn gật đầu, sau đó quay đầu đưa tay kéo qua Thanh Dao cùng Tiêu Ngư nhi: “Sư phụ, bọn họ đều là người ta yêu quý.”

Xích Hà lão nhân nhìn bọn họ sau đó thỏa mãn vuốt chòm râu: “Ân, không tệ, không tệ...”

Nói xong Xích Hà lão nhân dẫn đoàn người đi vào cốc, mà Liên cô nương thì không nói cái gì nữa, ánh mắt vẫn đuổi theo đám người phía trước, khóe mắt lộ ra ý cười giảo hoạt...

Q.4 - Chương 146: Mộng Hồi Kiếp Trước

Dao Trì phu nhân vóc người quyến rũ động lòng người, tuy nhiên kỉ đã trên dưới sáu mươi, thế nhưng do bão dưỡng tốt, nên vẫn phong tư yếu điệu như cũ. Dáng vẻ đa tình, vừa nghe nói những người này là ái đồ của Xích Hà lão nhân, chẳng những không có trách cứ, trái lại còn đói với các nàng rất từ ái.

Quả nhiên là yêu ai yêu cả đường đi lối về a...

Trong cốc, bách hoa nở rộ, hồ điệp nhẹ nhàng bay múa, xen lẫn vào đó là các tỳ nữ mặc váy dài màu cánh sen qua lại không ngót, ra vào cổ phòng có rường cột chạm trổ, nên tạo ra khung cảnh đầy cuốn hút, ở phía xa xa có thác nước chảy xuống, bên cạnh thủy đình gió xuân nhẹ thổi làm cho lụa mỏng bay cao, hay cho một thế ngoại đào nguyên, nói ở đây không thua gì Vô Tình cốc quả thật không sai chút nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Ở chính sảnh đang bài biện một bữa tiệc cao nhã, mọi thứ đều được phân bố cẩn thận, đồ cổ ngọc khí nhiều không đếm xuể, Dao Trì phu nhân ngồi ở trên cao, đôi mày như hiểu nguyệt, ánh mắt long lanh, tràn đầy màu sắc, vô cùng yêu ý bảo Lưu Tôn và Thanh Dao ngồi xuống.

“Hôm nay thực sự là ngày đại hỉ của Vân Giản cốc, thật lâu rồi chưa từng náo nhiệt như vậy, người đâu, lập tức chuẩn bị tiệc.”

Dao Trì phu nhân vừa nói xong, thì Xích Hà lão nhân đang ngồi ở vị trí quý khách bên dưới vội giơ tay lên: “Chờ một chút, Dao Trì.”

Dao Trì phu nhân vừa nghe Xích Hà lão nhân nói, ánh mắt rực sáng nhìn sang, đáy mắt đầy tình cảm không hề che dấu, khéo môi dịu dàng cười, ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lưu Tôn đang bị thương, ta muốn giúp hắn chữa trị kinh mạch trước, hãy thu hồi lại bữa tiệc đi.”

Dao Trì nâng mày nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ bất phàm, mi tâm mịt mờ hắc khí, chỉ vì lúc trước mình thật cao hứng, mà không để mắt đến nên lập tức gật đầu: “Tốt, ta trợ ngươi giúp một tay.”

Dao Trì nói xong, đi xuống từ chỗ ngồi trên cao, thân hình của nàng ưu nhã, mỗi bước trên người hoàn bội se phát ra thanh âm leng keng, càng thêm vô hạn phong tình.

Thanh Dao không nghĩ tới Dao Trì phu nhân lại dễ dàng đáp ứng ra tay trợ giúp, hơn nữa có thêm nội lực của Xích Hà lão nhân thì chuyện giúp đỡ Lưu Tôn chữa trị nội lực, căn bản dễ như ăn một bữa ăn sáng, mấy ngày liên tiếp bị áp lực, lúc này tảng đá nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng rơi xuống đất, nàng vội vàng đứng dậy cung kính mở miệng: “Tạ phu nhân tương trợ.”

“Ân.”

Dao Trì phu nhân gật đầu, người đã hướng bên ngoài chính sảnh mà đi, Xích Hà lão nhân cũng theo nàng ra ngoài, trong lòng mọi người biết rõ ràng, nếu như không phải phu nhân này yêu say đắm Xích Hà lão nhân, chỉ sợ sẽ không dễ dàng xuất thủ, tất cả mọi việc đều là mặt mũi của Xích Hà lão nhân mà thôi.

Tại mật thất chuyên dụng của Vân Giản cốc, Dao Trì phu nhân dẫn đoàn người đi tới bên ngoài thạch thất, ý bảo mọi người canh giữ ở bên ngoài, chỉ có Lưu Tôn là theo chân bọn họ đi vào.

Thanh Dao khẽ gật đầu, canh giữ ở bên ngoài thạch thất.

Liên cô nương lúc trước cao ngạo sau khi biết xuất xứ của Thanh Dao, bỗng nhiên sửa dáng vẻ lành lạnh cao ngạo lúc trước, còn cười dịu dàng vươn tay nắm tay Thanh Dao: “Tỷ tỷ, nguyên lai ngươi chính là Huyền Nguyệt hoàng hậu, ta vẫn nghe nói có tỷ tỷ là một nhân vật truyện kỳ, vì thế rất muốn gặp gỡ, không nghĩ tới bây giờ lại gặp được.”

Thanh Dao ngược mắt nhìn nàng, nhưng vẫn chưa nói thêm cái gì, không đưa tay đánh khuôn mặt người tươi cười, cái người gọi là Liên cô nương này trước sau xử sự giống như hai người vậy, biến hóa cũng quá nhanh đi, làm cho nàng thật không thể thích ứng.

Tiêu Ngư nhi ở bên cạnh hờ lạnh, trùng Liên cô nương một cái, lúc trước nàng ta còn khinh thường chẳng muốn gặp các nàng mà? Sao bây giờ lại làm như thân thiết lắm, nữ nhân ghê tởm.

“Dối trá.”

Liên cô nương thật giống như không nghe thấy lời này, vẫn thân thiết lôi kéo Thanh Dao như trước, lại nhại nói: “Tỷ tỷ đừng lo lắng, sư phụ cùng Xích Hà lão nhân nội lực và tu vi cực cao, trong thiên hạ có một không hai, vì thế nhất định có thể giúp đỡ hoàng thượng chữa trị nội lực.”

Thanh Dao có chút chịu không nổi nữ nhân này nhiệt tình, nguyên lai là loại nữ nhân thích huyên náo, vậy thái độ cao nhã ghét bỏ các nàng là giả trang sao?

“Ân, đa tạ Liên cô nương quan tâm.”

“Tỷ tỷ, ta là Nguyễn Tiểu Liên, ngươi kêu ta Tiểu Liên là được.”

Nguyên lai Liên cô nương vốn tên là Nguyễn Tiểu Liên, đối với võ học có thiên phú cực cao, bởi vậy rất được Dao Trì phu nhân yêu thích, hơn nữa tâm tính nàng cao ngạo, xưa nay cũng không phải người thích nhiều lời, chỉ vì gặp được đối tượng, nên khó tránh khỏi cao hứng vài phần. Nàng mặc dù ở Vân Giản cốc, nhưng đã sớm nghe nói trong thiên hạ có một kỳ nữ tử, trở thành đại nguyên soái của mười vạn binh mã, người như vậy ở trong cảm nhận của nàng giống như thần, không nghĩ tới lại đang ở trước mắt, sao nàng không cao hứng cho được.

Thanh Dao gật đầu, nhàn nhạt nhêch môi “Tiểu Liên muội muội quá khaki.”

Tiểu Liên thấy Thanh Dao lời nói không có tinh thần, liền biết tâm tư của nàng đặt ở trên người của hoàng thượng trong mật thất, vì thế căn bản không muốn nhiều lời, nên nàng liền an tĩnh lại, cùng cả đám bọn họ đứng ở ngoài thạch thất.

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đối với hành động của Tiểu Liên vô cùng xem thường, lúc trước hành động cao ngạo của nàng ta đã khắc sâu ở trong lòng các nàng, đối nha đầu này họ một điểm hảo cảm cũng không có.

Bên trong mật thất, ba người đã ngồi xuống đất, Lưu Tôn thì ngồi ở chính giữa, Dao Trì phu nhân ngồi ở sau lưng của hắn, Xích Hà lão nhân ngồi đối diện với hắn, song chưởng nháy lên, chống lên bàn tay của hắn, mà Dao Trì phu nhân thì nội lực ngưng tụ, bàn tay bốc lên ra chân khí như sương trắng, in vào trên lưng của hắn, một trước một sau, song song vận lực, thân hình của ba người chậm rãi chuyển động, khói trắng từ đỉnh đầu của bọn họ lượn

lò bay lên, càng ngày càng nhiều.

Lưu Tôn chỉ cảm thấy quanh thân khoan khoái, lại không còn cảm giác trở ngại, thậm chí chân khí so với trước còn mạnh hơn, chúng len lỏi cực nhanh, nhiều lần di chuyển cho đến khi kinh mạch sinh động, vận động như thường, thì Xích Hà lão nhân cùng Dao Trì phu nhân mới thu hồi tay lại. Hai người mở hai mắt nhìn sang, cùng lúc mở miệng.

“Vận hành nội lực một chút, nhìn xem còn có chỗ nào không ổn hay không?” Lưu Tôn vận lực một cái chân khí liền thuận, vận dụng như thường, đâu còn có nửa điểm nghịch lưu khí huyết, trên gương mặt tuấn mỹ lập tức lộ ra ý cười, cung kính mở miệng: “Tạ ơn phu nhân xuất thủ, tạ ơn sư phụ.”

“Được rồi, đứng lên đi.”

Xích Hà lão nhân thấy Lưu Tôn đã không còn gì đáng ngại, lập tức cao hứng, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên cười rộ: “Tiểu tử ngươi gặp họa được phúc, nội lực so với trước đây lại tăng lên một tầng.”

Hắn nói như vậy, là bởi vì vừa rồi hắn và Dao Trì phu nhân cùng lúc truyền một ít nội lực cho Lưu Tôn, vì thế nội lực của Lưu Tôn hiện tại cơ hồ cùng với bọn hắn đã tương xứng, giữa thiên hạ này khó có ai có tu vi nội lực qua Lưu Tôn.

“Cám ơn sư phụ cùng tiền bối.”

Lưu Tôn tiếng nói vừa dứt, Dao Trì phu nhân phúc hậu đưa tay nâng hắn, phu nhân ngược mắt nhìn hắn, thoả mãn cười lên, nghĩ đến ái đồ Tiểu Liên của mình, Tiểu Liên luôn luôn tâm cao khí ngạo, ít khi thấy có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, thế nhưng hôm nay một lại thấy mâu quang của nàng tựa như hữu ý vô tình mà ngắm Lưu Tôn vài lần, chỉ là Lưu Tôn tựa hồ đã có đối tượng, chuyện này thật đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà.

“Ân, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Dao Trì phu nhân vượt lên dẫn đầu đi ra ngoài thạch thất, cửa đá vừa dời, thì ngoài cửa mọi người cùng lúc phục hồi tinh thần lại, nhìn ba người đang đi tới, phía sau cùng là hoàng thượng cao to tuấn mỹ, khí phách bức người, cái loại phong phạm vương giả hoàn toàn tự nhiên này, cứ tùy ý phát ra, Thanh Dao liếc mắt nhìn lại một cái, liền buông lỏng tâm tình, hắn rõ cuộc đã không có việc gì.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Lưu Tôn đi tới bên cạnh Thanh Dao, hai mắt nỗi lên ánh sáng nhu hòa, thật sâu dừng ở trên người nàng, nếu như không có nàng, e rằng chính mình sẽ không tránh được một kiếp này, nghĩ đến nàng quả thật là quý nhân trong mệnh định của hắn, chẳng những là quý nhân, còn là người yêu của hắn, cả đời bất ly bất khí.

“Đi thôi.”

Lưu Tôn vươn tay dắt lấy tay Thanh Dao đi theo sát phía sau sư phụ, Nam An vương Lưu Chiêu nhìn hoàng huynh đã hồi phục, đáy lòng thật cao hứng, từ lúc rời kinh đến nay, tâm tư của hắn đã hiểu thấu rất nhiều, tuy là hắn từng thích qua hoàng hậu, thế nhưng từ nay về sau, nàng vĩnh viễn sẽ chôn ở đáy lòng của hắn.

Hắn chỉ hy vọng các nàng tương thân tương ái cả đời.

“Hoàng huynh.”

Lưu Chiêu đuổi theo, Lưu Tôn liền đình chỉ cước bộ, buông Thanh Dao ra, xoay người lại ôm chầm Lưu Chiêu: “Cám ơn ngươi, hoàng đệ.”

“Ân, chúng ta là người một nhà.”

Lưu Chiêu nhẹ giọng mở miệng, hiện tại hắn không còn lạnh lùng như trước đây, trải qua thời gian đau khổ, làm cho hắn học được khoan dung, lý giải, còn có đôi mắt để nhìn thế giới này.

“Phụ hoàng, còn có ta.”

“Ân, đi thôi.” Lưu Tôn sang sảng cười lên, dẫn đoàn người đi về phía trước.

Mạc Sâu cùng Băng Tiêu nhìn thấy hết thảy trước mắt, tất cả đều thở dài nhẹ nhõm, thật tốt quá, hoàng thượng rốt cuộc đã hồi phục, tiếp theo chỉ cần hồi kinh xử lý xong Thượng Quan Hạo là được, từ đó về sau sẽ không có mưa gió nữa.

Đoàn người hướng phía sảnh mà đi đến, ở phía sau cùng Tiêu Liên khéo môi hiện lên ý cười ái muội bất minh, nữ tỳ Hồng nhi trong cốc nhỏ giọng hỏi:

“Cô nương, chúng ta có muốn qua đó hay không?”

“Đương nhiên muốn, đi thôi.”

Tiêu Liên ưu nhã chặt đi hai bước cùng tiến về đoàn người phía trước .

Chương 146.2

Vân Giản cốc, chưa từng nào nhiệt đến như vậy, hiếm khi có được khách lạ tới chơi, còn một lần mà tới nhiều người như vậy, nên Dao Trì phu nhân lệnh cho hầu gái thiết yến khoản đãi khách quý, đây chính là hoàng đế cùng hoàng hậu Huyền Nguyệt, còn là đồ đệ của người mình thương, vì thế trong cốc trên dưới nhiệt tình không gì sánh được.

Yến hội được diễn ra trong Thuý Ngọc đình ở bách hoa viên, trong đình lụa mỏng ở trong gió lay động, ngoài đình có tỳ nữ đánh đàn, tiếng đàn du dương êm tai đến cực điểm.

Bên trong đình, chén thủy tinh, quỳnh tương ngọc dịch, hương thơm nồng xông vào mũi, trong không gian nhẹ vang lên tiếng cười trong trẻo.

Tiêu Ngư nhi với bộ dạng xinh đẹp giọng nói lanh lảnh thoảng lại vang lên, chọc cho bầu không khí đặc biệt náo nức vui vẻ không gì sánh được.

“Tiểu nha đầu, lúc trước tại sao có thể mắng thế tôn như vậy chứ?”

Xích Hà lão nhân vẫn muốn đùa giỡn với nàng không chịu buông tha, tiểu nha đầu này lá gan ghê gớm thật, hơn nữa còn có thiên phú khác người, nghĩ đến có lẽ tất cả mọi chuyện đã được số phận định trước, bất quá đối với lời Tiêu Ngư nhi mắng hắn, làm cho hắn rất phiền muộn, vì thế vẫn quấn lấy Tiêu Ngư nhi.

“Được rồi, người ta không phải xin lỗi rồi sao?”

Tiêu Ngư nhi chu miệng lên, biểu hiện ra bộ dáng đáng thương, trong đôi mắt to hắc bạch phân minh sáng bóng ngập nước, nàng vươn tay ôm chầm cổ Xích Hà lão nhân, ôn nhu cầu khẩn “Thế tôn, người đừng nóng giận, Tiêu Ngư nhi xoa xoa cho người.”

Nói xong vươn tay làm bộ dạng như xoa xoa ngực cho Xích Hà lão nhân, động tác này chọc mấy người ở trong đình lần thứ hai cười to, ngay cả Xích

Hà lão nhân cũng nở nụ cười, hắn vươn tay bóp mũi của nàng một chút: “Ngươi a, chính là một tiểu quỷ tinh quái thích gây sự.”

Tiểu Ngư nhị lè lưỡi cười.

Một bữa tiệc ăn uống ấm áp không gì sánh được, sau bữa tiệc, những hầu gái đem bàn ăn thu dọn xuống, sau đó dâng nước trà lên, để cho mọi người vừa dùng trà vừa nói chuyện.

Tiểu Liên cô nương từ đầu đến cuối yến hội đều không nói gì, lúc này nàng bỗng nhiên đứng lên, xấu hổ mang ánh mắt liếc nhìn Lưu Tôn một cái, cuối cùng thì liếc về phía sư phụ của mình, ôn nhu kêu một tiếng: “Sư phụ.”

Người ở trong đình đều nhìn động tác của nàng, trong lòng lộp bộp vang lên tiếng, Tiểu Liên cô nương không phải là muốn.....?

Nhất là Thanh Dao, đáy lòng càng khó an, nàng cũng không có để cho Lưu Tôn có thói quen nạp phi, nếu đã nhận định là hắn, nàng sẽ không để cho người khác cướp đi hắn, nàng là loại người đã xác định tâm ý của mình rồi, thì sẽ thật tình nỗ lực vì người đó, làm sao mà cho phép người khác cướp đi nam nhân của nàng, trong đáy lòng hờ lạnh một tiếng, đôi mắt như bao phủ ánh sáng lạnh, lúc trước nhìn cô gái này có hành động nhiệt tình không gì sánh được, nguyên lai là có dụng tâm này a?

Dao Trì phu nhân vừa nhìn hành động của ái đồ, trong lòng cũng bất đắc dĩ, nếu như lúc trước nàng ấy không biết cảm tình giữa hoàng thượng cùng hoàng hậu, nhưng nếu là người thông minh thì trên yến hội nàng đã thấy tình cảm một nhà của hoàng đế thân mật khăng khít, sao có thể chừa thêm người khác, chỉ sợ một chút cơ may cũng đều không có được, thế nhưng Tiểu Liên?

Dao Trì phu nhân ngẩng đầu lên nhìn sang, Tiểu Liên đã cười dịu dàng mở miệng: “Sư phụ không phải vẫn muốn để cho ta lập gia đình sao? Hiện tại ta đã có đối tượng muốn gả, chính là hoàng thượng của Huyền Nguyệt, hắn là nhân trung chi long, chính là loại người Tiểu Liên thích nhất.”

Tiểu Liên nói xong, bên trong đình không khí bỗng nhiên vắng vẻ. Tất cả ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm nàng, rất nhiều người mở to mắt, đầy tức giận, nữ nhân này mắt bị mù à, hay là đầu óc có vấn đề, chẳng lẽ nàng không nhìn ra hoàng thượng cùng hoàng hậu có bao nhiêu ân ái sao? Vậy mà còn muốn chặn ngang một cước, nàng ta cho rằng mình là ai

a?

Dao Trì phu nhân sắc mặt có chút khó xử, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Liên, Huyền đế đã có người trong lòng.”

“Ta không ngại, hoàng thượng không phải có thể có tam cung Lục Viện sao? Huống chi tỷ tỷ vẫn là người Tiểu Liên thích nhất, Tiểu Liên nguyện ý phụng dưỡng hoàng thượng cùng tỷ tỷ.”

Nàng cúp mắt xuống, nhu thuận đến cực điểm, hơn nữa lớn lên với bộ dạng phiêu dật xuất trần, nếu như chuyện này không phải là phát sinh ở trên người của mình, Thanh Dao cơ hồ muốn vì nàng ta mà ứng hộ, một nữ nhân dung cảm như vậy đáng khâm phục, thế nhưng nam nhân mục tiêu mà nàng ta muốn là nam nhân của nàng, cho nên nghĩ cũng đừng nghĩ, sắc mặt nàng lúc nào bao phủ sương mù lạnh giá, đang định phát tác thì Lưu Tôn ở bên cạnh đã cướp trước một bước đứng lên, trên ngũ quan tuấn mỹ của hắn cũng lạnh như băng, hắn nói như đinh đóng cột để cự tuyệt Tiểu Liên.

“Ngoại trừ Dao nhi, trẫm sẽ không cưới thêm bất kỳ nữ nhân nào.”

Ngạo mạng cuồng phách, lạnh lẽo huỷ bỏ không khí trong tiếu đình, làm cho mọi người thoảng một cái trở nên lúng túng, Dao Trì phu nhân sắc mặt vừa hồng vừa trắng không ngừng chuyển đổi, nữa là sinh khí, nữa là yêu thương, lúc này Xích Hà lão nhân đã đứng lên, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Liên, trên đời nam nhân tốt còn rất nhiều, không phải chỉ có một mình hoàng thượng.”

Khi hắn nói điều này thì lấy mắt liếc về phía Nam An vương, trước mắt không phải cũng có một nam nhân ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng hay sao? Hắn tất vì một thân cây mà thắt cổ đến chết.

Đáng tiếc Tiểu Liên rất cố chấp, không nhìn bất luận kẻ nào, một đôi mắt xinh đẹp mỹ lệ nhìn chằm chằm Thanh Dao: “Tỷ tỷ nghĩ sao?”

Lời này làm cho tất cả mọi người đều nhìn Thanh Dao, không biết nàng làm sao đối mặt với chuyện này, Tiểu Ngư nhi ở bên người Thanh Dao đã sớm tức giận đến trùng mặt, thật muốn đánh cho nữ nhân không biết xấu hổ này một cái tát, nàng rất sợ mẫu thân khó chịu, nên vội vàng vươn tay cầm tay Thanh Dao.

Lúc này Thanh Dao chậm rãi đứng lên, từng chữ một mở miệng.

“Muốn cướp nam nhân của ta, ngươi nằm mơ.”

“Như vậy đánh một trận đi, nếu như ta thua, ta sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.”

Tiểu Liên bỗng nhiên mở miệng, thần tình hồi phục lại vẻ lành lạnh, một đôi mắt thẳng tắp chống lại nàng, Thanh Dao còn chưa kịp mở miệng, thì Lưu Tôn ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Dao nhi, đừng để ý tới nàng ta.”

Thanh Dao ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi, vừa xinh đẹp lại yêu my: “Tốt, đánh một trận đi.”

Lúc này đáy lòng nàng đã có chút ít thản nhiên hơn, Tiểu Liên tựa hồ cũng không thực sự muốn gả cho Lưu Tôn, mà chỉ muốn cùng nàng đánh một trận, nếu đã như vậy nàng sẽ phụng bồi. Thanh Dao ngẩng đầu lên thấy vẻ lo lắng trong đáy mắt của Lưu Tôn, nên vội nhu hòa cười với hắn: “Không có việc gì, đây là chiến tranh của nữ nhân.”

Nói xong nàng phi thân lên, thoát ra khỏi Thuý Ngọc đình, Tiểu Liên cũng theo sát phía sau mà đi, ngoài đình cách đó không xa có một bích hồ rộng lớn, hai người ở trên hồ xet qua, như hai đóa liên hoa xinh đẹp, chói mắt đến cực điểm, người trong đình lúc trước đều đỏ mồ hôi, nhưng đến lúc này thì thấy rõ ràng hai người cũng không có chân chính tranh đoạt tình yêu, mà chỉ là so chiêu lãnh giáo với nhau mà thôi, đến đây lòng của mọi người đều buông xuồng một chút.

Tất cả mọi người đứng ở ngoài đình nhìn sang, kỳ thực võ công của Thanh Dao cùng Tiểu Liên khá tương xứng, chỉ là kinh nghiệm thực chiến của nàng so với Tiểu Liên nhiều hơn, hơn nữa xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, quan trọng nhất là, vũ khí của nàng là hoàng vĩ cầm, cầm này có linh tính, đã quen với tập tính của nàng, bởi vậy, Tiểu Liên rất nhanh liền ở thế hạ phong, thở hổn hển hắn lên.

Thanh Dao một bên đánh, một bên lành lạnh mở miệng: “Bây giờ còn dám cướp nam nhân của người khác nữa không?”

Tiểu Liên xì một tiếng liền nở nụ cười, sau đó xoay mình thu tay lại hướng bên bờ hồ đáp xuống, nàng thong thả tự nhiên thu hồi trường lăng, còn đóa liên hoa để ở bên hông nữa, sau đó mới ưu nhã ôm quyền: “Tỷ tỷ, ta chỉ đùa với ngươi thôi. Tuy rằng lúc đầu có điểm thích hoàng thượng, thế nhưng vừa nghe đến thân phận của ngươi, ta liền không dám nghĩ nữa, vì thế tỷ tỷ vẫn

nên thu hồi địch ý đi, ta chỉ muốn cùng ngươi đấu một trận mà thôi, hiện tại ta cam bái hạ phong.”

Lời của nàng vừa rơi xuống, rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật ra, nàng là đệ tử sủng ái của Dao Trì phu nhân, mà phu nhân mới vừa cứu Lưu Tôn, nếu như hai bên tồn thương hòa khí, vẫn sẽ khó xử, không nghĩ tới Tiểu Liên cô nương cũng không phải có ý này, nên cuối cùng mọi người mới yên lòng.

Bất quá Thanh Dao cũng không tính buông tha cho Tiểu Liên, nàng vươn tay nện cho nha đầu kia một cái, rồi đột nhiên cúi người mở miệng: “Nếu như ngươi thích Nam An vương gia, tỷ tỷ sẽ thật cao hứng.”

Nói xong nàng xoay mình rời đi, mà Tiểu Liên ở bên bờ hồ, gương mặt trong nháy mắt bị hồng lên, đã lâu sau mới giậm chân lắc mình ly khai.

Lưu Tôn vết thương đã tốt rồi, mà đoàn người các nàng không thích hợp ở lâu hơn nữa, nhất định phải mau chóng hồi kinh để diệt trừ Thượng Quan Hạo, thật không biết nam nhân này ở Lâm An thành đã làm ra chuyện gì cho nhân thần cảm phẫn nữa.

Nhưng mà sắc trời đã tối, sáng sớm ngày mai mới rời cốc hồi kinh.

Buổi tối, ánh sáng trăng sao bao phủ toàn bộ sơn cốc, nhưng vẫn có hai cá nhân đang tản bộ ở trong đó, không khí thanh thuận dễ chịu đến nỗi không nên lời, mười ngón tay nắm chặt nhau, tâm liền tâm, nàng chưa từng nghĩ đến ở cổ đại nàng có thể có được cảm tình sâu tận xương tủy như vậy.

Thanh Dao đi từ từ, bỗng nhớ đến chuyện cũ trước kia, từ đáy lòng hiện lên gương mặt của Tiêu Duệ, có lẽ tình yêu của các nàng không đủ sâu, hoặc tất cả đều đã có sự an bài của số mệnh.

Cuối cùng nàng đã đi tới nơi này, ở bên cạnh người nam nhân này.

Nghĩ đến đây nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn Lưu Tôn, hai gò má của hắn tạo nên đường cong rõ ràng, ưu mỹ động lòng người.

“Lưu Tôn, nếu như, ta nói nếu như, ngươi tin trên đời này có Quỷ Hồn không?”

Thanh Dao ngẩng đầu lên nhìn hắn, những chuyện này nói ra chỉ sợ người bình thường sẽ không tin tưởng, mình hỏi vấn đề này căn bản là dư thừa, nàng chậm rãi cúi đầu, nhưng cánh tay dài của Lưu Tôn đã duỗi qua đây, ôm lấy thân thể của nàng, giọng nói nhẹ nhàng như dòng nước ấm vang trong màn đêm.

“Thiên hạ to lớn không có chuyện gì là không xảy ra, trong số mệnh mờ mịt này không ai dám khẳng định tuyệt đối điều gì, vì thế quỷ hồn cũng chẳng có gì là la.”

“Ngươi là nói?”

Chương 146.3

Thanh Dao kinh ngạc ngẩng đầu lên, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì lúc này ở phía sau bỗng vang lên tiếng cười sảng, hai người liền xoay mình nhìn sang, trong lúc này Xích Hà lão nhân một thân bạch y, đầu đầy tóc bạc, thật giống như thế ngoại thần tiên đang đạp ánh trăng mà đến, hắn đứng ở bên cạnh Thanh Dao mỉm cười nhìn nàng.

“Trong thế giới to lớn này, cái gì cũng có thể tồn tại, bao gồm Quỷ Hồn, bao gồm không gian dị thế.”

Xích Hà lão nhân tiếng nói vừa dứt, Thanh Dao không khỏi nhớ tới năng lực của hắn, biết chuyện trước năm trăm năm, biết chuyện sau năm trăm năm, hơn nữa lời nói vừa rồi của hắn ẩn sâu huyền cơ, có phải chứng tỏ, hắn kỳ thực biết nàng không thuộc về nơi này, mà đến từ một dị thế khác, nghĩ thế con ngươi của Thanh Dao bỗng nổi lên ánh sáng, chăm chú nhìn chằm chằm Xích Hà lão nhân.

“Ta có thể nhờ người giúp ta một việc không?”

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể giúp được, nhất định sẽ giúp ngươi đạt thành tâm nguyện này.”

“Để cho ta nắm mộng trở về kiếp trước, ta muốn nhìn bọn họ sống có tốt hay không, có vui vẻ hay không.”

Đây là tiếc nuối vẫn dấu kín dưới đáy lòng của nàng, nàng thật sự muốn nhìn một chút bọn họ sống có tốt hay không, thân thể của tổ mẫu vẫn còn khỏe mạnh chứ, cha mẹ vẫn còn sống kiểu chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều

sao, Tiêu Duệ có phải đã một lần nữa tiếp nhận một tình cảm mới hay không, lòng nàng chỉ nguyện mỗi một người trong bọn hắn đều sống vui vẻ hạnh phúc.

“Này, cứ thử xem đi.”

Xích Hà lão nhân chần chờ một chút, nhưng cuối cùng cũng đáp ứng với Thanh Dao, nói thật chuyện này không phải dễ làm, thế nhưng nàng không giống với người khác, từ trường cảm ứng của nàng rất mạnh, vì thế sẽ có cơ hội dựa vào ý niệm mà gọi được nàng một lần nữa trở lại thời không đó không chừng.

Lưu Tôn từ đầu tới đuôi vẫn không nói gì, hắn chỉ nắm chặt tay nàng, dành cho nàng sự ủng hộ, hơn nữa đối với những chuyện nàng nói ra cũng không cảm thấy kinh ngạc, tựa hồ từ lâu trong lòng hắn đã hiểu rõ.

Đoàn người ở trong đình ngồi xuống, Xích Hà lão nhân lấy ra một vật loang loáng khí, chính là một trái thủy tinh cầu, lần trước ở bên trong thư phòng đã đánh vỡ một cái, không nghĩ tới ở đây vẫn còn một cái khác.

Thủy tinh cầu ở trong bóng đêm tản mát ra ánh sáng rực rỡ, Xích Hà lão nhân đem nó đặt ở trên bàn đá, rồi ngoắc tay ý bảo Thanh Dao đến gần, hắn cầm thủy tinh cầu đặt vào tay của nàng, trong miệng khẽ lẩm bẩm: “Thủy tinh cầu, nhân từ thần, hãy giúp đỡ nàng trở lại kiếp trước, nơi nàng muốn đi.”

Ánh mắt Thanh Dao chậm rãi nhắm lại, thân thể từ từ ngã sang một bên, Lưu Tôn nhanh chóng đưa tay ra ôm lấy nàng, mà nàng thì hô hấp vẫn đều đặn, tựa như đang ngủ, Lưu Tôn lo lắng ngẩng đầu lên nhìn sư phụ: “Nàng không có việc gì chứ?”

“Sẽ không, bất quá có thể trở lại kiếp trước hay không, thì phải xem ý niệm của nàng có đủ mạnh hay không?”

Thanh Dao mơ hồ phiêu diêu một đường đi theo tia sáng, tiến về phía trước, tựa hồ như có một sức hút mạnh mẽ dẫn đi, mang theo nàng tới cánh cửa của thời gian, về tới hiện đại, nơi đường phố quen thuộc, hai bên đường với nhiều nhà cao tầng, bầu trời tối đen vì đã quá khuya, tuy nhiên trên đường vẫn còn rất nóng bức, Thanh Dao một đường đi về tân phòng mà lúc trước mình cùng Tiêu Duệ định kết hôn, đi đến dưới lầu, nàng cho rằng sẽ không có ai, thế nhưng lại phát hiện trên lầu hai vẫn sáng đèn, nàng nhẹ chân nhẹ

tay đi tới, không ngờ thân thể tự động xuyên qua cửa mà đi vào, sau đó tiếp tục bước lên lầu hai, nơi tân phòng của bọn họ.

Trong tân phòng, có treo một bức ảnh chụp thật to, nàng nhìn kỹ thì thấy người trong hình đúng là mình, trên mặt còn nở nụ cười thân thiện, tấm ảnh chụp đã có chút ngã vàng, nhưng khung ảnh thì được lau đến sáng bóng, có thể thấy được người này cực kỳ được trân trọng.

Thanh Dao đem tầm mắt chậm rãi quét một vòng, bên trong tân phòng mọi vật điều không thay đổi, chẳng qua có rất nhiều thứ đã cũ đi, nhưng vẫn được bảo tồn hết sức tốt, hơn nữa ở đây vẫn có người ở.

Gây ra lớn chuyện thế mà Tiêu Duệ vẫn ở chỗ này, thì có thể thấy được trong lòng của hắn có bao nhiêu đau đớn, lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình, nữ nhân mình yêu là bởi vì mình mới chết, thật là một sự dày vò quá lớn, nghĩ đến đây Thanh Dao không khỏi vì hắn mà đau lòng, lúc trước cũng hắn rất yêu nàng, nhưng có lẽ tất cả mọi chuyện đều do trời định sẵn, không phải lỗi của hắn, cũng không phải lỗi của nàng.

Cước bộ di chuyển, nàng đến phòng vi tính kế bên.

Nàng nhìn thấy Tiêu Duệ, hắn rất gầy, sắc mặt tái nhợt, lúc này hắn đang lảng lặng ngủ, Thanh Dao liền đi tới, bộ dáng bây giờ của nàng chính là bộ dáng kiếp trước, cũng chính là Tô Trần, nàng nắm tay Tiêu Duệ, nhẹ nhàng gọi hắn: “Tiêu Duệ, Tiêu Duệ.”

Tiêu Duệ chậm rãi mở mắt ra nhìn Thanh Dao, cũng chính là Tô Trần, mắt hắn mở to có vẻ khó tin, còn nhẹ xoa mắt một lần nữa, cuối cùng hắn thì thào mở miệng: “Tô Trần, ngươi cuối cùng cũng chịu vào giấc mộng của ta, ngươi biết không? May mắn nay, ta vẫn ở chỗ, ta tin ngươi nhất định sẽ trở về tìm ta, rõ cuộc ngươi cũng đã trở về.”

Thanh Dao nghe lời nói của hắn, mũi có chút ê ẩm, thật lâu mới mở miệng “Tiêu Duệ, hãy buông tha cho chính mình đi, tất cả đều đã được định sẵn, ta vẫn còn sống, sống thật khỏe mạnh, còn gấp được người nam nhân yêu thương ta, còn có con của ta nữa, ngươi hãy quên ta đi, cố gắng sống thật tốt, tất cả đều đã được số phận định trước.”

“Trần Trần, ngươi đang nói cái gì đấy?”

Tiêu Duệ có điểm không hiểu, nàng nói nàng còn sống, nhưng hắn tận mắt

nhìn thấy nàng đã chết mà, mấy năm qua, hắn đều không thể tha thứ cho chính mình, nếu nàng còn sống, vì sao không đến gặp hắn, nàng không biết hắn nhớ nàng đến cỡ nào sao?

“Tiêu Duệ, nguyên lai trên đời này có thời không song song, kỳ thực ta và ngươi vẫn sống ở trên một đường thẳng song song, chỉ là không thể gặp nhau mà thôi, nhưng mà ta sống rất tốt, nên ta hi vọng ngươi hãy buông tha cho chính mình.”

“Trần Trần.”

Trên gương mặt tuấn dật của Tiêu Duệ bỗng nhiên giãn ra, trong ánh mắt hiện lên sự thoái mái, tựa hồ hắn đã thực sự buông xuồng, mấy năm nay, hắn vẫn tự vẫn dặt mình, đã làm hại rất nhiều người thương tâm, thống khổ, hiện tại biết Trần Trần vẫn còn sống, còn có người yêu thương nàng, hắn cũng thấy vui vẻ, mặc dù biết đây chỉ là một giấc mộng, nhưng hắn tình nguyện tin điều này.

“Trần Trần, nhất định phải hạnh phúc, dùng sức mà hạnh phúc, ta sẽ vĩnh viễn chúc phúc cho ngươi.”

Tiêu Duệ phất tay, bóng dáng của Thanh Dao bỗng có chút mơ hồ, rồi từ từ biến mất, hắn cũng không gọi nàng lại, chỉ nằm ngất dưới ngọn đèn còn cười đến hài lòng, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi.

Mà Thanh Dao sợ thời gian không còn nhiều, nên chỉ dựa vào một cỗ ý niệm trong lòng để đi thăm tổ mẫu của chính mình, bà đã rất già, nhưng vẫn còn ưu nhã giống như trước, hơn nữa còn rất thản nhiên chấp nhận lời giải thích của nàng, còn cùng nàng nói chuyện, cuối cùng thì xoa xoa đầu nàng rồi cười: “Trần Trần, có thể sau bốn ngàn ngày qua nhìn thấy được ngươi, đây là chuyện mà tổ mẫu vui vẻ nhất.”

“Tổ mẫu.”

Thanh Dao vươn tay ôm chặt tổ mẫu, nước mắt rơi như mưa từng giọt rơi vào lòng của hai người, hòa hợp thành một hồ nước thân tình.

Nhưng vẫn còn một việc khiến người ta tiếc nuối, bởi vì vô luận nàng cố gắng như thế nào, cũng không đi vào trong mộng của cha mẹ được, hay là tình cảm giữa nàng và bọn họ quá mỏng manh, vì thế dù nàng cố gắng như thế nào cũng không thành công, cuối cùng lại bị một cỗ ánh sáng dẫn trở về,

Thanh Dao phát ra một tiếng gọi khẽ, làm Lưu Tôn khẩn trương nắm chặt tay nàng không ngừng gọi.

“Dao nhi, Dao nhi, làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Thanh Dao tỉnh lại, mở mắt ra, liền nhìn thấy trước mắt là một nam tử với ánh mắt nặng nề nồng đậm yêu thương, trong bàn tay của hắn chân khí nồng nóng cuồn cuộn không ngừng truyền khắp toàn thân của nàng, làm cho nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại, từ nay về sau, nàng sẽ là người không còn kiếp trước, chỉ có kiếp này, cùng hắn làm bạn suốt đời.

“Ta không sao,” nàng cử động thân thể một chút, trên mặt mồ hôi tràn ra da thịt, cùng ánh đèn bên trong đình giao thác với nhau, làm cho dung nhan của nàng càng xinh đẹp như hoa, nàng không còn sự đam mê trước đây, lúc này cả khuôn mặt tươi cười như gió xuân: “Cám ơn người, sư phụ.”

Nàng theo Lưu Tôn thân thiết gọi Xích Hà lão nhân như vậy, khiến lão nhân thỏa mãn gật đầu, ý vị thâm sâu mở miệng.

“Thế gian vạn vật đều có duyên, thời gian là ngắn, vẫn nên quý trọng người cùng những việc bên cạnh mình đi, hy vọng người tự giải quyết cho tốt.”

Hắn nói xong thu lại thủy tinh cầu, dỗm tiếu đệ tử ở phía sau chậm rãi đi ra khỏi đình, bên trong đình an tĩnh lại, Thanh Dao quay đầu nhìn Lưu Tôn, chỉ thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng, bàn tay thon dài nhẹ vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng: “Trước đây ngươi tên gì?”

Thanh Dao ngược mắt lên nhìn hắn, nguyên lai hắn đã sớm biết, đồng thời cũng chấp nhận nàng như thế.

“Tô Trần.”

“Tô Trần, người mà trăm thích cho tới bây giờ vẫn là Tô Trần.” Hắn chấp nhất mở miệng, vươn tay ra kéo nàng vào ngực, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh lúc nàng mới vào cung, cười nói thản nhiên với bộ dạng phục nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo, khi đó, nàng chính là Tô Trần, không phải là nàng kia, vì thế mới có thể chân chánh hấp dẫn hắn, bởi vì nàng là Tô Trần, một luồng hồn phách đến từ dị thế, nhưng cũng chính là nữ tử hắn yêu thương.

“Cám ơn, Lưu Tôn.”

Nàng nằm ở trong ngực của hắn, khẽ động cũng không động, sau này ngực của hắn chính là nhà nàng, có hắn liền có nàng, nàng sẽ không bao giờ do dự tịch mịch nữa, không bao giờ sợ nữa, cũng sẽ không bao giờ không tin nam nhân nữa.

Lưu Tôn im lặng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ôm nàng chặt hơn, trên không trung hoa mai đang chập chờn trong gió, hai người cùng nhau nhìn vàng trăng tròn trên trời cao, trăng tròn người đoàn viên nên làm cho tất cả mọi thứ cũng đẹp hơn.

Chương 146.4

Ngày thứ hai, sáng sớm ở bên cạnh vách núi của Vân Giản cốc, có một đống người đang tụ tập, Lưu Tôn cùng Thanh Dao còn có Tiếu Ngư nhi cùng mấy tên thủ hạ dẫn theo, họ liên tiếp quay đầu nhìn lại, những dãy núi xa xa gần gần như trong tranh, cảnh thiên nhiên thật đẹp, lúc này trong cốc vẫn còn rất yên tĩnh, các nàng đang chuẩn bị lặng lẽ xuất cốc trở về, vì nếu còn trì hoãn thêm nữa, Lâm An thành không biết sẽ loạn thành bộ dáng gì nữa.

“Đi thôi,” Lưu Tôn vừa mở miệng, đã đưa tay nắm lấy Thanh Dao phi nhان nhảy lên xích sắt chạy tới phía trước, Nam An vương thì mang Tiếu Ngư nhi theo sát hai người, sau đó lần lượt là Mạc Sầu, Băng Tiêu, còn có Thẩm Ngọc cùng Minh Nguyệt, chỉ trong chớp mắt họ đã rời khỏi Vân Giản cốc.

Mọi người từ xa quay đầu nhìn lại một cái và đang định ly khai.

Thì bỗng nhiên một trận gió mang theo hương thơm bay tới, có thanh âm trong trẻo như chuông bạc vang lên: “Chờ một chút.”

Thì ra là Nguyễn Tiểu Liên, đầu ngón chân của nàng nhẹ điếm, trường lăng như bay múa, nương theo xích sắt bay qua, giống như tiên tử đẹp sương mù mà đến, chớp mắt đã tới gần đám người bọn họ, ánh mắt của nàng đảo qua một vòng, cả người ưu nhã đậm nhiên không gì sánh được, sau đó cũng không nhìn đến mọi người, mà chỉ trực tiếp đi tới trước mặt Thanh Dao.

“Tỷ tỷ, gấp lại một tí được chứ, ngươi là thần tượng trong lòng ta, chuyện hôm qua ta không phải cố ý, ta chỉ muốn cùng ngươi đánh một trận thôi.”

Thanh Dao biết bản tính của Nguyễn Tiểu Liên tinh khiết thiện lương, nàng cũng không phải là người xấu, có lẽ nàng đã từng yêu quý Lưu Tôn, nhưng

biết Lưu Tôn không có tình cảm với nàng, thì liền buông tay, người như vậy mới đáng cho người ta cảm thấy kính trọng.

“Không có việc gì, chuyện quá khứ đều đã là quá khứ, lúc rảnh rỗi thì đến kinh thành tìm chúng ta.”

“Tốt.” Nguyễn Tiếu Liên khẽ cười, nụ cười này ngốc nghênh trong sáng, sau đó tay nàng nhấc lên từ trong tay áo trung lấy ra một bình ngọc lưu ly trong suốt, bên trong có chứa chất lỏng màu xanh, mặc dù cái bình còn không có mở ra, nhưng trong không khí lại thoang thoảng mùi hương hoa mai, dễ ngửi vô cùng, mọi người hít lấy một hơi, thì cảm thấy thần thanh khí爽, liền biết vật này nhất định là đồ tốt.

Nguyễn Tiếu Liên đem bình lưu ly đặt ở trong tay Thanh Dao sau đó chậm rãi mở miệng.

“Chúng ta có duyên gặp mặt, đây là lễ vật muội muội tặng cho tỷ tỷ, vật này là Quần Phương túy, nó được chiết xuất từ bách hoa, vừa có thể giải độc, lại có thể dưỡng nhan, tỷ tỷ mang theo đi.”

Nguyễn Tiếu Liên nói xong, cũng không đợi Thanh Dao đáp lại, thân hình bay lên, nhanh nhẹn rời đi, Thanh Dao nhìn bóng lưng của nàng, nhẹ nhàng thở dài: “Kỳ thực nàng ấy là một người rất chân tình, không có nửa điểm giả tạo, tốt chính là tốt, xấu chính là xấu.”

Nói xong mâu quang của nàng như có như không dời về phía Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu đang đứng ở một bên, nàng biết Lưu Chiêu từng thích qua nàng, thế nhưng thời gian như sông dài, rất nhiều thứ sẽ từ từ chìm đắm xuống, mà hắn nhất định sẽ có nhân duyên của chính mình.

“Đây là Quần Phương túy sao?” Minh Nguyệt cảm thấy hứng thú liền đi tới, cầm lấy cái lọ trong tay Thanh Dao, nhìn tới nhìn lui sau đó đưa lại cho nàng, Thanh Dao kỳ quái nhíu mày hỏi “Làm sao vậy? Có cái gì bất thường sao?”

“Quần phương túy này, nghe nói là thuốc giải độc rất hiếm thấy, vừa là thứ quý giá dùng để dưỡng nhan, là vật quý giá vô cùng, chẳng qua ta không nghĩ tới nó lại xuất xứ từ Vân Giản cốc, thảo nào Dao Trì phu nhân đã hơn sáu mươi tuổi, mà vẫn mỹ lệ động lòng người giống như thiếu nữ.”

“Nguyên lai thực sự thần kỳ như thế.”

Thanh Dao cẩn thận tỉ mỉ thu lại, sau đó cười nhìn mọi người, hiện tại Lưu Tôn đã tốt hơn rồi, các nàng giống như thấy được hi vọng vậy.

“Đi thôi, hồi kinh.”

“Dạ,” vài người song song lên tiếng trả lời, Thanh Dao nhìn lướt qua Mạc Sầu một cái rồi bình tĩnh mệnh lệnh, “Mạc Sầu, lập tức gởi thư tín cho người của Phượng Thần cung, phái người đem phụ thân đưa về Lâm An thành, chỉ sợ hiện tại Lâm An thành đã rất loạn, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.”

“Dạ.” Mạc Sầu gật đầu lĩnh mệnh, đoàn người lướt qua trên đám sương sớm, rất nhanh hạ sơn.

Giữa không trung đám sương vẫn lượn lờ dày đặc, những giọt sương tinh khiết đọng trên cành lá màu xanh biếc, làm cho chúng tản mát ra thanh nhuận sáng bóng, càng sâu trong khu rừng thì hơi ẩm càng nhiều, khiến cho quần áo của mọi người đều bị ướt, tóc cũng bị dính liền ở trên gương mặt, nhưng họ vẫn một đường hướng dưới chân núi mà đi, cho đến khi tia sáng lờ mờ phát ra từ phía chân trời, chiếu rọi xuống dòng suối trong lành, lướt qua bích hồ bao la, làm cho mọi vật như chìm đắm trong vàng ánh sáng, tạo ra một mỹ cảnh thần tiên tuyệt đẹp.

Dưới chân núi, xe ngựa cùng tuấn mã vẫn còn ở đó, ai cưỡi ngựa thì phi thân lên ngựa, ai ngồi xe ngựa thì nhanh chóng nhảy lên, đoàn người động tác chỉnh tề lưu loát ly khai Vân Giản cốc.

Chẳng những là Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao, mà ngay cả những người khác cũng đều biết, bước kế tiếp vào kinh, chỉ sợ sẽ gặp một tràng ác chiến, bởi vì Thượng Quan Hạo nhất định sẽ bày thiên la địa võng để chào đón các nàng, đại khái hiện tại hắn sợ nhất chính là đôi mắt Mộ Dung Lưu Tôn.

Lúc ở Thiên Sơn so về chỉ số thông minh, hắn có rất ít cơ hội để hơn Lưu Tôn, vì thế hắn biết, chỉ cần Mộ Dung Lưu Tôn xuất hiện ở Lâm An thành, trong ván cờ này hắn sẽ thất bại, nên hắn đã không tiếc đưa ra một số tiền lớn để thuê những cao thủ đứng đầu giang hồ tới giết các nàng, một đường trở về kinh thành, có chừng mười tám nơi phục kích, hắn cũng không tin, giết không được những người này, nếu không ngăn cản được những người này, hắn thì sẽ cá chết lưới rách.

Thành vương bại khấu.

Đám người của Mộ Dung Lưu Tôn, ngày đêm không ngừng chạy đi, ngay cả cải trang cũng đều không làm, mà một đường đánh giết thẳng vào kinh thành, những giang hồ cao thủ này tuy rằng võ công lợi hại, thế nhưng đối mặt với đám người trước mắt này, bọn họ chẳng những là nhất đẳng hảo thủ, mà Tiểu Ngư nhi còn chế tạo rất nhiều lựu đạn pháo để dùng, những tên kia khi nào mà gặp qua mấy thứ này, nên có đôi khi, thậm chí còn chưa có động tay chân, liền bị nổ làm ba bốn khúc, chết vô cùng thảm.

Từng nhóm sát thủ một bị giết, trong cung Thượng Quan Hạo lòng nóng như lửa đốt, ngày đêm khó an, cả ngày không để ý tới triều chính chỉ biết cùng hậu phi liều chết triền miên, lúc những phi tử này hưởng thụ cá nước thân mật, cũng chưa từng có nghĩ tới người nam nhân này âm hiểm cay độc, chỉ có Tây Môn Tân Nguyệt trong lòng biết rõ ràng, nam nhân này khí số đã tận, hối hận đến tận xương tủy, hàng đêm khó ngủ, ngày ngày hận ý quán thân, hoặc có duy trì hơi tàn lay lắt, thì cũng chỉ là một loại d่าน vặt mà thôi.

Hoàng thượng không lên triều, nên có thần tử trung tâm thượng tú, lập tức bị kéo ra ngoài chém, toàn bộ trong ngoài triều đình, khiến cho người người oán hận, các đại thần đều cẩn thận, ai cũng không dám nói thêm cái gì, bầu trời của Lâm An thành lúc này bao phủ một tầng tinh phong huyết vũ, phiêu diêu như muôn sụp đổ, nhiều đại thần suy nghĩ nát óc cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng là thiên cổ nhất đế, có thể nhất thống giang sơn với tương lai đầy hứa hẹn, vì sao lại làm chuyện hoang đường như vậy.

Hình như bắt đầu từ lúc hắn đem hoàng hậu nhốt vào đại lao, tất cả mọi chuyện liền thoát khỏi quỹ đạo vốn có, hoàn toàn không giống trước đây nữa.

Thế nhưng không ai dám nói thêm cái gì, nói ra thì chỉ có một con đường chết mà thôi, trên phố lớn nhỏ của Lâm An thành, người người cảnh giác, ai cũng không dám nhiều lời, kinh thành luôn luôn náo nhiệt phồn hoa, lại lộ ra bầu không khí tử vong hít thở không thông, nửa điểm vui thích cũng không có.

Ngoài thành Lâm An, trên một con đường cách nó ba mươi dặm, lúc này một tầng sát thủ diện vô biểu tình đang đứng đông nghịt.

Đây là nhóm sát thủ cuối cùng mà các nàng đã gặp dọc theo đường đi, nếu

trù diệt xong những người này, là các nàng có thể vào kinh, kế tiếp đó là đôi phó với tên tiểu nhân Thượng Quan Hao.

Tia nắng cuối cùng của hoàng tôn tà tà chiếu xuống, làm cho ánh sáng trở nên yếu ớt, một đạo thân ảnh thon dài đi ra, cao to lãnh mị, một thân khí phách thị huyết, đôi mày như đồng lạnh thành sương trắng, con ngươi thì sâu thẳm như vực sâu vạn trượng, sát khí phô thiên cái địa tràn ngập ở trên đường núi, mà những sát thủ ở đối diện đã nhận được tin tức, những người này liên tục xông qua bao nhiêu bố phòng, và đây chính là một đạo phòng tuyến cuối cùng, xem bộ dạng bọn họ khí định thần nhàn, vân đạm phong khinh, tựa hồ căn bản không đem bọn hắn để vào mắt, mà lẽ ra bọn họ phải sợ hãi thất kinh.

Cả đám sát thủ trong mắt hiện lên kinh hoảng, đồng thời cùng rút lui một bước, hai mặt nhìn nhau.

Giọng nói lạnh thấu xương của Mộ Dung Lưu Tôn vang lên: “Cùng lên đi, đừng lãng phí thời gian.”

Tên đã ở trên dây cung không bắn không được, đã không thể lui được nữa, bọn họ nhận bạc của người ta làm không được sự, thì chỉ có một chữ duy nhất, chết, vì phải mạnh mẽ vững vàng xông lên.

Mười mấy hắc y nhân trong đó có một hán tử dẫn đầu vung tay một cái “Lên.”

Mười mấy người trong nháy mắt phi thân qua đây, lúc này Mộ Dung Lưu Tôn chỉ muồn tốc chiến tốc thắng, bởi vì hắn còn có chuyện trọng yếu phải làm, hắn đã liên tục nhận được tin tức, Lâm An thành đã nhanh chóng bị người nam nhân kia đảo loạn, vì thế hắn phải mau chóng diệt trừ tên kia, nên đâu còn thời gian cùng đám giang hồ sát thủ nay dây dưa.

Trường bào rộng thùng thình thoái qua, vật thể trong tay gọn gàng vứt ra ngoài, nội lực phô thiên cái địa ngưng tụ thành một cái lưỡi lớn, làm cho những người đó rút lui không được nữa, giống như con thú bị vây khốn, rồi vang lên tiếng nổ long trời lở đất, chớp mắt đã chết hơn mười người, còn lại vài người thì bị bắt được, động cũng đều quên động, lúc này Nam An vương dẫn theo Cảnh Hàn phi thân lên, nâng kiếm trên tay lên cao, chớp mắt hai ba người liền bị chém rụng đầu lăn lông lóc, máu phun thành đống.

Tia nắng cuối cùng của trời chiếu rọi xuống, hoàng hôn đã bao phủ toàn bộ

kinh đô...

Mọi người phi thân lên ngựa, giục ngựa cuồn cuộn chạy, mang theo bụi bặm bay đầy trời, một đường thẳng tiến vào Lâm An thành, mà lúc này trong hoàng cung, Thượng Quan Hạo rốt cuộc đã nhận được tin tức, mười tám bối phòng của hắn đều bị hủy, ván này hắn thất bại, hắn đã thất bại, Thượng Quan Hạo ngửa mặt lên trời cười như điên cuồng, bên trong Lưu Ly cung hắn phất tay làm đỗ kim tôn ngọc lưu ly, rồi ngã ngồi lên long ỷ, bộ dạng như kẻ điên cuồng, ánh mắt đỗ đậm không gì sánh được, Mộ Dung Lưu Tôn, cho dù ta chết, ta cũng sẽ không để cho người sống dễ chịu.....

Q.4 - Chương 147: Kỳ Duyên Có Một Không Hai

Khi đoàn người của Mộ Dung Lưu Tôn vào Lâm An thành, thì sắc trời đã tối, cửa hàng rực rỡ muôn màu hai bên đường, đã bắt đầu đốt đèn lồng, ở trong gió đêm nhẹ nhàng phiêu động, thế nhưng trên đường cái lại rất vắng lạnh, hoàn toàn không giống vẻ náo nhiệt lúc trước, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, Lâm An thành đã xảy ra chuyện, vì thế lòng của mỗi người đều rất trầm trọng.

Chạy đi mười ngày đường, hơn nữa cũng không có nghỉ ngơi cho thật tốt, một đường dùng hết khí lực để giết địch, vì thế mọi người đều mệt chết đi, Thanh Dao quét mắt một vòng, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn một cái khách sạn ở phía trước cách đó không xa, nàng chậm rãi mở miệng: “Lưu Tôn, ăn cơm trước đi, sau đó cho mọi người nghỉ ngơi một chút, ngẫm lại bước kế tiếp nên làm như thế nào?”

“Được.”

Thanh Dao nói xong, Mộ Dung Lưu Tôn liền gật đầu đồng ý, dọc theo đường đi mọi người xác thực đã quá mệt mỏi, những giang hồ sát thủ này cũng không phải chỉ được hư danh, mặc dù có lựu đạn do Tiểu Ngư nhi chế tạo, nhưng đám sát thủ này nhiều người hơn bọn hắn, vì thế thân thể của mọi người lúc này đã chịu đựng đến cực đại, nếu thật sự không được nghỉ ngơi, chỉ sợ sẽ có người chống đỡ không nổi.

Lúc này sắc trời cũng đã tối, ai cũng đã đói không bằng cù ăn trước đã, sau đó tiện thể nghỉ ngơi một chút, để mọi người điều dưỡng nghỉ ngơi, tuy nghỉ ngơi ít nhưng so với không có vẫn tốt hơn.

Phía trước không xa là một khách sạn, lúc này là thời điểm sau khi ăn cơm chiều, trước cửa khách sạn tuy rằng không còn náo nhiệt giống như lúc bình thường, nhưng vẫn có người đến người đi, chẳng qua trên khuôn mặt của mọi người đều có chút ngưng trọng, thần sắc còn mang theo vẻ cẩn thận từng li từng tí, họ không ngừng ra vào, nhưng nếu không cần thiết để nói thì không nói nhiều.

Lưu Tôn cùng Thanh Dao dẫn một đám người đi vào, trong đại sảnh có giá

cắm nến vươn cao, nên làm cho ánh sáng hơi tối, nó tà tà chiếu xạ lên mọi vật, mặc dù là buổi tối, nhưng mọi người vẫn bị dáng vẻ xuất chúng của mấy người này hấp dẫn, làm họ không khỏi nhìn thêm vài lần, bất quá khi Mộ Dung Lưu Tôn vừa ngẩng đầu lên, khí chất cường đại hù doạ mọi người không dám liếc mắt nhìn thêm nữa, vì trong thời điểm này, nhiều một chuyện không bằng bót một chuyện a.

Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu thường xuyên ở kinh lý đi lại, nên khuôn mặt tương đối quen thuộc, nhưng vì hắn vẫn ẩn ở trong tối nên không ai lưu ý đến.

Chưởng quỹ ở bên trong quầy cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Khách quan là muốn ăn hay là ở trọ?”

“Ăn cơm đi?”

Thanh Dao gật đầu một cái, thấy mấy người bọn hắn đã mang đến tò mò và suy đoán phức tạp cho người khác, nên nàng vội bảo chưởng quỹ: “Cho chúng ta một gian phòng trang nhã đi?”

“Dạ” chưởng quỹ liền vội vàng gật đầu, ngoắc tay ý bảo điểm tiếu nhị vẫn lui ở một bên qua đây: “Đem khách nhân đưa phòng nhã giữa lầu hai đi, cẩn thận hầm hạ nhé.”

“Dạ” điểm tiếu nhị luôn luôn hờ hởi lúc này đặc biệt trở nên câu nệ, xem ra bên trong Lâm An thành đã phát sinh nhiều chuyện, nên đã làm cho nội tâm mỗi người đều bao phủ một bóng ma.

Đoàn người theo phía sau điểm tiếu nhị lên lầu, vừa mới di chuyển chuyển qua một đoạn hành lang, liền nghe được tiếng nghị luận ở dưới lầu truyền đến.

“Những người này là ai a?”

“Không phải là thám tử của hoàng thượng chứ? Các ngươi nói chuyện cẩn thận chút, hiện tại hoàng thượng là một bạo quân, nghe nói cả ngày không lên triều, lưu luyến ở hậu cung, trong triều có đại thần nêu ý kiến thì bị chém đầu, hình như đã giết hai đại thần rồi.”

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên tối lại, đáy mắt bắt đầu dâng lên hàn khí, quanh thân hắn thì phủ đầy sát khí, làm cho điểm tiếu nhị nhin

không được phải run rẩy một cái, chân run bụng cũng run, hắn phải đưa tay vịn một bên tường, sờ sờ mò mò thật vất vả lăm moi bò lên được lầu hai, đem đoàn người bọn họ mời vào một gian phòng bên cạnh cửa thang lầu.

“Khách quan mời vào.”

Thanh Dao gật đầu một cái, những ngọn đèn ở hành lang chiếu sáng lên trên mặt của điếm tiểu nhị, mặt của hắn lúc này rất trắng, con ngươi thì mở rộng, tựa hồ bị sợ không nhẹ, thấy vậy tiếng nói của Thanh Dao trở nên nhu chậm: “Đem đồ ăn tốt nhất của khách sạn dọn lên một bàn đi.”

“Dạ, dạ.” Điếm tiểu nhị lui ra ngoài, Thanh Dao vươn tay cầm tay Lưu Tôn, tiếng nói thanh nhuận vang lên: “Tất cả rồi sẽ tốt, đừng nóng lòng.”

“Ân.”

Hắn lạnh lạnh trả lời, tất cả rồi sẽ tốt, Lưu Tôn cả người như bị phủ đầy băng tuyết vào mùa đông nhưng lòng thì nôn nóng, nhưng toàn bộ tâm tình rốt cuộc cũng bình thản hơn rất nhiều, hiện tại nóng ruột cũng vô ích, nhất định phải khống chế được tình thế phát triển, người nam nhân kia lúc này chỉ sợ giống như con thú khốn hoắc trong vườn săn, giải quyết không tốt sẽ làm bị thương càng nhiều người, vì thế kế tiếp mỗi một bước đi bọn họ phải tính toán thật tốt, không thể để cho hắn ở Lâm An thành đảo loạn.

“Các ngươi đều ngồi xuống đi, đoạn đường này mọi người đều đã mệt chết rồi, đợi một lúc ăn thật ngon rồi nghỉ ngơi một chút, kế tiếp càng không thể lơ là.”

“Dạ.”

Mọi người cùng lên tiếng trả lời, sau đó ngồi vây quanh bàn tròn khắc hoa, Tiểu Ngư ngồi ở trong lòng của Thanh Dao, trên khuôn mặt nho nhỏ đồng dạng cũng hiện lên lo lắng, nam nhân kia nếu cùng đường bí lối chỉ sợ hành động kế tiếp càng máu tanh tàn nhẫn hơn.

Điếm tiểu nhị biết những người này đều lai lịch bất phàm, nên không dám chậm trễ, tuy rằng hắn sợ hãi, nhưng khách đã đến cửa thì vẫn phải buôn bán, nên hắn cẩn thận từng li từng tí đem một bàn ăn dọn lên, còn lưu lại một câu: “Khách quan từ từ dùng.” Sau đó thì chạy trối chết, phòng ăn ở lầu hai an tĩnh lại, mọi người chỉ tập trung ăn uống.

Bởi vì mấy người này đều là người tập võ, hơn nữa thân thủ cũng bất phàm, bởi vậy lời nói của các thực khách trong đại sảnh lâu một, rất nhiều tiếng đều truyền vào lâu hai.

“Ngươi nói xem lúc nào thì hoàng thượng mới vào triều sớm?”

“Ai biết?” Thanh âm này rõ ràng đã đè ép rất nhiều, mặt khác giọng nói đó lần thứ hai lại vang lên: “Có thể có đại thần nêu ý kiến nữa hay không? Nghe nói đã chém liên tục hai người rồi?”

“Các ngươi không muốn sống nữa sao, trong thời gian này còn dám thảo luận chuyện trên triều đình.”

Một đạo thanh âm khác mang theo cảnh cáo vang lên, sau đó dưới lâu hoàn toàn yên tĩnh, tiêu điều vắng vẻ đến không tiếng động.

Lầu trên lầu dưới chỉ yên tĩnh để dùng cơm, ai dừng chân thì dừng chân, ly khai thì ly khai, thỉnh thoảng điểm tiếu nhị còn thét to: “Khách quan đi thong thả, lần sau trở lại.”

Thanh âm này hoàn toàn thiếu đi sự thân thiện thường ngày, trong thời điểm này đâu còn ai lưu ý tới lời nói của hắn.

Lầu hai phòng khách, Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao cũng dùng xong bữa tối, trong không gian yên tĩnh hàn ý se lạnh xơ xác tiêu điều đang len lỏi khắp nơi.

“Làm sao bây giờ?”

Tiếng nói lạnh lùng của Thanh Dao vang lên, mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía hoàng thượng, để chờ hoàng thượng quyết định, đôi mắt của Mộ Dung Lưu Tôn chợt tối sầm lại, thanh âm trầm thấp như từ trong địa ngục nhô ra: “Lập tức đi bộ binh điền người, đêm nay xông vào hoàng cung, phải nhất cử bắt được Thượng Quan Hạo.”

“Thượng Quan Hạo chỉ sợ sẽ không ngồi yên chờ chết, hiện tại hắn nhất định sẽ có động tác.”

Thanh Dao nhíu mày nhởn nhơ hoàng thượng, Mộ Dung Lưu Tôn bá đạo cuồng ngạo mở miệng: “Vậy thì thế nào, trầm nhất định phải mau chóng đoạt lại hoàng cung, đoạt lại triều đình, bằng không người bị thương tổn sẽ

càng ngày càng nhiều, lúc này trẫm sẽ không cho hắn cơ hội nữa.”

Mộ Dung Lưu Tôn nói như đinh đóng cột, hung tàn mở miệng, Thanh Dao gật đầu, lúc này chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi.

“Tốt, chúng ta đây lập tức đi bộ binh.”

Phủ đệ của Bộ binh, năm chữ ở trước đại môn uy vũ hùng vĩ, ở trước cửa đèn lồng treo cao, hai bên cửa là hai con sư tử đá uy phong lẫm liệt, biểu hiện tất cả khí phách, mà bên trong cánh cửa sắt đen xanh lộ ra một khoảng sân rộng lớn, trong bóng đêm có mấy người mặc binh phục đi qua đi lại để gánh gác, thỉnh thoảng còn dò xét mọi nơi.

Xe ngựa hí lên một tiếng, làm kinh động mấy người binh tướng gác đêm ở trước đại môn, lập tức cầm binh khí chia thăng, hùng hổ mở miệng: “Người nào?”

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, cả người cũng chưa có chuyển động, nhưng Nam An vương ở phía sau xe đã lôi kéo dây cương, giục ngựa tiến lên, quanh bao phủ hàn băng, lạnh lùng mở miệng: “Chúng ta muốn gặp Bình bộ thượng thư Lâm đại nhân.”

“Ngươi là người phương nào, lại đang đêm muốn gặp Lâm đại nhân?”

Người dẫn đầu tiếng nói vừa dứt, liền có tiếng dao xé gió bay qua, cắt đứt một ít tóc của nam tử kia, nếu dao kia hạ thấp xuống một chút thì sẽ lấy mạng của hắn, nam tử nọ sợ đến sắc mặt đại biến, thân hình rút lui hai bước, ở phía sau có vài người đỡ lấy hắn, bọn họ lúc này hai mặt nhìn nhau.

Đôi mắt của Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu lạnh lẽo như băng tuyết ở hàn đầm, nặng nề mở miệng: “Một võ quan nho nhỏ, cũng dám càn rỡ như thế, lập tức đem Lâm đại nhân gọi ra đây, nói có khách muốn gặp hắn!”

Mà võ quan kia vừa nghe khẩu khí của Mộ Dung Lưu Chiêu, nên nào dám nói thêm cái gì. Chỉ dạ dạ rồi lui về phía sau, rồi nhanh chóng đẩy cửa ra đi vào, kỳ thực Bình bộ thượng thư căn bản không có ở trong phủ đệ, buổi tối hắn đã bị mấy vị đại nhân mời đi, đến bây giờ vẫn chưa trở về, mấy người bọn hắn lưu ở bên ngoài, thứ nhất để dò xét, thứ hai là để chờ thượng thư đại nhân, hiện tại toàn bộ Lâm An thành mọi chuyện đều mờ mịt, các vị đại nhân trong triều vì tự bảo vệ mình, chỉ có thể lén lút gặp mặt, ai cũng không dám quang minh chính đại gặp nhau, vì họ rất sợ long uy của hoàng thượng,

vì sơ suất một chút thì những đại thần này lại gặp phải tai ương.

Chương 147.2

Nhưng mà ở trong phủ, vẫn còn Bình bộ thị lang Lý đại nhân tọa trán, nên vô quan lập kia tức đem sự tình bẩm báo lên.

Binh bộ thị lang Lý đại nhân dẫn theo mấy vị đại nhân của bộ binh kinh hồn táng đám đi ra, vừa nhìn thấy người cưỡi ngựa là Nam An vương, thì không khỏi sợ hãi, họ sợ hãi vì không hiểu sao hoàng thượng đã hạ thánh chỉ truy bắt Nam An vương, mà Nam An vương còn dám trực tiếp chạy đến bộ binh, như vậy phải làm sao bây giờ?

Binh bộ thị lang lâm vào thế khó xử, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, hắn chỉ biết ngốc lăng đứng ở trước đại môn.

Mộ Dung Lưu Chiêu xoay người xuống ngựa, roi ngựa màu đen trong tay nhấc lên, chớp mắt quấn lấy người của Bình bộ thị lang Lý Thanh Hàn, rồi dùng sức kéo, Lý đại nhân bị kéo đến trước mặt của hắn, thở hổn hển mở miệng: “Nam An vương gia, sao ngươi lại chạy đến bộ binh, hoàng thượng đã hạ chỉ bắt ngươi, sao ngươi lại không đi a?”

Lý Thanh Hàn xưa nay vẫn chưa trở mặt cùng Nam An vương, bởi vậy cũng không muốn bắt hắn, chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.

“Hoàng thượng?”

Mộ Dung Lưu Chiêu hờ lạnh, thanh âm nặng nề vang lên: “Cho ngươi gặp một người.”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, thì cảm giác của xe ngựa bị nhấc lên, lộ ra ngũ quan tinh xảo mị hoặc, với một đôi ánh mắt đen kít, mang theo hàn khí ẩn nhẫn chưa phát tán, hắn lạnh nhạt nhìn Bình bộ thị lang Lý Thanh Hàn, tên này bị hù doạ đến sắc mặt đại biến, úm một tiếng quỳ xuống đất.

“Thần Lý Thanh Hàn tham kiến hoàng thượng.”

Lý Thanh Hàn không hiểu gì cả, tại sao hoàng thượng lại cùng Nam An vương ở chung một chỗ, hơn một tháng trước, không phải hoàng thượng đã hạ chỉ bắt lấy Nam An vương sao?

Mấy người quan viên và đội tuần tra của Bộ binh, sờm quỳ đầy đất, sợ hãi tung hô: “Chúng thần tham kiến hoàng thượng.”

Mộ Dung Lưu Tôn vén rèm xe ngựa đi xuống, vươn tay dắt Thanh Dao xuống, thanh âm khí phách lạnh lùng vang ở trong bóng đêm: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Binh bộ thị lang Lý Thanh Hàn thở cũng không dám thở mạnh, hắn cẩn thận dẫn theo một đám người cung kính mời hoàng thượng vào chính sảnh của bộ binh, đối với hoàng thượng trước đây, mọi người tuy rằng e ngại hắn, nhưng vẫn kính nể nhiều hơn, còn hoàng thượng hiện tại, chỉ khiến cho người người sợ hãi, bởi vì họ không thể đoán được một khắc sau hắn sẽ giết người nào, ngay cả hoàng hậu nương nương cùng Nam An vương hoàng thượng cũng không buông tha, huống chi là đại thần trong triều, chẳng qua lúc này vì sao hoàng thượng lại cùng xuất hiện với hoàng hậu và Nam An vương.

Trên phòng khách của Bộ binh, các quan viên quỳ đầy đất, tất cả mọi người đều đoán không ra, trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì? Trăm mối nghi ngờ không giải được, nên họ chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí mà quỳ trên mặt đất, cúi đầu nghe huấn.

“Lý Thanh Hàn, Binh bộ thượng thư đâu?”

Tiếng nói của Mộ Dung Lưu Tôn vừa dứt, Lý Thanh Hàn run run một chút, không biết làm sao để trả lời, nếu để cho hoàng thượng biết Lâm đại nhân lén cùng các đại nhân khác gặp mặt, chỉ sợ mệnh của Lâm đại nhân sẽ không giữ nổi, tuy rằng hắn từng mơ ước đến vị trí của Lâm đại nhân, nhưng cái loại chuyện làm bở đá xuống giếng này hắn làm không được a, nhưng nếu hắn giấu giếm hoàng thượng, chỉ sợ sẽ phạm vào tội khi quân, lúc này Lý Thanh Hàn đang lâm vào thế khó xử, cử chỉ bất định, thì bỗng nhiên từ ngoài cửa chính sảnh một người nhanh chóng chạy vào, hắn thở hồng hộc, còn sợ hãi không dứt mà quỳ xuống đất: “Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng thứ tội.”

Binh bộ thị lang Lý Thanh Hàn, vừa nhìn thấy Lâm đại nhân đã trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Lưu Tôn cũng không để ý tới đám người bên dưới nữa, vừa rồi Lý Thanh Hàn hướng về phía Binh bộ thượng thư nháy mắt ra dấu, hắn cũng xem như không có nhìn thấy, chỉ nặng nề mở miệng: “Hiện tại từ bộ binh có

thể điều ra bao nhiêu nhân mã?”

Lời này vừa nói ra, Binh bộ thượng thư run run một chút, hắn cho là mình nghe lầm, nửa đêm canh ba hoàng thượng bỗng chạy đến bộ binh điều binh mã, vì chuyện gì a, bất quá vừa tiếp xúc với ánh mắt nặng nề sát khí của hoàng thượng, liền làm hắn hoảng sợ nên vội vàng gục đầu xuống: “Hoàng thượng, hiện căn bản điều ra không được bao nhiêu người, đại khái chỉ có thể triệu tập ra hai nghìn nhân mã thôi.”

“Tốt, bao nhiêu đó cũng đủ rồi, nhanh chóng đem nhân thủ tập hợp lại, lập tức theo tramped tiến vào hoàng cung.”

“Tiến vào hoàng cung?”

Đám người của Bộ binh há hốc mồm, không biết hoàng thượng muốn đem người mang vào hoàng cung làm gì, mà Lâm đại nhân thì càng run rẩy lắp bắp: “Hoàng thượng mang binh tiến cung làm gì?”

“Vô liêm sỉ, cả một đám là đồ ngu, một hoàng đế giả gây rối loạn triều cương, mà các ngươi hoàn toàn không biết.”

Mộ Dung Lưu Tôn đột ngột mở miệng, thanh âm u lãnh, ánh mắt thì thâm thúy như hàn đầm nhìn không thấy đáy, bởi vì nói đến cái tên hung ác Thượng Quan Hạo, khiến cho quanh thân hắn liền bao phủ hàn băng, mặt mày lạnh lẽo đến cực điểm, bàn tay to nắm chặt lại khiến gân xanh trải rộng, cả người âm lãnh tà bạo.

Binh bộ thượng thư cùng đám người của bộ binh giống như bị ngũ lôi oanh định, toàn bộ đều ngây dại, cho đến khi thanh âm thị huyết của hoàng thượng lần thứ hai vang lên: “Còn không đem binh mã điều đi ra.”

“Dạ, hoàng thượng, lão thần lập tức đi làm.”

Binh bộ thượng thư cùng Binh bộ thị lang nhào té chạy vội đi ra ngoài, lập tức triệu tập người hiện tại có trong bộ binh, tổng cộng trên dưới hai ngàn người, họ đồng loạt tụ tập trong đại viện, lúc này, rất nhiều người gật gù buồn ngủ, không biết đã xảy ra chuyện gì, mơ mơ màng màng đứng ở giữa đại viện để nghe lời nói của thượng thư Lâm đại nhân, thanh âm nghiêm túc lạnh lùng của hắn vang lên.

“Lập tức theo bản thượng thư tiến cung.”

“A!” Vừa nói xong lời này liền dậy lên tiếng kêu, hai ngàn người kia lập tức tĩnh lại, đồng loạt nhìn bộ binh Lâm đại nhân, chẳng lẽ hắn muốn tạo phản, bỗng nhiêu sao lại muốn dẫn bọn họ tiến cung, hoàng thượng cũng không phải là người dễ đối phó a!

Trong lúc này, Lý Thanh Hàn biết nếu không nói rõ ràng, thì hai ngàn người này căn bản sẽ không hành động, nên hắn vội vàng đứng ở phía trước nhất, giơ tay lên, cao giọng mở miệng: “Mọi người im lặng lại, hoàng thượng bây giờ còn đang ở bộ binh, gần đây trong triều đình có bao nhiêu tinh phong huyết vũ, chắc hẳn mọi người đều biết, hoàng đế không chỉ phế đi hoàng hậu, còn đem hoàng hậu nhốt vào trong đại lao, lại hạ chỉ truy bắt Nam An vương, hiện tại cũng đã động đến đại thần trong triều, tất cả những chuyện này đều bởi vì, trong hoàng cung ở một hoàng đế giả, hiện tại chúng ta là cần vương giết kẻ giả mạo, nên mọi người phải lập tức tĩnh lại.”

Tiếng nói của Lý đại nhân vừa dứt, trong bóng tối mọi người động tác lưu loát hắn lên, chớp mắt thu thập xong tất cả, võ trang đầy đủ, hai nghìn binh mã chờ xuất phát.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Mộc Thanh Dao vượt lên đầu, những người còn lại đi theo sau, đoàn người cấp tốc đi thẳng vào hoàng cung.

Trước cửa cung, có trở ngại nào ngăn cả liền giết không tha, một đường xông thẳng đến hoàng cung.

Ngoài Lưu Ly cung, dưới ngọn đèn dầu lớn, hai nghìn binh mã đồng loạt bao vây Lưu Ly cung, lúc này, thị vệ trong cung cũng đã chạy tới, hai bên ghìm chặt lẫn nhau, bất phân thắng bại, lúc này Mộ Dung Lưu Tôn từ bên ngoài hai nghìn binh mã đi tới, mâu quang lạnh lẽo bắn ra ánh sáng khiếp người, khiến cho thống lĩnh thị vệ bị hù đến nhảy vụng, úm một tiếng quỳ đất: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

Thông lĩnh Thị vệ nguyên là thủ hạ đặc lực của Hoa Ly Ca, bởi vì Hoa Ly Ca phản loạn, nên hắn được đề bạt lên làm thống lĩnh thị vệ, lúc này hắn vừa nhìn thấy hoàng thượng hiện thân, thì cuồng quít quỳ xuống.

Hắn vừa quỳ, thì một nhóm lớn thị vệ ở phía sau cũng sôi nổi buông tròng thương quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng.”

Mộ Dung Lưu Tôn bước đi thong thả đến bên cạnh thống lĩnh thị vệ Lưu

Hiên, trầm giọng mở miệng: “Hoàng thượng trong Lưu Ly cung đâu?”

Lưu Hiên sững sốt một chút, hắn không khỏi thốt ra: “Hoàng thượng nói cái gì vậy ạ?”

“Chẳng lẽ Lưu Ly cung không có người sao?”

Mộ Dung Lưu Tôn rất nhanh nhíu mày lại, trong lòng sự bất an càng thêm lan rộng, người nam nhân kia đã lặng lẽ chạy ra khỏi cung sao? Nếu như vậy, chỉ sợ bước kế tiếp hắn sẽ có hành động, mà cái tên đang phát rõ này, không biết tiếp theo hắn sẽ còn làm ra chuyện đáng sợ gì nữa.

“Hoàng thượng người không phải đã xuất cung sao?”

“Lúc nào?” Mộ Dung Lưu Tôn phẫn nộ đến nắm chặt bàn tay, kéo cổ áo của Lưu Hiên, mà trầm giọng truy vấn, Lưu Hiên nào dám chần chừ nữa “Giờ hơi canh ba.”

“Thật khôn kiếp.”

Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, đem Lưu Hiên ném đi ra ngoài, không nghĩ tới hắn thông soái tinh binh tiến cung, thì tên kia lại chạy thoát, hắn vẫn cho rằng, ít nhất tên đó phải cùng hắn đánh một phen, đấu một hồi, không ngờ nam nhân này lại không dám chính diện cùng hắn tranh đấu, trái lại len lén bỏ chạy.

Thanh Dao nhìn thấy sắc mặt đen thui của hoàng thượng, liền đạm nhiên mở miệng: “Làm sao bây giờ? Hoàng thượng.”

“Nhất định phải mau chóng tìm được tung tích của hắn,” Mộ Dung Lưu Tôn vừa nói xong, lập tức quay đầu nhìn về phía Bình bộ thượng thư Lâm đại nhân: “Lập tức mang binh ban đêm lục soát Lâm An thành, nhất định phải lục soát cho ra nam nhân này.”

“Hắn nhất định sẽ dịch dung, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn rất khó tìm được hắn, nhưng y theo cá tính của hắn, sẽ không có chuyện không hành động gì, hắn nhất định sẽ làm cái gì đó để tiết hậu.”

Đối với Thượng Quan Hạo, Thanh Dao vẫn còn có chút hiểu biết, người nam nhân kia dám dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào lăm, hắn muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế của Mộ Dung Lưu Tôn mà không có kết quả, chỉ sợ kế tiếp tên

này sẽ đối phó với bách tính, toàn bộ người của Lâm An thành sẽ đều là địch nhân của hắn, hoặc phải nói là toàn bộ người ở trong thiên hạ đều là địch nhân của hắn, hắn là loại người quá tự phụ như vậy, vì vẫn nghĩ rằng mình mới là người thông minh nhất thiên hạ, nên tự hại người hại mình.

“Nam An vương, ngươi cùng Lâm Hiên, lập tức lĩnh năm trăm thị vệ ở trong cung lục soát, bất kỳ địa phương nào cũng không thể buông tha.”

“Dạ.” Nam An vương ôm quyền lĩnh mệnh, mang theo Lâm Hiên cùng thị vệ trong cung lui xuống, mà Bình bộ thượng thư cũng dẫn đám người lui xuống, hắn vốn cho rằng sẽ có một hồi huyết chiến, không nghĩ tới người xấu kia lại chạy mất, bất quá trong lòng của Bình bộ thượng thư vẫn có nghi hoặc, hoàng thượng anh minh thần võ, cơ trí khôn khéo, làm sao lại để cho người xấu kia đắc thủ, xem ra là người thì vẫn có nhược điểm để uy hiếp.

Ngoài cửa Lưu Ly cung, thái giám cùng cung nữ đang quỳ đầy đất.

Mộ Dung Lưu Tôn đưa tay nắm lấy Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhi đi vào đại điện, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu đi theo phía sau, kế đến là thái giám cùng cung nữ Lưu Ly cung, quỳ đồng nghẹt cả đất.

Chương 147.3

Ngòi ở trên long ý khuôn mặt của Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng u tối đi, trên ngũ quan tuấn dật hiện lên sự trầm thống, hắn nhớ đến A Cửu, A Cửu vẫn trung thành và tận tâm hầu hạ hắn, không ngờ cuối cùng lại gặp phải chuyện như vậy, nghĩ đến đây Mộ Dung Lưu Tôn liền quay đầu nhìn về phía dưới, chậm rãi mở miệng.

“Ai thấy A Cửu cuối cùng?”

Tiếng nói của hoàng đế vừa dứt, bên dưới đại điện có một thanh âm tinh tế vang lên: “Bẩm hoàng thượng, là tiểu nhân.”

Thanh Dao ngược mắt nhìn sang, đúng là tiểu thái giám đêm hôm đó đưa thư cho nàng, nàng nhìn sang hoàng thượng khẽ gật đầu một cái, Mộ Dung Lưu Tôn lạnh lùng hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Tiểu nhân gọi Nghiêm An, bởi vì rất được A Cửu công công chiếu cố, vì thế tiểu nhân thường xuyên đi theo phía sau của hắn, nên người gặp hắn cuối cùng chính là tiểu nhân, lúc đó A Cửu công công đã bảo tiểu nhân truyền tin

cho hoàng hậu nương nương, chỉ là tiểu nhân không nghĩ tới...”

Nghiêu An nhớ lại A Cửu tử, thì khóc nức nở lên.

Toàn bộ đại điện như bao phủ một tầng sóng ánh sáng quý dị, dạ minh châu ở bốn góc chiếu lên đại điện làm nó sáng như ban ngày.

Hoàng thượng liền ra lệnh một tiếng: “Nghiêu, từ nay về sau, ngươi thay thế vị trí của A Cửu.”

Lời này vừa nói ra, Nghiêu An bỗng ngây ngẩn cả người, vị trí này có biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ, từ trước cho tới nay hắn chưa từng mơ ước qua, không nghĩ tới bây giờ lại rơi vào trên tay của hắn, hắn sững sốt thật lâu mới kịp phản ứng, rồi nhanh chóng dập đầu: “Ta ơn hoàng thượng, ta ơn hoàng thượng, tiểu nhân tuân chỉ.”

Thanh Dao quay đầu nhìn Lưu Tôn ở bên cạnh, thấy trên gương mặt hắn có sự đau lòng, nàng biết hắn là yêu thương A Cửu, sở dĩ để cho Nghiêu An làm tổng quản thái giám, là hy vọng trên đời này có nhiều người nhớ đến A Cửu hơn, nàng vươn tay nắm lấy tay hắn: “A Cửu nhìn thấy hoàng thượng đã trở về, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Mộ Dung Lưu Tôn không nói chuyện, mà chỉ ngược mắt lên nhìn đại điện, trong mâu quang ôn nhuận đó giống như nhìn thấy A Cửu đang đứng ở một góc, khom người cười dịu dàng nói: “Hoàng thượng, người đã trở về, A Cửu thật là cao hứng a.”

“Phải, hắn thật cao hứng, hắn sẽ vẫn ở cùng với trẫm.”

Mộ Dung Lưu Tôn nói xong, liền quay đầu nhìn xuống phía dưới, ánh mắt hiện lên lạnh lùng, lạnh lèo mệnh lệnh: “Người đâu, mang tất cả nô tài ở Lưu Ly cung đưa đến Hoán Tẩy cục đi.”

“Ta ơn hoàng thượng ân điển, ta ơn hoàng thượng ân điển.”

Đám người của Lưu Ly cung vội vàng dập đầu tạ ân, nếu như không phải hoàng thượng gia ân, chỉ sợ đám người bọn họ đều phải chết, tuy rằng bọn họ từ đầu tới đuôi đều mơ hồ không biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong hoàng thất vốn hay thay đổi, vẫn nên biết ít chuyện mới tốt, nếu có thể bảo toàn tính mạng đã không tệ rồi.

“Người đến, dẫn đi.”

Nghiêu An lập tức lĩnh mệch đem những người này dẫn đi, sau đó thay đổi một nhóm thái giám cùng cung nữ khác.

Bên trong hoàng cung to lớn, ngay lập tức nỗi lên phong vân, nhưng việc hoàng thượng hồi cung thì những người chân chính hiểu biết nguyên nhân trong đó đâu có mấy ai, ngoại trừ Tây Môn Tân Nguyệt, Mộ Dung Lưu Tôn nghĩ đến tất cả những chuyện xảy ra đều có nguyên nhân từ Tây Môn Tân Nguyệt, thì quanh thân nỗi lên sát khí, con người thoảng hiện ánh sáng xanh, nhớ đến chuyện mình bị nữ nhân kia giam cầm mấy tháng, thì hận đến mức muôn ngay lập tức đem nữ nhân kia thiến đao vạn quả, không, thiến đao vạn quả còn chưa đủ để tiết hận, hắn muốn để cho nàng chết cũng không nhắm mắt.

“Người đến, lập tức đem Tây Môn Tân Nguyệt cùng tất cả phi tần mang tới đây cho trãm.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Mấy thị vệ canh gác ngoài cửa Lưu Ly cung lập tức lên tiếng trả lời, sau đó nhanh chóng đi đến Xây Dương cung mang Tây Môn Tân Nguyệt cùng các cung phi tần khác đến, còn Nam An vương thì dẫn theo thị vệ ở hậu cung lục soát tìm tội, thấy vậy Tây Môn Tân Nguyệt liền biết hoàng thượng chân chính đã hồi cung, trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên sự giải thoát, cuối cùng cũng không cần phải đối mặt với người nam nhân kia nữa, thế nhưng...

Nàng không khỏi cười rộ lên, nhìn những vết máu trắng loang lổ trải rộng từ cánh tay đến gương mặt của mình, còn có những vết máu thật sâu đầy dữ tợn khủng bố, không chỉ cánh tay, ngay cả mặt mũi, trên người đều là vết nứt đó, nó ngứa đến tận xương tủy, cho dù có dùng sức gãy cũng không có chút tác dụng nào, ngứa đến khiến người ta hận không thể bóc thịt ra cho thoả, nàng cùng mấy người phi tần trong cung toàn bộ đều bị người nam nhân Thượng Quan Hạo kia hạ độc, một loại độc mà các nàng căn bản nhận không ra, dù có truyền ngụy y cũng giải không được.

Một đội thị vệ vọt vào Xây Dương cung, lạnh trãm mặt: “Thục phi nương nương, hoàng thượng cho mời.”

Tây Môn Tân Nguyệt cười đến thê lương, trên mặt lúc này bao phủ một tầng sa mỏng, làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt của nàng, chỉ còn lộ ra đôi

mắt nguội lạnh như tro tàn, không có chút sinh khí nào, giống như một xác ướp khô vừa bò ra khỏi mộ.

“Đi thôi.”

Nàng đứng lên đi ra ngoài, hiện tại nàng chính là một tội nhân, hoàng thượng dù xử phạt bọn nàng thế nào đi nữa thì cũng không quá đáng, nàng chỉ có một điều thỉnh cầu duy nhất, là đừng làm tổn thương người của Tây Môn gia, bởi vì bọn họ căn bản không biết tình hình cụ thể trong đó, tất cả mọi chuyện chỉ là tội nghiệp của riêng nàng mà thôi.

Tất cả các phi tần có liên can ở trong Hậu cung, đều bị mang vào đại điện Lưu Ly cung, có thể đếm được chừng bảy tám người, trên mặt của mỗi người đều đeo một tầng sa mỏng, nhìn thấy không rõ mặt mũi.

Trên đại điện bỗng có một cỗ nồng nặc mùi vị tanh hôi khó ngửi, tiếng khóc chật rãi vang lên, mấy người phụ nhân chịu đựng không nổi ngứa liền lấy tay kéo sa y trên cánh tay xuống, lộ ra những vết thương rỉ máu chồng chéo lên nhau, mùi khó ngửi kia cũng theo những vết thương này mà toả ra, có những vết thương vừa mới bị gãy rách, liền sinh mủ, nhìn qua vô cùng kinh khủng.

Bởi vì ngứa ngáy khó nhịn, có mấy người phụ nhân không chế được tâm, liền thất thanh khóc lớn, liên tục cầu xin: “Hoàng thượng, xin người hãy cứu chúng ta đi, cứu chúng ta đi.”

Mộ Dung Lưu Tôn tuy rằng căm hận Tây Môn Tân Nguyệt, nhưng nữ nhân khác đến không có tội gì, hơn nữa những nữ nhân này căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra? Nghĩ thế hắn liền cau lại đôi mày hẹp dài, ánh sáng lạnh trong đôi mắt được thu lại, rồi chậm rãi hướng về Minh Nguyệt ở bên cạnh mở miệng.

“Giúp các nàng tra một chút, xem đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Nguyệt y thuật rất lợi hại, so với ngự y trong cung thì cao minh hơn nhiều lắm, nếu như những ngự y này y thuật tốt, thì đám nữ nhân này cũng sẽ không đến nồng nỗi này.

Minh Nguyệt lĩnh mệnh, lắc mình đi tới, chọn một gã phi tần trong đám, cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra một lần, sau đó sắc mặt nhanh chóng ảm đạm lại, cũng rắn mở miệng: “Hoàng thượng, các nàng đã trúng độc, loại độc chất này từ

lâu đã thất truyền, tên là thi độc, được lấy từ trên người xác ướp cổ ngàn năm mà luyện thành, nếu người nào trúng độc hơn một ngày sẽ không có thuốc cứu chữa, hơn nữa những vết máu trên người các nàng chảy đến nơi nào thì nơi đó sẽ bị truyền nhiễm, ngay bây giờ phải lập tức áp dụng biện pháp cách ly.”

Mộ Dung Lưu Tôn không nghĩ tới lại xảy ra chuyện này, ánh mắt trên gương mặt chiết xạ ra những mũi nhọn lạnh lěo thị huyết, Thượng Quan Hạo cẩn bản là dã thú không còn nhân tính.

“Người đâu, lập tức đem những người này, toàn bộ đưa vào lanh cung.”

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, các phi tần trên đại điện không ngừng điên cuồng khóc lớn, nghĩ đến mệnh của mình sống không được bao lâu nữa, nên các nàng cũng bất chấp hình tượng gì nữa, ùm ùm dập đầu, cầu khẩn: “Hoàng thượng, van cầu người cứu chúng ta đi, cứu chúng ta đi.”

Ở giữa đại điện, mọi người đều cầu khẩn, chỉ có Tây Môn Tân Nguyệt là quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, lặng lẽ chờ xử lý, hiện tại nàng đã tin, trời tạo nghiệt có thể sống, người tạo nghiệt không thể sống, hết thảy đều là báo ứng a, rõ cuộc nó cũng phủ xuống đầu của nàng, thi độc, không ngờ người nam nhân lại ác độc đến vậy, muốn để cho mấy người các nàng phải chôn cùng hắn, có phải hắn đã biết mình cùng đường bí lối rồi hay không?

“Dẫn đi đi.”

Ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn chợt lóe lên sắc bén, đối với những nữ nhân này, tự đáy lòng hắn cảm thấy tiếc hận, thế nhưng chuyện đã xảy ra, xem như đều là số mệnh của các nàng, hoặc các nàng cũng có kiếp nạn giống như hắn, nhưng may mắn là hắn đã gặp được một người tới hóa giải kiếp nạn của mình, còn các nàng thì lại không có phúc phận này.

Thái giám Nghiêu An của Lưu Ly cung lập tức dẫn một nhóm thái giám nối đuôi nhau đi vào, nhanh chóng tiêu sái đến trước mặt các phi tần, cung kính mở miệng: “Các vị nương nương xin mời.”

Tây Môn Tân Nguyệt đứng dậy trước tiên, nàng lặng lẽ đi ra ngoài, Mộ Dung Lưu Tôn ngồi ở trên cao vừa nhìn thấy nữ nhân này, sắc mặt liền thay đổi, đôi mắt đen chợt lóe lên thị huyết, hung tàn mở miệng: “Tây Môn Tân Nguyệt, tất cả những chuyện này đều là ngươi gây ra, hôm nay là ngày báo ứng của ngươi, hơn nữa trẫm sẽ không bỏ qua cho Tây Môn gia các ngươi.”

Tiếng nói lạnh lẽo của Mộ Dung Lưu Tôn vừa rơi xuống, trong nháy mắt đã đánh cho Tây Môn Tân Nguyệt tinh táo, nàng xoay người úm một tiếng quỳ gối trước cửa đại điện, thấp hèn như hạt bụi, không còn chút nào sự kiêu ngạo của ngày xưa.

“Hoàng thượng, van người, muốn phạt thì cứ phạt ta đi, hết thảy đều là lỗi của ta, người của Tây Môn gia không có liên quan gì, người Tây Môn gia không có sai, cầu xin ngươi.”

Nàng khóc lên, nước mắt thấm ướt tấm sa mỏng che mặt, dính vào mặt nàng, gió nhẹ từ ngoài đại điện thổi vào, làm tấm khăn che mặt bay lên, lộ ra khuôn mặt dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, trên mặt có nhiều vết máu lần lượt thay đổi, xanh tím không đồng nhất, tựa như một con quỷ tu la, mà những giọt nước mắt kia hoà vào vết máu trên mặt rơi xuống mặt đất, tạo ra những đoá hoa có biến hoá kỳ lạ như đến từ thế giới khác, như hơi tử vong không ngừng đến gần.

Thanh Dao ngồi ở bên người hoàng thượng, đối với phẫn hận cùng bóng ma ở trong lòng hắn nàng rất hiểu.

Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, nếu truy cứu nguyên nhân thì tội nghiệt trên người của Tây Môn Tân Nguyệt so với Thượng Quan Hạo không ít bao nhiêu, nếu như lúc đầu nàng để cho A Cửu mang hoàng thượng đi, thì kết quả đã không giống như ngày hôm nay.

Chương 147.4

Cục diện cũng đã hoàn toàn đổi khác, những nữ nhân này sẽ không tiến cung, quan trọng nhất là, sẽ không làm thương tổn đến nhiều người vô tội như thế, Huyền đế là một minh quân, tâm đế ở thần dân, chuyện lần này đã làm thương tổn mọi người làm cho hắn đau lòng rất nhiều, ở trận chiến vừa qua đã chết rất nhiều người, hơn nữa kế tiếp có khả năng sẽ có nhiều người bỏ mạng.

Vì thế lúc này hoàng thượng nhất định hận không thể đem Tây Môn Tân Nguyệt ra thiêu đao vạn quả, mà luận tội chắt chẽn Tây Môn gia sẽ bị diệt cửu tộc.

Chẳng qua nhìn thấy tâm tình của hoàng thượng trầm trọng, Thanh Dao có chút đau lòng, nàng vuơ tay ra cầm lấy tay hắn, nhàn nhạt mở miệng:

“Hoàng thượng, ác nhân tự có báo ứng, đừng suy nghĩ nhiều, lúc này vẫn nên nghĩ bước tiếp theo phải làm thế nào đi.”

Lời nói của Thanh Dao đã làm cho hoàng thượng tinh táo đi rất nhiều, kế tiếp còn có một trận phái đánh, Tây Môn Tân Nguyệt trúng thi độc, căn bản là báo ứng, nghĩ vậy hắn âm trầm cười, phất tay mệnh lệnh: “Người đến, đem các nàng đưa đến lãnh cung đi.”

“Dạ” Nghiêu An lập tức sai người qua đây đưa các nàng ly khai, có vài phi tần không chịu rời đi, cú quỳ gối ở trên đại điện mà đau khổ cầu khẩn, tiểu thái giám bên người Nghiêu An chỉ kéo ống tay áo của các nàng thôi, nghe nói thi độc này dụng phải sẽ bị truyền nhiễm, một khi đối mặt với tử vong ai mà không sợ hãi a.

Tiểu Ngư nhi vẫn lặng lẽ đứng ở bên cạnh Thanh Dao, nhìn tất cả những diễn biến trên đại điện, tâm tình của nàng trầm trọng vô cùng, tuy rằng Tây Môn Tân Nguyệt đáng chết ngàn lần, thậm chí giết vạn lần, thế nhưng nữ nhân khác cũng không có tội lớn để phải lọt vào trùng phạt như thế, đang lúc nàng mãi rối rắm, bỗng nhiên nàng đưa mắt đến một cái bóng đi sau cùng, thân thể nhỏ bỗng phẫn hận nhảy dựng lên, sau đó rơi thẳng đến trước mặt nữ nhân kia, trên gương mặt phấn nộn bỗng hiện lên nụ cười nhạt.

“Mai phi, ngươi cũng có ngày hôm nay, tin đây là ông trời báo ứng với ngươi hay không?”

Tiểu Ngư nhi tiếng nói vừa dứt, thì Mai phi đang đi ở phía sau cùng, vẫn thống khổ gãy vì ngứa, lúc này bỗng tuyệt vọng ngẩng mặt lên, trên mặt của nàng cũng che khăn sa mỏng, nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng Tiểu Ngư nhi có thể thấy rõ ràng, đáy mắt của nàng đầy hối hận, thống khổ, thân thể lảo đảo rút lui hai bước rồi đi ra ngoài.

Trên đại điện thoáng cái an tĩnh lại.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao hai mặt nhìn nhau, trong lòng hai người trầm trọng vô cùng, cái giá phải trả này thật quá lớn, nhưng nếu đã là kiếp nạn, thì muốn tránh cũng tránh không được, may là hai người vẫn chặt chẽ tựa sát vào nhau, để vượt qua những ngày trầm trọng này.

“Dao nhi?”

“Hoàng thượng, chớ suy nghĩ quá nhiều, tất cả rồi sẽ tốt, chúng ta sẽ không

bỏ qua cho Thượng Quan Hạo, e là kế tiếp hắn sẽ có động tĩnh, lúc này hắn nhất định trốn ở một nơi nào đó, chúng ta không thể tự rồi loạn trận tuyến, như vậy không phải tên kia sẽ càng đắc ý hơn sao?”

Hai người đang nói chuyện thì Nam An vương cùng thống lĩnh thị vệ Lưu Hiên đi vào, cung kính quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, tất cả các địa phương trong hoàng cung đều đã lục soát qua, không có phát hiện bất luận vết tích gì.”

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao song song gật đầu một cái, Thanh Dao nhớ tới chuyện thi độc lần này, các tiểu nha đầu trong cung chỉ sợ cũng đã bị truyền nhiễm, hơn nữa những quần áo vật dụng của các phi tần đều phải thiêu hủy, bằng không con truyền nhiễm này sẽ không ngăn lại được, nên lập tức trầm giọng phân phó Mạc Sầu.

“Mạc Sầu, ngươi cùng Băng Tiêu dẫn theo một bang thái giám, phong tỏa tất cả các cung điện trong hậu cung, sau đó đem toàn bộ các vật dụng của phi tần ở bên trong các cung điện này cẩn thận thiêu huỷ, còn các thái giám cùng cung nữ, nếu ai đã có tiếp xúc qua những phi tử này, hoặc là phát hiện bị trúng độc, lập tức đưa đến lanh cung cách ly ngoại giới.”

“Dạ.”

Bởi vì thi độc sẽ truyền nhiễm, nên tất cả mọi người không dám khinh thường, Mạc Sầu cùng Băng Tiêu lĩnh mệnh đi ra ngoài, mang theo một ban thái giám từ cung khác, đi đến các cung để xử lý mọi chuyện.

Mộ Dung Lưu Tôn sợ Nam An vương trở về vương phủ sẽ thành đối tượng tập kích của Thượng Quan Hạo, bởi vì võ công của Lưu Chiêu không lợi hại bằng Thượng Quan Hạo, hơn nữa nam nhân kia còn âm hiểm độc ác không gì sánh được.

“Lưu Chiêu, ngươi cứ ở lại trong cung đi.”

Thanh Dao gật đầu tán thành: “Ân, hiện tại chúng ta phải tân lực đoàn kết cùng nhau, để không cho người nam nhân kia dễ dàng đắc thủ.”

Nam An vương đã ở lại trong cung, tuy nhiên trong cung cũng không an toàn, vì Thượng Quan Hạo lúc này đang ẩn thân từ một nơi bí mật gần đây, hắn giống như một trái bom hẹn giờ, bên này tập kích một chút, bên kia tập kích một chút, bởi vì hắn đã ác độc đến không còn nhân tính, hoàn toàn mặc

kết chết sống của người khác, mà bọn họ thì người lại, cho nên mới bị quấn bách như thế.

Đêm đã khuya, tất cả mọi người đều mệt mỏi.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao từ Vân Giản cốc ngựa không ngừng nghỉ mà chạy trở về, đến kinh thành thì bận rộn đến nửa đêm, lúc này họ đúng là mệt chết đi.

“Có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói.”

“Ân.” Mộ Dung Lưu Tôn gật đầu, đưa tay ôm chầm lấy Thanh Dao, hiện tại trong lúc gió bão rung chuyển khắp nơi, may là có nàng ở bên cạnh, hắn mới có thể một lòng trấn định, bằng không hắn thật sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó quá khích.

“Đêm nay ở tại Phượng Loan cung đi, nơi này Thượng Quan Hạo đã ở qua, không biết hắn đã làm cái gì? Bắt đầu từ ngày mai, tất cả những vật trong cung này đều đổi hết, nên đốt thì đốt, nên phong bế thì phong bế.”

“Tốt.” Hoàng đế gật đầu tán thành, thân hình cao to đứng lên, hắn nắm tay Thanh Dao đi ra ngoài, Tiểu Ngư nhi thì theo sát phía sau bọn họ, những thái giám mới của Lưu Ly cung vội vàng theo đuôi, một đường hướng Phượng Loan cung mà đi.

Trong ngoài Phượng Loan cung, thật ra không có gì thay đổi, ngoại trừ hai mươi cung nữ cùng thái giám lúc trước bị loạn côn đánh tử thương hơn mươi người, những người còn lại đều ở trong Phượng Loan cung.

Trong ngoài đại điện, không nhiễm một hạt bụi, có thể thấy được những người này không có lười biếng, trong điện mọi vật vẫn bài biện như trước đây, chỉ khác là nó được lau càng sạch sẽ, càng sáng sủa hơn thôi, còn mọi thứ trong cung đều được bảo trì nguyên trạng.

Lúc này đã là giờ dần, mọi người rửa mặt một phen rồi đi nghỉ ngơi, đợi một lúc nữa phải tảo triều.

Mộ Dung Lưu Tôn chỉ nằm một hồi, liền thức dậy, bởi vì xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn thân là hoàng đế, sao có thể thờ ơ chứ, lúc này Mộ Dung Lưu Tôn bỗng nhiên quay đầu nhìn Thanh Dao đang nằm ở trên giường, rồi nhẹ chân nhẹ tay bước xuống đất, gọi thái giám Nghiêu An tiến vào hầu hạ, một

đám người lặng yên không một tiếng động rời đi.

Mấy ngày nay Dao nhi đã mệt chết rồi, vì thế hoàng thượng đã ra mệnh lệnh, không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu đến nương nương nghỉ ngơi.

Hoàng thượng lại vào triều sớm, toàn bộ triều đình đều ồ lên, hoàng thượng đã hơn một tháng chưa lâm triều rồi, không nghĩ tới bảy giờ lại tảo triều, thật là làm cho mọi người có chút ngoài ý muốn, hoàng thượng một thân minh hoàng bàn long bào, đầu đội kim quan, chiếu ra hào quang sáng quắc, một thân trầm ổn khí phách, ánh mắt như u đầm tùy ý đảo qua, mang đến từng trận không khí lạnh lẽo phủ đại điện.

Trên đại điện một đám thần tử cung kính quỳ xuống: “Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Các khanh hãy bình thân.”

Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, quần thần trên đại điện liền tạ ơn quá hoàng thượng, rồi đứng dậy chia làm hai bên, hắn quét mặt một loạt, thì phát hiện thiếu rất nhiều người, đáy lòng của Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên trầm trọng lại, trên ngũ quan tuấn dật càng phát ra âm ngao, hắn biết, đại tướng quân An Định Phong lúc đầu đã bị Nam An vương đánh trọng thương, hiện tại đang ở trong phủ tĩnh dưỡng, tả tướng Mộc Ngân thì đang trên đường chạy về Lâm An thành, ngoài ra trong triều từng có hai vị đại thần nêu ý kiến với Thượng Quan Hạo đã bị giết chết, nhưng liếc mắt nhìn lại một lần nữa, tựa hồ còn thiếu hai ba người, đã xảy ra chuyện gì?

Đôi mày hép dài của Huyền đế nhăn lại, lời nói xơ xác tiêu điều vang lên.

“Binh bộ thượng thư Lâm đại nhân và Binb bộ thị lang Lý Thanh Hàn sao không có tới?”

Hắn vốn đang chờ bọn họ hồi bẩm lại chuyện lục soát kinh thành, không nghĩ tới hai người kia lại không vào tảo triều, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Lưu Tôn biết hai người này còn không có dám can đảm không đến tảo triều, chẳng lẽ là...

Trong lòng hắn ý niệm này vừa hiện lên, thì bên ngoài cửa điện Quang Minh, có tiểu thái giám thở hổn hển chạy vội vào, ừm một tiếng quỳ xuống đất.

“Bẩm hoàng thượng, Bình bộ thượng thư Lâm đại nhân, và Bình bộ thị lang Lý đại nhân gia đều phái người đưa thư đến, nói buổi tối hôm qua, Lâm đại nhân cùng Lý đại nhân ở trong phủ bị giết chết.”

“Cái gì?”

Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình đứng dậy, bàn tay to nắm chặt, con ngươi thi huyết đến cực điểm, ở trên Kim Loan điện đi tới đi lui, tối hôm qua hắn mới để cho Lâm đại nhân cùng Lý đại nhân lục soát thành bắt Thượng Quan Hạo, hôm nay bọn họ liền bỏ mình, điều này nói rõ cái gì, nói rõ tên kia đang công khai hướng về hắn mà khiêu khích, tên đó không dám trực diện đối mặt mà chỉ biếp núp trong bóng tối, nhìn chằm chằm hắn, chỉ cần hắn vừa có hành động, thì tên đó liền giết người.

Dưới đại điện, chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng không dám thở mạnh, sắc mặt hoàng thượng thật là khó nhìn, lúc trước có hai đại thần nêu ra ý kiến đều bị giết, hôm nay lại chết hai thêm hai đại thần nữa, chuyện này có phải là hoàng thượng ra tay hay không?

Toàn bộ Kim Loan điện giống như một tòa luyện ngục, người người kinh hồn táng đảm, nhìn trộm một cái thấy hoàng thượng nổi giận dị thường, bọn họ thật không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nên một nhát phẩm đại quan Hàn đại học sĩ dẫn đầu một bang lạo thần sụp hãi quỳ xuống: “Hoàng thượng.”

Bình bộ thị lang Lý đại nhân là cha vợ của Nam An vương, không nghĩ tới hoàng thượng cũng ra tay giết hại, đều duy nhất mà trong lòng mọi người không hiểu chính là Nam An vương, hôm nay Nam An vương lại đến tảo triều, thời gian trước hoàng thượng không phải đã hạ lệnh truy bắt Nam An vương sao? Còn hạ lệnh bắt hoàng hậu nhốt vào đại lao, nhưng nghe nói hoàng hậu nương nương cũng trở về cung rồi.

Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 147.5

Mộ Dung Lưu Tôn biết sự nghi ngờ trong lòng các đại thần, nên vung tay lên, lạnh lùng trầm giọng lên tiếng: “Tất cả đứng lên đi.”

Trên đại điện mọi người đều đứng dậy lui qua một bên, hôm nay hoàng thượng tựa hồ không giống với ngày thường, không có tùy ý trừng phạt

người khác, hơn nữa sau khi nghe nói Lâm đại nhân cùng Lý đại nhân chết thì rất tức giận, chẳng lẽ hai vị đại nhân không phải do hoàng thượng phái người giết chết, đến rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đang lúc họ trộm nhìn lẫn nhau, rồi cẩn thận suy đoán.

Thì thanh âm khí phách thị huyết của hoàng thượng lần thứ hai vang lên: “Người đến, chiêu cáo thiên hạ.”

Nghiêu An lập tức dẫn hai thái giám đi đến, vung phát Trần đứng dậy, cung kính mở miệng: “Dạ, Hoàng thượng.”

“Chiêu cáo thiên hạ, Thượng Quan Hạo, thái tử của Vạn Hạc quốc trước đây, mưu hại hoàng thượng, mê hoặc triều cương, tàn hại triều đình đại thần, hiện đang ẩn thân ở bên trong Lâm An thành, người cung cấp đầu mối, phần thưởng vạn lượng hoàng kim.”

Nghiêu An lập tức lĩnh mệnh đi xuống tuyên chiêu, đồng thời phái người đi dán hoàng榜.

Trên điện Kim Loan, các đại thần hai mặt nhìn nhau, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, chẳng lẽ hoàng thượng gần đây vào triều, không phải là hoàng thượng thật, mà là thái tử Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc quốc trước đây, lúc này mọi người như bừng tỉnh đại ngộ, tảng đá trong lòng cũng buông xuồng, tuy rằng hoàng thượng thần uy cá thể, nhưng từ trước đến nay không phải là người khát máu, không nghĩ tới thì ra người giết các đại thần là tên loạn thần tặc tử kia, cho nên chúng đại thần cuối cùng cũng buông thả lòng ra, lần thứ hai quỳ xuống: “Hoàng thượng.”

“Đều hãy bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Mọi người cùng đứng dậy, bây giờ tất cả đều nhất trí để đối phó với ngoại địch, vì lúc này Thượng Quan Hạo còn ẩn thân ở bên trong Lâm An thành, hắn là tên khát máu tàn bạo, chỉ sợ sẽ còn làm ra chuyện kinh thiên động địa nữa, chắc chắn tối hôm qua Lâm đại nhân cùng Lý đại nhân đã gặp phải độc thủ của hắn, nam nhân ghê tởm này thực sự là quá ác độc.

“Nam An vương, tạm thời hãy giữ chức Bình bộ thượng thư, hãy lập tức phái người lưu ý tất cả động tĩnh bên trong Lâm An thành.”

“Dạ, hoàng thượng.” Mộ Dung Lưu Chiêu bình tĩnh lĩnh mệnh, nhưng đáy

lòng lo nghĩ, hoàng thượng tuyệt không thể thua được, nếu Thượng Quan Hạo không bị bắt, thì càng ngày càng có nhiều người bị tổn thương, hắn ở trong tối mà bọn họ thì ở ngoài sáng, mặc dù bọn họ có vận dụng nhiều binh lực hơn nữa, chỉ sợ nhất thời cũng rất khó bắt được hắn.

“Bãi triều đi.”

Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên, nhiệm vụ chủ yếu lúc này là bắt Thượng Quan Hạo, trải qua kiếp nạn lần này, trong ngoài triều đình đều bị tổn thương thảm trọng, chẳng những là nhân lực, binh lực, ngay cả tài lực cũng tổn thất không ít, nhưng chỉ có cách bắt được người nam nhân kia, thì mới an tâm chỉnh đốn lại mọi thứ.

Hoàng bảng vừa dán lên, toàn bộ Lâm An thành, thậm chí là toàn bộ thiên hạ, đều biết tiền căn hậu quả của sự việc, nguyên lai gần đây hoàng thượng ở trong cung khát máu tàn bạo là do Thượng Quan Hạo của Vạn Hạc quốc giả mạo, hắn dám lẩn vào trong cung mưu hại hoàng thượng, còn giả mạo hoàng thượng, để giết nhiều người như vậy, mà Thượng Quan Hạo này, vốn là đồng môn cùng hoàng thượng, đều là môn hạ của Thiên Sơn Xích Hà lão nhân, người này tâm tư quỷ dị, âm hiểm độc ác.

Muôn miệng một lời, cuối cùng Thượng Quan Hạo đã trở thành người có tội lớn nhất ở Huyền Nguyệt, còn là ác đồ xấu xa tồi tệ nhất trong thiên hạ ...

Phượng Loan cung.

Thanh Dao đã tỉnh ngủ, sau đó liền đứng dậy thu thập một phen, cùng Tiểu Ngư nhi dùng đồ ăn sáng, hiện tại trong cung rất yên tĩnh, nhưng lại bao trùm một cổ bất an khiến người ta hít thở không thông, đối với những người trong lãnh cung, trong lòng của Thanh Dao vẫn rất thương hại họ, ngoại trừ Tây Môn Tân Nguyệt cùng Tư Mã Lan Mai, thì những người khác cũng không có làm gì sai, nhưng lại gặp phải sự đối đãi này, như vậy nhất định trong lòng họ cũng rất thống khổ.

Ánh dương quang từ bên ngoài cửa điện như trút xuống bên trong, nó ôn nhu chiếu vào trên người của nàng, Thanh Dao đang cau mày như có điều suy nghĩ, lúc này Tiểu Ngư nhi đang nằm ở bên chân của nàng, nhẹ nhàng mở miệng: “Mẫu thân, nghĩ gì thế?”

“Thi độc kia thực sự không có thuốc nào chữa được sao?”

Tiêu Ngư nhi sững sót một chút, không nghĩ tới nương lại suy nghĩ chuyện này, nên đôi môi trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn chu lèn, ra vẻ không vui nói: “Mẫu thân, người đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, là các nàng đáng đời, nhất là Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta làm ra bao nhiêu chuyện ghê tởm như vậy, đây là báo ứng, ngẫm lại cái hình dạng như quý của nàng ta, ta liền cảm thấy trong lòng sảng khoái, cũng không phải là chúng ta hại nàng, mà là Thượng Quan Hạo hại nàng, hoặc có thể đây là ý của ông trời, còn Tư Mã Lan Mai nữa, thật quá tàn nhẫn, Mao Tuyết Cầu có tội gì đâu, nàng ta giết cũng đã giết rồi, chí ít hãy cho nó toàn thây, không nghĩ tới còn tàn nhẫn lột đi da của nó, nghĩ đến chuyện này, ta rất là đau lòng, nó là một tiểu hò ly rất đẹp.”

Tiêu Ngư nhi nói xong lời cuối cùng, nước mắt xoạch xoạch chảy xuống, nhớ tới chuyện Mao Tuyết Cầu chết, lòng của nàng rất khó chịu, điều này đã trở thành bóng ma trong lòng nàng, nếu như nó bị chết không khó coi như vậy, nàng cũng sẽ không thương tâm đến thế, vì vậy những nữ nhân kia cẩn bản là đáng chết.

“Không sai, Tây Môn Tân Nguyệt cùng Tư Mã Lan Mai đáng chết, các nàng dù có chết một nghìn lần một vạn lần cũng không quá đáng, thế nhưng những nữ nhân khác thì sao? Trước tiên các nàng vô tội không biết gì, nhưng bỗng nhiên bị loại đói đói này, ngươi nói xem có quá tàn nhẫn hay không?”

Thanh Dao chậm rãi mở miệng, nàng biết trong lòng Tiêu Ngư nhi kỳ thực rất thiện lương, bằng không cũng sẽ không bởi vì một tiểu hò ly mà thương tâm lâu như vậy.

Tiêu Ngư nhi nghe xong lời của nàng, quả thật trong nháy mắt sững sờ, nhưng cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng: “Chúng ta cũng không có biện pháp, là số mệnh của các nàng thôi, Minh Nguyệt đã nói tất cả rồi, thi độc cǎn bản là không có biện pháp giải.”

“Mạc Sâu?”

Thanh Dao như chợt nhớ tới một việc, liền gọi Mạc Sâu qua đây phân phó “Đi đem Minh Nguyệt đến gặp ta, ta có việc hỏi hắn.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sâu nhanh chóng lui ra ngoài, lúc này Minh Nguyệt đang ở Thiên điện của Phượng Loan cung, không có ai gọi thì hắn không thể tùy tiện đi vào.

Minh Nguyệt rất nhanh bị Mạc Sầu dẫn đến, hẵn cung kính hành lễ với Thanh Dao : “Nương nương.”

“Minh Nguyệt, ta muốn hỏi ngươi một chút, Quần Phương tuỷ mà Nguyễn Tiểu Liên tặng cho ta, có khả năng giải thi độc hay không?”

Minh Nguyệt không nghĩ tới nương nương lại nhớ kỹ chuyện này, nên sững sốt một chút, sau đó cau mày suy nghĩ sâu xa, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Không thể, thi độc này căn bản không có biện pháp giải, nhưng Quần Phương tuỷ khi hòa tan trong nước, có thể tu bổ lại da thịt hư tổn của các nàng.”

“Nói cách khác, tối đa chỉ có thể làm cho các nàng chết sạch sẽ một chút, phải không?”

Thanh Dao có chút không đành lòng, bất quá nếu Quần Phương tuỷ có một chút tác dụng này, thì hãy để cho các được chết sạch sẽ một chút đi.

“Mạc Sầu, đem thuốc này lấy ra, làm cho các nương nương mỗi người uống một ít đi.”

“Dạ,” Mạc Sầu tiếp nhận bình ngọc lưu ly màu xanh trong tay Thanh Dao, thì hương khí ngào ngạt bắt đầu tràn ngập ở trên đại điện, Mạc Sầu chần chờ một chút, sau đó mở miệng xin chỉ thị: “Vậy Tây Môn Tân Nguyệt cùng Tư Mã Lan Mai?”

Tiểu Ngư nhi vừa nghe thấy lời của nàng, đã sờm nỗi giận, khuôn mặt nhỏ nhăn lạnh lùng bình tĩnh nói: “Không cho, để các nàng đến địa ngục làm một con quỷ mà bâu bạn cùng Mao Tuyết Cầu của ta đi.”

Thanh Dao thở dài, đưa tay ôm chầm lấy Tiểu Ngư nhi, yêu thương mở miệng: “Tiểu Ngư nhi, người rồi sẽ chết, tất cả đều đã là quá khứ, số phận của các nàng chính là bi kịch, chúng ta hà tất quản quýt mãi, hơn nữa các nàng cũng đã bị lương tâm khiển trách rồi, nên hãy khoan dung một chút đi.”

Tiểu Ngư nhi không nói cái gì nữa, và Mạc Sầu cũng đã đi ra ngoài.

Trong Phượng Loan cung, Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi đang nói chuyện, bỗng nhiên có thái giám từ bên ngoài vọt vào, rất nhanh mở miệng: “Nương nương, có người muốn gặp nương nương, nghe nói đến từ hoàng gia biệt

viện.”

“Hoàng gia biệt viện!” sắc mặt của Thanh Dao cùng Tiếu Ngư nhi lập tức biến đổi, nơi đó là công binh xưởng bí mật của các nàng, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ, người tới đây lại là ai mà biết chạy thẳng đến tìm các nàng, mà không phải tìm hoàng thượng?

“Nhanh, để cho hắn vào.”

Thanh Dao quyết đoán vung tay lên, thái giám kia lập tức lui ra ngoài, nhanh chóng dẫn một người theo mình vào, người đến đã bị thương, dưới chân có chút xiêu dẹo, một tay bưng lấy cánh tay kia, lảo đảo xông vào đại điện, sau đó ùm một tiếng quỳ xuống đất, đau lòng kêu lên: “Nương nương, công chúa!”

Người đến thì ra là Tiếu Đào, lúc này trên người của nàng đã bị vài vết thương, vết máu thấm ra quần áo, đầu tóc mắt thì trật tự, con ngươi mờ mịt, hàm răng trắng nõn đang cắn chặt môi dưới, làm rướm máu cánh môi non mềm, nhưng nàng vẫn vô tình không hay biết, có thể thấy được cả thể xác và tinh thần của nàng đều bị thương nặng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Ngư nhi rất nhanh lắc mình xuống ghế phượng, rơi tới bên cạnh Tiếu Đào, sau đó vươn tay nâng dậy nàng ấy, đau lòng mở miệng, Tiếu Đào ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngư nhi, trên gương mặt tái nhợt hiện lên nụ cười khô: “Công chúa, toàn bộ công binh xưởng đã bị phá hủy, bị hoàng thượng phái người đến nổ tung, mười mấy người của chúng ta cũng bị hắn phái người giết, ta phải thà cơ hồn loạn mà trốn thoát, thị vệ bên hoàng gia biệt viện càng tử thương vô số.”

Tiểu Đào còn không biết biến cố lớn ở trong cung, vẫn nghĩ chuyện này đều do hoàng thượng chỉ thi, nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao hoàng thượng lại phái người nổ hủy công binh xưởng, còn đánh chết mười mấy người, làm tử thương vô số, cả hiện trường vô cùng thảm.

Chương 147.6

Tiểu Ngư nhi vừa nhìn thấy nàng mang vẻ mặt thống khổ, liền đau lòng đỡ lấy nàng: “Tiếu Đào, không là phái phụ hoàng làm đâu, là thái tử Thượng Quan Hạo của vạn hạc quốc, tên khốn kiếp kia vẫn giả mạo phụ hoàng đế

làm việc này.”

“Không phải hoàng thượng?”

“Nhưng mà người đã thương chúng ta, lại luôn miệng nói là ám vệ của hoàng thượng, hơn nữa võ công của họ cực kỳ cao siêu, có khoản mười mấy người, ba người dẫn đầu võ công càng bí hiểm, xuất thần nhập hóa, người bình thường không phải là đối thủ của họ.”

Thanh Dao cau mài lại, nhớ tới từ đại ám vệ của Lưu Tôn, ngoại trừ Băng Tiêu ra, còn có Đoan Gồn, Trường Đình và Tương Ba vẫn nghe lệnh của y, ba người kia vì sao lại không có phát hiện chân tướng chứ? Đang lúc Thanh Dao suy tư, thì bên dưới Tiểu Ngư nhi phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì Tiểu Đào đã ngất đi, Thanh Dao lập tức hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Người đến, nhanh chóng truyền ngự y.”

“Dạ, nương nương.”

Tiểu thái giám lập tức chạy vội ra ngoài truyền ngự y, Thanh Dao vốn muốn để Minh Nguyệt giúp đỡ chữa trị cho tiểu đào, thế nhưng Minh Nguyệt hiện tại đang ở bên lanh cung, vì thế đành phải truyền ngự y.

Chẳng qua ngự y còn không có qua đây, thì hoàng thượng đã tới, vừa nhìn trên đại điện hiện trạng lạnh lẽo rỗi răm, hắn không khỏi khiếp sợ.

“Dao nhi, có phải hoàng gia biệt viện đã xảy ra chuyện hay không?”

Xem ra hắn cũng đã nhận được tin tức, khuôn mặt của hoàng thượng lúc này trầm thống không gì sánh được, không nghĩ tới chỉ trong một đêm, Thượng Quan Hạo đã động tay chân nhiều như vậy, động tác của hắn thực sự là quá nhanh rồi.

“Hoàng thượng, người nên lập tức triệu hồi bọn người của Đoan Hồn cùng Trường Đình đi, bọn họ đến bây giờ vẫn nghe mệnh lệnh của Thượng Quan Hạo để hành sự. Người bình thường cẩn bản không phải là đối thủ của bọn họ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ chết rất nhiều người.”

Thanh Dao nói xong lời cuối cùng, tâm tình trầm trọng và lạnh lẽo như hang động bị gió thổi mạnh, nàng tự nhận mình là một người lạnh lùng, thế nhưng lúc này khi đối mặt với sinh mệnh, nàng vẫn cảm thấy có một loại cảm giác do dự và vô lực, cái loại cảm giác này không nắm giữ được, chỉ

biết bất lực nhìn tùng sinh mệt trôi ra khỏi tay mình, là một việc rất thống khổ.

Sắc mặt của nàng rất trắng, làm Mộ Dung Lưu Tôn nhìn thấy mà đau lòng, hắn vuơ tay ôm chầm lấy nàng, giọng nói tuy u ám nhưng lại vô cùng kiên định: “Thanh Dao, đừng lo lắng, trẫm nhất định sẽ nhanh chóng bắt hắn.”

“Nhưng ám vệ?”

“Chỉ sợ bọn họ đã bị Thượng Quan Hạo khống chế, trở thành một cỗ máy giết người.”

Kỳ thực Mộ Dung Lưu Tôn so với bất kỳ người nào khác càng khó chịu, đối với những ám vệ này, hắn là người nặng tình cảm với họ nhất, vì đã nuôi dưỡng và đào tạo họ thật lâu, bọn họ còn xuất sinh nhập tử nhiều phen giúp đỡ hắn, nhưng kết quả bọn họ lại trở thành vũ khí giết người của kẻ khác, cảm giác này thật quá tồi tệ.

“Thì ra là như vậy.”

Thanh Dao không nói thêm gì nữa, trong đại điện của Phượng Loan cung liền an tĩnh lại, lúc này ngự y ở dưới sự hướng dẫn của thái giám đã đi đến, rất nhanh bắt mạch cho Tiểu Đào, rồi nhanh chóng xác định nàng ấy không có gì đáng ngại, chỉ bị trọng thương, nếu cẩn thận tỉ mỉ điều dưỡng sẽ không có việc gì, Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhí thở dài một hơi, cuối cùng Tiểu Đào cũng có thể sống lại, và được người ta tới mang xuống, nhưng vẫn phải ở lại Phượng Loan cung để hảo hảo tĩnh dưỡng, cho đến khi nàng không có việc gì mới thôi.

Minh Nguyệt cùng Mạc Sầu từ bên kia lanh cung trở về, hai người liền bẩm báo lại tình huống của mấy vị phi tần trong lanh cung, còn có tình trạng của những thái giám cùng cung nữ bị lây bệnh nữa.

“Xem ra chỉ là sống qua ngày thôi.”

Mạc Sầu cúi đầu thở dài, những nữ nhân kia có khi đáng chết thật, như Tây Môn Tân Nguyệt, nhưng có vài người tội không đáng chết, nhưng mọi người lại không có biện pháp giúp đỡ, chỉ có thể trợ mắt nhìn tùng người một lâm vào tuyệt vọng, cuối cùng thì họ lại thản nhiên với cái chết hơn, vì phải chịu quá nhiều đau khổ hành hạ, nên nhiều nữ nhân đã cầu xin bọn họ, để cho mình được chết.

Thục phi Tây Môn Tân Nguyệt bị hành hạ đến không ra hình dáng gì nữa, cả người già yếu trợ xương, vết thương thì thối rữa, đâu còn có chút gì bóng dáng của lúc trước, mọi người căm hận nàng vì đã làm ra những chuyện như vậy, nhưng khi chân chính đối mặt với bộ dạng lúc này của nàng, vẫn rất đau lòng khó chịu khi nhìn thấy nàng ta kiên cường chịu đựng tất cả sự dǎn vặt, cùng sám hối...

Trên đại điện không khí vắng vẻ như ở chỗ không người, trong lòng mọi người đều lạnh giá, không biết kế tiếp còn phát sinh chuyện kinh tâm động phách gì đây, mặc dù họ đầy bụng tâm kế, nhưng vẫn không có chỗ để thi triển, bởi vì kẻ này giống như bóng ma ẩn nấp trong bóng tối, ngươi bất động, hắn cũng bất động, ngươi khẽ động, thì hắn sẽ ra tay?

Mộ Dung Lưu Tôn đang suy nghĩ sâu xa, trong đầu bỗng nhiên nổi lên một kế sách, khéo mồi chọt câu ra nụ cười lạnh.

Lúc này, Nam An vương mang theo vài người tiến cung, thì ra là thừa tướng Mộc Ngân, còn có gia quyến đi theo nữa, bọn họ vẫn chưa có trở về Mộc phủ, mà trực tiếp đi vào hoàng cung, tình cảnh họ nhìn thấy dọc theo đường, đủ để Mộc Ngân hiểu rõ hoàng thượng cùng hoàng hậu lúc này gấp phải tình cảnh gì.

Thanh Dao vừa nghe thấy thừa tướng phụ thân đã trở về, lập tức phất tay nóng ruột mệnh lệnh thái giám.

“Tuyên, để cho Nam An vương cùng thừa tướng đại nhân tiến vào.”

“Dạ, nương nương.” Thái giám kia lui ra ngoài, dẫn Nam An vương cùng tả tướng Mộc Ngân đi đến, hai người vừa vào đại điện, liền cung kính hành lễ, hơn hai tháng không gặp, tả tướng Mộc Ngân, cả người như già đi rất nhiều, hai bên tóc mai đã điểm bạc, nhưng con ngươi sắc bén vẫn lóe lên ánh sáng trí tuệ, hàn binh tĩnh mờ miêng.

“Lão thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Mộc ái khanh xin đứng lên.” Mộ Dung Lưu Tôn đối với tả tướng vẫn rất kính nể, hơn nữa hắn còn là phụ thân của Dao nhi, tự nhiên lễ nghĩa có thêm.

Mộc Ngân cùng Mộ Dung Lưu Chiêu đứng dậy, lui qua một bên, phía trên

cao Mộc Thanh Dao đã bước từ ghế phượng xuống, đi tới trước mặt Mộc Ngân, ôn nhu hỏi: “Phụ thân, không có sao chứ? Những người khác đều không có chuyện gì chứ?”

“Đã nhọc lòng nương nương lo lắng, không có chuyện gì, tất cả mọi người đều mạnh khỏe, nương nương yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Bởi vì trong cung xảy ra những chuyện như thế, Thanh Dao cũng không có quá nhiều tinh lực để quấn quýt trên tình cảm cá nhân, nàng chỉ vuơ tay kéo Mộc Ngân qua, để cho hắn ngồi xuống, rồi cúi đầu ôn nhu mở miệng: “Chỉ mong mọi chuyện đều tốt.”

“Nương nương, thần chưa có trở về Mộc phủ, liền trực tiếp tiến cung, dọc theo đường đi thần cùng Nam An vương đã thương lượng một kế sách, hi vọng hoàng thượng cùng nương nương thành toàn.”

“Phụ thân mời nói.”

Thanh Dao nhường mày nhìn Mộc thừa tướng, Mộc Ngân vẫn là lão tướng hai triều, quyền cao chức trọng, hắn không hề dựa vào quan hệ trong thâm cung, cũng không có tổ tiên vinh quang, mà chỉ dựa vào sự thông minh tài trí và lòng trung thành tận tâm của bản thân, mới ngồi安稳 ở vị trí tá tướng, điểm này cho đến ngày nay cũng không hề thay đổi, vì thế Thanh Dao biết kế sách trong lời nói của hắn nhất định có thể thực hiện!

“Thần nghĩ tới, Thượng Quan Hạo kia có lòng trả thù rất mạnh, chắc hắn lần này thần hồi kinh, nội tâm của hắn nhất định phảnẬn, tất nhiên ban đêm sẽ xông vào Mộc phủ, như vậy hoàng thượng sẽ ở bốn phía của Mộc phủ bày thiên la địa võng, thần tin nhất định có thể đem đám người bọn hắn một lưới bắt hết.”

Tiếng nói của Mộc Ngân vừa dứt, Thanh Dao lập tức lên tiếng phản đối.

“Không được, chuyện này quá mạo hiểm.” Ý kiến này, không phải nàng không có nghĩ qua, thế nhưng Thượng Quan Hạo nếu bị ép vào khốn cục nhất định sẽ không bỏ qua cho Mộc phủ, nàng không thể bởi vì muốn bắt Thượng Quan Hạo, mà để cho người khác rơi vào khốn cùng.

“Thần cảm kích nương nương thương yêu, nhưng chỉ cần bắt được Thượng

Quan Hạo, an định lại Huyền Nguyệt, thần dù đau rọi máu chảy cũng không hối tiếc.”

Lúc này Mộc Ngân nghĩa bất dung từ, kiên định mở miệng, hắn là một thừa tướng dưới một người trên vạn người, khi quốc gia có việc tất nhiên phải dũng cảm tiến tới, hiện tại Huyền Nguyệt đang gặp khó khăn, sao hắn có thể bàng quan không quản, nên hắn nhất định phải vì nước mà xuất ra một phần lực.

“Nương nương xin yên tâm, còn có vi thần, thần nhất định sẽ bảo vệ tốt ta tướng đại nhân.”

Lúc này Nam An vương mới nói lên tiếng, Mộ Dung Lưu Chiêu vừa nói xong, Thanh Dao liền biết Nam An vương cũng tán thành chuyện này, bây giờ có thể dẫn Thượng Quan Hạo ra chỉ có Mộc Ngân, bởi vì hắn là cha ruột của hoàng hậu đương triều, mà lần này trong kiếp nạn hoàng thất gấp phai, người Thượng Quan Hạo phẫn hận nhất là hoàng hậu, nàng không chỉ làm cho tâm huyết của hắn uổng phí, mà còn làm hại hắn thành mảnh thú cùng đường, hận ý của hắn đối với Mộc Thanh Dao cũng đủ để hắn phẫn hận mà giết ta tướng Mộc Ngân.

Thanh Dao quét mắt liếc mắt phụ thân và Nam An vương một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Lưu Tôn đang từ trên cao chậm rãi đi xuống, trong đôi mắt đen của hắn hiện lên kiên định, tựa hồ cũng tán thành việc này, bây giờ chỉ có tá tướng mới có dẫn dụ được Thượng Quan Hạo, bởi vì người mà hắn muốn là Thanh Dao, nhưng để cho Thanh Dao ra mặt, thì hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đồng ý, vì thế chỉ có thể động đến Mộc Ngân mà thôi.

Thế nhưng Thanh Dao lại không tán thành việc này, mà đang tìm một cách khác.

“Không, hãy để cho ta đi, ta sẽ lấy thân làm mồi nhử, vì ta tin rằng người Thượng Quan Hạo hận nhất chính là ta, nếu như ta xuất hiện, hắn cũng sẽ xuất hiện.”

“Trăm ngàn lần không thể!”

Tiếng nói của Thanh Dao vừa rơi xuống, hoàng thượng vẫn không nói gì, nhưng Nam An vương cùng tá tướng đang đứng bên dưới, đã sớm kiên quyết phản đối, nương nương thân thể cao quý, sao có thể đẩy mình vào hiểm

cảnh, nếu như gặp phải nguy hiểm gì, không phải sẽ làm cho nhiều người đau đớn sao?

“Bản cung đã quyết định.”

Thanh Dao lạnh lùng mở miệng, nàng kiên quyết sẽ không để cho Mộc Ngân một mình lấy thân đi mạo hiểm, trên thực tế, võ công của nàng mặc dù không phải đệ nhất thiên hạ, nhưng đã vô cùng lợi hại, thứ hai, so với Mộc Ngân dùng nàng càng ổn thoả hơn, Mộc Ngân là giới quan văn, tay trói gà không chặt, nếu như tiếp ứng không kịp, e là sẽ chết dưới độc thủ của Thượng Quan Hạo.

“Dao nhi.”

Chương 147.7

Thanh âm khàn khan của Mộ Dung Lưu Tôn vang lên, chứa đựng sự đau lòng, vì hắn không bắt được tên kia nên làm hại nàng phải vất vả người, rõ ràng là hắn không muốn để nàng xảy ra một chút xíu không tốt nào, nhưng kết quả lại gì những chuyện bên cạnh mà liên luy tới nàng.

Thanh Dao xoay người lại, nâng đầu lên nhìn hoàng thượng một cái, nàng thấy trên khuôn mặt tuấn dật của hắn lộ ra thần thái âm u bất minh, làm cho giọng nói của nàng nhu hòa đi: “Không có việc gì, hiện tại chúng ta cần phải đồng lòng đối phó kẻ địch bên ngoài, chỉ có cách mau chóng giết chết Thượng Quan Hạo, Huyền Nguyệt mới có thể an định lại.”

“Tốt, vậy cứ dựa vào hoàng hậu nói mà làm đi.”

Hoàng đế trầm ổn mở miệng, hắn sẽ không để cho Dao nhi bị một chút thương tổn nào, tối nay hắn sẽ bày thiên la địa võng, bắt được Thượng Quan Hạo. Người của Mộc phủ hồi kinh, hoàng hậu sẽ đến Mộc phủ thăm viếng, lý do này đã đầy đủ, nhất định sẽ xuất hiện, mặc dù hắn sẽ hoài nghi trong đó có bẫy, nhưng hắn cũng sẽ đi, bởi vì hắn phải đánh một trận cá chết lười rách, và cũng vì Thượng Quan Hạo quá hận Dao nhi.

Mộ Dung Lưu Tôn hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của Thượng Quan Hạo lúc này, bởi vì bọn họ là đồng môn nhiều năm, nên Thượng Quan Hạo hiểu hắn, ngược lại hắn cũng hiểu biết Thượng Quan Hạo.

“Hoàng thượng!”

Nam An vương cùng tả tướng cùng kêu một tiếng, nhưng mâu quang của hoàng thượng đã quyết định, nên hai người họ cũng không nói thêm gì nữa, hoàng thượng so với bất cứ người nào trong bọn hắn càng lo lắng an nguy của hoàng hậu hơn, vì thế hoàng thượng nhất định là tin vào năng lực của hoàng hậu cùng sự bố trí của mình, vậy nên Lưu Chiêu cùng Mộc Ngân đành im lặng.

Thanh Dao và Mộ Dung Lưu Tôn cũng không có trở lại chỗ ngồi trên cao, mà đến bên bàn ngồi xuống, Nam An vương và tả tướng thấy vậy liền có chút không tự nhiên, nên vội vàng đứng lên, Thanh Dao ngẩng đầu lên, xua tay ý bảo bọn họ ngồi xuống: “Chúng ta vẫn nên thương lượng một chút chuyện tối hôm nay đi, đừng cứ câu nệ hình thức mãi.”

Thanh Dao vừa mở miệng, Huyền đế cũng gật đầu đồng ý, bất quá hắn trời sinh uy nghi khí phách, mặc dù nói như vậy, nhưng cũng mang theo một chút mệnh lệnh bên trong.

“Ngồi xuống đi.”

“Ta ơn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

Nam An vương Lưu Chiêu cùng tả tướng ngồi xuống, Thanh Dao cau mày suy nghĩ sâu xa rồi liếc mắt một cái, quay đầu về phía hoàng thượng bên cạnh, hoàng thượng dành cho nàng một cái nhìn động viên, nên nàng chậm rãi mở miệng: “Tốt, đợi một lúc nữa phụ thân một mình trở về, đem những người khác của Mộc phủ để lại trong cung đi, thay thế họ bằng cao thủ đặc lực là Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc, sau đó Nam An vương gia hãy ẩn thân ở trong một góc của Mộc phủ, mặt khác, Nam An vương có thể sai người của Phượng Thần cung mai phục tại bốn phía của mộc phủ, đêm nay bốn cung sẽ sê sê về thăm mộc phủ, tin rằng tên đó nhất định sẽ động thủ.”

Thanh Dao phân phó xong, Nam An vương cùng Mộc Ngân đứng lên, cung kính lĩnh mệnh: “Dạ, bọn thần tuân chỉ.”

“Còn có một chuyện trọng yếu nữa, Nam An vương cần phải dặn dò thủ hạ, công binh xưởng của chúng ta đã bị Thượng Quan Hạo phá hủy, người cũng đã bị giết, nên có rất nhiều vũ khí bị hàn lây đi, trong đó lực sát thương lớn nhất chính là lựu đạn và pháo khói, trong pháo khói sẽ tràn ra khói độc, còn trong lựu đạn là thuốc nổ, hai thứ đồ này đối phó với người không hề chuẩn bị thì sẽ dùng được, nhưng muốn đối phó với chúng ta nhất định sẽ có kế

hở.”

Nam An vương cùng tả tướng vừa nghe chuyện Thượng Quan Hạo đã đoạt đi vũ khí của công binh xuống, thì sắc mặt rất khó nhìn, sau đó lại nghe hoàng hậu nói có kẽ hở, liền vội vàng chuyên tâm lắng nghe.

Thanh Dao nói tiếp: “Lựu đạn sau khi giật ngòi sẽ có một cảm giác bị bỗng, vì nó không thể ở trong khoảng thời gian ngắn mà phát nổ, các ngươi đều là người có thân thủ lợi hại, chỉ cần thừa cơ trước khi ngòi nổ bể ra, liền đá ngược trở lại, như vậy kẻ bị thương sẽ là đối thủ, mà không phải là các ngươi, còn pháo khói mặc dù có độc, nhưng chỉ cần kéo ngòi nổ ra, liền có một mùi thuốc đong y khó ngửi tràn ra ngoài, nếu như các ngươi ngửi thấy được mùi này, trước khi khói độc tràn ngập ra, đem nó đá đến nơi có nước, nó liền tự động tắt, nếu bọn hắn không có hai món đồ này, ta tin tưởng bọn hắn cũng không có gì đáng e ngại, nhân mã của chúng ta nhất định sẽ không thua bọn hắn.”

“Dạ, thần hiểu.” Nam An vương lập tức đứng lên, nếu như nương nương không nói rõ ràng, căn bản sẽ không có người hiểu rõ nguyên lai vũ khí lợi hại như vậy cũng có nhược điểm, xem ra đừng nói là người, ngay cả đồ vật cũng có điểm yếu.

“Lập tức trở về bố trí đi.”

“Dạ.” Nam An vương cùng tả tướng Mộc Ngân song song đứng dậy, Thanh Dao cũng đứng lên, nàng nhìn Mộc Ngân, nhẹ giọng hướng một bên phân phó: “Mạc Sâu, đi đem nhị tiểu thư cùng vài người của mộc phủ an bày xuống, mấy ngày liên tiếp bôn ba, để cho các nàng nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Dạ, nương nương.”

Mạc Sâu lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, mà Nam An vương cùng tả tướng đã cáo an, ngay cả Minh Nguyệt cùng Thẩm Ngọc cũng đều bị bọn họ điều đi.

Phượng Loan cung To như vậy lại hoàn toàn yên tĩnh, Tiêu Ngư nhi đã sớm tiến vào tắm cung nghỉ ngơi rồi, đại điện lúc này bỗng nhiên an tĩnh lại, Mộ Dung Lưu Tôn đưa tay lên ôm lấy Thanh Dao, thanh âm từ tính vang lên, song chưởng ôm chặt eo của nàng: “Dao nhi, đừng quên chuyện đã đáp ứng trẫm.”

Thanh Dao kêu ách một tiếng, rồi nâng đầu lên nhìn, không biết hoàng

thượng đang nói đến chuyện gì.

Hoàng thượng kê vào lỗ tai của nàng nhẹ nhàng thì thầm: “Cuộc đời này bất ly bất khí.”

Lúc này hắn giống như một nam nhân đang nói lời tình yêu, khiến cho không khí ái muội đến cực điểm, làm cho lòng của Thanh Dao hiện giờ như có dòng nước ấm của ngày xuân, nàng tiến sát trong ngực của hắn, gật đầu: “Hoàng thượng, ta không có việc gì, ngươi yên tâm đi.”

“Ù, trẫm sẽ như trước đến giờ cùng nàng đứng chung một chỗ.”

Trên đại điện bỗng vang lên lời nói phóng đãng ám muội, dù có bão tố thì thế nào, hai người họ sẽ đồng tâm hiệp lực, đối mặt chờ mưa gió qua đi, khi đó cầu vòng rất nhanh sẽ xuất hiện, và ngày mai sẽ tốt đẹp hơn!

Tả tướng Mộc Ngân cao ngạo hồi kinh, bên trong Lâm An thành người người đều biết, mọi người xôn xao nghị luận chuyện Mộc gia chật vật bỏ chạy, và thiên kim của Tả tướng bị Thái Phó tự khanh Triệu gia hưu, khiến cho thiên kim tả tướng đâm đầu xuống hồ tự sát, nói chung mọi thuyết đều được đưa ra, cái dạng đề tài gì cũng đều có.

Bên trong Lâm An thành lúc trước có rất nhiều người tiếc hận bởi vì Mộc Ngân cả đời trung thành và tận tâm, không nghĩ tới về già, lại rơi vào kết quả như vậy, thực sự là gần vua như gần cọp a, thế nhưng không ngay lập tức phong vân nổi lên, nguyên lai đây chẳng qua là người xấu làm ra, hoàng hậu là bị ác nhân hãm hại, hiện tại hoàng thượng chân chính đã hồi cung, hơn nữa phu phụ hoàng thượng càng thêm phu thê tình thâm, vì thế tả tướng rốt cuộc có thể ngắn cao đầu mà hồi kinh.

Ở một khách sạn lâu lêu, trong phòng khách lâu hai, có một cánh cửa sổ mở rộng phân nửa, một nam tử với gương mặt âm ngao lãnh chìm, mái tóc đen xoã xuống che lại hơn phân nửa mặt, làm cho người ta nhìn không rõ dung mạo của hắn, chỉ một đôi mắt như lang như hổ, nhìn chằm chằm mặt đường.

Hắn từng chén từng chén rượu một mà uống, bên trong gian phòng trang nhã đầy rẫy mùi rượu, thật lâu ngoài cửa mới có thanh âm gỗ nhẹ vang lên.

Rồi có giọng nói khàn khàn vang lên: “Tiến vào.”

“Dạ.” Một bóng người quỷ mị tiến vào, nhìn như bóng ma, hơn nữa ánh mắt

rời rạc, cả người đờ đẫn như một khúc gỗ.

“Tả tướng thực sự hồi kinh sao?”

“Đúng vậy, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, tả tướng và gia quyến, xác thực đã về mộc phủ, trong triều còn có thật nhiều đại thần đăng môn bái phỏng.”

“Tốt, thật sự là quá tốt.” Bàn tay to của nam tử đột ngột vỗ lên mặt bàn lấy lên một chén rượu, ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, sau đó hung hăng đặt xuống bàn, xoay mình đứng dậy, ác khí tận trời mở miệng: “Mộc Thanh Dao, đêm nay ta sẽ lấy người của mộc phủ khai đao, ta muốn nổ cho mộc phủ của ngươi chỉ còn hai ba mảnh, ai bảo ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Nói xong hắn liền lôi kéo cửa phòng, trường bào màu đen pháp phoi tạo thành một đạo đường vòng cung, sau đó thân ảnh biến mất trong chớp mắt.

Buổi tối, bầu trời xanh trong như một khối ngọc lưu ly được nước rửa qua, làm nó sạch sẽ trong vắt đến hiếm thấy, chỉ có vài đám mây lơ lửng trôi ở giữa không trung, như tùy ý nhàn nhã đi dạo.

Mộc phủ, ngọn đèn dầu được thắp sáng trưng, trong ngoài phủ, thỉnh thoảng có người ra vào.

Tả tướng hồi kinh, đã được phục chức lại toàn bộ, nên các đại thần trong triều, tranh nhau đến đây chúc mừng, bất quá triều đình lúc này đang là lúc nguy cấp, vì thế tả tướng Mộc Ngân không có mở tiệc tiếp tân khách, nên những khách nhân đến chúc mừng cũng chỉ ngồi một chút liền đi trở về, đến chạng vạng cả phủ vừa mới quạnh quẽ một chút chút, thì hoàng hậu dẫn vài tên cung tỳ hồi phủ thăm người nhà.

Tả tướng Mộc Ngân dẫn tất cả lớn nhỏ trong quý phủ đồng loạt ở bên ngoài đại môn, quỳ nghênh phuợng giá.

Thanh Dao được Mạc Sầu dìu xuống phuợng liễn, tự mình đỡ dậy phụ thân, cùng đoàn người vào trong mộc phủ.

Thanh Dao đi ở bên cạnh Mộc Ngân, nhẹ giọng hỏi: “Trong phủ không còn tân khách chứ?”

Mộc Ngân nhỏ giọng trả lời: “Đều bị đưa về cả rồi.” Chính vì đêm nay

Thượng Quan Hạo sẽ tới, nên hắn mới không tổ chức yến hội, chiêu đãi tân khách, chỉ để cho bọn họ ngồi một chút, liền đưa bọn họ hồi phủ.

“Ân, vậy là tốt rồi.” Thanh Dao nghe vậy cũng yên lòng, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng có sát khí ẩn nấp trong chõi tối, Thượng Quan Hạo quả nhiên đã tới, bất quá đến tận cùng là thuộc hạ của hắn, hay là hắn tự mình đến, thì không thể biết được, nhưng bắt kể là ai, tối nay nàng thế sẽ để cho bọn họ có đi không có về, nghĩ đến đây ánh mắt nàng đột nhiên hiện lên sắc bén, tiếp theo liền cười vang trò chuyện.

“Phụ thân có khỏe không?”

“Nhờ phúc của nương nương, tất cả cũng khỏe.”

Mộc Ngân thân là gương mẫu của các vị quan lại, cho nên ngôn hành cử chỉ luôn luôn đúng quy củ, Thanh Dao sửa chữa hắn rất nhiều lần, cũng không tạo nên chút tác dụng nào, vì thế cuối cùng chỉ mặc hắn thôi, bất quá đối với tư tưởng cổ hủ của cổ nhân nàng đúng là có cái nhìn mới mẻ.

Chương 147.8

“Hoàng thượng có khỏe không?” tiếng nói của Mộc Ngân vừa dứt, khéo miệng Thanh Dao nhịn không được giật giật, ánh mắt tùy ý quét về phía tiểu thái giám theo sát đằng sau mình, nếu để cho phụ thân biết hoàng thượng đã ngụy trang thành tiểu thái giám này, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì, còn bình tĩnh được như vậy hay không, bất quá nàng cũng không muốn phá hủy kế hoạch đêm nay.

“Hoàng thượng rất khỏe, phụ thân không cần bận tâm.”

Mộc Ngân ở phía trước dẫn đường, rất nhanh đem Thanh Dao mang vào trong đại sảnh của chính viện Mộc gia, bên ngoài, ánh trăng đã từ từ ngã về phía tây chiếu lên trên thềm đá, bên dưới thềm đá thái giám cùng cung nữ đứng san sát nhau, không khí yên tĩnh đến không tiếng động, rõ ràng đã gần tới đầu hạ, thế nhưng mọi người vẫn cảm nhận được hàn ý lạnh mỏng, ở trước cửa viện chính còn có lan can bạch ngọc nho nhỏ được xây thành một vườn hoa, bởi vì không có người xử lý, nên cỏ dại mọc thành bụi, che dấu những đoá hoa bên trong nó, hương thơm chỉ có thể âm thầm kéo tới.

Bên trong chính sảnh hoàn toàn yên tĩnh, vào thời gian này, ai cũng không có tâm tình để nói chuyện, họ chỉ chờ đợi kẻ kia tới, hoặc là hắn đã sớm tới

nhưng chưa có hành động mà thôi.

Thanh Dao cau mài, đáy lòng dẫn một mực nói, chỉ sợ hắn không đến, nếu như không đến, kế hoạch bố trí của các nàng không phải đã uổng phí sao, nhưng sự lo lắng của nàng chỉ duy trì được một khắc đồng hồ, bên ngoài phòng liền truyền đến tiếng thái giám kinh hô: “Đã tới!”

Thanh Dao xông ra ngoài trước mọi người, thân hình nhanh như thiểm điện, một lòng treo ngược lúc này đã buông xuống, Mạc Sầu thì theo sát phía sau nàng để vọt tới, còn Băng Tiêu đã bị bắt ở lại trong cung để bảo hộ Tiêu Ngu nhi, nên hôm nay không đến.

Trước cửa viện chính của Mộc phủ ngoại trừ vườn hoa, còn có một phiến đất trống, được những tảng đá quay quanh mà tạo thành, lúc này ở trên đất trống đứng mười mấy hắc y nhân, những người này diện vô biểu tình, ngay cả động tác cũng như người máy, cứng ngắc không gì sánh được, nhưng con ngươi lại lóe lên ánh sáng sắc bén thị huyết, lạnh lẽo nhìn chằm chằm những người vây quanh bọn họ, tuy nhiên họ vẫn đứng san sát nhau không nhúc nhích.

Thanh Dao đã quên cả chuyện đi tới, khi nàng nhìn thấy nam tử dẫn đầu là Đoan Hồn mà nàng đã hai lần gặp qua, hắn là thủ hạ đặc lực của Lưu Tôn, là thiếp thân ám vệ, không nghĩ tới bây giờ hắn đã thực sự bị Thượng Quan Hạo thao túng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng không ánh sáng lúc này của hắn, đồng thời trong đó đã không có một chút thanh tịnh nào, hơn nữa ngay cả Nam An vương hắn cũng nhận không ra.

Nam An vương dẫn người vây quanh mười mấy người này, nhưng vẫn chưa động thủ, bởi vì hắn đang đợi, chờ hoàng thượng ra lệnh, bởi vì những người này là do hoàng thượng tỉ mỉ đào tạo ra, hôm nay phải ra tay phá hủy bọn họ, hoàng thượng nhất định sẽ rất đau lòng, nhưng nếu không hủy diệt, thì kẻ bị thương chính là bọn hắn, hơn nữa Thượng Quan Hạo cũng không có xuất hiện, đến tận cùng là hắn vẫn núp ở trong bóng tối, hay cản bản không có đến?

Hai bang người đang lúc giằng co, thì một thanh âm trầm thấp lạnh lẽo vang lên.

“Giết.”

Một lời rơi, Nam An vương dẫn đầu xông lên, bảo kiếm trong tay giương ra,

kiếm khí sắc bén như đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhanh chóng bay qua đó, những người bao vây đám hắc y nhân càng cướp thân mà lên, bọn họ đều là nhân vật lợi hại, so với bọn người Đoạn Hồn cũng không kém bao nhiêu, vì thế sau một trận đánh thiên hôn địa ám chém giết khắp nơi, trong đao quang kiếm ánh tắt nhiên có người rất nhanh đã bị thương, thái giám cùng cung nữ mà Thanh Dao mang đến kỳ thực đều là thị vệ trong cung, tất cả mọi người cũng đồng loạt xông tới, bao vây mười mấy người kia lại, rất nhanh liền giết sạch những người vừa tới.

Không khí dày đặc mùi máu tươi tràn ngập ở trong Mộc phủ, màn đêm như bị lây nhiễm hồng sắc, tạo thành một mảnh yêu mị.

Đến cuối cùng Thượng Quan Hạo cũng không có xuất hiện, Mộ Dung Lưu Tôn nhìn hết thảy trước mắt, trong lòng rất khó chịu, những người này đều là hắn dùng tâm huyết để tỉ mỉ bồi dưỡng mà ra, Đoạn Hồn, Trường Định cùng Tương Ba, mặc dù hắn là chủ tử của bọn họ, nhưng rốt cuộc vẫn có cảm tình với nhau, hôm nay phải đích tay giết bọn họ, sao có thể không đau lòng, thế nhưng hắn và Thượng Quan Hạo đều xuất thân từ Thiên Sơn, nên đều biết nếu dùng được vật để khống chế tư duy của con người, thì trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào làm cho bọn họ thanh tịnh lại cả, mà nếu bọn họ không chết, thì sẽ giết nhiều hơn người nữa, đồng thời còn trở thành lợi khí giết người trong tay Thượng Quan Hạo.

Thanh Dao ngưng mắt nhìn Mộ Dung Lưu Tôn, sau đó nàng từ từ đi qua, vươn tay cầm lấy bàn tay to của hắn “Hoàng thượng, đừng khổ sở, bọn họ sẽ không trách ngươi đâu.”

“Ân, hồi cung đi.”

Mộ Dung Lưu Tôn đột nhiên mở miệng, không ngờ cuối cùng Thượng Quan Hạo lại không có xuất hiện, nhưng vì sao hắn không xuất hiện chứ, ánh mắt của Lưu Tôn bỗng lóe lên một cái, thị huyết đến cực điểm, hắn nắm chặt tay Thanh Dao đi ra ngoài, Thanh Dao xoay người liếc nhìn lạ, bỗng nhiên trầm giọng mệnh lệnh Nam An vương: “Những người này bị chúng ta giết chết, chỉ sợ trong lòng của hắn có oán khí, tất nhiên sẽ làm ra hành động gì đó, Lưu Chiêu, lập tức đi bộ binh, phân bố họ ở bên trong Lâm An thành, cả đêm không ngủ để tuần tra, nhất định phải hết sức chú ý bất kỳ động tĩnh nào.”

“Dạ, nương nương.”

Nam An vương lĩnh mệnh xong, lúc này hoàng thượng đã dừng lại thân thể, để Thanh Dao nhìn tả tướng Mộc Ngân đang đứng khá xa, nũng nè mở miệng: “Phụ thân, theo chúng ta cùng nhau về hoàng cung đi, ở lại Mộc phủ quả thật không an toàn.”

“Được.” Mộc Ngân không có phản đối, vốn muốn lấy thân làm mồi dụ dỗ Thượng Quan Hạo xuất hiện, không nghĩ tới Thượng Quan Hạo kia không có hiện thân, nhưng lại để cho mười mấy tên thủ hạ ra mặt, bọn họ đã tiêu diệt đi phụ tá đắc lực của hắn, hắn nhất định rất cău giận, không biết hắn có đợi mọi người đi rồi quay lại đây hay không, nếu như hắn không đến, bọn họ thật là mất công chờ đợi, nếu như hắn quay lại đây, mà người của hoàng thượng đã rút đi, chẳng phải mình bỗng dung đánh mất một cái mạng mà không lợi ích gì sao, không bằng cứ tiến cung rồi quyết định tiếp.

Hoàng đế cùng hoàng hậu dẫn một đám người ly khai mộc phủ, kể cả Mộc Ngân cũng rời khỏi, Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu dẫn mười mấy tên thủ hạ, hộ tống hoàng thượng cùng hoàng hậu hồi cung, sau đó đi đến bộ binh để điều binh, tối nay toàn bộ Lâm An thành cần phải dè dặt cẩn thận, người nam nhân kia nhất định sẽ ẩn nấp ở nơi nào đó.

Đợi đến khi tất cả mọi người ly khai Mộc phủ, mọi vật bỗng an tĩnh lại, lúc này trên đất trống trước cửa chính viện bỗng nhiên có một bóng người.

Bóng người lặng yên đến bên cạnh Đoạn Hồn cùng Trường Định, cúi đầu sờ lên mặt của bọn họ, trong miệng thì thào lẩm bẩm.

Thế nhân đều nói ta ác độc, kỳ thực hắn không ác độc sao, mắt không chớp không nháy hạ lệnh cho người ta giết chết các ngươi, các ngươi đi theo hắn, đến tận cùng là may mắn hay bất hạnh.

Nói xong liền nhún người một cái, hòa nhập vào trong màn đêm, sau đó biến mất không để lại dấu vết, giống như không có gì phát sinh cả, chỉ có những lá cây nhẹ lay động trong gió đêm.

Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao trở lại hoàng cung, trong cung cũng không có phát sinh chuyện gì, xem ra bàn tay của người nam nhân kia đã không có đưa đến hoàng cung, như vậy kế tiếp hắn muốn làm cái gì đây? Hai người trong lòng thấp thỏm không yên, càng ngày càng trầm trọng, hiện giờ sự tồn tại của nam nhân kia, chính là một quả bom lúc nào cũng có thể phát nổ, hơn nữa bọn họ vốn cho là hắn sẽ đích thân ra tay, kết quả mọi thứ chuẩn bị đều vô ích, trái lại chỉ làm cho mười mấy người kia phải chết.

Đêm đã rất khuya, Mộ Dung Lưu Tôn nhìn thấy ánh mắt Thanh Dao đầy mệt mỏi rã rời, cũng có thể trên thân thể mệt mỏi thua xa sự mệt mỏi trong lòng, người nam nhân này còn sống chính là một thứ d่าน vặt, bởi vì không có ai biết kế tiếp hắn sẽ còn làm ra chuyện khát máu gì nữa, dùng như hắn còn sống chính vì để giết người, không ngừng giết người, mà mọi người trong bọn họ căn bản bắt không được hắn.

“Dao nhi, đi ngủ sớm một chút đi, các đường phố trong kinh thành đã có Nam An vương rồi! Tên kia muốn làm cái gì, thì chúng ta nhất định sẽ biết được trước tiên.”

“Ân.” Thanh Dao gật đầu, tuy rằng nàng rất lo lắng, nhưng đối với một người điên khùng như thế nàng căn bản không có biện pháp suy đoán được, chỉ có thể chờ tin tức.

Hai người ở Phượng Loan cung nghỉ ngơi, ngày thứ hai, hoàng thượng vào triều sớm, thì thấy Nam An vương cả người lạnh lùng mệt mỏi cung bẩm báo: “Hoàng thượng, ban đêm hôm qua quả nhiên đã xảy ra chuyện, Thái Phó tự khanh Triệu gia đã bị nổ chết hơn mười người, còn bị thương rất nhiều người, hiện trường vô cùng thảm.”

Tiếng nói của Nam An vương vừa dứt, cả triều đình ồ lên, quần thần nghị luận sôi nổi, mọi người đều đưa ánh mắt chuyển qua trên mặt hoàng thượng, trên ngũ quan tuấn dật của hắn, lúc này bao phủ ánh sáng đen, hắn căn chặt hàm răng, nắm bàn tay to, dùng sức siết chặt đến nỗi gân xanh trải rộng, nếu như hiện tại hắn có thể tìm được tên đó, nhất định sẽ đưa kẻ cẩn bả này ra bầm thây vạn đoạn, cho dù có làm cho tên đó chết một nghìn lần, một vạn lần đều không quá đáng, tim của hắn ta là màu đen, và máu lạnh hay sao? Mà lại muốn tàn hại người vô tội, chẳng lẽ mạng người ở trong mắt của hắn ta thực sự không đáng giá nhắc tới như vậy?

Thừa tướng Mộc Ngân từ trong đám quần thần đi tới, cung kính mở miệng: “Hoàng thượng, chỉ sợ kế tiếp tặc tử còn ngông cuồng hơn thế nữa, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm được hắn.”

Tâm tình của Mộ Dung Lưu Tôn hiện giờ như chìm đến đáy cốc, tuy là quân vương một quốc gia, nhưng để cho thần dân của mình phải trải qua ngày tháng khủng hoảng như vậy, hắn thật sự là khó trốn tránh trách nhiệm, nên lúc này quanh hắn hàn khí nhè nhẹ như từ địa ngục xông ra, những lời nói của tá tướng tất nhiên là có đạo lý, thế nhưng người nam nhân kia lòng dạ bí

hiếm, không chỉ võ công cao, hơn nữa còn am hiểu sâu thuật dịch dung, nên người bình thường căn bản là bắt không được hắn, càng không thể nhận ra hắn.

“Hoàng thượng, thần sẽ lĩnh binh lục soát Lâm An thành.”

Hiện tại Lâm An thành nơi nơi đều bất an, người người trong lòng đều run sợ, mặc dù biết thời gian trước hoàng thượng làm ra những chuyện như vậy, là do có kẻ giả mạo, nhưng bây giờ kẻ giả mạo kia vẫn còn sống, hơn nữa lại hại chết nhiều người như vậy, hiện tại vẫn đang không có dấu hiệu dừng lại, mà còn trầm trọng thêm, đêm hôm qua đã nổ chết một nhà của Thái Phó tự khanh, không biết hôm nay sẽ nổ đến nhà ai, nên rất nhiều người vì để đề phòng, không dám ở lại trong nhà, vì thế đã làm cho khách sạn tấp nập trên đường phố chật ních, quả thật có nhà mà không được ở, phải đi ở khách sạn, bởi vì cho tới bây giờ, còn không thấy hắn đối với khách sạn tấp nập động thủ, cũng không ra tay đối với gia đình bình thường, chủ yếu là gia quyến của các vị quan trong triều bị hắn hạ độc thủ, bởi vậy quan viên trong triều, đều di cư đến nhà dân thường, hoặc ở đến tấp nập trà tú mà trú ngụ.

Chương 147.9

Trong lúc nhất thời, người người nghe đến tên kẻ trộm kia liền biến sắc, ngày ngày hoảng sợ không yên, càng miễn bàn đến việc buôn bán.

Trên triều đình trong khoảng thời gian ngắn căn bản không nghĩ ra phương án tốt, cuối cùng chỉ phải tuyên bố bão triều, Nam An vương lĩnh binh lục soát thành, nhưng hiệu quả thì không lớn lắm, bởi vì người nam nhân kia võ công cao cường, hoàn toàn có thể thừa lúc người lục soát mà tránh đi, sau đó thì trở lại chỗ cũ.

Phượng Loan cung.

Thanh Dao đang ngồi đó trầm tư suy nghĩ, để xem có kế sách gì tốt không, nàng đã nghe xong Thẩm Ngọc bẩm báo, buổi tối hôm qua một nhà của Thái Phó tự khanh Triệu gia đã bị người ta nổ chết, còn có rất nhiều người bị thương, đây chính là nhà chồng của tỷ tỷ, nếu như nàng áy biết, nhất định sẽ rất thương tâm, hơn nữa Thượng Quan Hạo đã bắt đầu động thủ, kế tiếp nhất định còn có rất nhiều nhà bị nổ chết, hiện tại tình hình đã lửa sém lông mày nên phải tìm cho được hắn, giết tên tặc tử này, mới có thể ngăn lại thảm họa kế tiếp, thế nhưng đối với kẻ ăn tham từ một nơi bí mật gần đây như một con chuột, thì căn bản không phải người muôn bắt là có thể bắt.

Thanh Dao đang ở đây rối rắm nhiều lần, thì Tiểu Ngư nhi đang ngồi đọc sách ở cách đó không xa, nàng biết mẫu thân đang phiền não chuyện gì, tên Thượng Quan Hạo kia một chút hình bóng cũng không có, mẫu thân lúc này đang nghĩ biện pháp, nàng đã nghĩ biện pháp, xem phải làm thế nào để tìm được người nam nhân kia.

Đại điện rất yên tĩnh, bỗng nhiên Băng Tiêu từ ngoài điện đi đến, cung kính hành lễ: “Nương nương, bên kia lãnh cung có người muốn gặp người.”

“Lãnh cung?” Thanh Dao cau mày một chút, chẳng lẽ là Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta gặp nàng làm gì?

Tiểu Ngư nhi thấy Thanh Dao nghiêm mặt không nói chuyện, nên đã sớm tức giận mở miệng: “Trong hoàn cảnh nay ai thèm đi gặp nàng ta, tất cả mọi chuyện ngày hôm nay nàng thoát khỏi khỏi liên quan, để cho nàng ta đi tìm chết được rồi.”

Băng Tiêu nghe xong công chúa nói, ngẩng đầu lên nhìn về phía nương nương, chờ ý của nàng.

“Nàng không xong sao?”

Đã mấy ngày trôi qua, chỉ sợ mấy người các nàng ai cũng không qua khỏi, nghĩ thế Thanh Dao có chút hơi mềm lòng, người chết sắp chết rồi, vì sao còn muốn gặp nàng chứ, nàng tự nhận cùng nàng ta qua hê không tốt đến nỗi không thể không gặp mặt.

“Sợ rằng sẽ không qua khỏi hôm nay”

Băng Tiêu gật đầu, vẻ mặt vẫn bình thản, nàng là ám vệ, cũng giống như một món vũ khí, tuy rằng được nương nương thưởng thức, trở thành một võ tướng tú phẩm, nhưng nàng vẫn đi theo nương nương, đối với thất tình lục tục, từ trước đến nay nàng khá lạnh lùng, ngay cả khi Đoạn Hồn cùng Trường Dinh và Tương Ba chết, tim của nàng chỉ đau một chút thôi, và đó cũng là chuyện trong nháy mắt.

“Vậy ta qua đó một chút.”

Thanh Dao đứng lên, sửa sang lại la quần cho khỏi nhăn, lúc này Mạc Sầu cũng theo nàng đi ra ngoài, chỉ có Tiểu Ngư nhi là bất mãn nhìn ba nữ nhân

nhanh chóng đi ra ngoài, ngẫm lại, thật đúng là nàng có chút hiếu kỳ, nữ nhân sắp chết kia muốn gặp mẫu thân làm gì, nghĩ vậy liền lập tức kêu to lên: “Chờ ta một chút, ta cũng muốn đi.”

Sau đó nhanh chóng nhắc làn váy nhỏ bé lên đuôi theo, đoàn người hướng về lanh cung mà đi.

Lanh cung cách tam cung cực xa, ở địa phương vắng vẻ nhất của hoàng cung, bình thường không ai đi qua nơi này, nên cỏ dại mọc thành bụi, mất trật tự hỗn độn, bốn phía có tường độc lập vây quanh, trước cửa tường rào có nội thị coi chừng, họ vừa nhìn thấy Thanh Dao xuất hiện, liền cung kính thi lễ: “Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Các nàng thế nào?”

“Hồi nương nương, đã chết vài người, hiện tại chỉ còn sống hai ba người, hôm nay chỉ có một mình Thục phi nương nương sợ không qua khỏi, thế nhưng nàng vẫn kêu lên muốn gặp ngài, tiểu nhân vốn không muốn để ý tới nàng, thế nhưng nghe được thanh âm kêu gọi quá doạ người, cho nên mới phải để người ta qua đó bẩm báo một tiếng.”

Nội thị dẫn đầu cẩn thận từng li từng tí báo cáo chuyện đã xảy ra, Thanh Dao nghe xong gật đầu một cái, rồi chậm rãi mở miệng: “Mở cửa đi.”

Trên cánh cửa sắt loang lổ bị nội thị lôi kéo, tuôn những mảnh vỡ xuống đất, một tiếng ầm vang lên, cửa sắt kia liền bị mở ra, sau đó lập tức có người chạy đến phía trước dẫn đường.

“Nương nương, mời đi theo tiểu nhân.”

Đây là lanh cung sao? Thanh Dao ngược mắt đánh giá mọi thứ, đều tiêu điều thê lương, rõ ràng là đầu hạ, trên đỉnh đầu thì nóng rực, thế nhưng ở đây, lại có âm phong từng trận, trong bụi cỏ hỗn độn thỉnh thoảng còn nhảy ra những con sâu kỳ lạ, càng tăng thêm biến hoá lạnh lẽo.

Ánh dương quang ám áp, nhưng nó đã bỏ quên nơi đây, không người hỏi thăm, không người để ý tới, cho nên từng đợt từng đợt linh hồn không nơi để về, mới làm cho ở đây càng tỏ ra âm u.

Lanh cung, xưa nay là điểm kết thúc của nữ tử, cũng là điểm kết thúc của cuộc sống hoa lệ, vì thế nữ nhân hậu cung sơ nhất chính là chỗ này, từ nơi

này mà có thể đi ra, chỉ sợ ít lại càng ít.

Thanh Dao dẫn Tiếu Ngư nhi và đám người Mạc Sầu đi theo phía sau nội thị bước qua dãy hành lang âm u không ánh sáng, đến trước một phòng làm bằng đá tảng lạnh như băng, lại không có nửa điểm màu sắc, hôi, tối và lanh.

“Nương nương, tôi rồi, Thục phi nương nương ở nơi này.”

“Tốt, các ngươi lui đi.”

Mạc Sầu kéo cửa ra, một tiếng chi nha vang lên, cánh cửa gỗ cũ kỹ mang đến không phai hoài cựu, mà là lụi bặm, gian phòng rất nhỏ hẹp, cũng không tạp vật dư thừa, chỉ có một cái giường, đầu giường có một chiếc kỷ trà, ngoài ra thì không còn vật gì khác, lúc này động tĩnh ở cửa phòng đã kinh động người trên giường, dường như nàng đang một mực chờ giờ khắc này, nên xoay mình lại mở mắt ra, con ngươi bỗng nhiên nổi lên ánh sáng, đôi môi run rẩy hơn nửa ngày cũng không nói ra được một câu.

Thanh Dao đứng ở trước giường của nàng, nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp trước đây của nàng đã không còn, bây giờ chỉ còn là một đồng tiêu tụy, mái tóc đen bị lây nhẹ nhẹ sương trắng, đôi mắt bỗng trực trào ra một giọt nước mắt lung tròng, nghẹn ngào không tiếng động.

Mới không có bao lâu, mà tình huống lại biến hóa long trời lở đất như vậy, nếu như không phải quá tự phụ, nếu như ở bước ngoặt hôm đó nàng thu tay lại, thì hôm nay tất cả kết quả đã không giống nhau, tuy rằng nàng sầu khổ, nhưng tình huống bi thảm hiện tại càng làm cho lòng người chua xót, nhưng nghĩ đến những chuyện nàng đã làm liên lụy đến nhiều người như vậy, vì nàng mà những người đó phải chết, mặc dù sau này nàng có chết đi, e rằng cũng bị ném xuống A Tu La địa ngục.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Thanh âm lành lạnh của Thanh Dao vang lên, tuy rằng trong lòng chua xót, nhưng là đối với những nữ nhân khác, mà không phải là Tây Môn Tân Nguyệt, nàng ta không xứng có được thương hại của bất luận kẻ nào.

Tây Môn Tân Nguyệt dùng sức gật đầu, mặt của nàng bị hăm ở trong mái tóc sương trắng, nàng chưa già mà đã yếu, nhưng lại giống một lão phụ già nua, có thể thấy được sự dần vặt kia đã sâu tận xương tủy, thế nhưng lúc này đại bộ phận trên mặt đã được phục hồi, chí ít chẳng còn dữ tợn như trước, tuy

nhiên thi độc đã sâu nhập vào máu, mọi người đành chịu bó tay.

“Ta có chuyện muốn nói.”

Nàng ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, nhưng mâu quang cứ cố lấy sức nhìn Thanh Dao, sở dĩ muốn gặp nàng, là bởi vì có việc.

“Được, ngươi nói đi.”

Thanh Dao cũng không làm khó dễ nàng, mặc dù nàng ta tội ác滔天, nhưng đối với một người sắp chết, kỳ thực nàng có tư cách nói ra tâm nguyện của mình.

Trong không khí mùi hoa như có như không, nó đã che đi mùi tanh hôi của thi độc, điều này làm cho nàng dễ chịu nhiều lắm, chí ít có thể ích kỷ cho rằng, nàng ra đi cũng được sạch sẽ.

“Về Thượng Quan Hạo.”

Nàng từng chữ từng lời mở miệng, Thanh Dao nghe được ba chữ Thượng Quan Hạo thì nhíu mày vô cùng kinh ngạc, không biết nàng ta muốn nói chuyện gì về Thượng Quan Hạo? Người trước khi chết, sẽ nói lời tốt, có thể vào phút cuối cùng lương tâm nàng trỗi dậy, nói ra bí mật gì đó mà không muốn người khác biết, cũng có thể sẽ giúp đỡ được rất nhiều người.

“Ngươi nói đi?”

“Thượng Quan Hạo không ly khai khỏi nữ nhân được.” Tây Môn Tân Nguyệt nói xong lời này, liền bắt đầu thở dốc, lúc này, ánh mắt của Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi và mọi người đồng loạt nhìn thẳng nàng, nàng còn có câu dưới chưa nói xong, lúc này khi nhìn thấy nàng hết suyễn mọi người mới thở ra một hơi, thật làm cho người lo lắng, nếu không phải sợ thi độc ở trên người nàng sẽ truyền nhiễm, Tiểu Ngư nhi sờm kêu lên, làm cho nàng ta nói nhanh lên một chút.

Mọi người thật vất vả mới đợi được Tây Môn Tân Nguyệt qua cơn suyễn thở đều lại, sau đó mới nghe được nàng nói tiếp.

“Ta đã hạ độc hoa hướng dương cho hắn, thuốc kia sẽ làm hắn không ly khai khỏi nữ nhân.”

Lúc này cuối cùng nàng cũng nói ra một câu hoàn chỉnh, trên gương mặt thanh tươi xinh đẹp của Thanh Dao trong nháy mắt bao phủ một tầng lãnh sương, nếu như hắn không ly khai được nữ nhân, thì nơi hắn có khả năng ở nhất chính là kỹ viện, lúc này nàng cũng lười truy vấn Tây Môn Tân Nguyệt làm thế nào mà hạ độc được tên nam nhân giảo hoạt kia, nàng đang thầm nghĩ bắt hắn, nhất định không thể để cho hắn nổ bị thương người nào nữa.

“Cám ơn ngươi.”

Lúc này ít nhiều cũng nhờ nàng ta, nếu như nàng ta không nói, chỉ sợ còn có rất nhiều người bị giết, Thanh Dao bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt của Tây Môn Tân Nguyệt lúc này đã có chút rời rạc, nàng chậm rãi từng chữ từng lời mở miệng: “Ta hối hận, thế nhưng trên đời không có thuốc hối hận a, kiếp sau, ta hi vọng được làm người trong sạch, không còn có việc không cam lòng.”

Không biết có phải là hồi quang phản chiếu hay không, nàng có thể nói một hơi nhiều đến như vậy, cuối cùng mới chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, nước mắt chảy xuống, vô thanh vô thức mà chết đi.

Trong phòng, gió lạnh thổi quá, cái lạnh như thấm nhập vào đáy lòng, trong lòng mỗi người đều không thấy vui vẽ gì, hết thảy mọi chuyện đến tột cùng là lỗi do ai ...

Chương 147.10

Tiểu Ngư nhí ngẩng mặt lên nhìn mọi người đang yên lặng, nàng nhanh chóng nhắc nhở họ “Chúng ta đi thôi, vẫn nên nghĩ biện pháp để đối phó Thượng Quan Hạo đi. Chẳng phải nữ nhân này đã nói Thượng Quan Hạo không thể rời khỏi nữ nhân sao? Nếu như chúng ta còn kéo dài thời gian, e là tên kia sẽ giải độc xong, đến lúc đó càng khó tìm.”

“Tốt, đi thôi.”

Thanh Dao đã phục hồi tinh thần lại, dẫn mọi người đi ra ngoài, khi bước đến trước cửa gỗ nàng rốt cuộc cũng nhịn không được mà quay đầu lại, nhớ tới trước đây nàng cùng nàng ta lần đầu gặp mặt, nàng ta xinh đẹp như đoá hoa, nếu như không phải tâm cao khí ngạo, chỉ sợ sẽ trở thành một bông hoa thơm được nam tử nâng niu trên đầu ngón tay, nhưng bây giờ chỉ còn lại là một luồng u hồn.

“Nương nương, đi thôi.”

Mạc Sầu giục nàng, mọi người liền đi ra khỏi căn phòng đá, theo hành lang ly khai lanh cung, bên ngoài cửa cung ánh dương quang âm áp màu vàng rơi đầy trên đất, vài tên nội thị cung kính đứng ở một bên, Thanh Dao thấy vậy liền dặn dò bọn họ: “Đến mang Thục phi nương nương đi an táng đi.”

“Dạ, nương nương.”

Mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nương nương rời đi, khi mấy người các nàng trở lại Phượng Loan cung thì hoàng thượng đã tới rồi, hắn đang ở trên đại điện nghỉ ngơi, Thanh Dao cùng Tiểu Ngư nhi đi vào, còn Mạc Sầu và Băng Tiêu thì ở lại ngoài cửa điện canh gác.

Trên đại điện, Mộ Dung Lưu Tôn khẽ nhắm lại hai tròng mắt, đôi lông mài hép dài đã dãn ra, hàng lông mi dày tạo ra bóng râm nhỏ trên gương mặt, đã nhiều ngày qua mệt nhọc, nên làm cho hắn gầy đi một ít, cầm cึง nhọn ra, lúc này hắn nhẹ tựa người ở trên mềm trường kỷ, mái tóc đen như mực thì dễ trút xuống vai, cùng với một thân màu cẩm bào màu đỏ tía, có thêu kim miêu phượng, làm cho hắn càng thêm đẹp đẽ quý phái và khí phách.

Vừa nghe được trước đại môn có động tĩnh, hắn liền xoay mình mở mắt, con ngươi màu đen như một hồ nước hàn đầm, lạnh lùng như băng, khi tầm mắt kia nhìn thấy Thanh Dao, trong thoáng chốc bỗng nhiên nhu hòa ôn nhuận hắn, khéo môi cười nhẹ: “Dao nhi đi đâu vậy?”

“Lãnh cung.”

“Đi vào trong đó làm gì?”

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nghĩ tới tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay cũng đều do Tây Môn Tân Nguyệt ban tặng, nếu nàng không có từ trên tay A Cửu đem mình mang đi, thì hết thấy tất cả đã không có kết quả như vậy, và hôm nay sẽ có tình cảnh cực kỳ bi thảm này phát sinh sao?

“Nàng đã chết.”

Trong giọng nói của Thanh Dao lộ ra một chút bất đắc dĩ, trước đây nàng cũng hết sức thống hận Tây Môn Tân Nguyệt, khi lần đầu nhìn thấy Lưu Tôn bị khóa trên giá, nàng đã hận không thể thiêu đao vạn quả nàng ta, nhưng khi

chân chính đối mặt với cái chết thê thảm của nàng ấy, lòng của nàng vẫn cảm thấy chua chát.

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nhìn thấy thần sắc của Thanh Dao, liền biết nàng đang suy nghĩ gì, khéo môі của hắn nở ra nụ cười ôn hòa: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Phụ hoàng, không nghĩ tới trước khi chết nữ nhân kia cuối cùng cũng giúp chúng ta một lần.”

Tiểu Ngư nhị đứng ở bên cạnh nhịn không được nén mồm miệng cướp lời trước, hiện tại nhất định phải bắt được Thượng Quan Hạo, sau đó rút gân, lột da hắn ra.

“An?”

Mộ Dung Lưu Tôn quả nhiên rất kinh ngạc, Tây Môn Tân Nguyệt mà giúp bọn họ một lần sao, nàng ta đã làm chuyện gì?

“Chuyện gì xảy ra vậy, Dao nhi?” Mộ Dung Lưu Tôn đưa tay lên kéo Thanh Dao qua ngồi ở bên cạnh hắn, đổi mắt hắn từ trên gương mặt của Tiểu Ngư nhị đã chuyển qua gương mặt của Thanh Dao, trong đôi mắt đen kịt bỗng hiện lên ánh sáng tràn đầy màu sắc, như có một hi vọng hoàn toàn mới vừa rót vào đó.

“Tây Môn Tân Nguyệt nói cho ta biết, nàng đã hạ độc hoa hướng dương cho Thượng Quan Hạo, mà độc hoa hướng dương ta cũng đã được nghe nói, đó là một loại dâm độc, người bị hạ độc cần phải nhờ thân thể của nữ nhân để giải độc, phải trải qua đủ chín mươi chín lần hoan ái, mới có thể giải hết loại độc này, ta nghĩ Thượng Quan Hạo hiện tại vẫn còn không chưa giải hết loại độc này, như vậy nơi hắn có khả năng ở nhất chính là kỹ viện, chúng ta chỉ cần phái người điều tra các nhà kỹ viện, nhất định sẽ bắt được hắn, đại khái có lẽ hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới chúng ta sẽ biết việc này.”

Mộ Dung Lưu Tôn nghe xong lời Thanh Dao nói, cũng tự mình suy nghĩ thêm một chút, đây quả thật là một cơ hội tốt, nếu như Thượng Quan Hạo không tìm nữ nhân trong kỹ viện thì rất có khả năng sẽ gặp lộ ra dấu tích, bởi vì nữ tử đàng hoàng thì không thể nào tùy tiện cùng nam nhân tằng tiu với nhau, như vậy khả năng lớn nhất chính là hắn phải lưu luyến ở kỹ viện, như vậy, vừa tiện lợi lại có thể ẩn thân.

“Tốt, người đâu, lập tức triệu Nam An vương và tả tướng, còn có An tướng quân nữa, bảo họ cùng nhau tiến cung.”

Mộ Dung Lưu Tôn ra lệnh một tiếng, thiếp thân thái giám Nghiêu An, lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài phân phó tiểu thái giám, phân công nhau đi truyền chỉ.

An Định Phong từ lần trước bị Nam An vương đánh trọng thương, đến bây giờ đã khỏi hẳn, hơn nữa hoàng thượng đã khôi phục binh quyền của hắn, hiện tại hắn vẫn đang ở kinh thành, vì thế đúng lúc có thể phối hợp cùng hành động lần này, còn tả tướng Mộc Ngân đang và Nam An vương thì đang lục soát toàn bộ Lâm An thành.

Trên đại điện thượng, Tiểu Ngư nhi nghe phụ hoàng cùng mẫu hậu nói chuyện, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nàng nhớ tới một việc đến, liền nhếch môi cười rất vui vẻ.

“Phụ hoàng, ta có biện pháp tốt hơn, có thể bắt được Thượng Quan Hạo.”

“Ách,” hai tầm mắt cùng nhau rơi xuống trên người của Tiểu Ngư nhi, Mộ Dung Lưu Tôn đối với cử chỉ khác lạ so với người thường của nữ nhi này đã thích ứng, nên lúc này hai người nhất tề nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngư nhi, không biết nàng đã nghĩ ra biện pháp tốt hơn là cái gì?

“Chúng ta đều đã quên đi Tiểu Bạch, bản lĩnh của Tiểu Bạch cũng không phải là nhỏ, hơn nữa khứu giác của nó rất linh mẫn, chỉ cần cho nó ngửi qua đồ vật mà người đó dùng, nó nhất định có thể chuẩn xác không hề lầm lẫn mà tìm được vị trí của người kia.”

Tiếng nói của Tiểu Ngư nhi vừa dứt, ánh mắt của Mộ Dung Lưu Tôn cùng Thanh Dao hiện lên ánh sáng, điều này thật sự là quá tốt, về kỹ năng của Tiểu Bạch, Thanh Dao cũng biết, chỉ là bởi vì gần đây liên tiếp phát sinh nhiều chuyện, nên đã quên mất nó, bất quá Lâm An thành rất lớn, nếu để cho một con chó săn chạy khắp đường, cũng chưa chắc tìm được, nhưng hiện tại đã hoàn toàn khác, nếu đã biết Thượng Quan Hạo ở trong kỹ viện, như vậy chỉ cần lấy y phục của hắn cho Tiểu Bạch ngửi, thì sẽ biết được hắn ở kỹ viện nào, như vậy phạm vi tìm kiếm sẽ thu nhỏ lại rất nhiều.

“Người đến.”

Thanh âm của Huyền đế kìm nép không được hưng phấn, con ngươi lại hiện

lên vẻ thị huyết sắc bén, Thượng Quan Hạo, tối nay sẽ là ngày chết của ngươi, ngươi chờ đó cho trễ.

Nghiêu An rất nhanh đi đến: “Hoàng thượng?”

“Lập tức đi Lưu Ly cung, đem một ít y phục mà kẻ giả mạo từng mặc qua, bất kể là y phục hay là đồ vật gì hắn đã từng đụng chạm qua đều được?”

“Dạ, hoàng thượng!” Nghiêu An rất nhanh lui ra ngoài, nhìn hoàng thượng quanh thân lạnh lẽo, nên không dám xem thường chuyện này, hắn tự mình mang theo mấy người tiểu thái giám đi qua đó, lúc trước mặc dù hắn không có đích thân phục vụ cho Thượng Quan Hạo, nhưng dù gì hắn cũng ra vào vào nơi đó nhiều lần, nên biết những thứ bị hắn chạm qua, vì thế hắn không phải khó tìm, Lưu Ly cung bên kia hiện tại tạm thời phong tỏa ở, tất cả đồ vật tuy rằng bị đốt rụi, nhưng ngọc khí đồ cổ thì đâu có đốt.

Tiểu Ngư nhi thấy phụ hoàng đã tiếp thu ý kiến của nàng, nên rất cao hứng, nghĩ đến chuyện có thể bắt được Thượng Quan Hạo, trong lòng mọi người đều thở dài một hơi, lúc này Tiểu Ngư nhi liền hướng ra cửa điện kêu một tiếng: “Băng Tiêu.”

“Lập tức đi tới chỗ ở lần trước, đem Tiểu Bạch mang về cho ta.”

“Dạ, công chúa.” Băng Tiêu rất nhanh lắc mình rời đi, trên đại điện an tĩnh lại, Thanh Dao cùng Mộ Dung Lưu Tôn nhìn nhau, trong đáy mắt có một chút thoái mái, đợi sau khi diệt trừ Thượng Quan Hạo, bọn họ mới chân chính được giải thoát rồi.

Chương 147.11

Trong không khí như thế này, Tiểu Ngư nhi đã tìm cơ hội để chạy ra ngoài, hiện tại hai người ở trên điện hai ánh mắt đang giao nhau, đầy thâm tình chân thành, cả đôi mắt như chứa đầy ánh sáng, hai người đều đang chìm đắm trong đôi mắt của đối phương, đâu còn chứa được thứ gì khác, vì thế nếu nàng ở đây sẽ trở thành cái bóng đèn thật lớn a, nên vẫn nhanh chóng ra ngoài thôi, lúc nàng đi tới cạnh cửa tiện thể đem luôn Mạc Sầu đi ra xa, hai người các nàng liền ở trên thềm đá ngoại bạch ngọc trước cửa điện yên tĩnh, sau đó thì trò chuyện để giết thời gian.

Bất quá chỉ một canh giờ sau, Nam An vương cùng tá tướng, và An tướng quân liền tiến cung, có thể thấy được mọi người đều cấp tốc chạy tới.

Đoàn người vào đại điện, mọi người đến gặp trước hoàng thượng và hoàng hậu.

Sau khi tiếng nói của Huyền đé vừa dứt, ba người ở bên dưới phân ra để ngồi, Tiểu Ngư nhi thì tự động đi tới đứng bên cạnh phụ hoàng cùng mẫu hậu, rồi nhìn cục diện lúc này.

“Thục phi trước khi chết, nói là đã hạ độc hoa hướng dương cho Thượng Quan Hạo, vì thế lúc này Thượng Quan Hạo nhất định ở trong kỹ viện, đêm nay chúng ta nhất định phải bắt được hắn, không thể tiếp tục để cho hắn đi ra ngoài làm hại người khác.”

Huyền đé vừa nói xong, đám người đều bên dưới vẻ mặt đều lộ ra vui mừng, còn trong lòng thì thở dài một hơi, điều này thật sự là quá tốt, chỉ cần bắt được Thượng Quan Hạo, tất cả mọi chuyện liền giải quyết dễ dàng.

Nam An vương lạnh lẽo đứng lên, cung kính mở miệng: “Thần đê sẽ phái người lục soát các nhà kỹ viện, kỹ viện ở Lâm An thành này nói nhiều không nhiều nói ít không ít, khoản chừng hai ba chục nhà, chúng ta cần phải nhanh chóng trước canh ba bắt cho được Thượng Quan Hạo, bằng không hắn nhất định sẽ lại giết người lung tung.”

Hộ quốc tướng quân An Định Phong cũng đứng lên, trầm ổn nội liễm mở miệng: “Thần sẽ cùng Nam An vương phân công nhau hành động.”

Tả tướng Mộc Ngân cũng đứng lên, ba người cùng nhau nhìn hoàng thượng đang ngồi ở trên cao, trên ngũ quan tuấn dật của hoàng thượng, đang hiện lên sự sắc bén lạnh lẽo, ánh mắt thì như vực sâu vạn trượng, giận dữ như muốn dìm người ta vào đáy vực đó, hắn bỗng nhiên giơ tay lên, ý bảo Nam An vương cùng hộ quốc tướng quân an tâm một chút chờ nóng lòng.

“Các vị ái khanh không cần nóng ruột, hiện tại thần đã có kế thượng sách, công chúa đã hiến một kế, mà thần cho rằng đó là kế thượng sách.”

“Công chúa?”

Những ánh mắt trên đại điện song song nhìn về phía Tiểu Ngư nhi, Nam An vương cùng An Định Phong đã gặp qua dị năng khác người của Tiểu Ngư nhi, vì thế nên chẳng thấy lạ, sắc mặt cũng không có thay đổi, họ chỉ quan tâm công chúa đã đưa ra kế thượng sách gì, mà không chỉ hoàng thượng,

ngay cả hoàng hậu cũng đều tán thành.

Tả tướng Mộc Ngân, bởi vì không hiểu rõ cháu gái của mình lăm, cho nên đối với lời nói của hoàng thượng hắn có chút không dám tin, nhưng mà cũng không tỏ vẻ gì, cả ba người liền trầm giọng mở miệng.

“Là thượng sách gì?”

“Công chúa có một con bạch sói, rất có linh tính, có thể tra ra Thượng Quan Hạo ở nơi nào? Tối nay, Nam An vương cùng An tướng quân, các lĩnh hai mươi tên thiếp thân thủ hạ, hộ tống trầm cùng nhau truy bắt Thượng Quan Hạo.”

“Hoàng thượng, việc này?”

Ba người hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng sao có thể đi mạo hiểm chứ? Hơn nữa nếu Thượng Quan Hạo sử dụng quý kế, thì sẽ không làm thương tổn đến hoàng thượng, nên tả tướng Mộc Ngân lập tức nhảy ra trước một bước:

“Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể, việc này phái tinh binh đi vây bắt người này là được, hoàng thượng không thể đưa mình vào hiểm cảnh như thế?”

Thanh Dao vẫn ngồi ở bên cạnh hoàng thượng, đôi mắt thanh lệ quét nhìn một vòng, nói thật ra, nàng cũng không muốn để cho Lưu Tôn đi mạo hiểm, thế nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ ràng, đây là nghiệt duyên giữa hoàng thượng cùng Thượng Quan Hạo, hơn nữa dù cho điều ra nhiều tinh binh, nếu như không thể trong một lần mà bắt được Thượng Quan Hạo, tất nhiên hắn sẽ thương tổn thêm nhiều quan viên của triều đình, đến lúc đó chỉ sợ mọi chuyện càng trầm trọng thêm.

“Lòng trầm đã quyết.”

Huyền đế lãnh chìm mở miệng mệnh lệnh, chuyện này hắn đã quyết định, đây là chuyện giữa hắn cùng Thượng Quan Hạo, nhưng đã liên lụy đến quốc gia, liên lụy đến nhiều người, truy cứu căn cung là bắt nguồn từ những rối rắm giữa bọn họ, cho nên hiện tại hắn phải triệt để giải quyết xong chuyện này mới được.

“Nếu như hoàng thượng đã quyết định, thì cứ làm như thế đi, các ngươi nhất định phải bảo vệ tốt hoàng thượng.”

Trong đại điện vừa mới an định lại, thì Băng Tiêu đã mang theo một con sói thân thể tuyết trắng cao to uy mãnh đi đến, Tiểu Ngư nhi vừa nhìn thấy Tiểu Bạch, đã sờm từ chỗ ngồi trên cao nhảy xuống, lấy tốc độ sấm sét không kịp che tai vọt tới, mà tiểu bạch sói vốn có linh tính, lúc này vừa nhìn thấy tiểu chủ tử chạy tới, nó đã sờm giật khỏi tay Băng Tiêu bỏ nhào qua, nhất sói một người ôm chặt nhau cùng một chỗ thân thiết không gì sánh được, Tiểu Ngư nhi quả thật rất nhớ Tiểu Bạch sói, nên một bên ôm nó cổ, một bên chà đạp đầu của nó, vậy mà Tiểu Bạch sói vẫn dịu ngoan dựa vào bên người của nàng.

Hình ảnh này ở giữa điện vừa ấm áp vừa dị thường, bất quá khi con sói kia ngược mâu quang lên nhìn, thì bên trong đôi mắt đó lại tản mát ra sát khí thị huyết, rồi cái miệng đột nhiên mở, lộ ra một hàm răng nanh, Nam An vương cùng An Định Phong là người có võ công cao cường, nên cũng không phải e ngại, nhưng tả tướng Mộc Ngân, thì trong lòng không ngừng sợ hãi, hắn nghĩ mãi không ra cháu gái này của hắn vì sao lại có sự thiên phú này, nhưng mà những chuyện phát sinh ở trên người mẹ con các nàng quả thực đều ly kỳ, tả tướng nghĩ như vậy, nên cũng cố thản nhiên mà chống đỡ.

Mọi người thương nghị kế sách xong, chỉ chờ khi trời tối liền hành động.

Nam An vương cùng An Định Phong cáo từ trở về, hai người bọn họ đều tự chọn người để lấy ra hai mươi tinh binh, còn tả tướng Mộc Ngân ở lại trong cung, bởi vì hắn là quan văn. Hơn nữa hành động đêm nay, hắn sẽ không tham dự, nhưng mà hoàng thượng đã cùng hắn đi đến ngự thư phòng để xử lý chính vụ, gần đây trong cung công việc rất bèle bộn, vì vừa mới thông nhất thất quốc lại xảy ra chuyện Thượng Quan Hạo, nên trên long án tấu chương đã chất thành núi, Mộ Dung Lưu Tôn đem tấu chương giao cho tả tướng, để cho hắn xem trước một chút, có tấu chương nào hắn cần phải hỏi mình thì tự đưa đến, như vậy công việc cũng đơn giản hơn nhiều.

Buổi tối đã tới, không chỉ hoàng cung, mà toàn bộ Lâm An thành đều bao phủ một tầng sương lạnh lẽo, dù đã đầu hạ nhưng cũng không có mang đến cho mọi người chút tình cảm ấm áp nào, ngược lại chỉ có lạnh lẽo thêm, tuy rằng người mà Thượng Quan Hạo động thủ đối phó chính là đại quan của triều đình, thế nhưng cũng không bảo đảm đến cuối cùng hắn có đem mâu thuẫn nhầm ngay bình dân bách tính hay không, bởi vậy toàn bộ Lâm An thành, lòng người bàng hoàng, phô lớn ngõ nhỏ vắng vẻ không tiếng động.

Lúc này, một đội tinh binh đồng loạt xuất phát, khoán chừng ba bốn chục người, nhưng mỗi người đều có võ công cao, hơn nữa trong con người tinh

quang bắn ra bốn phía, nhanh nhẹn như một cái bóng, dung hoà ở dưới màn đêm, bởi vì sợ kinh động đến Thượng Quan Hạo, nên mọi người không cưỡi ngựa, chỉ sử dụng cước bộ.

Đoàn người theo Tiếu Bạch sói, rất nhanh đi đến phố yên qua, mọi người men theo một bên bờ sông mà đi, Tiếu Bạch sói một đường cuồn cuộn kéo mọi người về phía trước, hoàn toàn không có tính toán dừng lại, trên thân nó cồng theo một người, như thân thể vẫn nhẹ như yến, trong đêm tối, đôi mắt sói phát ra ánh sáng xanh, làm cho người ta sợ hãi chấn kinh.

Một lúc lâu sau, lòng tin mọi người có chút lung lay, khi mắt thấy thời gian đã trôi qua rất nhiều, hơn nữa ánh trăng đã ngã về tây, bóng đêm càng ngày càng sâu, Thượng Quan Hạo thật giống như một dã thú cuồng tính giữa đêm khuya, nếu như hắn nỗi lên thú tính lần thứ hai, chỉ sợ lại có nhiều nhà lọt vào độc thủ của hắn.

Nhưng Tiếu Ngư nhi thì ngược lại với mọi người, nàng có lòng tin mười phần, ngồi ở trên lưng Tiếu Bạch sói, nàng vượt đầu của nó, thì thào tự nói: “Tiếu Bạch, nhất định phải giúp tỷ tỷ tìm được tên kia nga, bằng không sẽ có rất nhiều người không may, Tiếu Bạch của chúng ta là đứa trẻ thiện lương mà.”

Con sói kia nghe vậy liền ngửa đầu kêu một tiếng, tiếp theo lần thứ hai chạy như điên, Mộ Dung Lưu Tôn vung tay lên ý bảo mọi người theo sau.

Bất quá lúc này nó đã không để cho mọi người chờ bao lâu, Tiếu Bạch cuối cùng đã ngừng lại, quả nhiên là một nhà kỹ viện, Ba chữ lớn Yên Vũ lâu bắt mắt này được viết thật to ở trên chiêu bài, trong bóng tối cạnh bờ sông, son phấn phiêu hương, mười dặm bờ sông, hằng hà sa số thanh lâu đang làm ăn, và đều phi thường náo nhiệt, chỉ có một nhà, ở trước cửa vắng ngắt, ngay cả tú bà cũng không có, trên thềm đá vắng vẻ chỉ một mảnh yên lặng.

Tiếu Ngư nhi quay đầu nhìn đám người phía sau, nhéch môi mà cười, nụ cười hiện lên lanh ý.

“Phụ hoàng, ở nơi này.”

Nàng nói xong, quay đầu sờ sờ đầu Tiếu Bạch sói, chậm rãi mở miệng: “Tiếu Bạch, hiện tại mang chúng ta đi tìm hắn.”

Tiếu Bạch gật đầu, thân hình phóng tới, chỉ thấy trước mắt ngân quang hiện

lên, thì bóng sói đã không còn, phía sau, Mộ Dung Lưu Tôn thân hình càng nhanh như tia chớp, bám sát không rời khỏi thân thể của Tiếu Bạch, bên trong Yên Vũ Lâu hành lang gấp khúc uyển chuyển, ngọn đèn mê ảnh, có vài tên quy mô đang ở trước cửa chum đầu nói chuyện trời đất, vì sao Yên Vũ Lâu lại quạnh quẽ như vậy, là bởi vì bị một kẻ có tiền bao cả toà lâu này, tất cả các cô nương mặc dù chỉ hầu hạ một mình hắn, nhưng không nghĩ tới nam nhân kia đúng là thân thể kim cương không ngã, một đêm mười lần, làm cho các cô nương trong lòng mừng rỡ vì hắn có tiền, tướng mạo lại tốt, nên cũng không có chiêu đãi khách nhân khác, hơn nữa cũng không có quan to hiển quý gì qua đây, bởi vậy nơi đây mới đặc biệt quạnh quẽ.

Mấy người quy mô đang nói chuyện sôi nổi, chợt thấy một trận gió cuốn cuộn nổi lên, bụi bặm mê mắt, đợi cho đến khi lau mắt xong, huyệt vị trên người đã bị người ta chế trụ, chỉ có thể chuyển động hai tròng mắt, ngốc lăng lăng nhìn đoàn người họ xông vào Yên Vũ lâu, chạy thẳng đến gian phòng ở lâu hai, chớp mắt liền dừng ở trước cửa phòng một gian phòng âm áp, đây chính là phòng khách nhân kia đã bao, quy mô nội muôn kêu lên nhưng lại không được, chỉ có thể trợ mắt nhìn tất cả.

Cái miệng nhỏ nhặt của Tiếu Ngư vừa nhếch lên, thì tiếng nói đã đi ra: “Chính là ở căn phòng giữa này.”

Nam An vương liền xông lên trước, dưới hành lang hắn dũng mãnh hét lên, một bước đẹp tới, cánh cửa khắc hoa liền vang lên một cái rồi sập xuống, Mộ Dung Lưu Tôn vọt đi vào trước tiên, lúc này bên trong phòng một đạo kinh phong bỗng bắn ra, hắn liền lấy áo choàng màu đen quét tới, hai luồng nội lực va chạm làm bể rất nhiều vật trong phòng.

Mộ Dung Lưu Tôn vừa nhìn thấy hung hán liền phản ứng, không cần nghĩ cũng biết là người phương nào, nên hắn hét lớn một tiếng: “Thượng Quan Hạo, nhìn xem ngươi còn trốn ở chỗ nào?”

Chương 147.12

Thân hình Mộ Dung Lưu Tôn lao thẳng tới trước, dẫn đầu xông lên ngăn trở lối đi, thân ảnh màu tím ngạo nghễ đứng thẳng ở trước song cửa sổ, lúc này cái tên đang định chuồn ra cửa sổ, xoay mình thu tay lại, lui trở về trong phòng. Bỗng nhiên, trường bào của hắn rơi xuống đất, mọi người liền nhìn thấy rõ hình ảnh trước mặt, dưới ánh đèn sáng ngời, có một nam tử một thân y phục phong lưu đang đứng thẳng ở trong phòng, khuôn mặt của hắn tuấn tú, nhưng cũng không phải là khuôn của Thượng Quan Hạo mà bọn họ quen

thuộc, như vậy rất hiển nhiên là hắn đã dịch dung, với thuật dịch dung như vậy, cho dù hắn có đi qua trước mặt, bọn họ cũng sẽ không nhận ra, bất quá lúc này có hoàng thượng ở đây, sao có thể để hắn chạy trốn được.

Thượng Quan Hạo không nghĩ tới Mộ Dung Lưu Tôn lại tự thân xuất mã, ý niệm loé lên đầu tiên trong đầu là muốn chạy trốn, nhưng vừa cử động một cái, cả người đột nhiên lui lại, rơi xuống trước giường lớn khắc hoa, bàn tay to của hắn vừa nháu lên, liền bắt lấy nữ nhân hoa dung thất sắc nằm ở trên giường đang dùng tấm chăn quấn chặt thân thể, nữ nhân kia ngược mắt nhìn vào đôi mắt khát máu của Thượng Quan Hạo, nước mắt của nàng không ngừng được mà tuôn rơi, run rẩy hét toáng lên.

Một tiếng hù lạnh thô bạo vang lên: “Im miệng.”

Tiếp theo bàn tay của hắn dùng sức nắm chặt, chỉ nghe rắc một tiếng, cái cổ đang ngay ngắn chỉnh tề kia bị gảy lìa, nàng nọ liền mở to mắt chết không nhắm mắt, có lẽ nàng ta không ngờ một khắc trước họ còn hoan ái không gì sánh được, giờ khắc này liền nhẫn tâm ra tay giết mình, nguyên lai trên đời này còn có người hung ác như vậy, so với lang sói không kém bao nhiêu.

Trong căn phòng màu đỏ, một mảnh dày đặc mùi tanh của máu.

Mộ Dung Lưu Tôn không nghĩ tới chỉ chớp mắt một cái hắn lại giết đi một người, mạng người trong mắt hắn thật không bằng cỏ rác, tim của Mộ Dung Lưu Tôn trong nháy mắt bị khói mào ma tính, thị huyết tàn hận, ánh mắt thì tàn bạo đầy sát khí mà nhìn hắn ta, Mộ Dung Lưu Tôn cắn răng mở miệng gằn từng chữ một: “Thượng Quan Hạo, tên tiểu nhân này, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.”

Dứt lời, hắn không nói thêm một câu nào nữa, phi thân lên tấn công Thượng Quan Hạo, lúc này thân hình của Nam An vương di chuyển định xông lên tiếp ứng, Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình quát một tiếng: “Lui ra.”

Hôm nay hắn muốn chính tay bắt lấy tên này, thiên đao vạn quả hắn ta, mới có thể làm yên ổn những vong hồn bị chết dưới cơn khát máu của hắn.

Tấm áo choàng đen bị kinh phong thổi qua nén đường hoàng mở rộng, quanh thân cương khí bể ra, mà Thượng Quan Hạo định tiến lên đánh trả, nhưng căn bản chưa đụng chạm vào được thân thể của Mộ Dung Lưu Tôn, đã bị cương khí trên người hắn đánh văng ra, phải rút lui vài bước, tâm trạng bỗng nhiên hoảng hốt, không nghĩ tới bây giờ võ công của Mộ Dung Lưu

Tôn lại càng lợi hại hơn trước, tối nay nếu muốn toàn thân trở ra thì không thể mạnh mẽ chiến đấu, chỉ có thể dùng trí.

Thượng Quan Hạo vừa chuyển động tâm tư, thì Mộ Dung Lưu Tôn làm sao mà không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, khéo môi nhéch lên nụ cười lạnh lěo hủy thiên diệt địa, hắn nhanh chóng tấn công tới tấp.

Hắn sẽ không để cho tên này có bất luận một chút cơ hội nào nữa.

Tối nay nhất định phải bắt được hắn ta, bằng không lại không biết có bao nhiêu người sẽ chết nữa.

Vì thế sát khí tràn ngập khắp nơi, Mộ Dung Lưu Tôn tiến công càng mạnh mẽ tàn ác.

Thượng Quan Hạo thấy vậy cũng không dám khinh thường, hắn ngưng thần toàn lực mà chống đỡ, nội lực của Mộ Dung Lưu Tôn tựa hồ so với trước càng lợi hại hơn. Nếu như hắn phân tâm một chút thôi, chỉ sợ rất nhanh liền bị thương ở trong tay của hắn ta, nghĩ đến chỗ này, khéo môi của Thượng Quan Hạo câu ra nụ cười: “Sư đệ chẳng lẽ ngươi thực sự muốn giết ta sao?”

Người vô liêm sỉ như vậy, quả thật hiếm có trong thiên hạ, đám người canh giữ trước cửa phòng, tất cả đều nhìn hắn khinh thường, mà người không khách khí như Tiểu Ngư nhi thì trực tiếp ói luôn, nàng thật là chịu không nổi nữa.

“Câm miệng.”

Mộ Dung Lưu Tôn quát một tiếng chói tai, khí lực dưới chưởng càng đánh mạnh hơn, ra chiêu nhanh hơn lợi hại hơn, căn bản là không vì lời nói của Thượng Quan Hạo mà bị rối loạn chiêu thức, ánh mắt của Thượng Quan Hạo trỏ nên u ám, chẳng lẽ tối nay chính là ngày chết của hắn. Không được, nếu như rơi vào tay của Mộ Dung Lưu Tôn, chỉ sợ sẽ chết rất thảm, nếu đã không thể sống, thì dù chết, mình cũng không muốn để cho Mộ Dung Lưu Tôn dễ chịu,

Ý niệm vừa chợt lóe, thân thể xoay mình mang theo hơi thở tử vong cùng thi huyết sát khí đánh tới, đây là chiêu đồng vu quy tận, hắn không tin, Mộ Dung Lưu Tôn không muốn sống?

Thượng Quan Hạo vừa tung ra chiêu thức, thì cùng lúc đó Mộ Dung Lưu

Tôn xoay mình lui về phía sau một bước, lộ ra một khoán trống, thấy vậy Thượng Quan Hạo không tự chủ được mà nở nụ cười, đây là cho mình cơ hội không phải sao?

Thân hình của hắn bỗng nhanh như thiểm điện lùi ra cửa mà chạy đi, những người gác cửa căn bản ngăn không được hắn, vì quanh thân hắn bỗng nhiên dâng lên luồng khí mạnh mẽ, nên người khác không thể đụng chạm được hắn. Thế nhưng lúc này, ở phía sau bỗng truyền đến hàn ý lành lạnh thấu xương, Mộ Dung Lưu Tôn không đánh trước mặt, mà cương khí của hắn thì lại hướng về phía chính diện, cho nên một chiêu này của Mộ Dung Lưu Tôn hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, vì thế lúc này nội tâm đại biến, sự khủng hoảng thoáng cái che mất lý trí của hắn, việc này chỉ diễn ra trong thời gian nháy mắt.

Chỉ thấy ngũ chỉ của Mộ Dung Lưu Tôn biến thành móc sắt, đánh thẳng vào trên lưng của Thượng Quan Hạo, rồi đột nhiên nắm chặt, sau đó dùng sức ấn xuống, chỉ nghe thanh âm răng rắc không ngừng vang lên, như tiếng đầu khớp xương bị gãy lìa, nhiều tiếng thanh thúy liên tiếp.

Thượng Quan Hạo thân thể mềm nhũn, nhưng trong lòng thì lạnh lẽo, hắn biết cột sống trên lưng đã răng rắc gãy lìa, không còn là một thể, một chiêu này của Mộ Dung Lưu Tôn đã hủy đi cột sống của hắn, trong nháy mắt đau đớn bao quanh người, cả thân thể mất thăng bằng, ngã xuống trên mặt đất rồi co quắp lại, hắn cũng không dám chàn chờ, liền nhấc bàn tay to lên hướng về huyệt thiên linh cái đánh một chưởng.

Nhưng Mộ Dung Lưu Tôn đâu cho hắn chết dễ dàng thế, như vậy sẽ không có cách nào trả lời với người trong thiên hạ, không có cách nào giao phó với người đã chết.

Nên thân thể Mộ Dung Lưu Tôn nhanh nhẹ như kinh hồng, đưa tay lên đem trường kiếm trong tay Nam An vương rút ra, nó như hóa thành ngàn long chớp mắt đã cắt đứt gân tay gân chân của Thượng Quan Hạo, làm cho hai mắt của hắn ta trợn to, kinh hãi không gì sánh được, nhưng rốt cuộc cũng không động đậy được chút nào, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống đất, mặt mày thì xám như tro tàn, chỉ còn lại tàn mệnh bị kéo dài mà thôi.

“Ngươi giết ta đi.”

Hắn kêu lên, Mộ Dung Lưu Tôn xoay mình thu tay lại, đi tới gần Thượng Quan Hạo, sau đó vung tay lên, lột bỏ chiếc mặt nạ ở trên mặt của hắn

xuống, lộ ra diện mạo cũ, quả nhiên là Thượng Quan Hạo, cái tên lòng dạ ác độc kia.

“Giết, thì nhất định phải giết, nhưng ta muốn cho người trong thiên hạ một công đạo, những người có người thân chết bởi tay ngươi, sẽ tận mắt nhìn thấy trẫm làm như thế nào để trừng phạt ngươi.”

“Lưu Tôn.” Lúc này, Thượng Quan Hạo đột nhiên roi lệ, đáng tiếc không ai đồng tình với hắn, tất cả đều khinh thường trừng mắt nhìn hắn, hổ lang tuy ghê tởm, nhưng ít nhất bọn chúng không có trái tim, Thế nhưng người này, so với hổ lang còn ác độc gấp mười lần.

Mộ Dung Lưu Tôn không hề nhìn Thượng Quan Hạo nữa, hắn quay đầu nhìn Nam An vương Mộ Dung Lưu Chiêu cùng An Định Phong đang đứng trước cửa phòng: “Đem hắn mang về, giao cho Hình bộ, ba ngày sau dạo phố thị chúng, buổi trưa của ba ngày nữa giải đến hình tràng chịu hình thiến đao vạn quả.”

Lời vừa nói ra, Thượng Quan Hạo không chịu đựng nổi nữa, ôm một tiếng liền ngất đi.

Mộ Dung Lưu Chiêu cùng An Định Phong vung tay lên, liền có thủ hạ vọt tới, một lôi một nắm kéo hắn đi. Lúc này thân thể của hắn mềm mại, tựa như một con tôm không có xương, còn gân tay gân chân thì bị đứt, cột sống trên lưng cũng bị đánh gãy, hiện tại chỉ còn chờ chết mà thôi.

Mọi người cùng đi ra ngoài, vì bên trong gian phòng hiện giờ đang tràn ngập mùi máu tanh, Nam An vương cùng An Định Phong nhìn về hướng của hoàng thượng, lúc này ở phía sau lưng hai người đã ướt đầm, vừa rồi gì quá tập trung chú ý. Nên đã khẩn trương đến toàn thân đều là mồ hôi lạnh, hiện tại khi bị gió thổi qua khiến cả hai phải rùng mình.

“Đi thôi, tất cả đều đã tốt.”

Mộ Dung Lưu Tôn nặng nề mở miệng, đúng vậy, tất cả đều đã tốt rồi, nhưng mà bọn hắn lại trả giá quá cao...

Bên trong Phượng Loan cung, Thanh Dao vẫn không thể ngủ yên, cứ ở trên đại điện đi qua đi lại không ngừng, lúc này Mạc Sầu đứng ở sau lưng của nàng để trấn an nàng: “Nương nương, không có việc gì, người yên tâm đi.”

Đáng tiếc trong lòng Thanh Dao tựa như một đoàn lửa nhỏ, sờm biết như vậy thì nàng sẽ kiên trì đi theo bọn họ, đỡ phải ở đây nóng ruột nóng gan như vậy, họ chính là hai người mà nàng quan tâm nhất a! Thanh Dao càng nghĩ càng phiền. Lúc này từ bên ngoài cửa điện vang lên thanh âm của thái giám “Hoàng thượng giá lâm.”

Nghe thấy vậy Mạc Sâu lập tức nở nụ cười: “Nương nương, nô tỳ đã nói không có việc gì, người lại không tin, xem đi, hoàng thượng đã trở về rồi.”

Thanh Dao cũng không để ý tới lời nói của nàng, thân hình di chuyển một cái trực tiếp đi ra ngoài đón, trước cửa đại điện thân thể nho nhỏ của Tiểu Ngư nhi đã chạy vội vào trước, sau đó là thân ảnh cao lớn của Lưu Tôn, thấy hai người bình yên vô sự, trong lòng của nàng cũng nhẹ nhõm hơn, lúc này nàng mới biết quanh thân đã đồ mồ hôi lạnh, cả người mềm yếu vô lực, thiếu chút nữa đã ngã xuống trên mặt đất, Lưu Tôn nhanh chóng đi lên trước một bước đỡ lấy nàng, ôn nhu mở miệng: “Đã không có việc gì.”

Nguyên lai chờ đợi so với hành quân chiến tranh càng dày vò lòng người hơn.

“Vậy là tốt rồi.”

“Nương, tên kia đã bị bắt được, bị phụ hoàng bắt đó, cột sống cũng bị hủy đi, gân tay gân chân thì bị cắt đứt, hiện tại hắn muốn trốn, so với lên trời còn khó hơn.”

“Tốt rồi, cuối cùng cũng bắt được hắn.” Thanh Dao thở phào nhẹ nhõm, nàng khom lưng ôm lấy Tiểu Ngư nhi, sau đó sờ sờ đầu của tiểu nha đầu này, hiện tại nàng rất cảm tạ trời xanh đã để cho nàng ấy sống lại làm con gái của nàng: “Tiểu Ngư nhi, cảm ơn ngươi.”

“Nương.”

Tiểu Ngư nhi cười rộ lên, rất vui vẻ, nàng đã nghe ra được, câu nói này của nương bao hàm bao nhiêu cảm tình bên trong, nàng rốt cuộc cũng làm cho nàng ấy thừa nhận mình, tận đáy lòng đã chân chính đón nhận mình: “Nương, ta mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước.” Nói xong còn hướng về phía phụ thân chớp chớp mắt, sau đó dẫn Mạc Sâu nhanh chóng đi ra ngoài làm cho đại điện an tĩnh lại.

Mộ Dung Lưu Tôn đem bàn tay nhấc lên ôm lấy nàng đi vào bên trong, con

ngươi chói mắt chứa đầy thâm tình, như vũng vàng bao phủ lấy nàng: “Dao nhi, sau này mọi chuyện sẽ tốt.”

“Ân, mọi chuyện rồi sẽ tốt.”

Nàng đem đầu tựa ở trên vai của hắn, nghe tiếng tim của hắn đập mạnh mẽ hồn lực, chỉ mong sau này con đường tương lai không có mưa gió chỉ có cầu vòng, bất quá mặc kệ đó là cái gì, thì bọn họ cũng cùng nhau nắm tay để đối mặt.

Cuộc đời này, bất ly bất khí.

Lâm An thành, lần thứ hai lại náo nhiệt vô cùng. Nhưng lần náo nhiệt này không giống với trước đây, lúc này mỗi người đều phẫn hận không gì sánh được, hai bên đường phố đầy áp người, tuss lâu quán trà càng đông người hết chỗ, lúc này trên mặt người người đều là chán ghét, con ngươi thì dằng dằng sát khí, nghiến răng nghiến lợi.

Trên đường phố, có một đội quan binh mặc huyền y, áp giải một chiếc xe chở tù, đi dọc theo đường phố, đi đến chỗ nào cũng đều có rất nhiều người dùng trứng gà cục đá hay những vật nặng mà ném qua, trong lúc nhất thời chỉ nghe tiếng bôp bôp. Tuy rằng người ở trong xe chở tù lúc này đã thảm không gì sánh được, thế nhưng hận ý trong lòng mọi người cũng không có chút nào giảm thiểu, ngược lại họ chỉ cảm thấy như được giải hận.

Trong đám người đó còn thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu phản nộ: “Đánh chết tên bại hoại này đi, đánh chết kẻ bại hoại này, thật quá xấu xa mà.”

“Cần phải đem hắn ngũ mã phân thây.”

“Bầm thây vạn đoạn.”

Đây là tù nhân làm cho người ta phẫn hận nhất từ trước đến nay, ý thức của người ở trong xe tù có chút mê man, nghe bên tai có tiếng quát tháo, rồi có cái gì đó ném vào trên người hắn, nhưng hắn đã không có cảm giác đau đớn nữa, bởi vì toàn bộ thân thể hiện tại đều cứng ngắc. Lúc này một cái trứng thối chuẩn xác không gì sánh được ném tới, đập vào trên mặt của hắn, lòng trắng trứng thủy chảy xuống trên gương mặt, ánh mắt của hắn lúc này hoang mang mê muội, hiện tại tất cả mọi chuyện đều đã không còn quan trọng nữa.

Dạo phố ba ngày, ba ngày sau ở ngọ môn chịu hình thiêu đao vạn quả.

Ánh nắng mùa hạ chói chang chiếu lên trên đài cao vừa được vưng, bách tính vây quanh chật như nêm cối, thời gian vừa đến, thì người phụ trách giám trảm, là hộ quốc đại tướng quân An Định Phong, dẫn một đội tinh binh leo lên đài cao, đi theo phía sau họ là xe chở tù, chậm rãi bị quân lính đẩy ra, cuối cùng có người đem hình phạt của Thượng Quan Hạo đọc ra cho mọi người được biết, trải qua ba ngày dần vặt, cả người hắn đã hấp hối. Bất quá để hắn ghi nhớ những tội lỗi của mình, nên dù hắn phải chết, cũng không thể thản nhiên chết như vậy, tất nhiên phải chịu hình phạt thiên đao vạn quả rồi mới chết.

“Canh giờ đến.”

Lệnh bài vừa rơi xuống, hai tên đao phủ đang cầm đao nhọn đi ra, mang theo hàn quang sáng quắc của đao nhọn.

Hình phạt thiên đao vạn quả, là một cực hình cực kỳ tàn khốc, cũng là một loạt hình pháp bị cấm sử dụng, không nghĩ tới hôm nay lần thứ hai phát huy công dụng.

Một nghìn đao để dồn người ta vào tử địa, nên dù là chỉ có chín trăm chín mươi chín đao, cũng không thể làm cho hắn chết, chỉ khi đúng một nghìn đao, nó chuẩn xác không gì sánh được đâm vào trái tim, thì hắn mới chân chính tử vong.

Từng tiếng thét bén nhọn thống khổ vang lên, người kia vốn đang hấp hối nhưng cũng không chịu nổi mà thét lên, cái đau lan tràn đến quanh thân, mặc dù có đầu thai bao nhiêu kiếp, chỉ sợ cũng sẽ nhớ kỹ nổi đau thấu tim này.

Trong đám người đông đúc vắng vẻ không tiếng động, người người trọn to hai tròng mắt nhìn người thụ hình trên đài đang vặn vẹo cơ thể thành một đoàn, mọi người cũng tự nhắc nhở mình cùng con cháu đời sau, sống trên đời không nên làm chuyện xấu, quả báo không phải là không báo, mà thời gian chưa tới thôi, nhưng cái đáng sợ nhất vẫn là chịu hình thiêu đao vạn quả a...

Chương 147.13

Ba tháng trôi qua, Lâm An thành cuối cùng cũng khôi phục lại sự phồn vinh ngày trước, bóng ma lúc đầu đã không còn tồn tại nữa.

Mộ Dung Lưu Tôn một lần nữa lại trọng dụng một nhóm triều thần, có thể nói như rót một dòng máu mới cho Huyền Nguyệt, nên càng thêm hưng vượng phồn thịnh, dù đối với quân sự, hay việc đồng áng hoặc buôn bán, tân hoàng hậu đã chế định rất nhiều chính sách, khiến cho Huyền Nguyệt ngày càng phát triển lên cao.

An Định Phong một lần nữa lại chấp chưởng binh quyền, Nam An vương thì chưởng quản bộ binh, còn tả tướng Mộc Ngân đã quan phục nguyên chức, ngay cả trưởng tử của Thái Phó tự khanh Triệu gia, Triệu Tùng Văn cũng đã thay thế chức vị của phụ thân, tiến vào triều làm quan, để trừ đi sự trong lòng tiếc nuối tiên phụ.

Phượng Loan cung, điêu ngũ mùi hoa, nơi hậu hoa viên hoàng hậu đang cùng tỷ muội nhà mình là Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương tán gẫu.

“Đã làm phiền hai vị tỷ tỷ tiến cung với muội muội.”

Trong ba tháng này Thanh Dao sắc mặt đã rất nhiều, da thịt càng phát ra mịn màng, nàng mặc bộ quần áo dài sắc thu, làm cho nàng tựa như Dao Trì tiên tử, từ trong vạn bụi hoa nhẹ nhàng mà đến.

“Hoàng hậu thật làm臊 thẹn chúng ta.”

Mộc Thanh Châu đưa tay vỗ về bụng, nàng sắp sinh rồi, lúc này trên gương mặt diễm lệ, không còn vẻ kiêu ngạo ương ngạnh lúc trước, chỉ còn ánh sáng mẫn tính rực rỡ, bao phủ cả người nàng.

Mộc Thanh Châu giống như nhớ tới cái gì đó liền quay đầu nhìn Tiêu Ngư nhi đang đi theo phía sau các nàng: “Công chúa, dì có thể hỏi ngươi một việc không?”

Tiêu Ngư nhi không nói lời nào, chỉ mở to hai mắt nhìn nàng ta, không biết nữ nhân này lại muốn thế nào?

Mộc Thanh Châu cười dịu dàng mở miệng: “Ngươi nói xem trong bụng di nương là đệ đệ hay là muội muội vậy?”

Nàng vừa nói xong, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người của Tiêu Ngư nhi, Tiêu Ngư nhi mắt trợn trắng, thật áu trĩ a, đây không phải là vấn đề quá ngu ngốc hay sao? Sinh nam sinh nữ cũng không phải do nàng quyết

định, bất quá ngẫm lại cuộc sống sau này của nàng khá tịch mịch , nên không tự chủ được mở miệng.

“Vẫn là sinh một muội muội tốt hơn, còn có thể theo ta đi chơi.”

“Tốt, ngờ công chúa phúc, hy vọng sẽ là một thiên kim.”

Mộc Thanh Châu cười rõ lên, mặt mày mang theo xuân ý ấm áp, nghĩ đến đây nàng cảm thấy mỹ mãn nên lần thứ hai sờ sờ bụng của mình, lúc này Thanh Dao vẫn đi tuốt ở đàng trước bỗng nhiên dừng lại thân thể, rồi quay đầu nhìn phía Mộc Thanh Hương ở bên trái: “Nhi tỳ đã có người vừa ý hay không, chỉ cần người thích, cứ nói cho ta biết, muội muội nhất định sẽ bảo hoàng thượng tú hôn cho ngươi.”

Tiếng nói của Thanh Dao vừa dứt, Mộc Thanh Hương bỗng giật mình, cuối cùng liền cười tạ ơn ý tốt của Thanh Dao.

“Hoàng hậu nương nương đừng quan tâm, ta không sao.”

Thanh Dao cũng không nói gì thêm, nàng biết trong lòng Mộc Thanh Hương còn có bóng ma, nàng ấy tựa hồ đã quyết định chủ ý sẽ không lập gia đình, cả đời sống cùng phụ mẫu.

Đoàn người đi dạo được nửa ngày, thì thân thể của Thanh Dao có chút yếu, dù đã cuối hè nhưng ánh nắng vẫn còn rất nóng, trên mặt nàng đã thấm ra rịn mồ hôi, sau đó dần dần choáng váng, nàng giơ tay lên như muốn cho Mạc Sầu đỡ lấy, thế nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, thì trước mắt một mảnh tối đen, thân thể lung lay hai cái, làm cho mấy người ở phía sau bị hù doạ đến sắc đại biến, song song kêu lên.

“Nương nương!”

Mạc Sầu nhanh chóng cướp trước một bước đến đỡ Thanh Dao, Tiểu Ngu nhí thì chạy đến bên người của nàng, khẩn trương mở miệng: “Mẫu hậu làm sao vậy?”

Thanh Dao vịnh lấy Mạc Sầu, ôn nhu mở miệng: “Không biết vì sao, đã nhiều ngày nay thân thể có chút yếu, cũng không có muôn ăn uống gì cả.”

“Không phải sinh bệnh chứ.” Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương lập tức có chút khẩn trương, nên vội vàng mệnh lệnh Mạc Sầu đang đỡ nương

nương : “Nhanh, đem nương nương dùu về Phượng Loan cung đi, lập tức truyền ngự y.”

“Dạ.”

Đoàn người cấp tốc trở về Phượng Loan cung, Mạc Sầu phân phó người đi mời ngự y, còn phái thái giám khác đi bẩm báo với hoàng thượng.

Ngự y rất nhanh chạy tới, kiểm tra một lần, cuối cùng vẻ mặt cười cười với Thanh Dao: “Chúc mừng nương nương, là hỉ mạch.”

“Hỉ mạch?”

Thanh Dao sững sốt một chút, nàng lại mang thai sao? Ngẫm lại, quyết sự quả thật đã lâu không có tới, chắc gần hai tháng, mà nàng thì bởi vì gần đây bận rộn, nên đã đem chuyện này quên mất.

Bên trong tẩm cung, mọi người nghe ngự y nói xong, đã sớm cao hứng hăng lên, song song chúc mừng nàng: “Chúc mừng nương nương.”

“Ân, đi xuống trước đi.”

Thanh Dao phất phất tay, ngự y kia liền lĩnh mệnh lui ra bên ngoài, bất quá cuối cùng thì dừng lại, cung kính mở miệng: “Nương nương nên cẩn thận tĩnh dưỡng, thường xuyên mệt nhọc đối thai nhi sẽ không tốt.”

“Ân,” Thanh Dao gật đầu, trên mặt hiện lên ánh sáng mẫn tính, một bàn tay trắng nõn không tự chủ được mà xoa bụng của mình, đây lần thứ hai có đứa nhỏ của nàng cùng Lưu Tôn, thật sự là quá tốt.

Ngự y vừa rời khỏi thì hoàng thượng tới, Mộc Thanh Châu cùng Mộc Thanh Hương vừa nhìn thấy hoàng thượng tới, liền vội vàng cáo an lui ra ngoài, Tiểu Ngư nhi cũng mượn cơ hội ly khai, trong lúc này nàng đương nhiên sẽ không làm bóng đèn.

Hoàng thượng còn không biết chuyện Thanh Dao mang thai, nhìn thấy nàng miễn cưỡng tựa người ở trên giường êm, trên mặt hán hiện lên lo âu, trong con ngươi đầy lo lắng dày đặc như nước biển.

“Dao nhi, nàng sinh bệnh?”

Thanh Dao mím môi cười, ám áp như mộc xuân phong, rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Không có việc gì, là hỉ mạch.”

“Hỉ mạch?” Huyền đế ngây ra một lúc, bất quá rất nhanh liền kịp phản ứng, trên mặt hắn như bao phủ hào quang, bàn tay to nhấc lên nắm chặt đôi tay mềm mại của Thanh Dao, kích động truy vấn: “Dao nhi mang hài tử của trẫm.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Thanh Dao buồn cười nhìn hắn vừa kích động vừa có bộ dạng khó tin, nàng chỉ chậm rãi gật đầu, Huyền đế thoảng cái cao hứng lên, ôm chầm Thanh Dao, thanh âm từ tính vang lên: “Lúc này đây, trẫm sẽ không lại bỏ sót cái gì, nhất định sẽ ở bên cạnh nàng.”

Thanh Dao biết hắn nói đến thời gian khi nàng mang thai Tiểu Ngư nhi, từ đầu tới đuôi hắn cũng không có ở bên cạnh mình, vì thế vẫn cứ áy náy lòng có, cũng áy náy với cả Tiểu Ngư nhi..

Kỳ thực nàng không trách quá hắn, cũng không oán giận, bởi vì đó là sự lựa chọn của nàng.

“Hiện tại triều đình đã rất ổn định, vẫn có tá tướng, võ thì có hoàng đế, sau này trẫm sẽ thường xuyên ở cùng với nàng” Mộ Dung Lưu Tôn ôm Thanh Dao, thỏa mãn mở miệng, hiện tại hắn có cảm giác cuộc đời chừa từng được trôi qua viên mãn như thế, từ lúc mẫu phi qua đời, hắn vẫn phong bế tim mình, không nghĩ tới hắn cũng có lúc thật tình tiếp nhận người khác, hơn nữa chỉ cần nhìn nàng ở bên cạnh mình, thì hắn đã hoàn toàn hài lòng thỏa mãn.

“Ân.”

Thanh Dao gật đầu, tựa vào trước ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập hối lực, cảm giác hạnh phúc như tràn ra...

Bên trong Thượng thư phòng, Huyền đế tuấn mỹ bức người đang mặc minh hoàng Long bào, trong đôi mắt nhu hòa như lại cuồn cuộn như biển mây, tiêu điểm của tầm mắt cũng không ở tấu chương trên long án,, mà là rơi vào trong không gian hư vô mờ mịt.

Thiếp thân thái giám Nghiêu An, thở mạnh cũng không dám, hắn đang cẩn

thận từng li từng tí suy đoán xem hoàng thượng đang suy nghĩ gì, vì hoàng thượng luôn luôn bí hiểm, hơn nữa tâm tư lại càng không phải người thường có thể đoán được, bất quá vừa rồi hoàng thượng hình như đã ra lệnh người ta đi tuyên công chúa.

Nghiêng An đang nghĩ đến nhập thần, thì ngoài cửa vang lên thanh âm của tiểu thái giám : “Hoàng thượng, công chúa tới.”

Huyền đế lập tức phục hồi tinh thần lại, trầm ổn mở miệng: “Tuyên.”

“Dạ, hoàng thượng.” Tiểu thái giám dẫn theo Tiểu Ngư nhi xinh đẹp như hổ điệp đi tới, hiện tại nàng không còn gọi là Mộc Tiểu Ngư nữa, hoàng thượng đã ban tên cho nàng là Mộ Dung Thẩm Ngư, Trường Nhạc công chúa của Huyền Nguyệt.

“Tham kiến phụ hoàng.”

Tiểu Ngư nhi hành lễ xong, thì ánh mắt của Huyền đế hiện lên ánh sáng ôn nhuận chói mắt, hắn phất tay làm cho thái giám bên trong thư phòng lui xuống cả không gian to như vậy, chỉ có phụ tử hai người nhìn nhau trong chốc lát, Tiểu Ngư nhi nở nụ cười tươi đẹp rồi mở miệng: “Phụ hoàng có phải là có chuyện gì muôn tìm ta hay không a?”

Lưu Tôn cũng nở nụ cười, Tiểu Ngư nhi càng ngày càng thông minh, hắn đúng là có chuyện muôn tìm nàng, chẳng qua nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào, lúc này vừa nghe nàng hỏi thế liền nở nụ cười: “Qua đây ngồi xuống đi, phụ hoàng có chuyện muôn người hỗ trợ.”

Tiểu Ngư nhi ngồi vào bên cạnh phụ hoàng, rồi chớp đôi mắt trong trẻo mọng nước nhìn lại, phụ hoàng luôn luôn trầm ổn khí phách, sao lúc này tựa hồ như có chút do dự, trong ánh mắt còn có chút kích động, tựa hồ như đang quyết định đại sự gì đó, Tiểu Ngư nhi thấy vậy liền hiếu kỳ truy vấn.

“Phụ hoàng, là chuyện gì?”

“Tiểu Ngư nhi, ngươi có thể giúp phụ hoàng một chuyện không?”

Mộ Dung Lưu Tôn vươn bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thần thái chăm chú đến hiếm thấy, cả khuôn mặt như hiện lên ánh sáng của lưu tinh truy nguyệt.

“Phụ hoàng mòi nói.”

Lòng hiếu kỳ của Tiếu Ngư nhi không khỏi như bị thiêu đốt, đôi mắt to không chớp không nháy chờ phụ hoàng nói.

Thanh âm của Mộ Dung Lưu Tôn bỗng trầm thấp xuống, như tản mát ra mùi rượu thanh thuần, hắn ôn hòa mở miệng: “Tiếu Ngư nhi, phụ hoàng muốn một lần nữa tổ chức một hôn lễ long trọng cho mẫu hậu ngươi, ngươi có thể giúp phụ hoàng tìm hiểu một chút, xem mẫu hậu muốn dạng hôn lễ như thế nào?”

Chương 147.14

Tiếng nói của Mộ Dung Lưu Tôn vừa dứt, Tiếu Ngư nhi lập tức chớp chớp mắt, trong đáy mắt khó nén hưng phấn, kỳ thực nàng vẫn tiếc nuối không được nhìn thấy hôn lễ của mẫu thân, nếu như phụ hoàng đã có tâm nguyện này, có sao mà không làm chứ? Đối với hôn lễ lý tưởng trong cảm nhận của Tô Trần, thì nàng hiểu rõ như lòng bàn tay.

Tiếu Ngư nhi ngắn đầu lên trên khuôn mặt lập tức nở ra một nụ cười tươi như đoá hoa.

“Phụ hoàng, chuyện này người tìm ta là đúng rồi, ta có nghe mẫu hậu nói qua chuyện này, có một lần mẫu hậu từng nằm mơ, mơ thấy một hôn lễ xa hoa, nên sau khi tỉnh lại rất là ước ao có một hôn lễ như vậy?”

Tiếng nói của Tiếu Ngư nhi vừa dứt, Mộ Dung Lưu Tôn lập tức liền hưng thú, hắn biết giấc mộng đó kỳ thực đều là thật, nhất định là Thanh Dao muốn loại hôn lễ giống như ở thế giới của nàng, dù sao hắn đã muôn bù đắp cho nàng một hôn lễ long trọng, để cho thế nhân vĩnh viễn nhớ kỹ nhớ đến hình ảnh này, Huyền Nguyệt hoàng hậu có bao nhiêu phong hoa tuyệt đại, hôn lễ lần trước là lúc nàng tâm không cam lòng không nguyện mà cử hành, mà lúc đó người hắn cưới là nữ nhi của tá tướng Mộc Thanh Dao, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn kết hôn với Tô Trần mà hắn biết, là kỳ nữ tử đã vượt qua ngàn năm, đi tới bên cạnh hắn.

Tiếu Ngư nhi lập tức tiến đến tai Mộ Dung Lưu Tôn, nhỏ giọng nói thầm, vẻ mặt rạng rỡ càng thêm động lòng người, gương mặt đó cùng với Mộ Dung Lưu Tôn không có gì khác biệt, thật giống như một khuôn đúc ra, cũng đồng dạng mang theo khí phách, đồng dạng bộc lộ tài năng.

Hàng lông mài hép dài trên ngũ quan tuấn dật của Mộ Dung Lưu Tôn hơi cau lại, nhưng ánh sáng trong đôi mắt càng lúc càng lớn, cuối cùng thở nhẹ ra một cái.

“Thực sự như vậy phải không?”

“Phụ hoàng, sao ta lại lừa người được, thật là, người ta có hảo tâm muốn giúp người mà?”

Tiểu Ngư nhi không hài lòng, chớp ánh mắt với đôi mi như hai cây quạt nhỏ, cố lấy mồm kháng nghị, Huyền đế lập tức vươn tay yêu thương xoa đầu của nàng: “Được rồi, phụ hoàng tin người, chỉ là áo cưới mà người nói, thì ai sẽ làm đây?”

“Ngươi đã thấy qua loại áo cưới này sao?”

Mộ Dung Lưu Tôn chỉ nghĩ rằng Thanh Dao từng vẽ một bức tranh áo cưới này, vì thế Tiểu Ngư nhi mới có thể nhìn thấy, ngoài ra hắn hoàn toàn không cách nào lý giải được điều này, Tiểu Ngư nhi nghe thấy thì sững sốt một chút, sau đó lập tức che giấu nụ cười định cười, rồi tự mình chơi đùa với ngón tay, lơ đãng mở miệng: “Mẫu hậu đã từng vẽ ra bức tranh này, ta sẽ đem bức tranh đó ra, sau đó phân phó ngự tài trong cung mau chóng làm ra, phụ hoàng yên tâm đi.”

“Tốt, chuyện này liền giao cho ngươi đi làm.”

“Dạ!” Phụ tử hai người liền nắm tay, rồi mang vẻ mặt thần bí, chuyện này phải giấu Mộc Thanh Dao mới được.

Tiểu Ngư nhi ly khai khỏi thượng thư phòng, nhanh chóng hồi cung để vẽ tranh, niềm mơ ước lớn nhất của nữ nhân sinh sống ở hiện đại, chính là mặc áo cưới xinh đẹp nhất, cùng người mình yêu dưới sự chứng kiến của mọi người, trở thành một đôi vợ chồng thân mật khăng khít boundation với nhau suốt đời.

Mười ngày sau, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời chiếu vào trong hậu hoa viên của Phượng Loan cung.

Trên chiếc ghế quý phi, một mỹ nhân như ngọc đang lười biếng nằm trên đó, tóc mai của nàng loà xoà như nước xoã xuống, mái tóc đó đen bóng tròn truột như tơ lụa, lộ ra một khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, làn da trắng mịn

ở dưới ánh dương quang chiếu rọi xuống, còn tản mát ra chút màu hồng tự nhiên, hàng lông mi dày đặc như đang che giấu đi ánh sáng rực rỡ của đôi mắt, trên người nàng chỉ mặc một bộ váy mỏng đơn giản, bên dưới làn váy được thêu khéo léo những gợn sóng, ở dưới ánh nắng chiếu rọi, giống như từng đợt sóng lăn tăn mà nàng thì tựa như đang ở bên trong một mặt hồ xanh thăm, tuyệt đẹp động lòng người.

“Thế nào, hôm nay sao tới đây sớm như vậy?”

Nhưng thật lâu cũng không nghe được bên cạnh có tiếng trả lời, nên nàng xoay mình mở mắt ra, ánh mắt nàng thanh u giống như bích hồ, hòa tan nhất trì xuân thủy.

“Ngươi làm gì?”

Thanh Dao mở mắt ra, bị động tác của nam nhân bên cạnh làm cho hoảng sợ! Hắn một đời hoàng đế, lúc này lại chân thành không gì sánh được quyề một gối xuống ở bên cạnh ghế quý phi, trên ngũ quan tuấn dật hiện lên sự nghiêm túc hiếm thấy, nhìn không thấy có chút nào vui đùa, thấy vậy Thanh Dao xoay người ngồi xuống, đưa tay ra kéo hắn.

“Lưu Tôn, ngươi đang làm gì?”

“Tô Trần, nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

“Lưu Tôn, ngươi làm cái gì vậy?”

Thanh Dao có chút nói lắp, hắn nói vậy là có ý gì, nàng đã gả cho hắn rồi mà! Lúc này Tiểu Ngư nhi không biết từ nơi nào nhô ra, ở một bên hoan hô, còn lấy bàn tay nhỏ bé dùng sức lay lay nàng: “Mẫu hậu, đáp ứng phụ hoàng đi! Mẫu hậu, ngươi đáp ứng đi!”

“Hai người các ngươi?”

Lưu Tôn cũng không để ý tới bộ dạng không yên lòng của Thanh Dao, trên gương mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị, lúc này đang toát ra ngọn lửa nóng bỏng từ đôi mắt đen kịt tà mị, nó như muốn thiêu đốt cả một mảnh thảo nguyên, cứ bình tĩnh như vậy mà nhìn nàng, bỗng nhiên hắn giống như biết ma thuật vậy, từ phía sau lưng lấy ra một bó hoa to.

“Tô Trần, gả cho ta đi.”

Hoa này là Nguyệt Quý, Nguyệt Quý còn được xưng là tiểu hoa hồng, vì thế hắn dùng nó để thay thế hoa hồng, bất quá đối với tất cả những chuyện này, trong lòng Thanh Dao hiểu rất rõ, nhất định là Tiểu Ngư nhi nói cho hắn biết. Tuy rằng nàng không biết hắn định làm trò gì, thế nhưng sự vui sướng từ đáy lòng rất nhiều như muốn che mắt nàng luôn, không nghĩ tới ở cổ đại, cũng có người hướng nàng cầu hôn, mà còn là một hoàng đế khí phách, cuộc đời này của nàng còn cầu gì nữa chứ?

“Được!” Nàng ôn nhu mở miệng, vươn tay ra tiếp nhận một bó hoa lớn trong tay của hắn, rồi ngọt ngào cười.

Bên trong bó hoa kia còn có một hộp gốm nhỏ, Lưu Tôn đưa tay mở loại, thì ra là một viên trân châu đen to lớn trong suốt. Trân châu này là loại hiếm thấy, hơn nữa quý báu không gì sánh được, có tiền cũng mua không được, vậy mà được mài thành một chiếc nhẫn khéo léo, xinh đẹp cực kỳ, khi đeo vào trên tay Thanh Dao, thì hắc bạch phân minh, làn da nàng càng phát ra nhẵn nhụi mềm mại, mà trân châu thì càng trong suốt.

“Cám ơn ngươi.”

Thanh Dao cảm động mở miệng, nước mắt như hạt châu muôn rơi xuống, nhưng cuối cùng lại nhịn được, thời khắc vui sướng như vậy, nàng nên cao hứng mới phải.

Lưu Tôn vươn tay ra kéo nàng vào ngực, hiện tại nàng đã có thai ba bốn tháng rồi, nên mọi việc đều phải cẩn thận.

“Ba ngày sau chúng ta sẽ đại hôn, trẫm sẽ cho nàng một đại hôn lễ uy nghiêm.”

Tiếng nói của Hoàng thượng vừa dứt, Tiểu Ngư nhi liền đưa tay lên vỗ một cái, Mạc Sâu cùng Băng Tiêu cầm một bộ áo cưới màu trắng đi tới, áo cưới này, lần đầu tiên khi hoàng thượng nhìn thấy, đã bị chấn động cực kỳ, cả vật thể màu trắng từ trên xuống dưới, gây cho người ta một cảm giác thánh khiết, cổ áo cùng làn vát thì dùng chỉ bạc làm hoa văn biển, ống tay áo gần như không có, thay vào đó là một cái giỏ đó mỏng mảnh trong suốt, Mộ Dung Lưu Tôn vừa nhìn thấy liền tưởng tượng áo cưới này, nếu như mặc ở trên người Dao nhi thì không biết sẽ phong hoa tuyệt đại đến cỡ nào, nhưng mà quá cuối hắn thực sự tưởng tượng không được, bởi vì cho tới bây giờ hắn còn chưa thấy qua người mặc y phục như thế.

Thanh Dao từ trong lòng của Mộ Dung Lưu Tôn bước ra, đứng lên đi đến áo cưới trước mặt, nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve, áo cưới này cùng cái kiếp trước nàng chọn giống nhau như đúc, chỉ khác ở chỗ có thêm hai cái tay áo, đại khái là Tiêu Ngư nhi suy nghĩ đến việc người cổ đại sẽ vô pháp tiếp thu việc ăn mặc bại lộ như vậy, vì thế đặc biệt thiết kế thêm.

“Mẫu hậu, thích không?”

Tiêu Ngư nhi cười tุม tím mở miệng, Thanh Dao đưa hai tay nâng áo cưới lên, áp vào trên mặt của mình, thật là mềm mại, so với hiện đại, loại vải này không biết tốt gấp bao nhiêu lần, lúc này nàng không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình của mình! Hiện tại, nàng đã có cơ hội mặc áo cưới để gả cho nam nhân mình yêu mến.

“An, thích.”

Trong ngự hoa viên, một cơn gió thổi qua, ấm áp một mảnh.

Ba ngày sau, hoàng đế hạ chiếu thư, từ nay về sau hậu cung vô phi, chỉ có một hoàng hậu.

Bởi vì kẻ giả mạo từng phê bỏ hoàng hậu, nên hoàng đế cùng hoàng hậu một lần nữa sẽ cử hành đại hôn lễ, cùng dân chung vui, sẽ diễu hành quanh phố phường.

Tin tức này ở Lâm An thành lập tức nổ ra như pháo trúc, càng tựa như nước biển quay cuồng, không ngừng nghênh đón từng đợt sóng, người người không ngừng bôn tẩu đến kinh thành, vì muốn nhìn thấy phong tư của hoàng đế hoàng hậu, còn có sự tích truyền kỳ ân ái của bọn họ.

Thái dương vừa nhô lên cao chiếu xuống phố lớn nhỏ, vô số đầu người, vạn người xếp thành hàng dài trên đường phố.

Đầu đường phía trên người ta di chuyển như sóng biển cuồn cuộn, quả thật chưa bao giờ có trường hợp nào nhiệt như vậy, toàn bộ người của Lâm An thành tựa hồ đều ra khỏi nhà nên hai bên đường phố bị vây chật như nêm cối, người người nhón chân ngóng cổ để được nhìn thấy Huyền đế cùng dân chung vui! Còn nữa ai mà không muốn xem tân hoàng hậu túc trí đa mưu hiện tại, nàng không chỉ trợ giúp hoàng thượng thống nhất đất nước, còn ban bố tân chính, quân sự, dân sự, thương nghiệp, trên mọi phương diện,

đều lấy được hiệu quả rất tốt.

Đây là thời gian nhiều năm qua từ khi khai quốc, Huyền Nguyệt đạt được phồn hoa nhất uy thế nhất.

Nữ nhân này tựa như một truyền kỳ, một truyền kỳ nữ tử trong mắt thế nhân.

Chương 147.15

Có tiếng lẽ nhạc từ xa xa truyền đến, bách tính đênh cuồng xô đẩy lẩn nhau, vì đều muốn nhanh một chút thấy rõ phong tư của hoàng hậu đương triều, bất quá mọi người cũng không có ôm nhiều hi vọng, bởi vì hoàng thượng cùng hoàng hậu nhất định sẽ ngồi ở trong long liễn, thì ai có thể thấy rõ khuôn mặt của nàng đây.

Thiết ky của hoàng gia ùn ùn kéo qua đây, một nghìn binh tướng mặc giáp trụ ngân sắc ở phía trước mở đường, sau đó là đội danh dự, đang thổi một khúc phượng cầu hoàng, với làn điệu ấm áp triền miên, ở trên phố từ từ vang xa, làm cho người người nghe thấy đều vui vẻ thoải mái, phía sau là một chiếc liễn xa hoa lệ.

Ngồi ngay ngắn bên trong liễn xa chính là hoàng thượng cùng hoàng hậu đương triều, nhưng điều mọi người thật không ngờ chính là, trên liễn xe cẩm sa đã bị loại bỏ, nên lúc này hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở trên liễn xa, với một phong thái cùng dung nhan quốc sắc đều hiện ra ở trước mắt mọi người, ánh dương quang như chiếu ra vạn đạo kim quang, bao phủ bọn họ, mọi người chỉ cảm thấy một hình ảnh thật đẹp mắt.

Hoàng hậu nương nương đương triều, mặt như phù dung xuất thuỷ, kiều diễm không gì sánh được, nàng mặc một thân váy dài màu trắng uốn lượn thuốt tha, mà cái váy này bọn hắn chưa từng nhìn thấy qua lần nào, trông mông lung thánh khiết, nó như đặc biệt được cắt may nên rất vừa người, khi mặc vào ngực thì nâng cao, vòng eo càng tế, dịu dàng như liễu, như không thể bị nắm quá chặt, cổ tay áo cùng cổ áo thì dùng sợi tơ màu bạc thêu lên những gợn sóng lăn tăn, cánh tay áo được làm bằng sa mỏng, khi mặc ở trên cánh tay, dường như lộ ra một chút da thịt non mềm, rồi lại giống như che đi tất cả, cả người phong tư tha thuốt, thánh khiết cao nhã, chỉ cần một sóng mắt lưu chuyển thôi đã quyến rũ đến nói không thành lời, tao nhã đến bất tận.

Nhìn lại Huyền đế, một bộ cẩm bào màu tím, khoác bên ngoài thêm một tầng

sa y màu trắng, quanh thân khí phách, tùy ý khoáng đạt, đâu đó trong đôi mắt khi nhìn về phía đối phương, hỏa diễm dày đặt bay múa đầy trời như đốt ra tràn đầy tình ý.

Trong đám người, không biết là người nào bỗng kêu một tiếng: “Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

Càng ngày càng nhiều tiếng hô, hết lớp này tới lớp khác, cuối cùng thì khắp bầu trời đều là tiếng tung hô, mọi người sôi nổi quỳ xuống đất, trên đường cái đồng nghịt một tầng người, trong nháy mắt lại lặng ngắt như tờ, cả bầu không khí như có dòng nước ám chảy qua, Thanh Dao cười nhìn Lưu Tôn bên cạnh, hai người chậm rãi đứng dậy trên xa, gió nhẹ nhàng thổi, sa y trên đầu của nàng ở trong gió lay động giống như một đám mây trôi, cảnh tượng hoa lệ này đọng lại thật lâu trong lòng mọi người.

Thanh âm từ tính của Huyền đế vang lên.

“Tất cả mọi người đứng lên đi, hôm nay cùng dân chung vui, khắp nơi ăn mừng.”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn vạn tuế.”

Thanh âm lần thứ hai vang vội lên, như sấm đánh vào tai.

Sau khi xa hoa lệ đi qua, mọi người đều đứng dậy, nhìn chiếc xe ngựa đi xa, và hoàng đế hoàng hậu ân ái tình tringleton, như trở thành giai thoại thiên cổ, đồng thời hình ảnh mỹ lệ kia sống mãi ở lại trong trí nhớ của mỗi người, dù cho thời gian có qua thêm mươi năm hai mươi năm nữa, nhưng lại thấy như vừa phát sinh hôm qua.

Đám người bên này đứng lên, thì người bên kia lại lần nữa quỳ xuống, mọi người như chìm đắm trong sự sung sướng hạnh phúc lan tràn đi xuống, một đường đi ra rất xa.

Tiêu Ngư ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa với Mạc Sâu, nhìn hết thảy trước mắt, nước mắt tràn đầy cả vành mắt, cuối cùng nàng cũng nhìn tận mắt nàng ấy phủ thêm giá y, một màn kích động lòng người này, là điều mà nàng vẫn mong chờ.

Thanh âm của Mạc Sâu nhẹ vang lên: “Công chúa?”

“Không có việc gì, ta chỉ thật cao hứng thôi.” Nàng ngược lên khuôn mặt tươi cười, hạnh phúc còn chưa kết thúc đâu, chỉ có càng nhiều, càng đẹp hơn mà thôi.

Liễn xa dọc theo mấy con đường chính của Lâm An thành đi một vòng, sau đó liền về tới hoàng cung.

Trong ngự hoa viên của hoàng cung, ánh nắng hoàng hôn như bao phủ toàn bộ ngự hoa viên, xá tử thiên hồng mang theo hương thơm ngát từng trân...

Trong hoa viên có vài đạo thân ảnh quen thuộc, còn có thanh âm của thái giám cùng cung nữ, đợi đến khi hoàng đế nắm tay Thanh Dao xuất hiện, thái giám liền hô một tiếng: “Hoàng thượng hoàng hậu nương nương đến.”

Mấy thân ảnh đều chạy vội tới, cung kính thi lễ.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Hãy bình thân.” Ánh mắt sâu thẳm của Huyền đế quét nhìn một vòng, rồi thoả mãn gật đầu mà cười, trong vườn hoa được trang trí rất cổ kính, khắp nơi là một màu hồng loá mắt, hoa tươi thì ghép lại thành bó, làm cho ngự hoa viên trông trải bồng trôi nên rất xinh đẹp, mà ngay chính giữa hoa viên thì trải một tấm thảm màu đỏ quý giá, lúc này ở vị trí trung tâm của hoa viên, có một lỗ nghi quan cung đình đang đứng thẳng, còn trên tay hắn thì cầm một tờ giấy, hắn đang đọc tờ giấy kia với vẻ mặt rối rắm, con mắt thì cứ trộn ngược giống như bị táo bón vậy, công chúa nói đây là lời chứng nhận hôn lễ, nhưng hắn xem tới xem lui vẫn cảm thấy nó không được tự nhiên.

Thôi kệ, tốt xấu gì dùng trước rồi hãy nói sau đi.

Hôm nay hoàng thượng hoàng hậu đại hôn, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc cũng đã quay trở về, cộng thêm Mộc Thanh Hương cùng Mộc Thanh Châu, tả tướng Mộc Ngân, còn có mấy người đại thần trong triều chứng kiến, ngoài ra không có người nào khác.

Tiểu Ngư nhị vươn tay nắm lấy phụ hoàng cùng mẫu hậu, đi tới trước mặt lỗ nghi quan, ý bảo hắn có thể bắt đầu rồi.

Lỗ nghi quan hít một hơi thật sâu, sau đó thì bấm bụng mạo hiểm bắt đầu đọc diễn văn với một phong cách riêng mà hắn chưa bao giờ đọc trong các lần hôn lễ. Vì có khả năng bị mang xuống đánh ba mươi cô a.

“Hôm nay là ngày đại hôn của hoàng thượng cùng hoàng hậu, xin các vị tân khách hãy dành cho bọn họ lời chúc phúc chân thành nhất, chúc cho đôi tân nhân vĩnh viễn tương thân tương ái, bọn họ từ lúc ban đầu quen biết, đến gần gũi rồi yêu nhau, đã trải qua một đoạn đường không phải dễ dàng, mong từ nay về sau họ sẽ bạc đầu già lão, vĩnh viễn ở trong bể tình, tân lang, người nguyện ý cưới tân nương chứ?”

Lễ nghi quan vừa nói xong, bên dưới một mảnh yên lặng, thật lâu cũng không có một chút âm hưởng nào, bởi vì lễ nghi quan đã ăn bớt ăn xén từ ngũ, hoặc là hắn không có can đảm gọi tên của tân lang, vì thế nên thân là tân lang mà Mộ Dung Lưu Tôn lại mang vẻ mặt mờ mịt, không biết là hắn đang hỏi ai. (TT: haha)

Lễ nghi quan lại hỏi thêm một lần nữa: “Tân lang nguyện ý cưới tân nương chứ?”

Lần này thanh âm đã nhỏ đi rất nhiều, Thanh Dao nhìn về phía nam từ đứng bên cạnh, thấy hắn chỉ lo nhìn nàng, tựa hồ đã quên sự tồn tại của lễ nghi quan, nên vội vươn tay đẩy hắn.

“An, ta nguyện ý.”

Huyền đế cuối cùng cũng phản ứng rồi, hắn là một nước chi đế, lúc nào lại trải qua cái chuyện này, nên hắn đâu biết tân lang trong miệng lễ nghi quan chính là mình, lúc này thấy Thanh Dao đẩy hắn một chút, nên mới chậm rãi mở miệng.

Lễ nghi quan thở dài một hơi, phía sau lưng của hắn toàn là mồ hôi lạnh, khi gió thổi qua làm hắn rùng mình một cái, đây không phải là ngày để con người trải qua a, thật không biết là ai nghĩ ra cái chủ ý này, đủ để làm giảm mười năm tuổi thọ của hắn.

“Tân nương nguyện ý gả cho tân lang không?”

Lúc này Huyền đế đã nghe được rất rõ ràng, hai mắt không nháy không chớp nhìn chằm chằm Thanh Dao, chỉ thấy nàng cúi đầu cười dịu dàng, ôn nhu mở miệng: “Ta nguyện ý.”

Một câu cuối cùng: “Xin tân lang hãy hôn tân nương.”

Đối với điểm này, Mộ Dung Lưu Tôn cũng không có bị hàm hố, hắn lập tức đưa tay lên ôm lấy Thanh Dao, ở trước mặt mọi người, dùng sức hôn Thanh Dao một chút, lúc này hắn hoàn toàn không còn khí phách của thường ngày mà chỉ có một thân nho nhã ôn nhuận.

Thanh Dao đỏ mặt kháng nghị, đầy đầy hắn: “Sắc lang, mau buông ra.”

Ai biết hoàng đế không chỉ không buông ra, ngược lại còn nhấc một tay lên ôm lấy tân nương, sau đó quay đầu nhìn mọi người rất khốc nói một câu: “Các vị ái khanh xin cứ tự nhiên, trẫm cáo lui trước một lúc.”

Nói xong liền ôm hoàng hậu ly khai ngự hoa viên, bên trong hoa viên, tiếng cười bỗng nhiên nổ ra, làm cho gương mặt Thanh Dao đã sớm thành tôm luộc, cứ phải vùi đầu ở trong ngực của hắn mà không ngóc đầu lên được, nàng bất mãn kháng nghị, “Mộ Dung Lưu Tôn, ngươi quá sắc!”

“Nam nhân ai cũng rất sắc tính mà, chẳng lẽ nương tử không biết sao?”

“Ngươi!” cả gương mặt của Thanh Dao đều e thẹn, nàng có thể đơn phương đấu lại những người khác, duy chỉ có đối với hắn là nàng vô lực, cả khuôn mặt lúc này vùi vào trong lòng ngực rộng của hắn, sau này ngực của hắn chính là nhà của nàng.

Nam nhân này không biết có phải vì nàng mang thai mà bị cầm dục quá lâu, hay bởi vì mỹ thiều nữ xinh đẹp quá mức mị người, nên câu dẫn hắn tính nóng tràn đầy, cả người có chút không thể chờ đợi được, toàn bộ ánh mắt hừng hực hoả diễm, sự nóng cháy bức thiết trong đó đều biểu lộ ra, làm hại hai gò má trên mặt nàng cũng đốt nóng, bất quá vẫn còn có lý trí, nhớ kỹ có đứa nhỏ ở trong bụng, bởi vậy nàng liền nhắc nhở hắn.

“Đứa nhỏ...”

“Trẫm đã hỏi qua ngự y, cẩn thận một chút sẽ không thành vấn đề.”

Xem ra là sớm đã có dự mưu, nghĩ đến chuyện hắn đường đường là một vị hoàng đế, lại đi lấy việc này để hỏi người ta, làm cho Thanh Dao có cảm giác như bị đánh một quyền lần thứ hai, thật ra thì nàng không biết, kỳ thực lúc đó hoàng thượng cũng nhịn thật lâu mới có thể nói ra khỏi miệng, nhưng không nghĩ tới ngự y lại mang vẻ mặt thản nhiên, có lẽ người ta căn bản là tập mãi thành thói quen rồi.

Trong tẩm cung, Huyền đế lãnh chìm mệnh lệnh một tiếng: “Đều đi xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng.” Mọi người lui xuống, bên trong tẩm cung an tĩnh lại, chỉ có gió nhẹ thổi qua, làm cho sa trướng nhẹ nhàng lay động, như có một dòng biển ấm đang chảy qua, Lưu Tôn đem Thanh Dao đặt ở trên giường, ánh mắt sâu u nóng cháy nhìn nàng, hắn vươn tay ôm nàng chậm rãi từng chữ từng lời mở miệng.

“Biết ta lúc trước khi nhìn thấy nàng mặc áo cưới này có cảm tưởng gì không? Thật sự ta muốn đem nàng giấu đi, thế nhưng đến cuối cùng vẫn nhịn được, bởi vì mặc áo cưới là giấc mộng của nàng, hiện tại nàng nên bồi thường cho ta mới được?”

Tay hắn dường như mang theo một cổ ma lực, từ từ vuốt ve đôi mày của nàng, ánh mắt, rồi chậm rãi đi xuống, cuối cùng hướng về phía bộ ngực nhô cao kia, đáy lòng không ngừng được thở dài, cái thời đại kia của các nàng thật sự mặc như vậy sao? Nữ tử đều mặc gợi cảm, bại lộ như vậy à? Vậy nam nhân còn sống yên ổn thế nào nữa, nhưng có điều hắn không biết là áo cưới trên người Thanh Dao kỳ thực đã cực kỳ bảo thủ rồi, nếu mà chân chính bại lộ, có thể làm cho hắn điên cuồng mất.

Thanh Dao mỉm cười không nói, nhìn nam tử trước mắt, mày của hắn, mắt của hắn, đều kiên cường và tuấn dật, thật giống như được tinh điêu tinh khắc mà thành, một nam nhân xuất chúng như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn rất si tình, nàng quả thật là đặc biệt nhất được bảo vật.

Nên những gì đã từng nỗ lực đều đáng giá, vì đã đổi được chân tình, để hai người được bên nhau đến bạc đầu.

Sa trướng bị gió thổi tung bay, thân ảnh cao to kia chậm rãi cúi xuống, động tác mềm nhẹ, cẩn thận từng li từng tí như che chở cho một bảo vật quý giá, bên nhau suốt đời, vui vẻ vô tận...

...

Mười năm sau, thời gian cũng không có làm phai mờ đi sự mãnh liệt của tình cảm, ngược lại tựa như rượu quý càng lâu càng đậm.

Phượng Loan cung, sáng sớm liền náo nhiệt hắn lên, trong trong ngoài ngoài là một mảnh thanh âm bận rộn, hôm nay là sinh nhật mười tuổi của thái tử,

hoàng hậu nương nương đã mời vài vị khách nhân đến để chúc mừng cho thái tử, vì thế nên không có mở đại yến chiêu đãi quần thần.

Thái tử, Mộ Dung Lăng Tình mười tuổi, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng rất có khí phách thiết huyết chi phong của cha hắn, lúc này hắn đang đứng ở một góc đại điện quần lấy một thiếu nữ phong nhã hào hoa.

Cô gái kia mặt mày anh khí bức người, giở tay nhắc chân mang theo sự uy nghi hoàng gia, nàng một thân hoa y màu xanh lá mạ, làm cả người nổi bật giống như một đóa hoa thơm kiều diễm, khi nở ra sẽ đầy màu sắc và hoa lệ nhất.

Mộ Dung Lăng Tình vươn tay lôi kéo Mộ Dung Thẩm Ngu.

“Hoàng tỷ, mẫu hậu đâu?”

“Mẫu hậu a...”

Mộ Dung Thẩm Ngu đang chuẩn bị mở miệng nói, thì như chợt nhớ tới cái gì đó, liền chống tay lên eo, tàn bạo trừng mắt thái tử: “Lăng Tình, ngươi lại muốn làm cái gì?”

Nàng vẫn chưa quên tên hoàng đệ này rất là dính mẫu hậu, không lúc nào khắc nào mà không muốn phá hư chuyện triền miên của mẫu hậu cùng phụ hoàng, ai cũng nghĩ kiếp trước chắc hắn có cùu oán với phụ hoàng, cho nên mới không thân cận phụ hoàng, hơn nữa luôn luôn muốn cướp mẫu hậu cùng phụ hoàng.

“Hoàng tỷ, hôm nay là sinh nhật của ta, ta muốn biết mẫu hậu chuẩn bị lễ vật gì cho ta mà.”

Mộ Dung Lăng Tình mang vẻ mặt ủy khuất, nhưng trong ánh mắt lại có ánh sáng trí tuệ lưu chuyển, sau đó thì như bị kín một tầng sương mù, bộ dáng của hắn cùng hoàng hậu nương nương đương triều rất tương tự, đều thuộc về loại lạnh lẽo bức người, hôm nay là ngày sinh của hắn, nên hắn mặc quần áo minh hoàng cầm bào, tóc ở trên đầu dùng ngọc bích trâm để buộc lên, hé lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh diễm bức người, sau này trưởng thành chắc sẽ là một tên khuynh quốc khuynh thành a.

“Được rồi, phụ hoàng cùng mẫu hậu ở hậu hoa viên đó.”

Mộ Dung Thẩm Ngư vô lực mở miệng, nàng cũng không phải bởi vì bộ dạng ủy khuất của Lăng Tình, mà bởi vì hôm nay là sinh nhật của hắn, mà hai người làm người cha mẹ kia lại trốn vào một góc đi hôn nhẹ, nên nàng có chút giận, vì vậy mới nói cho hoàng đế biết bọn họ ở địa phương nào.

“Cám ơn hoàng ty.”

Mộ Dung Lăng Tình vừa nhận được tin tức, đã nhanh chóng nhắm hướng hậu hoa viên mà chạy đi, thái giám đi phía sau hắn vẫn theo sát một bên, còn không ngừng miệng kêu: “Thái tử, người cẩn thận một chút, thái tử...”

Đáng tiếc tên kia cẩn bản không để ý tới thái giám phía sau, chạy nhanh như một trận gió.

Tuy rằng chỉ có mười tuổi, nhưng võ công của hắn đã không tệ, vì được phụ hoàng châm truyền.

Tuy rằng phụ hoàng rất sủng hắn, thế nhưng hắn vẫn thích kè cận mẫu hậu, ở bên cạnh nàng có thể cảm nhận được yên lòng cùng vui vẻ...

Ngự hoa viên, các loại hoa xá từ thiên hồng chập chờn trước gió, trong không khí như có một luồng hương thơm ngát không ngừng tỏa ra.

Bên trong phòng đình ngắm hoa bích ngọc, có hai đạo thân ảnh đang lộ ra, chính là hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đương triều, thời gian mười năm đã lấy đi sự ngây ngô của tuổi trẻ, hiện tại hai người càng phát ra mị hoặc, luôn khiến người khác phải chú ý.

“Dao nhi.”

“Ân.” Thanh Dao ngẩng đầu lên cười nhìn hắn, mười năm thời gian, tình cảm mãnh liệt của bọn họ không có giảm đi chút nào, mà vẫn bền chặt như lúc trước, như vậy nàng đã thực sự mãn nguyện, có Tiểu Ngư nhi, hiện tại lại có thái tử Lăng Tình, tất cả đều rất viên mãn.

“Chúng ta cùng đi hưởng tuần trăng mật có được hay không?”

Từ khi hoàng đế biết được từ hưởng tuần trăng mật này, thì thường xuyên lấy ra để dụ dỗ Thanh Dao, trước đến giờ bởi vì Lăng Tình còn quá nhỏ, cũng rất vui vẻ khi kè cận nàng, nên nàng không yên lòng nhi tử, vì thế không có đồng ý với hắn, nhưng hiện tại nên buông tay để cho Lăng Tình

học cách độc lập, nghĩ vậy Thanh Dao liền mỉm cười gật đầu, nụ cười kia tươi đẹp tràn ra cả khoé môi.

Trên mặt gương tuấn dật của Huyền đế lập tức đầy ý cười, ngay cả hàng lông mày hẹp dài cũng nhuộm sự vui vẻ.

Hai người hai tay nắm chặt nhau, ánh mắt giao triền cùng một chỗ, lúc này một đạo thân ảnh nho nhỏ vọt vào, bỗng nhiên cắt đứt tầm mắt nóng cháy của hai người.

“Mẫu hậu, mẫu hậu.”

Thái tử Lăng Tình thở hồn hồn mở miệng, hiển nhiên là do chạy vội mà đến, Thanh Dao vừa bức mình vừa buồn cười nhìn hắn, rồi vươn tay sờ sờ khuôn mặt phấn nộn của hắn, Lăng Tình lớn lên cùng nàng giống nhau như đúc, ngay cả cá tính cũng giống, xưa nay hắn không thích gần gũi người các, chỉ khi chính mình nguyện ý cũng người đó gần gũi thì mới đến gần, bằng không ai cũng không cho đến gần hắn.

“Làm sao vậy?”

“Lăng Tình muốn nhìn một chút lễ vật mà phụ hoàng cùng mẫu chuẩn bị cho nhi thần.”

Lăng Tình tự thấy lấy cái cớ này rất tốt, kỳ thực hắn mới không gì lạ gì lễ vật đâu, thân là thái tử đương triều, vật gì mà hắn không có a, hắn chỉ muốn gặp mẫu hậu, cho nên mới mượn cớ, Thanh Dao làm sao không biết, nên nàng vươn tay bóp gó má trên mặt của hắn, thương yêu mở miệng.

“Ngươi a...”

Huyền đế ở bên cạnh cũng không có nói gì, hôm nay tính tình hắn đặc biệt tốt, nên hướng ra ngoài định kêu một tiếng: “Người đến, đem lễ vật đưa cho thái tử trình lên đây.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Thái giám đem lễ vật trình lên, đó là một hộp gốm hoa lệ, Thanh Dao liền nhận lấy, đích tay mở ra, là một cái mao đội đầu kim quan hoa lệ, hào quang ánh sáng bắn ra bốn phía, sinh động rực rỡ, Thanh Dao lấy ra, kéo Lăng Tình qua rồi đích thân đội cho hắn.

“Thích không?”

“Cám ơn phụ hoàng cùng mẫu hậu.” Lăng Tình nhu thuận mở miệng, hắn ở trước mặt mẫu hậu luôn luôn rất nhu thuận, không giống như ở trước mặt người khác luôn luôn lạnh lẽo.

Mắt thấy sắc trời đã không còn sớm, Thanh Dao đưa mắt nhìn Lưu Tôn một cái, ý cười tràn ra cả khoe môi: “Đi thôi, khách nhân đều đã tới, sao chúng ta có thể ở nơi này chứ.”

“Đi.”

Ba người trở lại Phượng Loan cung, khách nhân quả nhiên đã tới, vì các nàng không có mỗ yến tiệc lớn để đai tân khách, nên chỉ có một ít người quen đến, công chúa Mộ Dung Tinh Trúc cùng phò mã Hoa Ly Ca, phu phụ Mộc Thanh Châu, mà Mộc Thanh Hương cũng đã tìm được giai té, cuối cùng là Nam An vương và Nam An vương phi, Nam An vương phi chính là Nguyễn Tiểu Liên, đôi này, Thanh Dao phải mất thật lớn công sức mới làm cho hai người họ đến với nhau, hiện tại họ cũng rất ân ái, không nghĩ tới nàng cùng Nguyễn Tiểu Liên còn có một tầng quan hệ sâu xa khác, thì ra Nguyễn Tiểu Liên chính là muội muội của minh chủ võ lâm Nguyễn Tử Hạo ở Duy Thành, mà phu nhân của Nguyễn Tử Hạo, lại chính là Tố Ca di nương, bởi vì tầng quan hệ này, nên hai người càng cảm thấy thân thiết.

Trên đại điện rực rỡ, tiếng nói cười không ngừng vang lên, mỗi người đều rất vui vẻ, trên mặt luôn lộ ý cười, mấy người lớn các nàng thì chụm lại một đám với nhau để nói chuyện, còn tiểu hài tử thì đùa giỡn thành một đoàn, thái tử Lăng Tình hiếm khi lấm mới được cùng nhi tử của Mộc Thanh Châu chơi với nhau.

Mạc Sầu cùng Băng Tiêu cũng đều gả ra ngoài, Mạc Sầu thì được phong làm An Bình quận chúa gả đến đất phong vương, mà Băng Tiêu lại gả cho một võ tướng bình thường, bất quá cuộc sống cũng rất hạnh phúc, thời gian có thể lảng lọng lại, làm cho người ta khi đàm một khúc nhiệt huyết hùng ca đều rung động đến tâm can, ai mà không có thời thanh xuân tuổi trẻ, ai mà không từng có lòng can đảm cùng nhiệt huyết, cùng lý tưởng hào hùng rung chuyển sơn hà...

Ngày thứ hai, hoàng cung truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ.

“Công chúa, không xong, nương nương không thấy đâu, chỉ để lại một phong thư.”

Mộ Dung Thẩm Ngư mỏ to hai mắt có vẻ khó tin, sau đó rất nhanh tiếp nhận thư, trong thư, mẫu hậu ngọt như mật nhăn lại: “Tiểu Ngư nhi, mẫu hậu cùng phụ hoàng đi hưởng tuần trăng mật, ngươi hảo hảo chiếu cố hoàng đệ nhé, lúc trở về mẫu hậu sẽ tặng cho ngươi một đại lễ.”

Câu nói cuối cùng, làm cho tóc gáy của Mộ Dung Thẩm Ngư dựng thẳng, rùng mình, nàng nghĩ như thế nào cũng đều có cảm giác bất an.

Thái tử Mộ Dung Lăng Tình cũng nhận được tin tức, nên giống như một trận gió xông tới, hướng về phía Mộ Dung Thẩm Ngư thét chói tai: “Mẫu hậu đâu, mẫu hậu đâu?”

Tiểu Ngư nhi chàm chậm nhìn lướt qua Lăng Tình một cái, xem ra ý của mẫu hậu là muốn để Lăng Tình học cách độc lập, vì thế nàng không nhanh không chậm mở miệng: “Bọn họ đi du đãng giang hồ rồi, ngươi liền tĩnh tâm lại đi.”

Tiểu Ngư nhi nói xong, làm bộ không thấy được sắc mặt của đệ đệ khó coi, nàng xoay người đi ra ngoài, trên đại điện Mộ Dung Lăng Tình tức giận kêu lên: “Mẫu hậu!”

Trong lúc đó tại một nơi non xanh nước biếc, trên lưng hai con tuấn mã toàn thân tuyết trắng, là hai người thiên tư tuyệt sắc chậm rãi biến mất ở trong phạm vi tầm nhìn, nhàn vân dã hạc, thần tiên bồ bạn, thỉnh thoảng trên không trung còn truyền đến dư âm như có như không.

“Nàng nói tặng cho Tiểu Ngư nhi một đại lễ, là cái gì vậy?”

“Đến lúc đó sẽ biết.”

“Là cái gì, nói cho trẫm biết đi?” Lòng hiếu kỳ của hắn đã hoàn toàn bị khơi lên.

“Là một người nam nhân.” nói xong liền cất lên tiếng cười đùòng hoàng không bị cản trở, dư âm biến mất ở trong làn gió, và ánh dương quang vẫn tuyệt đẹp như cũ, trời rất xanh, mây rất trắng, cùng hạnh phúc tràn ngập ở trong không khí...

